

A woman with long, dark, flowing hair is shown in profile, looking towards the left. She is wearing a grey, flowing robe with a green dragon-like creature wrapped around her waist. The background is a light blue, ethereal landscape with swirling patterns. The title text is written in a stylized, cursive font with a yellow outline and a brown shadow.

Cực
Phẩm
Vũ
Em

Truyện Truyện Thành Kỳ 81

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1

- Chương 1: Người Không Chê Lôi Điện
- Chương 2: Lời Hứa Của Nam Nhân
- Chương 4: Biển Rộng Quá, Khắp Nơi Toàn Là Nước
- Chương 5: Hồ Lạc Đồng Bằng Bị Chó Khinh (Thương)
- Chương 6: Hồ Lạc Đồng Bằng Bị Chó Khinh (Ha)
- Chương 7: Cái Chết Cực Kỳ Khuất Nhục Của Siêu Giai Ma Thú
- Chương 8: Ta Không Ở Địa Cầu
- Chương 9: Tiến Hóa Thất Bại
- Chương 10: Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng
- Chương 11: Nghi Là Tình Dịch
- Chương 12: Trên Đảo Có Hang Rộng
- Chương 13: Cư Long Và Long Uy
- Chương 14: Cư Long Không Phải Quá Xấu
- Chương 15: Nữ Hải Tử Bán Long Nhân
- Chương 16: Ngoan Gỏi Ta Là Ba Đì
- Chương 17: Rời Đảo
- Chương 18: Lại Làm vú Em
- Chương 19: vú Em Kiêu Ngạo
- Chương 20: Cuộc Sống Là Vân Đông
- Chương 21: Bình Sữa- Phát Minh Vượt Thời Đại
- Chương 22: Quang Minh Kỵ Sĩ Cấp Sáu
- Chương 23: Cao Giai Đại Công Kê
- Chương 24: Địa Ngục Lôi Quang
- Chương 25: Lấy Oán Báo Ôn
- Chương 26: Lại Thêm Một Vương Tử
- Chương 27: Canh Gà (Cao Giai) Thập Toàn Đại Bỏ
- Chương 28: Có Cảm Giác Căng Phình Không
- Chương 29: Thánh Ma Đạo Sư Lôi Hê (Thương)
- Chương 30: Thánh Ma Đạo Sư Lôi Hê (Ha)
- Chương 31: Kiếm Lợi

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 1 Chương 1

Người Không Chế Lôi Điện

Mùa xuân năm 3012. Bên ngoài nắng rực rỡ, thời tiết đẹp.

Trong một tòa tiểu viện xinh đẹp, một nam tử anh khí ôm một tiểu cô nương chừng hai ba tuổi ngồi trên mặt cỏ, bên cạnh là một nữ tử xinh đẹp tay ôm hai đầu gối nhìn nam tử cùng tiểu cô nương trong lòng nam tử.

Lúc này, nam tử đang kể cho tiểu cô nương một câu chuyện cổ tích thú vị.

Thật khó tưởng tượng một đại nam nhân mà có thể kể chuyện cổ tích hay như vậy.

Có lẽ người ngoài chứng kiến ba người này nói chuyện, nhất định cho rằng đây là một gia đình cực kì hạnh phúc.

- Vậy, Lôi Hoa ba ba, công chúa tại sao lại không ở cùng một chỗ với hoàng tử chứ?

Tiểu cô nương trong lòng nghi hoặc hỏi.

- Ân, cái này à, truyện xưa chính là viết như vậy đây.

Nam tử kia khuôn mặt cương nghị lộ ra nụ cười từ ái.

- Lôi, truyện xưa sao em chưa nghe bao giờ, là anh tự mình sáng tác phải không?

Nữ tử xinh đẹp bên cạnh nhẹ nhàng nói, mặc dù không có nói thẳng là hấn nói dối, nhưng lời của nàng không nghi ngờ có ý tứ nói rằng Cao Lôi Hoa nói dối.

- Thế à, Lôi ba ba thật xấu, không cho công chúa và hoàng tử ở cùng một chỗ. Con không đồng ý đâu!

Tiểu cô nương dựa vào lòng nam tử kêu lên phản đối.

- A, Ly Nhi thông minh, cùng lắm thì ta cho công chúa và hoàng tử ở cùng một chỗ nhé.

Cao Lôi Hoa gãi đầu, sau đó liếc mắt nữ tử xinh đẹp bên cạnh, vì nàng không phối hợp mà buồn bực.

- Hi.

Nữ tử xinh đẹp trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra vẻ cười tươi, tựa như tuyết sau ánh mặt trời, thật xinh đẹp.

- Vũ Hinh, lúc em cười rất đẹp, thật không biết em làm gì mà luôn mặt lạnh như vậy.

Cao Lôi Hoa cười khế nhìn Vũ Hinh đại mỹ nữ.

- Lôi,

Vũ Hinh nụ cười trên mặt nhanh chóng biến mất, lúc này nàng đã khôi phục lại thành Vũ Hinh lạnh lùng kia.

- A Cao Lôi Hoa cắt ngang Vũ Hinh nói:

Biết rồi, chỉ muốn nói đùa em thôi. Anh vẫn nhớ rõ. Dù sao anh tạm thời cũng chỉ là một bảo mẫu. Có điều, anh nghĩ anh vẫn còn có cơ hội chính thức chứ!

- Cảm ơn, Lôi.

trong mắt Vũ Hinh hiện lên một tia nhu tình. Một bảo mẫu tự nguyện tới nhà miễn phí, nếu như có thể sớm gặp hắn, có lẽ bản thân đã không gặp phải tình cảnh như bây giờ.

- Đinh ~ đông ~

Lúc này, ngoài cửa tiếng chuông vang lên.

- Có người tới.

Cao Lôi Hoa cười tươi:

- Anh đi mở cửa đây.

- Ừ.

Vũ Hinh nhẹ nhàng lên tiếng.

Cao Lôi Hoa đuổi cái lưng mới, đặt tiểu cô nương Lý Nhi vào lòng Vũ Hinh, sau đó đi nhanh ra mở cửa.

- Người chính là Cao Lôi Hoa số hiệu 95274!

Ngoài cửa là một tiểu đội tráng nam thân quân trang. Dẫn đầu chính là một người còn trẻ, lúc này hắn dùng ngữ điệu thập phần không khách khí hỏi Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nhú mày, thái độ của tên sĩ quan trẻ tuổi này làm cho hắn hết sức khó chịu!

- Có chuyện gì sao!

Cao Lôi Hoa cũng không phải dạng người hiền lành, kẻ trước mắt làm hắn rất không thích, nụ cười rạng rỡ trên mặt đã không thấy tăm hơi, trong giọng nói tràn ngập vẻ bất mãn!

- Thái độ nghiêm túc một chút! 95274!

Sĩ quan trẻ tuổi sau khi chứng kiến thái độ của Cao Lôi Hoa, hết sức khó chịu nói.

Lúc này, mấy tên lão binh phía sau sĩ quan trẻ tuổi lộ ra ánh mắt hài hước, ánh mắt hài hước này đúng là nhìn sĩ qua trẻ tuổi. Thân là dị năng nhân bậc bảy” Người khổng lồ chế Lôi điện” 95274, chẳng lẽ ai cũng có thể vung tay

múa chân trước mặt Cao Lôi Hoa? Cho dù trung đoàn trưởng đến đây cũng phải gọi hấn một tiếng Cao Lôi Hoa tiên sinh. Dị năng nhân bậc bảy được xưng là” Thánh dị năng nhân”. Mà bậc tám thì đúng là giống thần tồn tại. Bậc này cũng là chỉ tồn tại trong truyền thuyết, có lẽ căn bản không ai đạt tới, ít nhất hiện tại cũng chưa nghe thấy có ai đạt tới.

Quả nhiên Cao Lôi Hoa khuôn mặt chuyển lạnh lùng:

- Thái độ cái đầu mẹ mày! Ngu si.

Phanh một tiếng! Cao Lôi Hoa trực tiếp đóng sập cửa lại.

- Lôi, là ai vậy?

Vũ Hinh mang theo tiểu Ly Nha đi tới, thấy khuôn mặt cau có của Cao Lôi Hoa, nghi hoặc hỏi.

- Là một thằng ngu, không cần để ý đến nó.

Cao Lôi Hoa phát phát tay, lạnh lùng cười, nếu không phải đang ở trong nhà Vũ Hinh, cái tên dám nói với hấn bên ngoài kia chắc sớm đã trình diện diêm vương rồi.

- Âm

phía sau Cao Lôi Hoa truyền đến âm thanh cánh cửa đổ xuống đất.

Chà chà! Cao Lôi Hoa vừa ngoảnh lại, trong mắt hiện lên một tia sát ý!

Quả nhiên, quay đầu lại Lôi vừa hay nhìn thấy được đá văng cánh cửa là tên sĩ quan trẻ tuổi không biết sống chết!

Cao Lôi Hoa phát hỏa! Tên ghê tởm trước mắt dám dùng cái chân dơ bẩn của hấn đá sập cửa nhà Vũ Hinh

- Ta nói cho ngươi, 95274! Ngươi vẫn là thứ 18, nhớ kỹ cho ta thân phận của ngươi! Ta hiện lấy thân phận đội trưởng tổ 8 ra lệnh cho ngươi!

Tên đội trưởng trẻ tuổi gào thét hết sức can rở đối với Cao Lôi Hoa, dường như hấn vẫn không phát hiện ra mình đang làm một chuyện ngu xuẩn.

- Ta hỏi, ngươi là người mới à?

Giận tới cực điểm, Cao Lôi Hoa ngược lại bình tĩnh lại. Nhưng những người nhận thức Cao Lôi Hoa biết, sự bình tĩnh này đại biểu cho Cao Lôi Hoa muốn giết người.

- Hừ, ngươi không có tư cách hỏi ta! Hiện tại, ta muốn nói cho ngươi, mệnh lệnh mới...

- Quả nhiên là người mới.

Cao Lôi Hoa cắt ngang lời tên đội trưởng mới:

- Nếu như là người cũ đều biết trước mặt ta phải nói như thế nào!

- Chú ý thái độ của ngươi! 95274! Trước mặt cấp trên khi không được sự cho phép, ngươi không được ngắt lời ta!

Tên tân đội trưởng căn bản không biết chết là gì, Cao Lôi Hoa bình tĩnh ngược lại làm cho hấn tưởng Cao Lôi Hoa sợ hấn, trên đời này có một loại người, cho hấn chút mặt mũi, hấn càng lên mặt!

Cao Lôi Hoa trong mắt hiện lên một tia hàn quang! Xoát một tiếng, bóng

Cao Lôì Hoa biến mất! Khi xuất hiện, Cao Lôì Hoa đã ở trên đỉnh đầu tên tân đội trưởng, đồng thời bắt về Cao Lôì Hoa cùng khuôn mặt tên đội trưởng - thân mật tiếp xúc.

Một chân Cao Lôì Hoa dậm vào mặt tên đội trưởng, hung hăng giẫm hấn ngã xuống đất!

Đây là một nguyên nhân Cao Lôì Hoa được xưng là Người không chế Lôì điện, tốc độ của Cao Lôì Hoa tuyệt đối không thua gì tia chớp! Hơn nữa, lúc hấn bạo nộ cũng giống như lôì điện.

- Không kẻ nào dám nói với ta như vậy, ngươi là người thứ nhất.

Bị chân Cao Lôì Hoa hung hăng giẫm lên mặt, cái mũi tên đội trưởng xem như hỏng rồi.

- Từ khi ta bước vào bậc bảy, cũng không có người nào dám nói chuyện như vậy với ta, ngươi đúng là người đầu tiên

- Người thẳng khốn này! Ta nói cho ngươi biết, ngươi dám đối với ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Tên đội trưởng nằm trên mặt đất quật cường gào thét.

- Không buông tha ta? Hắc hắc!

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc, nhấc chân khỏi mặt hấn

- Ngươi có thể làm gì được ta?

- Hừ!

Tên tân đội trưởng từ mặt đất bò dậy, tay ôm cái mũi của mình:

- Ta đã điều tra, ngươi mặc dù lợi hại, nhưng đối với mẹ con phía sau, ngươi cũng không lợi hại như vậy! Ta nói cho ngươi, ngươi không ngoan ngoãn nghe lời...

Lời còn chưa nói hết, hấn liền cảm thấy một cổ hàn ý thấu xương đập vào mặt! Mặc dù hiện tại là cuối thu, nhưng tuyệt đối không thể lạnh như vậy!

- Tốt! Tốt lắm! Phi thường tốt!!

Cao Lôì Hoa vừa nói ba tiếng tốt! Cái tên không biết sống chết trước mặt đã động đến vảy ngược (1) của hấn! Ngàn không nên vạn không nên, hấn không nên lấy mẹ con Vũ Hình ra uy hiếp Cao Lôì Hoa:

- Xem ra đội trưởng trước kia còn không dạy qua ngươi nên có thái độ gì đối với ta sao!

- Hừ!

Tên đội trưởng mới hết sức xem thường nói:

- Lão già kia nhát như chuột, không ngờ bảo ta có chút tôn kính đối với ngươi! Thật sự là rác rưởi!

Lúc này, mấy đội viên cũ ngoài cửa nghe tên tân đội trưởng nói, đã chuẩn bị sẵn sàng mang thi thể gã thanh niên - mới nhậm chức đội trưởng đã áp dụng chính sách mới trở về.

- Ngu ngốc!

Cao Lôì Hoa hừ nhẹ một tiếng, tay phải của hấn nhẹ nhàng nắm lại, tiếp

theo, từng đạo lôi quang bằng mắt thường có thể thấy được quay xung quanh tay phải Cao Lôi Hoa! Từ lúc tên tân đội trưởng lấy mẹ con Vũ Hình ra uy hiếp, Cao Lôi Hoa không có ý định cho hắn còn sống mà rời đi.

Lôi quang trên tay Cao Lôi Hoa quay xung quanh tay hắn nhưng không có ảnh hưởng đến Cao Lôi Hoa! Điều này cũng là một nguyên nhân khác làm Cao Lôi Hoa được xưng là Người khổng chế Lôi điện. Cao Lôi Hoa là một dị năng nhân, dị năng của hắn là khổng điện! Chỉ cần Cao Lôi Hoa nguyện ý, chỉ cần trong mức giới hạn của Cao Lôi Hoa, trên lý thuyết, Cao Lôi Hoa nắm trong tay lôi điện cả thế giới

- Đã như thế, ngươi liền vĩnh biệt thế giới này đi!

Trong ánh mắt không thể tin của tên đội trưởng, Cao Lôi Hoa giơ cao tay phải của hắn! Điện quang chói mắt trên tay phải bay ra! Trong nháy mắt, tay phải của Cao Lôi Hoa tàn nhẫn hướng về phía tên tân đội trưởng! Kẻ mạnh luôn luôn không cho phép kẻ nào cản trở trước mặt hắn, bởi vì kẻ mạnh có bá đạo và tôn nghiêm của chính họ. Cao Lôi Hoa là kẻ mạnh, hắn sẽ không để cho một thằng nhóc chưa ráo máu đầu làm cản trước mặt hắn còn sống....

-

1. Vây ngược: Ròng có vây ngược, động vào tất nổi giận.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 2

Lời Hứa Của Nam Nhân

Lôi Hoa, đợi đã. Đây là nhà em.

Vũ Hình đứng sau Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nói một tiếng:

- Đừng giết người trong nhà em.

Yêu cầu của Vũ Hình dường như quá mức, người ngoài nghe được, tự nhiên có cảm giác lời của Vũ Hình thực quá đáng! Người ngoài tới đề đầu cười cồ vậy mà Vũ Hình chẳng mảy may quan tâm đến Cao Lôi Hoa, trái lại còn ngăn cản hành động của hắn.

Nhưng Cao Lôi Hoa biết, đây là cách Vũ Hình biểu thị sự quan tâm. Mà Cao Lôi Hoa chính là thích bộ dáng lạnh lùng của Vũ Hình. Hình như Cao Lôi Hoa đôi lúc cũng cho rằng, từ trước đến nay hình như bản thân cũng hơi chút biến thái. He he.

Nghe thấy âm thanh của Vũ Hình, Cao Lôi Hoa ngừng tay phải lại. Hắn có cảm tình với Vũ Hình, hắn cũng không che giấu, tuy Vũ Hình lớn hơn hắn vài tuổi, hơn nữa nàng đã kết hôn, có con. Nhưng Vũ Hình hiện tại là quả phụ, Cao Lôi Hoa đương nhiên có quyền theo đuổi nàng.

- Tính ra mạng người lớn, nhưng mà, không giết người, người cũng phải lưu lại chút kỷ niệm!

Cao Lôi Hoa tà ác cười, tay phải vung lên một lần nữa. Lần này, lôi quang bên tay phải đã yếu đi rất nhiều!

Ầm! Tay phải Cao Lôi Hoa đánh vào thân hình đang sững sờ của tên tân đội trưởng, bắn hắn từ trong phòng ra bên ngoài.

Tên tân đội trưởng giống như đạn pháo bị bắn ra ngoài cửa đánh rầm một tiếng.

Tên tân đội trưởng khó tin nhìn Cao Lôi Hoa, hắn dường như vẫn không nghĩ ra, tại sao Cao Lôi Hoa dám động thủ với hắn! Dù sao Cao Lôi Hoa chỉ là thành viên của dị năng tổ 13. Cấp bậc trong Tổ 13 rất nghiêm minh, cấp trên ước thúc cấp dưới gần như có tính chất cưỡng chế. Có điều, hắn không biết, Cao Lôi Hoa trong tổ 13 là một ngoại lệ duy nhất.

Nhóm đội viên cũ bên ngoài nhìn tên tân đội trưởng không chết, cười khinh miệt, sau đó thản nhiên đi vào trong phòng.

- Lôi ca, thế nào mà mấy năm không gặp tính tình trở lên tốt thế? Lại có thể dễ dàng tha mạng thằng ôn con này?

Một tên đội viên mập mạp cười khế nói.

- Tránh qua một bên đi, người mới là thằng ôn con

Cao Lôi Hoa phát phát tay nói:

- Đây là nhà Vũ Hình, ta không thể giết người trong nhà nàng

- A! Là chị dâu sao?

Nhóm đội viên sau khi thấy Vũ Hình, lập tức đứng nghiêm thành một hàng.

- Cúi chào chị dâu!

Mập mạp rống lên một tiếng âm dương quái khí, nhóm đội viên đồng loạt hướng về phía Vũ Hình hành lễ.

- Vô vị.

Vũ Hình nói một tiếng lạnh lùng, không để ý nhiều, quay người ôm Ly nhi đi vào phòng trong. Có điều, lần này nàng lại không giải thích cho người ngoài quan hệ của mình với Cao Lôi Hoa.

A! Lời của Vũ Hình làm nhóm đội viên cảm thấy tẻ ngắt.

- Không sao, Vũ Hình đều luôn như thế.

Cao Lôi Hoa cười nhẹ, Vũ Hình không nói với người ngoài rằng mình không phải là chồng của nàng, Lôi Hoa đã sung sướng gần chết! Điều này đại biểu rằng mình đang từng bước gần mục tiêu. Cao Lôi Hoa đắm đuối nhìn Vũ Hình rời đi, sau đó mới quay sang mập mạp hỏi:

- Nói đi, lần này đến vì nhiệm vụ cuối cùng kia hả?

- Đúng vậy. Lôi ca.

Mập mạp cười nói:

- Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Lôi ca đã là người tự do rồi.

- Nói đi, là nhiệm vụ gì

Cao Lôi Hoa để nhóm đội viên cũ ngồi xuống rồi hỏi.

- Nhiệm vụ trong túi niêm phong trong ngực thằng ôn con kia.

Mập mạp chỉ chỉ tên nằm bên ngoài kia, tuy không chết nhưng về cơ bản phải nằm viện mấy tháng.

- A, tiểu tử này xem ra vẫn còn may mắn lắm. Nếu là trước kia, sớm bị Lôi ca bỏ làm đôi rồi.

Một gã đội viên cười ha hả nói.

- Được rồi, đừng nịnh bợ ta nữa. Thằng ôn con này rất kiêu ngạo, có bối cảnh gì sao.

Cao Lôi Hoa bước ra ngoài cửa, lấy cái túi niêm phong từ trong ngực tên tân đội trưởng giống như con cá chết kia ra, sau đó đi vào nhà.

- Đúng vậy, Lôi ca. Tiểu tử này là con của đại nhân vật trong quân ủy. Nhưng mà nếu chết trong tay Lôi ca cũng có ai dám nói nhiều chứ?

Mập mạp khinh miệt nhìn tên nằm trên mặt đất không khác gì người chết

kia.

- Lôi ca, nhiệm vụ lần này có độ nguy hiểm rất lớn.

Mập mập nhìn Cao Lô Hoa, khe khẽ nói.

- Vừa nhìn là biết.

Cao Lô Hoa cười khỏ hạ giọng:

- Sự tồn tại của ta đã hoàn toàn uy hiếp đến mấy tên cấp trên rồi. Về cơ bản, ta chính là một quả đạn hạt nhân. Bọn họ có thể không đề phòng ta sao. Bây giờ, ước định ba năm 50 nhiệm vụ của ta cùng bọn họ sắp đến rồi, nhiệm vụ cấp trên giao cho ta nhất định 99% là mất mạng.

- Vậy, Lôi ca còn muốn đi sao?

Mập mập có chút tức giận bất bình:

- Chỉ cần Lôi ca không muốn, ai có thể ép buộc huynh! Lôi ca chính là dị năng nhân bậc bảy nha!

- Được rồi, Lôi ca của người vẫn là giữ chữ tín. Lời hứa của đàn ông dù trả giá bằng sinh mệnh cũng phải tuân thủ. Hơn nữa ta cũng chưa đến nỗi yếu nhược đến mức độ đó!

Cao Lô Hoa phát phát tay nói:

- Cho dù là 99% tử vong, ta vẫn sẽ là người 1% sống sót kia.

- Chẳng qua.

Cao Lô Hoa chuyển lời:

- Ta chung quy cũng không phải là thần. Chẳng may, ta nói chẳng may nếu ta xảy ra chuyện, các người hãy giúp ta bảo vệ tốt hai mẹ con nhé.

- Yên một vạn cái tâm đi! Lôi ca!

Mập mập vỗ vỗ ngực nói:

- Không chỉ là vài người chúng ta, các anh em trong tổ chức đều sẽ hết sức chiếu cố chị dâu! Bất kể là ai, dám động đến chị dâu, chúng ta liền khiến hắn trả giá đắt! Cho dù đại đội trưởng cũng thế!

- Được rồi! Có một câu này của người, ta an tâm rồi!

Cao Lô Hoa kích động vỗ vỗ bả vai mập mập, chủ yếu là mập mập này kêu một tiếng chị dâu làm hắn thoải mái! Tuy rằng rất lâu không gặp, nhưng tình cảm đồng đội năm đó vẫn không phai mờ theo năm tháng.

- Lô Hoa, là nhiệm vụ gì vậy.

Mập mập không quen nói đề tài nặng nề này, bắt đầu nói sang chuyện khác.

- Nhiệm vụ cấp SSS, M quốc cung cấp cho R quốc ba quả đạn hạt nhân mới nhất M874, mỗi quả đạn hạt nhân M874 giá trị khoảng 5000 triệu đô la! Cấp trên muốn ta thu giữ ba quả đạn hạt nhân này, nếu không thu được liền tiến hành hủy ba quả đạn hạt nhân M874 đi.

Cao Lô Hoa cười khỏ, lấy sức một người cướp 3 quả đạn hạt nhân trong tầng tầng bảo hộ? Có mà ngu! Chà, xem ra chỉ còn cách hủy diệt ba quả đạn hạt nhân này.

- Cái tên ghê tởm nào lại bố trí nhiệm vụ như vậy.

Các đội viên đều phần nộ bất bình.

Cao Lôi Hoa nhún vai:

- Không, bọn họ làm không sai. Ngược lại, ta thấy bọn họ làm rất đúng, nếu ta là bọn họ, ta cũng làm như thế. Lực lượng không thể nắm trong tay mình, không bằng hủy diệt cho an toàn. Cái này cũng không thể trách bọn họ.

- Nhưng mà Lôi ca, bọn họ quá mức rồi. Loại nhiệm vụ này một người hoàn thành như thế nào được!

Mập mạp có điềm lo lắng:

- Nếu không, Lôi ca, mấy người chúng ta đi cùng huynh?

- Được rồi, miễn đi.

Cao Lôi Hoa phát phát tay:

- Các người đi cùng ta, ta ngược lại không thoải mái hành động, Yên tâm đi, nhớ kỹ lời của ta. Giúp ta chiếu cố tốt mẹ con họ.

- Lôi ca yên tâm, ai muốn xúc phạm họ, phải bước qua xác tổ 13 chúng ta!

Mập mạp lúc này nghiêm túc nói.

- Rồi, ta tin tưởng các người.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười, các huynh đệ đối với hắn thật là tốt, hắn đều nhớ kỹ. Cho nên hắn đối với các huynh đệ giống như mùa xuân ấm áp.

Cao Lôi Hoa cất mật tín nhận được vào ngực, sau đó đi tới cạnh tên sĩ quan trẻ tuổi bên ngoài kia.

- Này, tỉnh lại đi!

Cao Lôi Hoa vung chân hung hăng đá lên người hắn vài cái, quả thực làm hắn đang hôn mê tỉnh lại.

- Người, người muốn làm gì! Ta, ta nói cho người! Ta, ba ta là quân...

Bốp! Cao Lôi Hoa đã bạt tai một cái.

- Không rảnh nghe người nói những lời ngu xuẩn này. Bây giờ, ta muốn người làm một chuyện!

Cao Lôi Hoa âm u nhìn mặt tên sĩ quan trẻ.

- Cái ..., cái chuyện gì.

Bất tri bất giác, tên sĩ quan trẻ đã khuất phục dưới khí thế của Cao Lôi Hoa.

- Chính là đối với hai mẹ con trong phòng kia.

Cao Lôi Hoa chỉ chỉ căn phòng nói:

- Ta bảo người, từ bây giờ bắt đầu âm thầm bảo vệ tốt hai mẹ con cho ta!

- Ta, người dựa vào cái gì ra lệnh cho ta.

Tên sĩ quan trẻ tuổi lại ngu đần phản ứng.

Bốp! Cao Lôi Hoa lại vung một cái bạt tai.

- Ta nói với người, nếu đối với hai mẹ con có điềm gì sai sót, bất kể có

phải người làm hay không, người đều chết chắc rồi! Không chỉ người mà cả người nhà người cũng không gặp may mắn đâu!

Cao Lô Hoa hết sức ngang tàn nói:

- Cho nên, người hãy ngoan ngoãn bảo vệ tốt hai mẹ con họ! Còn nữa, là âm thầm bảo hộ! Hiểu chưa!

- Ta, ta biết rồi.

Tên sĩ quan trẻ run run đáp, lúc này, hắn đã mất đi dũng khí phản kháng. Trước mắt nam nhân rất khủng bố này, bây giờ hắn cũng chỉ biết ngoan ngoãn làm bảo tiêu miễn phí.

- Tốt lắm.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ mặt tên sĩ quan trẻ:

- Làm cho tốt, ta hy vọng vào người! Ha ha...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 4

Biển Rộng Quá, Khắp Nơi Toàn Là Nước

Ta đang ở đâu? Sau khi hưng phấn trôi qua, Cao Lôì Hoa bắt đầu bình tĩnh lại, hắn xoay người tại chỗ, nhưng trên thân thể truyền đến đau đớn tê dại khiến hắn há miệng thở dốc.

Cuối cùng, Cao Lôì Hoa gắng gượng cả người đứng dậy, sau đó bắt đầu quan sát địa phương này.

Nơi này là một hòn đảo nhỏ, nhìn qua có chút tiêu điều, xa xa nhìn lại có thể thấy một số thực vật đáng nhẽ đã tuyệt chủng. Điều này làm cho Cao Lôì Hoa cảm giác quay về thời tiền sử, ngay cả gió thổi tới cũng mang cảm giác nguyên thủy.

Sau khi quan sát xung quanh, hắn phát hiện bờ cát nơi hắn ngồi là ở dưới sườn núi của đảo nhỏ này. Cách bãi cát chỗ hắn không xa còn có một bộ xương động vật cực lớn, hình dáng giống cá, mà lại có bộ dáng bốn chân. Thật giống kiểu sinh vật đang tiến hóa từ cá lên bò sát. Nếu Đắc-uyên nhìn thấy cái này chỉ sợ mừng như điên ấy chứ, Cao Lôì Hoa nghĩ.

Căn cứ vào hết thấy trí nhớ trong đầu Cao Lôì Hoa vẫn không nghĩ ra động vật nào có bộ xương khổng lồ như vậy. Cái Bộ xương này phơi nắng đến bạc phéch, một nửa lại ngâm trong nước, nhìn qua thấy sinh vật này hình như là đang bò lên cạn thì chết.

Nhìn bộ xương vĩ đại này, Cao Lôì Hoa không khỏi rung mình một cái. Nếu thật sự động vật lớn như vậy hiện ra trước mặt mình... hắc hắc

Cao Lôì Hoa hắc hắc hai tiếng, giữa hoàn cảnh lạ lẫm, thực lực là sự đảm bảo cho sinh tồn.

Nghĩ đến đây, Cao Lôì Hoa liền nhắm hai mắt lại, thử khống chế dị năng trong người.

Ngay khi vừa thử, Cao Lôì Hoa không khỏi muốn lớn tiếng chửi điên lên! Dị năng trong cơ thể hắn lúc này giống như kho bạc bị kẻ trộm đến thăm, rỗng tuếch! Xem ra đúng là bị tiêu hao hết sạch trong vụ nổ kia, hiện tại không mười ngày cũng phải nửa tháng mới khôi phục được.

Chẳng qua, cái này gọi là “trong họa có phúc”, tuy dị năng trong người Cao Lôì Hoa bị tiêu hao hết sạch nhưng Cao Lôì Hoa lại có thể cảm giác rõ

ràng bản thân nhiều năm không nâng bậc nay lại mơ hồ có xu hướng tiến đến bậc thứ tám cuối cùng. Cái này coi như là một dấu hiệu tốt nha! Bậc thứ tám, trong truyền thuyết là cảnh giới thần! Tuy rằng không biết là dạng trình độ như thế nào nhưng vẫn làm cho Cao Lôi Hoa hướng tới.

Sau khi đánh giá bốn phía, Cao Lôi Hoa cúi đầu nhìn xuống chân mình, trên bờ cát dưới chân không ít các con sò màu sắc sặc sỡ bị nước biển xanh lam đánh lên mắc cạn. Lúc này bụng Cao Lôi Hoa cũng sôi lên ục ục không chịu thua kém.

“ Mẹ nó, không nghĩ tới một ngày ta cũng bị như thế này.” Cao Lôi Hoa cười cười, những con sò cũng trở thành một phần dinh dưỡng trong cơ thể hắn.

Hương vị của những con sò sặc sỡ này quả nhiên rất ngon, mặc dù là ăn sống, nhưng cũng không hề ảnh hưởng tới hương vị thiên nhiên tươi mới này, hơn nữa vị muối trong nước biển làm trong miệng có cảm giác tinh khiết, tự nhiên. Cao Lôi Hoa ăn liên tiếp mười mấy con, cảm thấy thân thể suy nhược đã có vài phần khí lực, ngay cả đau đớn trên người dường như cũng giảm bớt rất nhiều.

Mặc dù chưa ăn hoàn toàn no nhưng Cao Lôi Hoa vẫn dừng việc ăn lại. Thân là một thành viên tổ 13, hắn vẫn hiểu biết một ít kiến thức: mấy con sò này, nếu ăn nhiều khẳng định sẽ bị tiêu chảy. Trên đảo nhỏ hoang vắng không có trợ giúp ý tế, bất luận bệnh gì đều là uy hiếp trí mạng, cho dù tiêu chảy cũng không ngoại lệ.

Bất kể như thế nào, sinh tồn trên đảo hoang này bây giờ là nhiệm vụ hàng đầu. Không có mạng sống, tất cả đều là vô nghĩa.

Có chút hơi sức sau khi ăn, Cao Lôi Hoa bắt đầu bình tĩnh suy nghĩ. Trong thời gian chưa khôi phục dị năng, hắn phải có chút vũ khí thích hợp.

Cao Lôi Hoa rút con dao trên ống quần ra, đại khái không tồi, cho dù trong vụ nổ kia, con dao găm này vẫn ương ngạnh tồn tại! Cao Lôi Hoa để con dao găm sang một bên, đây chính là sự bảo đảm sinh mệnh của hắn trong cuộc sống phía trước. Chẳng qua chỉ một con dao găm này vẫn còn xa mới đủ! Cao Lôi Hoa ngắm bộ xương to lớn kia, nếu có sinh vật to lớn như thế này tới, sợ rằng con dao găm này đâm vào cũng trở thành một cái gai nhỏ không đáng kể.

Bộ xương? Bộ xương! Cao Lôi Hoa vỗ vỗ tay. Hắc, bộ xương này không phải là vũ khí dài trời sinh sao! Chính là không biết chất lượng bộ xương như thế nào.

Cao Lôi Hoa thất tha thất thểu đi tới trước bộ xương, từ xa nhìn bộ xương này cũng đã rất lớn, ô, to và dài quá! Cho dù là ở trên địa cầu, cũng chỉ có cá voi mới so sánh được với nó thôi!

Mặc dù nhìn trái qua niên đại đã lâu, nhưng bộ xương này vẫn còn đầy đủ, cũng rất to lớn. Đứng trước bộ xương, Cao Lôi Hoa bỗng nhiên cảm thấy

minh thật nhỏ bé. Thiên nhiên quả là kỳ diệu, nhân loại, vĩnh viễn là con sóng nhỏ nhoi.

Sau khi đến cạnh bộ xương, Cao Lôì Hoa tỉ mỉ sờ soạng một lần bộ xương sáng bóng như đá này. Sau khi sờ soạng một lát, Cao Lôì Hoa liền chạm mấy cái xương sườn của bộ xương. Xương sườn của bộ xương rất dài, khoảng tầm trên hai mét. Cao Lôì Hoa liếc mắt nhìn hai cái xương sườn trong đó, hai cái xương này khác với mấy cái xương sườn khác. Trải qua dầm mưa dãi nắng, những chiếc xương sườn khác đều trắng bệch, nhưng hai cái này lại màu đen khác biệt.

Bây giờ hần vô cùng yếu ớt, dị lực phải vài ngày mới có thể khôi phục. Trọng yếu nhất là có trời mới biết trên đảo này có loại dã thú nào xuất hiện, hai cái xương sườn này chiều dài vừa phải, dùng để tự vệ đúng là không thể tốt hơn.

Cao Lôì Hoa trèo lên gõ vào hai cái xương sườn, liền kinh ngạc phát hiện hai cái xương này phát ra âm thanh như kim loại.

- Xong, hàng tốt!

Cao Lôì Hoa khen một tiếng, sau đó rút dao găm trên người ra, bắt đầu cắt tại gốc hai cái xương sườn.

Mất nửa ngày, cuối cùng Cao Lôì Hoa cũng cắt được hai thanh “trường đao” thiên nhiên xuống.

Lúc đầu đã suy yếu, Cao Lôì Hoa bây giờ đặt mông ngồi trên mặt đất.

Vũ khí đã giải quyết, vấn đề còn lại là quần áo.

Cao Lôì Hoa đưa mắt nhìn ống quần duy nhất trên đùi kia, tuy rằng nhỏ một chút nhưng đủ che tiểu đệ đệ là đủ rồi! Đàn ông mà, chủ yếu là che tiểu đệ đệ, còn cái khác không cần thiết lắm.

Cao Lôì Hoa không nhịn được cảm thán, hồi xưa có người nguyên thủy dùng lá cây che tiểu đệ đệ, hôm nay có ta dùng mảnh vải rách che tiểu đệ đệ. Thật sự đáng để cảm thán nha.

Sau khi cởi ống quần xuống, Cao Lôì Hoa dùng dao găm rạch ống quần ra, rồi dùng dây thừng vừa cột dao găm treo miếng vải này lên ngang háng, cuối cùng che lên tiểu đệ đệ, cũng để tránh cho đôi phong bại tục.

Sau khi chuẩn bị sắp xếp hết thủy, Cao Lôì Hoa chậm rãi đứng yên, rồi bước vài bước. Hoàn thành, nếu không có gió mạnh thổi qua, tạm thời cũng không phát sinh cảnh xuân quang tiết lộ ra ngoài.

Có vũ khí, quần áo coi như có, Cao Lôì Hoa mệt mỏi nằm sắp xuống.

Nghỉ ngơi trong chốc lát, Cao Lôì Hoa liền cố gắng đứng lên. Bây giờ hần đang ở trên bãi biển, có trời mới biết lúc nào thì thủy triều lên, cái mạng nhỏ của hần lại vậy chào thế giới.

Hai tay Cao Lôì Hoa chống hai thanh “quải trượng”, dắt thứ vũ khí đích thực duy nhất là con dao găm vào mảnh vải bên hông, sau đó chống hai thanh xương sườn đi về phía trước. Hai cái thanh xương sườn này đúng là

thảm nha, vừa làm vũ khí lại làm gậy chống, công dụng thật tốt.

Chống hai cái gậy thiên nhiên, Cao Lôì Hoa chậm rãi đi lên sườn núi. Sau khi lên, Cao Lôì Hoa không khỏi cảm thán! Hắn vừa mới trèo lên được một lát, thủy triều đã dâng lên bờ cát rồi.

- Xem ra đại nạn không chết, cuối đời ắt được hạnh phúc.

Cao Lôì Hoa lẩm bẩm vài tiếng, nhìn biển rộng mênh mông trước mắt. Cao Lôì Hoa cảm thấy có thi hứng, nhưng ghen nửa ngày mới rống ra được một câu:

- Biển rộng quá, tất cả đều là nước

Sau khi phát ra thi hứng, Cao Lôì Hoa cắn răng đi đến nơi cao hơn của đảo nhỏ.

Sau khi trèo lên sườn núi cao, Cao Lôì Hoa phóng mắt nhìn, không ngờ là một mảng dừa và cọ đứng chằng chịt xen lẫn nhau.

Nếu không phải là đang mắc nạn, nơi này thật ra có thể xem là một địa phương tốt để du lịch, ngắm cảnh.

Cao Lôì Hoa ngược nhìn mấy cây dừa cao vút, mãnh liệt nuốt nước miếng. Ban nãy ăn mấy con sò tuy rằng ngon, nhưng cũng khá mặn, bây giờ Cao Lôì Hoa chỉ cảm thấy khô miệng khô lưỡi, quả dừa trước mắt như là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Chẳng qua, cây dừa này hình như quá cao, nếu là trước đây, Cao Lôì Hoa bắt lên một đạo lôì quang là xong, nhưng hiện tại... được rồi!

Xem ra chỉ còn cách của người nguyên thủy là dùng được. Cao Lôì Hoa cười khò hai tiếng, tìm mấy tảng đá xung quanh, chuẩn bị dùng đá ném rụng mấy quả dừa.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 5

Hổ Lạc Đồng Bằng Bị Chó Khinh (Thượng)

Lúc này, Cao Lôì Hoa buồn bực lắm! Bây giờ hấn suy yếu đến nỗi ngay cả ném hòn đá nhỏ cũng không đủ sức..

Cú ném cũng chính xác, trên cơ bản là có thể ném trúng quả dừa, nhưng khí lực quá yếu, căn bản không thể ném rụng!

“Ta XXOO!” Cao Lôì Hoa phẫn nộ đi tới cạnh gốc dừa, hung hăng đá một cước!

Bịch bịch bịch! Dừa trên cây rụng xuống như mưa.

Cái này, Cao Lôì Hoa trợn tròn mắt, vừa rồi mình như thằng ngốc ném đá nửa ngày vì cái gì hả!

Nhưng dù sao đã đạt được mục đích, Cao Lôì Hoa cũng chẳng để tâm, sung sướng ôm lấy một quả dừa, cầm dao găm nhằm trái dừa mà chọc.

Mùi vị quả dừa rất ngon, trong veo ngon miệng, làm Cao Lôì Hoa rất hài lòng.

Tâm tính con người rất kỳ quặc! Có lúc con người giống như vực sâu không đáy không thể nào hài lòng nhưng đôi khi có chút chuyện nhỏ lại có thể bỏ qua. Gặm quả dừa ngon miệng này làm Cao Lôì Hoa cảm thấy đặc biệt thỏa mãn! Hèn gì có người nói nông phụ sơn tuyền (nông dân miền núi) có chút ruộng là có thể thỏa mãn rồi!

Cùi dừa bên trong ăn rất ngon, thật thơm ngọt. Lúc này Cao Lôì Hoa lại đột nhiên hâm mộ những người răng vẩu, hấn thấy nếu cũng có một hàm răng vẩu lớn thì bây giờ có thể gặm cùi dừa nhiều hơn. Ít nhất không cần vất vả như bây giờ, người nói răng vẩu vừa to vừa dài nhìn rất khó coi? Vứt, bây giờ Cao Lôì thâm nghĩ sống sót, sống sót cho tốt, ai quản việc nhìn đẹp hay xấu nữa.

Sau khi cố sức gặm hai trái dừa chỉ còn một lớp cùi mỏng, Cao Lôì Hoa cảm thấy bản thân mạnh mẽ giống như thủy thủ Popeye ăn rau chân vịt, toàn thân đều sung sức! Sau khi có sức lực, Cao Lôì Hoa cũng không lãng phí mấy quả dừa còn lại. Nhớ Mao chủ tịch từng nói, lãng phí là đáng xấu hổ. Ừ, dường như không phải Mao chủ tịch nói, được rồi, cũng không quản là ai.

Cao Lôì Hoa ôm ý tưởng lãng phí là đáng xấu hổ, nhặt mấy quả dừa còn

tốt trên mặt đất, dùng cây mây buộc thành một chuỗi. Bây giờ Cao Lôì Hoa đúng là có cảm giác, dừa còn người còn, dừa mất người mất!

Ăn xong rồi, cũng nghỉ ngơi rồi. Cao Lôì Hoa kéo một chuỗi quả dừa kia buộc quanh thắt lưng, xong, trong những ngày tới nước uống toàn bộ trông cậy vào chuỗi dừa trên người này!

Nắm trong tay hai thanh trường đao xương sườn, Cao Lôì Hoa bắt đầu lịch trình thám hiểm hoang đảo.

Vết mây lùm cây rậm rạp, Cao Lôì Hoa từ từ từng bước quyết tâm đi về phía trước. Mục tiêu của hắn là một gò đất nhỏ cách đó không xa, hai thanh đao xương tạm thời trở thành khai sơn đao, ánh tà dương đã bắt đầu lộ ra qua tầng mây. Ý nghĩ của Cao Lôì Hoa là trước tiên phải tìm một nơi bố trí ổn thỏa bản thân đã, quý mới biết nơi này có cái gì chứ! Hy vọng trên đảo này có cái sơn động thiên nhiên nào đó.

Sau khi xuyên qua lùm cây, Cao Lôì Hoa liền bị quy mô của cảnh tượng đồ sộ trước mắt dọa cho nhảy dựng lên!

Trên mặt cỏ trước mắt Cao Lôì Hoa, phủ kín một đoàn sinh vật màu lục nhỏ bằng nắm tay. Chân chúng rất nhỏ, toàn thân thoát nhìn giống trái cầu, mặt khác bốn chân nhỏ hầu như không nhìn rõ. Nhìn qua trông rất đáng yêu, đem bán cũng không tội, nếu có thể bắt về thì các cô gái sẽ rất hoan nghênh đây. Cao Lôì Hoa âm thầm nghĩ.

Sau khi những sinh vật nhỏ này thấy Cao Lôì Hoa, cũng không chú ý đến hắn, chỉ tự mình chậm chạp di chuyển, vừa bò vừa kêu:

- Slime, slime

“Lẽ nào phải giẫm qua?” Nhìn sinh vật nhỏ menh menh vô bờ, Cao Lôì Hoa nâng chân mình lên, muốn giẫm qua nhưng lại thu trở về.

“Làm cách nào bây giờ!” Cao Lôì Hoa buồn bực mở miệng! Đám nhỏ nhỏ này phủ kín mặt cỏ làm Cao Lôì Hoa căn bản không có chỗ đặt chân! “Cho dù giẫm lên cũng không phải là biện pháp, xem ra phải đổi cách khác”, Cao Lôì Hoa thầm nghĩ.

“Uông! Uông!” Lúc này, Cao Lôì Hoa nghe thấy âm thanh một loại động vật khá quen thuộc – là chó đến rồi!

Một con chó lớn toàn thân màu lam xuất hiện phía sau gò đất, ánh mắt lập lòe lân quang âm u nhằm vào đàn Slime (1).

Đồng tử Cao Lôì Hoa trong nháy mắt co lại, hắn cảm thấy cả người run lên, thần kinh nhất thời như sụp đổ.

Bởi vì Cao Lôì Hoa khẳng định, hắn từ trước đến giờ chưa thấy con chó nào như vậy.

Có lẽ, có thể đã nghe qua nhưng cũng không chắc chắn: Sinh vật nổi tiếng trong tiểu thuyết của Phương Tây — chó ba đầu địa ngục Cerberus!

Con chó to trước mắt này có ba cái đầu lớn, cùng với ba đôi mắt đỏ như máu, hơn nữa thân hình nó cao ba mét! Cuối cùng hắn nhìn thấy là một bộ

răng nanh trắng ớn, chứng tỏ rõ một việc – nó không phải dễ dàng đối phó!

Con Cerberus ba đầu dùng cái đầu màu vàng ở giữa nhìn chăm chăm Cao Lôì Hoa, mà hai cái đầu bên cạnh bắt đầu cúi xuống nhai nuốt đám Slime trên mặt đất.

“Slime~ Slime~” Lũ Slime vừa thấy chó ba đầu tới, liền bỏ chạy thực mạng về phía sau.

Cerberus ba đầu ăn không nhanh không chậm, Slime bốn chân bé tí đáng thương kia có khả năng trốn bao xa chứ!

Cái đầu ở giữa vẫn nhìn chăm chăm Cao Lôì Hoa, hai cái đầu bên cạnh tiếp tục điên cuồng ăn.

Không thể cứ tiếp diễn thế này được! Tuy rằng con chó to này dường như vẫn đang ăn Slime, nhưng có trời mới biết nó có thể thay đổi khẩu vị hay không, nhằm mình cắn một cái! Cao Lôì Hoa nắm chặt hai thanh trường đao xương sườn trong tay, toàn thân căng lên.

Đúng lúc này, đàn Slime đột nhiên im lặng.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa thấy một con Slime màu vàng nhảy lên nhảy xuống giữa đàn Slime, màu vàng này giúp hắn dễ nhận biết với Slime bình thường khác! Con Slime màu vàng này tốc độ khá nhanh! Hơn nữa nó vừa nhảy, miệng nó vừa phát ra âm thanh kỳ quái chói tai.

Theo tiếng nó kêu, đàn Slime rất nhanh bắt đầu di động có trật tự. Tuy rằng vẫn khó tránh né miệng của Cerberus ba đầu nhưng rõ ràng tốt hơn nhiều so với trốn toán loạn như vừa rồi!

Cerberus ba đầu cũng thấy con Slime màu hoàng kim này, cái đầu Cerberus ở giữa bắt đầu rống lên một tiếng. Đồng thời Cerberus ba đầu nhắc chân bước về phía Slime hoàng kim.

“Uông!” Chó ba đầu Cerberus kêu một tiếng, ba cái đầu đồng thời tấp tới Slime màu hoàng kim.

Nhìn con Slime màu vàng kia, không biết vì cái gì trong lòng Cao Lôì Hoa đột nhiên run lên.

Cứu nó! Một ý tưởng gần như điên cuồng hiện ra trong đầu Cao Lôì Hoa.

Gần như theo bản năng! Khi con Cerberus ba đầu kia sắp cắn Slime màu vàng, Cao Lôì Hoa liền dùng sức lực toàn thân hung hăng ném thanh trường đao xương sườn bên tay phải về phía chó ba đầu Cerberus!

Khóe mắt con Cerberus ba đầu liếc về phía thanh trường đao đang bay đến nó, đồng thời, cái đầu màu xanh bên trái ngoảnh lại. Tuy rằng một đao này bị Cerberus phát hiện nhưng cũng giúp Slime màu vàng tránh thoát miệng chó ba đầu.

Slime hoàng kim sau khi tránh thoát khỏi miệng Cerberus liền nhanh chóng ẩn vào trong bụi cỏ.

Hai cái đầu khác của Cerberus gầm rú phần nộ. Mà cái đầu màu xanh nhìn về phía trường đao đầu kia của Cao Lôì Hoa với ánh mắt khinh miệt,

đúng vậy, là khinh miệt.

Tiếp theo, đầu màu xanh mở to miệng, một luồng khí mát thường có thể thấy được nhanh chóng hình thành trong miệng nó, sau đó dòng khí bên trong bắn ra với tốc độ cao hợp thành lưỡi dao hình bán nguyệt, chợt lóe lên rồi biến mất.

“Bình” một tiếng, Cao Lôi Hoa liền thấy thanh đao xương phóng ra từ tay mình rõ ràng dừng giữa không trung, tiếp đó bắn sang một bên. Thanh đao kia bị đao phong đánh xuống mặt đất, lăn đến trước mặt Cao Lôi Hoa. Trên trường đao xương sườn có một vết rất sâu, giống như bị mã tấu cực cứng rắn chém vào. Cao Lôi Hoa đương nhiên biết phẩm chất của trường đao bằng xương này, cho dù hắn đem đao găm trên người lấy hết sức chém một nhát cũng chỉ hiệu quả như vậy.

Càng đáng sợ của nó là không chỉ giống như ánh sáng.

Luồng khí xoáy tạo thành lưỡi dao không khí dư thế không suy giảm, sau khi đánh văng đao xương trong phút chốc sạt qua má phải Cao Lôi Hoa. Sau đó từ phía sau Cao Lôi Hoa truyền đến một loạt âm thanh!

Mặc dù chỉ sạt qua mặt Cao Lôi Hoa, nhưng trên mặt hắn cũng xuất hiện một vết rách dài.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 6

Hổ Lạc Đồng Bằng Bị Chó Khinh (Hạ)

“Đây là cái gì?”

Cao Lôì Hoa tròn mắt, trợn mắt há hốc mồm, hấn như thế nào cũng không rõ chuyện gì đang xảy ra. Chẳng lẽ là dị năng phong hệ? Nhưng cho dù là phong hệ dị năng cũng không khoa trương như thế này! Hơn nữa, khi nào ngay cả động vật cũng có dị năng?

Chẳng lẽ do sau khi có dị năng chó đều bị biến dị? Khó trách có đến ba cái đầu.

Lúc này, con chó ba đầu cao ngạo phát ra tiếng phì phì trong mũi, ba đôi mắt tràn ngập ánh mắt khinh thường, giống như cười nhạo Cao Lôì Hoa không biết tự lượng sức, ánh mắt nó như kẻ bề trên nhìn xuống bầy tôi của hấn.

Cao Lôì Hoa hiểu được chó ở đâu đó vẫn là cái loại ngu ngốc đi sau mông người, còn trong ánh mắt con chó này lóe lên trí tuệ, làm Cao Lôì Hoa có cảm giác con chó này có trí tuệ.

Mà trên người con chó này có loại khí phách coi thường thiên hạ, làm Cao Lôì Hoa không khỏi một hồi khó chịu! Nhớ ngày xưa ai dám tỏ ra kiêu ngạo trước mặt hấn “người khổng chế lôì điện”? Những thằng điên đó đều bị hấn tự tay đưa đi uống trà cùng diêm vương rồi!

Chẳng qua, Cao Lôì Hoa thật sự không biết, con chó ba đầu trước mắt đúng là có đủ tư cách coi thường thiên hạ không?

Siêu giai ma thú trưởng thành, tử vong tam đầu khuyến! Đánh giá năng lực tương đương với nhân loại có lực thực cấp thánh, tính theo dị năng như Cao Lôì Hoa cũng tương đương bậc bảy.

Nói cách khác, Cao Lôì Hoa cho dù ở thời điểm dị năng đầy đủ bất quá cũng chỉ cùng bậc với con chó này thôi!

Nếu không phải con chó này rất khinh địch, Cao Lôì Hoa ngay cả một đạo phong nhận kia cũng không thể trốn thoát!

Con chó này có ba đầu, như vậy có thể tính chẳng khác nào có ba con thực lực bậc bảy! Có lẽ, chỉ có Cao Lôì Hoa sắp đột phá bậc bảy, dị năng lại ở thời điểm sung mãn mới có khả năng đấu được con ác cầu này thôi!

Nhìn con chó to khá khó chơi, Cao Lôì Hoa trái lại trở lên bình tĩnh. Hắn cũng không phải trẻ con chưa dao máu đầu, bất kể là chuyện tình gì, bình tĩnh mới là điều kiện tất yếu để hy vọng.

Hai tay Cao Lôì Hoa cầm thanh đao xương còn lại, hai mắt lạnh lùng nhìn con chó trước mắt này. Tuy rằng tạm thời không thể sử dụng dị năng, nhưng mà tiêu Lôì một thân đầy chiêu thức võ công cũng không phải là dễ làm cảnh.

Cao Lôì Hoa cũng chuẩn bị liều mạng rồi.

Hắn chăm chú nhìn chăm chăm con chó ba đầu, thân hình chậm rãi di chuyển, nơi này không gian di chuyển quá nhỏ, mà phong nhận của con chó ba đầu quá mức khủng bố, địa phương như vậy muốn tránh phong nhận tương đối khó khăn.

Con chó ba đầu hứng thú nhìn Cao Lôì Hoa đang di động, ba lưỡi đỏ như máu không ngừng liếm khòe miệng, nhất là cái đầu ở giữa kia lộ ra ánh mắt tò mò, nhìn qua cũng hiểu nó có chút ngạc nhiên, mồm chuẩn bị ném thử vị của thứ trước mắt này.

Địch không động ta không động, Cao Lôì Hoa suy yếu nên chỉ có thể dùng “hậu phát chế cầu”. Lấy thể lực hiện tại của hắn rất khó tạo ra công kích hữu dụng.

Nhìn Cao Lôì Hoa nửa ngày không động một chút, chó ba đầu cũng ghét rồi. Tiếp theo, nó cũng động rồi, nhảy phốc một cái, thân hình to lớn kia chỉ cách Cao Lôì Hoa năm bước, tay phải Cao Lôì Hoa vung lên, thanh đao xương một lần nữa rời tay bay ra, nhắm mũi chó ba đầu đập tới.

Cái đầu màu xanh bên trái trong mũi phát ra tiếng phì phì khinh thường, lại một đạo phong nhận phun ra, đón lấy thanh đao xương. “Bồng” một tiếng giòn vang, cái đao xương như lần trước, bị phong nhận đánh văng! Trong ba đôi mắt của Cerberus tràn ngập khinh miệt, cùng loại phương pháp, loại người này thể mà sử dụng hai lần! Thật sự là ngu xuẩn.

Nhưng mà Cao Lôì Hoa là người ngu xuẩn sao? Đương nhiên không phải!

Lúc này, thân mình Cao Lôì Hoa mạnh mẽ nhanh chóng xông về phía trước! Sau đó nhảy lên thật cao! Năm tay to lớn của hắn hiện ra trước mắt con chó, mục tiêu của nắm đấm là mũi của cái đầu ở giữa. Cao Lôì Hoa cho dù không sử dụng dị năng cũng không phải dễ chọc vào, ở tổ 13, cho dù không cần dị năng hắn cũng là một nhân vật không dễ chơi.

Hơn nữa, căn cứ vào quan sát vừa rồi của Cao Lôì Hoa, cái đầu ở giữa dường như là chính chủ, hai cái bên cạnh lấy nó mà phục vụ.

“Rắc rắc” Năm nắm đấm rắn chắc của Cao Lôì Hoa in lại mồm chó ba đầu, Cerberus ăn đòn đau, từng bước lui về phía sau. Nhưng ngay sau đó nó thấy đau đớn dưới bụng, Cao Lôì Hoa vừa đánh nó một quyền đã lập tức xuất hiện dưới thân nó, con dao găm trong tay đâm mạnh vào bụng con chó.

Chó ba đầu bị đâm một phát liền kêu lên thảm thiết, hoảng sợ lùi lại phía sau.

Mà thân thể Cao Lô cũng mềm nhũn ra, tuy muốn đuổi theo đâm dao găm vào tim con chó ba đầu nhưng sức lực đã cạn kiệt, thật sự là không còn khí lực, trơ mắt nhìn con chó ba đầu thối lui. Thở hồng hộc mấy hơi, Cao Lô Hoa đặt mông ngồi bệt xuống đất. Sức lực vất vả khôi phục lại đã hết rồi. Kết quả là vẫn không thể giết được con chó to lớn này.

Chó ba đầu lui về phía sau cũng rất bức bối, toàn bộ thân nó cũng không phải da chó bình thường, làm thế nào để con dao ngắn trong tay người này đâm vào bụng mình như đâm vào tờ giấy. Phải biết rằng chó ba đầu là siêu giai ma thú, lực phòng ngự dĩ nhiên không kém! Nó cũng biết da trên người nó rất dày sao có khả năng để người này đâm thủng chứ!

Chó ba đầu nhìn bụng mình, người này thật đáng chết, đúng là độc ác, máu của nó đỏ tươi không ngừng trào ra từ trong bụng.

“Uông uông!” Cái đầu ở giữa chảy máu mũi kêu lên hai tiếng.

Theo tiếng kêu của nó, hai cái đầu bên cạnh đồng thời ngẩng lên!

Ba cái đầu đồng thời mở to miệng, màu xanh, màu đỏ, màu vàng, ba loại sắc màu hào quang trong miệng ba cái đầu hình thành.

“Mẹ nó, mạng ta xong rồi!” Cao Lô Hoa thoáng tuyệt vọng, một đạo phong nhận chút nữa đã lấy mạng hắn, nếu là ba đạo phong nhận còn thật không biết sẽ chết như thế nào.

Cao Lô Hoa muốn tránh, nhưng cả người vô lực, hắn bây giờ cử động một chút cũng khó khăn.

“Trời hại ta! Nếu dị năng của ta không hao hết, ta sẽ thê thảm như này sao!”

Nếu lực lượng bản thân thời kỳ đầy đủ, một tay liền bóp chết con chó này rồi! Bây giờ, Cao Lô Hoa hoàn toàn đã biết cái gì là “Hỗ lạc đồng bằng bị chó khinh”! Hơn nữa, trước mặt Cao Lô Hoa chính là một con chó thật.

Hào quang trong miệng ba cái đầu rất nhanh hình thành!

Trong miệng màu xanh giống như trước là một đạo phong nhận sắc bén, trong miệng màu đỏ là một quả cầu lửa sáng trắng! Cuối cùng, trong miệng cái đầu chó màu vàng ở giữa phóng ra là một đạo giống như lôi điện màu tím!

Lúc Cao Lô Hoa nhìn thấy đạo lôi điện kia mắt lập tức sáng ngời! Xoa xoa tay, Cao Lô Hoa hắn là ai hả! “Người không chế lôi điện” nha, tuy rằng năng lượng dị năng đã hao hết, nhưng muốn không chế một đạo lôi điện kia vẫn làm được.

Ở cái thế giới này, một cái duy nhất có thể nói Cao Lô Hoa không sợ chính là sét đánh.

Rất nhanh, phong nhận, hỏa cầu, lôi điện đều hướng về phía Cao Lô Hoa.

“Hát!” Cao Lô Hoa hai mắt sáng ngời, đạo lôi điện màu tím đột nhiên

chuyển hướng bỏ về phía hỏa cầu cùng phong nhận!

Quả nhiên, cái đầu ở giữa không hô là đại ca, lôi điện phá tan phong nhận, sau đó nện thật mạnh vào hỏa cầu! Làm hào quang của hỏa cầu giảm xuống, từ màu trắng thành màu đỏ.

Tuy là thế, nhưng hỏa cầu màu đỏ vẫn có thể lấy cái mạng nhỏ yếu ớt của Cao Lôi Hoa.

“Không nghĩ tới, ta lại chết như thế này.” Cao Lôi Hoa thở dài, hai mắt nhìn hỏa cầu. chính là bây giờ Cao Lôi Hoa đã không còn sức tránh né.

Hỏa cầu bay thẳng tới Cao Lôi Hoa, khí thế như không diệt được Cao Lôi Hoa thì không ngừng lại.

Ngay lúc Cao Lôi Hoa cho rằng giờ chết đã điểm, một thân ảnh to bằng nắm tay bay lên, tiếp theo bột nước từ trong miệng thân ảnh tròn tròn ấy phun ra. Sau đó bột nước nghênh ngang hướng về phía hỏa cầu đang rít lên điên cuồng kia.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 7

Cái Chết Cực Kỳ Khuất Nhục Của Siêu Giai Ma Thú

Ngay lúc Cao Lôì Hoa cũng cho rằng mình sẽ phải chết, một vật to bằng nắm tay đột nhiên từ mặt đất nhảy lên, tiếp theo một cái bong bóng từ miệng vật đó phun ra. Sau đó cái bong bóng méo mó nhằm hướng hỏa cầu đang rít lên điên cuồng lao đến.

Quan trọng nhất là bọt nước nho nhỏ và hỏa cầu đụng vào nhau sau đó cùng tan biến!

Ồ! Cao Lôì Hoa nuốt nước miếng, hẳn rõ ràng thấy thân ảnh lớn bằng nắm tay kia là cái gì.

Đúng là con Slime hoàng kim kia, nguyên nhân bởi vì loại sinh vật luôn kêu “Slime, slime”, Cao Lôì Hoa chỉ xem chúng như là Slime, hẳn cũng không ngờ sinh vật như nắm tay lại còn phun ra bọt nước, đã vậy còn quá hiệu quả.

Càng không thể tưởng được chính là tiểu tử này không phải đã chạy thoát sao? Làm sao lại xuất hiện?

“Slime, slime~” thằng nhóc này sau khi phun ra bọt nước hình như cũng trở lên rất suy nhược, yếu ớt nhảy vào lòng Cao Lôì Hoa.

Chó ba đầu trước mắt dường như tức giận rồi! Chúng nó ra chiêu mạnh như vậy nhưng kết quả lại như thế. Tuy rằng chỉ là mấy cái ma pháp nhỏ, nhưng dù sao cũng xuất ra từ siêu giai nha! Chó ba đầu phần nộ lại há miệng một lần nữa, làm này hào quang trong miệng nó ngưng tụ lớn hơn trước vài phần.

- Lần này tiêu thật rồi.

Cao Lôì Hoa nhếch miệng, không nghĩ tới bản thân dù làm thế nào cũng không tránh khỏi cái chết. Đáng buồn là thằng nhóc màu vàng này phải bồi tiếp mình, cùng nhau lên đường.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ thân thể thằng nhóc kia, chíp bông, rất đáng yêu.

Tiểu tử đáng yêu này phải chết cùng mình, Cao Lôì Hoa thật là có chút không đành lòng.

“Tiểu gia hỏa, hai người chết không bằng chết một người thôi.” Cao Lôì Hoa cười khỏ một tiếng, đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, nằm úp sấp trên

mặt đất, đem lưng quay về phía chó ba đầu.

Cao Lôì Hoa cũng không biết là mắt thẳng nhóc màu vàng trong lồng ngực cũng lộ ra một tia thần thái rất nhân tính, có thể gọi là hạnh phúc? Không muốn rời xa? Hay là cái gì khác? Có lẽ còn có một tia kiên định! Slime bậc thấp làm sao lại biểu hiện nhân tính hóa? Ngoại trừ siêu giai ma thú, còn lại ma thú có trí tuệ trên cơ bản là rất ít. Mà Slime chủ yếu chỉ có bản năng không có trí tuệ của ma thú. Nhưng mà Slime hoàng kim trong ngực Cao Lôì Hoa thực chất lộ ra dáng vẻ nhân tính hóa như thế.

Bụp! Bụp! Bụp!

Ba tiếng nổ vang lên phía sau Cao Lôì Hoa. Hắn nhắm hai chặt mắt lại nghĩ lần này bản thân chết chắc rồi.

Nhưng chờ chờ đợi đợi, cảm giác đau vẫn không xuất hiện.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc quay đầu lại, lập tức hắn có chút sững sờ. Con Slime màu vàng vừa rồi còn dưới người mình nhưng không biết khi nào thoát khỏi hắn ôm ấp, lúc này nó thần dũng xuất hiện trước mặt chó ba đầu, từ miệng nó phun ra một đám bọt nước bay trên không trung. Ngăn trở toàn bộ phong nhận, hỏa cầu, lôi điện của chó ba đầu.

“Trời ạ? Tiểu tử kia là cái gì vậy? Sao trâu bò thế?”

Cao Lôì Hoa có chút kinh ngạc nhìn tiểu tử kia. Không biết rằng tiểu tử kia bây giờ đang liều mạng rồi! Hơn nữa trạng thái dũng mãnh phi thường của thẳng nhóc này cũng không thể duy trì bao lâu, hơn nữa nó tạm thời mạnh mẽ như vậy do nguồn sinh mệnh lực.

“S~s~slime!” Tiểu tử kia cuối cùng quát to một tiếng! Một cái bọt nước to hơn rất nhiều từ trong miệng nó bắn ra, khác với những cái trước, cái bọt nước lớn này bắn cực nhanh, giống như một đạo sao băng nhanh chóng bay vào trong mồm đang mở to của cái đầu chó ở giữa.

Thân là siêu giai ma thú Tử vong tam đầu khuyến, nó có thể cảm thụ uy lực của quả bọt nước bay đến này.

Đến ngay cả nó cũng không thể tin được, Slime – loại ma thú bậc thấp như thế lại có thể phát ra kỹ năng làm nó sợ hãi!

Lúc này, thân là siêu giai ma thú nó đột nhiên nhớ tới một sự kiện cực kỳ quan trọng! Một việc lưu truyền rộng rãi trong siêu giai ma thú. Slime, màu vàng, biến dị, nguy hiểm. Tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng bây giờ hình như nó có thể hiểu được một chút gì đó.

“Ngao...” Một tiếng chó tru thê lương, toàn thân chó ba đầu trực tiếp đổ gục trước mặt Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa kinh ngạc phát hiện trên cái đầu chó dữ tợn ở giữa không ngờ có một đạo băng kết tinh, tốc độ từ từ nhưng không ngừng lan tràn, nguyên bản trên đầu màu vàng cứng rắn nhanh chóng bị bao phủ một tầng trong suốt, trên mặt chó ba đầu biểu hiện đang bị một loại thống khổ bao vây, hai chân trước gắt gao bám vào yết hầu mình, dường như muốn đem quả bọt nước trong miệng kia ói ra! Thống khổ cực lớn làm

cả người chó ba đầu co rút giống như bị điện giật.

Cao Lôì Hoa ngậy ngốc nhìn con chó to lớn ngã trước mặt, chính bản thân cũng hoàn toàn bị chấn động.

Chó ba đầu vẫn đang run rẩy, mức độ ngày càng cao, mới đầu là bốn chân, sau đó cả đuôi chó cũng giật loạn như động kinh. Ngay cả hai cái đầu chó hai bên cũng bắt đầu sùi bọt mép!

Nhưng mà, tiêu tử trước mặt chó ba đầu lại một lần nữa vô lực lăn ra đất, lần này nó xong thật rồi. Cũng không thể lại dũng mãnh phi thường một lần nữa!

Cao Lôì Hoa tỉnh táo nắm chặt thời cơ, lăn một vòng trên mặt đất, lộn ra phía sau chó ba đầu, thừa dịp con chó to này vẫn đang thống khổ gào rú, một tay Cao Lôì Hoa nhặt thanh đao xương trên mặt đất, sau đó một cỗ khí lực không biết từ đâu sinh ra giúp Cao Lôì Hoa thực hiện chiêu “Lý ngư đả đỉnh.”

Tiếp theo, Cao Lôì Hoa không chút do dự vung thanh đao xương hung hăng nhằm hậu môn chó ba đầu đâm tới.

“Phốc xuy” một tiếng, một phần ba thanh đao xương chui vào hậu môn mới dừng lại, sức Cao Lôì Hoa bây giờ thật sự quá yếu rồi, vừa rồi có thể đứng lên cũng là do ý chí nhất thời.

“Ngao... Ngao... Ngao” của chó ba đầu ngửa đồng thời cả ba cái đầu phát ra một tiếng kinh thiên động địa, thảm thiết vang xa, trong lùm cây cách đó không xa vang lên một loạt tiếng đập cánh sợ hãi của chim biển.

“khí tiết tuổi già khó giữ được” Chó ba đầu muốn đứng lên, lại trượt chân, trước sao không có khả năng đứng lên nữa.

Cao Lôì Hoa nghe nó thê dộc như tiếng quạt thông gió, trong lòng càng khản trương, tay run rẩy, muốn bước tới rút cái đao xương cắm trong hậu môn con chó ra, không ngờ rút hai lần tay đều trượt ra, thanh đao vẫn không xê dịch.

Cao Lôì Hoa hoàn toàn thoát lực rồi, hấn cảm thấy bản thân cho dù rút được cái xương sườn này, phỏng chừng cũng không còn sức lực đâm vào nữa.

Chó ba đầu cùng Cao Lôì Hoa đều thở dộc, Cao Lôì Hoa mặt hướng lên trời, ngực phập phồng kịch liệt, chó ba đầu nằm phục trên mặt đất bụng cũng run rẩy giống như vậy.

Cuối cùng vẫn là chó ba đầu miễn cưỡng đứng lên trước, bốn chân có chút lảo đảo, nhưng mà vẫn trụ được, chậm chạp ịch quay người tại chỗ, cái xương cắm phía sau chó ba đầu dần dần biết mất khỏi tầm mắt của Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa miễn cưỡng nhấc nửa người, không tỏ ra yếu thế nhìn chó ba đầu, đánh nhau tới mức này, e sợ ban đầu bây giờ căn bản không tồn tại nữa, Cao lôì Hoa chỉ cảm thấy đáng tiếc, nếu vừa rồi sức lực bản thân lớn

hơn một phần, một đao này đâm sau một chút, con chó ba đầu chắc chắn K. O rồi.

Chỉ là bây giờ bị K. O có thể lại là chính mình rồi.

Chó ba đầu mở to sáu con mắt như đèn pha nhìn Cao Lôi Hoa, sau đó ba cái miệng nhắm Cao Lôi Hoa mở to! Ba loại màu sắc hào quang trong ba cái miệng ngưng tụ!

“Ngao~~~” còn chưa kịp ngưng tụ hoàn toàn, chó ba đầu đột nhiên lại rống to bị thảm!

Sau đó hai chân trước mềm nhũn khụy xuống đất.

Cao Lôi Hoa nhìn về phía sau nó, kinh ngạc phát hiện, phía sau con chó, chính là tiểu tử màu vàng đáng yêu kia chỉ huy rất nhiều Slime và đập vào thanh đao xương đang cắm trong PP của chó ba đầu.

Tuy rằng Slime rất nhỏ, hơn nữa, lực lượng của chúng cũng rất nhỏ.

Nhưng một đám Slime cùng nhau va đập, lực lượng này cũng đủ rồi. Việc này chứng tỏ đầy đủ một câu của Mao chủ tịch: “Nhiều người lực lượng lớn!” (DG: Như Bác Hồ nói: “Đoàn kết là sức mạnh.”)

Ma thú bậc thấp đối với siêu giai đều có một bản năng sợ hãi, nhưng thủ hạ của tiểu tử kia, nhóm Slime dường như tạm thời mất đi loại sợ hãi này.

Cứ như vậy, đường đường là một con siêu giai ma thú khủng bố - tử vong tam đầu khuyên khuất nhục chết trong tay Slime bậc thấp, hơn nữa nhục nhất là chết theo kiểu – bị Slime đâm PP mà chết!

Nó, siêu giai ma thú vĩ đại, có thể so sánh với cự long, nhưng lần này bản thân một trăm phần trăm thực lực đều không phát huy được một phần! Nó có thể phóng cấm chú, nhưng lại chỉ phóng ra vài đạo phong nhận, mấy hỏa cầu, vài đao lôi điện.

Làn da nó cứng rắn có thể so với long lân, nhưng lại bị đâm thủng PP, là một trong những chỗ mềm nhất trên cơ thể.

Nó có công kích vật lý cường đại, nhưng ngay cả thân thể kẻ địch cũng không chạm tới.

Nếu không phải nó cực kỳ khinh địch, nếu không phải Slime hoàng kim đột nhiên phản kháng, nếu không phải Cao Lôi Hoa đột nhiên đem thanh trường đao xương sườn đâm vào PP, nó tuyệt đối sẽ không chết khuất nhục như vậy.

Siêu giai ma thú vĩ đại có thể so ngang với nhân loại cấp thánh! Có thể tồn tại cùng cự long, cứ khuất nhục chết đi như vậy, cái chết của nó trong tất cả siêu giai ma thú là nhục nhất! Cũng là đối thủ bị Cao Lôi Hoa xử lý có ý nghĩa lịch sử nhất từ sau khi đi vào thế giới này ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 8

Ta Không Ở Địa Cầu

“Hắc hắc...” hiện tại Cao Lôì Hoa cảm thấy bản thân đúng là mệnh lớn. vốn tưởng mình “teo” rồi, không nghĩ tới kẻ “teo” lại là con chó to trước mắt này.

Con chó chết rồi, ý chí của Cao Lôì Hoa cũng không duy trì được nữa, khí lực của tiểu Lôì theo đó mà tiêu thất! Bắp chân Cao Lôì Hoa lại run rẩy, đặt mộng ngồi bệt trên mặt đất.

“Hắc hắc, ta đã nói mà, đại nạn không chết cuối đời ắt hạnh phúc.” Cao Lôì Hoa nhìn xác con chó to trước mắt. sau đó sờ sờ cái xác, ơn chúa, cũng không một chút phản ứng. Chết thật rồi.

Thực không thể tưởng tượng nổi quyết định thắng bại cuối cùng lại là vật nhỏ bé này, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, nhìn tên nhóc màu vàng cũng suy yếu quỳ rạp trên mặt đất kia cùng những con Slime thường khác bên cạnh hắn.

“Tiểu tử kia, ngươi đúng là phúc tinh của ta.”

Cao Lôì Hoa lê về phía trước hai bước đem chú nhóc cũng đang suy yếu kia ôm vào trong ngực

Tiểu tử kia nhẹ nhàng liếm liếm bàn tay Cao Lôì Hoa tỏ vẻ thân thiết.

“Mệt rồi, phải ngủ một giấc đã. Bỏ sung thể lực.” Cao Lôì Hoa đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực, sau đó cứ như vậy tựa vào xác con chó nặng nề ngủ. Hôm nay hắn thật sự quá mệt mỏi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, Cao Lôì Hoa bị một trận gió lạnh làm tỉnh lại.

“Chết tiệt, thế nào lại quên bản thân vẫn trần trụi chứ.” Sau khi tỉnh lại Cao Lôì Hoa làm râm một hồi.

Bỗng nhiên, hắn cảm thấy một hồi ấm áp trong lồng ngực. Vừa cúi xuống liền thấy Slime hoàng kim kia, nó vẫn đang ngủ say trong ngực hắn.

Trên mặt Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ tươi cười, hắn nhẹ nhàng ôm chặt tiểu tử kia dùng thân thể chặn gió lạnh. Không cho gió lạnh thổi đến chú nhóc.

Nói thật, trước kia Cao Lôì Hoa tuyệt đối không có tình cảm như vậy. Nhưng đối với sinh vật kỳ quái chưa biết đến này, Cao Lôì Hoa từ trong tâm

cảm thấy thân thiết, thậm chí cảm giác tiểu tử này giống đứa nhỏ của mình, có thể do ngoài Cao Lô Hoa nó là sinh vật có trí tuệ duy nhất trên hoang đảo.

Tỉnh vì lạnh, Cao Lô Hoa tạm thời mất đi cơn buồn ngủ, không có chuyện gì hẳn đành phải ngẩng đầu đếm sao.

Nhưng khi hẳn ngẩng đầu lên không trung, hẳn liền ngây dại!

Cái miệng hẳn há ra thật to, hồi lâu không khép lại được!

Trên bầu trời đêm xinh đẹp, một mặt trăng màu vàng lơ lửng giữa trời, tuy trăng tròn có hơi lớn một chút, nhưng cũng không phải nguyên nhân khiến Cao Lô Hoa sững sờ! Nguyên nhân chủ yếu là bên cạnh mặt trăng tròn màu vàng còn có hai mặt trăng mờ mờ nữa. Một cái màu phấn hồng đáng yêu, một cái là màu tím kiêu di!

Bốp! Cao Lô Hoa hung hăng vỗ vỗ đầu mình.

Sau đó lần nữa cẩn thận nhìn lên không! Mẹ nó, vẫn là ba mặt trăng thật lớn.

Lại nhìn, vẫn là ba cái!

Cao lô Hoa nuốt mạnh một ngụm nước miếng, cái này, Cao Lô Hoa có chút luống cuống! Bởi vì, từ nhỏ đến lớn hẳn đều biết trên địa cầu chỉ có một mặt trăng thôi! Hằng Nga tới mặt trăng cũng không có nghe nói nàng chạy tới mặt trăng màu tím hoặc màu phấn hồng nha! Địa cầu tuyệt đối không có khả năng xuất hiện ba cái liền!

Chẳng lẽ hiện tại ta đang ở tinh cầu khác? Ta bị người ngoài hành tinh bắt?

Hoặc có thể nói, ta bị giống như loại tiểu thuyết thôi không thể thôi hơn viết, đến dị giới sao?

Cái này, Cao Lô Hoa dường như có điểm rõ ràng! Gặp chó phun phong nhận, hỏa cầu, lôi điện, Slime đáng yêu! Mấy thứ này trên trái đất làm gì có. Nói như vậy, bản thân hiện tại hẳn là không ở trên địa cầu.

“Ta XXOO! Làm sao có thể như vậy! Ta còn muốn vặn đầu mấy lão già kia!” Cao Lô Hoa luân phiên nhìn ba mặt trăng lớn, lập tức có cảm giác muốn khóc!

Thậm chí có chút hối hận trước khi làm nhiệm vụ lại mở miệng quạ đen! Sốt sắng đi lập di chúc, chi phiếu cũng giao ra! Cái này không phải muốn chết sao! Chẳng lẽ bản thân có linh cảm trước?

“Vũ Hinh! Bỗng nhiên lại không còn được gặp em nữa!” Cao Lô Hoa nghĩ đến quả phụ Vũ Hinh xinh đẹp liền một trận đau lòng! Nữ nhân xinh đẹp như thế, vừa mới có chút tiến triển, bản thân lại không còn ở địa cầu nữa! Loại tâm tình này hẳn quả thực không biết hình dung như thế nào!

Nếu bây giờ không phải đang mơ, bản thân mình hiện tại đang ở một không gian không phải địa cầu! Mặc kệ là dị giới cũng tốt, ngoại tinh cầu cũng tốt! Dù sao cũng đã không phải ở trái đất rồi!

Nhìn ba mặt trăng trên không trung, Cao Lôì Hoa cũng không nói nổi gì. Cũng không biết lúc nào, Cao Lôì Hoa lại nặng nề ngủ thiếp đi trong bi thương và tuyệt vọng.

Ngày tiếp theo

Cao Lôì Hoa cảm giác có cái gì liếm mặt mình, hần hơi hơi hé mắt, phát hiện đúng là Slime màu vàng kia. Slime giống quả cầu lông đang dùng lưỡi nó liếm mặt Cao Lôì Hoa.

“A, Chào buổi sáng.” Cao Lôì Hoa cười khỏ, sau khi thấy tiểu tử kia, hần đồng thời cũng biết hiện tại không phải nằm mơ.

“A! Trời ơi!” Sau khi ngồi dậy, Cao Lôì Hoa vô cùng chóng mặt. Hần đưa tay sờ trán! Ôi! Nóng quá!

Xem ra do hôm qua trải qua một ngày mệt nhọc, sau đó bản thân suy yếu lại lúc ban đêm không có quần áo nên bị cảm rồi.

Trên hoang đảo này, mình không biết làm thế nào mới tốt.

Xem ra, đành phải kiên cường chống đỡ! Chỉ cần mạng mình lớn, cố gắng sẽ không việc gì. Cao Lôì Hoa cắn chặt răng.

“Slime, slime~” Tiểu tử hoàng kim dùng thân mình đẩy đẩy Cao Lôì Hoa, sau đó chỉ chỉ vào ba cục thủy tinh to như nắm tay ở phía sau, một vàng, một xanh, một đỏ.

“Di? Bảo thạch thật lớn nha, tiểu gia hỏa, ở đâu ra?” Cao Lôì Hoa yếu ớt hỏi.

“Slime~Slime~” Tiểu tử kia chỉ chỉ con chó ba đầu phía sau.

Cao Lôì Hoa vừa thấy, giỏi lắm! Ba cái đầu chó, mỗi cái bị mở lỗ to bằng nắm tay, xem ra là tiểu tử kia làm. Thật không biết thằng nhóc này làm như thế nào! Xem ra ba khối thủy tinh hần là lấy ra từ ba cái đầu chó.

Hồi xưa vì kể chuyện cô tích cho Tiểu Ly Nhi, Cao Lôì Hoa đã xem không ít tiểu thuyết. Bây giờ, Cao Lôì Hoa đoán ba khối thủy tinh chính là “ma tinh” trong truyền thuyết!

Chẳng qua, bây giờ hần lấy thứ này cũng không có chút tác dụng.

“Tặng cho người đấy, chú nhóc.” Cao Lôì Hoa đem ba khối ma tinh ném cho tiểu tử kia.

“Slime?” Tiểu tử kia nhìn tiểu Lôì, sau đó chỉ chỉ vào ma tinh, lại chỉ chỉ vào bản thân nó.

“A, thật đúng là có nhân tính nha.” Cao Lôì Hoa khẽ cười một tiếng, gật gật đầu!

“Slime~ slime~~” Tiểu tử kia xem ra phi thường vui vẻ.

Nó vui vẻ ôm lấy ba quả ma tinh, sau đó thân thể to bằng nắm tay của nó tan ra như nước, biến thành một bãi chất lỏng màu vàng chậm rãi vây quanh ba khối ma tinh.

Nhất thời, ba khối ma tinh bị một đồng nước màu vàng bao quanh.

Cao Lôì Hoa hơi giật mình nhìn chằm chằm tiểu tử kia chằm chằm, sợ nó

xảy ra chuyện gì, Địa vị chú nhóc này trong tim Cao Lô Hoa giống như là con của hắn.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 9

Tiến Hóa Thất Bại

Thật lâu, thật lâu... Nhìn chăm chăm vào tiểu tử kia Cao Lôì Hoa dần dần cảm thấy có chút mệt mỏi, cảm cúm làm hắn nặng nề chìm vào giấc ngủ một lần nữa.

Slime hoàng kim vẫn vây chặt ba khóa ma tinh giống như lúc đầu.

Nhìn qua thì dường như một chút biến hóa cũng không có, nhưng nếu xem kỹ có thể nhận ra ma tinh bị vây quanh tựa hồ nhỏ đi một chút so với thời điểm ban đầu.

Nói cách khác, tiểu tử kia đang “chén” ma tinh.

Đây chính là kỹ năng đặc thù của Slime – cắn nuốt (thôn phệ) tiến hóa.

Chỉ cần cấp cho chúng ma tinh, chúng nó có thể biến hóa thành một loại ma thú nhưng cơ hội tiến hóa thành công rất nhỏ! Cấp bậc càng cao, khả năng tiến hóa càng thấp.

Slime có thể tính là ma thú trung cấp sơ giai.

Xác suất nó cắn nuốt (thôn phệ) ma tinh ma thú sơ giai thành công là 50%

Với ma thú trung giai thì xác suất chỉ có 5% thôi.

Còn đối với ma thú cao giai thì xác suất thành công lại xuống còn 0, 5%.

Càng lên cao lại càng thấp! Nhất là khi cắn nuốt siêu giai ma thú thì xác suất thành công gần như có thể không tính!

Mà lúc này, tiểu tử kia cắn nuốt chính là ma tinh của siêu giai ma thú trưởng thành - địa ngục tam đầu khuyến! Địa ngục tam đầu khuyến thậm chí còn là loại có “số má” trong danh sách siêu giai ma thú! Án theo đó thì trên cơ bản mà nói, tiểu tử kia nhất định là thất bại rồi!

Thế nhưng tiểu tử kia cũng không giống Slime bình thường, nó thuộc loại có trí tuệ! Thành công hay không còn chưa xác định được!

Nhức đầu cảm cúm làm Cao Lôì Hoa nhanh chóng ngủ say. (Sao nghe giống quảng cáo decolgen thế)

Đến một lúc nào đó, Cao Lôì Hoa cảm thấy có cái gì đang liếm mặt mình. Hắn hơi hé mắt, phát hiện chính là tiểu tử màu vàng kia.

- Ấy, tiểu gia hỏa, đã xong rồi sao?

Cao Lôì Hoa nhồm dậy, hai tay đón tiểu tử kia.

Tiểu tử kia liền phối hợp nhảy vào lòng bàn tay Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa ôm chú nhóc sờ đông nhìn tây. Nhìn cả buổi cũng không phát hiện điểm biến hóa nào.

- Hic, sao lại không có chút biến hóa nào thế.

Cao Lôi Hoa buồn bực kêu, nhưng liền thoải mái ngay, dù sao cũng không kỳ vọng tiểu tử kia biến thành cái dạng gì, nếu tiểu tử này biến thành dạng chó ba đầu thì e là Cao Lôi Hoa khóc đến chết.

Nhưng mà Cao Lôi Hoa không phát hiện ra đồng tử trong đôi mắt của tiểu tử kia đã biến thành ba màu vàng, xanh, hồng.

Tiểu tử kia nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa, sau đó vùi đầu vào ngực hắn.

“Ai, đói bụng rồi.” Cao Lôi Hoa cười cười, lúc bắt đầu đánh nhau với con chó to kia rất nhiều chim bị dọa bay ra. Như vậy xem ra trong rừng cây hẳn không ít trứng chim. Trứng chim hoang dã nhưng cũng khá bổ dưỡng.

Cao Lôi Hoa nhồm dậy, bởi vì cảm mạo nên đầu óc hơi nặng nề, người cứ lắc la lắc lư.

Dựa vào trí nhớ, Cao Lôi Hoa đi tới chỗ rừng cây có nhiều chim biến bay ra ngày hôm qua.

Quả nhiên, trong rừng có rất nhiều tổ chim, trong tổ chim có rất nhiều trứng chim, cũng có rất nhiều chim non mới nở, Cao Lôi Hoa chọn mười mấy quả trứng hơi to to cho vào trong gáo dừa ăn thừa ngày hôm qua cho đến khi tràn đầy mới thôi. Chim non mới nở thì Cao Lôi Hoa không động đến bởi vì nó còn quá nhỏ. Trên bầu trời một đám chim biến bị dọa sợ bay lên, lượn trong không trung kêu chói tai, cũng không biết là khen một chút lương tâm giả dối Cao Lôi Hoa còn sót lại hay là mắng hắn ác độc.

Cao Lôi Hoa xoay người lại, bỗng nhiên phát hiện ra tên nhóc vừa rồi còn đang đi phía sau mình, trong tay nó đang cầm một quả trứng chim nhỏ nhìn Cao Lôi Hoa cười cười.

“Không thể nào?”

Cao Lôi Hoa cảm giác không khí xộc thẳng vào yết hầu của mình, vội vàng khép miệng lại. Thằng nhóc này rõ ràng đang cười, ánh mắt cũng thế, vênh váo đắc ý cười với Cao Lôi Hoa! Nhìn qua tiểu tử này càng ngày càng có nhân tính!

Cao Lôi Hoa cúi người xuống, tay vẫy vẫy, thằng nhỏ lập tức cầm trứng chim, trườn theo cánh tay, cái đầu nhỏ thân thiết dựa vào lòng ngực hắn. Trong lòng Cao Lôi Hoa kêu một tiếng hài lòng, nhẹ nhàng vuốt ve đầu nó, tiểu tử kia dường như cũng rất hưởng thụ, hai cái lỗ tai nhỏ dựng cao lên, làm nũng phát ra tiếng rên rĩ hạnh phúc.

Sau khi lấy một gáo dừa đầy ấp trứng chim, Cao Lôi Hoa ôm tiểu tử kia đến chỗ ngủ ngày hôm qua. Ở đó còn có con chó to, Cao Lôi Hoa nhanh chóng tưởng tượng ra hương vị của thịt ngũ vị hương. Tuy rằng không biết ăn thịt con chó ba đầu này thì có mọc thêm cái đầu nào không, nhưng khi

bao tử đang biểu tình thế này thì cũng không cần quản nhiều làm gì!

Sau khi đi đến bên cạnh con đại cầu, Cao Lôì Hoa thả trứng chim trên người xuống, sau đó đi đến bụi cây gần đây nhổ về một ít cỏ mềm, bày ra một cái giường trên mặt đất, vốn hẳn muốn dựng một cái lều nhưng hiện giờ đang bị cảm, thật sự là không có sức để làm.

Dã ngoại mưu sinh này cũng không thể làm khó người từng làm lính trinh sát như Cao Lôì Hoa, nhặt vài nhánh cây khô, hẳn bắt đầu đánh lửa, có điều bây giờ Cao Lôì Hoa dùng dao găm làm dùi mộc. Cỏ khô rất nhanh bén lửa, Cao Lôì Hoa cười đắc ý, vội vã đem mấy nhánh cây nhỏ xếp chồng lên, có mấy cành dính nhựa cũng bị hắt cho vào đồng lửa, nhựa cây đúng là đồ dễ cháy, tuy có chút mùi, nhưng nhìn ngọn lửa càng bốc cao lên, Cao Lôì Hoa mặt mày hớn hớn, tiểu tử kia ngoan ngoãn ngồi bên cạnh hẳn, tay cầm quả trứng chim ngây ngô nhìn Cao Lôì Hoa.

Sau khi lửa bắt đầu bốc, Cao Lôì Hoa liền đem trứng chim vùi trong đồng lửa, rồi ngồi cạnh đồng lửa nhìn.

Bây giờ hẳn bị cảm nên cũng chỉ có thể dùng phương pháp dân gian, đoán sau khi ra mồ hôi chắc là có thể tốt hơn nhiều.

Mới nướng không lâu, trứng chim chôn trong đồng lửa tỏa ra một mùi thơm mê người, Cao Lôì Hoa dùng thanh trường đao xương sườn vội vã đào ra, nếu không đào ra trứng chim sẽ bị nổ mất. (Ai từng cho trứng vào lò vi sóng chắc hiểu ^^ - NB)

Thôi đám tro bụi bám trên mặt trứng, Cao Lôì Hoa cẩn thận bóc một quả, đưa quả trứng trắng bóc đến trước mặt tiểu tử kia, tiểu gia hỏa đầu tiên cẩn thận ngửi ngửi, sau đó mới lưu luyến buông quả trứng nhỏ trong ngực ra, ôm lấy quả trứng to đã chín mà Cao Lôì Hoa đưa tới gặm một miếng, vừa gặm vừa liếc Cao Lôì Hoa.

- Mẹ nó, tiểu gia hỏa! Biết không ít nhỉ!

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, sau đó cởi trái dừa đeo trên người xuống dùng dao găm chọc một lỗ, tu mạnh mấy ngụm nước dừa, lại lấy một quả trứng, bóc vỏ, há miệng nuốt cả vào bụng.

Mắt tiểu tử kia xoay tròn nhìn Cao Lôì Hoa, thần sắc hiện ra sự hâm mộ. Nó cũng muốn học Cao Lôì Hoa nuốt một phát, chỉ tiếc trứng chim hơi lớn so với nó, thậm chí so với miệng nó còn lớn hơn một chút.

Cao Lôì Hoa ăn liền mấy quả, đánh ợ một cái, nhìn thấy bộ dáng của tiểu tử kia liền phì cười sáng khoái, sau đó lại bóc mấy quả trứng để bên cạnh người tiểu tử kia.

- Nhóc con, không ai tranh của ngươi. Không cần vội vàng cứ từ từ mà ăn.

Tiểu tử kia gật gật đầu, bộ dáng giống như có thể hiểu được lời Cao Lôì Hoa nói.

“A.” Cao Lôì Hoa cười khẽ hai tiếng, sau đó dùng thanh trường đao

xương sườn gầy gầy đóng lửa, dần dần, bởi vì cảm cúm, một cơn mệt mỏi ập tới, Cao Lô Hoa cứ ngồi bên đồng lửa như vậy trầm trầm thiếp đi

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 10

Mỹ Nữ Cứu Anh Hùng

Cao Lôì Hoa đang sảng khoái ngủ, bỗng nhiên hần nghe thấy tiểu tử kia kêu dồn dập.

“Hả?” Cao Lôì Hoa he hé mắt nhìn về phía tiểu tử kia:

- Nhóc con làm sao vậy?

“Sli~m~e~~” Tiểu tử kia dùng cơ thể bé nhỏ của mình đẩy đẩy Cao Lôì Hoa.

- Làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ cái đầu vẫn còn hơi choáng hỏi.

“Slime~” Tiểu tử kia dùng cánh tay nhỏ bé chỉ chỉ về phía trước.

Cao Lôì Hoa tròn tròn mắt nhìn phía trước. Ack! Cao Lôì Hoa sững sờ, cả người giống như bị sét đánh!

Theo hướng chỉ của tiểu tử chính là một con sói cực lớn! Con sói này to như con trâu, hơn nữa lại có một đôi cánh to!

“Sói bay?” trong đầu Cao Lôì Hoa hiện ra hai chữ.

Con ma thú trước mắt cũng là một loại ma thú khá nổi danh, tên nó là Phong Lang!

Phong Lang, là phong hệ ma lang. Ma thú trung giai bậc thấp! Tuy rằng giai cấp không cao nhưng nó cũng là loại có tiếng tăm trong ma thú. Bởi vì tốc độ phi hành của nó có thể so với cự long, là một trong những ma thú bay nhanh nhất hiện nay. Đồng thời cũng là một trong tọa kỵ (thú cưỡi) lý tưởng của con người.

- Sặc, vừa mới đánh một con chó, lại tới một con sói!

Cao Lôì Hoa nắm thanh trường đao xương sườn định bò dậy, nhưng vừa đứng lên lại ngồi bệt xuống đất.

Hần bị cảm, tình trạng hiện giờ còn kém hơn so với lúc ứng phó với chó ba đầu, lần này hần ngay cả đứng lên cũng không nổi!

- Đáng chết thật! Sao lại như thế này!

Cao Lôì Hoa hung hăng chửi một tiếng, ông trời đang đùa hần sao! Tự nhiên liên tiếp mang phiền toái tới cho hần, mà tình trạng thân thể hần thì lại càng ngày càng kém!

“Ngao~~” Phong Lang rống lớn một tiếng, tao nhả bước về phía Cao Lôi Hoa. Nó chẳng qua nhằm vào con tam đầu khuyển nằm chết phía sau Cao Lôi Hoa! Thân thể của siêu giai ma thú chính là thuộc bổ đối với ma thú khác. Tuy từ lỗ trên đầu của con tam đầu khuyển có thể thấy rằng không còn ma tinh, nhưng cho dù là không có ma tinh thì thân thể của tam đầu khuyển cũng thuộc bổ hiểm có. Hơn nữa sinh vật bên cạnh tam đầu khuyển cũng được tính là thức ăn ngon.

Hai mắt tiểu tử kia nhìn chăm chăm vào Phong Lang, chẳng qua tình trạng tiểu tử kia bây giờ cũng không tốt hơn Cao Lôi Hoa là mấy. Cho nên chỉ có thể dùng ánh mắt nhìn chòng chọc Phong Lang.

Phong Lang gặp ánh mắt của tiểu tử kia lập tức có cảm giác rợn “lông” gáy! Đặc biệt trên người tiểu tử kia lơ mờ phát ra khí tức của thượng vị ma thú khiến Phong Lang có chút sợ hãi!

“Gàooo~~” Phong Lang do sợ mà giận gầm lớn một tiếng, há rộng miệng, một cỗ hào quang màu xanh ngưng tụ trong miệng Phong Lang!

Cao Lôi Hoa vừa thấy động tác này của Phong Lang lập tức liền nghĩ tới bộ dáng cái đầu màu xanh bên trái của con tam đầu khuyển khi phát ra phong nhận (đao gió).

Thật không hổ cùng là loài chó! Ngay cả chiêu số cũng đều giống nhau! Rõ ràng Phong Lang bây giờ muốn bắn ra phong nhận.

Quả nhiên, như Cao Lôi Hoa sở liệu, mắt thường có thể nhìn thấy một quả cầu gió được bắn ra từ trong miệng Phong Lang, hình thành một đạo phong nhận chém về phía Cao Lôi Hoa cùng tiểu tử kia.

Trong mắt tiểu gia hỏa cùng Cao Lôi Hoa đều lộ ra ánh mắt tuyệt vọng, Cao Lôi Hoa đã không còn một chút khí lực, mà tiểu tử kia vừa trải qua nghi thức “tiến hóa” cũng suy yếu vô lực.

“Lần này chỉ sợ không có ai đến cứu ta rồi.” Cao Lôi Hoa nghĩ thầm, trở mắt nhìn phong nhận càng lúc càng chém gần về phía hã ...

Lúc này Cao Lôi Hoa lại một lần nữa cảm thấy sự tử vong như đang cận kề với mình. Gần tới mức như với tay là có thể chạm vào.

Nhưng mà đúng lúc này.

Đình ~ một tiếng, trước đạo phong nhận đột nhiên xuất hiện một thân ảnh! Trường kiếm trong tay thân ảnh dễ dàng chặn đứng và đánh tan đạo phong nhận chém về hướng tiểu Lôi (tiểu tử + Lôi hoa)!

“A.” Thấy có viện binh, Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười, hã thả lỏng cơ thể, rốt cuộc suy yếu không chịu nổi, ngồi bịch xuống đất.

Cảm cúm làm hã tử trắng kiện như vậy cũng suy yếu đến nhường này!

“Slime~ slime~” Tiểu tử kia khàn trương đi tới bên người Cao Lôi Hoa, dùng đầu lưỡi liếm mặt hã.

Thân ảnh cứu Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nhú mảy, sau đó nhanh chóng xuất kiếm, một đạo hào quang kim sắc từ trên thân kiếm của nàng chém ra.

Phong Lang trước mặt thân ảnh cũng không kịp phản kháng, dễ dàng bị đạo kim sắc kiếm khí chém thành hai đoạn!

Phong Lang chẳng qua là ma thú trung giai cấp thấp, tương đương với thực lực nhân loại bậc ba. Mà kim sắc kiếm khí của nhân ảnh trước mặt đã chứng tỏ thực lực của nàng - cường giả bậc sáu - đại kiếm sư! Thực lực chênh lệch quá lớn, Phong Lang căn bản là vô lực phản kháng.

Thân ảnh dứt kiếm vào bao, sau đó xoay mặt về hướng Cao Lôì Hoa.

Dưới ánh mặt trời, hình dáng của nàng hiện ra trước mắt Cao Lôì Hoa!

Tóc dài màu lam, cùng với đôi mắt màu ngọc bích khắc sâu vào lòng Cao Lôì Hoa.

Sau khi vừa thấy nàng, Cao Lôì Hoa lại xác định được bản thân không ở thế giới của mình nữa. Bởi vì trong thế giới của mình làm gì có người tóc màu lam.

Sự xinh đẹp của nàng làm Cao Lôì Hoa không kịp được run lên, nhưng mà hần lập tức từ trong kinh ngạc thanh tỉnh trở lại.

Không thể phủ nhận là nàng thực sự hấp dẫn Cao Lôì Hoa. Nàng rất đẹp, có thể nói là người xinh đẹp nhất mà Cao Lôì Hoa từng thấy.

Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân chủ yếu hấp dẫn Cao Lôì Hoa.

Chủ yếu là khí chất của nàng, khí chất lạnh lùng giống hệt Vũ Hình. Hơn nữa nàng dường như so với Vũ Hình còn lạnh lùng hơn vài phần.

Chính khí chất này, làm Cao Lôì Hoa rất thích. Có lẽ, Cao Lôì Hoa đúng là có xu hướng biến thái, nếu không tại sao lại thích loại nữ nhân làm người ta phát run chứ?

Mỹ nữ kiếm sĩ nhìn về phía Cao Lôì Hoa, lập tức nàng liền thấy được cái xác to lớn của tử vong tam đầu khuyển phía sau Cao Lôì Hoa. Trong con mắt màu ngọc bích của nàng lộ ra một tia kinh ngạc.

Cao Lôì Hoa không biết không có nghĩa là mỹ nữ trước mắt cũng không biết xem hàng nha!

Nàng liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra cái xác này đúng là của siêu giai ma thú tử vong tam đầu khuyển tiếng tăm lừng lẫy! Sánh ngang với nhân loại thánh cấp. Hơn nữa, cho dù là cường giả thánh cấp cũng không dám một mình đấu với ma thú cường đại này! Nếu ít hơn ba cường giả thánh cấp thì không thể chiến đấu với tử vong tam đầu khuyển!

Nhưng xác tử vong tam đầu khuyển rõ ràng nằm ở đây, xem ra chết chưa được bao lâu. Nói như vậy, chẳng lẽ nam nhân trước mắt này giết chết tử vong tam đầu khuyển?

Mỹ nữ kiếm sĩ không khỏi nhìn Cao Lôì Hoa vài lần.

Cao Lôì Hoa ngượng ngùng khép chân lại, phải biết rằng hiện tại cả người hần trên dưới chỉ có mảnh vải rách nơi đũng quần thôi, mà mỹ nữ trước mắt lại nhìn nhìn hần như vậy, cho dù da mặt hần dày đến đâu cũng

không khỏi đỏ lên.

Mỹ nữ kiếm sĩ nhìn hấn, sau đó chỉ chỉ xác tử vong tam đầu khuyển phía sau Cao Lô Hoa.

- Sao? Có ý tứ gì?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

Mỹ nữ kiếm sĩ nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nói lời nào.

Thấy nàng không nói gì, Cao Lô Hoa có chút khẩn trương.

- Nàng có hiểu lời ta nói không?

Cao Lô Hoa khẩn trương hỏi, bây giờ hấn rất muốn biết bản thân đi tới thế giới khác không biết có bất đồng ngôn ngữ hay không.

Mỹ nữ kiếm sĩ gật gật đầu, ý bảo bản thân có thể hiểu Cao Lô Hoa nói.

- Vậy vừa rồi nàng muốn hỏi con chó to này là ta giết có phải không?

Cao Lô Hoa thử bắt chuyện với mỹ nữ.

Mỹ nữ kiếm sĩ nhẹ nhàng gật gật đầu, mỉm cười với Cao Lô Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 11

Nghi Là Tình Dịch

Ừm, con chó này chính là do ta giết.

Cao Lôi Hoa cười khẽ xác nhận, sau đó khi chuẩn bị đứng lên thì đột nhiên một cơn choáng váng ập đến.

Cao Lôi Hoa lại yếu ớt ngồi bệt xuống đất. Cao Lôi Hoa cười cười xin lỗi mỹ nữ kiếm sĩ, xem ra lần cảm cúm này không nhẹ rồi.

Mỹ nữ kiếm sĩ nghi hoặc nhìn bộ dáng hư nhược của Cao Lôi Hoa.

Sau đó nàng đột nhiên lắc mình đi tới trước mặt Cao Lôi Hoa.

“Gì vậy?” Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn mỹ nữ.

Bàn tay thon dài mềm mại của mỹ nữ kiếm sĩ nhẹ nhàng hướng về phía trán Cao Lôi Hoa.

Trong mắt Cao Lôi Hoa chợt lóe tinh quang song lập tức bình thường lại. Để bàn tay mềm của kiếm sĩ mỹ nữ áp lên trán hắn.

Ánh mắt của mỹ nữ kiếm sĩ lộ ra vẻ tán thưởng, sau khi sờ xong thì kinh ngạc nhìn hắn chăm chú.

- A, ta bị cảm.

Cao Lôi Hoa cười nhẹ, vị mỹ nữ kiếm sĩ trước mặt này hình như không thích nói chuyện, đến lâu như vậy mà nàng chưa thốt ra một tiếng.

Mỹ nữ kiếm sĩ nhẹ nhàng gật đầu, ý bảo nàng hiểu được. Sau đó bàn tay mềm của nàng lại đặt lên trán Cao Lôi Hoa. Tiếp theo nàng mở miệng như đang đọc cái gì, nhưng kỳ quái là không phát ra một chút âm thanh! Đúng là bộ dáng đang mặc niệm.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Cao Lôi Hoa, từ bàn tay của mỹ nữ kiếm sĩ phát ra một cỗ hào quang êm dịu! Cỗ hào quang này từ trán tiến nhập vào cơ thể của Cao Lôi Hoa, ngay lập tức hắn cảm thấy sự ấm áp lan tỏa toàn thân! Ngay sau đó hắn liền cảm thấy thân thể cảm cúm của mình đã khá hơn! Đây là loại cảm giác rất kỳ quái, trong nháy mắt cơn đau đầu do sốt thoáng cái đỡ hơn hẳn.

- Trời, đây là kỹ năng gì vậy? Ma pháp?

Cao Lôi Hoa có chút kinh ngạc, không nghĩ tới chính là ma pháp. Nếu bản thân học được một chiêu ma pháp trị liệu này, hắc hắc! Không phải vô

đôi sao.

Cao Lôì Hoa thử lắc đầu, phát hiện cảm cúm thật sự khỏi rồi.

- Cám ơn!

Cao Lôì Hoa chân thành cảm tạ mỹ nữ kiếm sĩ.

Mỹ nữ kiếm sĩ nhẹ nhàng cười, cũng không nói gì thêm.

Cao Lôì Hoa lại bị nàng hấp dẫn một lần nữa. Quả thật tính cách của nàng cùng Vũ Hinh rất giống nhau! Hai người khi đang làm việc gì cũng không bao giờ giải thích với người khác, chỉ dùng hành động chứng tỏ chuyện các nàng muốn làm.

Giống như vừa rồi, mỹ nữ kiếm sĩ đột ngột đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa, giơ tay sờ trán hắn. Nếu không phải Cao Lôì Hoa cảm thấy nàng không có sát khí, e là đã sớm cho rằng nàng muốn gây bất lợi cho bản thân mình rồi.

- Cám ơn cô giúp đỡ ta, ta mời cô ăn cơm

Cao Lôì Hoa sáng khoái nói.

Mỹ nữ kiếm sĩ nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa, sau đó gật nhẹ.

Cao Lôì Hoa cười cười, đang chuẩn bị đứng lên, đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, lại xấu hổ ngồi xuống. Bởi vì hắn nghĩ đến một việc, tiểu JJ phía dưới hắn mặc dù có tấm vải che, nhưng tiểu PP phía sau không có gì che chắn. Ngày hôm qua có một thân một mình thì cũng không cần để ý, nhưng hiện giờ lại có vị mỹ nữ trước mắt đây!

Đôi mắt đẹp của kiếm sĩ mỹ nữ chợt lóe lên, sau đó nhíu nhíu miệng, mở bao quần phía sau lấy một cái áo choàng ném cho Cao Lôì Hoa.

- Ách, cám ơn!

Cao Lôì Hoa cười nhận lấy cái áo choàng này, lúc này hắn càng ngày càng thấy mỹ nữ trước mắt rất giống Vũ Hinh! Hai người đều “thấu hiểu lòng người” như thế. Chỉ cần một động tác của bản thân, đối phương liền có thể hiểu ngay hắn muốn cái gì.

Sau khi tiếp nhận cái áo choàng màu xanh lam, một mùi hương thoang thoảng tỏa ra. Cao Lôì Hoa liền đem nó quấn quanh bụng, nhưng thật ra vẫn tránh không khỏi cảnh xuân tiết lộ ra ngoài.

Xác định bản thân không bị tiết lộ xuân quang, Cao Lôì Hoa liền đứng lên. Sau đó quay đầu nhìn đồng lửa đốt hôm qua, cũng may một bên đồng lửa vẫn cháy, tiết kiệm cho Cao Lôì Hoa không ít khí lực.

- Ta đi chuẩn bị đồ ăn một chút, cô có thể chờ một lát không?

Cao Lôì Hoa xoay người hỏi.

Mỹ nữ kiếm sĩ yên lặng gật đầu.

Bụng theo vỏ dừa đựng đầy trứng chim Cao Lôì Hoa vui vẻ trở về, sau đó chọn vài quả ném vào đồng lửa. Sau khi sắp xếp, chuẩn bị xong xuôi, Cao Lôì Hoa đem tiểu gia hỏa trong ngực thả sang một bên.

Vỗ vỗ đầu tiểu tử kia, Cao Lôì Hoa đứng lên bắt đầu hoạt động chân tay. Hào quang của mỹ nữ kiếm sĩ đích xác thần kỳ, không chỉ trị cảm cúm cho

Cao Lôì Hoa mà còn làm thể lực Cao Lôì Hoa khôi phục không ít. Chỉ tiếc là tinh thần lực của hắn vẫn chưa khôi phục, dị năng chắc vẫn phải một tháng sau mới sử dụng được.

Cảm thấy các kỹ năng của cơ thể gần đạt tiêu chuẩn, Cao Lôì Hoa liền chui vào rừng rậm.

Hắn quen việc dễ làm, theo đường ngày hôm qua chạy một vòng, hái một ít trái cây cùng một ít nấm. Cái này đều do hôm qua khi nhật trứng chim nhìn thấy.

Có ít trái cây cùng nấm làm gia vị cho mùi vị thịt cũng không tệ.

Mang theo trái cây và nấm trở về, Cao Lôì Hoa lại bắt đầu bận rộn.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mỹ nữ kiếm sĩ, Cao Lôì Hoa dùng con dao găm – thứ duy nhất mang từ thế giới mình – rạch da đùi của tử vong tam đầu khuyển.

Mỹ nữ kiếm sĩ có phần kinh ngạc! Nàng hiểu rõ da tử vong tam đầu khuyển không thua gì long lân, thế mà chỉ trong chớp mắt bị tiểu đao trong tay hắn thoải mái rạch ra.

Chỉ là Cao Lôì Hoa không biết điều này, sau khi hắn rạch đùi tử vong tam đầu khuyển, chọn chỗ chắc nịch nhất trên đùi xẻo một miếng lớn! Sau đó mang theo khối thịt chạy ra bờ biển.

Tuy tay nghề Cao Lôì Hoa khá tốt, nhưng dù sao trong tay không có gia vị. Cho nên hắn cũng chỉ đành chấp nhận dùng được cái gì đều đem ra sử dụng! Sau khi rửa miếng thịt qua nước biển, Cao Lôì Hoa đem thịt cắt thành khối vuông vắn, lại khía trên khối thịt một khe hẹp, cuối cùng nhét trái cây và nấm vào bên trong.

Mỹ nữ kiếm sĩ cùng tiểu tử kia cũng không biết Cao Lôì Hoa đang làm những gì, đành đứng nhìn Cao Lôì Hoa bận bận rộn rộn.

Cuối cùng, Cao Lôì Hoa chạy về, dùng nhánh cây xuyên qua khối thịt.

Trở lại bên đồng lửa lấy ra mấy quả trứng chim, sau khi xử lý trứng chim lại đem nhét vào trong thịt nướng.

Dù sao trong tay cũng không có cái gì thích hợp để dùng, cái gì có thể sử dụng Cao Lôì Hoa đều mang ra dùng.

Cuối cùng, Cao Lôì Hoa đem khối thịt đặt trên lửa chậm rãi nướng, vừa nướng vừa tưới nước dừa, tránh cho thịt nướng bị cháy thành than.

Mỹ nữ kiếm sĩ và tiểu tử kia nhàm chán nhìn Cao Lôì Hoa bận lên bận xuống, nhưng cũng không giúp được cái gì. Bởi vì căn bản không biết hắn muốn làm cái gì.

Thấy Cao Lôì Hoa vội vã một hồi lâu, mỹ nữ kiếm sĩ cùng tiểu tử kia đều có chút buồn ngủ.

Cũng không biết trải qua bao lâu, từng đợt mùi thơm đặc biệt bay vào mũi nó và mũi nàng.

Mỹ nữ kiếm sĩ mở mắt nhìn Cao Lôì Hoa đang đặc ý cầm rất nhiều xiên

thịt nướng cùng mấy quả dừa đi về phía nàng.

- Đến đây, ném thử đi! Hương vị cũng không tồi đâu.

Cao Lôì Hoa trút thịt nướng trong tay vào vỏ dừa.

Mỹ nữ kiểm sĩ nhìn một chuỗi thịt xiên này, rất khó tưởng tượng được cái này tỏa ra mùi thơm như vậy nhưng nhìn qua lại không đẹp mắt chút nào.

Nhưng bàn tay mềm mại của mỹ nữ kiểm sĩ vẫn cầm một chuỗi, sau đó học theo bộ dáng của Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cắn một miếng.

Ngay lập tức nàng lộ ra vẻ tươi cười mỹ lệ. Tuy không nói gì, nhưng dáng vẻ tươi cười xinh đẹp đã chứng tỏ tán thưởng tay nghề của Cao Lôì Hoa!

Cao Lôì Hoa cũng cười vui vẻ, sau đó cầm lấy một xiên nhẹ nhàng thổi thổi, lại đưa cho tiểu gia hỏa đang giương đôi mắt trông mong kia.

Tiểu tử kia vui vẻ nhận lấy xiên thịt, há cái miệng nhỏ cắn.

“A.” Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười hiền hòa, tình cảnh này làm hắn không khỏi nhớ tới khi hắn nướng thịt cho mẹ con Vũ Hình, cũng giống như lúc này. Vũ Hình ngồi kia lẳng lặng ăn, tiểu Lôì luôn giống như vừa rồi, sau khi cầm xiên thịt thổi thổi cho đỡ nóng rồi mới đưa cho tiểu Ly Nhi.

Bất giác trong lòng Cao Lôì Hoa có cảm giác thật ấm áp.

- Tĩnh Tâm ~ Tĩnh Tâm ~~ hóa ra muội ở chỗ này à! Làm ta tìm mệt quá!

Lúc này, một giọng rất nam nhân từ bãi biển truyền đến.

Mỹ nữ kiểm sĩ nghe được thanh âm này liềm nhíu nhíu mày chán ghét.

Đôi mày chau lại của nàng làm Cao Lôì Hoa để ý, hắn quay đầu về hướng thanh âm phát ra.

Từ hướng thanh âm nhìn lại, ở chỗ đó, một gã nam tử tóc vàng đang đi lên bờ, Cao Lôì Hoa không nhìn thấy thuyền, chẳng lẽ hắn bơi tới? Cao Lôì Hoa nghĩ thầm.

Chẳng qua vừa thấy nam nhân này không có thuyền, Cao Lôì Hoa mới sực nhớ thời điểm mỹ nữ kiểm sĩ đến cũng không thấy con thuyền nào.

Mặc dù có nghi hoặc, nhưng Cao Lôì Hoa cũng không định hỏi, bởi vì nếu đối phương không muốn nói cho hắn, hắn cũng không muốn hỏi. Trước kia hắn cùng Vũ Hình cũng như thế này, Vũ Hình không nói, hắn cũng không hỏi.

Thấy gã tóc vàng bảnh bao hướng tới chỗ mình, Cao Lôì Hoa nhíu mày, tay phải của hắn muốn cầm lấy hai thanh trường đao xương sườn bên cạnh, bởi vì giác quan thứ sáu của đàn ông nói cho hắn, nam nhân trước mắt không phải là thứ tốt, là tình địch của hắn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 12

Trên Đảo Có Hang Rỗng

Gã tóc vàng bảnh bao sau khi chạy đến nơi, rất tự nhiên ngồi xuống mặt đất, sau đó mười phần tự nhiên lấy một xiên thịt trong vỏ dừa hung hăng ngoạm một miếng. Sau khi làm xong một loạt hành động này, hắn mới chịu quay về phía Cao Lôi Hoa hỏi:

- Haaà, vị tiên sinh này, người tên là gì vậy?

- Cao Lôi Hoa, còn người?

Cao Lôi Hoa thuận miệng đáp, lúc này toàn thân hắn khẩn trương, tùy thời chuẩn bị ra oai phủ đầu “tình địch” này.

- Ha ha, ta tên là Nguyệt Hoa Thiên.

Gã tóc vàng bảnh bao bắt đầu giới thiệu:

- Lôi Hoa, tại sao người ở chỗ này? Nơi đây là một hoang đảo mà.

- Ủ, sau khi gặp nạn ta dạt đến đây.

Cao Lôi Hoa nhú mày lên tiếng.

- À, thì ra là thế.

Nguyệt Hoa Thiên cười cười, sau đó quay mặt về hướng Tĩnh Tâm.

- Này~~ Tĩnh Tâm à, tại sao muội luôn có bộ dáng như vậy. Nhìn thấy ta đến liền làm mặt lạnh, nhiều lần như vậy là không tốt đâu nhé! Nào, cười một cái đi!

Nguyệt Hoa Thiên khoanh chân ngồi, trước mặt Cao Lôi Hoa “đùa giỡn” Nguyệt Tĩnh Tâm.

Nguyệt Tĩnh Tâm lạnh lùng ngẩng đầu lên, tay trái của nàng vẫn còn cầm xiên thịt nướng, nhưng đồng thời tay phải nàng đã chụp lấy thanh trường kiếm.

- Ách~ Tĩnh Tâm à, như vậy không tốt cho lắm! Chẳng qua chỉ là muốn muội cười một cái thôi mà, cần gì phải muốn động đao động kiếm chứ!

Nguyệt Hoa Thiên vừa gặm xiên thịt lại vừa không biết sống chết “đùa giỡn” Nguyệt Tĩnh Tâm.

Xoẹt một tiếng, trường kiếm trong tay Nguyệt Tĩnh Tâm đã xuất vỏ chém về phía Nguyệt Hoa Thiên.

- Cha cha, đánh thật rồi!

Nguyệt Hoa Thiên ngửa ra sau một cái, suýt soát tránh được kiếm của Nguyệt Tinh Tâm.

Nhưng ngay sau đó, kiếm của Nguyệt Tinh Tâm lại đột ngột chém thẳng xuống! Nguyệt Hoa Thiên toát mồ hôi lạnh, thân thể hấn kì dị dịch về phía trái một bước suýt soát tránh được trường kiếm của Nguyệt Tinh Tâm:

- Nha đầu, ngươi muốn giết ta à!

Nguyệt Hoa Thiên lau lau mồ hôi lạnh.

Nguyệt Tinh Tâm nhíu mày thu hồi trường kiếm.

- Ách~ Tinh Tâm, muội vẫn cứ cái bộ dáng cũ à.

Nguyệt Hoa Thiên nhét miếng thịt trong tay vào miệng

- Ngon thật! Trông khó coi như vậy mà ăn ngon quá! Thật sự là không thể tưởng tượng được.

Sau khi ăn xong xiên thịt trong tay, Nguyệt Hoa Thiên không khỏi cảm thán một tiếng.

- Quá khen!

Cao Lô Hoa thản nhiên đáp.

Nguyệt Tinh Tâm sau khi thu kiếm vào bao lại ngồi xuống, không hề để ý đến Nguyệt Hoa Thiên, lẳng lặng cầm một xiên thịt lên ăn.

Cao Lô Hoa ngồi bên cạnh, hấn cũng không “phủ đầu ra oai” với Nguyệt Thiên Hoa. Bởi vì theo tình hình vừa rồi, hình như quan hệ giữa Nguyệt Thiên Hoa và Nguyệt Tinh Tâm không giống quan hệ nam nữ.

- A, đúng rồi. Cao Lô Hoa à.

Nguyệt Hoa Thiên lại chạy đến bên Cao Lô Hoa:

- Người gặp Tinh Tâm nhà ta như thế nào? Người khác không biết, nhưng ta biết Tinh Tâm nhà ta thực sự là lạnh như băng, muội ấy nổi tiếng là băng sơn đấy, tuy nàng lớn lên rất xinh đẹp nhưng nam nhân sau khi thấy nàng thì một chút dục vọng cũng không nổi lên được...

Xoẹt! Còn chưa nói xong, trường kiếm của Nguyệt Tinh Tâm đã bỏ tới, lần này trên trường kiếm còn mơ hồ có chút hào quang màu vàng!

- Ách~ Tinh Tâm nổi giận rồi!

Nguyệt Hoa Thiên nhảy sang một bên tránh thoát một kiếm này của Tinh Tâm.

Cao Lô Hoa cười cười, thản nhiên đáp lại:

- À, ta cũng vừa mới gặp Tinh Tâm thôi. Vừa rồi nàng đã cứu ta một mạng rồi ta mời nàng ăn một chút. Chỉ thế thôi.

- Như vậy à.

Nguyệt Thiên Hoa vừa né tránh kiếm của Tinh Tâm vừa trò chuyện với Cao Lô Hoa:

- Quên đi, vốn tưởng rằng ngươi và Tinh Tâm có triển vọng. Không bàn chủ đề này nữa, đúng rồi, tiếp theo ngươi định làm gì vậy Lô Hoa? Nếu trôi dạt đến đây thì định khi nào trở về?

-A

Cao Lô Hoa cười miễn cưỡng:

- Ta bây giờ ngay cả bản thân mình ở chỗ nào cũng không biết, nếu có thể hết thảy phải chờ ta sau khi thoát khỏi hoang đảo này rồi nói sau.

Lúc này hẳn tựa hồ biết nguyên nhân vì sao mỹ nữ kiếm sĩ vừa nghe thấy thanh âm của Nguyệt Hoa Thiên lại tỏ vẻ chán ghét, tên kia thật sự là người lắm nhai, mà Tĩnh Tâm hẳn là giống Vũ Hình, đều là loại nữ nhân không thích nói chuyện, tính cách bất đồng dẫn tới sự khó chịu giữa Tĩnh Tâm với Nguyệt Hoa Thiên.

- Như thế à.

Nguyệt Hoa Thiên tròn trái nhảy phải tránh trường kiếm của Tĩnh Tâm, sau đó trả lời:

- Lô Hoa, ngươi muốn đi cùng chúng ta không?

- Ừ, đi đâu?

Cao Lô Hoa hỏi.

- A~~đau~ đau~

Nguyệt Hoa Thiên đột nhiên kêu thảm, đang cùng Cao Lô Hoa vui vẻ tán gẫu thì bị trường kiếm của Nguyệt Tĩnh Tâm vạch một nhát kêu rống lên.

Tĩnh Tâm lạnh lùng cười, thu kiếm vào vỏ. Sau đó tiếp tục đi hoàn thành đại nghiệp thịt nướng của nàng.

- Hic~~ Tĩnh Tâm, ta chảy máu rồi, giúp ta cầm máu đi!

Nguyệt Hoa Thiên mặt khổ cầu xin.

Tĩnh Tâm quay mặt sang hướng khác, tiếp tục ăn thịt nướng của nàng.

- Ài, quên đi.

Nguyệt Hoa Thiên buồn bực kêu một tiếng, sau đó đi tới bên cạnh Cao Lô Hoa cầm lấy một xiên thịt nướng nói:

- Ta cùng với Tĩnh Tâm đi đến đây để tìm một cái hang rỗng.

- Hang rỗng?

Cao Lô Hoa lập tức lên tinh thần! Hắn đã xem rất nhiều tiểu thuyết trong đó hang rỗng thường thường đại biểu cho mấy thứ đồ vật như long tộc MM (các tiểu long nữ xinh đẹp), tài phú, thần khí!

- Ừ, đúng vậy. Ta cùng Tĩnh Tâm đến đây chính là vì hang rỗng.

Nguyệt Hoa Thiên sau khi cắn một miếng thịt liền nói tiếp:

- Đến hang rỗng để mang về một đứa bé.

- Đứa bé?

- Ừ, là một bé gái sơ sinh.

Nguyệt Hoa Thiên nói:

- Sau khi đem đứa bé này đi, ta và Tĩnh Tâm sẽ rời đảo, nếu không ngại, người có thể đi cùng chúng ta.

- Ừ! Vậy thật tốt quá! Ta đang lo không biết trở về như thế nào.

Cao Lô Hoa trả lời, tuy hiện không biết Nguyệt Hoa Thiên cùng Tĩnh

Tâm đến đây như thế nào, nhưng nếu bọn họ nói như vậy thì chắc họ sẽ có cách mang theo hẩn rời đảo.

- Tốt lắm, sau khi ăn xong, sửa sang một chút rồi chuẩn bị đi thôi!

Nguyệt Hoa Thiên nói.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa đáp, sau đó liền bắt đầu đứng lên thu thập. Kỳ thật Cao Lô Hoa cũng không có gì thu thập, gia sản toàn thân hẩn chỉ có hai thanh trường đao xương sườn, một con dao găm siêu sắc và vài quả dưa.

Mà tiêu tử bên cạnh cũng chuẩn bị xong rồi, trong tay nó cầm một viên thủy tinh màu xanh. So với ngày hôm qua thì viên thủy tinh này nhỏ hơn rất nhiều.

Không cần nói cũng biết, đây là viên lấy ra từ đầu Phong Lang. Tốc độ của tiêu tử kia đúng là nhanh thật.

Lúc này, Nguyệt Hoa Thiên bên cạnh đi đến. Sau đó hẩn đưa mắt nhìn xác tử vong tam đầu khuyển:

- Ủa? Tử vong tam đầu khuyển?

Nguyệt Hoa Thiên buông tiếng thở dài:

- Lô Hoa, con tử vong tam đầu khuyển này là do người giết chết?

- Ừ.

Cao Lô Hoa lên tiếng.

- Trời, không nghĩ tới đúng là “chân nhân bất lộ tướng”!

Nguyệt Hoa Thiên thán phục nói:

- Sao vậy, bỏ cái xác tử vong tam đầu khuyển này à? Siêu giai ma thú tử vong tam đầu khuyển toàn thân đều quý giá mà!

- Quý giá?

Cao Lô Hoa nhìn cái xác chó:

- To như vậy thì ta lấy thế nào?

- Ha ha! Đến đây, cho người!

Nguyệt Hoa Thiên tháo một chiếc nhẫn (giới chỉ) trên tay đưa cho Cao Lô Hoa nói:

- Người vừa rời cho ta ăn chính là tử vong tam đầu khuyển này hả? Loại siêu giai ma thú này toàn thân đều giá trị, một miếng thịt của nó cũng quý nha! Để báo đáp, cho người cái nhẫn không gian này.

- Không...nhẫn không gian!

Cao Lô Hoa kinh ngạc nhận cái nhẫn! Không nghĩ tới đây là nhẫn không gian trong truyền thuyết! Đây là trang bị cần thiết của mỗi nhân vật trong tiểu thuyết - nhẫn không gian...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 13

Cự Long Và Long Uy

Nguyệt Hoa Thiên đưa cho Cao Lôì Hoa chiếc nhẫn không gian trong tay, khoé miệng hân tùm tùm cười.

Hắn đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đem loại vật phẩm hiếm có như nhẫn không gian giao cho một người quen biết chưa lâu. Ngay từ đầu đến bây giờ, hắn đều âm thầm quan sát Cao Lôì Hoa, một nam nhân có khả năng mời muội muội băng sơn của hắn cùng nhau ăn cơm cũng đáng để hắn chú ý.

Cuối cùng, khi hắn biết Cao Lôì Hoa xử lý con tử vong tam đầu khuyển, hắn sinh ra quyết định lôi kéo Cao Lôì Hoa.

Tử vong tam đầu khuyển là loại ma thú gì? Đó là siêu giai ma thú! Huống chi tử vong tam đầu khuyển trong giới bậc cai cũng có “số má”!

Cao Lôì Hoa một mình tiêu diệt con ma thú cường đại chứng tỏ thực lực của hắn đã ở cấp thánh đỉnh phong.

Cấp thánh đó, toàn bộ cường giả cấp thánh trên thế giới này chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay mà thôi!

Thân là vương tử, hắn cần phải tập hợp được mạng lưới với mọi loại cao thủ, cho dù không thể lôi kéo cũng tuyệt đối không làm cao thủ trở thành địch nhân! Nếu có thể lôi kéo Cao Lôì Hoa, một cái nhẫn không gian tính làm cái gì! Cho dù không thể lôi kéo Cao Lôì Hoa thì nhân tình của phần lễ vật vẫn còn nguyên.

- Đây, cái nhẫn không gian dùng như thế nào?

Cao Lôì Hoa nhận nhẫn không gian đùa nghịch hồi lâu, cuối cùng đành mặt dày nghi hoặc hỏi.

- À, trong chu vi mười thước của nhẫn không gian, chỉ cần người nghĩ một chút liền có thể cho vào. Chiếc nhẫn không gian này rất tốt, bên trong rộng ba mươi mét vuông.

Nguyệt Hoa Thiên tỉ mỉ giải thích cho Cao Lôì Hoa.

- Thế à

Cao Lôì Hoa hưng phấn kêu, nhẫn không gian nhá! Bảo bối “siêu khủng”.

Cao Lôì Hoa đi tới cạnh xác tử vong tam đầu khuyển, suy nghĩ một chút.

Vào một cái, toàn bộ thân thể tử vong tam đầu khuyển bị thu vào nhãn không gian. Tuy Cao Lô Hoa không biết thân thể tử vong tam đầu khuyển có ích lợi gì, nhưng mang cái danh siêu giai ma thú trên đầu hẳn là không phải đơn giản!

Rốt cục sau khi hết thấy đều chuẩn bị xong xuôi, dưới sự dẫn dắt của Tĩnh Tâm, Nguyệt Hoa Thiên cùng Cao Lô Hoa bắt đầu đi đến cái nơi gọi là “hang rồng”.

Dọc đường đi, Nguyệt Hoa Thiên cũng không nói với Cao Lô Hoa một câu.

Đồng thời Cao Lô Hoa cũng mơ hồ đoán được một chút. Lần này đến đảo hoang, Nguyệt Hoa Thiên cùng Tĩnh Tâm vì phải mang về một bé gái. Mà đứa bé này hình như là con của bằng hữu Tĩnh Tâm, là bằng hữu của Tĩnh Tâm nhờ cự long mang đứa nhỏ này giao cho Tĩnh Tâm.

Mà bằng hữu Tĩnh Tâm là ai, làm cái gì, ngay cả Nguyệt Hoa Thiên cũng không biết. Tóm lại, quan hệ phức tạp ngay cả Nguyệt Hoa Thiên cũng không rõ ràng lắm.

Mà Nguyệt Hoa Thiên sợ dĩ đến bởi vì hẳn biết một chút long ngữ, cho nên tới để nói chuyện với cự long. Đơn giản là làm phiên dịch.

Đi một lúc lâu, Nguyệt Tĩnh Tâm đi trước đột ngột dừng lại.

- Làm sao vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- Tới lãnh địa cự long rồi.

Nguyệt Hoa Thiên bên cạnh giải thích:

- Đã có thể cảm giác được long uy.

- Long uy?

Cao Lô Hoa quay quay người, cố cảm giác thử:

- Chẳng có gì, một chút cảm giác cũng không có.

- Không thể nào, một chút cảm giác cũng không có sao?

Tĩnh Tâm cùng Nguyệt Hoa Thiên đồng thời quay đầu nhìn Cao Lô Hoa chằm chằm.

Cao Lô Hoa cau mày cẩn thận cảm thụ, nhưng vẫn chưa cảm ứng được.

“Chẳng lẽ cường giả thánh cấp không chịu long uy áp chế sao?” Nguyệt Hoa Thiên trầm nghĩ, đồng thời ánh mắt nhìn về Cao Lô Hoa mang theo vẻ tôn kính.

Sau khi cảm thấy long uy, Tĩnh Tâm cùng Nguyệt Hoa Thiên không dám đi tiếp. Ngược lại đứng tại chỗ bắt đầu chờ đợi.

- Làm sao vậy? Sao không tiếp tục đi nữa?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- Nơi tồn tại long uy của cự long cũng chỉ có thể dừng lại. Nếu không sẽ bị cự long coi là kẻ xâm lược.

Nguyệt Hoa Thiên bên cạnh cẩn thận giải thích hết thảy cho Cao Lôi Hoa.

- Ô như vậy à.

Cao Lôi Hoa khó chịu gật gật đầu:

- Chúng ta làm gì bây giờ? Cứ ở đây đợi cự long sao?

- Ủ, đúng vậy

Nguyệt Hoa Thiên nói:

- Chỉ cần có người tiến nhập vào nơi có long uy của cự long, cự long sẽ ra gặp.

- À, thì ra là vậy.

Cao Lôi Hoa đáp lại, đồng thời nghĩ trong bụng: “Con rồng này thật đúng là *** rầm thời!”

Thời gian trôi qua từng giây...

Ngay lúc Cao Lôi Hoa nhắm chán đem tổ tông cự long một trăm đời ra nguyên rửa, đột cục một tiếng long ngâm cực lớn từ phía trước truyền đến.

- Gràoooo~~.

Tiếng long ngâm kinh thiên động địa, tiếp theo là một thân ảnh cực lớn từ phía trước bay tới.

Thân ảnh to lớn rợp trời, bay thấp một chút nhìn giống như hình dáng một chiếc máy bay khổng lồ đang hạ xuống.

Hình dáng to lớn thậm chí che cả ánh mặt trời, bóng dâm lan tỏa cả chỗ ba người Cao Lôi Hoa đang đứng.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem cự long trên không trung rốt cục có bộ dáng như thế nào.

Quả nhiên, cái gọi là cự long chính là một loại rồng của phương Tây. Trên cơ bản chẳng khác nào một con thần lằn khổng lồ có cánh dài biết bay. Chẳng qua con lằn thần lớn đang bay hiện giờ trông rất khủng bố.

Cự long trên không toàn thân màu lam, sương mù dập dờn quay xung quanh nó. Chiều cao của cự long ước chừng cao đến ba mươi thước, miệng rộng như cái hang, âm thanh phát ra từ trong miệng nó giống như tiếng sấm sét.

Đồng thời một luồng áp lực phát ra theo sự xuất hiện của nó.

- Nhân loại! Tới đây có việc gì không?

Âm thanh như sấm nổ vang rền trên không, thanh âm đinh tai nhức óc như bộ loa thùng văng hết công suất.

Cao Lôi Hoa vừa nghe lời này hơi sửng sốt. Đây gọi là long ngữ sao? Sao hắn có thể nghe hiểu được!

- Đại nhân Băng Sương Cự Long tôn kính.

Nguyệt Hoa Thiên bên cạnh bắt đầu dùng “long ngữ” bất tiêu chuẩn (không theo 1 tiêu chuẩn nào) nói với cự long trên không trung.

Sở dĩ hắn nói long ngữ “bất tiêu chuẩn” bởi vì Cao Lôi Hoa chắc chắn biết cái gọi là long ngữ này là cái gì!

Thứ gọi là long ngữ chính tông là ngôn ngữ quê hương của Cao Lôi Hoa – Ôn Châu thổ ngữ (tiếng địa phương Ôn Châu).

Thứ ngôn ngữ mà Cao Lôi Hoa nói gần nửa đời người, ai ngờ lại là long ngữ trong thế giới này. Quả thật có chút tức cười.

- Chúng ta đến đây để đón đứa bé gái mà có người gửi gắm ở chỗ ngài.

Nguyệt Hoa Thiên trả lời bằng sương cự long bằng ngữ khí tôn kính.

- Gràooo~~

Cự long trên không trung rít gào:

- Vậy các người chính là người Tuyết Toa dẫn thay nàng chiêu cố đứa nhỏ? Gràooo~~

- Mẹ khi, âm ỉ quá!

Cao Lôi Hoa nói thầm hai tiếng. Đồng thời thầm nghĩ có phải cổ họng của bộ tộc cự long không tốt hay không, nếu không làm gì mà phải luôn kêu gào khắp nơi! Người ta hay nói chó cắn là chó không sửa, ví dụ như tử vong tam đầu cầu mình tiêu diệt, trừ lúc vừa xuất hiện mới kêu rống lên một tiếng để tỏ rõ thân phận, còn lại cơ bản không kêu một tiếng.

Cao Lôi Hoa rất khó chịu với cự long trên không trung, một trong những nguyên nhân là hắn rất không thích người khác ở trước mặt hắn kiêu ngạo. Càng không thích ngẩng đầu lên nói chuyện với người khác, bất kể đối phương là ai! Đây là một loại tôn nghiêm của cường giả mà không sao giải thích rõ được.

Thân thể to lớn của cự long xoay một vòng trong không trung, âm thanh như sấm nổ lại vang lên:

- Đứa nhỏ có thể giao cho các người! Gràooo! Nhưng các người phải có thực lực tương xứng! Gràooo! Nếu không có thực lực bảo hộ đứa nhỏ, ta sẽ không đem hậu duệ của long tộc giao cho các người! Cho dù chỉ là long nhân hỗn huyết (con lai giữa rồng và người).

Cự long tạm dừng rồi nói tiếp:

- Cho nên ta muốn khảo nghiệm thực lực của các người một phen ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 14

Cự Long Không Phải Quá Xấu

Khi cự long nói những lời này, Cao Lôi Hoa hoàn toàn khinh bỉ nó! Đứa bé của người ta, mẹ nó đã nói đem giao cho Tĩnh Tâm nuôi nấng, người chỉ là một kẻ không thân không quen ở đó rống cái gì hả!

Nguyệt Hoa Thiên một bên đem lời cự long phiên dịch thành ngôn ngữ đại lục, cũng chính là tiếng phổ thông cho Tĩnh Tâm nghe.

Sau đó hắn cùng Tĩnh Tâm nhìn nhau một chút, Tĩnh Tâm khẽ gật đầu.

- Vậy ngài muốn thử như thế nào hồi Băng Sương Cự Long vĩ đại?

Nguyệt Hoa Thiên lại dùng “long ngữ”, cũng chính là tiếng địa phương quê hương của Cao Lôi Hoa nói với cự long.

- Rất đơn giản!

Thanh âm cự long giống như sấm:

- Cứ thử như thế này! Gràooo! ~~~

Cự long rít gào một hồi, một cỗ khí thể mạnh mẽ tản ra từ trên thân cự long, khí thể nặng nề như dờn non lấp bễ đè xuống nhóm ba người một thú Nguyệt Hoa Thiên!

Dưới long uy cường đại, Nguyệt Hoa Thiên cùng Tĩnh Tâm lập tức cảm thấy áp lực tăng gấp bội.

Nguyệt Hoa Thiên là người đầu tiên chịu không nổi, thực lực của hắn là bậc năm cấp hoàng kim. (Nhân loại phân chia: bậc một Thực tập, bậc hai Hắc thiết, bậc ba Thanh đồng, bậc bốn Bạch ngân, bậc năm Hoàng kim, bậc sáu Đại kiếm sư, bậc bảy Kiếm thánh. Bậc tám Kiếm thần, Pháp thần).

Tuy rằng lúc đầu Nguyệt Hoa Thiên né kiếm của Tĩnh Tâm trông rất nhẹ nhàng, nhưng kỳ thật đó chỉ là Tĩnh Tâm cùng hắn chơi đùa.

Thực lực của hắn bắt quá đạt cấp hoàng kim, dưới long uy cường đại bại trận rất nhanh. Thực lực cấp hoàng kim so với cự long thực lực “thánh” giai kém hơn vài cấp bậc, Nguyệt Hoa Thiên chịu không nổi áp lực đành ngồi bệt xuống đất.

Tiếp đó, thân là bậc sáu đại kiếm sư nhưng Tĩnh Tâm cũng có phần không chống đỡ được, tử quang nhấp nháy đã lơ mờ hiện trên thân thể của nàng. Dưới long uy cường đại, nàng không còn cách nào khác là bắt đầu vận đầu

khí ngăn cản.

Mà Cao Lôì Hoa chỉ nhúu nhúu mảy, cổ khí thể cường đại này căn bản là không tạo thành ảnh hưởng gì tới Cao Lôì Hoa, bởi vì Băng sương cự long bất quá là “thánh” giai. Nói cách khác là cũng chỉ tương đương với Cao Lôì Hoa! Huống chi bây giờ Cao Lôì Hoa mơ hồ có chút đột phá. Nhưng mà mặc dù khí thể này không ảnh hưởng tới Cao Lôì Hoa nhưng hắn vẫn cảm nhận được cổ khí thể này.

- Cái này chính là long uy?

Cao Lôì Hoa thần nhiên nói. Slime hoàng kim bên cạnh hắn lại cũng bình yên vô sự, dựa vào chân Cao Lôì Hoa mắt lim dim.

- Long uy, đích xác cũng không tệ.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ. Sau đó quay đầu nhìn Tĩnh Tâm.

Lúc này, Tĩnh Tâm cũng đã “thương tận đạn tuyệt” (ám chỉ sức cùng lực kiệt). Dưới long uy mạnh mẽ, nàng đã không chịu đựng nổi nữa rồi.

Bậc bảy so với bậc sáu chỉ hơn kém một bậc. Nhưng một bậc này cũng là chênh lệch giữa người phàm và thánh.

Vẻ mặt lạnh lùng của Tĩnh Tâm cũng thoáng lộ thần sắc khó chịu.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nha đầu này, càng nhìn càng giống Vũ Hinh ở thế giới kia, đều quật cường và hiếu thắng.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa đột nhiên căng thẳng trong lòng. Không hiểu tại sao, Cao Lôì Hoa làm ra chuyện mà chính bản thân hắn cũng không dám tưởng tượng đến.

Hắn bước tới bên người Tĩnh Tâm, dang tay nhẹ nhàng ôm cô gái hiếu thắng này vào trong lòng.

Sau khi ôm lấy Tĩnh Tâm, ngay chính bản thân Cao Lôì Hoa cũng thấy cả kinh. Dù sao mình và mỹ nữ kiếm sĩ này cũng mới gặp nhau có mấy giờ đồng hồ, cứ như thế mà ôm lấy nàng thì cảm giác thật sự là khó diễn tả được.

Tĩnh Tâm an bình ở trong lòng Cao Lôì Hoa, vừa rồi khi nàng sắp không trụ được nữa, thì một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng. Ngay sau đó nàng đã ở trong một lòng ngực ấm áp.

Tĩnh Tâm không biết cảm giác hiện tại là gì, chỉ hiểu rằng nàng có thể nép vào lòng ngực mạnh mẽ này, dựa vào một cách thân thiết.

Cao Lôì Hoa ngắm nhìn mỹ nữ kiếm sĩ trong lòng, nhưng hắn không thấy nàng có cử động bất ổn gì.

May mắn, Cao Lôì Hoa thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn con cự long còn đang giả bộ ở trên không kia!

Không hiểu sao Cao Lôì Hoa đột nhiên nổi cơn thịnh nộ! Hắn cũng không biết vì sao mình nổi giận, chỉ biết là khi nhìn thấy con rồng này thì trong lòng hắn cảm thấy khó chịu!

- Mẹ thằng khốn này!

Ngay cả Cao Lô Hoa cũng ngẩng đầu gào rống với cự long trên không! Đồng thời một chùm lôi điện mờ mờ bắt đầu quay xung quanh người hắn! Theo tiếng hét của Cao Lô Hoa, từ trên người hắn tỏa ra một khí thể nghiêng trời lệch đất nghênh đón long uy của cự long.

Bộ tộc cự long là thú cưng của thân, những con sau khi đã thành niên đều là siêu giai ma thú ngang với thánh cấp.

Con băng sương cự long trước mắt này trình độ ước chừng là siêu gia thú trung vị, tương đương thực lực thánh cấp trung kỳ của nhân loại (NB: trong mỗi 1 giai của ma thú thì chia thành 3 loại: thượng vị, trung vị, hạ vị; còn mỗi 1 cấp của nhân loại là: mật kỳ (thượng kỳ), trung kỳ, hạ kỳ)! Hơn nữa thân thể không lồ của cự long có năng lực phòng ngự ma pháp biến thái, cho dù vài người thánh cấp cũng không dám nói có thể thắng được nó!

Nhưng lúc này, thân là “Người không chế sấm sét” nộ khí của Cao Lô Hoa hoàn toàn bộc phát rồi!

Dưới long uy của cự long, dị năng của Cao Lô Hoa vốn đã tiêu hao gần hết lại rục rịch nổi lên.

Trên người Cao Lô Hoa, lôi điện màu tím mờ mờ quay xung quanh hắn vẫn vang loẹt xoẹt liên tục!

Mỹ nữ kiếm sĩ Tĩnh Tâm vẫn an tĩnh nép trong ngực hắn.

Cự long bay lượn trên không trung vốn muốn thử thực lực mấy người phía dưới như thế nào, nhưng đột nhiên xuất hiện một cỗ khí thể không kém gì long uy từ dưới xông lên trên áp lên người nó!

Thậm chí băng sương cự long còn mơ hồ cảm thấy khí thể này còn mạnh hơn long uy của mình vài phần!

Cỗ khí thể này chứa sự tự tin mãnh liệt, là loại khí thể do thực lực tạo lên! Là loại khí thể “trời đất bao la ta là lớn nhất”!

Lực lượng của thánh cấp đỉnh! Trong đầu của băng sương cự long nảy ra một câu như vậy.

- Gràooo~~

Cự long gầm lên một tiếng:

- Nhân loại, người rất cường đại! Có người mạnh như ngươi, ta có thể yên tâm giao đứa nhỏ. Cũng xin thứ lỗi sự vô lễ vừa rồi của ta.

Theo lời cự long, trên không trung nhấp nháy một chùm ánh sáng màu lam, sau đó thân thể cự long to lớn trên không dần dần thu nhỏ lại. Cuối cùng biến thành hình dáng một nam nhân. Mà cỗ long uy kia cũng đồng thời biến mất.

Nguyệt Hoa Thiên ngồi dưới đất miệng thở hổn hển, dưới long uy cường đại hắn hầu như cho rằng mình sẽ ngạt thở mà chết.

Đồng thời, khoé mắt Nguyệt Hoa Thiên liếc Cao Lô Hoa, lôi điện quay xung quanh Cao Lô Hoa làm cho người ta nhìn không rõ lôi quang trên người hắn là loại gì.

Không trung,

Mái tóc màu lam phấp phới theo gió, băng sương cự long hoá thành người từ từ hạ xuống, sau khi chạm đất nói:

- Cường giả nhân loại tôn kính, ta là Furion (1*). Xin được hỏi tên của ngài.

(ngôn ngữ đại lục, không phải long ngữ).

Furion sau khi chạm đất, nói với Cao Lôì Hoa mang theo sự tôn kính. Bộ tộc cự long, kiêu ngạo nhưng vẫn biết chừng mực, đối với kẻ mạnh thì long tộc vĩnh viễn luôn kính trọng.

Mà một câu này của cự long cũng chính là khẳng định thực lực của Cao Lôì Hoa!

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, lôi điện quay xung quanh người hắn cũng dần dần tán đi. Vừa rồi may mà có con cự long này, nhờ có long uy của nó áp chế nên dị năng của Cao Lôì Hoa khôi phục không ít:

- Ta là Cao Lôì Hoa

Cao Lôì Hoa cười nói.

Furion thấy tuổi của Cao Lôì Hoa còn trẻ, cũng hơi kinh sợ. Nhưng cũng lập tức phản ứng ngay:

- Cao Lôì Hoa tiên sinh.

Furion tạm dừng rồi nói:

- Xin tha thứ cho sự vô lễ của ta. Bởi vì đứa nhỏ này là hài tử của muội muội ruột thịt của ta, ta thật sự không thể để đứa bé rơi vào tay người không có thực lực bảo vệ nó, bán long nhân đối với loại người tham lam mà nói, quả thực là sẽ gây ra những chuyện điên cuồng.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, bởi vì câu nói này mà sự phản cảm của Cao Lôì Hoa đối với Furion cũng bớt đi rất nhiều. Ít nhất, Cao Lôì Hoa phát hiện cự long trước mắt có một ưu điểm giống hắn - hết lòng bảo hộ đối với trẻ nhỏ, hoặc có thể nói là bao che hết mức...

1* - Furion: Một nhân vật trong game Warcraft

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 15

Nữ Hải Tử Bán Long Nhân

Ngài không cần để ý việc này đâu Furion.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, sau đó dùng thủ pháp xảo diệu tiến về phía trước một bước, tách Tĩnh Tâm đang vô tình ở trong lòng hắn ra.

Kỳ thật Cao Lôì Hoa không muốn để nữ kiếm sĩ xinh đẹp này rời ra khỏi lòng mình, nhưng tính cách của nàng khiến Cao Lôì Hoa bất giác nghĩ tới hình ảnh thiếu phụ Vũ Hình xinh đẹp kia.

Cao Lôì Hoa biết, tính cách Tĩnh Tâm và Vũ Hình giống nhau một cách thần kỳ, để tránh nàng xấu hổ, Cao Lôì Hoa khéo léo để Tĩnh Tâm ly khai hắn, cũng sẽ không làm cho người ta phải hoài nghi cái gì.

Cao Lôì Hoa đi tới trước Furion rồi nhẹ nhàng cười nói:

- Yên tâm đi, có ta ở đây, ta sẽ hết sức bảo hộ tiểu cô nương này.

Ánh mắt Furion lộ ra vẻ yên tâm:

- Có cao thủ như ngài chiếu cố cho nó, ta cũng an tâm. Nếu không phải ta là một nam cự long không thích hợp cho việc chăm sóc trẻ con thì ta nhất định tự mình chăm sóc đứa nhỏ mệnh khổ này.

Furion khẽ thở dài, sau đó lắc đầu nói:

- A, cảm ơn ngài. Các vị đi theo ta, đứa nhỏ bây giờ còn ở trong trứng, nhưng chắc cũng sắp xuất thế. Trước hết các vị hãy cùng ta tới long huyết. Ta còn có mấy thứ phải giao cho các vị.

Đứa nhỏ còn ở trong trứng? Cao Lôì Hoa nghe thế liền có cảm giác kì quặc. Chẳng lẽ con người có thể sinh ra từ trứng giống loài chim?

Furion trong hình dáng nhân loại dẫn theo Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm cùng với Nguyệt Hoa Thiên từ từ đi đến long huyết của hắn.

Vừa đi, Furion vừa tán gẫu với đám người Cao Lôì Hoa.

Cuối cùng, Furion cùng Cao Lôì Hoa đi tới phía trước đứa nhỏ.

Khi nhìn thấy đứa nhỏ, bệnh nghề nghiệp “vú em” của Cao Lôì Hoa lại bộc phát.

- Furion, những đứa nhỏ long tộc đều là sinh ra từ trứng à?

- Đúng vậy, đều là sinh ra từ trứng.

Furion trả lời.

- Vậy, những đứa bé sau khi sinh không cần chăm sóc sao?

Cao Lôì Hoa hỏi rất tự nhiên, không hề biết rằng mấy vấn đề này trên đại lục cơ bản không phải là vấn đề mà nam nhân quan tâm đến. Đây là nơi kẻ mạnh xưng hùng, vì vậy nam nhân vốn chỉ biết đến theo đuổi lực lượng cường đại, làm gì có kẻ nào lại đi quản việc trẻ con sau khi sinh muốn ăn hay cần bú sữa đâu.

Quả nhiên, Tĩnh Tâm đang đứng ở phía sau, khi nghe câu hỏi của Cao Lôì Hoa, trong ánh mắt hiện lên một tia kỳ dị.

Mà Nguyệt Hoa Thiên cùng Furion đều hướng ánh mắt khó tin nhìn Cao Lôì Hoa

Chẳng qua xuất phát từ sự tôn kính của long tộc đối với cường giả chân chính, Furion vẫn cố gắng trả lời:

- Cái này rất khó nói. Long tộc thuần huyết chúng ta sau khi sinh không cần bú mẹ, bởi vì chúng ta là đẻ trứng. Nhưng bán long nhân lại rất kỳ quái, bán long nhân sinh ra cần được bú, nhưng cũng trực tiếp ăn thịt giống long tộc chúng ta.

- A, ra là như vậy.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu:

- Trẻ em không được bú sữa mẹ sẽ không tốt đối với sự phát triển. Sữa mẹ mới là thức ăn tốt nhất, không chỉ như vậy, khi người mẹ tự mình nuôi con bằng bầu sữa của mình sẽ tạo nên một tình cảm thân thuộc vô cùng kỳ diệu.

Cao Lôì Hoa không biết đến ánh mắt của ba người mà vẫn đứng đó cảm khái, tự nhiên nói ra đủ loại kinh nghiệm làm vú em của bản thân.

Nguyệt Hoa Thiên cùng Furion đều kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa! Ngay cả Tĩnh Tâm vốn vẫn lạnh như băng cũng không thể không nhìn lại vài lần!

Với bọn họ, Tiểu Lôì là một cường giả như vậy, hơn nữa tuổi lại còn trẻ. Như vậy thì hẳn phải cả ngày luyện công như một người điên mới đúng! Nhưng hiện tại xem chừng Cao Lôì Hoa cũng có vẻ rất kinh nghiệm đối với việc nuôi dưỡng trẻ nhỏ!

- Sao ngươi lại biết rõ ràng đối với việc này như vậy, Cao Lôì Hoa?

Nguyệt Hoa Thiên nhẹ nhàng hỏi một câu, chẳng lẽ đây là nguyên nhân làm Cao Lôì Hoa cường đại?

Theo quán tính, mọi người luôn suy nghĩ đến nguyên nhân cường đại của người khác, cũng sẽ vô tình kết nối một số vấn đề kì quặc gì đó với sức mạnh.

- Ha ha, điều này là đương nhiên. Trước kia ta chuyên môn làm việc này mà!

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Chăm sóc trẻ nhỏ là sở trường của ta mà!

- Chăm sóc trẻ nhỏ?

Nguyệt Hoa Thiên khẽ hỏi:

- Lôi Hoa, trước kia ngươi làm gì?

- Vú em!

Cao Lôi Hoa đắc ý nói ra nghề nghiệp của mình, tuy rằng là vú em, hơn nữa là làm hết phận sự vú em, chẳng qua lại là một vú em rắp tâm bắt lương, một lòng muốn từ vú em biến thành cha của đứa bé.

Chẳng lẽ chăm sóc trẻ nhỏ có thể khiến người ta trở thành cường đại? Trong đầu Nguyệt Hoa Thiên lóe ra cái ý tưởng hoang đường tới cực điểm này, rồi sau đó hấn lại khẳng định điều này là không thể. Dù sao hấn không phải là kẻ ngốc, hấn vẫn thuộc loại có lý trí.

Chẳng qua, Nguyệt Hoa Thiên có lẽ thật sự không biết, Cao Lôi Hoa cường đại, cùng với việc hấn chiếu cố bọn nhỏ cũng là không phân tách rõ ràng. Cao Lôi Hoa sở dĩ cường đại là bởi vì chính bản thân hấn yêu những đứa nhỏ, nguyên nhân chính là vì phải bảo vệ chúng, cho nên Cao Lôi Hoa mới cường đại. Tuy rằng không phải mang tính quyết định, nhưng đây cũng là một nguyên nhân quan trọng khiến Cao Lôi Hoa cường đại. Bởi vì có yêu, phải bảo vệ thứ gì đó, không muốn thứ này mất đi, cho nên hấn mới cường đại!

- Tốt lắm, tới rồi!

Trong khi Nguyệt Hoa Thiên đang miên man suy nghĩ thì phía trước Furion đột nhiên ngừng lại, thông báo với ba người.

Nguyệt Hoa Thiên giật mình, sau đó ngẩng đầu nhìn ra bốn phía nghi hoặc nói:

- Không thể nào? có thấy cái huyết động nào đâu?

Bên kia, Cao Lôi Hoa ngẩng đầu thoáng nhìn! Trong mắt Cao Lôi Hoa hiện lên một tia lôi điện màu tím, sau đó nhẹ nhàng cười, hấn lao thẳng tấp về hướng vách núi phía trước!

Nguyệt Hoa Thiên cùng Tĩnh Tâm kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa thoải mái chui vào trong vách đá!

-Ảo thuật?

Nguyệt Hoa Thiên phản ứng lại.

- Ừm.

Furion ở bên cạnh gật gật đầu, trong lòng vô cùng ngạc nhiên thán phục thực lực của Cao Lôi Hoa! Phải biết rằng long tộc bày ra ảo thuật đặc biệt chính là vì phòng ngừa những kẻ ăn trộm long huyết. Một tầng ảo thuật này đã làm khó rất nhiều kẻ ăn trộm long huyết!

Nếu mỗi nhân loại đều mạnh như Cao Lôi Hoa? Furion không kìm nổi run rẩy.

- Ô~~NO!

Đột nhiên, mới vừa tiến vào, từ trong long huyết truyền đến một tiếng kêu thảm thiết của Cao Lôi Hoa.

- Làm sao vậy? Chuyện gì xảy ra thế?

Furion hoảng sợ, lập tức lao vào long huyết! Phía sau, Nguyệt Hoa Thiên cùng Tĩnh Tâm cũng lao nhanh theo Furion.

Vừa vào tới nơi, tình cảnh trước mắt hiện rõ trong mắt ba người.

Lập tức ba người có cảm giác không nói lên lời, giống như một đàn quạ đen lớn bay qua đỉnh đầu ~~.

Bởi vì, ở trước mắt bọn họ, Cao Lôì Hoa đang thống khổ kêu thảm.

Ở phía trước Cao Lôì Hoa, một quả trứng đã nứt ra, hiển nhiên là nữ hài tử bán long nhân vừa xuất thế!

Mà lần này Nguyệt Hoa Thiên cùng Tĩnh Tâm nhìn thấy bán long nhân tiểu nữ anh đang ôm chặt lấy thân thể Cao Lôì Hoa!

Càng quan trọng là..., nửa trên Cao Lôì Hoa đang lõa lồ!

Cho nên, hiện tại, đôi cánh của tiểu cô nương đang ghé vào ngực Cao Lôì Hoa, ôm chặt lấy hắn. Mà cái miệng nhỏ nhắn lại đang hung hăng cắn vào núm vú Cao Lôì Hoa, ra sức bú!

Mọi người đều biết, gà con khi vừa mới nở thì nhìn thấy cái gì đầu tiên đều coi đó chính là mẹ của mình.

Mà long tộc cùng gà con giống nhau đều là từ trứng nở ra!

Mà Cao Lôì Hoa không may lại là người đầu tiên tiến vào long huyết! Vừa vào thì cũng đúng là lúc trứng nở!

Quan trọng là, thứ đầu tiên nữ hài tử bán long nhân nhìn thấy lại là Cao Lôì Hoa, một nam nhân anh tuấn, phong độ.

Hơn nữa..., hắn lại đang lõa lồ nửa thân trên!

Vì thế, do bản năng thôi thúc, tiểu nữ hài bỏ nhào vào trong lòng Cao Lôì Hoa, há cái miệng nhỏ cắn vào cơ ngực rắn chắc, hung hăng bú nhưng kỳ thật cũng không có một chút sữa nào từ đầu vú tiết ra.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 16

Ngoan Gọi Ta Là Ba Đì

Sở dĩ Cao Lôì Hoa phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy là do tiểu nữ anh bán long tộc bú nút hấn quá mạnh, lại còn cắn chặt núm vú của hấn không nha.

Đến nỗi vú Cao Lôì Hoa gần như bị hút ra cả những sợi tơ máu.

Cho nên, vừa nhìn thấy Tĩnh Tâm, hấn như nhìn thấy vị đại cứu tinh của mình.

Cao Lôì Hoa vừa cố đẩy tiểu nữ kia ra vừa sốt ruột cầu cứu nàng:

- Tĩnh Tâm! Mau mau cho con bé này bú sữa.

A! Tĩnh Tâm thoáng đỏ mặt lên nhưng ngay lập tức lại khôi phục vẻ lạnh lùng như trước.

- A!

Cao Lôì Hoa cũng lập tức ý thức được sai lầm tệ hại trong lời nói của mình. Trước mặt mọi người kêu một nữ nhân cởi áo để cho trẻ con bú thì thật là quá đáng! Huống chi còn không biết Tĩnh Tâm có sữa hay không nữa.

- Đứa nhỏ đang đói bụng, xem ra nó phải cần một bà mẹ bán long tộc

Furion đứng một bên cảm thán nhưng cảm thán thì sao, hấn vẫn không có chút ý định xả thân cứu vú em bắt đắ dĩ kia.

Cao Lôì Hoa thật sự là buồn bực. Hấn trời sinh luôn có một cảm giác thân thuộc lạ thường đối với trẻ nhỏ, luôn muốn bảo vệ chúng. Đương nhiên chỉ là những đứa trẻ của mình.

Tuy rằng tiểu nữ này cũng không phải là đứa nhỏ của Cao Lôì Hoa, nhưng xem ra nó đã coi hấn là thành người thân duy nhất của mình rồi. Vậy thì sau này hấn làm sao còn được rảnh tay đây. Thật là đánh cũng không đánh được, đuổi cũng không đuổi được. Nhưng đứa nhỏ này thật sự quá mạnh, đến máu còn bị nó mút ra.

Càng lạ chính là, ở bên kia Hoàng kim Slime vô lương đang nằm trên mặt đất cũng đang cười như điên!

Cự long Furion nghi hoặc nhìn xuống đất một lần nữa, bởi vì hấn chưa bao giờ nhìn thấy Slime bị nhân tính hóa như vậy! Furion không thể không cảm thán, đúng là đi cùng kẻ mạnh lúc nào cũng có rất nhiều điều thần kỳ

không thể lý giải nổi!

- Đúng rồi, ta còn có một việc phải phiền tới các người.

Furion không hề để ý tới tiếng kêu thảm của Cao Lôì Hoa mà quay lại nói với Tĩnh Tâm cùng Nguyệt Hoa Thiên:

- Bán long nhân không giống long tộc chúng ta, không thể sử dụng kế thừa ấn ký để kế thừa trí nhớ.

- - Kế thừa ấn ký? Cái quái gì vậy?

Cao Lôì Hoa ngạc nhiên hỏi, thì ra hắn đã kéo tiểu bảo bối kia ra khỏi ngực, nhét ngón tay mình vào miệng nó. Hiện tại tiểu bảo bối đang vui vẻ mút lấy ngón tay của hắn.

- À.

Nguyệt Hoa Thiên cuối cùng cũng đầu hàng việc chỉ có một ít kiến thức lục địa cơ bản trong đầu Nhân loại cường đại này:

- Kế thừa ấn ký, đây là một loại ma pháp tuyệt diệu. Kế thừa ấn ký có thể lưu giữ lại một ít tri thức cơ bản cùng ma pháp, đầu khí cho thế hệ kế tiếp. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cự long hùng mạnh. Trên thế giới này, ngoài bộ tộc cự long cũng chỉ có bộ tộc thiên sứ cùng bộ tộc ác ma mới có kế thừa ấn ký.

- A.

Thì ra Cao Lôì Hoa đã nhanh trí tách miệng tiểu bảo bối ra, nhanh chóng ghé miệng lỗ thủng của quả dừa cho tiểu bảo bối uống.

Furion nhẹ nhàng cười, sau đó tiếp tục nói:

- Cho nên, đứa bé bán long nhân kia không thể nào sử dụng kế thừa ấn ký. Nhưng long ngữ thì vẫn là trời sinh đã có thể hiểu được. Ta ở đây có một khối 'tồn trữ thủy tinh', bên trong chính là 'long ngữ ma pháp' của Băng Sương Cự Long. Chờ sau khi đứa nhỏ lớn lên, người hãy giao lại cho nó.

- Vậy thì giao cho Lôì Hoa bảo quản đi.

Nguyệt Hoa Thiên nhún vai nói với Furion. Trong lòng hắn cũng hiểu rõ ràng, trước mắt sở dĩ cự long yên tâm giao đứa nhỏ cho bọn hắn cũng chính là bởi vì sự hùng mạnh của Cao Lôì Hoa.

- Ừm, cũng được.

Cao Lôì Hoa nghe Nguyệt Hoa Thiên nói vậy, liền hiểu được ý tứ của hắn, ngay lập tức nhận lấy khối ma pháp thủy tinh long ngữ.

- Được rồi, đứa bé giao cho các người, hãy chăm sóc tốt cho nó.

Furion nói tiếp.

- Yên tâm, đã có ta ở đây rồi.

Cao Lôì Hoa đang cho đứa bé ăn từng ít một. May mắn là bán long nhân khỏe mạnh hơn rất nhiều so với trẻ sơ sinh nhân loại, ít nhất vừa mới sinh mà đã có thể chạy nhảy được rồi.

Trẻ con nhân loại phải ít nhất một tuổi mới có thể làm được như vậy. Đến nước dừa mà đứa bé bán long nhân này cũng có thể uống được.

- Tên của nó là gì vậy?

Cao Lô Hoa ôm đứa bé vào lòng, hiếm khi ánh mắt hấn lộ ra vẻ dịu dàng như lúc này. Đứa nhỏ khiến Cao Lô Hoa muốn có lại niềm vui vừa bé trẻ vừa kể chuyện trước kia.

- Hãy gọi nó là Kim Toa Nhi.

Furion khẽ thở dài:

- Từ này về sau, tiểu Toa Nhi xin làm phiên ngài, Lô Hoa. Nó là một đứa nhỏ rất đáng thương.

- Được.

Cao Lô Hoa ôm lấy bé gái, đột nhiên hấn nghĩ tới một việc

- Đây, Furion. trên lưng Tiểu Toa Nhi có cánh, vậy làm thế nào bây giờ? Chúng ta không thể mang theo nó với hình dáng này được! Có biện pháp gì để nó thu hồi cánh lại hay không?

- Mẹ... Mẹ.

Tiểu Toa Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên dùng long ngữ gọi Cao Lô Hoa khiến hấn hấn không thể lập tức học máu ra:

- Mẹ... mẹ..., cánh... không tốt sao?

Nói xong liền phẩy phẩy đôi cánh rỗng màu xanh nhạt sau lưng.

- Ài~

Cao Lô Hoa buồn bực thở dài một tiếng, Đôi cánh dài sau lưng của nó đích thật rất đáng yêu. Nhưng đáng yêu thì đáng yêu cũng không thể phô bày đôi cánh trước người khác được.

- Ha ha! mẹ, mẹ!

Furion chỉ còn thiếu nước ôm bụng cười ngặt nghẽo. Còn Nguyệt Hoa Thiên cũng đang cố gắng lắm mới nén được cười. Ngay cả nữ nhân vốn lạnh băng như Tĩnh Tâm cũng không kìm nổi được cảm giác buồn cười trước tình cảnh này. Như vậy xem ra Tĩnh Tâm có thể hiểu được long ngữ sao?

-Á!

Cao Lô Hoa vô cùng sầu não kêu lên một tiếng.

- Ngoan, bảo bối, gọi ta là ba, gọi ba đi!

Cao Lô Hoa ôm tiểu nữ lên, đối diện với mặt mình, dùng ‘long ngữ’ nghiêm túc nói.

- Không, không đúng. Là, mẹ~ mẹ~

Bé gái vẫn một mực không thay đổi.

- Á!

Cao Lô Hoa mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào bé gái.

- Hả!

Furion sững sốt một chút, nghe Cao Lô Hoa nói, hấn kinh ngạc hừ một tiếng, là long ngữ! Cao Lô Hoa vừa rồi nói đích thật là long ngữ! Ngoại trừ bộ tộc Cự Long, các chủng tộc khác căn bản không thể học long ngữ chuẩn xác đến như vậy! Long ngữ là bộ tộc Cự Long sinh ra đã có thể nói được,

cho nên không tồn tại cái gì là học tập long ngữ cả!

Chủng tộc khác, giống như Nguyệt Hoa Thiên, tuy rằng có thể nói được long ngữ, nhưng căn bản không có khả năng phát âm chuẩn xác tới vậy!

Nguyệt Hoa Thiên cũng kinh ngạc nhìn Cao Lô Hoa:

- Lô Hoa, ngươi.. là long tộc?

- Ta không phải!

Cao Lô Hoa một mực phủ nhận.

Furion cũng khó hiểu:

- Không có khả năng! Nếu không phải long tộc, sao ngài lại có thể phát âm long ngữ chuẩn xác đến vậy! Phải biết rằng long ngữ tuy rằng giống các ngôn ngữ thông dụng trên đại lục, nhưng phát âm lại cực kì khó! chủng tộc khác không thể học được.

- A!

Cao Lô Hoa buồn bực than, không ngờ rằng việc nói tiếng quê hương rất thuần thục của mình lại khiến bọn họ nhận nhầm là Cự Long.

- Cũng không đúng!

Furion nói:

- Ta không cảm thấy khí tức long tộc trên người ngài, ngài thật sự không phải cự long, chẳng lẽ ngài là bán long nhân?

- Hà...

Cao Lô Hoa tức thì toát mồ hôi, nhưng hắn cũng không định giải thích cho bọn họ biết, bởi giải thích như thế nào cũng không xong. Mà cũng không thể nói với bọn họ rằng hắn vốn thuộc một thế giới khác, do bị ba viên đạn hạt nhân siêu cấp bắn trúng rồi bị bay đến nơi này! Như vậy mà không bị coi là ngu ngốc mới là lạ.

- Lô Hoa! Hiện tại ta càng yên tâm giao Tiểu Toa Nhi cho ngài!

Furion vỗ vỗ Cao Lô Hoa nói:

- Hãy chăm sóc nó cho tốt, dù sao nó cũng là một bé gái đáng thương. Hy vọng ngài có thể làm một người cha tốt.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa còn có thể nói gì được? Hắn hiện tại đã bị coi là “ Bán Long Nhân”. Cao Lô Hoa liền ôm lấy Tiểu Toa Nhi:

- Ngoan~ Tiểu Toa Nhi, kêu ba!

- Mẹ... ba...

Tiểu Toa Nhi vốn là muốn gọi mẹ, nhưng nhìn đến ánh mắt Cao Lô Hoa liền yếu ớt đổi thành ba. Mặc dù vậy, nó vẫn buồn bực, rõ ràng là mẹ sao nhất định phải gọi là ba nhỉ.

- Ha, ngoan~ gọi một tiếng nữa nào!

Cao Lô Hoa vui vẻ cười.

- Dạ, ba~ ba~

Tiểu Toa Nhi rất khó khăn gọi ra một tiếng này!

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa vui vẻ nở một nụ cười.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 17

Rời Đảo

Ha ha~~ Rốt cuộc cũng rời đảo!

Cao Lô Hoa đứng ở hải đảo lớn tiếng hoan hô. Nhưng thấy biển thật là xa xăm mờ mịt, Cao Lô Hoa lập tức liền phát hiện một vấn đề nghiêm trọng:

- Này, Nguyệt Hoa Thiên, ta hình như không thấy một chiếc thuyền nào cả?

- Ha ha, chuyện này ngươi yên tâm, ta đã có an bài.

Nguyệt Hoa Thiên khẽ cười một tiếng:

- Không bao lâu nữa thuyền của chúng ta sẽ tới.

- A, thì ra là vậy.

Cao Lô Hoa gật gật đầu, ôm chặt tiểu cô nương trong lòng, cẩn thận cho nàng uống nước dừa.

Lúc này trong lòng Cao Lô Hoa, tiểu long nhân Kim Toa Nhi đã thu đôi cánh ở sau lưng. Bây giờ nó không khác gì một tiểu cô nương nhân loại thập phần đáng yêu, không có gì phải bàn cãi.

Furion nhìn mãi vào tiểu cô nương đáng yêu, nhưng cuối cùng cũng lưu luyến nói với ba người Cao Lô Hoa:

- Các vị bằng hữu, ta chỉ có thể đưa các vị đến đây thôi.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa cười nhẹ với Furion, tỏ vẻ có chính mình ở đây, đưa bé tuyệt đối không có việc gì phải lo.

- Slime, Slime~

Tiểu tử kia trên vai Cao Lô Hoa bỗng nhiên kêu lên..

- Gì vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn về phía tiểu tử kia, chỉ thấy nó đang chỉ về phía trước hưng phấn kêu lên.

Nhìn về hướng đó, Cao Lô Hoa liền thấy một con thuyền lớn cực kì hoa lệ đang đi về phía hoang đảo!

Nguyệt Hoa Thiên nhìn chiếc thuyền đang tới rồi cười nói:

- Lô Hoa, đây là thuyền của chúng ta.

- Rất tráng lệ!

Cao Lôi Hoa không thể không khen một tiếng! Thuyền này thực cực kỳ hoa lệ, khiến Cao Lôi Hoa thậm chí nghĩ không ra được từ gì để mô tả nó! Có thể nói khách thuyền sang trọng hiện đại nhất cũng chỉ như thế này mà thôi.

Chiếc thuyền lớn vừa cập bờ, một quân nhân bước xuống rất nhanh, sau đó hướng về phía Nguyệt Hoa Thiên và Tĩnh Tâm hành lễ.

Tiếp đó, Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên đi đầu, Cao Lôi Hoa ôm tiêu cô nương bước lên thuyền rời khỏi hoang đảo.

Bọn họ đi thẳng về hướng quốc gia nổi danh nhất đại lục- Quang Minh đế quốc.

Đây là trung tâm chính trị và tôn giáo của thế giới, là nơi Quang Minh thần giáo đặt tổng giáo.

Đồng thời nơi đây cũng có học viện Thánh Peter-học viện ma pháp võ kỹ nổi tiếng số một đại lục.

- Thuyền sẽ tới nơi rất nhanh! Lôi Hoa, người cùng Tĩnh Tâm hai người chuẩn bị xuống thuyền

Nguyệt Hoa Thiên nhắc Cao Lôi Hoa.

- Chuẩn bị? Chuẩn bị cái gì?

Cao Lôi Hoa không hiểu hỏi lại.

- A.

Nguyệt Hoa Thiên chỉ vào trên người Cao Lôi Hoa. Hiện tại hắn đang mặc chiếc áo choàng của Tĩnh Tâm, nếu cứ như vậy đi xuống thuyền thì ha ha, chắc sẽ có chuyện vui cho mọi người xem mà.

- Ách!

Cao Lôi Hoa phát hiện chính mình cũng không hơn đã nhân là mấy. Chẳng qua do đã tắm rửa trên biển nên cũng không quá đáng lắm.

- Tĩnh Tâm, muội hãy mang Cao Lôi Hoa tiên sinh đi tẩy trần, lấy cho y bộ y phục khác.

Nguyệt Hoa Thiên lập tức nói với Tĩnh Tâm.

Nàng liền gật đầu, sau đó liếc mắt một cái về phía Cao Lôi Hoa, ý bảo hắn hãy đi theo.

- Ấy.

Cao Lôi Hoa buồn bực hừ một tiếng, bước nhanh theo Tĩnh Tâm.

Hai người đi tới một phòng chuyên để tắm rửa. Sau đó Tĩnh Tâm lấy một bộ y phục nam võ sĩ đưa cho hắn.

Cao Lôi Hoa cảm tạ một tiếng rồi đón lấy, đi vào trong làm nhiệm vụ của mình.

Ở trong đó, hắn không khỏi buồn bực vì trình độ công nghệ của thế giới này quá thấp, vẫn là dùng gương đồng.

Nhìn thấy mình trong gương không quá mơ hồ nhưng cũng chẳng rõ ràng, có điều trong gương dường như trẻ hơn rất nhiều. Cao Lô Hoa ở trái đất đã 27 tuổi nhưng xem ra trong gương chỉ khoảng 20 là nhiều.

"A! Cái gì thế này, khuôn mặt rất đẹp, rất có sức hấp dẫn! Thế này thì có thể đi hấp dẫn thiếu phụ nha!" Nhìn khuôn mặt 'trẻ tuổi' của mình trong gương, Cao Lô Hoa vui vẻ ngắm nhìn không muốn đứng dậy nữa.

Sau khi tắm rửa xong, Cao Lô Hoa buộc bộ tóc dài lên, mặc bộ võ phục, lập tức một trang công tử anh tuấn hiện ra trong gương.

Nhưng nhìn thế nào cũng giống một chàng công tử bột, điều này khiến hắn rất là buồn bực.

"Ai, xem ra cũng chỉ có thể đành chấp nhận thôi." Cao Lô Hoa lắc đầu, sau đó đẩy cửa phòng đi ra.

Nhìn thấy Cao Lô Hoa đầu tiên là tiểu nữ mới thu nhận Kim Toa Nhi. Nó vừa nhìn thấy hắn liền điên cuồng đi tới:

- Mẹ~ ba ba! Ba thật là hấp dẫn! Còn con thì đang đói lắm rồi!

Tiếp theo, tiểu tử kia nhảy vọt lên, vững vàng ngồi ở 'ngai vàng' bả vai của hắn.

- Ấy!

Cao Lô Hoa rên rỉ kêu rồi ôm lấy tiểu Kim Toa Nhi.

Tĩnh Tâm cũng vừa nhìn thấy hắn, trong đôi mắt lạnh như băng hiện lên một tia dị quang, chẳng qua rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Nhưng Cao Lô Hoa vẫn nhận thấy, hắn nhẹ nhàng cười, cũng không để ý nhiều.

Tĩnh Tâm nhìn vào mắt Cao Lô Hoa, ý bảo cùng đi với nàng.

Cao Lô Hoa liền gật đầu. Kì thật cũng rất lạ, hắn đến bây giờ cũng chưa nghe Tĩnh Tâm nói quá một câu. Mà nàng cũng không giống một nữ nhân cầm điếu. Tuy rằng tò mò, nhưng Cao Lô Hoa cũng không có hỏi, hắn không có thói quen hỏi người khác.

Bởi cùng ở với Vũ Hinh khá lâu cho nên Cao Lô Hoa cũng hình thành thói quen không hỏi quá nhiều chuyện riêng tư của người khác.

Cao Lô Hoa hoàn toàn không đồng ý với quan niệm về tình yêu trên địa cầu: 'hai người yêu nhau thì không nên có bí mật'. Đối với hắn, hai người đã yêu nhau thì không nên tìm hiểu tất cả chuyện riêng tư của đối phương, hãy cố gắng giữ cho cả hai chút không gian riêng, đồng thời cũng luôn khiến cho mình có cảm giác bí ẩn chưa khám phá hết về đối phương.

Đây cũng chính là một nguyên nhân khiến Cao Lô Hoa có thể ở một chỗ cùng Vũ Hinh lâu như vậy mà không xảy ra bất cứ mâu thuẫn nào.

Tĩnh Tâm dẫn Cao Lô Hoa đi đến trước Nguyệt Hoa Thiên. Sự anh tuấn phong độ của hắn khiến Nguyệt Hoa Thiên há to miệng nhìn lại. Nguyệt Hoa Thiên gần như không thể tin được, đây chính là Cao Lô Hoa! Tiễn, trường đao đeo phía sau, trên người mặc võ phục, hiện tại Cao Lô Hoa nhìn thế nào

cũng giống một đại công tử con nhà giàu, chứ không phải là một nam nhân mạnh mẽ đến ngay cả cự long cũng phải tôn kính.

Có lẽ, Nguyệt Hoa Thiên còn phát hiện, Cao Lôì Hoa hiện tại thật giống cái bộ dạng của người kia...

- Làm sao vậy? Ta có vẻ ngạc nhiên sao?

Cao Lôì Hoa cười cười nói, vừa lấy ra một quả dưa, cẩn thận cho Kim Toa Nhi uống. Có thể bởi vì Kim Toa Nhi là bán long nhân, cho nên cô bé này đặc biệt luôn thèm ăn! Cứ một lúc lại đòi Cao Lôì Hoa cho ăn. Cũng may Cao Lôì Hoa đã chuẩn bị trước, để đầy quả dưa trong nhẫn không gian.

- Không có gì.

Nguyệt Hoa Thiên nhẹ nhàng lắc đầu nói:

- Trước mắt là lục địa rồi!

Nguyệt Hoa Thiên chỉ vào bên cảng tấp nập trên bờ biển nói:

- Nơi này chính là Quang Minh đế quốc! Ta tạm thời ở lại đây. Sau khi tới nơi, Tĩnh Tâm sẽ dẫn ngươi đi thưởng thức sự phồn vinh của đế quốc chúng ta.

- A, thật tốt.

Cao Lôì Hoa kêu lên.

Khi thuyền lớn cập bờ, Nguyệt Hoa Thiên cũng không rời thuyền cùng với bọn Tĩnh Tâm và Cao Lôì Hoa.

Hắn chính là nhường Cao Lôì Hoa cùng với Tĩnh Tâm đi thăm thú còn bản thân thì vẫn đi tiếp.

Theo bước Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa rốt cuộc cũng thật sự đặt chân lên đại lục của dị giới.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 18

Lại Làm Vú Em

Sau khi cập bến, Cao Lôì Hoa đột nhiên nhớ đến một vấn đề rất quan trọng.

Đây là lần đầu tiên hấn đến thế giới này mà hấn bây giờ lại không có tiền, không có quyền, không có nhà, không có nghề nghiệp gì hết. Mà đây lại không phải là hoang đảo, hấn không thể tự mình làm ra thức ăn!

-Ách!

Cao Lôì Hoa bực tức rên lên. Hấn đường đường là một cường giả cấp bảy mà lại phải chịu chết đói ở nơi xứ người sao. Cao Lôì Hoa đột nhiên có một ý nghĩ rất hoang đường, hấn căn bản không nên lo lắng về vấn đề này, Nguyệt Hoa Thiên là một người thông minh, hấn đã nhờ vả Cao Lôì Hoa, ắt hấn là sẽ an bài mọi việc chu đáo.

Nhưng Cao Lôì Hoa cũng không dám chắc Nguyệt Hoa Thiên đã thay hấn sắp xếp hết mọi việc hay chưa. Sở dĩ hấn lo lắng như thế là vì hấn và Nguyệt Hoa Thiên mới quen biết nhau không lâu, đưa hấn đến nơi này đã là hết lòng hết sức rồi. Với lại hấn cũng không cho rằng Tĩnh Nguyệt cùng Nguyệt Hoa Thiên sẽ an bài cho hấn tất cả mọi việc. Cho nên Cao Lôì Hoa mới suy nghĩ như thế.

- Này Tĩnh Tâm!

Thấy mình cũng không có biện pháp khả thi nào, Cao Lôì Hoa mặt dày quay sang hỏi Tĩnh Tâm.

-?

Tĩnh Tâm tuy không nói ra lời nào nhưng đôi mắt như ngọc bích kia liếc nhìn Cao Lôì Hoa ý hỏi có việc gì thế?

- Này Tĩnh Tâm, có thể cho ta ở tạm nhà của người vài ngày hay không? Ta ở thế giới này không có việc làm với lại cũng không có tiền. Hơn nữa...

Cao Lôì Hoa ngập ngừng nói tiếp:

- Ta bây giờ cũng không có nơi ở...

Tuy biết rằng nói như thế quả thật làm hấn cảm thấy rất mất mặt nhưng hấn cũng phải mặt dày nói ra bởi vì trong tâm tư của hấn, một nam tử ở nhờ nhà một nữ nhân thì chẳng phải là “đồng cư” sao! (ta cũng muốn)

Tĩnh Tâm dùng đôi mắt nghi hoặc nhìn về phía Cao Lôì Hoa. Nàng vốn có ý định để hã ở chung với mình nhưng bây giờ hã lại hỏi ngược lại mình vấn đề này. Nhưng nàng cũng chỉ giữ suy nghĩ đó ở trong lòng rồi gật đầu tỏ ý đồng ý cho Cao Lôì Hoa ở trong nhà của nàng.

- Haha! Đa tạ đa tạ!

Cao Lôì Hoa khuôn mặt thoáng chốc chuyển đỏ: “Khi nào ta tìm được việc làm, ta nhất định sẽ chuyển ra ngoài sống, không nên làm phiền đến nàng ta nữa!” Cao Lôì Hoa thầm nghĩ.

Tĩnh Tâm, khước miệng khẽ cười, rồi dẫn Cao Lôì Hoa hướng về nhà của mình ở Quang Minh đế quốc mà đi.

- Đây chính là nhà của cô?

Cao Lôì Hoa hướng về phía ngôi nhà ở trước mặt hỏi. Thật là to lớn! Ở Trung Quốc thời trung cổ, nhà to như thế này là có thể so sánh với phủ đệ của quan lớn!

Tĩnh Tâm nhún vai, tự nhiên mở cửa ra.

- Ách!

Cao Lôì Hoa một tay bồng Kim Toa Nhi, một tay bế tiểu Slime nhanh chóng đi theo sau Tĩnh Tâm.

Vừa mới đến cửa phòng khách, Cao Lôì Hoa liền nghe thấy giọng nói của một cậu bé:

- Mẹ, mẹ đã về rồi!

“Cái gì!?” Cao Lôì Hoa lập tức cảm thấy choáng váng. “Mẹ”, chẳng lẽ là gọi Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa ôm Tiểu Toa Nhi đi vào bên trong. Quả nhiên, ở trong phòng, Tĩnh Tâm đang mỉm cười xoa đầu của một đứa bé.

Đứa bé khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi này có mái tóc đen cùng đôi mắt đen nhánh. Nếu không phải là khuôn mặt của nó là giống như là người phương Tây, Cao Lôì Hoa đã cho rằng đó cậu bé là phương Đông a!

Cao Lôì Hoa ngơ ngác nhìn Tĩnh Tâm. Trong con mắt thâm tà (nguyên bản là độc ác) của hã, Tĩnh Tâm là một xử nữ. Hã vốn rất tin tưởng vào khả năng nhìn người của mình, không ngờ bây giờ lại sai.

Theo hã, các bộ phận trên cơ thể nữ nhân, kể cả các đường cong, từng động tác, khí chất, vân vân đều là những phương diện để đánh giá xem nàng có phải là xử nữ hay không.

Nhưng lần này, Cao Lôì Hoa tự thấy mình đã nhìn nhầm. Con của Tĩnh Tâm đã lớn đến như thế rồi. Vậy Tĩnh Tâm không ngờ đã là một thiếu phụ sao?

- Mẹ, tên công tử bột này là ai vậy?

Cậu bé phát hiện Cao Lôì Hoa đang đứng ở sau lưng mẹ của mình, liền nhìn hã với ánh mắt thù địch.

“Sao cơ” Cao Lôì Hoa méo miệng cười. Tuy rằng hã bây giờ nhìn có hơi

giống một công tử bột nhưng cũng không cần trực tiếp đánh vào vết thương lòng của hắn chứ. Cao Lôì Hoa đau lòng nhớ tới khuôn mặt nam tính đầy mĩ lực của mình lúc trước. Nhưng hắn cũng chỉ dám trong lòng chửi thầm, dù sao thì bây giờ hắn cũng không còn giống như trước kia.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng lắc đầu khẽ vỗ nhẹ đầu của cậu bé. Sau đó nàng hướng về phía Cao Lôì Hoa cười cười tỏ ra xin lỗi.

- Mẹ về từ khi nào vậy?

Lúc này, từ trên lầu một cô bé khoảng chừng mười bốn mười lăm tuổi đi xuống. Cô bé nhìn thấy Cao Lôì Hoa lập tức hỏi:

- Mẹ, tên công tử bột này là ai thế?

Đình! Cao Lôì Hoa rốt cục chịu không nổi đả kích liền ngã xuống trên mặt đất!

Một lúc sau, Cao Lôì Hoa mới hiểu ra hai đứa bé này là người nhà của Tĩnh Tâm. Ngoài ra, Tĩnh Tâm còn có 2 đứa con trai nữa.

Đầu tiên, cậu bé tóc đen này tên là Saga, mười bốn tuổi cũng là con trai cả của Tĩnh Tâm.

Đứa con trai thứ hai của Tĩnh Tâm tên là Nguyệt Sur, mười hai tuổi hiện tại đang không có ở nhà.

Cuối cùng là một đứa bé trai, mới có hai tuổi, đang ngủ ở trên lầu tên là Rudolph.

Còn cô bé đi từ trên lầu xuống là Nguyệt Nhị, năm nay 15 tuổi, là đứa con lớn tuổi nhất.

Bây giờ trong nhà lại có thêm một nữ nhân là bán long Kim Toa Nhi.

Cao Lôì Hoa vừa lau mồ hôi trên trán vừa cảm thấy khâm phục nữ nhân ở thế giới này. Khả năng giữ gìn sắc đẹp của họ thật là đáng kinh ngạc. Ví dụ như Tĩnh Tâm, đã có tới bốn đứa con mà vẫn có thể giữ gìn được dáng vẻ như thế thì quả nhiên là cực phẩm thiếu phụ a!

Chỉ có điều, sau một hồi giới thiệu Cao Lôì Hoa không thấy có ai nhắc đến cha của bọn chúng.

Cao Lôì Hoa còn phát hiện ra rằng, Tĩnh Tâm cùng Vũ Hình có nhiều điểm tương đồng. Cả hai người đều là những mỹ nữ lạnh lùng và cũng đều là những bà mẹ độc thân. Chẳng lẽ toàn bộ các bà mẹ độc thân đều lạnh lùng như thế sao? Cao Lôì Hoa trong lòng thầm nghĩ

Tĩnh Tâm liếc nhìn Cao Lôì Hoa, rồi sau đó vẫy tay ra hiệu cho bọn trẻ lại gần.

Ý của nàng là để cho Cao Lôì Hoa chăm sóc bọn chúng, đồng thời muốn bọn trẻ nghe lời của Cao Lôì Hoa.

- Mẹ, chúng ta không muốn bất kỳ ai chăm sóc cho chúng ta, nhất là cái loại công tử bột xấu xa này!

Đại tiểu thư, Nguyệt Nhị là người đầu tiên phản đối.

- Con đồng ý với tỷ tỷ.

Cậu bé tóc đen Saga phụ họa, đồng thời nhìn Cao Lôì Hoa tỏ ra rất là khó chịu.

Những đứa bé này dùng ánh mắt đầy khinh miệt nhìn Cao Lôì Hoa. Ở cái thế giới “thực lực là tất cả” này, những người nhìn ốm yếu lại còn mặc bộ đồ kiếm sĩ như Cao Lôì Hoa chỉ có thể là công tử bột.

Tĩnh Tâm nhún vai tỏ ý xin lỗi rồi đi về phòng như là ta đây không còn trách nhiệm gì, chỉ để lại Cao Lôì Hoa ôm Kim Toa Nhi đứng như trời trồng ở đó.

Đợi Tĩnh Tâm đi rồi, Cao Lôì Hoa khẽ cười rồi từ từ đứng dậy. Chăm sóc trẻ con à! Hoàn cảnh bây giờ thật giống với lúc còn ở Địa Cầu. Xem ra, mình lại sẽ làm vú em thêm một lần nữa rồi.

- Tốt lắm, không cần phải nhìn ta như vậy!

Cao Lôì Hoa phủ bụi đất dính trên người rồi bế Kim Toa Nhi lên.

- Chúng ta không cần người chăm sóc!

Saga bắt chước đáng vẻ lạnh lùng của Tĩnh Tâm.

Bên cạnh Nguyệt Nhị cũng dùng giọng nói đầy khinh miệt hướng tới Cao Lôì Hoa nói:

- Với lại, người có khả năng chăm sóc cho chúng ta sao?

Cao Lôì Hoa nhún vai, không nói gì. Hắn cho rằng nếu hắn muốn được bọn trẻ tin tưởng thì hắn không thể chỉ dựa vào miệng lưỡi mà phải dùng hành động. Cao Lôì Hoa lại đặt Slime ngồi lên trên vai. Hành động này của hắn làm cho Saga cùng Nguyệt Nhị đều cảm thấy khinh thường.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, ta đã hứa với mẹ của các người, ta sẽ cố gắng chăm sóc tốt cho các người.

- Hừ!

Hai đứa trẻ khẽ hừ lên một tiếng rồi mặc kệ Cao Lôì Hoa bỏ lên lầu.

“Bọn trẻ này dường như rất có tính tự chủ!” Cao Lôì Hoa nhìn hai đứa trẻ bước đi khẽ cười. Hắn cảm nhận được sự yếu đuối của hai đứa bé này, . Bên ngoài, bọn chúng tỏ ra rất kiên cường nhưng bên trong lại rất dễ bị tổn thương.

“Bọn nhỏ này thật là thú vị, chúng thật là giống với Tiểu Ly Nhi lúc ban đầu.” Cao Lôì Hoa lẩm bẩm một mình. Bản thân hắn không có cảm thấy bọn trẻ này khác người, bởi vì hắn hiểu được rằng bọn chúng rất đáng thương. Là vì bọn nó không có nhận được tình thương của người cha.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 19

Vú Em Kiều Ngạo

Mãi đến tối Cao Lô Hoa mới nhớ được hết tên con của Tĩnh Tâm

Hơn nữa, Cao Lô Hoa còn phát hiện ra rằng bọn chúng có rất nhiều điểm khác nhau thú vị.

Ví dụ như đại công tử Saga có mái tóc đen cổ điển cùng với con người cùng màu. Nhị công tử, Nguyệt Sư Na Na có một chòm râu rất nam tính, nói về thằng bé Nguyệt Sư này, Cao Lô Hoa cảm thấy rất hâm mộ, mới có mười hai tuổi đã có một bộ râu cực kì gợi cảm. (đến sau này Cao Lô Hoa mới biết đó không phải là râu). Còn thằng bé Rudolph trên đầu có một đôi sừng nhỏ giống như trong ác ma trong truyền thuyết. Còn đại tiểu thư Nguyệt Nhị kia có một đôi tai dài nhọn giống như là tinh linh! Hơn nữa, “tân nhân” Kim Toa Nhi còn có cánh! Khắc Khắc! Thật là một gia đình lạ lùng.

Trước bữa tối

Tĩnh Tâm vẫn như cũ, im lặng như một bức tượng. Nàng ôm tiểu hài tử Rudolph trong lòng. Tuy thế nàng vẫn âm thầm dùng “ngôn ngữ mắt” ra dấu yêu cầu bọn trẻ chấp nhận thân phận của Cao Lô Hoa.

Tuy rằng ngoài mặt chúng có vẻ đã chấp nhận nhưng ngoài trừ nhị công tử có chòm râu “sexy”, hai đứa trẻ còn lại vẫn đối xử lạnh nhạt với Cao Lô Hoa. Dường như yêu cầu của Tĩnh Tâm đã bị chúng để ngoài tai.

Sáng sớm hôm sau,

Lập Lập Lập

“Hôm nay bầu trời thật quang đãng sáng sủa!”

Cao Lô Hoa thức dậy rất sớm, tự mình vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Hồi trước, khi hắn còn ở nhà của Vũ Hinh, Cao Lô Hoa cùng Tiểu Ly Nhi đều không dám ăn thức ăn của Vũ Hinh. Có một lần bữa sáng của Vũ Hinh bị một con heo ăn phải, nó lập tức phải nhập viện suốt một tháng. Từ đó trở đi, bữa sáng đều được Cao Lô Hoa chuẩn bị.

Trong chốc lát, Cao Lô Hoa đã làm xong năm phần ăn sáng cùng với hai phần sữa bột. Còn là sữa gì thì Cao Lô Hoa cũng không rõ lắm, đó cũng chỉ là một loại “sữa ăn liền”. Cuối cùng là món thịt nướng yêu thích của tiểu yêu tinh đáng yêu, Slime.

Sau khi làm xong, Cao Lôi Hoa cất bảy phần thức ăn vào trong nước ấm giữ không cho nó nguội.

“Mọi thứ đều đã chuẩn bị xong!” Cao Lôi Hoa khẽ nhìn cái đồng hồ ma pháp, vừa đúng sáu giờ sáng. Tháo tạp dề ra, hắn liền biến thành một quân nhân với khí thế mạnh mẽ. Không, phải nói quân nhân là một bộ mặt khác của Cao Lôi Hoa.

Đối với Cao Lôi Hoa, sáu giờ sáng mà còn ngủ là một chuyện không thể tha thứ. Nằm ườn trên giường làm cho con người trở nên ngu đần, ngoài ra còn làm cơ thể trở nên suy yếu. Nên cho dù ở đâu, Cao Lôi Hoa đều thức dậy trước sáu giờ. Không những thế những người sống chung với hắn cũng đều phải “chịu khổ” theo. Sáu giờ sáng là lúc Cao Lôi Hoa điên cuồng nhất. Những kẻ đáng thương này sáu giờ sáng đều sẽ bị bắt thức dậy. Điều mà làm cho mọi người đau khổ nhất là việc Cao Lôi Hoa dậy sớm không phải do hắn muốn rèn luyện mà nó đã trở thành một bản năng của hắn. Một loại bản năng đã được trui rèn từ khi còn ở khu huấn luyện của tiểu binh mà không thể ngày một ngày hai có được.

- Hoétttttt!!

Cao Lôi Hoa lấy cái còi “ác bá” của mình ra thổi.

- Kéeeet!

Cao Lôi Hoa mở cửa phòng của nhị công tử Nguyệt Sư ra hét lớn:

- Rời giường!

- huh!

Nguyệt Sư dụi dụi hai con mắt nhìn cái đồng hồ ma pháp ở đầu giường nói:

- Mới có sáu giờ, cho ta ngủ thêm một chút đi!

Xoẹt!

Nguyệt Sư cảm thấy chính giường của mình bị kéo ra!

- Phịch!

Nguyệt Sư rớt xuống dưới đất.

- Rời giường!

Tiếng của Cao Lôi Hoa như sấm rền bên tai Nguyệt Sư. Sau đó, Cao Lôi Hoa đi ra, mở cửa căn phòng tiếp theo. Ba âm thanh như cũ đồng dạng vang lên.

- Xoẹt! Xoẹt! Phịch!

Sau đó lại là tiếng nói sấm của Cao Lôi Hoa:

- Rời giường!

Trong vòng năm phút, ngoại trừ hai người không bị đụng tới là tiểu hài tử Rudolph and cô bé Kim Toa Nhi, tất cả những người khác đều bị Cao Lôi Hoa cưỡng ép thức dậy.

Ngay cả Tĩnh Tâm cũng không có thoát, tuy chăn của nàng không bị lật lên nhưng mà vẫn bị đánh thức.

Cứ như thế, Tĩnh Tâm, đại tiểu thư Nguyệt Nhị, đại công tử Saga, nhị công tử Nguyệt Sur đều bị ép đứng trước mặt Cao Lôi Hoa.

Người đầu tiên tỏ ra bất mãn là đại công tử Saga, hẳn vốn đã không thích tên công tử bột này:

- Người muốn cái gì? Mới có sáu giờ sáng đã đánh thức tất cả chúng ta dậy rồi bắt ra đây để làm gì?

Đại tiểu thư Nguyệt Nhị cũng hung hăng liếc xéo Cao Lôi Hoa. Ngay cả nhị công tử Nguyệt Sur cũng tỏ ra hơi bất mãn nhìn Cao Lôi Hoa.

Chỉ có Tĩnh Tâm dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hẳn.

- Nghe đây!

Cao Lôi Hoa hướng tới bốn người nói:

- Kể từ ngày hôm nay, mọi người đều phải dậy lúc sáu giờ sáng. Ta không muốn ngày nào cũng phải đánh thức mọi người.

- Khoan! Người đứng là ngu ngốc!

Saga lạnh lùng phản bác rồi xoay người chạy lên lầu.

- Hây!

Cao Lôi Hoa hít sâu một hơi:

- Ta chỉ nói một lần, ta sẽ không nhắc lại lần thứ hai.

Hắn mạnh mẽ thở ra, một luồng khí mãnh liệt bắn về phía Saga.

Khí thể bậc bảy của Cao Lôi Hoa đã đạt tới mức độ khủng bố. Bị khí thể của Cao Lôi Hoa trấn áp, Saga liền cảm thấy di chuyển khó khăn, ngay cả xoay người cũng không dễ dàng gì, nhưng hẳn vẫn quật cường nhìn chằm chằm vào Cao Lôi Hoa.

- Trở về lại vị trí cũ!

Cao Lôi Hoa thản nhiên nói:

- Nếu đây là ở trong quân đội thì cháu đã chết một lần.

Lúc này, Cao Lôi Hoa tạo ra cho chúng một cảm giác sợ hãi: “Nếu mình không ngoan ngoãn nghe lời, hẳn có thể sẽ xử lý mình ngay tại chỗ.”

- Được rồi người muốn làm gì!

Cảm nhận được khí thể hùng mạnh của Cao Lôi Hoa, Saga bất mãn quay trở lại rồi thản nhiên hỏi.

- Bây giờ là sáu giờ hai mươi, tất cả mọi người hãy chuẩn bị quần áo cho tốt. Từ hôm nay trở đi, mỗi buổi sáng chúng ta đều sẽ ra ngoài chạy bộ.

Cao Lôi Hoa ra lệnh cho tất cả mọi người.

- Chạy bộ?

Nguyệt Nhị gần như điên cuồng gào lên:

- Người gọi là Cao Lôi Hoa à?

- Cháu có thể gọi ta như vậy nhưng ta thích được gọi là vú em hơn.

Cao Lôi Hoa thản nhiên trả lời (siêu cấp biến thái)

- Tùy ý người vậy!

Nguyệt Nhị dùng một cái giọng gần như rống hỏi:

- Người không biết à? Ta là ma pháp sư! MA PHÁP SƯ! Ta không cần phải chạy cái gì hết! Ta là ma pháp sư, chỉ cần mình tưởng cho tốt là được. Người có hiểu không? Còn nữa, chẳng lẽ người không biết là đàn ông không được tự tiện vào phòng của một phụ nữ? (ta thích)

- Không sai! Đây là vấn đề sao?

Cao Lô Hoa thân nhiên trả lời.

- Không phải là vấn đề của ta mà là ý kiến của ta.

Nguyệt Nhi bình tĩnh, kiềm chế kích động nói:

- Ma pháp sư không cần rèn luyện thân thể giống như võ sĩ!

- Ý kiến bị bác bỏ

Cao Lô Hoa thoải mái phản đối.

- Tất cả hãy đi chuẩn bị, năm phút sau thời gian rèn luyện bắt đầu.

Nói xong, Cao Lô Hoa xoay cửa đi ra:

- Ta sẽ chờ các người trong vòng năm phút. Năm phút sau, tập hợp ở trước cửa. Còn nữa....

Cao Lô Hoa đột nhiên quay đầu hướng về Nguyệt Nhi nói:

- Người còn bé lắm, ta tạm thời chưa có hứng thú!

- Mẹ!

Nguyệt Nhi nhìn thấy bộ dáng của Cao Lô Hoa, nàng thở hồng hộc đứng bên cạnh Tĩnh Tâm phàn nàn:

- Hắn sao lại làm như thế? Hắn không là cái gì của chúng ta, hắn dựa vào cái gì mà ép buộc chúng ta. Chúng ta không cần hắn, hãy đuổi hắn đi!

Tĩnh Tâm vẫn im lặng không nói gì, nàng nhìn theo bóng dáng của Cao Lô Hoa ở xa xa, môi khẽ mấp máy rồi đột nhiên bật cười. Sau đó, nàng bắt đầu thay bộ đồ kiếm sĩ, còn mặc thêm trang phục thể thao.

Tại sao tất cả phụ nữ đều sinh ra hài tử khá giống nhau? Ta đã xác định được cảm giác ban đầu của ta về Tĩnh tâm là đúng. He he, con người mà, hiện mọi người chắc cũng nhận ra. Con của Tĩnh Tâm không cùng một chủng tộc? Nói vậy là đủ hiểu.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 20

Cuộc Sống Là Vận Động

Me!

Đại công tử Saga nhìn Tĩnh Tâm với ánh mắt khó hiểu, hắn không nghĩ ra tại sao Tĩnh Tâm lại đồng ý với hành vi của vị công tử bột kia.

Tĩnh Tâm ăn mặc chỉnh tề xong lạnh lùng nhìn ba người con. Sau đó nàng đưa ra ba ngón tay ý nói là còn ba phút nữa, liền quay mặt nhìn ra cửa không buồn nhìn lại.

Địa vị của Tĩnh Tâm trong lòng bọn trẻ là không thể thay đổi, tuy rằng bọn chúng không quá “yêu thích” việc này nhưng trong vòng ba phút chúng cũng ăn mặc chỉnh tề đi ra cửa, trong lòng vẫn không vui.

Cao Lô Hoa lẳng lặng đứng ở cửa, dựa vào cánh cửa đưa ánh mắt hướng về phía mặt trời. Hắn cũng không ngờ là chính mình vừa rồi hành động giống như là hồi còn ở tại nhà của Vũ Hinh. Thói quen bắt tất cả mọi người rời giường lại lập lại mà quên mất rằng hắn đang ở dị giới. Hắc hắc, vừa thưởng thức ánh nắng mặt trời bên trên, Cao Lô Hoa vừa nhớ về vị thiếu phụ xinh đẹp Vũ Hinh.

Mỹ nữ kiếm sĩ Tĩnh Tâm đã bước ra trước cửa, nàng không nói gì đứng lẳng lặng một bên ngắm nhìn ánh nắng chiếu xuống mặt của Cao Lô Hoa, hình ảnh của hắn giống như người ấy, hùng mạnh nhưng không mất đi sự tiêu sái tuấn tú dưới ánh nắng ban mai.

Đến khi Cao Lô Hoa phục hồi tinh thần thì đã thấy Tĩnh Tâm cùng bọn trẻ đã đứng trước mặt hắn. Tĩnh Tâm nhẹ nhàng cười với Cao Lô Hoa.

- Đến đông đủ rồi à?

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng cười lại:

- Cuộc sống là vận động.

Tiếp theo, Cao Lô Hoa hét lớn:

- Tốt lắm, bước đầu tiên của tập luyện là chạy bộ! Bất kể mọi người làm nghề gì, kiếm sĩ hay là pháp sư, chạy bộ đối với tu vi của mọi người đều tốt cả! Bây giờ bắt đầu từ đây chạy dọc con đường này đến đầu đường rồi lại chạy về.

Cao Lô Hoa tay chỉ vào một cái bảng hiệu trên đường hét to.

- Sặc.

Nghe xong, sắc mặt của Nguyệt Nhị trở nên tái nhợt. Nàng là ma pháp sư a, làm gì có thể lực tốt như thế?

Ngay cả Saga, sắc mặt cũng có chút không vừa lòng.

Nhưng mà lúc này Cao Lôi Hoa đã chạy dẫn đầu phía trước, hắn còn quay đầu lại nhìn Saga khích:

- Người không phải nói ta là công tử bột sao? Vậy đến đây dùng thực lực của mình chứng minh đi. Nếu người không thể kiên trì đến vậy thì người ngay cả công tử bột cũng không bằng!

- Ta sẽ không thua loại công tử bột như người.

Saga cắn răng cố gắng chạy theo sát Cao Lôi Hoa.

Tĩnh Tâm trong mắt hiện lên một tia kì lạ, không thể tin được là tên Cao Lôi Hoa này có thể khích tướng được Saga.

Bên cạnh, Nguyệt Nhị cũng cắn chặt răng theo sau, nàng cũng không muốn bị bại bởi thể loại “công tử bột vú em” này.

- Mẹ, chúng ta cùng bắt kịp ba thôi!

Nhị thiếu gia Nguyệt Sư nhẹ nhàng cười lộ ra vẻ đôn hậu, trong mắt cậu bé hiện lên một tia vui thích.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gạt đầu rồi chạy theo sau!

Sáng sớm mới hơn sáu giờ trên đường cái, mọi người đều rất kinh ngạc, ở trên đường một gã “công tử bột” rất có khí phách nam nhân đang chạy bộ. Theo sau hắn, một nam một nữ đang cắn răng, đầu xì khói, mắt hung hăng rượt theo hắn. Sau nữa là mỹ nữ cũng là Đại Kiếm Sư Tĩnh Tâm cùng đứa con nhỏ của nàng là Nguyệt Sư đang theo sát ba người đằng trước.

. Chỉ một lát, cả nhóm đã chạy hết một cây số.

Cao Lôi Hoa mặt mũi vẫn như bình thường, thở hơi đều đặn mỉm cười đứng ở đích. Ở bên cạnh hắn là Saga đang thở phì phò, ánh mắt đặc ý liếc nhìn Cao Lôi Hoa, phía bên kia, Nguyệt Nhị thân là một ma pháp sư đã muốn nôn mửa nhưng mà nàng chưa ăn sáng, nôn mãi cũng chỉ có chút mật xanh mật vàng thôi.

Tĩnh Tâm cũng nhẹ nhàng đứng một bên, nàng là một Đại Kiếm Sư, khoảng cách nhỏ nhoi đó không làm khó được nàng.

Điều làm Cao Lôi Hoa vui nhất là vị công tử thứ hai với dáng vẻ “sexy” Nguyệt Sư không ngờ cũng nhẹ nhàng chạy xong cây số đầu tiên.

- Không tồi, mọi người có tiềm lực thật tốt, đương nhiên là ngoại trừ Nguyệt Nhị

Cao Lôi Hoa ngấm nhìn ánh mắt đang hóa điên của Nguyệt Nhị cười:

- Hiện tại, xem bộ dáng của Nguyệt Nhị như vậy, chúng ta nghỉ năm phút rồi chạy về!

Cao Lôi Hoa lộ ra ánh mắt “tiểu nhân” của mình.

- Ha!

Nghe được nghỉ ngơi, Saga đặt mông ngồi sang một bên, Tĩnh Tâm cùng Nguyệt Sur cũng tìm một chỗ ngồi xuống. Bên kia, Nguyệt Nhị muốn mưa cũng không được. Buổi sáng bụng nàng còn trống rỗng, muốn mưa cũng chỉ ra được mật vàng.

Cao Lô Hoa cũng không ngồi xuống để nghỉ ngơi vì hẳn hiểu được rằng nếu ngồi xuống, muốn đứng lên chạy về là một việc thật khó khăn! Hắc hắc!

Năm phút trôi qua rất nhanh!

Cao Lô Hoa vỗ tay một tiếng cười:

- Tốt lắm, mọi người đã hết thời gian, chúng ta phải về ăn sáng thôi.

- Này, sao mau thế. Bên kia Nguyệt Nhị vẫn còn chưa mưa xong mà!

- Đương nhiên rồi, năm phút đồng hồ trôi qua rất nhanh mà!

Cao Lô Hoa mỉm cười rồi hẩn nhìn về phía Nguyệt Nhị, vị tiểu anh hùng, rồi hẩn lắc lắc đầu, xem ra kêu vị tiểu thư này chạy về còn khó hơn là heo biết bay.

Cao Lô Hoa đi tới bên cạnh Nguyệt Nhị, bất ngờ vác nàng lên lưng.

- Người, người muốn làm gì?

Nguyệt Nhị khản trương kêu lên.

Cao Lô Hoa không hề để ý đến Nguyệt Nhị đang ở trên lưng, quay đầu lại nhìn Saga hỏi:

- Thế nào cậu bé. Hiện tại ta cũng một người chúng ta lại tiếp tục chạy! Tất cả mọi người, chạy về ăn sáng thôi.

Hét lên xong, Cao Lô Hoa lưng cũng Nguyệt Nhị như tên rơi cung chạy thẳng về nhà.

- Ấc, có gì mà cười!

Saga khô sở đứng lên, nghỉ ngơi có một lúc mà chân mình giống như đeo chì! Tuy nhiên nhìn thấy Cao Lô Hoa đang chạy như gió, Saga hung hăng cắn chặt răng chạy theo!

- Mẹ, con thấy hẳn thực là có thâm ý!

Nhị công tử Nguyệt Sur khẽ cười lắc lắc chân, hẳn cũng cảm thấy chân mình như đeo chì.

- Chúng ta cũng chạy theo thôi!

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng cười rồi cùng Nguyệt Sur chạy theo!

- Tốt, không tồi, từ hôm nay trở đi, tất cả chúng ta sẽ tập thành thói quen này, cứ cách mỗi tuần, đoạn đường sẽ tăng thêm một cây số, hắc hắc.

Nhìn thấy ba người thở hỏn hển không ra hơi, Cao Lô Hoa đắc ý cười.

Lần này, ngay cả Tĩnh Tâm cùng Nguyệt Sur giận ói ra máu. Sau khi nghỉ ngơi năm phút, cả Tĩnh Tâm và Nguyệt Sur toàn bộ hai chân đều như hóa đá, sau đó khi bắt đầu chạy lại thật là khó khăn. Vốn thực lực của Tĩnh Tâm, chạy vài cây số cũng không mệt như thế, nhưng hôm nay, nàng quả thật là mệt!

- Tốt lắm, mọi người nghỉ ngơi một lát, điều hòa hô hấp lại.

Cao Lôì Hoa cười cười nói:

- Kỳ thật buổi sáng chạy bộ không cần phải chạy nhanh như thế, chạy quá nhanh trái lại không tốt. Sáng sớm chạy bộ phải chậm rãi thoải mái mới được.

- Ngươi!

Đại công tử Saga chỉ vào Cao Lôì Hoa cả nửa ngày không nói ra được một lời.

Nghỉ ngơi một lúc Cao Lôì Hoa mới lên lầu gọi hai tiểu hài tử cùng Sử Lai Mỗ dậy rồi bế xuống gác.

- Mọi người đều có thể ăn sáng được rồi. Sau khi vận động mạnh không nên ăn thức ăn nhiều dầu mỡ nên ta hấp một ít cháo mọi người, nếm thử xem.

Cao Lôì Hoa bung những thứ đã chuẩn bị từ sáng sớm ra.

Ba đứa nhỏ đáng thương hai tay run rẩy bung bát cháo lên ăn.

Nhìn Cao Lôì Hoa, cả ba đứa đồng thời liếm liếm miệng, cái này là vì thức ăn không đủ cộng thêm cháo mà Cao Lôì Hoa làm thực sự là rất ngon! Không nói nhưng trong lòng bọn họ rất khâm phục tay nghề của Cao Lôì Hoa.

- Còn muốn nữa sao?

Cao Lôì Hoa nhìn mấy đứa nhỏ, rồi sau đó chỉ về một cái nồi nhỏ:

- Trong đó còn một ít, ai muốn thì tự mình đi lấy nhé!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 21

Bình Sữa- Phát Minh Vượt Thời Đại

Con trai cả Saga và Nguyệt Sư cùng Nguyệt Nhị đều là học sinh của Học viện Ma Võ Thánh Peter, sau khi dùng cơm xong, ba đứa nhỏ đáng thương kéo thân mình mệt mỏi đi về trường.

Ở cửa, Cao Lô Hoa lộ ra nụ cười tươi như mặt trời, bắt đầu vẫy tay về hướng ba đứa nhỏ đáng thương.

-Phù!

Cao Lô Hoa cười nhẹ nhàng. Nhìn bọn nhỏ đi ra xa, hắn mới về phòng, sau đó thật cẩn thận đỡ Kim Toa Nhi từ trong lòng Tĩnh Tâm, tiếp theo dùng một chiếc muỗng nhỏ cho nó uống sữa.

Nhìn thấy chiếc chén đựng sữa lớn này, Cao Lô Hoa lập tức cảm thán! Đây quả là dị giới!

Ngay cả cái bình sữa cũng không có! Để trẻ con ăn như thế phiền toái thật!

Nếu hiện tại có cái bình sữa thì tốt, Cao Lô Hoa nhẹ nhàng suy nghĩ lại, sau đó ngẩng đầu nhìn Tĩnh Tâm phía đối diện.

Lúc này Tĩnh Tâm đang ôm Rudolph, cẩn thận từng li từng tí một cho nó uống sữa.

Ánh mắt Cao Lô Hoa nhìn chăm chú vào ngực Tĩnh Tâm, hai mắt chăm chăm không hề chớp một cái.

Tĩnh Tâm dường như cũng cảm thấy ánh mắt của Cao Lô Hoa, nàng ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của Cao Lô Hoa, trong đôi mắt ngọc bích ấy đầy vẻ nghi hoặc.

-Cái kia, Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa chỉ về phía ngực Tĩnh Tâm nói:

- Cô có biết trẻ nhỏ cần sữa mẹ như thế nào không? Phải biết rằng sữa mẹ là thứ trẻ nhỏ sau khi sinh rất cần đó. Trong sữa mẹ có chứa một ít kháng thể thiết yếu, có thể giúp trẻ nhỏ tăng cường sức đề kháng rất lớn.

Tĩnh Tâm đưa mắt nhìn xuống ngực mình, ngẩng đầu lên nhìn tiểu Lô đang cười cười, sau đó chỉ chỉ vào ngực mình, nhẹ nhàng lắc đầu.

- Cô nói là cô không có sữa sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gật đầu, khước miệng giật giật.

- Sao lại như vậy?

Cao Lô Hoa không thể tin được nói:

- Bầu vú cô to lớn, vênh cao, mượt mà. Tương như vậy quả là cực phẩm trong các loại vú, tuyệt đối là loại vú có sữa dồi dào dinh dưỡng!

Thế nào lại không có nhỉ? Chẳng lẽ là ăn uống không đủ dinh dưỡng

Nhìn bộ ngực hấp dẫn của Tĩnh Tâm, bệnh nghề nghiệp của Cao Lô Hoa thốt ra, cũng chẳng cần biết những lời này giảng giải trước mặt nữ nhân thì có hiệu quả gì.

Mặt Tĩnh Tâm hơi đỏ một chút, lời nói Cao Lô Hoa thật sự là gây chút tổn thương. Nếu là người khác nói như vậy, e rằng sớm đã bị Tĩnh Tâm một kiếm chém bay. Nhưng mà lúc Cao Lô Hoa giảng giải không có một tia tà niệm, điều này từ giọng nói của Cao Lô Hoa có thể nghe ra được.

- Tĩnh Tâm, buổi tối ta sẽ nấu một nồi canh gà cho cô. Vú của cô như vậy mà không có sữa tức là dinh dưỡng không đủ! Phải bồi dưỡng thật tốt, đứa nhỏ không thể không có sữa mẹ. Như vậy sẽ không tốt đối với sự phát triển về sau của nó.

Cao Lô Hoa cực kỳ bình tĩnh nói với Tĩnh Tâm.

Những lời này của Cao Lô Hoa lại làm cho vẻ mặt lạnh như băng của Tĩnh Tâm biến thành hồng hồng như quả táo.

Tuy nhiên xem ta tạm thời vẫn rất cần bình sữa.

Cao Lô Hoa vừa dùng thìa bón cho đứa nhỏ trong ngực mình uống. vừa nhẹ nhàng cảm khái.

Nếu tại dị giới không có bình sữa, vậy thì hấn, vị vú em này, sẽ “ phát minh “ ra bình sữa- vậy phẩm vượt thời đại.

Vừa bỗng Kim Toa Nhi, trong đầu Cao Lô Hoa cũng đã triển khai kế hoạch thiết kế bình sữa.

Thế giới này đã xuất hiện đồ gốm, nói cách khác là thân của bình sữa này không thành vấn đề. Nếu thật sự không làm được thì cũng có thể chọn gỗ làm thân bình.

Hiện tại chủ yếu chính là núm vú cao su của bình sữa, cái này ở thế giới cơ bản đều là nguyên liệu nhân tạo thành, ở thế giới này không thể tìm ra loại đồ vật này được. Tuy nhiên, núm vú cao su yêu cầu nguyên liệu cũng không sao, chỉ cần có thể mềm mại co dãn nên cơ bản cũng có nguyên liệu thay thế.

Sau khi Tĩnh Tâm cho Rydolph ăn sáng xong, ngẩng đầu nhìn về phía Cao Lô Hoa.

Lúc này nàng phát hiện trong lòng Cao Lô Hoa, bé Kim Toa Nhi cũng đã ngủ, mà Cao Lô Hoa vẫn một mực bắt chước một bà mẹ cho con ăn tiếp, dù bé Kim Toa Nhi đang ngủ say vẫn có thể tiếp tục uống sữa.

Khóe miệng Tĩnh Tâm giật giật, nàng đi tới bên người Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ.

- A?

Cao Lôì Hoa phản ứng lại, nhìn Tĩnh Tâm đang đứng bên cạnh người hần.

Đôi mắt Tĩnh Tâm như đang nói với hần, Cao Lôì Hoa thực dễ dàng hiểu rõ ý tứ của Tĩnh Tâm “ đang suy nghĩ cái gì?”.

- A, đúng rồi, Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên nói:

- Nơi này có một loại nguyên liệu nào mềm mại, nhưng cũng có độ co giãn hay không? Nói tóm lại là cần lên tựa như cần đầu vú đó?

Tĩnh Tâm trừng mắt nhìn, co dãn? Còn muốn khi cần thì giống như là cần lên vú! Tuy nhiên nhìn bộ dạng rất chân thành của Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm liền nhẹ nhàng gõ trán suy nghĩ.

Co dãn? Mềm mại? Cảm giác? Cái gì có thể hội tụ dạng này? Tĩnh Tâm nhìn trán nhú nhú mày cố gắng nghĩ.

- Quên đi, không thể nhớ ra thì đừng nghĩ nữa. cũng không phải là cái gì quan trọng đâu.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy bộ dáng Tĩnh Tâm cau có mặt mày liền nói,

Đột nhiên, Tĩnh Tâm vỗ vỗ bàn tay thon nhỏ! Sau đó ý bảo Cao Lôì Hoa ôm đứa bé đi cùng nàng.

Tĩnh Tâm ôm Rudolph lên sau đó đi ra ngoài cửa, Cao Lôì Hoa ôm Kim Toa Nhi theo sau Tĩnh Tâm, đi đến phòng binh khí của Tĩnh Tâm.

Khóe miệng Cao Lôì Hoa giật giật, phòng binh khí, Tĩnh Tâm muốn mang hần đến nhìn cái gì?

Chỉ chốc lát sau, Tĩnh Tâm liền chỉ lên chiếc hộp trên giá cao vẩy vẩy tay với Cao Lôì Hoa.

- Cái này?

Cao Lôì Hoa lấy từ hộp ra hỏi.

Tĩnh Tâm khẽ gạt đầu, ý bảo Cao Lôì Hoa mở ra nhìn xem.

Cao Lôì Hoa mở hộp ra phát hiện bên trong không ngờ là một cây trường tiên thô to như gậy, trường tiên dài ước chừng mười thước này là gân của một loại động vật không biết tên.

Cao Lôì Hoa nhìn nhìn tên vật phẩm cạnh hòm: Gân của Ngưu long lục giai- thuộc họ Á long, co dãn tuyệt hảo, đao kiếm không thể thương tổn, là nguyên liệu tốt nhất để làm tiên (roi).

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa cầm đoạn gân rồng to này, cười hai tiếng! Đây quả thực là nguyên liệu làm núm vú cao su tốt nhất!

Gân rồng to như cây côn này là nguyên liệu còn tốt hơn mấy lần so với cao su để làm núm vú ở địa cầu! Đúng là trời sinh ra nó để làm núm vú cao

su! Chỉ cần sau khi tái xử lý, tạo ta hình dáng núm vú cao su, cuối cùng đặt lên trên bình gồm, thì chính là một cái bình sữa đơn giản rồi!

Nhìn Cao Lôì Hoa vui vẻ, hài lòng, Tĩnh Tâm cũng nhẹ nhàng mỉm cười.

Đã có nguyên liệu, Cao Lôì Hoa lại đặc chế ra vài cái bình sữa, sau đó liền ở lì trong phòng bắt đầu chế tạo bình sữa.

Được xưng là đao kiếm không thể thương tổn, nhưng gân ngư long cũng không khác gì đậu hũ trong tay Cao Lôì Hoa, kẻ có thể thoải mái đâm thủng da của siêu cấp ma thú. Cao Lôì Hoa thật cẩn thận điều tạo ra vài cái giống núm vú cao su, sau đó đâm thủng một lỗ ở đầu vú, cuối cùng thì lắp núm vú cao su vào bình gồm! Vài cái núm vú như vậy chiếm nguyên liệu không nhiều lắm. Cái trường tiên (roi dài) dài hơn mười thước kia nhìn qua cũng không có gì khác so với trước.

Không bao lâu, hắn đã cho “ra lò” vài chiếc bình sữa đơn giản.

Nhìn sáu cái bình sữa xếp thành một hàng, Cao Lôì Hoa liền sinh ra cảm giác thỏa mãn mãnh liệt trước nay chưa hề có.

Tuy vài cái bình này có chút khó coi nhưng cực kỳ có tác dụng!

Cứ như vậy, sáu bình sữa này được xưng là Bình sữa Cao tộc version1 (Bình sữa do họ Cao đời thứ nhất). về sau, mỗi cái bình này đều có giá trên triệu kim tại dị giới, chúng xuất hiện đã mang tới một sự tiến bộ vượt thời đại cho sự nghiệp trồng trẻ ở thế giới này. Hơn nữa, bình sữa nhỏ nhỏ này đã mang lại cho Cao Lôì Hoa vô số tài phú...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 22

Quang Minh Kỵ Sĩ Cấp Sáu

Sau giờ ngộ, ánh nắng thật tươi sáng.

Cao Lôì Hoa lần đầu tiên làm bình sữa cũng thực là thành công, tuy rằng vài cái bình có hình dáng không được tốt lắm, nhưng cũng rất hữu dụng.

Hiện tại, Rudolpli cùng Kim Toa Nhi mỗi đứa một bình thoải mái bú. Mà ngay cả hoàng kim Slime cũng ôm lấy cái bình sữa lớn ra sức bú.

Nhìn Slime hoàng kim, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, cũng không biết lúc ấy vì sao mà hắn mang nó đi theo. Càng không hiểu sao Slime cũng nguyện ý đi theo hắn.

Dưới ánh mặt trời.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng ôm hai đứa bé cùng Slime, ngồi trên mặt cỏ, dựa vào cây to, hắn thích cái cảm giác hạnh phúc bên những đứa trẻ này.

Từ miệng Cao Lôì Hoa, nhẹ nhàng nổi lên một đoạn nhạc, rất nhẹ, nhưng cũng rất dễ làm cho người ta say mê.

- Hãy ngắm nhìn những ngôi sao băng đang nhảy múa trên bầu trời.

Chúng thật là lộng lẫy.

Lúc này trời đêm thật xinh đẹp.

Tôi ôm bạn, đưa bạn tới những giấc mơ hạnh phúc...

Khúc hát thật ngắn, cũng rất êm ái. Cao Lôì Hoa không ngừng lại, một lần nữa cất tiếng ca.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa lúc đó nhìn về phương xa.

Có lẽ, tại thế giới xa xôi kia, có một cô bé cũng đang đợi hắn đến để nghe hắn hát lên một đoạn ca khúc bình thường nhưng êm tai này.

Tĩnh Tâm im lặng ngồi bên cạnh Cao Lôì Hoa, làn gió thổi qua mái tóc dài của nàng. Tay của nàng nhẹ nhàng vuốt mái tóc ra sau đầu.

Cảnh tượng như vậy, làm cho Cao Lôì Hoa bất chợt nghĩ đến một cảnh tương tự trong quá khứ ở trên địa cầu.

Cũng giống thế này, đều ở dưới tàng cây, Vũ Hình lặng lẽ ngồi trên thảm cỏ bên cạnh hắn, nghe hắn kể cho tiểu Ly Nhi bé bỏng những câu truyện thiếu nhi thơ mộng.

Không biết vì sao, Cao Lôì Hoa đột nhiên nghĩ ra một câu, một lời thoại

kinh điển: "Nguyện cho giây phút này trở thành vĩnh hằng."

Thùng thùng!!

Lúc này, một loạt tiếng đập cửa nhẹ nhàng phá tan sự im lặng trong nháy mắt.

- Ô? Đang giữa trưa, bọn nhỏ thì ở học viện, ai đến thế nhỉ?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nói một tiếng.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng đứng lên, phúi phúi áo quần chuẩn bị ra mở cửa.

- Tôi đến đây.

Cao Lô Hoa khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng đem hai đĩa bé đặt vào lòng Tĩnh Tâm, sau đó đi về phía cửa.

Mở cửa lớn ra, Cao Lô Hoa nhìn ra ngoài cửa.

Thấy một gã đàn ông trứng trạc mắt xanh ước chừng ba mươi tuổi đang đứng ở cửa. Nam tử nhìn Cao Lô Hoa sững sốt một chút, sau đó lùi một bước nhìn biến số nhà, sau đó lại tiến lên hỏi:

- Xin hỏi, đây có phải là nhà của tiểu thư Tĩnh Tâm không?

- Ô, đúng nhà rồi.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng gật gật đầu:

- Anh tìm Tĩnh Tâm à?

- Vâng!

Nam tử lên tiếng nói:

- Xin hỏi, anh là thế nào với Tĩnh Tâm?

- Tôi à?

Cao Lô Hoa khẽ cười nói:

- Tôi chỉ là người Tĩnh Tâm nhờ tới chăm sóc mấy đứa nhỏ thôi.

- À?

Nam tử rõ ràng nhẹ nhàng thở ra, sau đó hướng về Cao Lô Hoa thi lễ:

- Thất lễ quá, xin tự giới thiệu. Tôi là quang minh kỵ sĩ cấp sáu Luke.

- A, mời vào đây.

Cao Lô Hoa mỉm cười, nhưng cũng không nói tên mình với Luke.

Nhưng Luke không để ý, nhẹ nhàng cười bước vào sân.

Trong sân nhỏ, Tĩnh Tâm đang nhẹ nhàng ôm hai đứa nhỏ, đôi môi nhỏ đang chu lên một cái, dường như là đang hát, nhưng lại không nghe thấy âm thanh nào.

Kỳ thật, qua mấy ngày ở cùng, Cao Lô Hoa cũng biết một số chuyện.

Tĩnh Tâm, không có khả năng nói. Cao Lô Hoa từ xa nhìn vị kiếm sĩ xinh đẹp này. Nàng rất mỹ lệ, tuy rằng tính cách có điểm lạnh lùng, nhưng cái lạnh như băng đó cũng không giảm bớt sự xinh đẹp của nàng, ngược lại làm cho nàng đạt đến một cái đỉnh cao của cái đẹp. Làn gió thổi qua, mái tóc dài màu lam của nàng múa theo gió. Nàng, trông như tinh linh trong băng tuyết, lạnh như băng nhưng lại vô cùng xinh đẹp.

Có lẽ, trời cao thật công bằng. Trời cao mang cho nàng sự xinh đẹp hơn

đòi, nhưng cũng lấy đi năng lực ngôn ngữ của nàng.

- Tĩnh Tâm.

Tên nam tử kia đi tới trước mặt nàng, nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt nhanh chóng thu lại. Sau đó nàng nhẹ nhàng chỉ chỉ một bên, ý bảo Luke có thể ngồi xuống.

Luke nhẹ nhàng ngồi xuống một bên:

- Tĩnh Tâm, ta, ta nghe mấy đứa nhỏ của nàng nói nàng đã trở lại, ta liền tới đây ngay.

Tĩnh Tâm không có phản ứng gì, nàng đang nhẹ nhàng đổi vị trí hai đứa nhỏ.

Luke thâm tình nhìn Tĩnh Tâm như trước:

- Tĩnh Tâm, gần đây nàng có khỏe không...

Nhìn Tĩnh Tâm cùng Luke trên mặt cỏ, Cao Lôì Hoa khẽ thở dài. Tĩnh Tâm đúng là Tĩnh Tâm, mấy ngày qua Cao Lôì Hoa lại có ý hay vô tình đem hình tượng của nàng cùng Vũ Hình hợp lại. Cao Lôì Hoa không biết mình có cảm giác gì đối với Tĩnh Tâm, nói yêu thì quá không thực tế, hai người mới biết nhau có hai ngày.

Có lẽ, Cao Lôì Hoa cho rằng mình có lẽ là đem hình bóng Vũ Hình gán cho Tĩnh Tâm!

Nhìn hai người trên mặt cỏ, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, đi về phía hai người.

Bất kể thế nào, yêu cũng tốt, thay thế cũng vậy! Cao Lôì Hoa hiện tại chỉ biết là mình rất ấn tượng về Tĩnh Tâm! Bất kể là thế nào, có phải yêu hay không, cũng không khác nhau mấy. Mà tên quang minh kỳ sĩ anh tuấn trước mắt này hiện nhiên rất có tình cảm đối với Tĩnh Tâm! Một khi đã vậy, Cao Lôì Hoa liền mặt dày chuẩn bị đem "tinh dịch" bóp chết trong trứng nước!

Chính là, dường như Cao Lôì Hoa không nghĩ tới, hắn mới chính là người tới sau, phải bóp chết chính là người khác bóp chết hắn mới đúng.

Trước ánh mắt ngơ ngác của Luke, Cao Lôì Hoa thoải mái ngồi xuống bên cạnh Tĩnh Tâm, lại ôm Kim Toa Nhi từ trong lòng Tĩnh Tâm ra, sau đó mỉm cười nhìn Luke.

Luke bức bối nuốt ngụm nước miếng, hắn vốn chính là người hướng nội.

Mỗi lần tới gặp Tĩnh Tâm, hắn cũng không nói được mấy câu. Tuy nhiên cũng may Tĩnh Tâm không nói, hắn cũng có thể thốt lên vài câu, giống như đang lắm bầm "tự sướng" vậy.

Nhưng khi Cao Lôì Hoa ngồi xuống một bên hắn cảm thấy những lời văt vả suy nghĩ đang muốn nói mấy câu lại không thể thốt ra.

- Ha ha, không biết ngài Luke là làm ở đâu?

Cao Lôì Hoa sau khi ngồi xuống liền bắt đầu tuôn ra công phu "đánh rắm" của hắn, dù sao cũng kiên quyết không thể để Tĩnh Tâm cùng nam

nhân khác ở cùng một chỗ mới chính là vương đạo!

- A, Chúa ban phước lành, tôi hiện tại là giáo sư của học viện Ma võ Thánh Peter.

Luke nhẹ nhàng cười, thản nhiên nói. Đồng thời Luke đã ngầm ý bảo Cao Lôì Hoa rời khỏi đây đi.

- Ô, vậy cha ngài là vị nào thế?

Cao Lôì Hoa không có ý rời đi, ngược lại còn hỏi thân thế của Luke.

- A, cha ta là phó viện trưởng của học viện Ma võ thánh Peter, được phong là Kiếm Thánh, Robinhood.

Tuy rằng khó chịu, nhưng Luke cũng đành phải trả lời vấn đề Cao Lôì Hoa hỏi.

- À, ta nhớ ra rồi.

Cao Lôì Hoa đột nhiên nói:

- Ba đứa nhỏ Saga hình như học tập ngay tại học viện Ma võ thánh Peter? Không biết ngài Luke có biết ba đứa nhỏ không?

- A, điều này là hiển nhiên. Bọn chúng là con Tĩnh Tâm, ta tất nhiên phải chú ý đến ba đứa.

- Thật phiền toái cho ngài Luke.

Cao Lôì Hoa tà dị cười, hẳn không biết lúc này nụ cười tà của hắn đã lọt vào mắt Tĩnh Tâm.

- Đây là việc ta phải làm mà.

Trong lòng Luke cũng đã sinh ra ý nghĩ muốn chém cái tên cản trở mình trước mặt này, nếu không phải quy tắc kỵ sĩ ước thúc hắn, có thể hắn đã thực sự tới "mảnh thịt" Cao Lôì Hoa.

Lúc này, Tĩnh Tâm ở bên cạnh bình tĩnh ngắm ánh mắt Cao Lôì Hoa, khoe miệng nàng mỉm cười. Từ lúc gặp nam nhân này trên hoang đảo, nàng luôn thấy thú vị như vậy, sau khi hắn đến đây, hai ngày nay Tĩnh Tâm cười nhiều hơn cả mười mấy năm trước đây cộng lại.

- Còn nữa! Luke tiên sinh, ngài là quang minh kỵ sĩ cấp sáu đúng không? Chiến sĩ không phải xưng là Đại Kiếm Sư sao?

Cao Lôì Hoa bắt đầu chém bão cùng Luke.

- Luke tiên sinh, ngài ăn gì?

- Ngài Luke...

...

...

Không biết "bắn" bao lâu, phải nói là đến thiên hôn địa ám! Từ giờ trưa xa đến hoàng hôn. Kết cục là Luke phê như con tê tê đứng lên chào tạm biệt Tĩnh Tâm.

- Ngài Luke đi cẩn thận nhé!

Cao Lôì Hoa đứng ở cửa mỉm cười chào Luke rồi bắt tay vào làm việc, dường như cả một thời gian buổi chiều nói liên tục đối với hắn không có

chút ảnh hưởng gì, thanh âm của hắn vẫn trong trẻo như thường.

Không thể không nói, Luke là tình địch! Kế tiếp còn hai tình địch nữa. Hắc, Tinh Tâm xinh đẹp như vậy đương nhiên phải có rất nhiều người theo đuổi mới đúng!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 23

Cao Giai Đại Công Kê

Sau khi tiễn Quang Minh kỵ sĩ về, Cao Lôì Hoa cười đắc ý! Cả một buổi chiều, Luke phải giải đáp quá nhiều câu hỏi của Cao Lôì Hoa. Cao Lôì Hoa nói đến mức “mưa xuân” bay khắp nơi, đến khi miệng lưỡi “hạn hán” mới chịu dừng lại. Còn Quang Minh kỵ sĩ Luke hầu như chỉ trả lời các vấn đề của Cao Lôì Hoa theo bản năng, vậy mà cũng ngắt ngảy con gà tây.

Sau một buổi chiều, thu hoạch của Cao Lôì Hoa khá phong phú, biết thêm rất nhiều tri thức về thế giới này.

Sau khi nhiệt tình vẫy tay tiễn Quang Minh kỵ sĩ Luke đáng thương, Cao Lôì Hoa không vào nhà ngay.

- Trời cũng nhá nhem tối rồi, chắc bọn nhỏ cũng sắp về đây.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, lẳng lặng tựa vào cạnh cửa nhìn về phương xa.

Quả bóng vàng - Slime hoàng kim (Cao Lôì Hoa đặt tên cho Slime) thì lại đứng trên vai của Cao Lôì Hoa, thằng nhỏ này gần đây nhất chỉ có ngủ mà thôi. Hết ăn rồi lại ngủ. Thậm chí Cao Lôì Hoa còn hoài nghi nó có phải là con heo con chuyển thể không nữa.

Ở phía sau, Tĩnh Tâm nhẹ nhàng ôm hai đứa nhỏ đang ngủ lên lầu, sau đó liền bắt tay vào chuẩn bị bữa tối.

Cao Lôì Hoa dõi mắt nhìn về phương xa, dù thế nào đi nữa, thì mối quan hệ cùng với bọn nhỏ không phải ngày một ngày hai là có thể thay đổi. Nhất là khi mấy đứa nhỏ này lại thiếu vắng tình thương yêu của người cha, điều đó khiến nội tâm của bọn nhỏ sinh ra sự chống đối đối với nam nhân bên ngoài. Tuy nhiên Cao Lôì Hoa rất kiên nhẫn, hẳn tin sẽ thay đổi cái nhìn của bọn nhỏ đối với hắn. Cho dù là một tháng hay một năm đi nữa.

Chập tối, tầm mắt của Cao Lôì Hoa dần dần thấy rõ bóng dáng ba đứa nhỏ đang đi từ từ.

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa đứng ở cửa chờ chúng về, ánh mắt của ba đứa nhỏ đều lộ rõ vẻ ngạc nhiên.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, không nói gì, rồi dẫn bọn nhỏ đi vào trong nhà hưởng thụ bữa tối phong phú. Dưới tình huống như vậy, im lặng so với việc lên tiếng cũng không thay đổi được ai, thì cũng không cần phải nói gì.

Bóng đêm buông xuống.

Tĩnh Tâm ôm Rudolph về ngủ, còn cô bé bán long nhân Kim Toa Nhi thì để lại cho Cao Lôì Hoa chăm sóc.

Cao Lôì Hoa ôm Kim Toa Nhi, nhẹ nhàng đặt lên trên giường.

- Mẹ~ ba. Người hát cho con nghe được không?

Kim Toa Nhi nằm ở trên giường, ánh mắt trong veo nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ồ? Ừ, được chứ.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, xoa nhẹ cái trán của Kim Toa Nhi rồi hát lên:

- Hãy nhắm nhìn những ngôi sao băng đang nhảy múa trên bầu trời.

Chúng thật là lộng lẫy.

Lúc này trời đêm thật xinh đẹp.

Tôi ôm bạn, đưa bạn tới những giấc mơ hạnh phúc...

Dưới lời ca dịu dàng, Kim Toa Nhi mang theo nụ cười chìm vào giấc mộng đẹp.

Thấy đứa nhỏ đã ngủ, Cao Lôì Hoa cười âu yếm, sau đó nhẹ nhàng mở cửa phòng bước ra.

- A?

Cạnh cửa phòng, thấp thoáng một bóng người mảnh khảnh vội vàng biến mất. Vừa rồi, nàng tựa như ngôi sao băng đứng chờ ngoài cửa.

- Ủa? Là ai vậy?

Cao Lôì Hoa gãi gãi đầu, Tĩnh Tâm sao? Dường như không đúng, dù gì Tĩnh Tâm cũng không nói được.

- A, mặc kệ vậy, đi ngủ đã.

Cao Lôì Hoa dụi nhẹ mắt, khẽ cười, bước về phía phòng mình.

Sáng sớm hôm sau.

Cũng giống ngày hôm qua, Cao Lôì Hoa sau khi chuẩn bị tốt bữa ăn sáng, liền bắt đầu căn sáu giờ sáng kiên quyết đánh thức ba đứa nhỏ và Tĩnh Tâm dậy.

Sau đó lại bắt đầu cuộc tập luyện giống ngày hôm qua, chạy bộ một cây số.

Cuối cùng, đại tiểu thư Nguyệt Nhị đáng thương lại phải để cho Cao Lôì Hoa công về nhà.

Ăn xong bữa sáng, Cao Lôì Hoa đứng ở cửa bắt đầu tiễn ba đứa nhỏ với những đôi chân mềm nhũn lên đường:

- Đi đường tốt nhé!

Bên cạnh Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm đang đứng ôm đứa nhỏ, nhìn hẩn, cô đột nhiên cảm thấy Cao Lôì Hoa lúc này so với mình càng giống mẹ đảm hơn.

Cao Lôì Hoa nhìn vào mắt Tĩnh Tâm, nhẹ nhàng cười. Thạo tự nhiên, ánh mắt Cao Lôì Hoa hạ dần xuống bộ ngực của Tĩnh Tâm.

- Đúng rồi! Tỉnh Tâm, tôi nói là phải làm canh gà cho cô, không ngờ lại quên mất!

Cao Lô Hoa vỗ vỗ đầu nói:

- Đứa nhỏ phải được chiêu cô trước tiên, ta sẽ làm gà rừng! Gà rừng so với gà nhà thì nhiều chất dinh dưỡng hơn, sau khi uống canh gà, ta cam đoan sữa của cô sẽ rất dồi dào.

Khoé miệng Tỉnh Tâm giật giật, kỳ thật nàng rất muốn nói cho Cao Lô Hoa, nhiều khi hắn nói thực khiến người ta bất đắc dĩ. Hơn thế nữa chính là nàng không thể bày tỏ ra được.

Nói là làm luôn luôn là đặc điểm của Cao Lô Hoa! Thoáng chuẩn bị xong, Cao Lô Hoa đi thẳng về phía đông ngoài thành để đồ. Lúc đi vào Quang Minh đế quốc, ở trên thuyền, từ cao nhìn xuống, Cao Lô Hoa liền thấy một khu rừng rậm phía ngoài thành.

Ở thế giới này, dường như rừng rậm chiếm đa phần. Nơi nơi đều có rừng rậm, hơn nữa có rừng rậm tức là đại biểu có ma thú. Tuy nhiên loại rừng rậm ở ngoại thành vừa nói, phải đi vào sâu mới có thể có ma thú.

- Không biết thế giới này có gà không nữa. Nếu thật không có thì có nên bắt đại con chim nhỏ mang về không?

Cao Lô Hoa lẩm bẩm nói một mình, sau đó vỗ vỗ “Quả bóng vàng” Slime trên vai, nó rất thích đứng ở trên vai Cao Lô Hoa, nói thế nào cũng không chịu xuống.

- Sẽ bay lên đó, bám chặt nhé, Bóng vàng!

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng căn dặn sau đó thân thể hắn như lòe điện bắn về hướng ngoại thành. Tuy rằng trong cơ thể, dị năng khôi phục không được nhiều, nhưng mà muốn di chuyển như tia chớp thì có thể!

Dưới tốc độ gần như biến thái, Cao Lô Hoa ra ngoại thành rất nhanh, rồi nhanh chóng chui vào trong rừng rậm.

Sau khi tiến vào trong rừng, Cao Lô Hoa bắt đầu tìm kiếm “gà” của thế giới này.

Kỳ thật, Cao Lô Hoa căn bản không biết loài gà trong mắt người địa cầu trên thế giới này là có chút danh tiếng. Ở chỗ này, chúng nó chính là cao giai thượng vị ma thú - Lực Lượng Chi Điều.

Thực lực của nó còn mạnh hơn vài phần so với Đại kiếm sư của nhân loại. Nếu không phải ‘Thánh cấp’ thì căn bản không phải là đối thủ của nó!

Hơn nữa nó miễn dịch tất cả ma pháp dưới thánh giai. Nhưng cái giá của việc miễn dịch ma pháp chính là nó không có một chút ma pháp nào.

Còn nữa, sở dĩ kêu “Lực Lượng Chi Điều” là bởi vì tuy nó không biết ma pháp, nhưng lực lượng của nó cũng tương đối có tiếng. Mặc dù chỉ cao hơn một thước, nhưng nếu đơn thuần nói về lực lượng, năng lực của nó có thể xếp trong Top 10 ma thú!.

Nó được mọi người gọi là ma thú tiếp cận gần nhất với “siêu giai” ma thú!

Còn có một điều, cũng là một điểm quan trọng nhất. Đó chính là nó không có giá trị về kinh tế. Nó không có “ma tinh” giống các ma thú khác. Ngoại trừ chất lượng thịt tốt hơn, nó đúng là tồi tệ! Cho nên đó cũng là nguyên nhân khiến nó nổi danh, làm cho mọi người không muốn chọc nó. Ở dị giới, cho dù là kẻ vắt cổ chày ra nước thì cũng không dám động tới một sợi lông của con “gà” trâu bò này.

Cao Lôì Hoa đúng là loại “số đỏ”.

Vào rừng rậm chưa lâu, Cao Lôì Hoa liền phát hiện ra mục tiêu! Một con giống như con gà trống cỡ bự đang tản bộ trong rừng.

- Tốt, một con gà thật bự!

Thấy con gà cao hơn thước trước mắt, Cao Lôì Hoa nuốt một ngụm nước miếng.

- Thật đúng lúc! Cực kỳ bự, bự như vậy hẳn là dinh dưỡng cũng là tốt lắm.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, ở trong lòng hắn thì gà luôn là ma thú bỏ đi. Trước kia xem qua tiểu thuyết, hầu hết con gà hình dạng như này chỉ là trung giai mà thôi.

- Vì sữa mẹ của Tĩnh Tâm!

Cao Lôì Hoa liền giống như gã kỵ sĩ âm thầm quát một tiếng, tiếp theo cả người hắn liền như một tia chớp màu vàng, nháy mắt đã xuất hiện trước mặt “con gà” Lực Lượng Chi Điều.

Lôi điện trong tay hung hăng đập về con đại kê trước mắt này. “Xẹt xẹt” Tiếng lôi điện đầu tiên va chạm với con đại kê vang lên.

“Bình!” một tiếng, ngay sau đó Cao Lôì Hoa tung một cú đấm lên thân con đại gà này!

- Cluck, Cluck!

Lực Lượng Chi Điều ăn đau kêu to một tiếng, trong nháy mắt lôi quang trên tay Cao Lôì Hoa khiến cho toàn thân của nó tê rần.

Sau đó một trận mưa nắm đấm giã thẳng xuống thân mình nó.

Phải nói rằng, nó cũng rất buồn bực. Nói thế nào thì nó cũng miễn dịch ma pháp dưới cấp thánh. Nhưng lôi điện của Cao Lôì Hoa không hơn không kém, vừa vận thánh cấp bậc bảy.

Cho nên, toàn bộ thân thể nó bị nắm đấm này của Cao Lôì Hoa thoải mái mà nện.

- Game over!

Cao Lôì Hoa cười khà khà, duỗi tay chuẩn bị nhắc con đại kê lên.

Đúng lúc này, trong lòng Cao Lôì Hoa cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm. Theo phản xạ hắn nhảy lùi về sau hai bước...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 24

Địa Ngục Lôi Quang

Cao Lôi Hoa vừa kịp lùi về sau hai bước, một mũi tên màu đen liền cắm ngay chỗ hấn vừa đứng, đuôi mũi tên vẫn còn đang rung nhẹ.

- Ai!

Cao Lôi Hoa quay đầu hét to một tiếng! Nếu không phải vừa rồi hấn nhanh chóng né đi, mũi tên này đã cắm trên mình hấn.

- Ha ha ha ha! Vẫn tránh được kịp, khá đấy.

Theo tiếng cười kiêu ngạo, một gã tóc nâu chậm rãi đi tới, ở phía sau hấn một đội kiếm sĩ mặc trọng giáp đang đứng.

- Tiểu tử, ra giá đi. Ta muốn con Lực Lượng Chi Điều này.

Gã tóc nâu đi tới trước mặt Cao Lôi Hoa, cực kỳ tự nhiên rút mũi tên màu đen cắm trên mặt đất lên.

- Ngươi là ai?

Cao Lôi Hoa lẳng lặng đứng một bên, lạnh lùng nhìn gã tóc nâu này.

- Tiểu tử, tên của ta ngươi cũng không cần biết đâu.

Gã tóc nâu liếc nhìn Cao Lôi Hoa một cái:

- Nói giá đi, con Lực Lượng Chi Điều này bao nhiêu tiền. Cầm tiền rồi thì rút đi.

Đồng thời, đội kiếm sĩ phía sau gã tóc nâu dần dần xông tới.

Vừa rồi, một quyền của Cao Lôi Hoa đánh ngã con Lực Lượng Chi Điều quả thật làm bọn họ kinh ngạc một chút. Nhưng bọn họ cũng không có cảm nhận được chút dao động đầu khí hay ma lực nào trên người Cao Lôi Hoa. Vì thế, bọn họ tự nhiên xếp Cao Lôi Hoa vào loại quả hồng mềm có thể nắm bóp trong tay.

- Còn nữa.

Gã tóc nâu quay đầu nhìn Cao Lôi Hoa:

- Đem kiện thần khí trên người ngươi giao luôn ra đi. Ta nghĩ trên người ngươi hẳn phải có thần khí có thể giết chết con Lực Lượng Chi Điều.

Đôi mắt đen của Cao Lôi Hoa tối sầm lại, một cỗ sát khí lờ mờ xuất hiện trong lòng Cao Lôi Hoa.

- Không ai có thể kiêu ngạo trước mặt ta.

Cao Lôì Hoa khoe miệng giật giật thản nhiên nói một tiếng.

- Cái gì?

Gã tóc nâu dường như không nghe rõ hỏi lại.

- Chát! Một tiếng, Cao Lôì Hoa đã hiện ra tại trước mắt gã tóc nâu, giáng một cái tát nỏ đom đóm mắt.

Một tiếng phịch vang lên, gã tóc nâu nhếch nhác ngã xuống đất, mấy chiếc răng nanh cùng với máu trào ra từ trong miệng.

- Người! Người!

Gã tóc nâu chỉ vào Cao Lôì Hoa kêu.

- Ta nói, không ai có thể trước mặt ta kiêu ngạo!

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng nói, nhưng đủ để mọi người nghe được! Lúc này trên người Cao Lôì Hoa hiện lên một lớp lông điện lập lòe.

- Bảo vệ thiếu chủ!

Đội kiếm sĩ kia nhanh chóng chia thành hai tiểu đội, một đội vây quanh gã tóc nâu, một đội khác cấp tốc chạy đến gần Cao Lôì Hoa.

- Ngủ ngốc.

Cao Lôì Hoa mắt nhìn mấy tên kiếm sĩ võ trang hạng nặng khinh miệt cười, võ trang hạng nặng à! Hắc hắc, chẳng lẽ không biết kim loại là loại dẫn điện tốt nhất chứ? Ở trước mặt Cao Lôì Hoa mặc áo giáp kim loại khác nào muốn chết chứ?

- Tiểu tử, không ngờ ngươi lại dám đánh thiếu chủ của bọn ta. Ngoan ngoan chịu chết đi!

Tên kiếm sĩ dẫn đầu có dáng vẻ như đội trưởng cười gằn áp sát Cao Lôì Hoa, trường kiếm trong tay hắt sáng loáng, chói mắt lạ thường.

- Chịu chết?

Cao Lôì Hoa khinh miệt nhìn hắn:

- Đầu tiên, là các ngươi chọc đến ta trước. Tiếp theo, người chịu chết không phải là ta, mà sẽ là...

- Các ngươi!

Cao Lôì Hoa quát một tiếng rồi vung tay phải lên:

- Địa Ngục Lôì Quang!

Vừa rồi một tiểu đội kiếm sĩ vừa vờn vờn quanh Cao Lôì Hoa nhưng vào lúc này, từ trên người Cao Lôì Hoa bắn ra từng đạo lông quang bắn ra xung quanh.

Lĩnh đòn đầu tiên dĩ nhiên là mấy gã kiếm sĩ mặc giáp kim loại đáng thương.

Vốn vài đạo lông quang muốn diệt đám người này vẫn tương đối là khó khăn, nhưng bọn chúng có chết cũng không ngờ là do mặc giáp kim loại. Cái này chẳng trách Cao Lôì Hoa được.

Sau khi lông quang loá mắt qua đi, một tiểu đội gồm mười ba kiếm sĩ tất cả đều bị lông quang đánh cháy đen, ngã thành mười ba vòng tròn xung quanh

Cao Lô Hoa. Không cần phải nói, mười ba gã này đều chết cả. Từng đợt khói đen bốc lên từ mười ba cỗ thi thể.

- Kế tiếp, đến phiên ngươi.

Cao Lô Hoa tiếp tục đi về phía gã tóc nâu.

- Không, không cần lại đây! Ta nói cho ngươi biết, ta là hoàng tử của Quang Minh đế quốc! Ta là hoàng tử Ivan! Ngươi không được động vào ta!

Gã tóc nâu nhìn thấy Cao Lô Hoa lại gần, lập tức mặt biến sắc tái nhợt. Kêu lên điên cuồng, ý đồ dùng thân phận của mình để ngăn cản Cao Lô Hoa bước tới.

- Hắc hắc, vương tử là cái rắm!

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng cười, lôi quang trên tay hắn đã ngưng tụ lại:

- Tuy nhiên, ta tạm thời không nghĩ sẽ giết ngươi. Giết ngươi quả thật là rộng lượng với ngươi. Ta sẽ cho ngươi sống không bằng chết! Khả khả!

Ivan mặt trắng bệch chỉ vào Cao Lô Hoa quát mấy gã thuộc hạ:

- Lên nhanh, lên. Ngăn hắn lại!

Nhưng là mấy gã thuộc hạ làm sao dám lên, một loạt lôi quang vừa rồi đã chứng tỏ thực lực cường đại của Cao Lô Hoa.

Lúc này bọn họ mới nghĩ lại, không cảm giác được dao động đấu khí và ma lực, không nhất định không phải là cao thủ, ngược lại, thậm chí có thể là cao thủ, hơn nữa là loại siêu cấp cao thủ! Bởi vì cũng chỉ có siêu cấp cao thủ mới có thể che dấu dao động ma lực của mình.

Xoẹt! Thân ảnh của Cao Lô Hoa trong nháy mắt đã vượt qua mấy gã kiếm sĩ, hiện ra trước mặt vương tử Ivan. Đồng thời tay phải của Cao Lô Hoa mang theo lôi quang nhẹ nhàng ấn lên ngực gã!

- A!

Ivan thảm thiết kêu lên, miệng sùi bọt mép, ngất xỉu ngã xuống mặt đất.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng cười, một chương này cũng không lấy mạng của Ivan. Chỉ là để lại một đạo lôi quang trong cơ thể của Ivan. Nhưng đạo lôi quang này lại sẽ chậm rãi tích tụ năng lượng. Ước chừng một tháng sẽ tích đầy năng lượng. Đến lúc đó sẽ bộc phát nho nhỏ một ít. Sau đó lại tích tụ, lại bộc phát.

Nói cách khác, từ nay về sau, mỗi tháng Ivan sẽ phải hưởng thụ loại thống khổ này một lần, cho đến khi hắn chết mới thôi!

- Khắc khắc!

Làm xong hết thấy, Cao Lô Hoa đứng lên, nghiêng ngàng đi về phía con đại công kê kia. Mấy gã kiếm sĩ còn lại tự động tránh ra nhường đường cho Cao Lô Hoa đi qua.

Cao Lô Hoa đi tới trước mặt con gà bụi, tặng thêm một quyền để con gà tiếp tục duy trì trạng thái ngủ. Sau đó bắt đầu kéo chân nó đi về phía đế đô Quang minh.

Ở phía sau hắn, cả đội kiếm sĩ, hai chân đều mềm nhũn ngồi xuống đất.

Trong nháy mắt vừa rồi, bọn họ đều nghĩ rằng mình sẽ phải chết.

Một mạch chờ đến khi thân ảnh của Cao Lô hoa đi xa.

- Trời ạ! Thương thế của điện hạ thế nào?

Một gã kiếm sĩ mới bắt đầu phản ứng, quay đầu nhìn vương tử miệng sùi bọt mép nằm trên mặt đất.

- Trước hết đưa vương tử quay về đế đô đã, rồi đến gặp tiểu thư Tĩnh Tâm một chuyến, mời tiểu thư Tĩnh Tâm chữa trị cho vương tử điện hạ đi.

Gã đội trưởng thở dài nói.

Nghề nghiệp của Tĩnh Tâm là quang minh mục sư, người dân đế đô chỉ sợ đều không biết vị mục sư xinh đẹp này còn là một Đại Kiếm Sư cường đại. Mọi người đều chỉ nghĩ Tĩnh Tâm xinh đẹp là quang minh mục sư mà thôi.

Trình độ ma pháp quang minh của Tĩnh Tâm tương đối cao, hơn nữa nàng lại xinh đẹp. Tại đế đô cũng khá có danh tiếng.

Chỉ là, mấy kiếm sĩ này lại không biết bản thân Cao Lô Hoa ở cùng nhà của Tĩnh Tâm, hơn nữa bọn họ còn đang định đưa hoàng tử tới nhà Tĩnh Tâm! Hắc hắc....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 25

Lấy Oán Báo Ôn

Ra khỏi rừng rậm, Cao Lôì Hoa lại khuyến mãi thêm một quyền lên đỉnh đầu con đại công kê! Một quyền này trực tiếp tiễn con gà trống đáng thương (theo chân họ hàng gà khóa thân) lên Tây Thiên.

Sau khi giết chết con gà, Lôì Hoa thuận tay ném nó vào nhẫn không gian. Bởi vì con đại công kê này thật sự quá lớn, rất dễ hấp dẫn sự chú ý của người khác.

Làm xong hết thấy Cao Lôì Hoa hài lòng cười cười, tiếp theo hấn nhanh như chớp chạy về nhà Tĩnh Tâm.

Về đến nhà, Cao Lôì Hoa liền đi thẳng đến phòng bếp, vốn Tĩnh Tâm đang ở trong bếp làm điểm tâm ngọt, tự dưng lại thấy Cao Lôì Hoa hấp tấp xông vào, khiến nàng phải quay lại nghi hoặc nhìn hấn.

- Hắc hắc, Tĩnh Tâm, gà ta đã bắt về đây!

Cao Lôì Hoa cười cười với Tĩnh Tâm, sau đó ném "chú gà con" - Lực Lượng Chi Điều trong không gian giới chỉ ra trước sự kinh ngạc há hốc mồm của nàng.

- Tĩnh Tâm, có con gà này có thể làm canh gà rồi. Tuy nhiên con gà này cũng quá lớn, làm thịt sẽ có mùi máu tươi rất đậm, cô ra ngoài trước đi, một mình ta làm được rồi!

Cao Lôì Hoa cười nói.

Khóe miệng Tĩnh Tâm giật giật. Gà? Con này gọi là gà sao? Đây chính là ma thú cao giai Lực Lượng Chi Điều mà, thực lực của nó không thua kém siêu cấp ma thú bao nhiêu, không nghĩ tới Cao Lôì Hoa chỉ là làm cái món ăn gì không biết để nàng có thêm sữa mà phải đi 'làm thịt' con ma thú hùng mạnh này. Ngán ngùi trong vài ngày, Tĩnh Tâm đã nhìn thấy hai con ma thú 'hàng khủng' chết thảm trên tay hấn rồi.

Thấy Tĩnh Tâm cứ trân trân nhìn con gà mà không đi, Cao Lôì Hoa có chút xấu hổ. Tuy rằng đã nhìn thấy tư thế oai hùng của nàng khi một kiếm chém Phong Lang thành hai đoạn lúc ở trên đảo hoang, nhưng trong thâm tâm hấn vẫn coi Tĩnh Tâm là một người phụ nữ yếu đuối. Tôn nghiêm của thằng đàn ông khiến cho hấn không muốn cho một cô gái phải nhìn thấy

cảnh máu me.

- A.

Cao Lô Hoa cười tự giễu, chính mình luôn cứ tưởng tượng thành Tĩnh Tâm rất yếu đuối. Nàng làm sao lại có thể sợ loại máu me do giết gà này được chứ!

Cao Lô Hoa không hề biết, Tĩnh Tâm không đi không phải vì không sợ cảnh giết gà sắp tới mà hiện tại nàng đang lâm vào trầm tư mà thôi.

- Quên đi, cô không tránh ra cũng không sao.

Khóe miệng Cao Lô Hoa giật giật, tiếp theo rút thanh dao găm siêu sắc bên đùi ra. Sau đó Cao Lô Hoa kéo con gà bự ra phía sau phòng bếp, ở đó có một dòng suối, con suối thường được dùng để tẩy rửa các loại thịt hoặc thực vật.

Sau lưng hấn, ánh mắt Tĩnh Tâm hiện vẻ suy nghĩ đầy xa xăm, nàng nhìn thân ảnh Cao Lô Hoa phía trước, khe khẽ thở dài:

- Có lẽ, nếu mình gặp hấn sớm mấy năm, mình sẽ không gặp cảnh như bây giờ nữa.

Cao Lô Hoa thành thạo cắt tiết, vặt lông, mổ bụng con gà 'vĩ đại' ra. Bởi vì con gà này thật sự quá lớn nên lúc làm thịt nó Cao Lô Hoa cũng không tránh khỏi toàn thân bị tắm máu.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng đã xử lý ngon lành cảnh đào. Hấn hít vào một hơi thật sâu, buông con gà xuống, trước hết bản thân mình phải tắm rửa đã.

Vừa định chuẩn bị tắm rửa thơm tho một phát, đột nhiên bên ngoài lại vang lên tiếng gõ cửa.

- Thùng thùng! Thùng thùng... tiếng gõ tương đối dồn dập.

- A? Chẳng lẽ lại là cái thằng Luke đến đây?

Cao Lô Hoa chỉ kịp lau sơ cái tay liền phải chạy ra cửa, hắc hắc, hiện tại hình dáng của Cao Lô Hoa có thể nói là đặc sắc: về mặt đầy máu, một cái tạp dề. Nếu lấy thêm một thanh đao nhiễm đầy máu me thì chả khác gì một gã đồ tể, hơn nữa đúng là loại chuyên đồ tể người.

Cao Lô Hoa hưng phấn hướng về phía cửa, vốn là chuẩn bị cho tên Luke kia "kinh hỉ" một phen.

Nhưng hấn mở cửa ra liền sững sờ...

Ở cửa không phải tên Luke, ở cửa chính là một đội kiếm sĩ mang giáp nặng, tay mấy gã kiếm sĩ đang nâng cái gã tóc nâu bất tỉnh gần chết.

Mà đám người này là "người quen" của hấn, đúng là mấy gã thủ hạ lúc trước bị hấn đánh ngã, và cái tên hoàng tử Ivan gì gì đó.

- Chào người, chúng ta tìm Tĩnh Tâm đại pháp sư. A... người... người là ai?

Mấy tên kiếm sĩ này bị Cao Lô Hoa hù cho chết khiếp, thật vất vả mới bỗng vương tử chạy tới nhà Quang minh pháp sư Tĩnh Tâm, thế mà mới vừa

mở miệng đánh tiếng chào hỏi lại nhìn thấy tên mở cửa đang khoác một cái tạp dề đầy máu, ngẩng đầu lên thì thấy trên mặt hắn cũng loang lổ đầy máu là máu.

Khi thấy ánh mắt mấy gã kiếm sĩ, Cao Lô Hoa cũng tự hiểu ra. Hắn cảm thấy mấy gã này không nhận ra mình. Tuy nhiên, hiện tại trên mặt mình dính đầy máu, ai mà nhận ra được?

- Ha ha. Mấy vị đến đây làm gì vậy? Ta được Tĩnh Tâm mời đến coi trẻ, vừa ở bên trong làm thịt động vật, nghe có người gõ cửa nên chạy ra.

Cao Lô Hoa cố ý đè thấp thanh âm mỉm cười nói:

- Xin hỏi các người tìm Tĩnh Tâm có việc gì vậy?

Nghe khẩu khí của Cao Lô Hoa dường như không hẳn là người xấu, mấy gã kiếm sĩ mới nhẹ nhàng thở ra nói:

- Chúng tôi tới đây tìm tiểu thư Tĩnh Tâm chữa trị cho thiếu chủ của chúng tôi. Thiếu chủ của chúng tôi bị người ta đánh bị thương.

- À, ra là như vậy.

Cao Lô Hoa quái dị cười một tiếng, liền đề bọn họ đi vào.

Nghe được tiếng đập cửa, Tĩnh Tâm liền từ nhà bếp đi ra, lúc nàng thấy được mấy gã kiếm sĩ liền nhíu nhíu mày. Xem ra nàng rất phản cảm bọn này.

- Tiểu thư Tĩnh Tâm, cầu xin cô... nhất định phải chữa trị cho thiếu chủ.

Mấy tên kiếm sĩ nhìn thấy Tĩnh Tâm tới, liền quỳ trước mặt nàng, sau đó nâng tên hoàng tử gì gì đó lên trước mặt Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nhíu nhíu mày, sau đó ý bảo bọn họ đặt người xuống.

Gã kiếm sĩ vội vàng đặt hoàng tử lên trên cỏ. Tĩnh Tâm đi tới bên người hoàng tử Ivan nọ, mở miệng yên lặng niệm vài cái, nhưng không có thanh âm. Sau đó trên tay nàng nhấp nháy ánh sáng màu trắng tinh khiết.

Tay Tĩnh Tâm chói sáng đặt lên trên người gã tóc nâu, theo tia sáng của Tĩnh Tâm, miệng vết thương của hoàng tử Ivan do bị một cái bạt tai của Cao Lô Hoa đánh, chậm rãi khép lại.

Tia sáng tán đi, miệng vết thương của hoàng tử Ivan dường như có tốt hơn đôi chút, nhưng gã vẫn không tỉnh lại.

Tĩnh Tâm nhíu nhíu mày, sau đó nhún vai tỏ vẻ bất lực. Bởi vì nàng cảm thấy trong cơ thể của hoàng tử Ivan có một luồng năng lượng đặc thù, năng lượng này ở trong cơ thể của hoàng tử Ivan, thực lực của nàng không thể xua tan nó được, hơn nữa cực kỳ biến thái chính là luồng năng lượng này không ngờ lại hấp thu ma lực Quang minh để dần dần mạnh lên.

- Không... sao có thể thế, chẳng lẽ Tĩnh Tâm cô cũng không chữa được cho hoàng tử sao?

Gã đội trưởng tiểu đội kiếm sĩ có chút tuyệt vọng.

Tĩnh Tâm không nói gì, chỉ là lắc đầu ý bảo chính mình bất lực. Sau đó làm thủ thế bảo mấy gã kiếm sĩ có thể đưa hoàng tử đi ra.

- Không! Nếu hoàng tử không tỉnh lại, chúng ta sẽ đi đòi!

Một tên kiếm sĩ điên cuồng hét lên, đột nhiên hấn rút thanh trường kiếm bên hông ra chĩa vào Tĩnh Tâm quát:

- Con đàn bà này, để lão tử nói cho ngươi biết... bất kể thế nào cũng phải làm hoàng tử tỉnh táo lại... nếu không lão tử đây sẽ không tha cho ngươi!

Đồng thời, mấy gã kiếm sĩ khác cũng đều rút trường kiếm chỉ về phía Tĩnh Tâm:

- Không chữa tốt cho hoàng tử, cô cũng phải đi theo hoàng tử!

Bọn chúng đã điên lên thì chuyện gì cũng dám làm. Nếu hoàng tử không thể tỉnh táo trở lại, khi bọn hấn trở về hoàng cung cũng khó thoát khỏi tội chết!

Tĩnh Tâm chán ghét nhìn mấy tên kiếm sĩ không biết suy nghĩ trước mặt này, sau đó quay đầu đi về phòng trong. Xem ra đến liếc nhìn bọn chúng một cái nàng cũng không thèm, giống như chỉ liếc mắt nhìn bọn hấn cũng khiến nàng cực kỳ ghê tởm.

- A... A... A! Con đàn bà thôi! Muốn chết!

Tên kiếm sĩ điên cuồng hét lớn một tiếng, nhảy lên cao, thanh trường kiếm trong tay chém về phía Tĩnh Tâm...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 26

Lại Thêm Một Vương Tử

Bịch!

Gã kiếm sĩ vừa nhảy lên còn đang ở giữa không trung đã ngã ngược bay ra ngoài.

- Đây là.....

Mấy gã kiếm sĩ khác đang đứng tại chỗ lập tức thanh tỉnh trở lại. Vì ở không trung biểu diễn “người bay” và thêm “thiên nữ tán huyết hoa” là một tên kiếm sĩ bậc bốn Bạch Ngân, hẳn cũng có thể tính là một cao thủ. Thời buổi này cao thủ Thánh cấp đều ít đến thăm thương, bậc bốn cấp Bạch Ngân chính là cấp bậc cao nhất mà những dân thường có thể đạt được đến!

Sau khi gã kiếm sĩ biểu diễn “người bay” lẫn “thiên nữ tán huyết hoa”, thì Cao Lôì Hoa mặt đầy máu tươi, tay nắm thái đao xuất hiện sau lưng Tỉnh Tâm, lúc này Cao Lôì Hoa có ý lớn tiếng rống lên một tiếng:

- Ai dám động đến cả nhà cô ấy!

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa tay cầm thái đao, cùng với trên mặt hấn máu me chưa kịp lau, hơn nữa cái tạp dề kia vẫn còn máu tươi nóng hổi. mấy gã kiếm sĩ không khỏi rùng mình một cái.

Cao Lôì Hoa tà dị nhìn mấy gã kiếm sĩ này, trong lòng âm thầm hối hận vì lúc trước đã không “diệt gọn” cả lũ, xem ra lần trước tha cho bọn chúng đúng là không nên. Tuy nhiên, dường như hiện tại xử lý cũng chưa muộn.

Khoé miệng Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười tà ác, đồng thời một luồng lôi quang gần như khiến người ta không thể cảm giác được đang xoay tròn trên tay hấn. Chỉ có điều, một chút lôi quang này cũng đủ để cho mấy gã kiếm sĩ đi gặp Quang Minh thần đàm luận nhân sinh.

Trong hoàng cung đế quốc Quang Minh.

Một nam tử anh tuấn ngồi trên ghế nhẹ nhàng nhấm nháp hồng tửu, trên đùi hấn là một cô gái xinh đẹp đang quần quýt ỉ ôi trong lòng hấn.

- Điện hạ, vừa mới nhận được tin, tam hoàng tử Ivan bị trọng thương.

Một tên hắc y nam tử hiện ra trước mặt gã nhẹ giọng đưa tin.

- Thằng Ivan ngu xuẩn đó tuy ngu, nhưng mấy con chó dưới tay hấn cũng

đều có chút thực lực, người đánh bị thương hẳn là ai?

Gã đàn ông kia thanh âm trầm nói.

- Không rõ lắm, chúng thuộc hạ ở cách xa quá, lúc đuổi đến đã thấy tam hoàng tử bị đánh hôn mê, hơn nữa hai mươi bốn gã kiếm sĩ dưới tay hắn đã chết đi mười ba người.

Tên hắc y đáp:

- Nếu như theo chúng thuộc hạ phỏng đoán không sai kẻ đó chắc hẳn ít nhất cũng phải có thực lực bậc sáu đỉnh phong, thậm chí có thể là... Thánh cấp!

- Thánh cấp à!

Gã đàn ông ngẩng đầu thở dài một tiếng, nhân vật Thánh cấp vĩnh viễn là tồn tại đỉnh cao của đại lục. Bậc bảy Thánh cấp, là tồn tại tối cao trên đỉnh Kim Tự Tháp của đại lục này! Cho dù là vua của một nước đối với bọn họ cũng chỉ có thể hạ tôn nghiêm của mình xuống. Toàn bộ trên đại lục người đạt bậc bảy Thánh cấp không vượt quá số ngón trên hai bàn tay

- Người xem đó là vị Thánh cấp nào?

Gã đàn ông hỏi.

- Thuộc hạ đã tự mình đi tới hiện trường xem.

Hắc y nhân lại nói:

- Thuộc hạ nhìn thấy chính là dấu vết của ma pháp lôi hệ, thuộc hạ sở dĩ nói hắn là bậc bảy, chính là vì dấu vết của ma pháp lôi hệ này không phải bậc sáu có thể làm được. Trong tám vị thánh cấp cường giả, năm người là Kiếm Thánh, còn có ba người là băng, hỏa cùng với lôi! Như vậy có thể là Thánh ma đạo sư lôi hệ Solomond làm.

- Thánh ma đạo sư lôi hệ Solomond.

Gã nam tử nhẹ nhàng thở dài:

- Hắn cũng không phải là hắn, Thánh ma đạo sư lôi hệ Solomond thì Ivan cũng nhận biết được, thằng ngu Ivan này cũng không ngu đến nỗi trêu chọc đến Thánh ma đạo sư lôi hệ Solomond đâu.

- Thuộc hạ cũng không dám khẳng định có phải là thánh ma đạo sư Solomond hay không.

Hắc y nhân nói:

- Tuy nhiên chỉ ít người vô năng sẽ không thể làm được việc này! Cho dù không phải là Thánh cấp, thì thực lực bậc sáu đỉnh phong chúng ta cũng nên lôi kéo.

- Ừ.

Gã đàn ông bưng chén rượu khẽ nhấp một ngụm:

- Phân phó xuống dưới, âm thầm tìm hiểu thông tin của cao thủ này.

- Thần đã phái thuộc hạ đi làm rồi.

Hắc y nhân nhẹ nhàng cười nói:

- Bây giờ còn có một tin nữa, mấy tên thuộc hạ của hoàng tử Ivan đã

mang hoàng tử Ivan tới nhà tiểu thư Tĩnh Tâm.

- Cái gì! Tên chết tiệt... ta không phải đã cảnh báo hắn không được bước chân đến nhà của Tĩnh Tâm một bước rồi sao!

Gã đàn ông nghe tin tức này đột nhiên đứng bật dậy:

- Chuẩn bị xe, đi tới nhà Tĩnh Tâm! Nếu tên chết tiệt kia làm ra chuyện ngu ngốc gì, ta sẽ không cho hắn sống yên!

- Tuân theo lời điện hạ phân phó, thuộc hạ đã chuẩn bị xong xe ngựa rồi, đang chờ điện hạ ở cửa.

Tên hắc y nhẹ nhàng cười nói:

- Tuy nhiên, điện hạ hắn là cần phải tỉnh táo lại.

- Uhm.

Nghe được lời nói của tên hắc y, gã đàn ông cũng bình tĩnh lại đôi chút:

- Sauron, người luôn hiểu được ý tứ của ta.

- Thần sẵn lòng cống hiến sức lực cho điện hạ.

Lúc này, mấy tay kiếm sĩ nhìn Cao Lôi Hoa rồi lại nhìn hoàng tử Ivan phía sau lưng mình.

- Tiểu thư Tĩnh Tâm, cô quyết định không chữa trị cho điện hạ phải không?

Tên đội trưởng đội kiếm sĩ lớn tiếng nói.

Tĩnh Tâm không trả lời, thậm chí không thêm phản ứng chút nào, chỉ hướng vào phòng trong mà đi.

- Vậy đừng trách bọn ta không khách khí!

Tên đội trưởng đội kiếm sĩ hét lớn một tiếng, đồng thời phía sau mấy gã kiếm sĩ cùng nhau phối hợp cầm trường kiếm bỏ về phía Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng cười, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, đồng thời thái đao của Cao Lôi Hoa bắt đầu động. Chỉ cần một giây Cao Lôi Hoa có thể “đưa” mấy tên vô dụng này đi gặp Quang Minh thần uống trà Dr Thanh.

Nhưng mà đúng lúc này, một bóng người từ phía cửa nhanh chóng lao vào. Người này vừa vào cửa liền hét một tiếng to:

- Dừng tay! Dừng tay lại hết cho ta!

Người tới dường như tương đối có địa vị, hắn vừa hét lên như vậy không ngờ tất cả mấy gã kiếm sĩ đều lặng người dừng trường kiếm trong tay lại nhìn về phía người mới tới.

Bọn họ dừng lại bởi vì bọn họ biết người mới tới, nhưng Cao Lôi Hoa thì không....

Thái đao của hắn vẫn dừng mảnh bỏ về phía trước, nhằm thẳng tên đội trưởng đội kiếm sĩ trước ánh mắt ngây ngốc của đám kiếm sĩ.

Mắt thấy gã đội trưởng đội kiếm sĩ này sẽ khuất nhục mà chết khi thái đao của Cao Lôi Hoa hạ xuống, một bóng người màu đen đột nhiên từ ngoài cửa

lao vào, cũng nhanh chóng đứng vào giữa hai người Cao Lôi Hoa và gã đội trưởng kia. Đoàn kiếm trong tay hắc y nhân vung lên đón đỡ thái đao của Cao Lôi Hoa.

- Keng.

Thái đao cùng đoàn kiếm phát ra tiếng vang to. Cao Lôi Hoa lùi một bước nhỏ về phía sau.

Mà cái tên hắc y nhìn rất “khủng” kia lại trực tiếp bị một đao của Cao Lôi Hoa chém bay, đồng thời lại chọt lóe lên một màn trình diễn ‘người bay’ kèm theo ‘thiên nữ tán huyết hoa’. Một ngụm máu tươi từ miệng tên kia phun ra ào ào.

Tên hắc y này không phải ai khác, chính là người ngay từ đầu luôn đứng bên người gã đàn ông trong hoàng cung kia.

Mà kẻ đang tự nhiên bước vào cũng chính là gã đàn ông âm trầm ở trong hoàng cung.

Cao Lôi Hoa thu lại thái đao với vẻ không đành lòng, xem ra tạm thời không thể chém giết vài con rối này rồi. Sớm biết vậy vừa rồi dùng toàn lực mà chém, Cao Lôi Hoa có đủ tự tin khi dùng toàn lực chém bay tên hắc y ngăn cản nhất định còn dư lực để có thể “cưa đôi” gã đội trưởng đội kiếm sĩ kia.

Nhặt về một mạng, tên đội trưởng đội kiếm sĩ âm thầm lau mồ hôi lạnh một phen, sau đó một tiểu đội kiếm sĩ im lặng đứng qua một bên nhìn về một gã đàn ông trước cửa khổ sở kêu lên:

- Đại vương tử điện hạ....

Chú thích: Sauron - Một nhân vật trong truyện “Chúa tể của những chiếc nhẫn”

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 27

Canh Gà (Cao Giai) Thập Toàn Đại Bồ

Ha ha! Được, tốt lắm! Còn nhớ rõ đại vương tử ta!

Người vừa tới liền hừ lạnh:

- Vậy các người còn nhớ ta đã nói Ivan vĩnh viễn không được bước vào nơi này không.

- Việc này.

Tên kiếm sĩ đội trưởng lúng túng trả lời:

- Là vì hoàng tử Ivan bị trọng thương cho nên chúng thuộc hạ đành phải tạm đưa người tới đây chữa trị.

- Chữa trị? Hừ! Hay cho một tiếng chữa trị! Người nói nhiều thế để làm gì? Chẳng lẽ bốn vương mù sao!

Đại hoàng tử mở trừng trừng hai mắt, hung hăng nhìn về phía đám thuộc hạ của Ivan.

Bị đại hoàng tử quát, bọn chúng liền im lặng không dám nói thêm câu nào. Bởi bọn họ đột nhiên nhớ tới một việc, đó là nghe đồn đại hoàng tử đang điên cuồng theo đuổi Tĩnh Tâm đại pháp sư. Có thể nói Tĩnh Tâm là một mỹ nữ nổi danh xinh đẹp nhất ở kinh thành. Tuy rằng nàng chưa bao giờ nói câu nào, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến sức cuốn hút của nàng. Mà hơn thế, số kẻ theo đuổi nàng có thể xếp thành một hàng dài từ kinh thành đến tận rừng rậm Hắc Ám.

Nhưng vừa rồi bọn họ lại nhất thời hồ đồ đắc tội với Tĩnh Tâm pháp sư, sợ rằng từ nay về sau sẽ khó góc đầu lên được.

Điều này khiến không khí càng thêm căng thẳng.

Đúng lúc này, hắc y nhân bị một kiếm của Cao Lôì Hoa đánh bay đang từ từ bò dậy. Hắn xoa khước miệng, rồi buồn bực đi tới bên đại hoàng tử:

- Điện hạ, không cần phải nói nhiều với đám hạ nhân vô dụng này, chờ hoàng tử Ivan tỉnh lại rồi hãy giải quyết bọn chúng.

- Cũng được. Đại hoàng tử gật đầu chỉ vào tên đội trưởng.

- Người, dẫn theo đám thủ hạ cùng tên Ivan ngu xuẩn này cút mau!

- Vâng, thưa điện hạ.

Hắn cuống quýt nâng hoàng tử Ivan cùng đám kiếm sĩ chạy thực mạng,

nhánh chóng thoát ra khỏi nhà Tĩnh Tâm.

Đợi cho bọn chúng đi hết, Cao Lôì Hoa mới thu thái đao lại, đi nhanh về phía phòng bếp, không hề để ý tới đại hoàng tử cùng tên hắc y nhân kia.

Đại hoàng tử liền nhíu mày hỏi:

- Hắc là ai?

Hắc y nhân phía sau cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Hắc chính là kẻ về cùng tiểu thư Tĩnh Tâm hôm trước, nghe nói là thân thích của tiểu thư, hiện tại dẫn theo một đứa nhỏ đến đây ở.

- Thân thích! Cái này không hề gì. Đại hoàng tử nhẹ nhàng thở ra:

- Nhưng hắc là một cao thủ đúng không? Vừa rồi thấy hắc một mình đối mặt với mười một tên kiếm sĩ mà không hề sợ hãi.

Hắc y nhân trầm ngâm trong chốc lát, lắc đầu nói:

- Chắc không phải, vừa rồi giao thủ, thuộc hạ không phát hiện trên người hắc có dấu khí hay ma lực đao động. Có thể hắc chỉ là một tên tiểu tử có chút ít sức khỏe.

- Được rồi, không cần để ý đến hắc. Đại hoàng tử gật gật đầu, nếu đúng là không phải cao thủ thì không cần phải để mắt đến làm gì.

Chờ đám kiếm sĩ nâng Ivan chạy xa, đại hoàng tử liền đi nhanh đến trước mặt Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm, xin lỗi ta đến chậm.

Đại hoàng tử nhìn nàng dịu dàng nói.

Hiện tại, Tĩnh Tâm đang ôm tiểu nhi tử Rudolph, nghe thấy lời đại hoàng tử liền ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hắc, rồi chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

- Thực xin lỗi, ta đã căn dặn đệ đệ của ta rồi nhưng không nghĩ tới thủ hạ của nó lại tới nơi này gây phiền toái.

Đại hoàng tử cảm thấy có chút mất mặt, trong lòng nghĩ khi trở về làm thế nào để cho tên đáng giận kia một bài học!

Tĩnh Tâm xóc lại Rudolph, sau đó nàng đến dưới bóng cây nhẹ nhàng ngồi xuống.

Đại hoàng tử cũng vội vàng chạy đến trước mặt Tĩnh Tâm, sau đó liền thao thao bất tuyệt, không biết tại sao cứ mỗi khi đối diện với Tĩnh Tâm hắc luôn luôn cảm thấy bưng bưng trong người. Thấy nàng không phản đối, hắc càng thêm hưng phấn! Mãi cho đến giữa trưa, khi miệng lưỡi khô rát hắc mới chịu cáo biệt, lưu luyến ra về.

Chờ đại hoàng tử đi rồi, Cao Lôì Hoa mới xuất hiện ở cạnh cửa. Hắc thực sự rất lo lắng khi một nam nhân khác ở cùng một chỗ với Tĩnh Tâm. Nhìn thấy đại hoàng tử đi khuất, hắc liền vội vàng đi tới chỗ nàng.

Khi đến gần, hắc lập tức lộ ra vẻ tươi cười. Bởi vì không ngờ Tĩnh Tâm đang ngồi ở chỗ này ngủ. Nhịp hô hấp chứng tỏ nàng ngủ rất say sưa, thi thoảng đầu lại hơi gật một tí.

Lập tức, chàng “vú em” cảm thấy giống như là đang ăn mật ngọt vậy,

chính hắn cũng không biết mình vì sao lại có cảm giác vui vẻ đến vậy.

Thấy không có việc gì, hắn cũng không muốn quấy rầy giấc ngủ của nàng mà đi đóng cửa chính, sau đó trở lại phòng bếp bắt đầu làm món canh gà đại bổ!

Bởi vì Lực Lượng Chi Điều thật sự rất to lớn, cho nên Cao Lô Hoa đành bắt đực dĩ để mọi người ăn toàn món gà: gà kho tàu, gà xé phay, gà nướng, gà luộc và cuối cùng là một món chuẩn bị riêng cho Tĩnh Tâm -- canh gà đại bổ!

Cao Lô Hoa vốn dĩ chỉ muốn bắt một con gà để làm canh bồi bổ cho Tĩnh Tâm, khôi phục sức khỏe cho nàng, nhưng không ngờ gà ở thế giới này lại to khủng khiếp đến như vậy. Ngay cả chuẩn bị cho một bữa tối phong phú đầy ắp các món thế này mà cũng chỉ dùng đến một phần năm con gà, còn lại hắn đều ném vào nhẫn không gian!

Cao Lô Hoa nhận thấy bầu vú cao ngất của Tĩnh Tâm thuộc loại dồi dào sữa, đương nhiên ngoại trừ với thứ đi phẫu thuật thẩm mỹ như ở trên trái đất rồi.

Mất cả buổi chiều, cuối cùng Cao Lô Hoa cũng hoàn thành một bàn đồ ăn làm từ thịt gà!

Thấy thời gian đã khá muộn, bọn nhỏ chắc cũng sắp trở về. Cao Lô Hoa nhìn bữa tối trên bàn hài lòng cười.

Giống như ngày hôm qua, hắn đang tựa vào cánh cửa lẳng lặng đợi lũ trẻ. Quả bóng vàng Slime vẫn ngồi trên vai Cao Lô Hoa giống như trước.

Một lúc sau, đứa con trai lớn Saga, đứa con trai thứ hai Nguyệt Sur cùng cô chị cả Nguyệt Nhị lần lượt xuất hiện trong tầm mắt Cao Lô Hoa.

Hôm nay, từ rất xa mà ba đứa nhỏ đã ngửi thấy một mùi hương thơm phức, nhưng không thể đoán được ra là món gì. Mùi vị rất hấp dẫn, lập tức khiến chúng thấy thèm ăn.

Thấy Cao Lô Hoa đứng ở cửa Nguyệt Sur nhẹ nhàng cười chào hỏi hắn.

Còn Nguyệt Nhị thì mặt mày tức giận. Cuộc tập chạy hai ngày nay khiến nàng ma pháp sư này trông thật thảm hại, cho nên nhìn thấy Cao Lô Hoa là nó lại thấy bức bối.

Saga hơi sừng sốt, nhưng nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng bình thường đi vào.

Chờ bọn nhỏ vào hết, Cao Lô Hoa liền xoay người đóng cửa. Nhìn hình dáng bọn nhỏ hắn cười đắc ý, mới chỉ qua vài ngày ấn tượng của bọn nhỏ về hắn đã có tiến bộ lớn. Như thế là một hiện tượng tốt

Bữa tối.

Đầu tiên, Tĩnh Tâm cùng mọi người im lặng cầu nguyện Quang Minh thần.

Để tránh xấu hổ Cao Lô Hoa cũng đành miễn cưỡng làm theo, nhắm mắt lại trong chốc lát. Nhưng hắn vẫn cảm thấy buồn bức, bởi một đảng viên

Đảng Cộng Sản theo thuyết vô thần như hần đâu có tin vào Quang Minh thần thánh kia.

Cuối cùng, dưới ánh mắt chờ mong của bọn nhỏ, Cao Lôi Hoa liền nhắc “lồng bàn” lên.

- Này, đây là!

Saga vừa nhìn thấy đĩa thịt kho tàu với bột khiếm thảo (1) liền kinh ngạc kêu lên:

- Lực lượng chi điều?

Tĩnh Tâm gật đầu.

- Do người làm? Saga không dám tin nhìn Cao Lôi Hoa hỏi lại.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười, gật gật đầu, sau đó nhanh chóng đem món canh gà đại bổ đến trước mặt Tĩnh Tâm.

Nhìn Cao Lôi Hoa gật gật đầu, ba đứa nhỏ đều thay đổi cái nhìn về hần.

Phải biết rằng nếu thực lực không đạt tới bậc sáu thì muốn bắt được Lực Lượng Chi Điều này là e rằng không thể. Vậy mà nam nhân trước mắt, cũng chính là vú em của bọn chúng lại có thể làm được.

Lúc này, Cao Lôi Hoa không hề biết rằng, chỉ vì một bữa ăn tối toàn thịt gà đã khiến hình tượng của hần đối với ba đứa nhỏ thay đổi hoàn toàn. Sự sùng bái kẻ mạnh ở thế giới này thật sự không thể dùng lẽ thường để tưởng tượng được.

Chú thích: (1) Bột khiếm thảo - Gorgonryale là bột của hạt hoa khiếm thực (danh pháp khoa học: ryale ferox - còn gọi là hạt fox, foxnut, makhana) là loài duy nhất trong chiryale. Hiện tại, nó là loài thực vật có hoa được phân loại trong họ Súng (Nymphaeaceae), mặc dù đôi khi được coi là một họ khác biệt có danh pháp ryalaceae. Không giống như các loài khác trong họ Súng, các hạt phấn hoa củaryale có ba nhân.

http://vi.wikipedia.org/wiki/ryale_ferox

ryale là loài cây một năm bản địa miền đông châu Á, và nó được tìm thấy từ Ấn Độ tới Triều Tiên và Nhật Bản, cũng như các phần thuộc miền đông Nga. Nó sống trong nước, sinh ra các hoa màu tím tía. Lá lớn và thuôn tròn, thường có bề ngang trên 1 mét (3 ft), với cuống lá gắn vào tâm của bề mặt phía dưới. Mặt dưới của lá màu hơi tím tía, trong khi mặt trên màu xanh lục. Lá có kết cấu đệm, mặc dù thân, hoa và lá nổi trên bề mặt nước được che phủ trong các gai nhọn. Các lá khác nằm ngằm dưới mặt nước. Quả hình cầu, là chất xốp màu tím hồng bần, mặt ngoài có gai, đỉnh còn dài sót lại, hạt chắc, hình cầu, màu đen.

Tại Ấn Độ, cụ thể tại các khu vực miền bắc và miền tây, hạt củaryale ferox thường được nướng hay rang, làm cho nó nổ tung ra như bỏng ngô. Các hạt này sau đó được ăn, thường trộn với dầu và gia vị. Trong văn hóa Mithila ở Bihar, Ấn Độ, makhana (hạt khiếm thực) là thành phần mang lại niềm lạnh trong các đồ dâng cúng cho Đấng Sáng tạo trong các lễ hội và

thường được dùng trong nấu ăn, đặc biệt để nấu cháo đặc/bánh pút đình gọi là "kheer makhana" hay "makhane ki kheer".

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 28

Có Cảm Giác Căng Phình Không

Sau khi gấp thức ăn cho bọn nhỏ, Cao Lô Hoa đem bát canh gà đại bổ đến trước mặt Tĩnh Tâm. Sợ nàng ăn không đủ cho nên Cao Lô Hoa nấu hẳn một bát siêu lớn.

Nhìn bát canh còn to hơn mặt mình, Tĩnh Tâm có cảm giác không ăn hết. Tuy rằng mùi vị canh gà rất thơm khiến nàng thèm ăn nhưng thực sự thì bát canh quá lớn so với khả năng của nàng.

- Tĩnh Tâm, đây là canh gà đại bổ! uống nó vào, khẳng định có thể làm cho nàng có nhiều sữa hơn!

Cao Lô Hoa đĩnh đạc nói, không cảm thấy trong lời nói của mình có chỗ nào bất ổn cả.

Tĩnh Tâm nghe vậy liền nhìn vào ngực của mình rồi lại nhìn vào bát canh gà trước mắt.

Chẳng lẽ món canh Lực Lượng Chi Điều này lại có thể làm cho bầu vú của mình tiết ra sữa? Tĩnh Tâm không khỏi nghi hoặc nhìn vào mắt Cao Lô Hoa.

Nhưng ánh mắt hẳn lại tỏ vẻ cực kì chắc chắn khiến nàng cảm thấy an tâm, nhẹ nhàng gạt đầu rồi lấy chiếc thìa khuấy nhẹ bát canh.

Trước ánh mắt mong chờ của Cao Lô Hoa, Tĩnh Tâm khẽ uống ngụm canh đầu tiên.

Hắn lúc này thật sự rất vui vẻ, món canh gà là kiệt tác hoàn mỹ của hắn trong suốt buổi chiều nay. Trước hết là chọn những phần bổ dưỡng nhất của con gà sau đó đem hết tài năng nấu nướng của mình ra để làm món canh tuyệt hảo này đến mức không thể chê trách được.

Sau khi uống một ngụm canh, Tĩnh Tâm mỉm cười hài lòng. Hương vị vô cùng thơm ngon, thậm chí có thể nói đây là món ăn ngon nhất mà nàng thưởng thức từ trước đến nay!

Hai mắt Cao Lô Hoa sáng lên nhìn Tĩnh Tâm hỏi:

- Thế nào, sao rồi? Có cảm giác gì đặc biệt không!

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa, đôi mắt ngọc bích tràn đầy nghi hoặc. Cảm giác gì? Chẳng lẽ hỏi canh có ngon không?

- Là ngực ấy, có cảm giác căng căng, tung tức nào không?

Cao Lô Hoa chỉ vào bộ ngực xinh đẹp của Tĩnh Tâm nói.

Nàng liền nhìn lại ngực mình, tập trung cảm nhận, nhưng cuối cùng lại lắc đầu.

- Ai, là ta quá nóng lòng, mới uống được một ngụm mà.

Cao Lô Hoa gãi gãi đầu:

- Không cần gấp, cứ từ từ uống, uống xong nghỉ ngơi một lát, rồi thử lại xem có cảm giác gì không.

Tĩnh Tâm yên lặng gật đầu, hé miệng húp từng ngụm canh nhỏ một.

Ba đứa nhỏ có thể nói là lần đầu tiên ăn món ngon như vậy, mỗi đứa đều ăn gấp đôi.

Thịt Lực Lượng Chi Điều vốn là thực phẩm có tiếng ở thế giới này, nếu không phải chúng rất khó săn bắt thì có lẽ đã sớm bị mang lên bàn ăn hết cả rồi. Hơn nữa lại có thủ pháp chế biến siêu thời đại của Cao Lô Hoa càng khiến mỹ vị Lực lượng chi điều được tăng thêm một bậc.

Chính vì vậy, một bàn yến tiệc vô cùng phong phú đã nhanh chóng được ba đứa trẻ giải quyết. Cũng phải nói rằng bọn chúng đều ở tuổi mười ba, mười bốn là giai đoạn phát triển cho nên sức ăn của chúng nhiều hơn cũng là điều tự nhiên. Đối với một đầu bếp mà nói, niềm hạnh phúc lớn nhất là được các thực khách yêu thích các món ăn của mình. Chính vì vậy, thấy bọn trẻ như vậy Cao Lô Hoa rất vừa lòng dù hẳn vốn dĩ cũng không phải là đầu bếp gì cả.

Nhìn bộ dáng bọn nhỏ, Cao Lô Hoa nhẹ nhàng cười, buông đồ ăn trong tay xuống, sau đó nhìn Tĩnh Tâm.

Có thể nói, tư thế nàng bây giờ vẫn vô cùng tao nhã, giống hệt dáng điệu tầng lớp quý tộc phương Tây khi dùng cơm: chuẩn mực, tao nhã. Điều này khiến hẳn cảm thấy ngắm nàng ăn cũng là một sự hưởng thụ.

Mất một lúc lâu Tĩnh Tâm mới giải quyết được một phần món canh gà đại bổ. Với sức ăn của nàng mà nói thì bình thường chỉ một phần của bát canh này không thể ăn hết được. Không biết Cao Lô Hoa đã làm như thế nào mà khi mới nêm đã thấy hấp dẫn, dù món ngon nàng vẫn dùng thường xuyên. Nhưng đây có thể nói là một trong những món ngon nhất mà nàng đã thưởng thức.

Nhưng có điểm đặc biệt ở món canh gà này là Tĩnh Tâm càng ăn càng thấy ngon hơn. Điều này làm cho Tĩnh Tâm nhớ lại khi mới gặp Cao Lô Hoa, hẳn mời nàng ăn món thịt nướng. Cảm giác khi đó cũng như thế này càng ăn càng thơm, càng ăn càng ngon, gần như làm Tĩnh Tâm không nỡ buông thìa xuống.

Cao Lô Hoa đang cảm thấy rất vui vẻ bởi đồ ăn do hẳn nấu được Tĩnh Tâm và bọn nhỏ ăn nhiệt tình như vậy.

Sau bữa tối, tất cả mọi người đều im lặng ngồi trên ghế nghỉ ngơi. Bởi vì

ăn rất no nên tạm thời là không vận động được.

Ngồi một lúc, Tĩnh Tâm đột nhiên nhú mảy.

Lúc này, Tĩnh Tâm không ngờ lại cảm thấy một cảm giác tê dại từ bộ ngực truyền đến. Ta sẽ không thực sự có sữa đấy chứ! Tĩnh Tâm nghĩ trong đầu, nàng cảm thấy có chút khó tin, bởi theo lý thuyết thì một cô gái như mình sao lại có thể có sữa được.

- Làm sao vậy? Có phải có cảm giác rồi ko?

Cao Lô Hoa thấy Tĩnh Tâm nhú mảy liền khẩn trương hỏi.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gật gật đầu, sau đó làm một động tác khiến Cao Lô Hoa phun máu mũi.

Tĩnh Tâm càu mảy, bàn tay mảnh khảnh đưa lên ngực, nắm lấy vú phải của mình, sau đó nhẹ nhàng bóp bóp vài cái. Loại cảm giác tê dại này Tĩnh Tâm chưa từng trải qua, điều này làm cho nàng cảm thấy cực kì tò mò.

- Ừc.

Hai mắt Cao Lô Hoa mở to nhìn Tĩnh Tâm.

Đột nhiên. Tĩnh Tâm cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Cao Lô Hoa, đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp nhìn thẳng vào hai mắt Cao Lô Hoa.

- Ha ha! Ta chỉ biết cảm giác như thế chắc chắn là có thể tiết sữa!

Cao Lô Hoa không biết xấu hổ, tự nhiên nói tiếp:

- Mau mau, nhanh đi cho tiêu hải tử thử xem có thành công không!

Tĩnh Tâm gật đầu, chậm rãi đi lên trên lầu. Vừa đi Tĩnh Tâm vừa nghĩ mà buồn bực, vì sao chỉ một bát canh mà khiến cho nàng có loại cảm giác này? Chẳng lẽ thật sự sẽ tiết ra sữa sao?

Nhẹ nhàng ôm Kim Toa Nhi lên, Tĩnh Tâm cố gắng nhớ lại cảnh tượng phụ nữ cho con bú ngày xưa. Sau đó nàng nhẹ nhàng cởi vạt áo, đưa miệng Kim Toa Nhi lên đầu vú của mình.

- Không?

Kim Toa Nhi mở mắt, nửa ngủ nửa tỉnh. Nhưng vừa nhìn thấy một cái núm vú xinh đẹp, liền không do dự ngậm lấy, dùng sức hút thật mạnh.

Hút thật lâu, Kim Toa Nhi nhú nhú đôi mảy nhỏ, bởi vì nó không thấy có cảm giác ngọt lành trong miệng.

Tĩnh Tâm cũng nhú nhú mảy, sau đó lấy bình sữa ở bên cạnh đưa vào miệng Kim Toa. Cuối cùng khép áo lại rồi ôm nó đi xuống lầu.

Xuống dưới lầu, Tĩnh Tâm liền đi tới chỗ Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa thấy Kim Toa Nhi đang ở trong lòng Tĩnh Tâm, sau đó lại thấy bình sữa trong miệng nó.

- Thế nào? Vẫn không thành công sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

Tĩnh Tâm gật đầu, nàng thật có chút cảm giác thất vọng. Vừa rồi, khi cho Kim Toa Nhi ngậm đầu vú của nàng, nàng thật sự có cảm giác hạnh phúc.

- Không có việc gì, hôm nay mới là ngày đầu tiên mà vú đã có cảm giác

như vậy thì đã là thành công bước đầu rồi!

Cao Lôì Hoa an ủi nói:

- Yên tâm, chỉ cần có Cao Lôì Hoa ta ở đây, nhất định có thể làm cho nàng cảm nhận được hạnh phúc làm mẹ! Canh gà vẫn có tác dụng, về sau mỗi ngày ta đều nấu cho nàng bồi bổ. Ngoài ra ta sẽ tìm thêm một số dược liệu nữa, ta còn nhớ rất nhiều thứ có thể tăng khả năng sinh sữa!

Cao Lôì Hoa tin tưởng nói với Tĩnh Tâm.

Chẳng qua, mãi cho tới sau này mỗi khi Cao Lôì Hoa nhớ tới việc này liền không biết nên khóc hay nên cười. Bởi vì hấn vất vả làm canh gà, thuốc bổ, lại đều là phạm vào sai lầm. Bởi vì Tĩnh Tâm không phải không thể sinh ra sữa mà là chưa tới thời kì!

Tĩnh Tâm nghe Cao Lôì Hoa nói xong, liền gật gật đầu, rồi nhẹ nhàng cười với hấn. Nụ cười này hoàn toàn khác so với trước kia hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Nhìn Tĩnh Tâm xinh đẹp tươi cười, Cao Lôì Hoa không khỏi sửng sốt, lập tức hấn quyết tâm tìm sẽ tìm được dược liệu, không vì cái gì khác mà chính vì Tĩnh Tâm cười trông giống như là một thiên sứ vậy.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 29

Thánh Ma Đạo Sư Lôì Hệ (Thượng)

Dù Tĩnh Tâm đã dùng món canh gà đại bổ nhưng tác dụng không được như mong muốn. Điều này khiến Cao Lôì Hoa hầu như cả ngày đều vắt óc suy nghĩ xem trên địa cầu còn có phương pháp nào làm lợi sữa nữa không. Chỉ tiếc là dù hắn còn nhớ rất nhiều bài thuốc nhưng các dược liệu cần thiết thì ở thế giới này lại đều không có. Quyển sách dạy nấu ăn dài dằng dặc mà hắn cố nhét vào đầu, vậy mà bây giờ bấy phần đã trở thành vô dụng.

- Hôm nay lại đọc thử xem thế nào.

Tay trái lật trang giấy lên Cao Lôì Hoa liền rút ra một tờ có viết:

- Món Bạch tuộc hầm với chân giò heo, nguyên liệu: Bạch tuộc 150g, chân giò heo một cái. Cách nấu đem bạch tuộc cắt thành miếng nhỏ, chân giò chặt thành 6~8 khối, sau đó cho cả vào nồi, thêm nước vừa đủ, đun với lửa lớn đến khi chín nhừ.

Đọc xong Cao Lôì Hoa nghĩ ngay đây chính là một món ăn bổ sữa cho các sản phụ mới sinh con. Xem ra hắn thật sự muốn Tĩnh Tâm được thỏa nguyện là một bà mẹ thực sự.

- A, bạch tuộc ở kinh thành có thể mua được.

Cao Lôì Hoa nhìn dòng nguyên liệu hô nhẹ. Hắn đã nhìn qua bạch tuộc ở thế giới này vài lần, tại kinh thành cũng có bán thứ này. Nhưng có điều lại được gọi là 'cá nhiều chân'. Hắn cũng đã ăn thử, có thể nói giống y như bạch tuộc ở địa cầu.

Chân giò heo? Đây mới là vấn đề lớn, Cao Lôì Hoa đến giò vẫn chưa xác định được nơi này có tồn tại heo hay không. Bởi hắn chưa từng nhìn thấy ai bán thịt heo ở thế giới này.

"Xem ra lại phải tới khu rừng vậy. Hy vọng có thể tìm được một con." Cao Lôì Hoa thở dài, hiện tại đó là hy vọng duy nhất, nếu trong rừng mà không có thì chỉ có nước dùng tiếp món canh gà.

- Tĩnh Tâm, tôi phải ra ngoài có chút việc! Buổi tối sẽ trở về!

Cao Lôì Hoa chuẩn bị một số thứ cần dùng, nói lên trên lầu với Tĩnh Tâm, rồi đi về phía rừng rậm.

Lúc này, Tĩnh Tâm đang ngồi ở trên giường, tiểu Rudolph cùng Kim Toa

Nhi đang ngủ.

Nhưng có điều nếu để Cao Lôi Hoa nhìn thấy cảnh này có thể khiến hắn ngất ngay tại chỗ.

Tĩnh Tâm đang dùng một tay mân mê bầu vú của mình. Mấy ngày nay do uống canh gà, tuy vẫn chưa ra sữa nhưng cảm giác tức ngực thì càng mãnh liệt hơn. Đặc biệt là do các bài thuốc đặc dụng nên vòng ngực của nàng bây giờ hấp dẫn hơn rất nhiều.

Tĩnh Tâm miệng nở một nụ cười nhẹ, sữa không có nhưng vòng ngực to thêm vẫn là một chuyện tốt hiếm có.

Giống như lần trước, Cao Lôi Hoa thoải mái đi từ bìa rừng vào. Vì khu rừng này nằm gần đế đô của đế quốc Quang Minh nên không có ma thú tồn tại. Nếu có cũng chỉ là mấy con tiểu ma thú hoàn toàn vô hại, ở sâu trong rừng thì mới có vài con lợi hại hơn một chút. Còn siêu cấp ma thú thì chắc chắn không bao giờ thấy. Kẻ nào nói ở đây có thì khẳng định là nói khoác không biết đang nói.

Cao Lôi Hoa nhanh như chớp chạy một vòng quanh khu rừng. Lập tức khiến cả kim rừng trở nên náo loạn.

Đây là kiến thức sơ đẳng của một thợ săn. Nếu muốn bắt được con mồi phải nắm rõ tập tính của nó, biết được nó hay trú ngụ nơi nào trong khu rừng. Nhưng có điều, hắn làm sao biết được tính nết của bọn heo này, trước ở trên địa cầu heo đều được nuôi công nghiệp, làm gì có tập tính hoang dã.

Điều duy nhất hắn nhớ là loài heo rất thích dũi đất, cho nên hắn liền tìm đến một rậm cỏ lớn, hy vọng có thể gặp được con nào đấy. Chỗ này cũng khá rộng và lý tưởng cho những chú heo đến để hoạt động.

Ngay từ lúc chạy như điên xung quanh khu rừng, Cao Lôi Hoa bỗng đột nhiên cảm nhận được từng đợt xung điện cảm xúc truyền đến mà lại là tình trạng buồn bực.

Vốn dĩ là dị năng nhân lôi điện bậc bảy, Cao Lôi Hoa có thể cảm nhận được những xung điện cảm xúc từ xung quanh dù rất nhỏ. Điều này khiến hắn cảm thấy thiên nhiên thật kì diệu, từng cây cỏ cũng đều có những xung nhịp cảm xúc thuộc tính mộc, thủy, hỏa, phong, lôi.

Tuy rằng chưa thể giao tiếp nhưng vào những thời điểm đặc thù Cao Lôi Hoa đã có thể cảm nhận được một ít xung điện cảm xúc, giống như tình trạng hiện tại vậy.

"Phát sinh chuyện gì? Sao lại khiến bọn chúng buồn bực?" Cao Lôi Hoa liền đưa tay ra, ở trên tay hắn xuất hiện một tầng lôi quang mờ ảo không ngừng lấp lánh rồi bỗng nhiên hướng về một phía rừng cây um tùm!

"Là hướng kia sao?" Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn về phía rừng cây, chỗ đó mây đen đang chậm chậm tụ lại. Cao Lôi Hoa hít một hơi, sau đó cẩn thận che dấu hô hấp.

Xác định chắc chắn mình không dễ bị phát hiện, Cao Lôi Hoa nhanh

chóng bay đến địa phương kì quái phía trước.

Cẩn thận tiến lại, Cao Lôì Hoa nhanh chóng tìm được một chỗ nấp thuận lợi trên một tán cây cổ thụ rồi quan sát phía dưới.

Cao Lôì Hoa ngạc nhiên vui mừng ở phía dưới chính là thứ hấn đang đi tìm! Một con heo với quang điện lấp loáng bao phủ toàn thân, so với heo địa cầu to lớn hơn rất nhiều, nhưng nhìn bề ngoài thì vẫn giống nhau!

Trong lòng Cao Lôì Hoa như muốn hét lên! Nhìn con heo này, hấn chỉ thiếu nước lệ nóng lưng tròng! Bộ dáng quen thuộc nhé, ngay cả tiếng kêu cũng giống nhau. Cao Lôì Hoa đột nhiên nổi hứng muốn hát bài ca kinh điển: Heo~ Cái mũi của ngươi có hai cái lỗ~~.

Thực ra, đây chính là con heo "Cuồng Bạo Thất Cách", ma thú bậc trung. Không có gì nguy hiểm, hơn nữa chỉ số thông minh cực thấp, dễ dàng bị bắt. Tuy giai cấp không cao nhưng ma tính của chúng lại có tác dụng rất lớn, là một trong những vật liệu tốt nhất dùng để viết ma hệ lôì pháp.

Chính vì vậy, trước kia người ta điên cuồng truy bắt chúng, thiếu chút nữa thì "Cuồng Bạo Thất Cách" bị tuyệt chủng dù chúng là ma thú có khả năng sinh sản mạnh nhất trong các ma thú bậc trung.

Hiện tại, 'Cuồng Bạo Thất Cách' là một ma thú hiếm thấy, chỉ bắt gặp ở những nơi hoang sơ trong rừng sâu.

Nói tóm lại, Cao Lôì Hoa chẳng may chó ngáp phải ruồi, ngay cả ma thú thừa thớt như vậy mà hấn cũng bắt gặp được.

- Ha ha! Heo nhỏ, chờ Cao đại gia ta sao!

Cao Lôì Hoa vui vẻ cười, nhìn chòng chọc vào 'Cuồng Bạo Thất Cách'! Sau đó nhanh như chớp chuẩn bị giáng một kích giết chết con heo phía trước.

- Ha ha! Cho ngươi đi đầu thai này!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, đánh về phía con heo!

Nhưng đúng lúc đó, một đạo quang điện mãnh liệt đã hình thành ở trên không, giáng thẳng xuống chỗ con heo.

Càng khéo léo là vừa lúc Cao Lôì Hoa đánh tới, cả người hấn đang chấn ở trước. Kết quả đạo quang điện mạnh mẽ liền trút cả lên người hấn.

- Á, không thể nào!

Cao Lôì Hoa rên rỉ kêu, vì vui quá mà quên mất. Rõ ràng là cảm thấy lôì điện mới gây phiền toái cho hấn, không ngờ lại không xét tới điểm này. Lôì điện mà sắp gây phiền toái chính là đạo quang điện mạnh mẽ này sắp đánh xuống.

- A! Sao lại là con người?

Một ông lão tay cầm pháp trượng từ phía sau thân cây đi ra nhìn Cao Lôì Hoa kinh ngạc kêu lên.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 30

Thánh Ma Đạo Sư Lôì Hệ (Hạ)

A! Sao đột nhiên lại xuất hiện một người?

)

Sau một thân cây, một lão tay cầm một thanh pháp trượng, lão nhìn Cao Lôì Hoa bất thành linh hiện ra kinh ngạc hô hoán:

- Bực thật, đang yên ổn mà đột nhiên thành ra như vậy. Lão gia đây không nghĩ đến là phải sát sinh.

Điều đáng chú ý là, lão không muốn bắt cấn mà sát sinh lần nữa.

- Âm!

Một tiếng vang như sấm, cùng với lời nói là lôì quang khủng bố như thác nước hung hãn trút lên người Cao Lôì Hoa! Lôì Quang mãnh liệt nhanh chóng vây quanh người Cao Lôì Hoa, trong nháy mắt, Cao Lôì Hoa đã bị lôì quang bao phủ!

Dù bị lôì quang vây quanh Cao Lôì Hoa vẫn vui vẻ cười! Đạo lôì quang này căn bản không gây tổn thương đến Cao Lôì Hoa! Lôì điện chỉ vừa chạm được thân thể Cao Lôì Hoa đột nhiên nhanh chóng biến thành năng lượng cực kỳ thuần khiết, sau đó từ bên ngoài chui vào trong cơ thể Cao Lôì Hoa!

Dị năng của Cao Lôì Hoa hiện đang suy yếu bởi vì tiêu hao quá độ nay được nguồn năng lượng cường đại nhanh chóng bổ sung vào cơ thể!

- Ôi~ Thật là thoải mái!

Hấp thu năng lượng lôì điện thuần khiết nhất, lúc này hẳn chỉ cảm thấy ba ngàn vạn lỗ chân lông đều giãn nở ra, thật sự là thoải mái không lời nào tả! Đặc biệt là dị năng trong cơ thể dần dần hồi phục, càng làm cho Cao Lôì Hoa có đủ các loại cảm giác thoải mái!

Lúc này, ở phía dưới Cao Lôì Hoa, ánh mắt yếu ớt của “Cuồng Bạo Thất Cách” đang nhìn gã đàn ông bị lôì quang bao quanh. Trục giác nói cho nó biết, gã đàn ông này khá nguy hiểm! Hơn nữa, chính gã này đang có ý đồ với mình!

- Ca ca!

Chính là sau khi Cao Lôì Hoa xoay người lại, đối với ‘đầu heo’ (nguyên tác “trư”) này cười hắc hắc! Sau đó Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng nắm tay lại! Lần

trước dưới sự áp chế của long uy, dị năng tự khôi phục, hiện tại trong cơ thể Cao Lô Hoa dị năng đã muốn khôi phục chừng bảy phần! Tin tưởng sau vài ngày sẽ khôi phục hoàn toàn!

- Kế tiếp, cũng nên bắt đầu trò chơi sẵn sẵn!

Khỏe miệng Cao Lô Hoa hơi hơi nhếch lên! Hắn thấy được lúc này xung quanh con lợn nhỏ (tiểu trư) một tầng lôi quang mờ mờ, xem ra con lợn nhỏ này là ma thú lôi hệ!

Nếu đã như vậy, sự tình cũng đơn giản hơn! Hắn là người không chế lôi điện cũng không phải là tên gọi cho có! Thân ảnh Cao Lô Hoa vừa động, nháy mắt đã hiện ra trước mắt “Cuồng Bạo Thất Cách”! Tốc độ cực nhanh thậm chí tạo thành một chuỗi tàn ảnh!

- Phá Sơn Không!

Cao Lô Hoa khẽ quát một tiếng, trên nắm tay hắn, lôi quang lấp lánh nhẹ nhàng dừng ở trên mình ‘Cuồng Bạo Thất Cách’! Nhìn một quyền như nhẹ nhàng, trên thực tế là Cao Lô Hoa vận dụng một loại quyền pháp Cách Sơn Đả Ngưu!

Bởi vì nguyên nhân là dị năng, Cao Lô Hoa không thể tu luyện tinh hoa võ học Trung Hoa--- nội công. Nhưng Cao Lô Hoa cũng là một kỳ tài, hắn dám lấy dị năng thay thế nội công để sử dụng một ít quyền pháp tinh diệu, cũng cùng một hiệu quả như khi dùng nội công!

Một chiêu ‘Phá Sơn Không’ này đúng là Cao Lô Hoa sửa từ một chiêu Cách Sơn Đả Ngưu. ‘Phá Sơn Không’ là trực tiếp đem lôi điện tạo thành một hình cầu, thông qua quyền kinh trực tiếp một quyền đả thương nội tạng đối thủ. Một chiêu thông thường này được Cao Lô Hoa dùng để đối phó với cái loại đối thủ chuyên phòng ngự siêu trâu bò này!

Lần trước dùng chiêu này là lúc đối phó với một gã trâu bò bên hắc đạo luyện Thiết Bô Sam. Gã đó thật sự lý lợm, thiếu chút nữa căn bản đánh hắn không chết! Cuối cùng liền bị một chiêu này của Cao Lô Hoa ‘Phá Sơn Không’ đánh không trở mình.

‘Cuồng Bạo Thất Cách’ là ma thú lôi hệ! Trong cơ thể vốn là có nguyên tố lôi hệ tồn tại, nhưng lúc này nguyên tố lôi hệ này lại thành hung thủ sát hại nó! Cao Lô Hoa một quyền trực tiếp đem quả cầu lôi điện đánh vào trong cơ thể nó, sau đó quả cầu lôi điện này liền mang theo nguyên tố lôi hệ trong cơ thể ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ điên cuồng vận chuyển!

‘Cuồng Bạo Thất Cách’ ngửa đầu phát ra một tiếng kêu bi thảm đến là thảm thiết! Cuối cùng bốn chân nó khịu xuống, ngã đánh ầm một tiếng trên mặt đất!

Cao Lô Hoa đắc ý cười một chút, lực lượng khôi phục bảy phần, loại ma thú cấp thấp này mà vào trong tay Cao Lô Hoa thì chỉ cỡ một giây là giết chết!

Cao Lô Hoa phát phát tay, nhãn không gian trên tay chợt lóe lên, toàn bộ

tiểu trư liên bị đưa vào trong nhẫn không gian.

Lúc này, phía sau cây lão già tay cầm thanh ma trượng đang sốt ruột! Lão khổ cực tìm được con ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ này chỉ vì viên ma tinh cấp bảy rất hiếm thấy! Hiện tại thời đại này muốn tìm một đầu ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ đã không còn là chuyện dễ dàng.

Vừa rồi, một đạo lôi điện kia của lão cũng là đủ móc hàm con Thất Cách này! Nhưng không nghĩ tới nửa đường đột nhiên hiện ra một gã, đỡ lôi điện của lão, bức mình nhất là người này còn đánh một quyền giết chết con ‘Cuồng Bạo Thất Cách’, hơn nữa hào phóng đem nó thu vào trong nhẫn không gian.

Nghĩ vậy lão già đâm sốt ruột, bản thân mình hiện thiếu đúng một viên ma tinh lôi hệ! Vậy là lão liền nghĩ ra, cùng người trẻ tuổi này thương lượng một chút.

Nhưng vừa mới bước chân trái ra lại lập tức nghĩ đến chính mình đem một đạo lôi điện thiếu chút nữa bỏ thẳng nhỏ này chết, lão liền đâm ra ngượng ngùng không dám ra.

Nhìn Cao Lôi Hoa bắt đầu muốn bước đi, lão càng lúc càng gấp, chân trái lão lại bước ra nửa bước, lại lùi về sau. Nghĩ muốn đi theo sau Cao Lôi Hoa rồi cùng thương lượng lại, nhưng rồi lại ngượng ngùng. Cảm giác mâu thuẫn này thực khiến lão ghen ghét mà!

Thật vất vả, lão rốt cục cắn chặt răng hạ quyết tâm, chân nhanh chóng như suy nghĩ đuổi theo Cao Lôi Hoa.

Nhưng khi lão bước ra khỏi cây thì không có phát hiện ra thân ảnh Cao Lôi Hoa! Lão nhìn trên nhìn dưới rồi nhìn trái ngó phải, nhưng mà không hề thấy Cao Lôi Hoa!

- Ôi! Đời buồn rồi (Akay rồi)!

Lão chà chà chân, cầm pháp trượng hung hăng đập gãy đại thụ bên cạnh.

- Ô ha~ lão nhân gia, lão tìm ta sao?

Đột nhiên, âm thanh giống quỷ từ sau lưng lão vang lên!

- Hả? Chàng trai trẻ! Ta chỉ là đang tản bộ, tản bộ thôi!

Lão quay đầu thấy Cao Lôi Hoa phía sau, tuy nhiên lão tâm lý như kẻ trộm, có tật giật mình! Nhanh chóng phản ứng lại, đánh trống lảng.

- Lão nhân gia, đừng giả bộ nữa.

Cao Lôi Hoa khẽ cười nói:

- Vừa rồi đột nhiên xuất hiện lôi điện hẳn là kiệt tác của lão, nơi này trừ lão cùng ta thì bên ngoài không có ai cả!

- Khụ khụ~

Bị phát hiện nói dối lão cũng đỏ mặt lên:

- Nói thật, thuật lôi điện đúng là ta phát ra, tuy nhiên ai kêu người đột nhiên chạy ra, nếu người không đột nhiên chạy đến, ta đã sớm đánh chết ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ rồi.

- He he!

Cao Lôì Hoa cười quái dị nhìn lão.

Lão bị Cao Lôì Hoa nhìn trong lòng phát run:

- Người trẻ tuổi, thương lượng nhé, con ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ kia tặng cho ta được không. Ta ra giá cao để mua.

Lão có điểm ngược ngùng nói. Tuy rằng con ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ là lão phát hiện trước, nhưng là dù sao lão cũng dùng sét đánh người ta, nên phi thường ngại ngùng.

- Việc này chỉ sợ không được.

Cao Lôì Hoa nhún vai nói:

- Ta còn muốn lấy nó làm đồ ăn, thiếu nó ta còn làm đồ ăn thế nào được?

- Hả?! Nấu ăn!

Lão trong lòng đau xót nói:

- Việc này, người trẻ tuổi. Người đã muốn dùng nó làm đồ ăn, vậy người có thể lấy ma tinh của nó cho ta hay không. Viên ma tinh này đối với ta rất là quan trọng.

- Như vậy à.

Cao Lôì Hoa thoáng suy nghĩ một chút, cũng không có trả lời lại vấn đề lão mà hỏi ngược lại:

- Lão gia, tên của người là gì? Nhà lão ở đâu?

- À, ta gọi là Solomond, là viện trưởng học viện Ma Võ Thánh Peter.

Lão hơi kiêu ngạo nói:

- Ta chính là pháp sư bậc bảy thánh cấp lôì hệ! Thánh ma đạo sư lôì hệ-- Solomond!

Nghe lão giới thiệu xong, Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười thâm dăng! Nếu xuất thân của lão tốt như vậy, hẳn còn khách sáo sao.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 1 Chương 31

Kiểm Lợi

A! Thì ra là thánh ma đạo sư lô hệ--Solomond đại nhân à! Ngưỡng mộ đã lâu!

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng nịnh hót. Kỳ thật, Cao Lô Hoa đi tới thế giới này có hơn một tuần thì biết đâu mà ngưỡng với chả mộ.

- Ha ha ha, thì ra người cũng nghe qua danh hiệu của ta à.

Solomond không ngưng ngừng sờ đầu mình.

- Đương nhiên, đại danh của người ai mà không hay ai mà không biết!

Cao Lô Hoa lại nịnh hót tiếp:

- Người tuy lớn tuổi nhưng là một cường giả thánh cấp! Thanh danh của người đến trẻ con ba tuổi trên đại lục đều có thể nói ra! Ai cũng nói người luôn nhân ái và là hóa thân của chính nghĩa! Người có cách đối nhân xử thế được mọi người ngợi khen! Mọi người đều nói người tuyệt đối không phải là người hám lợi! Chính đặc điểm này lại là điểm làm ta kính nể nhất!

- Ha ha, nên thế, nên thế mà! Làm người, sao lại hám lợi của người khác! Người hám lợi thật là đáng xấu hổ!

Solomond dương dương đắc ý, dù sao thì lão cũng là một trong mấy cường giả bậc bảy thánh cấp tồn tại của nhân loại, nhìn thấy thằng nhỏ này nhiệt tình như thế, dĩ nhiên lòng kiên định của lão cũng giảm bớt đi! Bị mấy cú nịnh hót tinh thần phấn khởi, Solomond không hề biết lão đã bị rơi vào cạm bẫy ngọt ngào. Solomond tuy là cường giả thánh giai nhưng lại là viện trưởng của học viện cực kỳ nổi tiếng trên đại lục. Nhưng lão cả đời chưa từng nghe qua lời nịnh hót nào êm tai như thế! Tại thế giới mà kẻ mạnh vì tôn, mỗi người đều cố gắng trau dồi thực lực. Nên công phu nịnh hót là một học vấn cao thâm cũng dần nhạt phai đi. Lúc này Cao Lô Hoa chỉ nói vài câu, lập tức làm Solomond có cảm giác giống như ăn mật ngọt vậy!

- À, đại nhân Solomond, người chắc là không thêm cần đến ma tinh của ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ chứ.

Cao Lô Hoa khoe miệng cười giật giật nói, xem ra tại dị giới, lòng người thật đơn thuần đến tinh khiết luôn. Ít nhất không như người địa cầu thật gian trá, nếu không, với vài câu nịnh hót khi này đã làm lão gia hỏa này đến chính

mình cũng không biết là ai.

- A, ca ngợi Lôi Thần. Người trẻ tuổi, ta hiện tại là đang sáng chế quyền trục ma pháp có tính chất lôi hệ! Hiện tại rất cần ma tinh của ‘Cuồng Bạo Thất Cách’!

Solomond không hề suy nghĩ đã lộ ra sự cần thiết của viên ma tinh ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ với lão!

- A, Lôi Thần vĩ đại tận trời cao!

Cao Lôi Hoa cười gian:

- Với đại nhân Solomond, ta biết người là tuyệt đối không chiếm lợi ích của người khác! Vốn là ta đã muốn đưa miếng ma tinh này cho người. Nhưng hiện tại vì bảo vệ thanh danh của người, cho nên ta quyết định trao đổi cùng với người thôi! Nói đi, người chuẩn bị dùng cái gì để trao đổi với viên ma tinh ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ này?

- Ấc!

Giờ thì Solomond có cảm giác yết hầu bị mắc nghẹn. Vừa rồi vài câu nịnh bợ của Cao Lôi Hoa làm lão đến thiếu chút nữa phiêu diêu thành tiên! Nhưng một câu này của Cao Lôi Hoa lập tức làm lão từ trên trời đâm thẳng xuống dưới đất.

- Cái này, người muốn bao nhiêu kim tệ, nói đi!

Solomond đau lòng khôn xiết, nhưng vẫn cố gắng giả bộ đạo mạo nói.

- Quên đi, đại nhân Solomond người với ta ngẫu nhiên gặp nhau. Chúng ta nên cùng nhau nói chuyện tình cảm nhiều một chút!

Cao Lôi Hoa cười trộm nói:

- Vậy đi, đại nhân Solomond chỉ cần đổi một khối ma tinh nào đó cho ta là được!

Cao Lôi Hoa liếc mắt nhìn vào viên ma tinh to gắn trên thanh ma trượng của lão! Viên ma tinh này thật to quá!

Solomond trong lòng run lên, bởi vì trên người lão bây giờ không có lấy một viên ma tinh nào!

- Làm sao vậy? Đại nhân Solomond?

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng nói:

- Ta biết đại nhân Solomond là không ham lợi của người khác, mà ta là thật lòng mến người! Ta cũng không phải là người hám lợi! Giờ nếu dùng kim tệ đổi khẳng định người chịu thiệt. Cho nên ta nghĩ vẫn là dùng ma tinh đổi ma tinh thôi.

Solomond suy nghĩ hồi lâu, vẻ mặt đau khổ nói:

- Cái này, cậu thanh niên, trên người ta bây giờ không có một viên ma tinh nào!

- A, Lôi Thần tại thượng! Đại nhân Solomond, người sao lại nói dối không chớp mắt thế! Trên thanh ma trượng của người có miếng gì đang lóe sáng lên không phải được gọi là ma tinh sao?

Hai mắt Cao Lôì Hoa ngấm thẳng vào miếng ma tinh to như bàn tay!

Solomond mắt nhìn thanh ma trượng có viên ma tinh xinh đẹp phi thường mà đau lòng cắn chặt răng! Sau đó lão vươn tay sờ sờ miếng ma tinh này, không đành lòng bỏ ra, lại duỗi tay lên sờ, cứ như vậy lặp đi lặp lại! Rốt cục, lão hạ quyết tâm rút viên ma tinh khỏi cây trượng!

Viên ma tinh trên thanh ma trượng của Solomond cũng không nhỏ! Đây là tinh hạch của siêu cấp ma thú – á long Tứ Dực Ngân Phi Long! Tứ Dực Ngân Phi Long tuy rằng là á long, nhưng nó ngoại trừ không biết ma pháp long ngữ thì những năng lực khác của long tộc nó đều có toàn bộ! Hơn nữa tổ chất thân thể của nó ở long tộc cũng là thuộc loại hiếm! Quan trọng hơn là... tốc độ bay của nó là nhanh nhất trong tất cả ma thú! Cho dù là Phong Long trong long tộc có tốc độ nhanh nhất cũng chỉ chỉ nổi danh gần bằng nó mà thôi!

Chỉ tiếc tuy nó là siêu cấp, nhưng ma tinh của nó lại chẳng có tác dụng gì to lớn.

Theo lý mà nói, một viên ma tinh của siêu cấp ma thú quả thực là báu vật vô giá. Chỉ là, cũng có một số ngoại lệ cực hiếm.

Rất không may, siêu cấp ma thú Tứ Dực Phi Long đúng là một trong loại cực hiếm này.

Nói vậy, siêu cấp ma thú đều là có ma pháp cùng công kích vật lý tương đối mạnh mẽ là thực! Ma tinh của chúng đều là cái đích ma thạch tốt nhất cho các nhóm ma pháp sư theo đuổi! Bởi vì trong ma tinh của siêu cấp ma thú đều ẩn chứa năng lượng ma pháp tương đối lớn! Quan trọng nhất là ... ma tinh của siêu cấp ma thú còn có thể từ từ tự khôi phục năng lượng ma pháp của nó! Cho nên, ma tinh của siêu cấp ma thú luôn luôn là bảo bối làm các nhóm ma pháp sư điên cuồng truy đuổi!

Nhưng cũng có một số siêu cấp ma thú không nổi danh vì ma pháp, thậm chí là căn bản không có ma pháp! Nổi danh nhất thuộc loại này chính là siêu cấp thần thú hộ quốc của Thú Nhân tộc - cự thú Hoàng Kim Bĩ Mông, bọn chúng có năng lực công kích vật lý mạnh nhất đại lục. Bọn chúng cực mạnh về công kích vật lý và năng lực phòng ngự bằng ma pháp của chúng cũng thuộc loại cao nhất so với các siêu cấp ma thú khác!

Cũng như trong tay của Cao Lôì Hoa là khối ma tinh có chủ nhân là – Tứ Dực Phi Long, chúng nổi tiếng về tốc độ! Tuy rằng cũng có thể phun ra vài đạo long tức (hơi thở của rồng), nhưng cũng không có loại ma pháp nào khác!

Một vài loại không thể dùng ma pháp hoặc là không thể dùng ma pháp của siêu cấp ma thú, tuy rằng chúng thực siêu trâu bò, thậm chí so với siêu cấp ma thú bình thường mạnh hơn vài lần, nhưng là ma tinh của chúng lại là một khối không có một chút tác dụng gì.

Bởi vì ma tinh của chúng tuy cũng là siêu cấp nhưng không có nhiều ma

lực! Cho nên cuối cùng đều được sử dụng làm trang sức.

Khôi ma tinh Tứ Dực Ngân Phi Long này ở trong tay của Solomond đã rất lâu, tuy vẫn tìm cách sử dụng song không có nhiều tác dụng. Bày trên ma trượng cũng chỉ để cho người ta biết một chút. Đây là khôi ma tinh của siêu cấp ma thú!

Cho nên đối với Solomond thì đem nó đổi với Cao Lô Hoa lấy viên ma tinh ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ có tính thực dụng là chuyện không hề lỗ vốn.

Cao Lô Hoa nhìn viên ma tinh thật lớn, hai mắt cứ như kẻ trộm nhìn thấy đồ quý. Mấy hôm nay, học được một ít tri thức tổng quan về thế giới này, trong đó hẳn biết rõ là ma tinh có cấp bậc càng cao thì càng lớn! Hình dáng ma tinh sơ cấp chỉ to bằng đầu móng tay, mà bậc trung cũng như ngón tay cái, bậc cao thì lại như lòng bàn tay lớn. Mà như một bàn tay lớn như này chính là loại siêu cấp!

- Ca ngợi đại nhân Lô Thần!

Cao Lô Hoa lớn tiếng ca ngợi một chút:

- Đại nhân Solomond, dưới sự làm chứng của Lô Thần, chúng ta nhanh nhanh làm giao dịch đi!

Cao Lô Hoa lấy ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ từ trong nhẫn không gian, rồi nhẹ nhàng vỗ lên đầu ‘Cuồng Bạo Thất Cách’, làm ma tinh của nó từ trong đầu bắn ra. Động tác của Cao Lô Hoa như nước chảy mây trôi, cũng như Solomond đang trong trạng thái hồ đồ, nhanh chóng đem viên ma tinh ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ còn dính tơ máu nhét vào tay lão, rồi thuận tiện đem miếng ma tinh siêu cấp ma thú thu vào trong tay mình.

- A! Ca ngợi Lô Thần, như vậy đi đại nhân Solomond. Chúng ta sau này còn gặp lại!

Không đợi lão hồi phục tinh thần lại, Cao Lô Hoa đã thu lại đầu ‘Cuồng Bạo Thất Cách’ rồi biến mất không thấy bóng dáng! Nếu đã kiếm được lời, Cao Lô Hoa đương nhiên phải nhanh chân bắt đầu chạy!

Chính có điều, nếu như Cao Lô Hoa biết mình nhận được một viên ma tinh ‘siêu gà’ không biết phải nói gì. Như lời nói của một người là: Đừng bắt nạt người thành thật, bắt nạt người thành thật sẽ bị sét đánh

Tuy nhiên, trên địa cầu có một câu nói như sau: Trên thế giới không có đồ vật vô dụng, chỉ là người ta không biết dùng đồ vật này thôi!

Ai có thể biết khôi ma tinh trông vô ích này ở trong tay Cao Lô Hoa liệu có thể tìm ra được tác dụng to lớn của nó hay không?

Chiếm được bảo bối, trong lòng Cao Lô Hoa rất vui vẻ, hẳn phóng như tia chớp về nhà.

Bởi vì còn muốn làm món móng heo hầm mực cho Tỉnh Tâm ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

- Chương 32: Ai Dám Đông Vào Đứa Nhỏ Của Ta
Chương 33: Tốt Lắm, Hải Tử
Chương 34: Chúng Ta Đã Làm Thì Phải Quang Minh Chính Đại
Chương 35: Mỹ Nữ Dao Sư Diệp Diễm
Chương 36: Không Phải Đồng Rác Thì Nhân Khiêu Chiến Của Ta
Chương 37: Người Tuổi Gì Mà Đông Vào Con Ta
Chương 38: Cuộc Chiến Của Người Khổng Chế Lôi Diên
Chương 39: Ác Ma Chi Hồn
Chương 40: Đề Mang Ý Gian
Chương 41: Làm Dao Sư Được Ưu Đãi Nhiều Lắm!
Chương 42: Vong Linh Cốc, Âm Hồn Thảo
Chương 43: Tĩnh Tâm Đến
Chương 44: Trả Thù
Chương 45: Lựa Chọn
Chương 46: Phong Chi Kiếm Kỹ-phong Chi Khinh Linh
Chương 47: Ta Sơ Phiền Toái
Chương 48: Hoa Cúc Nở Rộ
Chương 49: Hoa Là Từ Ở Miêng Mà Ra
Chương 50: Mặt Trăng Đêm Nay Màu Đỏ
Chương 51: Nửa Đêm Đi Giết Người
Chương 52: Phá Sơn Không-phá Hủy Tất Cả
Chương 53: Bí Mật Di Tích Thương Cổ
Chương 54: Vong Linh Cốc, Ta Đến Đây (Thương)
Chương 55: Vong Linh Cốc, Ta Đến Đây (Ha)
Chương 56: Còn Thân Hơn Con Ruột
Chương 57: Đừng Sợ Có Ta Ở Đây
Chương 58: Chọn Ban
Chương 59: Thể Hiện, Không Phải Dưa Vào Người Khác Cho
Chương 60: Bị Vong Linh Bao Vây
Chương 61: Vong Linh Âm Phong
Chương 62: Lòng Ta Luôn Mềm Yếu
Chương 63: Tiểu Huynh Đê, Cơ Ngục Luyện Được Không Tội
Chương 64: Diệp Diễm, Diệp Đồng
Chương 65: Bậc Bảy Có Thể Biến Thành Người Chim
Chương 66: Chuyện Xưa Của vú Em
Chương 67: Vừa Thoát Ổ Sói Lại Rơi Vào Hang Hổ
Chương 68: “Suy” Đây Là Cái Nhân Sinh Ra Phúc
Chương 69: Nhất Quyền (Thương)
Chương 70: Nhất Quyền (Ha)
Chương 71: Thương Cổ Thú Tộc (Thương)
Chương 72: Thương Cổ Thú Tộc (Trung)
Chương 73: Thương Cổ Thú Tộc (Ha)
Chương 74: Thú Nhân Thương Cổ Hoàng Kim Sư Tử
Chương 75: Vong Linh Thần Là Mỹ Nữ?
Chương 76: Thúc Thúc, Thú Nhân Biểu Đạt Ái Tình Còn Thô Lỗ Không?
Chương 77: Tiểu Dạ Khúc (Nhạc Nhẹ)

Chương 78: Âm Hồn Thảo
Chương 79: Người Làm Cha Con Được Không?
Chương 80: Bánh Xe Nôi
Chương 81: Vong Linh Vây Thành.
Chương 82: Các Người Đã Bi Bao Vây.
Chương 83: Phong Ân, Bảo Bảo, Nguy Hiểm.
Chương 84: Phong Ân Chết Tiệt.
Chương 85: Không Cứu U?
Chương 86: Tử Lôi Cứu Địch.
Chương 87: Đột Phá (Thương)
Chương 88: Đột Phá (Hạ).
Chương 89: Thiên Lôi Và Phong Ân.
Chương 90: Phong Ân Bị Phá Vỡ.
Chương 91: Đi Ra (Thương).
Chương 92: Đi Ra (Hạ).
Chương 93: Quang Minh Thánh Nữ (Thương)
Chương 94: Quang Minh Thánh Nữ (Hạ)
Chương 95: Buông Cái Tay Chó Của Người Ra.
Chương 96: Cái Giá Phải Trả Của Việc Không Buông Tay.
Chương 97: Ta Thích Bóp Chết Phiền Toái.
Chương 98: Đứa Bé Đây Không Phải Con Anh
Chương 99: Thái Thân Sư Tôc
Chương 101: Slime Tiến Hóa Lần Thứ Hai
Chương 102: Chủ Nào Thú Nấy.
Chương 103: Hôn
Chương 104: Mưa Gió Lại Tới
Chương 105: Thấy Rồi, Địch Thi Là Màu Phấn Hồng.
Chương 106: Thành Công Rồi Sao.
Chương 107: Hạp Phụ Huynh.
Chương 108: Luke Cố Chấp.
Chương 109: Chửi Người Là Heo.
Chương 110: Saga Chó Yếu.
Chương 111: Tòa Án Quang Minh.
Chương 112: Sự Dũng Mãnh Của Vong Linh Đại Trưởng Lão.
Chương 113: Để Khô Lâu Kết Thúc Sinh Mệnh Của Người.
Chương 114: Thánh Quang Minh Pháp Sư Vs Thánh Vong Linh Pháp Sư.
Chương 115: Không Buông Tha Bất Cứ Kẻ Địch Nào.
Chương 116: Mục Tiêu Của Quang Minh Thần Điện.
Chương 117: Slime Ham Vui Cũng Mất Tích.
Chương 118: Slime Phát Uy.
Chương 119: Địa Ngục Tam Đầu Khuyển
Chương 120: Phân Thân Quang Minh Thần.
Chương 121: Lĩnh Vực.
Chương 122: Giao Dịch.
Chương 123: Hải Tử, Muốn Làm Người Phải Học Cách Tôn Trọng Người Khác. (P1) 3
Chương 124: Máu Nhuộm Quang Minh Thần Điện.
Chương 125: Bắt Cóc.
Chương 126: Lại Thấy “Nu Hồng” Xinh Đẹp.
Chương 127: Cảm Xúc Mạnh Liệt.
Chương 128: Nguyệt Hoa Thiên Đến.
Chương 129: Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Muối Muối Của Ta.
Chương 130: Cầu Hôn.
Chương 131: Hai Tên Sát Thủ.

Chương 132: Bắt Chợt Gặp Lại Tiểu Tam. (P1)
Chương 133: Nhiệm Vụ Của Tiểu Tam
Chương 134: Cự Long Furion Làm Cường Đạo
Chương 135: Cùng Nấu Ăn Với Tinh Tâm
Chương 136: Hội Đấu Giá
Chương 137: Là Âm Mưu Hay Lời Nhắc Nhở?
Chương 138: Triều Tập Quân Đoàn Vong Linh Ky Sĩ.
Chương 139: Lôi Hê Kiếm Thánh.
Chương 140: Sau Gã Kiếm Thánh Là Kiếm Thần
Chương 141: Tài Quyết Chi Nhân Và Thần Phát Chi Trương.
Chương 142: Lĩnh Vực Của Lôi Thần – Phán Quyết.
Chương 143: Năng Lực Đặc Biệt Của Vong Linh Đại Trưởng Lão.
Chương 144: Là Ai Báo Tin.
Chương 145: Thịnh Cầu Của Nguyệt Sư.
Chương 146: Hồ Nữ Trên Hội Đấu Giá.
Chương 147: Tiền Chặng Là Thứ Gì Cả.
Chương 148: Kiếm Chém Hội Đấu Giá. (P1) .
Chương 149: Kiếm Chém Hội Đấu Giá. (P2) .
Chương 150: Thiếu Nữ Hai Mắt, Cử Vĩ Yêu Hồ. (P1)
Chương 151: Dâm Tặc, Buông Vợ Của Ta Ra.
Chương 152: Hải Hoàng Poseidon.
Chương 153: Thế Giới Của Ta Đột Nhiên Thành Một Bầu Trời Đen Tối.
Chương 154: Ngày Thành Hôn.
Chương 155: Xuất Phát Trước Thời Hạn.
Chương 156: Hành Trình Đi Cực Địa Băng Nguyên.
Chương 157: Lôi Thần Điện.
Chương 158: Đảo Nhỏ Trên Không Trung.
Chương 159: Áo Giáp Lôi Thần – Thần Phát Trương.
Chương 160: Tam Công Chúa Băng Tuyết Đế Quốc.
Chương 161: Lão Hồ Không Phát Uy Tượng Mèo Bênh Hả?
Chương 162: Giết Gà Doa Khi.
Chương 163: Chưa Thấy Ván Trượt Tuyết Bao Giờ À?
Chương 164: Cầm Chú – Hàn Băng Diệt Thế. (P1)
Chương 165: Cầm Chú Vs Cầm Chú.
Chương 166: Ảo Ảnh Thần Thề.
Chương 167: Nguyên Nhân Băng Sương Cự Long Làm Đạo Tặc.
Chương 168: Sự Hưng Phấn Của Thanh Kiếm Tài Quyết.
Chương 169: Thay Người Đỡ Thiên Kiếp Là Không Tốt.
Chương 170: Cao Lôi Hoa Mất Tích.
Chương 171: Phong Ấn Của Lôi Thần Bên Trong Mạt Đức Sát Khắc. (P1)
Chương 172: Kim Toa Nhi Da Đen Ở Trong Phong Ấn.
Chương 173: Vì Ngôi Vương Tất Cả Đều Vô Tình. (P1) .
Chương 174: Bộ Đồ Của Băng Tuyết Nữ Thần. (P1)
Chương 175: Phong Ba Ở Băng Cơ Thần. (P1)
Chương 176: Vũ Điều Tử Thần Của Tiểu Nha Đầu.
Chương 177: Tư Cách Thừa Kế Nữ Hoàng.
Chương 178: Điện Lễ, Cự Long Quang Lâm.
Chương 179: "Tuyết Sa" Đổi Chủ.
Chương 181: Sauron Bất Đắc Dĩ Xin Giúp Đỡ.
Chương 182: Người Cũng Phải Biến Thành Con Rối.
Chương 183: Truyền Cổ Tích Nàng Tiên Cá.
Chương 184: Lão Bà Của Ta Là Mỹ Nhân Ngư.
Chương 185: Làn Đầu Đặc Biệt Giữa Mỹ Nhân Ngư Và Cao Lôi Hoa.

Chương 186: Thú Nhân Vương Giả Trời Sinh.
Chương 187: Tiếng Gầm Phẫn Nộ Của Sư Tử. (P1)
Chương 188: Tiếng Gầm Phẫn Nộ Của Sư Tử. (P2)
Chương 189: Sư Tử Hồng.
Chương 190: Huyết Mạch Thú Hoàng Thức Tỉnh.
Chương 192: Ở Bên Cạnh Chàng Cho Đến Khi Chàng Trở Thành Thú Hoàng.
Chương 193: Nước Mắt Nữ Thần Sinh Mệnh.
Chương 194: Hoat Tử Nhân. (P1)
Chương 195: Chiến Thần Bị Một Rìu Chém Chết. (P1)
Chương 196: Chiến Thần? Quái Thú? Ma?
Chương 197: Dung Hợp, Thần Cách Và Ma Cách.
Chương 198: Phá Vỡ Quy Tắc Của Sáng Thế Thần.
Chương 199: Quái Vật Cao Lôi Hoa.
Chương 200: Vong Linh Nữ Thần Thích Ngược Đãi. (P1)
Chương 201: Ba Ta Nói, Trên Đầu Chúng Ta Có Người Ở Đó.
Chương 202: Cuộc Chiến Tranh Đoạt Thú Hoàng. (P1)
Chương 203: Đường Do Người Đi Mà Thành.
Chương 204: Nguy Cơ Của Quân Đội Thú Tộc.
Chương 205: Chẳng Chỗ Nào Thiếu Những Kẻ Bai Hoai. (P1)
Chương 206: Trên Bình Nguyên Tiêu Diệt Kỵ Binh. (P1)
Chương 207: Người Cha Dũng Mãnh Nhất Trong Lịch Sử.
Chương 208: Thú Hoàng Đại Chiến Long Kỵ Sĩ.
Chương 209: Lừa Gạt Long Kỵ Sĩ.
Chương 210: Bô Tộc Hoàng Kim Sư Tử Hùng Mạnh.
Chương 211: Vì Con Trai Tới Cửa Cầu Hôn.
Chương 212: Trâu Già Thích Gặm Cỏ Non Trong Truyền Thuyết.
Chương 213: Lão Cao Thấy Xấu Hổ.
Chương 214: Ngoai Trừ Con Ta, Ai Dám Lấy Con Dâu Của Ta!
Chương 215: Là Người Bình Thường Em Không Muốn Nói Dâu!
Chương 216: "Con Cua" Bát Giai Trong Truyền Thuyết!
Chương 217: Cuộc Sống Mà Cao Lôi Hoa Thích Nhất.
Chương 218: Ta Đến Là Để Hủy Hôn Ước.
Chương 219: Cha, Chuyện Này Để Ta Tư Minh Tới Giải Quyết
Chương 220: Tử Thần Phân Thân
Chương 221: Huyết Kỵ Sĩ.
Chương 222: Tình Tâm Tức Giân?
Chương 223: Dùng Tay Ra Hiệu Cũng Là Một Loại Ngôn Ngữ.
Chương 224: Tiểu Pp Của Rudolph.
Chương 225: Khiêu Vũ Cùng Mẹ Vợ.
Chương 226: Saga Và Thánh Nữ.
Chương 227: Thuật Dịch Dung Và Xúc Cốt Công.
Chương 228: Thánh Thiên Sứ Giáng Lâm.
Chương 229: Quân Ấu Thánh Thiên Sứ, Huyết Kỵ Sĩ Tiến Hóa.
Chương 230: Smile Cầu Cầu Ăn Mất Thiên Sứ.
Chương 231: Thịnh Cầu Của Viên Trưởng Solomond.
Chương 232: Con Gái Của Solomond.
Chương 233: Tuý Thần Thảo, Say Chết Người Luôn.
Chương 234: Trong Nhà Đã Xảy Ra Chuyện Gì Rồi?
Chương 235: Tiêu Sát Chém Giết.
Chương 236: Quyết Định Của Quang Minh Thần.
Chương 237: Thời Đại Tiên Tiến, Nhiều Việc Tiểu Đê Cũng Làm Được.
Chương 238: Tên Khốn Nạn Nào Dám Dẫm Lên Xe Bb Của Ta.
Chương 239: Bỏ Con Phẫn Nộ.

Chương 240: Quân Âu Hòa Thần.
Chương 241: Một Kiếm Giết Giáo Hoàng.
Chương 242: Ghen Ghét Ngầm Ngầm Làm Thối Nát Cả Xương Tủy.
Chương 243: Muốn Đông Thủ Trước Tiên Phải Tập Trung Nhân Mã.
Chương 244: Kiếm Kỹ Của Tinh Tâm.
Chương 245: Cao Lôi Hoa Trở Lại.
Chương 246: Một Minh Đến Quang Minh Thần Điện.
Chương 247: Giân Dữ Đến Lăng Người, Đánh Chết Ngô Thiên.
Chương 248: Ta Chỉ Vì Tinh Tâm Mà Điên Cuồng.
Chương 249: Linh Hồn Quang Minh Thần Giáng Lâm Và Linh Hồn Đả Thủ Ca Đức.
Chương 250: Lĩnh Vực Tài Quyết Vs Lĩnh Vực Tinh Hóa.
Chương 251: Trang Thái Ma Hóa Của Cao Lôi Hoa.
Chương 252: Cướp Lấy Thần Cách.
Chương 253: Võ Công Cổ Truyền, Điểm Huyết.
Chương 254: Để Hoàn Thành Mệnh Lệnh Của Chủ Nhân Chết Cũng Không Từ.
Chương 255: Thái Dương Thần Chạy Trốn.
Chương 256: Xuân Quang Đại Lộ.
Chương 257: Nguyệt Nhi Đẩy Cửa Vào.
Chương 258: Ta Không Phải Là Kẻ Khổng Chế Loli.
Chương 259: Muốn Thế Giới Hòa Bình Mọi Người Phải Có Trách Nhiệm.
Chương 260: Người Quá Yếu.
Chương 261: Làm Thích Khách Tuy Khó Nhưng Vẫn Sướng.
Chương 262: Bác Của Tinh Tâm.
Chương 264: Ước Định Mười Lăm Năm Trước
Chương 266: Tinh Linh Sâu Lâm Và Dòng Suối Sinh Mạng.
Chương 267: Bóng Đen Bay Trên Trời.
Chương 268: Mông Tì Ra Tay.
Chương 269: Phong Ấn Ta Trái Satan
Chương 270: Anh Nắm Chặt Tay Em, Tay Em Lại Biến Mất.
Chương 271: Cái Gì Màu Hồng Vậy?
Chương 272: Cuồng Tín Đồ.
Chương 273: Con Trai, Có Muốn Làm Giáo Hoàng Không?
Chương 274: Cho Bon Ho Ba Lá Gan Cũng Không Dám Làm Gì Ta.
Chương 275: Quang Minh Thánh Tử - Saga?
Chương 276: Lôi Thần?
Chương 277: Một Nửa Lôi Thần.
Chương 278: Quang Minh Lôi Thần Và Hắc Ám Lôi Thần.
Chương 279: Tinh Linh Thần Khốn Nạn
Chương 280: Ma Sủng.
Chương 281: Độc Giác Thú.
Chương 282: Tinh Linh Và Bán Tinh Linh.
Chương 283: Tiểu Tinh Linh Ly Nhi.
Chương 284: Xác Khô Trên Biển.
Chương 285: Tiểu Tinh Linh Đi Đánh Bạc.
Chương 286: Huyết Tinh Linh Cùng Quái Vật Biển.
Chương 287: Yêu Thú Cừu Thủ Caribe.
Chương 288: Bản Chất Lĩnh Vực Tài Quyết.
Chương 289: Mục Tiêu Chân Chính.
Chương 291: Cầm Địa Tộc Tinh Linh.
Chương 292: Mở Cửa Di Tích.
Chương 293: Song Ca Sư Tử Hồng.
Chương 295: Thứ Bị Mất Đi (Thương) .
Chương 296: Gprs Thủy Tinh.

Chương 297: Đồi Trắng Thay Đen.
Chương 298: Cao Lôi Hoa Tên Khôn Kiếp.
Chương 299: Áo Ảnh Của Lĩnh Vực Thần Phat.
Chương 300: Mọi Thứ Chỉ Là Áo Giáp
Chương 301: Thầy Khô Tân Công
Chương 302: Tám Mươi Tám Vs Một Vạn.
Chương 303: Vương Tử Baron Mít Đắc.
Chương 304: Cửu U Hộc Máu
Chương 305: Tổ Hợp Cẩm Chú Huyết Tinh Linh
Chương 306: Lão Cao Mang Thiên Thạch
Chương 307: Tinh Linh Thần
Chương 308: Đồ Thần.
Chương 309: Người Cũng Tốt Đây
Chương 310: Đây Là U ĐẾ.
Chương 311: Đây Là Tiền Lãi Của Con Ta.
Chương 312: Nông Nỗi Muốn Ăn Đòn.
Chương 313: Vòng Linh Nữ Thần Gặp Chuyện.
Chương 314: Khiêu Chiến Nữ Thần - Thí Thần Giả.
Chương 315: Ra Tay
Chương 316: Nam Nhân Diên Cuồng.
Chương 317: Băng Long Phá
Chương 318: Người Đầu Tiên Lên Mặt Trăng.
Chương 319: Độc Giác Cự Nhân.
Chương 320: Tín Ngưỡng Lục.
Chương 321: Tín Đồ.
Chương 322: Quang Minh Thần
Chương 323: Thần Diên Giữa Biển Khô Lâu.
Chương 324: Minh Long Cảnh Đường.
Chương 325: Lão Cao Nhận Đồ Đê (Thượng)
Chương 326: Lão Cao Nhận Đồ Đê (Hạ)
Chương 327: Mang Đồ Đê Và Tín Đồ Về Đại Lục
Chương 328: Ai Đụng Đến Đảo Không Trung Của Ta
Chương 329: Nguyên Cơ Của Lão Cao
Chương 330: Đám Cưới Đây Ta Mới Là Chú Rể.
Chương 331: Ta Họ Cao Tên Lôi Hoa
Chương 332: Hẳn Là Sư Phụ Minh Vương.
Chương 333: Đám Cưới Không Ngờ Lại Có Khách Tới Thăm.
Chương 334: Thả Con Săn Sắt Bắt Con Cá Rô
Chương 335: Chú Rể Không Dám Đông Phòng.
Chương 336: Nước Mắt Lung Trông.
Chương 337: Cảm Giác Hưởng Thụ Khi Chiến Đấu.
Chương 338: Sách Ma Hóa Lâu.
Chương 339: Cái Giá Phải Trả Cho Ma Hóa (Thượng) .
Chương 340: Cái Giá Phải Trả Cho Ma Hóa (Hạ) .
Chương 341: Giết! Giết! Giết! Giết!
Chương 342: Batman Lucifer.
Chương 343: Sáng Thế Kim Giáp Tứ Thần Vê.
Chương 344: Cầm Thiên Kiếp Trong Tay, Ai Dám Làm Cản
Chương 345: Thăm Thần Giới
Chương 346: Biến Thành Con Gái Mười Tám.
Chương 347: Cầm Địa.
Chương 348: Lấy Danh Nghĩa Của Ta Chúc Phúc Cho Người.
Chương 349: Vua Của Chúng Thần - Quang Minh Thần S.

Chương 350: Chỉ Có Tiều Nhân Và Phu Nữ Là Khó Chiều
Chương 351: Thần Giới Cũng Có Cướp Đường
Chương 352: Muốn Lấy Đồ Trên Người Ta Thì Ta Lột Hết Người Người!
Chương 353: Ma Khiếu Trên Thần Giới (Thương)
Chương 354: Ma Khiếu Trên Thần Giới (Ha)
Chương 355: Lấy Bao Lực Tri Bao Lực (Thương) .
Chương 356: Lấy Bao Lực Tri Bao Lực (Ha) .
Chương 357: Ngai Quái, Ta Cũng Không Cần Thân Đánh Chết Người.
Chương 358: Tìm Ta Báo Thù? Xem Người Có Ngày Đó Không Đã!
Chương 359: Tách Cầu Cầu Và Quang Minh Nữ Thần Ra.
Chương 360: Tuổi Trẻ, Thật Tốt! (Phần 1)
Chương 361: Đồ Người Vừa Ăn, Nôn Ra Cho Ta!
Chương 362: Con Rối
Chương 363: Khế Ước Hợp Thể Thú Ảo, Cùng Hợp Thể Với Cầu Cầu (P1)
Chương 364: Hợp Thể Cường Hãn
Chương 365: Đi Ma Ngục
Chương 366: Trở Về Đại Lục. (P1)
Chương 367: Chuyên Xưa Của Vú Em
Chương 368: Đỉnh Cao Kim Tự Tháp, Cảnh Giới Thần Vương.
Chương 369: Để Ta Giúp Người Một Lần (Phần 1)
Chương 370: Bóng Người Ngưỡng Mộ
Chương 371: Kết Quả Của Ngu Si (P1)
Chương 372: Cả Nhà Bị Đóng Băng
Chương 373: Ma Thú Trong Phòng
Chương 374: Ma Thú Cũng Điên Cuồng?
Chương 375: Hồ Tộc Muốn Độc Lập?
Chương 376: Tài Quyết Phần Nô
Chương 377: Cuộc Chiến Trên Đảo Không Trung
Chương 378: Cảnh Giới Thần Vương, Ai Dám So Găng (Phần 1)
Chương 379: Cảnh Giới Thần Vương, Ai Dám So Găng (Phần 2)
Chương 380: Kinh Ngạc, Uy Lực Của Pháp Tắc Không Gian
Chương 381: Thuận Ta Thì Sống, Nghịch Ta Thì Chết
Chương 382: Đừng Xem Thường Con Ta, Nó Rất Mạnh!
Chương 383: Phá Nát Tru Phong Ăn.
Chương 384: Lĩnh Ngộ Không Gian Pháp Tắc.
Chương 385: Thâm Vấn
Chương 386: Thiên Đường Có Lối Không Đi, Địa Ngục Không Cửa Lại Vào.
Chương 387: Đừng Làm Phiền Người Nào Tên Là Cao Lô Hoa.
Chương 388: Con Rất Nhớ Ba.
Chương 389: Thằng Nào Muốn Gây Chuyện – Ta Tiếp Hết.
Chương 390: Cha Con Đồng Lòng
Chương 391: Yên Tâm Đi, Các Người Cái Gì Cũng Không Cần Chuẩn Bị
Chương 392: Ngày Lạnh Giá Của Thành Nạp Tư
Chương 393: Đồ Thành, Cầu Cầu Gặp Mỹ Long, Đồng Lòng (Phần 1)
Chương 394: Một Liếm Khó Quên
Chương 395: Thần Tích Tan Biến
Chương 396: Cái Này Goi Là Chỗ Dưa
Chương 397: Quét Sạch, Don Sạch, Đốt Sạch
Chương 398: Chẳng Lẽ Ta Không Thể Đánh Các Người Sao?
Chương 399: Giết Ta, Hoặc Là Cưới Ta.
Chương 400: Dưa Hái Xanh Không Ngọt, Nhưng Ta Có Thể Thêm Đường
Chương 401: Có Người Cướp Đồ Chúng Ta.
Chương 402: Hoa Tươi Nghênh Đón Anh Hùng. (P1)

Chương 403: Con Báo To Như Quả Núi.
Chương 404: Hỗn Loạn Ở Tháp Babel. (Thương)
Chương 405: Hỗn Loạn Ở Tháp Babel. (Trung)
Chương 406: Hỗn Loạn Ở Tháp Babel. (Hạ)
Chương 407: Viên Gạch Làm Mọi Người Điên Cuồng. (P1)
Chương 408: Vô Tình Rơi Xuống? ? ?
Chương 409: Tin Tức Tốt.
Chương 410: Tình Tâm Có Mang. (P1)
Chương 411: Dạy Cho Mấy Chuyên...
Chương 412: Chồng Ấp Trúng Là Việc Rất Thần Thánh.
Chương 413: Thực Hành.
Chương 414: Cấp Đô Không Đại Biểu Tất Cả.
Chương 415: Trở Nên Mạnh Mẽ Hơn.
Chương 416: Thần Cách Khác Thường.
Chương 417: Kiếp Sau, Chú Ý, Đừng Đụng Vào Con Ta.
Chương 418: Cần Gì Bỏ Gàn Cầu Xa.
Chương 419: Chìa Khóa Tháp Babel, Lão Cao Vui Đùa. (P1)
Chương 420: Đột Nhiên Nhiều Hơn Một Viên Gạch... (P1)
Chương 421: Hai Viên Gạch Được Làm Giả Từ Khi Nào...
Chương 422: Trong Suốt, Không Phải Là Người Thường.
Chương 423: Thu Yêu Này Không Phải Thu Yêu Đó. (Thương)
Chương 424: Chứng Có
Chương 425: Tới Thăm Hấn Xem, Hấn Thế Nào Rồi
Chương 426: Tên Ngụ Xuân, Người Chẳng Là Gì Cả.
Chương 427: Dưới Thực Lực Tuyệt Đối, Mọi Âm Mưu Đều Vô Dụng
Chương 428: Nạp Thiếp
Chương 429: Huyền Hồ Ở Nơi Nào?
Chương 430: Cút
Chương 431: Nghiệt Từ!
Chương 432: Mỹ Nữ Nổi Giân, Băng Phong Đại Hải Thập Vạn Lý
Chương 433: Chắc Hấn Không Nhận Ra Mình
Chương 434: Xà Châu.
Chương 435: Là Ngài Đã Cứu Tiểu Nữ Sao?
Chương 436: Mẹ Của Các Con Cũng Thường Nói Như Thế
Chương 437: Cho Ông Ngoại Nuốt Vào Là Được.
Chương 438: Ba Đao Của Huyết Sắc Minh Vương.
Chương 439: Bại Trận.
Chương 440: Để Một Người Còn Sống.
Chương 441: Chủ Nhân, Người Phụ Nữ Mà Ngài Đã Muốn, Chúng Tôi Đã Mang Tới Đây.
Chương 442: Ngày Thứ Năm, Chó Cùng Rút Giâu.
Chương 443: Huyết Kỵ Tướng Thứ Hai.
Chương 444: Hộp Kim Thất Đô Từ Bao Không Gian, Kim Loại Đến Từ Vi Diên Khác
Chương 445: Chiếc Dao Găm Từng Gắn Bó Sống Chết.
Chương 446: Là Vàng Thì Luôn Sáng.
Chương 447: Con Thỏ Bị Bức.
Chương 448: Tao Chơi Mà Mệt Nghỉ, Coi Ai Chơi Hội Đồng Ai.
Chương 449: Chơi Hội Đồng, Liêu Âm Thối.
Chương 450: Nếu Là Em Gái, Gả Cho Con Nha
Chương 451: Toát Mồ Hôi Lạnh.
Chương 452: Trôm.
Chương 453: Ảo Thuật.
Chương 454: Mẫu Thần Thịnh Cầu.
Chương 455: Đồ Vật Trong Tháp. Tất Cả Thuộc Về Người!

Chương 456: Tâm Đông, Hành Đông.
Chương 457: Có Một Loại Hàng Giả Khiến Người Ta Nhảm Thành Thật!
Chương 458: Chỉ Là Thực Vật.
Chương 459: Ta Phải Gọi Ông Là Gì Đây? Là Ba Ba Sao?
Chương 460: Ba Ba! Có Thể Đem Một Khúc Nhạc Cho Con Không?
Chương 461: Tiên Vũ Khúc Và Điệu Múa Của Tinh Nguyệt!
Chương 462: Ta Chỉ Tuân Thủ Quy Tắc Của Bản Thân.
Chương 463: Mọi Người Đều Đến Đủ Cả Rồi!
Chương 464: Cửa Ải Cuối Cùng - Trò Chơi Nguy Hiểm Nhất.
Chương 465: Người Hiểu Bản Thân Mình Được Bao Nhiêu?
Chương 466: Nếu Thời Gian Quay Ngược Trở Lại.
Chương 467: Lễ Nào Các Người Phải Làm Như Vây?
Chương 468: Nơi Ở Ẩn
Chương 469: Không Có Khí Chất Như Mấy Lão Bàng Hữu Trên Trái Đất
Chương 470: Ha Ha. Ta Đã Là Thiên Hạ Vô Địch (Phần 1)
Chương 471: Ha Ha. Ta Đã Là Thiên Hạ Vô Địch (Phần 2)
Chương 472: Nghịch Lưu Bốn Giây. Kết Cục Không Hoàn Mỹ
Chương 473: Ta Không Ngờ Con Người Được Sinh Ra Như Vây (Phần 1)
Chương 474: Vô Trùng Và Khe Hờ
Chương 475: Long Phượng Trình Tường
Chương 476: Giáo Hoàng Cầu Nguyên Trước Trận Chiến.
Chương 477: Từ Chiến Đến Cùng, Không Chiến Thì Chết. Mà Người Chiến Vẫn Chết!
Chương 478: Giúp Mở Đường Lên Trời
Chương 479: Va Cham Mạnh Liệt.
Chương 480: Ai Là Người Cười Cuối Cùng?
Chương 481: Chỉ Có Sáng Thế Thần Mới Sinh Ra Thần Vương
Chương 482: Con Ất Chủ Bài Chưa Lật.
Chương 483: Vũ Em Toàn Bộ Vi Diên
Chương 484: Xin Tư Giới Thiệu, Ta Chính Là Lão Tóc Bạc Kia
Chương 485: Cao Lôi Hoa Cùng Sáng Thế Thần Giao Dịch
Chương 486: Lấy Danh Phụ Thần
Chương 487: Hạnh Phúc, Xin Người Hãy Giữ Chặt (1)

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Quyển 2 Chương 32

Ai Dám Động Vào Đứa Nhỏ Của Ta

Nắng chiều xa tận chân trời thật đẹp, hiện tại đã gần đến hoàng hôn.

- Hô!

Cao Lôi Hoa thở ra một hơi, buông thái đao trong tay xuống. Cuối cùng thì cũng chuẩn bị xong bữa tối! Mấy ngày nay cuộc sống của cả nhà Tĩnh Tâm cũng khá thoải mái! Cao Lôi Hoa luôn luôn thay đổi món ăn từng bữa, với kết tinh của năm nghìn năm nghệ thuật ẩm thực Trung Hoa chỉ cần thế giới này có nguyên liệu gì, Cao Lôi Hoa chắc chắn sẽ gộp tất cả dọn lên một bàn ăn cho cả nhà nàng thưởng thức.

Chỉ tiếc thế giới này không có lúa nước, hiện tại Cao Lôi Hoa lại nhớ đến vị thơm ngọt ngào của cơm. Nếu có thể trồng được nhiều lúa nước thì thật thích quá, là một người Trung Quốc chính cống, mỗi ngày lại chỉ có thể ăn đồ ăn phương Tây làm hấn thật sự có chút không quen.

- Lại một ngày trôi qua.

Nhìn ráng chiều ngoài cửa sổ, Cao Lôi Hoa không khỏi cảm thán. Nhớ lại mấy ngày trước, mình đang còn rất thanh thoi tại địa cầu - nơi mà khoa học kỹ thuật phát triển tốt bậc, không nghĩ tới bỗng nhiên lại lạc tới một thế giới lạc hậu thế này.

Đến tận bây giờ, Cao Lôi Hoa thỉnh thoảng vẫn có một loại cảm giác đây chỉ là mơ nhưng hết lần này tới lần khác đó lại là chân thật.

Mấy ngày qua, quan hệ giữa Cao Lôi Hoa và bọn nhỏ đã tốt hơn nhiều. Ít nhất chúng đều đã gọi hấn một tiếng vú em. Thành công này không thể tách rời với trù nghệ của hấn, phải biết rằng tay nghề làm bếp tinh diệu của Cao Lôi Hoa cũng không phải là trò đùa! Chính nhờ vào mấy chiêu kỹ thuật nấu ăn đó mà ở một khía cạnh nhất định đã kéo quan hệ giữa Cao Lôi Hoa và bọn nhỏ lại gần nhau hơn.

- Bọn nhỏ cũng sắp về rồi!

Cao Lôi Hoa lẩm bầm. Lười biếng duỗi duỗi toàn thân, hấn liền đi ra

cổng, Quả bóng vàng Slime đáng yêu ở phía sau Cao Lôì Hoa một mực bám theo.

Từ khi theo Cao Lôì Hoa từ trong rừng rậm về, Slime bước vào cuộc sống của một chú heo. Càng ngày càng dễ hòa nhập hơn, hơn nữa nó còn hay chui vào trong lòng ngực Cao Lôì Hoa, dường như trong đó có bảo bối gì đang hấp dẫn nó vậy.

Cao Lôì Hoa đưa tay gãi gãi đầu, trong ngực hần ngoại trừ khối ma tinh của siêu cấp ma thú thì không có gì khác. Đối với khối ma tinh này hần nghĩ tốt nhất nên hỏi Tĩnh Tâm một chút, vì hần đã tra hết tất cả tài liệu trên giá sách cũng không tìm thấy bóng dáng của viên siêu cấp ma tinh trong suốt này. Đến bây giờ còn không biết ma tinh này là đồ quái gì nữa, trên thư tịch cũng chưa thấy ghi lại, chắc là có thể so sánh với loại ma tinh siêu khủng đây!

Như mọi lần, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng mở cổng rồi tựa vào cạnh cửa, mấy ngày qua hần đều đứng ở cửa đón bọn nhỏ đi học về.

Ba đứa nhỏ tuy rằng chưa từng nói gì, nhưng Cao Lôì Hoa đã thực sự cho chúng một thứ mà trước đây chúng không có, đây là sự quan tâm của người cha, tuy rằng hần không nói một câu quan tâm âu yếm nào, nhưng Cao Lôì Hoa đã dùng hành động để chứng minh sự quan tâm của mình đối với bọn nhỏ! Quan tâm không phải dùng miệng nói mà là dùng hành động để chứng minh!

Rất nhanh, bóng dáng bọn nhỏ đã hiện ra trong tầm mắt Cao Lôì Hoa. Nhưng mà nhìn thấy cảnh đó Cao Lôì Hoa lại nhíu mày.

Trước mắt không ngờ Nguyệt Nhị cùng Nguyệt Sư lại đi về trước, phải biết rằng bình thường luôn là Saga về sớm nhất, nhưng hôm nay đến bây giờ nó còn chưa thấy trở về.

Cao Lôì Hoa nhíu mày, tính cách Saga giống như Tĩnh Tâm, lạnh lùng nhưng rất có nguyên tắc. Bình thường nó đi về nhà rất đúng giờ, nhưng mà hôm nay vì sao lại chưa về?

Hơn nữa vừa rồi nhìn biểu tình Nguyệt Nhị cùng Nguyệt Sư cũng không tốt cho lắm, hần là đã có chuyện xảy ra.

Cao Lôì Hoa nhíu mày, nhưng không hỏi gì. Hần đóng cửa lại, sau đó tựa vào một gốc cây to cạnh đó.

Thật lâu sau, rốt cục cổng chính cũng bị người ta nhẹ nhàng mở ra. Một cái đầu đen nhẹ nhàng dò xét rồi chui vào, nhìn xung quanh bốn phía không có ai, bóng người mới lặng lẽ đi vào phòng trong.

- Saga.

Thanh âm của Cao Lôì Hoa đột nhiên vang lên sau lưng Saga.

- A!

Saga cực kỳ hoảng sợ, nó không nghĩ tới Cao Lôì Hoa lại bất ngờ chờ nó ở phía sau cửa, nhưng Saga lại nhanh chóng bỏ chạy vào trong phòng.

- Đứng lại!

Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng!

Thân hình Saga đột nhiên ngừng lại tại chỗ, nhưng hai bả vai của nó không ngừng run rẩy.

- Xoay người lại!

Thanh âm của Cao Lôì Hoa không cho phép sự chống đối! Mấy ngày qua ngoại trừ ngày huấn luyện đầu tiên Cao Lôì Hoa cực kỳ nghiêm túc ra thì thời gian còn lại hẳn đối với bọn nhỏ đều là thương đến tận xương tủy. Nhưng bộ dạng nghiêm khắc này của Cao Lôì Hoa đối với bọn nhỏ vẫn có lực rung động khá lớn.

- Vú em... cháu... có thể không xoay người lại không?

Trong thanh âm của Saga mang theo sự run rẩy.

- Xoay người lại! Ta không muốn lặp lại!

Thanh âm của Cao Lôì Hoa lại tăng thêm một bậc!

Saga cắn chặt răng, quay người lại.

Trên mặt nó là một vết tím bầm, hơn nữa trên trán nó thậm chí còn chảy máu!

Nhìn mặt Saga, đột nhiên Cao Lôì Hoa cảm thấy lòng mình run lên:

- Là ...là chuyện gì xảy ra?

Thanh âm Cao Lôì Hoa hơi hơi mềm xuống.

- Cháu... đánh nhau.

Saga cúi đầu nói:

- Người muốn mắng cứ mắng đi, dù sao cháu cũng biết mình có lỗi!

- Hừ, trước hết để Tĩnh Tâm chữa trị đi đã, chảy máu quá nhiều không tốt đối với thân thể.

Thực sự ngoài ý nghĩ của Saga, Cao Lôì Hoa không ngờ lại không mắng nó mà lại kéo hẳn đi đến phòng Tĩnh Tâm.

Dọc đường đi, Cao Lôì Hoa đi tương đối mau, Saga phải dốc hết sức mới đuổi theo kịp.

Hiện tại, Cao Lôì Hoa đang cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, hiện tại hẳn không quan tâm đến bất cứ cái gì, hẳn chỉ biết một điều rằng đứa nhỏ của hẳn bị thương! Chết tiệt, có người dám động vào đứa nhỏ của hẳn! Nếu Saga là đứa trẻ nghịch ngợm, nó bị thương Cao Lôì Hoa sẽ không chút tức giận.

Nhưng hẳn biết rõ tính cách Saga, nếu đối phương không sai thì Saga tuyệt đối sẽ không vô cớ đánh nhau.

Vì thế mới khiến Cao Lôì Hoa phải nghiêng răng ken két! Không ai có thể động vào đứa nhỏ của Cao Lôì Hoa này, không ai có thể! Đã động vào đứa nhỏ vậy thì hãy chờ mà trả một cái giá đắt đi! Trong mắt Cao Lôì Hoa hiện lên sự lạnh lùng như băng, một loại hàn ý đông cứng lòng người.

- Tĩnh Tâm, cô có trong phòng không?

Cao Lôì Hoa gõ lên cửa phòng Tĩnh Tâm.

- Kẹt...

Tĩnh Tâm mở cửa phòng ra nhìn về phía Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa liền vội kéo thẳng bé Saga sau lưng ra trước mặt nàng.

Nhìn bộ dáng của Saga, Tĩnh Tâm cũng nhíu mày, trên bàn tay mềm mại của nàng nhanh chóng sáng lên một màn bạch quang, sau đó nhẹ nhàng phủ lên mặt Saga. Bạch quang chiếu đến đâu miệng vết thương trên mặt Saga liền lấy tốc độ mắt thường có thể thấy khôi phục lại.

Một lát sau, Tĩnh Tâm thu tay lại. Hiện tại trên mặt Saga ngoại trừ một ít vết máu dính bên ngoài đã không còn vấn đề gì. Nàng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thẳng bé, Saga cắn chặt môi cúi đầu.

Tĩnh Tâm nâng tay phải lên, xem bộ dáng dường như muốn đánh Saga.

Nhưng thẳng nhóc vẫn quật cường cắn chặt môi, trong mắt nó tràn đầy sự ỷ khuất và không cam lòng.

Quả thật, Tĩnh Tâm chậm rãi giơ tay lên rồi đánh mạnh xuống.

‘Chát’ một tiếng giòn vang, một tiếng này khiến toàn bộ tầng trệt đều có thể nghe rõ ràng. Trên lầu, trong lòng Nguyệt Nhị và Nguyệt Sư đều run lên, nhưng cũng chỉ cắn chặt hàm răng không phát một tiếng nào.

Tại thời điểm bàn tay Tĩnh Tâm hạ xuống, hai mắt Saga đã nhắm chặt lại chuẩn bị sẵn sàng chịu lấy một cái bạt tai này.

Nhưng một tiếng ‘chát’ kia vang lên nhưng nó lại không cảm thấy đau đớn chút nào. Saga nghi hoặc mở mắt, nó phát hiện trước mắt mình có một bóng người cao lớn, một bóng người đã từng xuất hiện trong giấc mơ của nó. Một người... một bóng dáng sẽ sẵn lòng vì nó mà đổi đầu với mọi thứ.

- Ba, ba?!

Saga cảm thấy vành mắt mình ướt ướt, miệng nó thì trào hai tiếng mà trong mơ đều muốn kêu lên. Từ nhỏ đến lớn, nó muốn gọi nhất là cái từ đặc biệt này.

Hình dáng tầm thước của Cao Lôì Hoa bỗng nhiên chắn trước mặt Saga. Không biết từ lúc nào Cao Lôì Hoa lại bất ngờ xuất hiện trước mắt nó. Mà một tát của Tĩnh Tâm tự nhiên cũng đánh lên mặt Cao Lôì Hoa.

Saga sững sốt, Tĩnh Tâm cũng sững sốt....

- Được rồi, Tĩnh Tâm. Việc này cứ để ta giải quyết.

Cao Lôì Hoa khước miệng khẽ nhếch, thản nhiên nói.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 33

Tốt Lắm, Hải Tử

Thanh âm của Cao Lôì Hoa rất thản nhiên cứ như một cái tát này căn bản không phải đánh lên mặt hấn vậy.

- Tất cả giao cho ta đi, Tĩnh Tâm!

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười với Tĩnh Tâm, sau đó xoay người nhắc Saga lên:

- Bây giờ, cháu, đi theo ta.

Cao Lôì Hoa kéo Saga đi về phía phòng mình.

- Cháu trách mẹ cháu sao?

Cao Lôì Hoa đột nhiên nói:

- Mẹ không hỏi cháu vì sao mà đã đánh cháu, cháu trách mẹ sao?

Saga hơi sững sốt, rồi lại lắc đầu, khe khẽ thở dài.

- Được, đúng là một đứa con tốt, ta sẽ cho cháu sự kiêu ngạo.

Cao Lôì Hoa vỗ mạnh lên bả vai Saga:

- Không nên trách mẹ cháu, bởi vì cháu sẽ không biết mẹ cháu yêu cháu bao nhiêu. Cháu à, cháu không trách mẹ, chú thật vui.

Saga thật sự làm Cao Lôì Hoa vui vẻ, bởi vì thằng nhóc còn nhỏ mà đã tỏ ra rất hiểu biết.

Lí do Tĩnh Tâm phải nhịn đau xuống tay tát một cái, Cao Lôì Hoa tát nhiên hiểu được, lúc ở trên địa cầu, Vũ Hình cũng làm như thế. Một gia đình không có người cha khiến người phụ nữ phải gồng mình độc lập chống đỡ cả gia đình nên nàng càng hy vọng con mình không phạm sai lầm.

Cho nên, dù thế nào đi nữa, hễ đứa nhỏ đánh nhau, nàng cũng sẽ không hỏi con vì nguyên nhân gì. Đây là một gia đình thiếu bóng người đàn ông, không có đàn ông gánh vác hậu quả hành động của bọn nhỏ, nàng chỉ có thể làm cho đứa nhỏ không muốn đi làm mấy chuyện loại này. Bởi vì nàng không có năng lực giúp con chịu trách nhiệm về những hành vi của chúng, nàng là người mẹ, chứ không phải là người cha.

-Tốt lắm, vào đi!

Cao Lôì Hoa mở cửa phòng ra, kéo Saga vào, sau đó tùy tay đóng cửa phòng lại:

- Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng hỏi.

- Vú em, người muốn mắng thì mắng đi.

Saga đột nhiên cúi đầu, nó không muốn cho Cao Lôì Hoa biết chuyện gì đã xảy ra.

- Chú chỉ hỏi cháu là đã xảy ra chuyện gì?

Cao Lôì Hoa không biết làm sao, chủ kiến của Saga rất mạnh, đây là ưu điểm, nhưng cũng là khuyết điểm, bởi vì chủ kiến quá mạnh sẽ khiến Saga chôn chặt trong đáy lòng rất nhiều chuyện.

Saga cắn chặt răng, nhưng vẫn không nói một lời.

- Ài...

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài một hơi, uất ức chết mất! Đứa nhỏ bị người ta bắt nạt cũng không nói cho hắ biết đã xảy ra chuyện gì! Mẹ kiếp, lúc ở địa cầu có ai dám động đến danh nghĩa của Cao Lôì Hoa hắ chứ? Cao Lôì Hoa hắ có tiếng là bao che khuyết điểm! Đứa nhỏ sai thì đã có hắ dạy bao. Tuy bình thường hắ đối với bọn nhỏ rất tốt, nhưng khi bọn nhỏ phạm sai lầm hắ cũng tuyệt không qua loa!

Thế nhưng Cao Lôì Hoa tự mình có thể dạy bảo bọn nhỏ của mình nhưng hắ không cho phép người khác động đến bọn chúng! Cao Lôì Hoa rất cưng chiều bọn nhỏ, nhưng cũng không phải cưng bọn nhỏ quá sinh hư! Hắ tự có phương pháp giáo dục riêng của mình.

Nhìn Saga tủi thân mà không nói ra, Cao Lôì Hoa chỉ muốn mắng chửi người, nhưng lại không biết nên chửi ai!

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa nhè nhẹ.

- Ai đấy?

Cao Lôì Hoa bực mình hỏi.

- Vú em, là cháu, Nguyệt Nhi, cháu có thể vào không?

Ngoài cửa truyền vào âm thanh của Nguyệt Nhi.

- Vào đi, cửa không khóa.

Cao Lôì Hoa nói lại.

Nguyệt Nhi đẩy cửa phòng đi vào. Đầu tiên nó nhìn Saga đang cúi đầu đứng bên người Cao Lôì Hoa.

- Vú em, chuyện này phần sai không phải buộc về Saga.

Nhìn bộ dạng tủi thân của Saga, Nguyệt Nhi nghĩ rằng Cao Lôì Hoa mắng Saga. Vì thế thay Saga biện hộ một chút. Nghe lời Nguyệt Nhi nói, mắt Cao Lôì Hoa lập lúc sáng ngời:

- Nguyệt Nhi, cháu biết nguyên nhân cùng quá trình gây ra chuyện này không?

- Cháu biết.

Nguyệt Nhi trả lời lại.

- Tốt! Đến đây, nói cho chú nghe mọi chuyện đi! Thằng nhóc Saga này,

hỏi nó như thế nào nó cũng không chịu nói.

Cao Lô Hoa kéo Nguyệt Nhi lại, sau đó ngồi xuống trước mặt Nguyệt Nhi vội vàng hỏi. Nguyệt Nhi hơi sững sốt, sau đó nhẹ nhàng kể lại chuyện phát sinh lúc trưa:

- Vú em, thật ra thì chuyện này Saga không có lỗi.

Ngồi ở bên giường, thân mình Saga run lên, nhưng cũng không có ngăn cản Nguyệt Nhi kể rõ.

- Là một người tên là Peter gây chuyện.

Nguyệt Nhi nói đến tên này thì vẻ mặt cũng trở nên tức giận.

- Để tự em nói.

Saga đột nhiên ngẩng đầu lên nói.

- Là tên đó chửi cháu! Cho nên cháu mới đánh nó!

- Nó chửi gì?

Cao Lô Hoa hỏi mọi tiếng, hắn đã hơi bứt giận, ở đây cũng được mấy ngày rồi, nhưng hắn vẫn chưa đi coi cuộc sống ở trường của bọn nhỏ, đúng là đáng trách thật.

- Hắn chửi cháu là con hoang! Hắn còn nói cháu là mẹ mày không biết cùng với thằng đàn ông nào mới sinh ra thằng con hoang như mày! Hắn nói mẹ cháu là tiện nhân! Cháu liền xông lên "dập" hắn!

Saga cắn chặt răng, lời nói gần như rống lên!

- Cháu đánh không lại hắn?

Cao Lô Hoa nhíu mày, thực lực Saga cũng không tồi, thậm chí trong đám bạn cùng lứa cũng được coi là thiên tài! Saga là kiếm sĩ bậc ba Hắc Thiết, hơn mười tuổi đã đạt tới bậc ba, cho nó thêm vài năm, bậc bảy cũng không phải là không tưởng!

- Không, cháu tuyệt đối nắm chắc giết được hắn!

Giọng điệu Saga lạnh lùng như băng, thậm chí có pha lẫn vài phần sát ý!

- Vậy sao cháu bị thương?

Thanh âm Cao Lô Hoa rất nhẹ, nếu đứa nhỏ kia không đánh lại Saga, thì phải có người làm chỗ dựa cho đứa nhỏ đó. Hừ, tốt lắm! Có kẻ đứng sau chứ gì! Khóe miệng Cao Lô Hoa nhếch lên, đã vậy, ta liền cho nó cùng với thằng đứng sau làm mấy chuyện này hướng tới thân sám hối luôn!

- Là một giáo viên trong kỳ sĩ học viện.

Tay Saga nắm chặt, kể chuyện phát sinh lúc trưa:

Khi đó, thằng kêu là Peter đã bị Sa sa đánh ngã xuống đất, Saga đang cười lên trên người hắn đánh điên cuồng!

Lúc này một tên giáo quan (sĩ quan huấn luyện) kỳ sĩ học viện đột nhiên tới. Sau đó hắn giật Saga cùng Peter ra, hỏi bọn nhỏ vì sao đánh nhau.

Saga liền nói là Peter làm nhục mình.

Giáo viên liền hỏi Saga là Peter rốt cuộc làm nhục hắn thế nào. Saga không biết làm sao đành phải theo một cách thức diễn đạt đặc biệt khác kể

lại một lần nữa.

Nhưng không nghĩ tới là tên giáo viên này không những không giáo huấn Peter, ngược lại cười lạnh với Saga nói:

- Như thế nào? Chẳng lẽ Peter hần nói sai cái gì sao? Mẹ ngươi đã làm ra chuyện đó cả đê đô có ai là chẳng biết? Ai cũng biết mẹ ngươi đã làm những chuyện đồi bại gì mới sinh ra cái loại con hoang như các ngươi, ngay cả cha mình là ai cũng không biết thì không phải là con hoang thì là gì!

Saga cực kỳ phẫn nộ, không chút suy nghĩ liền tung một quyền về phía tên kia.

Phẫn nộ làm Saga mất đi bình tĩnh, liền rơi vào bẫy của người khác.

Tên giáo viên này tên là Peter Ansfelden, lại nói tiếp, tên Peter Ansfelden này cùng với mấy người Saga cũng không xa lạ gì, mới đầu khi Tĩnh Tâm mang bọn nhỏ đến đế quốc Quang Minh, Peter Ansfelden thấy Tĩnh Tâm nổi bật như tiên nữ, liền điên cuồng theo đuổi, sau lại thất bại mà chấm dứt. Nhưng bụng dạ hần hẹp hòi vẫn ghi hận trong lòng.

Cho nên hần không lúc nào là không nghĩ cách tìm phiền toái cho mấy đứa con của Tĩnh Tâm, nói cách khác tất cả những chuyện này, đều là âm mưu nhằm vào Saga mà thôi, nhưng lúc phẫn nộ Saga cũng không nghĩ nhiều đến thế! Một quyền đánh thẳng về phía Peter Ansfelden.

Ra tay với giáo viên chính là khiêu chiến! Kết quả lẽ thực lực kiếm sĩ bậc ba Hắc Thiết của hần đương nhiên không phải là đối thủ của chiến sĩ bậc năm Hoàng Kim Peter Ansfelden.

Kết quả thì không cần nghĩ cũng biết, Saga bị đánh một trận đến là bi thảm. Sở dĩ Petei Ansfelden dám động vào mấy người Saga, là bởi vì không ai đứng ra làm chỗ dựa cho bọn Saga cả! Tuy nghe đến thái tử điện hạ đang theo đuổi Tĩnh Tâm, nhưng mà thái tử điện hạ cũng không vừa ý cho lắm đối với mấy đứa con này của Tĩnh Tâm.

Mà người theo đuổi Tĩnh Tâm, quang minh kỵ sĩ bậc sáu Luke là tên chân chính theo chủ nghĩa kỵ sĩ. Kêu Saga ra tay trước, tên Luke kia cũng sẽ không biết xấu hổ nhảy ra tính sổ với hần!

Chỉ tiếc là Peter Ansfelden không hề biết, bọn Saga hiện tại không phải là không có hậu thuẫn, ngược lại, hậu thuẫn của bọn nhỏ bây giờ rất là kiên cố! Hơn nữa, quan trọng nhất là, cái hậu thuẫn này dường như rất bao che khuyết điểm! Khả khả!

- Hừ hừ! Giỏi! Giỏi lắm! Thật sự giỏi!

Cao Lô Hoa cắn răng giọng căm hận nói.

- Cũng dám động đến hài tử của ta, thực mẹ nó... giỏi quá mà!

Cao Lô Hoa cực kỳ tức giận nhưng lại rất bình tĩnh!

- Thế nào? Saga, Muốn báo thù phải không?

Cao Lô Hoa xoay người lại rất tà ác cười với Saga.

- Đương nhiên!

Saga không chút do dự nói.

- Được, tốt lắm hài tử!

Cao Lôì Hoa lại vỗ vỗ Saga thật mạnh:

- Cho cháu một nhiệm vụ, ngày mai cháu đi chặt bỏ một bàn tay với đầu lưỡi ghê tởm của thằng nhóc Peter kia, không làm thì thôi đã làm phải làm đến cùng!

Saga có chút kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa, dù sao đó cũng là Học viện Ma võ Thánh Peter, ở trong học viện làm như vậy dường như không đúng cho lắm.

- Không cần sợ, tất cả hậu quả chú chịu! Chú chỉ cần biết, cháu dám hay không dám!

Cao Lôì Hoa âm trầm nghiêm mặt nói.

- Dám!

Saga nắm chặt tay, nhẹ giọng đáp.

- Tốt! Rất tốt!

Cao Lôì Hoa nở nụ cười điên cuồng! Dám động vào đứa nhỏ của hắn, Cao Lôì Hoa vĩnh viễn sẽ không bỏ qua! Cao Lôì Hoa tự tin cười, sự tự tin đến từ thực lực! Thực lực cấp bảy đỉnh phong! Cao Lôì Hoa tin tưởng mình tuyệt đối không thể kém so với cường giả thánh cấp bậc bảy nơi đây! Thậm chí, Cao Lôì Hoa cho rằng bản thân mình còn mạnh hơn bậc bảy! Bởi vì, dường như cái lão thánh giai lôì hệ trong rừng rậm cũng không mạnh lắm mà. À, dường như cái lão kia là viện trưởng gì gì đó, không biết là người của học viện nào? Cao Lôì Hoa âm thầm nghĩ, giữa trưa vì lo lừa khỏi ma tinh trên tay lão nên thân phận lão cũng quên bém đi mất, ôi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 34

Chúng Ta Đã Làm Thì Phải Quang Minh Chính Đại

Tốt! Tốt lắm!

Cao Lô Hoa điên cuồng cười phá lên. Đối với những người dám đụng đến những đứa trẻ của hắn, Cao Lô Hoa vĩnh viễn sẽ không bỏ qua. Tuy nhiên, Cao Lô Hoa cũng không phải là tuýp người đầu óc ngu si tứ chi phát triển chỉ dựa vào sức mạnh để giải quyết vấn đề. Cho dù phải sử dụng đến nắm đấm để nói chuyện thì cũng phải tìm lý do cho quang minh chính đại, dù sao Saga vẫn là học sinh của học viện, Cao Lô Hoa cũng không muốn cho Saga rơi vào tình cảnh bị cô lập, phân biệt.

Trầm tư suy nghĩ một lát, Cao Lô Hoa đột nhiên hỏi:

- Saga, học viện các cháu có cho phép học sinh khiêu chiến lẫn nhau không?

Cao Lô Hoa nghĩ tới một số tình tiết có phần gàn dở đã từng xem trên mạng. Đó là cách khiêu chiến của quý tộc.

- A, có.

- Học sinh có thể khiêu chiến đối phương, nhưng đối phương cũng có thể từ chối lời khiêu chiến.

- Vậy có cái gì quyết đấu sinh tử không?

Cao Lô Hoa lại hỏi.

- Cũng có, nhưng phải được nhiều vị giáo sư trong học viện đồng ý, sau đó song phương chấp thuận mới được.

Saga đáp.

- Ô, như vậy quyết đấu sinh tử rất phiền toái nhỉ? Vậy thì không được rồi, Saga, trong quyết đấu bình thường thì có thể làm bị thương đối phương hay không?

Cao Lô Hoa hỏi, đồng thời một tình huống vi diệu đã hình thành trong đầu hắn.

- Dĩ nhiên là có thể, dù sao đao kiếm vốn vô tình, trong quyết đấu nếu đối phương không đầu hàng, bị thương là điều khó tránh khỏi.

Saga đáp.

- Vậy à.

Cao Lôì Hoa vổ nhẹ cầm suy nghĩ chốc lát, sau đó kéo Saga qua bên nói vào tai hần:

- Được! Ngày mai, cháu cứ như vậy... lại làm vậy... Nêu hần không như vậy, cháu cứ như vậy, cuối cùng chú như vậy, lại như vậy...

Saga vừa nghe, vừa hưng phấn gật đầu lia lịa, miệng không ngớt phát ra từng tiếng ừ hừ.

- Tốt lắm! Ngày mai sẽ xem cháu thể hiện thế nào! Chi cần hần dám lên đài nhận khiêu chiến, liền phế hần đi! Phải biết rằng chúng ta là người văn minh, cho nên, chúng ta phải phế hần một cách quang minh chính đại!

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc âm hiểm.

Khóe miệng Saga cũng bất giác lộ ra nét cười giống Cao Lôì Hoa:

- Phải làm một cách quang minh chính đại!

Lát sau, Cao Lôì Hoa cũng không nói thêm cái gì, chỉ bảo Saga cùng Nguyệt Nhi về nghỉ ngơi.

Sau khi chờ bọn nhỏ trở về phòng, Cao Lôì Hoa cười lạnh lẽo:

- Dám động đến lũ trẻ của ta, thực gan lớn bằng trời. Hắc hắc! Quả là dám động thủ trên đầu Thái tuế à!

Ngày hôm sau, vẫn đúng 6 giờ. Nhưng hiện tại đã không cần Cao Lôì Hoa đi gọi nữa, mấy người nhà Tĩnh Tâm đều đã thanh thói quen rời giường, dụi mắt sau đó đến tập hợp dưới lầu.

- Hê, ngày hôm nay mọi người tinh thần không tồi nha, vậy hôm nay, chạy năm cây số. Thế nào?

Cao Lôì Hoa hắc hắc cười nói.

Tĩnh Tâm gật gật đầu, Saga gật gật đầu, Nguyệt Sư nhún vai ra vẻ không ý kiến, duy chỉ có Nguyệt Nhị mặt mày trắng bệch một cách thê thảm.

- Cứ vậy đi, mục tiêu, 5 cây số!

Cao Lôì Hoa vung mạnh tay lên, dẫn dâđu hướng ra ngoài bắt đầu chạy.

Nguyệt Nhi mặt trắng bệch, nàng hiện tại cảm thấy chính mình có khả năng là ma pháp sư có thể lực tốt nhất. Thật sự, hiện tại trên thế giới căn bản tìm không ra một pháp sư có thể một hơi chạy một cây số mà không bị thở dốc.

Tuy nhiên, hiện giờ Cao Lôì Hoa đã không giống lần đầu tiên lấy tốc độ chạy 100 mét ra mà phi như ngựa giống, chỉ dẫn theo người một nhà chậm rãi chạy.

Năm cây số qua đi, Nguyệt Nhi đáng thương lại một lần nữa mặt trắng bệch như tờ giấy để Cao Lôì Hoa cõng về nhà.

Dùng bữa sáng thật ngon lành xong, ba đứa nhỏ sửa sang lại một chút rồi đi đến học viện.

Nhưng hôm nay khác hẳn mọi hôm, Cao Lôì Hoa cũng không đưa tiễn bọn nhỏ đến cửa, mà là ôm quả bóng vàng Slime đi theo phía sau bọn nhỏ cùng đi tới học viện.

Cao Lôi Hoa nắm nắm tay, dị năng vốn đã khôi phục hơn tám phần. Trạng thái như vậy dĩ nhiên không tồi chút nào.

Phía trước Cao Lôi Hoa, Saga khoe miệng lộ ra đường cong quý dị, hai tay của nó đều run rẩy, không phải bởi vì e ngại, mà là hưng phấn.

Từ lúc Cao Lôi Hoa nói với nó buổi sáng hôm nay phải làm cái gì, Saga lần đầu tiên mất ngủ. Hưng phấn khiến cả người nó bị chìm trong một loại trạng thái khó hiểu. Loại trạng thái này cực kỳ dễ chịu, ít nhất Saga cảm giác chính mình có thể tấn công với một trăm hai mươi phần trăm thực lực.

Dọc theo đường đi ba đứa nhỏ cũng chưa nói một câu. Mà đi theo phía sau bọn Saga, Cao Lôi Hoa cũng không mở miệng lấy một lần, ánh mắt hẩn nhìn Saga đang hưng phấn. Hôm nay có khả năng là hai tay Saga lần đầu tiên trong cuộc sống của nó nhiễm máu.

Nhưng việc này sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Tại thế giới vũ lực là tuyệt đối này, không cần cái thứ hình hoa làm cảnh trong nhà. Với lực lượng của Cao Lôi Hoa là có thể bảo vệ mấy đứa nhỏ có thể sinh tồn trong loạn thế, nhưng làm như vậy, bọn nhỏ cũng mất đi bản năng sinh tồn ở thế giới này. Đó là điều Cao Lôi Hoa lại không hề mong muốn.

Rất nhanh, bốn người đã đi tới cửa Học viện Ma Võ Thánh Peter.

Nhìn cánh cửa học viện thật lớn, Cao Lôi Hoa không mở to mắt cũng thấy bảy chữ "Học viện Ma Võ Thánh Peter" to khủng bố đập thẳng vào mắt.

"Học viện Ma Võ Thánh Peter" bảy chữ to ánh vàng rực rỡ treo ở phía trên cửa lớn học viện, cũng không dùng đến vật gì chống đỡ.

- Đây là dùng ma pháp "Phù Không Thuật" treo lên.

Nguyệt Nhị thấy Cao Lôi Hoa nhìn chằm chằm bảy chữ kia, liền nhỏ giọng giải thích một chút.

- Tương đối sáng tạo đó!

Cao Lôi Hoa cảm thán một chút rồi nói:

- Tốt lắm, vào đi thôi.

Nhìn xong, Cao Lôi Hoa cũng không thèm để ý mấy chữ to này, thẳng một đường tiến vào.

- Đứng lại, nơi này là học viện Ma Võ Thánh Peter, xin đưa ra giấy thông hành của người, người không phận sự không được đi vào.

Hai gã đại hán thân mang khôi giáp giống kỵ sĩ Âu Châu thế kỷ 17 chắn trước người Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn ba đứa nhỏ, không ngờ đám nhóc này lại không nói cho hắn biết rằng học viện không phải ai đều có thể đi vào.

Saga khẽ nhếch miệng, ngày hôm qua nó rất kích động, không ngờ đã quên nói cho Cao Lôi Hoa muốn tiến vào học viện phải có giấy thông hành.

- À, ờ, tôi là phụ huynh của ba đứa trẻ, hôm nay tới có chút việc.

Cao Lôi Hoa chen qua ba đứa nhỏ nói với hai đại hán kia.

- Thật xin lỗi, người không liên quan không được đi vào.

Hai đại hán giống như người máy cứng nhắc trả lời với giọng đều đều.

- Ách!

Cao Lô Hoa đã có điểm buồn bực!

- A? Đây không phải Nguyệt Nhi sao? Có chuyện gì thế?

Đúng lúc này, một giọng nữ thật êm tai vang lên bên cạnh bọn Cao Lô Hoa. Cao Lô Hoa quay đầu nhìn qua, bên cạnh bọn họ là một siêu cấp mỹ nữ mặc ma pháp trường bào màu hồng.

Mái tóc ngắn màu vàng khiến nàng sự thu hút đặc biệt, vì là hỏa hệ pháp sư, ánh mắt của nàng cũng có màu đỏ. Đây là tượng trưng cho ma đạo sĩ bậc sáu, ở thế giới này tu luyện ma pháp đạt tới bậc sáu, ánh mắt sẽ chuyển biến nhan sắc do tu luyện ma pháp khác nhau. Hơn nữa loại màu sắc biến đổi này cùng màu đỏ trời sinh không giống, thực dễ dàng nhận ra. Bởi vì màu sắc của ma đạo sĩ còn có một tia hào quang. Mãi cho đến sau thánh giai mới có thể biến mất.

- Ủa? Là Diệp Diễm đạo sư.

Nguyệt Nhi nhìn thấy mỹ nữ ma pháp này liền tôn kinh kêu lên.

- A. Nguyệt Nhi, thời gian đã không còn sớm sao lại còn không đi vào?

Diệp Diễm cười hỏi.

- Việc này, là bởi vì vú em của chúng em đến đây, nhưng là bọn họ không cho vú em của chúng em đi vào.

Nguyệt Nhi khẽ chỉ vào Cao Lô Hoa.

- Vú em?

Diệp Diễm đưa mắt nhìn Cao Lô Hoa sau đó nhẹ nhàng cười nói:

- Hóa ra là phụ huynh của Nguyệt Nhi, vậy đi theo tôi. Nếu là phụ huynh của Nguyệt Nhi thì không có chuyện gì.

Diệp Diễm nhẹ nhàng cười, sau đó đi lên cùng hai kỵ sĩ kia nói vài tiếng. Sau đó cười xoay người vẫy tay với mấy người Cao Lô Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 35

Mỹ Nữ Đạo Sư Diệp Diễm

Nguyệt Nhị, cháu kêu Diệp Diễm là gì?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- À, vú em, Diệp Diễm giáo sư là đạo sư dạy chúng cháu ma pháp. Hơn nữa tại học viện cô ấy là một trong số những người đối xử rất tốt với chúng cháu.

Nguyệt Nhị giới thiệu tiếp:

- Diệp Diễm đạo sư không chỉ xinh đẹp, mà còn là lục cấp cường giả. Cháu ở học viện cũng được cô ấy chiếu cố rất nhiều.

- A, vậy chú đây phải cảm ơn nàng ta rất nhiều. Xem ra Nguyệt Nhị đánh giá cô ấy rất cao.

Cao Lô Hoa mỉm cười, trong lòng lại thầm nghĩ: “Đừng nói đâu xa, mẹ mấy đứa cũng lợi hại không kém đâu. Đại Kiếm Sư bậc sáu, chỉ là mấy đứa không biết mà thôi”.

Mắt nhìn Diệp Diễm đạo sư đang vẫy tay với bọn họ, Cao Lô Hoa mỉm cười. Không biết vì lẽ gì, vừa rồi lúc đi qua bên người nàng, Cao Lô Hoa luôn có thể cảm thấy một loại cảm giác rất quen thuộc trên người nàng, cũng không phải đã từng quen với nàng. Mà là nàng có một loại khí chất kỳ lạ, cái loại nói chuyện này, mang theo một chút cảm giác cô độc.

Giống như, loại cảm giác trước khi mình chấp hành nhiệm vụ ngày xưa.

“A, suy nghĩ linh tinh rồi.” Cao Lô Hoa vỗ vỗ đầu, sau đó cùng ba đứa nhỏ đi theo phía sau Diệp Diễm hướng vào trong học viện.

Quả nhiên, Diệp Diễm mặt mũi tương đối lớn, lần này hai kỵ sĩ cũng không ngăn cản Cao Lô Hoa nữa.

- Ha ha, Diệp Diễm giáo sư thật uy phong! Lần này thật sự đa tạ cô.

Cao Lô Hoa cười nói.

- Giáo sư?

Diệp Diễm nghi hoặc cười nói:

- Tôi là đạo sư nơi này thôi, bọn họ tự nhiên cũng cho ta chút thể diện. Tôi chỉ nói anh là bằng hữu của tôi, bọn họ cũng sẽ không ngăn cản bằng hữu của tôi.

- Cảm ơn Diệp Diễm đạo sư.

Cao Lô Hoa mỉm cười.

- Không có gì phải cảm ơn, anh là phụ thân của Nguyệt Nhị hả? Trông anh vẫn còn trẻ tuổi lắm.

Diệp Diễm quay về Cao Lô Hoa cười.

- Phụ thân?

Cao Lô Hoa sững sốt, rồi chỉ đành cười trừ. Hiểu ra người nơi này chưa từng nghe qua chức nghiệp vú em này, liền đem vú em trở thành cha. Tuy nhiên Cao Lô Hoa lại không có giải thích, ngược lại còn đồng ý:

- Cứ xem là vậy.

Nhìn ba đứa nhỏ xinh xắn khiến bao người yêu mến ở phía sau, Cao Lô Hoa không thể không cảm thán nói.

- Đúng rồi, anh tên là gì? Tôi cũng không thể kêu anh là “anh” mãi được.

Diệp Diễm nhẹ nhàng cười.

- Gọi tôi là Cao Lô Hoa đi.

Cao Lô Hoa trả lời.

- Được, Cao Lô Hoa.

Diệp Diễm gọi tên của hắn:

- Cao Lô Hoa tiên sinh, không phải tôi có thành kiến với anh. Chỉ là tôi thật sự không chấp nhận được.

Diệp Diễm nhìn Cao Lô Hoa thản nhiên nói:

- Anh là phụ thân của bọn Nguyệt Nhị, nhưng nhiều năm như vậy, tôi đều không thấy anh xuất hiện bên chúng. Thân là một người cha, anh thực vô trách nhiệm đó!

- Cảm ơn vì lời nhắc nhở của cô.

Cao Lô Hoa thở dài, bởi vì một câu này, hảo cảm Cao Lô Hoa đối với Diệp Diễm lại tăng thêm vài phần:

- Diễm ấy, tôi đã chú ý tới. Từ hôm nay trở đi, tôi vĩnh viễn sẽ không tiếp tục để mấy đứa nhỏ này chịu một chút ủy khuất nào nữa.

Tuy lời nói của Cao Lô Hoa rất bé, nhưng lại đủ cho ba đứa nhỏ phía sau nghe được. Đây là lời thề của Cao Lô Hoa cũng là hứa hẹn đối với ba đứa nhỏ!

- Như vậy là tốt.

Diệp Diễm gật gật đầu:

- Bọn Nguyệt Nhị lúc còn là ấu thơ đã chịu nhiều thiệt thòi. Hy vọng anh có thể bù đắp cho chúng.

- Tôi biết, tôi sẽ làm được.

Ánh mắt Cao Lô Hoa mang theo sự từ ái, còn có chút đau lòng. Hắn không thể tưởng tượng được phụ thân bọn nhỏ vì cái gì có thể vứt bỏ mấy đứa nhỏ này. Mà Tĩnh Tâm cũng cho tới bây giờ cũng không hề hé môi với hắn về phụ thân bọn nhỏ (tới nói chuyện còn chưa được 1 lời mà đòi thủ thi

chuyện này chuyện kia. Vốn là, Cao Lôi Hoa nghĩ đến phụ thân bọn nhỏ có lẽ rời khỏi bọn chúng một năm trước. Bởi vì đứa nhỏ nhất Rudolph mới được một tuổi, chính là hiện tại nghe Diệp Diễm vừa nói, dường như mấy đứa Nguyệt Nhị đã nhiều năm không có phụ thân.

“A.” Cao Lôi Hoa lắc đầu, không nghĩ nữa. Phiền! Hắn cũng không muốn đi hỏi Tĩnh Tâm, dù sao Tĩnh Tâm muốn nói đều đã thông qua vài loại cách thức biểu đạt cho hắn. Không muốn nói thì hỏi cũng vô nghĩa, Cao Lôi Hoa luôn cho rằng làm người nên có bí mật của riêng mình, nếu không thì cũng chẳng khác gì cái nhà không cửa rộng toang hoác mời bác thoải mái vào chơi đâu.

- Đúng rồi, không biết Cao Lôi Hoa tiên sinh đột nhiên đến học viện có chuyện gì vậy?

Diệp Diễm nhẹ giọng hỏi.

- A, là có chút việc.

Cao Lôi Hoa cười nhẹ:

- Tuy nhiên không phải là việc gì lớn, chỉ là chút việc vặt. Đúng rồi, Diệp Diễm đạo sư, có thời gian rảnh ta mời cô ra ngoài dùng một bữa cơm nhé.

- Ý của anh là gì?

Diệp Diễm nhú mày:

- Phải nhớ anh đã là phụ thân của đám Nguyệt Nhị, sao lại còn muốn mời ta ăn cơm?

- ???

Cao Lôi Hoa đàn thôi mắt, ngẩn tò te không hiểu gì cả, ăn bữa cơm thôi mà, chẳng lẽ có liên quan gì đến thân phận của mình?

May mắn, Nguyệt Nhị các nàng đã quen với trình độ hiểu biết về cuộc sống của Cao Lôi Hoa. Nguyệt Nhị khe khẽ nói với Cao Lôi Hoa:

- Vú em, chuyện này, mời một người con gái đi ăn cơm là có ý muốn ước hẹn với nàng.

“Sặc!” Cao Lôi Hoa gãi đầu vội vàng giải thích:

- Chuyện này, Diệp Diễm giáo sư, tôi không phải có ý này! Ý của tôi là mấy đứa Nguyệt Nhị ở trường học được cô chiêu cố, tôi chỉ là muốn mời cô ăn cơm để bày tỏ lòng biết ơn. Tôi thật sự không có ý gì khác. Cô đừng hiểu lầm.

Diệp Diễm khẽ nhìn hai mắt Cao Lôi Hoa, ánh mắt là cửa sổ tâm hồn của con người.

Theo trong mắt Cao Lôi Hoa, Diệp Diễm thấy được – chân thành.

- Được rồi.

Diệp Diễm đỏ mặt nhẹ nhàng gật đầu, tuy rằng đôi phương không có ý ước hẹn, nhưng cùng người ta đi ăn cơm vẫn có ý là ước hẹn nha.

- Được rồi, vú em. Cháu cùng Diệp Diễm đạo sư phải đi tới Ma pháp ban. Nguyệt Sư phải đi Trọng kiếm sĩ ban. Mà Saga phải đi Khinh kiếm sĩ ban.

Là ba nơi khác nhau. Nguyệt Nhị phát phát tay với Cao Lôi Hoa.

Mấy ngày nay, quan hệ tốt nhất với Cao Lôi Hoa dường như vẫn là nhà đầu Nguyệt Nhị. Cũng không biết có phải bởi vì nguyên nhân mỗi sáng đều được Cao Lôi Hoa công về nhà hay không.

- Như vậy à, vậy được rồi, Saga chúng ta đi thôi.

Cao Lôi Hoa trả lời, phát phát tay chào Nguyệt Nhị cùng Nguyệt Sur:

- Tự mình cẩn thận một chút, chú cùng Saga đi trước. Ha ha.

Nhìn Cao Lôi Hoa cùng Saga đi xa, Nguyệt Nhị mới xoay người lại cùng Diệp Diễm đi tới ma pháp ban.

- Nguyệt Nhị, phụ thân bọn em tuổi thật là trẻ nha. Tuy nhiên, còn quá trẻ tuổi mới có thể vô trách nhiệm như vậy.

Diệp Diễm nhìn bóng dáng Cao Lôi Hoa đi xa hơi bất mãn nói. Ấn tượng đầu tiên của Diệp Diễm về Cao Lôi Hoa cũng không tốt lắm, bởi vì theo bản năng nàng xếp Cao Lôi Hoa vào loại nam nhân vô trách nhiệm. Nếu không phải Cao Lôi Hoa nói qua sẽ chịu trách nhiệm với bọn nhỏ, Diệp Diễm căn bản sẽ không để ý tới lời mời ăn cơm của Cao Lôi Hoa.

- Diệp Diễm đạo sư, ông ấy không phải là phụ thân của chúng em.

Nguyệt Nhị khẽ giọng nói, chỉ là âm thanh rất nhỏ Diệp Diễm cũng không nghe được.

“Tuy nhiên, ông ta thực sự còn tốt hơn so với phụ thân chúng ta.” Nguyệt Nhị trong lòng thầm nghĩ, đặc biệt một câu kia của Cao Lôi Hoa “tôi vĩnh viễn sẽ không tiếp tục để mấy đứa nhỏ này chịu một chút ủy khuất” cũng in sâu vào trong lòng nàng, không chỉ là nàng, chỉ sợ Saga cùng Nguyệt Sur cũng giống như vậy... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 36

Không Phải Đồng Rác Thì Nhận Khiêu Chiến Của Ta

Saga hưng phấn cùng Cao Lô Hoa đi về hướng khu học viện kiếm sĩ.

Dựa theo lời Cao Lô nói, bây giờ việc Saga phải làm chính là đối mặt với Peter.

Theo Cao Lô Hoa đoán, sau khi Saga gặp Peter có thể xảy ra hai trường hợp. Thứ nhất là Peter đắc chí lại vũ nhục Saga, bởi vì chuyện hôm qua, khả năng trường hợp này xảy ra rất lớn. Thứ hai là Peter sẽ tạm thời trốn tránh Saga, sợ Saga trả thù, tuy nhiên khả năng trường hợp này xảy ra không cao.

Nếu là trường hợp thứ nhất thì rất tốt, nếu là trường hợp thứ hai, Saga đành phải đi tìm Peter rồi, nói chung là buộc Peter phải thượng đài khiêu chiến là xong.

- Hy vọng thằng ôn đó tự vác xác đến khiêu khích ta.

Saga mỉm cười tà ác.

Đi một lát liền thấy phía trước có một luyện võ trường khá lớn. Bên trong trang thiết bị đầy đủ, hơn nữa người rất đông. Saga chỉ khoảng sân luyện võ trường kia nói với Cao Lô Hoa:

- Vú em, ngay phía trước là nơi sáng nay chúng cháu tu luyện.

- Ủ, được rồi, cháu đến đây đi. Thằng nhóc Peter giao cho cháu tự giải quyết, nếu cái tên "Pe cái gì đen" đó ra mặt thì để ta giải quyết là được.

Cao Lô Hoa duỗi ngón tay, một tia lôi quang mờ mờ từ đầu ngón tay toát ra! Thực lực bậc bảy giải quyết một tên bậc năm khá dễ dàng! Không sợ cái tên Peter Ansfelden đến, chỉ sợ hấn không đến thôi!

Như đã bàn, Saga lạnh lùng đi về phía luyện võ trường. Chỉ là khác lần trước, nắm tay Saga run nhẹ, đây là run vì hưng phấn. Saga lúc đi đến cố ý gây sự chú ý cho Peter.

- Ô~ đây chẳng phải là Saga đồng học thiên tài kiếm sĩ sao!

Peter vừa thấy Saga đến, tinh thần lập tức phấn khởi cười nói với Saga:

- Thế nào, vết thương trên mặt không ngờ hết rồi! Xem ra người mẹ không biết xấu hổ của ngươi cũng khéo tay đấy!

Peter đi tới trước mặt Saga, dùng vẻ mặt tươi cười châm biếm Saga.

- Tránh ra.

Saga lạnh nhạt nói.

- Ha ha ha ha! Không ngờ ngươi vẫn còn kiêu ngạo như vậy à đồ con hoang!

Peter cười điên cuồng, nhiệm vụ của hắn chính là kích động Saga, làm Saga lại ra tay đánh hắn, thế là hắn thành công rồi.

- Được, giỏi lắm!

Saga giương nắm đấm với Peter.

Trong mắt Peter hiện lên vẻ hưng phấn, Saga là thiên tài, hơn nữa Saga đối nhân xử thế khá bình tĩnh. Chỉ là khi chuyện liên qua đến mẹ Tĩnh Tâm của hắn, Saga luôn dễ dàng nổi giận, Tĩnh Tâm chính là điểm yếu của Saga.

Nhưng mà hôm nay Saga hình như không giống so với trước kia. Mặc dù nổi giận nhưng không có ra tay đánh hắn.

- Ha ha! Chẳng lẽ ngày hôm qua bị dọa vỡ mật? Có giỏi thì đánh ta xem!

Peter thấy Saga không dám động thủ, liền bắt đầu kiêu ngạo.

- Hắc hắc.

Saga cười lạnh lùng, xoát một tiếng rút trường kiếm chỉ vào Peter:

- Ta, Saga Thanh đồng kiếm sĩ bậc ba, khiêu chiến ngươi!

Saga lạnh lùng nói:

- Đáp ứng lời khiêu chiến của ta đi, Peter.

Peter không nghĩ tới Saga lại đột nhiên ra thủ đoạn như vậy. Peter bây giờ bắt quá mới là một gã Hắc thiết kiếm sĩ bậc hai, sao có thể là đối thủ của Saga – Thanh đồng kiếm sĩ bậc ba.

- Ta... ta vì sao phải nhận khiêu chiến của ngươi.

Peter đáp lại, giọng hơi đuối.

Saga lạnh lùng hừ một tiếng

- Rác rưởi!

- Ngươi... ngươi nói cái gì!

- Rác rưởi

Saga lạnh nhạt đáp:

- Không dám nhận khiêu chiến của ta, loại rác rưởi như ngươi không có tư cách nói chuyện trước mặt ta! Cút ngay hoặc là nhận khiêu chiến của ta.

Lý trí nói cho Peter, hắn nên cự tuyệt! Nhưng nếu một khi cự tuyệt, bản thân ở học viện sẽ không ngẩng đầu nên được! Thế giới này rất thực tế, chỉ cần cấp bậc hai người không quá chênh lệch, nếu không dám nhận khiêu chiến của người khác thì chính là kẻ nhu nhược, vĩnh viễn bị người khinh thường.

Liều mạng! Peter kiên quyết hạ quyết tâm trong lòng! Tội đa bị hắn đánh một chút, sợ cái gì! Cùng lắm thì gọi Peter Ansfelden ra mặt.

Chỉ đáng tiếc là lần này Peter đã sai lầm rồi! Lần này Saga cũng không dự định dễ dàng buông tha cho hắn! Án theo yêu cầu của Cao Lô Hoa, Saga phải làm cho chính Peter mở miệng.

- Được! Ta chấp nhận!

Peter làm bộ thê chết không lui:

- Thời gian, địa điểm, người chọn đi!

Sau khi thấy Peter đã đáp ứng, khoé miệng Saga nhếch lên gian ác! So với tưởng tượng còn đơn giản hơn.

Tên Peter này quả thật rất biết phối hợp! Thậm chí không cần Saga phải nghĩ nhiều.

- Không cần phải chọn cái gì!

Saga cười âm hiểm:

- Thời gian chính là bây giờ, địa điểm chính là nơi này! Ngay bây giờ, trận chiến của chúng ta bắt đầu luôn đi!

Trường kiếm của Saga rung lên.

- Ngay... ngay bây giờ?

Peter yếu ớt hỏi.

- Đương nhiên. Chờ đợi không bằng luôn và ngay.

Saga giờ kiếm lên:

- Đến đây đi, Peter, để ta nhìn xem người cuối cùng là loại rác rưởi gì.

Peter cắn chặt răng, tay phải hấn âm thầm đẩy đẩy đồng bọn, ý bảo hấn đi gọi Peter Ansfelden đến.

Tên đồng bọn bên cạnh gật gật đầu, lặng lẽ lui về phía sau mấy bước, sau đó len lén chạy ra khỏi luyện võ trường. Chạy tới khu viện kỵ sĩ, nơi Peter Ansfelden ở.

Xa xa, Cao Lôì Hoa nhìn theo tên kia, cười thầm nhưng cũng không ngăn trở. Cao Lôì Hoa chính là muốn để cái tên Peter Ansfelden kia lại đây! Không đến, Cao Lôì Hoa làm sao dạy dỗ hấn được! Hắc hắc.

Saga rút trường kiếm sau đó liền nhảy lên trên sàn tập.

- Đến đây đi, Peter. Cho ta thưởng thức kiếm kỹ của người nào!

Không còn cách nào khác, Peter đành cắn chặt răng, rút bội kiếm của mình đi đến đài khiêu chiến.

Saga đắc ý cười, ba phút, Cao Lôì Hoa đã nói với Saga, nếu muốn biến Peter thành tàn phế chỉ có ba phút thời gian! Bởi nếu không có gì bất ngờ, sau ba phút tên giáo quan kỵ sĩ học viện Peter Ansfelden kia sẽ có thể đến đây.

"Ba phút." Trong mắt Saga lấp lánh một tia hắc quang, lúc này con người Saga so với đêm tối còn đen hơn vài phần.

- Bắt đầu đi!

Saga vung trường kiếm nhằm vào Peter.

Peter nuốt nước bọt, trong lòng thầm nghĩ, lấy thực lực bậc hai của hấn, nếu chỉ cố gắng phòng thủ, hấn là có thể duy trì đến lúc Peter Ansfelden tới. Chỉ cần Peter Ansfelden đến, bản thân liền an toàn! Chỉ cần cho hấn thời gian ba bốn phút.

Nhưng mà Saga cũng biết thời gian quý giá! Xoẹt một tiếng, trên trường kiếm của Saga lấp loáng hào quang màu xanh, đúng là kiếm khí của bậc ba Thanh đồng kiếm sĩ! Vừa ra tay, Saga đã dùng toàn lực, lộ rõ ý định không để cho Peter cơ hội.

Thân là kiếm sĩ bậc hai Peter cũng không có kiếm khí “trâu” như vậy, kiếm khí của kiếm sĩ bậc hai khó khăn lắm chỉ có thể vận hành trên thân kiếm, cũng không có khả năng hiện ở mặt ngoài của kiếm, càng đừng nói sử dụng kiếm khí.

- Yaah!

Saga quát một tiếng, cất bước vọt đến trước mặt Peter. Trường kiếm chém thẳng xuống Peter!

Peter vội vàng vùng kiếm lên, liên tục chống đỡ trường kiếm của Saga.

Nhưng kiếm đang chém tới Saga đột nhiên rùn thấp người, trường kiếm trong tay quý dị thu lại. Đồng thời lại nhanh chóng từ dưới chém lên tay phải của Peter!

Phản ứng của Peter không tồi, cho dù kiếm của Saga quý dị như vậy, nhưng Peter còn có thể lui về phía sau một bước. Một bước này giúp hắn thoát được một kiếm của Saga. Kiếm của Saga chỉ liếm qua áo ngoài của hắn, để lại trên tay hắn một vết rách.

Mặc dù kiếm của Saga không chạm đến Peter nhưng kiếm sĩ trong thế giới này còn có kiếm khí nữa.

- Sát!

Chỉ nghe Saga quát to một tiếng, kiếm khí màu xanh mạnh mẽ phóng ra.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, Thanh đồng kiếm khí giống như cắt đậu phụ, dễ dàng chém đứt tay trái của Peter.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 37

Người Tuổi Gì Mà Động Vào Con Ta

A ~~người!

Peter kêu thảm thiết, đồng thời tay phải ném trường kiếm xuống đất, ôm chặt lấy cánh tay cụt. Trong đầu hắn bây giờ trống rỗng, hắn căn bản không nghĩ tới Saga sẽ tàn độc như vậy, không ngờ dám chém cụt tay hắn.

Máu tươi không ngừng từ cho tay cụt chảy ra, không cách nào cầm được.

Peter hoảng sợ nhìn Saga. Từ trong mắt Saga, Peter thấy được sát ý! Saga muốn giết hắn!

- Không, không muốn! Đừng giết ta!

Peter bỗng nhiên điên cuồng kêu lên.

- Hừ!

Saga lạnh lùng hừ một tiếng, hắn cũng không định buông tha cho Peter như vậy, dựa theo ước định cùng Cao Lôì Hoa, còn một cái lưỡi!

Saga không để ý tới Peter kêu thảm thiết, bước một bước tới trước mặt Peter, trường kiếm trong tay hướng về phía trước, chọc vào trong miệng Peter. Kiếm phong vừa chuyển, đầu lưỡi từ trong miệng Peter rơi xuống.

Giương mắt nhìn Peter trở thành một người máu. Saga không có một chút hối tiếc nào! Ngược lại Saga còn có một cảm giác khát máu! Loại cảm giác này thật tuyệt!

- Dừng tay~~~

Từ xa, một tiếng quát lớn hét lên. Âm thanh từ xa lại gần, theo đó, một bóng người cường tráng nhắm hướng bên này lao tới.

Cao Lôì Hoa ngoảnh lại nhìn, người đến là một gã đàn ông tóc nâu. Mà bên cạnh gã đàn ông này chính là kẻ trước đó đứng bên cạnh Peter sau đó len lén chạy ra ngoài.

Không cần phải nói cũng biết gã đàn ông này chính là Peter Ansfelden - kỵ sĩ Hoàng kim bậc năm.

Peter Ansfelden chạy tới đài quyết đấu, nhưng mà hắn vẫn tới quá muộn! Khi hắn chạy đến, nhìn thấy Peter cả người đầm đìa máu, hơn nữa một bàn tay bị chặt đứt.

Peter Ansfelden bước nhanh về phía trước, đồng thời phủ ma pháp trị liệu

lên người Peter. Không ngờ, Peter Ansfelden cũng biết một chút ma pháp trị liệu, tuy nhiên ma lực của Peter Ansfelden trình độ rất thấp, chỉ có thể tạm thời giúp Peter ngừng chảy máu.

- Là ngươi làm?!

Peter Ansfelden ngẩng đầu hung hăng nhìn Saga.

- Đúng thì thế nào?

Saga cười đều, không thèm để ý đến ánh mắt giết người của Peter Ansfelden. Saga ung dung vung kiếm, thu vào trong bao rồi xoay người bước xuống đài, từ đầu tới cuối không thèm liếc Peter Ansfelden lấy một cái.

- Ngươi thật độc ác!

Peter Ansfelden cắn răng, trì hoãn thuật trong tay cuộn cuộn không ngừng truyền lên người Peter.

- Chỉ là khiêu chiến, không ngờ ngươi chém đứt tay nó!

"Hừ!" Saga hừ lạnh một tiếng:

- Khiêu chiến không phải trò chơi. Bị thương là không thể tránh khỏi! Nếu hần đã nhận khiêu chiến, phải biết là có khả năng bị thương chứ.

- Tốt! Tốt! Ngươi được lắm!

Mặt Peter Ansfelden lộ ra nụ cười tàn bạo:

- Đã như thế, để ta dạy dỗ ngươi một trận. Để ngươi biết thế nào là khiêu chiến chân chính! Ngoan ngoan học một chút đi!

Peter Ansfelden nhặt lấy trường kiếm dưới đất của Peter chém về phía Saga:

- Ngươi không phải nói muốn khiêu chiến sao? Đến đây đi, để ta cho ngươi một chút giáo huấn, cái đồ tạp chủng không cha kia!

Kiếm của Peter Ansfelden rất nhanh, trường kiếm tỏa kim quang trong nháy mắt đã hiện ra sau đầu Saga, thực lực bậc này quả nhiên không tồi. Thế kiếm này, Saga bậc ba khẳng định không tiếp nổi! Một kiếm này của Peter Ansfelden tuyệt đối là muốn dồn Saga vào chỗ chết!

Kiếm của Peter Ansfelden đã nhanh, nhưng có người so với hần còn nhanh hơn! Thân ảnh Cao Lôì Hoa chợt lóe, tốc độ so với Peter Ansfelden còn nhanh hơn vài phần hiện ra trước mặt hần. Đồng thời, ngón tay của Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng kẹp lấy trường kiếm của Peter Ansfelden.

- Con ta, còn không đến phiên ngươi dạy dỗ! Ngươi, còn chưa đủ tư cách!

Nhìn tên Peter Ansfelden tóc nâu trước mắt, âm thanh của Cao Lôì Hoa lạnh lẽo như băng, làm cho người nghe đều cảm giác run lên.

- Ngươi là ai?

Peter Ansfelden đỏ mắt nhìn Cao Lôì Hoa chằm chằm.

-Hừ!

Cao Lôì Hoa không trả lời Peter Ansfelden, chỉ thấy tay phải giữ kiếm của Cao Lôì Hoa bắn ra một đạo lôi quang tinh tế truyền lên thân kiếm của Peter Ansfelden. Năng lượng trong lôi quang đem cả Peter Ansfelden và

kiếm bắn ra. Lôi quang từ thân kiếm truyền vào người Peter Ansfelden làm hắn trong nháy mắt lâm vào trạng thái tê liệt.

- Hắc hắc, là Peter Ansfelden hả.

Cao Lôi Hoa nhìn Peter Ansfelden lạnh lùng cười:

- Tuy ngày hôm qua ngươi lợi dụng chỗ sơ hở khiến con ta Saga bị thương! Cũng bỏ qua đi. Nhưng mà hôm nay Saga quang minh chính đại cùng người khiêu chiến, mà một kiếm vừa rồi ngươi là có ý tứ gì?

- Ta... ta chỉ dạy học sinh thôi!

Gặp đối thủ quá hùng mạnh, Peter Ansfelden lập tức tỏ ra yếu thế.

Cao Lôi Hoa hừ lạnh:

- Nói cho ngươi một việc! Con của ta không tới lượt ngươi dạy dỗ! Dạy con ta, ngươi đ/con mẹ nó phải trả giá, phải trả giá! Còn nữa, một kiếm vừa rồi của ngươi đã sớm vượt quá khái niệm "dạy". Nếu không có ta, chỉ sợ con ta đã chết dưới kiếm của ngươi rồi!

Khí thế của Cao Lôi Hoa ngày càng cao, khí thế nặng nề trấn áp khiến Peter Ansfelden không "bật nổi". Cao Lôi Hoa sở dĩ hung hăng quát tháo mấy câu thừa thải, cũng không phải chỉ ra cái sai của Peter Ansfelden. Mà là tạo cho mình một lý do động thủ, một lý do để chém người.

Tin tức Peter cùng Saga quyết đấu rất nhanh truyền ra toàn bộ học viện. Lúc này, sau khi nghe thấy tin như thế, mọi người trong học viện bắt đầu chạy đến đây tụ tập.

Khi nghe thấy Saga chém đứt một tay của Peter, mấy người chủ trì trong học viện cũng đứng ngồi không yên.

Lúc này, trong trường học, mấy người chủ trì đều chạy lại bên này. Trong đó bao gồm cả lão già đã giao dịch với Cao Lôi Hoa một viên siêu cấp ma tinh, viện trưởng Học viện Ma Võ thánh Peter, lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond.

Solomond thi triển chiêu mà chỉ có cao thủ bậc thánh mới có thể làm được "Lãng không phiêu vũ" cấp tốc bay tới võ đài tràng.

Phía sau Solomond là một lão già rất giống quang minh kỵ sĩ bậc sáu Luke (cũng chính là tên Luke tình địch của Cao Lôi Hoa). Không cần nói cũng biết, vị này chính là cha của Luke, phó viện trưởng Học viện Ma Võ thánh Peter, Phong chi kiếm thánh Robinhood.

Trong đám người đông đảo còn có mỹ nữ đạo sư xinh đẹp Diệp Diễm cùng đại nữ nhi Nguyệt Nhi. Ngay cả Nguyệt Sư cũng không biết từ lúc nào đã chạy đến đây.

Sau khi mọi người chạy tới, không hẹn mà thấy được tình cảnh trên sân đấu. Cao Lôi Hoa đứng sừng sững giống như thiên thần nhìn Peter Ansfelden dưới đất.

Sau khi nhìn dung mạo Cao Lôi Hoa, viện trưởng Học viện Ma Võ Thánh Peter, lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond cả người run lên. Chuyện Cao Lôi

Hoa đôi viên ma tinh bỏ đi với lão, lão vẫn nhớ rất rõ ràng! Sau khi nhìn Cao Lôi Hoa một cái, trong lòng Solomond nghĩ thầm: "Chẳng lẽ hắn muốn đòi lại viên ma tinh 'Cuồng Bạo Thất Cách'? Trời, viên ma tinh bị mình dùng hết rồi! Ách! Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến lúc đó nếu hắn hỏi, mình sẽ mặt dày phủ nhận là xong!"

Nghĩ đến đây, Solomond lộ vẻ mặt dứt khoát, trong lòng chủ ý quyết định, bất kể Cao Lôi Hoa hỏi cái gì, lão đều một mực phủ nhận.

Chú ý tới Cao Lôi Hoa còn có mỹ nữ giáo sư Diệp Diễm kia, lúc này nàng tò mò nhìn Cao Lôi Hoa trên lôi đài.

- Nguyệt Nhi, ba của em đến đây để thay Saga trả thù Peter?

Diệp Diễm nghi hoặc hỏi, chuyện tình hôm qua của Saga nàng cũng có nghe qua. Tuy rằng biết Peter Ansfelden ra tay nhưng chính là Peter Ansfelden án theo quy tắc làm việc, cho nên hôm qua Saga chịu thiệt cũng phải chịu, chỉ là Diệp Diễm không nghĩ tới ba ba trẻ tuổi của chúng lại mang Saga tìm đến đấu trường. Peter đã hôn mê trên mặt đất, cánh tay mất một bàn tay của hắn nhìn qua trông thật quái dị.

- Vâng, đúng vậy.

Nguyệt Nhi cũng không định giấu diếm cái gì, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ba nói, vĩnh viễn sẽ không để chúng em chịu thiệt thòi. Ba ba còn nói, ai dám chọc đến chúng em, ba sẽ làm cho bọn họ phải hoàn trả gấp mười.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 38

Cuộc Chiến Của Người Không Chế Lôi Điện

Diệp Diễm neho mắt nhìn ba ba của Nguyệt Nhị. Lúc này, Diệp Diễm phát hiện đánh giá lúc trước của mình về nam nhân này hình như hoàn toàn sai lầm rồi, nam nhân này nhìn qua tương đối là có trách nhiệm.

Trên lôi đài, Cao Lôi Hoa nhìn tên kỵ sĩ hoàng kim bậc năm cười khinh miệt. Sau đó quay đầu nhìn Saga nhẹ giọng nói:

- Saga, có cảm thấy chuyện chú bảo cháu làm rất tàn nhẫn không?

Saga ngán ngừ một lúc, sau đó lắc đầu.

- Đúng là hài tử ngoan.

Cao Lôi Hoa cười hài lòng:

- Chú sở dĩ bảo cháu làm như vậy, trước tiên là giết gà dọa khỉ! Chú muốn nói cho mọi người ở đây biết, các cháu đã không còn là những đứa trẻ chịu nhiều thiệt thòi nữa. Còn một điều nữa, ta muốn nói cho mọi người biết, bây giờ các cháu là hài tử của ta. Ai dám động đến hài tử của ta, ta sẽ lấy mạng hắn!

Một câu này của Cao Lôi Hoa tuy rất nhỏ nhẹ, nhưng kỳ quái, không ngờ mọi người ở đây đều nghe thấy lời của Cao Lôi Hoa! Tất cả mọi người vì một câu này của Cao Lôi Hoa mà chấn kinh.

Có thể nói Peter và Peter Ansfelden đúng là đen vãi chương. Bởi vì bọn chúng vừa vụng vào hòng sủng! Cao Lôi Hoa đang muốn giết khỉ cho gà xem, mà hai tên bọn chúng liền thành con gà này. Không đổ máu sao có máu tanh, sự tình chính là đơn giản như vậy.

Saga gật gật đầu mỉm cười. Máu tanh thì sao? Cái đó không làm nó sợ, mà nó cũng không cần phải sợ!

- Phía dưới, xem ta đây!

Cao Lôi Hoa xoay người nhìn Peter Ansfelden, sau đó bước về trước nửa bước.

Tuy rằng chỉ là nửa bước, nhưng dưới sự uy áp mạnh mẽ của Cao Lôi Hoa, Peter Ansfelden cảm thấy như bị một cây búa lớn nện vào ngực một đòn nghiêm trọng.

Nếu cứ đi xuống như vậy, không cần Cao Lôi Hoa phải ra tay, Ansfelden

sẽ thất bại vì không ngăn được khí thể mạnh mẽ.

Ansfelden cũng không phải thằng ngốc. Bậc năm như hắn ở thế giới này cũng được coi là cao thủ. Dưới tình huống như thế này, Ansfelden đã không còn quay đầu được nữa, tiến lên là lựa chọn duy nhất. Hắn bày mưu tính toán cũng là để trả thù Tĩnh Tâm và con của nàng.

Chỉ là hắn không ngờ rằng Saga lại có một phụ huynh lợi hại như vậy, hơn nữa bụng dạ kẻ này rất hẹp hòi.

Cùng đường, Peter Ansfelden vận đấu khí toàn thân, quát to một tiếng, đấu khí màu vàng nháy mắt bao quanh hắn. Hoàng kim đấu khí gia tăng lực lượng cùng tốc độ của Peter Ansfelden. Peter Ansfelden như một đạo tàn ảnh nhanh chóng vọt đến trước người Cao Lôi Hoa, trường kiếm chém mạnh về phía Cao Lôi Hoa. Đây là một kiếm trong tuyệt vọng, Peter Ansfelden chém bằng 200% sức lực. Trong mắt người bình thường đây là một nhát kiếm kinh thiên.

Đối mặt với chiêu kiếm kinh người này, Cao Lôi Hoa ngay cả ánh mắt cũng không thèm nháy một chút nào. Chỉ thản nhiên nói:

- Đầu tiên, ta muốn nói với ngươi, ngươi chọc vào người không nên chọc.

Cao Lôi Hoa dường như căn bản không thấy một kiếm này:

- Dựa theo ước định của ta và Saga, ta trước hết chém tay phải cầm kiếm của ngươi!

Peter Ansfelden còn chưa kịp phản ứng, Cao Lôi Hoa cả người bước về phía trước một bước, sau đó xoay 180 độ, động tác giống như người đánh bóng chuyền, nháy mắt, tư thế rất đẹp của Cao Lôi Hoa loáng qua kiếm của Peter Ansfelden, đồng thời dao găm của Cao Lôi Hoa mang theo lôi quang mãnh liệt chém lên vai Peter Ansfelden.

- A!!

Peter Ansfelden hét thảm một tiếng. Bàn tay Cao Lôi Hoa giống như một bảo đao sắc bén chém đứt cánh tay phải của Peter Ansfelden sát tận vai.

Bậc bảy đối với bậc năm, vốn không phải là chiến đấu công bằng. Nhưng trên thế giới này vốn đã không công bằng, chỉ có đạo lý sinh tồn của kẻ mạnh. Chỉ cần người là kẻ mạnh, vậy người chính là người tạo ra công bằng.

- Ngươi!

Peter Ansfelden nhìn Cao Lôi Hoa, tay trái hắn nhanh chóng phát ra từng chùm bạch quang, đặt lên miệng vết thương trên tay phải.

- Làm sao? Cường giả bậc năm hoàng kim?

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn Peter Ansfelden:

- Thật giỏi nha! Một thằng oắt con bậc năm cũng dám động đến con ta. Giỏi lắm!

- Hừ, hừ! Peter Ansfelden thở hỏn hển, cũng không trả lời Cao Lôi Hoa. Tay trái của hắn che dấu một tia hào quang đang ngưng tụ.

Cao Lôi Hoa cũng thấy được tay trái của hắn, nhưng cũng không ngăn

cản. Cao Lô Hoa cũng tò mò xem hắn có thể làm được gì.

Peter Ansfelden cũng phát hiện Cao Lô Hoa không hề cử động.

- Có chiêu gì thì xuất ra đi!

Cao Lô Hoa khinh miệt nhìn Peter Ansfelden.

- Ha ha! Được, đây là người tự chuốc lấy nhé! Ta nói cho người! Vừa nãy không tranh thủ giết ta, chính là hối hận lớn nhất của người ở kiếp này!

Peter Ansfelden đột nhiên cười điên cuồng, tiếp theo hắn vung tay trái lên, một ma pháp trận đột nhiên hiện ra giữa không trung.

- Hử? Đây là cái gì? Trông hay phết!

Cao Lô Hoa nhìn ma pháp trận trên không, giọng tán thưởng.

- Dạ, đây là “Chiêu hoán ma pháp trận” (gần giống Triệu hồi ma pháp trận). Một gã chiến sĩ hoặc ma pháp sư sau khi đạt tới bậc năm có thể thu phục một huyền thú. Huyền thú này ít nhất có thể tăng sức chiến đấu cho chủ nhân lên gấp rưỡi. Mà thời điểm chiến đấu có thể thông qua ma trận triệu hồi huyền thú.

Saga bình tĩnh nói, cũng không tỏ vẻ lo lắng cho Cao Lô Hoa.

Mấy nhóm người ở đây cũng đều không có phản ứng gì, dù sao huyền thú tuy quý báu, nhưng ở đây rất nhiều người có.

Nhưng mà Peter Ansfelden sau khi bày ra ma pháp trận này, mỹ nữ giáo sư Diệp Diễm và lời hệ thánh ma đạo sư Solomond đang xem cuộc chiến từ xa đều biến sắc.

Đây căn bản không phải là ma pháp trận “Chiêu hoán huyền thú”!

Lời hệ thánh ma đạo sư Solomond mở to hai mắt nhìn, chết tiệt, đây căn bản không phải “chiêu hoán huyền thú”! Đây là cấm thuật “Ác Ma Chi Hồn”.

“Ác Ma Chi Hồn” là ma pháp trận triệu hồi linh hồn chiến sĩ viễn cổ, nó có thể gọi một linh hồn chiến sĩ viễn cổ thánh cấp nhập thân, giúp cho bản thân tạm thời đạt tới cấp bậc thánh. Chiêu này vốn tên là “Chiến Thần Phụ Thể”. Nhưng mà sau này người ta phát hiện người dùng chiêu này 80% tử vong! Hơn nữa, cho dù có thể sống sót cũng trở thành phế nhân, không có tư tưởng, không thể hành động, phế nhân! Quan trọng nhất là..., khi sử dụng chiêu này, nếu tinh thần lực không đủ sẽ không phân biệt được địch ta, chém giết lung tung. Cho nên ngoại trừ một số ít thượng cổ gia tộc còn lưu trữ, cơ bản không có mấy người biết chiêu này!

Kỳ thật nói trắng ra, chiêu này cũng có điểm tương tự với thú nhân cuồng hoá.

Vừa rồi, khi Peter Ansfelden sử dụng, bởi vì hình dáng của ma pháp trận “Ác Ma Chi Hồn” giống với ma pháp trận “chiêu hoán huyền thú”, cho nên chiêu này làm mọi người tưởng là “chiêu hoán huyền thú”.

Mà lời hệ thánh ma đạo sư Solomond nhận ra một chiêu này bởi lão kiến thức phong phú, đã từng may mắn thấy qua.

Nhưng xem biểu tình kinh ngạc của Diệp Diễm đạo sư, dường như nàng cũng biết ma pháp trận này. Diệp Diễm cũng không phải nữ tử trong đại gia tộc gì, việc nàng có thể nhận ra ma pháp trận này có chút kỳ quái. Diệp Diễm, quả là người không đơn giản!

Nhìn mà pháp trận màu đen này, lời hệ thánh ma đạo sư Solomond nhanh chóng niệm chú văn, từ lúc lão đạt thánh cấp tới giờ rất ít khi phải sử dụng “chú văn” ma pháp, uy lực của nó nghĩ tới cũng biết như thế nào.

- Lôi Điện Kết Giới!

Hai tay Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond nhanh chóng huy động, một lồng phòng hộ lôi điện trù lên Cao Lôi Hoa và Peter Ansfelden.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 39

Ác Ma Chi Hồn

Nhìn thấy ma pháp phòng ngự mang dấu hiệu cấp thánh, ánh mắt mọi người đổ dồn về phía ngài viện trưởng lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond trên đài cao.

- Pháp sư phòng ngự kết giới, lập tức chuẩn bị sẵn sàng, tăng cường uy lực của "Lôi Điện Kết Giới".

Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond quyết đoán hạ lệnh, bên cạnh lão, Phong chi kiếm thánh Robinhood cũng rút ra thần binh "Thần phong" lẳng lẳng chờ đợi. Nhãn quang của Phong chi Kiếm Thánh Robinhood không so được với Solomond, nhưng lão lại phát hiện ra ma pháp trận do Peter Ansfelden gọi ra truyền đến từng đợt sóng năng lượng làm lão bất an.

- He he, thú vị đây!

Cao Lôi Hoa nhìn ma pháp trận màu đen vây quanh Peter Ansfelden, ma pháp trận màu đen kia khắc lên người Peter Ansfelden, lực lượng của hắn dần dần tăng lên.

Cao Lôi Hoa cảm thấy bản thân đang hưng phấn! Bởi vì hắn cảm thấy sức mạnh của Peter Ansfelden! Đúng vậy, bậc bảy! Là sức mạnh của bậc bảy!

Tuy rằng năng lực của Cao Lôi Hoa là dị năng, có khác biệt rất lớn với đấu khí và ma pháp của thế giới này. Nhưng xét đến cùng đều là năng lượng, cho nên có thể cảm giác qua được năng lực của đối phương đạt đến cấp bậc nào.

Khi ở địa cầu, Cao Lôi Hoa với thực lực bậc bảy đã đứng trên đỉnh thế giới. Tuy nhiên Cao Lôi Hoa biết có rất nhiều cao nhân ẩn dật còn mạnh hơn Cao Lôi Hoa, tỷ như cao thủ ẩn thế trong các môn phái Trung Hoa có, thực lực của bọn họ nếu đối thành cấp bậc tuyệt không thua gì bậc bảy! Chẳng qua những người ẩn thế chú trọng chữ "ẩn", căn bản không ai nguyện ý giao thủ với Cao Lôi Hoa, cho nên khi Cao Lôi Hoa đạt bậc bảy lại không có một đối thủ xứng tầm! Mà trong số người dị năng, Cao Lôi Hoa càng giống như "thần" rồi!

Lúc này, Cao Lôi Hoa cuối cùng cũng có cảm giác tìm ra "đối thủ"! Tuy rằng sức mạnh này so với bậc bảy còn kém hơn một chút.

- Được, tốt lắm! Như vậy mới thú vị! Thật là thú vị!

Cao Lôì Hoa nở nụ cười, lờì quang trên người hắñ bắt đầu hưng phấn chuyển động.

Bao phía ngoài hai người Cao Lôì Hoa là Lôì Điện Kết Giới, mà bên trong kết giới đối với Cao Lôì Hoa là dị năng nhân hệ lờì điện có thể nói là khá có lợi.

Lực lượng "Lôì Điện Kết Giới" làm bên trong kết giới tràn ngập lờì nguyên tố, điều này làm cho Cao Lôì Hoa cảm giác rất thoải mái.

- Tốt quá, thật sảng khoái!

Cao Lôì Hoa khoan khoái vươn vai, mặc cho lờì điện tràn ngập thân thể hắñ.

Ngoài kết giới.

- Solomond, tên nam nhân đối kháng với Peter Ansfelden trong kết giới hình như cũng không yếu đâu.

Phong chi kiếm thánh Robinhood nhìn Cao Lôì Hoa trong lờì quang nhẹ giọng nói.

- Đúng vậy, nam nhân này tương đối mạnh đấy.

Lờì hệ thánh ma đạo sư Solomond nhìn thân ảnh Cao Lôì Hoa tỏ vẻ đồng ý, một quyền đánh chết Cuồng Bạo Thất Cách, thực lực nam nhân này ít nhất cũng phải xấp xỉ bậc sáu. Tuy nhiên hắñ có khả năng đấu được người bậc bảy Thánh cấp sao?

Muốn thắng được bậc "thánh", vậy hắñ cũng phải là cường giả bậc "thánh"! Bậc sáu tuy chỉ kém bậc bảy một bậc nhưng chênh lệch giữa thánh cùng phạm giống như chênh lệch giữa trời và đất.

- Lão "Mun" (Solomond) này, sao không thể cảm giác được đấu khí trên người nam tử này, hay hắñ là ma pháp sư?

Phong chi Kiếm Thánh Robinhood nắm 'thần phong' nói với lờì hệ thánh ma đạo sư Solomond.

- Lão không cảm nhận được đấu khí sao?

Solomond kinh ngạc nói:

- Ta cũng không cảm nhận được chút ma lực nào!

Điều này khiến hai lão già này nhất thời buồn bực! Không có đấu khí, lại không phải ma pháp! Vậy cũng chỉ có hai loại khả năng!

Thứ nhất nam nhân này thực sự quá kém, đấu khí và ma pháp thuộc loại gà mờ. Thứ hai, hắñ chính là siêu cấp cao thủ, thậm chí đã vượt qua bậc thánh Solomond và Robinhood! Vượt qua bậc thánh, chính là trong truyền thuyết - bậc tám thần cấp. Nhưng mà thật sự tồn tại bậc tám sao? Nhân loại có thể mạnh như thần sao?

Solomond và Robinhood đều nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa.

Bởi vì rõ ràng Cao Lôì Hoa khá lợi hại, nên khả năng thứ nhất bị loại trừ. Solomond cùng Robinhood bây giờ đã hoài nghi Cao Lôì Hoa có phải là cao

thủ thần cấp hay chính là một vị thần.

- Hồng ~

Sau khi ma pháp trận màu đen hoàn toàn khắc lên người Peter Ansfelden, hắn phát ra tiếng gầm như dã thú! Bây giờ Peter Ansfelden đã mất đi lý trí, chỉ biết giết chóc.

Linh hồn của viên cổ chiến sĩ, đều là chiến sĩ chết trận, trong linh hồn của họ chỉ có giết chóc! Bởi vì hồn phách của các chiến sĩ quá mạnh mẽ nên không thể tiêu tán, chỉ có thể trôi vào một không gian đặc thù. Chẳng qua sau này người phát minh ra chiêu "Chiến Thần Phụ Thể" kia có thể đem linh hồn chiến sĩ từ không gian này tạm thời triệu hồi lại đây để tăng cường thực lực của bản thân. Nhưng mà hắn quên một điều, thân thể con người như một túi chứa, nếu người muốn một cái chén phải có chứa lượng nước của một thùng, hậu quả chỉ có - bỏ mạng!

Mặc dù tại thời điểm trút nước, đích xác có thể đạt được sức mạnh kinh khủng. Nhưng mà lại bị chính sức mạnh này làm cho tan xác.

Dần dà phát kiến "Chiến Thần Phụ Thể" bị đổi tên thành "Ác Ma Chi Hồn".

- Rống!

Peter Ansfelden lại gầm rú như dã thú, tiếp đó một luồng khí màu đen quay xung quanh tay phải của hắn, hình thành một cánh tay năng lượng.

- Cũng không tồi nhỉ!

Cao Lô Hoa tán thưởng nhìn "Peter Ansfelden" bậc bảy trước mặt. Bậc bảy, Cao Lô Hoa hướng về phía đối thủ.

- Mong rằng đừng làm cho ta thất vọng nhé!

Cao Lô Hoa vươn thẳng người, lôi quang trên người đã to như ngón cái, chuyên động lên lên xuống xuống trên người hắn.

- Hồng!

Peter Ansfelden rú lên, cả người như một đạo hắc quang bắn về phía Cao Lô Hoa! Năm ngón tay năng lượng màu đen co thành trảo chộp tới Cao Lô Hoa.

- Ha ha! Trông rất khá!

Cao Lô Hoa hét lớn một tiếng, chân phải đạp xuống mặt đất, tốc độ của hắn tăng lên, hóa thành một đạo kim quang nghênh đón Peter Ansfelden.

Trên lối đài hai đạo hào quang một vàng một đen giằng co liên tục.

Lúc này, tốc độ của hai người thách đấu trên đài đã nhanh đến mức mắt người thường không thể thấy được! Thân ảnh hai người trong "Lôi Điện Kết Giới" vốn đã rất mờ hồ, bây giờ, bậc kém một chút đã không nhìn được cái gì, bậc cao hơn thì chỉ có thể thấy hai đạo hào quang một vàng một đen va chạm liên tục trên đài khiêu chiến, va vào, văng ra, lại va vào, lại văng ra...

Ngay cả Phong chi kiếm thánh Robinhood cũng phải hết sức căng mắt! Tuy có thể nhìn thấy thân ảnh hai người nhưng cũng rất mờ nhạt.

Mà khủng bố nhất chính là tốc độ của hai người lại tăng lên, thân ảnh hai người không ngừng né tránh công kích của đối phương, đồng thời lại không ngừng va chạm.

Nhìn qua hình như hai người khá cân sức! Đánh lâu như vậy, thân ảnh hai người vẫn nhanh như chớp.

Phong chi kiếm thánh Robinhood nhíu mày nhìn hai cao thủ phía trước, sau đó ánh mắt dừng lại trên người Peter Ansfelden.

Ánh mắt Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond cũng chăm chăm nhìn vào Peter Ansfelden.

- Lão cũng cảm giác được?

Phong chi kiếm thánh Robinhood nhíu mày nói.

- Ừ.

Solomond đáp lại:

- Không có cấp bậc, không có ấn ký thánh cấp, chẳng qua là một phế vật có thân thể lực lượng bậc bảy.

Nhiều năm trước, khi Solomond còn chưa đạt tới thánh cấp. Lão đã may mắn chứng kiến "Ác Ma Chi Hồn", nhưng lúc ấy lão chưa đạt đến cấp thánh, cũng không cảm giác được vấn đề gì, khi đó lão chỉ cảm thấy thực lực của người sử dụng đã đạt đến trình độ bậc bảy khủng bố. Mà hôm nay, lấy góc độ bậc thánh quan sát, Solomond liền phát hiện điểm này, có thể nói bây giờ Peter Ansfelden chỉ "tốt mã dẻ cùi" mà thôi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 40

Đều Mang Ý Gian

Một tên không có ấn ký thánh cấp không đáng giá để chúng ta quan tâm. Trái lại, nam nhân kia rất mạnh, lão đoán hẳn là bậc gì?

Phong chi Kiếm Thánh Robinhood nhìn Cao Lôì Hoa hỏi Lôì hệ Thánh ma đạo sư Solomond.

- Không biết, thật kỳ quái, hẳn đã động thủ rồi, nhưng ta vẫn như trước, không cảm giác được ma lực dao động trên người hẳn, cũng không cảm thấy loại cảm giác đặc biệt của thánh cấp bậc bảy.

Lôì hệ Thánh ma đạo sư Solomond tự hỏi một phen sau đó nói:

- Nhưng có thể khẳng định một điểm, hẳn có sức chiến đấu không thua gì bậc bảy!”

Solomond dừng một chút rồi nói tiếp:

- Cho nên bất kể thế nào, chờ sau khi hẳn đánh xong, chúng ta phải tìm biện pháp đưa danh tự của hẳn vào học viện của chúng ta? Bất luận như thế nào, một người mà nghi ngờ là cao thủ thánh cấp nên tận lực lôi kéo, mượn sức, ít nhất không để cho hẳn thành kẻ địch của chúng ta! Đồng thời chú ý kỹ gia tộc Peter, không để bọn họ tìm mấy đứa nhỏ này gây phiền toái. Cao thủ thánh giai, cũng không phải là dễ chọc.

- Ta cũng nghĩ như vậy.

Phong chi Kiếm thánh Robinhood cười nhẹ, đồng thời hai mắt rực sáng nhìn Cao Lôì Hoa như nhìn mối tình đầu của lão. Lão cũng giống Cao Lôì Hoa, bậc thánh như lão mấy khi có được đối thủ. Duy nhất Solomond có thể làm đối thủ của thì lại là ma pháp sư, độ sức cũng không có hứng thú.

Còn về việc cánh tay bị chém của Peter cũng nằm ngoài phạm vi lo lắng của hai vị viện trưởng đại nhận. Thế giới này là thế giới của kẻ mạnh, hơn nữa Saga ở trên đài khiêu chiến đả thương Peter. Về tình về lý nó đều đúng.

Cho nên thương thế của Peter cũng chỉ có thể tự trách mình mà thôi.

Dù sao cũng là nhân tài của học viện, bởi vì Peter khiêu chiến bị thương, sự việc vốn nhỏ, kẻ dưới tự nhiên có người sẽ xử lý ổn thỏa việc này.

Duy nhất cần phải chú ý là gia thế của học sinh Peter kia dường như có chút thế lực, chú ý không để bọn họ báo thù Cao Lôì Hoa là ổn...

Bên trong kết giới Cao Lôi Hoa đánh đắm sương lịm người. Cao Lôi Hoa đã ao ước cảm giác này từ rất lâu rồi. Loại cảm giác sáng khoái này đã nhiều năm không gặp. Từ sau khi Cao Lôi Hoa đạt đến bậc bảy, đã không có mấy người là đối thủ.

Bốp! Hai đạo nhân ảnh một vàng một đen va vào nhau cực mạnh sau đó lại bắn ra!

- Xem ra đi tới dị giới này cũng không phải chuyện xấu! Ít nhất nơi này có đối thủ!

Cao Lôi Hoa hưng phấn liếm mép:

- Đến đây đi! Làm cho bão tố mãnh liệt hơn đi nào!

Cao Lôi Hoa gần như rống lên những lời này.

Giữa lôi quang, dáng người Cao Lôi Hoa thật cao lớn. Lời của Cao Lôi Hoa thật kích động, mà động tác của hắn cũng khốc liệt.

Nhưng mà phía đối diện hắn, Peter Ansfelden lại trái ngược với tâm tình kích động hiện tại của Cao Lôi Hoa.

Hai mắt Peter Ansfelden tràn ngập tơ máu nhìn Cao Lôi Hoa chăm chăm, trong mắt hắn tràn đầy vẻ không cam lòng.

Đột nhiên, " a~~ rống~~ " hắn phát ra một tiếng kêu thảm liệt.

Tinh thần Cao Lôi Hoa lập tức hưng phấn, lên gân chuẩn bị sẵn sàng "chiến" tiếp.

Đùng! Sau một tiếng kêu to Peter Ansfelden bỗng đột ngột ngã lăn trên mặt đất. Từng tia máu ứa ra từ da hắn, trong nháy mắt nhuộm hắn thành một người máu.

- Ủa?!

Cao Lôi Hoa mở to hai mắt nhìn Peter Ansfelden. Chẳng lẽ hắn lại dùng bí pháp triệu hoán cường đại nào đó? Cao Lôi Hoa nghi hoặc nghĩ.

Nhưng mà thời gian trôi qua đã thật lâu, Peter Ansfelden vẫn không phản ứng gì! Cao Lôi Hoa có chút không kìm được, hắn nhẹ nhàng bước tới bên người Peter Ansfelden giơ chân gầy gầy y.

Không có phản ứng. Lại đá thêm một cước nữa. Vẫn không phản ứng.

- Con bà nó, không thể nào!

Cao Lôi Hoa hét lên một tiếng thảm thiết, tên Peter Ansfelden không ngờ lại ngã lăn ra.

Thật vất vả, khổ sở lắm có một đối thủ. Vừa mới nóng người, đối thủ không ngờ đã K. O

Bên ngoài kết giới

Mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm khe khẽ thở dài, "Ác Ma Chi Hồn" tuy có thể đề cao sức mạnh lên rất nhiều, nhưng thời gian không duy trì được bao nhiêu. Trên lý thuyết ai cũng sử dụng được chiêu này, cho dù là người bình thường hay cấp bậc cao thủ. Hơn nữa mỗi người đều có thể đạt tới trình độ thánh giai, có khác thì chỉ là vấn đề thời gian thôi. Thánh cấp không phải dễ

dàng đạt đến, sử dụng bí pháp này, chỉ có chết.

- Không có ấn ký thánh cấp, có khả năng làm được cái gì!

Phong chi Kiếm thánh Robinhood cười khinh miệt.

- Cuộc chiến đã kết thúc rồi, giải trừ kết giới đi!

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond phát phát tay, ý bảo nhóm kết giới sư có thể giải trừ 'Lôi Điện Kết Giới'.

Trên đài khiêu chiến.

- Chán, chán quá!

Cao Lôi Hoa cả người cảm thấy vô cùng khó chịu, tâm tình hần bây giờ siêu cấp khó chịu.

Có thể dùng một hình ảnh so sánh chính xác nhưng rất thô tục để hình dung tâm tình hiện tại của Cao Lôi Hoa, tâm tình của hần như là một mỹ nữ cùng một nam nhân đang ngụp lặn trong bể khoái lạc, vừa mới có một chút cảm giác thì tên nam nhân lại “khóc ngoài quan ải”, chưa đi đến chợ đã tiêu sạch tiền.

Theo tâm tình của Cao Lôi Hoa lúc này, ngay cả việc thu thập Peter Ansfelden hần cũng không có hứng thú.

Cảm xúc mãnh liệt bị “tụt”, tâm tình của Cao Lôi Hoa bây giờ chẳng biết trôi dạt phương nào, hần cứ ngơ ngơ ngác ngác bước xuống đài.

Saga hình như thấy tinh thần của Cao Lôi Hoa không được tốt vội quan tâm hỏi:

- Vú em? Làm sao vậy? Không vị gì chứ? Bị thương à?

- Không!

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Saga:

- Vừa nãy cháu làm tốt lắm, bây giờ vấn đề tiếp theo để chú xử lý đi!

- Dạ

Saga gật gù đầu, nhìn tinh thần Cao Lôi Hoa vẫn không tốt, nó có chút lo lắng. Sợ Cao Lôi Hoa bị nội thương ... Đồng thời, Saga cảm thấy khiếp sợ, bởi vì thực lực hiển lộ của Cao Lôi Hoa vừa rồi.

Thực lực của Peter Ansfelden đã bậc năm rồi. Nhưng dễ dàng bị thương bởi tay Cao Lôi Hoa, nói cách khác, Cao Lôi Hoa ít nhất là cao thủ bậc sáu. Bậc sáu, chính là kẻ cận bậc “thánh”! Nhưng bây giờ trên đại lục vài trăm triệu người mới chỉ có không đến mười người bậc thánh, nói cách khác cao thủ bậc sáu trong mắt người bình thường chính là thần. Ngay cả một số quốc gia nhỏ vương bài (át chủ bài) cũng là cao thủ bậc sáu. Còn cao thủ bậc bảy bình thường đều là vương bài của đế quốc lớn.

- Trị liệu sư mau đến đây.

Mấy nhân viên cứu thương sau khi trận đấu kết thúc vội chạy lên đài, bắt đầu cứu chữa cho hai người nằm trên mặt đất.

- Viện trưởng, Peter Ansfelden đạo sư không ổn rồi. Cả cơ thể đã nứt ra, phải lập tức đưa đến bệnh thất tiến hành đại hình ma pháp khôi phục.

Một nhân viên trị liệu quay đầu kêu lên với viện trưởng Solomond.

- Đưa đi đi, trong quá trình đưa nên cẩn thận một chút, dùng Phù Không Thuật vận chuyển.

Solomond phát phát tay nói, dù sao cũng là đạo sư của học viện, vẫn phải chăm nom đến.

- Hiểu rồi, viện trưởng.

Mấy trị liệu sư niệm niệm trong miệng, sau đó thân thể Peter và Peter Ansfelden bắt đầu di động. Một trị liệu sư khác bên cạnh không ngừng thi triển trị liệu thuật, phòng ngừa bọn họ chết vì mất quá nhiều máu.

Cao Lô Hoa lắc lắc đầu, đi xuống đài khiêu chiến. Bây giờ cảm giác của hắn rất không vui.

- Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt rồi!

Đúng lúc này, một âm thanh âm trầm vang lên sau lưng Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa xoay mạnh người, sau đó hắn liền thấy một gương mặt quen thuộc. Gương mặt này đang lộ một nụ cười âm hiểm! Hơn nữa khuôn mặt này rất nhiều người trên đại lục nhận biết được—đúng là lão nhân trong rừng rậm bị Cao Lô Hoa lừa khỏi siêu cấp ma tinh--- Lô hệ Thánh ma đạo sư Solomond!

“Chẳng lẽ lão già này nhớ tới khỏi siêu cấp ma tinh bị ta lừa nên đến đây tìm ta tính sổ? Không được, đánh chết cũng không thừa nhận! Tuyệt đối không thể giao ra khỏi siêu cấp ma tinh này.” Cao Lô Hoa thầm nghĩ.

Lúc này, nếu Lô hệ Thánh ma đạo sư Solomond biết trong lòng Cao Lô Hoa nghĩ cái gì, chắc lão hạnh phúc chết ngay tại chỗ!

Sự tình là thế này, vừa rồi, Lô hệ Thánh ma đạo sư Solomond trải qua thương lượng với Phong hệ Kiếm thánh Robinhood, thống nhất tuyệt không thể buông tha loại cao thủ như Cao Lô Hoa! Nhất định phải in ký hiệu 'Học viện Ma Võ Thánh Peter' trên người Cao Lô Hoa. Cho nên liền để vị viện trưởng Solomond này đến “câu dẫn” Cao Lô Hoa.

Chỉ là mọi người không biết rằng, Solomond bây giờ còn tưởng Cao Lô Hoa đã biết khỏi siêu cấp ma tinh kia kỳ thật là vô dụng, nghĩ rằng Cao Lô Hoa đến tìm lão tính sổ. Cho nên khi lão phải đi “câu dẫn” Cao Lô Hoa, vẻ mặt phải ra vẻ tươi cười. Nhưng lão trong lòng có quỷ, có thể cười thành cái kiểu gì? Lão cười đương nhiên có chút mất tự nhiên....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 41

Làm Đạo Sư Được Ưu Đãi Nhiều Lắm!

Lúc này, viện trưởng Solomond mang ý đồ xấu xa cho nên nhìn ông ta tươi cười rất mất tự nhiên.

Nhưng thật khéo là trong lòng Cao Lôì Hoa cũng mang kế hoạch nham hiểm! Cho nên hắn vừa nhìn đến khuôn mặt tươi cười của lão già kia, liền lập tức xem khuôn mặt tươi cười lấy lòng của ông ta thành vẻ cười âm trầm!

- Anh bạn trẻ, chúng ta lại gặp mặt!

Solomond lộ ra một nụ cười khó coi hơn cả khóc.

Cao Lôì Hoa nhìn đến vẻ tươi cười này trong lòng liền run lên, tuy nhiên hắn lập tức hạ quyết tâm không xác nhận quen biết lão đầu này! Khó siêu cấp ma tinh kia không thể trả lại cho lão được! Sau khi suy nghĩ cẩn thận Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ nghi hoặc:

- Ha ha? Vị lão nhân này, chúng ta biết nhau sao?

Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond cũng sửng sốt, không biết? Chẳng lẽ hắn không phải tới để đòi ma tinh Cuồng Bạo Thất Cách của ta! Không, không đúng! Xem điệu bộ vừa rồi của hắn rõ ràng là biết ta! Hừ hừ, muốn lừa gạt lão nhân gia ta để ta chủ động nhận sai sao? Vừa rồi chính ta thiếu chút nữa nói ra: "Ta chính là ma pháp sư là trước gặp ngươi trong rừng!"

Vừa nghĩ vậy, lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond liền lộ ra một nụ cười sáng lạn:

- Ha ha, anh bạn trẻ nhìn thật quen mắt quá! Có thể là ta nhớ lầm rồi. Vừa rồi ta chỉ thấy cậu giống một người bạn cũ mà thôi. Ha ha ha!

"Hừ. bạn cũ à! Bạn cũ lại gọi là anh bạn trẻ mà không phải gọi tên?" Trong lòng Cao Lôì Hoa thật khinh bỉ lão già Solomond giảo hoạt này. Tuy nhiên, trên mặt hắn cũng hiện lên một nụ cười sáng lạn không kém:

- Vị lão trượng này, gọi tôi có chuyện gì không?

"Tiểu tử này, thực sự là giả vờ rất khéo đó!" Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond thầm nghĩ trong lòng, tuy nhiên trên mặt ra vẻ nhiệt tình:

- Ha ha ha! Anh bạn trẻ, đã gặp nhau tức là hữu duyên! Không bằng chúng ta đi vào trong nói chuyện một chút?

"Đi vào nói chuyện? Lão già này thật dối trá! " Cao Lôì Hoa trong lòng

nghĩ, sau đó bộ dạng không dỗi tránh cú vỗ nhẹ lên người của lão nhân:

- Lão nhân gia, chúng ta hình như mới vừa biết nhau! Có cái gì nói thẳng ra thì tốt hơn, đi vào thì miễn đi.

"Tiểu tử, thật sự biết đóng kịch! Ta đây liền tiếp ngươi đến cùng!" Solomond trong lòng cười khẩy một tiếng. Sau đó tay tiếp tục vỗ vỗ lên người Cao Lôi Hoa và nói với hắn:

- Này, anh bạn trẻ! Ta là viện trưởng Học viện Ma Võ Thánh Peter này!

- A, viện trưởng! Vậy ngài tới tính sổ với tôi sao?

Cao Lôi Hoa thầm nghĩ, hóa ra người này chính là viện trưởng Học viện Ma Võ Thánh Peter! Lần trước còn không nhớ hắn là đến từ học viện nào. Tuy nhiên xem ra hắn tới tìm mình để gây phiền toái đây, dù sao mình cũng đánh thủ hạ hắn ngay trên địa bàn của hắn. Nên là thù mới hận cũ gộp lại đây!

- Tính sổ?

Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomond giả ra một bộ dáng nghi hoặc, trong lòng lại thầm nghĩ: "Tiểu tử, rốt cục không kìm nổi cũng tính toán với ta về viên ma tinh kia rồi? Tuy nhiên, lão nhân gia ta hôm nay không đấu với ngươi đâu! Đánh chết ta cũng đừng hòng cầm lại viên ma tinh Cuồng Bạo Thất Cách".

- Được rồi, nói đi, người này không nói lời giả dối! Muốn giải quyết thế nào?

Cao Lôi Hoa nói:

- Tuy nhiên tôi nói trước, tuy tôi đã thương thủ hạ của ông, nhưng tôi làm rất hợp tình hợp lý! Ông muốn làm gì tôi!

Solomond cũng sững sốt, lập tức nghĩ đến "Người này thật kiên nhẫn!" Một kế hấp dẫn này đúng là diệu quá, vừa rồi một câu "tính sổ" lộ rõ ý tứ bên trong! Rõ ràng là âm thầm nói về chuyện, ma tinh, hơn nữa câu "người này không nói lời giả dối" đã rõ ràng là phải tính sổ với ta! Tuy nhiên, ta cũng không ngốc!

Kết quả là hai người mang ý xấu, đồng thời không hiểu tâm tư của đối phương bắt đầu một hồi khẩu chiến!

Solomond cười hắc hắc, cực kỳ âm hiểm nói với Cao Lôi Hoa:

- Anh bạn trẻ, báo lại với ngươi vậy! Nguyên nhân gây ra việc này chúng ta cũng đã điều tra rõ ràng! Không phải là các ngươi sai! Người thật sự không làm sai cái gì, mà sai lầm tất cả đều do Peter Ansfelden gây ra. Tuy nhiên, bất kể nói thế nào, Peter Ansfelden là người của học viện chúng ta. Nhưng hắn lại bị người ta đã thương, ngay trong học viện cũng khiến chúng ta rất mất mặt, tuy nhiên cuộc chiến vừa rồi chúng ta đều chứng kiến, cho nên, chúng ta chỉ cần ngươi đáp ứng một cái yêu cầu nhỏ nhỏ!

Solomond lộ ra một bộ dáng "ta thật chính nghĩa".

- A! Lôi thần vĩ đại tại thượng!

Cao Lôì Hoa rớt cục triển khai năng lực "thả rắm" trong rừng rậm với Solomond:

- Vậy viện trưởng đại nhân ngăn cản tại hạ là muốn làm gì đây? Phải biết rằng tôi rất bận rộn!

- A, ca ngợi Lôì thần!

Một khi quan hệ đến lôì thần lão ca, Solomond cũng sẽ bày ra một bộ dáng thần côn, điều này không thể trách lão, bởi vì việc này đã thành thói quen của lão mất rồi. Chỉ cần vừa nhắc tới Lôì thần, theo phản xạ tự nhiên Solomond sẽ biểu hiện hình ảnh một thần côn:

- Anh bạn trẻ, nói thế này, chúng ta thấy được sự cường đại của cậu! Thực lực của cậu cùng tồn tại mãi với trí tuệ! Ta ngăn cậu lại là muốn cùng cậu thương lượng một chuyện.

- Thương lượng chuyện?

Cao Lôì Hoa nhìn vào mắt lão nhân này, phát giác lão nói thật liền hỏi:

- Vậy nói đi, là chuyện gì?

- Cậu đã thương Peter Ansfelden làm chúng ta mất đi một gã đạo sư ưu tú, nhưng học sinh của chúng ta không thể một ngày thiếu đạo sư! Cho nên chúng ta quyết định thuê cậu làm đạo sư cho học viện chúng ta!

Solomond nói ra nhưng lời khiến người ta kinh ngạc vô cùng, một tên vừa đánh đạo sư của học viện trọng thương, Solomond lại tự mình ra mặt thuê hắn!

- Viện trưởng! Như vậy sao được!

Không đợi Cao Lôì Hoa mở miệng, mấy tên đạo sư bình thường cùng tên kỵ sĩ huấn luyện viên Peter Ansfelden có quan hệ tốt không đồng ý nói:

- Viện trưởng, hắn đành trọng thương Peter Ansfelden! Chúng ta không giáo huấn hắn đã khiến Học viện Ma võ Thánh Peter chúng ta mất hết mặt mũi rồi! Chúng ta tuyệt đối không thể buông tha cho hắn được!

- Hừ!

Lúc này, Phong chi Kiếm thánh Robinhood vô tình xuất hiện tại phía sau mấy người này:

- Đừng tưởng rằng ta cùng viện trưởng không quản chuyện trong học viện, học viện liền thành thiên hạ của các ngươi! Các ngươi làm mỗi một chuyện ta cùng viện trưởng đều rõ ràng hết. Tự các ngươi làm cái gì không cần ta phải nói lại! Biết điều thì câm miệng lại cho ta, quản cho tốt hành vi của mình đi. Nếu không tiếp theo ta cùng viện trưởng sẽ không khách khí với các ngươi thế này nữa đâu!

Mấy tên đạo sư vừa rồi còn ầm ĩ kêu gào phải xử lý Cao Lôì Hoa hiện tại đều lập tức ngậm miệng lại.

- Hừ, ta bình thường không ra ngoài, không nghĩ còn có người dám tranh luận với ta.

Solomond lạnh lùng nhìn vài tên đạo sư này, lão nhân nhìn như bình

thường hiện tại lại thể hiện tràn đầy khí thế.

Tuy nhiên, khi Solomond quay đầu đối mặt với Cao Lôì Hoa, khí thế này lập tức biến mất:

- Thế nào, anh bạn trẻ? Đến làm đạo sư của học viện chúng ta đi, học viện chúng ta điều kiện rất tốt, các đạo sư tiền lương lại cao! Phúc lợi lại càng cao hơn nữa! Trên đại lục có phúc lợi tốt nhất là Học viện chúng ta! Học viện Ma võ thánh Peter chúng ta lại là học viện có danh tiếng trên thế giới! Suy nghĩ kỹ đi nào?

-Hử!

Cao Lôì Hoa gãi gãi đầu, hắn không thể tưởng tượng được lão gia hỏa này muốn hắn làm đạo sư trường học để làm gì? Chẳng lẽ, hắn muốn ngày đêm ở bên người ta, sau đó dùng mọi thủ đoạn lấy viên siêu cấp ma tinh kia về?" Vừa nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa liền lập tức lắc đầu:

- Viện trường đại nhân tôi thật sự không làm đạo sư của học viện các vị được đâu! Thứ nhất, trong nhà của tôi có mấy đứa trẻ phải chăm sóc; thứ hai, ngài xem mấy đạo sư học viện các vị dường như không hoan nghênh tôi!

"Hảo tiểu tử, xem ra không có chút ích lợi là không được." Solomond đau lòng nghĩ

- Anh bạn trẻ, cậu ra giá đi! Chỉ cần cậu nói lên, chúng ta có thể làm được, chúng ta đều hết sức giúp cậu! Hiện tại chúng ta thành tâm thành ý thuê cậu. Đến làm đạo sư của chúng ta được rất nhiều ưu đãi! Nghĩ kỹ, nghĩ kỹ đi!

- Ưu đãi? Có những cho tốt gì?

Cao Lôì Hoa cảm thấy có chút thú vị hỏi.

Trả Lời Với Trích Dẫn

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 42

Vong Linh Cốc, Âm Hồn Thảo

Chỗ tốt đương nhiên là rất nhiều!

Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood đột nhiên chạy tới tiếp lời. Đối với đề nghị lưu Cao Lô Hoa lại làm đạo sư, Robinhood là người ủng hộ mạnh mẽ nhất! Bởi vì nếu có thêm Cao Lô Hoa, vậy Robinhood về sau sẽ thêm một đối tượng để luyện tập, có thể tưởng tượng đây là chuyện hạnh phúc đến nhường nào, cho nên lão tận hết sức lực giảng giải ưu đãi cho Cao Lô Hoa:

- Nếu làm đạo sư cho học viện chúng ta, chúng ta có thể cung cấp rất nhiều kim tệ cho người, kim tệ này người cần bao nhiêu đều có thể thương lượng! Còn có các loại chính sách phúc lợi, ví dụ như con cháu của đạo sư học trong học viện sẽ được ưu tiên giáo dục, còn có quyền ưu tiên lựa chọn tài liệu học tập! Chưa hết, học viện chúng ta có thể cung cấp cho đạo sư một ít dược liệu mà bên ngoài hầu như không có! Ví dụ như có thể tăng lên công lực, có thể lập tức chữa thương...

Tuy Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood đang bốc phét nhưng lão không để ý tới sắc mặt của Lô hệ Thánh ma đạo sư Solomond đã trắng bệch cả ra!

Nguyên nhân của chuyện này rất đơn giản, thân là một kiếm thánh tên Robinhood này sẽ không cất giữ bao nhiêu bảo bối. Tựa như những tuyệt thế dược liệu Robinhood nói thì lão đều không có.

Mà toàn bộ học viện có dược tài này, chỉ sợ cũng chỉ có viện trưởng Solomond mà thôi! Cho nên, Robinhood nói một cái tên dược liệu, sắc mặt Solomond lại thêm thêm một phần...

Và Robinhood vẫn cứ hồn nhiên tiếp tục hưng phấn giảng giải cái gọi là “ưu đãi”.

Các đạo sư khác trong học viện đứng ở bên cạnh đã bắt đầu buồn bực, tuy nói học viện của mình phúc lợi quả thật không tồi, ở khắp Quang Minh đế quốc đúng là xếp hàng đầu, nhưng không đến mức như Robinhood phó viện trưởng nói! Còn cung cấp dược liệu, trời ạ, phải biết rằng những dược liệu này đều là thiên tài địa bảo nha.

Viện trưởng đại nhân Solomond bên cạnh càng nghe càng đau lòng, Robinhood chết tiệt, rất nhiều thứ dược liệu lão kể ra Solomond vẫn đứt ruột

đút gan dùng còn chưa dám dùng vậy mà....

- Dược liệu? Các loại dược liệu?

Vừa nghe vài từ này thân hình Cao Lôi Hoa liền run lên, Hấn nghĩ tới một chuyện! Một chuyện rất liên quan tới dược liệu! Cao Lôi Hoa kéo Solomond qua một bên, ghé vào lỗ tai lão nhẹ nhàng nói:

- Muốn ta làm đạo sư học viện các vị cũng không có vấn đề gì. Chỉ cần ngài có thể nói cho ta biết một loại dược liệu, ta sẽ làm đạo sư học viện các vị!

- Một loại? Cậu tự nói đây nhé!

Solomond cảm giác giống như vừa từ địa ngục bay ngay thiên đường! Lôi thần tại thượng, người này chỉ cần một loại dược liệu! Solomond cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười đẹp nhất trong ngày nói:

- Hỏi đi, tuy rằng kho dược của chúng ta không phải là lớn nhất thiên hạ, nhưng cũng là nơi tập hợp nhiều loại nhất! Chỉ cần nói tên ra, ta cơ bản đều có thể tìm cho cậu!

- Ta cũng không biết tên là gì.

Cao Lôi Hoa ngượng ngùng hỏi Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond:

- Cho nên ta đang chuẩn bị hỏi ngài, trên thế giới này có loại dược liệu nào có thể làm cho nữ nhân tiết ra sữa hay không?

Nói đến dược liệu, Cao Lôi Hoa lại nghĩ tới mỹ nữ Tĩnh Tâm ở nhà, theo lý mà nói bộ ngực của Tĩnh Tâm như vậy tuyệt đối là dạng nhiều sữa mới đúng. Nhưng mấy ngày này, Cao Lôi Hoa vừa giết gà lại thịt heo đến cả ngực của Tĩnh Tâm cũng được hấn tằm bỏ mà lớn thêm mấy size nhưng lại vẫn không ra chút sữa nào. Điều này làm cho Cao Lôi Hoa hấn có phần mất hết hy vọng. Hiện tại lại nghe tới dược liệu, Cao Lôi Hoa liền hỏi thử. Có lẽ thuốc bổ không được thì thử bằng dược phẩm biết đâu lại có tác dụng!

- Tiết ra sữa? Nữ nhân không tiết ra sữa sao? Hắc hắc, ta hiểu rồi, không nghĩ tới anh bạn trẻ còn có cái sở thích này nữa nha!

Solomond đột nhiên nở một nụ cười cực kỳ đáng khinh, trong lòng lão, Cao Lôi Hoa đã trở thành cái loại dân nhân thích đùa bỡn thiếu nữ trưởng thành.

- Cái gì loại này loại kia, ta chỉ hỏi có hay không có loại dược liệu này?

Cao Lôi Hoa còn không nghe ra ý tứ trong lời nói của 'lão tặc', hấn hơi hơi khàn trương hỏi.

- Có!

Viện trưởng Solomond vẽ mặt cười dâm, sau đó lại khẳng định nói một câu:

- Nhưng loại dược liệu này ở chỗ ta không có!

- Dừng!

Cao Lôi Hoa ngắt lời, một phen quay người chuẩn bị chạy!

- Từ từ!

Viện trưởng Solomond nói gấp:

- Nhưng ta biết làm sao để có nó!

- A?

Cao Lô Hoa quay người nhìn nhìn lão viện trưởng:

- Ngài biết ở đâu có? Cũng được, biết ở đâu có là tốt rồi. Vậy nói đi, làm sao để có nó?

- Tới đây, không vội, không vội!

Viện trưởng Solomond hiện tại thật sự không gấp nữa:

- Tới đây, trước tiên chúng ta ký một phần hợp đồng, sau đó ta sẽ nói cho cậu biết cách kiếm loại dược liệu này!

Viện trưởng đại nhân như làm ma thuật rút ra một quyển da dê thật dày.

- Ấc.

Vừa nhìn đến hợp đồng, mặt Cao Lô Hoa liền nhăn lại nói:

- Nay, viện trưởng đại nhân. Hợp đồng này của ngài muốn ta hơn mười giờ một ngày ở học viện, chuyện này cơ bản là không thể! Bình thường ta bận rộn rất nhiều việc, hơn nữa ta cũng không có gì để dạy, ngài xem, có thể nói lỏng một chút?

Cao Lô Hoa khẽ hỏi.

Solomond vừa nghe, cũng thấy có lý. Dù sao chính lão cũng là Thánh cấp, cũng biết Thánh cấp luôn có rất nhiều chuyện trọng yếu muốn làm. Vừa nghĩ vậy, Solomond cũng thấy hợp đồng không quá thích hợp. Đương nhiên, Solomond không biết cái mà Cao Lô Hoa gọi là chuyện trọng yếu chính là chăm sóc mấy đứa nhỏ mà thôi:

- Được rồi, cậu nói cũng có lý. Vậy thế này nhé, ít nhất cậu cũng phải có cái tên ở học viện chúng ta! Khi trên danh nghĩa cậu là đạo sư của chúng ta, sau đó chúng ta trả tiền lương, phúc lợi! Thế nào? Chúng ta cần chỉ là lúc cậu có thời gian rồi thì tới chỉ đạo học sinh chút ít mà thôi.

Nói xong viện trưởng đại nhân lại lấy ra một quyển trục khác

- Tới đây, ký hợp đồng đạo sư trên danh nghĩa này.

-

Cao Lô Hoa có chút kinh ngạc, vốn tưởng rằng phải tranh luận với lão Solomond này một hồi chứ, không nghĩ tới lão già lại sảng khoái như vậy.

- Anh bạn trẻ, thế nào? Mau ký phần hợp đồng này đi!

Viện trưởng đại nhân Solomond ở bên cạnh Cao Lô Hoa nói.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa gật gật đầu, tiếp đến phần hợp đồng trên tay viện trưởng, sau đó vung tay lên viết xuống ba chữ Cao Lô Hoa:

- Hiện tại có thể nói cho ta biết cái loại dược liệu kia ở đâu rồi chứ?

- Đương nhiên là có thể.

Solomond thu lại bản hợp đồng, sau đó nhẹ giọng nói ở bên tai Cao Lô Hoa:

- Tiểu huynh đệ, kỳ thật cái người cần sinh trưởng ở Vong Linh cốc cách đế đô không xa. Ở trong Vong Linh cốc, có một loại cây tên là Âm Hồn thảo, loại Âm Hồn thảo này sinh trưởng ở nơi tử khí mạnh nhất trong Vong Linh cốc! Loại Âm Hồn thảo có rất nhiều tác dụng, Âm Hồn thảo tuy rằng sinh trưởng ở trong Vong Linh cốc tràn ngập khí tức tử vong, nhưng nó lại có Quang minh thuộc tính rất mạnh. Đối với người có chức nghiệp sơ cấp Quang minh thuộc tính, nó đúng thật là bảo bối! Nếu là người có chức nghiệp sơ cấp Quang minh thuộc tính dùng có thể gia tăng rất nhiều về thực lực. Trừ bỏ tác dụng này ra, Âm Hồn thảo còn có tác dụng khác, chính là tác dụng người cần. Nếu vò nát cây cỏ này, sau đó bôi lên vú nữ nhân, hắc hắc, cho dù có là xử nữ cũng tiết được ra sữa nữa là!

Viện trưởng đại nhân một mặt bỉ ổi nói:

- Chỉ tiếc là nơi âm khí mạnh nhất Vong Linh cốc không phải người bình thường có thể đi vào! Mà thực lực mạnh một chút lại không cần loại Âm Hồn thảo này. Cho nên cả hai loại người này đều không vào đó, cuối cùng Âm Hồn thảo liền thành một loại bảo vật.

Cao Lô Hoa vừa nghe thế lập tức hai mắt bừng sáng! Chuyện này đối với Cao Lô Hoa mà nói thật là tin tức cực tốt....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 43

Tĩnh Tâm Đến

Ủa? Không đúng!

Cao Lôì Hoa đột nhiên nghĩ tới một chuyện, nghi hoặc hỏi:

- Viện trưởng đại nhân, chúng ta chẳng phải đang ở Quang Minh đế quốc sao! Trong Quang Minh đế quốc sao lại tồn tại loại địa phương như Vong Linh cốc này? Những nơi như vậy chính là đối tượng mà Quang Minh đế quốc cố gắng tiêu diệt mà!

- Khụ khụ, chuyện này cậu có chỗ không biết rồi.

Viện trưởng đại nhân vẻ mặt thần bí mỉm cười:

- Vong Linh cốc này rất là có lai lịch đó, lại nói tới một hồi thần ma đại chiến trước kia.....

Vừa nghe tới thần ma đại chiến, toàn thân Cao Lôì Hoa run lên, thật là một đề tài quen thuộc. Không nghĩ tới không gian này lại phát sinh một chuyện quen như vậy, thần ma đại chiến, hầu hết các quyền kỳ huyền diệu thuyết đều phải có chuyện này mà.

- Nghe nói là....

Viện trưởng đại nhân cũng không biết tâm tư của Cao Lôì Hoa, vẻ mặt lão hung phấn nước miếng bay tứ tung:

- Trường chiến tranh đó rất là thảm thiết và oanh liệt! Mãi cho đến cuối cùng, Vong Linh Thần – một trong Ma tộc tam đại chủ thần bị Quang Minh thần phong ấn tại Vong Linh cốc, lúc ấy Ma tộc tổng cộng có ba vị chủ thần cấp tám phân biệt là Tử Thần, Vong Linh Thần, Hắc Ám Thần. Tuy nhiên trừ bỏ Vong Linh Thần ra hai người khác chạy trốn được. Chuyện này có nói đến Vong Linh tộc ba đại chủ thần, đây là một đoạn cổ sự tuyệt vời.....

- Khụ khụ, viện trưởng đại nhân, nên nói ngắn gọn thôi.

Cao Lôì Hoa không kìm nổi khe khẽ nói với lão viện trưởng, bởi vì chuyện xưa về thần ma đại chiến ở trong đầu Cao Lôì Hoa ít nhất có thể tìm ra mấy trăm loại. Hơn nữa, lịch sử là nhật ký trong tay kẻ thắng. Kẻ bại luôn tà ác, người thắng luôn quang minh. Lịch sử chính là vinh quang của người thắng, Cao Lôì Hoa cũng lười nghe.

Solomond bắt đầu vuốt râu:

- Người trẻ tuổi thật là không kiên nhẫn! Được rồi, ta nói ngắn gọn. Vong Linh cốc này phong ấn Vong Linh Thần, cho nên nơi đó tự nhiên trở thành thiên đường của các vong linh. Mà Quang Minh đế quốc tồn tại chính là vì áp chế Vong Linh cốc này, trở thành một đạo phong ấn của Vong Linh Thần. Cho nên không thể nói Quang Minh đế quốc cho phép Vong Linh cốc này tồn tại, mà là sứ mệnh Quang Minh đế quốc hoàn toàn là vì phong ấn Vong Linh cốc này. Kỳ thật Vong Linh cốc rất có tác dụng, ít nhất trong đó sinh vật bất tử rất nhiều, có thể trở thành nơi thí luyện của đế quốc. Hiện tại đế quốc có rất nhiều học viện đưa Vong Linh cốc thành nơi thí luyện đó.

Solomond càng nói nghe càng thú vị.

- Ồ, là vậy à!

Cao Lô Hoa cái hiểu cái không gật gật đầu, đã biết ở Vong Linh cốc, vậy chuyện tiếp theo dễ làm rồi. Đi Vong Linh cốc hái một ít Âm Hồn thảo về là xong, sau đó bơi lên ngực Tĩnh Tâm, vậy nguyện vọng tiết ra sữa của nàng có thể được thực hiện rồi! Cao Lô Hoa âm thầm gật gù, đắm chìm trong cuộc sống xinh đẹp.

Ngay khi Cao Lô Hoa tưởng tượng trong đầu một cuộc sống gia đình tốt đẹp, Saga ở sau lưng hắn đột nhiên vỗ vỗ Cao Lô Hoa.

- Làm sao vậy? Saga?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

Saga mập máy miệng, sau đó vươn tay ra sau chỉ chỉ.

Cao Lô Hoa quay người lại, vừa lúc thấy được một dáng người xinh đẹp đang đi tới bên này. Tóc dài màu lam, đôi mắt xinh đẹp như ngọc bích, là Tĩnh Tâm!

- Tĩnh Tâm, sao cô lại tới đây?

Cao Lô Hoa vội tới nghênh đón.

Tĩnh Tâm trong lòng ôm hai đứa nhỏ, mỗi tay một đứa chậm rãi đi tới bên Cao Lô Hoa.

Nhìn Tĩnh Tâm hơi cố sức ôm hai đứa trẻ, Cao Lô Hoa rất thương tiếc, đứa nhỏ tuy rằng còn bé nên không quá nặng, nhưng một tay một đứa thì lại khác. Đặc biệt ôm hai đứa nhỏ đi bộ lại càng mệt hơn.

Trong lòng Cao Lô Hoa hiện tại đã âm thầm tưởng tượng về câu tạo xe đẩy trẻ em trên Địa Cầu! “Xem ra phải làm vài cái xe đẩy trẻ em, như vậy về sau Tĩnh Tâm đi ra ngoài có thể tiết kiệm được ít sức lực rồi!” Cao Lô Hoa âm thầm nghĩ.

Cao Lô Hoa sải bước thật dài, nhanh chóng đi tới trước người Tĩnh Tâm, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy Rudolph trong lòng nàng. Để cho Tĩnh Tâm có thể thoải mái trong chốc lát.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng cười với Cao Lô Hoa, sau đó nàng nhìn về Saga đứng đằng sau hắn.

Saga mới vừa quyết chiến nên trên tay vẫn còn vết máu, cảm giác được

ánh mắt của Tĩnh Tâm, Saga lén lút nấp đằng sau Cao Lô Hoa. Nó không dám nhìn Tĩnh Tâm, bởi vì chỉ mới đánh nhau đã làm Tĩnh Tâm thương tâm không thôi, nếu để Tĩnh Tâm biết nó thiếu chút nữa đã ra tay giết người, Saga sợ Tĩnh Tâm sẽ khó mà chịu nổi.

- Ha ha, Tĩnh Tâm, cô tới xem mấy đứa nhỏ sao?

Cao Lô Hoa gãi đầu cười.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, sau đó nhìn Cao Lô Hoa chăm chăm.

- Làm sao vậy? Tĩnh Tâm!

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

Tĩnh Tâm không biểu đạt cái gì, chỉ là đột nhiên đưa bàn tay mềm mại ra dịu dàng lau đi vết máu trên trán hắn.

Khi bàn tay mềm mại của Tĩnh Tâm chạm vào trán Cao Lô Hoa, hắn lại hơi sững sốt, muốn nói cái gì đó nhưng lại không nói ra lời.

Ở trên tiểu lầu cách đó không xa, một gã nam tử tóc nâu anh tuấn đang nhìn chăm chú vào Tĩnh Tâm cùng Cao Lô Hoa, một hắc y nhân đứng ở bên cạnh nam tử.

- Sauron! Không phải người nói rằng nam nhân này là thân thích của Tĩnh Tâm sao? Thân thích lại làm ra động tác thân mật như vậy sao?

Trong giọng nói của nam tử mang theo sự tức giận:

- Cho dù là thân thích, loại động tác này cũng đã vượt quá giới hạn!

- Thái tử điện hạ, động tác này không nói lên điều gì cả.

Hắc y nhân vẫn bình tĩnh như cũ. Chỉ là đánh giá của hắn đối với thái tử lúc này đã giảm rất nhiều, trước giờ thái tử biểu hiện rất tốt: độc tài, bình tĩnh, bá đạo... hết thảy các đức tính cần có của một đế vương. Nhưng khi thái tử nhìn thấy Tĩnh Tâm, hắn liền mất đi sự bình tĩnh cùng trí tuệ vốn có. Ánh mắt hắc y nhân nhìn thái tử có chút âm trầm, chẳng lẽ, hắn đứng về phe thái tử là lựa chọn sai lầm?

- Ta mặc kệ!

Thái tử Ifa đã sắp mất bình tĩnh

- Người cẩn thận đi thăm dò cho ta! Ta muốn có hết thảy tư liệu liên quan đến hắn! Không ai có thể tranh đoạt Tĩnh Tâm với ta... không một ai!

- Vâng, điện hạ.

Hắc y nhân khẽ lên tiếng, sau đó thân ảnh của hắn dần biến mất, chỉ để lại một mình thái tử Ifa ở chỗ cũ.

Nhìn hắc y nhân biến mất, thái tử Ifa mới ho nhẹ một tiếng, điều chỉnh biểu tình của chính mình. Sau đó lộ ra một nụ cười tự cho là anh tuấn tiêu sái nhất, sau đó hắn đi nhanh về phía Tĩnh Tâm.

- A, Tĩnh Tâm tiểu thư, thật là khéo, không ngờ có thể gặp được cô tại đây.

Đi tới trước mặt Tĩnh Tâm, thái tử Ifa cố làm ra vẻ nhiệt tình nói với nàng.

Tĩnh Tâm quay đầu nhìn thái tử Ifa, gật đầu cho có lễ. Sau đó quay lại tiếp tục lau mồ hôi cho Cao Lôi Hoa.

Thái tử Ifa anh tuấn cảm giác được quan hệ của Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm đã không chỉ là thân thích đơn giản nữa, vì thế hắn liền mở miệng dường như muốn nói cái gì.

Nhưng ngay khi hắn muốn nói thì một bóng người cường tráng từ phương xa chạy tới, vừa chạy vừa gào:

- Tĩnh Tâm, Tĩnh Tâm, cô đến đây à. Đến sao không nói với ta một tiếng. Ta có thể tới cửa tiếp cô mà!

Người chạy tới toàn thân khôi giáp sáng bóng, tóc dài màu râm nắng, anh tuấn không thua kém gì thái tử điện hạ -- đúng là Luke, bậc sáu Quang minh kỵ sĩ – kẻ đang điên cuồng theo đuổi Tĩnh Tâm, đồng thời hắn cũng là con của Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood.

Hiện tại Cao Lôi Hoa đang khá là buồn bực: “Hôm nay là ngày quái gì không biết, sao lại hết tên “tình địch” này đến tên “tình địch” khác xuất hiện thế này?”

Không đợi Luke thở xong, lại thấy một bóng người chạy tới nơi này! “Chẳng lẽ còn có tình địch nữa?” Cao Lôi Hoa yếu ớt nghĩ thầm.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 44

Trả Thù

Lần này là một gã Quang minh mục sư mặc áo bào trắng viền vàng, hắn có một cái đầu tóc vàng thêm một đôi đồng tử màu vàng, thực phù hợp hình tượng bạch mã vương tử của phương Tây. Từ huy chương chữ thập trên ngực thì có thể nhìn ra tên này là nhân vật cao cấp trong Quang Minh Thần điện!

“Không phải cũng tới tìm Tĩnh Tâm đấy chứ?” Cao Lôì Hoa thầm nghĩ khi nhìn Quang minh mục sư chạy như điên tới nơi này.

Tuy nhiên, dường như chuyện trong lòng người ta không hy vọng thì hiện thực lại luôn xảy ra.

Quang minh mục sư anh tuấn chạy tới bên người bọn Cao Lôì Hoa mở miệng kêu to:

- Tĩnh Tâm tiểu thư, hôm nay cô lại có thời gian tới chỗ chúng ta sao? Thật là, tới đây cũng không nhắn với ta một câu, để ta ra ngoài đón cô!

- Ách! Đúng là lại tới vì Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ trán, sau đó xoay người hỏi Saga:

- Mục sư này có gốc gác thế nào?

Saga nhìn mục sư này đáp:

- Hắn là Ngô Thiên một trong bốn đại giáo chủ của Quang Minh Thần Điện. Đồng thời cũng là giáo chủ trẻ nhất trong Quang Minh Thần điện, đúng rồi, Quang minh ma pháp của mẹ chính là do hắn dạy.

Saga ở một bên giải thích:

- Ngô Thiên mục sư tính tình khá tốt, ở trong học viện hắn cũng có chiếu cố mấy người bọn cháu.

- Ồ!

Cao Lôì Hoa có chút buồn bực hừ một tiếng. Còn có thể nói gì nữa, tên mục sư này thái độ làm người không tồi, quả đúng “tình địch” nặng ký nhất đây. Ngay cả Quang minh ma pháp của Tĩnh Tâm đều do hắn dạy cho mà.

Sau khi Quang minh mục sư chạy tới, bên người Tĩnh Tâm đã vây quanh năm nam nhân và một nam hài.

- Ha ha, là Ngô Thiên đại giáo chủ sao, hôm nay người cũng có thời gian

rảnh tới học viện à?

Thái tử điện hạ ở bên cạnh khẽ cười nói.

Ngô Thiên nhẹ nhàng cười nói:

- Quang Minh thần tại thượng, ta vốn là đạo sư Quang minh ma pháp trên danh nghĩa của học viện. Đến đây tự nhiên là vì truyền thụ một ít tri thức về Quang minh ma pháp cho bọn nhỏ rồi.

- Vậy Ngô Thiên giáo chủ thật là vất vả rồi.

- Đâu có, đâu có! Thái tử điện hạ ngài bận trăm công mà vẫn có thời gian tới học viện, thật sự khó được, khó được!

Tiếp theo, thái tử điện hạ cùng Ngô Thiên đại chủ giáo liền bắt đầu giống như hai con gà chọi đang đá nhau.

Trong lúc nhất thời không khí khá là áp lực.

Tuy rằng không khí áp lực như vậy nhưng Tĩnh Tâm lại vẫn không có phản ứng gì nhiều, nàng chỉ nhẹ nhàng lôi Saga từ sau lưng Cao Lôi Hoa ra.

- Mẹ!

Saga cúi đầu, khẽ kêu một tiếng, nó tưởng Tĩnh Tâm lại chuẩn bị giáo huấn nó.

Nhưng không ngờ, Tĩnh Tâm lại rút khăn tay ra, sau đó nhẹ nhàng giúp Saga lau vết máu trên tay.

- Mẹ.

Saga ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng.

Tĩnh Tâm cười với nó, từ trước đến nay nàng không cho phép Saga đánh nhau bởi vì sau khi nó đánh nhau nàng không thể giúp đỡ gì cho con, hơn nữa nàng ra mặt cũng không tiện. Chỉ là hiện tại, tạm thời đã có người có trách nhiệm đứng ra giúp Saga. Tĩnh Tâm ngẩng đầu mắt nhìn về phía Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên, hấn vỗ vỗ bả vai Saga:

- Tốt lắm, sự tình đã giải quyết, chú cũng tới lúc phải trở về rồi.

- Dạ.

Saga nhẹ nhàng lên tiếng.

- Nơi này đã không có chuyện của chú nữa.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười:

- Chú cùng mẹ các cháu về trước, mấy đứa các cháu ở lại học viện học tập cho tốt.

Cao Lôi Hoa lộ ra vẻ cười:

- Tuy nhiên, từ hôm nay trở đi, sẽ không có người dám động đến các cháu nữa đâu, ta Cao Lôi Hoa lấy danh nghĩa ra thề, ai dám động tới các cháu, ta sẽ làm cho bọn họ biết cái gì gọi là trừng phạt!

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười, nụ cười này trong mắt Saga đẹp như “thiên sứ”, nhưng trong mắt người ở chung quanh thì lại rất kinh khủng.

Tĩnh Tâm lau khô vết máu trên mặt và trên tay Saga, sau đó ôm Tiểu Kim

Toa Nhi trong lòng, nàng liếc mắt nhìn Cao Lô Hoa một cái, ý bảo cùng nhau trở về. Ba người Thái tử điện hạ, Ngô Thiên đại giáo chủ cùng Quang minh kỵ sĩ bậc sáu Luke liền ngừng “chơi” nhìn về phía Tĩnh Tâm.

- Ủ, đi thôi, không có chuyện của chúng ta nữa rồi.

Cao Lô Hoa ôm Rudolph trong lòng chuẩn bị về nhà, nhìn ba người bên cạnh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Nhưng mà ngay lúc Cao Lô Hoa cùng Tĩnh Tâm chuẩn bị trở về thì từ cửa học viện truyền đến một đám âm ỉ! Tiếp theo, một đại đội thành vệ quân vũ trang hạng nặng bước chân oai vệ đi tới bên này.

Nhìn đội thành vệ quân này, viện trưởng Solomond liền nhíu nhíu mày. Nơi này là Học viện Ma võ Thánh Peter, từ khi nào thì ngay cả thành vệ binh cũng dám trực tiếp xông vào đây!

- Lão Mun, xem ra thời gian chúng ta ‘hoạt động’ ở bên ngoài quá ít rồi.

Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood ở bên cạnh nhẹ nhàng cười, đồng thời tay phải đặt lên thần kiếm “Thần Phong” của mình:

- Bây giờ ngay cả đám tiểu tử này cũng dám ‘tè’ trên đầu Thái Tuế!

- Đúng vậy!

Ánh mắt Solomond lộ ra một tia lạnh lẽo!

- Thừa lệnh Peter Larsen đại nhân, bắt người đánh bị thương hai vị thiếu gia về hỏi tội!

Lúc này, từ trong thành vệ quân một trọng giáp kỵ sĩ cười trên lưng ngựa đi ra.

- Ha ha!

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond nở nụ cười:

- Tốt! Tốt lắm! Dám thoải mái đến Học viện Ma võ Thánh Peter của chúng ta bắt người! Tốt! Xem ra các ngươi không cho Học viện Ma Võ Thánh Peter chúng ta chút thể diện nào đây!

- A? Viện trưởng đại nhân!

Trọng giáp kỵ sĩ nhìn thấy Solomond liền vội vàng nhảy từ trên lưng ngựa xuống, tôn kính kêu lên, đối với vị Thánh cấp lôi hệ pháp sư nổi tiếng thế giới này, không ai dám không tôn kính.

- Hừ!

Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood bên cạnh hừ lạnh một tiếng, tuy rằng rất nhẹ, nhưng vào trong tai đội thành vệ binh lại như tiếng sấm giữa trời quang.

Tên trọng giáp kỵ sĩ đội trưởng kia âm thầm kêu khổ không thôi, mới vừa nghe được người bên cạnh báo tin thiếu gia Peter Larsen của Thân vương bị người ta đánh cho thành tàn phế. Vì thế Thân vương Peter Larsen nổi trận lôi đình lập tức hạ lệnh đến học viện bắt người đã thương con của hắn.

Nếu là bình thường, dựa vào quan hệ của thành vệ quân cùng học viện, ở

trong học viện bắt một người hắc cũng không phải là đại sự gì. Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới hai vị Thánh cấp trong học viện cũng ở hiện trường. Trọng giáp kỵ sĩ mặt mày như ăn phải mướp đắng (khổ qua).

Học viện Ma Võ Thánh Peter không giống các học viện khác. Nơi này có thêm hai vị Thánh cấp cường giả tọa trấn, tuy rằng đóng ở Quang Minh đế quốc, nhưng cho dù là Quang Minh đế quốc cũng không dám động chạm gì đến Học viện này, đến cả là quốc vương bệ hạ tới đây cũng phải cho học viện chút thể diện.

Quan trọng nhất là... Học viện Ma Võ đã quy định rõ ràng, không phải nhân viên trong học viện thì nếu không có giấy thông hành sẽ không được đi vào. Chuyến này thăm rồi, trọng giáp kỵ sĩ trong lòng kêu khổ thấu trời!

- Nói đi, các người tới nơi này làm gì?

Chòm râu bạc của Solomond rung động nhẹ nhẹ, cây ma pháp trượng xinh đẹp trong tay lão cũng nhẹ nhàng vung vẩy.

- Solomond đại nhân xin đừng hiểu lầm, chúng tôi là thuộc hạ của Peter Larsen thân vương, nhận lệnh tới bắt hai tên hung thủ đã thương con của ngài.

Trọng giáp kỵ sĩ tôn kính trả lời, đồng thời hai mắt hắc nhìn chăm chăm vào pháp trượng trên tay Solomond. Ai cũng biết trên chiến trường ma pháp lôi hệ là ác mộng của các chiến sĩ có trang bị kim loại trên người! Nếu viện trưởng đại nhân trước mặt “không cẩn thận” một phát gọi một đạo lôi hệ ma pháp “nhỡ tay”, vậy hắc với một thân trọng giáp kim loại có thể đi uống trà Dr Thanh với Quang Minh thần rồi, cho nên trọng giáp kỵ sĩ hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Bắt người? Nói giỡn, Thánh cấp cường giả ở đây, muốn chết thì lên đi! Không bắt người? Trở về sẽ không dễ dàng báo cáo kết quả công tác, Peter Larsen thân vương cũng không phải là người lương thiện gì!

Ngay lúc trọng giáp kỵ sĩ tiến thoái đều khó, thì bên ngoài truyền tới một tiếng ma pháp truyền âm:

- Peter Larsen thân vương tới...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 45

Lựa Chọn

Theo một tiếng báo danh này, một trung niên nam tử cường tráng cưỡi ngựa điên cuồng phóng tới! Áo choàng đỏ theo gió tung bay, từ xa nhìn lại thật là có khí thế.

- Lâm đội trưởng, đã bắt được hung thủ chưa?

Trung niên nhân người chưa tới tiếng đã tới trước.

Thanh âm này vừa vang lên, trọng giáp kỵ sĩ liền cảm thấy uy áp trầm trọng trên người nhẹ hẳn, hẳn lập tức sinh ra cảm giác được giải thoát, khi sự áp bách của Thánh cấp cường giả qua đi, lần đầu tiên hẳn cảm thấy được hít thở là một sự tình tuyệt vời.

- Peter Larsen thân vương.

Trọng giáp kỵ sĩ vội vàng hành lễ với người trung niên, sau đó thoáng quay đầu nhìn sang hai vị viện trưởng ở bên cạnh. Ý bảo Peter Larsen thân vương chú ý hai lão già khó dây này.

Peter Larsen thân vương nhìn theo ánh mắt trọng giáp kỵ sĩ, liền phát hiện thấy hai vị viện trưởng.

- A, hóa ra là hai vị viện trưởng ở đây à, đại danh của hai vị đại nhân Peter Larsen nghe thấy đã lâu.

Lập tức, gã trung niên nhìn nhìn hai lão nhân, sau đó trong miệng hẳn phun ra vài câu khách sáo cùng tôn kính:

- Tuy nhiên, hôm nay ta đến chỉ vì bắt hung thủ đả thương con ta, xin hai vị viện trưởng cho phép.

Tuy rằng lời hẳn nói khá là tôn kính, nhưng trên mặt hẳn không có chút biểu hiện tôn kính nào.

- Hừ!

Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood nhẹ hừ một tiếng:

- Peter Larsen thân vương đứng không, Cuồng Tướng trong tứ đại tướng của Quang Minh đế quốc, lão nhân ta cũng có nghe qua.

- Vậy thật là vinh hạnh cho ta.

Peter Larsen kéo cương ngựa:

- Nếu bình thường ta gặp được hai vị viện trưởng đại nhân, ta chắc chắn

sẽ cùng hai vị tâm sự cả ngày để xây dựng chút tình cảm. Nhưng hôm nay ta không rảnh cùng hai vị nói chuyện hay tâm sự, hiện tại ra chỉ muốn bắt hung thủ đã thương con ta, không biết hai vị có ý cản trở không?

Peter Larsen ở trên ngựa kiêu ngạo nói.

Con bị người ta chém thành tàn phế khiến đầu óc Peter Larsen hoàn toàn mất đi lý trí, hiện tại hắn căn bản không nghĩ tới hai lão nhân nhìn như suy yếu trước mặt này ngay cả quốc vương đế quốc đều phải lễ nhượng ba phần! Càng không ngờ chính mình làm như vậy sẽ mang đến hậu quả nghiêm trọng thế nào!

Trong cơn giận dữ hắn chỉ nghĩ làm thế nào bắt người đã thương con mình trở về hành hạ tàn nhẫn đến chết mà thôi.

- Cuồng Tướng, quả nhiên là rất cuồng.

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond híp mắt:

- Nhưng mong người chú ý, nơi này là Học viện Ma võ Thánh Peter, không phải là phủ thân vương của người!

Phong hệ Kiếm Thánh cùng Lôi hệ Thánh ma đạo sư sóng vai mà đứng, sắc mặt hai người âm trầm khó coi, một cỗ sát khí theo trên người hai vị lão nhân này tản ra. Hai vị Thánh cấp viện trưởng đã lâu không ra mặt nổi giận rồi!

Nhìn tất cả tình thế trong sân, mặt Thái tử Ifa đang đứng trong đám người hiện lên vẻ do dự. Hiện tại hắn khá mâu thuẫn, trong đầu hắn có hai ý niệm, hai lựa chọn....

Lựa chọn thứ nhất là hắn ra mặt giảng hòa, hiện tại hắn ra mặt, Peter Larsen chắc chắn sẽ nể mặt mũi hắn, tạm thời buông tha Cao Lôi Hoa, nhưng chuyện này hắn lại không muốn! Hiện tại hắn ước gì nam nhân có quan hệ mật thiết với Tĩnh Tâm kia chết quách đi!

Thứ hai là hắn không ra mặt, hiện tại hắn ở trong đám người, chỉ cần hắn không muốn ra mặt Peter Larsen căn bản không thể phát hiện ra hắn! Hắn không ra mặt, Cao Lôi Hoa có thể bị Peter Larsen bắt, thậm chí tên kia sẽ có nguy hiểm đến sinh mệnh. Đây đúng là điều thái tử hắn muốn nhìn thấy nhất. Tuy nhiên nếu như vậy, Tĩnh Tâm sẽ nhìn hắn thế nào đây....

Cho nên, thái tử điện hạ ở một bên khá là mâu thuẫn, suy nghĩ xem có nên ra mặt hay không.

Cùng lúc đó, ở trên đỉnh một tòa nhà cách nơi này không xa, một tên Hắc y nhân đứng cùng một nữ ma pháp sư mặc trường bào màu đen.

Tên Hắc y nhân này đúng là hắc y nhân vẫn ở bên cạnh thái tử Ifa – Sauron, nữ nhân ở bên cạnh hắn trên mặt đeo mặt nạ giống một cái kính mắt che một nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra cái cằm trắng nõn cùng một đôi mắt màu đỏ, đôi mắt ấy toát ra hồng quang nhẹ nhàng. Nó không giống loại ánh mắt trời sinh đã màu đỏ mà giống như khi tu vị đạt đến Hỏa hệ ma đạo sĩ tài năng

mới có!

- Sauron đại nhân, chúng ta có nên hành động không? Nếu để quan hệ của Quang Minh đế quốc cùng Ma Võ Học viện Thánh Peter căng thẳng lên thì sẽ không tốt cho kế hoạch.

Nữ nhân nói với tên hắc y bên cạnh.

- Không, cứ từ từ.

Hắc y nhân lạnh nhạt nói:

- Để xem thái tử Ifa sẽ làm như thế nào rồi nói.

- Có ý nghĩa gì sao?

Nữ nhân áo đen hỏi, đôi mắt nhiễm màu đỏ của nàng lộ ra một vẻ khác lạ.

- Ta đang đợi, xem thái tử điện hạ có ra mặt khuyên bảo Peter Larsen thân vương hay không.

Hắc y nhân Sauron nhẹ nhàng nói:

- Xem hắn lựa chọn thế nào.

- Cho ta một câu trả lời rõ ràng đi, Sauron đại nhân.

Nữ nhân áo đen nói.

- Rất đơn giản, xem thái tử Ifa lựa chọn mà thôi. Là lựa chọn vì ghen tị một tình địch, mà mất đi hảo cảm của Học viện Ma Võ Thánh Peter cùng với một tên cường giả. Hay lựa chọn bỏ qua ghen tị để được hảo cảm của Học viện Ma Võ Thánh Peter cùng với một tên cao thủ.

Hắc y nhân lẳng lặng nhìn thái tử Ifa, thái tử có tư cách và khí chất để làm một hoàng đế. Chỉ là hắn có thêm một ít tính cách mà đế vương không nên có, ví dụ như quá mức chấp nhất đối với một nữ nhân. Nếu không bỏ được mấy thứ này, hắn vĩnh viễn không thể trở thành một đế vương chân chính.

Hiện tại, Sauron xem thái tử Ifa lựa chọn như thế nào! Nếu thái tử Ifa bởi vì ghen tị mà không chịu ra mặt, vậy Peter Larsen sẽ bắt lấy Cao Lôi Hoa. Mà nơi này là địa bàn của Học viện Ma Võ Thánh Peter, hai vị Thánh cấp viện trưởng không phải là đám bù nhìn gì! Cứ như vậy Peter Larsen sẽ có mâu thuẫn với Học viện Ma Võ Thánh Peter. Mà Peter Larsen cùng Học viện Ma Võ Thánh Peter có mâu thuẫn đại biểu cho quan hệ của Quang Minh đế quốc cùng Học viện Ma Võ Thánh Peter cũng kết thúc! Vậy Học viện Ma Võ Thánh Peter sẽ không tiếp tục là hậu thuẫn vững chắc của Quang Minh đế quốc nữa. Hơn thế, nếu thái tử Ifa không chịu ra mặt, cũng liền mất đi cơ hội mượn sức vị tuyệt thế cao thủ Cao Lôi Hoa. Hiện tại, Hắc y nhân đã có thể xác định tu vi của Cao Lôi Hoa khá cao! Lúc ở nhà của Tĩnh Tâm hắc y nhân xếp Cao Lôi Hoa chỉ là người thường có chút sức lực mà thôi, hiện tại nhớ lại hắn thấy chính mình thật ngu xuẩn, một kẻ chỉ có chút sức lực thì sao lại không thêm để mắt tới cả chục tên kiếm sĩ võ trang hạng nặng cơ chứ?

Nhưng nếu thái tử Ifa có thể buông lòng ghen tị mà ra mặt, như vậy Peter Larsen cho dù thế nào cũng phải cho hoàng thất một chút thể diện. Tuy rằng

Peter Larsen về sau khẳng định có thể ra tay với Cao Lôi Hoa, nhưng tạm thời sẽ lui binh. Cứ như vậy, quan hệ của Quang Minh đế quốc cùng Học viện Ma Võ Thánh Peter sẽ không đến mức mâu thuẫn, hơn nữa thái tử Ifa cũng ở nhất định giành được chút hảo cảm của loại cao thủ như Cao Lôi Hoa, thậm chí có thể kéo hắn tới dưới trướng của mình!

Nếu thái tử Ifa lựa chọn không ra mặt, vậy Hắc y nhân phải suy nghĩ có nên kiên định đi theo bên cạnh thái tử để giúp đỡ hắn nữa hay không.

Nhưng nếu thái tử Ifa lựa chọn thứ hai, vậy Sauron có thể xác định đi theo bên cạnh thái tử, theo tổ chức yêu cầu đem hắn lên ngai vàng quốc vương của Quang Minh đế quốc!

Cho nên Hắc y nhân ở một bên lẳng lặng chờ, chờ xem thái tử Ifa quyết định như thế nào... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 46

Phong Chi Kiểm Kỵ-phong Chi Khinh Linh

Tên hắc y đợi một hồi, rốt cuộc cũng đã có người ra mặt. Đáng tiếc không phải là thái tử Ifa, mà là một người thân phận không thua kém thái tử chút nào - Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên.

Quang Minh đế quốc là một quốc gia khá đặc biệt, ở cái thời đại thần quyền là trên hết này, vị trí của Quang Minh thần điện không thua kém vị trí của quốc vương chút nào, thậm chí lời của giáo hoàng vào một thời điểm nào đó còn hữu dụng hơn cả lời của quốc vương. Hơn nữa, thế lực của Quang Minh thần điện không chỉ ở Quang Minh đế quốc mà phân bố ở hầu hết các nơi trên thế giới!

Cho nên, có thể nói thân phận Quang Minh giáo chủ so với thái tử Ifa chỉ có thể cao hơn chứ không thua!

- Quang Minh thần tại thượng!

Ngô Thiên giáo chủ thập phần thần côn bước ra khỏi đám người. Thân người hắn rất là xảo diệu chắn giữa hai vị viện trưởng, che khuất tầm nhìn của Peter Larsen, sau đó hắn bước ra đối mặt với Peter Larsen thân vương nói:

- Xin được hỏi Peter Larsen thân vương đến đây để bắt ai vậy?

Peter Larsen nhìn vào mắt Ngô Thiên, mảnh huân chương thập tự trên người gã giáo chủ lập lòe phát sáng tỏ ra đặc biệt chói mắt. Chỉ tiếc rằng Peter Larsen là người luyện võ, đối với chuyện của giáo đình hắn không hiểu được bao nhiêu. Hoặc có lẽ là trừ giáo hoàng của Quang Minh thần điện ra hắn không biết một ai khác.

Cho nên hiện giờ hắn căn bản chẳng biết cái thập tự huy chương kia đại biểu cho địa vị gì, nói trắng ra cho dù hắn biết thì đã làm sao? Hiện giờ hắn đang bưng bưng lửa giận, căn bản là không nghĩ ngợi gì nhiều! Thấy có người bước ra ngăn cản, hắn liền nổi giận dùng dùng:

- Con của bốn vương bị người ta đánh tàn phế ở chỗ này, bốn vương tới cũng chỉ là để bắt hung thủ! Hay là ngươi muốn ngăn cản bốn vương?

Peter Larsen ghìm cương ngựa, chỉ roi về phía Ngô Thiên giáo chủ.

Trong mắt Ngô Thiên thoáng qua một tia khinh miệt, tên Cuồng Tướng

này đúng là một tên ngốc từ trên xuống dưới, hành động điên cuồng lần này của hắn sẽ mang đến cho Quang Minh đế quốc bao nhiêu địch nhân! Nơi đây là Học viện Ma Võ Thánh Peter, cho dù là giáo hoàng có tới cũng phải nhượng lễ ba phần! Nếu Quang Minh đế quốc có thêm vài tên "thiếu muối" như thể này thì ngày diệt vong của đế quốc cũng không còn xa nữa.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng hắn cũng không biểu hiện ra ngoài.

Tia khinh miệt này trong mắt Ngô Thiên chỉ thoáng qua nhưng lại bị Cao Lôi Hoa đang đứng bên cạnh nhìn thấy được. Khóe miệng Cao Lôi Hoa khẽ nhếch, xem ra tên Ngô Thiệu giáo chủ này cũng không phải hạng gà mờ!

- Quang Minh thần tại thượng.

Ngô Thiên nhỏ nhẹ thốt, vẫn là bộ dáng 'Thần côn' đó nói:

- Không biết con của Peter Larsen điện hạ là ai? Peter Larsen điện hạ luôn miệng nói muốn bắt hung thủ. Vậy, không biết ai đã làm con của ngài bị thương?

- Cái rắc gì thể này! Người vừa mới bị thương, các người liền chối trách nhiệm?

Peter Larsen lớn tiếng nói:

- Hai người mới vừa bị thương là Peter và Peter Ansfelden đều là con của ta! Vừa rồi có người báo cho ta biết hai đứa con của ta bị người ta chém cho tàn phế! Mẹ nó, hai đứa con trai! Bây giờ ta muốn biết kẻ đã làm con ta bị thương!

Cao Lôi Hoa vừa nghe thấy câu này liền cười gian manh, thì ra Peter và Peter Ansfelden là huynh đệ, khó trách hai người lại phối hợp đối phó Saga. Nhìn Peter Larsen trước mắt, nụ cười của Cao Lôi Hoa càng lúc càng gian ác...

- Thân vương điện hạ, ta biết là ai đã làm Peter thiếu gia bị thương!

Đám đông xôn xao một hồi, tên gia hỏa lúc đầu ở bên cạnh Peter chạy đi báo tin cho Peter Ansfelden đứng ra đi tới bên Peter Larsen thân vương, sau đó hắn xoay người chỉ Cao Lôi Hoa và Sage nói:

- Thân vương điện hạ, chính hai kẻ này đã đánh đại thiếu gia và nhị thiếu gia bị thương!

- Chính các người đã chém con ta?

Peter Larsen nhìn Cao Lôi Hoa và Sage vung tay lên quát:

- Bay đâu bắt hai tên này về cho ta!

Khóe miệng Cao Lôi Hoa nhếch lên, hiện ra nụ cười tàn khốc! Hắn rất tán thưởng sự bao che cho con cái của vị thân vương này, nhưng điều kiện tiên quyết của sự tán thưởng này chính là đối tượng trả thù của vị thân vương bao che khuyết điểm phải là người khác mới được!

Nhưng rất đáng tiếc là đối tượng mà thân vương muốn đụng tới chính là Cao Lôi Hoa, Cao Lôi Hoa lại không phải dạng người ngốc nghếch đứng yên để cho người ta chém! Một tia lôi quang màu tím yêu dị xuất hiện trong tay

hắn, lôi quang rất yếu ớt, người thường căn bản không cách nào cảm thụ được gì!

Đến ngay cả Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond cũng không biết. Tuy cùng là lôi quang, nhưng lôi quang của Cao Lôi Hoa không phải là ma pháp của thế giới này.

Theo mệnh lệnh của thân vương, một đội thành vệ binh toàn thân võ trang bắt đầu sắp tới gần Cao Lôi Hoa và Saga!

Nhìn đội thành vệ binh này, Cao Lôi Hoa mỉm cười sáng lạn! Mũi chân phải điểm xuống mặt đất, tay phải nắm thành quyền chuẩn bị chơi một ván lớn.

- Chậm đã!

Chính vào lúc này, Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên hét lớn một tiếng chặn trước mặt Cao Lôi Hoa:

- Peter Larsen thân vương, theo ta được biết, các con của ngươi bị thương trong cuộc khiêu chiến công bằng. Trong khiêu chiến cho dù bị thương cũng là điều bình thường, lẽ nào ngươi muốn làm trái lại quy tắc khiêu chiến công bằng thiêng liêng sao?

Peter Larsen thân vương thẳng người lên khinh thường nói:

- Quy tắc thì đáng bao nhiêu tiền? Ta chỉ biết con ta bị người ta chém tàn phế, ta chỉ biết việc ta muốn làm đó là báo thù! Nếu như không có việc của ngươi thì mau lăn qua một bên cho ta!

- Ngươi!

Ngô Thiên trở vào thân vương Peter Larsen cưỡng từ đoạt lý, không thể thốt ra được một lời. Quang Minh thần điện là nơi mọi người đều coi trọng từ 'lý', hắn chưa bao giờ thấy qua loại người không nói lý như vậy. Hơn nữa, một Quang Minh giáo chủ tôn quý như hắn có bao giờ gặp phải cơn giận thế này đâu!

- Ngây ra đó làm gì, còn không mau bắt lấy hai tên thủ phạm!

Peter Larsen rống lên tức giận nhìn đội thành vệ binh đang đứng yên tại chỗ.

Một đội các thành vệ binh đành phải bắt chấp tất cả tiến về phía Cao Lôi Hoa.

Lúc này, hai vị viện trưởng thánh giai cường giả chính đang cười cợt! Một người vuốt ve 'Thần phong' của mình, một người chơi đùa ma pháp trượng trong tay. Đồng thời, hai lão dùng ánh mắt như xem người chết nhìn về phía đội thành vệ quân này.

- Xem ra, đồng xương già của ta cần phải hoạt động một chút rồi.

Tay phải Phong Chi Kiếm Thánh Robinhood nắm lấy thần kiếm 'Thần Phong'.

-Phải đó, xem ra lão già ta đây muốn nghỉ ngơi một chút cũng không được nữa rồi.

Solomond nắm chặt ma pháp trượng, sau đó tay phải lão vừa lật, một mảnh ma tinh lớn gần bằng bàn tay lập lòe loáng xuất hiện trên tay lão! Ma tinh lớn bằng bàn tay chỉ có thể là ma tinh của siêu giai ma thú!

Hành vi của Peter Larsen đã chạm tới giới hạn cực điểm của hai vị cường giả này! Học viện Ma Võ Thánh Peter tự có quy tắc của mình, nào phải ai cũng có thể ở đây hung hăng, cần quấy!

Cao Lô Hoa nhìn hai vị viện trưởng, hai lão đầu này bạo phát ra sức mạnh khiến cho hắn rất là hưng phấn. "Có lẽ sau này lúc nhàm chán có thể cùng hai lão già này luyện tập cho đã nghiền?" Trong đầu Cao Lô Hoa lướt qua ý nghĩ.

Peter Larsen thân vương nhìn hai vị viện trưởng, thấy bộ dáng họ dường như muốn động thủ:

- Hai vị viện trưởng đại nhân tôn kính, hai vị chuẩn bị ra tay ngăn cản ta bắt kẻ đã làm con ta bị thương sao?

- Thật là đúng lý quá!

Solomond đem mảnh tinh hạch siêu giai ma thú đặt vào lỗ hồng trên ma trượng, sau đó ngẩng đầu lộ ra hai mắt lấp lánh ánh vàng:

- Cho người mười phút để lăn từ đây ra cửa! Chỗ này không phải là phủ thân vương của người cũng không phải chỗ người có thể làm càn.

- Viện trưởng đại nhân...

Giọng Peter Larsen tràn đầy giận dữ:

- Vậy ý các người là con ta bị người ta chém, ta lại phải nhịn nhục như rùa rút cổ hả! Đó không phải tác phong của ta!

- Tác phong của người có quan hệ gì với ta.

Solomond thân nhiên nói, lúc này đây lão nhân tuổi đã già này lại khiến cho người ta cảm giác không thể địch nổi:

- Từ lúc người bước chân vào học viện, hành vi của người đã có thể khiến người chết hơn một trăm lần rồi! Cho người mười phút lăn từ đây ra ngoài! Ta không muốn nhắc lại lần nữa.

Peter Larsen cắn chặt răng, hung hăng rống lên:

- Mẹ nó! Thánh giai là cái rắm gì, bay đâu, tiến lên bắt lấy hai hung thủ cho ta.

Một đám binh lính khó nhọc nâng bước chân lên, quân nhân lấy phục tùng mệnh lệnh là thiên chức. Cho dù phải chết, cũng chỉ có thể bất chấp tất cả mà tiến lên.

- Chậm đã! Dừng tay!

Lúc này, thái tử Ifa rút cuộc phải ra mặt rồi. Hắn chậm rãi từ trong đám người bước ra tới trước mặt mọi người.

- Thái tử điện hạ?

Peter Larsen nhìn thái tử Ifa.

Thái tử Ifa thở dài, lúc này hắn không thể không ra mặt, nếu như không ra

mặt. Peter Larsen sẽ cùng Học viện Ma Võ Thánh Peter xảy ra xung đột mặt:

- Peter Larsen thân vương, đây là Học viện Ma Võ Thánh Peter. Ân oán cá nhân không được giải quyết ở đây! Chuyện hôm nay tạm thời quên đi!

- Thái tử điện hạ, bọn chúng chém hai đứa con ta!

Peter Larsen bất mãn nói.

Ifa cau mày, đế quốc sao lại có một tên ngốc như vậy cơ chứ! Cũng không biết nhìn tình thế hiện tại mà xuống nước, nếu người tiếp tục làm tới như vậy đừng nói là một đội nhân mã này của người cho dù tới thêm mười đội cũng không đủ cho hai siêu cường giả xia răng:

- Peter Larsen thân vương, ta không muốn nhắc lại lần nữa. Đây là Ma Võ học viện Thánh Peter, không được gây chuyện ở chỗ này! Hiểu không?

Ý của thái tử điện hạ rất rõ ràng, không được gây chuyện tại Học viện Ma Võ Thánh Peter, nhưng sau khi ra khỏi Học viện Ma Võ Thánh Peter thì phải xem bản thân người rồi. Ifa Thái tử cắn răng bực bội, hy vọng tên ngốc này có thể hiểu ý của mình!

Peter Larsen cũng không phải thành ngốc, dù bị lửa giận che mờ tâm trí nhưng Thái tử điện hạ ám thị rõ ràng như vậy hắn vẫn nghe ra được.

- Mọi việc đều nghe thái tử điện hạ.

Peter Larsen cắn răng nhìn Cao Lôi Hoa:

- Nợ của chúng ta sau này sẽ tính toán!

Cao Lôi Hoa nhún nhún vai, không ai phát hiện trong mắt hắn lướt qua một tia khinh miệt và sát ý! Sau này tính nợ? Buồn cười! Ở địa cầu, Cao Lôi Hoa hắn luôn giữ vững nguyên tắc chính là 'Bóp chết mọi kẻ địch ngay từ trong trứng nước!' 'Nhân từ với địch nhân chính là tàn nhẫn với bản thân'!

Cao Lôi Hoa tuyệt không thể để thành cha này có cơ hội uy hiếp, báo thù tới bản thân và người nhà mình. Đúng vậy, tuyệt đối không!

- Chúng ta đi!

Peter Larsen nghiêng răng, kéo căng cương ngựa quát thuộc hạ.

Đội thành vệ binh kia tức thời thở phào nhẹ nhõm, nếu họ tiếp tục tiến lên phía trước, họ tuyệt đối tin tưởng hai vị thánh giai cường giả kia sẽ tiễn bọn họ đi nói chuyện phiếm với Quang Minh Thần!

Sau khi nghe được lệnh lui quân, đội thành vệ quân cấp tốc chỉnh lí đội ngũ.

- Chậm đã! Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, người xem đây là chỗ nào vậy!

Phía sau, giọng nói của Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond lạnh lùng vang lên.

Đồng thời, mọi người cảm thấy một ngọn gió thổi qua bên người. Tiếp đó, mọi người đều không biết từ lúc nào Phong Chi Kiếm Thánh Robinhood đã đứng trước mặt Peter Larsen, đồng thời kiếm của lão mang theo âm thanh vui tai đã 'đi qua' người vị thân vương đáng kính!

'Loảng xoảng! '

Sau khi ánh kiếm qua đi, bộ khôi giáp trên người Peter Larson bị cắt thành hai nửa đều nhau và rơi xuống đất trước mặt mọi người, chiến mã hấn đang cưỡi hí lên một tiếng thảm thiết bị một kiếm kia 'Cửa đôi' ra hai mảnh.

Một vết thương sâu có thể thấy được xương xuất hiện trước ngực Peter Larsen.

- Phong Chi Kiếm Kỹ - Phong Chi Khinh Linh.

Phong Chi Kiếm Thánh Tiêu sái tra kiếm vào vỏ:

- Một kiếm này, không phải muốn lấy mạng người.

Robinhood thắng người lên nhỏ nhẹ nói:

- Một kiếm này, chỉ để nói cho người biết. Không ai có thể gây chuyện ở Học viện Ma Võ Thánh Peter...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 47

Ta Sợ Phiền Toái

Người....

Thân thể Peter Larsen ngã xuống đất, hắn bịt lấy miệng vết thương trước ngực, tay chỉ vào Robinhood muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

- Cút đi, nếu không ta không bảo đảm kiếm của ta lỡ cảm không vững sẽ không cần thận chém cái đầu chó của ngươi đâu.

Phong hệ Kiếm Thánh Robinhood tiêu sái lui về phía sau một bước, tránh để máu của Peter Larsen phun trúng người, lão không muốn để thân thể mình vương một chút máu nào.

- Người, khinh người thái quá!

Peter Larsen cắn răng hậm hực.

- Chỉ là bắt nạt một con chó biết kêu mà thôi.

Robinhood nhún vai:

- Nhớ cho kĩ, lần sau không được bước chân vào Ma Võ học viện Thánh Peter nửa bước. Bởi vì, không phải ngày nào ta cũng có tâm tình tốt như hôm nay để lưu lại cái mạng chó cho ngươi đâu!

- Được! Xem như ngươi lợi hại!

Peter Larsen rít lên một tiếng, bịt miệng vết thương lại, quay đầu bước đi. Xem ra lần này hắn và Học viện Ma Võ Thánh Peter đã kết thâm thù rồi:

-Đi!

Peter Larsen dùng tay bịt miệng vết thương của mình, nhìn đám thủ hạ hô lớn một tiếng sau đó bước đi về phía cửa học viện.

Robinhood khinh miệt liếc nhìn Peter Larsen một cái, một tên thân vương nho nhỏ mà dám gây chuyện ở Học viện Ma Võ Thánh Peter này. Hay hắn thật sự tưởng rằng chỗ này là nhà hắn? Cho dù là quốc vương Quang Minh đế quốc tới đây cũng không dám ngang ngược như vậy.

Cao Lô Hoa không nói một lời, lẳng lặng đứng một bên nhìn thân vương Peter Larsen dần dần đi xa.

- Anh bạn trẻ, đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy?

Viện trưởng Solomond ở bên cạnh, thấy Cao Lô Hoa không nói một lời, liền hỏi.

- He he!

Cao Lôì Hoa cười gian, sau đó nói với Solomond:

- Vừa rồi thật là đa tạ hai vị viện trưởng đại nhân quá! Nếu không có lời nói của hai vị, tôi quả thật không biết nên làm sao cho phải!

- Cậu cứ nói quá!

Solomond xua tay nói:

- Vừa rồi nếu không phải là ta và Robinhood ra tay, e rằng Peter Larsen là đã xong rồi. Đừng tưởng rằng ta không chú ý cậu, tư thế của cậu vừa rồi đúng là tư thế chuẩn bị ra tay còn gì.

- A, làm gì có chuyện đó, tôi vốn là người yêu hòa bình.

Cao Lôì Hoa nhìn bóng dáng Peter Larsen dần xa mỉm cười nói:

- Phải rồi, viện trưởng đại nhân. Không bằng tôi hỏi ngài một câu nhé, nếu như sau khi trở về Peter Larsen chết ở trên giường thì sẽ thế nào? Có dây dưa gì đến Robinhood phó viện trưởng không vậy? Dù sao cũng chính Robinhood phó viện trưởng đã chém hấn một kiếm mà. He he.

- Ha ha, Cao Lôì Hoa huynh đệ nói đùa rồi. Cha ta thân là Phong chi Kiếm thánh người khổng chế lực độ rất tốt mà. Phụ thân đã nói không muốn lấy mạng hấn, thì sẽ không để hấn chết như vậy đâu.

Ở cạnh bên, Quang Minh kỵ sĩ cấp sáu Luke sáng khoái cười nói với Cao Lôì Hoa.

- Vậy thì thật là đáng tiếc.

Cao Lôì Hoa cười đáp lời Luke, nhưng hấn không nói rõ ra. Nói thật trong ba người nghi là “tình địch”, Cao Lôì Hoa vẫn hảo cảm đối với Luke hơn cả.

Luke làm người rất tốt, bốn tính lương thiện, chính trực. Có thể nói, hấn chính là hình mẫu đúng kiểu các kỵ sĩ! Nhất cử nhất động tuyệt đối phù hợp chuẩn tắc của một vị kỵ sĩ ưu tú.

Còn cạnh đó, một tên tình địch khác là thái tử Ifa thì Cao Lôì Hoa vừa nhìn thấy hấn thì đã ngứa mắt rồi. Đặc biệt là mấy câu nói vừa rồi lúc hấn ra mặt nói chuyện. Trong lời nói bao hàm ý gì, nào phải Cao Lôì Hoa không nghe ra! Điều này cũng làm cho Cao Lôì Hoa càng chán ghét thái tử Ifa hơn.

Cuối cùng là tình địch số ba - Ngô Thiên giáo chủ, xem ra hấn đúng là một vị mục sư rất chính trực, nhưng quá trọng về tâm kế, đó là cảm giác của Cao Lôì Hoa đối với Ngô Thiên. Người quá nặng tâm kế thì Cao Lôì Hoa không ưa mấy, giống như mấy lão gia hỏa trên Địa Cầu vậy, an bài cho hấn một nhiệm vụ tất phải chết còn gì!

Đám người xung quanh nghe thấy lời nói Cao Lôì Hoa đều không để ý nhiều, chỉ là cười cho qua. Kiếm thánh tự thân xuất thủ, lực độ đương nhiên khổng chế rất tốt rồi, sao lại có thể không cẩn thận chém chết Peter Larsen được? Nếu ngay cả điểm lực độ này cũng khổng chế không được thì Robinhood làm sao có cái danh ‘Phong chi Kiếm Thánh’ nữa chứ.

Người xung quanh vì nghe không hiểu ý trong lời Cao Lôì Hoa cho nên mới cảm thấy buồn cười, nhưng hai lão đầu thành tinh kia nào phải không hiểu ý trong lời của hắn? Nghe thấy lời hắn, Solomond và Robinhood đều cười không nổi nữa rồi.

Cao Lôì Hoa nói như vậy ý tứ rất rõ ràng, tên thân vương Peter Larsen này có khả năng sẽ được đi du lịch thế giới dưới lòng đất bằng ‘tàu ngầm 6 tấm’ rồi. Bản thân hai vị viện trưởng biết rằng Cao Lôì Hoa đã chuẩn bị ra tay.

- Anh bạn trẻ, lão đầu ta cũng không biết nên nói sao cho tốt bây giờ đây.

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond cười khổ nói với Cao Lôì Hoa:

- Nếu như cậu không thể không làm vậy thì chúng ta, hai lão già này cũng đành chịu thôi.

Ý của Solomond là cho Cao Lôì Hoa thắng tay mà làm. Về phần có liên quan tới một kiếm của Robinhood hay không, hai vị viện trưởng bọn họ cũng chịu.

- Cảm ơn!

Cao Lôì Hoa mỉm cười:

- Tôi là người rất sợ phiền toái, mọi việc phiền toái tôi luôn thích bóp chết từ trong trứng nước.

- Quên đi, tùy ý người vậy.

Robinhood cười nói:

- Dù sao loại chuyện này lão đầu ta cũng không mấy để ý.

- Vậy tôi sẽ không khách khí nữa.

Khóe miệng Cao Lôì Hoa nhếch lên một nụ cười rất là tà ác. Robinhood nói vậy, ý là lão nguyện ý đảm nhận hậu quả này. Robinhood đã không để ý, vậy Cao Lôì Hoa cũng sẽ thắng tay mà làm thôi.

Mọi người xung quanh đều bị ba người Cao Lôì Hoa làm cho đầu óc hồ đồ, căn bản là không biết Cao Lôì Hoa và hai vị viện trưởng đang nói gì.

- Viện trưởng đại nhân, vậy làm phiền hai vị lão nhân gia rồi.

Cao Lôì Hoa làm như không một chút để ý cười:

- Còn một chuyện nữa, ba đứa nhỏ này xem ra cần phải theo tôi về nhà trước mới được. Tôi có chút chuyện phải nói với mấy đứa nhỏ một chút.

- Việc này dễ mà, cậu tự mình quyết là được.

Solomond thuận miệng đáp, lão đương nhiên hiểu ý Cao Lôì Hoa, hiện giờ để mấy đứa nhỏ ở học viện không mấy an toàn, ý của Cao Lôì Hoa là tính đem mấy đứa nhỏ về nhà bảo hộ.

- Sau này những chuyện này người tự mình quyết định là được, người cũng xem như là đạo sư danh dự của học viện, mấy chuyện nhỏ này người tự quyết đi nhé.

Về mặt Phong chi Kiếm Thánh Robinhood hưng phấn nói:

- Nhanh đi giải quyết ổn thỏa chuyện bọn nhỏ, ta đợi cậu ở học viện!

Rảnh rồi chúng ta nên rèn luyện một chút!

- Chính đang có ý này

Cao Lô Hoa mỉm cười, sau đó hần vẫy vẫy tay gọi ba đứa nhỏ:

- Vốn chú chuẩn bị cùng mẹ các cháu đi về, nhưng tình huống hiện tại dường như không tốt lắm. Chúng ta cùng về nhà ăn cơm trước đi. Chú có chút việc phải cùng nói với các cháu.

Cả ba đứa Nguyệt Nhị, Nguyệt Sur cùng Saga cùng gật gật đầu.

Đằng xa, trên một mái nhà cách hiện trường không xa, tên hắc y cùng mỹ nữ không biết tên lặng lẽ nhìn mọi việc phát sinh giữa sân.

- Thế nào? Sauron đại nhân! Biểu hiện của thái tử điện hạ được không?

Nữ nhân nói một cách bình tĩnh không chút cảm tình.

- Ai, xem tình huống sau này rồi nói tiếp.

Người áo đen thở dài:

- Chỉ là hiện tại xem ra, nếu tổ chức nhất định phải trợ giúp hần ngồi lên vương vị mà nói, e rằng không phải chuyện tốt gì. Hiện tại thái tử đã không còn thích hợp làm một đế vương nữa rồi.

- Quên đi, Sauron đại nhân, việc này tạm thời không phải những gì chúng ta quan tâm, các vị đại nhân tự có cách nghĩ của mình.

Tròng mắt màu hồng của nữ nhân kia lóe lên đầy yêu dị:

- Sự tình dường như đã kết thúc, vậy ta cũng phải trở về rồi! Tránh cho kẻ khác phát hiện ra.

Nữ nhân nói xong, cũng không chờ người áo đen phản ứng, thân ảnh nàng dao động một chút, sau đó bỗng biến mất giữa không trung.

- Ai... hy vọng cách nghĩ của cấp trên là chính xác.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 48

Hoa Cúc Nở Rộ

Được rồi mấy đứa, chúng ta về nhà thôi.

Cao Lô Hoa nói với ba đứa nhóc.

- Vâng, khoan đã, cháu phải gặp Diệp Diễm đạo sư một chút.

Nguyệt Nhi đáp lời, sau đó xoay người tìm kiếm bóng dáng Diệp Diễm.

- Ủa? vừa nãy Diệp Diễm đạo sư vẫn ở đây mà, sao mới thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu vậy?

Nguyệt Nhi nghi hoặc nói.

- Thôi đi Nguyệt Nhi, không thấy thì tạm thời đừng tìm nữa.

- Vâng.

Nguyệt Nhi gật đầu, nhưng vẫn nhìn nhìn bốn phía. Khi xác định không thấy Diệp Diễm đâu mới cất bước đi theo Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm mỗi người ôm một đứa nhóc bước đi phía trước, ba đứa Nguyệt Nhi, Saga và Nguyệt Sư theo sau. Dưới ánh mặt trời đám người tạo thành năm bóng đen dài dài.

- Lão Mun, ông cảm thấy chàng thanh niên Cao Lô Hoa này thế nào?

Robinhood nhìn bóng Cao Lô Hoa nói.

- Không biết nói thế nào nữa.

Solomond than thở:

- Rất mạnh, hơn nữa dường như cũng rất tàn nhẫn.

- Đúng vậy, rất tàn nhẫn!

Robinhood rất hứng thú nhìn Cao Lô Hoa:

- Tàn nhẫn mới thú vị, ta cực kỳ xem trọng người thanh niên này.

- Lô thần tại thượng!

Solomond bỗng 'thần côn' nói:

- Tiền đồ của hãn có Lô thần chiếu cố, sẽ tỏa sáng rất rực rỡ...

Cứ thế Cao Lô Hoa mang theo cả nhà dần dần biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Thái tử Ifa không đi theo, bởi vì xảy ra loại chuyện như thế, hãn cần phải lưu lại xử lý quan hệ giữa Quang Minh đế quốc và Học viện Ma võ Thánh Peter.

Luke cũng không cách nào đi theo vì phụ thân hắn là phó viện trưởng, hắn phải lưu lại phụ giúp công việc.

Cuối cùng, Ngô Thiên chủ giáo cũng không cách nào rút thân ra được. Hắn là giáo chủ đại nhân của Quang Minh thần điện, cần phải giúp thái tử Ifa điều tiết ổn thỏa quan hệ với Học viện Ma Võ Thánh Peter. Tuy rằng Ngô Thiên ngửa mặt với hành vi ngốc nghếch của thân vương Peter Larsen, nhưng quan hệ giữa Quang Minh đế quốc và Học viện Ma Võ Thánh Peter vẫn trọng yếu hơn nhiều so với cảm tình cá nhân của hắn.

Cứ như vậy, ba quả pháo sáng rốt cuộc đều vẫn chưa phát huy được sứ mệnh của nổ của mình.

Cao Lô Hoa ôm Rudolph cùng Tĩnh Tâm bước về phía trước, ba đứa nhỏ ở phía sau cười nói vui vẻ theo hai người.

Từ lúc ra khỏi Ma Võ học viện, khoe miệng Cao Lô Hoa luôn mang theo nụ cười mỉm.

Lúc bắt đầu bước ra khỏi học viện, Cao Lô Hoa liền nhận thấy có mấy cái đuôi bám theo sau. Mấy tên ngốc này, ngay cả kỹ xảo theo dõi căn bản nhất cũng không biết cho nên chúng dễ dàng bị Cao Lô Hoa phát hiện.

Cao Lô Hoa thầm đếm số lượng 'đuôi', tổng cộng mười lăm người, hắn liền cười khênh.

Sau khi mang theo cả nhà Tĩnh Tâm vào một hẻm nhỏ, Cao Lô Hoa bỗng ngừng lại.

- Sao vậy? Vú em!

Nguyệt Nhi nghi hoặc hỏi.

- Nguyệt Nhi, cháu ôm nhóc Rudolph một lát.

Cao Lô Hoa đột nhiên gọi Nguyệt Nhi, sau đó trao Rudolph trên tay cho cô bé.

- Có chuyện gì sao? Vú em!

Nguyệt Nhi nghi hoặc đón lấy Rudolph, thuận miệng hỏi.

- Um, nhìn thấy vài người quen. Rất quen, ta phải qua đó chào hỏi họ một chút.

Cao Lô Hoa cười mỉm:

- Mấy người có thể tiếp tục đi trước một tí, dù sao ta có thể đuôi kịp mọi người nhanh thôi.

- A, được thôi.

Nguyệt Nhi gật đầu, đón lấy Rudolph. Cũng không có nghi ngờ gì. Chỉ có Tĩnh Tâm bên cạnh nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- Ha ha, Tĩnh Tâm, cô dẫn bọn nhỏ từ từ đi trước đi. Yên tâm, tôi đuổi theo kịp ngay ấy mà.

Cao Lô Hoa cười nói với Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm gật đầu, sau đó mang theo mấy đứa nhóc đi tiếp.

Sau khi thấy mấy người Tĩnh Tâm ra đi được một đoạn khoảng cách, Cao Lôì Hoa tà ác cười:

- Hắc hắc! Bây giờ, nên thân mật với mấy cái đuôi này một chút.

Đợi sau khi Tĩnh Tâm bọn họ đi xa, Cao Lôì Hoa liền bắt đầu khởi động tại chỗ. Trước khi chiến phải khởi động trước đã, như vậy mới 'tốt cho sức khỏe'.

Mười mấy thám tử theo dõi phía sau nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa vung tay múa chân tại chỗ, không biết tên gàn kia đang làm cái quái gì?

- Khởi động ngon rồi. Game start!

Cao Lôì Hoa nhỏ giọng lẩm bẩm, sau đó thân hình hần bỗng dung biến mất khỏi chỗ đứng. Biến mất trước mười lăm cặp mắt đang nhìn chăm chăm.

Mười lăm tên theo dõi hần đều kinh ngạc dụi dụi mắt. Nhìn lại, vẫn không có bóng dáng một ai! Thấy quỷ rồi, tên kia thế mà bỗng dung biến mất!

- Không thể nào, tìm kĩ một chút! Cho dù là thuật ẩn thân của thích khách cũng không khủng bố đến thế đâu? Phân tán ra, tìm cho kĩ!

Một gã dường như là đầu lĩnh nói với các thuộc hạ.

Mười lăm người nhanh chóng tản ra, mở to mắt quan sát bốn phía. Chỉ là mặc cho họ cố gắng làm sao cũng vẫn không tìm được hình bóng người kia! Cao Lôì Hoa tựa như chưa từng xuất hiện vậy, cứ thế mà biến mất!

- Lão đầu, tìm không thấy... giờ phải tính sao?

Mấy người một lần nữa tụ tập lại với nhau, mặt mày khổ não.

Chính vào lúc bọn họ đang buồn rầu than thở thì một âm thanh rất là có sức hút vang lên:

- Hắc hắc, mấy anh đẹp trai, đang tìm tại hạ à?

- Ai?

Một trong mười lăm người quay phát lại, kinh ngạc phát hiện mục tiêu bọn họ theo dõi - Cao Lôì Hoa lại không biết từ lúc nào lên tới phía sau bọn họ, hần đang nhìn bọn họ cười tí mắt.

- Các anh đẹp trai, vừa nãy không phải tìm ta sao? Giờ lại hỏi ta là ai? Điều này thật vô nghĩa!

Cao Lôì Hoa cười gian.

Vừa rồi, Cao Lôì Hoa bỗng dung biến mất không phải là ẩn thân thuật của thích khách, mà là vì tốc độ của hần chỉ trong thoáng chốc đạt tới cực hạn, đến nỗi khiến mắt thường của con người theo không kịp, cho nên mười lăm tên ngốc theo dõi phía sau mới sinh ra cảm giác Cao Lôì Hoa biến mất. Sau đó, Cao Lôì Hoa liền nhảy qua một bên mái nhà nhìn mấy tên ngốc này tìm khắp mặt đất. Cuối cùng, sau khi mấy tên kia tìm kiếm mệt mỏi, hần mới cười tùm tùm xuất hiện.

- Người... người... người tới đây lúc nào?

Đầu lĩnh miệng mở to nhìn Cao Lôì Hoa.

- Các anh đẹp trai, thật ra đó là chuyện ta rất không muốn nói, kỹ thuật theo dõi của các người thực sự quá cùi bắp. Vừa ra khỏi cửa Học viện Ma Võ Thánh Peter ta đã phát hiện ra các người rồi.

Cao Lôì Hoa giữu cọt nhìn mấy tên ngốc này:

- Nói... ai phái các người theo dõi ta?

- Ta.. . Bọn ta không theo dõi người. Bọn ta... Bọn ta chỉ là thuận đường mà thôi.

Phản ứng của tên đầu lĩnh cũng rất nhanh, cấp tốc phủ nhận chuyện mình theo dõi Cao Lôì Hoa.

- Lòng kiên nhẫn của con người luôn có giới hạn. Người không biết sao?

Trong thoáng chốc, hình bóng Cao Lôì Hoa đã xuất hiện phía sau tên đầu lĩnh kia:

- Ta rất ghét phiền phức, và càng ghét những kẻ nói dối không chớp mắt hơn.

Tay Cao Lôì Hoa đi ấn ngay vào đầu tên đầu lĩnh trước khi tên kia kịp phản ứng.

- Người... Người muốn làm gì?

Tên đầu lĩnh hoảng sợ kêu to, lúc tay Cao Lôì Hoa ấn trên đỉnh đầu hắn, hắn liền cảm thấy cả thân thể giống như bị sét đánh vậy, thoáng chốc trở nên cứng đờ, không cách nào động đậy! Một loại cảm giác tê dại tràn ngập thân thể hắn.

- Nói đi, các người là người của ai?

Cao Lôì Hoa nhỏ giọng hỏi.

Chính thời điểm Cao Lôì Hoa bắt lấy tên đầu lĩnh tiến hành thẩm vấn, bỗng nhiên:

- Vụt... Đùm!

Một âm thanh sắc bén vang lên. Cao Lôì Hoa ngang đầu lên, kẻ đó liền phát hiện một đóa hoa lửa do ma pháp tạo ra bay lên không trung, tiếp đó hình thành một đóa hoa cúc mỹ lệ trên không.

Mà người tạo ra đóa hoa lửa ma pháp này, chính là một người trong mười bốn tên trước mặt. Trong tay hắn đang cầm một quyền trục ma pháp đã được mở.

- Ha ha ha ha!

Lúc này tên đầu lĩnh bị Cao Lôì Hoa bắt trong tay cười to:

- Cao Lôì Hoa, người chết chắc rồi! Bây giờ tín hiệu chúng ta đã phát ra, hoa cúc vừa nở, ngàn quân vạn mã tới tỵ hội! Ha ha! Nhân mã của Peter Larsen điện hạ sẽ đến đây rất nhanh! Đến lúc đó xem người tính thế nào!

- À, thì ra là người của Peter Larsen.

Cao Lôì Hoa vẫn bộ dáng như không hề để ý:

- Ta cũng đoán vậy, trừ tên thiếu muối Peter Larsen ra, không có người nào muốn tìm ta gây chuyện mà. Nhưng sở thích của các người cũng thật

khiến người ta ác cảm đó, hoa gì không muốn lại muốn hoa cúc. (Hoa cúc thường ám chỉ khi đi viếng đám ma, ra thăm mộ...)

- Hừm! Cao Lôì Hoa, thức thời thì buông ta ra. Thúc thủ chịu trời! Tránh sau khi người của thân vương điện hạ đến phải chịu nỗi đau thể xác!

Tên ngốc đang nằm trong tay Cao Lôì Hoa dường như còn chưa nhận ra hiện tại ai là sói, ai là dê. Sau khi thấy tín hiệu bay lên, hắn càng trở nên can
rỡ...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 49

Họa Là Từ Ở Miệng Mà Ra

Ha ha, thú vị thật nỗi đau thể xác à!

Cao Lôì Hoa cười khinh:

- Ta phải cảm ơn người đã khiến ta biết thì ra các người là thủ hạ của tên ngốc Peter Larsen. Nhưng mà, hiện giờ sứ mệnh của người đã hoàn thành rồi!

Dứt lời, tay phải Cao Lôì Hoa đặt trên đỉnh đầu hắt sáng lên một tia lòì quang màu tím.

- Người muốn làm gì? A...

Tên ngốc đầu lĩnh chỉ cảm thấy trên đầu truyền tới một cơn đau thấu xương.

Lòì quang trên tay Cao Lôì Hoa lập lòe một lát rồi hung mãnh xông thẳng vào đầu tên kia.

- A...

Tên đầu lĩnh phát ra một tiếng kêu thảm, từng dòng máu tươi từ ngũ quan của gã chảy ra. Đại não là một trong những nơi yếu ớt nhất của con người, mặc dù có xương đầu cứng rắn bảo vệ nhưng điều này vẫn không thay đổi được sự yếu ớt và dễ dàng bị thương của nó.

Cao Lôì Hoa buông lỏng tay ra.

- Bịch!

Tên đầu lĩnh liền như một con chó chết ngã lãn xuống. (nguyên tác là rắn chết nhưng thấy đổi thành chó chết hay hơn: -D - QQ)

Lần này mười bốn người trước mặt Cao Lôì Hoa đều bị dọa cho ngây người, bọn chúng không ngờ rằng Cao Lôì Hoa đột nhiên lại ra tay giết người! Vốn tưởng rằng dựa vào oai thế của cứu viện thì Cao Lôì Hoa hẳn sẽ không dám làm gì. Dù sao lấy góc độ dân thường mà suy thì vừa nghe tới quân đội muốn bắt người không bị dọa nhũn cả chân đã ‘đỉnh’ lắm rồi.

Chỉ là Cao Lôì Hoa dám nghênh ngang giết chết đầu lĩnh trước mặt chúng, hẳn giết tên đầu lĩnh giống như bóp chết một con kiến không một chút do dự nào. Vào lúc này, mười bốn thám tử nghiệp dư cuối cùng cũng biết cái gì được định nghĩa bằng hai từ sợ hãi!

- Tiếp theo, sẽ là mười bốn tên đàn độn các người.

Cao Lôì Hoa quay đầu lại nhìn mười bốn thám tử nghiệp dư.

- A.. giết người rồi! Giết người rồi!

Một người trong mười bốn tên thám tử nghiệp dư không chịu nổi kích thích, điên cuồng xông lên bỏ chạy theo hướng bên cạnh.

Vừa nhìn thấy có người dẫn đầu bỏ chạy, mười ba tên khác cũng vận hết sức từ thuở bú mẹ đến giờ ra mà chạy chẳng mấy chốc không còn một bóng dáng tên nào ở lại.

Nhìn mấy tên kia chạy trốn khắp nơi, Cao Lôì Hoa khinh miệt cười nhưng cũng không đuổi theo. Mấy tên này chẳng qua chỉ là tiểu lâu la, hấn căn bản không hứng đi ‘dạy’ từng đứa. Muốn chơi thì chơi thằng đầu bự, đầu nhỏ Cao Lôì Hoa không rảnh hơi.

- Đáng tiếc, Peter Larsen, bây giờ là ban ngày, không phải là lúc cùng người chơi đùa. Muốn chơi thì buổi tối chơi một trận cho ngon lành!

Cao Lôì Hoa lẩm bẩm. Theo đó, hấn vội bước chuẩn bị đi về hướng nhà Tĩnh Tâm.

Nhưng chính vào lúc Cao Lôì Hoa chuẩn bị lướt đi, một chuỗi âm thanh ngựa phi cấp tốc từ xa vang tới.

- Không tệ, tốc độ tới rất nhanh đó.

Cao Lôì Hoa cười mỉm khen một tiếng, không thể không khen ngợi tốc độ và hiệu suất của đám người này. Nếu lúc ở Địa Cầu hiệu suất làm việc của đám người kia cũng cao như vậy thì quá tốt rồi! Nhưng giờ không phải là lúc để ý mấy chuyện này, đã quyết định tối nay tiếp tục trò chơi thì giờ tội gì phải cùng mấy tên kỵ binh này dây dưa cho phí hơi, dù sao mấy người Tĩnh Tâm còn ở phía trước Cao Lôì Hoa cần phải đuổi theo cho kịp. Thân hình Cao Lôì Hoa vừa động, dưới chân hơi dùng lực nhẹ nhàng bắn lên một bức tường cao, sau đó ẩn dấu thân mình.

Cao Lôì Hoa vừa ẩn nấp xong, một đội kỵ sĩ toàn thân võ trang hung mãnh xông tới nơi vừa rồi có hoa cúc phóng lên.

- A? Người đâu? Mọi người đi đâu hết rồi?

Sau khi tới nơi, kỵ binh bốn phía dò xét.

Chỉ là tìm kiếm khắp nơi nhưng căn bản tìm không ra một bóng người. À không, còn có một người, nhưng là một người đã chết. Chính là tên đầu lĩnh bị Cao Lôì Hoa một chiêu giết chết.

- Đáng ghét, thế mà hấn lại chạy được!

Đội trưởng đám kỵ binh kia hung hăng mắng vài câu, sau đó nhìn tên đầu lĩnh trên mặt đất:

- Người, đi xem xem tên kia sao rồi.

Đội trưởng kỵ sĩ đội chỉ một kỵ binh nói.

Kỵ sĩ kia đáp một tiếng, sau đó tay cầm trường thương, tới bên cạnh khều nhẹ thân thể tên đầu lĩnh kia.

- Đội trưởng, người này là đầu lĩnh tốp người phải đi theo dõi, nhưng hắn đã chết.

- Mẹ nó!

Đội trưởng kỵ binh cảm tức chửi đồng, xoay người nói với tên kỵ binh giáp nhẹ bên cạnh:

- Người đem tình hình ở đây báo cho Peter Larsen thân vương điện hạ, cho ngài biết các thám tử sau khi phóng pháo hiệu thì không thấy đâu nữa, mục tiêu cũng đã mất dấu. Hơn nữa đầu lĩnh các thám tử đã bị giết tại hiện trường. Những người khác nghỉ ngơi tại chỗ một lát, chờ ý của thân vương!

- Vâng.

Tên kỵ binh giáp nhẹ đáp một tiếng, quay ngựa chạy về hướng thân vương phủ. Còn những kỵ binh khác đều chỉnh trang xuống ngựa nghỉ ngơi.

.....

Nhìn đám người đang nghỉ ngơi, Cao Lôi Hoa khẽ nhếch miệng dự tính rời đi. Chỉ là, tiếng chém gió của bọn chúng lại làm Cao Lôi Hoa dừng thân lại.

- Vương Đội, ngài biết lần này thân vương muốn chúng ta bắt người nào không?

Sau khi ngồi xuống, mấy tên kỵ binh nhàm chán tán dóc.

Vương Đội cũng chính là đội trưởng đội kỵ binh này tháo cái mũ giáp xuống bắt đầu nói:

- Ta cũng không biết là ai, chỉ nghe nói lần này phải bắt một người tên Cao Lôi Hoa. Tên này đã chém tàn phế hai đứa con của thân vương.

- Chém con của thân vương??? Thật sự là tìm chết mà.

Mấy tên kỵ binh ha ha cười lớn.

- Vương Đội, ta nghe nói trong số những kẻ chúng ta đuổi theo lần này có một mỹ nữ phải không?

Một tên kỵ binh cười bỉ ổi nói:

- Sau khi bắt được Cao Lôi Hoa, có thể cùng với nữ nhân kia sắm khoái một lát nhỉ.

- Người... thằng nhóc này.

Kỵ binh tên Vương Đội cười lớn:

- Nữ nhân này chính là người vang danh đế quốc Quang Minh - pháp sư Tĩnh Tâm tiểu thư đó, người ngon thì cứ lên mà ăn! Ha ha

- Có gì mà không dám chứ!

Tên kỵ binh kia cười đậm đang nói:

- Tĩnh Tâm tiểu thư thì sao, lần này nếu chúng ta bắt được tên Cao Lôi Hoa kia, lại thuận tay tóm luôn cô nàng, tới lúc đó ta nhất định phải cùng cô gái nhỏ Tiểu Tâm này sắm khoái một phen.

Lời của hắn vừa nói xong, cả đội các kỵ binh cùng cười vang:

- Được rồi, Tiểu Lục tử, nếu người dám ‘chơi phát đầu’ thì ca ca ta sẽ là

người thứ hai!

- Ta thứ ba!

- Ta thứ tư luôn!

Một đám kỵ binh tại đây đắc ý quên trời quên đất to nhỏ bàn luận.

Cao Lôì Hoa núp trên đầu tường nhìn mấy tên gia hỏa này, trong mắt lướt qua một tia sát ý.

Vốn không muốn giết các người, tiếc là các người tự mình đứng trước nòng súng, Cao Lôì Hoa nghiêng răng, sau đó nhả không gian trên tay khẽ lật, con dao quân dụng sắc bén thoáng chốc đã xuất hiện trong tay hắn. Tiếp theo, thân hình Cao Lôì Hoa cũng lần nữa biến mất....

Đang xả láng tự sướng loạn xạ, ‘Tiểu Lục nhi’ căn bản không biết tử kì của mình đã tới!

Họa ra từ cửa miệng! Đây là đạo lý từ xưa đến nay không thay đổi.

Chính lúc ‘Tiểu Lục nhi’ đang thảo luận vui vẻ, đột nhiên hắn cảm thấy có gì đó không ổn vì vậy theo thói quen hắn xoay người nhìn lại phía sau.

Sau đó hắn liền nhìn thấy một màn cuối cùng trong kiếp nhân sinh, một tia ánh sáng màu đen chói mắt, ánh sáng đen nhanh chóng lướt qua, sau đó hắn liền cảm thấy mình bay lên không, giữa không trung hắn chứng kiến một thấy một thân thể không đầu, vết thương vẫn tiếp tục phun máu. Và cuối cùng. ‘Bịch’, hắn thấy mình ngã ra mặt đất.....

-Ai?

Bọn kỵ sĩ cấp tốc đứng thẳng dậy, rút vũ khí của mình. Dưới sự quan sát của tất cả mọi người, thế mà lại có tên ngông cuồng giết chết đồng bạn bọn chúng.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 50

Mặt Trăng Đêm Nay Màu Đỏ

Cao Lôì Hoa?

Kỵ sĩ đội trưởng trừng mắt nhìn nam nhân trước mắt, hắ không ngờ tới mục tiêu lại ở ngay bên cạnh bọn chúng. Tuy nhiên hắ phản ứng cũng rất mau lẹ, nhanh chóng hạ lệnh:

- Lên! Chém hắ!

Dưới mệnh lệnh của hắ, vài tên kỵ sĩ cùng nhau kéo sang tiếp đón Cao Lôì Hoa.

Trong mắt Cao Lôì Hoa, tốc độ của mấy tên kỵ binh này ngang với sên! Hắ nhìn tốc độ của mấy tên kỵ binh này cũng giống như đang xem phim quay chậm vậy.

Ngược lại, tốc độ của Cao Lôì Hoa trong mắt mấy tên kỵ binh này đã thành tàn ảnh. Chỉ trong nháy mắt, Cao Lôì Hoa đã hiện ra ở giữa bọn chúng.

- Ở đây!

Vài tên kỵ binh lớn tiếng gọi, rất nhanh, một đội kỵ binh đã vây thành một vòng, vây Cao Lôì Hoa vào giữa.

- Thế này thì người chết chắc rồi!

Đoàn kỵ binh hét lớn, toàn bộ binh khí trong tay đều ném về phía Cao Lôì Hoa.

- Ai chết còn chưa biết đâu!

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, tay phải đồng thời vung lên, miệng nhẹ nhàng thốt ra một cái tên:

- Địa Ngục Lôì Quang!

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay phải lại, trong nháy mắt, từng đạo lôì quang từ trên người hắ bắn ra xung quanh.

Mà đội trọng giáp kỵ binh lúc này cũng vừa khép kín vòng tròn vây Cao Lôì Hoa vào bên trong.

Làn sóng lôì quang này phát ra không chút lưu tình đánh vào từng người một của đội kỵ binh này.

Khi trận lôì quang chói mắt qua đi, toàn bộ đội kỵ binh kia bị lôì quang

đánh cho thành tro bụi, tạo thành vòng tròn xung quanh Cao Lôì Hoa, từng đợt khói đen bốc lên thành từ vòng thi thể đó.

Hiện tại, người còn sống duy nhất chính là người ngay từ đầu chỉ huy cả đội nhưng lại không xông lên, Vương Đội.

- Hiện tại, chỉ còn lại mình người.

Cao Lôì Hoa nhìn Vương Đội cười nhẹ, hắn vẫn cười như trước, dường như đội kỵ binh này không phải là do hắn giết vậy.

Đội trưởng đội kỵ binh cắn răng, hét lớn một tiếng:

- Chân lý chính nghĩa, vĩnh viễn ở cùng ta!

Hét xong, quanh người hắn nổi lên một trận hào quang màu trắng, nhìn qua cũng rất uy phong, trông bộ dạng hắn bây giờ như là muốn liều mạng với Cao Lôì Hoa vậy.

- Bạch ngân kỵ sĩ cấp bốn, thực lực không tồi.

Cao Lôì Hoa nhún vai:

- Đừng làm giả bộ anh hùng, ta còn chưa muốn giết người, ta còn muốn người về truyền tin. Trở về báo tin cho thân vương Peter Larsen đi!

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn không trung:

- Nói cho hắn biết, trăng đêm nay điên cuồng thế nào, vì hôm nay, ánh trăng là màu đỏ.

Đội trưởng kỵ binh còn đang kinh ngạc, Cao Lôì Hoa đã nghênh ngang mà đi.

Nhìn cho đến khi Cao Lôì Hoa đi khuất, Vương Đội mới thở dài, ngồi phịch xuống đất.

Liều mạng ư? Thật tức cười. Không thấy lôì hệ ma pháp vừa rồi của hắn sao, chỉ bằng một chiêu đã làm cho cả một đội tinh anh ra đi! Với thực lực Bạch Ngân cấp bốn này, mà đòi liều mạng cùng hắn à?

Phủ thân vương Peter Larsen

- Cái gì! Toàn bộ đội kỵ binh tinh nhuệ người mang theo đều bị hắn giết! Người ăn cái C gì mà lớn lên thế! Trong vương phủ truyền đến tiếng phẫn nộ gầm thét của thân vương Peter Larsen.

Dưới chân của thân vương, Vương Đội đáng thương không dám nói một tiếng nào, cả người run rẩy quỳ xuống, yên lặng.

- Mẹ kiếp, không ngờ một đội kỵ binh tinh nhuệ đều bị người ta giết sạch toàn bộ, người còn có mặt mũi đến gặp ta sao?

Thân vương Peter Larsen chỉ vào Vương Đội nói:

- Người là đồ phế vật! Người còn gì để nói không!

- Thân vương điện hạ, người nọ thật sự là quá mạnh, chúng tôi căn bản không phải là đối thủ.

- Vương Đội khổ sở nói. Cao Lôì Hoa thực lực ít nhất đã là cấp sáu. Kẻ mạnh cấp sáu ở thế giới này đã là ở đỉnh kim tự tháp rồi. Muốn một đội kỵ

binh giết một cường giả cấp sáu, quả thực là không thể được!

- Ta, ngươi...!

Peter Larsen tức giận giậm chân, động tác này dẫn đến việc vận động quá mạnh, vết thương trên ngực lại bị rách ra! Cái vết thương này là do Kiếm Thánh Robinhood chém tạo thành, cho dù là đã mời đến quang minh mục sư tốt nhất, cũng không thể giúp cho lành lại như trước. Tuy rằng nhìn qua sẽ thấy miệng vết thương khép lại, nhưng chỉ cần vận động mạnh là sẽ lại rách ra.

Những mục sư tốt nhất của trong thành đều không có cách nào để chữa khỏi, chỉ đều giải thích cho Peter Larsen rằng đây là vì kiếm khí của Kiếm Thánh lưu lại. Vết thương này phải chờ cho đến khi kiếm khí biến mất thì mới có thể khỏi hẳn.

- Thân vương điện hạ hãy cẩn thận. Miệng vết thương lại nứt ra rồi.

Một người trung niên bên cạnh thân vương Peter Larsen nhẹ giọng an ủi.

- Hừ, hừ, chết tiệt! Sắc mặt thân vương Peter Larsen trắng bệch, thở hổn hển, nhát kiếm này của Kiếm Thánh làm cho hắn chịu biết bao đau khổ.

- Thân vương điện hạ, trước hết ngài cứ nghỉ ngơi một chút đi, để thần hồi hân.

Người trung niên cười nhẹ nói.

- Được rồi, Focus, ta giao lại cho người đó.

Peter Larsen ngồi trên ghế thở phì phò.

Focus cười cười, sau đó quay lại nhìn Vương Đội đang quỳ dưới đất, hỏi:

- Vương Đội, ta muốn biết vì sao tất cả thủ hạ của người đều đã chết, mà còn lại một mình người sống sót trở về?

Vương Đội nghe vậy, lập tức đỏ mặt lạnh, nói như vậy nghĩa là coi hắn và Cao Lôì Hoa là đồng bọn. Vương Đội vội vàng giải thích:

- Là do tên Cao Lôì Hoa kia muốn tiểu nhân nói lại với thân vương một câu.

- Hả? Nói cái gì? Mau nói đi.

Focus hỏi.

Vương Đội cắn răng hạ quyết tâm nói:

- Hân bảo tiểu nhân trở về nói cho thân vương điện hạ, đêm nay trăng vì sao trông lại điên cuồng như vậy. Bởi vì đêm nay, ánh trăng là màu đỏ.

Focus nhíu mày:

- Lời này có ý nghĩa gì? Hắn còn có nói gì nữa không?

- Không có.

Vương Đội đáp:

- Sau khi nói xong hân liền bỏ đi.

- Như vậy à...

Focus gật gật đầu suy nghĩ trong chốc lát, thật lâu sau hân ngẩng đầu lên nhìn Vương Đội nói:

- Tốt lắm, người trước tiên về đi, sau này có việc gì ta sai người đi gọi người.

- Vâng.

Vương Đội vừa nói vừa đứng lên, hướng phía ngoài bỏ chạy. Ai cũng biết thân vương Peter Larsen không phải là kẻ lương thiện, vạn nhất thân vương muốn lấy mình ra để trút giận thì thảm rồi.

Đội Vương Đội đi ra xong, thân vương Peter Larsen hỏi Focus:

- Focus, lời này hấn nói có ý gì?

Focus cẩn thận suy nghĩ rồi nói:

- Theo như lời nói này, thần nghĩ tên Cao Lôi Hoa này muốn đêm nay tới ám sát ngài.

- Ám sát ta? Được! Chỉ cần dám dám đến, ta sẽ khiến cho hấn không có đường về!

Peter Larsen phần nộ nói:

- Ta chỉ sợ hấn không dám đến!

- Điện hạ, cẩn thận giữ gìn sức khỏe

Focus nói:

- Chúng ta nên chuẩn bị một chút, chuẩn bị thật tốt để nghênh đón hấn.

- Đương nhiên!

Peter Larsen nghiêng răng nói:

- Focus, việc này ngươi hãy an bài đi! Cần phải cho hấn sống đến gặp ta! Ta muốn cho hấn biết chọc đến ta có kết cục như thế nào!

- Vâng, thân vương điện hạ, cái này thần sẽ an bài.

Focus nói:

- Phải rồi, thân vương điện hạ, nếu như chúng ta có thể bắt được thân nhân của hấn, có thể dụ hấn tới đây. Thần nghe nhóm thám tử nói gần đây Quang minh pháp sư nổi tiếng đế đô Tĩnh Tâm cùng với hấn có quan hệ thân cận, chúng ta có thể bắt Tĩnh Tâm pháp sư kia về đây.

Focus nhẹ nhàng nói.

- Điều này bỏ đi.

Peter Larsen phát tay nói:

- Người gần đây không ở đế đô nên không biết chuyện ở đây. Gần đây thái tử điện hạ rất coi trọng Quang minh pháp sư Tĩnh Tâm kia, chúng ta không cần phải gây chuyện với thái tử điện hạ.

- Là thuộc hạ nghĩ chưa chu toàn.

Focus nhẹ nhàng đáp.

- Ta hiểu, gần đây ngươi không ở đế đô, việc này không trách ngươi được.

Peter Larsen thân vương nói:

- Đúng rồi, thứ ta muốn ngươi tìm có thấy không?

- Có, thưa điện hạ.

Focus nói:

- Thuộc hạ không phụ ủy thác của điện hạ, đã bắt được người nắm giữ thứ đó. Đồ vật này đang ở trên tay người đó.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 51

Nửa Đêm Đi Giết Người

Đêm đã khuya.

Cao Lôì Hoa vát vả lăm mới ru được Rudolph và Kim Toa Nhi ngủ, sau đó hấn nhanh chóng đi đóng cửa phòng cho Saga và Nguyệt Sur. Xong xuôi Cao Lôì Hoa liền vội vã ra ngoài.

Đêm nay, hấn cần giải quyết gọn gàng tên Peter Larsen. Cao Lôì Hoa không phải là kẻ cuồng sát nhưng hấn cũng không cho mình là thiện nam tín nữ gì. Lúc mười bảy tuổi hấn bước vào Thập tam xử thì tay hấn đã nhuốm đầy máu tanh rồi.

Cao Lôì Hoa chán ghét phiền toái, càng chán ghét kẻ nào gây phiền toái cho hấn. Mà Peter Larsen lại thuộc loại đó. Hấn tồn tại đã muốn uy hiếp đến sự an toàn của bọn trẻ của Cao Lôì Hoa. Đối với phiền toái sắp phát sinh. Cao Lôì Hoa chỉ có lựa chọn duy nhất là diệt mầm họa từ trong trứng nước!

Cao Lôì Hoa không quan tâm người khác thế nào, điều duy nhất hấn quan tâm chính là sự an toàn của những người bên cạnh mình. Nếu buộc phải đổi sinh mệnh của người khác để bảo vệ thân nhân của mình thì Cao Lôì Hoa không hề do dự. Hấn thừa nhận mình là kẻ ích kỷ nhưng trên đời này chỉ có kẻ mạnh mới có thể tồn tại.

Cao Lôì Hoa mở cửa nhẹ nhàng bước ra ngoài. Bóng đêm rất đẹp, cũng thực dịu dàng. Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, trên bầu trời đầy những điểm sao, theo các cụ già nói thì trên bầu trời mỗi một vì sao đều đại biểu cho sinh mệnh của một người. Nói như vậy, có lẽ hôm nay khi hấn trở về, bầu trời sẽ mất đi vài ngôi sao xinh đẹp.

- Hô, thực sự giống cảm giác báo cáo nhiệm vụ trước kia.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, ngẩng đầu nhìn về phía trước. Trong màn đêm bỗng lại có một đôi mắt lam xinh đẹp tựa ngọc bích đang nhìn lại.

"Tình Tâm? Nàng sao lại ở đây?" Cao Lôì Hoa hơi kinh ngạc, hấn thật sự không nghĩ tới tình huống này.

Tình Tâm đang tựa vào cái cây cạnh cửa. Nhìn bộ dáng của nàng thì xem ra nàng đã đợi ở đây khá lâu rồi.

Nhìn Cao Lôì Hoa, Tình Tâm nhẹ nhàng cười. Kỳ thật thông minh như

nàng hoàn toàn có thể đoán ra ý đồ của Cao Lôì Hoa. Khi ở học viện, ngoại trừ hai lão viện trưởng thành tình hiểu được ý tứ trong lời nói của Cao Lôì Hoa thì còn có nàng - Nguyệt Tinh Tâm.

Thân vương Peter Larsen đã tỏ ra có ý đồ gây bất lợi với Cao Lôì Hoa. Mà Tinh Tâm biết Cao Lôì Hoa không phải là người chờ người khác tới tìm phiền toái, cho nên, nàng đoán Cao Lôì Hoa chắc chắn sẽ ra tay sớm hơn một bước.

Gặp Tinh Tâm, Cao Lôì Hoa có chút không được tự nhiên. Hắn cùng không biết vì cái gì lại có cảm giác như vậy, có thể nguyên nhân là vì đôi mắt như thu thủy chứa chan nhu tình của Tinh Tâm.

Tinh Tâm nhìn Cao Lôì Hoa, ánh mắt lấp lánh khiến hắn không thể thấu hiểu ý nghĩa, Tinh Tâm đột nhiên nhẹ nhàng cười. Tuy rằng không ra tiếng, nhưng lại khiến Cao Lôì Hoa rơi vào trạng thái mất tự nhiên lúc trước. Thật là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tinh Tâm đi tới bên Cao Lôì Hoa, sau đó nhẹ nhàng đem thanh trường kiếm của mình đưa cho hắn.

Cao Lôì Hoa kinh ngạc nhìn vào mắt Tinh Tâm.

Tinh Tâm liền cười nhẹ, sau đó hướng Cao Lôì Hoa phát phát tay, ngáp một cái rồi đi về phòng.

Nhìn Tinh Tâm đi vào, Cao Lôì Hoa cũng nở một nụ cười. Nàng thật giống Vũ Hinh, cả hai đều là nữ nhân luôn quan tâm chăm sóc cho người bên cạnh mình. Hiện tại, ngay cả Cao Lôì Hoa cũng không biết tình cảm dành cho Tinh Tâm bây giờ là gì nữa. Ngay từ đầu, hắn cũng không phủ nhận đã ngộ nhận Tinh Tâm là Vũ Hinh, hiện tại xem ra đã hơn như vậy rồi.

Đêm, toàn bộ đế đô chìm vào im lặng. Tuy rằng thế giới có khá nhiều loại đèn ma pháp chiếu sáng, nhưng ở đây họ vẫn tuân thủ quy luật của trời đất có ngày có đêm. Riêng đế đô thì chỉ có vài nhà là còn đang đốt đèn.

Lúc này, vương phủ của thân vương Peter Larsen cũng đã sớm chìm vào bóng tối. Toàn bộ phủ thân vương im lặng, không có một tiếng động nhẹ. Nhưng chính sự im lặng tuyệt đối lại khiến phủ thân vương càng thêm phần thâm trầm đáng sợ.

Trong phủ thân vương, Focus cùng Peter Larsen đang ngồi ở trong đại sảnh. Hắn đang trình bày cho Peter phương án phòng ngự của mình! Dưới tài năng của Focus cả thân vương phủ quả thực đã trở thành thiên la địa võng! Những hướng nguy hiểm thích khách có thể lên vào đều được bố trí trọng binh! Cả tòa vương phủ chính là tường đồng vách sắt vô cùng kiên cố!

Focus cực kì tự hào với sự bố trí của chính mình! Hiện tại hắn có thể huênh hoang nói một câu, cho dù là một con muỗi cũng không có thể bay vào phủ thân vương của Peter Larsen! Còn tên Cao Lôì Hoa muốn ám sát thân vương Peter Larsen thì thật khó hơn lên trời, bất kể đột nhập theo

hướng nào đều được nhận vô số công kích!

Thân vương Peter Larsen ngồi ở một bên nghe Focus an bài, với sự chuẩn bị này hẳn cũng cực kỳ vừa lòng!

- Làm rất tốt, Focus. Người không hổ là mưu sĩ số một của bốn vương! An bài như vậy, thật muốn xem tên Cao Lôì Hoa có cách nào đột nhập đây! Bất kể là nơi ít ai nghĩ đến cùng đều đã bị người bố trí phòng thủ cả! Nếu có thể bắt được Cao Lôì Hoa, bốn vương sẽ thưởng lớn cho người!

Peter Larsen thoải mái cười nói.

- Thân vương điện hạ quá khen.

Focus khiêm tốn một hồi, nhưng trong lòng hẳn thì lại âm thầm đắc ý vô cùng!

Nói tới đây, chúng ta cũng không thể không tán thưởng Focus! Đường công rãnh, chuồng chó, hòn non bộ, sân sau, hết thấy các nơi quan trọng đều được hẳn bố trí lính gác. Nếu đến chính là một thích khách bình thường, có thể thật đúng là bỏ cái mạng nhỏ tại chỗ này!

Nhưng là, thực đáng tiếc. Cao Lôì Hoa lại không cho mình là thích khách đi làm cái việc 'ám sát'! Cho nên hẳn cũng sẽ không giống như đám thích khách nào là trèo tường, chui chuồng chó và vân vân nữa...!

Ban đêm, diễn viên vĩ đại của chúng ta, Cao Lôì Hoa Cao đại nhân trong tay nắm bảo kiếm của Tĩnh Tâm, khí phách hiên ngang hùng dũng đi tới chính cửa thân vương phủ. Sau đó, hẳn nâng chân trái khỏe đẹp, hướng tới cánh cổng cao lớn cho một đạp!

'Ầm!' một tiếng! Mọi người đều kinh ngạc, cửa cổng của phủ thân vương Peter Larsen bị Cao Lôì Hoa một cước đạp tung!

Trên mặt nếu không có miếng vải đen của một tên 'thích khách' thì chắc hẳn - Cao Lôì Hoa giống như đang trở về nhà của chính mình vậy, hoàn toàn thoải mái đi tới thân vương phủ!

Tức thì tất cả binh lính sững sốt, Focus choáng váng, Peter Larsen thân vương ngây người!

Mọi người ngơ ngác nhìn Cao Lôì Hoa, có ai nghĩ thích khách lại nghênh ngang theo cửa chính tiến vào? Hiện tại, Focus đã đem toàn bộ binh lực sắp xếp vào những chỗ thích khách dễ đột nhập! Như chuồng chó này, công rãnh này đều bố trí đầy trọng binh! Nhưng là, duy nhất cửa thân vương phủ lại để đúng hai tên lính mang tính tượng trưng trông coi!

Có đôi khi, con người có những suy nghĩ thật thú vị. Giống như Focus bây giờ vậy, hẳn phái những gia binh đến ngăn chặn những nơi hiểm, còn cửa chính thân vương phủ lại bỏ không!

Tuy nhiên cùng phải nói rằng, trong lịch sử đại lục từ trước đến giờ có tên thích khách nào lại kiêu ngạo kinh người giống Cao Lôì Hoa sao! Thoải mái vào bang cửa chính?

- Ủa?

Cao Lôi Hoa vừa vào trong, liền thấy Peter Larsen thân vương cùng một nam nhân trung niên đang há miệng ngơ ngác nhìn ra.

- Ha ha! Hóa ra người ở trong này, ta đỡ phải tốn công đi tìm. Nào thân vương Peter Larsen, chúng ta hãy tính toán xem thế nào!

Cao Lôi Hoa nhìn Peter Larsen phá lên cười, loảng xoảng một tiếng. Cao Lôi Hoa rút bảo kiếm của Tĩnh Tâm ra, kiếm phong hướng về phía Peter Larsen thân vương...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 52

Phá Sơn Không-phá Hủy Tất Cả

Người đâu! Người đâu mau! Bảo vệ an toàn cho thân vương đại nhân!

Focus sốt ruột! Không phải nói là đến ám sát sao? Thế này mà là ám sát sao!

Focus gầm rú lên, toàn bộ thân vương phủ lập tức trở nên rối loạn. Nhóm binh lính phòng thủ ở những chỗ hiểm kia nghe được tiếng kêu xé giọng của Focus lập tức chạy về phía cửa chính! Toàn bộ phủ thân vương tức thì trở nên hỗn loạn, từng nhóm binh lính chạy hùng hục, thỉnh thoảng vài tên lại đâm sầm vào nhau, tóm lại, toàn bộ thân vương phủ hiện tại là gà bay chó sủa, loạn cào cào hết cả.

- Sao thế nhỉ? Không đến mức thế chứ. Chẳng lẽ ta đã nổi danh như vậy rồi sao. Mới xuất hiện liền làm cho bọn họ loạn thành như vậy?

Cao Lô Hoa nhếch khóe miệng, trong lòng tự sướng.

- Thân vương điện hạ, chúng thần đã chuẩn bị rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui ngay.

Focus đứng đối diện nói với Peter Larsen.

- Được rồi, tuy nhiên từ từ đã. Bọn lính đã chạy đến, nếu có thể ngăn cản công kích của hắn, thì có thể bắt sống hắn! Nhiều người như vậy, có thể khiến hắn chết vì kiệt sức!

Peter Larsen nhìn đến một đám đông binh lính đã vọt tới liền có chút an tâm.

Focus cũng nhẹ nhàng thở ra. Sau đó hắn nhìn bên cạnh mình, sáu gã bắt thịt rắn chắc có thể so với sáu vận động viên thể hình trên địa cầu. Sáu gã đều là cường giả bậc năm, do thân vương dùng rất nhiều tiền mời đến! Đổng bộ đều là Hoàng kim quyền sư bậc năm! Quyền sư là chức nghiệp cận chiến cấp trung, có thể coi là một chức nghiệp đặc biệt, hơn nữa một người có chức nghiệp này thì uy lực chủ yếu là trong cận chiến. Mọi người trong bọn họ đều cực kì dũng mãnh! Sáu quyền sư bậc năm hợp lại có thể xử lý một gã bậc sáu! Có sáu gã cường giả bậc năm này, Focus cũng hơi an tâm đôi chút.

Trên mặt Cao Lô Hoa che miếng vải đen, thoải mái đi về phía thân vương. Tốc độ của Cao Lô Hoa cũng không hề nhanh, mà là chậm rãi đi tới

chỗ Peter Larsen.

Nhưng Peter Larsen lại cảm thấy mỗi bước chân của Cao Lôi Hoa giống như những nhát chùy đập mạnh vào ngực hắn! Cả người Cao Lôi Hoa tỏa ra khí thế mạnh mẽ khiến Peter Larsen cảm thấy thực sự khó thở! Hiện giờ hắn mới phát hiện, buổi sáng ở học viện tên thanh niên không nói một câu nào này lại ngang tàng như vậy!

Rốt cục, khi Peter Larsen sắp không chịu nổi áp lực từ Cao Lôi Hoa thì một nhóm tiểu binh hỗn loạn chạy tới!

Sau khi nhóm tiểu binh chạy tới, nhanh chóng tạo thành một bức tường thịt chắn trước người Peter Larsen! Đưa hắn vào vòng bảo vệ phía sau.

Nhìn đám tiểu binh chạy tới, Peter Larsen vô hình trung thở dài nhẹ nhõm! Có bức tường người này, Peter Larsen lập tức cảm thấy lo lắng giảm đi mười phần! Chỉ với đám người này, đối phương có thể mệt mà chết!

- Ha ha ha ha! Người chính là Cao Lôi Hoa đúng không! Đừng tưởng rằng có miếng vải đen mà ta không nhận ra người!

Thân vương Peter Larsen đứng lên, tay chỉ vào Cao Lôi Hoa nói:

- Hiện tại, người đã bị thuộc hạ của ta bao vây! Ta thật muốn nhìn xem người làm thế nào giết ta!

Cao Lôi Hoa không đáp lời, kỳ thật hắn đội miếng vải đen cũng không phải do sợ Peter Larsen nhận ra hắn. Dù sao Phong chi Kiếm Thánh Robinhood nói muốn gánh thay hắn tội danh này, mọi hậu quả đều đổ lên đầu Phong chi Kiếm Thánh, cho rằng han lữ tay giết Peter Larsen. Mọi việc không liên quan gì đến Cao Lôi Hoa cả.

Sở dĩ Cao Lôi Hoa đeo miếng vải đen nguyên nhân là vì Cao Lôi Hoa cảm thấy giết người thôi, dù sao cũng phải chuyên nghiệp một chút! Ở trên địa cầu, giới sát thủ từ xưa tới giờ đều phải che mặt khi giết người đó sao? Như vậy mới ra vẻ pro.

Cao Lôi Hoa không đáp lại lời của Peter Larsen, kiếm phong rung nhẹ, vẫn duy trì tốc độ như cũ tiến về phía trước.

- Đây là do người tự tìm! Lén! Xông lên cho ta! Chém chết hắn!

Peter Larsen chỉ vào Cao Lôi Hoa, điên cuồng quát đám binh lính phía dưới. Dưới mệnh lệnh, một đám tiểu binh trang bị vũ khí hạng nặng chỉnh tề liền hét lớn một tiếng, khí thế ầm ầm lao về phía Cao Lôi Hoa!

- Khả khả! Người nhiều, khí thế cũng tăng đấy nhỉ?

Cao Lôi Hoa cười điên cuồng:

- Bất quá, cho các người biết thế nào là khí thế nhé!

Cao Lôi Hoa hít vào liền một hơi, sau đó há mồm hét to:

- Sát!

Tiếng hét này lập tức ép khí thế của đám tiểu binh xẹp xuống như quả bóng xì hơi! Sau đó, Cao Lôi Hoa cấp tốc xông về phía đám tiểu binh!

Nhóm binh sĩ vũ trang hạng nặng cũng không kém, trong đó thậm chí có

không ít kẻ bậc hai, bậc ba!

Peter Larsen ở trong đại sảnh hưng phấn quan sát trận đấu sắp diễn ra, mong chờ được nhìn thấy Cao Lôì Hoa bị loạn đao chém chết!

Từng bước một, khoảng cách giữa Cao Lôì Hoa và đám tiểu binh càng ngắn lại, rốt cuộc trận đấu cũng bắt đầu!

Thân ảnh Cao Lôì Hoa như điện, vụt một cái hiện ra trước mặt một tên binh sĩ. Tên tiểu binh sững sốt, trước mắt đột nhiên xuất hiện kẻ địch khiến tinh thần hắn tê liệt trong chốc lát!

- He he! Xem chiêu! Phá! Sơn! Không!

Cao Lôì Hoa hét từng tiếng một, tay phải thành quyền, nắm đấm được bao phủ bởi các tia chớp màu tím tầng tầng lớp lớp giáng lên người tên tiểu binh!

- Á!

Tên tiểu binh theo quán tính hét lên một tiếng thảm thiết, nhưng lập tức kinh ngạc phát hiện bản thân không ngờ không hề bị làm sao? Một chút tổn thương đều không có! Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghe được hàng loạt tiếng kêu thảm thiết từ sau lưng truyền đến!

Tình huống của đám gia binh phía sau lưng làm cho người ta phải kinh ngạc! Nắm đấm Cao Lôì Hoa đánh vào tên tiểu binh phía trước nhưng hắn lại không hề gì, nhưng nhóm binh lính phía sau thì bị xâu thành một hàng thẳng tắp, đang bắt đầu biểu diễn màn người bay trên không kèm theo là sấm sét quanh người.

Buổi biểu diễn vừa hết thì một chuỗi thi thể đen thui từ không trung rơi xuống đất!

- Không?

Tất cả số tiểu binh còn lại đều không tự chủ được lùi từng bước về phía sau! Anh mắt cực kỳ sợ hãi nhìn Cao Lôì Hoa.

- Đây, đây là ma pháp sao?

Peter Larsen há hốc mồm nhìn chằm chằm Cao Lôì Hoa! Hắn thậm chí cho tới bây giờ chưa từng thấy qua ma pháp nào như vậy! Không, đừng nói chưa từng thấy, thậm chí căn bản là chưa từng nghe qua!

- Là quyền kỹ, một loại quyền kỹ thần kỳ.

Một trong số sáu quyền pháp sư bậc năm đứng cạnh Peter Larsen đột nhiên nói:

- Thật sự là một loại quyền kỹ làm cho người ta hâm mộ! Tuy rằng nhìn không rõ, nhưng một quyền này thực sự đã tập trung hết sức mạnh vào nắm đấm rồi phát ra! Loại quyền kỹ này quả thực là không thể tương tượng được!

- Vậy, các người có nắm chắc đánh thắng hắn không?

Đứng gần đó, Focus cảm thấy hai chân mình run rẩy.

- Nếu hắn thực lực thế này thì sáu người bọn ta hợp lại hắn là vẫn có thể

đôi phó.

Tên quyền pháp sư kia mở miệng nhẹ nhàng nói.

- Ha ha! Không đùa nữa!

Từ trong đám người, Cao Lôì Hoa đột nhiên cười lớn một tiếng:

- Mở cho ta, mở!

Một quyền thật mạnh từ tay phải hắn nện trên mặt đất! Ầm một tiếng! Mặt đất bị Cao Lôì Hoa đánh lõm thành một cái hố lớn sâ hoắm! Bụi mù che kín cả không trung!

Tăng cường sức mạnh thêm một chút, một cỗ kinh khí hùng mạnh theo quyền của Cao Lôì Hoa đẩy ra xung quanh!

Mặt đất có thể dẫn điện, điểm này một không chế lôi điện giả như Cao Lôì Hoa tương đối rõ ràng! Một quyền này đem lôi quang đánh vào mặt đất, lôi quang theo kinh khí xoáy thành vòng tròn rồi phóng ra xung quanh!

Bịch bịch! Vài tiếng liên hồi vang lên, nguyên lai số binh lính quanh người Cao Lôì Hoa đều ngã thành một vòng tròn!

Lôi điện sau khi truyền qua mặt đất yếu đi rất nhiều, tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng vẫn làm cho đám lính ngất đi! Cao Lôì Hoa vừa lòng cười, sau đó thân ảnh như thiểm điện hướng tới Peter Larsen trong đại sảnh!

Trong đại sảnh, Peter Larsen mở to hai mắt nhìn về chỗ Cao Lôì Hoa đứng, nơi đó hiện tại tro bụi đầy trời, không thể nhìn thấy gì bên trong!

Sau khi tro bụi tan ra, Peter Larsen trợn trừng mắt nhìn xuống dưới, nhưng phát hiện Cao Lôì Hoa cũng đã biến mất từ lúc nào!

- Hắn đâu? Đâu mất rồi?

Peter Larsen nhìn xung quanh, tìm kiếm thân ảnh Cao Lôì Hoa! Sáu gã quyền pháp sư cũng căng mình đưa mắt dò xét bốn phía, sáu người mười hai con mắt đang cẩn thận đánh giá xung quanh.

Ngay tức thì, sáu gã trong mắt tinh quang chợt lóe rồi nhanh chóng chuyển lên trước người Peter Larsen, bày tư thế phòng ngự.

Peter Larsen cũng tức thì thấy Cao Lôì Hoa hùng dũng xuất hiện trước người sáu gã quyền sư này!

- Phản ứng không tồi, nhưng các người có thể chặn một quyền này sao?

Thanh âm của Cao Lôì Hoa hư vô mờ ảo, giữa không trung, tay phải khẽ động, một quyền khí thể bài sơn đảo hải đánh về phía tên quyền sư trước mặt Peter Larsen!

Tên quyền sư kia phản ứng lạnh lẽ, nhanh chóng đưa cánh tay lên che trước mặt. Đây là tư thế đỡ quyền chuẩn mực, sau đó ánh mắt hắn dưới sự bảo vệ của cánh tay quét về phía Cao Lôì Hoa. Ý đồ tìm kiếm cơ hội phản kích.

Bất quá hắn lại thấy Cao Lôì Hoa khé miệng tươi cười quái dị!

Không ổn! Trong lòng hắn run lên! Thấy Cao Lôì Hoa tươi cười hắn lập

tức nghĩ đến một quyền không tưởng vừa rồi của Cao Lôì Hoa! Quả nhiên, Cao Lôì Hoa đã mở miệng quát nhẹ:

- Phá! Sơn! Không!

Theo tiếng quát, một quyền mạnh mẽ đánh vào cạnh tay phòng thủ của tên quyền sư!

- Phá Sơn Không, phá sơn, nhưng bên trong biến thành trống rỗng!

Cao Lôì Hoa tà tà nói:

- Đây là quyền kỹ phá không hết thấy!

Tức thì tên quyền sư mồm hộc ra máu tươi. Đồng thời, hắ nghe được tiếng kêu rên của Peter Larsen từ phía sau truyền tới. Một quyền này cũng đủ khiến mười thân vương Peter Larsen đồng loạt đi tâm sự với Quang Minh thần chứ không ngoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 53

Bí Mật Di Tích Thượng Cổ

Quả nhiên, sáu tên quyền sư khi quay đầu lại thì phát hiện thân vương Peter Larsen cháy đen toàn thân nằm vật trên mặt đất hoàn toàn giống như bị sét đánh.

Bên cạnh thi thể, Focus đã hạnh phúc tới ngất đi nằm một bên~.

Sáu gã quyền thủ nhìn Peter Larsen đồng thời thở dài.

- Thế nào? Chúng ta còn muốn đánh sao?

Cao Lô Hoa híp mắt nhìn sáu gã hỏi.

- Không cần, Cao Lô Hoa tiên sinh.

Gã lớn Tuổi nhất thở dài:

- Cổ chủ thuê huynh đệ sáu người chúng ta đã chết, như vậy nhiệm vụ của chúng ta coi như là thất bại. Một khi đã như vậy cũng không cần phải cùng tiên sinh liều mạng nữa. Chúng ta chỉ là lính đánh thuê, không phải là thủ hạ bán mạng thay hân. Hơn nữa...

Hắn dừng lại một chút rồi nói:

- Cho dù là sáu người chúng ta hợp lực cũng chưa chắc là đối thủ của Cao Lô Hoa tiên sinh.

- Đã như vậy, nơi này vốn không còn chuyện của các vị nữa.

Cao Lô Hoa mỉm cười.

- Ân tình này của Cao Lô Hoa tiên sinh, sáu huynh đệ chúng tôi sẽ nhớ kỹ.

Tráng hán cảm kích nói:

- Chúng tôi cũng không dám quấy rầy tiên sinh nữa! Chúng ta đi!

Sáu gã tráng hán nói xong, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng ly khai khỏi chôn thị phi.

Đám tiểu binh trong đại sảnh cũng nhanh chóng như bầy chim tan giã! Thân vương Peter Larsen đã chết, sáu đại cao thủ lại đã bỏ đi. Bọn họ đương nhiên cũng phải chạy trốn.

Kỳ thật nếu đối phương không phải Cao Lô Hoa, những tiểu binh này còn có thể thay Peter Larsen báo thù. Nhưng hiện tại, sự khủng bố của Cao Lô Hoa đã bày ra trước mắt, quyền thứ nhất đánh bay nhiều người như vậy,

quyền thứ hai lại đánh hôn mê nhiều người như thế. Bọn họ sớm đã bị dọa đến vỡ mật rồi. Căn bản là không có ý định liều mạng với Cao Lô Hoa, thân vương Peter Larsen vừa chết, đám tiểu binh đành tan đàn xẻ nghé!

Cao Lô Hoa cũng không ngăn cản bọn họ chạy đi, ra tay với đám lâu la này là việc vừa tốn sức lại không được lòng người, người hấn cần xử lý chính là Peter Larsen. Ngoài ra, có thể Cao Lô Hoa sẽ đi làm thịt hai con trai của Peter Larsen. Chúng có thể sẽ là một phiền toái lớn trong tương lai.

Bây giờ phủ thân vương không còn một bóng người ngoài thi thể Peter Larsen và Focus đang hôn mê. A, còn có một đồng binh lính đang té xỉu ngoài đại sảnh.

Cao Lô Hoa đi tới gần Focus, mắt nhìn tên trung niên này. Nêu đã đi theo Peter Larsen, tức là thân tín. Người như vậy, không lưu lại được!

Cao Lô Hoa liền sát lại Focus, ngồi chồm hổm xuống dưới, nhẹ nhàng vỗ một chương vào người hấn, một đạo lôi quang nháy mắt tiến vào trong cơ thể của Focus, thăm dò sinh mệnh hấn.

Giải quyết hết thấy, Cao Lô Hoa khẽ cười khẩy. Nhiệm vụ đã hoàn thành! Sau đó là có thể chuẩn bị về nhà.

Đúng lúc này, một âm thanh rất nhỏ truyền vào tai Cao Lô Hoa, hấn khẽ cau mày. Thanh âm kia từ phía sau bồn hoa truyền tới.

- Ai?!

Cao Lô Hoa nhìn bồn hoa hét lớn một tiếng.

Tức thì Cao Lô Hoa nghe thấy một âm thanh khe khẽ. Sau đó một bóng người gầy yếu từ trong bụi cỏ đi ra ngượng ngùng cười nói:

- Ha ha, xin chào.

- Người là ai?

Cao Lô Hoa lạnh nhạt hỏi.

- Ngài, ngài đừng hiểu lầm. Tôi không phải cùng phe với bọn họ.

Tên gầy yếu vội vàng giải thích.

- Nói, người là ai!

Cao Lô Hoa lại nghiêm nghị hơn. Đồng thời trên tay phải xuất hiện một chùm lôi quang.

- Đại nhân, tôi là Lam Bạch, là một mạo hiểm giả, thật sự, tôi không phải là đồng bọn với họ. Tôi bị bọn họ bắt tới đây!

Tên gầy nhom ngừng lại, hấn chỉ vào thi thể Focus nói:

- Chính là hấn, là hấn bắt tôi tới đây! Ngài xem, hiện tại trên tay tôi vẫn còn dấu vết dây thừng trói này!

Tên Lam Bạch, gầy yếu chỉ tay vào phần bị dây thừng buộc.

- Hấn? Bắt người? Vì cái gì?

Cao Lô Hoa lạnh lùng nhìn tên gầy này.

- Tôi, tôi. Ai!

Hấn thở dài:

- Tôi nói cho ngài, nhưng ngài phải giúp tôi giữ bí mật này.

- Ta không có hứng thú cùng người nói điều kiện.

Trong mắt Cao Lô Hoa hiện lên vẻ mặt kiên nhẫn.

- Tôi nói, tôi nói!

Hắn cười khỏ nói:

- Là bởi vì tôi biết một di tích bí mật từ thời thượng cổ, bọn họ muốn moi bí mật này từ tôi.

Cao Lô Hoa nhú mày:

- Chúng có đâu, xuất ra bằng chứng đi.

- Được rồi.

Hắn cắn chặt răng, sau đó hắn sờ mó vào một lỗ thủng trên quần áo, không ngờ lấy ra một cuốn da thú thật lớn! Hóa ra hắn mặc áo da không có đầu có cuối không ngờ là một cái không gian trang bị (giống nhẫn không gian).

Phát hiện ánh mắt kỳ quái của Cao Lô Hoa, hắn cười ha hả nói:

- Chúng tôi luôn đôi mắt với nguy hiểm, trên người dù sao cũng phải có chỗ cất giấu đồ vật chứ, nếu không mọi thứ chúng tôi lấy được đều bị đoạt đi rồi. Như lần này, bọn họ căn bản không thể tưởng tượng được lỗ thủng trên quần áo của tôi lại là một không gian lớn. Lần này, bọn họ bắt tôi đến cũng chính là vì bức tranh da thú này.

Cao Lô Hoa giương mắt nhìn bức tranh, nhìn qua đích xác đây là một tấm da có niên đại khá lâu:

- Được rồi, người có thể đi rồi.

Cao Lô Hoa vỗ một cái lên người Lam Bạch. Không ai để ý thấy một tia lôi quang mỏng manh từ tay Cao Lô Hoa đi vào thân thể tên mạo hiểm giả này.

Tia lôi quang này tạm thời cũng sẽ không làm tổn thương hắn, nhưng chỉ cần Cao Lô Hoa muốn, nó có thể lấy tinh mạng Lam Bạch trong nháy mắt. Không chỉ vì Cao Lô Hoa sợ phiền toái, có ai có thể từ một tấm da thú liền lập tức phán định người trước mắt là thiện hay ác không? Đây cũng chỉ là đề phòng ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì.

- ???

Anh mắt Lam Bạch lộ vẻ không thể tin được:

- Ngài, cứ như vậy cho tôi rời đi à? Không phải nói đùa đấy chứ! Đây chính là bản đồ di tích thượng cổ! Có nó là có thể tiến vào di tích thượng cổ đấy!

- Tìm thấy rồi thì sao?

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng nói:

- Ta lại không nghĩ sẽ tới địa phương đó.

- Đại ca, vào đó có thể kiếm được rất nhiều tiền đấy!

Bóng người nhỏ gầy có chút khó tin nhìn Cao Lô Hoa.

- Ta không thiếu tiền.

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói.

- Kìa đại ca, còn nữa, có thể có được rất nhiều rất nhiều trang bị đỉnh cấp nữa! Thậm chí có cả thần khí!

Tên gầy nhỏ dùng ánh mắt tinh quái nhìn phản ứng của Cao Lôì Hoa.

- Với thực lực của ta, không cần đến vũ khí gì cả.

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói.

- A chờ một chút, có thể tìm được pháp quyết tu luyện thời thượng cổ đây! Đấu khí thượng cổ mạnh hơn rất nhiều so với hiện tại!

Tên Lam Bạch gầy nhom này vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cao Lôì Hoa nhú mà, hắn không tu luyện cái gì gọi là đấu khí mà chính là tu luyện dị năng, thế giới này có người có thể dạy hắn dị năng sao? Buồn cười, Cao Lôì Hoa lắc lắc đầu nói:

- Người rớt cuộc muốn nói cái gì? Ta không có hứng thú với mấy thứ này.

- A! Ông trời ơi, trên thế giới này lại có người như vậy à.

Hắn buồn bực nói:

- Tôi chỉ là muốn cùng ngài đi thám hiểm di tích thượng cổ này, thực lực của ngài vừa rồi tôi cũng thấy được, lúc ngài dùng một quyền đánh bay đám binh lính, tôi thật sự vất vả lắm mới thoát được. Tôi nghĩ, có cường giả như ngài cùng đi làm việc sẽ dễ hơn rất nhiều. Bằng thực lực của ngài hơn nữa cộng thêm kinh nghiệm mạo hiểm của tôi, chúng ta nhất định có thể thành công!

- Ta không có hứng thú.

Cao Lôì Hoa một mực bác bỏ:

- Tốt lắm, người đã không có quan hệ với Peter Larsen, vậy người có thể đi. Ta cũng phải quay về, không để người trong nhà lo lắng.

Nói xong, Cao Lôì Hoa cũng không quay đầu lại, chạy về hướng nhà mình.

Đối với lời nói của tên gầy Lam Bạch, Cao Lôì Hoa cũng tin đến bảy phần, tuy nhiên hắn tạm thời không rảnh cùng hắn đi mạo hiểm gì đó. Hắn còn muốn đi Vong Linh cốc một chuyến, ở nơi đó có 'Âm Hồn thảo' vạn ác có thể khiến xử nữ có thể sinh ra sữa được!

Đêm, càng yên tĩnh! Bầu trời vẫn đầy sao, nhưng dường như thật sự thiếu đi rất nhiều so với trước.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa vào. Ngay tức khắc, hắn trở nên ngây dại!

Bởi hắn thấy được hình ảnh mỹ lệ nhất đời này - Tĩnh Tâm đang lặng lẽ tựa ở cái cây cạnh cửa, gió thổi làm mái tóc dài màu xanh nước biển càng thêm quyến rũ. Có lẽ do mệt nhọc, nàng đứng tựa vào thân cây mà ngủ. Từng nhịp thở đều đặn truyền đến tai Cao Lôì Hoa.

Giờ khắc này, Cao Lôì Hoa dường như cảm thấy cực kì hạnh phúc. Hắn

nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Tĩnh Tâm, lẳng lặng ngồi một bên ngắm nàng.
Tĩnh Tâm bây giờ thật giống một nữ thần sắc đẹp...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 54

Vong Linh Cốc, Ta Đến Đây (Thượng)

Sáng sớm, ánh mặt trời giống như một chiếc bánh nướng đỏ rực bị người ta ném lên không.

Những tia ban mai chiếu xuống làm Tĩnh Tâm mơ màng tỉnh giấc. Nhẹ nhàng dụi dụi hai mắt, nàng không ngờ rằng hôm qua mình lại tựa vào trên cây cứ thế ngủ đứng cả đêm.

Tĩnh Tâm bấu môi nhìn về phía trước, tức thì hình ảnh Cao Lôì Hoa đang ngủ say sưa hiện lên trong mắt nàng, điều này khiến nàng cảm thấy an tâm. Sáng sớm tỉnh mơ lại phát hiện mình vẫn còn ở đây, nàng còn tưởng rằng Cao Lôì Hoa chưa trở về, bấy giờ thấy hắn đã trở lại, nàng cũng yên tâm. Khóe miệng Tĩnh Tâm lộ ra nụ cười xinh đẹp. Không ngờ mình đã đứng ngủ ở đây cả đêm vậy mà lúc tỉnh lại thấy tên ngốc kia lại cũng ngủ ngay trước mặt. Nhìn Cao Lôì Hoa chống cằm mà vẫn ngủ rất say sưa. Tĩnh Tâm đột nhiên nảy ra ý tưởng nghịch ngợm. Nàng ngồi xổm xuống trước người Cao Lôì Hoa, sau đó ngắt một nhánh cỏ nhỏ trên mặt đất... ..

- Đùng~~ ùng nghịch.

Đang ngủ say Cao Lôì Hoa đột nhiên cảm thấy mũi ngứa ngáy, theo bản năng phát phát tay kêu một tiếng đay bất mãn. Tuy nhiên hắn lại vung tay đang chống cằm ngủ nên đầu Cao Lôì Hoa bị gật mạnh một cái.

- A? Sáng rồi sao?

Cao Lôì Hoa xoa nhẹ mắt, mơ mơ màng màng mở mắt ra. Liền đó hắn thấy Tĩnh Tâm đang cầm cọng cỏ ngoáy ngoáy mũi hắn mà cười.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa không dám tin dụi mắt thêm lần nữa! Đúng vậy! Bộ đáng nghịch ngợm trước mặt thật sự là Tĩnh Tâm! Không nghĩ tới băng lãnh như nàng cũng lộ ra loại thần thái nghịch ngợm này!

Nhìn đến vẻ mặt Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm lập tức thấy hành vi mình dường như có chút không bình thường. Nàng cuống quýt ném cọng cỏ trong tay đi, nhẹ nhàng cười với Cao Lôì Hoa.

- Buổi sáng an lành, Tĩnh Tâm!

Cao Lôì Hoa gãi đầu mình, rồi nhìn mặt trời:

- Ôi! Đã qua sáu giờ rồi sao?

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng cười, gật gật đầu.

- A!

Cao Lôi Hoa đứng lên, lười biếng bẻ lưng một cái, lập tức cả người kêu 'rắc rắc'. Ngủ ngời một đêm, xương cốt đều đã tê rần hết cả.

- Thoải mái quá!

Ưỡn lưng xong Cao Lôi Hoa than nhẹ một tiếng: "Đúng rồi, sau khi Tĩnh Tâm ăn xong bữa sáng, ta có thể đi xem Vong Linh cốc thế nào". Cao Lôi Hoa nói với Tĩnh Tâm:

- Chờ tôi trở lại sẽ cho có một niềm vui bất ngờ!

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa, sau đó gật gật đầu.

- Vậy nhé! Ta đi chuẩn bị bữa sáng đây! Không ngờ có ngày Cao Lôi Hoa này lại ngủ quên!

Cao Lôi Hoa của nữ nụ cười tươi, nhanh chóng phóng về phòng bếp... ..

Đã 6 giờ, lại như cũ, chạy bộ năm cây số. Nguyệt Nhi đáng thương lại một lần nữa "nô tì" trên lưng của Cao Lôi Hoa.

Sau khi về tới nhà, ba đứa nhỏ đều nhìn chăm chăm vào Cao Lôi Hoa.

- Ủa? Làm sao vậy? Sao nhìn chú chăm chăm thế?

Cao Lôi Hoa sờ sờ khuôn mặt trẻ hơn so với tuổi của mình, chẳng lẽ dính cái gì sao!

- Ba!

Saga đột nhiên ngẩng đầu lên, bất tri bất giác nó đã gọi bằng danh từ kia:

- Có phải người giết Peter Larsen thân vương không?

Saga vừa nói xong, cả ba đứa nhỏ liền cùng nhau nhìn Cao Lôi Hoa. Vừa rồi, ra ngoài chạy bộ nơi nơi đều truyền tin thân vương Peter Larsen chết thảm trong đại sảnh. Ba đứa nhỏ liền liên tưởng ngay tới Cao Lôi Hoa.

- A!

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu, sau đó nghiêm túc nói:

- Cơm có thể ăn bậy nhưng lời không thể nói lung tung nha! Mấy cháu nói như vậy là không đúng đâu đấy! Tuy rằng ngày hôm qua chú đi thăm hỏi Peter Larsen thân vương, tuy nhiên hắn chết không liên hệ gì với chú à nghen! Sẽ nhanh thôi, rồi các cháu sẽ thấy Phó viện trưởng Robinhood sẽ chịu trách nhiệm về tội danh này! Cho nên vụ án của thân vương không có quan hệ gì với chú đâu!

- Ấc~~

Cả ba đứa nhỏ đều bất mãn rên lên, quả nhiên, Peter Larsen là do Cao Lôi Hoa tiễn đi Tây Thiên! Nhưng trên danh nghĩa mà nói, tội danh này không đổ lên đầu Cao Lôi Hoa!

Tin thân vương Peter Larsen vinh dự làm khách Vip lên gặp Quang Minh

thần nhanh chóng truyền đi khắp đế đô, nhất thời không khí đế đô trở nên căng thẳng hẳn! Nhưng lại kéo theo một tin khác lan truyền nhanh hơn ra cả nước!

Sau khi thăng chức, phó viện trưởng Học viện Ma Võ Thánh Peter Robinhood liền mở tiệc chiêu đãi. Tại bữa tiệc, Robinhood vẽ mặt thập phần thương tiếc đối với chuyện "chết ngoài ý muốn" của Peter Larsen.

Dưới đây là bài phát biểu vô sỉ của Phong chi Kiếm thánh Robinhood trong lễ hội:

- Khụ khụ! Các bạn hữu, các tiểu thư, mọi người đều khỏe cả chứ! Ta chính là Phong chi Kiếm Thánh Robinhood nổi tiếng trên đại lục, hóa thân của anh tuấn cùng hiệp nghĩa, trí tuệ cùng mỹ mạo (màn yy tiếp tục, xin không viết thêm vào). Hôm nay xin được phát biểu đôi câu! Đối với việc tinh anh của đế quốc - tên ngốc Peter Larsen thân vương chết đi, ta đành bắt đắc dĩ đứng ra gánh vác trách nhiệm. Chuyện này là cực kỳ nghiêm túc! Tại cả mọi người biết tên Peter Larsen này không ngờ lại dám mang theo nhân mã đến gây rối, thân là phó viện trưởng học viện, ta đương nhiên phải có trách nhiệm cho hắn một chút kỷ niệm. Mọi người nói xem có phải không?

Phía dưới liền đồng thanh ủng hộ, Robinhood lại càng thỏa mãn nói tiếp:

- Cho nên ta liền cho hắn một kiếm để làm kỷ niệm. Không nghĩ tới ta cũng già mất rồi, tay chân lại không còn linh hoạt cho lắm! Ngay lúc ta chuẩn bị cho hắn chút 'quà lưu niệm' thì tay chân lại run lên, không cẩn thận làm vết thương thành ra quá sâu! Cho nên, đối với cái chết của Peter Larsen thân vương, ta sẽ nhận toàn bộ trách nhiệm.

- Robinhood đại nhân thiên lương, anh minh thần võ!

Mọi người phía dưới càng thêm kích động! Thật là anh hùng quá, còn có thể chủ động gánh vác sai lầm của mình! Thành ra hình tượng Robinhood trong mắt người dân đế đô lại cao lên không ít!

- Và bởi vì ta cảm thấy vô cùng sáu hồ trước cái chết của Peter Larsen thân vương. Cho nên ta quyết định, tha thứ đại tội bất kính của hắn đối với Học viện Ma Võ Thánh Peter!

Robinhood bày ra bộ dáng từ bi hỉ xả nói!

- Robinhood đại nhân quả là từ bi vô cùng!

Những kẻ hâm mộ phía dưới lại được một phen kích động, thật giống như mấy fan cuồng, tín nhiệm một cách mù quáng!

Vài người của Quang Minh đế quốc nghe Robinhood lên tiếng liền cười khở không thôi, tuổi quá lớn? Chém hơi sâu một chút? Không cẩn thận khiến giết chết thân vương Peter Larsen? Trước tiên khoan nói tới Robinhood hắn hiện giờ sinh long hoạt hổ, tinh thần tràn trề, sau nữa hắn đường đường là một Kiếm Thánh, thì làm sao lại không có khả năng không không chế độ chuẩn xác của kiếm.

Quan trọng nhất là, thi thể thân vương Peter Larsen rõ ràng là kiệt tác ma

pháp lỗi hệ! Cộng với lời tường thuật của mấy tên gia binh may mắn còn sống cả Quang Minh đế quốc tự nhiên đoán được Peter Larsen thân vương bị thích khách giết vào đêm qua. Mà thủ phạm có lẽ có quan hệ nhất định nào đó với hai vị viện trưởng.

Nhưng Phong chi Kiếm Thánh lại chính mồm đứng ra nhận là do một kiếm không cẩn thận ngày hôm qua gây nên? Cả đám người Quang Minh đế quốc không nói thêm được gì, ngược lại còn phải phối hợp với Robinhood hấn, lập tức che dấu cái chết của thân vương Peter Larsen đi!

Ngoại trừ làm như vậy, Quang Minh đế quốc còn có thể thế nào nữa chứ? Phong chi Kiếm Thánh nói lão không cẩn thận chém chết Peter Larsen. Lão có năng lực thế nào? Chẳng lẽ còn có thể đi bắt lão? Huống chi lại nói là do Peter Larsen quá khích, dẫn người tiến vào Học viện Ma Võ Thánh Peter điều tra. Học viện không trở mặt với Quang Minh đế quốc đã là tốt lắm rồi chứ đừng nói đi điều tra lại!

Cuối cùng một điểm tương đối trọng yếu, Peter Larsen tuy là thân vương, nhưng bởi vì hấn luôn kiêu ngạo nên cũng không có thân thiết mấy với tầng lớp thượng lưu của Quang Minh đế quốc. Cho nên chuyện này cũng không ai ra mặt thay hấn cả.

Cuối cùng, cả hai bên Học viện Ma Võ Thánh Peter cùng Quang Minh đế quốc đều tận tâm áp chế, thành ra chuyện này cứ như vậy mà kết thúc. Toàn bộ Quang Minh đế quốc một lần nữa lại yên tĩnh trở lại... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 55

Vong Linh Cốc, Ta Đến Đây (Hạ)

Hoàng cung!

Thái tử Ifa đang lơ dờ ngồi trong phòng, bên cạnh hắn là hắc y nhân Sauron cũng đứng im như cột gỗ.

Thái tử Ifa không phải là kẻ ngốc, cái chết của thân vương Peter Larsen làm hắn nghĩ ngay đến đoạn đối thoại khó hiểu trước kia giữa Cao Lôì Hoa và hai vị viện trưởng. Hiện tại Ifa đã hiểu được ý tứ trong lời nói của Cao Lôì Hoa khi đó. Phiên toái theo như lời Cao Lôì Hoa chính là thân vương Peter Larsen, vậy bóp chết phiên toái tức là giết chết Peter Larsen rồi.

Cuối cùng Ifa lại nhớ đến quan hệ thân mật giữa Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm. Lập tức, trong lòng thái tử Ifa cực kỳ ghen tị, hận cũ thêm cừ mới tích tụ càng khiến Ifa thêm oán hận.

- Thế nào, việc ta giao điều tra về tên Cao Lôì Hoa đã có kết quả chưa?

Thanh âm của Ifa lộ vẻ kìm nén.

- Thái tử điện hạ, đây là toàn bộ tư liệu về tên Cao Lôì Hoa này.

Sauron rút ra một quyển ghi chép đưa cho Ifa, rồi nói tiếp.

- Thái tử, tư liệu về tên Cao Lôì Hoa này chỉ có từ lúc hắn cùng tiểu thư Tĩnh Tâm đi thuyền tới Quang Minh đế đô. Còn quãng thời gian trước đó thì căn bản đều không thể tra ra. Thậm chí có thể nói, hắn do tiểu thư Tĩnh Tâm đi ra ngoài một chuyến ‘nhặt’ về. Ngoài ra, đi cùng hắn còn có một cô bé tên là Kim Toa Nhi, hiện tại đã là tiểu nữ thứ năm của Tĩnh Tâm. Đây là tất cả những thứ bọn thuộc hạ có thể tìm được về hắn, còn trước đó thì một chút thông tin cũng đều không có.

- Một chút cũng không có? Điều này sao có thể? Trừ phi hắn không phải nhân loại, nếu không sao lại một chút tiểu sử cũng không có?

Thanh âm Ifa mang theo sự phẫn nộ.

Giọng Sauron vẫn đều đều như trước, bình tĩnh nói:

- Một chút manh mối cũng không có. Hắn chính là do tiểu thư Tĩnh Tâm dẫn về. Có thể nói rằng hắn tự nhiên mà xuất hiện, các nước lớn, nước nhỏ xung quanh cũng không có chút thông tin gì về hắn cả.

Thái tử điện hạ hít sâu một hơi, lấy lại bình tĩnh. Sau đó hơi trầm tư nói:

- Thế nói xem Tĩnh Tâm đã đi đâu? Nàng đã gặp tên tiểu tử Cao Lôì Hoa này ở nơi nào?

- Không biết được. Tiểu thư Tĩnh Tâm bình thường vẫn luôn biến mất một khoảng thời gian như vậy, cho nên người của chúng ta căn bản là không có chút manh mối nào!

Sauron vẫn nhẹ nhàng bình tĩnh đáp lời.

Thái tử Ifa thật sự cảm thấy cực kì bế tắc, tay nhẹ nhàng gõ lên bàn:

- Vậy.... Sauron, có biện pháp nào giải quyết hấn không? Chẳng lẽ cứ để một tên không rõ nguồn gốc tồn tại như vậy, không coi chúng ta vào đâu thì đó không phải là chuyện tốt lắm.

Vừa nghe những lời này của thái tử, trong mắt Sauron tức thì hiện lên sự thất vọng, tuy nhiên hấn nhanh chóng dấu đi. Căn nhắc trong chốc lát, Sauron có phần bất đắc dĩ nói:

- Thái tử, có thể căn nhắc sử dụng lực lượng của tổ chức. Nếu cần chúng ta sẽ yêu cầu tổ chức ra mặt giải quyết tên Cao Lôì Hoa này.

Ifa trầm mặc trong chốc lát, cuối cùng cắn chặt răng nói:

- Đành vậy, hãy để tổ chức ra mặt đi! Giết chết được hấn, ta sẽ cấp cho bọn họ một số tiền lớn!

- Điện hạ yên tâm, lãnh đạo tổ chức đã sớm quyết định thu thập tên Cao Lôì Hoa này rồi. Lần trước hấn đã giết Peter Ansfelden - kẻ đang được tổ chức bồi dưỡng. Nếu điện hạ có lệnh, tổ chức chắc chắn sẽ dốc hết sức thay người làm tốt chuyện này.

Sauron không nhanh không chậm nói.

Chẳng qua, Sauron nói thì dễ dàng nhưng thật sự trong lòng hấn lại âm thầm thở dài. Thực lực Cao Lôì Hoa thế nào trong lần gặp tại học viện hấn đã rõ ràng. Có thể đấu ngang với “Ác ma chi hồn” thật sự không phải tay vừa, mặc dù “Ác ma chi hồn” chưa đạt đến cấp bảy chân chính nhưng ít ra cũng vào khoảng cấp sáu đỉnh phong!

Nói cách khác, thực lực của Cao Lôì Hoa không dưới cấp sáu đỉnh phong. Muốn giải quyết một kẻ như vậy là chuyện không hề đơn giản chút nào. Hơn nữa đây chỉ là phỏng chừng, nếu Cao Lôì Hoa đã đạt tới Thánh cấp thì chỉ sợ tổ chức phái đi bao nhiêu người cũng không có tác dụng. Trừ phi tổ chức bất kể hậu quả, cho mọi người điên cuồng sử dụng “Ác ma chi hồn”.

- Vậy... điện hạ, thân đi an bài trước.

Hắc y nhân Sauron khom lưng một cái rồi thân ảnh chậm rãi biến mất trong không trung.

Lúc này nếu hấn biết Cao Lôì Hoa chính là cao thủ bậc bảy, hơn nữa lại sắp đột phá lên cảnh giới đỉnh phong thì không biết hấn sẽ ra bộ dạng gì nữa. He he!

Vẫn như thường lệ, sau khi ăn sáng ba đứa nhỏ liền cùng nhau đi tới học

viện.

Điểm bất đồng chính là trong mắt chúng tràn đầy tự tin, không còn tự ti như trước. Hiện tại, nói theo một góc độ khác ba đứa nhỏ này sẽ không bị châm biếm như trước nữa.

Sau khi ba đứa nhỏ rời đi, Cao Lôì Hoa liền giao Kim Toa Nhi và Rudolph cho Tĩnh Tâm. Sau đó hắn đi chuẩn bị tất cả vật dụng cần thiết, toàn thân trang bị đồ Quang Minh thuộc tính, chuẩn bị hướng mục tiêu Vong Linh cốc thẳng tiến.

- Tĩnh Tâm tôi xuất phát đây!

Cao Lôì Hoa vẫy vẫy tay.

Tĩnh Tâm liền cười cười, bởi nàng ôm hai đứa bé trong tay cho nên không thể vẫy tay chào Cao Lôì Hoa ~.

Nhưng mà, đúng lúc này lại nghe tiếng gõ cửa.

- Ai thế?

Cao Lôì Hoa chạy tới mở cửa, lại kinh ngạc phát hiện hai gã viện trưởng đại nhân đang ranh mãnh nhìn hắn cười.

- Á, là hai vị viện trưởng đại nhân sao, không biết hai vị đại nhân giá lâm, không kịp tiếp đón từ xa rồi.

Đối với hai lão gia hỏa này, Cao Lôì Hoa vẫn thấy khá thuận mắt! Hắn tương đối có hảo cảm, đặc biệt là Robinhood, không ngờ lại nguyện ý nhận thay tội giết Peter Larsen cho hắn. Điều này khiến hắn tránh được phiền toái lớn, vì vậy càng làm cho Cao Lôì Hoa cảm thấy cảm kích.

- Khụ, anh bạn trẻ à. Cậu ăn mặc thế này là chuẩn bị đi Vong Linh cốc hả?

Solomond nhìn Cao Lôì Hoa nói. Toàn thân khôi giáp đều là đồ Quang Minh thuộc tính, rồi lại thêm trường kiếm chứa sức mạnh Quang Minh.

- Đúng thế.

Cao Lôì Hoa trả lời.

- Khụ, anh bạn trẻ à....

Lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond giả ho nói tiếp:

- Cậu còn nhớ hiện tại trên danh nghĩa cậu là một đạo sư của Học viện Ma võ Thánh Peter không?"

- Cái này, đương nhiên còn nhớ rõ.

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc nói:

- Dù sao mỗi tháng các vị đều đưa tiền cho tôi, cầm tiền mà không phải có trách nhiệm gì đương nhiên là một chuyện tốt.

- Khụ.

Solomond ho khan hai tiếng thật lớn:

- À... ừm.... anh bạn trẻ này. Đạo sư trên danh nghĩa không có nghĩa là chuyện gì cũng không làm đâu đấy! Tỷ như Ngô Thiên giáo chủ ấy, hắn cũng là một đạo sư trên danh nghĩa, nhưng hắn vẫn thường thường chạy tới

dạy bọn nhỏ mấy khóa Quang Minh ma pháp đó thôi.

- Ồi!

Cao Lôì Hoa buồn bực rên rĩ, đừng nói đến tên Ngô Thiên còn tốt cứ nói đến hắñ Cao Lôì Hoa lại cảm thấy khó chịu. Người này đến học viện căn bản là không phải vì dạy ma pháp gì gì đó. Hắñ chính là vì Tĩnh Tâm mới tới học viện Ma Võ này. Nghe bọn nhỏ nói, Quang Minh ma pháp của Tĩnh Tâm chính do tên Ngô Thiên này dạy cho. Cứ nghĩ đến đây là Cao Lôì Hoa lại hận nghiền rằng tại sao mình không là một tên ‘trâu bò’ có Quang Minh ma pháp bậc bảy chứ!

- Được rồi, hai vị viện trưởng. Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi! Các ngài đều đã giúp ta vài lần, như vậy các vị có chuyện gì, nếu có thể làm được, tôi sẽ cố gắng hết mình.

Cao Lôì Hoa vỗ ngực nói.

Cao Lôì Hoa nói thật là bùi tai, nhưng hai vị viện trưởng lại không nghe ra trong đó đều là xảo trá sao? Đầu tiên là hắñ có thể làm được, sau đó là hết sức đi làm. Nói cách khác, nếu không làm được liền sẽ không cần phải bàn. Hơn nữa cho dù là có thể làm cũng không nhất định là hoàn mỹ đâu, chỉ có thể là hết sức mà thôi.

- Khụ khụ! Anh bạn trẻ quả nhiên là người thẳng thắñ. Chuyện này, tuyệt đối cậu có thể làm được. Hơn nữa cũng phải hết sức làm đấy nhé.

Solomond cười nói.

- Nói đi, chuyện gì?

Cao Lôì Hoa khẽ nhếch miệng.

- Ta biết cậu muốn đi Vong Linh cốc. Vừa may học sinh lớp ma pháp 0451 cũng phải đi Vong Linh cốc để hoàn thành cuộc thực tập lần một. Cho nên đành phiền cậu đi cùng bảo hộ cho bọn chúng.

Solomond cười nói:

- Hơn nữa, con gái Nguyệt Nhị của cậu cũng là học sinh lớp này đấy nhé.

- Oanh!

Cao Lôì Hoa cảm thấy như vừa bị sét đánh trúng đầu. Nguyệt Nhị cũng đi. Ặc, nói vậy Cao Lôì Hoa đúng là phải hết sức mình bảo vệ đám học sinh này rồi. Nhìn nụ cười xảo quyệt của hai vị Viện trưởng, Cao Lôì Hoa tức giận đến không nói ra lời...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 56

Còn Thân Hơn Con Ruột

Dưới sự hướng dẫn của hai viện trưởng đại nhân, Cao Lôì Hoa lần thứ hai bước qua đại môn Học viện Ma Võ Thánh Peter. Cao Lôì Hoa không khỏi có chút buồn ngủ, mới mấy ngày trước còn bị kỵ sĩ thủ hộ (bảo vệ) đại môn chặn ở ngoài cửa. Hiện giờ, chắc chắn, đích thân hai vị đại nhân viện trưởng học viện mời mình vào! Đúng là chuyện đời!!!

Tiến vào quảng trường phía sau học viện, Cao Lôì Hoa đã thấy toàn bộ hai mươi sáu học viên lớp ma pháp 0451 nài nịt gọng gàng chờ xuất phát, mỗi học viên đều sở hữu ít nhiều các vật phẩm quang minh ma pháp. Nhìn các ma pháp vật phẩm trên tay bọn họ, Cao Lôì Hoa liền vỗ vỗ đầu mình. Không ngờ mình cũng quên chuẩn bị cho Nguyệt Nhi một ít vật phẩm quang minh ma pháp, xem ra bản thân mình chưa quan tâm đầy đủ đến bọn nhỏ. Nếu ngày hôm qua mình hỏi qua Nguyệt Nhi một chút sự tình trong học viện thì đã có thể trang bị cho nó một bộ quang minh ma pháp để mang đến đây.

Tuy nhiên, hiện giờ cũng chưa muộn. Cao Lôì Hoa hướng ánh mắt bất thiện về phía hai vị viện trưởng đại nhân, có hai vị “dê” béo này ở đây mà Cao Lôì Hoa còn sợ không kiếm ra được mấy vật phẩm ma pháp sao?

- Đến đây đạo sư Cao Lôì Hoa, ta giới thiệu cho cậu. Ba vị này chính là ba đạo sư học viện phụ trách đội ngày hôm nay.

- Àc, là ba người các người à.

Cao Lôì Hoa kêu một tiếng, ba người này đều là người quen cũ của hắn, hơn nữa lại ba đạo sư duy nhất mà hắn biết trong học viện. Đầu tiên đó là tình địch số 1 của Cao Lôì Hoa – Quang Minh kỵ sĩ bậc sáu Luke, hành trình tới Vong Linh cốc tất không thể thiếu nhân vật này.

Tiếp theo là mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm, nàng là đạo sư chủ nhiệm lớp ma pháp 0451, hàng trình thí luyện Vong Linh cốc lần này nàng cũng không thể không có mặt.

Cuối cùng là một người Cao Lôì Hoa chán ghét nhất cũng là tình địch No. 3 – giáo chủ Quang Minh thần điện Ngô Thiên. Nguyên nhân hắn đi Vong Linh cốc cũng giống Luke, mỗi lần đi Vong Linh cốc đều phải có kỵ sĩ và pháp sư Quang minh hệ phối hợp với nhau. Lần này hắn chính là Quang

minh ma pháp sư có nhiệm vụ đi Vong Linh cốc.

- Đạo sư Cao Lôì Hoa vẫn khỏe chứ!

Ngô Thiên lộ ra nụ cười mê người nói với Cao Lôì Hoa. Đồng thời Luke cũng gật đầu với Cao Lôì Hoa.

- Ô ha ha ha! Hóa ra các người đều quen biết nhau cả. Vậy ta cũng không cần giới thiệu thay nữa.

Viện trưởng Solomond cười gượng rồi xoay người nói với học sinh lớp Ma pháp 0451:

- Tốt rồi, các em học sinh, cuối cùng ta đã đưa tới một vị đạo sư cao cấp cho mọi người, vị này chính là đạo sư danh dự Cao Lôì Hoa! Lần này hẳn tới chủ yếu là phụ trách sự an toàn của mọi người. Sau đây sẽ để hẳn làm quen với mọi người rồi sẽ xuất phát.

- Ài!

Cao Lôì Hoa buồn bực gật gật đầu đi tới trước mặt đám học sinh:

- Chào tất cả mọi người, tôi là Cao Lôì Hoa. Điều tiện đường tới Vong Linh cốc, nhờ mọi người dọc đường phối hợp, trên cơ bản có giáo chủ Ngô Thiên và kỵ sĩ Luke ở đây, tôi nghĩ sự an toàn của mọi người hẳn là không có vấn đề gì.

Đám học sinh ma pháp học viện khẽ cười, sự tích của Cao Lôì Hoa cũng sớm lan truyền trong học viện. Mọi người đều cảm thấy hâm mộ ba người bọn Nguyệt Nhị khi có người cha cường đại như vậy. Cho nên các học sinh cũng đều nhận ra Cao Lôì Hoa, còn hẳn thì lại không biết ai cả.

Ánh mắt của Cao Lôì Hoa tìm tòi trong đám người vài lần, rốt cuộc cũng thấy Nguyệt Nhị trong đám tiểu nữ hài ở bên trái.

- Hì!

Cao Lôì Hoa khẽ cười với Nguyệt Nhị, đứa nhỏ cũng thấy hẳn lại còn tinh nghịch giả mặt quỷ với hẳn.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, không nghĩ tới anh cũng tới đây.

Lúc này, mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm nhẹ nhàng cười đi tới đối diện Cao Lôì Hoa, đôi mắt màu đỏ hân hoan nhìn Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa thấy Diệp Diễm chột sững sốt, rồi khôi phục lại vẻ bình thường:

- A, tôi cũng không có biện pháp. Hai vị viện trưởng đại nhân quá tinh ranh, biết tôi muốn đi Vong Linh cốc liền kéo tôi sang đây cùng đi với mọi người.

- Ha ha.

Diệp Diễm che miệng cười nhẹ nhàng:

- Được rồi, tiên sinh Cao Lôì Hoa. Chính anh cũng nói là điều tiện đường mà. Anh cũng chuẩn bị đi, chúng ta có thể xuất phát ngay!

Nói rồi, Diệp Diễm cười đi về phía các học sinh, sau đó dặn dò chúng một số điều phải chú ý khi tới Vong Linh cốc.

Cao Lôi Hoa cau mày vân vê cái cảm nhẩn thín, lẳng lặng nhìn bóng dáng Diệp Diễm. Dường như hẳn cảm thấy có điều gì đó khác thường, nhưng không rõ cảm giác đó là gì.

- Hi! Vú em!

Nguyệt Nhị đột nhiên xuất hiện, vỗ một cái vào người Cao Lôi Hoa.

- Ủa? Nguyệt Nhị à, sao cháu lại đến đây? Không ở dưới nghe đạo sư Diệp Diễm căn dặn à?

Cao Lôi Hoa cả kinh khi thấy Nguyệt Nhị ngay sau, khẽ cười hỏi.

- Vú em, có phải chú rất để ý tới đạo sư Diệp Diễm không?

Nguyệt Nhị không trả lời câu hỏi của Cao Lôi Hoa mà lại hỏi ngược lại một vấn đề làm Cao Lôi Hoa xị máu mũi.

- Ặc! Cháu đang nói linh tinh gì thế! Chú sao có thể thích nàng được!

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ đầu Nguyệt Nhị.

Nguyệt Nhị lẳng tai nghe rồi xí dài một cái, nói:

- Vậy vì sao chú nhìn chằm chằm đạo sư Diệp Diễm thế!

- À! Chú chỉ cảm giác hôm nay đạo sư Diệp Diễm dường như thiếu thiếu cái gì đó, một cảm giác kỳ quái.

Cao Lôi Hoa thân nhiên nói, nhớ tới Diệp Diễm vừa gặp khi nãy, Cao Lôi Hoa hình như cảm nhận thấy một điều kỳ lạ nào đó đã phát sinh ở nàng. Trên người nàng có một khí chất lạ lùng, trước kia cách nói chuyện của nàng mang theo vẻ cô độc.

Nhưng hôm nay Cao Lôi Hoa không thấy cảm giác này từ Diệp Diễm. Tuy rằng không có gì đáng lo, nhưng vẫn khiến cho Cao Lôi Hoa có ý nghĩ Diệp Diễm trước mắt không phải Diệp Diễm ngày trước. Chẳng qua Cao Lôi Hoa ngầm nàng chỉ để chắc chắn là Diệp Diễm này không có vấn đề gì! Chủ yếu là chính đôi đồng tử yêu dị màu đỏ kia đã chứng minh thân phận của Diệp Diễm.

Nguyệt Nhị ra vẻ người nhớn vỗ vỗ vai Cao Lôi Hoa:

- Vú em, chú suy nghĩ thêm đi! Dám yêu thì phải dám thổ lộ! Cái gì mà thiếu loại cảm giác gì gì đó. Cháu cũng không ngăn cản vú em thích đạo sư, hơn nữa đạo sư Diệp Diễm đúng là một nữ nhân tốt đó.

- Ặc, tiểu nha đầu nhỏ tuổi mà tâm không nhỏ. Bắt đầu còn nói được những câu dẫn dắt như thế, được rồi, chúng ta không nói nữa! Xuất phát!

Cao Lôi Hoa lắc đầu, nhẹ nhàng búng cái lỗ tai dài của Nguyệt Nhị rồi kéo tay cô bé về phía trước.

- Vú em!

Đang chạy đột nhiên Nguyệt Nhị kêu.

- Ủ?

Cao Lôi Hoa đáp.

- Cháu muốn hỏi điều này.

Nguyệt Nhị khẽ nói:

- Nếu sau này vú em có người yêu, sau đó kết hôn, liệu có thể ở cùng chúng cháu nữa không?

Nguyệt Nhị dốc hết dũng khí nói ra mấy lời từ đáy lòng. Nó sợ, nếu Cao Lôi Hoa yêu Diệp Diễm, khi hai người đến với nhau sẽ bỏ rơi nó và mấy đứa em của nó. Thật vất vả bọn nó mới được nếm trải cảm giác hạnh phúc gia đình, nó thật sự không muốn mất đi.

Song đúng lúc Nguyệt Nhị nói những lời này thì đám học sinh ma pháp kia đột nhiên vui mừng reo hò một hồi.

- Ủa? Nguyệt Nhị, cháu vừa nói gì vậy? Vừa rồi ầm ĩ quá, chú không nghe rõ ràng.

Cao Lôi Hoa ngoáy ngoáy lỗ tai, chết tiệt, bọn nhóc này tự nhiên hét to làm tai Cao Lôi Hoa thấy lùng bùng.

- Không, không có gì

Nguyệt Nhị cúi đầu đỏ bừng mặt, ngay cả hai cái tai cũng ửng hồng cả lên. Vất vả lắm mới lấy dũng khí để hỏi thế mà lại bị bọn kia quấy rầy. Nguyệt Nhị tạm thời không có cam đảm hỏi lại lần nữa.

- Ặc! Bực thật!

Cao Lôi Hoa đào đào lỗ tai:

- Không nói thì thôi vậy, chúng ta cũng đi thôi, nếu không sẽ bị bọn họ bỏ lại mất.

Cao Lôi Hoa kéo cánh tay nhỏ bé của Nguyệt Nhị đuổi kịp đám học sinh ma pháp kia.

Lúc này, mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm đang đi ở phía trước ngoảnh nhìn về phía sau. Sau đó bước tới bên cạnh Cao Lôi Hoa cười hỏi:

- Đạo sư Cao Lôi Hoa, xem ra anh rất quan tâm tới Nguyệt Nhị nhỉ.

- Đó là đương nhiên. Nguyệt Nhị là nữ nhi ngoan của tôi, tôi không quan tâm tới nó thì quan tâm tới ai! He he!

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vuốt lỗ tai Nguyệt Nhị đáp.

- Ồ, nói như vậy đạo sư Cao Lôi Hoa đúng là bố đẻ của Nguyệt Nhị rồi?

Diệp Diễm hỏi như bình thường.

Nghe được câu hỏi của Diệp Diễm, trong lòng Cao Lôi Hoa lập tức run lên, khẽ nhú mào.

Nguyệt Nhị ở bên cạnh thấy Cao Lôi Hoa cau mày thì hô hấp cũng trở nên căng thẳng, bởi vì đây chính là vấn đề mình đã hỏi mà Cao Lôi Hoa chưa trả lời. Đây chính là câu hỏi mà mà Nguyệt Nhị đang trông ngóng câu trả lời của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa sờ dĩ cau mày là bởi vì hiện giờ hắn cảm thấy Diệp Diễm thật sự rất kỳ quái! Còn nhớ khi mới tới Học viện Mã vĩ Thánh Peter, Diệp Diễm đã ngộ nhận Cao Lôi Hoa là cha đẻ của Nguyệt Nhị! Nếu đã ngộ nhận như thế thì giờ sao lại hỏi như thế này?

Tuy nhiên Cao Lôi Hoa cũng không nhận ra Diệp Diễm có vấn đề gì, hắn

cũng từng nghĩ tới Diệp Diễm này có phải giả mạo hay không. Nhưng nhìn cả người nàng cũng không thấy có gì dị thường cả. Nói như vậy, Diệp Diễm vẫn chính là Diệp Diễm, Cao Lôi Hoa trụ ở tở 13 lâu như vậy thì ánh mắt nhìn người đâu phải làm cảnh.

Bỏ đi, nếu là “hàng thật” thì mình cần gì phải suy nghĩ nhiều. Cần thiết thì mình chú ý tới nàng nhiều hơn là được. Nghĩ vậy, Cao Lôi Hoa dẫn mày, cười sáng lạn, rồi hần nhẹ nhàng ôm lấy Nguyệt Nhị:

- Đương nhiên, Nguyệt Nhị là con gái ruột của tôi.

Dừng lại một chút, hần nói tiếp:

- Còn thân hơn cả con ruột.

- Đạo sư thật biết nói đùa, nếu là con ruột thì làm sao lại còn nói thân hơn cả con ruột.

Diệp Diễm che miệng khẽ cười.

- Đó là do tôi bày tỏ tình cảm của tôi với Nguyệt Nhị mà thôi.

Cao Lôi Hoa nhếch miệng cười đồng thời nắm chặt tay Nguyệt Nhị. Nửa câu nói sau của hần chính là nói với Nguyệt Nhị.

Người khác nghe không rõ, nhưng Nguyệt Nhị sao lại không rõ. Cô bé vốn đã sớm trưởng thành, có lẽ do thiếu phụ thân từ bé nên trẻ nhỏ thường trưởng thành sớm hơn so với trang lứa. Nghe được câu nói của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Nhị hạnh phúc nắm chặt bàn tay của hần, trên mặt nàng xuất hiện nụ cười tươi đẹp.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 57

Đừng Sợ Có Ta Ở Đây

Cao Lôi Hoa huynh đệ, đi đường cẩn thận! Sự an toàn của các em học sinh trong chuyến đi tới Vong Linh Cốc này đều trông cậy ở cậu cả!

Robinhood tỏ vẻ đầy nhiệt thành, cùng Cao Lôi Hoa chào tạm biệt. Nhìn vẻ mặt buồn bực của Cao Lôi Hoa, Robinhood thầm đắc ý: "Hắc, đừng tưởng rằng đạo sư danh dự của học viện dễ làm như thế! Cho dù là người có khô đến mấy, thì hai lão già đã thành tinh như chúng ta cũng ép người ra mồ".

Cao Lôi Hoa vừa nghe được tiếng nói của phó viện trưởng đại nhân, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện. Lẽ ra phó viện trưởng Robinhood đừng thể hiện quá sốt sắng trong lời nói thì có khi Cao Lôi Hoa thật sự là đã không nghĩ ra chuyện này - trên người Nguyệt Nhi còn không có trang bị một kiện ma pháp nào cả. Đây gọi là lông dê thì ở trên thân dê mà ra, cái pháp bảo hệ quang minh này xem ra phải trông chờ vào hai vị viện trưởng đại nhân này rồi. Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn hai vị viện trưởng đang đắc ý, lộ ra nụ cười tà ác.

Hai vị viện trưởng đại nhân tạm thời còn chưa biết là ngay sau đó Cao Lôi Hoa kia sẽ ngấm ngấm gõ cây gậy trúc vào đầu họ.

- Ấy da! Hai vị viện trưởng đại nhân, tôi có chút việc làm phiền hai vị. Là chuyện có liên quan đến chuyến đi đến Vong Linh cốc lần này.

Cao Lôi Hoa cười cười nhìn hai vị viện trưởng đại nhân nói.

- Chuyện về Vong Linh Cốc ấy hả? Không sao, cứ nói đi. Chỉ cần là việc có thể làm thì ta sẽ cố gắng hết sức.

Phó viện trưởng Robinhood phản ứng rất mau lẹ, lời nói trước đó không lâu của Cao Lôi Hoa đã lập tức bị hất đẩy trở lại. Hay cho một cái "chỉ cần", hơn nữa lại còn là "cố gắng hết sức" nữa chứ. Lão đem nguyên xi máy từ của Cao Lôi Hoa "luộc" lại thành của mình. (Từ đây có thể thấy vì sao nạn sách lậu ở thời đại này lại rầm rộ như thế!)

- Đương nhiên, việc này nhất định các ngài có thể làm, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà!

Cao Lôi Hoa cười hắc hắc nói với viện trưởng:

- Hôm qua vì tôi bận quá nên quên mất không chuẩn bị một kiện trang bị quang minh hệ cho Nguyệt Nhi. Việc này, các ngài xem có thể giúp đỡ được không?

Hai tay Cao Lôì Hoa không ngừng xoa xoa, cười hắc hắc đầy bí ối với hai vị viện trưởng.

Viện trưởng Solomond cau mày:

- Cái này thì... trong lúc nhất thời mà bảo ta xuất ra trang bị quang minh hệ thì thực sự là khó khăn đấy, dù sao thì ta là pháp sư lôì hệ. Trên người cũng không có trang bị gì thuộc hệ quang minh cả.

Robinhood vội vàng nói:

- Đừng nhìn ta, ta là một Kiếm thánh phong hệ thì ta cần trang bị quang minh hệ làm quái gì.

Ánh mắt của Cao Lôì Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào hai người. "Hừ hừ, nếu các người không cho ta trang bị thì ta cứ ngắm các người đến phát ngượng lên thì thôi, xem thử da mặt các người dày hơn da mặt ta không?"

- Được rồi, được rồi. Xem như là ta sợ người rồi.

Solomond bắt đầu đã tháo ra một cái bao cổ tay mà mình vẫn đeo với bộ dáng ruột đau như cắt nước mắt đầm đìa. Cái bao cổ tay này tương đối là một trang bị quang minh thực dụng, trong số nhiều trang bị quang minh hệ thì cũng được xem là có chút danh tiếng. Tên của nó là "Quang Minh thủ hộ". Bên trên cái bao cổ tay này còn có thêm phòng ngự ma pháp cao cấp "Quang minh thuẫn" và trị liệu ma pháp "Trì dữ thuật". Đối với một ma pháp sư, đặc biệt là ma pháp sư dưới thánh giai mà nói, quang minh chi thuẫn này thực sự là rất có ích. Nguyên nhân là vì ma pháp trên trang bị đều là dạng thuẫn pháp. Bao cổ tay này là do Solomond chuẩn bị trang bị trước khi trở thành "thánh" cấp, sau khi lên thánh cấp rồi thì cũng không dùng tới nữa. Nhưng vì đeo lâu như thế đâm ra có nhiều cảm tình, nên nếu không phải vì Cao Lôì Hoa cứ nhìn lão như sói đói nhìn mồi thì lão cũng luyến tiếc chưa chắc xuất ra.

- Được rồi, tuy rằng hơi cũ, nhưng cũng tạm được. Không còn thời gian rồi, không làm phiền các vị nữa.

Cao Lôì Hoa cầm lấy bao cổ tay rồi chạy theo đội ngũ.

"Phù, còn may còn may" Solomond hí hửng xoa xoa cái nhăn trên tay mình: "Bảo bối này không bị hấn phát hiện ra."

Robinhood cũng xoa xoa cái đai lưng, cũng lộ ra thần sắc tương tự.

Nguyệt Nhi nhìn Cao Lôì Hoa bỗng nhiên lại chạy trở về, nghi hoặc hỏi

- Ba, vừa rồi ba quay lại làm gì thế?

- Hắc, nhìn xem chú cho cháu cái gì đây này.

Cao Lôì Hoa đưa ra bao cổ tay quang minh kia, tuy rằng không biết bao cổ tay này cụ thể là dùng để làm gì, nhưng nếu là do Solomond mang trên

tay thì nhất định là hàng tốt rồi. Pháp sư thánh cấp mà có thể mang thứ đồ rẻ tiền trên người thì có khác gì chuyện đi chơi gái mà cầm vài xu lẻ đâu chứ? Ai!

- Oa! Là quang minh thủ hộ ư! Loại bao cổ tay này trên đại lục tổng cộng cũng chỉ có mười cái là cùng. Con mới chỉ gặp qua cái ở trên tay viện trưởng thôi.

Nguyệt Nhi vui vẻ tiếp nhận cái bao cổ tay này, nàng lập tức nghĩ ra cái gì đó, ngẩng đầu nhìn lên Cao Lôi Hoa hỏi:

- Ba, cái này không phải là cái ở trên tay viện trưởng đấy chứ?

- Nó đấy!

Cao Lôi Hoa cười cười nói:

- Chính nó đấy!

- Ba... không phải là ba bắt chẹt viện trưởng đấy chứ.

Nguyệt Nhi cảm thấy chuyện này có chút khó tin, nàng kỳ thực không thể nghĩ ra, vì cái gì mà hai vị viện trưởng đại nhân như thần linh kia lại có thể có thái độ tốt như thế với Cao Lôi Hoa. Quả thực là có điểm hơi thái quá... Tình hình này thì bao cổ tay này có đến chín phần là Cao Lôi Hoa bóp cổ siết họng viện trưởng mà lấy về rồi.

- Này, này nói chú bắt chẹt là không đúng rồi!

Cao Lôi Hoa búng cái lỗ tai của Nguyệt Nhi.

- Phải nói là viện trưởng đại nhân rất quan tâm đến Nguyệt Nhi của nhà chúng ta, cứ nhất định dúi cho chú. Chú đã nói là không cần rồi, nhưng ông ấy cứ nhất định đưa nó cho chú. Thật là một vị viện trưởng quá tốt. Nguyệt Nhi à, sau này có gặp viện trưởng thì ngoan ngoãn gọi một tiếng gia gia nhé, đúng một cụ già quá tốt mà.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nhi đỏ hồng lên, tiếp nhận cái Quang minh thủ hộ, trong lòng không sao nghĩ ra được là vì cái gì mà hai vị viện trưởng đó căn bản là không thể nào quen biết Cao Lôi Hoa lại có thể đối xử quá tốt với Cao Lôi Hoa như vậy?

Kỳ thực, hai vị viện trưởng đại nhân kia sở dĩ đối đãi với Cao Lôi Hoa "thiện lương" như vậy tất nhiên là có nguyên nhân. Đầu tiên là vì cái thực lực cấp bảy của Cao Lôi Hoa. Tuy rằng Cao Lôi Hoa cũng chưa biểu hiện ra thực lực của mình thế nào, nhưng đều là ở bậc bảy, hai vị viện trưởng kia tự nhiên có thể cảm thấy trên người Cao Lôi Hoa là khí thế của cường giả cấp bảy. Tiếp theo, hai vị viện trưởng tuổi tác nay đã cao. Nhưng hiện tại, Học viện Ma Võ Thánh Peter lại không có một cường giả bậc bảy nào đến chống đỡ cho. Đứa con Luke của Robinhood đã là một dạng thiên tài, nhưng cũng dừng ở bậc sáu đã nhiều năm. Bậc bảy, dù sao không phải nói có mà có được. Cho nên hai vị viện trưởng đều có suy nghĩ lôi kéo Cao Lôi Hoa về chung con thuyền Học viện Ma Võ Thánh Peter này. Học viện Ma Võ Thánh Peter nhất định phải có sự uy trấn và tài năng của thánh cấp mới tiếp tục có

chỗ đứng tại thế giới này.

- Cảm ơn cha.

Nguyệt Nhi nhẹ nhàng nói với Cao Lôì Hoa. Không biết từ lúc nào, bọn trẻ đã muốn bỏ bớt cái chữ "vú em" trước tên của Cao Lôì Hoa đi.

- Ngốc ạ, ta là vú em cơ mà. Là vú em thì còn cảm tạ ta làm gì.

Cao Lôì Hoa cười vo đầu Nguyệt Khi. Nhớ lại lúc mới theo Tĩnh Tâm về nhà, khi Nguyệt Nhi nhìn thấy hấn, câu đầu tiên chính là "công tử bột". Nói thật, thật sự rất khó so sánh Nguyệt Nhi ở thời điểm đó với Nguyệt Nhi bây giờ.

Vong Linh Cốc cách Học viện Ma Võ Thánh Peter cũng không quá xa, nhưng bởi vì lần này đi đều là ma pháp sư nên tốc độ vẫn chậm lại. Đợi cho đến khi nhìn thấy mục tiêu thì đã là buổi chiều rồi.

- Đạo sư Luke, giáo chủ Ngô Thiên, đạo sư Cao Lôì Hoa, các học sinh đều có chút mệt mỏi rồi, chúng ta có thể nghỉ ngơi một lúc được không?

Diệp Diễm lau mồ hôi trên mặt nói với ba người bọn Cao Lôì Hoa.

Ngô Thiên nhìn trời rồi gật gật đầu:

- Thời gian cũng không còn nhiều nữa, mọi người nghỉ ngơi một lúc, ăn một chút gì đi, một canh giờ sau chúng ta vào cốc. Hy vọng chúng ta không phải ở over night tại Vong Linh cốc, mà Vong Linh cốc dường như cũng không phải là nơi tốt để làm nhà nghỉ đâu.

Ngô Thiên hài hước nói, nhưng câu nói hài hước của hấn cũng đề tỉnh mọi người. Thời gian trôi qua rất nhanh, nghỉ ngơi tốt thì sẽ không phải tốn phí thời gian. Đêm tối là thế giới của vong linh, ở lại qua đêm ở Vong Linh cốc sẽ không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Sau nửa canh giờ nghỉ ngơi, tất cả học sinh lại đề nghị vào cốc.

Ngô Thiên lộ ra một tia mỉm cười, sau đó gật gật đầu, ý bảo có thể vào cốc rồi.

Cao Lôì Hoa kéo tay Nguyệt Khi đứng lên. Cao Lôì Hoa không thích Ngô Thiên, vì cái tên Ngô Thiên đẹp mã này rõ ràng rất có tâm kế. Ví dụ ngay như vừa rồi, một câu nói của hấn có vẻ hài hước nhưng trên phương diện tâm lý lại khiến học sinh khản trương hấn lên.

Cao Lôì Hoa nhẹ lắc đầu, quên đi, dù hấn có tâm kế đi nữa cũng không phải chuyện của mình. Chỉ cần Ngô Thiên không sử dụng cái tâm kế này với Cao Lôì Hoa thì mỗi sáng hấn vẫn sẽ bình yên làm cái động tác khoai khẩu thứ tự của đời người trong căn phòng nhỏ xinh xắn.

Cao Lôì Hoa vỗ về Nguyệt Nhi:

- Phải vào cốc rồi. Chuẩn bị tốt chưa?

Nguyệt Nhi thấp giọng nói:

- Cha, con có hơi sợ. Nghe nói ở trong Vong Linh cốc đều là xương khô.

- Đừng sợ, còn có ta ở đây cơ mà.

Cao Lôì Hoa cười, siết chặt tay Nguyệt Nhi.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 58

Chọn BẠN

Vong Linh cốc nếu gọi là cốc thì vẫn còn là xem nhẹ nó. Vong Linh cốc tọa lạc giữa hai tòa núi lớn. Phóng mắt nhìn ra toàn bộ Vong Linh cốc liền khiến tâm tình người ta như muốn sôi sục cả lên. Cái cốc như thế ít nhất cũng đủ cho cho hai cái Quang Minh đế quốc chui lọt thỏm. Đồng thời, hai ngọn núi cao ngất đến tận mây ở cạnh Vong Linh cốc như hai vị thần thủ hộ uy vũ đứng canh.

Ở cửa Vong Linh cốc bao phủ một tầng bạch quang lẫn tẩn, tầng bạch quang này chính là cái được mọi người gọi là phong ấn. Bên ngoài bạch quang là thế giới nhân loại bình thường. Còn bên trong bạch quang là hắc khí lờ mờ, thỉnh thoảng từ luồng hắc khí truyền ra một tiếng kêu thảm thiết và bi ai.

Vừa nghe thấy tiếng thét bi ai, Nguyệt Nhi lập tức ôm chặt lấy Cao Lô Hoa.

- Sợ hãi?

Cao Lô Hoa khẽ cười.

-Vâng!

Nguyệt Nhi gật gật đầu, trên người nàng có huyết thống tinh linh, đối với loại thanh âm này thấy rất lạnh lẽo.

Luke nhìn vào khe núi, sau đó nói với Cao Lô Hoa, Ngô Thiên và Diệp Diễm:

- Đạo sư Cao Lô Hoa, nếu không có vấn đề gì thì chúng ta có thể đi vào.

Ngô Thiên nhẹ cười:

- Chờ ta một chút. Phải chuẩn bị thật kỹ đã.

Nói xong, hắn lấy ra một cây quang minh pháp trượng trắng toát. Sau khi cầm cán cái pháp trượng nho bé ấy, Ngô Thiên liền khẽ niệm một bài quang minh cầu nguyện.

Một lát sau, Ngô Thiên vung pháp trượng lên, một chùm bạch quang to lớn chiếu thẳng vào trên người đám học sinh.

- Quần thể ma pháp Quang minh hệ cao cấp, Quang Minh thần chiếu cổ. Có thể ngăn cản một ít thanh âm làm cho người ta không thoải mái trong

Vong Linh cốc.

Ngô Thiên mỉm cười nói với đám học sinh ma pháp.

- Hiện giờ mọi người có thể đi vào. Có điều phải chú ý, sau khi đi vào, ngàn vạn lần không được rời mọi người, nếu không, hậu quả chắc không cần ta nói đến đâu.

Các học sinh đều ngoan ngoãn gật đầu. Không cần đến Ngô Thiên nói, nếu lẻ loi một mình bị hãm nhập trong Vong Linh cốc thì cho dù là người thánh cấp cũng phải đau đầu.

- Được rồi, mọi người chuẩn bị cho tốt, vào đi thôi.

Ngô Thiên cười nhạt, đồng thời một đạo bạch quang chiếu thẳng trên người hắn, là người đầu tiên tiến vào Vong Linh cốc.

Sau đó, Diệp Diễm cùng Luke dẫn dắt các học sinh tiếp theo yên lặng tiến vào Vong Linh cốc. Cuộc diễn tập lần này là muốn các học sinh đi một vòng trong Vong Linh cốc, sau đó thuận tay loại bỏ mấy bộ xương khô là hoàn thành nhiệm vụ. Nói trắng ra là cũng có một chút ý tứ muốn cho các học sinh thêm can đảm.

Người cuối cùng đi vào Vong Linh cốc chính là Cao Lôi Hoa và Nguyệt Nhi. Cao Lôi Hoa gần như là phải lôi Nguyệt Nhi bước vào.

Sau khi bước vào Vong Linh cốc, cái đầu tiên đập vào mắt là các bộ xương khô lác lác xung quanh cốc. Những bộ xương khô này xương cốt đã trắng bệch, trên người còn mặc ít khôi giáp cũ nát, tay còn nắm vũ khí đã rỉ sét. Cứ ba đến năm bộ xương khô lại thành một đội lác lác chao đảo qua lại bên rìa Vong Linh cốc.

Các học sinh tiến vào trước dưới sự bảo vệ của Ngô Thiên ba vị đạo sư đã bắt đầu thi triển những làn sóng ma pháp công kích với các bộ xương khô này.

Bộ xương khô chẳng qua chỉ là đồ phế thải trong Vong Linh cốc. Cho dù là ma pháp của các học sinh không hề cường hãn, cũng có thể cắt chúng như cắt bánh mì.

Khi thấy những bộ xương khô đã dễ dàng bị mình tiêu diệt, những học sinh này kêu lên đầy hưng phấn. Sự sợ hãi lúc đầu đã sớm biến mất tăm. Chỉ có mấy nữ sinh còn đứng sau Ngô Thiên vẫn còn chán ghét nhìn bộ xương khô ghê tởm đó.

- Nguyệt Nhi, đừng sợ. Chỉ là mấy bộ xương bỏ đi thôi mà.

Cao Lôi Hoa ôm chặt Nguyệt Nhi, cô bé nhất gan bẩm sinh. Có huyết thống tinh linh, trong lòng Nguyệt Nhi đối với mấy bộ xương khô đó lại càng chán ghét. Cao Lôi Hoa lôi kéo nàng, Nguyệt Nhi ngẩng đầu khẽ nhìn bộ xương trắng hếu, lướt qua một cái, nàng lập tức rung mình ớn lạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn biến thành trắng bệch.

- Ai, quên đi.

Cao Lôi Hoa nhẹ lắc đầu, tay ôm tấu Nguyệt Nhi và vào ngực mình. Xem

ra, muốn để cho nàng vượt qua sự sợ hãi thật không phải là chuyện dễ.

Kỳ thật, không chỉ có Nguyệt Nhi, mấy nữ sinh ma pháp đều có bộ dáng tương tự, đều ôm lấy nhau trốn phía sau Ngô Thiên. Chẳng qua các nàng không may mắn như Nguyệt Nhi, có một phụ thân cường đại như vậy che chở cho mình.

Thấy tình cảnh này, Cao Lô Hoa, Ngô Thiên, Luke và Diệp Diễm cũng không biết nói gì nữa. Liếc mắt nhìn nhau một cái, bốn người liền dự định nhanh chóng mang bọn nhỏ đi quanh Vong Linh cốc một vòng rồi sau đó sẽ lui ra bên ngoài luôn.

- Vậy thì nên nhanh chóng thực hiện đi thôi.

Diệp Diễm khẽ nói, sau đó chuẩn bị dẫn bọn nhỏ đi quanh một vòng.

Đúng lúc này, Cao Lô Hoa cảm thấy một tiếng động lớn, ồn ào truyền vào từ lối vào, sau đó lại là một đội nhân mã từ bên ngoài Vong Linh cốc đi vào.

Thần tình mấy người Cao Lô Hoa lập tức khẩn trương, bốn người nhất tề nhìn lại phía lối vào cốc.

Lúc này, toán người tiến vào cốc cũng đã hiện ra trước mặt mấy người Cao Lô Hoa. Cũng giống như bên nhóm Cao Lô Hoa, toán người này cũng có vài vị đạo sư dẫn theo học sinh. Xem ra cũng là tới Vong Linh cốc diễn tập rèn luyện.

- Gì thế này? Đây không phải là Ngô Thiên giáo chủ ư! Thế nào rồi, người cũng mang bọn nhỏ tới đây diễn tập sao?

Một gã đạo sư phía đối phương khi nhìn thấy Ngô Thiên liền lên tiếng bắt chuyện.

Ngô Thiên cùng Luke đồng thời nhíu mày, tuy nhiên, Ngô Thiên nhanh chóng lấy lại vẻ mặt tươi cười nói với nhóm người kia:

- Ta còn tưởng là ai đâu, hóa ra là Pháp Đức đạo sư của Học viện Quang Minh. Sao nào, người cũng mang các học sinh đến luyện tập sao?

- Đúng vậy, thật là khéo! Tuy nhiên có các học sinh tinh anh của Học viện Ma Võ Thánh Peter ở đây, chúng ta chỉ sợ là phải đi theo sau học hỏi rồi.

Gã gọi là Pháp Đức đạo sư kia khiêm tốn nói với Ngô Thiên.

- Đâu có đâu có, học hỏi lẫn nhau thôi. Học sinh của chúng ta cũng là người mà, tuy rằng so với các người mạnh hơn một chút nhưng việc học tập lẫn nhau vẫn là điều cần thiết.

Tán phét, đánh rắm, khiêm tốn sáo rỗng thì Ngô Thiên là tay hảo thủ rồi, đặc biệt là tuyệt kỹ đá xoáy, chỉ gà mắng chó thì cũng chỉ kém Beck vài phần.

Cao Lô Hoa nhìn nhóm người mới đến này. Hắn thấy rõ địch ý trắng trợn trong mắt đối phương. Đồng thời, Cao Lô Hoa cũng phát hiện nhóm học sinh phía sau mình cũng có địch ý rõ ràng trong ánh mắt. Nếu nói ánh mắt có thể giết người thì song phương chỉ sợ là đã chết bảy tám mươi lần rồi.

- Luke, những người tới đó là ai? Xem ra hai bên đều không ưa gì nhau.
Cao Lôì Hoa khẽ huých Luke đứng bên cạnh.

- Ai, không sai, là cái đám âm hồn bất tán không muốn nói tới. Bọn họ đến từ Quang Minh Học viện.

Luke thở dài.

- Bọn họ là học viện Ma Võ thứ hai tại đế quốc và đại lục, cũng ngang hàng với Học viện Ma Võ Thánh Peter của chúng ta ở Quang Minh đế quốc. Chỉ là tên của Học viện Ma Võ Thánh Peter chúng ta được xếp thứ nhất, bọn họ thứ hai. Cho nên bọn họ luôn khó chịu với chúng ta, mà chúng ta cũng không thoải mái với bọn họ.

- Hóa ra là vậy.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, hóa ra là vì tí việc nhỏ thế này. Thật là, kệ bọn họ khó chịu với Học viện Ma Võ Thánh Peter thôi, nếu như không chọc tới đầu mình thì cũng không cần để ý tới bọn họ. Cao Lôì Hoa cũng không muốn đụng chạm gì đến cái nhóm người kia.

Tuy nhiên, sự thật lại luôn không như người ta mong muốn.

Cao Lôì Hoa vừa mới nghĩ đến phiền toái thì lập tức phiền toái liền tìm tới ngay trên đầu hắn.

Một tên oắt con trong nhóm học sinh đối phương nhìn Nguyệt Nhi đang núp trong lòng Cao Lôì Hoa, lại cố ý lớn tiếng nói:

- Đạo sư Pháp Đức, em phát hiện thấy trình độ Học viện Ma Võ Thánh Peter hình như không được như ta. Ngài xem, bọn học sinh ấy trông cứ như là rùa đen rút đầu, toàn trốn trong ngực người khác, ha ha! Đây mà là tinh anh của Học viện Ma Võ Thánh Peter sao? Ngay cả chuyện nhỏ này mà còn sợ hãi thì không bằng về nhà bú mẹ đi. Mọi người xem, nàng ta còn phát run lên kia kìa.

- Đúng rồi, đúng rồi.

Vừa thấy có người ồn ào, học sinh Học viện Quang Minh cười ồ lên. Một kẻ khác lại tiếp lời:

- Xem chừng có khi lại là thầy trò luyện ái đấy. Người xem, bộ dạng bọn họ thân mật chưa kìa! Xem ra là Học viện Ma Võ Thánh Peter tụt dốc rồi. Ha ha ha ha...

"Ách!" Ngô Thiên cùng Luke đồng thời vỗ trán, sau đó nhìn hai gã học sinh của Quang Minh học viện vừa mở miệng trào phúng Cao Lôì Hoa kia, thầm nghĩ trong lòng: "Cái này là không thể trách người khác được! Số các người đúng là đen còn hơn rắm chó, ở đây bao nhiêu người, các người chọn ai không chọn lại cố tình chọn đúng Thiên Lôì mà cười nhạo?"

Ngô Thiên thậm chí còn muốn chuẩn bị làm lễ Mi-sa (1) miễn phí cho hai tên này.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên nhìn hai tên học sinh bên kia, cười nhẹ. Nhưng không có xuất thủ như trong tưởng tượng của Ngô Thiên và Luke.

Cao Lôì Hoa chỉ vẫ về Nguyệt Nhi trong lòng:

- Nghe thấy không, con gái? Có người cười nhạo chúng ta, nếu không ra tay thì cũng bị người ta cười cho đến chết mất.

- Cha.

Nguyệt Khi thò đầu ra khỏi lồng ngực Cao Lôì Hoa, hai mắt sáng lên nhìn hai tên học sinh học viện Quang Minh đang cười nhạo mình.

- Chứng minh cho bọn hần xem thực lực của con gái Cao Lôì Hoa ta một chút đi.

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói.

- Làm cho bọn họ hiểu được một chút thế nào gọi là thực lực.

Cao Lôì Hoa khẽ cười, đồng thời nhìn hai tên học sinh kia chăm chăm.

- Sau khi chứng minh xong thì ta sẽ thay con đi thu lợi tức về đây...

(1) Lễ Mi-sa: Người Công giáo Việt nam thường gọi Lễ Misa để chỉ Hy lễ Thánh Thể, tức là việc Chúa Giêsu đã làm xưa trong bữa Tiệc ly và trên Thánh giá, nay Người còn dâng mình trên bàn thờ cách Bí tích thiêng liêng qua các linh mục thừa tác của Giáo hội.

Chữ Misa bắt nguồn từ câu kết trong Thánh Lễ bằng tiếng Latinh, tiếng chính thức của Giáo Hội. Khi chủ tế tuyên bố giải tán dân chúng: *Ite missa est*: Lễ đã xong, anh chị em hãy ra đi.

<http://xuanha/S-Timhthanh... lecanhong. htm>

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 59

Thể Hiện, Không Phải Dựa Vào Người Khác Cho

Nguyệt Nhị nghiêng răng, bắt buộc mình phải nhìn về phía bộ xương khô ghê tởm kia. Cao Lô Hoa bên cạnh chỉ lặng lẽ cười nhìn Nguyệt Nhị, vượt qua sự sợ hãi chỉ là đơn giản như vậy thôi. Về phần thực lực Cao Lô Hoa tuyệt đối tin tưởng vào Nguyệt Nhị. Cao Lô Hoa tin chắc rằng thực lực của cô bé thể hiện ra có thể làm mọi người chấn động!

Bởi vì Cao Lô Hoa mấy ngày nay tới thuốc bổ Cao cũng chả cần tiết kiệm. Ngay cả nửa con tam đầu khuyển to lớn trong không gian giới chỉ của hắn cũng cắt ra một nửa làm thuốc bổ cho cả nhà Tĩnh Tâm ăn.

Siêu cấp ma thú toàn thân trân quý, thịt con tam đầu khuyển đương nhiên cũng không ngoại lệ. Tuy hiệu quả còn kém so với cự long, nhưng chắc chắn là bảo bối tuyệt hảo giúp tăng cường công lực.

Nguyệt Nhị hướng cái nhìn căm tức về phía hai học sinh của nhóm học viện bên kia, sau đó nhắm hai mắt lại bắt đầu niệm chú ngữ ma pháp. Tiếng ma pháp xướng trầm trầm vang vọng trong tai mọi người.

Cùng với lời niệm chú của Nguyệt Nhị, một chùm ánh sáng màu trắng xuất hiện trên thân thể nàng. Chùm sáng càng lúc càng mở rộng, tỏa ra xung quanh khiến cho mọi người lóa mắt.

Bạch Ngân pháp sư bậc bốn! Mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc. Không ai nghĩ Nguyệt Nhị có thể là Bạch Ngân pháp sư bậc bốn.

Nói đến Bạch Ngân pháp sư bậc bốn tuy rằng thực lực không phải trâu bò, nhưng cũng chỉ kém mấy vị đạo sư cấp Hoàng Kim đang ở đây mà thôi.

Nhưng đừng quên, Nguyệt Nhị hiện tại mới mười lăm tuổi. Hơn nữa nhìn chùm ngân quang trên người nàng rõ ràng đã đạt tới Bạch Ngân đỉnh cấp, chỉ cần có cơ hội thì bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đột phá đến Hoàng Kim bậc năm. Đến lúc đó thì chính là một Hoàng Kim pháp sư bậc năm mười lăm tuổi. Mười lăm tuổi đạt đến bậc Hoàng Kim, chính là một kỷ lục hoàn toàn mới trên đại lục này.

Niệm xong lời chú văn dài ngoằng, Nguyệt Nhị vung ma pháp trượng lên hô:

- Quang minh nô lời!

" Quang minh nô loi" là ma pháp quang minh hệ bậc cao, cũng là cấp bậc ma pháp cực hạn mà Nguyệt Nhị hiện tại có thể sử dụng được. Quang minh ma pháp có thiên hướng phòng ngự và trị liệu nhiều hơn nên tính công kích rất thấp. Tuy nhiên gần đây có vài ma pháp mang tính công kích đều là ma pháp cường đại tới mức cực hạn, uy lực càng khủng khiếp hơn ma pháp đồng cấp.

Theo tiếng hô của Nguyệt Nhị, một ma pháp trận thật lớn hình thành trên đầu các bộ xương khô. Ngay sau đó, từng đạo quang minh lôi điện trắng ngần bỗng chớp lóe lên trong trận, hung mãnh nện xuống các bộ xương khô bên dưới. Trận lôi điện này đập vào các bộ xương khô, đồng thời cũng đã kích vào tâm tình của mấy tên học sinh ở Học viện Quang Minh kia.

Học sinh ở đây đều tâm trên dưới mười lăm tuổi. Ở độ tuổi này của bọn chúng, đạt đến bậc ba đã gọi là thiên tài trong thiên tài rồi. Đại đa số bây giờ đều đang ở trình độ sơ cấp. Giờ đây lại thấy một cô bé cùng tuổi đã đạt đến bậc bốn thì có khác gì trời đông rét buốt mà lại có người tạt cho gáo nước lạnh vào mặt đâu.

- Phù~~

Thi triển ma pháp cường lực này xong, Nguyệt Nhị lại kiệt sức dựa vào lòng Cao Lôi Hoa.

Quang minh nô loi trên không trung cũng từ từ kết thúc.

Một chiêu ma pháp hùng mạnh này của Nguyệt Nhị qua đi, trước mắt mọi người xuất hiện một vùng đất cháy đen.

- Nguyệt Nhị, làm tốt lắm.

Cao Lôi Hoa nói vào tai Nguyệt Nhị, rồi nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô bé.

Lúc này mấy tên đạo sư ở Học viện ma pháp Quang Minh kia chỉ còn biết cười khỏ. Không hổ danh là Học viện Ma Võ Thánh Peter, đệ nhất học viện quả thực là có thực lực đệ nhất.

- Bây giờ...

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu tà dị nhìn hai tên học sinh ở Học viện Quang Minh nói:

- Nên đến lúc ta thay con gái thu lợi tức rồi.

Nói xong, Cao Lôi Hoa nhếch mép bước về phía hai tên học sinh ở Học viện Quang Minh.

- Vị đạo sư ở Học viện Ma Võ Thánh Peter này, người muốn làm gì?

Mấy tên đạo sư ở Học viện Quang Minh nhìn thấy Cao Lôi Hoa không có vẻ lương thiện gì đang tiến lại gần thì nhất tề ngăn cản trước người hắn.

- Vũ nhục con gái ta, lại còn muốn tính toán đơn giản thế thôi sao?

Cao Lôi Hoa cười ha hả, đồng thời, thân ảnh lóe lên một cái đã xuyên qua đám đạo sư đang ngăn trở kia.

Mấy tên đạo sư ở Quang Minh học viện kia lại một lần nữa choáng váng. Tốc độ như thế này, đã là cảnh giới mà bọn hắn không có khả năng tiếp thụ

được.

Chát! Chát! Hai âm thanh nặng nề vang lên. Thân ảnh Cao Lôì Hoa đã hiện ra trước mặt hai tên học sinh kia. Không chút do dự, hất tát cho hai tên hai phát. Hai tên học sinh bị tát bay cả người lên rồi ngã ụch xuống nền đất.

- Về sau khi nói chuyện, phải để ý xem đối tượng là ai.

Giọng điệu của Cao Lôì Hoa cứ đều đều như đang nói chuyện:

- Không phải là ai các người cũng có thể đụng đến được đâu.

Trên mặt đất, hai tên học sinh rằng mỗi lần lộn si ngốc nhìn nam nhân hùng mạnh đến mức khiến người ta phải khiếp sợ này. Trong chớp mắt, hất đã đến trước mặt mình. Khi mình chưa kịp phản ứng thì hai cái bạt tai vừa vang vừa đau đã quăng mình tung lên mất rồi.

Nhìn hai gã học sinh bị Cao Lôì Hoa tát cho hai tát, mấy tên đạo sư ở Quang Minh học viện cũng không dám nói gì. Nhưng tự đáy lòng bọn họ cảm giác vô cùng mất mặt.

- Vị đạo sư của Học viện Ma Võ Thánh Peter này, hành động của người thật là không để cho Học viện Quang Minh của chúng ta tí thể diện nào.

Tên đạo sư Pháp Đức vừa nãy chào hỏi Ngô Thiên nhìn Cao Lôì Hoa lạnh nhạt nói.

- Ha, ha ha ha...!

Cao Lôì Hoa dường như nghe thấy truyện tiếu lâm cực phẩm, phá lên cười.

- Người cười cái gì?

Pháp Đức phản nộ quát.

- Người tên là Pháp Đức đúng không?

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói:

- Nói cho người biết một việc.

Cao Lôì Hoa dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Thể diện, không phải là do người khác cho. Mà là do chính mình tạo nên nó! Người cho rằng học sinh của người ngay từ đầu đã nể mặt ta sao? Nếu hất chưa từng cho ta tí thể diện nào, thì ta vì sao lại phải nể mặt bọn hất?

Cao Lôì Hoa liếc ánh mắt xem thường về phía Pháp Đức.

- Được! Công phu miệng lưỡi của các hạ quả nhiên rất giỏi, ta nói không lại.

Pháp Đức thở dài nói.

- Nhưng cách làm của các hạ thật sự là quá đà rồi.

- Vớ vẩn!

Cao Lôì Hoa phát tay.

- Nói chuyện với người chán như con gián. Tự bên mình sai trước lại chõ mồm vào người ta nói người ta lỗi lầm. Thôi bỏ đi, nói với người cũng chả có gì hay, sẵn đây ta đang hảo tâm nói cho người một chuyện. Hoặc người xem như là đây là lời cảnh cáo của ta thì cũng được.

Cao Lôì Hoa đứng thẳng người lạnh lùng nhìn Pháp Đức.

- Nghe cho rõ. Đừng có ý đồ đến chỗ ta mà gây phiền toái. Ta nói cho người biết, ta là người rất ghét sự phiền toái. Đối với sự phiền toái thì ta thích nhất là đem nó bóp chết từ trong trứng nước luôn. Người rõ ý ta rồi chứ?

Nói xong, Cao Lôì Hoa ôm Nguyệt Nhì thoải mái từ trong trận doanh của Học Viện Quang Minh đi ra.

- Cao Lôì Hoa đạo sư vạn tuế!

Học sinh Học viện Ma Võ Thánh Peter lập tức hò hét reo mừng thắng lợi. Khẩu khí này thật là sảng khoái. Xem bộ dạng bọn học sinh học viện Quang Minh đang ngơ ngác trước mặt kia, học sinh Học viện Ma Võ Thánh Peter cảm thấy thoải mái không khác gì được ăn quỳnh tương ngọc dịch.

Mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm đi tới cạnh Cao Lôì Hoa khẽ cười nói:

- Thẻ diện không phải dựa vào người khác cho. Đạo sư Cao Lôì Hoa, anh nói những lời này thật là hay.

- Kiến thức phổ thông thôi mà.

Cao Lôì Hoa cười khẽ. Sau đó, thuận thực đẩy Nguyệt Nhì yếu ớt lên lưng mình. Động tác này của Cao Lôì Hoa tương đối thành thạo. Phải biết rằng mỗi sáng chạy bộ xong, Nguyệt Nhì đáng thương đều là nằm trên lưng Cao Lôì Hoa như thế này về nhà.

Nếu đã không thoải mái rồi thì mấy người Ngô Thiên cũng không định tiếp tục tiếp xúc với người của Học viện Quang Minh nữa.

Vì thế, bốn người Ngô Thiên dẫn học sinh của Học viện Ma Võ Thánh Peter ly khai luôn đám học sinh của Học viện Quang Minh.

Sau khi cách đám học sinh của học viện Quang Minh một khoảng, Luke gọi Cao Lôì Hoa, Ngô Thiên và Diệp Diễm lại.

- Xem ra hôm nay chúng ta định đi một vòng rồi trở về luôn là không thể rồi.

Luke chỉ chỉ nhóm học viện Quang Minh phía xa.

- Có bọn họ ở đây, thì ý tưởng của chúng ta đi một vòng rồi về luôn là không thiết thực. Bọn họ ở đây mà chúng ta lại đem bọn nhỏ đi một vòng rồi trở về luôn thì thật là xấu hổ.

Ngô Thiên thở dài nói:

- Cũng đúng, đến lúc đó mấy người chúng ta phải nỗ lực hết sức rồi. Đưa bọn trẻ đi thêm một chút nữa đi. Đi vào sâu thêm tí nữa sẽ không chỉ có mấy bộ xương khô cấp thấp đâu. Mọi người lúc đó chú ý một chút. Để ta và Luke đồng hệ quang minh đi mở đường vậy.

- Cũng đành phải như vậy thôi.

Diệp Diễm thở dài nói.

- Ta không có ý kiến.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ:

- Cái ta cần là Âm Hồn thảo, những cái khác ta cũng không quan tâm.
- Tốt lắm, cứ quyết định như thế đi. Chúng ta tiếp tục đi vào nào.

Luke gật đầu bảo:

- Nhắc mọi người chuẩn bị một chút, chúng ta xuất phát về phía sâu trong Vong Linh cốc.

- Ta đi thông báo đây.

Ngô Thiên đứng lên:

- Thời gian Quang Minh thần phù hộ sắp hết, ta còn phải thi triển một lần nữa để bảo vệ bọn nhỏ.

- Vậy phiền người rồi.

Luke ứng theo nói:

- Một mình ta đi trước thăm dò đường, xem có nguy hiểm gì không.....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 60

Bị Vong Linh Bao Vây

Cũng giống như khi mới vào cốc, Ngô Thiên cảm pháp tượng lên niệm chú cầu nguyện, sau đó là một luồng bạch quang chiếu lên người bọn nhỏ. Hào quang của ma pháp "Quang Minh thần phù hộ" lại một lần nữa hiện ra trên người bọn học sinh, tiếp tục che chở cho bọn nhỏ không bị ảnh hưởng bởi thanh âm đáng sợ ở trong Vong Linh cốc này.

Ngô Thiên hô lên rồi quay sang Diệp Diễm và Cao Lôì Hoa bên cạnh nói:

- Tiếp theo nếu chúng ta đi tới là sẽ tiến vào tầng thứ hai trong Vong Linh cốc, là lãnh địa của tử vong sinh vật - cương thi. Cương thi với đám khô lâu không giống nhau, có thể có chút phiền toái, cho nên kế tiếp mời hai vị bỏ chút tâm tư, an toàn của bọn học sinh đều trông cậy cả vào chúng ta.

- Cương thi?

Cao Lôì Hoa tròn mắt nhìn Ngô Thiên:

- Ý người muốn nói là đi về phía trước chính là lãnh địa của cương thi?

- Đúng thế.

Ngô Thiên cười cười nói:

- Nhưng mà nếu có chúng ta ở đây thì không sợ đâu. Theo cách tính của nhân loại thì cương thi cũng chỉ là bậc hai mà thôi, cũng không có gì ghê gớm cả đâu. Có điều nên cẩn thận một chút vì ta sợ bọn học sinh có thể phát sinh bất trắc.

Cao Lôì Hoa vo vo đầu, vừa rồi nghe tới cương thi hẳn lại nghĩ đến cương thi ở trên TV Trung Quốc, là cái loại có sức sống trâu bò, cực kỳ khó đối phó. Mà lại quên rằng cương thi ở thế giới này thì cũng chỉ là phế vật mà thôi.

- Đạo sư Cao Lôì Hoa, anh không sao đấy chứ? Trông sắc mặt anh có vẻ không tốt lắm.

Ngô Thiên quan tâm hỏi, dù sao thì chặng đường kế tiếp cũng còn phải dựa vào cái tên hàng khủng này.

- Không có gì. Chỉ là vừa rồi nghĩ tới chút chuyện thôi.

Cao Lôì Hoa lắc đầu, rồi hỏi tiếp:

- Luke đã trở lại chưa? Bảo là đi dò đường mà sao bây giờ còn chưa về

nhỉ?

- Ai nói ta chưa về? Không phải ta đã trở lại đây sao.

Thanh âm của Luke từ rất xa vẳng lại. Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn lại mới thấy người hắt đang từ đằng xa chạy về phía này.

- Ấc! Xa như thế mà có thể nghe được ta nói chuyện.

Cao Lôì Hoa kinh ngạc thốt lên.

- A, ba, lão sư Luke trong trường nổi tiếng là người thánh tai mà.

Nguyệt Nhi nằm trên lưng Cao Lôì Hoa thì thầm.

- Ấch.

Cao Lôì Hoa buồn bực rên rỉ.

Đội Luke tiến lại gần, Ngô Thiên tiến đến hỏi:

- Thế nào? Tình hình phía trước có gì lạ không?

- Không có vấn đề gì. Ta xem rồi, chỉ có ít cương thi thôi. Điều duy nhất đáng để lo ngại là bọn hắc võ sĩ thì rất ít thấy. Trên đường đi cơ bản là thấy toàn cương thi bình thường. Xem ra là không vấn đề gì đâu.

Luke lau lau mồ hôi nói:

- Có bốn người chúng ta bảo hộ, lại còn khảo sát qua khu vực này rồi thì không vấn đề gì đâu.

- Vậy là tốt rồi.

Trong lòng Ngô Thiên cũng vô ý thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười nói với Luke:

- Nêu đã thế thì chúng ta đi luôn bây giờ đi. Dù sao thì tất cả mọi người chuẩn bị cũng ổn thỏa rồi. Hiện giờ thì phiên đạo sư Luke dẫn đường đi thôi.

- Được. Không thành vấn đề.

Luke xoay người nói với các học sinh ma pháp:

- Các em học sinh ma pháp viên bây giờ đi theo ta. Ngàn vạn lần đừng có tụt lại phía sau. Nếu không hậu quả thế nào là các ngươi tự chịu đấy. Mọi người theo sát vào nhé. Xuất phát!

Luke phát tay, rồi dẫn đội ngũ bên cạnh tiến đi. Ngô Thiên và Diệp Diễm bảo hộ ở hai bên. Phía sau cùng là Cao Lôì Hoa đoạn hậu.

Nguyệt Nhi vẫn khoan khoái nằm trên lưng Cao Lôì Hoa. Ma lực tiêu hao làm nàng lúc này không còn chút khí lực nào. Tuy nhiên dù sao thì thực lực của nàng cũng đã được mọi người thừa nhận. Luyện tập lần này đối với nàng đã không còn quan trọng nữa rồi.

- Cần thận một chút, cho này có một cái khe. Ngã xuống một cái là không có cơ hội lên đâu. Bên kia là đầm lầy nhỏ nên không cần qua đâu, bên kia là...

Thanh âm Luke ở phía trước không ngừng truyền tới, nhắc nhở các học sinh chú ý, chỗ nào có thể đi, chỗ nào phải cẩn thận.

Học sinh ma pháp cũng chú ý theo sát Luke, chỉ sợ không cẩn thận một cái thì đi talkshow với Quang Minh thần luôn.

Ngô Thiên đi bên cạnh cũng cảm thấy thần kinh vô cùng căng thẳng, không hiểu tại sao từ khi bắt đầu tiến vào Vong Linh cốc hắn liền có cảm giác thật bất an. Ma pháp trượng tinh xảo cũng không cất vào ngực mà hiện giờ đang nắm chắc trên tay, luôn luôn phòng bị, đề phòng những bất trắc xuất hiện ngoài ý muốn.

Cao Lô Hoa khó hiểu nhìn Ngô Thiên, sau đó cũng chìm vào suy nghĩ sâu xa. Đồng thời, tinh thần lực của hắn khai triển hướng ra bốn phía, lập tức từng cây cỏ trong phạm vi trăm mét cũng hiện ra rõ ràng trong đầu hắn.

Luke chỉ vào đại thảo nguyên xa xa phía trước nói.

- Phía trước chính là tầng thứ hai của Vong Linh cốc, thảo nguyên Cương Thi. Trên đại thảo nguyên này có vô số cương thi sinh hoạt, mọi người cẩn thận một chút.

- Vâng ạ, đạo sư Luke.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Luke, các học sinh đều chấn chỉnh tinh thần nhìn về phía trước.

Phảng phất trong thảo nguyên, mọi người nhìn thấy thỉnh thoảng có vài đạo bóng đen hiện lên. Mọi người đều căng mắt quan sát cẩn thận mới phát hiện ra từng thân ảnh kia là những khối thi thể thối rữa đang bò lê. Thi thể này còn lại có nửa phần thân thể, nhưng vẫn ngoan cường bò đi trong thảo nguyên. Ở nửa người phía sau của cương thi còn kéo theo một khúc ruột thật dài, trên đó đầy dãi bọt to trắng nhưng nhúc...

"Oc~oc~" Nôn mửa - chính là tình trạng của đám học sinh của ma pháp học viện khi nhìn thấy tình trạng này. Vừa nhìn thấy cái cảnh ghê tởm ấy thì cả đám ôm bụng cho chó ăn chè luôn. Đừng nói đến những người lần đầu tiên trông thấy cương thi ghê tởm này đều liver-fun. Ngay cả Luke đã đến đây vài lần rồi mà bây giờ cảm giác buồn nôn vẫn còn tràn ngập cuống họng.

- Sợ sao?

Cao Lô Hoa cảm thấy Nguyệt Nhi đang run rẩy trên lưng, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên lưng cô bé nói.

Nguyệt Nhi nhẹ lắc đầu:

- Ở trên lưng ba thì con không sợ gì hết.

Tuy Nguyệt Nhi vẫn đang run nhưng thực sự không hề sợ hãi. Bởi vì cô bé biết người cha hùng mạnh này sẽ bảo vệ mình, mình chẳng có gì phải sợ cả.

Luke nhìn thấy đám học sinh điên cuồng nôn mửa, nhẹ lắc đầu bảo:

- Được rồi, phun hết ra chưa? Cố gắng lên ta xem nào. Nêu thấy ghê tởm lại còn không dùng ma pháp xử lý cái đồng ghê tởm ấy đi? Với ma pháp của các ngươi thì đủ dọn sạch cái đồng ghê tởm này đi rồi.

Hiếm có, không ngờ là Luke lại nói ra một câu rất chi là kích động lòng người.

Có lẽ là nhận ra lời nói có đạo lý của Luke, một nhóm học sinh hung hăng

chùi khóe miệng.

- Với danh nghĩa của các thần, những thứ ghê tởm này xuống địa ngục đi thôi.

- Quang Minh thần trên cao, những thứ ghê tởm này không nên tồn tại.

- Sinh mệnh nữ thần, những thứ vạn ác này cần phải bị quét sạch.

- Ta đại diện cho mặt trăng, tiêu diệt bọn người...

Những học sinh cầm được ma pháp trượng lên lập tức ngâm xướng hàng loạt ma pháp chú ngữ. Những học sinh ma pháp nổi khùng lên tấn công từng đợt ma pháp lên đồng cương thi phía trước. Hỏa cầu, băng đạn, quang minh cầu, ma pháp có cái gì thì đem biểu tăn tăn tạt dĩ nhiên không quên quả khuyển mồi.

Người đồng thi sức lớn. Tuy trong đó đều chỉ là ma pháp bậc thấp, nhưng thắng lợi là nhờ số đông. Làn sóng ma pháp này qua đi đã tiêu diệt không ít cương thi.

- Gào, hồng!

Các cương thi phát ra tiếng gầm nhẹ, nhất thời lê, nhảy, chạy, bước đi. Một nhóm cương thi điên cuồng lao vọt về phía các học sinh.

Nhóm học sinh bên trái Ngô Thiên, thấy cương thi đang chạy tới bên này, vội vàng giương cao pháp trượng nhanh chóng niệm nổi chú ngữ lên. Một tầng kết giới phòng ngự bạch sắc rất nhanh chóng hiện ra bao quanh họ.

- Ha ha, là quang minh kết giới! Không hổ là Ngô Thiên đạo sư.

Một số học sinh nhận biết được kết giới liền nở nụ cười, tiếp đó lại điên cuồng niệm ma pháp tấn công đám cương thi. Nếu không phải lo lắng đến việc phòng ngự, thì bọn học sinh đều vận dụng toàn lực vào trạng thái tiến công.

Công kích ma pháp của các học sinh khá mãnh liệt, đám cương thi phía trước đã chết dồn lại thành một đống. Nhưng không ngờ kẻ trước nằm xuống thì kẻ sau lại tiếp tục lý lợm tiến lên.

Đứng ở hàng đầu, Quang Minh ký sĩ bậc sáu Luke nắm chặt kiếm trong tay, nhíu mày nhăn trán: "Hôm nay nhóm cương thi dường như là rất kỳ lạ. Trước kia cho dù là bị người tấn công cũng chỉ là từng đám nhỏ bị tấn công xông lên thôi. Như bây giờ, hễ là cương thi có khả năng nhìn thấy thì đều cố sức phóng tới bên này. Mà hơn nữa, dường như lại còn theo một quy luật nhất định."

Đôi lông mày của Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên cũng chau lại. Thân là Quang Minh giáo chủ, Ngô Thiên có hiểu biết nhất định về vong linh sinh vật. Cương Thi chỉ là bậc thấp, không có nhiều trí tuệ của vong linh, trên cơ bản bọn chúng chỉ là nương tựa vào nhau mới có khả năng hành động. Mà cái đám cương thi trước mắt này lại rất nhanh, nhìn qua đã thấy giống như là có trí tuệ. Đúng vậy, chính là có trí tuệ, một đám cương thi ở phía trước chậm rãi tiến lại gần, nhìn thì có vẻ tán loạn, thực ra lại có trình tự, có quy

luật hãn hoi.

- Không ổn! Mau lui lại!

Ngô Thiên và Luke gần như là cùng lúc kêu lên.

- Muộn rồi, xem phía sau kia.

Mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm kêu lên sợ hãi. Cao Lôì Hoa cau mày quay đầu nhìn lại phía sau. Chỉ thấy ở phía sau bọn họ không ngờ lại đã tụ tập một đoàn hắc võ sĩ. Cao Lôì Hoa âm thầm nhíu mày, chính mình vừa rồi dùng tinh thần lực khoanh vùng phạm vi trăm mét, không nghĩ tới là cái nhóm hắc võ sĩ này lại thập phần táo xảo tập hợp ở khu vực hơn ba trăm mét phía sau.

Hắc võ sĩ là cương thi đã tiến hóa, so với cấp bậc ở nhân loại thì có thể coi như là tương đương với trình độ trên ba, dưới bốn. Trên người Hắc võ sĩ đều có một tầng khôì giáp bằng xương màu đen, tay cầm trường đao cũng là đen nốt.

Hắc võ sĩ trong vong linh đã được xem là vong linh bậc trung. Cao hơn nữa là vong linh kỵ sĩ. Trình độ Vong linh kỵ sĩ hơn bậc bốn kém bậc năm sơ cấp so với nhân loại bên ngoài. Thực lực tương đối dũng mãnh, trừ khi đập nát đầu chúng, nếu không chúng lại tiếp tục tái sinh liên tục. Là loại vong linh khiến cho người ta thống hận.

Luke nhìn đám cương thi và hắc võ sĩ nghiêng răng nói:

- Xem ra có vẻ là có vong linh pháp sư hoặc là Vu Yêu chỉ huy cái đám vong linh này rồi. Nếu không, chỉ dựa vào cương thi với hắc võ sĩ thì căn bản không có khả năng làm nên những chuyện có tính trí tuệ thế này.

- Không ngoại trừ có người không chế ra, có lẽ còn có một nguyên nhân cũng sẽ như vậy.

Ngô Thiên nuốt nước miếng khó nhọc nói:

- Vong Linh Âm Phong

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 61

Vong Linh Âm Phong

Vong Linh Âm Phong?

Luke cả người run lên:

- Vong Linh Âm Phong? Chúng ta không thể đen đủi như vậy chứ.

Vừa nhắc tới Vong Linh Âm Phong, Luke liền biến sắc!

-Thật xin lỗi.

Ngô Thiên thở dài nói:

- Khả năng lớn là Vong Linh Âm Phong, bởi vì ta cảm thấy một lực lượng hắc ám dày đặc, rất giống lực lượng của Vong Linh Âm Phong. Mà lực lượng này đang lơ lửng khắp nơi trong cốc, hiện giờ lại đang di chuyển về phía chúng ta!

Lúc này, không chỉ là Luke, ngay cả Diệp Diễm và đám học sinh cũng đều biến sắc!

Vong Linh Âm Phong, là một trong số những thứ làm cho người ta sợ hãi nhất trong Vong Linh cốc.

Nghe nói, Vong Linh Âm Phong là do oán khí của "Vong Linh Thần" một trong tam đại chủ thần Ma tộc bị phong ấn tại nơi này biến thành. Phàm là sinh vật bị Vong Linh Âm Phong này đụng tới đều nhanh chóng bị hút cạn sinh mệnh biến thành một thành viên trong Vong Linh cốc.

Chỗ đáng sợ nhất của Vong Linh Âm Phong cũng không chỉ là như vậy! Chỗ kinh khủng nhất của nó là làm cho những vong linh trong Vong Linh cốc trong khoảng thời gian ngắn có được thông minh và trí tuệ!

Tương truyền năm đó khi Ma tộc tiến công đại lục, vong linh quân đoàn do "Vong Linh Thần" trong Ma tộc tam thần suất lĩnh cùng vong linh trong Vong Linh cốc hiện tại không giống nhau! "Vong Linh Thần" dẫn theo vong linh quân đoàn đều có trí tuệ! Thậm chí một ít vong linh bậc cao trong vong linh quân đoàn còn có trí tuệ cao hơn một bậc so với nhân loại! Khi đó, cho dù là bộ xương khô cấp thấp nhất đều có trí tuệ nhất định, căn bản không giống đám rác rưởi hiện tại trong Vong Linh cốc! Hiện giờ trong Vong Linh cốc vong linh nào cũng đều ngu ngốc giống nhau, chỉ có thể dựa vào bản năng mới có thể hành động. Hiện nay cũng chỉ có một số ít vong linh bậc

cao trong Vong Linh cốc vẫn duy trì trí tuệ nhất định, hơn nữa trí tuệ cũng tương đối có hạn.

Vong linh trong Vong Linh cốc vì sao lại không có trí tuệ? Vấn đề này khiến mọi người hồi đó không thể nào lý giải, mãi cho đến sau này người ta mới chợt phát hiện, cũng không phải vong linh trong Vong Linh cốc không có trí tuệ, mà là trí tuệ chúng nó đều bị phong ấn! Phong ấn trí tuệ vong linh chính là phong ấn ở lõi vào Vong Linh cốc! Phong ấn này không chỉ có phong ấn phạm vi Vong Linh cốc, mà thậm chí ngay cả thần trí những vong linh trong Vong Linh cốc đều phong ấn! Chính bởi vì đạo phong ấn này mới tạo thành bộ dáng ngơ ngác của những vong linh trong Vong Linh cốc!

Sau này người ta lại kinh ngạc phát hiện phong ấn này cũng không phải bền vững, bởi vì cứ vài năm một lần, trong Vong Linh cốc sẽ hình thành một trận cuồng phong cuốn toàn bộ hắc sắc vong linh năng lượng trong Vong Linh cốc. Phạm là nơi cuồng phong này đi qua, các vong linh đều tạm thời giải khai phong ấn, trong thời gian mấy ngày tiếp theo sẽ một lần nữa đạt được trí tuệ không kém gì nhân loại!

Mọi người đều suy đoán sự tồn tại của trận cuồng phong này, thậm chí đều cho rằng cuồng phong này là do oán niệm của "Vong Linh Thần" biến thành!

Bởi vì luồng cuồng phong này xuất hiện tùy ý, mọi người căn bản là không biết cuồng phong này tiếp theo xuất hiện là khi nào. Cuồng phong này giống như một đạo tặc thích nữ nhân, cũng chính bởi vì đặc tính này, sau đó luồng cuồng phong này trong Vong Linh cốc cũng bị nhân loại gọi là Vong Linh "Âm" Phong!

Vong Linh Âm Phong cứ vài năm sinh ra một lần, thậm chí có đôi khi mười mấy năm cũng sẽ không xuất hiện! Cho nên xác suất tiến vào Vong Linh cốc gặp được âm phong quả thực còn ít hơn cơ hội trúng giải độc đắc.

Nhưng mà thực đáng tiếc là, hiện giờ đám người Cao Lô Hoa dường như trúng giải độc đắc ngoài ý muốn!

Chiều theo tình hình hiện tại, đám cương thi và hắc võ sĩ này hẳn là được Vong Linh Âm Phong thổi qua giải khai phong ấn. Nếu không vong linh trong Vong Linh cốc không thể có khả năng xuất hiện thần trí!

Hơn nữa tên giáo chủ Ngô Thiên này còn nói hẳn cảm thấy một cỗ lực lượng hắc ám kì lạ. Trong Vong Linh cốc, lực lượng hắc ám kì lạ trừ Vong Linh Âm Phong ra cũng không có cái gì khác!

- Bây giờ chúng ta phải làm sao đây?

Diệp Diễm và Luke cùng nhìn về phía Ngô Thiên, thân là giáo chủ Quang Minh thần điện nếu tình hình hiện tại mà hẳn không có biện pháp giải quyết thì thật sự xong rồi.

- Không cần lo lắng, tình hình của chúng ta chưa đến nỗi tuyệt vọng, ít nhất hiện giờ chúng ta còn chưa xâm nhập Vong Linh cốc.

Ngô Thiên thở dài nói:

- Hắc võ sĩ tuy rằng khó đối phó, nhưng chúng ta muốn mở đường máu vẫn có thể làm được. Hiện tại chúng ta chỉ có một lựa chọn, đó là tiêu diệt đội hắc võ sĩ ở đằng sau để mở một đường máu. Sau đó lao ra ngoài!

Ngô Thiên nắm chặt ma pháp trượng trong tay.

- Được, làm theo như lời người đi.

Luke ứng tiếng, sau đó nhìn đám học sinh phía sau vì không để ý nên đã dùng hết ma lực. Xem ra không thể trông chờ bọn học sinh này được, muốn đi ra ngoài chỉ đành dựa vào chính bốn vị đạo sư mà thôi.

Ngô Thiên vung ma pháp trượng trong tay nói:

- Ta là Quang minh pháp sư, vốn đối phó đám vong linh này là sở trường của ta. Nhưng hiện tại ta chỉ có thể làm thay các vị mấy cái kết giới phòng ngự ma pháp. Chuyện tiến công đành nhờ vào ba vị, ta lo bảo hộ bọn nhỏ, các vị phá vỡ vòng vây địch nhân, ta sẽ dẫn theo học sinh nhanh chóng thoát ra.

- Được rồi.

Luke gật đầu một cách bất đắc dĩ, vốn quang minh ma pháp của Ngô Thiên đối phó với vong linh là "sự lựa chọn hoàn hảo", nhưng bất đắc dĩ hẳn cùng Diệp Diễm đều phải tấn công, nhiệm vụ bảo vệ các học sinh chỉ đành giao cho Ngô Thiên, về phần Cao Lô Hoa, Luke không biết rõ thực lực của hắn nên cũng không đánh giá cao hắn.

- Sát, lấy danh nghĩa Quang Minh thần, tiêu diệt tất cả tà ác!

Tay Luke giơ các cự kiếm kỳ sĩ lên, hẳn là Quang Minh kỳ sĩ bậc sáu. Quang Minh đấu khí của hắn đối phó với vong linh khá hữu hiệu.

Mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm cũng lấy ra một ma trượng toàn thân màu đỏ, dài hơn một thước từ trong nhẫn không gian. Diệp Diễm, hỏa hệ ma đạo sĩ bậc sáu, hỏa hệ có hiệu quả khá tốt với vong linh. Sau khi lấy ma trượng ra, Diệp Diễm bắt đầu niệm chú ngữ thật dài.

- Với danh nghĩa Quang Minh kỳ sĩ Luke, xuất hiện đi quang minh phi mã!

Tay phải Luke vươn ra, bắt đầu triệu hồi tọa kỵ (thú cưỡi) của hắn, Quang Minh kỳ sĩ đương nhiên có tọa kỵ xứng đôi. Tọa kỵ của hắn - Tuyệt bạch sắc phi mã từ giữa ánh sáng mà pháp trận triệu hồi đi ra.

Sau khi gọi tọa kỵ ra, Luke nhảy lên ngựa đồng thời bắt đầu niệm chú cầu nguyện, theo đó một vòng sáng màu trắng ngà bao trùm toàn thân Luke. Một loạt vòng sáng khùng bố như sức mạnh, kháng cự, quang minh thủ hộ, phản đạn liên tiếp hiện trên người hắn, vốn dĩ hình dáng Luke đã anh tuấn cộng thêm điều này đã biến hắn trở thành "Bạch Mã Vương Tử" trong truyền thuyết!

- Lấy danh nghĩa Quang Minh thần, ta sẽ dùng thanh kiếm này tiêu diệt tất cả tà ác. Dưới quang minh, mọi tà ác đều phải bị trừng trị!

Bạch quang trên người Luke càng ngày càng sáng, quang minh phi mã bên dưới phóng lên cao, bằng tốc độ nhanh kinh người phi về phía một đám hắc võ sĩ! Hiện giờ Luke đã hoàn toàn được vây trong ánh sáng.

Đám hắc võ sĩ đi phía trước nhìn thấy thân hình Luke đều hơi giật mình. Quang minh ma pháp vốn là tử địch của vong linh ma pháp, cả hai đều tương sinh tương khắc, bên nào mạnh hơn thì bên đó có lực khắc chế tuyệt đối. Thực lực đám hắc võ sĩ còn kém Luke rất nhiều, cho nên lúc này Luke chắc chắn là khắc tinh của đám hắc võ sĩ.

Ở bên cạnh Cao Lô Hoa, tốc độ ngâm xướng của mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm cũng nhanh lên. Nàng xướng chính là chú ngữ ma pháp hỏa hệ "Lưu tinh vũ". Đối với loại hắc võ sĩ có tốc độ vong linh này, đơn thể ma pháp rất khó đánh trúng bọn chúng, cho nên Diệp Diễm liền lựa chọn "phạm vi ma pháp".

Cuối cùng còn lại Ngô Thiên cũng không nhàn rồi, ngay sau khi hấn tạo thêm kết giới phòng ngự ma pháp cho ba người Cao Lô Hoa lúc đầu, hấn liền mở ra một cái kết giới ma pháp phòng ngự khổng lồ bao bọc toàn bộ học sinh vào bên trong. Như vậy thật sự là tiêu hao một lượng lớn ma pháp, cho nên nhóm Cao Lô Hoa cũng không có bao nhiêu thời gian. Nếu không nhanh tiêu diệt hắc võ sĩ chặn đường phía sau, một khi quang ninh kết giới của Ngô Thiên bị phá vỡ, vậy là tận thế của các học sinh!

Xem ra không thể không ra tay. Cao Lô Hoa cười nhạt, sau đó hấn vỗ vỗ Nguyệt Nhi trên lưng:

- Nguyệt Nhi cha phải hành động rồi, con ôm chặt nhé. Cố gắng đừng để bất cẩn mà rơi xuống.

- Không thành vấn đề.

Nguyệt Nhi trả lời, nàng hiện tại gần như buộc mình vào người Cao Lô Hoa, dù Cao Lô Hoa hoạt động thế nào cũng không rơi.

- Nếu muốn mở đường máu, phải xé vỡ đám dịch nhân ngăn cản ở trước mặt.

Cao Lô Hoa quát nhẹ một tiếng, trên người hấn nổi lên lôi quang chói lọi màu tím, sau đó cả người Cao Lô Hoa hóa thành một đạo lôi quang cực nhanh biến về hướng hắc võ sĩ.

Ở phía ngoài cùng, quang minh đại kiếm của Quang Minh kỵ sĩ Luke sắp chém lên hắc võ sĩ trước mắt! Đột nhiên, một đạo lôi quang đi sau mà tới trước vượt lên trước người Luke, lôi quang dũng mãnh tiến lên, không có trở lực gì có thể ngăn cản được lôi quang này tấn công! Đám hắc võ sĩ trước mắt cũng không ngoại lệ, hắc võ sĩ đi trước đều bị lôi quang xé thành mảnh nhỏ. Luke nhắm mắt nhìn mới phát hiện đạo lôi quang này không phải ai khác mà chính là Cao Lô Hoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 62

Lòng Ta Luôn Mềm Yếu

Đám hắc võ sĩ kỳ thật cũng coi như vong linh hạng khá, chỉ tiếc người mà bọn chúng gặp hôm nay cũng không phải là võ giả bình thường. Dưới con mắt bậc bảy của Cao Lô Hoa, thực lực đám này quả thực yếu ớt như tờ giấy! Bất kể là hắc võ sĩ nào, phàm là chắn trước mặt Cao Lô Hoa cũng đều biến thành hoa giấy tung trời, lôi quang dễ dàng xuyên qua lớp phòng ngự và xé nát thân thể của bọn hắc võ sĩ!

Bậc bốn chống lại bậc bảy, căn bản không có gì là may mắn. Chiến đấu đúng với thực lực thì người mạnh sống, kẻ yếu chết!

- Ha ha! Sảng khoái!

Bị Cao Lô Hoa kích thích, Luke cười to hai tiếng, theo sau phối hợp với Cao Lô Hoa nhanh chóng thu dọn mấy con cá lọt lưới. Quang Minh đấu khí bậc sáu cũng là khắc tinh của hắc võ sĩ! Đấu khí màu trắng ngà hung hãn xé toang hàng phòng ngự của hắc võ sĩ, đánh tan tác tốp đầu của bọn chúng!

Cuối cùng, ma pháp "Mưa sao băng" của mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm cũng ra mắt! Trên đầu đám hắc võ sĩ xuất hiện một ma pháp trận lớn trống rỗng. Ngay sau đó, từng khối sao băng lớn bốc cháy rừng rực hiện lên từ ma pháp trận, tầng tầng lớp lớp đổ xuống đầu đám hắc võ sĩ ở bên dưới.

Hắc võ sĩ cũng không mạnh mẽ như trong tưởng tượng, nhanh chóng bị ba người dọn sạch, còn lèo tèo mấy tên thì cũng sắp được thanh lý thôi!

Lúc này, Ngô Thiên đứng ở cuối cùng che chở cho học sinh đang nóng như lửa đốt, hần lo lắng nhìn ba người đang dọn dẹp hắc võ sĩ. Thời gian từng giây qua đi, lòng bàn tay Ngô Thiên thấm đẫm mồ hôi! Bởi vì hần cảm thấy Vong Linh Âm Phong càng lúc càng gần bọn họ! Nhưng hiện tại hần không thể nói ra tin tức này, nếu không chắc chắn các học sinh này sẽ hỗn loạn! Đến lúc đó muốn hoàn toàn rút khỏi đây thì lại càng phiền toái.

Tuy nhiên rất may mắn, ba người bọn Cao Lô Hoa không phụ sự mong đợi của mọi người nhanh chóng dọn sạch hắc võ sĩ còn sót lại!

- Thật tốt quá!

Ngô Thiên cảm động thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng xoay người quát đám học sinh:

- Tốt rồi! Bây giờ mọi người nhanh lên một chút! Chúng ta phải nhanh chóng chạy đi ra ngoài! Ngô Thiên vung pháp trượng, quang minh ma pháp "Mẫn tiếp quang hoàn" (1 dạng ma pháp để gia tăng tốc độ) đã chuẩn bị từ trước trong nháy mắt chiếu lên trên người các học sinh!

- Không còn nhiều thời gian, tất cả đều chạy theo ta!

Ngô Thiên hét lớn một tiếng dẫn đầu chạy về phía ba người Cao Lôì Hoa. Ngay lúc Ngô Thiên dẫn theo các học sinh chạy như điên, từ phía xa đã có thể nhìn thấy bóng dáng của Vong Linh Âm Phong! Do đã bị trì hoãn một thời gian, hiện tại bọn Ngô Thiên đành phải chạy đua với thời gian, thắng thì sống, thua thì chết!

May mắn là dưới tác dụng "Mẫn tiếp quang hoàn" của Ngô Thiên, tạm thời tốc độ chạy trốn của các học sinh ma pháp học viện cũng không chậm lắm.

Đặc biệt mấy tên thuộc phong hệ lại còn thêm cho bản thân tốc độ của gió và mấy thứ khác nên giống như đang bay vậy! Thậm chí chỉ còn thấy mấy bóng ảnh!

Đằng trước, sau khi dọn dẹp mấy tên hắc võ sĩ sót lại. Cao Lôì Hoa xóc xóc lại Nguyệt Nhi trên lưng phòng ngựa cô bé bị ngã xuống.

- Phù! Cuối cùng cũng dọn sạch rồi.

Luke thở ra một hơi, thu trường kiếm lại nói với Cao Lôì Hoa:

- Đạo sư Cao Lôì Hoa, thật không ngờ anh lại mạnh mẽ như vậy. Nhìn bộ dáng anh vừa rồi chỉ sợ cách thánh cấp không xa.

- A

Cao Lôì Hoa cười cười không phủ nhận nhưng cũng không nói thêm cái gì. Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn về phía đám người Ngô Thiên, dưới sự chỉ huy của Ngô Thiên, Diệp Diễm cùng các học sinh đều đang vất chân lên cỏ mà chạy.

- Hai người, các người! Hô, đừng đứng đực ra đó nữa! Hô, nhanh, nhanh chạy ra khỏi Vong Linh cốc này!

Ngô Thiên nhìn thấy Cao Lôì Hoa và Luke đứng nói chuyện phiếm, vội vàng hét lên.

- Làm sao vậy? Đám cương thi đã không đuổi kịp rồi mà?

Luke nghi hoặc hỏi.

- Cương, cương cái con khỉ!

Ngô Thiên vẫn nhã không ngờ thốt ra lời thô tục:

- Nếu không chạy, người sẽ phải đi gặp Quang Minh thần đấy! Hô! Vong Linh Âm Phong đến đấy! Ta cảm thấy, không còn xa đâu!

- Mẹ kiếp!

Luke cũng mắng lớn một tiếng, sau đó xoay người nhảy lên lưng ngựa:

- Đạo sư Cao Lôì Hoa, chúng ta cũng nhanh rút thôi, Vong Linh Âm Phong không thể đùa được.

- Được rồi, thực đáng tiếc.

Cao Lôì Hoa trả lời, hắñ vốn đang muốn tiến vào hái Âm Hồn thảo. Hiện giờ xem ra tạm thời không có khả năng. Tuy rằng Cao Lôì Hoa không biết Vong Linh Âm Phong là cái gì, nhưng nghe cái tên cũng không phải thứ hiền lành! Xem ra ít nhất phải đợi đến lúc Vong Linh Âm Phong đi qua rồi mới trở lại hái Âm Hồn thảo được!

Lúc này, sau khi đã yên vị lưng ngựa, Luke đột nhiên nghĩ tới Nguyệt Nhi ở trên lưng Cao Lôì Hoa, vì thế hắñ nói với Cao Lôì Hoa:

- Đạo sư Cao Lôì Hoa, có muốn để cho Nguyệt Nhi ngồi lên ngựa của ta không, dù sao anh cũng người chạy sẽ rất mệt!

- Không cần, ba ba cũng cháu là được rồi.

Cao Lôì Hoa còn chưa trả lời, Nguyệt Nhi trên lưng đã cướp lời.

Cao Lôì Hoa cũng cười cười nói:

- Không có việc gì, con gái của ta rất nhẹ, ta cũng cũng không có cảm giác gì.

- Vậy, được rồi. Các người cẩn thận nhé!

Luke gật gù đầu, sau đó hét lớn một tiếng thúc ngựa chạy vội ra ngoài Vong Linh cốc!

- Con gái, chúng ta cũng phải đi rồi!

Cao Lôì Hoa nói với Nguyệt Nhi trên lưng:

- Bám chặt vào!

- Vâng!

Nguyệt Nhi lên tiếng, ôm chặt thân mình Cao Lôì Hoa.

- Ta chạy đây!

Cao Lôì Hoa quát một tiếng, trong chớp mắt lấy tốc độ như lôi điện chạy ra ngoài Vong Linh cốc. Nháy mắt, giống như lúc dọn dẹp hắc võ sĩ, thân ảnh Cao Lôì Hoa hình thành một đạo lôi điện màu tím nhanh chóng tới gần Luke đang cưỡi ngựa, cũng trong nháy mắt vượt qua Luke!

- Ấc, không đến mức đó chứ!

Luke trợn trừng mắt nhìn, Cao Lôì Hoa cũng đưa nhỏ không ngờ còn chạy nhanh hơn hắñ cưỡi ngựa!

- Khủng quá! Cao Lôì Hoa huynh đệ quả nhiên lợi hại!

Luke mở miệng khen.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười, Nguyệt Nhi ở bên trên áp mặt vào lưng hắñ, tốc độ Cao Lôì Hoa cực nhanh, Nguyệt Nhi không cúi đầu xuống chắc chắn không thể hít thở nổi.

Ngay khi đám người Cao Lôì Hoa dùng hết sức để chạy, từ phía sau bọn họ truyền đến tiếng gió liên hồi.

- Là Vong Linh Âm Phong đến đây.

Luke cũng không quay đầu lại nói:

- Đây là âm thanh của Vong Linh Âm Phong!

- Ồ?

Vừa nghe được Vong Linh Âm Phong, Cao Lôi Hoa liền nổi lên hứng thú, hắn vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn một cái. Sau đó hắn liền thấy một cơn gió lốc màu đen đang nhanh chóng cuốn theo sau đám người Ngô Thiên, may mắn tốc độ cơn lốc này không quá nhanh, Ngô Thiên cùng đám học sinh dưới tác dụng của "Mẫn tiếp quang hoàn" miễn cưỡng có thể chạy trước nó!

Có điều Cao Lôi Hoa lại phát hiện một hiện tượng kỳ dị, cơn gió lốc màu đen này cuốn qua một đám cương thi hành động chậm chạp, nhưng không có cuốn bay cương thi, mà những cương thi bị cơn gió lốc đen thổi qua lại giống như ăn Viagra, tốc độ đi lại nhanh thêm vài phần.

- Thế giới to lớn không gì không có!

Cao Lôi Hoa không thể không than một tiếng, đó là một cơn gió lốc màu đen mang năng lượng tinh khiết. Không ngờ sẽ có loại chỉ đả thương địch thủ không đánh người nhà. Đây thật sự là kỳ diệu, đúng là không có gì là khó có thể tưởng tượng!

Nhìn thấy cơn lốc ngày càng gần mình. Cao Lôi Hoa lại lần nữa nâng chân, tăng nhanh tốc độ của mình.

- Ha ha, ba ba chạy mau, chạy mau!

Nguyệt Nhi trên lưng dường như không để ý tới Vong Linh Âm Phong phía sau, ngược lại hưng phấn hô to gọi nhỏ trên lưng Cao Lôi Hoa.

Nghe Nguyệt Nhi kêu, Cao Lôi Hoa lập tức cảm thấy có cảm giác toát mồ hôi hột...

Chạy chạy, tốc độ của Cao Lôi Hoa rất nhanh, không bao lâu sau đã bỏ xa Vong Linh Âm Phong cùng đám người Ngô Thiên.

Rất nhanh, Cao Lôi Hoa cũng Nguyệt Nhi tới ranh giới địa bàn giữa cương linh và khô lâu (xương khô)! Cao Lôi Hoa biết địa phương này là dựa theo lời giới thiệu của Luke với đám học sinh. Đây là một khe nứt lớn giữa đường, bình thường những cái khe này đều sâu không thấy đáy, nếu không cẩn thận rớt xuống sẽ đại biểu cho việc đi nói chuyện phiếm cùng Quang Minh thần. Rớt vào đó chắc là thập tử nhất sinh!

Ngay lúc Cao Lôi Hoa sắp đi qua đoạn khe lớn này, đột nhiên ở trên lưng đôi tai dài của Nguyệt Nhi giật giật liền nói với Cao Lôi Hoa:

- Ba, ba có nghe thấy âm thanh gì sao, hình như có người đang kêu cứu đó?

- Ồ? Không phải là bọn Ngô Thiên chứ?

Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn Ngô Thiên cùng đám học sinh phía sau, không phải, tuy rằng cơn lốc đang tới gần Ngô Thiên, nhưng rõ ràng vẫn có khoảng cách! Khoảng cách này đủ để duy trì tới lúc bọn Ngô Thiên chạy ra khỏi Vong Linh cốc mà!

Cái lỗ tai Nguyệt Nhi lại vừa động dậy:

- Ba ba, con nghe rất rõ ràng, không phải đám người Ngô Thiên, thanh âm cứu mạng là ở phương hướng này!

Ngón tay Nguyệt Nhi chỉ về một hướng khác, hướng đó là một khe lớn trong Vong Linh cốc.

Cao Lô Hoa nhíu nhíu mày, nói thật Cao Lô Hoa không nghĩ là sẽ đi vào cứu người kia. Cao Lô Hoa tự nhận mình cũng không phải là người tốt, đặc biệt hiện giờ là thời kỳ nguy nan, bản thân mình cùng Nguyệt Nhi đều còn có thể gặp nguy hiểm.

- Ba ba.

Nguyệt Nhi thấy bộ dáng Cao Lô Hoa thì cũng đoán được hẳn không muốn cứu người. Nàng ôm cổ Cao Lô Hoa làm nũng nói:

- Ba ba, cầu xin ba, đi cứu người đáng thương kia đi!

- Ôi!

Cao Lô Hoa hít một hơi, sau đó nhìn Vong Linh Âm Phong phía sau, lại nhìn đoạn khe hở kia, tiếp theo trong lòng âm thầm tính toán một chút. Nếu thật sự đi cứu người, dựa vào tốc độ của mình chắc là có thể cứu người nọ lên đây trước khi Vong Linh Âm Phong tới.

- Ủ, được rồi, chúng ta qua xem.

Cao Lô Hoa thở dài đáp, không có biện pháp mà, ai kêu lòng mình luôn luôn mềm yếu đây.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 63

Tiểu Huỳnh Đệ, Cơ Ngực Luyện Được Không Tồi

Cao Lô Hoa buồn bực thở dài, thầm nghĩ lòng mình sao lại mềm yếu như vậy! Bỏ đi, chẳng có biện pháp nào cả, đi cứu người thôi!

Nêu quyết định muốn cứu người, Cao Lô Hoa liền công Nguyệt Nhi tăng tốc độ chạy nhanh tới chỗ phát ra tiếng kêu theo lời Nguyệt Nhi đã nói.

- Ủa? Đạo sư Cao Lô Hoa, anh làm sao vậy, chạy sai đường rồi! Cửa ra không phải hướng đó mà!

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm lo lắng của mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm, Cao Lô Hoa quay đầu nhìn lại thấy Diệp Diễm đang dùng 'Phi tường thuật' mà chỉ có pháp sư tài năng cấp ma đạo sĩ mới có thể sử dụng được, vẻ mặt lo lắng nhanh chóng phi tới phía hấn.

- Ha ha, ta không chạy sai đường, yên tâm, ta chỉ đi cứu người mà thôi.

Cao Lô Hoa cười nhẹ, sau đó quay đầu lại chạy theo hướng Nguyệt Nhi chỉ.

- Cứu người?

Diệp Diễm ngăn người dường như quyết định được điều gì đó, cắn chặt răng nhanh chóng bay theo Cao Lô Hoa!

Cao Lô Hoa công Nguyệt Nhi dốc hết dị năng toàn thân, ngay lập tức tốc độ Cao Lô Hoa tăng lên cực hạn. Dưới tốc độ như lôi điện, chỉ trong mấy giây đã tới nơi mà Nguyệt Nhi nói!

- Chính là đây sao?

Cao Lô Hoa chỉ vào một khe lớn trước mặt nghi hoặc hỏi Nguyệt Nhi.

- Đúng vậy, ba ba, đúng là ở đây!

Nguyệt Nhi khẳng định chỉ cái khe sâu không thấy đáy trước mắt, tinh linh đối với thánh lực của bản thân tương đối tự tin, dù sao các tinh linh lỗi tai lớn như vậy cũng không chỉ để làm cảnh!

Cao Lô Hoa gật gật đầu, sau đó hấn tập trung tinh thần nghe một lúc, quả nhiên nghe được tiếng kêu cứu khe khẽ từ cái khe này vọng lên. Thanh âm tương đối yếu ớt, xem ra tiếng kêu từ dưới lên cũng mất một khoảng thời gian!

- Xem ra phải nhanh lên, nếu không cứu hấn có thể phải chết.

Cao Lôì Hoa cười cười, sau đó mắt nhìn xuống cái khe. Muốn cứu người trước tiên cũng phải đánh giá hoàn cảnh, vừa nhìn xuống Cao Lôì Hoa tức thì rên rỉ!

- A!

Cao Lôì Hoa trợn trắng mắt, cái khe trước mắt này sâu không thấy đáy, hơn nữa rộng hơn mười thước. Đã vậy vách đá lại bóng loáng như gương, gần như không có nơi có thể đặt chân. Dưới tình huống này, trừ phi biết bay nếu không sẽ chẳng có biện pháp đi xuống! Cao Lôì Hoa tuy rằng rất khùng, nhưng hắn cũng không biết bay! Tuy trong võ công Trung Hoa có khinh công, nhưng Cao Lôì Hoa lại không biết nội công, hắn là người có dị năng mà.

Nguyệt Nhi cũng ngẩng đầu nhìn cái khe này, vừa nhìn cái khe không ngờ lại khủng khiếp như vậy Nguyệt Nhi cũng ngượng ngùng thề lười:

- Ba ba, con thấy thôi đi, cái khe như vậy nếu không phải thánh giai thì không thể đi xuống, chúng ta nên cầu nguyện cho người ở bên dưới đi!

- Điều này sao được!

Cao Lôì Hoa lắc lắc đầu:

- Trên thế giới này chắc chắn là không có người mà Cao Lôì Hoa ta muốn cứu không được! Nguyệt Nhi, tạm thời con đứng sang một bên, bây giờ con có thể đứng được không?

- A, không thành vấn đề.

Nguyệt Nhi thấy Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ mặt nghiêm túc, liền nhu thuận tuốt khỏi lưng Cao Lôì Hoa, đứng qua một bên.

Cao Lôì Hoa khẽ cười với Nguyệt Nhi:

- Nếu tới đây mà không cứu người ta lên, không phải là ta thiếu năng lực sao? Hắc! Nếu đã tới, dù sao cũng phải thử xem!

Nói xong, Cao Lôì Hoa liền đi tới cạnh cái khe, thò tay xem xét vách khe, sau đó nhẹ nhàng gõ thử độ cứng của vách đá.

- Chắc là có thể.

Cao Lôì Hoa khẽ lẩm bẩm. Sau đó trên tay Cao Lôì Hoa lóe lên lói quang, đánh một quyền về phía vách đá! Ầm, một tiếng, một quyền này của Cao Lôì Hoa dễ dàng tạo một lỗ nhỏ ở trên vách khe.

- Không tồi, như vậy chắc là có thể cứu được hắn rồi.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu, vách khe đá nơi này không quá cứng rắn, hơn nữa sau khi vỡ ra một lỗ nhỏ cũng không có hiện tượng rạn nứt, nói như vậy Cao Lôì Hoa thật sự có thể đánh một hàng lỗ xuống phía dưới, làm nhanh có khi còn mở một con đường đi xuống dưới.

Lúc này mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm cũng từ phía sau chạy tới:

- Đạo sư Cao Lôì Hoa, anh tới nơi này là cứu ai?

- Ha ha, Diệp Diễm đạo sư tới rất đúng lúc.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười nói:

- Người tôi muốn cứu đang ở dưới khe, giờ phiền cô giúp tôi trông Nguyệt Nhi, tôi xuống dưới xem.

- Đi xuống?

Diệp Diễm mở to hai mắt:

- Anh nói, anh phải xuống dưới cứu người?

- Đúng, dù sao không thể thấy chết mà không cứu được.

Cao Lôi Hoa cười cười, tay phải tụ lôi quang lại, dễ dàng tạo một cái lỗ có thể đặt chân ở trên vách khe!

- Anh, không phải nói giỡn đấy chứ!

Vẻ mặt Diệp Diễm kích động:

- Trong những cái khe ở Vong Linh cốc có một loại cuồng phong rất mạnh, cho dù là ma đạo sĩ sử dụng 'Phi tường thuật' đi xuống đều mười phần chết không có phần sống sót! Đạo sư Cao Lôi Hoa, tôi thấy anh bỏ ý định đó đi thôi, hiện giờ Vong Linh Âm Phong sắp tới rồi, anh xuống không phải là mất thêm một cái mạng nữa sao!

- Yên tâm đi, tôi đã có tính toán.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười, sau đó thả người nhảy xuống!

- Trời ơi!

Diệp Diễm hô nhỏ một tiếng vội vàng chạy tới mép khe nhìn xuống, nhưng khi nhìn xuống thì lại không nhìn thấy bóng dáng của Cao Lôi Hoa! Trong cái khe không có ánh sáng, dù khoảng cách mười thước cũng không nhìn thấy gì cả.

- Cái này, cái này, làm sao bây giờ.

Diệp Diễm cắn chặt răng, giận giậm chân.

- A? Đạo sư Diệp Diễm rất quan tâm ba ba nhé.

Nguyệt Nhi ở phía sau nhìn bộ dáng của Diệp Diễm khẽ bật cười.

- Ta, ta...

Diệp Diễm cắn cắn bờ môi đỏ mọng:

- Em chẳng lẽ cũng không lo lắng chút nào sao?

Nguyệt Nhi nhẹ nhàng lắc đầu:

- Ba ba chưa bao giờ làm chuyên không nắm chắc, ba ba nói có thể đi lên vậy nhất định có thể đi lên!

Diệp Diễm nhìn Nguyệt Nhi, sau đó khẽ thở dài. Nàng không biết Nguyệt Nhi từ đâu mà có lòng tin kiên định với Cao Lôi Hoa như vậy:

- Nguyệt Nhi, nếu ba ba em không đi lên mà Vong Linh Âm Phong lại tới thì sao? Vậy em làm sao bây giờ?

- Không đâu.

Nguyệt Nhi mỉm cười kiên định nói:

- Ba ba nhất định sẽ lên trước khi Vong Linh Âm Phong tới.

- Quên đi.

Diệp Diễm thở dài sau đó ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Nhi, đồng thời

không ngừng ngoái đầu nhìn về Vong Linh Âm Phong ở phía sau.

Nguyệt Nhi nhìn ánh mắt Diệp Diễm, sau đó lộ ra nụ cười...

Từ trên miệng khe nhảy xuống, lôi quang trên tay Cao Lôì Hoa lóe lên, nhanh chóng cắm ngập tay vào trong vách! Có lôi quang bo bọc thì vách đá giống như là đậu hũ vậy.

- Không tệ, xem ra vách đá phía dưới cũng giống bên trên, như vậy việc đi xuống là không thành vấn đề!

Cao Lôì Hoa cười cười, sau đó tăng tốc dùng tay kia đánh xuống bên dưới một cái lỗ, tiếp theo rút bàn tay kia ra lại đánh xuống dưới một cái lỗ nữa...

Cứ như vậy Cao Lôì Hoa một tay đục một lỗ nhanh chóng đi xuống dưới.

- Cứu mạng... có ai không... cứu tôi với... hu hu...

Cao Lôì Hoa càng lúc càng đi xuống, thanh âm phía dưới truyền tới ngày càng gần, lúc này thanh âm phía dưới truyền tới kèm theo cả tiếng khóc ở bên trong.

- Này, người bên dưới, nghe được tiếng của ta không?

Cao Lôì Hoa kêu lớn một tiếng!

- Hả?

Người phía dưới đã không có hy vọng gì, hắn cũng biết trong cái khe ở Vong Linh cốc ngoại trừ "Thánh cấp" thì không ai có khả năng xuống dưới. Nhưng hắn muốn sống sót vẫn khiến hắn kêu cứu không ngừng. Nhưng thật không nghĩ tới lại có người xuống đây! Hắn ngẩng đầu nhìn lên, vừa lúc có thể thấy được cách không xa trên đầu hắn có một tia lôi quang đang chuyển động!

- A! Có người, thực sự có người! Mau, mau tới cứu tôi!

Người phía dưới vui vẻ kêu lên.

Chỉ là trong cái khe ở Vong Linh cốc này cuồng phong liên tục, điều này khiến cho thanh âm của hắn tản mát, mà ở bên trên Cao Lôì Hoa lại không có thính lực biến thái như Nguyệt Nhi, cho nên Cao Lôì Hoa nghe từ được từ mất, chỉ có thể đoán đại khái được phương hướng của thanh âm này.

Lại đi xuống một đoạn, người bên dưới nhìn thấy lôi quang đến gần liền vui vẻ kêu lên:

- Hay quá, hay quá, tới rồi, tới rồi! Tôi ở trong này! Ngay ở bên dưới của anh!

Lúc này Cao Lôì Hoa nghe rõ thanh âm khàn khàn như vệt của hắn, có lẽ nguyên nhân là do kêu gào đã lâu! Nghe thanh âm đoán vị trí, hiện tại chắc là hắn ở ngay bên dưới mình.

- Phía dưới có đủ chỗ đặt chân không?

Cao Lôì Hoa kêu lên.

- Có. có! Nơi này còn có một gốc cây đại thụ, có thể cho vài người đứng!

Người bên dưới hưng phấn kêu lên.

- A, tốt, người đứng đó. ta xuống đến đây.

Nương theo ánh sáng lồi quang, Cao Lôì Hoa mơ hồ thấy được bóng người bên dưới. Sau đó lại lấy tay đục thêm vài cái lỗ thuận tiện nhẹ nhàng đứng trên đại thụ bên dưới.

Sau khi đứng ở trên cây, Cao Lôì Hoa không thể không than thầm người này gặp vận may quá lớn! Không ngờ rằng tại nơi tăm tối như này lại có một gốc đại thụ, thực vật sinh trưởng không thể thiếu ánh mặt trời. Nhưng trong cái khe tối đen không thấy đáy này lại có một thân cây như vậy. Cao Lôì Hoa thán phục sự quái dị của thế giới ma pháp này, đồng thời lại không thể không than thở vì vận may của người này! Điều này quả thực so với tình tiết trong tiểu thuyết võ hiệp còn cường điệu hơn! Xem ra số người này còn chưa đến lúc tuyệt diệt!

- Còn có sức không?

Cao Lôì Hoa cười nói với người này:

- Đủ sức ôm chặt vào thân ta không? Nếu còn thì ta đưa ngươi lên.

- Có thể không được.

Người nọ cười khỏ nói:

- Tay trái của ta bị trật rồi!

- Được rồi, vậy ta ôm ngươi đi lên!

Cao Lôì Hoa lắc đầu buồn bực, sau đó không đợi người nọ nói gì liền đi tới ôm hân lên!

-Anh!

Người nọ phát ra một thanh âm then thùng.

- Ô? Cơ ngực của người luyện không tồi!

Cao Lôì Hoa không khỏi lên tiếng khen:

- Không nghĩ tới ngươi gầy như vậy, cơ ngực không ngờ luyện được còn lớn hơn cả ta! Hơn nữa cảm giác không tồi!

Nói xong, Cao Lôì Hoa mười phần hâm mộ nắn nắn ngực hân. Phải nói rằng Cao Lôì Hoa tuy thực lực mạnh, nhưng hân không phải là loại cơ bắp, không có cơ ngực 'cường tráng' như người này! Đối với điều này Cao Lôì Hoa thật là hâm mộ... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 64

Diệp Diễm, Diệp Đồng

Lúc này người được Cao Lôì Hoa ôm bị đôi vuốt sói độc ác của hắn xoa nắn khiến toàn thân run lên! Trong miệng phát ra một tiếng rên rỉ khe khẽ.

- Làm sao vậy? Tay trật khớp bị đau à?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi, miệng tuy rằng là hỏi, nhưng Cao Lôì Hoa cũng không chậm, tay ôm người đó vào trong ngực nhẹ nhàng nháy về phía trước, tay kia bám chặt vào các lỗ mình đã đánh vào vách đá lúc trước. Vong Linh Âm Phong ở bên ngoài đã sắp tới, Cao Lôì Hoa không có nhiều thời gian để lãng phí, lúc này thời gian chính là sinh mạng!

- Không, không có việc gì.

Thanh âm người trong ngực hắn khàn khàn dường như chịu đau khổ rất lớn.

- Ai, ta biết người đau. Người ráng chịu một chút, bên trên còn Vong Linh Âm Phong nữa kia, hiện tại không có thời gian chữa thương cho người đau. Người kiên nhẫn một chút, sau khi ra khỏi Vong Linh cốc ta sẽ chữa trị cho người.

Cao Lôì Hoa ôm chặt người đó vào ngực, đồng thời tăng tốc độ leo lên trên.

- Cái, cái gì! Vong Linh Âm Phong?

Người trong ngực hắn nghe tin đó lại run lên:

- Người nói Vong Linh Âm Phong đến đây? Vậy người vì sao phải xuống cứu ta? Vong Linh Âm Phong chứ đâu phải trò chơi!

- À, chung quy là không thể thấy chết mà không cứu được.

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói, tốc độ leo lên lại tăng. Chỉ là ngoài miệng Cao Lôì Hoa nói rất tự nhiên, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: "Ta vốn định là thấy chết mà không cứu, chỉ tiếc không thể chịu được đôi mắt long lanh của Nguyệt Nhi khiến lòng ta xúc động mà phải xuống thôi. Ôi, lòng ta đúng là mềm yếu mà"

Người trong ngực Cao Lôì Hoa không biết hắn suy nghĩ cái gì, thấy Cao Lôì Hoa thản nhiên nói ra những lời này thì lập tức kích động vạn phần, hình tượng cao đẹp của Cao Lôì Hoa nhanh chóng được thiết lập trong lòng hắn!

- Đúng rồi, người làm sao mà rơi xuống đây?

Cao Lôi Hoa ôm hắn nhanh chóng đi lên, nhưng cảm thấy người ở trong ngực vẫn luôn run rẩy, nên nói chuyện để thay đổi sự chú ý của hắn, cũng làm cho hắn bớt đi chút đau đớn.

- Tôi một mình tới Vong Linh cốc. Vốn là muốn đi xung quanh một vòng rồi trở về, sau bị lạc đường, rồi không cẩn thận bị rơi xuống cái khe này.

Người trong ngực Cao Lôi Hoa khá ngượng ngùng nói.

- Người, người quả nhiên là may mắn!

Cao Lôi Hoa hiện tại cảm thấy người này vận may thật quá lớn, nếu hắn ngay từ đầu không rơi xuống cái khe này, có thể một lát sau sẽ chết bởi Vong Linh Âm Phong! Một câu mà nói, tiểu tử này ngày hôm nay đúng là chó ngáp phải ruồi!

Tốc độ đi lên so với đi xuống nhanh hơn đến vài lần, Cao Lôi Hoa nhanh chóng nhìn thấy được mép khe ngay trên đỉnh đầu.

- Được rồi, sắp lên rồi, tuy rằng tay người bị thương, nhưng hãy cố hết sức ôm chặt ta, ta phải nhảy lên!

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nói với người ôm trong ngực.

- Ừ.

Người kia khẽ đáp sau đó hai tay ôm chặt lấy Cao Lôi Hoa.

- Ôm chặt nhé, ta lên đây!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, đồng thời dùng sức đạp một nhát, cả người bắn mạnh lên như đạn pháo!

Người trong ngực Cao Lôi Hoa khẽ mở mắt, khi nhìn thấy lại ánh mặt trời đầu tiên mắt hắn nhìn sang Cao Lôi Hoa đang ôm mình, nam tử này sáng chói biết bao nhiêu.

Bịch một tiếng, Cao Lôi Hoa ôm người trong ngực đập mạnh trên mặt cái khe.

- Chạm đất an toàn!

Cao Lôi Hoa đắc ý cười nói.

- Hoan nghênh trở về, đạo sư Cao Lôi Hoa.

Thanh âm của mỹ nữ sư phụ Diệp Diễm vang lên ở bên cạnh, có điều ngữ điệu của nàng có chút kỳ quái! Cao Lôi Hoa nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về Diệp Diễm.

- Cô!

Vừa nhìn đến Diệp Diễm, Cao Lôi Hoa lập tức giận giữ quát lên:

- Cô muốn làm gì vậy Đạo sư Diệp Diễm!

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn Diệp Diễm! Trong mắt hắn hiện lên sát ý! Đồng thời một tia lôi quang lóe lên trên tay Cao Lôi Hoa.

Ở trước mặt hắn, Diệp Diễm đang ôm Nguyệt Nhi cười ha ha nhìn hắn, tay nàng đang đặt trên cái cổ trắng nõn của Nguyệt Nhi, còn Nguyệt Nhi thì đang trong trạng thái hôn mê.

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng, sau đó đem người trong ngực thả xuống một bên, cũng không nhìn lại hắn. Hiện tại Cao Lôi Hoa đặt toàn bộ sự chú ý của mình lên Diệp Diễm.

- Buông con gái ta, hoặc là cô chết!

Thanh âm Cao Lôi Hoa băng lãnh đến tột cùng.

- Ha ha ha, đạo sư Cao Lôi Hoa, anh thật sự tự tin quá.

Diệp Diễm trước mắt yêu kiều nở nụ cười:

- Nhưng mà con gái của anh đang trên tay ta, anh có tư cách gì nói điều kiện với ta?

- Lời ta đã nói ta không thích nhắc lại lần thứ hai!

Thanh âm Cao Lôi Hoa đột nhiên vang lên bên tai Diệp Diễm, chỉ thấy bóng người Cao Lôi Hoa lóe lên, trong nháy mắt đã hiện ra trước mặt Diệp Diễm. Đồng thời một tay cầm dao găm chém về phía Diệp Diễm, lôi quang tỏa ra trên con dao chiếu sáng cả khuôn mặt Diệp Diễm.

-Hây!

Diệp Diễm quát to một tiếng, tay phải nhanh chóng vung đoản kiếm ra. Sau đó dùng một tư thế kỳ lạ chặn trước con dao của Cao Lôi Hoa.

Keng! Một tiếng, đoản kiếm của Diệp Diễm đúng lúc chặn ngay bàn dao găm Cao Lôi Hoa, tuy nàng tiếp được một chiêu này của Cao Lôi Hoa nhưng cả người bị hắn đánh bay ra ngoài.

Cao Lôi Hoa vốn định thừa dịp nàng ở không trung cho nàng một đòn chí mạng, có điều trong tay nàng vẫn giữ chặt Nguyệt Nhi đang hôn mê, điều này làm cho Cao Lôi Hoa không thể ra tay khi nàng ở trên không trung.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa quả nhiên thông minh.

Diệp Đồng khẽ nở nụ cười:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, tổ chức chúng tôi "thành tâm" mời anh ra nhập. Sự cường đại của anh chúng ta đã biết, thế nào, có muốn cân nhắc hay không?

- Tổ chức à.

Cao Lôi Hoa day day thái dương, đột nhiên cười gian nói:

- Tiểu thư Diệp Đồng, có cho rằng ta muốn gia nhập tổ chức của cô sao? Hoặc là cô lấy cái gì đến uy hiếp ta?

- Ha ha, đạo sư Cao Lôi Hoa, đừng quên Nguyệt Nhi vẫn còn ở trên tay ta.

Diệp Đồng cười duyên.

- Chắc không?

Trên mặt Cao Lôi Hoa hiện lên nụ cười như trâu tặc:

- Cô thật sự cho rằng, tốc độ của cô có thể ngăn cản ta đoạt lại Nguyệt Nhi... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 65

Bạc Bầy Có Thể Biến Thành Người Chim

Đạo sư Cao Lô Hoa, ta biết tốc độ của anh rất nhanh.

Tay phải Diệp Đồng vung đao lên kề vào cô Nguyệt Nhi:

- Gia nhập tổ chức hay không là tùy anh, dù sao nhiệm vụ của ta là hỏi ý tứ của anh mà thôi. Bây giờ có thể cho tôi biết anh lựa chọn thế nào không?

Cao Lô Hoa cười khinh:

- Đây là thái độ lôi kéo người vào tổ chức của cô à? Cô cho rằng cô động vào con gái ta rồi ta sẽ bỏ qua cho tổ chức các cô sao?

- Ha ha, Đạo sư Cao Lô Hoa. Ngại quá, kéo anh vào tổ chức không phải ý tứ của ta.

Diệp Đồng khẽ cười nói:

- Kéo anh gia nhập tổ chức chính là ý của mấy lão già cấp trên, nếu anh không gia nhập, ta rất vui vẻ chấp hành nhiệm vụ thứ hai - tận dụng mọi khả năng tìm cơ hội giết anh.

- Ha ha! Giết ta?

Lôi quang chột lóe lên bên tay phải Cao Lô Hoa:

- Cô có thực lực này sao? Tổ chức các cô cũng quá coi thường người khác. Tổ chức gì mà thật ngu ngốc, ngay cả người nào có thể chọc người nào không cũng không biết. Vậy là các ngươi đã mất đi ý nghĩa để tồn tại!

- Ha ha, đạo sư Cao Lô Hoa. Chúng ta hiện tại không phải nói đến vấn đề tổ chức có tồn tại hay không.

Diệp Đồng nắm chặt đoản kiếm trên tay:

- Lúc này, tôi chỉ muốn biết sự lựa chọn của đạo sư Cao Lô Hoa mà thôi.

- Tốt, tốt lắm! Vậy cuối cùng ta còn muốn biết một điều, cô cùng thái tử Ifa có quan hệ gì.

Cao Lô Hoa đột nhiên híp mắt nhìn Diệp Đồng.

- A? Quan hệ của ta cùng thái tử Ifa?

Diệp Đồng cười tủm tỉm nói:

- Ta cùng hắn có thể có quan hệ gì chứ?

- Bỏ đi.

Cao Lô Hoa cười gian:

- Dù sao điều ta muốn biết đã có kết quả là được! Cô đã không còn cần thiết phải tồn tại ở trên thế giới này! Nói lời vĩnh biệt thế giới đi!

Thân hình Cao Lôi Hoa đột nhiên biến mất! Ngay sau lé chột liền ra trước mặt Diệp Đồng, hai tay Cao Lôi Hoa vươn ra đoạt lại Nguyệt Nhi trong lòng Diệp Đồng.

- Ha ha, đạo sư Cao Lôi Hoa, ta sớm biết anh sẽ làm như vậy!

Diệp Đồng bỗng ôm thân mình Nguyệt Nhi bắn ra sau, nhảy về hướng khe nứt ở bên đó.

Cao Lôi Hoa sững sốt, hẳn không nghĩ tới Diệp Đồng lại mang theo Nguyệt Nhi nhảy tới khe nứt.

- Đạo sư Cao Lôi Hoa, anh có phải là muốn nhảy xuống cứu con gái của anh hay không?

Diệp Đồng nhảy về hướng khe nứt cũng không có rơi xuống. Nàng đã là một ma đạo sĩ cho nên có thể thoải mái sử dụng Phi tường thuật bay lượn phía trên khe nứt.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, anh đã quan tâm tới Nguyệt Nhi như vậy, vậy thì xuống cứu cô bé đi! Ha ha ha ha!

Diệp Đồng cười với Cao Lôi Hoa, đồng thời tay buông Nguyệt Nhi ra.

- Không!!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, nhảy ra cái khe, ôm lấy thân thể của Nguyệt Nhi đang rơi xuống. Sau đó Cao Lôi Hoa cùng Nguyệt Nhi đồng thời rơi xuống khe nứt...

- Ha ha! Bậc sáu thì sao chứ, chỉ cần nắm được nhược điểm của hắn, cho dù là thánh cấp cũng có thể làm gì đây!

Diệp Đồng đang lơ lửng trên khe nứt đắc ý phá lên cười. Tuy rằng thực lực của Cao Lôi Hoa vượt qua sự tưởng tượng của nàng, nhưng không phải nàng vẫn giải quyết được Cao Lôi Hoa hay sao?

Dưới sự điều khiển của ngón tay Cao Lôi Hoa, một tia sét to lớn hình thành trên đỉnh đầu Diệp Đồng.

Diệp Đồng còn đang cười như điên trên không trung, nhưng đúng lúc này "Đùng!" một tiếng, một cột sét to như cột đình thành linh giáng thẳng xuống người nàng!

- Á!

Diệp Đồng há miệng, phun ra một ngụm máu tươi.

Sấm sét mang theo sức mạnh cường đại trực tiếp đi vào cơ thể Diệp Đồng, nhanh chóng hủy diệt các bộ phận trong cơ thể nàng!

- Điều này... làm sao có thể! Là ai, vì sao không có nguyên tố dao động chút nào?

Diệp Đồng ôm ngực, ngơ ngẩn nghĩ. Theo đó, thân thể của nàng bị tia sét đánh bay, bắn lên thật cao. Sau đó không biết bị đánh tới đâu nữa.

Cuối cùng, ở bên cạnh cái khe chỉ còn lại một bóng người lẻ loi, cái người được Cao Lôi Hoa cứu ngơ ngác nhìn hết thấy trước mắt. Gió nhẹ nổi lên khiến một mái tóc màu lam lất phất trước thân hình mảnh khảnh, lộ ra một khuôn mặt tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành. Đây là một khuôn mặt tinh tế của người phương đông.

Nêu Cao Lôi Hoa biết cái người mà mình gọi là nam nhân cơ ngực cường tráng không ngờ là mỹ nữ xinh đẹp như thế không biết hẳn sẽ nghĩ thế nào?

- Thế này là sao?

Mỹ nữ tóc lam có phần chưa kịp phản ứng lại, vị anh hùng rục rờ trong mắt nàng chưa từng liếc nhìn nàng một cái cứ thế rơi xuống cái khe? Nàng dõng bước đi tới bên cạnh cái khe, hai mắt ngậy ngốc nhìn vách đá bên dưới. Đột nhiên, nàng làm ra một cử động mà chính nàng cũng phải kinh ngạc, xoay người nhảy xuống dưới khe, không hề do dự, không suy nghĩ nhiều, cứ như vậy nhảy thẳng xuống dưới.

- Ta vì sao phải làm như vậy?

Cảm thụ được thân hình của mình rớt thẳng xuống dưới, nhưng nàng lại không có chút hối hận... ..

Bên kia, Cao Lôi Hoa ôm Nguyệt Nhi ở trong lòng tiếp tục rơi xuống. Giờ phút này Cao Lôi Hoa thật sự hận mình không phải là dị nhân phong hệ như vậy mới có thể cưỡi gió mà đi. Cao Lôi Hoa không biết mình đã rớt xuống bao lâu dù sao cái khe này giống như là không đáy vậy, hai người rơi xuống đã lâu, mà vẫn chưa có gì khác lạ cả!

- Xem ra đành phải chết sức thử xem!

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng, lôi quang dày đặc lần thứ hai lại lóe lên bên tay phải.

- Hây a!

Cao Lôi Hoa bỗng đẩy lôi quang ra, lôi quang thoát ra khiến không khí bị nén lại, Cao Lôi Hoa lợi dụng luồng phản lực này nhảy gần vách đá bên kia!

- Phá!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, tay phải đâm mạnh vào vách đá!

Một tiếng bùm nhỏ vang lên, tay phải Cao Lôi Hoa được lôi quang bao quanh đã tạo ra một lỗ to trên vách đá. Tay phải nhanh chóng bám chặt vào trong. Ma sát quá lớn khiến toàn bộ tay phải Cao Lôi Hoa đau nhức, xem ra cơ thịt toàn bộ tay phải đã bị xé toạc trong nháy mắt, một dòng máu tươi đang từ từ chảy ra. Nhưng cuối cùng, Cao Lôi Hoa cùng Nguyệt Nhi cũng xem như là ngừng rớt xuống.

-Phù!

Cao Lôi Hoa thở dài, tay trái ôm chặt Nguyệt Nhi, sau đó nhanh chóng dán cả người vào vách đá. Đồng thời hai chân nhanh chóng tạo hai cái lỗ, đứng vững trên vách đá.

- Cứ như này cũng không phải là biện pháp.

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài, vừa rồi tốc độ rơi xuống thật sự quá nhanh, lâu như vậy cũng không biết đã rơi xuống sâu bao nhiêu! Mà lúc này Cao Lôì Hoa lại dùng sức quá độ, muốn dùng phương pháp lúc này cứu người để đi lên chỉ e cũng không phải chuyện dễ dàng.

- Đừnđ, ồ? Ba ba? Chúng ta ở đâu đây? Vì sao lại tới như vậy?

Đúng lúc này Nguyệt Nhi ở trong lòng tỉnh lại, kêu khẽ một tiếng.

- Ách. . .

Cao Lôì Hoa đảo đảo con mắt:

- Nhi nhi, con tỉnh rồi à.

Nguyệt Nhi nhìn bốn phía xung quanh, liền phát hiện nơi này đúng là ở trong khe:

- Ba ba, chúng ta sao lại rớt xuống đây?

- A!

Cao Lôì Hoa cười khỏ:

- Trước tiên không nói tới chuyện này, Nguyệt Nhi, con là ma pháp sư, có chú ngữ Phi tường (bay lượn) gì không?

- A? Chú ngữ Phi tường?

Nguyệt Nhi nhăn mặt nói:

- Thật xin lỗi, ba ba. Con là ma pháp sư quang hệ. Ngoại trừ ma pháp sư phong hệ, các ma pháp sư hệ khác phải đạt tới bậc sáu ma đạo sĩ mới bay được.

- Ôi!

Cao Lôì Hoa buồn bực nói:

- Không nghĩ tới người có bậc bảy dị năng như ta lại phải chết ở nơi này.

- Bậc bảy?

Nguyệt Nhi nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa:

- Ba ba, ba nói, ba là bậc bảy thánh cấp sao?

- Đương nhiên, sao có thể giả chứ.

Cao Lôì Hoa nhếch miệng, ngẫu nhiên khoe ra thực lực của mình với bọn nhỏ cũng là một chuyện tương đối khoái chí!

- Ba ba, bậc bảy thánh cấp đều không phải là tự biết bay lượn hay sao? Giống như hai vị viện trưởng đều có thể sử dụng đôi cánh nguyên tố của thánh cấp để bay lượn ở không trung mà không cần mượn lực lượng gì khác!

Nguyệt Nhi buồn bực nói:

- Ba ba không biết bay sao?

- Thánh cấp sẽ biết bay sao? Ôi, ta không biết.

Cao Lôì Hoa phiền muộn nói:

- Phải làm như thế nào đây?

Nếu bản thân mình cũng là bậc bảy, vậy không có lý do không biết bay, có phải là cần chú ngữ gì hay không?

- Ba ba, một khi trở thành bậc bảy, đôi cánh nguyên tố cùng với bay lượn

đều tự động học được, đây là bản năng. Hoàn toàn không cần người dạy mà?
Nguyệt Nhi buồn rầu cực kỳ nói.
- Ặc!
Cao Lôi Hoa nuốt nước bọt, mình là dị nhân mà, có giống đầu khí và ma pháp đâu... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 66

Chuyện Xưa Của Vú Em

Ba ba, bây giờ chúng ta tính sao đây?

Nguyệt Nhị khẩn trương ôm chặt cơ thể Cao Lôi Hoa, khẽ hỏi.

- Phù, còn có thể làm gì? Hắc, yên tâm đi, trước tiên chúng ta nghỉ ngơi một chút. Đợi sau khi ba khôi phục một chút sức lực, chúng ta từ từ leo lên trên, rồi cũng ra được thôi.

- Dạ, được rồi, vậy ba nghỉ ngơi chút đi, con tự mình bám lấy vách đá để ba đỡ mệt. Nguyệt Nhị ngoan ngoãn đưa tay ra bám lấy lỗ hồng trên vách đá, giảm bớt gánh nặng cho Cao Lôi Hoa.

- Ủ!

Cao Lôi Hoa mỉm cười, tay phải hấn vẫn ôm chặt lấy Nguyệt Nhị phòng ngừa nó không cẩn thận rơi xuống. Nhìn khe sâu thăm thẳm không thấy đáy, Cao Lôi Hoa tức tối cắn chặt răng. Tất cả những thứ này đều do cái tổ chức quỷ gió chó má gì đó ban cho. Tất cả những thứ này đợi sau khi mình ra ngoài phải trả lại cho chúng gấp mười lần dĩ nhiên không quên có thêm khuyến mãi. Dám đem Cao Lôi Hoa vùi dập tan nát cỡ này, thật là ăn gan hùm mà. Chỉ cần lần này ra ngoài, chắc chắn cho chúng mở to mắt chó, nhìn cho thật rõ cái gì thì không thể chọc tới. Chọc tới người không nên chọc sẽ có hậu quả như thế nào.

- Ba, ba thật sự là thất bại sao?

Nguyệt Nhị buồn chán nhỏ giọng hỏi.

- Đó là đương nhiên.

Cao Lôi Hoa thản nhiên đáp.

- Vậy sao ba lại không thể bay? Con thấy bộ dạng ba là lôi thuộc tính, lẽ ra có thể sinh ra một đôi cánh lôi điện mà?

Nguyệt Nhị nghi vấn hỏi.

- Đôi cánh lôi điện?

Vừa nghe tới cái này, Cao Lôi Hoa tức thời liền nghĩ tới bộ dáng mình sau lưng mọc ra một đôi cánh chim, “Ui” Cao Lôi Hoa không rét run một chập, vậy không phải là thành người chim rồi sao. Chính là một trong những thứ mà bình sinh Cao Lôi Hoa ghét nhất trên đời.

- Vâng, đôi cánh lôi điện! Giống như đôi cánh của đại nhân Solomond viện trưởng học viện, sau khi mở ra lôi quang lấp lánh lung linh đẹp trai ngất trời luôn!

Nguyệt Nhị hưng phấn “giới thiệu” sản phẩm:

- Nghe viện trưởng đại nhân nói, chỉ cần sau khi bước vào Thánh giai, thì có thể tiến tới giao lưu với thiên nhiên, sau đó thì có thể sinh ra đôi cánh lôi nguyên tố như vậy!

- Đẹp trai?

Cao Hoa Lôi cười quái dị một tiếng, trong đầu hiện ra bộ dáng một lão già đầu bạc râu bạc cùng “Cặp” cánh chim màu trắng, tiếp đó trên cánh chim còn có lôi quang lấp lánh. Vậy cũng kêu là đẹp à? Thánh thần thiên địa ới ời. Cao Lôi Hoa liền tưởng đến vậy liền cười quái đản.

- Uy, đợi chút!

Cao Hoa Lôi bỗng nhiên không tiếp tục cười nữa, chuyển sang nghiêm túc nhớ lại lời của Nguyệt Nhị: “Cùng thiên nhiên tiến hành giao lưu? Sau đó thì sinh ra ‘Đôi cánh nguyên tố’? Tiếp đó thì có thể tùy ý bay lượn trên không trung?”

- Ừm, đúng vậy, cùng thiên nhiên giao lưu đấy. Chính miệng viện trưởng đại nhân nói mà! Thật là đẹp ngất ngây luôn!

Nguyệt Nhị hưng phấn nói với Hoa Lôi.

“Thiên nhiên? Cảnh giới” Trong đầu Cao Lôi Hoa không ngừng nghĩ tới mấy từ này, dần dần hấn chìm vào trong trầm tư.

Nhớ lúc còn ở địa cầu, Cao Lôi Hoa rất yêu thích võ thuật cổ truyền Trung Hoa. Nhưng do hắn là người dị năng, nên nội công huyền ảo của Trung Hoa cũng vì thế mà vô duyên với hắn.

Chẳng qua điều đó không thể ngăn cản lòng ham mê đối với võ thuật cổ truyền của Cao Lôi Hoa. Đã không cách nào luyện tập nội công, Cao Lôi Hoa liền chuyên tâm học tập một số diệu chiêu thần kì, điều này trái lại càng khiến Cao Lôi Hoa được lợi không ít. Ví như một chiêu “Phá Sơn Không” của Cao Hoa Lôi chính là cải biên từ quyền kĩ tinh diệu “Cách Sơn Đả Ngưu”.

Nhớ lại có một năm, Cao Hoa Lôi đại biểu tổ 13 đến Thiếu Lâm Tự làm khách. Xuất phát từ lòng đam mê võ thuật, Cao Hoa Lôi thỉnh cầu phương trượng đại sư trong chùa để hắn xem tuyệt kĩ của Thiếu Lâm Tự. Phương trượng đại sư đương nhiên cũng đáp ứng, thời đại này của Cao Hoa Lôi không phải như cổ đại, các môn các phái tuy cũng có độc môn bí kíp của mình, nhưng cũng không giống dạng như lúc trước đem võ công của mình cất dấu không cho người khác xem.

Được phương trượng đại sư dắt đi, Cao Lôi Hoa may mắn được đến Tàng Kinh Các Thiếu Lâm trong truyền thuyết, sau đó cùng phương trượng đại sư xem một số tuyệt kĩ thần công của Thiếu Lâm.

Nhớ khi đó lúc đang xem các tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, Cao Hoa Lôi phát hiện mỗi một loại tuyệt kỹ Thiếu Lâm đều yêu cầu người luyện công chú ý đến “Tâm cảnh” nhiều hơn các điều khác, chỉ có “Tâm cảnh” đi lên mới có thể đạt tới cảnh giới cao nhất của võ thuật.

Lúc đó Cao Lôi Hoa rất là nghi hoặc liền hỏi phương trượng đại sư:

- Võ kỹ, chỉ cần chịu khổ luyện đều có thể thành công mà? Vậy ở đây cái gọi là “Tâm cảnh” lại là gì nữa?

Trong quan điểm của Cao Hoa Lôi, võ kỹ là hiểu biết, vận dụng kỹ xảo, còn cái gọi là tâm cảnh kia là gì Cao Hoa Lôi thật sự chưa hiểu được.

Phương trượng lúc đó mỉm cười, sau đó chỉ bên ngoài cười nói:

- Tâm cảnh này, nói thì huyền diệu, kì thật khi đã bắt đầu hiểu rõ ra thì cũng không khó như vậy. Cái gọi là tâm cảnh, chính là chỉ quan hệ giữa con người và thiên nhiên mà thôi. Tâm cảnh này cũng chỉ có ngộ mới có thể lý giải! Chỉ cần ngộ ra được, thiên hạ bao la kia không có chỗ nào thí chủ không thể đi!

Cao Lôi Hoa khi đó vẫn không hiểu được, trong tiềm thức hắn vẫn cho rằng tu vi võ kỹ, chỉ cần chịu bỏ công sức khổ mới là đạo lý sống. Về phần ngộ đạo gì đó, tâm cảnh v.. v... Cao Lôi Hoa khi vừa bắt đầu thì đã không xem trọng. Thiên hạ bao la không có nơi nào không thể đi? Cao Lôi Hoa nghĩ phương trượng đại sư hơi “chém” nên cũng chỉ cười cho qua.

Nhưng chính vào lúc này, Cao Lôi Hoa đột nhiên minh bạch. Ngộ, tính quan trọng của một chữ này.

Cảnh giới cao nhất của võ đạo là võ phá hư không. Dùng võ đắc đạo! Nhưng nếu chưa lĩnh ngộ được vậy thì làm sao nói tới võ phá hư không? “Ngộ”, là phải ngộ ra pháp tắc của tự nhiên trong trời đất, lấy võ kỹ sở học của mình làm cơ bản cộng thêm lĩnh ngộ các loại võ đạo khác, một khi đã ngộ ra thì cũng có thể nắm giữ pháp tắc tự nhiên đó.

Cao Lôi Hoa mơ hồ nhận ra bản thân mình nên làm như nào!

Hắn im lặng nhắm mắt lại không động đậy. Trong lòng Nguyệt Nhi dường như cũng cảm giác được Cao Hoa Lôi muốn làm gì, cũng liền im lặng ở trong lòng Cao Hoa Lôi không nhúc nhích.

Cao Lôi Hoa nhắm mắt, tĩnh lặng cảm thụ lôi điện xung quanh. Lúc trước bởi vì Cao Lôi Hoa là dị năng nhân, hắn trời sinh đã có thể nắm giữ lôi điện. Nhưng cũng chính vì vậy mới khiến hắn bỏ sót quan hệ với lôi điện. Lôi điện, cũng chính là một bộ phận của thiên nhiên, Cao Lôi Hoa bỏ sót mối quan hệ với lôi điện, cũng chính là bỏ sót mối liên hệ với thiên nhiên rồi!

Tĩnh lặng, sau khi Cao Lôi Hoa nhắm mắt, từng tia lôi quang ở xung quanh Cao Lôi Hoa

hội tụ lại, chui vào cơ thể Cao Lôi Hoa, một lúc sau lại từ cơ thể Cao Lôi Hoa chui ra.

Rất nhanh, Cao Lôi Hoa liền mở mắt ra. Lúc này, đôi đồng tử màu đen

của hắn lại lóe lên một ít tia lôi quang màu tím quỷ dị. Trong cái khe tăm tối này hiện ra đặc biệt yêu dị.

- Ba, vừa rồi ba làm sao vậy?

Nguyệt Nhị thấy Cao Lô Hoa mở mắt ra liền nghi hoặc hỏi.

- Khả khả! Vừa rồi nhắm mắt suy nghĩ một vài thứ, bây giờ nghĩ thông rồi! Nguyệt Nhị, con nhìn cho rõ nhé! Ba sẽ cho con xem một thứ!

Cao Lô Hoa cười nói với Nguyệt Nhị.

- Cha, xem cái gì?

Nguyệt Nhị nghi hoặc hỏi.

- Nhìn cho kĩ!

Cao Lô Hoa mỉm cười, rồi ôm Nguyệt Nhị nhảy mạnh về phía sau, mang Nguyệt Nhị tách khỏi vách đá đang bám nhờ vào đó để thoát thân.

- Á? Ba...ba muốn làm gì vậy?

Nguyệt Nhị kinh ngạc hỏi. Mặc dù kinh ngạc nhưng lại không hoảng loạn. Bởi vì Nguyệt Nhị tin tưởng Cao Lô Hoa làm việc luôn có nguyên nhân của mình.

- He He!

Cao Hoa Lô cười.

- Mở ra!

Hắn quát lên một tiếng, tiếp đó lôi quang toàn bộ bầu trời giống như nước chảy vậy, nhanh chóng tụ hội phía sau lưng Cao Lô Hoa. Trong lúc Nguyệt Nhị tròn mắt há hốc mồm thì sau lưng Cao Lô Hoa hình thành một đôi cánh hoàn toàn do lôi điện tạo thành. Lúc lôi điện lưu động vang lên tiếng xẹt xẹt không ngừng bên tai.

Cao Lô đắc ý cười vang, sau đó nhìn cánh điện sau lưng mình. Còn may không phải loại cánh của người chim như trong tưởng tượng của mình, nếu như là cánh của người chim mà nói thì chắc là Cao Lô Hoa sẽ điên lên mất. Hắc hắc.

Nhìn đôi cánh lôi quan sau lưng mình, Cao Lô Hoa hài lòng gật gật đầu. Đôi cánh này rất lớn, lúc giương cánh ra còn rất đẹp, nếu như hiện tại đang ở địa cầu, nói không chừng còn có thể thu hút sự chú ý của một đám các MM (1).

Giương đôi cánh điện ra cả cơ thể của Cao Lô Hoa nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung. Đôi cánh lôi điện to lớn chậm chậm vỗ nhẹ, điện quang trên cánh giống như dòng nước nhẹ nhàng lưu động. Tức thời làm Cao Lô Hoa sinh ra một loại cảm giác tuyệt vời không diễn tả bằng lời được.

- Ba à, ba đẹp trai quá!

Nguyệt Nhị thật lòng tán thưởng một tiếng.

- Hắc hắc, không ngờ rằng tùy tiện thử một chút, cũng thật sự có thể bay rồi.

Cao Lô Hoa đắc ý cười cười:

- Bám chặt lấy ba, Nguyệt Nhị. Chúng ta phải lên trên, phỏng chừng Vong Linh Âm Phong cũng gần tới rồi. Chúng ta phải tranh thủ thời gian thôi!

- Vâng!

Nguyệt Nhị hạnh phúc đáp một tiếng, ôm chặt lấy Cao Lô Hoa. Ba ba là thất giai nhé, có núi cao dựa rồi. Sau này ta thấy ai không thuận mắt thì ta đập bẹp hẳn làm bánh thịt, có ông cha thất giai phía sau chống lưng, sợ đêch gì bố con nhà nào.

Nguyệt Nhị thâm tự sướng trong đầu.

- Hắc Hắc! Gần lên rồi!

Cao Lô Hoa mỉm cười, mang theo Nguyệt Nhị như hóa thành lôi quang màu tím xông lên trên. Hiện giờ, trong đầu Cao Lô Hoa đã bắt đầu ngẫm nghĩ phương pháp sau này làm sao “báo đáp” cái gọi là tổ chức kia. Muốn tìm được tổ chức kia cũng rất đơn giản, nói không chừng có thể từ trên người tên thái tử Ifa kia hạ thủ. Cao Lô Hoa cười nham hiểm, sở dĩ nhận định thái tử Ifa là nhân vật mấu chốt là do một kiếm Diệp Đồng ngăn cản tay đao của Cao Lô Hoa. Tư thế của Diệp Đồng khi dùng kiếm đỡ đao găm của Cao Lô Hoa với giống y hệt tư thế tên hắc y nhân bên cạnh thái tử đón đỡ đao chặt thịt của Cao Lô Hoa khi gặp thái tử Ifa lần đầu tại nhà Tĩnh Tâm. Tư thế này sau khi Cao Lô Hoa nhìn một lần liền nhớ kỹ trong đầu, bởi vì tư thế của chiêu thức này khá là đặc biệt.

Cũng chính vì vậy, từ điểm này nhìn ra tên hắc y nhân bên cạnh thái tử Ifa chắc chắn là cùng với cái gọi là tổ chức kia có liên hệ nhất định. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng tư thế này là chiêu thức thông dụng của đại lục. Điều này chỉ cần sau khi ra ngoài hỏi Tĩnh Tâm một chút là có thể biết được. Nếu như là tư thế đặc biệt của tổ chức bọn chúng mà nói, hắc hắc, Nụ cười của Cao Lô Hoa trở nên thập phần sáng láng nhưng không kém phần gian ác.

- Ba ba!

Lúc Cao Lô Hoa đang ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời của cái tổ chức kia đồng thời ngẫm nghĩ linh tinh làm thế nào hành hạ chúng, Nguyệt Nhị ở trong lòng bỗng nhiên lắc lắc tai của mình sau đó gọi to:

- Ba, con nghe thấy tiếng một người rơi xuống!

- Cái gì? Có tiếng người rơi xuống? Ở đâu?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Ở đó!

Nguyệt Nhị chỉ chỗ phát ra tiếng xé không khí lúc người kia rơi xuống.

- Được, hôm nay xem ra phải làm việc thiện nữa rồi!

Cao Lô Hoa mỉm cười, đồng thời nhanh chóng bay tới chỗ Nguyệt Nhị chỉ. Hiện giờ tâm tình Cao Lô Hoa đang tốt, cứu một người nữa cũng là tiện tay mà thôi.

Chỉ là lúc này Cao Lôi Hoa lại không biết rằng, ở trên đỉnh đầu của họ, Vong Linh Âm Phong khiến mọi người phải biến sắc đã đại giá quang lâm....

(1) MM: các chị em xinh đẹp.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 67

Vừa Thoát Ổ Sói Lại Rơi Vào Hang Hổ.

Mặc dù là ở dưới đáy khe tắm tối không thấy ánh mặt trời, nhưng hai mắt lấp lánh lôi quang của Cao Lôì Hoa lại có thể thấp thoáng nhìn rõ một số vật thể xung quanh. Thuận theo hướng Nguyệt Nhị chỉ, Cao Lôì Hoa lơ mơ nhìn thấy một hình bóng nhỏ xíu đang rơi thẳng xuống.

- Thấy rồi, được rồi, Nguyệt Nhị con nắm cho chắc! Ba phải qua đó!

Cao Lôì Hoa dặn dò Nguyệt Nhị một tiếng, đồng thời tay trái đang ôm Nguyệt Nhị bùng lên một chùm lôi quang, dưới sự khống chế của Cao Lôì Hoa, lôi quang nhanh chóng hình thành một tấm bình phong lôi điện bao bọc cả người Nguyệt Nhị lại. Như vậy cho dù tốc độ bay lượn của Cao Lôì Hoa có nhanh hơn nữa cũng sẽ không làm Nguyệt Nhị chịu áp lực quá lớn.

Chuẩn bị xong hết mọi thứ, đôi cánh hoa lệ sau lưng Cao Lôì Hoa nhẹ vỗ, trong nháy mắt tốc độ Cao Lôì Hoa liền tăng tới mức cao nhất. Sau khi có đôi cánh điện Cao Lôì Hoa ý thức được tốc độ hiện giờ của mình còn nhanh hơn vài phần so với tốc độ nhanh nhất của mình trước đây.

Cơ hồ trong nháy mắt, Cao Lôì Hoa đã vượt qua cự ly mấy trăm thước xuất hiện ở bên cạnh chỗ bóng đen đang rơi xuống kia.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa bản thân cũng sững sốt: “Tốc độ thật là nhanh.” Cao Lôì Hoa mỉm cười, tiếp đó tay phải nhắc lên ôm lấy bóng người đang rơi xuống.

Tay phải Cao Lôì Hoa vừa đưa ra như vậy, rất khéo kẹp người này lại, sau đó ôm lấy bộ ngực của người này.

- Ồ? Cơ ngực thật là cường tráng!

Cao Lôì Hoa thêm lần nữa cảm thán:

- Cơ ngực có cảm giác tốt như vậy, thì ra là cậu, tiểu huynh đệ ngực to!

Cao Lôì Hoa tám tắc khen ngợi thành tiếng:

- Ta nói rồi, người có cơ ngực tốt như vậy trừ tiểu huynh đệ ra chắc cũng không có người khác!

- Ui da.

Người nằm trong lòng Cao Lôì Hoa phát ra một tiếng rên rỉ, trong một thoáng rơi xuống đó nàng hầu như đã không còn hy vọng gì nữa. Nhưng

chính vào lúc này nàng lại nhìn thấy một tia lân quang lập lòe hướng về phía mình. Sau đó nàng liền nhìn thấy hình tượng nam tử chói lọi trong tim mình như là thiên thần xuất hiện bên cạnh mình. Tiếp đó nàng thấy nam nhân cường đại này đưa tay phải ra hướng về phía nàng.

Tức thời, nàng kích động vô cùng. Chẳng qua rất nhanh sau đó, Cao Lôi Hoa liền thốt lên câu nói xém chút nữa đã khiến nàng ói máu mà chết.

- Uy! Cơ ngực thiết cường tráng nha!

Và rồi, nàng liền cảm thấy bàn tay nhám của Cao Lôi Hoa một lần nữa lại ‘bám’ lên ngực mình... Thảm rồi!

Nàng không ngờ rằng mình lại bị Cao Lôi Hoa quang minh chính đại phi lễ tới tận lần thứ hai. Điều khiến nàng buồn bực nhất đó là Cao Lôi Hoa bây giờ lại còn chưa nhận ra cơ thể nữ nhi của nàng? Cơ ngực to? Nàng thậm chí cười khò, trên thế giới này có tên nam nhân nào cơ ngực có thể luyện tới trình độ như thế này ư!

Thật ra, điều này cũng không thể hoàn toàn trách Cao Lôi Hoa. Trước tiên, chỗ này là ở trong một cái khe lớn tăm tối không mặt trời, cho dù là hiện giờ Cao Lôi Hoa cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một số đồ vật, cho nên Cao Lôi Hoa căn bản cũng không nhìn rõ hình dáng nàng là như thế nào nữa. Cộng thêm âm thanh nàng do hô cứu mạng nên đã khàn cả giọng rồi, Cao Lôi Hoa cũng không từ trong giọng nàng mà nghe ra được gì. Đủ các yếu tố như vậy khiến Cao Lôi Hoa không thể đem nàng và nữ nhân liên hệ lại với nhau...

- Tiểu huynh đệ, sao cậu lại rơi xuống vậy?

Cao Lôi Hoa cười nói với người ở trong vòng tay.

- Ta, ta, ta không cẩn thận rơi xuống.

Người kia cắn răng xấu hổ nói, chả nhẽ lại nói toẹt ra rằng do ta thấy người rơi xuống nên ta không biết mình đang nghĩ gì liền nhảy xuống theo.

- Tiểu huynh đệ à, sao cậu lại không cẩn thận như vậy!

Cao Lôi Hoa lắc lắc đầu, trong lúc nói tay Cao Lôi Hoa cũng không khỏi tự chủ bóp bóp ‘cơ ngực cường tráng’ kia của nàng, tán tưng:

- Cơ ngực của tiểu huynh đệ thật khiến người hâm mộ đó! Nếu như ta có thể luyện được ngực to như thế thật là tốt biết bao!

Cao Lôi Hoa nói hâm mộ vạn phần, bởi vì bộ dáng hiện giờ của Cao Lôi Hoa ước chừng khoảng hai mươi tuổi, cơ thể lại trắng trẻo sạch sẽ, điều này rất dễ khiến người ta nghĩ rằng hắn là tên công tử bột, cho nên đó là nguyên nhân Cao Lôi Hoa khát vọng trở thành người đàn ông cơ bắp.

Người trong lòng rên rỉ “thống khổ” một tiếng, nhưng vừa nghe được lời của Cao Lôi Hoa nàng suýt nữa thì muốn cười phá lên. Luyện thành cơ ngực cường tráng như vậy? Trong đầu nàng hiện ra hình dáng Cao Lôi Hoa có thêm cặp núi đôi của nữ nhân.

- Ôi, xin lỗi tiểu huynh đệ. Ta lại quên tay của cậu bị thương.

Cao Lôi Hoa nghe thấy người trong lòng phát ra tiếng rên rỉ ‘thống khổ’ liền nhớ ra tiểu huynh đệ này còn đang bị thương!

-

‘Tiểu huynh đệ’ trong lòng Cao Lôi Hoa hiện giờ không biết nói gì.

- Đúng rồi, tiểu huynh đệ, cậu tên là gì?

Cao Lôi Hoa vừa chậm chậm tăng tốc độ bay, vừa hỏi:

- Cứu cậu hai lần rồi còn chưa biết tên của cậu nữa.

- Ta tên Mã.. Uhm, gọi ta là Tiểu Tam đi,

Nàng vốn là muốn nói gì đó nhưng rồi nhanh chóng chữa lại.

- Ô, Tiểu Tam à.

Cao Lôi Hoa nói:

- Giới thiệu cho người một chút, tên ta là Cao Lôi Hoa, còn cô bé ta đang ôm là con gái của ta, Nguyệt Nhị.

- Con gái?

Vừa nghe Nguyệt Nhị lại là con gái của Cao Lôi Hoa, thanh âm khàn khàn của Tiểu Tam mang theo nghi hoặc hỏi:

- Ta thấy Cao đại ca hình như cũng rất trẻ mà.

- Thì sao chứ? Còn trẻ thì không thể có con sao?

Cao Lôi Hoa cười trêu ghẹo nói.

- Nhưng, ta thấy Cao Lôi Hoa đại ca nhiều nhất mới chỉ hai mươi tuổi. Còn hình dạng con gái người hình như cũng hơn mười tuổi rồi.

Tiểu Tam nghi hoặc nói, lúc ở trên khe núi, Cao Lôi Hoa tuy không thấy rõ hình dáng của nàng. Nhưng nàng thì thấy rõ ràng hình dáng của Cao Lôi Hoa và Nguyệt Nhị.

- Ừm, ba phát sinh quan hệ với mẹ ta lúc sáu tuổi.

Nguyệt Nhị ở bên cạnh trầm mặc hồi lâu bỗng táo bạo thốt ra một câu làm Cao Lôi Hoa muốn sặc máu mũi.

- Hức!

Cao Lôi Hoa buồn bực rên một tiếng, hắc không biết vì sao Nguyệt Nhị đột nhiên nói ra một câu như vậy. Sáu tuổi, hắc, sáu tuổi thì Cao Lôi Hoa còn không biết nam và nữ có gì khác nhau nữa là!

Trong mắt Nguyệt Nhị thoáng qua chút ranh mãnh, Cao Lôi Hoa không nhận ra Tiểu Tam trên tay phải là nữ nhân nhưng không có nghĩa là Nguyệt Nhị không nhận ra. Giọng nói Tiểu Tam tuy khàn khàn, nhưng chỉ thoáng một cái là Nguyệt Nhị có thể nghe ra trong thanh âm này có chứa một loại cảm xúc đặc biệt thuộc về nữ nhân. Hơn nữa mũi của Nguyệt Nhị còn hơn là mũi cún con nên dễ dàng ngửi thấy hương thơm thoang thoảng từ trên người Tiểu Tam, điều này khiến Nguyệt Nhị càng chắc chắn với ý nghĩ Tiểu Tam là nữ nhân. Sau cùng, khi Cao Lôi Hoa ôm lấy Tiểu Tam, nhờ vào ánh sáng ‘đôi cánh lôi điện’ trên lưng Cao Lôi Hoa phát ra, Nguyệt Nhị càng thấy rõ khuôn mặt mỹ lệ của Tiểu Tam. Đã là nữ nhân, vậy thì đại biểu cho nguy cơ

tiềm tàng. Vì không để giữa Cao Lôi Hoa và Tiểu Tam phát sinh mối quan hệ vượt tình hữu nghị, Nguyệt Nhị chuẩn bị dành cho Tiểu Tam một đòn thật nặng.

- Sáu, sáu tuổi?

Trong lời nói của Tiểu Tam mang theo kinh ngạc, tiếp đó nàng xấu hổ mỉm cười:

- Ôi, không ngờ Cao Lôi Hoa đại ca lại “lớn mạnh” như vậy đó.

- Sặc!

Cao Lôi Hoa nghe xong lời của Tiểu Tam suýt nữa cắn đầu xuống đất. Sáu tuổi cùng người khác phát sinh quan hệ mà kêu mạnh mẽ. Tay trái Cao Lôi Hoa ôm Nguyệt Nhị khẽ nhéo một cái trên cái mông nhỏ của Nguyệt Nhị.

- He he, ba của ta luôn mạnh mẽ.

Nguyệt Nhị nhích nhích cái mông nhỏ, đắc ý nói với Tiểu Tam.

- Hơ hơ.

Tiểu Tam cười hai tiếng. Trong bóng tối, ánh mắt Tiểu Tam thoáng qua một chút thất lạc. Nói thật, nàng đã hai mươi tám tuổi rồi nhưng mà không hiểu gì về chuyện quan hệ nam nữ, nàng nào đâu biết rằng nam nhân sáu tuổi mới chỉ sử dụng được chức năng đầu tiên của “súng” – phun nước, chứ nói gì tới việc phát sinh quan hệ với nữ nhân? Nghe Nguyệt Nhị nói vậy, mà Cao Lôi Hoa cũng không giải thích gì, nàng liền tưởng rằng chuyện này là thật.

Cao Lôi Hoa đã cứu nàng hai lần, hình ảnh mạnh mẽ của Cao Lôi Hoa đã lưu lại trong tim nàng. Nhưng mà bây giờ nàng lại nghe thấy Cao Lôi Hoa là người đã có con, trong lòng nàng cảm thấy có chút mất mát. Trước đây, có không ít nam nhân bị vẻ đẹp của nàng hấp dẫn, ngàn dặm xa xôi chạy tới cầu hôn nàng. Tiếc rằng nhãn quang của nàng quá cao, không nhìn được một nam nhân nào. Hiện giờ thật vất vả mới gặp được một nam nhân, lại phát hiện hẳn ngay cả con cũng đã có. Phù, Tiểu Tam nhẹ nhàng thở dài một hơi. Mình và hẳn chỉ có thể nói là hữu duyên vô phận.

Trong nhất thời, Tiểu Tam ngây ngốc thu người nằm trong lòng Cao Lôi Hoa không nói một lời. Tiểu Tam không nói, Nguyệt Nhị cũng trầm mặc.

Cao Lôi Hoa buồn bực lắc lắc đầu, ôm lấy hai người tăng tốc độ bay lên trên.

Ở trong vòng tay hẳn, Tiểu Tam khẽ ngẩng mặt lên dịu dàng nhìn nam nhân đang ôm nàng. Lại nhìn đôi cánh lôi điện đại biểu cho Lôi hệ thánh giai sau lưng Cao Lôi Hoa. Nàng khẽ thở dài một hơi, tay len lén xoa mái tóc dài của mình ra, mái tóc buông xuống khó khăn lắm che lấp khuôn mặt xinh đẹp của nàng, chỉ lộ ra cái mũi và đôi môi gợi cảm.

- Được rồi, tới gần rồi. Phải lên trên rồi.

Cao Lôi Hoa nào đâu biết được ý nghĩ phức tạp của Nguyệt Nhị và Tiểu

Tam, nhìn thấy lòi ra ở trước mắt Cao Lôì Hoa hưng phấn hét lớn một tiếng nhắc nhở hai người.

- Ừm.

- Ừm.

Hai người đồng thời khẽ đáp.

- Ha ha, ra ngoài rồi!

Đôi cánh phía sau của Cao Lôì Hoa vỗ vỗ thật mạnh! Trong nháy mắt, một tia lòi quang liền từ trong khe lướt ra, nhanh chóng xông thẳng lên bầu trời!

Ngay khi luồng lòi quang này xông ra khỏi khe hở, Vong Linh Âm Phong cũng thập phần xảo hợp với tốc độ không nhanh không chậm vào tới cái khe kia....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 68

“Suy” Đây Là Cái Nhân Sinh Ra Phúc

Biết chữ “Suy” viết thế nào không? Cao Lô Hoa bây giờ đã thật sự hiểu được ý nghĩa chân chính của từ “Suy” rồi! Đồng thời Cao Lô Hoa không khỏi cảm thán sự vĩ đại của các tổ tông, các tổ tông phát minh ra chữ Hán vĩ đại!

Nửa trên chữ “Suy” (衰) trong chữ Hán chính là nửa phần trên của chữ “Cao” (高) trong “Cao hứng” (高兴) cộng thêm một nét ngang, ý nghĩ từ “Suy” này có thể hiểu là lúc mà người “cao hứng” nhất tặng cho người một đao. Tiếp nửa phần dưới của từ “Suy” (衰) là nửa chữ dưới từ “Y” (衣) trong “Y phục” (衣服), ý nghĩa chính là không chỉ muốn chém người một đao mà còn muốn lột hết y phục của người!

Có thể thấy được tổ tiên hắc là đã sớm gặp rồi mới phát minh đây! Chính nghĩa của từ “Suy” chính là vào lúc người vui vẻ nhất chém người một đao, lại nhân lúc cháy nhà hôi của lột hết quần áo của người!

Cao Lô Hoa hiện giờ chính là có cảm giác này! Thật vất vả hưng phấn xông ra khỏi cái khe, đang lúc vui sướng nhất, bỗng lại phát hiện một thứ gì đó đen kịt đang cuốn về phía hắc! Tới khi hắc kịp phản ứng lại thì đã quá trễ rồi, cái thứ màu đen kia đã tới trước mặt hắc!

- Mẹ kiếp, đây là cái gì!

Cao Lô Hoa mở mắt thật to nhìn, con lốc màu đen này chính là ‘Vong Linh Âm Phong’ mà ai ai nhắc tới cũng biến sắc!

- Ba ba, là Vong Linh Âm Phong.

Thân thể Nhuyết Nhị hơi run run, sống ở Quang Minh đế quốc, có ai mà không biết sự tồn tại của Vong Linh Âm Phong! Vong Linh Âm Phong, chỉ cần là đụng phải nó thì sẽ bị nó hút sạch sức sống, sau đó lại trở thành một thành viên vong linh của Vong Linh Cốc! Sự khủng bố của Vong Linh Âm Phong đã ăn sâu vào tận tâm khảm mỗi một người dân Quang Minh đế quốc.

Tiểu Tam được Cao Lô Hoa ôm bên tay phải khuôn mặt cũng tái nhợt, sự khủng bố của Vong Linh Âm Phong đã khắc sâu vào xương cốt của tất cả mọi người! Ai mà không sợ?

Cao Lô Hoa cắn chặt răng trơ mắt nhìn Vong Linh Âm Phong, đã không

còn chạy kịp rồi!

- Ba ba, chúng ta sẽ chết sao?

Nguyệt Nhị ôm chặt lấy Cao Lôì Hoa, trong lời nói của nàng lộ ra sự sợ hãi. Tiêu Tam tuy không nói gì, nhưng cơ thể nàng ép sát vào người của Cao Lôì Hoa mà run rẩy.

- Đừng sợ, không phải chỉ là một con lóc thôi sao! Cao Lôì Hoa ta từ khi xuất đạo đã biết sợ cái gì đâu! Đạn hạt nhân ta cũng thử qua rồi, sợ gì một con lóc!

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ an ủi hai người trong lòng mình. Chẳng qua Cao Lôì Hoa nói thì dễ nghe, nhưng bản thân hắn cũng không chắc lắm.

Giữa không trung, hai tay Cao Lôì Hoa ôm chặt hai người, đôi cánh lớn sau lưng vỗ chầm chậm, lôì quang như dòng nước chuyển động theo nhịp cánh vỗ.

- Hây! Lôì!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, từng tia lôì quang đột ngột xuất hiện, chắn ngay trước mặt Cao Lôì Hoa. Vong Linh Âm Phong đang cuốn tới Cao Lôì Hoa tạm thời bị cản lại.

Thế nhưng Cao Lôì Hoa lại thở dài một tiếng, dị năng lôì hệ lấy tấn công làm chủ, nếu dùng để phòng ngự thực sự là rất miễn cưỡng.

Cao Lôì Hoa cúi đầu nhìn hai người trong vòng tay, ôm hai người hành động rất là bất tiện.

- Lôì, kén!

Cao Lôì Hoa lại hét vang một tiếng, hai tay khê động, lôì quang trên tay cấp tốc tạo thành hai cái kén bao phủ Nguyệt Nhị và Tiêu Tam. Hai tay Cao Lôì Hoa lần lượt vung lên, kén lôì chứa hai người được lôì quang bao phủ liền bay lơ lửng phía sau Cao Lôì Hoa.

- Phù!

Cao Lôì Hoa hít sâu một hơi, đôi cánh lôì điện sau lưng lại tiếp tục vỗ nhẹ, từng tia lôì quang trong thiên nhiên bị đôi cánh lôì điện hút vào, sau đó lại bổ sung sự tiêu hao năng lượng của Cao Lôì Hoa. Đôi cánh nguyên tố ngoại trừ dùng để bay lượn thì tác dụng lớn nhất chính là bổ sung năng lượng hao tổn của chủ nhân.

Nhưng hiện giờ năng lượng mà đôi cánh lôì điện hút vào chỉ đủ cho Cao Lôì Hoa tiêu hao vào hai cái kén lôì phía sau.

Bây giờ Cao Lôì Hoa chỉ có thể nhờ vào năng lượng trong cơ thể mình để liều một phen thôi!

Sau khi Cao Lôì Hoa hoàn thành hai cái kén lôì, tám chân ngã ở trước mặt cũng vừa khéo bị đánh vỡ, hoàn thành sứ mệnh của nó!

Nhìn vào Vong Linh Âm Phong trước mắt đang cuốn về phía hắn, Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, lôì quang toàn thân phình to!

Lôì quang phình to ra chính thức va chạm với Vong Linh Âm Phong!

Nhưng sau khi lôi quang và Vong Linh Âm Phong vừa chạm vào nhau, Cao Lôi Hoa tức thời liền cảm thấy không ổn! Vong Linh Âm Phong này không ngờ không phải va đập với lôi quang, mà là đang hút lấy lôi quang trên người Cao Lôi Hoa!

Hiện giờ năng lượng trong cơ thể đang bị Vong Linh Âm Phong hút đi nhanh chóng, mà bản thân căn bản không cách nào ngăn chặn!

Nếu như nói đi năng trong cơ thể Cao Lôi Hoa ví như là nội công trong Trung Hoa vĩ đại, vậy Vong Linh Âm Phong chính là ‘Hấp Tinh Đại Pháp’, chuyên hút nội công!

- Mẹ nó, sao lại như vậy chứ?

Cao Lôi Hoa mắng to một tiếng, hắn chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình nhanh chóng bị Vong Linh Âm Phong hút ra.

Tuy nhiên hai cái kén lôi phía sau vẫn còn tương đối an toàn, tất cả năng lượng đôi cánh lôi điện sau lưng Cao Lôi Hoa hấp thụ đều bị Cao Lôi Hoa chuyển sang hai cái kén lôi phía sau! Như vậy tạm thời kén lôi sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bây giờ việc duy nhất Cao Lôi Hoa có thể làm chính là “giằng co”! Để xem rốt cuộc là Vong Linh Âm Phong từ bên người hắn vượt qua trước, hay là hắn bị Vong Linh Âm Phong hút sạch năng lượng trước!

Nhưng Cao Lôi Hoa không ngờ rằng, Vong Linh Âm Phong bỗng nhiên gia tăng sức hút, chỉ trong vài nhịp hít thở, đi năng lôi hệ trong cơ thể hắn bị Vong Linh Âm Phong hút một hơi sạch sẽ.

- Tiên sư nó, sao lại nhanh vậy chứ?

Cao Lôi Hoa không nhịn được, buột miệng mắng to.

Hút được đi năng của Cao Lôi Hoa, Vong Linh Âm Phong dường như càng trở nên mạnh mẽ! Cao Lôi Hoa đã bị hút sạch đi năng, nhưng Vong Linh Âm Phong vẫn chưa bỏ qua cho Cao Lôi Hoa! Mà lại chuyển sang tiếp tục hút lấy một cỗ năng lượng khác trên người Cao Lôi Hoa!

Cao Lôi Hoa chỉ cảm thấy sau khi đi năng lôi hệ bị hút sạch, một cỗ năng lượng kì diệu trên người cũng từ từ bị Vong Linh Âm Phong hút lấy!

- Đây là năng lượng gì vậy?

Cao Lôi Hoa có cảm giác nghi hoặc về nguồn năng lượng trên người bị hút đi, cỗ năng lượng này rất quen thuộc, nhưng dường như lại không phải là năng lượng lôi hệ! Chẳng lẽ là năng lượng sống? Cao Lôi Hoa nuốt nước bọt, bởi vì hắn nhớ Vong Linh Âm Phong còn biết hút lấy năng lượng sống của con người.

Vong Linh Âm Phong bắt đầu nổi lên trận cuồng phong, Cao Lôi Hoa thấy mái tóc dài của mình bị thổi bay loạn. Theo sự xói mòn của năng lượng sống trong cơ thể, mái tóc đen mượt của Cao Lôi Hoa không ngờ lại bắt đầu từ từ chuyển sang bạc trắng.

- Quả nhiên là đang hút đi năng lượng sống. Hic!

Cao Lôi Hoa buồn bực rên rỉ một tiếng, mấy hôm trước còn nghĩ làm sao để mình trở nên trưởng thành một tí, giờ đây nguyện vọng này dường như sắp thành hiện thực, đáng tiếc là thực hiện có vẻ muốn vượt chỉ tiêu!

Tốc độ hút năng lượng sống của Vong Linh Âm Phong cũng rất nhanh, sức sống của Cao Lôi Hoa dường như cũng không chịu được thời gian bao lâu nữa. Bởi vì cả mái đầu đen của Cao Lôi Hoa đã hoàn toàn biến thành màu trắng của tuyết.

- Năng lượng sống bị hút cạn rồi, người ta không phải sẽ trở nên già cỗi sao? Da dẻ không biết có trở nên nhăn nheo không nữa?

Vào lúc đứng giữa sống và chết thế mà Cao Hoa Lôi vẫn có thể nghĩ tới một số chuyện tào lao, hơn nữa không chỉ là nghĩ, mà còn hành động.

Cao Lôi Hoa giơ tay lên, sau đó cẩn thận quan sát da thịt trên tay mình một lát! Hẳn phát hiện da dẻ của mình vẫn trắng như da em bé, mềm mại như da trẻ con. Uhm, dùng mềm mại như da trẻ con để hình dung hình như không mấy thích hợp. Nhưng đây lại là sự thật, sau khi ‘xuyên’ tới đây thì da thịt của Cao Lôi Hoa thật khiến người ta ghen tị, làn da trắng hồng không tì vết khiến nhiều mỹ nhân cũng phải tủi hờn.

- Lẽ nào Vong Linh Âm Phong không hút đi năng lượng sống của ta sao?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc ngẫm nghĩ, nhân vì hẳn không cảm giác được Vong Linh Âm Phong hút đi là năng lượng gì! Dòng năng lượng ám áp quen thuộc kia cũng không thoát ra ngoài nữa, mà quan trọng nhất đó là, hiện giờ Cao Lôi Hoa cảm thấy một loại năng lượng kì diệu trong Vong Linh Âm Phong lại đang chảy ngược trở lại...

Tại một nơi sâu trong Vong Linh Cốc.

- Ủa? Một kẻ không có sinh mệnh nhưng vẫn còn sống?

Tại một nơi sâu nhất trong Vong Linh Cốc, nơi bị một đám sương đen bao phủ vang lên một thanh âm êm tai dễ nghe:

- Lạ thật, đây là một người đã tử vong? Nhưng lại mâu thuẫn là người vẫn còn sống? Người này đã chết qua một lần rồi sao? Thật sự là một sự tồn tại kì diệu!

Trong đám sương đen này, một tia hắc quang trở nên lấp lánh, hắc quang hình thành một màn ảnh sống động, trên màn ảnh hiển thị chính là hình dáng của Cao Lôi Hoa giương đôi cánh điện trong Vong Linh Âm Phong!

Người đã chết nhưng vẫn còn sống trong lời âm thanh êm tai trong màn sương đen tất nhiên là Cao Lôi Hoa trên màn ảnh rồi.

- Có lẽ, hẳn còn kiếm được không ít lợi ích đây.

Âm thanh êm tai kia thật trong trẻo dễ nghe, thanh âm tuyệt vời này mang đến cho nơi sâu nhất Vong Linh Cốc này một chút sinh cơ.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 69

Nhất Quyển (Thượng)

Giữa lưng trời, mái tóc bạch kim của Cao Lôì Hoa tung bay trong gió, lộ vẻ tiêu sái lạ thường! Đôi cánh lôi điện to lớn vỗ đập diu, không ngừng tụ tập năng lượng lôi điện lại cuộn cuộn chuyển sang hai cái kén lôi sau lưng Cao Lôì Hoa, để giữ cho hai người trong kén lôi không chịu sự ảnh hưởng của Vong Linh Âm Phong!

Lúc này, Cao Lôì Hoa đang dang tay rên rỉ khoan khoái. Mới vừa rồi, sau khi Vong Linh Âm Phong hút sạch năng lượng sống của hắn, một nguồn năng lượng trước giờ Cao Lôì Hoa chưa từng thấy qua, từ trong Vong Linh Âm Phong tràn về phía Cao Lôì Hoa. Chỉ trong nháy mắt liền bổ sung đầy đủ năng lượng bị Vong Linh Âm Phong rút đi.

Sau khi năng lượng được khôi phục, cảm giác mệt mỏi của Cao Lôì Hoa lập tức tan biến sạch sẽ, toàn thân trên dưới thoải mái nói không nên lời!

Duy nhất không được hoàn mỹ chính là mái tóc bạc trắng của Cao Hoa Lôì không trở lại màu đen.

Sau khi khôi phục năng lượng, Cao Lôì Hoa thử sử dụng năng lượng cơ thể, ‘Rẹt’ một tiếng, một tia chớp màu đen xuất hiện trên tay hắn! Màu đen? Cao Lôì Hoa dụi dụi mắt nhìn kỹ lại, thật sự là một cỗ lôi điện màu đen chứ không phải là loại lôi điện màu tím lúc trước! Nghe nói Vong Linh Âm Phong sau khi hút cạn năng lượng sống của sinh vật sẽ cải tạo sinh vật thành vong linh, lẽ nào mình đã trở thành vong linh sinh vật? Cao Lôì Hoa buồn bực vò vò đầu.

Cao Lôì Hoa nhìn nhìn lại thân thể mình, không hề biến thành bộ dạng khô lâu hay cương thi, xem cũng không có hóa thành vong linh. Cao Lôì Hoa mỉm cười, còn may mọi thứ vẫn tốt. Không biến thành Vong Linh, sức mạnh cũng không biến mất.

“Hiện giờ, Vong Linh Âm Phong đối với mình đã vô hiệu, vậy cũng nên mang hai người phía sau ra khỏi Vong Linh cốc thôi!”

Cao Lôì Hoa quay đầu lại đưa tay ra, dưới sự khống chế của hắn, hai cái kén lôi bay về phía Cao Lôì Hoa. Cao Lôì Hoa duỗi tay ra ôm hai cái kén vào lòng.

- Tốt rồi, Nguyệt Nhị, Tiểu Tam. Chúng ta ra ngoài thôi.
Cao Lô Hoa cười đắc ý, ôm kén lôi nói với hai người bên trong.

- Ủa? Ba ba, chúng ta có thể ra sao?

Trong kén lôi vọng ra giọng Nguyệt Nhị khản trương lẫn hưng phấn, ngữ điệu còn có chút không dám tin tưởng.

- Đương nhiên, bây giờ chúng ta sẽ ra ngoài ngay bây giờ!

Cao Lô Hoa cười ha hả, sau đó nhẹ nhàng vỗ hai cái kén:

- Chuẩn bị cho tốt, chúng ta phải bay ra ngoài đây!

- Uhm!

Hai người trong kén lôi đồng thanh đáp, thanh âm không che dấu được sự hưng phấn.

- Vong Linh Cốc, hẹn gặp lại nhé!

Cao Lô Hoa ôm lấy kén lôi, hưng phấn vỗ đôi cánh lôi điện bay ra phía ngoài Vong Linh Âm Phong!

Nhưng chính vào lúc Cao Lô Hoa chuẩn bị bay ra khỏi phạm vi bao phủ của Vong Linh Âm Phong, một lực kéo mãnh liệt truyền lên trên tay hắn!

Là Vong Linh Âm Phong, Cao Lô Hoa cắn răng, không ngờ rằng Vong Linh Âm Phong thấy không hấp thu được năng lượng của Cao Lô Hoa liền vứt bỏ mục tiêu này, mà chuyển sang tiếp cận hai cái kén lôi trên tay Cao Lô Hoa. Lực kéo dữ dội này chính là do sức hút của Vong Linh Âm Phong lên hai cái kén lôi sinh ra!

Cao Lô Hoa hơi sửng sốt, chẳng lẽ Vong Linh Âm Phong này lại có trí tuệ? Còn biết mềm nắn rắn buông nữa à!

Cao Lô Hoa không biết rằng, nói ra Vong Linh Âm Phong này lai lịch rất lớn, tuy không phải là oán niệm của ‘Vong Linh Thần’ hóa thành như bên ngoài đồn đại, nhưng cũng là thứ có liên quan với ‘Vong Linh Thần’.

Mọi người ai cũng đều biết Vong Linh cốc này là nơi phong ấn ‘Vong Linh Thần’ một trong ba vị thần của Ma Tộc!

Vong Linh Âm Phong này cứ cách vài năm lại xuất hiện một lần cũng là có nguyên nhân, nó đúng là kỹ năng của ‘Vong Linh Thần’ dùng để luyện hóa lực lượng vong linh trong Vong Linh cốc thành thần lực, ‘Vong Linh Thần’ tuy là bị phong ấn trong cốc này nhưng vẫn cố gắng tích tụ sức mạnh chuẩn bị giải khai phong ấn! Cho nên ‘Vong Linh Thần’ cứ cách một khoảng thời gian lại thi triển Vong Linh Âm Phong một lần để tập hợp vong linh lực trong Vong Linh Cốc, sau đó đem sức mạnh vong linh này hóa thành thần lực rồi chuyển đến chỗ của ‘Vong Linh Thần’.

Thần lực, chính là sức mạnh chỉ có thần mới có thể nắm giữ! Truyền thuyết trên đại lục có nói, phạm là sinh vật sau khi đạt tới cấp tám cũng có thể nắm giữ thần lực - lực lượng không thuộc về nhân gian! Thậm chí sau khi nắm giữ thần lực còn có thể trở thành giống như thần vậy! Nhưng bao nhiêu năm nay từ cổ chí kim, chưa hề nghe nói qua người nào đột phá thành

công bậc tám. Lâu dần lâu dần, thần lực và bậc tám cũng trở thành truyền thuyết truyền miệng của mọi người!

Thế nhưng bây giờ cỗ thần lực tinh khiết mà ‘Vong Linh Thần’ gian gian khổ khổ tích góp trong Vong Linh Âm Phong lại bị tên gia hỏa Cao Lô Hoa này “dùng hộ”. Nguồn thần lực tinh thuần này sẽ mang đến cho Cao Lô Hoa lợi ích ra sao bây giờ còn chưa ai có thể biết, nhưng dù sao tuyệt đối cũng chỉ có lợi mà không có hại.

Nói cách khác, hiện giờ Cao Lô Hoa ‘lỡ’ có được thần lực thứ mà chỉ trong truyền thuyết mới có! Hơn nữa thần lực này sau khi tiến vào trong cơ thể Cao Lô Hoa, liền tự động đem toàn bộ dị năng lôi hệ trong cơ thể Cao Lô Hoa nén ép thành một loại thần lực mới.

Hiện giờ, Cao Lô Hoa đã đủ điều kiện đạt tới bậc tám. Chỉ cần đến thêm một chút giác ngộ gì đó, bậc tám chỉ là chuyện dễ dàng! Có thể nói, Cao Lô Hoa bây giờ đã đặt một chân qua cánh cửa bậc tám này! Chỉ cần bước thêm một bước nữa sẽ chân chính tiến vào bát giai tuyệt đỉnh rồi.

Bị Cao Lô Hoa hấp thu thần lực ngược lại, Vong Linh Âm Phong cũng cảm thấy Cao Lô Hoa là dằm lim, vì vậy liền chuyển mục tiêu sang hai cái kén lôi trên tay Cao Lô Hoa! Hai cái kén lôi tuy rằng cũng do lực lượng Cao Lô Hoa sinh ra, nhưng lại là do đôi cánh lôi điện sau lưng Cao Lô Hoa trực tiếp hấp thu năng lượng lôi điện mà hình thành. Mà lực lượng lại vừa khéo có thể cho Vong Linh Âm Phong hút lấy.

Cho nên Vong Linh Âm Phong liền không khách khí bắt đầu hút lấy lực lượng trên hai cái kén lôi này!

Vong Linh Âm Phong không có trí tuệ, nhưng nó có bản năng hấp thu năng lượng. Nếu phát hiện có thể hấp thu cái gì đó nó sẽ lao tới hấp thu hoàn toàn, nếu không nó sẽ “bơ” ngay. Bởi vậy nó liền bỏ qua “cục xương” khó gặm Cao Lô Hoa, chuyển sang hấp thụ năng lượng của hai cái kén lôi.

- Trời ạ, vẫn còn muốn hút năng lượng của ta sao?

Mắt thấy hai cái kén lôi trên tay bị Vong Linh Âm Phong càng hút càng nhỏ, Cao Lô Hoa liền nôn nóng!

- Mẹ kiếp, một khi đã thích, ta đây cũng chiều!

Tay phải Cao Lô Hoa vung lên, một tia lôi điện màu đen liền nhảy ra! Không một chút do dự nào, Cao Lô Hoa đâm mạnh về phía Vong Linh Âm Phong trước mặt!

Bản thân Cao Lô Hoa không sợ Vong Linh Âm Phong, nhưng có trời mới biết Nguyệt Nhị và Tiểu Tam bên trong kén lôi có sợ hay không! Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, Cao Lô Hoa thì không dám lấy tính mệnh hai người bên trong để đặt cược, hấn không đặt cược nổi!

- Phá... Sơn... Không!

Cao Lô Hoa hét lớn một tiếng, quyền phải mang theo lôi quang màu đen

hung hãn đánh vào Vong Linh Âm Phong!

- Âm...!

Một tiếng vang lớn, lôi quang va chạm với gió lốc hung mãnh tạo nên một tiếng nổ lớn!

Gỡ không trung toàn cơn lốc do Vong Linh Âm Phong hình thành không ngờ bị một quyền này của Cao Lô Hoa làm cho rung động hồi lâu, nhưng rung động qua rồi mọi việc lại tiếp tục như là chưa có xảy ra việc gì, hai cái kén lôi vẫn bị hấp thu lực lượng!

Cao Lô Hoa cau mày, không ngờ rằng ngay cả chiêu thức Phá Sơn Không cực mạnh như vậy cũng không có tác dụng gì đối với Vong Linh Âm Phong!

Tốc độ hút năng lượng của Vong Linh Âm Phong càng lúc càng nhanh, Cao Lô Hoa chỉ còn biết điều chuyển cỗ năng lượng mới trong cơ thể để duy trì hai cái kén lôi này.

Cao Lô Hoa vốn còn đang suy đoán nguyên nhân Vong Linh Âm Phong không hút năng lượng trên người mình nữa, không biết có phải là do nguồn năng lượng kì lạ mình mới có được hay không, nhưng giờ xem ra dường như không phải vậy. Cỗ lực lượng mới sinh ra sau khi vừa rời khỏi thân thể Cao Lô Hoa, liền dễ dàng bị Vong Linh Âm Phong hút lấy!

“Lẽ nào, sở dĩ Vong Linh Âm Phong không hút năng lượng của mình nữa là vì thân thể mình?”

- Giờ phải làm sao?

Cao Hoa Lô làm bầm trong miệng...

Nơi sâu nhất Vong Linh Cốc.

Trong màn sương đen nằng vãn hứng thú nhìn màn ảnh sinh động trước mắt như trước:

- Bây giờ, ngươi phải làm sao đây.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 70

Nhất Quyền (Hạ)

Trong Vong Linh Âm Phong, Cao Lôì Hoa ngây ngốc nhìn nắm đấm của mình:

- Tại sao? Tại sao lại không đánh tan được Vong Linh Âm Phong?

Xét về lực phá hoại thì lực phá hoại của Phá Sơn Không tuyệt đối là cao nhất! Lẽ nào sức mạnh không đủ sao? Cao Lôì Hoa nắm chặt nắm đấm tự nhủ.

Sức mạnh sao? Trong đầu Cao Lôì Hoa bỗng nhớ lại lời của một vị đại sư võ kỹ. Lúc đó, vị đại sư này từng “chém”:

- Tuy thế giới vạn vật kì diệu phi phàm, nhưng nếu muốn phá, chỉ cần một nắm của ta là đủ! Ngưng tụ khí lực toàn thân vào một điểm, đấy chính là võ kỹ của ta, một quyền đơn giản, nhưng là một quyền kinh thiên động địa.

- Ngưng tụ vào một điểm sao?

Cao Lôì Hoa thầm nhớ lại câu nói ngày ấy. Liều thôi!

Giữa không trung, Cao Lôì Hoa từ từ cong người, tay phải sụp xuống. Sau đó sức mạnh toàn thân Cao Lôì Hoa dần dần ngưng tụ về tay phải! Toàn bộ dồn về quyền phải!

Hiện giờ Cao Lôì Hoa muốn làm chính là “nhất quyền” theo như lời vị đại sư võ kỹ kia. Khí lực toàn thân tụ vào một điểm.

Nếu như nói Phá Sơn Không của Cao Lôì Hoa là thể hiện sự vận dụng kỹ xảo đến cực điểm, một quyền vô cùng đơn giản của Phá Sơn Không mặc dù có vô số quyền kinh nhưng độ mạnh yếu lại không đồng đều! Đúng là tinh xảo, khéo léo tới cực điểm.

Còn một quyền Cao Lôì Hoa muốn đánh lúc này, chính là thể hiện sức mạnh cực điểm, đây sẽ là một quyền mạnh nhất của Cao Lôì Hoa.

- Một quyền, chỉ có một quyền!

Cao Lôì Hoa hô nhỏ, năng lượng toàn thân tụ tập về tay phải khiến tiếng ‘rẹt rẹt’ của lôì quang vang lên không ngừng! Điểm khác biệt với Phá Sơn Không là ở chỗ, lôì quang của một quyền này tụ lại chứ không tản ra, dưới ý thức của Cao Lôì Hoa lôì quang màu đen không ngừng ngưng tụ và nén ép lại!

Một quyền này khiến thiên địa cũng phải biến sắc, chỉ một quyền, nhưng lại là một quyền mạnh nhất!

- Vạn vật biến đổi khôn lường, muốn phá thì chỉ cần một quyền này của ta cũng đủ! Phá cho ta!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, quyền kinh bên tay phải biến thành màu đen đánh mạnh về phía Vong Linh Âm Phong! Chỉ trong vòng một nhịp hít thở, năm đám Cao Lôi Hoa đã giáng mạnh lên trên Vong Linh Âm Phong!

Trong màn sương đen nơi sâu nhất Vong Linh Cốc, nàng kinh ngạc nhìn bức màn ánh sáng trước mắt! Ngần người nhìn một quyền bá đạo cực điểm này của Cao Lôi Hoa...

Ở phía xa, vốn đang hồi hải chạy trời chết, Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên và toàn bộ học sinh của Học viện Ma Võ Thánh Peter toàn bộ đều dừng lại, tất cả mọi người đều không tin vào mắt mình khi thấy Vong Linh Âm Phong phía sau đã ngừng lại!

- Âm!

Một tiếng nổ lớn từ trong Vong Linh Âm Phong phát ra.

Từ trong Vong Linh Âm Phong đen tối, từng tia lôi quang thoát ần thoát hiện trong gió lốc! Lôi quang và gió lốc quấn lấy, va đập với nhau.

Không hề nghi ngờ gì nữa, lôi quang này đại biểu cho sức mạnh! Nói cách khác, không ngờ trên đại lục lại có thứ dám đối kháng trực tiếp với Vong Linh Âm Phong khủng bố này!

- Ai lại có sức mạnh kinh khủng vậy!

Quang Minh kỳ sĩ bậc sáu Luke nhìn lôi quang trong Vong Linh Âm Phong mà nuốt nước bọt!

- E rằng cũng chỉ có Thánh cấp mà thôi.

Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên tiếp lời.

Tất cả sự chú ý của mọi người đều bị lôi quang trong Vong Linh Âm Phong thu hút, mà không ai chú ý tới chuyện Cao Lôi Hoa và 'Diệp Diễm' đã không còn trong đội ngũ. Ngay từ đầu mọi người đều chạy trời chết nên cũng không chú ý tới gì khác. Hiện giờ sự chú ý của mọi người đều đặt trên Vong Linh Âm Phong nên càng không chú ý tới chuyện nhỏ này.

- Phá!

Trong Vong Linh Âm Phong vang lên tiếng hét mạnh mẽ của nam nhân! Tiếp đó lôi quang trong Vong Linh Âm Phong đột ngột bành trướng!

- Bùm!

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên, cả cơn lốc do Vong Linh Âm Phong hình thành bị lôi quang dày đặc từ bên trong kích nổ tan tành! Vỡ tan giống như thủy tinh mỏng manh!

- Trời ạ!

Tất cả mọi người đều kinh ngạc thốt lên! Không ngờ Vong Linh Âm Phong lại bị lôi quang đánh vỡ nát?

Mọi người đều nhìn chăm chăm vào nơi Vong Linh Âm Phong đang tiêu tan!

Cuối cùng tàn tích cuộc chiến giữa gió lốc và lôi quang cũng tan đi, giữa không trung hiện ra nam nhân kiên cường chống cự với Vong Linh Âm Phong!

Ánh mắt của toàn bộ mọi người đều đổ dồn lên người nam tử hùng mạnh kia!

Giữa không trung, mái tóc bạch kim của hắn phát phối trong gió vô cùng tiêu sái! Phía sau lưng hắn, đôi cánh lôi điện đặc trưng của thánh cấp vô chậm chậm, lôi quang lấp lánh trên đôi cánh nhẹ nhàng lưu chuyển như dòng nước.

- Trời đất, đây là thật sao? Hắn, hắn đánh tan Vong Linh Âm Phong ư?

Luke vỗ mạnh đầu, nhìn nam tử giữa không trung với ánh mắt khó tin! Không ngờ chỉ dựa vào sức một người lại phá tan được Vong Linh Âm Phong?!

- Là thánh cấp Lôi hệ.

Ngô Thiên nắm chặt pháp trượng trong tay, bởi vì khoảng cách quá xa, họ không nhìn rõ nam tử trên không trung là ai. Chỉ có thể từ đôi cánh lôi điện lấp lờ lôi quang sau lưng hắn nhìn ra hắn là một vị thánh cấp Lôi hệ!

- Trời ơi! Đẹp trai quá đi! Quá Cool, quá manly!

Hình ảnh nam tử trên không trung đập vào mắt đám nữ sinh ma pháp học viện lập tức khiến tất cả đều hưng phấn, kích động.

- Lôi hệ Thánh cấp, ngoài viện trưởng Solomond ra thì chưa có ai mà.

Ngô Thiên ngẩng đầu khẽ nói:

- Nói vậy, đây chắc là vị cường giả thánh cấp thứ chín sao?

Vị thánh cấp thứ chín? Nghe xong mấy từ này thân hình Luke hơi run rẩy. Luke tuy là một thiên tài, nhưng bậc bảy so với thánh cấp thì khác nào đom đóm với mặt trăng. Phụ thân hắn - Phong Chi Kiếm Thánh Robinhood từng nói qua với hắn, Học viên Ma Võ Thánh Peter nhất định phải có một cường giả thánh cấp làm cột trụ! Mà Luke từ nhỏ cũng đã lấy thánh cấp làm mục tiêu của đời mình, chỉ có điều hắn đã dừng chân ở bậc sáu từ nhiều năm nay rồi, nhưng thủy chung vẫn không có dấu hiệu tiến bộ thêm nữa.

- Thánh cấp à.

Luke than thở, kém chỉ một bậc, nhưng lại là chênh lệch giữa người và thánh đó! Nhìn nam tử thánh giai tóc bạch kim trên trời, Luke khẽ thở dài. Mất mát? Vô lực? Hâm mộ? Ước gì mình được như anh ý? Tất cả đều đồng loạt xuất hiện trong lòng Luke.

- Phù.

Trên không trung Cao Lôi Hoa thổi phào một hơi! Một quyền vừa rồi đã tụ tập toàn bộ sức mạnh của hắn trực tiếp “biểu” cho Vong Linh Âm Phong.

Một quyền này từ phá từ trong phá ra nhân tiện còn phá vỡ không gian xung quanh Vong Linh Âm Phong! Sau khi không gian bị phá vỡ, Vong Linh Âm Phong liền vỡ tan thành từng mảnh vụn như là thủy tinh!

Cao Lôi Hoa hưng phấn nhìn nắm tay mình, hẳn thật sự không ngờ rằng một quyền này có thể cắt được cả không gian! Lúc ở địa cầu, có một khoa học gia đã từng đề cập qua, khi tốc độ của một vật thể đạt tới tốc độ nhất định sẽ có thể khiến thời gian tạm dừng lại hoặc mở ra một thời không mới! Một quyền này của Cao Lôi Hoa vừa khéo đạt tới điểm đó, sức mạnh dẫn động tốc độ! Tốc độ cộng sức mạnh liền có thể cắt được không gian.

Không cần biết ra sao, Cao Lôi Hoa tạm thời thở phào nhẹ nhõm, uy lực một quyền này vượt xa sự tưởng tượng của Cao Lôi Hoa! Sau khi không có sự uy hiếp của Vong Linh Âm Phong, Cao Lôi Hoa liền lập tức nghĩ tới mục tiêu hàng đầu khi vào trong Vong Linh cốc – đó là tìm kiếm ‘Âm Hồn Thảo’!

- Không còn Vong Linh Âm Phong, giờ nên tranh thủ đi tìm cho được Âm Hồn Thảo, lần sau đỡ phải tới nữa.

Cao Lôi Hoa trầm nghĩ trong lòng.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ đôi cánh, cẩn thận ôm hai cái kén lôi vào lòng liền chuẩn bị tiến vào chỗ sâu hơn trong Vong Linh Cốc!

Nhưng ngay sau đó, Cao Lôi Hoa liền phát hiện dường như hôm nay nữ thần vận xui đặc biệt yêu thích hắn.

Vì hắn phát hiện, sau một quyền cắt nát không gian xung quanh vừa rồi, không gian chung quanh còn chưa kịp khôi phục lại! Hiện giờ hắn động một chút cũng không thể động rồi! Do hiện giờ không gian xung quanh Cao Lôi Hoa trở thành một mớ hỗn độn, có trời mới biết nếu di chuyển bừa sẽ lãnh hậu quả gì!

Địch bất động ta bất động. Trong đầu Cao Lôi Hoa lướt qua câu danh ngôn chiến tranh vĩ đại này. Sau đó khẽ vỗ cánh, toàn thân nhẹ nhàng lơ lửng giữa không trung, nhàn nhã nhìn không gian xung quanh khôi phục từ từ từng chút một.

Địch bất động ta bất động, nhưng nếu địch động thì sao? Cao Lôi Hoa không động nhưng không có nghĩa cái vết nứt không gian này cũng không động!

Một vết nứt không gian bên cạnh Cao Lôi Hoa đang sát nhập lại và bắt đầu ‘Hành động’ của nó!

Hai vết nứt không gian hợp lại đột nhiên hình thành một hố đen không đáy, ngay sau đó Cao Lôi Hoa cùng hai cái kén lôi trên tay còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị hố đen này hút vào...

- Hi hi! Thành công rồi! Cuối cùng cũng đưa được hắn vào vết nứt trên phong ấn rồi!

Một thanh âm hưng phấn phát ra từ giữa màn sương đen sâu trong Vong

Linh Cốc.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 71

Thượng Cổ Thú Tộc (Thượng)

Phá Sơn Không!

Cao Lô Hoa quát lên, nắm đấm mang theo lôi quang nện mạnh vào tầng hào quang. Đồng thời quyền kinh chứa năng lượng lôi điện của Phá Sơn Không được Cao Lô Hoa dùng ám kinh truyền vào bên trong màn hào quang.

Từ bên trong màn hào quang phá ra ngoài mới là phương pháp đỡ tồn sức nhất.

Ầm một tiếng, quyền kinh của Phá Sơn Không xuyên thẳng vào trong màn hào quang nhưng lại chỉ tạo ra được sóng gợn một hồi.

- Trời ạ, làm sao lại thế này cơ chứ?

Cao Lô Hoa há hốc mồm ra, lại không được sao? Thật là sự là quá sốc! Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, tuyệt chiêu ‘Phá Sơn Không’ vốn giải quyết mọi việc thuận lợi đã thất bại hai lần. Điều này làm cho mặt Cao Lô Hoa tối sầm lại. Nói gì thì nói, Phá Sơn Không là chiêu hấn tự hào nhất, thế mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã xệt cả hai phát. Vong Linh Âm Phong thì không tính, dù sao thì hiệu quả công kích của lôi đối với phong cũng không thật rõ ràng. Nhưng hiện tại ngay cả đánh lên cái màn hào quang cũng thất bại luôn, điều này làm Cao Lô Hoa chịu đả kích nặng.

Chỉ có điều là Cao Lô Hoa không biết rằng tầng hào quang này không phải là một tờ tiền giấy dễ thủng. Mà tầng hào quang này cũng không cùng đẳng cấp như tầng rác rưởi ngoài cửa Vong Linh kia. Tầng hào quang này là do bốn vị chủ thần Quang Minh liều mạng dựng lên lúc xảy ra đại chiến thần ma xưa kia. Bên trong phong ấn này đang giam giữ ‘Vong Linh Thần’ hắc ám, một quyền của Cao Lô Hoa mà đã có thể làm cho tầng hào quang này gợn sóng đã là chuyện khó tin rồi. Hiện tại, cho dù là bốn vị chủ thần Quang Minh đã lập ra phong ấn này ra tay cũng không thể làm cho phong ấn rung động được như vừa rồi! Một chiêu Phá Sơn Không thần kỳ của tên Cao Lô Hoa này không ngờ lại có thể gây ra sóng gợn trên phong ấn đúng là chuyện làm người ta sốc toàn tập. Phá Sơn Không, chính là Cách Sơn Đả Ngưu version 2 uy lực tuyệt đối không phải khoa trương. Vừa rồi nếu Cao Lô Hoa

thực sự đã đạt tới cấp tám, lại xuất chiêu Phá Sơn Không lần nữa thì có khả năng lớn sẽ "xử đẹp" cái phong ấn được xưng là tuyệt đối không thể phá này.

Thấy Phá Sơn Không không làm ăn được gì, Cao Lô Hoa nghiêng răng lùi về sau vài bước, trong lòng cân nhắc xem có cần dùng đến 'nhất quyền' kinh thiên kia không.

Nhưng mà sau khi Cao Lô Hoa nắm tay lại liền thở dài. Cho đến bây giờ bản thân Cao Lô Hoa cũng chưa hiểu rõ 'nhất quyền' này. Nếu không phải lo lắng tới việc có thể khai mở một cái không gian khác thì đã tiêu dao tự tại rồi. Xem ra nếu không đến lúc cấp thiết thì hạn chế sử dụng 'nhất quyền' có thể phá vỡ được không gian là điều tuyệt vời nhất. Nếu không đi ra khỏi cửa cốc được thì đi vào trong cốc nhìn xem đã, có khi lại tìm được một chút đồ gì đó đem ra ngoài. Cao Lô Hoa cười cười, bèn chạy qua chỗ Nguyệt Nhị và Tiểu Tam.

Chỗ sâu nhất trong Vong Linh cốc, nơi này là cấm địa mà nhân loại không thể bước vào. Địa phương này chính là nơi phong ấn 'Vong Linh Thần' một trong tam đại ma thần của Ma tộc.

Bầu trời ở đây chính là "sân bay" của vong linh sinh vật siêu cấp - cột long! Cột long là cự long sau khi chết biến thành, nó vẫn còn duy trì được mấy loại ma pháp và vũ kỹ hùng mạnh như khi còn sống, ngoài ra còn có hơi thở của linh hồn rồng (vong linh long tức). Cho dù ở giữa bầy siêu cấp thì cột long thuộc cái dạng có số có má. Ngoại trừ đám cột long thì ở tận cùng Vong Linh cốc còn có những cường giả vong linh siêu cấp có thực lực rất cường đại, mỗi một vong linh bậc cao đó đều có thực lực không thua gì nhân loại bậc sáu.

Ở trước mặt đội hình hùng mạnh như vậy, lực lượng của con người quả thật nhỏ bé.

Phía đông cấm địa của Vong Linh cốc có một tòa cung điện hoa lệ quanh năm bị sương đen bao phủ. Màn sương đen này cùng với phong ấn màu vàng rực rỡ trên trời thật đúng là trái ngược nhau.

Ở bên trong cung điện hoa lệ này có một hình ảnh giống hệt như trong điện ảnh.

Một lúc lâu sau, từ trong màn sương vang lên một thanh âm dễ nghe:

- Ôi, ta không chịu đâu! Tại sao không chuyển hẳn thẳng tới cung điện mà lại đưa đến chỗ đám thú nhân kia? Ta không chịu, không chịu đâu~~

Thanh âm dễ nghe này đúng là của người đã truyền tống Cao Lô Hoa từ Vong Linh cốc tới phong ấn này, nhưng hình như việc truyền tống có vấn đề, Cao Lô Hoa đã không thuận lợi đến được địa điểm cần đến nên nàng ta mới có bộ dáng như vậy.

Nàng ta náo loạn trong hắc vụ một lúc, thấy bọn thuộc hạ phía dưới không phản ứng gì thì trầm mặc. Sau một lúc, thanh âm trong trẻo như con

chim vàng anh của nàng lại vang lên lần nữa:

- Hi hi, vậy cũng tốt! Dù sao cũng lâu rồi chưa có đi ra ngoài! Mẹ cũng chưa tỉnh lại, đúng lúc ta có thể lên tới thú tộc gặp hần!

- Công chúa điện hạ, xin người suy nghĩ kỹ!

Vừa nghe được mấy lời này của nàng, hai bóng người đứng phía ngoài hắc vụ lập tức phản ứng. Bọn họ đồng thanh quát to, hai hàng người phía dưới đều quỳ xuống:

- Công chúa điện hạ, xin lấy ngọc thể làm trọng! Tộc thú nhân vẫn mang thái độ thù địch với chúng ta, xin công chúa điện hạ suy nghĩ kỹ lại! Ra khỏi Thần Điện Hắc Ám này không có lợi với thân thể của người đâu!

- Hừ.....hừ.....

Trong màn sương, công chúa điện hạ tức giận hừ một tiếng, hai thủ hạ này chính là hai vị trưởng lão được sắp xếp cho nàng, chỉ biết kêu nàng chú ý an toàn. Chính vì cái gọi là an toàn mà từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng ra ngoài cung điện, từ nhỏ tới lớn nàng đều chỉ có thể xem tình hình bên ngoài thông qua quang sáng trước mắt này.

Đã vậy quang sáng này chỉ có khả năng nhìn được mọi vật bên trong Vong Linh cốc. Ngoại trừ Vong Linh cốc ra nàng chưa từng thấy một nơi nào khác.

Mấy vị trưởng lão phía dưới thấy tiểu công chúa không nói gì, liền nhìn nhau gật gật đầu rồi lặng lẽ lui ra ngoài đại điện. Sau đó mấy vị trưởng lão nhanh chóng thực hiện một loạt động tác ẩn thân vào các góc của cung điện đề phòng cô công chúa nhỏ này đi ra khỏi cung. Bọn họ cũng không phải là muốn giam tiểu công chúa, chỉ là một khi tiểu công chúa này đi ra ngoài cung điện thì sẽ bị tầng phong ấn màu vàng kia ảnh hưởng và hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Không có tòa cung điện này bảo vệ thì tiểu công chúa hoàn toàn không chịu nổi ảnh hưởng của phong ấn kia!

Chỉ cần qua một ngàn năm nữa là tiểu công chúa có thể tự do hoạt động trong phong ấn. Mấy lão già bọn họ cố kiên trì một ngàn năm là có thể hoàn thành công việc mà “về hưu”. Nghĩ đến tiểu công chúa này tính tình nghịch ngợm, lại làm mấy lão già rơm rớm nước mắt. Tuy rằng nàng thường mang đủ loại phiền toái đến cho mấy lão, nhưng thật sự tính tình của nàng rất tốt, nhí nhảnh đáng yêu, không hề bị địa phương tử vong này ảnh hưởng. Điều này khiến cho mấy lão cực kỳ vui vẻ.

Hy vọng công chúa điện hạ có thể thông cảm cho tâm tư của mấy lão này. Mấy vị trưởng lão khẽ thở dài một hơi.

Trong bóng đêm, ở giữa tầng hắc vụ, nàng lặng lẽ nhìn gã đàn ông trên quang sáng, nhìn hần dám vung tay chỉ chân với cái gọi là phong ấn tuyệt đối không thể phá kia. Sau đó, chuyện làm nàng khiếp sợ hơn cuối cùng cũng xảy ra. Phong ấn được xưng là tuyệt đối không thể phá này không ngờ lại bị một quyền của nam nhân này táng cho gọn sóng lên.

- Tốt, đúng là một người đàn ông mạnh mẽ!

Bên trong hắc vụ nàng khẽ hô một tiếng. Đây là người hùng mạnh nhất trong đám nhân loại mà nàng từng nhìn thấy trong suốt một ngàn năm qua ở Vong Linh cốc. Đôi mắt của tiểu công chúa khẽ nhấp nháy nhìn Cao Lô Hoa trên quảng sáng

Lại nói về Cao Lô Hoa đang dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía Nguyệt Nhị và Tiểu Tam. Không hiểu vì sao từ lúc đụng phải Vong Linh Âm Phong tới giờ, Cao Lô Hoa lại có cảm giác bị người ta theo dõi. Nhưng từ đầu tới cuối Cao Lô Hoa nhìn xung quanh lại không thấy bóng dáng nào tồn tại.

Có lẽ do tinh thần mình khẩn trương. Cao Lô Hoa cười tự giễu, hai chân lại gia tăng tốc độ, bon bon chạy về phía Nguyệt Nhị và Tiểu Tam.

Sau khi về tới chỗ Tiểu Tam với Nguyệt Nhị, Cao Lô Hoa mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm. Vòng tròn bảo hộ do lôi quang tạo thành vẫn còn đó, ở bên trong hai tiểu nha đầu vẫn đang ngủ rất say sưa.

- Phù, ta hơi nhạy cảm rồi.

Cao Lô Hoa cười nhẹ.

- Ừc ừc ~

Bụng Cao Lô Hoa réo lên như kháng nghị. Cao Lô Hoa cười trừ, không ngờ là từ lúc đi vào Vong Linh cốc đến giờ vẫn chưa ăn uống gì. Thời gian cũng không còn nhiều, nên ăn chút gì rồi. Cao Lô Hoa đứng dậy, sau đó đi tới đằng trước nhặt một ít xương cốt lại. Xin đừng hiểu nhầm nhé, Cao Lô Hoa kiếm xương cốt về không phải để gặm đỡ đói đâu.

Nếu nói muốn ăn gì thì trong nhẫn không gian vẫn còn một ít. Vì muốn làm cho Tĩnh Tâm xinh đẹp được thử cảm giác làm một người mẹ có sữa, Cao Lô Hoa đã làm rất nhiều thuốc bổ. Trong nhẫn không gian của hắn nào là thịt ma thú, hoặc là rau dưa các loại đều đầy ắp. Hiện tại thức ăn trong nhẫn không gian của Cao Lô Hoa có thể đủ cho ba người ăn trong tám, mười tháng vẫn còn thừa. Riêng về nguồn nước mới có chút vấn đề, trong nhẫn không gian của Cao Lô Hoa cũng không mang theo nhiều nước ăn cho lắm.

Cao Lô Hoa thu thập mấy bộ xương cốt tất nhiên là vì nhóm lửa mà thôi. Quanh đây không có củi nên đành miễn cưỡng dùng tạm mấy khung xương vậy. Cao Lô Hoa cười thầm, xem ra nếu tạm thời không đi ra được thì cũng phải tìm nguồn nước trước cái đã, hiện tại nước ăn mới là điều quan trọng nhất.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 72

Thượng Cổ Thú Tộc (Trung)

Đây là lần thứ hai tại dị giới Cao Lôi Hoa nấu cơm kiểu dã ngoại thế này, nhìn đồng xương trước mắt, hắn bỗng nhớ ra đây là thế giới ma pháp. Ngay bây giờ Cao Lôi Hoa chỉ ước sao mình biết một chiêu ma pháp -tiểu hỏa cầu.

Cũng không phải do ma pháp có uy lực lớn hay là đẹp để hoa lệ gì mà Cao Lôi Hoa hâm mộ, dị năng lôi hệ của hắn cũng có đầy các chiêu thức uy lực và hoa lệ chả kém.

Chẳng qua chính vì là Cao Lôi Hoa có dị năng lôi hệ. Tuy rằng chỉ cần một tia sét đánh xuống cũng có thể tạo ra lửa, nhưng muốn làm ra đồng lửa như tiểu hỏa cầu tạo ra thì cũng khá gian nan. Cho nên hiện tại Cao Lôi Hoa nếu muốn nhóm lửa là phải dùng phương pháp ‘đánh lửa’ cực kỳ nguyên thủy (tạo lửa như thổ dân dùng gỗ tạo một lỗ nhỏ rồi xoa đi xoa lại thanh dùi sẽ tạo ma sát bén vào bụi nhùi), tuy nhiên như hắn bây giờ thì phải nói là ‘khoan xương lấy lửa’. Thật nhớ cái thời kỳ dùng bật lửa ghê! Cao Lôi Hoa bùi ngùi hồi tưởng.

Đồng xương khô này chắc là dễ cháy, Cao Lôi Hoa nhìn mấy cái xương trong tay lại cảm thán thêm lần nữa.

Tuy rằng không biết ‘khoan xương lấy lửa’ có thể thành công hay không, nhưng vì miếng ăn thì Cao Lôi Hoa cũng chịu. Nắm lấy một khúc xương, Cao Lôi Hoa bắt đầu công trình ‘đánh lửa’ vĩ đại này.

Quá trình này khó tránh khỏi việc phát ra âm thanh kinh khủng, xương cốt ma sát tạo ra âm thanh chói tai liên tục truyền vào tai Tiểu Tam và Nguyệt Nhị. Hai người đang say giấc nồng rốt cục cũng không chịu nổi âm thanh ồn ào này mà phải ra khỏi mộng đẹp.

- Ba, ba làm gì thế?Ồn ào quá!

Nguyệt Nhị vừa dụi mắt vừa ngáp, bất mãn nhìn về phía Cao Lôi Hoa, nhưng Nguyệt Nhị chỉ thấy một bóng lưng quen thuộc nhưng mái tóc thì lại là bạch kim:

- A! Ba ba, tóc của ba bị sao vậy? Sao lại trắng hết vậy?

Vừa thấy mái tóc bạc của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Nhị lập tức tỉnh lại, nàng nhìn thẳng vào tóc của Cao Lôi Hoa:

- Ba, chẳng lẽ sinh mệnh lực của ba bị Vong Linh Âm Phong hút mất rồi sao?

Nghĩ vậy, Nguyệt Nhị sốt ruột hắt lên, chưa gì mắt đã ngân ngấn nước. Nhìn mái đầu bạch kim của Cao Lô Hoa nàng lập tức liên tưởng ngay tới Vong Linh Âm Phong có thể hấp thu sinh mệnh lực của nhân loại.

Nhìn mái tóc bạch kim của Cao Lô Hoa phát phới trong gió, trong lòng Nguyệt Nhị cảm thấy hối hận vì lúc trước mình khuyên ba đi cứu người. Nếu không phải do mình bốc đồng thì hiện tại ba đã không bị như vậy, Nguyệt Nhị tự trách bản thân mình, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tiểu Tam bên cạnh cũng đăm đăm nhìn mái tóc bạc chường mắt náy. Nếu là bình thường thì mái tóc bạc phát phới trong gió có lẽ là rất tiêu sái, nhưng hiện giờ trong mắt Tiểu Tam thì nó thật chường mắt. Đây đều là vì cứu mình nên hẳn mới bị Vong Linh Âm Phong hấp thu sinh mệnh, nghĩ vậy, trong lòng Tiểu Tam rất bức rứt.

- Này, nha đầu nghĩ cái gì thế! Ba con vẫn khỏe như vâm đây này. Chẳng qua là tóc bạc thôi chứ có xảy ra chuyện gì khác đâu. Việc này tý nữa nói với con sau, hiện tại việc đánh lửa là quan trọng hơn.

Dứt lời, Cao Lô Hoa liền tăng tốc độ khoan khúc xương, một đóm lửa nhỏ từ khúc xương bắn ra nhưng lại không cháy đều lên được. Dù sao xương cốt cũng không phải là gỗ. Lúc này Cao Lô Hoa thật sự rất sốt ruột.

- Đánh lửa à?

Tiểu Tam đứng bên cạnh nghe Cao Lô Hoa nói mới dời mắt ra khỏi mái tóc trắng chuyển xuống dưới tay.

Nhìn Cao Lô Hoa đánh lửa một cách khó khăn, Tiểu Tam khàn khàn nói:

- Đại ca Cao Lô Hoa, anh có cần một tiểu hỏa cầu không?

Tiểu Tam nghi hoặc hỏi, tiểu hỏa cầu, thuật chiếu sáng, thuật bắn thủy đạn đều là những ma pháp bình thường của đại lục này. Những ma pháp này cũng không cần dùng bao nhiêu tinh thần lực cả, ngay cả mấy người dân đều có thể chơi đùa dễ dàng! Chưa từng thấy ai muốn đánh lửa mà phải khoan xương cốt cả? Truyện "Cực Phẩm Vú Em "

- Tiểu hỏa cầu? Ài, ta cũng muốn lắm chứ nhưng ta chưa từng học qua thuật tạo tiểu hỏa cầu.

Cao Lô Hoa khẽ nói.

- Cái gì? Anh chưa từng học qua?

Ánh mắt Tiểu Tam đầy kinh ngạc nhìn Cao Lô Hoa.

- Hic, ba ba, cái tiểu hỏa cầu đó để con làm cho.

Nguyệt Nhị nhìn Cao Lô Hoa ‘khoan xương tạo lửa’ mà mồ hôi mồ kê nhễ nhại rồi cuộc nói nhỏ một câu.

Bịch! Nghe nói thế, cả người Cao Lô Hoa ngã ngửa ra sau:

- Nha đầu, con biết dùng tiểu hỏa cầu sao không nói sớm?

- Ba, tại ba không hỏi con chứ bộ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Nhị ửng hồng.

- Ấc! Thôi mau tới đây đốt khúc xương này lên đi.

Dù Cao Lôi Hoa mặt dày cũng không tránh khỏi đỏ mặt, hắn không ngờ mình lại không nghĩ đến việc đi hỏi Nguyệt Nhị. Tuy Nguyệt Nhị mới là ma pháp sư quang hệ nhưng một cái hỏa cầu nho nhỏ thì làm gì mà không tạo ra được cơ chứ?

Nhìn thấy Cao Lôi Hoa xấu hổ, Nguyệt Nhị cũng không nói thêm gì.

- Tiểu hỏa cầu!

Bàn tay mềm mại của Nguyệt Nhị khẽ chỉ về đồng xương, trong nháy mắt một tia lửa ngưng tụ trên bàn tay của Nguyệt Nhị, từ từ hình thành một tiểu hỏa cầu đỏ rực, thoáng chốc đã tấp về phía đồng xương.

Lách tách một lúc, đồng xương khô đã bén lửa cháy bùng lên.

- Ha ha. Cuối cùng cũng xong!

Cao Lôi Hoa cười nhẹ nhàng:

- Nguyệt Nhị à, khi nào rảnh dạy ta sử dụng một ít ma pháp cơ bản nhé.

- Dạ, mấy cái này rất đơn giản, bất cứ khi nào con cũng có thể chỉ cho ba.

Nguyệt Nhị khẽ đáp, sắc mặt hơi hồng hồng, sau đó nhìn thấy khuôn mặt trẻ trung của Cao Lôi Hoa thì thở phào nhẹ nhõm. May là ba cũng không biến thành một lão già. Tiểu Tam đứng bên cạnh sau khi nhìn thấy khuôn mặt của Cao Lôi Hoa cũng chung tâm tình với Nguyệt Nhị.

Đối với trình độ hiểu biết về mấy việc cơ bản trên đại lục của Cao Lôi Hoa bị thiếu hụt một cách thảm thương thì Nguyệt Nhị cũng có biết, nên việc hắn không biết phát ra một cái tiểu hỏa cầu cũng không làm Nguyệt Nhị cảm thấy giật mình. Sau một tháng ở trong nhà, Cao Lôi Hoa cũng chỉ bận bịu làm thuốc bổ cho Tĩnh Tâm, có thể nói đối với thế giới này Cao Lôi Hoa hoàn toàn mù tịt.

Lại nói tiếp, Cao Lôi Hoa cũng cảm thấy rất buồn bực. Người khác đi tới dị giới không bao lâu sau đã có thể biết hết mọi chuyện trong thế giới này, Trong khi đó hắn đã đến đây cả tháng rồi mà cái gì cũng không biết. Nói cho cùng thì trong số phần lớn mấy thành viên xuyên việt dị giới thì Cao Lôi Hoa cũng tính là một loại cực phẩm đấy chứ.

Đứng bên cạnh, hai mắt sáng như đèn pha của Tiểu Tam nhìn chằm chằm Cao Lôi Hoa. Nàng hiện đang hoài nghi nam nhân trước mặt có phải là thánh cấp hay không. Một tên cường giả thánh cấp mà ngay cả tiểu hỏa cầu cũng không biết phóng ra được, lời này nói ra chỉ sợ không ai tin.

- Đúng rồi, nói đến ma pháp ta có đồ vật này nè.

Cao Lôi Hoa móc trong ngực ra một quả ‘tồn trữ thủy tinh’, bên trong miếng thủy tinh này lưu trữ “ma pháp long ngữ” do Băng Sương Cự Long tạo ra cũng chính là ngôn ngữ quê hương của Cao Lôi Hoa.

- Đây là cái gì?

Nguyệt Nhị nghi hoặc hỏi.

- Ma pháp long ngữ, vốn là cho bé Kim Toa Nhi.

Cao Lô Hoa nhún vai, cái này là chờ đến lúc Kim Toa Nhi lớn lên sẽ dạy cho nàng ma pháp long ngữ được cất trong miếng thủy tinh.

- Long ngữ sao!

Nguyệt Nhị cùng Tiểu Tam đồng loạt thở dài. Ma pháp long ngữ từ trước đến giờ đều đứng đầu trong số các ma pháp. Long ngữ cực kỳ khó đọc, con người căn bản không thể phát âm ra. Cho dù là long tộc cũng đều phải thông qua truyền thừa ẩn ký di truyền từ cơ thể của người mẹ mới học được ngôn ngữ này.

Ngón tay Cao Lô Hoa khẽ nghịch ngợm miếng thủy tinh chứa ma pháp long ngữ. Thật sự thì Cao Lô Hoa biết 'long ngữ' chính thống, lúc rảnh rỗi nếu có thể thử bắt chước theo ma pháp long ngữ một chút. Về cơ bản thì ma pháp long ngữ hẳn là có uy lực ghê lắm đây.

- Bỏ đi, chuyện ma pháp này tạm không nghĩ tới, chuẩn bị bữa ăn mới là việc chính.

Cao Lô Hoa cất miếng thủy tinh chứa ma pháp long ngữ trở lại nhẫn không gian rồi quay lại hỏi Nguyệt Nhị:

- Nguyệt Nhị, trong mấy cái ma pháp có cái nào tạo ra nước không? Nước có thể dùng ăn được ấy?

- Có ạ, trong thủy hệ có thủy đạn có thể tạo ra nước sử dụng được!

Nguyệt Nhị trả lời.

- Ô, vậy là tốt rồi.

Cao Lô Hoa gật gù đầu, như vậy vấn đề nguồn nước tạm thời được giải quyết. Đồng thời niềm tin học tập ma pháp trong lòng Cao Lô Hoa càng kiên định, học mấy cái ma pháp này cũng không cần trình độ cao lắm, nhưng cũng giống như cái hộp quẹt dùng hằng ngày trên địa cầu, không thể nào thiếu được!

- Nguyệt Nhị, học một chiêu thủy đạn mất bao nhiêu thời gian vậy?

Đang chuẩn bị bữa cơm, Cao Lô Hoa đột nhiên nghĩ tới một vấn đề, sau đó ngắc đầu hỏi Nguyệt Nhị.

- Rất đơn giản ba à, chỉ cần đủ tinh thần lực và có thể hiểu được phương pháp vận dụng thì có thể sử dụng ngay lập tức.

Nguyệt Nhị đáp.

- Vậy trước hết dạy thủy đạn cho ba đi.

Cao Lô Hoa đang muốn xử lý ma thú trong nhẫn không gian nên không dùng nước là không được. Trong chiếc nhẫn không gian này nước chỉ đủ dùng để giải khát, tuy rằng thủy đạn có thể tạo ra nước ăn được nhưng Cao Lô Hoa vẫn cho rằng uống nước sinh ra trong tự nhiên thì vẫn tốt hơn một chút.

- Ba, trước tiên con giới thiệu cho ba về hệ thống ma pháp!

Vừa nói đến việc dạy ma pháp, lập tức Nguyệt Nhị nổi hứng thú dạy

ngay.

- Được rồi! Con nói đi.

Cao Lôì Hoa lên tiếng, sau đó xoay người nhẹ nhàng bỏ vào đồng lửa ít xương. Cao Lôì Hoa không nghĩ tới việc phải học ma pháp đến trình độ nào mới tốt, chủ yếu chỉ cần có thể tạo ra lửa, biến ra ít nước cũng là đủ rồi.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 73

Thượng Cổ Thú Tộc (Hạ)

Được rồi ba, bây giờ ba thử nhắm mắt lại rồi cảm nhận coi có tí ti thủy nguyên tố nào không.

Ngẫm nghĩ trong chốc lát rồi Nguyệt Nhị giải thích cho Cao Lôi Hoa cách sử dụng ma pháp như thế nào.

Nghe Nguyệt Nhị nói mà Cao Lôi Hoa toát mồ hôi lạnh, bảo hấn nhắm mắt lại cảm nhận thủy nguyên tố ư? Nguyệt Nhị nói có vẻ đơn giản quá mà cứ như nước đổ đầu vịt, Cao Lôi Hoa bây giờ còn chưa biết hình dáng thủy nguyên tố ra làm sao thì quá bằng đánh đổ hấn. Xem ra Nguyệt Nhị tuy là biết ma pháp, nhưng không đủ khả năng làm đạo sư rồi.

- Để tôi thử xem!

Tiểu Tam nhìn thấy Nguyệt Nhị và Cao Lôi Hoa đều đang lúng túng như gà mắc tóc liền lên tiếng. Sau đó nàng đi tới trước mặt Cao Lôi Hoa, nhẹ nhàng đặt tay trái lên trán Cao Lôi Hoa:

- Đại ca Cao Lôi Hoa, anh nhắm mắt lại đi, tôi sẽ làm cho anh tiếp xúc với thủy nguyên tố.

- Ừm.

Cao Lôi Hoa nhắm mắt lại, mở rộng tinh thần lực cảm nhận xung quanh người mình.

Tay trái Tiểu Tam đặt trên trán Cao Lôi Hoa, tay phải thì kết thành một cái thủ ấn (dấu tay), một ít thủy nguyên tố tập trung lại trên tay nàng:

- Đại ca Cao Lôi Hoa, anh thử dùng tinh thần lực để cảm nhận thủy nguyên tố trên tay tôi xem. Thử coi có cảm nhận được không.

Tiểu Tam khẽ nói với Cao Lôi Hoa.

- Ừ, để ta thử.

Cao Lôi Hoa đáp lời rồi bắt đầu dùng tinh thần lực tiếp xúc với một chút ánh sáng màu lam nhạt đang ngưng tụ trên tay Tiểu Tam.

Tinh thần lực của Cao Lôi Hoa vừa đến gân, thủy nguyên tố trên tay Tiểu Tam lập tức vui sướng nhảy loạn lên. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Tam, một luồng thủy nguyên tố mạnh mẽ thoát ra khỏi tay phải của Tiểu Tam, chuyển đến tay phải của Cao Lôi Hoa.

- Cái này gọi là nguyên tố ma pháp sao?

Cao Lôì Hoa hé mắt nhìn tay phải của hã, một cỗ thủy nguyên tố kết bằng màu lam đang nhẹ nhàng chuyển động. Đây đúng là một loại cảm giác kỳ diệu không hề giống với cảm giác của dị năng, một cảm giác rất Yomost! Nếu ví dị năng lôì hệ của Cao Lôì Hoa là bàn tay thì thủy nguyên tố là thanh trường kiếm trên tay.

- Thế tiếp theo muốn tạo ra thủy đạn thì phải làm thế nào?

Cao Lôì Hoa hỏi.

Khỏe miệng Tiểu Tam hơi giật giật, người ở thánh cấp thật đúng là biến thái! Chỉ cần khẽ cảm nhận mà đã đạt tới trình độ này. Thánh cấp đến một trình độ nào đó sẽ có sự liên hệ kỳ diệu với thiên nhiên. Các nguyên tố ma pháp cũng đều thích tiếp cận cường giả thánh cấp như con muốn gần mẹ vậy.

Tiểu Tam cười cười, trả lời:

- Đại ca Cao Lôì Hoa, nếu muốn sử dụng thủy đạn thì anh chỉ cần tưởng tượng trong đầu mình một quả banh nước, sau đó gán hình dạng quả banh này cho thủy nguyên tố, nó sẽ tự động biến thành hình dáng mà anh muốn. Ma pháp sơ cấp rất đơn giản, anh không cần dùng chú ngữ chú nghiêc gì hết.

- Đơn giản thế thôi à, để ta thử xem.

Cao Lôì Hoa hưng phấn nói, sau đó nhắm mắt lại thử tưởng tượng trong đầu mình hình dáng một viên thủy đạn màu lam. Rồi đem hình dáng này gán vào thủy nguyên tố bên mình.

Thủy nguyên tố nhận được tín hiệu của Cao Lôì Hoa liền bắt đầu ngưng tụ lại trên tay hã thành một thủy cầu nhỏ. Nhắm mắt lại, Cao Lôì Hoa suy nghĩ về thủy cầu màu lam, trong lúc vô tình, Cao Lôì Hoa suy nghĩ càng lúc càng đi xa, từ thủy cầu màu lam lại hồi tưởng về quê hương của mình - không biết “địa cầu” của mình hiện giờ ở chỗ nào.

Địa cầu, một tinh cầu màu lam trong vũ trụ mênh mông. Có lẽ mình sẽ không có cách nào quay trở về được. Cao Lôì Hoa khẽ thở dài, hành tinh xanh xinh đẹp kia, là nơi đã sinh ra và nuôi nấng hã thành người.

Lúc này, Tiểu Tam và Nguyệt Nhị mở to hai mắt nhìn tay phải của Cao Lôì Hoa. Ở trên tay Cao Lôì Hoa, một viên thủy đạn màu lam đang dần dần phình to lên. Quả cầu lúc đầu từ từ biến thành cái chậu rửa mặt rồi lại tiếp tục thành cái chậu lớn. Nhưng không dừng lại ở đó, nó tiếp tục khuếch trương ra trên không trung.

Cái này thì cũng khỏi nói, bởi vì hiện tại trong đầu Cao Lôì Hoa đang nghĩ đến hành tinh xanh - Trái Đất.

Thấy thủy cầu càng lúc càng lớn mà vẻ mặt Cao Lôì Hoa vẫn cứ trầm tư. Tiểu Tam và Nguyệt Nhị đều sốt ruột, nhưng mà cũng chỉ sốt ruột đứng bên thôi chứ không dám làm phiền đến hã. Ma pháp sư trong lúc thi triển ma pháp thì tuyệt đối không được làm phiền, phải biết rằng nếu bị ma pháp phản

nghech thì không dễ đùa giỡn đâu.

Cuối cùng, đến khi đường kính thủy cầu xấp xỉ năm thước thì Cao Lôì Hoa rút cục cũng mở mắt, ngừng tưởng niệm về Trái Đất.

- Hả? Đây mà là ma pháp thủy đạn à? Lớn như vậy sao.

Cao Lôì Hoa nhìn ‘viên thủy đạn’ ma pháp thuộc sơ cấp thủy hệ trên tay mà tấm tắc đắc ý.

-

Nguyệt Nhì với Tiểu Tam cũng nhìn nhau thấy bó tay luôn. Tuy nói thủy đạn ma pháp to hay nhỏ là phụ thuộc vào tinh thần lực của người sử dụng, nhưng mà thủy đạn của Cao Lôì Hoa lại thuộc loại hàng khủng. Nếu là người thường thì có thể làm ra thủy đạn to bằng cái bát cơm là đã rất tốt rồi.

- Không tồi, có thể đủ dùng để làm sạch ma thú rồi!

Cao Lôì Hoa đắc ý nói:

- Ma pháp quả nhiên tốt ghê! Chờ sau khi ăn cơm xong thì chúng ta lại học tiếp, chẳng hạn như tiểu hỏa cầu hay đại loại gì đó đi.

- Hic!

Tiểu Tam với Nguyệt Nhì đều run bắn lên, thủy đạn không có lực công kích mấy, cho nên có to mấy cũng chẳng sao. Nhưng hai người nhất thời nghĩ đến cảnh Cao Lôì Hoa giơ một cái tiểu hỏa cầu giống cái mặt trời nho nhỏ, không khỏi âm thầm lau mồ hôi, không biết bây giờ có nên dạy Cao Lôì Hoa thuật hỏa cầu không đây.

Cao Lôì Hoa làm sao biết hai cô bé kia nghĩ gì, hẩn lấy từ trong giới chỉ ra một cái bồn không, dùng để rửa sạch đồ ăn. Sau đó cẩn thận đặt khối thủy đạn này vào giữa bồn. Ào ào một hồi, khối thủy đạn không còn bị Cao Lôì Hoa dùng tinh thần lực khống chế liền vỡ tan thành nước rơi vào bồn chứa.

Tiếp theo Cao Lôì Hoa lại lại thuận thực lấy trong nhẫn không gian một con ma thú, đây là loại ma thú hao hao giống con dê trên Trái Đất, nhưng chỉ bé tương đương như con gà thôi. Là một loại ma thú phong hệ bậc thấp, tên gọi là ‘Mị Dương’. Loại ma thú này có giá trị dinh dưỡng cao, hơn nữa chất thịt lại hơi bị ngon. Trong nhẫn không gian của Cao Lôì Hoa có không ít loại ma thú dạng này.

Sau đó, Cao Lôì Hoa lại lôi tiếp một đồng đồ dùng để ăn cơm khi đi dã ngoại ra.

Nhìn Cao Lôì Hoa thành thạo mổ xẻ, làm lông, rửa sạch con ‘Mị Dương’ rồi bắt đầu nướng. Tiểu Tam há hốc mồm hỏi:

- Đại ca Cao Lôì Hoa, tôi thấy động tác của anh thành thạo như vậy, chẳng lẽ lúc bình thường anh đều đi làm mấy chuyện này sao?

- Làm chuyện gì?

Một tay Cao Lôì Hoa vội vàng lật con ‘Mị Dương’ đang nướng cho khỏi cháy, còn tay kia đem một con ‘Mị Dương’ khác ra chuẩn bị mổ xẻ.

- Ý tôi là bình thường anh đều nấu ăn sao? Tôi thấy động tác của anh rất

là thành thạo.

Tiểu Tam nhẹ giọng hỏi.

- Đúng rồi đó, đồ ăn trong nhà đều là một tay ba ba làm đó.

Nguyệt Nhị đứng bên giành trả lời.

- Hề hề!

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, lại nhanh chóng gác con ‘Mị Dương’ thứ hai lên nường, đồng thời lại tiếp tục giải quyết con thứ ba.

- Nhưng, anh là cường giả thánh cấp cơ mà.

Tiểu Tam có phần sốt ruột.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi:

- Ủa? Cái đó với thánh cấp thì có quan hệ gì? Chẳng lẽ có quy định là cường giả thánh cấp không được nấu ăn sao?

- Không, tôi không phải có ý đó.

Tiểu Tam vỗ vỗ đầu nói:

- Đại ca Cao Lôì Hoa, chẳng lẽ anh ngoài lúc tập luyện võ kỹ thì còn có thời gian đi tập nấu ăn sao?

Ở trong mắt Tiểu Tam, cường giả thánh cấp đều là cái loại ngày đêm chỉ biết đâm đầu luyện tập để cố gắng đột phá. Đừng nói bọn họ nấu ăn, chỉ sợ ăn cơm cũng không đủ thời gian luôn.

- Ha ha, cái này chỉ là sở thích của ta thôi.

Cao Lôì Hoa khẽ cười, quen thuộc nường con ‘Mị Dương’ thứ ba này, đồng thời phết một ít gia vị lên thân mấy con ‘Mị Dương’ này. Một loạt động tác của Cao Lôì Hoa làm một mùi thơm ngào ngạt bay vào mũi Tiểu Tam với Nguyệt Nhị.

- Ưc, ba ơi, còn chưa được ư? Con đói chết mất.

Hai tròng mắt Nguyệt Nhị như rớt xuống nhìn chằm chằm vào từng giọt mỡ con ‘Mị Dương’ đang ứa ra chảy xuống dưới kêu xèo xèo. Hồi ở nhà, Cao Lôì Hoa chỉ vài lần nường thịt, bởi vì Cao Lôì Hoa nói ăn nhiều thịt nường sẽ nóng trong người. Cho nên mặc dù thịt nường ăn rất ngon nhưng Cao Lôì Hoa vẫn ít khi làm. Cho nên đây cũng là nguyên nhân hai mắt Nguyệt Nhị bừng sáng khi thấy con ‘Mị Dương’ đang nường này.

Lần đầu nhìn thấy cách nường thịt này làm Tiểu Tam nuốt nước miếng ừng ực, nàng chưa từng thấy ai nường thịt như Cao Lôì Hoa. Trên đại lục thì hẳn là người có chút thân phận đều không ăn mấy cái thịt nường linh ta linh tinh này, thịt nường hầu như là dong binh (lính đánh thuê) ăn. Mà mấy vị dong binh cũng không có khả năng nường thịt như Cao Lôì Hoa, với bọn họ thì nường chín là ngon rồi có biết cái gì nữa đâu.

Nhìn Cao Lôì Hoa thỉnh thoảng lật miếng thịt lên, quệt quệt một ít gì đó hương thơm ngào ngạt lên trên thịt nường.

- Gàò gàò, tiểu huynh đệ, thịt nường của ngươi thơm quá! Thật khiến ta chết mất!

Trong khi Tiểu Tam với Nguyệt Nhị dồn hết chú ý lên miếng thịt nướng trên tay Cao Lô Hoa thì một âm thanh ồm ồm trầm đục vang lên bên cạnh hai cô bé.

Tiểu Tam cùng Nguyệt Nhị hoảng sợ vội vàng quay ra nhìn đằng sau, thì thấy một gã to khỏe có mái tóc vàng dài với một chiếc vòng vàng quấn quanh cổ. Trên tay gã là một thanh cự phủ (rìu lớn) cực lớn, lưỡi phủ lóe sáng có chút dọa người.

Lúc này thì tên hán tử khỏe mạnh cũng đang nuốt nước miếng ừng ực, hai mắt nhìn miếng thịt nướng trên tay Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa nhìn gã tóc vàng này nhẹ nhàng cười:

- Sao, muốn ném thử một chút không?

- Người anh em? Người mời ta ăn ư?

Gã tóc vàng mở to hai mắt cười như được mùa.

- Đương nhiên.

Cao Lô Hoa khẽ cười:

- Chỉ cần người không phải là kẻ địch thì có thể thưởng thức tay nghề của ta.

- Người anh em à, ta tuy là thú nhân, nhưng ta có thể hiểu được lời người nói.

Gã thanh niên kia cười nhẹ:

- Nếu ta mà là kẻ địch thì chỉ sợ là ta sẽ đi gặp thẳng cha Quang Minh thần chết bầm kia nói chuyện phiếm ngay!

- Hắc hắc.

Cao Lô Hoa cười khẽ, đồng thời nhấc tay phải lên, lõi quang đen nhánh lóe sáng:

- Nếu người là kẻ địch thì vừa rồi người núp ở trong đó ta đã cho người đi gặp thần Quang Minh mà buôn chuyện rồi.

- Ồ? Hóa ra người anh em vừa rồi đã phát hiện ra ta. Thế vì sao vừa rồi người không ra tay nhỉ? Lúc đó người cũng chưa rõ ta là kẻ địch hay không thì phải.

Gã thanh niên tự xưng là thú nhân này nhìn Cao Lô Hoa cười tủm tỉm.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 74

Thú Nhân Thượng Cổ Hoàng Kim Sư Tử

Ồ? Hóa ra người anh em vừa rồi đã phát hiện ra ta. Thế vì sao vừa rồi người không ra tay nhỉ? Lúc đó người cũng chưa rõ ta là kẻ địch hay không thì phải.

Gã thanh niên tự xưng là thú nhân này nhìn Cao Lôì Hoa cười tủm tỉm, thật khó tưởng tượng được vẻ mặt hắc khi cười thật quái dị.

Cao Lôì Hoa khẽ cười:

- Trên người người không hề có sát khí. Không phải thế sao?

- Ha ha ha!

Gã tóc vàng cười phá lên, cũng không hỏi gì nhiều nữa

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, tiếp tục lật lên lật xuống miếng ‘Mị Dương’. Sở dĩ không xuất thủ với gã tóc vàng này đương nhiên không chỉ đơn giản vì hắn không có sát khí. Sát khí thật ra cũng không đáng tin cho lắm, nếu gặp phải các cao thủ có phương pháp che giấu sát khí của mình, giống như Cao Lôì Hoa vậy, chỉ cần hắn nguyện ý thì không ai có thể cảm nhận được sát khí của hắn. Không ra tay do không cảm thấy sát khí chỉ là một nguyên nhân mà thôi, quan trọng nhất là...hiện giờ Cao Lôì Hoa cũng không biết mình đang ở nơi nào, cũng không biết ở đây có nhân loại hay không nữa. Lúc này, thật vất vả mới thấy một móng đến, tất nhiên là Cao Lôì Hoa không thể tùy tiện xử lý gã rồi. Bất kể ở đâu đi nữa thì việc có nhiều bạn bè vẫn tốt hơn có nhiều kẻ thù. Hơn nữa cái gã này cũng không có bộ dạng ác ý gì.

- Tiểu huynh đệ à, cái thứ người nướng thật là thơm! Cả đời ta cũng chưa nếm qua món nào thơm như vậy cả.

Gã tóc vàng ném thanh cự phủ sang một bên, sau đó ngồi xếp bằng xuống phía trước Cao Lôì Hoa, hai mắt cứ sáng lên nhìn ba con ‘Mị Dương’ này, đồng thời ở trong lòng thầm đánh giá ba con nhỏ này đến tay hắn không biết được bao nhiêu đây? Thứ thơm như vậy nhưng mà hơi ít thì phải.

- Hề hề.

Cao Lôì Hoa mỉm cười:

- Ba con này không phải dành cho người đâu, nhìn người như vậy thì ba con này cũng không đủ một miếng cho người rồi. Nếu muốn ăn thì nói với

ta, ta làm cái khác cho.

- Hô hô.

Gã tóc vàng gãi gãi đầu:

- Cũng đúng, ba con này nhỏ thật.

- Còn phải nói.

Cao Lô Hoa lại luân phiên lật ba con ‘Mị Dương’, sau đó từ trong nhẫn không gian lôi ra một ma thú giống như con trâu nhỏ. Sau khi lôi con ma thú này ra, tay phải Cao Lô Hoa nhẹ nhàng vung lên một đao, trong nháy mắt một luồng lôi quang ngưng tụ trên tay hắn. Tay Cao Lô Hoa vung lên nhẹ nhàng như một con dao sắc bén chém xuống chân sau con trâu nhỏ này, đồng thời dí lôi quang vào miệng vết thương, chỗ vết cắt không chút máu tươi nào chảy ra.

Cao Lô Hoa làm vậy cốt là ‘show hàng’ cho gã tóc vàng này nhìn thấy thực lực của mình. Hiện tại là bạn hay là thù còn chưa phân rõ, tuy rằng nhìn qua thì gã thật sự chưa có ác ý gì, nhưng lòng người khó dò thì đề phòng vẫn hơn. Chiêu này của Cao Lô Hoa là ‘giết gà dọa khỉ’ thôi. Chỉ cần gã này thực sự sẽ không gây ra điều gì bất lợi cho bọn mình, thì Cao Lô Hoa sẽ đối xử có tình có nghĩa như với bạn bè.

Quả nhiên, nhìn một chiêu thức đó của Cao Lô Hoa, gã tóc vàng kinh ngạc mở miệng hỏi:

- Người anh em, chiêu đó của ngươi thật là tuyệt vời! Làm sao mà hay thế? Hình như trong ma pháp lôi hệ cũng không có chiêu này.

- Hề hề, chút tài mọn thôi.

Cao Lô Hoa khẽ cười, sau đó ném cái chân trâu vào bồn rửa, đồng thời bỏ phần thân còn lại của con trâu vào trong nhẫn không gian:

- Muốn chín mấy phần?

Cao Lô Hoa vừa làm vừa hỏi.

Gã tóc vàng ngơ ngác.

- Chín mấy phần ư? Là sao vậy?

- À, ta hỏi là hỏi xem ngươi thích ăn thịt nướng chín mấy phần? Ngay cả nướng thịt chín cũng có mức độ, mỗi một mức độ chín đều có hương vị khác nhau.

Cao Lô Hoa vừa cười vừa giải thích:

- Có các loại sau: Ba phần chín, năm phần chín, tám phần chín, và chín hoàn toàn.

- Nếu đã vậy thì cho ta nếm thử một chút loại thịt tám phần chín đi.

Gã tóc vàng vội giải thích:

- Lúc trước ta ăn chỉ cần để lên trên lửa là được rồi, còn chưa thấy cái vụ chín mà theo mức độ thế này.

- Ừ.

Cao Lô Hoa cười cười rồi đặt thêm một miếng thịt nướng lên trên đồng

lửa, sau đó lại khứa mấy nhát cắt trên miếng đùi trâu này, làm vậy sẽ giúp cho thịt trâu dễ nướng và ngon hơn. Cuối cùng Cao Lôì Hoa đặt căng trâu này lên cái giá đỡ rồi lật lên lật xuống vài cái.

- Được rồi, tiểu huynh đệ à, hình như các ngươi không phải là người trong phong ấn.

Gã tóc vàng thuận miệng hỏi, hai mắt hắn vẫn dán chặt vào khúc chân trâu mà nuốt nước miếng ừng ực. Cái khúc chân này lớn bằng cánh tay nhỏ của hắn, miễn cưỡng cũng có thể lột da được đây.

- Ồ?

Trong mắt Cao Lôì Hoa hiện lên tia kinh ngạc:

- Ngươi làm sao mà đoán ra được là bọn ta không phải là người bên trong phong ấn này?

- He he, muối, việc này rất dễ nhận ra!

Gã tóc vàng cười nói:

- Vì các loài sinh vật được xưng là có trí tuệ sống trong phong ấn này cũng chỉ có tộc thú nhân bọn ta. Trừ chúng ta ra thì không có sinh vật nào khác. Mà bộ tộc chúng ta lại có đặc điểm rất dễ nhận ra.

Gã tóc vàng chỉ chỉ vào bộ râu quai nón đầy vẻ nam tính của mình, đương nhiên đây là đối với Cao Lôì Hoa mà thôi. Hiện tại Cao Lôì Hoa ngay cả một sợi lông cũng không có dài ra được nên đối với bộ râu xù xì đầy vẻ khêu gợi này thì hâm mộ cực kỳ.

- Bộ râu này chính là đặc trưng của hoàng kim sư tộc các người à?

Cao Lôì Hoa nhìn bộ râu của gã tóc vàng nghi hoặc hỏi, bởi vì Cao Lôì Hoa cũng đang nghĩ tới đứa con lớn thứ hai của mình (Saga) cũng có bộ râu manly như thế.

- Râu? Trời ơi, tiểu huynh đệ à, cái này không phải là râu đâu.

Gã tóc vàng vội vàng giải thích cho Cao Lôì Hoa:

- Đây là đặc trưng của bộ tộc chúng ta - Bờm sư tử! Tiểu huynh đệ sau này đừng bao giờ nói lung tung đây là râu ria đó. Điều này sẽ làm cho người trong bộ tộc chúng ta phần nộ ngay.

- Ôi, thật xin lỗi, tôi không cố ý đâu.

Cao Lôì Hoa hơi ngượng ngùng gật gật đầu nói:

- Tôi là Cao Lôì Hoa, là nhân tộc ở bên ngoài. Không ngờ bị một vết nứt không gian hút vào đây. Hiện tại cũng chưa biết đây là đâu hết. Anh tên gì vậy, dũng sĩ thú nhân tộc?

Cao Lôì Hoa lật lật cái chân trâu đang nướng, ngẩng đầu nhìn gã tóc vàng.

- Thú nhân tộc, ta tên là Tra Lý.

Hắn vỗ vỗ ngực mình:

- Chúng ta chính là vương giả trong Thú nhân tộc — tộc Hoàng kim sư tử.

- Tộc hoàng kim sư tử?

Cao Lô Hoa đôi tay cầm thịt nướng, trầm tư trong giây lát:

- Dường như trong thú tộc chưa nghe qua chủng tộc này.

Cao Lô Hoa quay đầu nhìn sang Nguyệt Nhị cùng Tiểu Tam.

Nguyệt Nhị nhún vai tỏ vẻ mình cũng không biết gì cho lắm.

Tiểu Tam thì cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi ngẩng đầu lên nhìn Tra Lý chăm chăm:

- Tộc hoàng kim sư tử! Thú tộc thượng cổ hoàng kim sư tộc? Đó là thú tộc duy nhất biết ma pháp đúng không?

- Ha ha, người cũng từng nghe qua về hoàng kim sư tộc chúng ta à! Nhưng mà, hoàng kim sư tộc chúng ta lại biến thành thượng cổ thú tộc khi nào vậy cả?

Tên Tra Lý tóc vàng gãi gãi đầu buồn bực nói.

Cao Lô Hoa nhìn về phía Tiểu Tam, sau khi hắn đi tới thế giới này nghe được không ít chuyện song chưa từng nghe qua hoàng kim sư tộc trong thú tộc. Trông tình hình Tiểu Tam lúc này thì có vẻ biết một ít thì phải.

- Ta cũng không ngờ là còn có thể nhìn thấy hoàng kim sư tộc.

Tiểu Tam cười cười, hai mắt chớp chớp nhìn vào Tra Lý:

- Từ sau cuộc đại chiến thần tộc, vương giả của thú tộc, tộc hoàng kim sư tử cũng không biết vì lý do gì lại biến mất dần dần. Hiện giờ thì tộc hoàng kim sư tử gần như đã trở thành truyền thuyết. Tư liệu cụ thể ta cũng không rõ ràng cho lắm. Nhưng mà trong truyền thuyết thì tộc hoàng kim sư tử là Thú nhân tộc duy nhất có thể sử dụng ma pháp, trong tộc thì mỗi một người đều là cường giả kiêm cả ma pháp lẫn võ kỹ. Trong thời kỳ thần ma đại chiến, chính lực lượng hùng mạnh của bọn họ đã chặn cuộc tiến công của Ma tộc.

Tiểu Tam đem trong những gì mình biết về thượng cổ thú tộc từ từ nói ra:

- Khi đó dưới sự dẫn dắt của hoàng kim sư tộc mà thú tộc đã từng trở thành bộ tộc hùng mạnh nhất trên đại lục. Nhân tộc lúc ấy cũng chỉ chịu dưới quyền thống trị của thú tộc. Có điều về sau không biết tại sao hoàng kim sư tộc lại đột nhiên biến mất! Theo truyền thuyết, thượng cổ thú tộc hoàng kim sư tộc chọn bất cứ người nào thì cũng là cường giả bậc sáu! Bọn họ chỉ cần thành niên là trở thành cường giả song tu cả ma pháp và võ kỹ. Thậm chí trong thời kỳ đỉnh cao, bọn họ còn có tới sáu cường giả thánh cấp đấy!

- Ha ha, không ngờ là lâu như vậy mà vẫn có người biết về hoàng kim thú tộc chúng ta.

Tra Lý vỗ vỗ đầu:

- Người nói không sai, thú tộc chúng ta đích thật là đột nhiên bị mất tích. Bởi vì ngay tại thời điểm cuối cùng của thần ma đại chiến, toàn tộc chúng ta đều bị người ta phong ấn ở nơi quái quỷ này.

Tra Lý u sầu chỉ lên trời nói:

- Chính là một tầng phong ấn này, phong ấn luôn bộn ta khi đang chiến đấu với ‘Vong Linh Thân’.

- Phong ấn ư?

Tiểu Tam cùng Nguyệt Nhị hiện tại mới chú ý tới trên bầu trời là một mảng màu vàng nhẵn bóng:

- Lễ nào hiện giờ chúng ta đang ở ngay trong phong ấn được xưng là vĩnh viễn không thể phá vỡ của Quang Minh thần?

Sắc mặt Tiểu Tam cùng Nguyệt Nhị lập tức trở nên khó coi.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 75

Vong Linh Thần Là Mỹ Nữ?

Phong ấn? Phong ấn không thể phá được là sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn lên bầu trời màu vàng. Tuy rằng cái lồng màu vàng này trông có vẻ ghê gớm nhưng làm gì đủ “trình” ‘không thể phá nổi’! Cao Lô Hoa phỏng đoán rằng nếu mình bất kể hậu quả mà sử dụng hàng khùng ‘nhất quyền’ kia thì có khả năng rất lớn là phá vỡ được cái phong ấn này. Hoặc nếu như lực lượng của mình mà mạnh hơn một chút thì dùng Phá Sơn Không cũng dễ dàng phá vỡ được nó.

- Ba ơi, đúng là cái tầng màu vàng này được xưng là phong ấn không thể phá. Đây là phong ấn do chính tay bốn vị chủ thần Quang Minh thiết lập đó.

Thần sắc Nguyệt Nhị như sắp khóc đến nơi rồi, nàng nghĩ đến cảnh không được gặp lại mẹ cùng anh chị em mà muốn khóc òa lên.

- Không phá nổi ư?

Cao Lô Hoa nhíu mày nhìn tầng phong ấn màu vàng:

- Tuy phong ấn này rất chắc chắn nhưng không đến mức không phá được đó chứ?

- Tiểu huynh đệ à, người có điều không biết đó thôi. Máy chục thế hệ từ già trẻ lớn bé của tộc hoàng kim sư tử chúng ta đều tìm cách để phá vỡ cái phong ấn này. Nhưng kết quả thì đừng nói là phá, ngay cả làm cho cái phong ấn này động đậy mà cũng không được nữa là!

Tra Lý cười khỏ nói tiếp:

- Một tầng phong ấn này nhìn thì mỏng manh như vậy thôi, thế mà đã giam giữ hoàng kim sư tộc chúng ta trên ngàn năm nay rồi đó.

- Chẳng lẽ lợi hại vậy sao? Sáu cường giả thánh cấp của tộc các người cùng nhau tác chiến mà không phá vỡ được sao?

Cao Lô Hoa hơi lo lắng nói.

Tra Lý lại cười gượng:

- Một vị thần bày ra phong ấn thì thánh cấp có thể phá nổi sao? Huống chi đến bốn vị chủ thần cùng nhau hạ phong ấn này. Năm đó sáu vị thánh cấp cùng nhau ra tay, chẳng những không phá vỡ được phong ấn mà ngược lại còn bị phản lực đánh thành trọng thương luôn.

- Chẳng lẽ không có cách nào nữa à?

Nghe Tra Lý nói, Cao Lôi Hoa cau mày, hiện tại hắn cũng không còn tự tin có thể phá vỡ được phong ấn này nữa

- Thật ra thì có thể còn có một khả năng.

Tra Lý chỉ vào ba người Cao Lôi Hoa nói:

- Máy người Cao Lôi Hoa huynh đệ đến đây như thế nào thì không chừng có thể thoát ra như thế ấy.

- Hic, ta không phải đã nói rồi sao.

Cao Lôi Hoa lắc đầu cười khổ:

- Bọn ta bị vết nứt không gian hút vào đây, giờ đào đâu ra cái vết nứt đó mà ra ngoài.

Tra Lý suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Người anh em Cao Lôi Hoa nè, có lẽ nếu muốn đi ra ngoài được thì chỉ có cái vết nứt không gian này mới có khả năng thôi.

Cao Lôi Hoa lắc đầu:

- Vết nứt không gian tuy có thể mang chúng ta ra ngoài nhưng phương án này mạo hiểm quá, độ an toàn không cao.

Cao Lôi Hoa khẽ thở dài, vết nứt không gian có phải chuyện giỡn đâu, lúc này đâu thể chơi trò đỏ đen được, lần trước xuyên qua vận khí đỏ, lần này ai dám chắc.

- Người anh em nói cũng đúng.

Tra Lý trầm tư một tý rồi thở dài:

- Có lẽ bộ tộc hoàng kim sư tử của chúng ta vĩnh viễn bị giam cầm ở bên trong cái phong ấn chết tiệt này thật rồi.

- Hề hề, Tra Lý này, người đừng bi quan thế! Không phải chỉ là một cái phong ấn thôi sao.

Cao Lôi Hoa cười nhẹ nói:

- Vạn vật trên thế giới này mặc dù rất là kỳ diệu nhưng cũng tuyệt đối không có thứ gì mà không thể không phá vỡ được cả! Vạn pháp giai phá (Tất cả ma pháp đều có thể phá)! Không bị phá vỡ chỉ là một khái niệm tương đối thôi, ta không tin rằng không có biện pháp ‘xử đẹp’ cái này!

- Người anh em thật có chí khí!

Tra Lý nghe Cao Lôi Hoa nói xong thì cũng cười lớn hai tiếng:

- Thiên hạ không có gì không thể phá, những lời giải thích này thật là hay! Phong ấn là vật chết, con người mới là vật sống! Một ngày nào đó nhất định chúng ta có thể phá vỡ được cái phong ấn chết tiệt này.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa khẽ cười, trước tiên cứ ở đây mấy ngày thử các biện pháp khác, nếu thật sự không có cách nào khác thì cùng lắm hắn chơi luôn ‘nhất quyền’ kia. Thật sự Cao Lôi Hoa không tin trên đời này có thứ gì vĩnh viễn không thể bị hư hại.

Nhìn Nguyệt Nhị bên cạnh như người mất hồn, Cao Lô Hoa vỗ nhẹ lên người nàng:

- Sao vậy? Nguyệt Nhị?

- Ba à, con, con...

Hai mắt Nguyệt Nhị ngân ngấn nước. Lúc này Nguyệt Nhị đang hận chính bản thân mình, một loạt chuyện này hôm nay đều là do nàng kêu Cao Lô Hoa đi cứu người, nếu không thì đâu có phát sinh nhiều chuyện thế này đâu.

- Sợ quái gì chứ, nha đầu?

Cảm nhận được sự dẫn dắt từ đôi mắt của Nguyệt Nhị, Cao Lô Hoa thấy rất đau lòng. Đứa nhỏ Nguyệt Nhị này thật sự gánh hết sai lầm lên bản thân mình rồi. Cao Lô Hoa kéo Nguyệt Nhị lại gần, búng búng vào đôi tai nhọn của cô bé:

- Sợ không đi ra được hả?

- Dạ.

Nguyệt Nhị sụt sịt mũi, khẽ đáp.

- Ha ha, tiểu nha đầu, sợ cái gì chứ, tin ba nè, ba nhất định dẫn mọi người đi ra ngoài. Oke.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng lau nước mắt cho Nguyệt Nhị, khẽ khàng an ủi cô bé.

- Ba ư?

Nguyệt Nhị ngẩng đầu nhìn Cao Lô Hoa, sau đó nàng khẽ lên tiếng:

- Dạ.

- Ôi! Quên mất tiêu rồi!

Đột nhiên Cao Lô Hoa nhớ tới miếng ‘Mị Dương’ đang nướng:

- May quá, may quá, không bị cháy, hề hề, “Mị Dương” của Nguyệt Nhị và Tiểu Tam được rồi đó, cả hai ăn trước đi.

Nói xong, Cao Lô Hoa xoay người kéo hai miếng thịt nướng thả xuống đĩa đưa cho Tiểu Tam với Nguyệt Nhị.

- Hì hì, ba à, con đói bụng gần chết rồi.

Nguyệt Nhị quệt quệt nước mắt, vui vẻ đỡ lấy thức ăn trên tay Cao Lô Hoa, đồ ăn cùng với lời an ủi của Cao Lô Hoa tạm thời làm nàng quên đi hoàn cảnh hiện tại của mình, quãng phút đi luôn cái vụ phong ấn phong ác gì đó.

Tiểu Tam cũng nhẹ nhàng nhận lấy đĩa thức ăn của mình:

- Cảm ơn.

- Rồi.

Cao Lô Hoa cười nhẹ:

- Tiểu Tam này, người chú em nhìn gầy quá, ăn nhiều chút cho lên cân nhé.

Cả người Tiểu Tam run lên, khẽ ừ một tiếng rồi cầm đĩa thức ăn lẳng lẳng

ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Nhị.

“Hắn còn chưa nhận ra mình là con gái hay sao chứ?” Hai mắt Tiểu Tam đầy thâm thúy nhìn vào mắt Cao Lôi Hoa, thâm thở dài.

Cao Lôi Hoa cúi đầu tiếp tục hý hoáy với miếng thịt nướng còn lại. Đôi lúc hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời màu vàng kia. Hiện giờ tâm tình của Cao Lôi tốt hơn nhiều so với lúc mới vào đây. Chứ ít thì cũng không bị xuyên qua dị giới lần nữa, ít nhất thì vẫn còn có thể gặp lại Tĩnh Tâm. Còn ở cùng thế giới thì vẫn còn hy vọng.

Tay Cao Lôi Hoa lật lên lật xuống miếng thịt nướng. miệng tiếp tục trò chuyện với Tra Lý:

- Đúng rồi Tra Lý, bên trong phong ấn này trừ thú nhân tộc các người ra có còn chủng tộc khác không vậy?

- À, cũng không phải là không có, miễn cưỡng tính thì cũng còn có một đây.

Tra Lý thở dài nói:

- Cùng bị phong ấn ở nơi này với tộc chúng ta còn có Vong Linh tộc. Nhưng mà làm sao tính bọn họ là sinh vật được đây? Máy ngàn năm trong phong ấn này, bọn họ cùng với hoàng kim sư tộc chúng ta thường xuyên xảy ra mâu thuẫn xung đột, đến mấy ngàn năm lận.

- Ồ? Ha ha, vậy thì tộc các người cùng với Vong Linh tộc cũng coi như là oan gia trên ngàn năm nay rồi!

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Oan gia ngàn năm?

Tra Lý sừng sốt, sau đó trong mắt hắn hiện lên sự cô đơn:

- Đúng thật, oan gia...ngàn năm...Ha ha...

Cao Lôi Hoa nhìn Tra Lý, chút cô đơn vừa mới thoáng qua trong mắt hắn cũng không thoát khỏi hai mắt Cao Lôi Hoa. Xem ra lại là cố sự của nam nhân nữa rồi. Cao Lôi Hoa khẽ cười, chẳng lẽ Tra Lý này cùng với người trong cốc Vong Linh có quan hệ với nhau sao? Cao Lôi Hoa phát hiện ra mình rất có hứng thú đối với thú nhân thông minh Tra Lý này:

- Đúng rồi, Tra Lý, các người bị phong ấn vào đây như thế nào? Người vừa nói là tại lúc kết thúc thần ma đại chiến thì bị phong ấn vào đây phải không? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Ài, việc này nói ra thì dài lắm.

Tra Lý thở dài nói:

- Lần đại chiến thần ma trước người biết chứ.

- Biết chút ít.

Cao Lôi Hoa đáp:

- Ma tộc thua, nhân tộc, thú tộc và Tinh Linh tộc dưới sự giúp đỡ của Thần tộc đã giành được chiến thắng. Là vậy đúng không?

Cao Lôi Hoa có nhớ lại những ghi chép trên sách lịch sử.

- Ủ, không sai.

Tra Lý lại cười khở:

- Vậy người hấn biết đây là nơi phong ấn ‘Vong Linh Nữ Thần’ một trong ba đại chủ thần của Ma tộc chứ.

- Vong Linh Nữ Thần?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn Tra Lý:

- Ừm, biết thì biết đây là nơi phong ấn Vong Linh Thần nhưng thật không ngờ Vong Linh Thần lại là nữ nhân. Hắc hắc~ Thế nào, Vong Linh Nữ Thần rất xinh đẹp sao?

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Đúng thế, nàng rất đẹp.

Nói tới Vong Linh Nữ Thần, vẻ mặt Tra Lý hiện lên thần sắc phức tạp. Yêu? Hôi hận? Buồn bực? Hay là đau thương? Dù sao vẻ mặt này cũng rất phức tạp, thật không ngờ cái bộ mặt có bộ râu rậm rạp của hấn lại có thể biểu hiện ra được sắc thái phức tạp đến thế.

Chứng kiến vẻ mặt phức tạp của Tra Lý, Cao Lôì Hoa lập tức tràn đầy hứng thú. “Chẳng lẽ gã thú nhân này cùng với Vong Linh Nữ Thần vừa nhắc tới có mối quan hệ gì sao?”

- Vậy à, thế nàng có quyền rũ mê người không?

Thanh âm Cao Lôì Hoa tràn đầy sự lôi cuốn, làm người nghe hấn nói hận không thể lờì bày tỏ hết cảm giác trong lòng ra cho hấn xem luôn. Lúc này Cao Lôì Hoa cũng cảm thấy mình vô sỉ, vì muốn tìm hiểu thông tin của người khác mà phải dùng đến cả chiêu thôi miên người ta để hỏi, tuy nhiên, nghĩ đến bộ dáng thật sự mê người thì.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 76

Thúc Thúc, Thú Nhân Biểu Đạt Ái Tình Còn Thô Lỗ Không?

Đúng vậy, thân hình nàng chỗ lõm chỗ lồi đầy đủ, vóc dáng lại mê người thật khiến người ta khó có thể tưởng được nàng và Vong Linh Chi Thần là một. Nàng khiến tất cả những ai trông thấy nàng đều nảy sinh ham muốn phải bảo hộ nàng.

Tra Lý khẽ than một tiếng, lúc này ánh mắt của hắn lại tràn đầy nhu tình.

- Vậy, ngươi, có phải là, thích nàng không?

Thanh âm trầm bổng của Cao Lôì Hoa bỗng nhiên dập dùi, mê hoặc Tra Lý nói ra bí mật trong lòng.

- Ài, thích thì có ích lợi gì.

Tra Lý khẽ thở dài, đột nhiên hắn lắc lắc đầu:

- Ấc, ta và ngươi nói những cái này làm gì? Hừ hừ!

- Không rõ, chính ngươi tự nói mà.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, trong lòng lại thầm than thuật thôi miên của mình chưa tới nơi tới chốn, lại để Tra Lý này dễ dàng tỉnh lại nhanh như vậy.

- Ấch, vừa rồi làm sao vậy, nói quá xa rồi.

Tra Lý lắc lắc đầu:

- Tới đây nào, chúng ta tiếp tục nói chuyện, vừa rồi nói đến đâu rồi?

Hai tay Cao Lôì Hoa lật miếng thịt nướng cười nói:

- Ủm, nói đến chỗ nơi này là địa phương phong ấn Vong Linh Nữ Thần.

- A, ừ, đúng rồi. Nơi này là địa phương phong ấn Vong Linh Nữ Thần các ngươi đã biết chưa.

Tra Lý gãi gãi đầu, trong lòng còn đang nghi hoặc vừa rồi làm sao vậy, làm sao mà thoáng cái đã tua tới đoạn cảm tình của mình đối với Vong Linh Nữ Thần rồi?

- Ừ, biết rồi.

Cao Lôì Hoa đáp.

- Nói thực, ngày đó nơi này vốn là địa phương mà Vong Linh Nữ Thần và Thú tộc chúng ta tiến hành đàm phán.

Nói đến đây, Tra Lý thở dài:

- Ngày đó thần ma đại chiến đã ở giai đoạn cuối, Ma tộc đại bại. Tinh

Linh tộc, Thú tộc, Nhân tộc ba tộc liên thủ chống lại Ma tộc, Ma tộc đánh mấy trận thua liền chuẩn bị rút lui. Ngay lúc đó hai thần 'Tử Thần' và 'Hắc Âm Nữ Thần' đã dẫn theo người của Ma tộc rút lui trước, còn Vong Linh Nữ Thần thì ở lại phía sau dùng vô số vong linh yểm hộ cho Ma tộc rút lui. Cuối cùng, một mình Quang Minh chủ thần tấn công lâu mà không hạ được, Vong Linh Nữ Thần dựa vào vô số vong linh ngăn chặn Nhân tộc, Tinh Linh tộc, Thú Nhân tộc ba tộc lần lượt tiến công. Sau cùng ba tộc tổn thất quá lớn, liền quyết định để Thú Thần của Thú tộc tiến hành đàm phán với Vong Linh Nữ Thần.

- Ừm, khoan đã.

Cao Lô Hoa nghi hoặc nói:

- Đàm phán, vì sao phải phái Thú nhân đến đây? Còn nữa, Thú Thần là ai?

- Ấc!

Tra Lý gãi gãi đầu:

- Thú Thần tất nhiên chính là thần của Thú tộc chúng ta rồi!

- Ồ, vậy bốn vị Quang Minh chủ thần hạ phong ấn đều là thần của nhân loại sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Đúng vậy. Nói đúng ra bốn tên kia là Thần tộc.

Tra Lý nói tiếp:

- Lúc đó tổng cộng có sáu thần đấu với Ma tộc, Tinh Linh Thần của Tinh Linh tộc, Thú Thần của Thú tộc chúng ta cùng với bốn thần của Thần tộc.

- Thì ra là thế, quan hệ khá phức tạp.

Cao Lô Hoa nhếch miệng:

- Sáu thần đánh ba thần, chẳng trách Ma tộc thất bại. Thần ma đại chiến chẳng qua chỉ là sáu tên bắt nạt một tên mà thôi.

- A, hề hề.

Tra Lý cười xấu hổ, dù sao đại chiến ngày đó Thú tộc chính là tiên phong mà.

- Còn nữa, vì sao phải phái Thú nhân đi đàm phán với Vong Linh Nữ Thần?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Nguyên nhân kỳ thực cũng có liên quan tới Thú Thần của chúng ta.

Tra Lý gãi bờm cười gượng gạo (nguyên văn là gãi đầu, có điều gãi nhiều quá rồi nên chuyển xuống bờm: D).

- He he, Tra Lý này, ngươi đừng úp úp mở mở nữa, muốn nói thì nói ra đi.

Cao Lô Hoa cười hì hì, nhìn Tra Lý.

Cao Lô Hoa vừa nói như thế, sắc mặt của Tra Lý lại càng mất tự nhiên:

- Việc này, thực ra là quan hệ giữa Thú Thần của chúng ta và Vong Linh

Nữ Thần trong thời gian đó. He he, nói ra thì hơi xấu hổ. Thời kỳ thần ma đại chiến, Thú Thần của chúng ta, cùng Vong Linh Nữ Thần ấy ấy, hắc hắc, đã phát sinh chút quan hệ vượt qua tình hữu nghị. Cho nên nhiệm vụ đàm phán cùng Vong Linh Nữ Thần đã được đẩy sang thú tộc chúng ta.

Tra Lý không nhịn được tuôn ra một tin “very hot”!

Tin tức này quá nóng khiến Cao Lô Hoa đột nhiên sững sốt một chút, hẳn vẫn còn tưởng là tên Tra Lý trước mắt này cùng Vong Linh Nữ Thần đã phát sinh quan hệ gì chứ, ai dè cuối cùng lại là Thú Thần của thú tộc với Vong Linh Nữ Thần?! Chẳng qua cũng đúng, dường như thần ma đại chiến này đã qua mấy nghìn năm rồi, tên Tra Lý này cũng không có khả năng đã “thọ” mấy nghìn tuổi. Cao Lô Hoa thậm chí thở dài, bản thân mình vẫn còn chưa thích ứng được với một số thứ của cái dị giới này.

- Thật là ngại quá, không ngờ ở trên chiến trường mà Thú Thần của chúng ta lại phát sinh quan hệ cùng với Nữ Thần của quân địch.

Tra Lý đỏ mặt, gãi gáy không ngừng.

- Sau đó Thú Thần của các người đã mang theo Thú tộc đi tới đây đàm phán cùng Vong Linh Nữ Thần sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Đúng vậy, lúc đó Thú Thần cũng không có mang theo toàn bộ Thú nhân, mà chỉ dẫn theo bộ tộc Hoàng kim sư tử chúng ta đến đàm phán mà thôi. Nhưng mà không nghĩ tới...

Nói đến đây sắc mặt Tra Lý tối sầm lại:

- Không nghĩ tới bốn tên Thần tộc ghê tởm lại hèn hạ phong ấn chúng ta lẫn Vong Linh Nữ Thần! Ngay lúc ấy, Vong Linh Nữ Thần đã trở mặt với Thần Thú của chúng ta!

- Ra là như vậy.

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi:

- Chỉ bởi vì như vậy, cho nên Vong Linh tộc đã đem việc các người đàm phán cùng bọn họ trở thành âm mưu của các người, từ đó về sau Vong Linh tộc thường thường xung đột với các người ở trong phong ấn này đúng không?

- Haizz, việc này, thực ra cũng không hẳn là như thế.

Tra Lý gãi gãi đầu càng lộ vẻ ngại ngùng hơn:

- Thực ra nguyên nhân quan hệ giữa Vong Linh tộc và Thú tộc chúng ta bé tấc như thế cũng không phải tất cả đều vì phong ấn này. Việc này có liên quan tới mối quan hệ siêu hữu nghị giữa Vong Linh Nữ Thần cùng Thần Thú.

- Làm sao lại liên quan đến quan hệ của hai người bọn họ?

Cao Lô Hoa là một thánh giả tương đối tốt, mặc dù không sử dụng lại thuật thôi miên, nhưng Cao Lô Hoa vẫn còn có thể dùng lời nói nhẹ nhàng, từng chút từng chút một, Tra Lý trong lúc vô tình bị dẫn dắt đã bộc bạch hết

mối quan hệ của hai chủ thần đối địch vào thời gian thần ma đại chiến mà bấy lâu vẫn cất giữ trong lòng.

- Việc này, người anh em có thể không rõ ràng tập quán của Thú nhân chúng ta, Thú nhân chúng ta khi thấy được nữ nhân mình thích, phương pháp biểu thị ái tình tương đối, ờ...ờ, tương đối thô lỗ. Chúng ta ưa thích dùng sức mạnh là phương thức biểu đạt ái tình.

Tra Lý đỏ mặt xấu hổ nói:

- Ta biết nhân loại các người hình như gọi việc này là hung bạo, nhưng Thú tộc đều làm như thế, chỉ cần đủ cường đại là có thể dùng sức mạnh. Dù sao nữ nhân của tộc chúng ta cũng chỉ thích nam nhân cường đại. Cho nên, cái việc ấy, quan hệ siêu hữu nghị giữa Thú Thần và Vong Linh Nữ Thần cũng không phải là hai bên đều tình nguyện, hắc hắc, là Thú Thần của chúng ta đơn phương cưỡng bách mà phát sinh. Lần đàm phán cuối cùng đó, thực ra cũng là Thú Thần của chúng ta chuẩn bị cùng Vong Linh Nữ Thần thảo luận một chút chuyện giữa hai người. Khả khả, lần đó vốn là một chuyện tốt, Thú Thần của chúng ta chắc sẽ thảo luận êm đẹp với Vong Linh Nữ Thần. Ai dè lại bị bốn tên Quang Minh chủ thần quấy nhiễu, ta XXX mấy tên tiện thần (thần ti tiện) của Thần tộc!

"Bịch!" Một tiếng, Cao Lôi Hoa, Tiểu Tam, Nguyệt Nhi ba thánh giả ngã ngay tại chỗ~~

Một lúc lâu sau, Cao Lôi Hoa giật giật khoe miệng bò dậy, than thở một câu từ đáy lòng:

- Tra Lý, Thú Thần của các người thật “vãi lúa”!

- He he, quá khen rồi.

Tra Lý cười hì hì:

- Không phải ta thối phòg chứ lúc đó trong sáu thần thuộc phe Quang Minh thì Thú Thần của chúng ta cường đại nhất! Nếu không phải có Thú Thần của chúng ta, thì chỉ cần một mình Tử Thần của Ma tộc đã đủ để “tiếp rợp” mấy vị thần khác của Quang Minh rồi!

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ hai má cứng đờ của mình:

- Đúng rồi, Tra Lý, vì sao những việc này người lại rõ ràng như thế? Những việc này đều đã qua nghìn năm rồi mà!

- Hắc hắc!

Tra Lý gãi gãi đầu:

- Việc này, thực ra người của Thú tộc chúng ta đều biết chuyện này.

- Như vậy à.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu:

- Được rồi, hai chúng ta cũng có thể bắt đầu ăn được rồi, cuối cùng cũng xong rồi!

Nói xong, Cao Lôi Hoa cầm cái chân trâu nướng đưa cho Tra Lý.

- Ta không khách khí nữa!

Tra Lý nhận chân trâu nướng, nuốt nuốt nước bọt:

- Đúng rồi, Cao Lô Hoa huynh đệ, các người trong lúc vô ý tiến vào trong phong ấn này, nếu như không có chỗ ở có thể tạm thời đến lãnh địa của Thú tộc chúng ta ở vài ngày được không?

- Vậy phiền toái người rồi, đúng lúc chúng ta cũng không có chỗ ở! Thời gian tới toàn bộ dựa vào người rồi, chờ sau khi ta tìm ra phương pháp có thể ra khỏi phong ấn này, ta nhất định dẫn các người đi ra ngoài!

Cao Lô Hoa cũng không làm bộ khách sáo, dù sao ra ngoài dựa vào bằng hữu, không có chỗ ở là sự thực. Hiện tại có bằng hữu như Tra Lý bên cạnh thì phải dựa vào hắn rồi!

- Việc này là đương nhiên, không nói cái khác, người mời ta ăn thịt nướng, ta không mời người đến ở trong tộc ta thì còn ra thể thống gì nữa.

Tra Lý cười to hai tiếng:

- Yên tâm đi, sau khi ăn xong chúng ta nghỉ ngơi một chút, sau đó thì theo ta về Sư tộc đi! Ta nghĩ sự xuất hiện của người sẽ khiến tộc nhân của ta rất cao hứng đó!

- Việc ấy, Tra Lý thúc thúc.

Nguyệt Nhi bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu nhẹ nhàng gọi một tiếng:

- Cháu, cháu muốn hỏi một chút, việc ấy, phương thức biểu đạt ái tình trong Thú nhân tộc của thúc hiện giờ còn thô lỗ giống như trước đây không?

.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 77

Tiểu Dạ Khúc (Nhạc Nhẹ)

Sặc! Nghe được lời của Nguyệt Nhị, Tra Lý liền cảm thấy cơ mặt của mình cứng đờ. Một lúc lâu sau, hắn mới thốt ra một câu.

- Ha ha, việc này à. Yên tâm đi, mấy nghìn năm trước tộc nhân của ta đã sớm không còn kiêu thất lễ như ngày trước rồi.

Tra Lý gãi gãi đầu xấu hổ:

- Một nghìn năm trước đây thì cái loại phương thức bày tỏ tình ái đã bị bãi bỏ rồi. Mặc dù hiện giờ chúng ta vẫn còn tôn sùng sức mạnh, nhưng hiện tại chúng ta lại đề xướng nam nữ bình đẳng, nam hay nữ đều như nhau!

Tra Lý “nổ” một câu trích dẫn kinh điển của Thú nhân.

- Hi hi, Tra Lý thúc thúc, cháu chỉ hỏi một chút mà thôi, thúc không cần phải khẩn trương ha ha.

Nguyệt Nhị chớp chớp hai mắt, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù Nguyệt Nhị vẫn chỉ là một tiểu hài tử mười lăm tuổi, nhưng nhờ có huyết thống tinh linh nên hiện giờ nàng tràn đầy vẻ thanh xuân mỹ lệ. Nếu như người của Thú tộc vẫn còn theo đuổi tình ái giống nghìn năm trước thì Nguyệt Nhị rất sợ hãi.

Sau khi nghe được lời nói của Tra Lý, Nguyệt Nhị lẫn cả Tiểu Tam bên cạnh đều thầm thở phào nhẹ nhõm.

- Ha ha!

Cao Lô Hoa vỗ vỗ vai Nguyệt Nhị:

- Nha đầu lo lắng quá thừa rồi.

- Hi hi.

Nguyệt Nhị khe khẽ cười rồi tiếp tục gặm miếng thịt nướng ngon tuyệt kia.

- Đúng rồi, Tra Lý.

Cao Lô Hoa cắn một miếng thịt nướng rồi nói:

- Theo người nói như vậy, Thú Thần của các người và Vong Linh Nữ Thần của Vong Linh tộc đều còn đang ở bên trong phong ấn này sao?

- Đúng vậy.

Tra Lý đáp.

- Vậy hai người bọn họ đã từng tìm biện pháp đi ra ngoài chưa? Mặc dù phong ấn này là bốn vị thần bày ra, nhưng bọn họ cũng đều là thần thì chắc là có biện pháp đi ra ngoài chứ?

Cao Lôì Hoa hơi buồn bực, nói như thế nào cũng là thần cấp, lẽ nào lâu như vậy rồi mà hai thần cấp này không nghĩ ra biện pháp đi ra ngoài sao?

- Ôi, nói đến thì buồn bực.

Tra Lý u sầu nói:

- Thú Thần điện hạ của chúng ta vừa nhìn thấy Quang Minh tứ thần lại có thể hạ phong ấn thì đã biết tâm tư của bốn lão già này, liền ném một búa thẳng lên trời, kết quả dường như đã chém phải một người trong Quang Minh tứ thần. Tình huống cụ thể không rõ ràng lắm. Sau đó Thú Thần đã biến mất không thấy tung tích. Còn Vong Linh Nữ Thần lập tức cho dựng một tòa Vong Linh thần điện bên trong phong ấn, rồi cũng không xuất hiện nữa, bởi vì phong ấn này chính là nhằm vào Vong Linh Nữ Thần, cho nên sẽ tạo thành thương tổn rất lớn đối với nàng. Do đó hiện giờ Vong Linh Nữ Thần cũng không hề tiếp tục xuất hiện trước mặt mọi người.

- Ặc.

Cao Lôì Hoa buồn bực kêu một tiếng:

- Thật đúng là... nếu như hai người bọn họ liên thủ có thể đã sớm phá được cái phong ấn này rồi.

- A.

Tra Lý khẽ cười:

- Có thể là Vong Linh Nữ Thần không có tha thứ cho Thú Thần điện hạ. Dù sao đối với một nữ thần thì trình tiết rất quan trọng.

Khi nói đến Vong Linh Nữ Thần, ánh mắt của Tra Lý lại lộ ra sự thương cảm.

- Vậy các ngươi không thử đi tìm Thú Thần sao?

Cao Lôì Hoa hỏi:

- Có sự trợ giúp của Thú Thần nói không chừng các ngươi đã có thể phá được phong ấn này rồi.

- A.

Tra Lý cười khỏ nói:

- Chủ yếu là bây giờ Thú Thần điện hạ còn không muốn xuất hiện trước mặt của chúng ta cơ.

- Ngươi làm sao biết hắn không muốn xuất hiện ở trước mặt các ngươi?

Cao Lôì Hoa nói:

- Tâm tư của hắn các ngươi hiểu được sao? Có thể hắn đang chờ các ngươi tìm hắn đấy chứ.

- Có thể.

Tra Lý cúi đầu, cắn mạnh một miếng chân trâu.

Không biết là Cao Lôì Hoa có ảo giác hay không, hắn cảm thấy Tra Lý

đôi với những vấn đề liên quan đến Thú Thần dường như đều theo bản năng lảng tránh cái gì đó.

Cao Lô Hoa thấy hẳn không muốn trả lời mấy vấn đề này, liền chuyển đề tài hỏi:

- Đúng rồi, Tra Lý, ngay từ lúc đầu người làm thế nào tìm được chúng ta? Chúng ta vừa mới vào phong ấn này không bao lâu mà người đã tới rồi? Còn nữa, ở quanh đây dường như ngay cả nguồn nước cũng không có, các người làm sao sinh sống?

- Ha ha, ta gặp các người cũng là trùng hợp thôi.

Tra Lý khẽ cười nói:

- Thực ra ở phụ cận cũng có một nguồn nước, đây cũng là một trong những nguồn nước mà Thú nhân chúng ta dựa vào để sinh tồn. Về phần gặp các người thực sự là chuyện rất tẩu xảo, ta vừa lúc muốn đi ra lấy nước, không nghĩ tới lại gặp gỡ các người.

Tra Lý cười nói:

- Còn như ăn cái gì thì bên trong phong ấn này vẫn còn có không ít động vật, người trong tộc Hoàng kim sư tử chúng ta không đói được. Chỉ cần có nước có thịt, bộ tộc chúng ta vẫn có thể sống sót.

- Ừm, có thịt có nước ai cũng có thể sinh sống.

Cao Lô Hoa nở nụ cười:

- Được rồi, Tra Lý, khi nào thì chúng ta lên đường?

Cao Lô Hoa hỏi, nếu như có thể nhanh chóng tìm một chỗ an thân mới là chuyện quan trọng nhất hiện giờ.

Tra Lý cắn một miếng thịt nướng to, sau đó ngẩng đầu nhìn bầu trời màu vàng:

- Thời tiết e rằng không tốt cho lắm, sắc trời cũng không còn sớm nữa, sau khi ăn xong chúng ta hãy ngủ một giấc, ngày mai sẽ gấp rút quay về bộ tộc của ta.

- Sắc trời không còn sớm? Bầu trời nơi này đều là màu vàng, có thể nhìn ra trời sắp tối sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nói.

- Đương nhiên có thể phân biệt.

Tra Lý nói:

- Phong ấn này cũng có thời gian, thường sau khi qua mười sáu giờ sáng sẽ tới tám giờ, giống như là bổ sung lực lượng. Hiện tại màu vàng của bầu trời đã từ từ nhạt bớt rồi, sau một lúc nữa chỉ sợ sẽ tối mịt đó.

- Vậy các người có thừa dịp khi phong ấn tối xuống thì đi phá phong ấn không? Lúc này hẳn là thời gian nó yếu nhất mà!

Cao Lô Hoa hỏi.

- Thử qua rồi.

Tra Lý lắc đầu nói:

- Vẫn là giống như ban ngày, muốn phong ấn này lung lay một chút cũng không có khả năng.

- Ừm, thôi được. Dù sao tạm thời muốn lập tức đi ra ngoài đúng là không có khả năng rồi.

Cứ như vậy, dưới sự giải thích của Tra Lý, ba người Cao Lôì Hoa đối với chuyện của phong ấn này cũng đã hiểu được ít nhiều.

Theo như lời của Tra Lý, một lát sau, bầu trời phong ấn rõ ràng đã tối sầm đi, khắp nơi trong phong ấn giống như đêm tối phủ xuống.

- Vừa đẹp, mọi người hãy ngủ một giấc đi, ngày mai sẽ lại tiếp tục lên đường.

Cao Lôì Hoa lấy một cái lều vải từ trong nhẫn không gian, đây là một cái lều có thể chứa đủ hai người, vốn là đồ Cao Lôì Hoa sử dụng khi đi dã ngoại săn ma thú, nhưng hiện giờ xem ra là phải để cho Tiểu Tam và Nguyệt Nhị dùng.

Về phần Thú nhân Tra Lý và Cao Lôì Hoa cũng chỉ đành ngủ một đêm ở bên cạnh lều vải mà thôi.

Sau khi bóng tối bao trùm hoàn toàn, dưới sự sắp xếp của Cao Lôì Hoa, Tiểu Tam và Nguyệt Nhị tiến vào trong lều.

Cao Lôì Hoa một thân một mình ngồi ở bên cạnh đồng lửa, ngọn lửa được đốt từ đồng xương nhìn qua có chút âm u.

Thú nhân Tra Lý đã sớm tìm chỗ sạch sẽ nằm sắp xuống mà ngủ rồi.

Cao Lôì Hoa bình thản ngắm nhìn không trung, lòng thầm nghĩ một chút việc vặt vãnh. Hồi tưởng lại tất cả những chuyện phát sinh một tháng qua, thực sự giống như một giấc mộng, nhưng mà mộng này lại chân thực như vậy.

Trong lúc Cao Lôì Hoa đang trầm tư, một thân ảnh đi tới phía sau Cao Lôì Hoa.

- Ba ba, con không ngủ được.

Thanh âm của Nguyệt Nhị vang lên phía sau Cao Lôì Hoa.

- Làm sao vậy con gái? Ngày mai còn phải đi tới bộ lạc của Thú nhân tộc đấy. Không ngủ thì làm sao lên đường được chứ?

Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ lên vai Nguyệt Nhị:

- Hãy ngủ một giấc thật ngon cho tinh thần thoải mái, ngày mai mới đi được.

- Ba.

Nguyệt Nhị đột nhiên nhìn Cao Lôì Hoa nói:

- Ba, ba có thể hát một bài cho con nghe được không? Giống như lúc ba hát cho Kim Toa Nhi ấy.

- Hát cho Kim Toa Nhi?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc gãi gãi đầu:

- Ừa? Nguyệt Nhị làm sao biết ba đã từng hát cho Kim Toa Nhi?

- Ngày đó, con... con đi qua cửa thì nghe được.

Nguyệt Nhị mặt đỏ lên.

- Con? Ngày đó?

Cao Lôì Hoa khẽ bật cười, hần đột nhiên nhớ tới lần trước sau khi hát cho Kim Toa Nhi nghe, khi ra ngoài thì nhìn thấy một thân hình mảnh khảnh. Thì ra là Nguyệt Nhị, lúc đó hần còn tưởng là ai chứ:

- Lại đây nào, ba hát cho con nghe.

Nguyệt Nhị ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Cao Lôì Hoa, sau đó gối đầu lên đùi của Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa khẽ mỉm cười, nhìn ‘bầu trời’ tối đen khe khẽ hát:

- Hãy ngắm những vì sao trên trời....

Chúng thật xinh đẹp.

Dưới màn đêm huyền ảo này,

Tôi ôm bạn, tiễn bạn vào giấc mộng xinh đẹp kia...

Thêm một lần nữa, Cao Lôì Hoa khẽ hát lên ca khúc đơn giản này. Tuy rằng đơn giản nhưng lại khiến người ta cảm nhận được sự ấm áp.

Dưới lời ca cuốn hút này, Nguyệt Nhị dần dần chìm vào mộng đẹp...

- Ba, người sẽ không rời khỏi chúng con, đúng không.

Nguyệt Nhị dường như đang nói mê.

- Đương nhiên, vĩnh viễn như vậy.

Cao Lôì Hoa khẽ kêu một tiếng, bàn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ trên người Nguyệt Nhị.

Nguyệt Nhị tự tìm được tư thế thoải mái ngủ ngon lành trong lòng của Cao Lôì Hoa.

Trong căn lều phía sau, Tiểu Tam nhẹ nhàng thò đầu ra dò xét. Nàng cũng không ngủ được, sau khi nhìn thấy Nguyệt Nhị ra ngoài, liền thò đầu ra nhìn theo Nguyệt Nhị.

Sau đó nàng kinh ngạc phát hiện Cao Lôì Hoa dịu dàng hát ru Nguyệt Nhị ngủ.

Cao Lôì Hoa trong mắt của Tiểu Tam càng ngày càng thần bí, bây giờ Tiểu Tam cũng không biết Cao Lôì Hoa là người như thế nào. Hần cường đại, còn có thể nấu ăn, lại còn biết hát ru hài tử. Thực sự không hề giống Thánh cấp bình thường, nam nhân cường đại lại rất dịu dàng? Tiểu Tam nhẹ nhàng rút đầu lại, lui trở về trong căn lều

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 78

Âm Hồn Thảo

Sáng sớm hôm sau.

Cao Lôi Hoa mở mắt, bầu trời lúc này lại trở lại một màu vàng chói mắt khiến hắn vô cùng phiền lòng.

Sau khi tỉnh lại Cao Lôi Hoa liền cảm thấy bắp đùi tê dại, cúi đầu nhìn xuống liền thấy tiểu nha đầu Nguyệt Nhị đang gối đầu trên đùi hắn ngủ ngon lành. Nước miếng từ khóe miệng của nàng chảy xuống tạo thành một đóa bọt nước “đẹp” ngay trên quần của Cao Lôi Hoa...

Không ngờ mình lại ngồi ngủ cả đêm nữa. Cao Lôi Hoa hơi nhếch miệng, chẳng nhớ đây đã là lần thứ mấy mình ngủ ngồi khi tới dị giới này rồi?

Nhìn Nguyệt Nhị đang ngủ say sưa, Cao Lôi Hoa không nỡ đánh thức cô bé, vì thế liền hơi nâng đầu Nguyệt Nhị lên, cố gắng rút nhẹ chân của mình ra ngoài.

Rốt cuộc cũng gác được đầu của Nguyệt Nhị sang một bên. Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Cao Lôi Hoa chậm rãi đứng lên. Vừa mới đứng thẳng người một cảm giác mệt mỏi, tê dại không thể diễn tả được từ trên đùi truyền đến, thiếu chút nữa khiến Cao Lôi Hoa không đứng vững nổi.

- Buổi sáng tốt lành, Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Hoàng kim sư tử Tra Lý ở phía xa cười rất gian xảo, giọng tay chào hỏi về phía Cao Lôi Hoa.

- Ừm, chào buổi sáng.

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu, trong lòng lại thầm lấy làm lạ, tộc Sư Tử trong Thú nhân không phải đều nổi danh tham ngủ sao? Sao tên Tra Lý này lại dậy sớm như vậy? Chẳng lẽ cần khôn xoay chuyển sinh ra một tên sư tử cần cù?

- Ừm, Cao Lôi Hoa huynh đệ, tôi chờ anh ngủ dậy đã lâu rồi hề hề.

Tra Lý cười nói với Cao Lôi Hoa.

- Ừm? Chờ dậy ư? Có chuyện gì sao?

Cao Lôi Hoa ngáp to một cái.

- He he.

Tra Lý lắc mình một cái, lộ ra đằng sau năm con trâu trưởng thành:

- He he, chờ người huynh đệ ngủ dậy nướng thịt cho ta!

Cao Lôi Hoa cười méo xệch, chẳng trách Tra Lý này lại dậy sớm, hóa ra chính là vì bữa sáng này.

Hắn lắc đầu bất đắc dĩ, xem ra chuyện mình làm đầu bếp đúng là cái số trời đã định rồi.

Sau khi rửa mặt, cơn buồn ngủ của Cao Lôi Hoa cũng tan đi một chút.

- Đúng rồi, Tra Lý, anh có biết Âm Hồn thảo không?

Cao Lôi Hoa thuận miệng hỏi, mục đích Cao Lôi Hoa tiến vào Vong Linh cốc chính là vì 'Âm Hồn thảo'.

- Âm Hồn thảo? Âm Hồn thảo là cái gì vậy? Chưa từng nghe qua cái tên này.

Tra Lý lắc đầu.

- Ặc!

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ lên trán, sao mình lại quên Âm Hồn thảo này là sau khi Vong Linh cốc xuất hiện mới có, cái tên này cũng là cách gọi của người ở bên ngoài. Tra Lý và bộ tộc Hoàng kim sư tử của hắn ngay từ đầu đã bị phong ấn trong Vong Linh cốc này, dĩ nhiên chưa hề nghe đến cái tên Âm Hồn thảo này rồi.

- Nào nào, Tra Lý, anh đến gần đây một chút.

Cao Lôi Hoa vẫy vẫy tay với Tra Lý.

- Chuyện gì vậy?

Tra Lý nghi hoặc bước lại gần Cao Lôi Hoa.

- Ta muốn hỏi cái này, có một loại thực vật như thế này hay không?

Hai tay của Cao Lôi Hoa mô phỏng một hình dạng:

- Nó trông tựa tựa thế này, viền lá có màu vàng, thân là màu tím. Tác dụng của nó là sau khi giã nhuyễn bôi lên vú của nữ nhân, là có thể khiến nữ nhân sinh ra sữa! Loại cỏ như vậy anh thấy qua chưa?

- À? Ha ha! Thì ra cái cậu nói chính là 'Nãi thảo'!

Tra Lý cười to, lại còn nheo nheo mắt dâm đãng nhìn Cao Lôi Hoa:

- Huynh đệ, thì ra cậu cũng là tay sành sỏi nhỉ!

"Ặc!" Cao Lôi Hoa phun ra một ngụm máu tươi ngã oạch xuống đất, lúc trước khi mình hỏi Lôi hệ thánh ma đạo sư Solomon kia thì có vẻ như lão đã xem mình là loại người dâm đãng, ai ngờ hôm nay lại một lần nữa bị người hiểu lầm. Quả là oan tày trời mà!

- Ha ha, nói chơi, nói chơi mà thôi.

Tra Lý vỗ vỗ vai Cao Lôi Hoa nói:

- Loại cỏ này ở gần bộ lạc của chúng ta có rất nhiều, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu! Mới đầu chúng ta cũng không biết thứ này dùng như thế nào, về sau do tể ti (thầy tế) của bộ tộc chúng ta phát hiện tác dụng của loại cỏ này! Trong tộc của ta có một ít nữ nhân không có sữa lấy loại cỏ này ăn một lần, lại giã nhuyễn bôi lên ngực. Ngày hôm sau là có thể có sữa rồi. Hơn thế nữa, khi bò sữa của chúng ta không có sữa chúng ta cũng đều lấy loại cỏ này cho

chúng ăn. Trong uống ngoài thoa, hiệu quả cực kỳ tuyệt vời!

"Ặc!" Cao Lôi Hoa sau khi vất vả đứng lên lại phun ra một ngụm máu tươi ngã lộn ra đất, mắt trợn trắng. Nguyên nhân là vì một câu cho bò sữa ăn, trong uống ngoài thoa hiệu quả tuyệt vời của Tra Lý.

Sau khi biết nơi có Âm Hồn thảo, tâm tình của Cao Lôi Hoa cũng trở nên tương đối khá hơn. Ngay cả bữa sáng cũng nhanh chóng chuẩn bị xong.

Dưới mùi thơm quyến rũ của thức ăn, hai người Tiểu Tam và Nguyệt Nhị cuối cùng đã tỉnh dậy, sau khi rửa mặt bốn người liền bắt đầu lẳng lẳng hưởng thụ bữa sáng ngon lành này.

Sau khi ăn xong bữa sáng, ba người Cao Lôi Hoa dưới sự hướng dẫn của Tra Lý đi tới bộ lạc Hoàng Kim Sư Tử của Thú nhân.

Trên đường đi Tra Lý cố gắng giới thiệu cho ba người một ít tập quán và cấm kỵ của bộ tộc Hoàng kim sư tử, để tránh ba người Cao Lôi Hoa không biết mà phạm vào cấm kỵ của bộ tộc khiến tất cả mọi người đều xấu hổ.

Bởi vì có Tiểu Tam và Nguyệt Nhị, tốc độ của bốn người tính ra là khá chậm, theo dự tính của Tra Lý phỏng chừng đến buổi trưa mới có thể đến bộ lạc.

Mà Cao Lôi Hoa hiện tại lại ở trong một loại trạng thái hưng phấn, trong lòng hân hoan tràn ngập những suy nghĩ về 'Âm Hồn thảo' tuyệt vời kia. Hiện giờ ý niệm duy nhất trong đầu của Cao Lôi Hoa đó là phải hái đầy nhẵn không gian toàn Âm Hồn thảo mang về, làm cho Tĩnh Tâm sớm hoàn thành nguyện vọng có sữa của một người làm mẹ.

Mục đích Cao Lôi Hoa đi tới Vong Linh cốc rất đơn giản, chính là vì lấy được Âm Hồn thảo mà thôi. Nhưng không ngờ đột nhiên lại phát sinh nhiều chuyện như vậy. Song, bây giờ chỉ cần hái được Âm Hồn thảo thì có thể trở về rồi.

Cao Lôi Hoa cười cười, chuyện Âm Hồn thảo đã là chuyện ván đã đóng thuyền, kế tiếp cần phải suy nghĩ chính là làm sao để ra ngoài! Tầng phong ấn bên ngoài này vẫn là một tảng đá to đè nặng tâm tư hân.

Cứ như vậy, một nhóm bốn người Cao Lôi Hoa từ từ đi về hướng Sư tộc.

- Ồ? Ta cảm thấy có điều gì đó bất an?

Đang đi trên đường Cao Lôi Hoa kêu lên, dường như có cái gì đó đang lại gần.

- Cảm giác bất an? Cao Lôi Hoa huynh đệ lo lắng quá nhiều rồi, nơi này đã gần đến lãnh địa của Sư tộc chúng ta rồi. Làm quái có cái gì nguy hiểm cơ chứ.

Tra Lý thoáng tự tin nói.

- Nhưng mà, ta dù sao vẫn cảm thấy bất an, cảm giác bất an này dường như chính là đến từ bầu trời?

Cao Lôi Hoa tương đối tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, đây chính

là giác quan thứ sáu sản sinh ra sau vô số lần vào sinh ra tử. Hấn ngẩng cao đầu nhìn lên bầu trời.

- Ừm, hấn là không có cái gì chứ.

Tiểu Tam, Nguyệt Nhị, Tra Lý nghe vậy cũng đều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Ngay sau đó, Cao Lôi Hoa liền nhìn thấy một cái, cái mông màu trắng!Ồ, nói chính xác hơn là một cái mông mặc nội khố nhỏ màu trắng. Sau đó Cao Lôi Hoa liền nghe được một thanh âm do vật nặng xệ toạc hư không sinh ra.

Và cái gì đến sẽ đến, dưới ánh mắt kinh ngạc của Cao Lôi Hoa, cái mông nhỏ màu trắng rơi xuống với tốc độ siêu âm, nện thẳng ngòi ngay lên mặt người nào đó đang ngẩng lên.

Bịch! Một thanh âm nặng nề vang lên. Cao Lôi Hoa cảm thấy trên mặt bị một cái mông tròn trĩnh ị lên, sau đó cả người bị nện ngã ngòi trên mặt đất.

Cao Lôi Hoa rất akay. Thật ra với tốc độ của hấn muốn tránh cái thứ từ trên trời rơi xuống này là chuyện đơn giản như trở bàn tay. Ví dụ như thứ từ trên trời rơi xuống này Cao Lôi Hoa chỉ cần nhẹ nhàng lắc mình là có thể tránh thoát. Nhưng khiến Cao Lôi Hoa buồn bực chính là, cái mông từ trên trời rơi xuống này giống như trực tiếp vượt qua không gian, sau mấy cái nháy mắt đã giống như đột nhiên xuất hiện trước mặt hấn, giống như cái mông này đã book vé trên mặt Cao Lôi Hoa từ trước. Một phát này khiến hấn ngã ngòi trên mặt đất...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 79

Người Làm Cha Con Được Không?

Ai da... đau...

Cao Lôì Hoa rên rỉ thốt khổ kêu lên hai tiếng, sau đó lôì cái tên không biết tốt xấu đang ngồi trên mặt mình xuống.

- Chết tiệt, vẹo cổ rồi!

Cao Lôì Hoa khẽ cử động cái cổ một chút lập tức một cơn đau đớn truyền đến làm hắn rên lên đau đớn, nếu không phải bản thân là một người từng kinh qua cái chết, thì lần này cái mông từ trên trời rơi xuống chỉ sợ cũng đủ cho hắn đi phục vụ với đại ca Quang Minh thần rồi.

Cao Lôì Hoa vặn vẹo cái cổ đang đau nhức của mình rồi ánh mắt hạ xuống nhân ảnh trong tay. Chính là cái tên từ trên trời rơi xuống lại còn ịn nguyên quả mông trên mặt hắn, khiến hắn bị sái cổ. Chết tiệt, đây quả thực là vũ nhục một cách trắng trợn!

- Thực... thực xin lỗi!

Tiểu tử kia vừa nhìn thấy ánh mắt sát nhân của Cao Lôì Hoa liền yếu ớt kêu lên một tiếng, tiểu tử kia nói chính là ngôn ngữ thông dụng của đại lục, cho nên mấy người ở đây đều có thể nghe hiểu. Thanh âm của nàng phi thường êm tai, khiến mọi người nghe đều hơi bị rung động.

- Ặc!

Sau khi Cao Lôì Hoa thấy rõ tiểu tử trong tay mình liền không khỏi rên rỉ một tiếng. Ở trong tay hắn là một tiểu cô nương xinh đẹp như búp bê, mái tóc dài màu vàng óng, nước mắt long lanh trong đôi mắt đen láy như sắp sửa trào ra, lại thêm ngũ quan đầy đặn khiến cô bé càng đáng yêu vô cùng.

Nhìn thấy tiểu cô nương bị mình hù dọa đến run rẩy, Cao Lôì Hoa nhếch miệng cười khổ. Với một cô bé xinh như búp bê này người kêu Cao Lôì Hoa có thể làm khó dễ hay sao? Mắng nàng? Còn chưa kịp gào thét câu nào mà nhìn thấy bộ dạng ủy khuất của nàng Cao Lôì Hoa cũng đã không thể mở miệng rồi!

- Oa, Ba, em bé thật đáng yêu!

Nguyệt Nhị sau khi vừa nhìn thấy em bé khả ái như thế liền kinh ngạc hô lên.

Tiểu Tam cũng tiến lại gần, đại dương vô tận cũng không ngăn được ánh mắt nồng nhiệt của nàng. Nữ hài tử giống nhau đều thích những thứ gì đó dễ thương, tiểu thiên sứ giống như búp bê đang ở trong tay Cao Lôi Hoa này, còn khiến cho Cao Lôi Hoa có cảm giác không nỡ mạnh tay, huống chi là Tiểu Tam và Nguyệt Nhị.

Chỉ có Tra Lý bên cạnh phản ứng có chút khác thường, hắn nhìn chòng chọc tiểu cô nương với mái tóc vàng một nửa trong suốt đột nhiên xuất hiện, trong mắt Tra Lý tràn ngập thần sắc kinh ngạc và không dám tin. Lại dường như có một chút mừng rỡ.

- Tra Lý, anh biết đứa bé này sao?

Cao Lôi Hoa nhìn mắt Tra Lý, lúc này ánh mắt của Tra Lý rất phức tạp, dường như hắn biết đứa bé này?

- Không, ta không biết.

Tra Lý khẽ lắc đầu, nhưng ánh mắt của hắn lại vẫn không rời cô bé.

- Ấc, chẳng lẽ không phải là hài tử của Sư tộc các người sao?

Cao Lôi Hoa ngấm nghĩa cô bé đang mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn mình.

- Dường như không phải.

Tra Lý nhìn cô bé khe khẽ thở dài.

- Nói như vậy cô bé này không phải người của sư tộc các người?

Cao Lôi Hoa xoay xoay cái cổ của mình, đặt tiểu cô nương xuống mặt đất:

- Tiểu cô nương, cháu từ đâu tới vậy? Tự mình quay về được không?

- Không, hu hu.

Đầu cô bé lắc mạnh, nức cười, mãi mới dễ dàng tròn ra một lần, bảo nàng trở về sao? Mơ đi!!

- Thôi thế này đi, bé ngoan ngoãn ở chỗ này chờ cha mẹ của bé đến đón nhé!

Cao Lôi Hoa xoa xoa cái cổ, chết tiệt, cái cổ kiêu này có thể khiến hắn đau nhức vài ngày đây.

- Cháu không có người nhà!

Cô bé búp bê mở miệng phát ra thanh âm ngọt ngào.

Hai mắt của Tra Lý đột nhiên lóe lên một chút, nhưng rất nhanh khôi phục lại bình tĩnh, chỉ lẳng lặng nhìn mái tóc dài màu vàng của tiểu cô nương kia.

- Chúng ta có nên dẫn cô bé đi không?

Cao Lôi Hoa khe khẽ cười, đồng thời ngấm nhìn ánh mắt khác thường của Tra Lý:

- Muốn dẫn cô bé đi e là nói dễ nhưng khó làm. Tiểu cô nương này lại từ trên trời rơi xuống, tốt nhất là nên chờ cha mẹ của nó tới đón. Nếu cô bé không phải người của Sư tộc, chúng ta lại dẫn nàng đi lỡ như cha mẹ nó tìm

không thấy thì rất là phiền phức. Chẳng qua...

Cao Lôi Hoa chuyển đổi ngữ điệu:

- Để nàng ở đây thì cũng không phải là biện pháp tốt, xung quanh đây không một bóng người, ta sợ tiểu cô nương này gặp phải người xấu!

- Ừm, đúng vậy.

Nguyệt Nhị tiếp lời nói:

- Tiểu cô nương, ba của bé ở đâu vậy? Để chúng ta liên hệ với ba của bé tới đón bé được không?

- Em không có ba.

Nguyệt Nhị còn chưa nói xong cô bé búp bê đã chen vào nói:

- Em không có ba, em chỉ có mẹ thôi, mẹ đang ngủ, phải ngủ rất lâu! Người sẽ không đi tìm em đâu.

- Không có ba ư?

Trong lòng Cao Lôi Hoa khẽ run lên, bàn tay không tự chủ được xoa xoa đầu của cô bé:

- Lại là một hoàn cảnh bị phụ thân vứt bỏ sao?

Thanh âm của Cao Lôi Hoa chột dẹt dẹt rất nhiều.

Nhưng Tra Lý sau khi nghe được câu nói này của tiểu cô nương, thân hình lại chấn động. Môi mấp máy muốn nói cái gì, nhưng lại không thốt thành lời.

Tiểu cô nương dường như rất thích hưởng thụ cảm giác Cao Lôi Hoa xoa xoa đầu của nàng, nhẹ nhàng nhích lại gần bàn tay của Cao Lôi Hoa.

- Ài, vô luận là ở thế giới nào, luôn luôn có nam nhân không dám gánh vác trách nhiệm nhĩ.

Cao Lôi Hoa thương xót ôm cô bé vào lòng, tiểu búp bê khả ái này lại khiến Cao Lôi Hoa cảm thấy có chút thương cảm. Vô luận ở thế giới nào, cho dù là ở trong phong ấn ngăn cách với thế giới cũng vẫn có nam nhân trốn tránh trách nhiệm.

- Hải tử, tên con là gì?

Cao Lôi Hoa dịu dàng hỏi.

Cô bé ôm chặt cổ của Cao Lôi Hoa:

- Con gọi là Bảo Bảo (cục cưng). Mẹ vẫn gọi con như vậy.

- Bảo bảo, mẹ con đâu? Chẳng lẽ mẹ con vì ngủ mà không để ý đến con sao?

Cao Lôi Hoa ôm tiểu cô nương nhẹ nhàng hỏi, sau khi cô bé này từ trên trời rơi xuống Cao Lôi Hoa đã biết cô bé này nhất định không phải con cái của gia đình bình thường. Mẫu thân của cô bé hẳn là người rất cường đại.

Thân là một vú em chuyên nghiệp, tình thương của một người cha khiến Cao Lôi Hoa rất dễ bị kích động.

- Dạ, mẹ không thể đi ra ngoài. Mẹ vừa ra sẽ choáng váng đầu, cho nên người thường xuyên buồn ngủ, một lần ngủ phải rất lâu.

Bảo Bảo ôm cổ Cao Lôi Hoa:

- Thúc thúc! Người làm cha của Bảo Bảo được không?

Tiểu cô nương trong lòng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa.

- Vì sao?

Cao Lôi Hoa khẽ cười.

- Bảo Bảo cũng muốn có cảm giác có ba, Bảo Bảo cũng muốn có cha.

Bảo Bảo thấy rất nhiều đứa trẻ đều có ba, Bảo Bảo không muốn trở thành một đứa trẻ không có ai thương yêu.

Tiểu cô nương ghì chặt cổ của Cao Lôi Hoa, nàng mặc dù không ra khỏi nhà, nhưng thông qua phương pháp của mình quan sát nhiều đứa trẻ khác ở trong phong ấn. Sau đó tiểu cô nương đã phát hiện một việc, nàng không giống những đứa trẻ khác, nàng không có ba...

- Ba.

Nguyệt Nhị ở bên cạnh nhìn bộ dáng này của cô bé thì gần như suýt khóc:

- Người đáp ứng tiểu bảo bảo đi.

- Ặc!

Cao Lôi Hoa than một tiếng, không phải là hắn không muốn đáp ứng, nếu nói trên thế giới này lấy tình thương của người cha làm thước đo, chỉ sợ hắn cũng coi như một nhân vật đứng đầu, hắn chính là một người cha tràn đầy tình thương. Thế nhưng, trong lòng Cao Lôi Hoa biết tiểu bảo bảo cũng không phải một nhân vật đơn giản. Chỉ nhìn việc nàng từ trên bầu trời rơi xuống thì biết, hơn nữa xem ra tiểu bảo bảo cũng không phải hài tử của Sư tộc. Cao Lôi Hoa có thể đã mơ hồ nghĩ ra thân phận của tiểu bảo bảo, chỉ là không dám xác định mà thôi.

- Thúc thúc, người cũng không cần Bảo Bảo sao?

Đôi mắt trong veo của cô bé nhìn chằm chằm Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa mếu miêng cười thảm, không cần Bảo Bảo? Lời này là sao đây. Xét về cơ bản mà nói, hắn biết Bảo Bảo chẳng qua mới được mấy phút thôi mà.

- Ba à, Bảo Bảo mặc kệ, Bảo Bảo sau này chính là người của Ba! Ba dám không cần Bảo Bảo, Bảo Bảo sẽ khóc cho người xem!

Tiểu cô nương ôm chặt cổ Cao Lôi Hoa, quyết định dùng “Ăn vạ thần công”, cho dù đánh chết cũng không rời Cao Lôi Hoa!

- Việc này, Cao... Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Ở bên cạnh, Tra Lý giống như hạ quyết tâm rất lớn:

- Ta thấy tiểu cô nương này thực đáng thương, chỉ là một nữ nhi trên danh nghĩa mà thôi. Cậu nhận rồi cũng không có tổn thất gì, không bằng nhận luôn đi. Hài tử này mà khóc sẽ khiến người ta tan nát cõi lòng đó.

- Tan nát cõi lòng?

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu thở dài:

- Được rồi, Bảo Bảo. Nữ nhi này ta nhận! Chẳng qua nếu trở thành nữ nhi

của Cao Lôi Hoa ta, Bảo Bảo sau này phải ngoan ngoãn nghe lời đó!

- Vâng, vâng! Bảo Bảo nhất định sẽ làm một nữ nhi ngoan nhất trên thế giới!

Bảo Bảo tha thiết ôm lấy Cao Lôi Hoa, hai cánh tay nhỏ bé trắng nõn lại tỏ ra rất có lực. Nhìn mái tóc bạc của phát phơ Cao Lôi Hoa, Bảo Bảo cười hạnh phúc.

Tra Lý nhìn Bảo Bảo trong lòng Cao Lôi Hoa, khóe miệng khẽ nhếch cười...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 80

Bánh Xe Nôi

Đi tới nơi phong ấn này chưa lâu, Cao Lôì Hoa lại có thêm một cô con gái. Hiện tại tiểu bảo bảo như một con gấu bông xinh xắn đáng yêu suốt ngày cứ bám dính trên người Cao Lôì Hoa, nói cách gì cũng không chịu rời lấy một khắc!

Cao Lôì Hoa có gốc đến mấy cũng thừa hiểu Bảo Bảo không phải người thường, một người bình thường sao có thể từ một nơi cao lại rơi xuống một cách chính xác đến vậy được? Chỉ là cho dù biết rõ như vậy, Cao Lôì Hoa cũng không thể bỏ mặc cô bé. Trên người Bảo bảo, dường như có một sức thu hút trời sinh, làm cho mấy người Cao Lôì Hoa càng lúc càng thấy thêm yêu hơn.

Bảo bảo không phải người thường, chính cô bé còn biết rõ hơn ai hết, lý do mà cô bé không chịu rời Cao Lôì Hoa nửa bước thì có hai nguyên nhân. Đầu tiên, trên người Cao Lôì Hoa có một loại khí chất đặc biệt, loại khí chất này làm cho Bảo Bảo cảm thấy vô cùng thoải mái. Khiến cho cô bé không tự chủ được, lúc nào cũng muốn ở gần Cao Lôì Hoa. Thứ hai, là Cao Lôì Hoa rất cường đại. Tuy rằng Cao Lôì Hoa đã đạt đến cấp bảy cũng là trình độ thánh cấp, nhưng ở cái Vong Linh cốc này thánh cấp cũng không thuộc diện con cầu con tự, buồn buồn mà thò tay khoáng quanh Vong Linh cốc cũng có thí lôì ra chí ít cũng được ba mươi tên thánh cấp đủ lập thành một tiểu đội.

Nhưng sự cường đại của Cao Lôì Hoa không thể hiện ở cấp bậc của hắn. Mà là ở kỹ xảo của hắn, một quyền kinh khủng đánh lên phong ấn của Cao Lôì Hoa nhất thời làm cho Bảo Bảo nhìn hắn với cặp mắt khác. Đồng thời càng củng cố quyết tâm dựa vào Cao Lôì Hoa của cô bé.

Dọc theo đường đi, có thêm Bảo Bảo đáng yêu này, trên đường tiếng hoan hô cười đùa cũng càng lúc càng nhiều thêm!

- Còn chưa tới sao hả Tra Lý?

Đi suốt cả buổi, đến bây giờ ngay cả cái lông mao của bộ lạc còn không có nhìn thấy, Cao Lôì Hoa cảm thấy chút buồn bực. Phía sau Tiểu Tam cùng Nguyệt Nhị rõ ràng có cảm giác không thể nào đi tiếp nữa. Ngay cả Bảo Bảo

trong lòng Cao Lôi Hoa cùng vác cái bộ mặt đưa ma ra trình diễn.

-Nhanh thôi! Lần này là đến nhanh thôi!

Nét mặt già nua của Tra Lý hơi ửng đỏ lên, cái từ "nhanh" hẳn đã nói suốt cả một buổi sáng, cho dù da mặt hẳn có dày đến mấy thì nói đến từ này cũng khiến hẳn một phen bối rối:

-Khụ khụ! Lần này là nhanh thật mà có nhìn thấy phiến rừng cây trước mắt kia không? Xuyên qua phiến rừng cây kia là bộ lạc của chúng ta!

Tra Lý hưng phấn chỉ vào một mảnh rừng xanh ngắt, lần này hẳn không có treo đầu dê bán thịt chó, đúng là xuyên qua rừng cây này thì sẽ đến nơi bộ lạc Thú Nhân tộc sinh sống.

Nghe được những lời này tinh thần mấy người Cao Lôi Hoa vốn đang ủ rũ như cây chết khô được tưới một bầu cam lộ. Mấy người cùng nhau đưa mắt nhìn về hướng rừng rậm theo như lời Tra Lý, chỉ thấy trước mắt là một mảng đại thụ xanh biếc, trên tán cây xum xuê tươi tốt này chỉ chít những quả tròn tròn trông vô cùng lạ mắt.

- Đó là cây gì?

Cao Lôi Hoa nhìn phiến rừng cây kia nghi hoặc hỏi.

Tra Lý nhìn rừng cây này thần sắc lộ vẻ đắc ý nói:

- À, loại cây này khá nổi tiếng ở chỗ bọn ta, tên nó là "Lang Nha bồng"!

Tra Lý hô ra một cái tên thật là thô kệch. Ngôn ngữ của thú nhân luôn có vẻ khó nghe, nhưng lại thực chuẩn xác. Nếu nhân loại gọi là "Âm Hồn thảo" thì các thú nhân lại choảng cho cái tên "Nãi thảo" thực tế lại vừa đơn giản vừa chuẩn xác, chỉ là không được êm tai thôi.

- Lang nha bồng? Vì sao lại gọi là lang nha bồng?

Cao Lôi Hoa cẩn thận quan sát cây kia, nhưng dù có xoay nghiêng bẻ dọc nhìn muốn lòi hai con mắt cũng chẳng thấy nó giống lang nha bồng chỗ nào cả.

-Hắc hắc! Sở dĩ kêu nó là lang nha bồng là bởi vì loài cây này là một vật liệu cực tốt. Vũ khí chính của bộ tộc Hoàng kim Sư tử chúng ta— ma pháp lang nha bồng là từ loại cây này làm thành. Chỉ cần bẻ một nhánh cây tùy ý xuống rồi gắn vài cái nanh sói lên là đã có một cây Lang nha bồng thượng hạng rồi. Hơn nữa ma tính của loại cây cũng không kém, nghe đồn có thể chế tạo thành ma trượng thượng phẩm. Bộ tộc Hoàng kim Sư tử chúng ta vốn là ma võ song tu, cây này có ma tính cao, lại cứng rắn vô cùng cho nên nó thực sự là bảo bối của chúng ta. Hơn nữa lang nha bồng rất dễ thích ứng với nhiều loại môi trường, rất dễ sống, chỉ cần nơi nào có đất thì nó có thể sinh trưởng.

Tra Lý rất đắc ý giới thiệu với Cao Lôi Hoa về loại cây này:

- Điều đáng tiếc duy nhất là tuy quả của cây cũng có những đặc tính tốt, mềm nhưng lại vô cùng rắn chắc, làm cách gì cũng khó vỡ được, nhưng mà quá nhỏ, giá mà lớn thì còn có thể dùng để làm tấm chắn.

Tra Lý nói một cách tiếc rẻ.

-Người nói cái gì? Quả này mềm? Nhưng lại rất rắn chắc?

Cao Lôi Hoa nhìn cái quả màu trắng ở xa xa kia, lớn tiếng hỏi, trong giọng nói mang theo sự hưng phấn không kiềm chế.

- Ừ, đúng rồi. Mềm, nhưng rất rắn chắc, cắn không ra, không có thể ăn được.

Tra Lý thở dài nói.

- Mới đầu vẫn nghĩ rằng quả này có thể là hạt giống ươm cây, sau lại phát hiện là không phải, Giống 'Lang Nha Bồng' này chỉ cần lấy một nhánh cây còn sống cắm xuống đất là có thể sống rồi. Không phải sinh sôi nảy nở từ quả. Thật không thể nào tin rằng cái loại cây toàn thân đều có ích mà lại có những cái quả vô dụng đến vậy.

Tra Lý nhìn những quả màu trắng chi chít trên cành mà khẽ thở dài cảm thán.

- Ôi trời! Tra Lý, người quả là có mắt mà không có trông. Ai nói thứ này vô dụng cơ chứ. Quả thật sự là hữu dụng, hữu dụng đến cực điểm đấy! Ha ha!

Cao Lôi Hoa nhìn quả màu trắng nay cười phá lên. Mềm, lại rất cứng rắn, lại chỉ lớn hơn bàn tay một chút. Lại còn dẹt dẹt nữa chứ. Thứ quả này quả thực là nguyên liệu tốt nhất để chế tạo bánh xe nôi đây.

Muốn biết tại sao Cao Lôi Hoa muốn chế tạo xe nôi thì phải nhớ đến cái lần đến học viện ma pháp khi trước, khi đó Cao Lôi Hoa nhìn cái cảnh Tĩnh Tâm ôm hai đứa trẻ con, hình ảnh đó đã làm cho hắn đau lòng không thôi. Nó đã khiến cho Cao Lôi Hoa hình thành nên ý nghĩ nhất định phải chế tạo được một cái xe nôi. Chỉ tiếc là, sau đó dù cho Cao Lôi Hoa bới tìm khắp đế đô nhưng vẫn không tìm được nguyên liệu thích hợp để chế tạo bánh xe nôi.

Vốn Cao Lôi Hoa định dùng sắt để làm bánh xe, nhưng bánh xe sắt cứng thì có cứng, nhưng lại không có độ co giãn và mềm mại. Mà nếu xe nôi không có được độ mềm mại thì làm sao có thể cho đứa bé ngủ ngon giấc? Vì thế, xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, kế hoạch chế tạo xe nôi của Cao Lôi Hoa đã chết ngay từ trong trứng nước.

Giờ đây, khi Cao Lôi Hoa vừa nhìn thấy quả 'lang nha bồng' này quả thực vui sướng đến phát cuồng. Loại quả này nói không ngoa đúng là trời sinh ra để cho Cao Lôi Hoa chế tác xe nôi.

"Hê hê, 'lang nha bồng' đáng yêu ời! Người quả thực vì xe nôi của ta mà sinh ra"

Cao Lôi Hoa cười lớn một tiếng, ôm Bảo Bảo vọt đến mảnh rừng cây. Với tốc độ của Cao Lôi Hoa thì trong nháy mắt hắn đã đứng dưới tàng lá sum suê của cây đại thụ. Sau đó Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nhảy lên hái hai quả 'lang nha bồng'.

Cao Lôi Hoa nhìn hai quả trong tay mà trong lòng hắn thấy vô cùng vui

vẻ, hần lấy tay nhéo nhéo, lại lôi kéo. Quả nhiên, thật mềm mại, mà cũng rắn chắc. Độ lớn cũng vừa phải, hình dáng cũng rất thích hợp. Ha ha! Thứ quả này quả thật là một bánh xe nôi hoàn hảo.

Cao Lô Hoa nhìn mấy quả màu trắng cười vui vẻ, hiện tại, Âm Hồn thảo cùng xe nôi đều sắp hoàn thành. Chỉ cần có quả này, sau đó đến bộ lạc Tra Lý thì Âm Hồn thảo cũng coi như là đã có.

- Oa ha ha ha ha! Lần này nhất định phải thành công! Xe nôi của ta! Đã sắp đại công cáo thành rồi!

Cao Lô Hoa nắm chặt hai quả ngửa mặt lên trời cười lớn.

- Cao Lô Hoa huynh đệ. Cậu sao vậy? Bị con gì cắn hay sao mà hưng phấn thế?

Lai Nhân Tra Lý ở phía sau chạy lên, vừa lúc thấy được Cao Lô Hoa ngửa mặt lên trời cười phá liền hỏi một tiếng.

- Ha ha! Không có! Chỉ là ta thật sự rất vui! Hiện tại, chỉ cần tìm được Âm Hồn thảo nữa thôi thì ta phải chuẩn bị đi ra ngoài!

Cao Lô Hoa cầm thứ quả màu trắng vẫn cười không ngậm được miệng, hiện tại có lẽ là thời điểm suy nghĩ làm cách nào để ra khỏi phong ấn được rồi.

- Cha, người làm sao vậy?

Nguyệt Nhi cũng vừa chạy tới khẩn trương nhìn Cao Lô Hoa.

- Không có việc gì, hắc hắc, chỉ là tìm được một thứ khá hay. Vài ngày nữa ta sẽ cho con thấy một thứ rất thú vị!

Cao Lô Hoa tiện tay chặt mấy cành 'lang nha bông' xuống. Tra Lý đã nói, nhánh cây này là tương đối rắn chắc, dùng nó để làm khung xe nôi thì quá ổn. Thậm chí nếu đúng như lời Tra Lý nói, thì Cao Lô Hoa còn định đem giống cây này trồng trong vườn nhà Tĩnh Tâm.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, nếu không có việc gì thì chúng ta tiếp tục đi thôi.

Tra Lý nhìn thấy Cao Lô Hoa đã trở nên bình thường rồi mới hô lên.

- Chậm đã, chờ ta một tý!

Cao Lô Hoa cười cười, sau đó vọt lên cây đại thụ. Ngay sau đó dưới tàng cây mấy người Tra Lý liền nhìn thấy Cao Lô Hoa biến thành một đạo lôi quang không ngừng chớp động ở trên cao. Lôi quang hiện lên, thì đám quả màu trắng trên cây cũng bỗng nhiên biến mất...

Chỉ chốc lát sau, Cao Lô Hoa đã dọn sạch sẽ toàn bộ các quả ở trên cây chung quanh đó. Thứ quả này thật kỳ diệu, chỉ cần chín thì hình dáng cũng không khác nhau là mấy. Chỉ cần gia công thêm một ít thì đúng là một bánh xe nôi hoàn hảo. Cao Lô Hoa góp nhặt một hồi thấy cũng khá đủ mới chịu ngừng lại.

- Tốt lắm! Giờ chúng ta lên đường thôi! La lá la là la...

Cao Lô Hoa vui vẻ huýt sao một giai điệu.

Sau khi tìm được nguyên liệu làm bánh xe nôi, Cao Lôì Hoa hưng phấn lên đường đi đến Thú tộc. Hơn nữa nếu tìm được Âm Hồn thảo trong truyền thuyết, thì một chuyến đi Vong Linh cốc này có thể xem là hoàn thành vượt chỉ tiêu. Người gặp chuyện vui thì tâm hồn thoải mái, Cao Lôì Hoa vui vẻ mồm huýt sáo cùng Tra Lý chậm rãi đi về phía bộ tộc...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 81

Vong Linh Vây Thành.

Sau khi có được bánh xe của xe nô, Cao Lô Hoa vẫn luôn ở trong trạng thái hưng phấn, cười tùm tùm đi theo phía sau Tra Lý hướng về phía bộ tộc Hoàng kim sư tử.

Chẳng qua tâm tình vui vẻ của Cao Lô Hoa cũng không duy trì được bao lâu, bởi vì Tra Lý đã dẫn mọi người vòng vo trong rừng rậm suốt cả buổi chiều...

- Tra Lý.

Thanh âm của Cao Lô Hoa lúc này trở nên âm trầm.

- Tra Lý thúc thúc!

Giọng điệu nũng nịu của Nguyệt Nhi dường như mang theo sự tức giận.

- Tra Lý đại ca~

Ngay cả thanh âm khàn khàn như vệt của Tiểu Tam cũng có cảm giác kinh khủng như của phù thủy.

- Ha ha! Chỗ đó, chỗ đó, sắp tới rồi, thật sự sắp tới rồi! Nhất định lần này sẽ không bị lạc đường đâu!

Tra Lý lau mồ hôi, có điều những lời này của hắn đã không ít hơn ba lần trong cả buổi chiều nay rồi.

- Người nếu còn dẫn sai đường thì... hắc hắc!

Ngón tay của Cao Lô Hoa khẽ búng búng, một tia lôi quang màu đen nhảy ra trên tay của hắn.

- Không đâu, ta xin thề có Thú Thần, đường lần này nhất định đúng!

Tra Lý vuốt mát mồ hôi, gác đại phủ vào sau lưng rồi sải bước về phía trước.

- Quên đi, nhân phẩm Thú Thần của các người thật ra cũng không tốt lành gì cho cam.

Cao Lô Hoa khẽ nói, nhưng không để Tra Lý nghe được. Thở dài một hơi, Cao Lô Hoa nhìn xuống tiểu bảo bảo trong lòng, lúc này cô búp bê đáng yêu này đang ngủ say sưa...

- Dẫn đường nhanh lên một chút, tạm tin tưởng người một lần nữa.

Nguyệt Nhi và Tiểu Tam bắt đầu dĩ nói với Tra Lý.

- Hey, việc ấy, lần này nhất định phải tin tưởng ta!

Tra Lý vỗ vỗ ngực, sau đó bước nhanh về phía trước dẫn đường.

Hắn đã vậy nên bốn người Cao Lôì Hoa cũng đành phải đuổi theo một lần nữa!

Đi được một lát, Cao Lôì Hoa tự nhiên cảm thấy buồn ngủ, bước đi cũng chỉ là theo bản năng mà thôi, Tiểu Tam và Nguyệt Nhi cũng tương tự như thế, về cơ bản bộ dáng hiện giờ của ba người có thể dùng "xác không hồn" để miêu tả.

- Ai ôi!

Đi không bao lâu, đột nhiên Tiểu Tam ở phía sau hét thảm một tiếng, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng động nằng té ngã trên mặt đất.

- Làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa chấn động tinh thần, vội vàng quay đầu về sau. Lúc này chỉ thấy Tiểu Tam té ngã trên mặt đất, xem ra chân trái của nàng dường như bị trật rồi. Nàng đang quỵ xuống dưới, ôm lấy bàn chân trái của mình.

- Để ta xem nào, làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa bước tới bên cạnh Tiểu Tam, sau đó nhanh chóng chuyển tiểu bảo bảo từ trong lòng ra sau lưng, rồi dùng đai lưng buộc tiểu bảo bảo vào người mình.

Một loạt động tác này của Cao Lôì Hoa làm cho Nguyệt Khi và Tra Lý tròn xoe mắt, bởi vì tiểu bảo bảo không hề có chút phản ứng nào, trong quá trình bị buộc trên lưng chỉ rên hai tiếng ngái ngủ rồi lại tiếp tục khò khò. Xem bộ dạng này, e rằng có ném tiểu bảo bảo vào chảo dầu cũng không có phản ứng bao nhiêu mất! Nguyệt Nhi thầm nghĩ xấu.

Cao Lôì Hoa ngồi xồm xuống cạnh Tiểu Tam, cầm chân trái lên hỏi:

- Sao rồi? Bị trật chân hả?

- Không, không, tôi không sao.

Tiểu Tam theo bản năng rút chân lại.

- Hơ, sợ cái gì, chẳng lẽ còn sợ ta nhìn thấy chân ngươi sao?

Cao Lôì Hoa khẽ cười, bất chấp Tiểu Tam phản đối, vén ống quần dịch lên, tiếp đó hẩn nhúu nhúu mảy:

- Ngươi nhìn xem, đã sưng thành như này nè!

Có thể là vộp bẻ nên chỉ trong phút chốc chân trái của Tiểu Tam đã bị sưng phù như một cái bọc nhỏ.

- Đau không?

Cao Lôì Hoa hỏi dịu dàng, đồng thời tay phải của hắn khẽ đặt lên chỗ bị trật sưng đỏ, một tia lòi qua siêu nhỏ lóe ra trên tay hắn, làm giảm bớt chỗ bị sưng tấy.

-Cao... Cao Lôì Hoa đại ca.

Thanh âm Tiểu Tam hơi run rẩy, phải biết rằng trên đại lục này, chân của một cô gái không thể để nam nhân tùy tiện chạm vào. Chỗ đó là một trong

các cảm địa chỉ dành riêng cho trượng phu của họ chạm vào mà thôi.

- Làm sao vậy? Tiểu Tam?

Cao Lô Hoa cười cười, sau đó vỗ vỗ chân trái của Tiểu Tam, không thèm đề ý nói:

- Tiểu Tam này, không phải ta nói xấu với ngươi chứ, ngươi không chỉ có thân thể gầy yếu mà đôi chân cũng giống như của nữ nhân vậy, chắc chắc, trắng nõn và mềm nữa! Nếu ngươi không có hai khối cơ ngực kia, thì thiếu chút nữa ta cho ngươi là nữ nhân rồi!

-Ngươi, đi chết đi!

Thanh âm kích động của Tiểu Tam liền biến thành căm tức! Vốn còn tưởng rằng Cao Lô Hoa dịu dàng là bởi vì phát hiện ra mình là nữ nhân. Làm cả nửa ngày, hóa ra người này còn không nhận ra mình là nữ nhân nữa? Nghĩ vậy, Tiểu Tam không chút do dự đá chân trái về phía Cao Lô Hoa.

- Ấy, Tiểu Tam, chỉ là nói ngươi giống nữ nhân thôi mà, nóng như vậy làm gì?

Cao Lô Hoa dễ dàng bắt được chân trái của Tiểu Tam, cuối cùng vỗ thật mạnh:

- Tốt rồi, không có việc gì nữa. Đứng lên đi một chút xem!

Nhưng Tiểu Tam lại ngồi bất động trên đất, cúi đầu nghịch nghịch ngón tay của mình.

- Ủa? Tiểu Tam ngươi làm sao thế?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Tiểu Tam.

- Cao.. . Cao Lô Hoa đại ca, ta... ta là...

Tiểu Tam đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm Cao Lô Hoa, nằng nấy hết dũng khí định nói ra thân phận nữ nhân của mình với Cao Lô Hoa! Ngay tại thời khắc kích động lòng người này...

- Làm sao vậy Tiểu Tam? Có điều gì muốn nói với ta à?

Cao Lô Hoa nhìn Tiểu Tam khẽ cười, trong lòng lại thầm nghĩ: "Không phải là Tiểu Tam muốn chứng tỏ thân phận của mình đấy chứ! Nếu như vậy, mình có nên phụ trách với nàng hay không nhỉ? Dù sao ta đúng là đã sờ soạng bộ ngực của nàng, hơn nữa còn bóp bóp vài cái". Nghĩ đến đây, Cao Lô Hoa thậm toát mồ hôi hột. Hiện tại tuy Cao Lô Hoa mỉm cười nhưng trong lòng mồ hôi thì chảy không ngừng!

- Không, không có. Không có việc gì.

Mất đi dũng khí rút cuộc Tiểu Tam không mở miệng được. Cho nên Tiểu Tam đành hướng ánh mắt oán hận sang Tra Lý. Đồng thời trong lòng thầm nguyện rửa Tra Lý.

Chỉ có Nguyệt Nhi bên cạnh ý vị thâm trường nhìn Tiểu Tam, khẽ trừng mắt lên...

- Ha ha, mọi người xem, lối ra ở chỗ này! Rồi sẽ thấy bộ tộc của chúng ta thôi! Mọi người chuẩn bị mở to mắt mà nhìn đi! Đây là bộ tộc Hoàng kim sư

tộc vĩ đại của chúng ta!

Tra Lý dẫn mọi người đi tới rìa khu rừng, sau đó vui sướng nói với mọi người:

- Bước ra khỏi rừng cây này là sẽ tới bộ tộc của chúng ta!

Nguyệt Nhi xoa xoa căng chân đau nhức, sau đó ánh mắt nàng hướng về tiểu bảo bảo trong lòng Cao Lôi Hoa. Nếu như không có cô bé, thì hiện giờ Nguyệt Nhi đã nằm úp trên trên lưng Cao Lôi Hoa mà hưởng thụ cảm giác êm ái rồi! Nguyệt Nhi cười khổ, lúc này nàng cảm thấy hơi hồi hận khi đã thu nhận tiểu bảo bảo.

- Ta trở về! Bộ tộc!

Tra Lý xúc động hô khẽ một tiếng, trông hình dáng hiện giờ của hắn giống như là một kẻ tha phương đã lâu không về nhà thì đúng hơn! Nhìn qua thì hắn trông như sắp khóc đến nơi rồi!

- Đừng? Hả?!

Đột nhiên, Bảo Bảo trong lòng Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên dụi dụi mắt mơ mơ màng màng. Nhưng ngay sau đó cô bé như cảm giác được cái gì đó, kêu lên sợ hãi rồi nhanh chóng vùi đầu vào ngực Cao Lôi Hoa.

-Sao thế? Bảo Bảo?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc vỗ vỗ tiểu bảo bảo, hình như cô nhóc rất sợ hãi! Không đợi Cao Lôi Hoa an ủi Bảo Bảo xong, từ phía trước truyền đến một tiếng kêu sợ hãi của Tra Lý.

-Hả ~~này, có chuyện gì xảy ra vậy!!!

Thanh âm của Tra Lý nhanh chóng truyền tới tai bọn Cao Lôi Hoa.

- Làm sao thế?

Cao Lôi Hoa nhanh chóng bước về phía trước vài bước, xuyên qua cánh rừng rậm. Sau đó nhìn về phía phương hướng Tra Lý.

Phía dưới sườn núi cạnh khu rừng là một thung lũng. Thung lũng ở đây cao như một tòa thành đá, bên cạnh đó là rải rác một số nhà dân cùng với một bức tường thành đồ sộ!

Đây chính là bộ tộc Hoàng kim sư tử sao! Có lẽ không thể dùng từ bộ tộc để hình dung nơi này, nơi này giống một tòa thành bị thì đúng hơn.

Chẳng qua, hiện giờ Hoàng kim sư tộc dường như đã xảy ra cái gì đó. Bởi vì lúc này có năm con cốt long to lớn bay lượn trên bầu trời của bộ tộc, mà vô số khô lâu (bộ xương khô) đang anh dũng tiến thẳng về phía bộ tộc - tiến hành bao vây!

Toàn bộ thung lũng đều tụ tập vô số vong linh, tất cả chúng đều đang vây quanh Hoàng kim sư tộc...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 82

Các Người Đã Bị Bao Vây.

Đây là chuyện gì thế?!

Tra Lý nhìn bộ tộc Hoàng kim sư tử phía dưới trong chốc lát rồi mới phản ứng lại! Sinh sống trong phong ấn lâu như vậy, vong linh tộc và hoàng kim sư tộc mặc dù có xung đột, nhưng đều là những xung đột nhỏ, chưa từng trải qua xung đột trên quy mô lớn. Nhưng hiện giờ...

- Nhiều vong linh như vậy, chẳng lẽ đây là vong linh công thành trong truyền thuyết sao?

Cao Lô Hoa khẽ nhếch miệng nhìn Sư tộc phía dưới, đồng thời trong đầu hần nhớ tới một số trò chơi quái vật công thành trên internet...

Bây giờ, năm con cốt long to lớn đang bay lượn trên vùng trời hoàng kim sư tộc. Khung xương loang loáng màu vàng tạo ra ánh sáng chói mắt trên không trung, từ năng lượng dao động toát ra trên người chúng không khó để nhận ra đây đều là vong linh sinh vật siêu giai - Tử long cốt long! Nó chính là sự sống cuối cùng trong vong linh hệ, do cự long sau khi tử vong hình thành.

Thoáng cái điều động năm con long siêu giai, xem ra lần này vong linh tộc chuẩn bị chơi lớn đây!

Nhưng mà, sau một khoảng thời gian, vong linh tộc lại không có ý tấn công trực diện! Tuy rằng vong linh tộc bao vây toàn bộ Hoàng kim Sư tộc, nhưng mà chỉ vây quanh chứ không có tiến công. Cứ đứng đối diện với tộc nhân của Hoàng kim Sư tộc trên tường thành.

Nhìn cảnh tượng vong linh công thành trước mắt. Tra Lý cắn chặt răng, nắm chặt phủ, xem chừng bất cứ lúc nào cũng có thể lao ra.

- Ba ba, giờ chúng ta phải làm như thế nào đây?

Nguyệt Nhị quay đầu nhìn Cao Lô Hoa, không chỉ có Nguyệt Nhị, ngay cả Tiêu Tam và Tra Lý nghe vậy đều đồng loạt nhìn về phía Cao Lô Hoa.

- Hề hề.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng cười:

- Hiện tại địch nhân người đông thế mạnh, hơn nữa không rõ động cơ. Ta không biết mục đích của bọn họ nên tạm thời yên lặng quan sát đi rồi sẽ

quyết định sau. Nếu chúng ta không cẩn thận đi xuống dưới, chỉ sợ sẽ khiến cho hai tộc huyết chiến mất!

- Tốt thôi, nghe theo lời người vậy. Người nói rất đúng.

Tra Lý buông phủ xuống, sau đó hướng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm đám vong linh bên dưới thung lũng.

Tiểu Tam và Nguyệt Nhị ngậy ngốc đứng bên cạnh, nói thật, các nàng rất có ác cảm với đám khô lâu trước mắt, nhìn đám xương khô này hai nàng đều cảm thấy sợ hãi tận trong đáy lòng. Nếu không phải lúc này có Cao Lôi Hoa bên cạnh, chỉ sợ các nàng đã trốn đi chỗ khác rồi!

- Ủa? Đám vong linh dường như không phải tới để đánh nhau, xem chừng là tới để đàm phán thì phải?

Cao Lôi Hoa nhìn một con cột long trên không trung khẽ nói:

- Nhìn cột long kia đi.

Mọi người nhìn theo tay Cao Lôi Hoa chỉ, phát hiện một trong năm con cột long trên không trung đang từ từ hạ xuống. Sau khi hạ xuống tầng trời thấp nhất, cột long bắt đầu xoay vài vòng, tiếp đó từ trên lưng cột long, một gã hắc y chậm chậm leo ra.

Sau khi hắc y đứng thẳng thân mình liền sử dụng ma pháp khuếch âm gào lên với Hoàng kim Sư tộc:

- Hoàng kim Sư tộc phía dưới nghe đây, hiện giờ các người đã bị bao vây! Vậy nên hãy buông vũ khí đầu hàng đi! Các người chỉ có một cơ hội cũng là một lựa chọn duy nhất đó là đầu hàng. Giờ ta nhắc lại một lần nữa, Hoàng kim Sư tộc đã bị bao vây! Hãy giao công chúa điện hạ của chúng ta ra đây, chúng ta sẽ rút lui và bỏ qua cho các người.

Thanh âm của hắc ảnh rất có khí thế, chỉ có điều trong lời nói vẫn không che dấu được sự lo lắng. Công chúa điện hạ đã biến mất nửa ngày trời, phải biết rằng với thể chất của công chúa điện hạ thì không thể ở trong phong ấn được bao lâu, giờ đã nửa ngày trôi qua, nếu chờ đợi thêm nữa thì công chúa sẽ gặp nguy hiểm. Sau khi công chúa điện hạ biến mất rất lâu thì mấy lão già bọn họ mới phát hiện ra chuyện này.

Ngay sau đó, bọn họ liền điều động tất cả vong linh tới nơi phong ấn này, phân công tất cả vong linh tộc đến mọi nơi trong phong ấn, hy vọng có thể mau chóng tìm được công chúa điện hạ. Chỉ tiếc là đã đến giữa trưa rồi mà vẫn không có lấy một chút tin tức nào về công chúa cả!

Cuối cùng, bắt đầu dĩ vong linh tộc đành phải mời một dự ngôn sư (chiêm tinh giả) cuối cùng trong tộc tới để tiên đoán. Cứ sau một trăm năm thì vong linh tộc lại xuất hiện một dự ngôn sư, mỗi một dự ngôn sư thì chỉ có thể tiên đoán mười lần trong đời. Vị dự ngôn sư vĩ đại này đã vì vong linh tộc mà tiên đoán chín lần rồi. Lúc này đây là cơ hội cuối cùng của hắn!

Lời tiên đoán cuối cùng lại sử dụng vì công chúa điện hạ.

Sau cùng, với lời tiên đoán của dự ngôn sư, vong linh tộc đã biết hạ lạc

của công chúa điện hạ.

Lúc đó dự ngôn sư tiên đoán:

- Công chúa điện hạ hiện giờ đang ở trong lãnh địa của Hoàng kim Sư tộc, hơn nữa lại đang ở cùng một tộc nhân hùng mạnh của Hoàng kim Sư tộc. Dường như còn có cả mấy người vốn không ở trong phong ấn nữa! Nhưng mà lời tiên đoán không hẳn là thành công, chỉ biết việc biến mất của công chúa điện hạ có liên quan với Hoàng kim Sư tộc.

Cho nên mấy vị đại trưởng lão vong linh tộc trong lòng nóng như lửa đốt, liền tự thân xuất mã, chỉ huy đại quân áp sát Hoàng kim Sư tộc, trong thời gian ngắn đã bao vây toàn bộ Sư tộc!

- Công chúa điện hạ, người cần phải đề cho lão thần bảo vệ nhé! Đại trưởng lão ở trên cột long âm thầm cầu nguyện.

Hắn vừa dứt lời, từ trên tường đá của thú nhân xuất hiện một tiếng rống lớn:

- Con mụ nó! Lão tử nói không bắt là không bắt! Nói bao nhiêu lần rồi! Người có dũng khí thì xuống đây cho ta. Lão tử đập cho người một chưởng chết tươi! Cụ nội nhà người nói bao nhiêu lần rồi, bảo không bắt công chúa bọn người mà dẻo tin!

- Tiên sư nhà người, dám Hoàng kim Sư tử độc ác!

Đại trưởng lão đứng trên cột long cũng mở miệng mắng chửi:

- Mẹ nó, bộ tộc các người là đồ ác độc. Thú Thần các người đã khiến nữ thần đại nhân của chúng ta trở nên thảm hại, không ngờ giờ đây các người còn muốn làm hại công chúa điện hạ đáng thương của chúng ta! Cho các người mười phút, nếu còn không giao công chúa ra thì chúng ta sẽ không khách khí nữa! Ta...

Trưởng lão còn chưa kịp dứt lời, một thanh cự phủ từ trong lãnh địa của hoàng kim thú nhân đã bay ra, nhắm thẳng về phía hắn.

Đồng thời một cái đầu sư tử từ trên tường đá kia lại nhô ra:

- Đám vong linh các người thật phiền phức. Chúng ta đã nói không bắt người mà còn không tin, không phải là mượn cớ để đánh nhau với thú nhân chúng ta đấy chứ! Muốn đánh thì đánh, ai sợ ai. Thú nhân chúng ta...

Tên thú nhân anh dũng này còn chưa kịp nói xong đã bị vài tên thú nhân phía sau che miệng lời trở vào.

- Người là đồ thú nhân ngu xuẩn! F_u_c_k you!

Hắc ảnh trên lưng cột long mắng to một tiếng, một phủ vừa rồi hắn suýt soát tránh thoát:

- Mẹ nó, cho các người mười phút. Không giao công chúa điện hạ ra, vong linh tộc chúng ta sẽ liều mạng với các người!

Từ phương xa, vô số cột điều vũ cánh lại gần:

- Đại trưởng lão, chúng tôi đã lục soát toàn bộ mọi nơi trong phong ấn, nhưng không hề phát hiện tung tích của công chúa!

- Quả nhiên là vậy mẹ nó! Công chúa liên hạ chắc chắn là đang trong tay đám thú nhân độc ác này, các người còn có gì để nói không?

Đại trưởng lão chỉ vào tường đá mắng to:

- Giao công chúa chúng ta ra, bằng không hai tộc chúng ta sẽ cùng diệt vong! Đã không có công chúa, mấy lão già chúng ta cũng không muốn sống nữa!

Bên kia, Cao Lôì Hoa lẳng lẳng nghe hắc y nhân trên cột long nói.

- Công chúa?

Cao Lôì Hoa khẽ cúi nhìn gương mặt của tiểu bảo bảo đang vùi đầu vào ngực hắn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 83

Phong Ân, Bảo Bảo, Ngụy Hiêm.

Công chúa?

Cao Lôì Hoa khẽ nhìn tiểu bảo bảo đang rúc mặt vào ngực mình. Không còn nghi ngờ gì nữa, bây giờ Cao Lôì Hoa có thể khẳng định đến tám phần mười rằng tiểu bảo bảo là tiểu công chúa của Vong Linh tộc.

- Công chúa Vong Linh tộc bị mất tích, xem ra đây là nguyên nhân tộc Vong Linh bao vây bộ tộc Hoàng kim Sư tử đây! Không biết tiểu công chúa tộc Vong Linh trông thế nào nhỉ?

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng nhắc Bảo Bảo lên đối mặt với mình, sau đó nhe răng cười với cô bé đáng yêu này. Nụ cười của Cao Lôì Hoa luôn luôn rực rỡ như vậy, dưới những tia sáng màu vàng trong phong ấn này, hàm răng trắng sáng không tì vết của hắn lại càng phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Vốn trong lòng có quỷ nên khi thấy nụ cười rạng ngời p/s này, Bảo Bảo lại cảm thấy sợ hãi.

- Hi, ba ơi, Bảo Bảo không nghĩ sẽ phát sinh lớn chuyện như vậy. Bảo Bảo chẳng qua là lén trốn khỏi cung điện thôi, không ngờ mấy vị trưởng lão lại cười cốt long truy tìm Bảo Bảo. Hơn nữa lại còn đánh nhau với thú nhân nữa. Bảo Bảo không phải cố ý đâu mà.

Tiểu bảo bảo lấy tay che đôi mắt, ngượng ngùng nói với Cao Lôì Hoa.

- Ồ? Khả khả! Tự mình trốn khỏi cung điện chạy đến đây à, hắc hắc!

Cao Lôì Hoa cười xấu xa:

- Nói vậy thì Bảo Bảo đáng yêu chính là công chúa rồi?

- Dạ? A!

Bảo Bảo lập tức giật mình! Hóa ra khi nãy Cao Lôì Hoa không hề biết mình là tiểu công chúa Vong Linh tộc. Nhưng vừa rồi mình lại nói thế thì chẳng khác nào giấu đầu hở đuôi rồi!

- Ba ba xấu xa! Ba xấu lắm!

Tiểu bảo bảo đánh vài cái lên người Cao Lôì Hoa.

- Ha ha ha, muốn trách thì phải trách Bảo Bảo con ngốc thôi!

Cao Lôì Hoa đắc ý cốc nhẹ lên đầu tiểu bảo bảo.

- Ba, đầu trẻ nhỏ không được gõ, gõ là làm người ta ngu thêm đó!

Bảo Bảo bắt mắt xoa xoa trán.

- Khả khả, Bảo Bảo vốn dĩ ngốc mà!

Cao Lô Hoa giờ Bảo Bảo lên cao rồi ôm vào ngực mình lần nữa.

- Đó, bây giờ để coi Bảo Bảo định thu dọn tàn cục này thế nào? Chuyện này là do con gây ra đó nhé.

Cao Lô Hoa nhìn toàn bộ thung lũng với vô số vong linh đang vây quanh Sư tộc, nói với Bảo Bảo.

- Dạ, chuyện này để cho ba ba tới giải quyết nhé!

Bảo Bảo nâng mặt Cao Lô Hoa lên, sau đó thơm mạnh một cái rồi nói:

- Chuyện này Bảo Bảo để ba ba toàn quyền xử lý! Ai biểu người là ba ba của Bảo Bảo chứ hì hì!

-Ặc!

Cao Lô Hoa cười khỏ.

- Chúng ta nên làm gì tiếp theo hả ba?

Nguyệt Nhị hỏi Cao Lô Hoa:

- Dưới kia dường như Vong Linh tộc chuẩn bị đánh Hoàng Kim Sư Tộc rồi.

- Còn có thể làm gì nữa đây?

Cao Lô Hoa nhìn tiểu bảo bảo cười gian nói:

- Bây giờ chỉ cần giao Bảo Bảo cho vong linh tộc thì họ sẽ tự động lui thôi...

- Ứ~~ ba ba!

Cao Lô Hoa chưa kịp nói hết câu thì tiểu bảo bảo đã nỉ non:

- Ba ba, ba không cần Bảo Bảo nữa sao?

Bảo Bảo dụi dụi đôi mắt đầy thương cảm nhìn Cao Lô Hoa.

- Ôi! Tiểu nha đầu.

Nhìn thấy bộ dạng này của Bảo Bảo, Cao Lô Hoa cảm thấy mình đùa quá trớn, hẩn nhẹ nhàng lau nước mắt Bảo Bảo:

- Yên tâm đi, nếu con đã gọi ta một tiếng là ba, thì con là con gái của ba. Nếu đã là con gái của ba, thì chuyện gì con không thích ba đương nhiên sẽ cố gắng không để con gặp phải đâu. Con không muốn trở về thì sẽ không ai có thể ép con đem về hết bất kể là ai!

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng an ủi Bảo Bảo.

- Oa! Ba! Ba lúc này mới là người cha tốt nhất!

Bảo Bảo ôm chặt lấy Cao Lô Hoa, đồng thời đầu khẽ dúi vào ngực hẩn.

Cao Lô Hoa bắt đầu dĩ lắc lắc đầu, rồi nhìn lại toàn cảnh dưới thung lũng. Bây giờ muốn ngăn cản chiến tranh giữa hai bộ tộc thì trước tiên phải nói cho Vong Linh tộc biết công chúa Bảo Bảo của họ không có việc gì. Chỉ khi Vong Linh tộc biết được Bảo Bảo vẫn an toàn thì xung đột giữa hai tộc mới có thể bình ổn.

Nhưng phiền toái lúc này chính là nếu Cao Lô Hoa nói cho tộc Vong

Linh biết Bảo Bảo không việc gì thì cũng đồng thời phải đảm bảo không để Vong Linh tộc mang cô bé đi về.

- Rắc rối thật!

Cao Lô Hoa lắc lắc đầu, trong nhất thời, Cao Lô Hoa chưa nghĩ ra được biện pháp để xử lý nào.

Từng phút trôi qua, thời gian ước định của Đại trưởng lão đã gần hết...

Trên lưng cột long, đại trưởng lão không chờ nữa nói:

- Không chờ nữa, nếu chậm thêm ít nữa phong ấn sẽ gây nguy hại tới tính mệnh công chúa.

Lão cắn chặt răng, lại điều khiển cột long bay lên trên đỉnh đầu thú nhân.

- Bọn thú nhân độc ác kia, giờ cho bọn ngươi thêm một cơ hội cuối cùng! Dem tiểu công chúa của chúng ta ra đây! Nếu không đừng trách bọn ta không nể nang!

Đứng trên lưng cột long, giọng nói của đại trưởng lão tràn đầy sự tức giận. Bởi vì lão nhớ lại thời điểm thân ma đại chiến lúc trước. Khi đó Thú Thần của Hoàng Kim Sư Tộc làm nữ thân đại nhân đến thảm hại, mà bây giờ không ngờ bọn chúng còn muốn gây tổn thương cho tiểu công chúa điện hạ nữa chứ! Ngay cả tiểu công chúa mà cũng không tha!

"Nếu tiểu công chúa rụng một sợi tóc, ta sẽ liều mạng với đám thú nhân các ngươi!" Đại trưởng lão tức giận nghĩ thầm trong lòng.

Trong khi đại trưởng lão còn đang tức giận ở trên không trung, thì phía trong thạch bảo, bộ tộc Hoàng Kim Sư Tử cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì cả. Bọn họ nào đã thấy qua tiểu công chúa Vong Linh tộc, thậm chí còn chưa từng nghe nói về tiểu công chúa Vong Linh tộc thì làm sao có thể bắt nàng ta được? Nhưng hiện tại Vong Linh tộc lại cứ sòng chét nói rằng bọn mình bắt cóc tiểu công chúa của bọn họ, hơn nữa nghe ngữ khí của hắc ảnh cười cột long kia thì hình như có người bắt cóc tiểu công chúa của bọn họ thì phải.

Chẳng lẽ trong chúng ta có người không cẩn thận bắt nhầm tiểu công chúa của Vong Linh tộc sao? Giống như Thú Thần cùng Vong Linh Nữ Thần lúc trước à? Cơ hồ toàn bộ tộc nhân Hoàng Kim Sư Tộc đều có ý nghĩ như vậy.

- Tức quá, bọn sư tử lông vàng này!

Đại trưởng lão thấy Hoàng Kim Sư tộc chậm chạp không chịu giao tiểu công chúa ra, liền nghiêng răng quay về Vong Linh tộc phía dưới. Thời gian đã không còn nhiều, nếu không hành động ngay thì tiểu công chúa nguy mất!

Lão thi triển ma pháp khuếch đại âm thanh quát to đám Vong Linh chiến sĩ:

- Hỡi các Vong Linh nghe đây, trong một canh giờ bằng mọi giá phải

chiếm được thành của thú nhân tộc, chúng ta không có nhiều thời gian! Càng ở lâu trong phong ấn, tính mạng của tiểu công chúa càng nguy hiểm. Hiện giờ mau chóng cứu tiểu công chúa, bất kể giá nào cũng phải mang tiểu công chúa về.

- Crack crack!

Phía dưới thung lũng phát ra âm thanh hỗn loạn do xương cốt của các Vong Linh ma sát với nhau. Vong Linh bên ngoài và bên trong phong ấn cũng không giống nhau. Vong Linh bên trong phong ấn này là một sư đoàn tinh nhuệ bên cạnh Vong Linh Nữ Thần đã từng "ra sân" thời đại chiến thần mà còn sót lại. Cho dù là một bộ xương mục cũng có tri tuệ cực cao.

Đám vong linh sau khi nghe được mệnh lệnh liền phát động tấn công tới bộ tộc Hoàng Kim Sư Tử.

Ngoài cùng quân đoàn vong linh là vô số quân đoàn khô lâu bạch sắc. Quân đoàn này trông như những cơn sóng vô tận của biển cả đang cuộn cuộn đổ về phía thạch bảo của bộ tộc Hoàng Kim Sư Tử.

Bên trong thạch bảo, các chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử đã nắm chặt vũ khí trên tay, trời sinh ra thú nhân là để chiến đấu, chiến trường mới là nơi tung hoành của các thú nhân. Tuy rằng quân địch đông hơn bọn họ trăm lần, bọn họ tuyệt đối không sợ!

Chiến tranh, một cuộc chiến chuẩn bị bùng nổ...

Ở bên kia, sau khi Cao Lôi Hoa nghe được lời của đại trưởng lão thì lập tức giật mình.

- Bảo Bảo à, con bị bệnh gì sao?

Cao Lôi Hoa ôm Bảo Bảo lo lắng hỏi, vừa rồi bóng đen có nói, nếu Bảo Bảo ở bên ngoài thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Dường như phong ấn trên bầu trời bất lợi với Bảo Bảo thì phải? Lời của đại trưởng lão cũng không có rõ ràng cho lắm, Cao Lôi Hoa chỉ biết rằng nếu đưa Bảo Bảo ngóc ngách này xuống dưới thì có thể có nguy hiểm! Chẳng lẽ trên người Bảo Bảo có ẩn bệnh gì sao?

Nghĩ vậy, Cao Lôi Hoa lại lo lắng nhìn về Bảo Bảo...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 84

Phong Ân Chết Tiệt.

Không đâu? Con không có bệnh mà.

Bảo Bảo nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa. Cô bé không biết vì sao mà Cao Lôì Hoa bỗng nhiên vội vã hỏi mình vấn đề này.

- Thế à Bảo Bảo, con có cảm thấy không thoải mái gì không?

Cao Lôì Hoa vẫn lo lắng hỏi.

- Không ạ, con cảm thấy rất ổn mà.

Bảo Bảo khẽ vẩy vẩy đôi bàn tay nhỏ bé, cười híp mắt nhìn bộ dạng lo lắng của Cao Lôì Hoa, rồi vui vẻ bảo:

- Ba ba, ba đang lo lắng cho con phải không?

- Hô, không sao là tốt rồi.

Cao Lôì Hoa vuốt ve đầu Bảo Bảo.

- Không ư? Ba ba, con rất vui thì có.

Tiểu bảo bảo ôm Cao Lôì Hoa vui vẻ cười, dụi đầu cọ cọ vào ngực hân.

- Tiểu nha đầu.

Cao Lôì Hoa cười dịu dàng, xem ra mình đã lo nghĩ quá nhiều rồi.

- Dạ, ba ba. Con thấy hơi mệt rồi. Con muốn ngủ một lúc đã.

Bảo bảo dụi dụi mắt, khẽ nói một câu, rồi lựa thế nằm thoải mái trong lòng hân, sau đó nhắm tịt mắt lại.

- Xem ra là ta đã lo lắng thừa rồi.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, nhìn dáng vẻ đáng yêu của bảo bảo lúc này chắc là không thể xảy ra vấn đề gì được.

- Bảo bảo không có việc gì chứ?

Tra Lý tiến lại nhìn bảo bảo, dịu dàng hỏi.

- Rất tốt. Không việc gì đâu.

Cao Lôì Hoa mỉm cười tủm tỉm, vừa rồi lão già hắc y cười cốt long kia làm hân cuống cả lên. Nhưng mà bây giờ xem ra là mình quá lo rồi.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Tra Lý nói tiếp:

- Tuy nhiên, Cao Lôì Hoa huynh đệ này, Bảo Bảo thì không có việc gì. Nhưng vấn đề của bộ tộc Hoàng kim Sư tử chúng tôi thì khá lớn đấy. Giờ

cậu đã nghĩ ra biện pháp nào giải quyết cuộc chiến tranh giữa hai tộc kia chưa?

Tra Lý chỉ vào xung đột đang tăng dần giữa Vong Linh Tộc và Hoàng Kim Sư Tộc ở bên dưới.

- Người anh em Cao Lôi Hoa, nếu cậu không nghĩ ra biện pháp gì, thì ta cứ đi xuống khai chiến thôi.

Tra Lý vung chiếc phủ lên, nói với Cao Lôi Hoa:

- Ta đây cũng là một thành viên của Hoàng Kim Sư tộc. Bộ tộc gặp nạn, ta cũng muốn cùng chung sức chống cự.

- Không có biện pháp gì rồi.

Cao Lôi Hoa thở dài:

- Bây giờ trước tiên phải để cho Bảo Bảo ra mặt đã, để cho vong linh tộc biết rằng Bảo Bảo không bị làm sao với là chuyện quan trọng nhất.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ lên khuôn mặt bầu bầu của Bảo Bảo:

- Cục cưng, đừng ngủ vội, đứng lên đã nào. Giải quyết xong chuyện dưới kia rồi hẵng ngủ tiếp.

- Ứ ư ~~ con không dậy đâu, để con ngủ một tý nào.

Gương mặt nhỏ nhắn của tiểu bảo bảo đỏ bừng lên, mắt thì nhắm tịt, nhưng mồm vẫn rên rĩ kêu ca.

- Tiểu nha đầu.

Cao Lôi Hoa cười gian, đang chuẩn bị sử dụng tuyệt kỹ của mình - sư tử hồng bên tai bảo bảo. Nhưng sờ đến tai cô bé, Cao Lôi Hoa giật bắn mình khi phát hiện ra nhiệt độ cơ thể của Bảo Bảo nóng kinh người.

-Không ổn rồi.

Thấy tình trạng lúc này của Bảo Bảo, Cao Lôi Hoa đột nhiên đặt tay lên trán tiểu bảo bảo, quả nhiên nóng bỏng tay!

- Đây... đây là chuyện gì thế này!

Cao Lôi Hoa ôm lấy tiểu bảo bảo, vỗ nhẹ hai má, nhưng cô bé không hề có chút phản ứng nào.

- Tại sao lại có thể như thế được? Vừa rồi vẫn còn khỏe mạnh cơ mà.

Cao Lôi Hoa lo lắng ôm lấy Bảo Bảo.

- Nguyệt Nhị, con mau lại đây, hình như Bảo Bảo bị bệnh thật rồi. Con thử dùng thuật trị liệu xem.

Cao Lôi Hoa hô gọi Nguyệt Nhị.

Nguyệt Nhị vội vàng chạy lại. Nàng là pháp sư Quang Minh hệ, thuật trị liệu cũng là một sở trường của nàng. Khi Nguyệt Nhị chuẩn bị thi triển ma pháp chữa trị cho Bảo Bảo thì đột nhiên nàng phát hiện ra một số điểm không ổn.

- Ba, ba lại xem này.

Nguyệt Nhị đột nhiên kêu lên.

- Làm sao thế?

Cao Lôì Hoa hỏi, rồi nhìn theo phía ngón tay Nguyệt Nhi đang chỉ.

- Hả? Chuyện gì thế này?

Cao Lôì Hoa kinh ngạc nhìn về phía trước. Theo hướng Nguyệt Nhi chỉ là một tia năng lượng màu vàng. Nguồn gốc của tia năng lượng màu vàng đó là từ tầng phong ấn trên bầu trời. Tầng phong ấn nhả bóng màu vàng này lại đang từ từ phóng ra từng tia năng lượng màu vàng về phía thân hình Bảo Bảo. Cao Lôì Hoa có thể cảm nhận được, chính là nguồn năng lượng màu vàng này đã làm cho thân thể Bảo Bảo nóng lên.

- Mẹ nó chứ, thế này là thế nào nhỉ?

Cao Lôì Hoa mắng to một tiếng, tay phải giơ lên, một luồng lôi quang màu đen quay xung quanh người Bảo Bảo, trong nháy mắt đã hợp lại thành một cái kén bao bọc toàn bộ cơ thể Bảo Bảo.

Nhưng mặc dù có kén bảo hộ, nguồn năng lượng màu vàng vẫn tiếp tục truyền tới thân thể bảo bảo.

- Tại sao lại thế này chứ?

Cao Lôì Hoa nóng nảy. Hắn chìa tay ra muốn điều trị cho bảo bảo. Nhưng chỉ tiếc hắn là dị năng giả chứ không phải là người tu luyện nội công. Lực công kích của dị năng lôi hệ tuyệt đối là số một số hai. Nhưng nếu dùng để cứu người thì cũng chẳng có một chút tác dụng nào. Lúc này, Cao Lôì Hoa hận bản thân mình sao lại không phải là một cao thủ tu luyện nội công cơ chứ. Nếu như thế, có lẽ đã chữa trị được cho Bảo Bảo. rồi Hiệu quả của nội công Trung Hoa, bản thân Cao Lôì Hoa cũng không thể tưởng tượng được hết.

- Là phong ấn!

Tra Lý bên cạnh kêu lên:

- Bảo Bảo là công chúa vong linh tộc, cũng chính là con gái của Vong Linh Nữ Thần. Tầng phong ấn này được thiết lập là để nhằm vào Vong Linh Nữ Thần. Bảo Bảo là con gái của nàng, không ngờ cũng bị ảnh hưởng bởi tầng phong ấn này.

- Lại là cái phong ấn chết tiệt này. Quỷ tha ma bắt, Tra Lý, bây giờ ta muốn xử lý nó thì làm thế nào? Nói cho ta biết đi.

thế nào? Nói cho ta biết đi.

Cao Lôì Hoa gần như là rống lên. Lúc này, hắn hoàn toàn không hề nghĩ tới vì sao Tra Lý lại biết nhiều chuyện như thế. Hiện giờ đầu óc hắn chỉ có ý nghĩ là làm thế nào để cứu được Bảo Bảo thôi.

- Chỉ có một biện pháp thôi. Giao Bảo Bảo cho hắc ảnh cười long cốt kia. Hắn là đại trưởng lão của Vong Linh Tộc đấy.

Tra Lý chỉ vào bóng đen đang cười cốt long trên không trung nói:

- Chắc hắn biết rõ biện pháp cứu được Bảo Bảo.

- Chết tiệt, ta phải lập tức đi qua đó.

Cao Lôì Hoa đáp, việc này liên quan đến tính mạng của tiểu Bảo Bảo,

Cao Lôi Hoa bất chấp tất cả.

Ôm Bảo Bảo vào ngực, Cao Lôi Hoa quát nhẹ một tiếng. Yaah! Sau tiếng quát, đôi cánh lôi điện đại biểu cho thánh cấp giương ra sau lưng Cao Lôi Hoa. Lôi quang màu tím trên đôi cánh chuyển động giống như nước chảy mây trôi vậy.

- Đi!

Cao Lôi Hoa hô to. Đôi cánh sau lưng vỗ mạnh, cả người hấn như lôi quang phóng vút về phía cột long trên trời.

- Bảo Bảo, con phải kiên trì nhé.

Nhìn Bảo Bảo trong lòng, Cao Lôi Hoa cũng không biết cảm giác của mình bây giờ là như thế nào nữa.

Hấn nghiêng răng, đôi cánh sau lưng lại càng vỗ mạnh hơn. Tốc độ vốn đã nhanh như tia chớp giờ lại tăng thêm lên một chút nữa.

Trên không trung, lúc này đại trưởng lão đang ngồi trên cột long chỉ huy trận chiến phía dưới.

Bộ tộc hoàng kim sư tử hiện giờ có năm cường giả thánh cấp. Đại trưởng lão đã điều bốn cột long vong linh siêu cấp cùng với bốn vị trưởng lão đi ứng phó.

Lúc này, khoảng cách giữa không lâu chiến sĩ đi tiên phong của Vong Linh quân đoàn và các chiến sĩ của bộ tộc Hoàng kim sư tử lại gần hơn một chút.

Đại trưởng lão nhìn Hoàng kim sư tộc mà nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng âm thầm cầu nguyện cho tiểu công chúa.

Bên dưới, khoảng cách giữa chiến sĩ hai tộc càng ngày càng gần. Cường giả Thánh cấp của hai tộc cũng lạnh lùng nhìn đối phương. Chỉ cần phía đối phương lộ ra một chút sơ hở gì là lập tức toàn bộ cường giả thánh cấp đồng loạt tiến công luôn.

Đang trong thời khắc khấn trương giữa hai tộc, một luồng lôi quang chói mắt bỗng lao vọt về phía đại trưởng lão. Lôi quang rất chói mắt, nên thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trên chiến trường. Điều đáng kinh ngạc nhất là tốc độ của luồng lôi quang này thật là khủng khiếp.

Đại trưởng lão ngồi trên cột long là người đầu tiên có phản ứng.

-Gràoooo!

Cột long phát ra tiếng rống đặc biệt chỉ có ở vong linh cột long. Rồi nó há mồm phun một luồng long tức tử vong màu đen bắn về phía Cao Lôi Hoa.

- Mẹ nó chứ.

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng.

- Không phí thời gian lãng nhăng với cái đám xương cốt này. Vỡ cho ta!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng. Đồng thời, tay phải nắm lại, dốc hết sức nện một quyền thẳng xuống luồng long tức tử vong kia...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 85

Không Cứu U?

Long tức (Khí tức của rồng) tử vong của vong linh cốt long từ trước tới giờ đều là ác mộng của tất cả các sinh vật. Trong long tức tử vong màu đen đó ẩn chứa một loại ma pháp nguyên rửa mang tính chất tử vong thuần túy - suy yếu, già yếu, ăn mòn... đều là những ma pháp nguyên rửa khiến tất cả các sinh vật đều run sợ! Đối đầu trực tiếp với long tức tử vong không phải là một sự lựa chọn sáng suốt đối với các sinh vật.

Nhưng lúc này, Cao Lôì Hoa lại vẫn oai hùng vùng quyền đánh thẳng tới long tức tử vong này.

- Phá ra cho ta!

Cao Lôì Hoa hét to, đồng thời lôi quang màu đen trên người hần bành trướng mạnh mẽ. Lôì quang bao vây quanh thân thể của Cao Lôì Hoa. Hiện giờ, Cao Lôì Hoa đã trở thành một thanh đại kiếm do lôì điện tạo thành, dũng mãnh đâm vào long tức tử vong.

Ầm! Một tiếng nổ lớn vang lên sau khi Cao Lôì Hoa và long tức tử vong va chạm vào nhau. Một luồng sóng xung kích mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy được từ điểm va chạm tỏa ra bốn phía xung quanh.

Ngay sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của đại trưởng lão, Cao Lôì Hoa như một thanh lôì quang đại kiếm hung hãn, xẻ long tức tử vong màu đen thành hai nửa giống như cắt đậu phụ. Long tức bị chém thành hai nửa lướt qua người Cao Lôì Hoa, hoàn toàn không làm cho hắn rụng một sợi lông nào.

Sau khi xé toạc long tức tử vong xong, khí thể của Cao Lôì Hoa không hề suy giảm, tiếp tục lao về phía đại trưởng lão trong không trung.

Trong chớp mắt, hắn đã xuất hiện trước mặt đại trưởng lão.

Rất mạnh! Đó là cảm giác của đại trưởng lão đối với nam nhân trước mặt. Từ trước tới giờ, đại trưởng lão chưa từng thấy mấy ai dám đối diện trực tiếp với long tức của vong linh cốt long. Cho dù là mấy tên cường giả thánh cấp của Thú nhân tộc sợ rằng cũng chẳng dám rắn mặt đối diện với vong linh long tức như thế.

- Gràooo ~

Vong linh cột long thấy Cao Lôì Hoa xé toang long tức của nó và hiện ra trước mặt thì rống lên. Sự xuất hiện của Cao Lôì Hoa khiến cho nó cảm thấy bất an vô cùng.

- Người là ai?

Đại trưởng lão quan sát Cao Lôì Hoa phía trước và hỏi.

- Nhìn dáng vẻ của người, chắc cũng không phải là thành viên của bộ tộc Hoàng kim thú nhân. Trông người giống nhân loại bên ngoài hơn?

Đại trưởng lão nhẹ nhàng vỗ về cột long để nó bình tĩnh lại, rồi ngồi xuống.

Nam tử trước mắt có mái tóc bạch kim phấp phới trong gió đầy tiêu sái. Đôi cánh lôì điện màu tím - đại diện cho thánh cấp - đang dập dờn sau lưng hắn. Cường giả thánh cấp lôì hệ ư? Đại trưởng lão thở dài sườn sượt, đúng là thực lực ngang hàng với thánh cấp rồi.

Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ Cao Lôì Hoa, đại trưởng lão nhíu mày, nghi hoặc thầm nghĩ: "Kỳ lạ thật! Có phải là mình đã gặp qua nam tử này ở đâu rồi hay không?". Dường như lão đã thấy qua diện mạo của Cao Lôì Hoa ở đâu đó rồi, nhưng ngay tức thời thì nghĩ không ra.

- Phù!

Cao Lôì Hoa ôm Bảo Bảo bay lơ lửng trước mặt đại trưởng lão:

- Ta là Cao Lôì Hoa.

- Cao Lôì Hoa ư?

Đại trưởng lão cau mày, cái tên này lão cũng chưa từng nghe thấy.

- Các hạ là người của Thú nhân tộc ư?

Đại trưởng lão vừa đứng dậy vừa nói với Cao Lôì Hoa, một thanh cột trượng màu đen tỏa ra màn sương lơ mơ bỗng xuất hiện trong tay hắn. Đối với thực lực thánh cấp của Cao Lôì Hoa thì đại trưởng lão cũng không lo sợ gì, vì bản thân lão chính là cường giả thánh cấp trong Vong Linh tộc. Cho dù có không cưỡi cột long thì lão vẫn là vong linh pháp sư thánh cấp.

- Ngài chính là đại trưởng lão của Vong Linh tộc phải không?

Cao Lôì Hoa không trả lời câu hỏi của đại trưởng lão, mà sốt ruột hỏi ngược lại.

- Đúng vậy, ta chính là đại trưởng lão Vong Linh tộc.

Đại trưởng lão gật gật đầu xác nhận:

- Các hạ đến tìm ta là có việc gì vậy?

- Đừng hỏi nhiều nữa. Bảo Bảo đang ở trên tay ta, mau cứu nó nhanh.

Cao Lôì Hoa không nói gì thêm, thời gian không chờ người, hắn nhanh chóng xoay mặt Bảo Bảo về phía đại trưởng lão.

- Công chúa điện hạ?!

Đại trưởng lão vừa nhìn thấy Bảo Bảo thì mắt hết cả bình tĩnh kinh ngạc thốt lên.

- Cứu nó!

Cao Lôì Hoa đưa Bảo Bảo về phía đại trưởng lão.

- Người!

Đại trưởng lão nghiêng rặng lại nhìn Cao Lôì Hoa. Nhưng cũng nhanh chóng đón lấy thân thể Bảo Bảo. Đồng thời, tay lão truyền một dòng năng lượng màu đen vào thân thể Bảo Bảo.

- Năng lượng phong ấn đã nhập thể rồi sao?

Đại trưởng lão cắn chặt răng, rồi nhanh chóng truyền tin tức với mấy vị trưởng lão khác. Đồng thời hạ lệnh cho quân đoàn Vong Linh đang tiến đánh bộ tộc Hoàng kim Sư tử rút lui.

Mấy vị trưởng lão nhận được tin tức của đại trưởng lão, yêu cầu bọn họ cấp tốc quay về thì nghi hoặc nhìn nhau, sau đó đều gật đầu nhanh chóng gác bỏ đám cường giả thánh cấp của thú tộc, xoay người chạy về phía đại trưởng lão.

Trên không trung, đám cường giả thánh cấp của thú tộc cũng không làm khó Vong Linh tộc. Nhìn bóng dáng mấy vị trưởng lão đang rời đi, mấy tên thánh cấp thú tộc chỉ hơi dăm chiêu, dường như là đang nghĩ đến chuyện gì đó.

Thấy các cường giả thánh cấp trên không trung không ngăn cản, nên đám thú nhân dưới mặt đất cũng để cho chiến sĩ Vong Linh tộc từ từ rút lui.

- Sao thế đại ca? Chúng ta không tiến công nữa sao?

Mấy vị trưởng lão gấp gấp chạy về vội vã hỏi luôn.

- Công chúa đang ở đây.

Đại trưởng lão chỉ vào Bảo Bảo trong lòng ngực.

- Công chúa ư? Làm sao lại ở đây? Công chúa thế nào rồi?

Bốn vị trưởng lão này vội vàng chạy tới bên cạnh đại trưởng lão, vừa thấy bộ dạng mê man của Bảo Bảo thì đã cuống cả lên.

- Công chúa bị năng lượng phong ấn xâm nhập rồi.

Đại trưởng lão cũng không có thời gian giải thích dài dòng:

- Đừng nói nữa, bây giờ tất cả chúng ta đều phải cố gắng hết sức, trước tiên phải bảo hộ để công chúa không bị năng lượng phong ấn tác động thêm nữa.

- Được!

Vì sự an toàn tới tính mạng của công chúa, mấy vị trưởng lão chia ra đứng xung quanh Bảo Bảo, đồng thời hội tụ năng lượng hắc ám. Rất nhanh chóng, một đám sương mù màu đen hiện ra bao bọc cơ thể Bảo Bảo. Dưới sự bảo vệ của tầng sương mù màu đen này, năng lượng màu vàng của phong ấn không còn tiếp tục tràn vào cơ thể Bảo Bảo được nữa.

- Phù, cuối cùng cũng chặn được phong ấn làm hại tới công chúa rồi.

Đại trưởng lão thở phào nhẹ nhõm, tiếp đó lại phân ra một cỗ năng lượng tiến vào trong thân thể Bảo Bảo để xem xét tình trạng của nàng. Nhưng trong nháy mắt, vẻ mặt của đại trưởng lão trở nên trắng bệch.

- Sao thế đại trưởng lão? Bệnh tình công chúa thế nào?

Mấy vị trưởng lão bên cạnh khẩn trương hỏi.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ đôi cánh lôi điện, lẳng lặng nhìn đại trưởng lão.

- Muộn mất rồi!

Đại trưởng lão thở hắt ra, trong nháy mắt, trông lão như già thêm vài chục tuổi nữa.

- Cơ thể công chúa đã bị năng lượng phong ấn xâm nhập rồi. Nếu như không đẩy được nguồn năng lượng ấy ra ngoài, thì e là công chúa chỉ cầm cự được đến tối thôi.

- Thế thì phải làm sao bây giờ?

Mấy vị trưởng lão rất nôn nóng. Tiểu công chúa là tất cả cuộc sống của bọn họ. Nếu tiểu công chúa gặp chuyện ngoài ý muốn thì mấy lão già bọn họ phải làm sao bây giờ!

- Không biết nữa, chúng ta đành phải chờ nữ thần tỉnh dậy thôi. Và lại, năng lực của mấy lão già chúng ta cũng không thể đẩy năng lượng phong ấn này ra được.

Đại trưởng lão thần thờ. Nhưng mà không ai biết nữ thần khi nào thì mới tỉnh lại đây?

- Phong ấn này vốn dĩ lập ra là nhằm vào nữ thần. Hiện giờ công chúa điện hạ còn nhỏ, chắc chắn không chịu nổi năng lượng phong ấn.

Đại trưởng lão run rẩy nói tiếp:

- Thậm chí, nếu nữ thần điện hạ không thể thức tỉnh kịp thời, thì công chúa điện hạ sẽ...

- Đại trưởng lão, là ai? Là ai để cho công chúa điện hạ rời đi?

Mấy vị trưởng lão lập tức phát rồ lên. Nữ thần điện hạ ngủ say không phải cứ bảo tỉnh là tỉnh dậy được luôn. Đại trưởng lão nói thế, cũng chẳng khác nào tuyên án tử hình công chúa điện hạ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 86

Tử Lôi Cửu Địch.

Đại trưởng lão nói với giọng run rẩy:

- Nếu... nếu nữ thần điện hạ không thể tức dậy kịp thời, thì công chúa điện hạ sẽ...

- Sẽ, sẽ thế nào?

Cao Lô Hoa trợn trừng hai mắt, hồi hộp nhìn đại trưởng lão.

- Sẽ chết.

Trưởng lão run rẩy thốt ra cái từ không muốn nghe nhất.

- Sẽ chết?

Cao Lô Hoa lập tức cảm thấy cổ họng nghẹn ngào, khó khăn mới thốt ra:

- Chẳng lẽ không có biện pháp gì khác hay sao?

Đại trưởng lão nhìn Cao Lô Hoa, khẽ thở dài. Nếu mà có biện pháp thì bọn họ đã sớm làm rồi, chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn tiểu công chúa do bọn mình chăm sóc từ bé tới lớn rời xa bọn họ sao? Tiểu công chúa là nguồn sống của mấy lão già bọn họ. Nếu như không có tiểu công chúa, mấy lão già bọn họ sẽ lại một lần nữa trở thành cái xác không hồn.

Đại trưởng lão nhìn Cao Lô Hoa khẽ nói:

- Người là Cao Lô Hoa phải không? Tuy rằng không biết người và công chúa điện hạ quan hệ như thế nào, nhưng ta vẫn phải cảm ơn người mang công chúa trở về. Mong rằng sau này chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Nói rồi, đại trưởng lão nhẹ nhàng xoay người ôm lấy Bảo Bảo, sau đó định bay về vong linh thần điện. Mấy vị trưởng lão khác cũng đều run rẩy thở dài, rồi định đi theo đại trưởng lão.

- Chờ chút.

Cao Lô Hoa gọi đại trưởng lão Vong Linh tộc lại.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, anh có chuyện gì sao?

Thanh âm của đại trưởng lão hơi khàn khàn, tận mắt nhìn thấy tiểu công chúa từ nhỏ lớn lên, giờ lại sắp rời xa mấy lão già bọn mình, cho dù thân là vong linh pháp sư cũng không nén nổi bi thương. Ai nói vong linh pháp sư là không có tình cảm chứ? Bọn họ chỉ chôn chặt tình cảm xuống đáy lòng mà thôi.

- Các người nói không làm được, thế thì để ta làm!

Cao Lô Hoa kiên định nói:

- Con gái của ta, tự tay ta cứu!

Cao Lô Hoa cất bước tới trước mặt đại trưởng lão, nhẹ nhàng ôm lấy Bảo Bảo từ trong lòng lão.

- Anh, ý của anh là...?

Thanh âm của đại trưởng lão hơi hơi kích động.

- Các người cũng không cứu được Bảo Bảo, vậy để ta làm.

Cao Lô Hoa cắn chặt răng nói.

Đối với tình trạng hiện nay của Bảo Bảo, Cao Lô Hoa biết rằng cô bé bị năng lượng phong ấn màu vàng kia xâm nhập vào cơ thể rồi. Sau khi xâm nhập vào, nguồn năng lượng đó sẽ phá hủy sự cân bằng trong cơ thể cô bé, cho nên Bảo Bảo mới có bộ dạng thành như bây giờ.

Cho nên về mặt lý thuyết mà nói thì chỉ cần trực suất được năng lượng phong ấn trong cơ thể Bảo Bảo ra ngoài thì cô bé sẽ không có việc gì nữa.

Đáng tiếc là nói thì dễ nhưng làm thì khó. Hiện giờ trên thế giới này hoàn toàn không biết phương pháp đẩy năng lượng trong cơ thể ra ngoài.

Cho nên vừa rồi đối với tình trạng của Bảo Bảo, mấy vị trưởng lão Vong Linh tộc mới không có biện pháp nào cả.

Tình trạng này của Bảo Bảo, ở thế giới của Cao Lô Hoa có thể được xem là "nội thương". Nội thương, tức là bên trong cơ thể đã bị năng lượng khác làm thương tổn. Đối với người ở thế giới này thì chắc chắn là phải chết chứ không nghi ngờ gì rồi, bởi vì ở đây không ai biết chữa trị nội thương như thế nào cả.

Nhưng ở thế giới của Cao Lô Hoa thì từ thời Trung Hoa thượng cổ đã có lưu truyền nội công, nội công này lại đúng là biện pháp tốt nhất để đối phó với nội thương.

Chỉ có điều là dị năng của dị năng giả lại xung đột với nội công của võ giả (người luyện võ), mà Cao Lô Hoa lại là dị năng giả, cho nên về mặt lý thuyết, Cao Lô Hoa cũng không thể tu luyện chân khí.

Nhưng mà trên thế giới này không có gì là tuyệt đối cả. Dị năng xung đột với nội công cũng không có tính tuyệt đối.

Lúc này Cao Lô Hoa đã nghĩ đến một việc.

Trước kia ở tổ 13, đã từng có một dị năng giả điên khùng đưa ra một khái niệm về dị năng giả và nội công.

Lúc ấy quan niệm của hắn là dị năng giả cũng không phải là không thể tu luyện nội công! Mà chỉ không thể tu luyện được nội công có thuộc tính xung đột.

Ví dụ như dị năng giả thủy hệ không thể tu luyện mấy loại công phu như liệt diễm chương được. Nhưng người đó lại có thể tu luyện nội công tâm pháp thuộc thủy hệ, nếu như có tâm pháp thủy hệ.

Nói cách khác, nếu như dị năng giả có thể tìm được một bộ nội công tâm pháp có thuộc tính giống mình thì hoàn toàn có thể tu luyện được!

Hơn nữa lúc ấy, hắn còn dùng bản thân để thử nghiệm. Vị khởi xướng lý luận "dị năng kết hợp nội công" là một dị năng giả hỏa hệ, sau khi tìm được một bộ công pháp "liệt diễm chương" thì bắt đầu tự tu.

Quả nhiên là luận điểm này của hắn chính xác! Bởi vì từ cách thức tu luyện của người này cho thấy ít nhất hắn có thể tu luyện được công pháp 'liệt diễm chương' mà không xung đột với dị năng của mình.

Chuyện này lập tức trở thành sự kiện "hot" trong giới dị năng giả.

Nghe nói sau chuyện này, rất nhiều dị năng giả bắt đầu đi tìm nội công tâm pháp có thuộc tính phù hợp với mình.

Ngay cả Cao Lôi Hoa cũng đã từng đi tìm công pháp có thuộc tính tương thích với mình, cuối cùng hắn cũng tìm thấy được một bộ.

Vận may của hắn thật không tồi! Trong tổ 13 không ngờ lại có cất giữ một quyển võ công thượng cổ dày cộp. Truyền thuyết kể rằng, trong ngàn năm trước đây, ở thời đại cổ xưa có Bá Vương - Hạng Vũ đã từng sử dụng "tử lôi cử kích". Vì thời gian đã lâu lắm rồi, nên chuyện tình về Hạng Vũ thì Cao Lôi Hoa cũng không rõ ràng lắm, chỉ biết đúng là trước kia Hạng Vũ "trâu" có tiếng.

"Tử lôi cử kích" trong truyền thuyết là tuyệt kỹ thành danh của Hạng Vũ. Cử kích, nghĩa là chín chiêu. Tuy rằng chỉ có chín chiêu, nhưng là chín chiêu kinh thiên động địa! Tử lôi cử kích chia thành: xuân lôi bạo cực, thiên toàn lôi chuyển, trầm lôi địa ngục, đông lôi phích lịch, cuồng lôi chấn cử tiêu, kinh lôi bạo ngũ nhạc, nộ lôi tê thiên liệt địa, thiên đả lôi phách đồ chân long, thần lôi ma chấn kinh thiên khiên.

Bộ công pháp này chỉ nghe tên cũng đã thấy "ảo tung chảo". Hơn nữa, lại là thần công về lôi hệ giống như Cao Lôi Hoa nên hắn lập tức "kết".

Lúc ấy, sau khi chiếm được bộ công pháp này, Cao Lôi Hoa đã chuẩn bị tu luyện rồi. Có lẽ bởi vì Cao Lôi Hoa là dị năng giả lôi hệ nên bộ công pháp thần kỳ này rất phù hợp với hắn. Chỉ trong thời gian ngắn hắn đã tu luyện tới mức có hình có dáng. Thậm chí, trong đan điền của Cao Lôi Hoa còn sinh ra một ít chân khí. Tuy chỉ là một chút chân khí nhỏ nhoi, nhưng cũng khiến cho Cao Lôi Hoa hưng phấn mãi.

Nhưng mà, ngay khi Cao Lôi Hoa tu luyện bắt đầu có chút hiệu quả, thì bên ngoài lại lan truyền tin tức rằng dị năng giả tiên phong cho lý luận này đã gặp chuyện. Sau khi tu luyện nội công không bao lâu sau thì hắn đã bị tẩu hỏa nhập ma phát điên luôn, về nguyên nhân thì chín người mười ý chẳng biết thế nào mà lần cả.

Nhưng dù thế nào thì vẫn chứng minh rằng dị năng có thể xung đột một phần nào đó với nội công.

Điều này cũng khiến cho Cao Lôi Hoa từ bỏ ý niệm tu luyện nội công,

cũng dừng tu luyện "tử lôi cửu kích" luôn. Chút ít chân khí trong cơ thể Cao Lôi Hoa ngày đó cũng bị hắt quên biến đi theo thời gian...

Nhưng bây giờ, Cao Lôi Hoa lại nghĩ tới bộ "tử lôi cửu kích" này. Việc hiện giờ hẳn phải làm chính là cải sửa lại bộ công pháp này. Không cần nhiều, chỉ cần tu luyện lại cho ra một chút chân khí, rồi tạm thời dùng chân khí đó phong bế năng lượng phong ấn trong người Bảo Bảo. Việc dùng chân khí phong bế kinh mạch trong cơ thể đối với người tu luyện mà nói thì thực là điều đơn giản. Hơn nữa, uy lực của 'tử lôi cửu kích' Cao Lôi Hoa biết rất rõ. Sức mạnh bá đạo vô cùng, không cần nhiều, chỉ dùng một chút là tuyệt đối có thể phong bế được năng lượng trong cơ thể Bảo Bảo.

Chỉ cần Bảo Bảo tạm thời vô sự thì Cao Lôi Hoa sẽ có thể từ từ tu luyện. Đợi đến khi tu luyện đến một trình độ nhất định, thì có thể giải quyết được năng lượng phong ấn trên người Bảo Bảo.

Tuy Cao Lôi Hoa không biết vị dị năng giả hỏa hệ kia vì sao đột nhiên lại bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng lúc này hẳn cũng không có sự lựa chọn nào khác.

Chỉ có liều mạng! Cùng lắm thì tẩu hỏa nhập ma rồi phế bỏ công lực của mình thôi.

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng:

- Lôi thân trên cao!

Tuy không biết có lôi thân hay không, Cao Lôi Hoa vẫn niệm mọi câu học "mót" từ lão viện trưởng ma pháp học viện kia.

- Lôi thân trên cao, nhất định phải cho ta thành công!

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng, nhắm hai mắt ại chuẩn bị tu luyện "tử lôi cửu kích".

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 87

Đột Phá (Thượng)

Các người không cứu được Bảo Bảo, vậy để cho ta làm!

Cao Lô Hoa cắn răng nói.

- Nhất định sẽ thành công!

Nhìn Bảo Bảo trong lòng, Cao Lô Hoa thầm nghĩ.

- Anh... anh nói là có biện pháp. Có biện pháp cứu tiểu công chúa?

Đại trưởng lão nghe được câu nói của Cao Lô Hoa lập tức kích động. Lúc này lão như chết đuối vớ được bó rơm, tuy là rơm rạ nhưng lão cũng không định buông tay. Lão xúc động nhìn Cao Lô Hoa.

- Đúng vậy!

Cao Lô Hoa trả lời dứt khoát. Giờ coi như đánh tắt tay một phen. Hoặc là thành công, hoặc là tẩu hỏa nhập ma. Nếu như tẩu hỏa nhập ma, nặng thì diên luân, nhẹ thì mất đi nội công. Cũng không có gì tồi tệ hơn nữa cả. Cao Lô Hoa ngẩng đầu nói với đại trưởng lão:

- Nhưng trước đó tôi cần chuẩn bị một chút. Trong thời gian đó, hi vọng các người có thể bảo vệ Bảo Bảo thật tốt, đừng cho năng lượng phong ấn lại tiếp tục tiến vào cơ thể con bé.

- Điều này tuyệt đối không thành vấn đề!

Nghe được lời khẳng định của Cao Lô Hoa, đại trưởng lão lập tức cảm thấy 'lệ tràn bờ mi'.

- Thời gian không còn nhiều, giờ chúng ta bắt đầu luôn đi. Các người hãy bảo vệ Bảo Bảo thật tốt.

Cao Lô Hoa chuyển Bảo Bảo cho mấy trưởng lão.

- Không vấn đề gì!

Đại trưởng lão lập tức cảm thấy thế giới xung quanh đột nhiên bừng sáng, tuy rằng hắn không hề thích ánh sáng tí nào.

Đỡ được Bảo Bảo, đại trưởng lão vội vàng đưa sang bên cạnh mấy vị trưởng lão kia, sau đó hợp lực với mấy người đó dùng năng lượng hắc ám tạo thành một tầng kết giới sương mù bảo vệ Bảo Bảo. Tầng kết giới này tuy rằng trông mỏng manh nhưng lại ngăn chặn hiệu quả năng lượng phong ấn, khiến cho nguồn năng lượng này không thể tiếp tục tiến vào cơ thể cô bé.

Đề suy trì lớp sương mỏng manh này, đại trưởng lão hô to một tiếng, bắt đầu giương hẳn đôi cánh thánh cấp màu đen phía sau. Trong phong ấn này, nguyên tố hắc ám vốn dĩ ít ỏi, đề duy trì cái kết giới nho nhỏ này đại trưởng lão đã phải xuất hết sức lực. Nhưng may mắn là khi đôi cánh nguyên tố xuất hiện ra, kết giới này lại càng được củng cố vững chắc hơn nữa.

Thấy Bảo Bảo đã không còn bị năng lượng phong ấn xâm nhập nữa, Cao Lôi Hoa cũng thâm thở phào. Có thể ngăn chặn được phong ấn thần cấp, xem ra mấy vị trưởng lão này quả là có thực lực. Quả thực không phải chỉ có hư danh.

Tạm thời Bảo Bảo không việc gì, Cao Lôi Hoa cũng yên tâm, nhắm mắt thâm 'chốt hạ': "liều mạng!"

Tiếp theo, dựa vào tâm pháp "tử lôi cửu kích", ý thức của Cao Lôi Hoa lần tới vị trí đan điền, nơi này từng sót lại chút chân khí từ lần tu luyện trước kia. Chỉ là không biết hiện giờ có còn tồn tại nữa hay không thôi.

Sau một hồi, Cao Lôi Hoa ngạc nhiên vui mừng vì phát hiện ra chút chân khí kia vẫn còn 'sống' trong cơ thể hắn. Dù vậy, số chân khí này bé tí, không to hơn hạt đậu xanh là bao nhiêu.

Không ngờ là nhiều năm đã trôi qua mà "hạt" chân khí đó vẫn còn kiên cường sống trong cơ thể mình, Cao Lôi Hoa cười thâm. Tuy rằng chỉ bé tí, nhưng chỉ cần có một "hạt" bé như thế, là Cao Lôi Hoa có thể lợi dụng nó để dẫn khí, sau đó sẽ nhanh chóng phát triển "hạt" chân khí này. Cứ như thế, Cao Lôi Hoa ước đoán thời gian sản sinh ra lượng chân khí đủ dùng có thể giảm đi rất nhiều.

Chỉ cần có chân khí đủ rồi. Việc cần làm là thúc đẩy chân khí này phát triển lên.

Sau khi ổn định lại tâm tình, Cao Lôi Hoa từ từ vận hành "hạt" chân khí này đi khắp trong cơ thể. Bất luận là tẩu hỏa nhập ma đi nữa, thì giờ Cao Lôi Hoa chỉ còn cách cố hăng hết sức mà thôi. Miễn sao có thể cứu được Bảo Bảo là thành công rồi.

Theo ý thức của Cao Lôi Hoa, "hạt" chân khí này dựa theo tâm pháp "Tử lôi cửu kích" bắt đầu di chuyển chậm chậm từ trong đan điền ra ngoài.

Có lẽ là do trước kia đã từng luyện qua, nên khi Cao Lôi Hoa vận hành, 'hạt' chân khí như ngựa quen đường cũ, chuyển động trôi chảy dưới sự khống chế của hắn. Dọc theo đường vận hành trong kinh mạch, 'hạt' chân khí bé như cái hạt đậu dần dần to lên.

Chỉ cần đi một tí là sẽ to hơn một chút, tích tiểu thành đại. Cao Lôi Hoa vừa căng thẳng khống chế luồng chân khí này vừa hồi hộp nhìn nó dần dần phình to.

Cuối cùng, Cao Lôi Hoa cũng khống chế được luồng chân khí này vận hành được một chu thiên rồi đẩy nó trở về đan điền. Lúc này, từ hạt đậu, chân khí đã to bằng cái móng tay rồi.

"Chiều theo tình hình này thì chỉ cần hai, ba vòng chu thiên nữa là có thể đủ để ngăn chặn năng lượng phong ấn trong cơ thể Bảo Bảo được rồi". Cao Lôi Hoa hưng phấn thầm nghĩ.

Nhưng ngay khi vận hành chân khí về đan điền thì bên trong cơ thể Cao Lôi Hoa cũng đột ngột xuất hiện dị biến.

Nguyên nhân dị biến là nguồn thần lực màu đen trong dị năng của Cao Lôi Hoa. Ngay sau khi hấp thụ thần lực này từ Vong Linh Âm Phong. Cao Lôi Hoa vẫn không nhận ra nguồn năng lượng màu đen này là cái gì. Tuy nhiên, vì vẫn có thể sử dụng nguồn năng lượng này làm dị năng nên Cao Lôi Hoa cũng đơn giản cho rằng nó là dị năng, tối đa có thể xem như là một loại biến dị dị năng mà thôi. Cho nên Cao Lôi Hoa cũng không nghĩ nghĩ nhiều về nó. Dù sao thì có thể dùng thì cứ dùng, sợ đêch gì bố con thằng nào.

Nhưng mà Cao Lôi Hoa lại không nghĩ ra rằng nguồn năng lượng không hề được hấn chú ý tới lại hóa ra là lực lượng tối cao Kim Tụ Tháp trong thế giới này - thần lực.

Thần lực, là lực lượng bậc tám trong truyền thuyết, ở thế giới này là sức mạnh siêu việt kinh thế hãi tục. Cũng là sức mạnh do thần nắm giữ. Kể cả là xét dưới góc độ người luyện võ thượng cổ ở địa cầu thì thần lực cũng có thể tính là sức mạnh mà người luyện võ chỉ có thể nắm giữ được sau khi võ phá hư không.

Năng lượng bậc thấp gặp năng lượng bậc cao thì chỉ có hai kết quả, một là tiêu tán hai là bị hấp thu!

Cho nên, sau khi chân khí của Cao Lôi Hoa trở về đan điền thì lập tức liền bị nguồn thần lực trong cơ thể hấn thôn tính.

"Sao lại thế này?" Cao Lôi Hoa sửng sốt, 'hạt' chân khí này của mình vừa rồi còn béo khỏe béo đẹp đi ra từ trong đan điền cơ mà, vì sao lại vừa trở lại đan điền đã bị năng lượng màu đen thôn tính rồi? Nguồn chân khí thật vất vả mới tu luyện ra được lại cứ thế này mà mất đi sao?

Cao Lôi Hoa há miệng thở dốc, sau đó theo bản năng, hấn dùng tinh thần lực xem xét lại nguồn năng lượng màu đen trong cơ thể. Đây cũng là lần đầu tiên Cao Lôi Hoa dùng ý thức đi 'thị sát' sự tồn tại của "thần lực" này sau khi có được nó.

Chẳng lẽ cái này không phải là dị năng sao? Cao Lôi Hoa cẩn thận quan sát cỗ năng lượng này. Một nguồn năng lượng nho nhỏ thế này nhưng lại cho Cao Lôi Hoa một cảm giác tinh khiết, nguyên thủy, mà lại vô cùng mạnh mẽ.

Nếu không phải là dị năng, thì nó là cái gì nhỉ?

Không phải dị năng, lại có thể chiếm đoạt chân khí. Rốt cuộc thì là cái gì đây ta?

"Mẹ khi!" Cao Lôi Hoa chửi đồng một câu. Hấn vốn là người nho nhã chứ đâu phải loại người thô lỗ đâu, hấn còn rất ít khi mắng chửi người. Nhưng hiện giờ Cao Lôi Hoa lại đang có cảm giác kích động muốn chửi

toảng lên giống như buồn vệ sinh mà cửa phòng wc lại không mở được.

Thật vất vả mới ngưng tụ thành nội công, không ngờ lại bị cái năng lượng bí ẩn này hấp thu mất.

"Mẹ nó, người đã hấp thu chân khí của ta, vậy người phải thể vào mà làm chân khí của ta đi". Cao Lôì Hoa cắn chặt răng suy tính, dị năng là cái gì, chân khí là cái gì, suy cho cùng đều không phải là một loại hình thức của năng lượng sao? Nếu nguồn năng lượng này tinh thuần như vậy, thì sử dụng nó như chân khí đi. Dù sao cũng đều là năng lượng cả.

Hiện tại thời gian cấp bách, nếu lại trì hoãn nữa thì Bảo Bảo ở ngoài có thể gặp nguy hiểm. Mới nghĩ đến đó, Cao Lôì Hoa mím môi, dùng ý thức khống chế nguồn năng lượng không tên, dựa theo nội công tâm pháp vận hành nguồn năng lượng này di chuyển trong cơ thể.

Tuy rằng Cao Lôì Hoa cưỡng ép nội công tâm pháp vận hành nguồn năng lượng không tên này, nhưng có thành công hay không thì hắn cũng không biết. Dù sao năng lượng này cũng không phải là chân khí.

Cao Lôì Hoa thực số đo, nguồn năng lượng không tên này quả thật dựa theo ý thức của hắn, bắt đầu vận hành trong cơ thể, chậm rãi nhưng lại rất trôi chảy, cảm giác còn thuận hơn so với vận hành chân khí.

Đến đây thì không thể không cảm thán vận may của Cao Lôì Hoa hắn.

Chính lúc hắn bốc hỏa lên đã nghĩ ra mấy câu dị năng là năng lượng, chân khí cũng là năng lượng. Dị năng và chân khí đều chỉ là một hình thức biểu đạt của năng lượng mà thôi. Mà nguồn thần lực trong cơ thể Cao Lôì Hoa này, lại đúng là năng lượng nguyên thủy - "thần lực" hỗn độn lực.

Đạo gia từng nói: "nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật!" Cái thần lực này, chính là cái gọi là "nhất"!

Dị năng không phải là chân khí, là bởi vì dị năng và chân khí có thể đều thuộc loại "nhị". Tuy rằng đều từ "nhất" mà sinh ra, nhưng cũng đã là có tính chất bất đồng. Nhưng lúc này, thần lực chính là "nhất", lại là nhất sinh vạn vật.

Thần lực có thể trở thành chân khí, có thể trở thành dị năng, thần lực có thể trở thành đấu khí, đồng thời cũng có thể trở thành ma pháp. Chỉ cần có thần lực, thì tất cả đều có thể.

Cho nên "thần lực" trong cơ thể Cao Lôì Hoa hiển nhiên có thể thoải mái vận hành giống như chân khí. Thậm chí có thể nói, phương thức vận hành chân khí là phương thức phù hợp nhất để vận hành thần lực.

Thần ở trong thế giới này, thần lực của bọn họ cũng chỉ là tồn tại trong cơ thể, sau đó lại hấp thu lực lượng bên ngoài để tăng cường thần lực cho chính mình.

Bây giờ, Cao Lôì Hoa đánh bậy đánh bạ lại khiến hắn tìm ra phương thức thích hợp nhất cho thần lực trong cơ thể.

"Hiện giờ chắc là được rồi". Cao Lôì Hoa nhìn năng lượng này trong cơ

thể thâm nghĩ. Nếu lực lượng này thật sự có thể giống như chân khí thì với nguồn năng lượng lớn thể này thì chắc chắn có thể phong ấn, thậm chí có thể đẩy được năng lượng phá hoại trong cơ thể Bảo Bảo.

"Thu công thôi". Cao Lôi Hoa suy tính xong, chuẩn bị thu hồi nguồn năng lượng kỳ dị này. Nhưng mà ngay khi hắn chuẩn bị thu công.

Hắn bỗng cảm thấy cảnh giới mà mình đã lâu không đột phá, không ngờ hiện giờ lại bắt đầu đột phá...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 88

Đột Phá (Hạ) .

Sự tình luôn phát sinh bất ngờ như thế, đôi khi khiến người ta không kịp trở tay. Cao Lôi Hoa thật không ngờ lại tiến cấp trong giây phút khấn yếu thế này.

Kỳ thực, cứ theo như tình trạng của Cao Lôi Hoa thì đã sớm tiến cấp rồi. Cao Lôi Hoa có trình độ lĩnh ngộ thiên nhiên, lĩnh ngộ quy luật lôi điện cũng ngang với năng lượng cấp bậc. Cái hấn thiếu duy nhất chính là không có đủ năng lượng lưu trữ cần cho tiến cấp mà thôi.

Lúc này, việc vận hành thần lực chẳng qua là vừa vận làm cho năng lượng tồn trữ tăng lên, vừa đủ cho sự tiến cấp của Cao Lôi Hoa, cho nên mới dẫn đến việc hấn tiến cấp.

Khi cảm thấy được dấu hiệu, Cao Lôi Hoa liền chuẩn bị tinh thần sẵn sàng. Tất cả là nhờ vào kinh nghiệm tiến cấp vài lần trước kia của hấn.

Nhưng lần tiến cấp này dường như không giống với mấy lần trước. Ngay khi Cao Lôi Hoa chuẩn bị xong xuôi, thì bỗng nhiên nguồn "thần lực" to lớn đang vận hành trong cơ thể lại thoát ra khỏi sự khống chế của hấn. Sau đó, cỗ lực lượng này bắt đầu xông thẳng lên đầu Cao Lôi Hoa như chiếc xe Fl chỉ chịu dừng lại sau đại não rồi tiến hành ngưng tụ trong đầu hấn.

Cùng với sự ngưng tụ của cỗ lực lượng này, Cao Lôi Hoa cảm thấy đầu đau buốt dữ dội. Con đau này giống như là người ta nhét một thanh sắt nóng đỏ vào đầu hấn vậy. Mà thanh sắt đó lại đang dài dần ra. Đau đớn kịch liệt chỉ thiếu nước khiến hấn lăn quay tại dương trường.

Nhưng mà Cao Lôi Hoa biết rằng, nếu lúc này mà hấn ngã xuống thì việc tiến cấp của mình cũng coi như tèo. Cho nên hấn kiên cường chịu đựng cơn đau đớn vô tận này.

Cũng may mà thời gian đau đớn duy trì cũng không quá dài, giống như những cơn đau đẻ, đến nhanh mà đi cũng nhanh! Có điều cảm giác đau nhức lúc đầu biến mất nhanh chóng như thủy triều rút xuống không thấy đâu nữa. Dường như cơn đau đớn chưa từng tồn tại vậy.

Ngay sau đó, từ trên đầu lại truyền xuống một cảm giác thư sướng, khoan khoái không tả xiết giống như đi xe bus nhịn lâu mới được xả vậy, loại cảm

giác thoải mái này lập tức khiến cho não bộ của Cao Lôi Hoa trở nên minh mẫn.

Cơn đau đầu qua đi, Cao Lôi Hoa mơ hồ cảm nhận thấy dường như có cái gì đó đang hình thành ở trong đầu mình, hình dạng như một tinh thể hình tròn...

Sau khi cảm giác khoan khoái kết thúc. Cao Lôi Hoa từ từ mở mắt.

Khẽ vỗ vỗ đầu, rồi nhìn ra phía trước.

-Hả!

Cao Lôi Hoa há hốc mồm.

Cảnh tượng trước mắt khiến Cao Lôi Hoa vô cùng sửng sốt. Lôi điện, xung quanh toàn bộ đều là lôi điện. Tiếng sấm rít gào, tia chớp nhảy múa, sấm sét lập lòe! Đây là một thế giới hoàn toàn do lôi điện tạo thành.

Cao Lôi Hoa lảng lảng đứng trong vòng lôi quang, không có thứ gì khác ngoài lôi điện và lôi điện. Nơi đây, đúng là thế giới lôi điện.

"Chẳng lẽ lại xuyên không lần nữa à?" Trong đầu Cao Lôi Hoa thoáng có ý nghĩ bất an.

- Lôi điện đại biểu cho cái gì chứ? Ở nơi này, người lĩnh ngộ được cái gì rồi?

Khi Cao Lôi Hoa còn đang quan sát tình hình xung quanh thì một giọng nói như sấm rền vang lên bên tai hắn.

- Lôi điện đại biểu cho cái gì ư?

Cao Lôi Hoa trả lời theo bản năng:

- Lôi điện là đại biểu cho sự định đoạt và phán quyết.

- Định đoạt, phán quyết. Hay lắm!

Thanh âm kia lại vang lên như sấm rền:

- Lôi điện chính là đại biểu cho sự công bằng chính trực, cho sự định đoạt và phán quyết!

Cao Lôi Hoa nhìn xung quanh một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người đang nói ở đâu:

- Đây là nơi nào?

- Nơi này là thế giới của ta mà cũng là thế giới của ngươi.

Thanh âm kia lại vang vọng:

- Ta chính là lôi điện, cũng chính là lôi điện ở bên cạnh ngươi. Nơi này là thế giới thuộc về ta, cũng là thế giới thuộc về ngươi. Cường giả bậc tám nắm giữ quy tắc lôi điện. Nơi này, là thế giới chung của ta và ngươi.

- Nghĩa là thế nào?

Cao Lôi Hoa trầm giọng hỏi.

Oanh! Một tiếng, Cao Lôi Hoa còn chưa có được đáp án thì bỗng cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại.

Gần như là ngay tích tắc sau đó, ánh sáng lại được khôi phục trước mắt

Cao Lôì Hoa. Cái cảm giác đó giống như ban đêm mà bọn sở điện nó cắt sứt một cái rồi lại sáng rực được ngay.

Cao Lôì Hoa ngược mắt nhìn xung quanh, lại thấy mình vẫn đang ở thế giới lúc trước - thế giới phong ấn.

- Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc lắm bầm tự hỏi. "Thế giới tràn ngập lôi điện vừa rồi rốt cuộc là đại biểu cho cái gì?"

Thấy mình vẫn còn ở thế giới phong ấn này, Cao Lôì Hoa bỗng cảm thấy mình hơi may mắn. May mà không bị xuyên không phát nữa. Cảm giác mấy ngày nay làm Cao Lôì Hoa rất bất an. Hẳn chỉ e mình không cẩn thận sẽ lại được đi "du lịch" lần nữa.

Kỳ thật, Cao Lôì Hoa không cần phải lo lắng đến thế. Nếu như không gian và thời gian dị giới mà dễ xuyên qua như vậy, thì toàn bộ vũ trụ đã loạn xì bát nháo cả lên rồi.

Tuy nhiên, sau khi thấy mình vẫn còn ở tại thế giới này, Cao Lôì Hoa cũng không nghĩ ngợi gì nhiều. Trước mắt hắn bây giờ là mấy vị vong linh trưởng lão đang run lẩy bẩy không ngừng, năng lượng màu đen từ trong tay cũng nhạt đi khá nhiều. Xem chừng có lẽ bọn họ sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Cao Lôì Hoa cũng không lập tức hỗ trợ các vong linh trưởng lão ngay, mà việc hắn làm trước tiên là dò xét bốn phía, nhìn mọi người ở xung quanh.

Nhưng kỳ lạ là lại phát hiện ra biểu tình của mọi người đều thực bình thường. Tựa như là không có gì là bất bình thường cả.

"Kỳ quái, chẳng lẽ là ta tiến cấp bọn họ cũng không cảm giác được hay sao?" Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn mọi người xung quanh. Dường như tất cả mọi người đều không thấy hắn tiến cấp, mà vẫn cứ bình thường như lúc trước.

Nhưng chính vì sự bình tĩnh của bọn họ nên mới khiến Cao Lôì Hoa cảm thấy kinh ngạc. Phải biết rằng trước đây Cao Lôì Hoa tiến cấp thì tình cảnh đều tương đối long trọng. Nhưng lần này dường như là chuyện thường ngày ở huyện vậy.

Cao Lôì Hoa lại 'check' lại thân thể mình, có vẻ là cũng không có biến hóa gì. Biến hóa duy nhất chính là dị năng trong cơ thể hắn đã mất, chân khí cũng không có, năng lượng hắc sắc kia cũng không nốt! Thứ duy nhất còn tồn tại trong cơ thể Cao Lôì Hoa chính là một lực lượng màu vàng tía - thần lực lôi điện.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, anh ổn chứ?

Đại trưởng lão đã sắp không chống đỡ nổi. Lão nhìn thấy Cao Lôì Hoa mở mắt ra rồi lại nhắm mắt lại hắn vội vàng hô hoán lên.

- Ổn rồi. Việc tiếp theo cứ để cho tôi đi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười. Sau khi đã tiến lên bậc tám, Cao Lôì Hoa tự

nhiên đã biết chỗ kỳ diệu của thần lực trong cơ thể mình rồi.

Thần lực, chắc chắn là đặc dụng hơn chân khí! Nói cách khác, bệnh tình của Bảo Bảo được cứu rồi.

- Vậy thì chúng ta giao công chúa điện hạ cho anh.

Đại trưởng lão thở dài một hơi nhẹ nhõm, sau đó thu hồi kết giới màu đen đang bao quanh người Bảo Bảo.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu, thân hình khẽ động một cái đã hiện ra bên cạnh Bảo Bảo. Ngay cả bậc thánh cấp như đại trưởng lão đứng kề đó cũng không phát hiện ra hấn di chuyển như thế nào. Đại trưởng lão chưa đủ "trình" để thấy được tốc độ của Cao Lôì Hoa lúc này.

Sau khi tới bên cạnh Bảo Bảo, tay phải Cao Lôì Hoa giơ lên, theo ngón tay của hấn, một tia sét màu vàng tía lấp lánh xuất hiện trong không trung. Tia sét này nhảy xuống và quần quanh ngón tay Cao Lôì Hoa, từ tia sét này tản mát khí tức làm cho đám người đại trưởng lão chấn kinh.

Hình như là khí tức của thần.

Đồng tử của Đại trưởng lão co rút lại. Đúng vậy, đúng vậy, là khí tức của thần! Lão chăm chú nhìn từng động tác của Cao Lôì Hoa, chờ mong Cao Lôì Hoa mang hi vọng đến cho lão...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 89

Thiên Lôì Và Phong Ấn.

Khi đại trưởng lão còn không biết vì sao Cao Lôì Hoa nhắm mắt đứng im một lát rồi mới chịu xuất thủ thì lão không ngờ rằng lôì quang trên tay Cao Lôì Hoa lại mang khí tức của thần. Nhưng có thể khẳng định thực lực trước đó của Cao Lôì Hoa chỉ là thánh cấp thôi mà. Hay nói cách khác, khí tức thần cấp này của Cao Lôì Hoa chính là kết quả của thời gian chuẩn bị vừa rồi.

Nhìn thấy lôì quang màu vàng tia trên tay Cao Lôì Hoa, đại trưởng lão liền cảm thấy hi vọng sống sót của tiểu công chúa là rất lớn.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng ôm lấy thân thể Bảo Bảo. Vì đã không còn được kết giới của mấy vị trưởng lão bảo hộ nên năng lượng phong ấn lại tiếp tục xâm nhập vào cơ thể cô bé.

"Xem ra trước tiên là phải giải quyết vấn đề năng lượng phong ấn đang xâm lấn này đã". Ngón tay phải Cao Lôì Hoa khẽ gảy gảy lôì quang một cái, nhờ có khí tức thần cấp, lôì quang trong nháy mắt tăng phòng lên.

- Kết giới!

Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng, tia lôì quang màu vàng tia trên ngón tay phải được bắn tới bên người Bảo Bảo, sau khi quay vòng vài cái đã tạo thành một vòng bảo hộ. Vòng bảo hộ lôì quang màu vàng tia này cũng tương tự như kết giới của đám người đại trưởng lão, nó dễ dàng ngăn chặn sự xâm nhập của năng lượng phong ấn từ trên đầu Bảo Bảo lại.

Đại trưởng lão với mấy trưởng lão kia nhìn thấy chiêu thức ấy của Cao Lôì Hoa thì lập tức giống như vừa được viên thuốc an thần.

Sau khi chặn được năng lượng phong ấn, Cao Lôì Hoa gật gật đầu. Quả nhiên, thần lực trong cơ thể mình và năng lượng phong ấn là cùng một cấp bậc, cho nên mình dùng ngăn chặn năng lượng phong ấn thì đúng là chuyện dễ dàng.

Lúc này, năng lượng phong ấn đã không thể tiếp tục xâm nhập vào cơ thể Bảo Bảo được nữa. Điều cần làm bây giờ là phải đẩy phần năng lượng đã chui vào cơ thể Bảo Bảo ra ngoài.

Tay phải Cao Lôì Hoa khẽ vung lên, lại là một tia sét xuất hiện trên đầu

ngón tay hần. Tiếp đó, Cao Lôì Hoa thò tay vào bên trong vòng bảo hộ lôì quang, xuyên qua tầng kết giới nhẹ nhàng đặt trên người Bảo Bảo.

- Phù~.

Cao Lôì Hoa nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu. Ngay sau đó, từ đầu ngón tay hần phát ra một cỗ "lôì thần lực" tinh thuần giống như chân khí, từ từ đi vào trong cơ thể Bảo Bảo. Dưới sự khống chế của Cao Lôì Hoa thần lực vào trong cơ thể Bảo Bảo được vận hành dựa theo lộ tuyến như khi dùng chân khí trị liệu.

Thông qua thần lực sau khi tiến vào cơ thể Bảo Bảo, Cao Lôì Hoa đã thấy cỗ năng lượng phong ấn kia. Cỗ năng lượng này len lỏi mọi ngóc ngách trong cơ thể Bảo Bảo, xung đột với lực lượng bản thể và làm xáo trộn sự cân bằng trong cơ thể cô bé.

Xác nhận rõ mục tiêu, Cao Lôì Hoa liền không ché lôì thần lực của mình nhanh chóng tiến hành hủy diệt và trực xuất năng lượng phong ấn.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, lúc này cơ thể Bảo Bảo giống như một bãi chiến trường nhỏ. Chỉ có điều là không phải là cuộc chiến xung đột giữa hai bên, mà là cuộc đồ sát của một bên. Năng lượng phong ấn đã bị kết giới của Cao Lôì Hoa chặn đứng bên ngoài, hiện giờ năng lượng phong ấn còn lại trong cơ thể Bảo Bảo chỉ như một nhánh cô quân. Mà lôì thần lực trong bản thể Cao Lôì Hoa vẫn được duy trì cuộn cuộn không ngừng, mau chóng trực xuất hoặc "xôi tái" nhánh cô quân ấy.

Cùng với sự tiêu biến của phong ấn lực trong cơ thể, sắc mặt Bảo Bảo dần dần hồi phục bình thường trở lại...

Mấy người đại trưởng lão bên cạnh thấp thoáng nhìn thấy sắc mặt Bảo Bảo trong vòng bảo hộ lôì quang thì kích động tới mức siết chặt nắm tay.

Hồi lâu sau, Cao Lôì Hoa mở mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Mọi việc so với trong tưởng tượng thì hóa ra lại đơn giản hơn nhiều, thần lực không hổ danh là "dân chơi" so với anh chân khí "dân thường". Khi dùng đến thì còn 'thuận tay' hơn cả chân khí. Phong ấn lực trong cơ thể Bảo Bảo dễ dàng bị Cao Lôì Hoa giải quyết. Tuy nhiên, hiện giờ Cao Lôì Hoa tạm thời vẫn chưa thu hồi thần lực trên người Bảo Bảo, mà bắt đầu thông qua thần lực này khôi phục lại trạng thái cân bằng trong cơ thể vốn đã bị phong ấn lực phá hủy từ trước.

Dưới sự trợ giúp của thần lực của Cao Lôì Hoa, thân thể của Bảo Bảo cũng bắt đầu hồi phục, dần dần nhiệt độ cơ thể cũng tăng lên...

- Phù... cuối cùng cũng thành công rồi!

Rốt cuộc, Cao Lôì Hoa thờ phào nhẹ nhõm sau khi thu hồi thần lực trong cơ thể Bảo Bảo thì rút tay ra khỏi kết giới lôì quang. Nhưng Cao Lôì Hoa vẫn chưa triệt tiêu tầng kết giới lôì quang này, vì còn để phòng ngừa sự xâm nhập trở lại của phong ấn lực.

Thấy Cao Lôì Hoa thu tay lại, đám người đại trưởng lão lập tức bù lại như

fan hâm mộ, hồi hộp hỏi:

- Thành... thành công chứ?

- À, thành công rồi.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu, nhìn thấy dáng vẻ khấn trương mấy người bọn họ, Cao Lôi Hoa cười dịu dàng, không nghĩ tới là mấy lão này lại có tình cảm nồng hậu với Bảo Bảo như thế. Trông cái bộ dạng họ cuống quýt lên kìa.

- Công, công chúa điện hạ, sẽ không chết chứ?

Về mặt đại trưởng lão như chưa dám tin.

- Đương nhiên.

Cao Lôi Hoa mỉm cười.

- Chúng ta, có thể xem xem công chúa điện hạ thể nào được không?

Đại trưởng lão xoa xoa hai bàn tay.

- Ồ, đương nhiên rồi.

Cao Lôi Hoa đáp.

- Vì cái kia kìa, hic hic.

Đại trưởng lão chỉ chỉ vào tầng kết giới lôi quang mà Cao Lôi Hoa đã bố trí quanh Bảo Bảo.

- À, thứ này ấy à.

Cao Lôi Hoa cười cười:

- Thứ này thì tạm thời không thể tháo bỏ, nếu không thì phong ấn lực sẽ có khả năng xâm nhập thân thể Bảo Bảo lần nữa, lúc đó cho dù là tôi cũng không thể cứu nổi nữa đâu.

- Hóa ra là thế.

Mấy vị trưởng lão gật gù, rồi vây quanh kết giới lôi quang nhìn bóng hình Bảo Bảo đang nằm trong đó, lắng nghe cô bé hít thở đều đều, mấy vị trưởng lão rốt cuộc mới thả lỏng tâm tư xuống...

- Haizzzzzzz.

Cao Lôi Hoa nhìn đám trưởng lão và Bảo Bảo trong vòng lôi quang thì thở phào nhẹ nhõm "Chuyến hành trình này tới Vong Linh cốc, thật đúng là đã vầy ra không ít chuyện. Đặc biệt nhất là không ngờ mình lại tiến cấp."

Điều duy nhất khiến Cao Lôi Hoa còn cảm thấy kỳ quái chính là tình cảnh tiến cấp từ bậc bảy lên bậc tám không ngờ lại không có tí náo nhiệt nào. Phải biết rằng mỗi lần tiến cấp khi xưa đều khá hoành tráng mà.

Cao Lôi Hoa cũng không phải là loại người thích phô trương. Chỉ có điều là lần này tiến cấp vô thanh vô tức nên khiến cho Cao Lôi Hoa có một chút cảm giác bất an.

Chẳng lẽ đây là sự mở đầu của cái gọi là "phản phúc quy chân sao? Cho nên từ bậc bảy tiến cấp lên bậc tám mới im ắng không tiếng động? Cao Lôi Hoa khẽ cười, trong đầu suy đoán hiện tượng kỳ lạ này.

Nhưng ngay lúc Cao Lôi Hoa còn đang suy tư thì bỗng nhiên từng đợt

sấm âm âm vang lên trên đầu hắn. Tiếng sấm lần này lớn hơn nhiều so với những tiếng sấm Cao Lôì Hoa đã từng nghe qua trong cuộc đời. Hơn nữa, tiếng sấm lại đột ngột xuất hiện đúng phía trên đầu hắn.

Cao Lôì Hoa ngược lên trời mới phát hiện thấy trên đỉnh đầu mình vẫn là tầng phong ấn màu vàng. Hoàn toàn không nhìn thấy được lôì quang bên ngoài!

Nhưng cho dù là không nhìn thấy được lôì quang xung quanh thì với tư cách là cường giả bậc tám. Cao Lôì Hoa vẫn có thể cảm thấy được cơn sấm sét bên ngoài tầng phong ấn kia ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Sức mạnh này thậm chí còn vượt qua cả loại thần lực hiện tại của Cao Lôì Hoa.

- Đây là cái gì vậy nhỉ?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc cân nhắc kỹ lưỡng. Bỗng nhiên hắn nghĩ tới một thứ gì đó cũng tương tự trong truyền thuyết của Trung Quốc cổ đại, cũng tương tự như người luyện võ thời xưa trong truyền thuyết khi võ phá hư không thì mới có thể sinh ra độ kiếp chi lôì, hay còn gọi là thiên lôì.

Trong truyền thuyết, khi người luyện võ tới mức võ phá hư không (gần lên thần) sẽ phải nhận thử thách của thiên lôì. Sau đó, nếu thành công thì sẽ phá không mà tiến tiếp, còn nếu bại thì hoặc là hóa thành tro bụi trong nhân gian, hoặc là bị phế bỏ toàn bộ tu vi rồi sống tiếp một đời như người bình thường!

- Chẳng lẽ ở dị giới mà ta lại còn phải độ kiếp gì gì đó ư!

Cao Lôì Hoa nuốt nước bọt, tập trung vận dụng tinh thần lực quan sát thiên lôì bên ngoài.

- Âm~~

Một tiếng nổ lớn! Tinh thần lực của Cao Lôì Hoa run lên bần bật. Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy phía ngoài phong ấn có một cột sấm sét ẩn chứa sức mạnh như muốn hủy diệt tất cả, đang giáng xuống Cao Lôì Hoa ở bên trong phong ấn...

Nhưng bởi nguyên nhân là vì Cao Lôì Hoa cũng ở trong phong ấn, nên bên ngoài, thiên lôì đang tầng tầng lớp lớp nện xuống phong ấn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 90

Phong Ấn Bị Phá Vỡ.

“Ầm” một tiếng nổ đỉnh tai nhức óc vang lên! Tinh thần lực của Cao Lôì Hoa rung lên bần bật. Ngay sau đó, hắn cảm nhận được một đạo lôì quang ẩn chứa sức mạnh như muốn hủy diệt tất cả, từ phía ngoài phong ấn đang nhắm đỉnh đầu của Cao Lôì Hoa mà nện xuống.

Nhưng bởi vì Cao Lôì Hoa đang ở bên trong phong ấn, nên thành ra tầng phong ấn này hứng chịu thiên lôì hộ hắn.

Sức mạnh của thiên lôì vô cùng cường đại, Cao Lôì Hoa tự nhủ nếu mình cố gắng ngăn chặn thì dù có thể chống chọi được một đạo thiên lôì này, nhưng cũng sẽ sức cùng lực kiệt. Dù sao thì thiên lôì thật sự là quá ‘khủng bố’, cho dù hiện giờ hắn đã là thần cấp lôì hệ, nhưng thắng thần đối đầu trực diện thì chắc sẽ tổn không ít khí lực.

Ầm! Một tiếng, đạo thiên lôì thứ nhất rền vang phía trên bầu trời phong ấn của tứ thần.

Rắc, một tiếng giòn vang, đạo thiên lôì này dễ dàng tạo ra một vết rạn rõ rệt bên trên phong ấn,.

- Ưc ực~~

Cao Lôì Hoa nuốt nước bọt, lực phòng ngự biến thái của phong ấn hắn đã tự mình thử nghiệm qua. Khi mình còn ở bậc bảy đỉnh phong đã dốc toàn lực đánh một quyền “Phá Sơn Không” mà cũng chỉ thể khiến cho tầng phong ấn này dao động nhẹ...

Nhìn vết rạn nứt trên bầu trời màu vàng kia, Cao Lôì Hoa toát cả mồ hôi hột. “Hú vía, mình vẫn còn xem nhẹ uy lực của đạo thiên lôì này. Nếu mà nó lại trực tiếp táng vào đầu mình thì chắc là phát cờ mở hội được rồi đây. May mắn là mình lại đang ở trong phong ấn, khà khà”. Cao Lôì Hoa thầm nghĩ. Đôi khi có những thứ rất khó phân biệt tốt xấu rõ ràng. Ví như cái phong ấn vạn ác hiện giờ đang bao bọc Cao Lôì Hoa xem ra lại có phần đáng yêu!

- Ủa? Chuyện gì thế này?

Nhìn tầng phong ấn phía trên bầu trời, Cao Lôì Hoa bỗng kêu lên đầy nghi hoặc.

Dưới một kích vừa rồi của thiên lôì, vết rạn nứt của phong ấn trông rất rõ

ràng. Vậy mà lúc này chỗ rạn nứt đó lại lấp lánh ánh vàng một cái, không ngờ vết nứt đó đang từ từ khôi phục giống như đang tua chậm lại vậy.

- À, hóa ra là như vậy!

Cao Lô Hoa cười khinh, không ngờ còn có thể tự phục hồi lại được.

- Đây, đây là độ thần kiếp phải không?

Nhìn đạo thiên lôi giáng xuống tứ thần phong ấn tạo thành vết rách to tướng, Vong Linh đại trưởng lão run rẩy kinh hãi nói.

- Gì cơ? Độ thần kiếp? Đó là cái gì thế?

Cao Lô Hoa ngờ vực hỏi lại, độ thần kiếp à? Là cái của nợ gì thế không biết?

- Đạo lôi điện vừa rồi, chính là độ thần kiếp trong truyền thuyết.

Thanh âm của Vong Linh đại trưởng lão run run:

- Độ thần kiếp là khi tiến cấp từ bậc bảy lên bậc tám sẽ dẫn động lôi kiếp trong thiên địa. Đúng rồi, không thể nhầm lẫn được, lôi điện khủng khiếp như thế chỉ có thể là độ thần kiếp mà thôi.

- Hóa ra không phải là thiên lôi.

Cao Lô Hoa cười trộm. “Hú hồn, giật hết cả nãy, làm mình cứ tưởng là thiên lôi xuất hiện khi vỡ phá hư không ở thế giới cũ của mình”. Nhưng mà tuy không phải là thiên lôi nhưng độ thần kiếp thế này so với thiên lôi táng xuống cũng chả khác nhau bao nhiêu. Uy lực của đạo lôi điện vừa rồi tuyệt đối không kém hơn so với thiên lôi trên địa cầu, cũng chưa biết là mèo nào cắn mỉu nào đâu.

- Vậy bây giờ thì độ thần kiếp thế là xong rồi à?

Cao Lô Hoa nhìn lên không trung hỏi. Sau đạo thiên lôi thứ nhất, không trung dường như đã tĩnh lặng trở lại.

- Đâu có đơn giản thế.

Ánh mắt Vong Linh đại trưởng lão hiện lên vẻ bi thương:

- Nếu mà dễ dàng thế thì hiện giờ trên đại lục cũng không đến nỗi chưa có nổi một cường giả bậc tám - thần cấp. Về cơ bản, đối với độ thần kiếp này thì cường giả mới tiến cấp lên bậc tám không có khả năng ngăn cản được. Trên đại lục đã từng có ba vị cường giả bậc bảy đã bắt đầu tiến cấp lên bậc tám thành công, nhưng không một ai thoát chết ở khâu độ thần kiếp này cả. Độ thần kiếp, không phải là chỉ có một đạo lôi kiếp. Có bao nhiêu thì cũng chẳng ai biết, chỉ biết là ít nhất là hơn hai đạo. Trong số ba vị cường giả kia thì chỉ có một vị đã ‘pass’ được đạo thứ nhất thì lại ‘tạch’ ở đạo lôi kiếp thứ hai. Cho nên từ trước tới giờ không ai vượt qua được hai đạo lôi kiếp này cả. Nếu vượt qua độ thần kiếp thì có thể trở thành tân thần vĩ đại nhất. Còn không vượt qua thì cũng đồng nghĩa với tử vong.

Trong khi Cao Lô Hoa còn đang ‘tâm sự’ với đại trưởng lão thì phía ngoài phong ấn lại vang lên một tiếng nổ. Sau đó, một đạo lôi điện còn to hơn đạo đầu tiên lại ‘hỏi thăm’ phong ấn lần nữa.

Đoàng một tiếng, lần này phong ấn bị độ thần kiếp chọc thủng một lỗ nhỏ. Nhưng rất nhanh chóng, lỗ nhỏ này lại tự động khôi phục lại.

Sau đó, từng đạo thiên lôi nối tiếp nhau giáng xuống. Ước chừng trong khoảng thời gian chừng một nén hương, đủ tám đạo thiên lôi đã đánh xuống.

Nhưng điều làm cho Cao Lôi Hoa cảm thán chính là: tuy rằng cứ sau mỗi một đạo thiên lôi đều có thể phá vỡ một lỗ hổng lớn hơn cái trước trên phong ấn, thế nhưng phong ấn lại cũng ngoan cường kháng cự tới cùng. Mãi cho đến lúc tám đạo thiên lôi chấm dứt.

- Mẹ nó chứ, xem ra cái phong ấn này cũng không phải là hoàn toàn vô ích.

Cao Lôi Hoa khẽ lau mồ hôi. Nếu như không có tầng phong ấn này, thì nhiều thiên lôi giáng xuống như thế chỉ sợ bản thân mình thành con ‘nhím lôi’ mất. Tuy rằng mình là thân cấp lôi hệ, nhưng thật sự không biết mình có năng lực chống cự độ thần kiếp hay không nữa...

Sau khi tám đạo thiên lôi qua đi, tiếng sấm sét trên bầu trời bên ngoài phong ấn cũng dần lắng xuống.

Sấm sét đã ngừng, toàn bộ không gian bỗng dung lại thành yên tĩnh.

- Xong rồi sao?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi.

- Hình như là hết rồi.

Đại trưởng lão lên tiếng:

- Chẳng lẽ là có người thành thần? Cũng không đúng, nếu có người thành thần thì tại sao ta lại không cảm giác thấy nhỉ? Lẽ nào lại có người thất bại rồi sao?

- Không biết.

Cao Lôi Hoa thản nhiên trả lời. Tám đạo thiên lôi độ thần kiếp này chỉ mang tính tượng trưng chứ chưa thể phá vỡ phong ấn ngoan cường này được. Hơn nữa, sau khi tám đạo lôi kiếp này đi qua, không ngờ trên bầu trời lại trở về yên tĩnh. Mà bản thân mình cũng không cảm thấy có gì biến hóa cả? Chẳng lẽ lôi kiếp này thật sự như gió cao đánh khẽ, sấm to mưa nhỏ? Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn lên trời.

Nhưng đúng lúc ấy, toàn bộ không trung đột nhiên tối sầm lại. Ngay cả không gian bên trong phong ấn cũng tối sầm lại.

Tiếp đó, một tiếng sấm đình tai nhức óc vang lên, tưởng chừng như có thể phá thủng màng nhĩ người ta ra. Ngay sau đó, một đạo lôi quang khổng lồ to bằng cả tám đạo lôi quang khi trước cộng vào đập thẳng từ trên không xuống.

Bùng! Một tiếng nổ lớn ngang với tiếng nổ bom nguyên tử, lôi kiếp đã tạo thành một động to bằng đúng độ lớn đạo lôi kiếp trên phong ấn. Ngay khi phong ấn này còn chưa kịp khôi phục lại thì đạo lôi quang này đã xuyên vào trong phong ấn...

Phục hồi thì lâu chứ phá thì chóng. Chẳng mấy chốc, chỗ thủng trên phong ấn chỉ có thể dần dần bị phá toạc ra, không khôi phục lại được bao nhiêu.

Ngay sau khi phá vỡ được phong ấn, đạo lôi quang khủng khiếp này lại tiếp tục táng thẳng xuống đầu Cao Lôi Hoa.

- Ồi!

Thấy đạo lôi quang to lớn dị thường này, Cao Lôi Hoa chỉ kịp kêu lên một tiếng. Mặc dù đã có sự chuẩn bị, nhưng gặp phải đạo lôi quang chí tôn thiên hạ này, Cao Lôi Hoa lập tức cảm thấy sự chuẩn bị của mình là vô dụng.

- Âm!

Một tiếng nổ lớn vang lên. Lôi quang cường đại giáng xuống người Cao Lôi Hoa.

Trong nháy mắt đó, thần lực lôi hệ trong cơ thể Cao Lôi Hoa bỗng nhiên nhảy lên vui sướng.

Tới khi lôi quang tiếp xúc cơ thể Cao Lôi Hoa thì một cảm giác khoan khoái không lời nào diễn tả nổi xuất hiện trong lòng hắn. Lôi quang không những không gây bất cứ thương tổn nào cho Cao Lôi Hoa, mà ngược lại, còn mang đến cho hắn một cảm giác vô cùng dễ chịu.

Liên sau đó, Cao Lôi Hoa cảm nhận thấy đạo lôi quang cuối cùng này dường như đang cải tạo thân thể mình....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 91

Đi Ra (Thượng) .

Sau khi công phá được phong ấn do tứ thần thiết hạ, lôi quang cũng tìm được tới Cao Lôi Hoa.

- Mạng ta thôi rồi~~

Cao Lôi Hoa kêu lên một câu cảm thán, với đạo lôi quang này thì hẳn cảm thấy không còn hi vọng gì cả.

Nhưng ngay sau đó, Cao Lôi Hoa lại kinh ngạc phát hiện lôi quang này không hề làm tổn thương mình một chút nào, mà trái lại, dưới sự “tưới nhuần” của lôi kiếp đã khiến cho ‘lôi thần lực’ mới xuất hiện trong cơ thể mình phát triển nhanh chóng!

Hơn nữa không chỉ có vậy, Cao Lôi Hoa còn cảm thấy lôi thần lực sau khi phát triển tới một mức độ nhất định lại đang bắt đầu cải tạo thân thể mình.

Lúc này, Cao Lôi Hoa rốt cuộc cũng minh bạch được đạo lôi quang này cũng không phải mang theo sức mạnh hủy diệt của độ thần kiếp, mà là bước cuối cùng trước khi thành thần – Tạo thần thể! (tạo ra thân thể của thần)

Bậc tám tức là thần cấp, cũng gần như là bất tử. Chỉ cần không có điều gì bất ngờ xảy ra thì thần cấp sẽ bất diệt, có thể vĩnh viễn tồn tại với thế giới này.

Mà thần bất tử bất diệt căn bản là nhờ thân thể kỳ diệu của bọn họ - thân thể hoàn toàn do nguyên tố bản mệnh tạo thành!

Một kích cuối cùng của Độ thần kiếp cũng không phải là kiếp nạn, mà là làm cho một người chân chính trở thành thần – biến thân thể từ phàm nhân hoàn toàn thành thân thể của ‘thần’! Hoàn tất quá trình tiến hóa từ ‘nhân’ sang ‘thần’.

Dưới sự vây bọc trùng trùng điệp điệp của lôi quang, thân hình Cao Lôi Hoa hoàn toàn bị che giấu. Mọi người chỉ có thể mơ hồ thấy được bóng dáng một người trong màn lôi quang mà thôi.

Lúc này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên màn lôi quang bao quanh Cao Lôi Hoa. Không ai dám thở mạnh lấy một cái, tất cả đều nín thở, căng thẳng nhìn nam tử bị lôi quang đánh trúng này. Cũng không phải bọn họ không

muốn hít thở, mà chính là vì khí tức do lôi quang phát ra đã đè ép lên bọn họ. Ở bên kia, Nguyệt Nhị đang trợn trừng hai mắt nhìn lôi quang khổng lồ phá vỡ phong ấn rồi trút thẳng xuống người Cao Lôi Hoa.

- Ba, ba ba!

Cả người Nguyệt Nhị liền chấn động, tiếp đó nàng không hề nghĩ ngợi gì thêm, rướn người định chạy về phía Cao Lôi Hoa.

- Đứng im! Không được qua đó! Quay về ngay!

Tra Lý đứng bên cạnh Nguyệt Nhị liền kéo cô bé lại:

- Phụ thân của cháu không có việc gì đâu, tiếp tục nhìn đi.

- Thả ta ra, để ta qua đó! Ngươi là đồ thú nhân ghê tởm, không được lôi kéo ta!

Nguyệt Nhị cố gắng vùng vẫy, không có việc gì ư? Trúng phải lôi quang khủng khiếp như thế ai dám nói không có việc gì? Nghĩ vậy, cô bé lại càng giãy dụa, nhưng một ma pháp sư yếu đuối như nàng thì sao có thể thoát khỏi tay một thú nhân như Tra Lý được chứ?

- Hãy nghe thúc thúc nói, cháu bình tĩnh một chút nào.

Tra Lý giữ chặt Nguyệt Nhị, rồi nghiêm túc nói với cô bé:

- Yên tâm đi, ba ba của cháu tuyệt đối không có việc gì đâu! Bây giờ, việc chúng ta cần làm chỉ là đứng bên cạnh nhìn mà thôi. Chúng ta rất may mắn, bởi vì chúng ta sẽ được thưởng thức chuyện tình chưa từng xảy ra trên đại lục này đó. Đó là thời khắc mà một người đầu tiên trên đại lục này sẽ tiến cấp từ ‘nhân’ lên ‘thần’!

- Thần?

Nguyệt Nhị sững sờ ngừng giãy dụa, ngơ ngác nhìn Cao Lôi Hoa ở trong lôi quang:

- Thần ư?

Lúc này, trong khi Nguyệt Nhị và Tra Lý đang trò chuyện, thì Cao Lôi Hoa ở giữa lôi quang đột nhiên gào thét một tiếng còn to hơn tiếng sấm:

- Ahhhhh!

Cùng với tiếng gào thét này, lôi quang xung quanh người Cao Lôi Hoa như thủy triều lấy hắn làm trung tâm ào ào tuôn vào. Lúc này thân thể Cao Lôi Hoa giống như một vòng xoáy không đáy, từ từ hấp thu lôi quang đồ sộ vào trong cơ thể.

Sau khi lôi quang dần dần bị hấp thu, thân thể cao lớn của Cao Lôi Hoa cũng từ từ hiện ra.

Cuối cùng, trong ánh mắt của mọi người xuất hiện hình ảnh Cao Lôi Hoa cúi khom người xuống, một đôi cánh lôi điện khẽ bung ra phía sau lưng, tiếp đó hắn ưỡn thẳng người lên.

Bỗng “Choang!” một tiếng giòn tan, đôi cánh sau lưng Cao Lôi Hoa giống như thủy tinh bị vỡ vụn, bắt đầu từ đầu cánh nhanh chóng biến thành tan thành những mảnh nhỏ.

- Ô~ô~

Giữa lồi quang, tiếng hít thở nặng nề của Cao Lôì Hoa vang lên, rồi hai tiếng ầm ầm lại phát ra.

Tiếp đó, hai đôi cánh rộng lớn màu vàng tía lấp lánh bung ra phía sau lưng Cao Lôì Hoa. Hai đôi cánh xòe rộng ra thấp thoáng kéo theo sự xuất hiện khí tức và uy áp của ‘thần’.

- Thành...thành công rồi, thành thần rồi!

Đám người đại trưởng lão bên dưới nhìn Cao Lôì Hoa mà tự tát vào má mình, bọn họ thật không ngờ rằng người thành ‘thần’ lại chính là nam tử tóc bạc đứng bên cạnh! Bốn đôi cánh lồi điện, đó chính là đại biểu cho thần cấp, Cao Lôì Hoa thành thần rồi!

- Phù~~

Cao Lôì Hoa thở phào nhẹ nhõm, rồi nhẹ nhàng xòe rộng bốn cánh ra. Hai đôi cánh lần này khác hẳn đôi cánh trước đây, hai đôi cánh này đều là thực thể (rất chân thực), chẳng qua trên cánh lại có thêm lồi quang màu vàng tía xoay quanh liên tục, chỉ cần lồi quang không biến mất thì cũng không thể nhìn ra đây là những đôi cánh thực.

- Thế này thì thành điều nhân rồi, hơn nữa lại còn là điều nhân bốn cánh nữa chứ.

Cao Lôì Hoa thâm thở dài, không ngờ rằng sau một hồi biến đổi lại hóa thành điều nhân như này. Tuy nhiên, ngoại trừ hai đôi cánh này ra thì cảm giác về thân thể mới này thật tuyệt, dường như còn ‘xịn’ hơn cả thân thể trước đây nhiều lắm. Cao Lôì Hoa có thể cảm thấy về mặt sức mạnh, tốc độ... của mình đều được nâng cao lên.

- Ba ba! Ba ba!

Nguyệt Nhị ở bên cạnh thấy Cao Lôì Hoa thực sự không có việc gì, liền kêu lên hưng phấn. Mà Tra Lý cũng vừa vịn thả lỏng tay Nguyệt Nhị ra, để cô bé chạy tới chỗ Cao Lôì Hoa.

Liên đó, Nguyệt Nhị vui vẻ chạy về phía Cao Lôì Hoa.

- Chờ chút đã Nguyệt Nhị!

Thấy Nguyệt Nhị đang xông về phía mình, Cao Lôì hoa vội vàng quát lên.

- Làm sao thế ạ?

Nguyệt Nhị nghi hoặc hỏi.

Cao Lôì Hoa khẽ cười, chỉ chỉ lồi quang đang quay xung quanh mình. Phần lớn lồi quang vừa rồi đều bị Cao Lôì Hoa hấp thu, nhưng vẫn còn một chút lồi quang sót lại chưa phân tán hoàn toàn, còn lờn vờn quanh đây.

- Chờ ba chút, rồi sẽ xong ngay thôi.

Cao Lôì Hoa cười cười, sau đó khẽ hô một tiếng.

Tức khắc, số lồi quang còn sót nhanh chóng bay về phía Cao Lôì Hoa, toàn bộ đều ‘chui’ vào trong cơ thể hắn.

Trong lúc Cao Lôi Hoa hấp thu số lôi quang bên cạnh, đột nhiên Bảo Bảo trong tay Vong Linh đại trưởng lão giống như bị hấp dẫn, thoát khỏi tay của lão bay về phía Cao Lôi Hoa.

- Ủa? Hà!

Nhìn thấy thân hình Bảo Bảo đang phi về phía mình, Cao Lôi Hoa vốn hơi sửng sốt, sau đó mỉm cười đón lấy Bảo Bảo. Hóa ra hắn quên mất trên người Bảo Bảo còn có tầng kết giới lôi quang. Vừa rồi hắn hấp thu lôi quang xung quanh, vô tình cũng hút luôn cả kết giới vây quanh cô bé.

Phất tay triệt hồi kết giới lôi quang quanh Bảo Bảo, Cao Lôi Hoa liền ôm cô bé vào trong lòng. Bởi vì thiên lôi, nên hiện giờ trên phong ấn bị đánh thủng một lỗ lớn, việc phục hồi không phải chỉ là chuyện trong chốc lát. Cho nên sẽ không xuất hiện năng lượng ảnh hưởng tới Bảo Bảo cả!

Cao Lôi Hoa âu yếm nựng hai má Bảo Bảo. Sau khi thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm thì ‘cục cưng’ đang ngủ rất say sưa, trông cực kỳ dễ thương.

- Ba ba.

Lúc này Nguyệt Nhị cũng kịp xông tới nhào vào lòng Cao Lôi Hoa:

- Ba ba, người không có việc gì, thật là tốt quá!

- Ừm!

Cao Lôi Hoa hạnh phúc ôm lấy hai con gái của mình. Sự tình trong mấy ngày này thật sự là thay đổi quá nhanh. May mắn là cuối cùng thì mọi người đều bình an vô sự cả. Không có việc gì là tốt rồi.

- Ba ba, phong ấn đã bị phá rồi, chúng ta có đi ra ngoài hay không?

Nguyệt Nhị ngẩng đầu hỏi Cao Lôi Hoa. Hiện giờ Nguyệt Nhị tha thiết muốn về nhà, cô bé rất nhớ nhà, đồng thời cũng nhớ mẹ Tĩnh Tâm của mình nữa.

- Ừ! Đi ra thôi!

Cao Lôi Hoa mỉm cười, ngẩng đầu nhìn lỗ thủng trên phong ấn. Cuối cùng, phải trở về thôi....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 92

Đi Ra (Hạ) .

Ha ha! Cao Lôì Hoa huynh đệ, anh đúng là “ở hiền gặp lành”.

Tra Lý đi tới bên cạnh Cao Lôì Hoa vừa cười vừa nói. Không biết từ lúc nào hắn đã học lỏm được mấy câu nói văn vẻ của Cao Lôì Hoa, vừa học vừa “vọc” cũng thú vị.

- A.

Cao Lôì Hoa cười khẽ:

- Nhưng mà Tra Lý này, thật ngại quá, tôi phải đi ra ngoài rồi.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn lỗ hổng lớn trên không:

- Bây giờ phong ấn đã bị phá thủng rồi, tôi cũng nên đi thôi. Vốn định nghỉ ở lại bộ tộc Hoàng kim Sư tử làm khách.

- Ủ, tôi cũng đang muốn mời anh làm ‘khách VIP’ ở bộ tộc của chúng ta.

Tra Lý cười nhẹ:

- Tuy nhiên dù sao thì anh cũng không phải là người trong phong ấn, bên ngoài mới là thế giới của anh, thừa dịp phong ấn còn chưa khôi phục, anh cũng nên đi sớm một chút đi.

- Ừm.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, bàn tay vuốt ve khuôn mặt Bảo Bảo. Buồn cười nhất chính là lúc trước mình còn nói với Bảo Bảo là vĩnh viễn không rời xa cô bé, nhưng bây giờ lại phải xa nàng rồi. Ở nơi phong ấn này, có thân nhân của Bảo Bảo, bản thân không thể mang Bảo Bảo ra ngoài. Dù sao phong ấn này cũng là nhà của Bảo Bảo...

Tra Lý bên cạnh nhìn Cao Lôì Hoa sau đó khẽ cười nói:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, anh đang lo lắng cho Bảo Bảo sao?

- Ủ, đúng thế.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ sau đó quay sang Vong Linh Đại trưởng lão:

- Ngài Đại trưởng lão này, sau khi tôi rời khỏi đây, phiền ông chiếu cố cho Bảo Bảo. Hy vọng sau này tôi còn có cơ hội tới thăm nó.

Cao Lôì Hoa ôm chặt Bảo Bảo như không muốn rời xa, rồi trao cô bé cho Vong linh Đại trưởng lão.

- Cái này là đương nhiên, chăm sóc công chúa điện hạ là chức trách của ta

mà.

Vong linh Đại trưởng lão chìa tay đón lấy Bảo Bảo đang ngủ say.

Nhưng đúng lúc này, lỗ hồng bên trên phong ấn đột nhiên phát ra kim quang mãnh liệt, sau đó một luồng kim quang từ lỗ hồng bắn vào, chiếu thẳng xuống người Cao Lôì Hoa.

- Chuyện gì thế này?

Cao Lôì Hoa hô một tiếng, bởi vì hắn cảm thấy đạo kim quang này lại dẫn theo một cỗ hấp lực, hút cả người Cao Lôì Hoa từ từ bay lên! Nguyệt Nhị cùng Bảo Bảo trong lòng Cao Lôì Hoa đồng loạt bị hút bay về miệng lỗ hồng.

- Ba Ba! Thế này là sao?

Nguyệt Nhị thấy tình cảnh này liền ngẩng đầu nhìn Cao Lôì Hoa.

- Không biết nữa, nhưng có vẻ giống một cách đi ra ngoài.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn về phía trước, tiếp đó hắn thấy chỗ thủng trên phong ấn đã không còn bị lôi quang phá hư, giờ đang chậm rãi khôi phục. Mà chùm ánh sáng này dường như muốn chuyển bọn họ ra ngoài.

Thấy Nguyệt Nhị cùng Cao Lôì Hoa bay lên, Tiểu Tam cũng vội vàng chạy vọt vào cột sáng đó.

Cao Lôì Hoa vội vàng vươn tay kéo Tiểu Tam:

- Tiểu Tam, nắm chặt tay ta, có thể chúng ta sẽ đi ra ngoài.

- Ừm!

Tiểu Tam khẽ đáp, nắm chặt bàn tay của Cao Lôì Hoa.

Lúc này, Tra Lý đứng bên cạnh thấy Bảo Bảo vẫn còn trong tay Cao Lôì Hoa, sau đó cắn chặt răng, rồi hắn cũng chui vào bên trong cột sáng...

- Trưởng lão, phải làm sao bây giờ? Tiểu công chúa vẫn còn trong lòng Cao Lôì Hoa tiên sinh mà!

Vài vị trưởng lão nhìn thấy Cao Lôì Hoa vẫn ôm tiểu công chúa, đang bị cột sáng hút lên liền nóng ruột.

- Chết tiệt!

Vong linh Đại trưởng lão chửi lớn một tiếng, phát tay nói với mấy vị trưởng lão:

- Tiểu công chúa ở trên tay hắn, cần phải có người chăm nom. Ta sẽ cùng đi với bọn họ, các ngươi chờ chỉ lệnh của nữ thần. Có ta bên cạnh hắn có thể chiếu cố tốt cho tiểu công chúa! Các ngươi hãy ở đây đợi tin tức của nữ thần điện hạ.

- Vâng!

Mấy vị trưởng lão lên tiếng.

Sau khi dặn dò một hồi, Vong linh Đại trưởng lão cũng không hề do dự theo Tra Lý chui vào giữa cột sáng...

- Tất cả đều ra ngoài rồi!

Trong thần điện, nơi hắc ám nhất của phong ấn, một nữ tử áo trắng xinh

đẹp ngẩng đầu nhìn về phía cột sáng, đôi mắt mỹ lệ lẳng lặng ngắm nhìn cột sáng màu vàng đỏ, thật lâu sau mới nhẹ nhàng nói một câu:

- Việc ta có thể làm, cũng chỉ giúp các người thoát khỏi nơi phong ấn này, hy vọng người có thể bảo hộ thật tốt nữ nhi của ta. Phong ấn không phải là nơi nó có thể ở, mong rằng sau này ở ngoài, người có thể chăm sóc tốt cho nó.

Không biết qua bao lâu sau, Cao Lôi Hoa lại cảm thấy không gian xung quanh vẫn vẹo một hồi, sau đó trước mắt tối sầm lại.

Tới khi trước mắt lại lần nữa sáng lên, Cao Lôi Hoa liền phát hiện bản thân cùng mọi người đã ra ngoài phong ấn. Ngẩng đầu nhìn thì thấy không trung đã không còn là màu vàng nữa mà là màu xanh da trời quen thuộc, làm cho Cao Lôi Hoa nhìn có cảm giác thoải mái.

Ngoảnh đầu về sau, Cao Lôi Hoa kinh ngạc phát hiện Tra Lý cùng Vong Linh Đại trưởng lão cũng theo từ trong phong ấn ra.

- Ấc!

Cao Lôi Hoa vội vàng cúi đầu nhìn vào trong lòng. Phù, may mắn, Nguyệt Nhị, Bảo Bảo đều vẫn còn đây. Tiểu Tam cũng còn đang nắm tay mình.

Hoàn hảo, tuy rằng đã xảy ra rất nhiều việc, nhưng ít ra mọi người vẫn còn sống. Thậm chí lần này lại còn kiếm được vật liệu làm bánh xe nôi nữa! Còn có Âm hồn thảo, ặc? Ừa? Âm hồn thảo?!

- Ôi! Không! Âm hồn thảo!

Vừa nghĩ đến Âm hồn thảo, Cao Lôi Hoa lập tức kêu thảm một tiếng.

- Ba ba làm sao vậy?

Nguyệt Nhị trong lòng mở mắt khẽ hỏi.

- Âm hồn thảo, cái quan trọng nhất Âm hồn thảo!

Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn nơi bao quanh phong ấn màu vàng. Giương mắt nhìn lên, cái lỗ thủng cũng sớm biến mất không thấy! Toàn bộ phong ấn hiện giờ hoàn hảo như ban đầu, nếu không phải bên cạnh có Tra Lý và Vong Linh Đại trưởng lão, Cao Lôi Hoa gần như còn tưởng mình còn chưa tiến vào phong ấn này nữa.

- Âm hồn thảo ư?

Nguyệt Nhị nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa, hiển nhiên nàng cũng không biết mục đích thực sự Cao Lôi Hoa đến Vong Linh cốc chính là vì Âm hồn thảo.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, anh có quên cái gì trong phong ấn sao?

Tra Lý bò dậy hỏi.

- Âm hồn thảo, là Âm hồn thảo đó! Chết tiệt, trước khi đi ra không ngờ quên vật một nắm mang theo!

Cao Lôi Hoa đau lòng nhìn về nơi phong ấn.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, ừm, ý anh là nói loại thực vật dưới chân anh sao?

Tra Lý chỉ chỉ đám cỏ dưới chân Cao Lôì Hoa nói:

- Anh đang nói về ‘nãi thảo’ này hả, Cao Lôì Hoa tiên sinh.

- Hả?!

Cao Lôì Hoa nhìn xuống mặt đất, quả nhiên hiện giờ chân của hắn đang giẫm lên có một loại cỏ viền vàng, thân tím. Đây không phải là Âm hồn thảo thì là cái gì!

- Haizzz! Không ngờ tôi lại quên trong Vong Linh cốc cũng có Âm hồn thảo mà!

Cao Lôì Hoa cười ngượng ngùng, đám Âm hồn thảo dưới chân cũng không lớn, diện tích chỉ khoảng một mét vuông.

Cao Lôì Hoa cũng lười nhổ từng cây, tay phải vung lên, nhanh chóng vạch một đường trên trên đất. Bùng một cái đã cắt được một khối đất ngay ngắn. Sau đó lại đem cả khối Âm hồn thảo vào trong nhẫn không gian.

Tra Lý bên cạnh cũng cười cười không nói thêm cái gì.

Mà Vong linh trưởng lão hiện tại hình như vẫn đang cố gắng thích ứng với thế giới bên ngoài, bây giờ lão vẫn ngơ ngác nhìn trời, không biết là đang suy nghĩ cái gì...

- Đúng rồi, Tra Lý này, tại sao anh lại đi ra theo chúng ta? Vong linh Đại trưởng lão đi ra là vì Bảo Bảo, anh ra ngoài làm gì?

Cao Lôì Hoa sau khi làm xong việc neho mắt nhìn Tra Lý. Kỳ thật khi Cao Lôì Hoa thấy Tra Lý cũng theo sau bọn họ ra ngoài, trong lòng cũng đã đoán được ít nhiều.

- Tôi à, tôi ờ... ờ, tôi không cẩn thận chui vào trong cột sáng, kết quả cũng bị hút ra ngoài.

Tra Lý gãi đầu cười cười.

-...

Cao Lôì Hoa nhếch mép cười khinh, Tra Lý lấy có thật sự rất ‘thối’, nhưng Cao Lôì Hoa cũng không nói ra:

- Tra Lý à, anh đã theo chúng ta ra đây, vậy anh hãy cùng Vong linh Đại trưởng lão đến nhà tôi ở tạm ít ngày đi, dù sao các người mới đi ra, cũng không có chỗ ở.

- A ha ha, tôi vẫn biết Cao Lôì Hoa huynh đệ là người tốt mà. Tôi cũng không khách khí vậy, lúc nào thì chúng ta lên đường?

Tra Lý cười lớn một tiếng.

- Đi ngay bây giờ!

Cao Lôì Hoa quay sang Tiểu Tam:

- Tiểu Tam thì sao? Muốn đến nhà tôi một chuyến không?

Tiểu Tam khẽ lắc đầu:

- Tôi không đi đâu, tôi cũng ra ngoài mấy ngày rồi. Nếu không quay về có

thể trong nhà lại náo loạn. Ra khỏi Vong linh cốc tôi phải về nhà trước. Sau này chúng ta nếu có duyên sẽ gặp lại.

Tiểu Tam cười khỏ một tiếng, sau khi đi ra, nàng lại đột nhiên nghĩ, nếu không đi ra mà cùng Cao Lôi Hoa sống trong phong ấn cũng thật là tốt.

- Cũng tốt

Cao Lôi Hoa gật gật đầu:

- Ra ngoài lâu như vậy, ngươi cũng nên về nhà, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!

Cao Lôi Hoa cười cười, sau đó ngẩng đầu nhìn các khe lớn có thể thấy ở khắp nơi trong Vong Linh cốc. Bây giờ sau khi thoát ra, Cao Lôi Hoa còn muốn thanh toán món nợ với thái tử điện hạ của Quang minh đế quốc. Là tổ chức thì sao chứ, Cao Lôi Hoa cười gian, nếu chọc tới Cao Lôi Hoa này, vậy hãy chờ sự phản nộ của ta đi! Cao Lôi Hoa âm thầm nắm chặt tay, bây giờ, với bậc tám thần cấp thì trên đại lục hẳn là vô đối rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 93

Quang Minh Thánh Nữ (Thượng)

Lần này từ Vong Linh cốc đi ra rất thuận lợi, không còn Vong Linh Âm Phong thao túng phía sau, đám còn lại trong Vong Linh cốc chỉ có thể tính là phế thải. Hơn nữa, có Boss khủng – Đại trưởng lão Vong Linh tộc ở đây, thì còn đám Vong Linh nào dám tới gây chuyện với nhóm Cao Lôì Hoa chứ?

Ôm Bảo Bảo đang ngủ say, nhóm người Cao Lôì Hoa nhanh chóng đi tới cửa cốc. Nhìn tầng phong ấn mờ mờ phía cửa cốc Cao Lôì Hoa khẽ thở dài:

- Cuối cùng đã ra ngoài rồi.

Cao Lôì Hoa than một tiếng sau đó nhìn mấy người phía sau.

Trong ba người phía sau, Vong Linh Đại trưởng lão cùng Tra Lý đều là mới bước ra khỏi phong ấn, nơi đây không có người quen, cho nên hai người bọn họ nhất định phải ở cùng Cao Lôì Hoa.

Chỉ có Tiểu Tam sau khi ra khỏi Vong Linh cốc là ly khai. Nếu không có duyên, cả đời cũng không gặp lại được. Về phần Nguyệt Nhị, bây giờ đang nằm trên lưng Cao Lôì Hoa ngủ ngon! Do lúc thấy sắp xuất cốc, Nguyệt Nhị trong hưng phấn lại quên cái chân bị bong gân, vì thế Nguyệt Nhị đáng thương lại một lần nữa chỉ có thể nằm trên lưng Cao Lôì Hoa.

- Tiểu Tam, người đi một mình không sao chứ?

Cao Lôì Hoa quay đầu khẽ hỏi Tiểu Tam, trong lòng hẩn sớm biết Tiểu Tam là nữ nhân, chỉ giả bộ không nhận ra mà thôi. Bây giờ để nàng đi một mình, Cao Lôì Hoa có hơi lo lắng.

- Không thành vấn đề.

Giọng Tiểu Tam vẫn khàn khàn như trước:

- Thủ hạ của ta cách Vong Linh cốc không xa, mới có mấy ngày, bọn họ có thể vẫn ở đó chờ ta. Tự ta có phương pháp liên hệ với bọn họ, chỉ cần sau khi liên hệ được thì sự an toàn của ta không thành vấn đề.

- Như vậy thì tốt rồi.

Cao Lôì Hoa khẽ gật đầu, trong lòng cũng hơi an tâm:

- Thế thì ta đây cũng an tâm, một khi đã như vậy, sau khi ra khỏi Vong Linh cốc, chúng ta chia tay thôi.

- Ừm.

Tiểu Tam cúi đầu khẽ đáp, lúc này trong lòng nàng nhiều lần nghĩ muốn tự vén tóc của mình lên để Cao Lôì Hoa nhìn hai năm rõ mười là “cô” không phải “anh”, nhưng cuối cùng nàng cũng không dám vén suối tóc của mình lên, chỉ lảng lảng đứng đó.

- Vậy, có duyên chúng ta sẽ gặp lại nhé!

Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ vai Tiểu Tam, sau đó nói với Tra Lý và Đại trưởng lão:

- Chúng ta đi thôi.

- Ừm, đi

Đại trưởng lão và Tra Lý cùng lên tiếng, sau đó đi theo Cao Lôì Hoa.

Ba người Cao Lôì Hoa, Đại trưởng lão và Tra Lý dần dần đi xa...

- A.

Nhìn Cao Lôì Hoa xa dần, Tiểu Tam cười khỏ, sau đó tay khẽ thả mái tóc xuống, lập tức lộ ra gương mặt xinh đẹp đến nỗi làm người ta hít thở không thông.

- Lần sau còn có cơ hội gặp lại anh sao?

Tiểu Tam thì thầm....

- Ba, chẳng lẽ ba không nhận ra Tiểu Tam là nữ nhân sao?

Nguyệt Nhị trên lưng Cao Lôì Hoa không biết tình từ lúc nào, nàng xoa cổ Cao Lôì Hoa hỏi.

- A, con nói đi!

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, không trả lời.

- Ba!

Nguyệt Nhị bắt mãi phát lên người Cao Lôì Hoa vài cái.

- Hắc hắc, nhận ra hay không nhận ra có gì quan trọng đâu? Ha ha, nếu không có gì ngoài ý muốn, chúng ta ắt sẽ không gặp lại Tiểu Tam nữa. Cho nên Tiểu Tam là nam hay nữ đối với chúng ta mà nói cũng không có ý nghĩa gì, đúng không?

Cao Lôì Hoa khẽ cười, cõng Nguyệt Nhị chậm rãi bước về phía trước.

- Khụ khụ! Cao Lôì Hoa huynh đệ, bây giờ chúng ta không thảo luận vấn đề nam hay nữ nữa. Hiện giờ chúng ta nên bàn khi nào chúng ta đến nơi thì hơn.

Tra Lý khụ một tiếng, đi sau Cao Lôì Hoa hỏi.

- A.

Cao Lôì Hoa cười khẽ:

- Nhà ta cách Vong Linh cốc cũng không xa, một lúc nữa là tới rồi.

Cao Lôì Hoa nheo mắt nhìn phía xa, vào Vong Linh cốc cũng được khoảng ba ngày rồi, không biết trong thời gian này Tĩnh Tâm ra sao, không thấy mình về chắc nàng sẽ lo lắng lắm đây, còn bọn nhỏ thì không biết có dậy sớm chạy hay không nữa? Còn nữa, bọn nó ăn có quen hay không?

Trong lúc nhất thời, Cao Lôi Hoa suy nghĩ miên man...

Nghĩ tới Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa sờ sờ chiếc nhẫn chứa ‘Âm Hồn thảo’ và quả cây ‘lang nha bổng’. Lần này thu hoạch thật sự khá khảm! Có Âm Hồn thảo, nhất định có thể làm Tĩnh Tâm hoàn toàn cảm nhận được lạc thú nuôi con bằng sữa mẹ.

- Vậy cuối cùng phải đi bao lâu đây!

Tra Lý bất mãn nói:

- Ta muốn biết chính xác một chút.

- Chính xác hả, ờ, nếu chúng ta triển khai tốc độ toàn lực cũng không mất bao lâu, nhiều nhất là mấy canh giờ thôi!

Cao Lôi Hoa lên tiếng.

- Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta toàn lực chạy đi!

Tra Lý vội vàng nói.

- OK, tùy ý người.

Cao Lôi Hoa cười cười, với bậc tám hiện giờ thì tốc độ của hắn còn nhanh hơn vài phần so với trước kia. Luận về tốc độ, Cao Lôi Hoa tự thấy không thua người khác:

- Vậy các người đuổi theo ta nhé!

Cao Lôi Hoa khẽ cười giòn một tiếng, lưng cõng Nguyệt Nhị, tay ôm Bảo Bảo, sau đó thi triển tốc độ, trong nháy mắt hóa thành một tia lôi quang bay đi.

- Chết tiệt, các người cũng không thông cảm cho lão già ta à!

Vong Linh Đại trưởng lão thở dài, cũng đành phải biến thành một đạo hắc quang theo sau Cao Lôi Hoa. Tuy lão là vong linh pháp sư nhưng lão vẫn là cao thủ thánh cấp! Tốc độ đối với lão không thành vấn đề.

- Ha ha

Tra Lý cười lớn một tiếng, guồng chân bám sát phía sau Cao Lôi Hoa cùng Đại trưởng lão...

Dưới sự toàn lực thi triển, ba người rất nhanh về đến Quang Minh đế đô.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, chúng ta tới chưa? Ta đói bụng rồi.

Tra Lý không biết ngượng nói với Cao Lôi Hoa, xem như việc Cao Lôi Hoa cho hắn ăn là việc “tất lẽ dĩ ngẫu” vậy. Đồng thời, Vong Linh Đại trưởng lão cũng nhìn Cao Lôi Hoa chăm chăm, tuy nhiên không phải do lão đói mà bởi vì ánh sáng bên ngoài làm lão rất khó chịu, lão cũng muốn sớm tìm một góc yên tĩnh tránh né ánh mặt trời.

- Hề hề, tới Quang Minh đế đô cũng là về đến nhà rồi.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Tuy nhiên, với bộ dạng hiện giờ của hai người mà dẫn về nhà ta lúc này thì không thích hợp lắm.

Cao Lôi Hoa chỉ vào quần áo của Đại trưởng lão và Tra Lý:

- Các người nhìn mình đi, một kẻ trên người khoác hắc bào không biết

mặc từ bao lâu rồi. Một thì không ngờ còn mặc da thú, hắc hắc. Trước hết theo ta đi đổi quần áo rồi mới về nhà. Nhà ta còn có mấy đứa nhỏ, ta sợ hai người các người hù dọa bọn nhỏ mất.

-... ..

Tra Lý và Đại trưởng lão đồng thời ngấm lại quần áo trên người, sau đó đành cười trừ...

Dưới sự dẫn đường của Cao Lôì Hoa, Đại trưởng lão và Tra Lý đi vào một cửa hàng bán quần áo nhìn qua trông khá tốt.

Tuy rằng Cao Lôì Hoa sống ở đế đô chưa lâu nhưng mấy cửa hàng phục vụ sinh hoạt hàng ngày hẳn vẫn biết chút ít. Cửa hàng trang phục này tương đối có danh tiếng ở khu vực này.

- Ông chủ, tìm cho hai người này một bộ quần áo thích hợp nhé.

Sau khi tiến vào cửa, Cao Lôì Hoa liền gọi ông chủ, rồi chỉ vào Đại trưởng lão và Tra Lý phía sau.

- À, vâng.

Ông chủ đáp một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn Tra Lý với toàn thân da thú và hắc bào sáng bóng của Đại trưởng lão. Lập tức mắt y sáng ngời:

- Chậc chậc, hai vị khách nhân trông thật cá tính!

Nói xong, y đứng lên đi đến bên cạnh Tra Lý và Đại trưởng lão, sau đó sờ da thú trên người Tra Lý lẫn hắc bào của Đại trưởng lão:

- Phục trang siêu hiện đại và phục trang cổ xưa cơ à. Quả nhiên là người có gu thẩm mỹ cao.

- Sặc!

Cao Lôì Hoa há hốc mồm, gu thẩm mỹ cao?! Da thú cùng hắc bào phát sáng mà kêu là thẩm mỹ cao, chậc chậc!

- Ha ha, xem tôi này, thiếu chút nữa quên mất mục đích hai vị đến đây rồi. Tiểu Mỹ, cô mau tới giúp hai vị khách này chọn hai bộ quần áo thích hợp!

Ông chủ sau khi khen ngợi Đại trưởng lão và Tra Lý không ngớt liền hô một tiếng.

- Dạ, vâng!

Một thiếu nữ đáng yêu từ bên trong chạy ra:

- Là hai vị này muốn chọn quần áo sao?

- Chính là bọn họ.

Cao Lôì Hoa cười cười chỉ chỉ Tra Lý cùng Đại trưởng lão bên cạnh.

Thiếu nữ sau khi đi ra, nhìn thấy mấy người Cao Lôì Hoa liền bật cười khanh khách.

Trong ba người Cao Lôì Hoa trước mắt, Tra Lý thì cả người khoác da thú đúng là trang phục model siêu hiện đại. Mà bộ áo bào pháp sư màu đen của Đại trưởng lão, nếu Cao Lôì Hoa đoán không sai chính là trang phục model

cổ xưa như lời của ông chủ, tuy nhiên cũng đúng, cái hắc bào trên người Đại trưởng lão ít nhất cũng mấy ngàn năm trước mới có thể thấy nhãn hiệu này.

Duy nhất có Cao Lôì Hoa là bình thường thì tay ôm đứa trẻ, lưng lại cũng một đứa khác.

Lập tức hình tượng ba người Cao Lôì Hoa khá là khôi hài.

- Thật xin lỗi, thất lễ rồi.

Thiếu nữ sau khi cười nhanh chóng che miệng lại, xin lỗi ba người Cao Lôì Hoa:

- Rất xin lỗi, mời hai vị muốn chọn quần áo đi theo tôi!

Sau đó thiếu nữ ra hiệu, ý bảo Tra Lý và Đại trưởng lão theo nàng đi vào nhà.

- Hai người vào chọn vài bộ đi, thử xem có bộ nào hợp không.

Cao Lôì Hoa phát phát tay cười nói.

Đại trưởng lão cùng Tra Lý mặt không chút biểu tình gì đi chọn quần áo, sau đó dưới sự chỉ dẫn của thiếu nữ, đi vào phòng trong thay đồ.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, sau khi thấy hai người Đại trưởng lão đi vào, hẳn cũng đi vào trong cửa hàng, định bụng tìm vài bộ quần áo thích hợp cho Bảo Bảo và Nguyệt Nhị.

- Nguyệt Nhị, con cũng xuống đi chọn cho mình vào bộ đi.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Nguyệt Nhị trên lưng.

- Không cần đâu, con ở trên lưng ba ba chọn là được.

Nguyệt Nhị cười cười, nằm trên lưng Cao Lôì Hoa không chịu xuống.

- Được, vậy nhìn thấy ưng bộ nào thì nói nhé.

Cao Lôì Hoa khẽ cười, lưng cũng Nguyệt Nhị đi dạo quanh cửa hàng.

Đang lúc Cao Lôì Hoa chọn lựa kỹ càng mấy quần áo, cánh cửa cửa hàng bị người đẩy vào.

- Ông chủ, đâu rồi! Đưa chúng ta đi chọn vào bộ quần áo thích hợp.

Một bóng người bước nhanh vào, sau đó nói oang oang.

- Ủa? Giọng nói này nghe rất quen!

Cao Lôì Hoa đang chọn quần áo, nghe được âm thanh này liền quay đầu lại nhìn người vừa tới.

Vừa đến là một gã thiếu niên cùng một người thiếu nữ, phía sau còn có một đám người hầu. Lên tiếng chính là gã trai kia.

Thấy kẻ này, Cao Lôì Hoa cười tà ác, hắc! Đâu chỉ là người quen, phải nói là quá “quen” ...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 94

Quang Minh Thánh Nữ (Hạ)

Cao Lô Hoa hơi ngắc đầu nhìn thiếu niên trước mắt, bởi vì hắn cảm thấy thanh âm này khá quen thuộc. Tới khi Cao Lô Hoa nhìn thấy chủ nhân của thanh âm này, hắn liền nở nụ cười.

Người quen, đích thật là người quen, hơn nữa rất “quen” là đằng khác.

Nếu Cao Lô Hoa không nhớ nhầm, cái tên đang sửa ông ổng này chính là Ivan – vương tử điện hạ của Quang Minh đế quốc. Quan trọng nhất chính là Cao Lô Hoa còn lưu lại ít ‘quà lưu niệm’ trên người hắn. ‘Món quà’ này có thể khiến cho vương tử Ivan hưởng thụ sự đau đớn khi lôi quang nhập thể qua từng tháng! Trong lần đầu tiên, Cao Lô Hoa thiếu chút nữa đã đem hắn biến thành ‘người quen’ rồi, đương nhiên, là người quen bị lôi quang oanh tạc.

Hiện giờ xem chừng bộ dáng của vương tử Ivan là đang dẫn đủ loại bạn gái đi dạo mấy cửa hàng quần áo đây.

- He he.

Cao Lô Hoa khẽ cười, sau khi liếc nhìn Ivan một cái thì không hề để ý tới nữa. Chỉ một mực lựa chọn quần áo và đồ dùng hàng ngày cho Bảo Bảo và Nguyệt Nhị. Lúc này Cao Lô Hoa cũng không có tâm tư đi quản tên Ivan kiêu ngạo kia, hắn chỉ cần biết là không chọc tới bản thân mình mà thôi, còn sự sống chết của người khác thì về cơ bản là Cao Lô Hoa cũng sẽ không quá để ý. Đương nhiên, ngoại trừ đôi lúc tình phụ tử bao la của Cao Lô Hoa lên tiếng.

- Này, ông chủ! Có nghe thấy gì hay không, sao còn đứng đó làm gì, còn không mau lại đây tiếp đãi khách nhân hả?

Vương tử Ivan đáng thương hình như còn chưa nhìn rõ hình dáng Cao Lô Hoa. Hắn chỉ nhìn thấy bóng người phía trước cổng một bé gái trên lưng, còn trong lòng thì ôm một em bé. Hơn nữa sau khi tiến vào cửa, hắn nhìn thấy người này đầu tiên chứ không phải là ông chủ ngồi ở trong góc. Cho nên hắn liền cho rằng người này là ông chủ cửa hàng nhỏ này:

- Còn đứng ở đó làm gì, mau lại đây tiếp khách đi?

Cao Lô Hoa tất nhiên là không phản ứng, hắn hiểu tên vương tử Ivan

đáng thương này đang nhận nhầm mình là ông chủ. Cho nên hắn vẫn bình tĩnh chọn quần áo như trước.

- Chết tiệt! Tại người điếc à?

Vương tử Ivan quát to một tiếng:

- Còn không lại đây cho ta?

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa chậm chạp không đến, vương tử Ivan cảm thấy mất hết cả sĩ diện! Tuy rằng không có mắg to vì muốn giữ gìn phong độ trước mặt mỹ nữ, nhưng giọng điệu cũng đã không còn khách khí nữa rồi.

- Vương tử Ivan, chúng ta chỉ tới chọn vài bộ quần áo mà thôi, đừng nên nói như vậy nữa.

Lúc này thiếu nữ áo trắng bên cạnh vương tử Ivan hơi hơi nhú mắ, thoáng bất mắ nói với Ivan.

- Hề hề.

Vương tử Ivan cười ngượng ngùng, lúc đầu vốn còn muốn thể hiện trước mặt mỹ nữ. Nhưng dường như hiệu quả không tốt cho lắm.

Lúc này, ông chủ cửa hàng đã đứng lên nghênh đón:

- Các vị hiệu làm rồi, vị tiên sinh đang công bé gái kia không phải là người của cửa hàng. Đó cũng là khách hàng mà.

- Ủa? Vậy người là ông chủ cửa hàng này hả?

Vương tử Ivan cau mắ nói.

- À, đúng vậy. Mắ vị cần cái gì thì cứ thoải mắ chọn đi.

Ông chủ cười bồi nói, cửa hàng quần áo của hắn tuy nhỏ, nhưng cực có tiếng trong vùng lân cận gần đây. Hơn nữa, lúc này hắn cũng phát hiện thân phận mắ vị khách hàng này không tầm thường. Có thể đi cùng vương tử Ivan thì hiển nhiên thân phận cũng sẽ không thấp.

Thiếu nữ áo trắng cười với ông chủ:

- Hóa ra tiên sinh kia không phải là nhân viên của cửa hàng, chúng tôi thật thất lễ quá.

Thiếu nữ này sau khi nở nụ cười liền tiến về phía Cao Lôì Hoa.

- Vị tiên sinh này.

Thiếu nữ áo trắng đi tới bên cạnh Cao Lôì Hoa khẽ gọi một câu.

- Ô? Gọi tôi sao?

Đang chọn lựa y phục cho Bảo Bảo, Cao Lôì Hoa quay đầu nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy! Vừa rồi người bạn của tôi thật sự vô lễ quá, tôi thay mặt hắn xin lỗi ngài.

-Ồ, không sao cả.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, thầm nghĩ: “Tiểu cô nương này thật là lễ phép.” Ấn tượng đầu tiên của người này đối với người khác rất quan trọng, ấn tượng đầu tiên của Cao Lôì Hoa về thiếu nữ áo trắng không tồi.

- Cảm tạ sự khoan dung của ngài.

Thiếu nữ áo trắng cười duyên với Cao Lôì Hoa, sau đó nàng nhìn Bảo

Bảo trong lòng Cao Lôi Hoa:

- Ôi, một em bé thật là dễ thương, là con của ngài đúng không?

- Ừm, đúng vậy. Là con gái của tôi.

Cao Lôi Hoa khẽ cười, Bảo Bảo tuy rằng còn đang mê man, nhưng vẫn bộc lộ vẻ đáng yêu như búp bê vậy. Một vẻ đáng yêu quả thực khiến ai nấy đều muốn tranh giành.

- Tôi, có thể ôm cô bé một chút được không?

Thiếu nữ áo trắng vừa cười vừa nói với Cao Lôi Hoa.

- À, hiện giờ nó còn đang ngủ, chỉ e là không được.

Cao Lôi Hoa mỉm cười, tuy rằng tiểu cô nương trước mắt này khiến cho Cao Lôi Hoa có ấn tượng rất tốt, nhưng hắn vẫn cảm thấy được lực lượng quang minh trên người nàng ấy. Mà Bảo Bảo lại là người mang lực lượng hắc ám, nên Cao Lôi Hoa cũng không dám mạo hiểm để Bảo Bảo vào tay nàng.

- Ồ, thực xin lỗi.

Thiếu nữ áo trắng nhỏ giọng, bàn tay nhỏ của nàng khẽ vuốt ve mặt Bảo Bảo:

- Thực là đáng yêu.

- A.

Cao Lôi Hoa mỉm cười.

- Đúng rồi, tiên sinh, hình như con gái của ngài bị bệnh thì phải.

Thiếu nữ áo trắng đang nhìn Bảo Bảo thì đột nhiên nói.

- Ừm!

Cao Lôi Hoa cau cau mày, Bảo Bảo cũng không phải bị bệnh, chẳng qua là sau khi phá vỡ phong ấn thì cơ thể vẫn còn rất hư nhược mà thôi.

- Tôi là Thánh nữ Quang Minh thần điện – Bích Lệ Ti.

Thiếu nữ áo trắng nói khẽ:

- Vị tiên sinh này có cần ta điều trị cho con gái của ngài hay không?

- Quang Minh thần điện?

Cao Lôi Hoa cười khổ, thật đáng tiếc cho cô gái lương thiện này. Nói thật, sau lần hành trình tới phong ấn vừa rồi, Cao Lôi Hoa thấy rất phản cảm với bốn tên Quang Minh thần của Quang Minh thần điện. Nguyên nhân bởi vì phong ấn thiếu chút nữa đã lấy đi mạng nhỏ của Bảo Bảo.

Cho nên Cao Lôi Hoa cũng không có thiện cảm gì với Quang Minh thần điện này.

Cao Lôi Hoa không phản ứng, nhưng Nguyệt Nhị trên lưng thì có, cô bé mở mắt, kinh ngạc nhìn thiếu nữ cao hơn mình chút ít trước mặt:

- Cô, là Quang Minh Thánh nữ Bích Lệ Ti sao?!

- Ừm, đúng vậy. Tiểu muội muội biết ta à?

Bích Lệ Ti khẽ cười, nói.

- Có! Biết chứ! Tôi là Quang Minh pháp sư – Nguyệt Nhị.

Nguyệt Nhị nở nụ cười, thân là Quang Minh ma pháp sư nên nàng có biết chút ít chuyện tình trong Quang Minh thần điện.

Thánh nữ Bích Lệ Ti là Quang Minh Thánh nữ của Quang Minh thần điện, nàng cũng là một thánh nữ rất được nhân dân hoan nghênh. Bởi vì nàng là một vị thánh nữ chính trực, luôn lo nghĩ cho nhân dân! Trong tầng lớp bình dân thì Bích Lệ Ti rất được khen ngợi, bởi vì nàng bình dị gần gũi, hơn nữa đối nhân xử thế lại rất có lễ độ, lại thường xuyên trợ giúp những nhà nghèo khó. Ngoài ra nàng càng lớn càng trong sáng, xinh đẹp cho nên có địa vị rất cao trong dân gian.

Cao Lô Hoa khẽ cười:

- A, cảm ơn Thánh nữ Bích Lệ Ti đã quan tâm, con gái của tôi không có việc gì cả, nó chỉ mệt quá mà thôi, chỉ cần nghỉ ngơi một chút là sẽ không sao hết.

- Ô, tôi hơi đa sự rồi.

Bích Lệ Ti nở một nụ cười xinh đẹp. Kỳ thực vừa rồi dù chỉ chạm vào Bảo Bảo là Bích Lệ Ti cũng đã cảm thấy một luồng lực lượng hắc ám rồi, ngoài ra còn có cả một khí tức thần cấp thần bí nữa!

Thân là Quang Minh Thánh nữ, cảm giác của nàng đối với lực lượng hắc ám khác hẳn người thường. Cho dù hiện giờ lực lượng hắc ám trên người Bảo Bảo rất yếu, nhưng vẫn khiến cho nàng xuất hiện cảm ứng.

Vốn nàng muốn dùng quang minh ma pháp để xua tan ma lực hắc ám trên người Bảo Bảo, nhưng Cao Lô Hoa lại khiến cho nàng có một cảm giác không thể kháng cự. Tuy rằng biết rõ Bảo Bảo hoàn toàn không phải một mối, nhưng lại không phản bác lại lời của Cao Lô Hoa.

- Thật là xấu hổ, đã làm phiền ngài rồi.

Bích Lệ Ti cười ngọt ngào.

- Không có gì, cô không cần để ý đâu.

Cao Lô Hoa cười khẽ.

- Bích Lệ Ti, còn nói chuyện gì với hắn thế. Chúng ta còn phải chọn vài món quần áo đó.

Lúc này, vương tử Ivan ở bên kia thấy Bích Lệ Ti nói chuyện khá lâu với đám người Cao Lô Hoa, hơn nữa xem chừng vẫn chưa dứt được câu chuyện, nên Ivan không nhịn được liền hô một tiếng.

Cao Lô Hoa cười khinh, xem ra tên vương tử Ivan này vẫn chưa nhận ra mình. Chẳng qua cũng là do sự chú ý của hắn đều để hết lên cả người Thánh nữ Bích Lệ Ti rồi, từ đầu tới cuối không hề liếc nhìn Cao Lô Hoa lấy một cái, như thế thì sao có thể nhận ra Cao Lô Hoa được chứ?

- Ừm, bằng hữu của tôi gọi rồi, tôi phải quay lại đây.

Bích Lệ Ti mỉm cười với Cao Lô Hoa.

- Ừm.

Cao Lô Hoa khẽ đáp, tay cầm bộ quần áo ướm thử lên người Bảo Bảo.

Lúc này, ngay khi Bích Lệ Ti xoay người quay trở lại chỗ vương tử Ivan, thì Tiểu Mỹ dễ thương kia vừa vặn dẫn Đại trưởng lão và Tra Lý từ trong phòng ra.

Toàn thân Tra Lý hiện giờ đều là trọng trang (trang bị nặng), nhìn qua thật uy vũ bất phàm. Cửa hàng quần áo này không chỉ bán quần áo bình thường, mà còn có cả một ít loại thiết giáp nữa. Còn Đại trưởng lão vẫn một màu đen giống như trước, chẳng qua hắc bào này trông khá mới.

Sau khi Đại trưởng lão từ trong phòng đi ra, chợt quay đầu về phía vị trí của Cao Lôì Hoa, lúc này toàn bộ sự chú ý của lão dồn hết lên người thiếu nữ áo trắng – chính là Thánh nữ Bích Lệ Ti bên cạnh Cao Lôì Hoa. Bởi vì từ trên người cô gái này, lão cảm thấy được một lực lượng hùng mạnh chán ghét, đó là lực lượng quang minh!

Đồng thời, Bích Lệ Ti cũng quay đầu lại, nàng cũng cảm thấy lực lượng hắc ám từ trên người Vong Linh Đại trưởng lão...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 95

Buông Cái Tay Chó Của Người Ra.

Lúc này, Vong Linh Đại trưởng lão mới từ trong phòng thay quần áo ra nhìn chăm chăm Quang Minh Thánh nữ Bích Lệ Ti. Bảo Bảo trong lòng Cao Lô Hoa chính là con gái của Vong Linh nữ thần, Đại trưởng lão sợ nữ nhân mang theo Quang Minh khí tức này sẽ gây bất lợi cho Bảo Bảo. Tuy rằng lão biết hiện Bảo Bảo đang được một nhân vật bậc tám thần cấp như Cao Lô Hoa trông coi, nhưng Đại trưởng lão vẫn thấy khẩn trương, lo ngại Bích Lệ Ti gây ảnh hưởng tới Bảo Bảo. Nghĩ vậy, Vong Linh Đại trưởng lão âm thầm ngưng tụ lực lượng hắc ám. Đồng thời ép khí thể của cường giả thánh giai về phía thiếu nữ mang theo khí tức Quang Minh này.

Mà Quang Minh Thánh nữ Bích Lệ Ti khi nhìn thấy Vong Linh Đại trưởng lão liền nhíu mày, thân thể theo bản năng chắn trước người Cao Lô Hoa. Từ trên người lão già kia, Bích Lệ Ti cảm thấy được khí tức hắc ám, nhưng Vong Linh Đại trưởng lão che dấu rất tốt, mãi cho đến khi lão hiện ra trước mặt mình thì nàng mới cảm nhận được khí tức lờ mờ này.

Cường giả Hắc ám hệ! Lòng bàn tay Bích Lệ Ti toát mồ hôi, chỉ bằng năng lực che dấu khí tức một cách khéo léo này, nàng có thể kết luận lão là một cao thủ. Bởi vì Bích Lệ Ti là Thánh nữ Quang Minh thần điện, đối với lực lượng hắc ám nàng có năng lực cảm ứng gần như là biến thái, nhưng chỉ sau khi lão nhân mặc hắc bào này xuất hiện trước mặt thì nàng mới cảm thấy được khí tức hắc ám trên người lão.

Trong chốc lát, giữa Bích Lệ Ti và Vong Linh Đại trưởng lão tràn ngập ‘mùi thuốc súng’. Nhưng hai người đều có điều cố kỵ nên không dám ra tay trước.

Vong Linh Đại trưởng lão lo lắng Bảo Bảo bên cạnh Bích Lệ Ti, cho nên không dám ra tay.

Còn Bích Lệ Ti thì lại kiêng dè thực lực của Vong Linh Đại trưởng lão. Khí thể cường đại như của lão này nàng mới chỉ thấy qua trên người giáo hoàng. Nói cách khác, thực lực lão già hắc bào này không dưới giáo hoàng!

- Bích Lệ Ti, làm sao thế? Còn không quay lại mua quần áo sao?

Vương tử Ivan đứng bên kia cảm thấy mất hết thể diện, gọi Bích Lệ Ti vài

lần mà không ngờ nàng vẫn ở bên nam nhân kia không chịu về. Vì thế vương tử Ivan dẫn theo mấy tên thủ hạ hùng hùng hổ hổ đi tới chỗ Bích Lệ Ti, muốn ra oai với tên nam nhân đó.

Ivan làm sao có thể biết được hiện giờ Bích Lệ Ti và Đại trưởng lão đang trong tình trạng khẩn trương chứ. Mang theo vài người, Ivan định đặc bước tới trước mặt Bích Lệ Ti và Cao Lôi Hoa:

- Bích Lệ Ti, nàng cùng vị tiên sinh này nói chuyện gì vậy?

- Hà?

Bích Lệ Ti hô khẽ một tiếng:

- Ô! Thực xin lỗi, tôi quên hỏi vị tiên sinh này tên gì.

Vừa nghe Ivan nói như vậy, Bích Lệ Ti mới phát hiện ngay cả tên của người ta mà mình còn chưa biết rõ.

- Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa hơi ngẩng đầu lên, tùm tùm cười đầy mị lực với vương tử Ivan đang hùng hổ.

- A! Là...là người!

Lúc này vương tử Ivan mới thấy rõ ràng khuôn mặt Cao Lôi Hoa, lập tức kinh hãi kêu lên. Âm thanh trong khu rừng, rồi cả lời quang huy diệt của Cao Lôi Hoa tới tận bây giờ vẫn luôn ghi tạc trong lòng vương tử Ivan. Tuy rằng hiện giờ mái tóc của Cao Lôi Hoa đã biến thành bạch kim, nhưng khuôn mặt này cho dù có hóa thành tro bụi thì Ivan mãi mãi không quên.

- Ủa? Vương tử Ivan, ngài cùng tiên sinh Cao Lôi Hoa đây biết nhau sao?

Sau khi Bích Lệ Ti thấy phản ứng của Ivan liền nghi hoặc hỏi.

- À à, ờ, biết.. biết chứ.

Vương tử Ivan run rẩy trả lời câu hỏi của Bích Lệ Ti, trong thanh âm không che dấu được sự sợ hãi.

Bích Lệ Ti nghi hoặc nhìn Ivan, nàng không biết vì sao khi Ivan nhìn thấy nam tử tóc bạch kim trước mặt này thì không khác nào như chuột thấy mèo vậy.

Cao Lôi Hoa ‘soi’ vương tử Ivan một chút, không ngờ đến giờ tên này vẫn là dạng ‘thiếu muối’. Đối với loại này thì Cao Lôi Hoa không hề có hứng thú gì cả.

- Ừm, trước kia đã từng gặp qua.

Cao Lôi Hoa mỉm cười, sau đó xoay người nhìn Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý mới từ phòng thay quần áo ra:

- Trông được lắm, y phục này rất vừa vặn với hai người!

- Hề hề.

Tra Lý kéo kéo áo giáp trên người, kỳ thật hắn cảm thấy loại áo này không được thoải mái như da thú, mặc trên người cứ cứng cứng.

Vong Linh Đại trưởng lão cũng thu hồi khí thế đang ép về phía Quang Minh Thánh nữ, nhưng ánh mắt lão vẫn không rời khỏi nàng. Chỉ cần thiếu

nữ này có động tác thừa nào đó, thì lão cam đoan sẽ tiêu diệt thiếu nữ này trước tiên.

- Được rồi, hai bộ quần áo rất phù hợp. Ông chủ, hai bộ quần áo này bao nhiêu tiền?

Cao Lôì Hoa kêu.

- Vừa với người là tốt rồi. Tổng cộng là 20 kim tệ, mong lần sau quý khách lại tới.

Ông chủ ở bên cạnh cười đáp.

- OK, rất cảm ơn.

Cao Lôì Hoa lấy 20 kim tệ từ trong nhẫn không gian ra trả. Ở dị giới này thì tiền chia ra làm 4 loại: thủy tinh tệ, kim tệ (tiền vàng), ngân tệ (tiền bạc), đồng tệ (tiền đồng). Cách tính thì áp dụng theo hệ thập phân. 1 thủy tinh tệ = 10 kim tệ, 1 kim tệ = 10 ngân tệ, 1 ngân tệ = 10 đồng tệ.

Tiền trên người Cao Lôì Hoa thì đều là do Tỉnh Tâm giao cho hắn mấy ngày trước để mua một ít đồ dùng sinh hoạt hàng ngày. Chứ còn tiền lương đạo sư danh dự của Học viện Ma Võ Thánh Peter – công việc đầu tiên của Cao Lôì Hoa trên thế giới này – thì tạm thời còn chưa lĩnh.

Nói ra thì ngượng ngùng chứ tiền của Tỉnh Tâm thì toàn là Cao Lôì Hoa sử dụng cả....

Sau khi thanh toán tiền xong, Cao Lôì Hoa vẫy vẫy tay với Đại trưởng lão và Tra Lý:

- Xong rồi, về nhà thôi.

Đại trưởng lão cảnh giác nhìn Bích Lệ Ti, sau đó cùng Tra Lý theo Cao Lôì Hoa đi ra ngoài.

- Tạm biệt Thánh nữ tỷ tỷ!

Nguyệt Nhị đang nằm trên lưng Cao Lôì Hoa khẽ xoay người phát phát tay với Bích Lệ Ti.

- Tạm biệt!

Bích Lệ Ti cũng vẫy tay theo bản năng, lúc này trong lòng nàng tràn đầy sự mâu thuẫn, nàng không biết vì sao cao thủ Hắc Ám hệ này lại đi theo sau Cao Lôì Hoa, chẳng lẽ bọn họ đều là cùng một hội? Bích Lệ Ti cảm thấy trong đầu rối loạn cả lên. Nàng muốn hiểu rõ hoàn toàn mối quan hệ mơ hồ của đám người Cao Lôì Hoa.

Có lẽ cần phải báo cáo lên giáo hoàng mới được, một gã cường giả thánh cấp Hắc Ám hệ đi tới Quang Minh đế quốc. Bích Lệ Ti nhìn Đại trưởng lão đi xa thăm thẳm.

Còn bên cạnh Bích Lệ Ti, sau khi thấy đoàn người Cao Lôì Hoa đi xa, vương tử Ivan nhún cả hai chân, ngồi bệt xuống đất, ngơ ngác nhìn bóng dáng Cao Lôì Hoa...

Tốc độ nhóm người Cao Lôì Hoa rất nhanh, thoáng chốc đã về tới nhà

Cao Lôi Hoa hiện giờ.

- Cuối cùng cũng đã trở về nhà.

Cao Lôi Hoa nhìn cánh cửa quen thuộc khẽ thở dài một tiếng, mấy ngày trời không trở về nhà cũng không biết người trong nhà có lo lắng cho mình không nữa.

- Tới rồi sao Cao Lôi Hoa huynh đệ? Tôi đói bụng rồi.

Tra Lý nhìn thấy cánh cửa liền nói với Cao Lôi Hoa.

- Tới rồi, vào đi thôi.

Cao Lôi Hoa khẽ cười, sau đó đẩy cánh cửa vào hưng phấn hô:

- Tôi đã trở về rồi Tĩnh Tâm!

Nhưng vừa đi vào, Cao Lôi Hoa lại vừa vịn thấy được một tình huống làm hấn phần nộ.

Trong phòng lớn lúc này, thái tử Ifa đang nói cái gì đó trước mặt Tĩnh Tâm, mà Tĩnh Tâm thì lại cau mày.

Chợt, thái tử bất thành linh nắm lấy tay của Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, con cái của nàng thì ta có thể gọi người tới chăm sóc!

Trong mắt Tĩnh Tâm hiện lên vẻ chán ghét, nàng gắng sức vung khỏi tay Ifa.

- Tĩnh Tâm!

Không đợi Tĩnh Tâm vùng ra, thái tử Ifa lại một lần nữa bắt được tay của Tĩnh Tâm:

- Ta đã thuyết phục được phụ hoàng rồi và người cũng đã đồng ý, chúng ta kết hôn đi.

Tĩnh Tâm cau mày, trong đôi mắt màu lam tràn ngập sự lạnh lùng.

- Chẳng lẽ trong lòng nàng có nam nhân khác!

Ifa ngẩng đầu vừa kịp nhìn sự chán ghét trong mắt Tĩnh Tâm, đây đúng là sự chán ghét dành cho hấn.

- Không, ta sẽ không cho phép nam nhân khác xuất hiện trong cuộc sống của nàng, nàng chỉ có thể là nữ nhân của ta.

Thái tử Ifa điên cuồng thô bạo cầm lấy tay Tĩnh Tâm:

- Mặc kệ là nam nhân nào, chỉ cần xuất hiện trong lòng nàng thì ta sẽ khiến cho hấn biến mất! Giống như tên Cao Lôi Hoa kia!

Khi Ifa nói ra câu này, đột nhiên hấn cảm thấy tay của Tĩnh Tâm ngừng vùng vẫy.

Thấy vậy, Ifa liền tưởng Tĩnh Tâm bị lời nói của hấn rung động.

Chẳng qua thái tử Ifa không thấy được sát ý trong đôi mắt màu lam kia. Đúng vậy, là sát ý, ý niệm giết chết tên Ifa trước mắt này đã xuất hiện trong đầu Tĩnh Tâm!

Nhưng Ifa lúc này đã không quan sát được nhiều như vậy, cũng không muốn quan nhiều như vậy, ánh mắt chán ghét của Tĩnh Tâm khiến hấn mất đi lý trí. Hiện giờ cho dù là phải dùng sức mạnh, hấn cũng muốn chiếm được

Tĩnh Tâm, dù cho không chiếm được tâm của nàng thì cũng phải chiếm được thân xác của nàng:

- Cuối tuần sẽ là hôn lễ của chúng ta, đến lúc đó, ta hy vọng nàng có thể chuẩn bị tất cả cho tốt. Nếu không.....

- Đây, buông cái tay chó của ngươi ra.

Chợt, khi thái tử Ifa còn chưa nói hết câu, bên tai hắn truyền đến một giọng nói lạnh lùng, vô cảm. Thanh âm rất nhẹ, nhưng khiến cho Ifa cảm giác như tim lạnh buốt.....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 96

Cái Giá Phải Trả Của Việc Không Buông Tay.

Này, buông cái tay chó của ngươi ra.

Một giọng nói lạnh như băng vang lên bên tai Ifa, thanh âm rất nhẹ, nhưng khiến cho Ifa cảm giác đáy lòng như hổ băng, làm cho hắn run lẩy bẩy.

- Ai!

Thái tử Ifa bỗng nhiên quay đầu sang bên cạnh.

Đứng gần hắn hiện giờ là một nam tử với mái tóc bạch kim đang lạnh lùng nhìn hắn, từ đôi mắt đen láy của nam tử kia lóe ra lói quang màu vàng tím khiến thái tử Ifa cảm nhận được sự bất an và áp lực khó tả.

Lúc này, Tĩnh Tâm cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía phát ra tiếng nói, bắt gặp bóng hình quen thuộc của Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm cũng ngưng vùng vẫy. Đồng thời chút sát ý lúc trước cũng tan biến đi, mà thay vào đó là nét dịu dàng.

- Là, là ngươi!

Thái tử Ifa sau khi thấy được Cao Lôì Hoa liền thét lên một tiếng kinh hãi. Dựa theo tin tức từ tổ chức truyền tới, hắn không phải đã chết rồi sao? Không phải hắn đã rơi vào một khe nứt lớn trong Vong Linh cốc sao? Sao giờ lại xuất hiện ở đây?

- Ta nói, buông tay ngươi ra.

Giọng nói của Cao Lôì Hoa càng lạnh hơn:

- Ta không muốn nói lại lần nữa.

- Dựa vào cái gì ta phải nghe ngươi nói?

Thái tử Ifa nhìn Cao Lôì Hoa:

- Ngươi có tư cách gì ra lệnh cho ta?

- Ta nói rồi, ta không thích nói những lời thừa.

“Vù” một cái, thân hình Cao Lôì Hoa đã xuất hiện trước người Tĩnh Tâm, rồi tay của Cao Lôì Hoa liền bóp chặt tay của thái tử Ifa:

- Ta nói rồi, bảo ngươi buông tay ra!

- Dựa vào cái gì?

Thái tử Ifa cắn răng hung hăng nói.

- Hừ! Bằng cái này!

Bàn tay Cao Lôì Hoa khẽ dùng sức một cái lên cổ tay phải của Ifa! Rắc! Một tiếng xương vỡ vụn giòn tan vang tới tai mọi người ở đây. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, xương cổ tay của thái tử Ifa đã bị Cao Lôì Hoa trực tiếp bóp nát như đậu hũ!

Trong nháy mắt, đau đớn kịch liệt xông thẳng lên đầu Ifa:

- A~~a~a!

Tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết của thái tử Ifa vang vọng khắp đại sảnh trong nhà Tĩnh Tâm.

- Ta không thích nói nhảm.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói, đồng thời bàn tay phải như kìm sắt của hắn bóp chặt hơn một chút, một dòng máu từ chỗ xiết chảy ra:

- Ta nói rồi, kêu ngươi buông tay! Đây, là cái giá ngươi phải trả cho việc đó!

- A~~~

Ifa kêu thảm một tiếng, cánh tay đang cầm bàn tay mềm mại của Tĩnh Tâm bởi vì đau quá mà buông thõng xuống.

Tay Ifa vừa mới buông ra, tay phải Cao Lôì Hoa liền vung mạnh ra sau không chút do dự.

“Rầm” một tiếng, cả người Ifa như đồng thịt bay vèo ra ngoài, ngã ụych một cái trên mặt đất...

- Ngươi, ngươi là ai! Dám ra tay với thái tử điện hạ, ngươi không biết đó là tội chết sao!

Mãi cho đến lúc thái tử Ifa bị văng ra sau, mấy tên binh lính bảo vệ bên cạnh Ifa mới kịp phản ứng!

Vừa rồi bởi vì tốc độ Cao Lôì Hoa quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ chưa kịp phản ứng gì thì thái tử Ifa đã bị Cao Lôì Hoa ném ra ngoài với cái cổ tay bị bóp nát.

Xoẹt xoẹt xoẹt! Thấy thái tử Ifa bị ‘ăn đòn’, tất cả những binh sĩ đều phản ứng, đứng dậy vung trường kiếm chỉ vào Cao Lôì Hoa.

Đồng thời hai gã vệ binh chạy tới bên người thái tử Ifa, đỡ hắn đứng lên.

- Cao, Lôì, Hoa!

Thái tử Ifa cắn răng chống dậy, cơn đau từ tay phải khiến hắn đỏ mồ hôi lạnh, cho dù nói vài chữ đều khó khăn một cách dị thường.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nhìn thái tử Ifa, sau đó quay đầu nhìn mấy tên kiếm sĩ đang vung kiếm lại gần hắn, một cỗ uy thế lờ mờ tỏa ra từ trên người Cao Lôì Hoa, ép về phía mấy tên kiếm sĩ trước mặt.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt Cao Lôì Hoa, mấy tên kiếm sĩ đều không tự chủ được mà run lẩy bẩy! Chỉ bằng một ánh mắt, lại khiến mười mấy tên binh lính không dám ho he một chút nào!

- Cao, Lôi Hoa!

Chỉ có Ifa bị phần nộ lẫn át lý trí nên không có cảm giác được khí tức trên người Cao Lôi Hoa. Hai mắt Ifa long sòng sọc như trâu điên nhìn Cao Lôi Hoa:

- Người không nên tồn tại trên thế giới này! Người phải biến mất khỏi thế giới này! Các người lên cho ta, chém hấn cho ta! Chém!

- Vâng, thái tử điện hạ.

Mấy tên kiếm sĩ bắt đầu dĩ lên tiếng, dưới dâm uy của thái tử đành miễn cưỡng vung kiếm bỏ tới Cao Lôi Hoa. Tuy bọn họ biết nam nhân trước mắt tuyệt đối không phải là người mà bọn họ có thể chọc vào, nhưng bọn họ là binh lính, lệnh của thái tử bọn họ không thể chống lại. Cho dù nam tử trước mắt có kinh khủng thế nào, bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng xông lên.

- Không biết tự lượng sức mình.

Cao Lôi Hoa cười khinh miệt, đồng thời chân phải của hấn nhẹ nhàng giơ về phía trước một bước, sau đó đạp một phát lên mặt đất.

“Cạch”, khi chân Cao Lôi Hoa chạm mặt đất, một làn sóng xung kích có thể thấy bằng mắt thường từ bàn chân của hấn bắn về phía mấy tên binh lính trước mặt! Đám cỏ dọc theo đường đi đều bị làn sóng này đánh bật cả gốc, từ đó có thể thấy được uy lực của làn sóng xung kích nhìn thì nhẹ nhàng này tuyệt đối không thể xem thường!

“Bịch!” mấy tên kiếm sĩ bị làn sóng xung kích bắn ngược về phía sau, lăn lê bò toài trên mặt đất rồi co rúm cả lại. Không phải là bọn họ không muốn tránh làn sóng này, mà là tốc độ của nó thật sự quá nhanh! Chân của Cao Lôi Hoa chỉ vừa mới chạm xuống mặt đất thì làn sóng xung kích này như chiếc búa tạ đập mạnh vào người bọn họ, chỉ một phát làm cho bọn họ hoàn toàn mất đi khả năng hành động.

Tất cả binh lính đều quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích giống như chó bị chết, chỉ là có tứ chi thỉnh thoảng co giật chứng minh bọn họ chưa phải đi tiếp trà cho Quang Minh thần.

Giải quyết đám binh sĩ phiền phức này xong, Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn thái tử Ifa đang được hai binh lính dìu đỡ:

- Người là thái tử Ifa của Quang Minh đế quốc đúng không.

Cao Lôi Hoa khinh miệt cười:

- Ta nhớ bên cạnh người có một tên Hắc y nhân cũng được. Gọi hấn ra đây, nếu không chỉ bằng mấy đồng rác rưởi các người, thì ngay cả tâm tình ‘thịt’ ta cũng không có. Bây giờ, nói cho ta biết, hấn ở đâu?

- Người... ..

Thái tử Ifa hung tợn nhìn Cao Lôi Hoa, nếu ánh mắt có thể giết người, chỉ sợ Cao Lôi Hoa đã bị giết vài lần rồi!

- Rác rưởi mãi chỉ là rác rưởi.

Cao Lôi Hoa hừ khê một tiếng:

- Bỏ đi, hắn không tới được thì thôi. Giờ người nghe rõ đây, lần này bóp nát một bàn tay của người mới chỉ là cảnh cáo. Sau này, ta không muốn lại nhìn thấy cái chân chó của người ở chỗ này.

- Người đang uy hiếp ta sao?

Thái tử Ifa lớn tiếng nói.

- Tùy người nghĩ thế nào cũng được, uy hiếp cũng được, cảnh cáo cũng thế. Dù sao người phải nhớ kỹ, đó là ở đây không chào đón người.

Cao Lôì Hoa nhìn thẳng mắt Ifa:

- Nếu người còn xuất hiện ở đây, thì ta không ngại giết người!

Nói đến từ giết, trong mắt Cao Lôì Hoa lại lóe lên lôì quang màu vàng tím kỳ dị.

Bị ánh mắt kỳ dị của Cao Lôì Hoa nhìn, toàn bộ thái tử Ifa cùng với đám vệ binh đều đàn cả mặt ra, không ai dám nói một câu nào. Lúc này thái tử Ifa có cảm giác, nếu hắn lại nói thêm một câu nào nữa, thì nam nhân trước mắt này sẽ giết hắn không chút do dự nào! Hoàn toàn sẽ không kiêng nê thân phận thái tử Quang Minh đế quốc của hắn.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh một tiếng với đám người này, sau đó mới ngoảnh về phía người bên cạnh hắn.

Trong tích tắc quay đầu nhìn về phía Tĩnh Tâm, ánh mắt vừa rồi còn tràn ngập lạnh lẽo của Cao Lôì Hoa lại biến thành như mùa xuân tràn ngập nhu tình.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa khẽ gọi một tiếng, sau đó nhìn chỗ cổ tay Tĩnh Tâm vừa bị Ifa nắm lấy. Ở trên cổ tay trắng nõn của nàng vẫn còn hằn rõ năm ngón tay màu đỏ của Ifa, trông thật là gai mắt. Cao Lôì Hoa không khỏi đau lòng cảm lấy chỗ cổ tay đó.

Tay Tĩnh Tâm run lên, nhưng không có ý rút bàn tay mềm mại của mình về, để mặc Cao Lôì Hoa nắm lấy.

- Tĩnh Tâm, đau không?

Nhìn năm dấu tay màu đỏ trên tay Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa vừa đau vừa phẫn. Thái tử Quang Minh đế quốc, Cao Lôì Hoa đã sớm không muốn giữ lại tính mạng của hắn! Lúc mới vừa vào cửa, khi thấy Ifa dùng bọn nhỏ uy hiếp Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa đã định không cho tên thái tử này sống lâu hơn rồi.

Tất cả những thứ uy hiếp đến an toàn của những đứa trẻ, đều phải hủy diệt! Đây là một điểm rất trọng yếu mà nghề nghiệp vú em phải làm, tên thái tử Ifa của Quang Minh đế quốc này đã uy hiếp đến an toàn của những đứa trẻ của Cao Lôì Hoa.

Cho nên hiện giờ, chỉ cần từ trên người hắn tìm được tin tức liên quan đến tổ chức sau lưng hắn, Cao Lôì Hoa sẽ khiến cho hắn biến mất khỏi thế giới

này. Bởi vì đem nguy hiểm bóp chết trong trứng nước mới là giải pháp an toàn nhất. Cao Lôì Hoa sẽ không lấy sự an toàn của người thân của mình ra đánh bạc, bởi vì nếu thua hắ sẽ không dậy nổi, cũng đánh bạc không nổi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 97

Ta Thích Bóp Chết Phiền Toái.

Đau không?

Ngón tay Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng xoa cổ tay trắng nõn của Tĩnh Tâm. Nhìn năm dấu tay chói mắt này, oán hận của Cao Lôì Hoa đối với thái tử Quang Minh để quốc lại càng sâu thêm. Hiện giờ, Cao Lôì Hoa chỉ nghĩ làm thế nào để cho thái tử Ifa thảm hại hơn nữa.

Khuôn mặt Tĩnh Tâm lập tức đỏ bừng lên khi tay được Cao Lôì Hoa xoa bóp.

- Đau không?

Cao Lôì Hoa vừa xoa vừa khẽ hỏi.

Tĩnh Tâm nhìn thẳng mắt Cao Lôì Hoa, sau đó khẽ gật đầu.

- Em nhịn đau một chút, rồi sẽ đỡ đau hơn.

Cao Lôì Hoa đau lòng nhìn mấy vết hằn, sau đó đặt tay lên cổ tay Tĩnh Tâm, đồng thời từ từ truyền một chút lôì thần lực giảm bớt năm dấu tay chói mắt này.

Tĩnh Tâm chỉ cảm thấy từ tay Cao Lôì Hoa sinh ra một luồng năng lượng ấm áp, khiến cổ tay phải của nàng có cảm giác rất thoải mái. Sau ít phút, dưới tác dụng của luồng năng lượng này, có thể nhìn rõ năm vết hằn dần dần biến mất... ..

Lúc này, Tĩnh Tâm lặng lẽ ngẩng đầu lên, nhìn bộ dáng khấn trương của Cao Lôì Hoa khi trị thương cho mình, khóe miệng Tĩnh Tâm lộ ra một nụ cười xinh đẹp. Không biết vì cái gì, khi thấy nam nhân mạnh mẽ này vì một vết thương bé của mình mà gấp đến như vậy, trong lòng Tĩnh Tâm cảm thấy vui vẻ? Hạnh phúc? Hoặc là cái gì, đúng hơn là một loại cảm giác nói không nên lời, Tĩnh Tâm thật sự thích cảm giác này.

Tới khi năm dấu tay biến mất, Tĩnh Tâm nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Cao Lôì Hoa, ý bảo mình không có chuyện gì nữa rồi.

- A.

Cao Lôì Hoa chỉ mỉm cười, nhưng vẫn nhẹ nhàng nắm bàn tay nhỏ bé của Tĩnh Tâm không chịu buông ra.

Tĩnh Tâm dịu dàng ngắm nhìn Cao Lôì Hoa lại một lượt. Khi ánh mắt

nàng lướt qua mái tóc bạch kim của Cao Lôì Hoa thì trong lòng liền trầm xuống. Mấy ngày trước, nàng còn nhớ rõ tóc Cao Lôì Hoa vốn là màu đen, nhưng mà giờ lại trắng giống như tuyết.

Bất tri bất giác, Tĩnh Tâm vuốt nhẹ mái tóc bạch kim lạ lẫm này, ngón tay vờ vờ những ngọn tóc trắng của Cao Lôì Hoa.

- À.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ, khẽ nắm lấy tay Tĩnh Tâm:

- Tôi không sao, em yên tâm đi, chỉ là tóc đổi màu mà thôi...

- Ừ.

Tĩnh Tâm khẽ ‘ừ’ một tiếng, tuy rằng chỉ là giọng mũi, nhưng cũng là lần đầu tiên từ khi biết nhau tới nay Cao Lôì Hoa thấy Tĩnh Tâm phát ra thanh âm.

- Oh!

Cao Lôì Hoa lập tức bị thanh âm của Tĩnh Tâm đột nhiên thốt ra làm cho hạnh phúc đến sững sốt, Tĩnh Tâm thốt ra tiếng, không ngờ thật sự là thốt ra tiếng...

- Mẹ!

Trong lúc Cao Lôì Hoa còn đang đắm chìm trong hạnh phúc, thì ở cửa vang lên giọng nói trong trẻo của Nguyệt Nhị phá vỡ sự ôn tồn giữa Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm.

Vừa nghe được tiếng của Nguyệt Nhị, Tĩnh Tâm như có tật gật mình, nhanh chóng rút khỏi tay Cao Lôì Hoa, rồi nhìn ra ngoài cửa.

Ở cửa, Nguyệt Nhị nhắc cái chân tập tễnh, cười xấu xa nhìn Cao Lôì Hoa cùng Tĩnh Tâm diu nhau, bên cạnh nàng có Vong Linh Đại trưởng lão tay ôm Bảo Bảo, và cả Tra Lý cường tráng như cột sắt nữa.

Tiểu nha đầu chết tiệt. Cao Lôì Hoa nhìn Nguyệt Nhị tự nhiên nhiều lời. Vừa rồi là lần đầu tiên hắn vuốt ve an ủi Tĩnh Tâm, thế mà lại bị tiểu nha đầu này phá bĩnh.

Tĩnh Tâm nhìn thấy Nguyệt Nhị liền an tâm nở nụ cười, mấy ngày nay Cao Lôì Hoa và Nguyệt Nhị mất tích thật sự khiến nàng rất lo lắng. Bây giờ thấy hai người trở về an toàn, Tĩnh Tâm cũng có thể thở phào nhẹ nhõm được rồi.

Cao Lôì Hoa lưu luyến không nỡ buông lỏng bàn tay Tĩnh Tâm ra, sau đó đi tới bên cạnh Nguyệt Nhị:

- Tới đây, nha đầu, để ba cống con vào trong.

- Hi hi, thật ngại quá, ba ba, không cần thận quấy rầy ba mẹ thân mật rồi~~

Nguyệt Nhị leo lên lưng Cao Lôì Hoa, cười xấu xa nói với Cao Lôì Hoa.

- Nha đầu này. . .

Cao Lôì Hoa vừa bực mình vừa buồn cười, sau đó vẫy vẫy tay với Tra Lý và Vong Linh Đại trưởng lão, ý bảo bọn họ tiến vào cùng hắn.

Sau đó dẫn hai người tới giới thiệu với Tĩnh Tâm.

- Tới đây, Tĩnh Tâm, tôi giới thiệu với cô.

Cao Lôì Hoa kéo Vong Linh Đại trưởng lão cùng Tra Lý tới trước mặt Tĩnh Tâm:

- Vị này là Tra Lý, vị này là Đại trưởng lão Vong Linh tộc, à, còn đứa bé trên tay ông ấy là con gái tôi mới nhận, gọi là Bảo Bảo.

Sau đó Cao Lôì Hoa lại chỉ vào Tĩnh Tâm giới thiệu với hai người:

- Đây là Tĩnh Tâm, cũng là mẹ của Nguyệt Nhị. À, nàng không thể nói được.

Tĩnh Tâm gật đầu, khẽ cười với ba người Cao Lôì Hoa vừa giới thiệu.

Mới chỉ thoáng như vậy mà Tra Lý và Vong Linh Đại trưởng lão đã ngẩn ngơ cả ra. Thật đúng là “Nhất tiểu khuynh thành, tái tiểu khuynh quốc” mà.

Cho dù Tra Lý và Vong Linh Đại trưởng lão đều là những người đi nhiều biết rộng nhưng cũng không tránh khỏi bị nụ cười của Tĩnh Tâm hấp dẫn. Hai người đều là dạng sống lâu năm thành tinh, người xinh đẹp như Tĩnh Tâm cũng không phải chưa từng gặp qua.

Nhưng khi Tĩnh Tâm cười, thì không có nữ nhân nào có thể cười xinh đẹp như nàng! Nụ cười của Tĩnh Tâm mang theo sức quyến rũ lạ thường. Khiến cho người ta không tránh khỏi say mê. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cho Cao Lôì Hoa luôn muốn Tĩnh Tâm cười cả ngày.

Tuy nhiên, có lẽ nụ cười này cũng còn tùy thuộc vào Tĩnh Tâm. Rất ít khi Tĩnh Tâm cười, cho nên nụ cười của nàng mới đặc biệt quý báu, đặc biệt mỹ lệ. Đương nhiên, nụ cười ở đây không phải là cái kiểu thi thoảng cười máy móc của Tĩnh Tâm, mà là nụ cười phát ra từ nội tâm của Tĩnh Tâm mới thực sự là nụ cười nghiêng nước nghiêng thành.

- Ôi, Cao Lôì Hoa huynh đệ. Chị dâu của tôi cười thật là xinh đẹp. Ngay cả người thô lỗ như ta mà cũng bị hấp dẫn nữa.

Tra Lý ngượng ngùng gãi gãi đầu, dù sao thì lần đầu tiên vào nhà người khác lại nhìn chăm chăm vợ người ta đến mức ngẩn tò te thì cũng không hay ho cho lắm.

- Đúng, không thể không nói, tiểu thư Tĩnh Tâm khi cười thật sự rất đẹp. Nói thật, ngay cả Vong Linh Nữ Thần của chúng ta cũng phải kém vài phần so với khi tiểu thư Tĩnh Tâm cười.

Vong Linh Đại trưởng lão cũng không khỏi cảm thán một câu, người trong Vong Linh tộc cũng không chú trọng dung mạo mấy, cho nên Vong Linh Đại trưởng lão cũng thật thà nhận xét về đẹp của Vong Linh Nữ Thần.

- Ha ha.

Hiện giờ Cao Lôì Hoa cũng không biết nên nói gì đáp lại lời của hai người kia, đành chỉ cười toe toét vậy.

Tĩnh Tâm khẽ vỗ vỗ Cao Lôì Hoa, sau đó đỡ lấy Nguyệt Nhị trên lưng. Đối với việc Tra Lý gọi nàng một tiếng là ‘chị dâu’, Tĩnh Tâm cũng không

biểu thị cái gì. Giống như là thừa nhận vậy, điều này không khỏi làm cho Cao Lôi Hoa thâm vui sướng trong lòng.

- Ba ba, con đói bụng rồi.

Nguyệt Nhị vừa trượt khỏi lưng Cao Lôi Hoa, Tình Tâm bắt đầu xử lý cái chân bị trẹo của Nguyệt Nhị.

Lúc còn trong Vong Linh cốc, Nguyệt Nhị thà chết cũng không để Cao Lôi Hoa trị thương cho mình, đó là vì muốn tranh thủ cơ hội được nằm trên lưng Cao Lôi Hoa. Cho nên Cao Lôi Hoa cũng đành bó tay, dù sao thì trẹo chân cũng không phải vấn đề gì lớn lắm.

- Được rồi, để ăn mừng chúng ta trở về nhà, tối nay ta sẽ làm một bữa tiệc lớn. Tuy nhiên...

Cao Lôi Hoa cười cười, sau đó quay về phía đám người thái tử đằng sau:

- Tuy nhiên, ta cũng không có thứ gì để ‘chiêu đãi’ mấy vị “khách nhân” này. Mấy vị này, chẳng lẽ còn muốn ở trong này không đi sao? Trời cũng không còn sớm đâu, mấy vị cũng nên đi đi.

- Ta...chúng ta đi!

Ifa nghiêng rặng, dưới sự nâng đỡ của mấy tên binh lính lê dàn ra cửa. Trước khi đi hắn nhìn chòng chọc vào Cao Lôi Hoa, ngày hôm nay có thể nói là hắn mắt sạch mặt mũi! “Một ngày nào đó, ta sẽ cho ngươi hồi hận!” Ifa oán hận thầm nghĩ, sau đó chỉ huy thủ hạ hồi cung.

Được mệnh lệnh của thái tử Ifa, đám binh lính bắt đầu rút lui ra khỏi cửa.

Mấy tên binh sĩ bị sóng xung kích của Cao Lôi Hoa đánh cho đo đất được những tên may mắn không bị thương nâng dậy, lạng lẽ đi ra cửa.

- Hắc hắc, trông bọn người đi lại có vẻ khó khăn, để ta tiễn đưa ra ngoài nhé.

Cao Lôi Hoa cười gian, sau đó bước lại gần.

Ifa thấy Cao Lôi Hoa lại đuổi theo sau, trong lòng cả kinh, nhưng vẫn hỏi giả bộ không sợ hãi:

- Ngươi còn muốn làm gì?

- Không có gì, chẳng qua muốn căn dặn riêng biệt trước khi ngươi đi mà thôi.

Cao Lôi Hoa ghé sát tai Ifa khẽ nói:

- Đừng thử tìm ta gây phiền toái, thái tử Ifa thân ái.

Cao Lôi Hoa vừa nói vừa cười một cách gian xảo, nhưng ánh mắt hắn thì lại ngập tràn hàn ý:

- Bởi vì bình thường ta thích bóp chết phiền toái từ trong trứng nước. Xin đừng hoài nghi những lời ta nói, cũng đừng thử thí nghiệm với ta. Vì cái giá phải trả ngươi không thể gánh được đâu.

- Ngươi, muốn giết ta sao?

Thái tử Ifa cắn răng nói.

-Ồ, thái tử Ifa thân ái.

Cao Lôì Hoa cười gian:

- Chỉ cần người đừng có ý nghĩ gây phiền toái cho ta, thì người tạm thời sẽ an toàn. Tuy nhiên, nếu làm ngược lại thì đừng trách ta chấm dứt tính mạng của người!

- Người!

Ifa run rẩy lấy bảy chỉ vào Cao Lôì Hoa, những lời vừa rồi của Cao Lôì Hoa, hắn cũng từng nghe qua! Đó là khi thân vương Peter Larsen tới gây phiền toái với Cao Lôì Hoa ở trong học viện.

- Người đi đi, hôm nay không giết người, chỉ là tạm lưu lại cái đầu trên cổ người mà thôi. Đừng nên thử chọc ta tức giận.

Cao Lôì Hoa vỗ mạnh lên bả vai thái tử Ifa:

- Bởi vì, ta sợ ta sẽ không cẩn thận hủy diệt người lẫn quốc gia của người!

- Người!

Thái tử Ifa nghiêng tới mức môi bật máu cả nửa ngày trời cũng không thốt thêm một câu. Cuối cùng, hắn đành oán hận nhìn Cao Lôì Hoa, dẫn đám binh lính trọng thương lui ra ngoài.

He he, Cao Lôì Hoa mỉm cười nhìn lại lòi quang trên đầu ngón tay phải của mình. Vừa rồi, nhân dịp vỗ bả vai Ifa, Cao Lôì Hoa đã an bài một tia lòi quang vào trong cơ thể thái tử Ifa. Tia lòi quang này giống như một quả bom điều khiển từ xa, chỉ cần Cao Lôì Hoa muốn thì có thể kích nổ bất cứ lúc nào!

Để cho Ifa chạy vốn không phải là mong muốn của Cao Lôì Hoa, nhưng tiếc rằng mình tạm thời không thể giết hắn. Tên này vẫn còn chỗ hữu dụng, nhưng cho dù không giết hắn, Cao Lôì Hoa cũng muốn xác định được các mối nguy cơ đối với mình, phải nắm giữ trong tay mình, để bất cứ khi nào cũng có thể phá hủy hắn mới được.

Tuy nhiên, nếu thái tử Ifa đột nhiên chết, có thể sẽ là một sự kiện rất phiền phức, mà cũng chưa chắc đã giúp Tĩnh Tâm yên ổn được.

Xem ra phải cho hắn một kiểu chết thích hợp mới được, trong đầu Cao Lôì Hoa xuất hiện hình ảnh tên vương tử Ivan kiêu ngạo của Quang Minh đế quốc kia.

Nếu như không đột tử, mà huynh đệ bọn chúng chết bởi vì tranh đấu vương vị thì sẽ không gây phiền toái cho Cao Lôì Hoa.

Có lẽ, mình phải trợ giúp cái tên vương tử Ivan kiêu ngạo kia, để hắn giết chết thái tử Ifa leo lên làm quốc vương Quang Minh đế quốc? Cao Lôì Hoa thâm suy nghĩ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 98

Đứa Bé Đây Không Phải Con Anh

Trong phòng bếp nhà Tĩnh Tâm, bụng Cao Lôì Hoa thắt tạt dề, đồng thời hai tay như rồng bay phượng múa, vung lên hạ xuống, tốc độ nhanh tới mức làm cho người ta ngạc nhiên thán phục! Dao phay, dao dài, dao ngắn, muổng không ngừng nhảy múa trên tay Cao Lôì Hoa! Tốc độ thần cấp bậc tám thật không giống bình thường, sự khéo tay của Cao Lôì Hoa khiến cho người xem hoa mắt thể hiện rõ tốc độ vô địch của bậc tám.

Tốc độ nấu ăn cực nhanh khiến cho Tra Lý cùng Đại trưởng lão chìm trong kinh ngạc tán thán! Gần như khi Tra Lý và Đại trưởng lão còn trợn mắt há mồm, từng món ăn tinh xảo cứ lần lượt xuất hiện dưới bàn tay của Cao Lôì Hoa.

Hơn nữa, những động tác thuần thục của Cao Lôì Hoa cũng khiến hai người cảm thấy ngạc nhiên, sửng sốt. Dù sao Cao Lôì Hoa cũng là một cường giả, hai người bọn họ tuy biết kỹ thuật nướng thịt của Cao Lôì Hoa thuộc hạng nhất, nhưng không nghĩ tới ngay cả kỹ thuật nấu ăn của Cao Lôì Hoa cũng là đứng đầu, từng món đồ ăn đều đủ màu - mùi - vị, làm cho người mới liếc qua cũng không nhìn được mà nuốt nước bọt!

Về điều này, Cao Lôì Hoa luôn giữ vững slogan: vú em mà không biết nấu ăn thì không phải là vú em tốt!

Tĩnh Tâm ngồi bên cạnh bình thần ngắm Cao Lôì Hoa nấu ăn, nhìn nam nhân không gì không thể làm này, ánh mắt Tĩnh Tâm hiện lên sự thích thú, nàng nhớ lại bộ dạng của Cao Lôì Hoa trong lần gặp đầu tiên, khi đó toàn thân trên dưới của hắn độc chỉ có một mảnh vải nhỏ. Lúc ấy hắn cũng giống như bây giờ, vì mời nàng ăn một chút thịt nướng mà cực kỳ bận rộn.

Ngồi cạnh Tĩnh Tâm là Nguyệt Nhị đang văng nước miếng bay bốn phía, kể lại cuộc hành trình đầy phiêu lưu của mình với Cao Lôì Hoa trong Vong Linh cốc cho Tĩnh Tâm nghe. Tuy nhiên cũng may Nguyệt Nhị cũng là đứa con hiểu chuyện, cô bé không đem chuyện Tiểu Tam là nữ nhân cùng với việc Cao Lôì Hoa không chỉ một lần bóp “cơ ngực” nói với Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa vừa nấu ăn, vừa ngóng tai nghe Nguyệt Nhị kể. Thấy con bé không có nói ra chuyện của Tiểu Tam, Cao Lôì Hoa cười yên tâm. Xem ra

Nguyệt Nhị cũng rất ý tứ, cần phải khen thưởng mới được! Cho nên, Cao Lôi Hoa lặng lẽ thêm một phần đồ ăn vào phần của Nguyệt Nhị coi như là phần thưởng.

Nguyệt Nhị mặc dù đang kể chuyện trong Vong Linh cốc cho Tĩnh Tâm, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng đã lia sang Cao Lôi Hoa. Mãi cho đến khi Cao Lôi Hoa bỏ thêm đồ ăn vào phần của nàng, Nguyệt Nhị cảm thấy thỏa mãn. Nàng lặng phất nước bọt lâu như vậy chính là vì muốn bữa tối có thêm đồ ăn mà, hắc hắc...

- Phù~~ cuối cùng cũng xong rồi.

Thật lâu sau, Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng thở ra. Rào rào hai tiếng, đủ loại đồ bếp trên tay Cao Lôi Hoa xoay tròn một vòng, sau đó được hất thả chuẩn xác vào đúng chỗ:

- Hề hề, vài ngày không chính thức làm bếp, không ngờ lại có vẻ lạ tay. Xem ra chuyện nấu ăn là không thể lười được.

Làm xong, Cao Lôi Hoa đi tới cạnh Tĩnh Tâm, sau đó cười thần bí với nàng:

- Tĩnh Tâm, em xem, ta mang đến cho em cái gì đây.

Cao Lôi Hoa lấy ra một nhánh cỏ nhỏ viền vàng thân tím từ trong nhẫn không gian.

Tĩnh Tâm nhìn nhánh cỏ nhỏ, ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa đầy nghi hoặc. Hiển nhiên Tĩnh Tâm cũng không biết thứ này là thứ gì, có tác dụng gì.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng kéo Tĩnh Tâm qua một bên, thì thầm tác dụng của Âm Hồn thảo cho Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm vừa nghe vừa khúc khích cười, sau đó khẽ gật đầu.

- Chỉ cần có thứ này, việc em có sữa không phải là mơ nữa rồi.

Cao Lôi Hoa thăm thì bên tai Tĩnh Tâm:

- Cho dù là nữ nhân không có sữa chỉ cần có Âm Hồn thảo này liền có thể tiết ra sữa, đợi tối ta vò nát lá cỏ này, sau đó em dùng thử xem. Lần này nhất định có thể thành công!

- Ừm.

Tĩnh Tâm kiên định gật đầu.

Nói thì như vậy, nhưng về phương diện sinh lý thì hai người đều thuộc loại ‘gà’ cái gì cũng mù tịt, sau này khi nhắc lại quyết định hiện giờ ai nấy cũng đều dở khóc dở cười.

Mọi sự tình xong xuôi thì trời cũng đã nhá nhem tối.

Cao Lôi Hoa sau khi chuẩn bị xong hết thảy, dặn mấy người Tra Lý đừng vội ăn cơm, sau đó hất lại ‘chốn cũ ta đứng’ tựa ở cửa trông ngóng bọn nhỏ trở về. Đợi bọn nhỏ thuận lợi về nhà đã trở thành thói quen của Cao Lôi Hoa rồi.

Sau một lúc, cánh cửa bị người đẩy vào, người đầu tiên bước vào là nhị công tử Nguyệt Sur, theo sát phía sau là Saga.

Nguyệt Sur vừa vào cửa, hình ảnh đầu tiên lọt vào mắt nó là một nam tử tóc bạch kim đang tùm tùm nhìn nó, bộ dạng trông như đang chờ nó trở về.

Ai vậy? Đứng ở đây chờ chúng ta về nhà ngoài ba ba còn có ai nhi? Nguyệt Sur đầu tiên hơi sững sốt, sau đó cẩn thận nhìn rõ mặt nam tử kia, tức khắc nó liền sững sờ!

- A!

Tiếp tục đến lượt Saga nhìn nam tử này cũng sững sốt!

Một hồi sau, vẫn là Nguyệt Sur phản ứng trước.

- Ha ha! Ba ba! Đúng là ba ba rồi.

Hai mắt Nguyệt Sur đầm lệ, rung rung khóc, bổ nhào tới ôm lấy Cao Lôi Hoa:

- Ba ba, ba biết không! mấy ngày nay ba không ở nhà là con cơm không ngon, ngủ không sướng! Con rất nhớ ba!

- Ôi!

Từng lời của Nguyệt Sur khiến Cao Lôi Hoa cảm thấy lương tâm cắn rứt, trông diện mạo bù xù của đứa con trai, hiển nhiên là do quá nhớ mong hẳn mới dẫn tới tình trạng này. Cao Lôi Hoa dịu dàng vỗ vỗ lưng Nguyệt Sur, vốn đang định dỗ dành, an ủi thằng bé nhưng câu nói tiếp theo của Nguyệt Sur khiến cho Cao Lôi Hoa như ăn quả dưa bở!

Sau khi hết xúc động, Nguyệt Sur nói tiếp:

- Ba ba! Con nhớ người lắm! Mấy ngày nay con đều nhớ những món ăn do ba nấu, trước đây mặc dù mẹ nấu nướng cũng không tồi, nhưng từ sau khi ăn những món ba nấu thì dù mẹ có làm món gì con cũng không thấy hợp khẩu vị! Những ngày này con cảm thấy nhạt mồm nhạt miệng lắm, ba xem, trông con gầy đi bao nhiêu này!

Dứt lời, Nguyệt Sur còn vén ống tay áo lên ‘show’ cánh tay cơ bắp của nó:

- Ba trông, tay con cũng bé hẳn đi nè.

Sặc! Cao Lôi Hoa lập tức đứng không vững, ngã ngửa về phía sau, trời ạ, còn tưởng là nó nhớ mình ai dè là do cơm canh không ngon, hóa ra nó chỉ coi mình là điều dưỡng, lo chuyện cơm nước cho người ta mà thôi!

- Ba, vừa rồi ba đi đâu mà suốt mấy ngày không trở về. Nếu mà không trở về sớm thì con nghĩ con sẽ chết đói mất.

Nguyệt Sur không hề để ý tới sắc mặt của Cao Lôi Hoa như ăn mướp đắng, lại bồi thêm một câu kích thích thần kinh Cao Lôi Hoa.

- Trời ơi, người phải là con ác bá mới đúng.

Cao Lôi Hoa cười mắng một tiếng, gõ nhẹ một cái lên đầu Nguyệt Sur:

- Ta mất tích vài ngày, người không nhớ ta lấy một chút, trái lại cả ngày chỉ nhớ tới đồ ăn ta làm, ta thật thất vọng về người.

- Hắc, nhớ tới đồ ăn ba làm cũng không phải là nhớ tới ba sao.

Nguyệt Su cười ha hả.

- Mẹ khi!

Cao Lô Hoa cười hắc hắc:

- Không biết hỏi cái, dựa và câu này của ngươi, bữa tối nay của người sẽ giảm bớt 10%.

- Hả?! A, không! Ba ba, ba thật là tàn nhẫn, sao lại có thể đối xử với con như vậy.

Nguyệt Su nghe vậy liền nhảy ngược lên:

- Ba ba, người đang ngược đãi trẻ vị thành niên đó.

- Dừng, con mà còn là vị thành niên sao?

Cao Lô Hoa ghen tị nhìn bộ râu quái nón đầy nam tính của Nguyệt Su nói:

- Con nhìn qua còn to hơn cả ta nữa.

- Hắc hắc, ba làm rất đúng, phải giảm 10% khẩu phần của hần!

Saga bên cạnh nói đầy chính nghĩa:

- Chiều theo như vậy, chỗ 10% đó chia đều cho con, mẹ và Nguyệt Nhị.

- A không không, Saga, ngươi là đồ dậu đồ bìm leo! Ta liều mạng với ngươi!

Nguyệt Su đánh về phía Saga. Lập tức hai đứa làm náo loạn cả căn nhà...

- Ài.

Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn hai đứa con nô đùa, đúng vậy, như này mới gọi là gia đình, không phải sao? Cao Lô Hoa chợt đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc gia đình.

- Này! Cao Lô Hoa huynh đệ! Khi nào thì ăn cơm thế, các món anh làm xong từ lâu rồi mà! Tôi chỉ ngửi mùi mà đã không chịu được nữa rồi!

Lúc này, trong phòng vang lên giọng nói của Tra Lý, sau đó hần từ phía trong đi ra:

- Hai con trai khác của anh còn chưa về hay sao?

- À, hề hề, đã trở về rồi.

Cao Lô Hoa chỉ Nguyệt Su và Saga:

- Đến đây ta giới thiệu nào. Cái đứa tóc đen, mắt đen như ta trước kia là con trai lớn của ta Saga, à, ta quên mất, ngươi gặp ta thì khi ấy tóc của ta đã biến thành màu trắng rồi.

Cao Lô Hoa cười cười chỉ vào Nguyệt Su nói:

- Còn đây là con trai thứ hai của ta, Nguyệt Su. Ngươi xem, hần có giống với tộc nhân Hoàng kim sư tộc của ngươi khi trưởng thành không! Nhìn cái bộ râu quynh rũ kia, chắc chắn, nó đã từng khiến ta hâm mộ bấy lâu đó.

- Râu? Quynh rũ?

Sự chú ý của Tra Lý bị lời nói của Cao Lô Hoa thu hút, hần quay đầu nhìn Saga đang nô đùa với Nguyệt Su.

- Ôi! A! Trời ơi!

Tra Lý đột nhiên bước nhanh tới trước mặt Nguyệt Sur, sau đó bế Nguyệt Sur tách khỏi Saga, sau đó cẩn thận quan sát hình dáng Nguyệt Sur.

- Ôi, ai, ai thế! Thả ta xuống.

Nguyệt Sur đang nô nghịch với Saga thì đột nhiên bị người khác nhắc bổng lên, sau đó nó nhìn thấy khuôn mặt một tráng hán với bộ râu quai nón dài màu vàng!

- Má ơi! Quái vật à!

Nguyệt Sur quát to một tiếng, không hề do dự đánh một quyền cực mạnh về phía Tra Lý.

Bịch! Một tiếng, không ngờ Tra Lý lại bị một quyền của Nguyệt Sur đánh bay thẳng ra ngoài...

Ặc! Cao Lôi Hoa sửng sốt, cho dù là không phòng bị, Tra Lý cũng không đến mức yếu như cọng rau vậy chứ. Kỳ thực Cao Lôi Hoa đã mơ hồ đoán được thân phận của Tra Lý. Nhưng nếu như Tra Lý là người kia, thì sao lại bị một quyền của Nguyệt Sur đánh bay ra ngoài?

- Ha ha! Ha ha! Quả nhiên không sai, quả nhiên không sai!

Tra Lý từ mặt đất bò dậy, không để ý tới đôi mắt mới biến thành mắt gấu mèo, sau đó nói một câu khiến Cao Lôi Hoa cười phun cả cơm:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, bây giờ ta có thể khẳng định, đứa bé này không phải con anh...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 99

Thái Thản Sư Tộc

Vích: “Do có sự nhầm lẫn về nguồn truyện và bản CV nên chương 99 trùng với 100, mình xin được ghép làm một để thuận tiện cho sau này!”

Tra Lý từ mặt đất bò dậy, không hề để ý tới đôi mắt mới biến thành mắt gấu mèo, sau đó còn dám nói ra một câu mà Cao Lô Hoa suýt nữa thì phun cả cơm ra:

- Cao Lô Hoa huynh đệ, bây giờ ta có thể khẳng định, đứa bé này không phải con anh...

- Phì~.

Cao Lô Hoa điên tiết sừng cò lên:

- Nguyệt Sư không phải con ta thì con người chắc?

- Khụ khụ! Cái gì mà con ta chứ.

Tra Lý xì một tiếng khinh miệt:

- Bao lâu nay ta đều ở trong phong ấn, lại không thể ra ngoài được. Làm sao mà sinh con với người khác được?

- Hắc, không phải là con người. Thế làm sao người biết là nó không phải con ta?

Cao Lô Hoa hắc hắc cười nói.

- Xem thì biết chứ sao nữa! Chắc chắn là nó không thể là con người.

Tra Lý nói:

- Thằng bé này tuy rằng không phải con ta, nhưng ta biết, thằng bé là con của người trong bộ tộc sư tử thuộc thú tộc của chúng ta.

- Con của sư tử tộc à?

Cao Lô Hoa quay đầu nhìn Nguyệt Sư, cười cười nói:

- Tuy rằng đứa con của ta có cao lớn giống như người trong bộ tộc Hoàng kim Sư tử các người, đặc biệt là một bộ râu rất cá tính. Nhưng cũng không phải vì thế mà có thể kết luận được đứa con này của ta là sư tộc nhé. Chẳng lẽ ta lại không thể sinh ra một đứa con lai hay sao?

- Ha ha ha ha! Cao Lô Hoa huynh đệ, anh đừng có đùa nữa.

Tra Lý chỉ vào Nguyệt Sư, nói:

- Anh mà có thể sinh ra được đứa con như này, thì từ hôm nay trở đi, Tra

Lý ta làm con của anh luôn.

- Hắc hắc!

Cao Lô Hoa cười:

- Người có muốn làm con ta cũng chưa chắc đã được đâu! Hề hề, được rồi, ta thừa nhận Nguyệt Sư đúng là không phải là con ruột của ta.

Cao Lô Hoa nhìn Nguyệt Sư, cười nhẹ:

- Tuy nhiên, người hình như là có biết cha Nguyệt Sư là ai đúng không? Là người trong Hoàng kim Sư tộc các người à?

- Không, ta cũng không biết cha ruột của thằng bé này là ai. Thằng bé này cũng không phải tộc nhân Hoàng Kim Sư tộc.

Tra Lý nhìn Nguyệt Sư mà hai mắt sáng như đèn pha ô tô. Người nào bên ngoài nhìn vào không hiểu chuyện mà thấy bộ dạng Tra Lý chắc chắn cho rằng đầu óc hắn có vấn đề, hứng thú đặc biệt với bé trai.

Tra Lý nhìn Nguyệt Sư với vẻ ‘thâm tình’:

- Nếu thằng bé này của người mà là Hoàng kim Sư tộc thì ta đã quá vui mừng rồi. Nói cho người hay, thằng bé này thuộc chủng tộc hùng mạnh nhất ở thú nhân sư tộc – thành viên của Bạch Sư tộc. So với Hoàng kim Sư tộc còn mạnh hơn nhiều!

- Hả? Bạch Sư tộc ư?

Cao Lô Hoa gật gù nói tiếp:

- Bạch Sư tộc, vì sao mà người lại hưng phấn như thế?

Tra Lý cười ha hả, trong mắt tràn ngập sự phấn khích. Hắn bây giờ giống như con chó vớ được khúc xương, mà Nguyệt Sư chính là khúc xương ấy:

- Bạch Sư tộc mấy đời rồi đều nhất mạch con một. Mỗi đời chỉ sinh được một người. Nhưng mỗi Bạch Sư đều là cường giả tuyệt thế, chỉ cần sau khi thành niên thôi là đã có thể đạt tới trình độ “thánh” cấp rồi. Tuy nhiên đây cũng không phải là nguyên nhân làm cho Bạch Sư tộc nổi danh. Tra Lý dừng một chút, rồi nói tiếp:

- Nguyên nhân thực sự khiến cho Bạch Sư tộc nổi danh chính là bởi vì sau khi thành niên, bọn họ sẽ đạt được năng lực vô cùng hùng mạnh. Chính nhờ năng lực này mà Bạch Sư tộc trở thành bộ tộc duy nhất trong thánh cấp dám đối đầu trực diện với cự long. Điều quan trọng nhất là bọn họ là người thủ hộ của thú tộc chúng ta. Bây giờ ta tìm được hắn rồi. Bảo ta làm sao không hưng phấn cơ chứ.

- Đối đầu trực tiếp với cự long ư? Năng lực gì chứ?

Cao Lô Hoa nheo nheo mắt. Năng lực có thể kháng cự được cự long. Chỉ nghe thôi đã thấy là không tồi rồi.

- Thái Thân phụ thể!

Tra Lý thốt ra một cái tên nghe qua cực trâu:

- Thái Thân – thân của cự nhân (người khổng lồ). Thái Thân phụ thể - chính là ‘mượn’ thân thể thần của cự nhân. Cũng chính vì nguyên nhân là

năng lực này cho nên Bạch Sư tộc còn được người ta gọi là – Thái Thân Sư tộc.

Nói tới đây, Tra Lý ngừng lại, lẳng lẳng ngắm nhìn Nguyệt Sư.

Mấy người Cao Lô Hoa đều nhìn chằm chằm Tra Lý, ý bảo hắn nói tiếp chuyện đi.

- Hắc hắc, ta nói chuyện mãi cũng hơi khát nước rồi.

Tra Lý ngồi xuống đám cỏ, xòe tay nói:

- Qua đây, cho ta ít nước trà giải khát đã.

- Saga, mời trà.

Để tiếp tục nghe cho xong câu chuyện, Cao Lô Hoa cũng đành nhin hắn một tí.

- Đây ạ, trà đây rồi ạ.

Cũng vì để Tra Lý nói nốt câu chuyện, nên Saga đứng cạnh cũng nhanh chóng bung nước trà đến.

“Khà” Tra Lý cầm chén trà nhấp một ngụm rồi kêu:

- Trà ngon thật!

- Được rồi, trà cũng đã uống rồi, nói tiếp đi.

Cao Lô Hoa ngồi xồm xuống bên cạnh, nóng nảy kêu ca.

- Ủ, từ từ thì sẽ kể mà. Gấp gáp thế làm gì. Làm người ý mà, phải có sự kiên nhẫn.

Tra Lý nhìn thấy dáng vẻ nóng ruột của Cao Lô Hoa thì ngược lại lại cứ thông thả nhả nhả nói:

- Hà hà, trà này thơm nồng sảng cả miệng. Đúng là tuyệt vời đấy.

Mẹ kiếp! Sắc mặt Cao Lô Hoa trở nên khó coi.

- Mẹ khi, không vội chứ gì. Được thôi. Hắc hắc, Tra Lý này, bữa tối hôm nay của người giảm 10% nhá.

- Ủ. Hả? Trừ 10% á?Ồ, không không! Cao Lô Hoa huynh đệ, anh không thể đối xử như thế với ta được. Thế là tàn nhẫn lắm đấy. Ta nói ngay, lập tức nói ngay có được không?

Vừa nghe thấy bữa tối phải ăn ít đi, Tra Lý lập tức cuống quýt lên:

- Ta nói, ta nói. Thái Thân phụ thể - là năng lực mà Thái Thân Sư tộc sau khi thành niên sẽ tự động lĩnh ngộ được. Đây là một loại bản năng. Năng lực này khá là mạnh mẽ. Một khi sử dụng năng lực này, thành viên của Thái Thân Sư tộc có thể hóa thân thành người khổng lồ trong thời gian ngắn. Hơn nữa, không chỉ có thân thể tăng trưởng, mà ngay cả đầu khí cũng tăng lên theo tỉ lệ đó.

- Biến thành người khổng lồ? Có thể biến đến mức nào?

Cao Lô Hoa hỏi.

- À, cụ thể thì phải xem năng lực bản thân của Thái Thân Sư tộc. Từ mười thước đến năm mươi thước thì khác nhau nhiều mà.

Tra Lý nói:

- Chính bởi vì năng lực biến thân hùng mạnh như thế, cho nên sức mạnh của Thái Thân Sư tộc cũng tăng thêm bấy nhiêu. Ngoài ra lại còn có thể làm cho người Thái Thân Sư tộc miễn dịch đối với tất cả các ma pháp cấm chú. Cho nên lúc Thái Thân Sư tộc đã sử dụng đến Thái Thân phụ thể, thì có thể ngay lập tức khiêu chiến với cự long.

- Ừm, đích thực là rất mạnh.

Cao Lôì Hoa gật gù, rồi vỗ vỗ Nguyệt Sư bên cạnh:

- Con trai, ta thật là tự hào về con đấy. Nhưng con phải nhớ kỹ, sự hùng mạnh của con cần phải dùng để bảo vệ cho những người thân thiết nhất. Không được dùng nó để làm điều xằng bậy! Sức mạnh cường đại, chính là để đảm bảo cho thân nhân của mình không bị thương thôi.

- Vâng, con biết rồi ba.

Nguyệt Sư gật đầu thật mạnh.

- Tốt.

Cao Lôì Hoa vỗ mạnh vào Nguyệt Sư.

- Ba!

Nguyệt Sư lại tha thiết gọi:

- Con đói!

Oạch một tiếng. Nguyệt Sư vừa nói được nửa câu đã làm Cao Lôì Hoa ngã ngửa lần nữa.

- Con thật đúng là

Cao Lôì Hoa cười khỏ:

- Thôi được rồi, thế đi ăn cơm. Chúng ta đi trước nào.

- Vâng!

Saga và Nguyệt Sư đều reo lên vui vẻ rồi đi theo Cao Lôì Hoa vào trong phòng.

Nguyệt Sư chậm bước theo sau, nhìn mái tóc bạch kim của Cao Lôì Hoa, Nguyệt Sư lại mỉm cười...

Bữa tối mà mọi người mong chờ rồi cũng được bắt đầu.

- Đúng rồi, Quả cầu vàng kia đâu rồi? Sao từ lúc ta về đến giờ không thấy nó đâu?

Vào nhà rồi Cao Lôì Hoa liền nhớ tới Quả bóng vàng Slime. Buổi chiều vì bận rộn chuẩn bị bữa ăn đến phát điên lên, nên tạm thời không nhớ tới Slime. Giờ đột nhiên mới nhớ ra cả buổi chiều vậy mà cũng không thấy tên tiểu tử kia xuất hiện.

- À, ba nói là cái con Slime hoàng kim ấy hả?

Nguyệt Sư trong mồm đầy thức ăn, lúng búng nói:

- Lần trước ý, sau khi ba đi Vong Linh cốc, nó ăn ma tinh trong đồng quần áo ba thay ra, rồi lăn quay ra ngủ.

- Cái gì cơ? Ma tinh á? Quần áo ta thay ra?

Cao Lôì Hoa lập tức nghĩ ra ngay. Đúng rồi, đúng là mình có một viên ma tinh. Chính là khối tinh hạch của siêu giai ma thú Tứ Dực Ngân Phi Long mà hồi trước hoán đổi được của lão viện trưởng Solomond.

- Hic, tiểu gia hỏa này.

Cao Lôì Hoa lập tức thấy đỡ khóc đỡ cười. Như thế là tên tiểu tử kia đã ăn hết bốn khối ma tinh của siêu giai ma thú rồi. Thật không biết là tiểu tử này có bị rối loạn tiêu hóa hay không nữa:

- Thế giờ tiểu tử kia ở đâu rồi? Sau khi ăn ma tinh xong là nó ngủ một mạch luôn à?

- Vâng, đúng rồi.

Lần này là Saga trả lời câu hỏi của Cao Lôì Hoa, vì bây giờ mồm Nguyệt Sư toàn là đồ ăn, không thể há mồm nói chuyện được nữa:

- Bây giờ nó ngủ ở phòng ba luôn rồi.

- Ấc, được rồi, để ăn xong ba lên đó xem. Tiểu gia hỏa này đúng là tham ăn. Thảo nào mà hồi trước lại cứ chui vào cọ cọ ngực ta, hóa ra là vì viên ma tinh bên trong.

Cao Lôì Hoa xoa xoa mép, rồi nhìn hai đứa con đang ăn như rồng cuốn:

- Khụ, mấy đứa ăn từ từ thôi. Có ai tranh với các con đâu. Ăn nhanh thế ghen thì làm sao.

Cao Lôì Hoa lắc lắc đầu, nhìn Nguyệt Sư. Trông kia, mồm thằng bé đã đầy ắp lên rồi mà tay vẫn còn tiếp tục nhét thức ăn vào miệng nữa, mắt còn đang dính chặt vào trong cái nôi.

Đúng là kiểu ăn điển hình: ăn trong bát, ngấm trong nôi.

Trong khi cả nhà đang ăn uống vui vẻ, thì đột nhiên trên lầu thấy nổ “ầm” một tiếng. Sau đó thì một nguồn năng lượng cuồng bạo từ trên lầu tràn xuống.

- Không ổn rồi!

Cao Lôì Hoa buông đồ ăn xuống, nhanh chóng lao lên trên lầu...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 101

Slime Tiến Hóa Lần Thứ Hai

Ầm! Một tiếng nổ từ trên lầu vang lên, ngay sau đó một nguồn năng lượng cuồng bạo từ trên lầu tràn xuống!

- Không ổn rồi!

Cao Lôi Hoa hô một tiếng rồi nhanh chóng lao lên trên lầu! Ôi, tiểu tử Slime còn đang ở trên lầu! Hơn nữa nếu như mình đoán không sai thì nguồn năng lượng cuồng bạo này có thể chính là do tiểu tử kia tạo ra!

Đồng thời, trên tầng liền vang tiếng lên tiếng khóc “Oa~~oa~~” của Rudolph. Chính vì tiếng nổ ầm ỉ của nguồn năng lượng này đã đánh thức Rudolph đang ngủ mơ, ngay sau đó tiếng khóc của tiểu nữ Kim Toa Nhi cũng “tiếp sức”. Hai đứa nhỏ sau khi uống sữa vừa mới đi ngủ, đều bị tiếng nổ làm cho khiếp sợ mà tỉnh dậy.

Khi nghe thấy tiếng khóc của bọn nhỏ, Cao Lôi Hoa biến sắc, nguồn năng lượng đang lan tỏa rất mạnh ra xung quanh, kéo theo những luồng khí lưu lấp đầy cả tầng lầu. Không khí dường như bị nguồn năng lượng biến thành chất lỏng, cả người giống như bị rơi vào trong đầm lầy khiến cho nửa bước cũng khó đi.

- Ba! Mẹ! Con sợ lắm!

Trong phòng, tiếng khóc non nớt của Kim Toa Nhi thể hiện tâm trạng cực kỳ sợ hãi, còn Rudolph bên cạnh cũng không nói gì chỉ đành khóc theo.

- Ba đây, Kim Toa Nhi ngoan đừng khóc! Ba tới đây!

Cao Liên Hoa sau khi hét to một tiếng thì hai tay nhanh chóng kết ấn quát nhẹ:

- Lên!

Xẹt xẹt! Một loạt tia hồ quang màu vàng tím xuất hiện và ngưng tụ quanh người Cao Lôi Hoa.

- Phá cho ta!

Cảm thấy đã tụ tập đủ năng lượng, Cao Lôi Hoa quát to một tiếng.

Dưới sự điều khiển của Cao Lôi Hoa thì những lôi quang xung quanh trong nháy mắt đã hợp lại thành một thanh trường kiếm đánh thẳng tới nguồn năng lượng cuồng bạo. Sau một tiếng nổ ầm, thanh kiếm lôi quang đã

bỏ đôi nguồn năng lượng tạo thành một con đường. Ngay lập tức Cao Lôi Hoa vội vàng lao vào trung tâm nguồn năng lượng - cũng chính là gian phòng của mình.

Nếu như mình đoán không lầm thì là do tiểu tử kia trong quá trình tiến giai đã xảy ra vấn đề mới gây nên nguồn năng lượng điên cuồng này. Nếu như muốn giải quyết thì chỉ còn có cách là làm cho tiểu tử kia ổn định lại thôi!

Lần theo hướng phát ra của nguồn năng lượng, Cao Lôi Hoa chạy tới trước cửa phòng mình:

- Quả nhiên không sai, năng lượng này quả nhiên là phát ra từ phòng của mình, xem ra đích thực là tiểu tử này tiến giai gặp vấn đề rồi!

Cao Lôi Hoa hít sâu một hơi sau đó hần đáp rầm một cái, đá văng cửa phòng mình ra.

Sau khi cánh cửa bung ra, Cao Lôi Hoa lao vào thì thấy trong phòng của hắn lúc này Slime đang xoay tròn trên không trung, mà nguồn năng lượng cuồng bạo đang cuồn cuộn từ trong cơ thể nhỏ bé của nó không ngừng hướng tuôn ngập tràn khắp tầng lầu. Thật không thể tin nổi là một cơ thể nhỏ bé như thế này mà lại có được một sức mạnh khủng khiếp như vậy!

Quả thật tất cả những hỗn loạn này là do tiểu tử Slime gây ra. Cao Lôi Hoa khẽ nhếch khoé miệng cười khỏ, song cũng thầm cảm thấy may mắn khi mình về nhà kịp thời, đúng lúc tiểu tử này bùng phát năng lượng chứ nếu nó mà bộc phát sớm một ngày thì thật là phiền toái!

Nghe được có tiếng người vào phòng, từ trên không trung tiểu tử kia khẽ hé mở mắt, sau khi nhìn thấy người đá tung cánh cửa xông vào phòng chính là Cao Lôi Hoa thì trong ánh mắt nó hiện lên vẻ an tâm.

- Khỉ thật, tên tiểu tử nhà ngươi!

Cao Lôi Hoa cười khỏ một chút đồng thời phi thân xuyên qua tầng năng lượng, đi tới đặt tay phải lên người Slime và nhẹ nhàng quát 1 tiếng:

- Phong!

Ngay tức khắc, lôi thần lực từ tay Cao Lôi Hoa tuôn ra, hình thành một phong ấn bảo hộ hình tròn màu vàng tím quanh người Slime. Lập tức phong ấn này dần dần bao vây nguồn năng lượng phát ra từ Slime, khiến cho nó chỉ còn cách cuộn trào mãnh liệt trong phạm vi của vòng bảo hộ.

Phong ấn sau khi hoàn thành đã cách ly nguồn năng lượng trên người Slime với bên ngoài, do vậy năng lượng cuồng bạo bên ngoài bị mất đi nguồn cung cấp nên không gian trên tầng lầu nhanh chóng khôi phục lại về an tĩnh của nó.

- Phù, may mắn tới kịp thời.

Cao Lôi Hoa nhìn Slime trong tay nhẹ nhàng cười cười nói:

- May cho tiểu tử nhà ngươi đó. Nếu ta mà đến muộn một chút thì không biết ngươi sẽ trở thành cái gì nữa!

- Slime!

Slime ở trong vòng bảo hộ chớp chớp mắt nhìn Cao Lôì Hoa khẽ kêu lên một tiếng.

- Ài, thật không biết phải nói như thế nào với người nữa.

Cao Lôì Hoa cười trừ rồi thò tay vào trong vòng bảo hộ gõ gõ lên đầu tiểu tử này.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế?

Lúc này Tra Lý cùng Vong Linh Đại trưởng lão cũng vừa từ phía dưới chạy lên.

Cũng may là lúc này Vong Linh Đại trưởng lão vẫn còn ôm Bảo Bảo trong lòng, chứ nếu ngay từ đầu cũng đem Bảo Bảo lên lầu, thì e là nguồn năng lượng điên cuồng này có thể sẽ gây nguy hiểm lớn tới tình trạng hiện giờ của Bảo Bảo.

- Ồ! Không có gì! Chỉ là thú cưng của ta đã ăn một viên tinh hạch của siêu giai ma thú Ngân Phi Long bốn cánh cho nên khi tiến hoá đã xảy ra chút vấn đề.

Cao Lôì Hoa chỉ chỉ vào Slime với ánh mắt đáng thương đang ở trong phong ấn của lôì thần lực.

- Đây là Slime sao?

Tra lý nhìn Slime trong tay Cao Lôì Hoa nói:

- Sở thích của Cao Lôì Hoa huynh đệ thật không giống người thường, không ngờ lại thích nuôi dưỡng Slime, hắc hắc.

-Slime này không đơn giản chút nào!

Vong Linh Đại trưởng lão cũng nhìn thấy Slime Hoàng Kim trên tay Cao Lôì Hoa. Tuy còn cách một tầng bảo hộ lôì thần lực nhưng Vong linh đại trưởng lão cũng có thể cảm giác được nguồn năng lượng mạnh mẽ phát ra từ Slime.

- Ừm, đúng là không đơn giản.

Cao lôì Hoa cười khỏ nói:

- Tiểu tử này đã xơi tái của ta bốn khối ma tinh của siêu giai ma thú rồi, nên sao có thể đơn giản được chứ!

- Cái gì?!

Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa:

- Người đem ma tinh của siêu giai ma thú cho Slime này ăn sao? Như vậy không phải quá lãng phí sao?

- Ừm hừ? Lãng phí à? Ta không cảm thấy lãng phí chút nào.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cười:

- Mặc dù là mấy viên ma tinh siêu giai ma thú, nhưng sao có thể so bì được với thú cưng của ta được chứ.

Cao Lôì Hoa thò tay vào trong phong ấn khẽ vuốt ve Slime rồi nói:

- Nếu có thể làm cho tiểu tử này có khả năng tự bảo vệ được mình thì có

tồn vài viên ma tinh thì cũng không tính là gì!

- Hay, ta phục ngươi rồi!

Đại trưởng lão giờ ngón cái lên khen, nam nhân trước mắt này không thể dùng cách suy nghĩ của người thường để hiểu được. Ma tinh của siêu giai ma thú đó nhé, mặc dù Đại trưởng lão đã là thánh cấp nhưng ma tinh siêu giai ma thú vẫn có sức hấp dẫn rất lớn đối với lão! Có tinh hạch siêu giai ma thú thì thực lực Đại trưởng lão có thể tăng lên một bậc...

Cao Lô Hoa hắc hắc cười:

- Trước tiên để ta điều chỉnh năng lượng trong cơ thể tiểu tử này đã!

Nói rồi, Cao Lô Hoa đẩy lôi thần lực vào trong phong ấn, nhẹ nhàng hấp thu nguồn năng lượng cuồng bạo kia sau đó từ từ truyền ngược trở lại vào trong cơ thể của Slime, thuận tiện điều chỉnh lại năng lượng trong cơ thể nó.

“Cạch”, một tiếng, cánh cửa phòng Cao Lô Hoa một lần nữa bị đẩy ra, sau đó Tĩnh Tâm ôm Rudolph và Kim Toa Nhi đã ngừng khóc bước vào. Lúc này, hai tiểu hài tử với bốn con mắt mở thật to, cẩn thận nhìn Cao Lô Hoa.

Đặc biệt là Kim Toa Nhi khi nhìn thấy Cao Lô Hoa thì rất sung sướng, gọi một tiếng lạnh lạnh:

- Má! Ba!

“Ồ, bọn nhỏ cũng tỉnh dậy rồi.”

Cao Lô Hoa nhìn Tĩnh Tâm khẽ cười, nói:

- Trước hết đợi ta giúp cho tiểu tử này điều chỉnh năng lượng trong cơ thể cho tốt đã nhé...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 102

Chủ Nào Thú Này.

Lúc này Cao Lôì Hoa lẳng lẳng nhắm hai mắt lại, lôì thần lực màu vàng tím từ từ theo cánh tay phải của hắn truyền vào tiểu tử này.

Lôì thần lực phát ra thần uy lờ mờ, tuy chỉ là do Cao Lôì Hoa vô ý phát ra, nhưng cỗ uy áp này cũng đã khiến cho những người xung quanh Cao Lôì Hoa cảm thấy áp lực. Tất cả mọi người đều chăm chú nhìn theo cánh tay phải của Cao Lôì Hoa, thực chất là để quan sát lôì thần lực màu vàng tím trên cánh tay đó.

Khi lôì thần lực tiếp vào trong cơ thể của Slime, Cao Lôì Hoa dễ dàng thông qua lôì thần lực mà cảm ứng được cấu tạo thân thể của nó. Liên sau đó, Cao Lôì Hoa cảm thấy kinh ngạc đôi chút, cấu tạo thân thể của Slime rất kỳ lạ, trong cơ thể hoàn toàn không có một bộ phận cấu tạo cụ thể nào, toàn bộ thân thể chỉ là một chùm năng lượng. Do đó, Cao Lôì Hoa chỉ có thể cố gắng đem cỗ năng lượng kia hấp thu lại một lần nữa, sau đó đưa lại vào trong cơ thể của nó, đồng thời còn phải phân ra một cỗ lôì thần lực để phòng năng lượng kia lại bộc phát một lần nữa.

Thần lực đối với các lực lượng yếu hơn đều có khả năng áp chế, nguồn năng lượng cuồng bạo này tuy rằng cường đại, nhưng tối đa cũng chỉ tương đương với năng lượng thánh giai mà thôi. Dưới tác dụng thần lực của Cao Lôì Hoa, nó chỉ có thể ngoan ngoãn đi vào trong cơ thể của Slime một lần nữa.

Tĩnh Tâm ôm hài tử lẳng lẳng đứng bên cạnh Cao Lôì Hoa, sau khi nhìn nguồn năng lượng màu vàng tím trên tay phải Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm liền cảm thấy Cao Lôì Hoa đã trở thành cường đại hơn, nguồn năng lượng màu vàng tím này gây ra cho nàng một áp lực khó hiểu, hơn nữa áp lực này chỉ là do Cao Lôì Hoa trong lúc vô ý phát tán ra. Hắn đã cường đại như thế sao, cường đại như hắn, thực sự có thể chịu ở trong nhà làm “vú em” cho bọn trẻ được ư? Nhìn bóng lưng Cao Lôì Hoa, từ đôi mắt màu xanh lam của Tĩnh Tâm hiện lên vẻ xa xăm, có cảm giác không nói nên lời.

Cứ như vậy, sau khoảng chừng nửa canh giờ, Cao Lôì Hoa cuối cùng cũng mở mắt:

- Phù! Cuối cùng cũng kết thúc! Lần này không biết tiểu tử này sẽ biến thành bộ dạng gì nữa! Hắc hắc!

Vừa cười, Cao Lô Hoa vừa định dùng tay lau đi mồ hôi.

- Ba, để con làm cho!

Nguyệt Nhi đứng bên cạnh kéo cánh tay của Cao Lô Hoa lại, đồng thời thuận tiện đưa một cái khăn mặt ra.

- Khả khả, đúng là con gái rệu của ta!

Cao Lô Hoa cười nhận lấy cái khăn mặt, nhanh chóng lau mồ hôi. Đồng thời nhìn về phía Saga và Nguyệt Sur đang khoanh tay đứng đằng sau:

- Máy đưa nhìn đi, còn kém hơn cả con gái nữa! Xem ra câu nói sinh trai hay gái đều như nhau quả thật là thối quá! Theo ta thấy con gái mới tốt hơn nhiều, vừa thông minh lại vừa hiếu thuận với bề trên!

- A! Ba, ai nói con trai không bằng con gái! Con lập tức bung trà lên cho ba đây!

Saga thấy Cao Lô Hoa nói như vậy, lập tức vén tay áo, bộ dạng như chuẩn bị đi bung trà vậy.

- Hắc! Lần này bỏ đi.

Cao Lô Hoa hắc hắc cười:

- Ta nói rồi con mới nghĩ đến đi bung trà, quá muộn rồi! Không cần phải đi nữa!

- Hắc! Vốn dĩ con cũng không định đi pha trà!

Saga cười hắc hắc, sau đó khẽ đảo mắt nhìn vòng phong ấn bảo hộ sát cạnh người Cao Lô Hoa.

Bên cạnh Cao Lô Hoa, phong ấn lôi thần lực nhẹ nhàng lơ lửng trên không trung. Còn Slime ở bên trong thì đang nhắm mắt lại, yên lặng đứng ở bên trong phong ấn.

Cao Lô Hoa cũng không có triệt tiêu phong ấn trên người Slime, bởi vì hắn không biết tiểu tử này có thể lại bạo phát năng lượng một lần nữa hay không. Cho nên không triệt tiêu phong ấn là tốt nhất.

Cuối cùng, sau khi qua mười phút. Slime bên trong phong ấn lôi thần lực khẽ mở mắt! Con người ba màu vàng, xanh, hồng tỏa ra ánh sáng dọa người!

- Hồng ~~

Quả bóng vàng Slime đột nhiên phát ra tiếng gào vang! Ngay sau đó, bụp một cái, hai cánh rồng màu trắng bật ra phía sau thân thể tròn trịa của Slime.

- Tiến hóa thành công rồi ư?

Cao Lô Hoa tháo bỏ phong ấn lôi thần lực, Slime khẽ đập đôi cánh nhỏ mới xuất hiện, nhào tới đậu trên vai Cao Lô Hoa, sau khi đặt móng ngời xuống, thè lưỡi liếm liếm gương mặt của Cao Lô Hoa.

- Ặc, bốn khóa ma tinh của siêu giai ma thú cũng chỉ có hiệu quả như vậy thôi sao? Ngoại trừ đôi cánh ra hình như cũng không có biến hóa nào cả.

Cao Lô Hoa vuốt ve Slime, sau đó cầm lấy đôi cánh nhỏ phía sau lưng

của nó.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, anh thất vọng rồi sao?

Tra Lý cười hỏi.

- Thất vọng gì cơ? Vì sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Tra Lý, sau đó đáp lại một câu:

- À, ý người hỏi là ta có hối hận không khi cho Slime ăn bốn viên ma tinh của siêu giai ma thú hả?

- Ủ.

Tra Lý gật đầu:

- Lẽ nào người không hối hận?

- A, có việc gì phải hối hận đâu?

Cao Lô Hoa khẽ cười:

- Ta chỉ đang lo là hiện giờ Slime còn chưa tiến hóa thành công, e là sau này nó không có khả năng tự bảo vệ mình thôi.

Cao Lô Hoa khẽ vỗ vỗ lên thân thể tròn trịa của Slime.

Tựa hồ hiểu được lời Cao Lô Hoa nói, Slime kêu một tiếng đầy bất mãn, ngay sau đó từ trên người của Slime phát tán ra khí tức của một siêu giai ma thú.

- Ủa? Khí tức của siêu giai à?!

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng vỗ vỗ Slime:

- Nói như vậy lẽ nào người đã tiến hóa thành siêu giai ma thú?

Slime đắc ý nhếch miệng, sau đó bay đến bên cạnh cửa sổ, thò chân đẩy cửa sổ ra, sau đó đập cánh nhẹ nhàng bay ra ngoài.

- Ủa? Tiểu tử kia muốn làm gì vậy?

Tra Lý nhìn Slime Hoàng Kim cười nói.

- Hình như là muốn biểu diễn cái gì đó cho chúng ta xem.

Cao Lô Hoa lên tiếng:

- Slime, sao thế?

- Ngao~~

Slime gầm lên một tiếng để thu hút sự chú ý của mọi người. Sau đó, thân thể của hoàng kim Smile tan chảy giống như như thủy ngân, sau đó chùm thủy ngân này dần dần phình to lên.

Dịch thể (chất lỏng) màu hoàng kim giống như dòng nước dần dần lan rộng trên không trung.

- Ngao~~

Chất lỏng như thủy ngân trên không trung lại một lần nữa phát ra tiếng kêu vang vọng. Sau một tiếng đó, một cột ánh sáng màu vàng bắn vọt lên! Ánh sáng chói mắt qua đi, trên không trung, một con cự long màu trắng bạc dài chừng mười thước xuất hiện trước mặt mọi người!

Bốn cái cánh to lớn màu bạc vừa vỗ một cái, liền xuất hiện một trận cuồng phong! Thân thể màu trắng bạc, cặp cánh màu trắng bạc, và rồi một

đầu rồng không lồ.

- Tứ dực ngân phi long!

Tra Lý kinh ngạc hô lên! Đúng vậy, cự long màu bạc to lớn trước mắt đích thực là một siêu giai Á long thú --- Tứ dực ngân phi long! Tứ dực ngân phi long tuy rằng chỉ là Á long, nhưng ngoại trừ không có long ngữ ma pháp ra, thì những cái khác so với long tộc đều không khác gì cả! Hơn nữa tổ chất thân thể của nó cho dù là long tộc đích thực cũng phải kinh ngạc! Cận chiến thì Tứ dực ngân phi long tuyệt đối sẽ không sợ bất luận ma thú nào! Cho dù là Bỉ Mông cự thú có lực công kích vật lý nổi tiếng toàn đại lục thì tối đa cũng chỉ có thể đánh hòa với nó mà thôi! Quan trọng là trong các loại ma thú thì tốc độ phi hành trên không của nó là nhanh nhất! Dù cho là Phong long có tốc độ nhanh nhất trong long tộc thì cũng phải khó khăn lắm mới có thể ngang bằng được mà thôi.

Có thể nói không chút do dự rằng, Tứ dực ngân phi long tuy rằng chỉ là Á long, nhưng còn mạnh hơn vài phần so với những cự long thuần chủng thông thường!

- Ngao.

Trên không trung, Tứ dực ngân phi long lại tiếp tục phát ra tiếng rít gào, trong mắt lộ ra thần sắc đặc ý nhìn về phía Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, không hổ là tiểu tử kia!

Cao Lôi Hoa cười ha ha một tiếng:

- Không nghĩ tới cho người ăn bốn viên tinh hạch Tứ dực ngân phi long lại khiến người biến thành Tứ dực ngân phi long! Ha ha!

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, ta thật sự hâm mộ Slime của người đó!

Tra Lý không thể không cảm thán, đúng là chủ nào thì thú nấy! Chỉ từ một con Slime - ma thú thấp nhất mà tiến hóa thành siêu giai ma thú “trâu bò”.

- Ba, nói như vậy, người cũng được tính là long kỵ sĩ đó!

Nguyệt Sư đứng bên cạnh nhìn Tứ dực ngân phi long trên không trung nuốt nước bọt ực một cái, nếu như một ngày nào đó muốn đi “chăn gà”, có thể cưỡi Slime với hình dạng như bây giờ, như thế mới gọi là “dân chơi”!

- Long kỵ sĩ?

Cao Lôi Hoa cười khênh, quả là một cái tên hay.

- Hồng~~

Tiểu gia hỏa trước mặt đặc ý rồng lên một tiếng.

Nó tựa hồ cho rằng việc biến thành Tứ dực ngân phi long khiến cho mọi người chưa đủ kinh ngạc, thân thể nó giữa không trung lại một lần nữa từ từ hòa tan, rồi giống như lần biến thân đầu tiên, sau đó từ dịch thể như thủy ngân lại một lần nữa biến thành một dáng người nào đó, một người mà Cao Lôi Hoa tương đối quen thuộc ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 103

Hôn

Cao Lô Hoa nuốt nước bọt đánh “Ưc” một cái, bởi vì hình ảnh hiện trước mặt hắn thật sự rất là quen thuộc.

Ba cặp song nhãn đỏ như máu, ba cái đầu to lớn, cùng với đó là thân thể khổng lồ màu đen, đây đúng là sinh vật đầu tiên chào đón Cao Lô Hoa sau khi tới dị giới – Địa ngục tam đầu khuyển Cerberus!

Phản ứng đầu tiên của Cao Lô Hoa khi nhìn thấy ba cái đầu này là tập trung năng lượng! Song may mắn là hắn kịp thời nghĩ tới hình ảnh trước mặt này là do Slime biến thành, chứ không e rằng Cao Lô Hoa đã tặng nó một chút quà tái kiến rồi.

- Địa ngục tam đầu khuyển!

Tra Lý và Vong Linh Đại trưởng lão sau khi thấy rõ hình ảnh trước mắt liền kinh hãi một lần nữa. Trời đất, lần đầu tiên Slime biến thành Tứ dực ngân phi long đã làm cho bọn họ sửng sốt tới ngây cả người ra rồi. Vậy mà hiện giờ không ngờ Slime lại chỉ trong chớp mắt đã biến thành Địa ngục tam đầu khuyển!

Địa ngục tam đầu khuyển, siêu giai ma thú thượng vị (1)! Nó có năng lực ma pháp cường đại, nhanh vuốt đủ để xé toang làn da của cự long, ba cái đầu hung tàn cùng với cảm chú ma pháp hùng mạnh! Đủ loại năng lực khiến cho nó có thể một mình đối đầu với hai hoặc ba cường giả siêu cấp.

Nếu nói Tứ dực ngân phi long là vương giả công kích vật lý thì Địa ngục tam đầu khuyển chính là vương giả về ma pháp! Mà hiện giờ, cả hai đại siêu giai này lại có thể ‘2 in 1’ trong một thân hình Slime bé nhỏ này. Thật sự có thể nói là muốn công kích vật lý thì có công kích vật lý, muốn công kích ma pháp thì có công kích ma pháp, muốn tốc độ có tốc độ, muốn sức mạnh thì có sức mạnh! Thiệt là ‘ảo tung chảo’.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, không thể không nói, thú cưng của anh thật sự là biến thái quá!

Hai mắt Tra Lý sáng bừng nhìn Slime bên ngoài cửa sổ. Thú gì mà nhiều ‘style’ thế, lúc thì biến thành cự long, lúc thì biến thành cự khuyển, có thể nói là ‘trâu trên trời’ đó!

Ngay cả hai mắt của Vong Linh Đại trưởng lão cũng sáng lấp lánh khi nhìn Quả bóng vàng! Thú cưng như này quả thực là một thứ cần thiết cho những nhà lữ hành, có ai ngờ được từ một Slime đáng yêu lại có thể nhanh chóng biến thành cự long rồi lại Địa ngục tam đầu khuyển nữa! Thú cưng như vậy nếu dùng để ‘bảo kê’ thì không phải quá tuyệt vời hay sao chứ?

- A!

Cao Lô Hoa cười tủm tỉm, nhìn Slime ngoài cửa sổ trong lòng hẳn thầm sung sướng. Tiểu tử này thật đúng là tăng thể diện cho mình đây!

- Gràoooo!

Địa ngục tam đầu khuyển lơ lửng giữa không trung đặc ý rống lên một tiếng, những con mắt của nó khẽ chớp chớp nhìn Cao Lô Hoa, dường như đang đợi lời khen ngợi của Cao Lô Hoa vậy.

- Ha ha, giỏi lắm Slime!

Cao Lô Hoa cười như được mùa, đối với một tiểu tử như này thì hẳn tuyệt đối sẽ không keo kiệt mấy lời khen của mình.

- Gràoooo!

Sau khi nghe được lời tán dương của Cao Lô Hoa, Slime rống lên một tiếng vui vẻ. Tiếp đó, thân hình của nó lại biến trở về dạng lỏng, rồi lại hóa thành hình dạng Tứ dực ngân phi long.

- Hồng!

Biến trở về Tứ dực ngân phi long, Slime kêu vài tiếng với Cao Lô Hoa, sau đó dùng móng vuốt chỉ chỉ vào Cao Lô Hoa, rồi ngoái ngoái đầu ra hiệu về phía lưng mình.

- Sao thế? Người muốn ta trèo lên sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Hồng!

Quả bóng vàng gật gật đầu hài lòng.

- Ha ha! Được rồi, hôm nay ta cũng thử làm long kỵ sĩ xem!

Cao Lô Hoa cười khoái trá, đang chuẩn bị nhảy lên thì bỗng nhiên hắn nghĩ tới một việc. Cao Lô Hoa ngoái nhìn Tĩnh Tâm phỉ sau.

- A!

Cao Lô Hoa mỉm cười, bước nhanh tới trước mặt Tĩnh Tâm, rồi khom lưng, chìa tay phải về phía Tĩnh Tâm theo đúng phong cách quý tộc:

- Quý bà tôn quý xinh đẹp, xin cho tôi được vinh hạnh mời quý bà lên cưỡi cự long để cùng thưởng thức du lịch trên không trung được không?

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lô Hoa, đôi mắt màu lam tràn ngập vẻ hân hoan, sau đó nàng khẽ gật đầu. Chỉ có điều hai tay nàng đều đang ôm hai đứa con nên không còn thừa tay nào để nắm lấy tay Cao Lô Hoa cả,

- À, đưa Kim Toa Nhi cho ta đi.

Cao Lô Hoa mỉm cười, nhẹ nhàng bế Kim Toa Nhi từ trong lòng Tĩnh Tâm:

- Nào, cho ba ôm Kim Toa Nhi một cái nào!

- Mẹ~ ba~!

Kim Toa Nhi nhào vào lòng Cao Lôì Hoa:

- Mẹ~ ba! Con nhớ người, mấy ngày nay con rất nhớ người!

- Ặc! Con vừa gọi ta là gì? Mẹ ba?

Cao Lôì Hoa cười khỏ:

- Tiểu nha đầu, đọc theo nhé, gọi ba ~ ba đi! Hiểu không, là ba ~ ba ~.

- Mẹ ~ ba ~ ba.

Kim Toa Nhi tủi thân nhìn Cao Lôì Hoa, thực ra cho đến giờ cô bé cũng không biết vì sao “mụ mụ” Cao Lôì Hoa nhất định bảo mình phải gọi là ba ba? Đối với long tộc thì sinh vật nhìn thấy đầu tiên phải là mụ mụ!

- Khả khả! Thôi được rồi, đến đây Kim Toa Nhi, ba sẽ mang con lên trời chơi nhé!

Thấy Kim Toa Nhi dưới uy của mình đã gọi được ba ba, Cao Lôì Hoa cười đắc ý. Sau đó, một tay hất ôm chặt Kim Toa Nhi, tay kia thì cầm lấy bàn tay trắng nõn của Tĩnh Tâm:

- Chuẩn bị xong chưa, Tĩnh Tâm?

- Ừm!

Tĩnh Tâm khẽ đáp.

Cao Lôì Hoa nắm chặt bàn tay vừa mềm vừa trơn của Tĩnh Tâm. Tuy rằng nàng là Đại kiếm sư bậc sáu, nhưng tay của nàng cũng không vì luyện kiếm lâu năm mà sinh ra chai lỳ.

Sau khi nắm được những ngón tay búp măng của giai nhân, Cao Lôì Hoa lập tức có cảm giác “tay trong tay, cùng nhau đi tới chân trời góc bể”, lúc này hắn thậm chí còn muốn cứ nắm tay Tĩnh Tâm mãi như vậy.

Cười cười tự giễu mình, Cao Lôì Hoa cẩn thận kéo Tĩnh Tâm nhảy ra bên ngoài.

Slime ở ngoài vừa thấy hai người Cao Lôì Hoa nhảy ra thì nó liền vỗ nhẹ hai cánh một cái, dễ dàng đỡ được Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm.

- Tốt rồi, có thể đi thôi!

Cao Lôì Hoa vừa ngồi xuống, vỗ nhẹ lên lưng Tứ dực ngân phi long:

- Bay nào! Slime!

- Hồng~~~!

Tứ dực ngân phi long ngâm dài một tiếng lạnh lạnh, tiếng ngâm nhanh chóng vang vọng toàn bộ Quang Minh đế đô!

Tất cả người dân đế đô đều bị tiếng ngâm này kinh động, ai nấy đều chạy ra ngoài trời để xem cái thứ gì có thể kêu to như thế!

Trong ánh mắt kinh ngạc và khó tin của người dân trong Quang Minh đế đô, một hình thể thật lớn từ từ bay lên không trung, bóng đen khổng lồ này sau khi lơ lửng một chút liền như tên bắn lao vút về phía mặt trăng.

Là rồng! Chỉ có cự long mới có tiếng kêu khiến cho người trong đế đô

kinh hãi như thế.

Cự long – sức mạnh tối cao ở trên đại lục này! Chúng tộc có công kích vật lý và long ngữ ma pháp cường đại, cho dù có là thánh cấp nhân loại cũng không thể đơn độc chống lại cự long.

- Chết tiệt, sao để đồ lại xuất hiện cự long nhỉ?

Thành chủ của Quang Minh để đồ nhìn cự long trên không trung mắng to một tiếng, hẳn không sao đoán được cự long xuất hiện như thế nào? Vì sao lại tới Quang Minh để đồ? Không rõ có ác ý gì hay không? Để đảm bảo an toàn, hẳn tập hợp ma pháp sư trong quân lại, chỉ cần cự long trên không trung có gì đó bất thường thì bọn họ sẽ có thể tấn công bất cứ lúc nào!

Chẳng qua may mắn là dường như cự long không có ý đồ bất lợi gì cho Quang Minh để đồ cả.

Dưới ánh mắt của mọi người, cự long cũng không có dừng lại lâu ở để đồ, sau khi dừng lại trong chốc lát cự long liền vỗ mạnh những đôi cánh bay thẳng lên không trung! Thân hình khổng lồ của cự long chiếu thành cái bóng to lớn xuống để đồ.

Sau khi bay lên cao, Cao Lôì Hoa khẽ đặt Kim Toa Nhi lên phía trên lưng cự long! Có lẽ do đều cùng là long tộc, Kim Toa Nhi không hề sợ hãi đối với hóa thân Tứ dực ngân phi long của Slime, ngược lại còn bò lên khoảng lưng rộng của Slime. Trông có thể thấy cô bé vô cùng phấn khích.

Slime trong trạng thái Tứ dực ngân phi long có lưng rất rộng lớn, vì thế Cao Lôì Hoa không hề lo lắng Kim Toa Nhi có thể ngã xuống.

Một tay thì thả Kim Toa Nhi xuống, tay còn lại của Cao Lôì Hoa vẫn nắm tay Tĩnh Tâm như lúc đầu. Còn Tĩnh Tâm thì vẫn chỉ mỉm cười để mặc cho Cao Lôì Hoa cầm bàn tay của mình.

- Tĩnh Tâm, cảm giác được bay thế nào?

Cao Lôì Hoa ngoảnh đầu hỏi Tĩnh Tâm.

- Ừm!

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, ánh mắt đầy vẻ hân hoan. Con người mà, luôn luôn muốn có thể tự do bay lượn trên không trung. Nhưng chuyện này cũng chỉ có một số ít thánh cấp mới có thể thoải mái bay lượn mà thôi. Tuy rằng trong ma pháp phong hệ cũng có Phi tường thuật, nhưng cũng chỉ có thể bay ở tầng trời thấp mà thôi, chưa thể gọi là ‘thú’ được!

Tự do bay lượn trên không trung bao la là giấc mộng của mọi người, đây cũng là lần đầu tiên Tĩnh Tâm có thể hưởng thụ cảm giác bay lượn, thế nên có thể thấy được nàng thực sự rất vui vẻ.

- Ha ha! Thật là dễ chịu!

Cao Lôì Hoa buông lỏng bàn tay Tĩnh Tâm ra, sau đó đứng thẳng trên lưng cự long, dang rộng hai tay mình ra, để mặc gió đem lướt qua người hẳn:

- Có vẻ thích hơn so với tự mình bay thì phải, chẳng trách nhiều người muốn làm long kỵ sĩ như vậy. Cảm giác bay bổng này thật sướng!

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lôì Hoa như vậy cũng khẽ đặt Rudolph sang một bên, học theo Cao Lôì Hoa, đứng dậy dang hai tay ra.

Slime bên dưới như cảm nhận được tâm ý của Cao Lôì Hoa, khẽ thu cánh lại từ từ bay chậm lại.

- Hà, dễ chịu quá, đã lâu rồi không có cảm giác dễ chịu như vậy.

Cao Lôì Hoa ngồi xuống khẽ nói với Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, ta có vật này muốn tặng cho cô.

-?

Tĩnh Tâm cũng ngồi xuống, hướng ánh mắt tò mò sang Cao Lôì Hoa.

- Đây là bột cây Âm hồn thảo.

Cao Lôì Hoa lấy ra một cái chai từ nhẫn không gian:

- Nhân lúc sau bữa tối, ta đã nghiền một ít Âm hồn thảo thành bột rồi. Tối nay, cô thử lấy một ít phân ra bôi đều nhé. Lần này, nhất định sẽ thành công!

Tĩnh Tâm tiếp lấy cái chai mà trong lòng cảm thấy ấm áp. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khẽ ửng hồng nhìn Cao Lôì Hoa.

- Sao thế? Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa thấy vẻ mặt của Tĩnh Tâm như vậy liền nghi hoặc hỏi.

Tĩnh Tâm vội vàng dời ánh mắt khỏi Cao Lôì Hoa, rồi nàng cất cái chai vào trong người.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, sau đó nhìn sang Kim Toa Nhi và Rudolph bên cạnh.

Đột nhiên, Tĩnh Tâm xoay người mặt đối mặt với Cao Lôì Hoa:

-?

Trong khi Cao Lôì Hoa còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, thì đôi môi đỏ mọng, mềm mại của Tĩnh Tâm đã nhẹ nhàng áp lên bờ môi của Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa lập tức trợn trừng hai mắt, giờ khắc này hẳn chỉ cảm thấy trong đầu mình giống như bom nguyên tử bùng nổ, tất cả đều trở thành trống rỗng...

(1): mời các bạn đọc lại chương 14 để xem lại cách phân chia trình độ.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 104

Mưa Gió Lại Tới

Ngay cả bản thân Tĩnh Tâm cũng không biết vì sao mình lại có can đảm ‘cưỡng hôn’ Cao Lô Hoa, và cũng không biết tại sao lại muốn hôn hắn. Nàng chỉ biết là mình muốn hôn thế là hôn mà thôi.

Có lẽ điều này có quan hệ rất lớn tới tính cách của Tĩnh Tâm, nàng rất khác với những người phụ nữ mà Cao Lô Hoa biết, đều thích dùng hành động thay lời nói. Muốn hôn, vậy thì hôn!

Khi đôi cánh hoa đỏ thắm của Tĩnh Tâm ‘đóng dấu’ lên môi mình, Cao Lô Hoa lập tức cảm thấy trong đầu mình trống rỗng, rồi một đám tiểu thiên sứ áo trắng bay qua bay lại đầy hạnh phúc.

Tĩnh Tâm chỉ định khẽ chạm môi Cao Lô Hoa một tí rồi sẽ rời ra ngay, dù sao từ trước tới giờ nàng không có kinh nghiệm hôn môi, theo những gì nàng biết thì chỉ cần môi chạm môi một cái như vậy thì gọi là hôn môi mà thôi.

Nhưng lúc này Cao Lô Hoa lại không có ý định để Tĩnh Tâm sau khi ‘cưỡng hôn’ có thể thoải mái rút lui như thế được! Phải biết rằng sau khi xâm phạm thì phải trả giá chứ.

Cao Lô Hoa vòng tay ôm lấy thân Tĩnh Tâm, đồng thời phản khách vi chủ, hơi há miệng ra một chút nhẹ nhàng ngậm lấy bờ môi mềm của Tĩnh Tâm, khẽ mút mút.

- Uhm!

Tĩnh Tâm khẽ rên một tiếng, hai tay đặt lên ngực Cao Lô Hoa hơi đẩy đẩy một chút mang tính chất tượng trưng, nhưng rồi đôi mắt xanh lam lại từ từ khép lại.

Thấy Tĩnh Tâm nhắm mắt lại, Cao Lô Hoa tự nhiên cũng hiểu rằng điều này đại biểu cho việc nàng đồng ý để mình tiến thêm một bước nữa – hôn thăm thiết!

Đầu lưỡi của Cao Lô Hoa hơi tách hàm răng của Tĩnh Tâm ra một chút, dưới sự phối hợp của Tĩnh Tâm lách vào trong miệng nàng để ‘thăm dò’, sau đó tha hồ vờn đầu lưỡi của Tĩnh Tâm.

Trong phút chốc, nụ hôn của hai người lọt vào tình trạng lãng mạn ướt át.

Rudolph ở bên cạnh Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm thì trợn tròn hai mắt nhìn hai người. Mặc dù Rudolph còn chưa biết nói, biết bò, nhưng thằng bé cũng không giống như những đứa trẻ nhà bình thường khác, nó cũng đã sớm có thể suy nghĩ được rồi. Nụ hôn lãng mạn của Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm làm cho nó cảm thấy rất hứng thú. Điều này có thể thấy rõ trong ánh mắt của nó.

Trong lúc Rudolph đang xem đầy thích thú, Kim Toa Nhi liền bò tới bên cạnh. Tuy rằng Kim Toa Nhi còn bé hơn một ít so với Rudolph, nhưng thể chất đặc thù của bán long nhân có thể khiến cô bé có thể nói và bò được rồi.

- Tiểu ca ca Rudolph, mẹ~ba ba và mẹ đang làm chuyện người lớn rất xấu hổ, chúng ta không được nhìn.

Kim Toa Nhi bò tới sát cạnh Rudolph liền xòe bàn tay trắng mập che khuất tầm mắt của Rudolph. Nhưng chính cô bé lại vẫn đang dán chặt hai mắt ngắm nhìn “nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp” giữa Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm.

- Ồ! Ồ!

Rudolph bắt đầu xoa xoa hai tay, nhưng cũng đành chịu vì Kim Toa Nhi với sức lực của bán long nhân còn khỏe hơn nó một chút, nó chỉ đành rên rỉ vài tiếng bất đắc dĩ. Thấy phản kháng không có hiệu lực, nó đành chỉ nhìn lén tình hình của Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm qua kẽ tay Kim Toa Nhi.

Một hồi lâu sau, tới khi Tĩnh Tâm thấy mình không còn hít thở nổi, Cao Lôì Hoa mới lưu luyến tách khỏi đôi môi thơm của Tĩnh Tâm.

Khi Cao Lôì Hoa rời môi khỏi Tĩnh Tâm đã tạo thành một sợi tơ trong suốt, thơm thơm.

Hai mắt của Tĩnh Tâm trở nên long lanh nhìn Cao Lôì Hoa, nhu tình (tình cảm dịu dàng) từ sâu thẳm trong ánh mắt của nàng suýt chút nữa khiến Cao Lôì Hoa không kìm lòng được. Nếu không phải hiện giờ bên cạnh còn có hai tên tiểu quỷ và Tứ dực ngân phi long thông minh bên dưới, thì e rằng Cao Lôì Hoa sẽ lại tiếp tục ‘xơi’ Tĩnh Tâm ngay tại chỗ.

- Phù!

Cao Lôì Hoa hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén tình cảm mãnh liệt trong lòng lại.

- Oa oa! Kết thúc rồi à!

Kim Toa Nhi ngồi cạnh khẽ nói:

- Còn xem chưa đủ mà đã kết thúc rồi à.

Lời nói của Kim Toa Nhi làm Tĩnh Tâm thoáng cái đã tỉnh táo lại. Trong phút chốc, khuôn mặt của Tĩnh Tâm đỏ bừng như hoàng hôn, nàng vội vàng đẩy Cao Lôì Hoa ra, xấu hổ xoay người, không dám liếc nhìn Cao Lôì Hoa lấy một cái.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa mắc cỡ gãi gãi đầu, đồng thời trợn mắt liếc nhìn Kim Toa Nhi một cái.

Bức tranh vốn đang tràn đầy cảm xúc, lại bị một câu nói này của Kim Toa Nhi biến thành tẻ nhạt! Thành ra bầu không khí lúc này lại có hơi buồn tẻ.

- Khụ khụ, cũng không còn sớm nữa rồi, chúng ta về thôi!

Cao Lô Hoa ho nhẹ một tiếng, phá tan sự yên lặng lúc này.

- Ủ.

Tĩnh Tâm then thùng ôm lấy Rudolph, khẽ gật đầu.

- Được rồi, chúng ta về thôi, Slime.

Cao Lô Hoa khẽ vỗ vỗ lên thân Quả bóng vàng bên dưới.

- Hồng!

Slime khẽ kêu nhẹ một tiếng, sau đó chở bốn người Cao Lô Hoa quay về phía nhà Tĩnh Tâm.

- Mẹ~ ba ba! Hai người làm chuyện như vậy có thoải mái không?

Kim Toa Nhi ngẩng đầu, nháy mắt tinh nghịch với Cao Lô Hoa.

- Khụ khụ, tiểu quỷ sứ này!

Cao Lô Hoa khẽ gõ gõ đầu Kim Toa Nhi. Sau đó ngoái lại nhìn Tĩnh Tâm, quả nhiên, khi nghe được câu nói của Kim Toa Nhi, Tĩnh Tâm vốn đang nóng bừng hết cả mặt liền cúi gằm xuống ngực.

Lúc này, trên ban công nhà Tĩnh Tâm.

Nguyệt Sư nhìn chằm đen nhỏ trên bầu trời tán thưởng:

- Cự long ơi cự long, đúng là đi cửa gái không thể thiếu cái bí kíp được. Người xem, một chiêu này của ba thật là tuyệt diệu nhé! Người ngây thơ như mẹ lập tức đã bị hấp dẫn.

- Ủ!

Saga bên cạnh không ngừng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý lời nói của Nguyệt Sư. Thậm chí, hiện giờ trong lòng đã Saga đã nghĩ tới một ngày nào đó Slime cũng chở mình cùng ‘ghê’ bay lượn vài vòng.

- Hồng~~

Lúc này, từ chằm đen trên không trung truyền tới một tiếng rùng rùng, rồi chằm đen đó lớn dần lớn dần. Tĩnh Tâm và Cao Lô Hoa đã quay về.

Người trong Quang Minh đế đô nhìn thấy cự long lại xuống lần nữa thì đều sợ hãi chui vào trong nhà của mình.

Thành chủ đế đô thấy cự long càng lúc càng gần đế đô thì lại càng khẩn trương:

- Ma pháp sư đâu, chuẩn bị ma pháp!

Dù nói cứng như vậy nhưng thành chủ cũng căng thẳng lau mồ hôi đang chảy ròng ròng. Nếu thật sự cự long tấn công đế đô mà chỉ dựa vào vài người bên mình hiện giờ thì hoàn toàn không có khả năng, có lẽ chỉ có thể làm bia đỡ đạn mà thôi.

Lúc này, chỉ trong thời gian ngắn Slime đã đưa Cao Lô Hoa trở về bầu trời phía trên đế đô. Hình dáng khổng lồ của cự long lại một lần nữa in bóng

xuống mặt đất. Tất cả các pháp sư Quang Minh để đồ đều căng thẳng nắm chặt pháp trượng, chỉ cần cự long xuống gần chút nữa thì bọn họ đành phải phát động tấn công!

- Xuống thôi nào.

Cao Lô Hoa vừa bế Kim Toa Nhi vừa nói với Tĩnh Tâm.

- Ủ!

Tĩnh Tâm lí nhí đáp, thủy triều đỏ trên mặt vẫn chưa chịu rút đi, khiến cho khuôn mặt nàng như say nắng vậy.

- Về nhà rồi.

Cao Lô Hoa tủm tủm cười một cái, một tay thì ôm Kim Toa Nhi, tay kia khẽ nâng eo Tĩnh Tâm rồi song song cùng nhảy về ban công.

Tứ dục ngân phi long ở bên dưới chỉ trong tích tắc đã biến trở về hình dạng Slime hoàng kim. Điều này làm cho đám ma pháp sư đang chuẩn bị tấn công mất đi mục tiêu công kích. Cả đám nhìn lên không trung mà đều ngơ ngác như gà mắc tóc, không ngờ cự long lại biến mất như chưa từng xuất hiện vậy.

Tuy rằng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng đám ma pháp sư Quang Minh để đồ đều hú hồn thở phào nhẹ nhõm. Ít nhất, bọn họ không cần phải đối kháng trực tiếp với cự long, không phải quá tốt sao?

- Tĩnh Tâm.

Trong lúc ôm Tĩnh Tâm nhảy xuống, Cao Lô Hoa thì thào bên tai nàng:

- Nhờ dùng Âm hồn thảo vào buổi tối nhé, lần này nhất định thành công! Tin anh đi!

- Ừm!

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu.

- Hạ cánh an toàn!

Cao Lô Hoa nói một câu rồi ôm Tĩnh Tâm dừng ngay trên ban công.

Sau khi xuống đất, Cao Lô Hoa buông lỏng tay Tĩnh Tâm ra, sau đó nhanh chóng quay lại nói to với bọn nhỏ:

- Nào mấy đứa, không còn sớm rồi! Chuẩn bị đi ngủ mau!

Cao Lô Hoa biết mình và Tĩnh Tâm xuống thì ba đứa nhỏ này nhất định sẽ hỏi một vài vấn đề ‘không phù hợp’, cho nên vừa xuống cái là hắn liền ‘lớn tiếng dọa người’ ngăn chặn miệng bọn Nguyệt Nhị.

Nguyệt Sư và Saga nhìn thấy nét ửng hồng trên mặt Tĩnh Tâm đều giờ ngón cái ra hiệu với Cao Lô Hoa. Hiện giờ nếu Cao Lô Hoa nói mình không làm cái gì đó với Tĩnh Tâm thì có đánh chết bọn chúng cũng không tin...

Lúc này, trong hoàng cung.

Thái tử Ifa ngồi trên ghế với vẻ mặt phẫn nộ, còn Hắc y nhân Sauron thì im lặng đứng bên cạnh.

- Sauron, không phải người nói với ta là tên nam nhân đó đã chết rồi sao! Không phải người nói hắn đã rơi vào một khe nứt trong Vong Linh cốc sao!

Thái tử Ifa tức giận hét lớn với Hắc y nhân Sauron:

- Vậy thì làm sao hắn lại xuất hiện trước mặt ta hả? Chết tiệt, chuyện này là thế nào?

Sauron vẫn đứng im tại chỗ, cẩn thận suy ngẫm về Cao Lôì Hoa:

- Thái tử điện hạ, Cao Lôì Hoa đích xác đã vào Vong Linh cốc. Hiện giờ, hắn có khả năng ra khỏi Vong Linh cốc, điều này chứng tỏ thực lực Cao Lôì Hoa lúc này đã vượt hơn trước rất nhiều, bây giờ lại đang thời kỳ quan trọng, hay là chúng ta...

- Không, ta sẽ không bỏ qua cho hắn! Ta tuyệt đối không tha cho hắn!

Thái tử điện hạ điên cuồng quát to:

- Ta muốn hắn chết! Đây là việc của tổ chức các người! Lúc đầu thì nói đã làm hắn chết, không ngờ lại sai lầm! Các người sẽ phải gánh chịu toàn bộ trách nhiệm trong chuyện này! Ta muốn hắn chết, ngay lập tức!

- Ta sẽ nói việc này cho tổ chức.

Hắc y nhân Sauron thở dài khẽ đáp. “Vì Thái tử Ifa mà tổ chức đã gặp phải một địch nhân vô cùng hùng mạnh rồi, nhưng từ sau khi lão tổ trưởng lui về ở ẩn, những quyết định của tân tổ trưởng lại không tốt cho lắm, hy vọng tổ chức sẽ không thất bại trong tay tân tổ trưởng!” Hắc y nhân Sauron thầm than thở.

Chẳng qua Sauron cũng không biết, Cao Lôì Hoa không phải là người có thể tùy tiện động vào! Đã chọc tới Cao Lôì Hoa rồi thì sao hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho cái gọi là tổ chức của hắn cơ chứ? Có thù không báo thì không phải là quân tử, mà không ‘đáp lễ’ thì không lịch sự cho lắm!

Trong Quang Minh thần điện.

Thánh nữ Bích Lệ Ti đang báo cáo cho giáo hoàng về những chuyện đã xảy ra ở Quang Minh đế đô hôm nay, cũng chính là việc đã gặp được đám người Cao Lôì Hoa trong cửa hàng quần áo và phát hiện ra một gã cường giả hắc ám hệ.

- Cái gì! Ở trong Quang Minh đế đô vĩ đại mà cũng có kẻ tu luyện hắc ám hệ sao?

Một gã giáo chủ đứng cạnh giáo hoàng hét lớn:

- Không được, nhất định phải tiêu diệt hắn! Đây là chỗ của Quang Minh thần vinh quang, không thể dung thứ bất cứ ai tu luyện hắc ám hệ!

Giáo hoàng khẽ cau mày, sau đó gật gật đầu:

- Hãy dặn dò Tòa án tôn giáo, cần phải diệt trừ kẻ tu luyện hắc ám hệ này! Đất nước của Quang Minh thần vinh quang không có chỗ cho hắn ở!

Thánh nữ Bích Lệ Ti cứ lời ra đến miệng nhưng lại không thể nói ra được. Nàng rất muốn nói cho giáo hoàng biết, tên kia là một cường giả hắc

ám rất mạnh, thậm chí có thể là thánh cấp. Nhưng cuối cùng nàng vẫn không nói ra được...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 105

Thấy Rồi, Dích Thị Là Màu Phấn Hồng.

Phù!

Cao Lôì Hoa khẽ ngòì lên trên giường, sau đó bình tĩnh hồi tưởng dư vị nộ hôn mang tính lịch sử vừa xảy ra! Sau khi ôm Tĩnh Tâm xuống dưới, nàng liền ôm hai đứa con chạy trốn về phòng của mình.

Sau cùng, Cao Lôì Hoa không thể làm gì khác hơn là tự mình đưa mấy đứa trẻ về phòng của bọn chúng, rồi bố trí một gian phòng tốt cho Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý. Bảo Bảo thì tạm thời ở cùng với Vong Linh Đại trưởng lão, để lão chăm sóc cho tốt.

Sau khi an bài xong xuôi mọi việc, Cao Lôì Hoa trở về phòng của mình, nằm trên giường hồi tưởng lại dư vị ngọt ngào của nộ hôn vừa rồi.

“Cốc cốc cốc!” Đột nhiên, khi Cao Lôì Hoa còn đang ngất ngây, thì chợt vang lên mấy tiếng đập cửa.

- Ai đó?

Cao Lôì Hoa ngừng đầu hỏi.

- Ba ba, là con, Nguyệt Nhị.

Ngoài cửa vang lên tiếng của Nguyệt Nhị.

- Có chuyện gì vậy?

Cao Lôì Hoa đứng dậy, bước tới mở cửa phòng ra, thì thấy ba đứa Nguyệt Nhị, Nguyệt Sư, Saga đang đứng chính tề trước cửa:

- Có chuyện gì vậy? Đã khuya thế này sao chưa ngủ mà còn tới tìm ba làm gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi. Lúc này trong lòng hắn đang tự hỏi có phải ba đứa nhóc này chưa chịu buông tha cho mình, muốn tới tra hỏi chuyện của mình cùng với Tĩnh Tâm lúc ở trên lưng cự long hay không? Ặc! Đánh chết cũng sẽ không bán đứng nhân dân và Đảng! Giữ bí mật tuyệt đối chính là ưu điểm lớn nhất của Đảng cộng sản! Cao Lôì Hoa thầm nghĩ trong lòng, nếu ý bọn chúng muốn hỏi như vậy, mình sẽ nói là không biết.

- Ba ba, không cho chúng con vào trong sao?

Nguyệt Nhị nhìn Cao Lôì Hoa mỉm cười.

- A, được rồi, vào đi.

Cao Lôì Hoa nhú mảy, nghiêng người để cho ba hài tử đi vào.

- Nói đi, có chuyện gì thế?

Sau khi vào trong, Cao Lôì Hoa ngồi xuống bên giường nhìn ba hài tử.

- Ba ba, chuyện là như thế này.

Nguyệt Nhi nhìn Cao Lôì Hoa nói:

- Vốn định nói với ba từ đầu, thế nhưng sau khi từ trên lưng Smile xuống, ba lại chạy quá nhanh he he! Vừa rồi Saga và Nguyệt Sư có nói cho con, ngày mai Học viện Ma võ thánh Peter của chúng con họp phụ huynh, nên muốn hỏi xem ba có thể tham dự được không? Tham dự với thân phận là phụ huynh của chúng con ấy?

- Họp phụ huynh à?

Cao Lôì Hoa nhú mảy, trầm nghĩ trong lòng: “Thật không ngờ dị giới này cũng lại có cái họp phụ huynh này:

- Thì ra ba con tới là vì việc này à! Không thành vấn đề! Việc này không có khó cả, ngày mai ba sẽ đi cùng các con!

Cao Lôì Hoa khẽ cười, thật là, chỉ là một việc nhỏ như vậy, không ngờ ba đứa nhóc này lại đến phòng hắn nói chuyện trịnh trọng như vậy.

- Ha ha! Thật tốt quá. Ba ba đồng ý rồi!

Nguyệt Sư hài lòng nói:

- Đã nhiều năm rồi chúng ta không tham gia họp phụ huynh rồi!

- Nhiều năm rồi?

Nghe nói như thế, Cao Lôì Hoa liền cau mày:

- Nguyệt Sư, lẽ nào trước đây Tĩnh Tâm không có cùng các con tham gia họp phụ huynh sao?

- Dạ.

Nguyệt Sư ngây người một chút, sau đó lẳng lặng cúi đầu:

- Không phải, ba à. Mẹ có tham gia một lần cùng chúng con. Nhưng từ sau đó lại không tham gia nữa.

- Vì sao?

Cao Lôì Hoa nhú mảy, trong ấn tượng của hắn thì Tĩnh Tâm đâu phải là loại người không để ý tới bọn nhỏ, nhất định trong đó có vấn đề gì đó!

- Để con nói.

Nguyệt Nhi ngẩng đầu nói tiếp:

- Nguyên nhân là bởi vì mẹ không nói chuyện.

Nguyệt Nhi khẽ nói tiếp:

- Trong lần đầu tiên mẹ cùng chúng con đi đến Học viện Ma võ Thánh Peter. Bởi vì mẹ không nói chuyện, nên có người cười nhạo mẹ là người câm điếc. Ngoài ra, còn có rất nhiều người nói những câu khó nghe nữa.

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài, Tĩnh Tâm không nói chuyện, hơn nữa trong nhà lại không có một nam nhân. Khó tránh khỏi sẽ có người nói ra nói vào.

- Cho nên từ đó về sau Tĩnh Tâm không cùng các con tham gia họp phụ

huynh sao?

Cao Lôì Hoa lại hỏi tiếp, theo hấn thấy thì Tĩnh Tâm không phải là người như thế, không có khả năng vì bị người khác cười nhạo mà không tham gia họp phụ huynh! Cao Lôì Hoa tuyệt đối tin rằng, nếu Tĩnh Tâm là loại nữ nhân này, Cao Lôì Hoa cũng sẽ không thích nàng!

- Không, không phải.

Nguyệt Nhi cúi đầu:

- Là do chúng con, sau này bọn con không có nói với mẹ chuyện đi họp phụ huynh nữa.

- Các con không nói cho Tĩnh Tâm à?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, bất chợt, giọng nói của Cao Lôì Hoa trở nên nghiêm khắc:

- Mấy đứa cũng tị hiềm Tĩnh Tâm đúng không? Nghi ngờ cô ấy bị cầm hủ?

Ánh mắt Cao Lôì Hoa sáng rực nhìn chăm chăm ba đứa nhỏ trước mặt.

- Không! Không phải!

Nguyệt Nhi ngẩng đầu lên:

- Chúng con sao có thể ghét bỏ mẹ được.

Nguyệt Nhi vừa nói vừa khóc nức nở:

- Là do chúng con không muốn thấy mẹ bị người ta cười nhạo! Không muốn mẹ vì chúng con mà tham gia họp phụ huynh, rồi lại bị người ta bàn ra tán vào thôi.

- Con cũng như thế.

Nguyệt Sư khẽ nói.

- Giống như bọn họ.

Saga lạnh lùng nói.

- Ài, mấy đứa này.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng xoa đầu Nguyệt Nhi:

- Các con suy nghĩ thế là tốt, nhưng mà khéo quá hóa vụng rồi!

-? ? ?.

Ba đứa nhỏ nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Các con ngẫm lại xem, Tĩnh Tâm không phải là người ngốc, chẳng lẽ không biết thời gian họp phụ huynh hàng năm của các con sao? Nhưng đến lúc đó các con lại không thông báo cho Tĩnh Tâm, các con thử nói xem mẹ các con sẽ nghĩ như thế nào?! Các con thử nghĩ xem, liệu mẹ các con có thể nghĩ rằng các con ghét bỏ mình nên mới không nói ra hay không?!

- A!

Ba đứa nhỏ tức khắc liền lộ ra vẻ mặt bất an, bọn chúng hoàn toàn không có nghĩ tới sẽ có tình huống như vậy, dù sao bọn chúng cũng mới chỉ là đám hài tử hơi chục tuổi đầu, trong lúc nhất thời cũng không có nghĩ được nhiều như vậy! Bọn chúng chỉ cho rằng không nói cho Tĩnh Tâm, Tĩnh Tâm sẽ

không đi tới học viện, thì cũng không bị người khác nói xấu. Nhưng mà lại không nghĩ rằng làm như vậy lại có thể làm tổn thương tình cảm của Tĩnh Tâm.

- Được rồi, biết là tốt rồi.

Cao Lô Hoa đứng dậy nói:

- Bây giờ, các con cùng đi xin lỗi mẹ các con đi, rồi giải thích nguyên nhân vì sao không nói cho mẹ về cuộc họp phụ huynh! Sau đó lại mời mẹ mấy đứa cùng chúng ta tham gia cuộc họp. Như thế là mấy năm qua, các con đã làm tổn thương tâm lòng của mẹ rồi.

- Ba, ba.

Nguyệt Nhị ngẩng đầu ghen ngào nói:

- Ba, ba có thể dẫn chúng con đi xin lỗi mẹ được không?

- Được rồi, không thành vấn đề.

Cao Lô Hoa đứng dậy mở cửa phòng:

- Đi theo ba và tự nghĩ xem sẽ xin lỗi Tĩnh Tâm như thế nào đi.

Cao Lô Hoa dẫn theo ba đứa nhỏ đang bất an trong lòng đi tới trước cửa phòng của Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa ra hiệu ba đứa đứng ở đằng sau, sau đó gõ cửa. ‘Cốc cốc cốc!’

- Tĩnh Tâm, cô có trong phòng không?

Cao Lô Hoa gọi nhỏ.

Trong phòng rất yên tĩnh, không có một tiếng động nào.

- Tĩnh Tâm, cô có trong phòng không?

Cao Lô Hoa lại gõ gõ cửa phòng, đồng thời cũng gọi to hơn một chút.

Đúng lúc đó, trong phòng vang lên tiếng đồ vật rơi xuống đất, sau đó lại có tiếng người ngã ra đất.

Nghe thấy tiếng động này, trong đầu Cao Lô Hoa liền nhớ tới mấy vụ trộm cướp trên tivi hồi còn ở địa cầu.

- Tĩnh Tâm!

Cao Lô Hoa hét to một tiếng, sau đó không hề nghĩ ngợi giơ chân đạp mạnh cánh cửa phòng.

Ầm! Cánh cửa phòng Tĩnh Tâm bị Cao Lô Hoa dùng chân đạp bay! Sau đó Cao Lô Hoa vội vàng lao vào:

- Tĩnh Tâm, nàng không có việc gì chứ!

Khi tiến vào, Cao Lô Hoa hét lên, sau đó nhìn kỹ lại trong phòng. Vừa nhìn lại, Cao Lô Hoa tức thì trợn tròn mắt!

Trước mặt hắn, Tĩnh Tâm đang ngồi ở dưới đất ngơ ngác nhìn hắn đạp tung cánh cửa xông vào! Cạnh chân Tĩnh Tâm là một cái giá đựng vũ khí bị đổ, xem ra là do Tĩnh Tâm không cẩn thận quay người khiến giá vũ khí đó bị đổ sau đó ngã xuống theo mà thôi.

Đương nhiên, nếu chỉ là như vậy thì cũng không khiến Cao Lô Hoa há

hốc mồm. Chủ yếu là, hiện giờ trên người Tĩnh Tâm đang khoác một cái áo khoác mỏng màu trắng, hơn nữa, áo khoác này còn không cài cúc.

Áo khoác không cài cũng không có gì, nhưng cái chính là hiện giờ Tĩnh Tâm chỉ mặc một cái áo khoác như vậy mà thôi! Do đó, đôi ‘bạch thổ’ đầy đặn của Tĩnh Tâm hoàn toàn phơi bày trước mặt Cao Lô Hoa!

Cao Lô Hoa khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn kỹ thì thấy trên nhũ phong Tĩnh Tâm, tựa hồ còn có một thứ gì đó trong suốt màu xanh nhạt nữa, nếu như đoán không sai, thì đó hẳn là bột của Âm hồn thảo!

Xem chừng, Tĩnh Tâm dường như đang thoa bột Âm hồn thảo theo lời dặn của Cao Lô Hoa.

Như thế, sự tình cơ bản cũng rõ ràng. Tĩnh Tâm đang thoa bột Âm hồn thảo thì Cao Lô Hoa dẫn theo mấy đứa nhỏ đến gõ cửa. Sau đó Tĩnh Tâm quỳnh lên, không cẩn thận làm đổ giá vũ khí, sau đó ngã theo xuống đất! Tiếp theo, Cao Lô Hoa nóng lòng đá một cái! Đá văng luôn cánh cửa phòng.

- Ặc! Tĩnh Tâm, cái này, không phải là tôi cố ý mà!

Nhìn bức họa tuyệt đẹp trước mặt mà Cao Lô Hoa ứa ra mồ hôi lạnh. Hắn vừa vẩy vẩy tay ý bảo là mình không phải cố ý, vừa lặng lẽ lùi về phía cửa.

Sát khí! Từ trên người người Tĩnh Tâm tỏa ra một cỗ sát khí lờ mờ.

Keng! Thoáng cái, không biết Tĩnh Tâm đã rút trường kiếm ra từ lúc nào, ngay sau đó một đạo kiếm khí hình thập tự màu vàng chói mắt trong nháy mắt hiện ra trước mặt Cao Lô Hoa, chém mạnh lên người hắn.

Vốn dĩ với tốc độ của Cao Lô Hoa, kiếm khí như vậy đương nhiên không có khả năng chạm vào người hắn. Nhưng hiện tại coi như là Cao Lô Hoa đang nhận lỗi, cũng chỉ có thể đứng ở đó chịu khổ mà thôi! Không có biện pháp, dù sao cũng phải để cho Tĩnh Tâm hạ hỏa đã!

- A, má ơi~~

Kiếm khí nặng nề đánh mạnh vào người Cao Lô Hoa, khiến cho cả người hắn bay ngược về phía sau.

Trước khi bị bay đi, ánh mắt Cao Lô Hoa ‘không cẩn thận’ lại lia tới hai điểm nhỏ trên “tiểu meo meo” của Tĩnh Tâm, ầu, màu hồng phấn, giống như màu phấn hồng của xử nữ! Đây là nhận xét cuối cùng của Cao Lô Hoa trước khi bị bay ra ngoài

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 106

Thành Công Rồi Sao.

Lúc này, ở trong phòng của Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm đã mặc xong quần áo vào, mặt đỏ bừng ngồi im lặng bên mép giường.

Cao Lô Hoa thì lại khá ngượng ngùng ngồi bên cạnh, đồng thời thầm kêu khổ trong lòng. Thầm trách mình sao lại quá xúc động như vậy? Trước khi đập cửa xông vào sao không dùng tinh thần lực thăm dò một chút cơ chứ, lại còn lao vào một cách thô bạo. Mặc dù kết quả là được phúc no cả mắt, nhưng nói tóm lại là mất nhiều hơn được!

Nhìn vẻ mặt vừa giận vừa thẹn hiện giờ của Tĩnh Tâm là biết, trong vài ngày kế tiếp mình sẽ không được sống yên ổn rồi, ít nhất là sắp tới thì ngay cả bàn tay nhỏ bé của Tĩnh Tâm cũng đừng hòng mơ tưởng tới.

Sau khi mặc quần áo, Tĩnh Tâm hơi liếc nhìn Cao Lô Hoa rồi khẽ gãi gãi khóe mắt.

Hiện giờ Tĩnh Tâm đang hỏi Cao Lô Hoa tại sao thể thế này còn tìm tới mình làm gì, tuy rằng thời gian ở cùng một chỗ với Tĩnh Tâm chưa được bao lâu, nhưng Cao Lô Hoa luôn hiểu rõ ý Tĩnh Tâm muốn diễn đạt.

- Nguyệt Nhị, chuyện này con hãy nói rõ cho mẹ các con đi.

Cao Lô Hoa ngoảnh đầu nói với Nguyệt Nhị đứng bên cạnh, sau đó cúi nhìn lỗ thủng hình thập tự trên quần áo mình. Tuy rằng ‘Thập tự trảm’ của Tĩnh Tâm chém thẳng vào người Cao Lô Hoa, nhưng không hề gây chút tổn thương nào cho hắn cả. Chẳng qua chỉ khiến Cao Lô Hoa đi tong bộ quần áo cao cấp. Điều này vừa chứng minh khả năng không chế kiếm khí kinh người của Tĩnh Tâm, đồng thời cũng cho thấy được thân thể biến thái của Cao Lô Hoa.

- Mẹ, chuyện là như này.

Nguyệt Nhị nín cười nhìn Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm, sau đó trình bày từ đầu tới cuối chuyện trong tối nay về cuộc họp phụ huynh cho Tĩnh Tâm nghe.

- Mẹ, mẹ không trách chuyện chúng con không nói việc họp phụ huynh cho mẹ chứ.

Sau khi nói xong đầu đuôi sự việc, Nguyệt Nhị hồi hộp chờ Tĩnh Tâm trả lời.

Tĩnh Tâm mỉm cười, khẽ lắc đầu rồi vuốt ve triu mến mái tóc của Nguyệt Nhị. Ngay từ đầu, Tĩnh Tâm chưa từng trách mắng đứa nhỏ này rồi.

- OK! Chuyện này quyết định như vậy nhé!

Cao Lô Hoa đứng lên:

- Ngày mai, cả nhà chúng ta sẽ cùng nhau đi tham gia ‘Họp phụ huynh’ nhé!

- Ừ.

Tĩnh Tâm trả lời bằng giọng mũi, hơi gật gật đầu ra vẻ đồng ý.

- Vậy thì tối nay mọi người ngủ sớm một chút đi nhé. Mai phải đi họp nên chúng ta không thể đến muộn được.

Cao Lô Hoa khẽ cười nói.

- Ừ.

Tĩnh Tâm khẽ đáp.

- Tĩnh Tâm, cô cũng nghỉ ngơi sớm đi nhé. Ngủ ngon nhé! Không cần tiễn ta.

Cao Lô Hoa liền thoáng một phát rồi vội vàng kéo ba đứa nhỏ như chạy trốn ra khỏi phòng Tĩnh Tâm.

- Ba, sao phải chạy nhanh như thế làm gì? Ba hãy khai báo thật xem nào, ba thấy được nhiều hay ít?

Nguyệt Nhị đi phía sau không biết sống chết hỏi Cao Lô Hoa.

“Sặc!” Cao Lô Hoa quay lại cốc Nguyệt Nhị một cái:

- Được rồi, mấy đứa quay về ngủ đi, đừng làm chuyện lung tung lên nữa.

- Hắc hắc!

Ba đứa nhỏ đều cười khoái trá sau đó tự trở về phòng của mình.

- Phù!

Cao Lô Hoa thở phào, cười cười rồi cũng về tới phòng mình.

‘Bình’ một cái, Cao Lô Hoa đã mở cửa phòng ra, sau đó bỏ nhào lên giường. Ngay cả cửa cũng lười đóng lại.

Dù đặt lưng hồi lâu nhưng Cao Lô Hoa thấy trong đầu mình vẫn lờn vờn về hai điểm phấn hồng mê người kia. Không gạt đi được!

Đêm hôm đó Cao Lô Hoa mất ngủ....

Sáng sớm hôm sau.

Giống như thường lệ, Cao Lô Hoa rời giường trước sáu giờ. Chẳng qua đôi mắt của Cao Lô Hoa hiện giờ thâm quầng như mắt gấu mèo. Suốt cả đêm qua vì hai ‘hạt anh đào’ mà Cao Lô Hoa trần trọc không ngủ được, mãi cho tới gần sáng hán mới miễn cưỡng chợp mắt được một tí.

Nhưng vừa đúng giờ hẹn là chuông đồng hồ đã kéo Cao Lô Hoa bò dậy khỏi giường.

- Ặc, thôi vậy, dậy chuẩn bị bữa sáng nào.

Cao Lôì Hoa lắ lắ đầu, sau khi đánh răng rửa mặt liền vào bếp chuẩn bị bữa sáng cho cả nhà.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng chuẩn bị xong bảy suất ăn sáng, hai bình sữa và một ít thịt thăn nướng. Bảy suất ăn sáng là dành cho bảy ‘người lớn’ trong nhà, vốn chỉ có năm suất, nhưng mới có thêm hai vị khách Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý là thành bảy. Hai bình sữa đương nhiên là của hai đứa nhóc Rudolph và Kim Toa Nhi. Cuối cùng là đĩa thịt thăn nướng là món ăn khoái khẩu làm riêng cho Slime.

Vẫn còn Bảo Bảo nhưng do còn đang thời kỳ ngủ mê, cho nên Cao Lôì Hoa cũng không có chuẩn bị bữa sáng cho cô bé.

Sau khi làm xong hết thấy, giống như mọi khi, Cao Lôì Hoa đem tổng cộng chín suất ăn sáng vào trong nước ấm để hâm nóng, để phòng bữa sáng bị nguội.

Xong xuôi, Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn đồng hồ ma pháp, quá đẹp, vừa vặn sáu giờ.

- Ok, rất đúng thời gian.

Cao Lôì Hoa cười cười đắc ý, sau đó bước nhanh lên lầu.

Đồng hồ vừa điểm sáu giờ, toàn bộ thành viên trong nhà Tĩnh Tâm đều đứng bật dậy như cương thi. Đây đều là thói quen mấy tháng qua của nhà Tĩnh Tâm, cứ có chuông thì dù ai nửa ngủ nửa thức cũng đều đồng loạt ra khỏi giường.

Chẳng qua chỉ có nhà Tĩnh Tâm mới có thói quen ‘tốt đẹp’ này, nhưng hai người mới là Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý thì chưa biết nội quy trong nhà Tĩnh Tâm.

Cho nên, sau sáu giờ, Cao Lôì Hoa đều thấy mấy đứa nhỏ ngoan ngoãn đã rời khỏi giường đứng dậy. Nhưng không hề để ý tới bọn nhóc, mà Cao Lôì Hoa lại trực tiếp đi về phía phòng Vong Linh Đại trưởng lão.

Cạch! Cao Lôì Hoa mở cửa phòng Vong Linh Đại trưởng lão ra, liền thấy lão đang nằm sắp ngủ say trên giường. Còn Bảo Bảo giao cho lão chăm sóc thì đang nằm bên một cái giường khác.

Nhìn thấy Bảo Bảo không ngủ chung giường với Đại trưởng lão, Cao Lôì Hoa cười hắc hắc mấy tiếng.

- Hắc, ta đỡ phải suy nghĩ rồi.

Cao Lôì Hoa cười gian tà, vốn còn đang nghĩ xem nếu Bảo Bảo và Vong Linh Đại trưởng lão ngủ chung một giường, như vậy nếu lật cái đệm thì sẽ khiến Bảo Bảo cũng bị lật theo. Với tình hình hiện giờ thì Cao Lôì Hoa bớt đi chút sức lực rồi.

Bước tới cạnh giường Vong Linh Đại trưởng lão, Cao Lôì Hoa hét to một tiếng vào tai lão:

- Sáu giờ rồi, dậy mau!

- Á?!

Vong Linh Đại trưởng lão dụi dụi mắt, mắt nhắm mắt mở ngái ngủ hỏi Cao Lôi Hoa:

- Có chuyện gì thế Cao Lôi Hoa huynh đệ?

Rầm! Trong khi Vong Linh Đại trưởng lão còn chưa kịp phản ứng, Cao Lôi Hoa đã lộn ngược cái đệm lên! Vong Linh Đại trưởng lão đành trợn mắt há hốc mồm khi thân hình ‘siêu cò’ của mình bị đè ngược xuống giường.

- Dậy mau! Sáu giờ rồi!

Cao Lôi Hoa hét lớn một câu, sau đó không thèm quay đầu lại, đi thẳng sang phòng Tra Lý bên cạnh.

Vong Linh Đại trưởng lão dần thôi mắt nhìn Cao Lôi Hoa tự nhiên xóc đệm nằm của lão, rồi lại trơ mắt nhìn Cao Lôi Hoa nghênh ngang qua bên phòng Tra Lý.

Ngay sau đó lại nghe tiếp tiếng hét của Cao Lôi Hoa:

- Dậy mau!

Tiếp đó là tiếng rên rỉ đau đớn của Tra Lý khi bị lật đệm.

Dù còn sớm nhưng Vong Linh Đại trưởng lão cũng thăm lau mồ hôi, lão không biết mới sáu giờ đồng hồ mà Cao Lôi Hoa đã bắt bọn mình dậy để làm gì, nhưng lão cảm thấy Cao Lôi Hoa vào lúc sáng sớm dường như không bình thường. Hoàn toàn khác hẳn Cao Lôi Hoa nhã nhặn trong thời gian khác. Giống như một người biến đổi theo thời gian vậy, hình như Cao Lôi Hoa lúc này giống một quân nhân hơn thì phải?!

- Ôi, thật thích ghê!

Sau khi xóc hai cái đệm xong, Cao Lôi Hoa kêu lên thoải mái. Từ khi mọi người trong nhà Tĩnh Tâm hình thành tập quán rời giường lúc sáu giờ, Cao Lôi Hoa đã quên hẳn thói quen này.

- Người tới đủ hết chưa?!

Cao Lôi Hoa nói với mấy đứa nhỏ tự động tập hợp bên dưới.

- À, ba, còn mẹ chưa tới.

Nguyệt Nhị dụi mắt nói nhỏ.

- Tĩnh Tâm?

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu, nhìn lại xuống dưới. Quả nhiên vị trí Tĩnh Tâm luôn luôn đến đứng đầu tiên hôm nay lại trống không!

“Chẳng lẽ Tĩnh Tâm xảy ra chuyện gì đó?” Cao Lôi Hoa trầm nghĩ, ngay sau đó hắn lập tức nhớ tới một việc! A, Sáng thế thần trên cao! Không phải là Âm hồn thảo có tác dụng đó chứ?!

Nghĩ vậy, Cao Lôi Hoa cười sung sướng, rồi bước nhẹ nhàng tới phòng Tĩnh Tâm. Thậm chí trong đầu Cao Lôi Hoa đã xuất hiện hình ảnh Tĩnh Tâm tỏa ra ánh sáng người mẹ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 107

Họp Phụ Huynh.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng rón rén tới trước cửa phòng Tĩnh Tâm, rồi gõ gõ cửa. Kỳ thật hiện giờ Cao Lô Hoa gõ hay không gõ cũng chỉ là hình thức, tối hôm qua cửa phòng của Tĩnh Tâm đã bị Cao Lô Hoa đá văng cả ra rồi, lúc này cái cửa chỉ gắn vào mang tính tượng trưng mà thôi.

Sau khi gõ cửa, Tĩnh Tâm liền mở cửa phòng ra.

- Tĩnh Tâm, có thành công hay không? Có phải thành công rồi không!

Cao Lô Hoa vừa nhìn thấy Tĩnh Tâm liền hưng phấn kêu lên:

- Có phải Âm hồn thảo thành công rồi đúng không?

Sắc mặt Tĩnh Tâm trầm xuống, rồi biến thành vẻ mặt khó chịu. Nàng quay về ngồi xuống giường không thèm để ý tới Cao Lô Hoa.

- Làm sao thế? Chẳng lẽ không thành công à?

Nhìn thấy bộ mặt khó chịu của Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa hỏi nhỏ.

- Ừ!

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, xem ra Âm hồn thảo này hiệu quả còn kém hơn cả canh gà. Ít ra thì canh gà còn khiến cho Tĩnh Tâm có cảm giác căng phình, nhưng dùng Âm hồn thảo này thì không có chút phản ứng nào cả.

- Ôi!

Cao Lô Hoa lập tức cảm thấy như rơi từ thiên đường xuống địa ngục:

- Sao lại có thể như thế chứ? Chẳng lẽ không hề có chút cảm giác nào sao?

- Ừ.

Tĩnh Tâm lại khẽ gật đầu.

Cao Lô Hoa hơi liếc nhìn Tĩnh Tâm hiện giờ, bỗng nhiên hấn phát hiện lúc này Tĩnh Tâm giống như một đứa nhỏ đang hờn dỗi. Sở dĩ buổi sáng nàng không xuống dưới hần là bởi vì sau khi dùng Âm hồn thảo không có hiệu quả, vì vậy mới sinh ra hờn dỗi.

Không biết vì cái gì, Cao Lô Hoa cảm thấy Tĩnh Tâm hiện giờ đặc biệt đáng yêu, khác hẳn với Tĩnh Tâm lạnh lùng ngày trước. Dường như trước mắt Cao Lô Hoa hiện giờ mới chính là một Tĩnh Tâm chân chính.

- Bình tĩnh nào, Tĩnh Tâm, đừng nóng giận nữa.

Cao Lôì Hoa khẽ cười ngồi xuống bên cạnh Tĩnh Tâm:

- Nếu Âm hồn thảo không có hiệu quả thì chúng ta có thể đi hỏi viện trưởng Solomond một chút, bài thuốc này chính là lão nói cho ta biết mà. Có thể nguyên nhân là do chúng ta không sử dụng đúng phương pháp! Hôm nay vừa đúng lúc họp phụ huynh, nhân cơ hội này chúng ta có thể hỏi viện trưởng là được! Sẽ hỏi lão vì sao Âm hồn thảo lại không có hiệu quả?

Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh lam nhìn Cao Lôì Hoa chăm chăm. Chẳng qua là do quá nhiều lần thất bại, cho nên Tĩnh Tâm cảm thấy hơi chán nản.

- Yên tâm, cho dù Âm hồn thảo không hiệu quả, nhất định ta sẽ tìm thứ khác!

Tay Cao Lôì Hoa khẽ nâng lên, hơi khựng lại trong giây lát, rồi kiên định khẽ vuốt mái tóc dài màu xanh lam của Tĩnh Tâm.

- Được rồi, đừng buồn nữa.

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói:

- Trước tiên chúng ta xuống dưới chạy thể dục buổi sáng đi, sau đó sẽ đi tham gia họp phụ huynh nhé. Nếu muộn quá thì chúng ta sẽ không kịp tham dự cuộc họp này mất.

- Ừm.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu.

- Đi thôi!

Cao Lôì Hoa kéo bàn tay nhỏ của Tĩnh Tâm lên, chạy xuống dưới lầu. Thực ra thì Âm hồn thảo không có hiệu quả như dự tính làm cho Cao Lôì Hoa cũng có phần chán nản. Solomond đã từng nói qua, cho dù là xử nữ cũng có thể sinh ra sữa mà, vì sao đối với Tĩnh Tâm lại không có hiệu quả chứ?

- Được rồi, tất cả tập hợp!

Sau khi xuống lầu, Cao Lôì Hoa lấy còi ra thổi to một cái.

Dưới sự chỉ huy của Cao Lôì Hoa, Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý cũng mơ mơ màng màng đứng cùng đám người nhà Tĩnh Tâm. Rồi hai mắt vô thần nhìn Cao Lôì Hoa.

- Hôm nay chạy sáu cây số! Mọi người chạy theo ta nào!

Cao Lôì Hoa hét lớn một câu, sau đó chạy thẳng ra ngoài không hề quay đầu lại.

Cả nhà Tĩnh Tâm cũng đều nhịp bước theo phía sau Cao Lôì Hoa. Còn Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý cười khở liếc nhau một cái, rồi cũng chạy theo đám người nhà Cao Lôì Hoa....

Sáu cây số, không hề nghỉ ngơi gì, Nguyệt Nhị đáng thương lại ‘nô tì’ trên lưng Cao Lôì Hoa lúc trở về. Chẳng qua, lần này còn có người làm bạn với Nguyệt Nhị - Vong Linh Đại trưởng lão với bộ mặt tái nhợt cũng phải nhờ

có Tra Lý dìu dờ chậm chậm quay về nhà.

Lẽ ra, với thực lực thánh cấp của Vong Linh Đại trưởng lão, sáu cây số không có thâm tháp gì cả! Chỉ cần một ma pháp nhỏ là có thể dễ dàng hoàn thành. Nhưng trong quá trình chạy, Cao Lô Hoa lại bắt tất cả mọi người không được sử dụng đấu khí hoặc ma pháp, chỉ được dựa vào sức khỏe bản thân mình cố gắng hoàn thành.

Kết quả thì có thể đoán ra, pháp sư thánh cấp thì vẫn là pháp sư mà thôi! Thể lực của Vong Linh Đại trưởng lão cũng không khá hơn là bao so với pháp sư thông thường. Sau sáu cây số, sắc mặt Vong Linh Đại trưởng lão vốn tái nhợt thì hiện giờ chỉ có thể miêu tả là trắng bệch.

Sau khi về tới nhà, hai pháp sư đáng thương Nguyệt Nhị và Vong Linh Đại trưởng lão chỉ có thể ngồi trên ghế từ từ hít thở. Mới vừa vận động mạnh xong nên không thích hợp với việc ăn ngay cái gì đó được. Do đó hai pháp sư này đành trơ mắt nhìn Nguyệt Su và Saga ăn ngấu ăn nghiến. Bởi vì sáu cây số đối với chiến sĩ thì chỉ có thể làm nóng người mà thôi, cho nên sau khi chạy về Nguyệt Su và Saga vẫn ăn ngon lành như bình thường.

Đặc biệt là Nguyệt Su, hai mắt của nó còn không ngừng liếc trộm thòm thèm sang bữa sáng của Nguyệt Nhị và Vong Linh Đại trưởng lão! Rất có thể nếu hai pháp sư kia mệt mỏi không ăn được, thì nó rất hứng thú giải quyết thay bọn họ.

- Được rồi, Tra Lý, Đại trưởng lão.

Cao Lô Hoa ngẩng đầu nói với hai người:

- Hôm nay ta và mấy người nhà Tĩnh Tâm sẽ đi tới Học viện Ma Võ Thánh Peter họp phụ huynh. Hai người các người định thế nào?

Tra Lý ngừng ăn nói:

- À, nếu là họp phụ huynh thì ta sẽ không đi. Ta muốn hiểu rõ xã hội loài người các người trước đã, cho nên hôm nay ta định đi dạo quanh Quang Minh đế đô này.

Vong Linh Đại trưởng lão trầm mặc giây lát rồi nói:

- Ta tạm thời sẽ không đi ra ngoài, ma pháp khí tức tại đế đô của Quang Minh đế quốc này khiến ta chán ghét. Ta sẽ tạm ở nhà vài ngày đã, chờ khi thích ứng được với hoàn cảnh nơi này thì nói sau.

Cao Lô Hoa gật gật đầu:

- Được, vậy tạm thời Bảo Bảo vẫn do lão chăm sóc nhé. Theo tôi đoán, ít nhất cũng phải ba ngày sau Bảo Bảo mới có thể tỉnh lại được.

- Không thành vấn đề, chăm sóc tiểu công chúa vốn là chuyện của ta mà.

Vong Linh Đại trưởng lão gật đầu đáp.

Cao Lô Hoa cũng an tâm, Vong Linh Đại trưởng lão dù gì cũng là thánh cấp. Có lão ở đây chắc là trong nhà sẽ không phát sinh chuyện gì cả. Còn Tra Lý, nếu như Cao Lô Hoa đoán không sai, nếu Tra Lý là cái ‘người đó’, thì cái thế giới to lớn này thật sự không có chỗ nào Tra Lý không thể đi!

- Được rồi, giờ cũng không còn sớm nữa. Nguyệt Nhị, bữa sáng của con thì vừa đi vừa giải quyết nhé.

Cao Lôì Hoa ngoái về sau nói với Nguyệt Nhị đang đau khổ.

- Vâng.

Nguyệt Nhị uể oải đáp.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, gói bữa sáng của Nguyệt Nhị lại. Cũng đành phải để cô bé vừa đi vừa ăn vậy.

- Được rồi, sắp tới giờ rồi, mọi người chuẩn bị xuất phát nhé.

Cao Lôì Hoa hô một tiếng.

Học viện Ma Võ Thánh Peter.

Quang Minh kỵ sĩ bậc sáu Luke đứng ở cổng chào đón học sinh và cha mẹ bọn chúng tới tham dự họp phụ huynh.

Thân là con trai phó viện trưởng, đạo sư Học viện Ma Võ Thánh Peter, chào đón gia đình học sinh là nhiệm vụ mà Luke phải gánh vác! Bởi vì theo như lời hai vị viện trưởng đại nhân thì, nếu là người đứng ở cửa, nhất định phải là người có thể đại biểu cho Học viện Ma Võ Thánh Peter. Mà hiện giờ trong học viện, người có thể đại biểu cho học viện ngoại trừ hai vị viện trưởng đại nhân ra, cũng chỉ còn có Quang Minh kỵ sĩ bậc sáu là hắn, viện trưởng tương lai của học viện - Luke.

Cả buổi sáng, Luke đều mỉm cười đón chào đám cha mẹ và học sinh. Sau mấy canh giờ, Luke cảm thấy nụ cười trên mặt mình đã cứng cả lại! Cơ mặt có cảm giác cứng đờ, nụ cười đã trở thành rập khuôn rồi.

- Thật sự là một công việc nhàm chán.

Luke vỗ vỗ hai má. Nhìn thấy đằng trước có mấy người đang lại gần.

- Chào mừng đến Học viện Ma Võ Thánh Peter.

Luke lại cứng nhắc nghiêng người về phía trước.

- Ủa? Luke? Là anh à!

Một giọng nói tương đối quen thuộc vang lên bên tai Luke.

Luke ngẩng đầu lên nhìn người mới tới, hắn liền phát hiện một nam tử tóc bạch kim đang mỉm cười với hắn, hơn nữa khuôn mặt nam tử này hình như rất quen thuộc.

- A! Anh là, Cao Lôì Hoa!

Luke quan sát kỹ càng lại khuôn mặt nam tử trước mắt này, lập tức kinh ngạc hô:

- Trời đất, cảm tạ Quang Minh thần, Cao Lôì Hoa huynh đệ, anh không có việc gì à! Tôi còn tưởng rằng sau khi anh rơi xuống khe nứt đã xảy ra chuyện cơ.

Luke vui vẻ ôm chầm lấy Cao Lôì Hoa.

- A.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, vỗ vỗ vai Luke. Nói thật, tuy rằng Luke cũng

theo đuổi Tĩnh Tâm, tính ra cũng là một ‘tình địch’ của Cao Lôi Hoa. Nhưng trong số những người theo đuổi Tĩnh Tâm, chỉ riêng có mỗi Quang Minh kị sĩ này là Cao Lôi Hoa không thấy ác cảm.

Luke, là một kị sĩ chân chính. Tuy rằng là tình địch, nhưng thật sự cũng là một bằng hữu đáng để kết giao.

- Ha ha! Cao Lôi Hoa, anh không có việc gì là tốt rồi!

Luke vỗ vỗ Cao Lôi Hoa:

- Đúng rồi, anh tới Học viện Ma Võ Thánh Peter này làm gì thế?

- À, tôi tới là để tham gia họp phụ huynh mà.

Cao Lôi Hoa mỉm cười, rồi chỉ chỉ về mấy đứa nhỏ Nguyệt Nhị phía sau:

- Tôi tới tham gia họp phụ huynh với thân phận là ba của mấy đứa này.

- Ba?!!!

Luke tròn tròn mắt, sau đó nhìn Tĩnh Tâm bên cạnh:

- Anh và tiểu thư Tĩnh Tâm cùng nhau tham gia sao?

- Ừ, đúng vậy.

Cao Lôi Hoa khẽ cười đáp.

- Ra là như vậy.

Ánh mắt Luke hiện vẻ cô đơn:

- Nói như vậy, anh tham gia với tư cách là chồng của tiểu thư Tĩnh Tâm đây...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 108

Luke Cố Chấp.

Ra là như vậy.

Ánh mắt Luke hiện vẻ cô đơn:

- Nói như vậy, anh tham gia cuộc họp này với danh nghĩa là chồng của tiểu thư Tĩnh Tâm đây sao?

- Ủ, có thể nói như vậy.

Cao Lôì Hoa hơi gật đầu trả lời.

- Vậy, tiên sinh Cao Lôì Hoa, anh và tiểu thư Tĩnh Tâm có phát sinh quan hệ gì không?

Trong mắt Luke tràn ngập vẻ cô đơn, kỳ thật, nam nhân đều là kẻ cô đơn mà, người mình yêu kết hôn, nhưng chú rể lại không phải là mình, cái cảm giác này thật không thể diễn tả bằng lời được.

- Quan hệ gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Luke, lập tức hắn cũng hiểu rõ ý tứ của Luke. Xem ra Luke này tưởng rằng mình và Tĩnh Tâm đã phát sinh quan hệ gì gì đó!

Chẳng qua, Cao Lôì Hoa cũng không định giải thích cho Luke. Tuy rằng đúng là hắn không có ác cảm với Luke, nhưng dù sao thì Luke cũng là tình địch, hắn hiểu sai quan hệ của mình thì sao? Chẳng lẽ còn muốn mình đi giải thích cho hắn rõ quan hệ của mình và Tĩnh Tâm chắc? Nói cho hắn rằng mình và Tĩnh Tâm thật sự không có quan hệ gì lớn? Sau đó lại để Luke tiếp tục theo đuổi Tĩnh Tâm à? Hắc! Cao Lôì Hoa cũng không cho rằng mình là loại người cao thượng như vậy.

Có một câu nói là: “Tình yêu là ích kỷ”! Khi còn ở trên trái đất, Cao Lôì Hoa từng xem qua một bộ truyện “Tiểu lý phi đao”, Cao Lôì Hoa ghét nhất nhân vật nguy quân tử Lý Tâm Hoan trong truyện. Tình yêu là sự ích kỷ, nếu yêu nhau, thì không thể san sẻ tình yêu đó cho người khác! Tình yêu là phải bất chấp, liều lĩnh; trên con đường tình, không cho phép tình địch có cơ hội nào cả!

Nghĩ đến đây, Cao Lôì Hoa dừng một chút nói:

- Ha ha, tuy rằng rất không muốn nhưng tôi cũng đành thừa nhận, ừm, tôi

và Tĩnh Tâm đã phát sinh một chút quan hệ rồi!

Cao Lô Hoa thầm nghĩ trong lòng, coi như mình cũng không nói láo, nói gì thì mình và Tĩnh Tâm cũng đã xảy ra quan hệ. Chuyện cần làm thì cũng đã làm, không cần làm thì cũng đã làm một ít! (Bao gồm nụ hôn kiểu Pháp, hai nụ phân hồng tuyệt đẹp kia).

Cao Lô Hoa vừa dứt lời, Tĩnh Tâm cũng lặng lẽ đi tới phía sau hắn. Hai đứa bé nàng đang bế cũng đã giao cho Nguyệt Sur và Nguyệt Nhi, sau đó nàng nắm lấy phần thịt mềm bên hông Cao Lô Hoa, xoay tròn 180 độ.

- Á!

Cao Lô Hoa hít mạnh một hơi, rồi quay đầu cười khỏ với Tĩnh Tâm phía sau.

Tĩnh Tâm nheo nheo mắt lại, tặng một nụ cười tươi rói cho Cao Lô Hoa, nhưng ngón tay bên hông Cao Lô Hoa vẫn không dứt ra mà xoay từ 180 độ sang 360 độ.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, thật là hâm mộ quan hệ của anh và tiểu thư Tĩnh Tâm nhé.

Một loạt động tác này của Tĩnh Tâm lọt vào mắt Luke lại thành động tác thân mật giữa hai người. Hắn khẽ thở dài:

- Không biết tiên sinh Cao Lô Hoa và tiểu thư Tĩnh Tâm chuẩn bị hôn lễ khi nào?

Cao Lô Hoa vốn định há mồm nói đại một cái ngày nào đó, nhưng sát khí phía sau ập đến khiến Cao Lô Hoa cười hai tiếng:

- Việc đó... tạm thời chưa đến mức kết hôn, ha ha ha ha.

- Còn chưa tới mức kết hôn?!

Luke nghe được những lời này liền hưng phấn giống như mới gặm được xuân dược, được hưởng lạc thú thứ hai của đời người! Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Cao Lô Hoa nói:

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, anh và tiểu thư Tĩnh Tâm còn chưa cử hành hôn lễ, tôi sẽ chưa chịu buông tha! Chỉ cần còn có cơ hội, tôi tuyệt đối sẽ không từ bỏ theo đuổi tiểu thư Tĩnh Tâm!

- Ặc.

Miệng Cao Lô Hoa méo xềnh xệch, sự ngoan cố của Luke vượt quá sức tưởng tượng của Cao Lô Hoa. Nếu như còn trên trái đất, hành động này của Luke rất phù hợp với một câu chuyện tình tay ba, người ta đã tình đầu ý hợp rồi, mà hắn còn muốn đứng bên cạnh thò cái chân chen vào.

- Bỏ đi, tùy ngươi thôi! Chúng ta phải đi vào thôi, hẹn gặp lại!

Cao Lô Hoa phát phát tay với Luke, lôi kéo mấy người Tĩnh Tâm đi thẳng vào trong học viện.

Có trời mới biết nếu cùng nói tiếp với Luke, không biết hắn có thể cầu hôn ngay tại chỗ với Tĩnh Tâm hay không nữa, ba mươi sáu kế tẩu vi thượng sách, cứ lánh đi là tuyệt vời nhất!

Sau khi bước vào học viện.

- Nguyệt Nhị, con và Nguyệt Sur, Saga đều hợp phụ huynh chung hay sao?

Cao Lôì Hoa quay đầu hỏi, phải biết rằng Nguyệt Nhị là bên ban ma pháp, còn Nguyệt Sur và Saga là ban vũ kỹ. Chẳng lẽ hợp phụ huynh đều cùng làm một chỗ sao?

- Không phải, học viện đã tổ chức thuận lợi cả rồi, buổi sáng là tổ chức hợp phụ huynh ban ma pháp, đến chiều là ban vũ kỹ.

Nguyệt Nhị đứng bên cạnh giải thích.

- Ừm, thế mới hợp lý! Vậy con dẫn đường đi Nguyệt Nhị, cũng không còn sớm rồi!

Cao Lôì Hoa bế Kim Toa Nhi từ trong tay Tĩnh Tâm. Vừa rồi khi chào hỏi với Luke, Cao Lôì Hoa đã giao lại Kim Toa Nhi cho Tĩnh Tâm.

- Vâng, mọi người đi theo con.

Nguyệt Nhị đáp, rồi đi trước dẫn đường.

Hợp phụ huynh ban ma pháp chính là dựa theo các lớp mà tiến hành phân loại, từng ban một chỗ.

Dưới sự dẫn đường của Nguyệt Nhị, đám người Cao Lôì Hoa tiến vào chỗ tổ chức hợp phụ huynh của lớp ma pháp 0451.

- Là chỗ này hả Nguyệt Nhị?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Dạ, đúng rồi.

Nguyệt Nhị lên tiếng, mấy năm rồi không tới tham gia hợp phụ huynh. Nhìn tình hình chung quanh mà Nguyệt Nhị không nhìn được cảm động.

Có Nguyệt Nhị dẫn đường, cả nhà Cao Lôì Hoa không hề khách khí chiếm hẳn một chỗ có vị trí tốt. Chẳng qua, cái phòng tổ chức hợp này cũng khá lớn, nên cũng không có ai quan tâm tới chuyện này.

Nguyệt Nhị sau khi dẫn người nhà ổn định chỗ ngồi, đám học sinh cùng học lớp 0451 nhìn thấy đều sửng sốt.

Suốt mấy năm rồi Nguyệt Nhị không dẫn cha mẹ tới tham dự cuộc hợp phụ huynh này, lúc này đây đột nhiên lại tới khiến cho đám học sinh kia khá ngạc nhiên.

Chẳng qua, lúc này ở đây không ai lại dám cười nhạo Nguyệt Nhị và Tĩnh Tâm. Trước hết là bởi vì trong lần hành trình vào Vong Linh cốc lần trước Nguyệt Nhị đã thể hiện thực lực khiến mọi người bội phục. Hơn nữa còn nguyên nhân chủ yếu là nam tử tóc trắng ngồi cạnh Nguyệt Nhị, tuy rằng nam tử này đột nhiên tóc hóa trắng (đêm đó, hầu hết học sinh ở đây đều cho rằng là như vậy) nhưng cho dù là đầu bạc nhưng tất cả học sinh đều nhận ra nam nhân này.

Lần trước, chính nam nhân này đã dẫn theo em trai Nguyệt Nhị là Saga

tới học viện, thoải mái tiêu diệt hai con trai thân vương Peter Larsen. Thực lực của nam tử này và tính cách bênh vực khuyết điểm tuyệt đối của hắn đã khắc sâu trong lòng mọi người. Ngộ nhỡ không cẩn thận chọc phải nam nhân này, có trời mới biết hắn sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì! Cho nên được sự căn dặn của bọn nhỏ, đám học sinh và cha mẹ chúng không dám lại tiến tới chế giễu mẹ Nguyệt Nhị.

Mọi người trong phòng họp này sau khi được đám học sinh miêu tả thực lực của Cao Lôì Hoa đều lấy làm rung động, không ai dám ho he điều gì. Cho dù có không biết Cao Lôì Hoa thì cũng đã có đám học sinh bên cạnh giải thích để biết rằng đây là một nam nhân luôn bênh vực cho người nhà.

Nhưng chuyện đời không có gì là tuyệt đối cả!

Lúc này vừa vặn có một tên mập mập từ bên ngoài bước vào phòng. Sau lưng tên này cũng có đủ cả cha lẫn mẹ.

Sau khi bước vào phòng học, tên học sinh mập mập này liếc mắt một cái về chỗ đám người Cao Lôì Hoa, mái tóc bạch kim của Cao Lôì Hoa rất dễ làm người khác chú ý.

Ngay sau đó hắn lại thấy được Nguyệt Nhị bên cạnh Cao Lôì Hoa.

- Ua, đây không phải là Nguyệt Nhị cùng lớp sao!

Tên học sinh mập mập này kêu to lên.

Nghe thấy có người kêu Nguyệt Nhị, Cao Lôì Hoa và Nguyệt Nhị đều đồng thời quay đầu nhìn ra phía cửa.

Sau khi nhìn thấy nam sinh gọi Nguyệt Nhị, Cao Lôì Hoa cau cau mày, nhìn cái tên này đứng ngoài cửa, trong đầu Cao Lôì Hoa lập tức liên tưởng tới một loài sinh vật trên trái đất – heo! Thân hình béo mập, mũi to như quả cà chua, lỗ tai thì to dài! Dựa vào bộ dạng ‘hoàn mỹ’ của hắn lúc này, nếu như còn ở trên trái đất, đạo diễn ‘Tây Du Ký’ mà nhìn thấy hắn, nhất định sẽ tuyển chọn hắn làm diễn viên cho vài ‘Bát giới’!

Nguyệt Nhị ngồi bên sau khi nhìn thấy nam sinh này liền nhú nhú mày, sau đó xoay người không hề phản ứng gì.

- Sao thế? Không quen à?

Cao Lôì Hoa nhìn Nguyệt Nhị.

- Một tên đáng ghét.

Nguyệt Nhị cau mày:

- Trong lần đầu tiên mẹ tới tham gia họp phụ huynh, cha con tên này rất hung hăng, cũng chính bọn họ nói những câu rất khó nghe...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 109

Chửi Người Là Heo.

À.

Cao Lô Hoa nghe vậy liền khó chịu nhìn đôi cha con đầy đà này. Đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không hai cha con nhà người chuẩn bị chết đi!”.

Dường như ông trời gần đây rất thích thuận theo ý muốn của Cao Lô Hoa, chẳng cần đắn nghĩ lâu. Đôi cha con ‘to béo’ liền tạo ra cơ hội ngay cho Cao Lô Hoa!

- Í! Ta nói bạn Nguyệt Nhị này, chẳng lẽ mới vài ngày không gặp mà bạn đã biến thành người câm giống như mẹ bạn sao? Một câu cũng không nói? Ha ha ha ha!

Tên học sinh mập ú kia phá lên cười trêu chọc:

- Thảo nào lại tới tham gia cuộc họp phụ huynh này, hóa ra cũng thành người câm rồi!

Người cha ‘mập mạp’ đứng phía sau tên đó khẽ vỗ vỗ lên vai hắn:

- Con trai, bệnh câm là sẽ di truyền, con không biết sao?

- Ha ha ha!

Cả hai cha con ‘nhà trư’ đều phá lên cười, gương mặt béo ụ ịch không ngừng rung động.

- Người đừng thái quá nhé! Ba Thác Nhi!

Nguyệt Nhị quay lại phản nộ nói.

- Ô? Hóa ra bạn Nguyệt Nhị còn có thể nói kìa, hóa ra là ta hiểu lầm rồi, ai bảo bạn ngay từ đầu không nói một lời nào chứ, ta còn tưởng bạn được di truyền bệnh câm từ người mẹ cơ đấy!

Ba Thác Nhi ôm cái bụng phệ như bà chữa ‘thoải mái cười sằng sặc’.

- Người!

Nguyệt Nhị nghiêng răng kèn kẹt, căm tức nhìn cha con nhà đó.

- Ha ha!

Cao Lô Hoa vỗ nhẹ Nguyệt Nhị, sau đó từ chỗ ngồi đứng lên, quay lại cười ha hả với cha con nhà này:

- Đây, hai con heo các người! Các người có biết câu “Nói nhiều tất có lúc

lỗi, nhiều chuyện thì mất lười” không?

- Người nói cái gì? Người chửi ta là heo sao!

Ba Thác Nhi trợn trừng mắt nhìn Cao Lôi Hoa.

- Không tệ, phản ứng cũng nhanh nhạy phết.

Cao Lôi Hoa nhún vai.

- Mẹ kiếp! Con mẹ người mới là heo!

Ba Thác Nhi sừng cồ.

- Heo chửi ai đấy?

Cao Lôi Hoa càng trêu tức tên này.

- Chửi người là heo!

Ba Thác Nhi chỉ vào Cao Lôi Hoa mắng to.

- Hắc hắc! Quả nhiên là heo.

Cao Lôi Hoa nhìn hai tên này cười hắc hắc.

- Người!

Ba Thác Nhi cũng lập tức ý thức được lời nói bậy bạ của mình.

- Bỏ đi, Ba Thác Nhi.

Cha Ba Thác Nhi thấy con mình rơi vào thế hạ phong, vỗ vai nói:

- Chúng ta là người bình thường, tội gì phải nói với người câm.

- Ba nói rất đúng.

Ba Thác Nhi đáp.

- Câm điếc?

Cao Lôi Hoa liền lạnh lùng nói với đôi cha con nhà này:

- Ta đã nói qua với các người rồi, nói nhiều tất có lúc lỗi, nhiều chuyện thì mất lười đó!

Dứt lời, cả người Cao Lôi Hoa đột nhiên biến mất khỏi chỗ.

Tới khi mọi người nhìn lại thì Cao Lôi Hoa đã xuất hiện đằng sau cha con Ba Thác Nhi rồi.

- Biết không? Ta rất ghét người nào làm nhục người thân của ta.

Cao Lôi Hoa khẽ nói phía sau hai cha con này:

- Mà các người lại không biết điều, dám nhục mạ thân nhân của ta. Đối với những kẻ đó, ta sẽ cho chúng phải trả giá đắt.

Ba Thác Nhi còn đang đực mặt như con gà bệnh thì chợt nghe giọng nói của Cao Lôi Hoa ở phía sau, cả hai tránh không được sững sốt!

“Tốc độ quá nhanh!” Trong lòng hai người đồng thời có nhận xét này.

- Các người rất may mắn.

Cao Lôi Hoa nói tiếp:

- Bởi vì các người có cơ hội trở thành những người đầu tiên được thử nghiệm ‘người điếc nhân tạo’.

- Thế có nghĩa là gì?

Ba Thác Nhi hoảng sợ hỏi.

- Không có gì cả.

Cao Lôì Hoa chọc khẽ ngón tay vào người hai cha con Ba Thác Nhi.

Hai cha con Ba Thác Nhi chỉ cảm thấy người tê rần một cái nhưng sau đó lại không thấy có thương tổn nào cả.

- Các người, hãy tự cảm nhận cái cảm giác không nói được đi.

Cao Lôì Hoa thu hồi ngón tay lại, lại biến mất phía sau cha con Ba Thác Nhi, nhোáng cái đã xuất hiện bên cạnh Nguyệt Nhị.

- Ba, ba làm cái gì với bọn họ thế?

Nguyệt Nhị nghi hoặc nhìn cha con Ba Thác Nhi, xem chừng hình như bọn họ cũng không có xảy ra chuyện gì cả.

- À, ba điểm ‘Á huyết’ của bọn họ.

Cao Lôì Hoa ôm lấy Kim Toa Nhi thân nhiên nói.

- Á huyết?

Nguyệt Nhị nghi ngờ nhìn lại cha con Ba Thác Nhi:

- Á huyết là cái gì vậy? Có tác dụng gì không ạ?

- Cứ xem tiếp rồi sẽ biết.

Cao Lôì Hoa cười híp mắt nhìn Ba Thác Nhi rồi nói.

Lúc này, cha con Ba Thác Nhi cẩn thận kiểm tra lại thân thể của mình, dường như cũng không phát hiện điều gì khác thường.

“Ba Thác Nhi, hình như ba không có việc gì cả?”

Cha Ba Thác Nhi muốn nói câu này, nhưng khi mở miệng ra thì lại kinh ngạc phát hiện ra mình không phát ra được âm thanh nào cả! Hắn lập tức thấy cấp bách, ra hiệu cho Ba Thác Nhi rồi múa tay chỉ chỗ vào miệng của mình.

Ba Thác Nhi thấy cha như vậy, đang muốn hỏi cha làm sao vậy? Nhưng khi mở miệng ra hắn cũng phát hiện ra mình cũng không nói được!

Tức thì cha con Ba Thác Nhi thi nhau vung tay múa chân, nhưng mãi mà không thấy có âm thanh nào nên cả hai đều quính đít cả lên.

- Ba, hai người bọn họ làm sao vậy?

Nguyệt Nhị, Nguyệt Sư và Saga nghi hoặc nhìn cha con Ba Thác Nhi múa may hỏi.

- À, ba đã tước đoạt quyền nói chuyện của bọn họ.

Cao Lôì Hoa cũng lười giải thích cho đám Nguyệt Nhị thế nào là Á huyết, nếu muốn giải thích thì sẽ phải đề cập tới các huyết vị liên quan rồi còn đủ các thứ khác nữa. Cho nên Cao Lôì Hoa liền nói là mình đã tước đoạt quyền nói chuyện của hai cha con nhà kia.

Lúc này, đột nhiên cha con Ba Thác Nhi cùng nghĩ tới Cao Lôì Hoa.

Nhất định là hắn, chắc chắn chỉ có hắn! Cha con Ba Thác Nhi đồng thời nhìn về Cao Lôì Hoa.

Tiếp đó cả hai chạy tới chỗ Cao Lôì Hoa, hai tay không ngừng chỉ vào Cao Lôì Hoa rồi lại chỉ vào miệng của mình.

- Đây! Ta bảo đây, hai kẻ cầm các người tránh xa ta một chút! Đừng có

lại gần ta!

Cao Lôi Hoa cười gian nói:

- Đừng nên xuất hiện trước mặt ta nữa, nếu không, ta không dám đảm bảo các người có bị thương hay là tử vong hay không đâu!

Ánh mắt cha con Ba Thác Nhi tràn đầy sự sợ hãi và oán hận! Cả hai nhìn trừng trừng Cao Lôi Hoa, nhưng rồi lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Lúc này, tất cả mọi người ở trong phòng đều chăm chú nhìn cha con Ba Thác Nhi, sau đó đều lén liếc nhìn Cao Lôi Hoa, không ngờ nam nhân khủng bố này lại vẫn bình ực người nhà giống như trước kia!

Đúng lúc này, một đạo sư mặc áo pháp sư từ cửa bước vào. Sau khi thấy cha con Ba Thác Nhi vung tay múa chân trước mặt Cao Lôi Hoa liền nói:

- Ba Thác Nhi, có chuyện gì xảy ra thế?

Nguyệt Nhị vừa trông thấy đạo sư này liền thì thầm bên tai Cao Lôi Hoa:

- Vị này là đạo sư chủ nhiệm của chúng con – A Mạt Đức, một ma đạo sư quang hệ bậc sáu, là một đạo sư rất tốt.

Cao Lôi Hoa liền đánh giá kỹ lại vị đạo sư trông khoảng ba mươi tuổi - A Mạt Đức này.

A Mạt Đức đi tới trước mặt cha con Ba Thác Nhi, cau mày quan sát lại cha con nhà này, xem chừng tình trạng hiện giờ như là không nói được. A Mạt Đức liền thò tay kiểm tra trên người bọn họ một chút.

- Thật kỳ lạ, chuyện này là thế nào vậy?

A Mạt Đức nghi hoặc nói, theo ánh mắt của cha con Ba Thác Nhi, A Mạt Đức nhìn về phía Cao Lôi Hoa:

- Xin hỏi, là anh đã làm cho cha con Ba Thác Nhi mất đi khả năng nói sao...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 110

Saga Chórm Yêu.

Thật kỳ lạ, chuyện này là thế nào vậy?

A Mạt Đức nghi hoặc nói, bản thân mình đã thử dùng ma pháp quang minh rồi mà cha con Ba Thác Nhi vẫn không xi nhê gì hết. Hơn nữa, trông qua thì cha con Ba Thác Nhi cũng đâu có bệnh tật gì đâu?

Nhìn theo cha con Ba Thác Nhi này, A Mạt Đức thấy đối tượng mà hai cha con này đang vung tay múa chân - Cao Lôì Hoa. Chẳng lẽ là nam nhân này làm? A Mạt Đức suy nghĩ một chút vẫn không tin, hắn liền đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa hỏi:

- Làm phiền tiên sinh, xin hỏi, có phải ngài làm cho cha con Ba Thác Nhi bị câm không?

Cao Lôì Hoa cười như không, nhìn A Mạt Đức nói:

- À, bởi vì có một số người có nói cũng không bằng câm luôn. Từ trong miệng bọn này chỉ toàn là lời độc ác, giống như rắn rết, cho nên ta để cho bọn này thử làm người câm một thời gian xem.

- Việc này... vị tiên sinh này, hình như ngài ra tay hơi quá đó.

A Mạt Đức nhú mày:

- Cho dù lời nói bọn họ có độc ác đến đâu đi nữa thì cũng không nên làm họ bị câm.

- Quá tay?

Cao Lôì Hoa híp mắt nhìn A Mạt Đức:

- Ha ha ha! Nếu nói ta mà quá tay thì bọn chúng đã là hai cái xác ở đây rồi.

Dứt lời, Cao Lôì Hoa khẽ liếc nhìn hai cha con Ba Thác Nhi. Sát khí chợt lóe trong ánh mắt Cao Lôì Hoa làm hai cha con nhà này rùng mình.

Một cái liếc mắt này của Cao Lôì Hoa làm hai cha con Ba Thác Nhi này có cảm giác như chuột bị mèo rình, làm cả người họ sồn cả da gà, dựng tóc gáy.

- Ủa? Có phải đạo sư A Mạt Đức không? Có chuyện gì xảy ra vậy?

Đúng lúc này, một giọng nói như yến vang lên ở cửa phòng học. Từ cửa phòng bước vào, cô gái nhìn thấy A Mạt Đức đang trong bộ dạng khó xử

liền lên tiếng hỏi.

Lôi Hoa và A Mạt Đức nghe thấy đều nhìn ra phía cửa phòng, một cô gái khoác áo choàng trắng đang chậm rãi bước vào.

- Ha ha, ra là Quang Minh Thánh nữ Bích Lệ Ti.

A Mạt Đức thấy vậy liền nói ngay:

- Thánh nữ điện hạ, cô cũng có thời gian rảnh rồi đến đây à? Ha ha.

- À, tôi sang đây tìm giáo chủ Ngô Thiên đại nhân.

Bích Lệ Ti cười nhẹ. (Còn nhớ rõ Ngô Thiên không? Giáo chủ Quang Minh Thần điện. Tình địch số ba của Cao Lôi Hoa)

- À, Hóa ra là thế, song thánh nữ điện hạ tới cũng đúng lúc!

A Mạt Đức cười nói.

Cao Lôi Hoa nhìn cô gái này, Quang Minh Thánh nữ sao? Không sai, cô gái này chính là người mà Cao Lôi Hoa gặp lúc từ trong Vong Linh cốc đi ra, cô gái áo trắng tại cửa hàng quần áo, Thánh nữ Quang Minh Thần điện - Bích Lệ Ti.

Nghe thấy tên Bích Lệ Ti, mấy người Tĩnh Tâm đều ngoáy đầu nhìn lại.

Thanh danh của Quang Minh Thánh nữ Bích Lệ Ti trong dân gian rất tốt, người dân ở đế quốc Quang Minh cũng rất tôn sùng Bích Lệ Ti. Cho nên mấy người Tĩnh Tâm cũng rất hiếu kỳ, muốn xem thử Quang Minh Thánh nữ vạn người đều kính có diện mạo ra sao.

A Mạt Đức bước tới đón Bích Lệ Ti vừa nói:

- Thánh nữ điện hạ à, cô đến đúng lúc quá. Nhanh qua xem hai người kia bị gì.

- Ô! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Bích Lệ Ti đi về phía Cao Lôi Hoa, lúc bước chân vào cửa, nàng đã nhìn thấy mái tóc bạch kim của Cao Lôi Hoa đầu tiên. Hắn cũng ở đây sao? Bích Lệ Ti nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa. Dù sao thì nam nhân ở cửa hàng này cũng gây ra nhiều cảm xúc cho nàng, không biết vì sao, mỗi khi nàng nhìn thấy nam nhân tóc bạc này luôn cảm thấy áp lực đè nặng.

- Là như này, đây là cha con nhà Ba Thác Nhi. Hai cha con bọn họ bỗng nhiên không nói được.

A Mạt Đức chỉ vào cha con Ba Thác Nhi, nhưng cũng không nói rõ ra ai đã làm hai cha con Ba Thác Nhi thành người câm.

- Tôi đến xem đã.

Thánh nữ Bích Lệ Ti đi tới bên cạnh cha con Ba Thác Nhi, sau đó nói với bọn họ:

- Trước tiên, các người ngồi xuống đã, rồi ta xem cho các người.

Lo lắng cho tiếng nói của chính mình, cha con Ba Thác Nhi cùng nhau ngồi xuống. Quang Minh ma pháp của Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti khá nổi tiếng, tuy nàng chỉ là một Quang Minh ma pháp sư bậc năm hoàng kim, nhưng trên phương diện ma pháp trị liệu thì nàng lại có một phong cách

riêng.

Bích Lệ Ti khẽ duỗi bàn tay nhỏ nhắn tới trước mặt hai cha con Ba Thác Nhi, sau đó nhắm hai mắt lại.

Cùng với tiếng ngâm xướng lúc trầm lúc bổng của nàng, một luồng ánh sáng thuần khiết từ tay nàng lan tỏa ra vây quanh cả người nàng lại, ngay sau đó, ánh sáng này dần dần đi vào cơ thể Ba Thác Nhi.

Ánh sáng thuần khiết tỏa ra xung quang phối hợp với khuôn mặt thần thánh, cùng với tiếng ngâm thánh thót của nàng, làm cho người ta cảm thấy nàng như một thiên sứ thánh thiện xinh đẹp, sự thánh thiện không thể bị xâm phạm...

Nhìn Bích Lệ Ti thánh thiện rực rỡ trước mặt, đồng tử màu đen của Saga mở hết cỡ.

Lẳng lẳng nhìn vòng ánh sáng bao quanh Bích Lệ Ti, Saga cảm thấy bên trong vầng sáng đó, nàng thật là xinh đẹp mỹ lệ và không thể xâm phạm được! Saga nhìn chăm chăm Bích Lệ Ti với thần thái kỳ lạ. Ánh sáng thuần khiết trong tay nàng khiến Saga có cảm giác thân thiết.

Bích Lệ Ti mỹ lệ đã mang lại nhiều cảm xúc cho Saga, thiện lương, quen thuộc, thánh thiện, gần gũi....

- Làm sao vậy Saga?

Cao Lôì Hoa ở bên cạnh nhanh chóng phát hiện tình trạng dị thường của Saga. Ánh mắt của Saga lộ ra thần thái mà Cao Lôì Hoa chưa từng thấy qua. Lúc bình thường thì Saga luôn có vẻ lạnh lùng, vậy mà bây giờ thì ôn nhu làm sao. À, nói thô một chút thì có lẽ Saga đang “động dục”.

Dõi theo ánh mắt của Saga, Cao Lôì Hoa thấy chính là hình ảnh của Bích Lệ Ti - Thánh nữ đang được ánh sáng bao quanh.

Khóe miệng Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười mỉm!

- Ba à.

Hai mắt Saga vẫn dán chặt vào Bích Lệ Ti đang được thánh quang bao quanh:

- Ba à, con nghĩ, con thích cô ấy.

- Khụ khụ!

Cao Lôì Hoa ho nhẹ hai tiếng, sự thẳng thắn của Saga làm Cao Lôì Hoa không thể tiếp thu ngay được. Người ta nói rằng người mà lạnh lùng như băng thì một khi bùng cháy sẽ không thể cản được! Ẩn dưới một Saga lạnh lùng chính là một ngọn núi lửa hùng vĩ.

- Con xác định cảm tình của con không phải là thích bình thường chứ?

Cao Lôì Hoa khẽ hỏi, tuy đáng vẻ hiện giờ của Saga có thể thấy nó không đơn thuần là thích bình thường, nhưng Cao Lôì Hoa vẫn muốn hỏi để xác định rõ ràng.

- Đương nhiên rồi ba ạ.

Hai mắt Saga vẫn không dời khỏi Bích Lệ Ti:

- Con lấy danh nghĩa Sáng Thế Thần để thề, con rất thích nàng. Giống như cái cảm giác ba từng nói cho chúng con khi đôi lứa yêu nhau, hiện tại con cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, con rất muốn được nhìn thấy cô ấy.

Cao Lôi Hoa gật đầu, tuy bây giờ Saga mới mười bốn tuổi, nhưng tuổi mười bốn cũng là tuổi thiếu niên “chớm yêu” rồi! Tâm tình sơ khai này của Saga có thể nói là dính phải tiếng sét ái tình rồi. Mười bốn tuổi không lớn quá, không nhỏ quá, đúng là thời kì “Vừa gặp đã yêu”.

Chỉ có điều, bây giờ Saga mới mười bốn tuổi có tính là yêu sớm quá không? Cao Lôi Hoa trầm nghĩ trong lòng... ... (Dịch giả: Mình 21 tuổi mới biết tiếng sét ái tình) ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 111

Tòa Án Quang Minh.

Nếu thích thì hãy làm cái gì đó đi.

Cao Lôì Hoa nói với Saga:

- Nếu cứ thẳm thẳm nhớ nằg thì sẽ chẳng có hiệu quả gì đầu. Một khi đã thích thì phải hành động luôn.

- Vâng!

Saga ngoan ngoãn gậ đầu:

- Nhưng mà, ba ời, con cần phải làm gì?

- Hề hề, chờ tí ba sẽ giúp con có cơ hội làm quen với nằg ta.

Cao Lôì Hoa mỉm cười xấu xa:

- Muốn theo đầu cô nằg, thì đầu tiên là cần phải kết thân với cô nằg cái đã.

- Vâng!

Saga gậ như bỏ củi.

Cao Lôì Hoa đắc ý cười cười, nói thật, chuyện Saga có cảm tình với Quang Minh Thánh nữ thì Cao Lôì Hoa cũng chẳng giúp được gì ngoài việc duy nhất là tạo cơ hội để Saga làm quen với cô nằg thánh nữ xinh đẹp này. Còn về phần sau đó, thánh nữ có yêu Saga được hay không thì còn phải xem vận may của nó thế nào đã. Tóm lại là không thể bảo Cao Lôì Hoa cưỡng ép thánh nữ lại đây rồi uy hiếp nằg ta yêu Saga được.

Nguyệt Nhị và Tĩnh Tâm đứng cạnh nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa và Saga. Tiếng nói chuyện giữa Cao Lôì Hoa và Saga rất nhỏ, Tĩnh Tâm lẫn Nguyệt Nhị không nghe rõ được là hai người đang nói cái gì, nhưng điệu cười vừa rồi của Cao Lôì Hoa lại khiến cho Nguyệt Nhị và Tĩnh Tâm chú ý đến hẳn.

- Ba ba, trông ba gian quá.

Nguyệt Nhị khẽ nói với Cao Lôì Hoa.

- Thế á? Không phải thế chứ?

Cao Lôì Hoa gãi gãi đầu cười ha hả. Sau đó nhìn Bích Lệ Ti, Cao Lôì Hoa cá rằng nằg này không chữa trị được cha con Ba Thác Nhị, hắc hắc! Nếu quang minh ma pháp trị liệu mà có thể giải được người bị điểm Á huyết

thì Cao Lôì Hoa đã chẳ thềm nói làm gì. Nhưng mà không chữa trị được rốt cuộc lại vẫn phải mình ra tay mới xong.

Ban đầu Cao Lôì Hoa định để cho hai cha con này vĩnh viễn câm điếc luôn. Nhưng hiện tại, xem ra là vì hạnh phúc cả đời của con mình chắc tạm thời phải thả cho hai cha con tên này một con đường sống vậy.

Thánh nữ Bích Lệ Ti dùng hắc ma pháp trị liệu cao cấp cho Ba Thác Nhi vì lúc nãy tiến vào nàng thấy A Mạt Đức chữa trị cho cha con Ba Thác Nhi kia không thành công. Cho nên vừa ra tay nàng đã dùng ngay ma pháp trị liệu bậc cao, nàng cũng không cho rằng nếu mình dùng ma pháp bậc thấp lại có thể trị được chứng bệnh mà A Mạt Đức không trị được.

Bạch quang nhạt dần, sau khi thi triển ma pháp xong Bích Lệ Ti thở hắt một hơi:

- Thế nào? Liệu có được không?

Nàng hỏi.

Ba Thác Nhi há mồm, định nói gì đó, nhưng gào tới mức mặt đỏ bừng lên mà vẫn giống như cũ, không phát ra được một chút âm thanh nào.

- Tại sao lại có thể như thế được chứ?

Bích Lệ Ti nhìn Ba Thác Nhi với ánh mắt không thể tin nổi. Ma pháp trị liệu cao cấp vậy mà lại không có tí tác dụng nào?

- Đúng rồi, đạo sư A Mạt Đức.

Bích Lệ Ti suy nghĩ một lúc rồi quay lại hỏi A Mạt Đức:

- Tôi muốn biết tại sao bỗng nhiên bọn họ lại biến thành người câm?

- Biến thành người câm à?

A Mạt Đức cười khỏ, rồi quay sang nhìn Cao Lôì Hoa đứng bên cạnh.

- A? Là ngài làm sao?

Bích Lệ Ti nhìn Cao Lôì Hoa khẽ cười, rồi nói:

- Vị tiên sinh này, chúng ta lại gặp nhau rồi.

- À.

Cao Lôì Hoa cười khẽ:

- Đúng thế. Không ngờ chúng ta lại gặp lại nhau nhanh như vậy.

- Ba, hai người quen biết nhau sao?

Saga đứng cạnh khẽ hỏi.

- À, cũng chưa đến mức là quen biết, chỉ là từng gặp qua một lần thôi.

Cao Lôì Hoa cười cười đáp, rồi sau đó vỗ vỗ vai Saga và nói với Bích Lệ Ti:

- Tiểu thư Bích Lệ Ti, để tôi giới thiệu với cô, đây là Saga, nó muốn làm quen với cô.

- Hả? À, xin chào, ta là Bích Lệ Ti.

Bích Lệ Ti đầu tiên thì sửng sốt, nàng không ngờ Cao Lôì Hoa đột nhiên lại lôi một người ra nói thẳng là muốn làm quen với mình, cho nên nhất thời nàng không kịp phản ứng. Tuy nhiên nàng vẫn đưa tay về phía Saga.

Saga cũng sững sốt, nó cũng không ngờ cơ hội “làm quen” mà Cao Lôi Hoa vừa nói đến lại là như thế này.

Cũng may, Saga phản ứng cũng nhanh nhạy, vội vàng đáp:

- Tôi tên là Saga! Rất vui được quen biết với cô, tiểu thư Bích Lệ Ti.

Saga nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng.

Nhìn thần sắc Saga, Bích Lệ Ti khẽ mỉm cười.

- Phải rồi, tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Bích Lệ Ti nhìn Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nói:

- Xin ngài hãy khôi phục khả năng nói của cha con Ba Thác Nhi này được không? Dù sao hiện giờ cuộc họp phụ huynh sắp bắt đầu, nếu bọn họ không thể nói được thì không hay cho lắm. Nếu bọn họ làm sai cái gì thì xin ngài đại nhân đại lượng tha thứ cho họ lần này đi.

Cha con Ba Thác Nhi ở bên cạnh nghe thấy thánh nữ thay họ cầu tình, vội vàng nhìn Cao Lôi Hoa với ánh mắt mong chờ.

- Được rồi, lần này tôi nể mặt cô vậy.

Cao Lôi Hoa nhún vai đi tới cạnh cha con Ba Thác Nhi, sau đó vỗ nhẹ vào người họ. Khẽ truyền chút ít Lôi thần lực vào giải khai á huyết cho hai tên này.

Cha con Ba Thác Nhi lại một lần nữa lại cảm thấy toàn thân tê rần, sau đó căng thẳng nhìn Cao Lôi Hoa.

- Tôi, tôi có thể nói chuyện chưa?

Ba Thác Nhi kích động xem lại bản thân mình.

- Sau này hãy nhớ kỹ, nói nhiều thì dễ mất lưỡi lắm.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, rồi quay lại vỗ vỗ vào người Saga,, ý bảo tất cả sự tình còn lại đều giao cho nó. Kéo Saga tới nói chuyện với Quang Minh Thánh nữ rồi, phần còn lại là dựa vào bản thân Saga thôi.

Lúc này, trong nhà Tĩnh Tâm.

Vong Linh Đại trưởng lão nhẹ nhàng đặt tiểu công chúa đang hôn mê lên trên chiếc giường nhỏ. Theo như lời Cao Lôi Hoa thì tiểu công chúa còn phải hơn ba ngày nữa mới có thể tỉnh lại được.

Lúc này trong nhà chỉ còn lại có hai người đại trưởng lão và tiểu công chúa, à, còn có cả Slime hoàng kim đáng yêu kia nữa.

Tra Lý vì muốn nhanh chóng tìm hiểu với thế giới con người sau hàng ngàn năm, nên hiện giờ đã ngao du khắp nơi trong đế quốc rồi. Cao Lôi Hoa đưa Tĩnh Tâm và bọn nhỏ đi họp phụ huynh, sở dĩ không mang Slime đi cùng là vì sau khi nó tiến giai còn chưa tiêu hóa hết năng lượng cuồng bạo kia. Nên bây giờ để nó ở nhà ngủ.

- Đúng là Quang Minh đế đô, chỗ nào cũng thấy khí tức làm cho người ta thật khó chịu.

Vong Linh Đại trưởng lão khẽ thở dài. Từ sau khi đến Quang Minh đế đô,

Quang Minh ma lực sung túc ở đây khiến Đại trưởng lão cảm thấy khá là bức bối. Đặc biệt, ở trong Quang Minh đế đô lại có một vài khí tức lúc ẩn lúc hiện không thua kém gì bản thân lão, càng làm cho Đại trưởng lão cảm thấy cực kỳ bức bối.

Nếu không phải là vì cần chăm nom Bảo Bảo thì có khi Đại trưởng lão đã liều mạng đi tìm mấy kẻ có Quang Minh năng lượng khiến mình bức bối kia rồi, hoặc là tránh xa mấy cỗ khí tức quang minh khiến lão đau đầu này. Dù thế nào thì Đại trưởng lão cũng không thích khí tức quang minh xuất hiện trong phạm vi hoạt động của mình.

- Ôi, cả nhà Cao Lôi Hoa đi lâu thế nhỉ.

Đại trưởng lão ngóng ra bên ngoài khẽ than.

Đột nhiên, lão cảm thấy có vài cỗ Quang Minh lực lượng cường đại đang tiến về hướng này!

- Ai?

Vong Linh Đại trưởng lão quát nhỏ, đồng thời, trong chớp mắt một cây cốt trượng trắng bệch xuất hiện trong tay lão. Mặc dù đang ở nơi có Quang Minh lực lượng dày đặc sẽ khiến cho Vong Linh Đại trưởng lão không thể huy động được toàn bộ thực lực, nhưng dầu vậy, lão vẫn là thánh cấp. Thực lực thánh cấp cũng không đến nỗi bị chủ nhân của mấy đạo Quang Minh khí tức này làm cho tổn thương.

- Hừ! Vùng đất do Quang Minh thần chiếu cố không cho phép có một tia hắc ám!

Mấy bóng người mang khôi giáp đặc thù hiện ra trong đại viện nhà Tĩnh Tâm. Bọn họ đang mặc trên người chính là “Khôi giáp chúc phúc” của Quang Minh Thần Điện. Đây là loại khôi giáp đã trải qua lễ rửa tội của lực lượng quang minh, có tác dụng phòng ngự lực lượng hắc ám cực kỳ tốt.

- Tòa án Quang Minh, tổ mười hai, tiểu đội Quang Minh kỵ sĩ, phụng mệnh giáo hoàng tới quét sạch linh hồn hắc ám này...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 112

Sự Dũng Mạnh Của Vong Linh Đại Trưởng Lão.

Một, hai, ba...sáu, bảy. À, chỉ có bảy người mà thôi.

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn vào bảy kỵ sĩ mặc ‘áo giáp chúc phúc’ đứng ở trong sân. Căn cứ vào khí tức của bọn họ, Vong Linh Đại trưởng lão cho rằng bảy tên này đều là Quang Minh kỵ sĩ bậc sáu, so với thánh cấp bậc bảy thì vẫn còn kém xa. Quang Minh thần điện không hổ là tôn giáo lớn nhất của nhân loại! Cường giả bậc sáu cũng có thể coi là nhân tài đứng đầu trên đại lục rồi. Thế mà bọn họ lại có thể điều động ngay lập tức được bảy người, quả là một thể lực hùng mạnh!

Tuy nhiên sự chênh lệch giữa thánh cấp với bậc sáu không phải là dựa vào nhân số mà bỏ khuyết được. Đại trưởng lão cười ha hả, hắc khí từ cốt trượng bên tay phải trở nên đậm đặc. Điều quan trọng nhất là Vong Linh Đại trưởng lão lại là một vong linh đại pháp sư. Đối với một vong linh đại pháp sư thì nhân số từ trước tới nay chưa bao giờ là vấn đề đáng để lão phải lăn tăn.

Lấy nhiều khi ít là truyền thống quang vinh của các vong linh pháp sư. Vong linh pháp sư rất ưa thích chiến thuật biến người!

Đại trưởng lão quát to một tiếng rồi phát động ‘Phiêu vũ thuật’ bay phát phối trong sân. Đi kèm với đó là ánh sáng âm u tỏa ra từ cây cốt trượng đen sẫm.

- Chỉ có bảy móng thôi à?

Vong Linh Đại trưởng lão nhe hàm răng sáng bóng trắng bóc với bảy tên Quang Minh kỵ sĩ này,:

- Chỉ bảy tên các ngươi thôi mà muốn tinh lọc linh hồn của ta cơ sao? Khắc khắc ~~

- Chỉ cần bảy người chúng ta là đủ đối phó với một lão già nhà ngươi rồi. Bày trận!

Bảy Quang Minh kỵ sĩ hét lớn một tiếng, rồi kết hợp thành một trận pháp kỳ quái. Trận vừa bày xong, khí thế của cả bảy tên lập tức tăng vọt.

Nhìn Quang Minh đại trận của bảy tên này, ánh mắt Đại trưởng lão chợt lấp lánh:

- Không tệ, ít ra cũng phải như vậy chứ.

Sau khi bảy người lập trận, đấu khí trên người họ không ngờ lại có thể đạt đến trình độ hài hòa, đồng nhất. Cứ như vậy, bởi vì tần suất đấu khí giống nhau, lại hành động đồng loạt nên uy lực đấu khí lập tức tăng lên vài cấp bậc.

- Có điều các ngươi có bảy người nên ta cũng phải tìm vài tay trợ thủ cho đủ đôi, đủ cặp chứ nhỉ.

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả, tay phải vung cốt trượng lên, miệng thì niệm đôn dập một loạt chú văn:

- Triệu hồi người bạn thân thiết nhất của ta Cát Mỗ – ‘Cốt long chiêu hoán’!

Lời chú văn vừa dứt, một động tối đen, trống rỗng hiện ra trên đầu bảy tên Quang Minh kỵ sĩ, không ngừng phát tán ra những luồng khí tử vong hùng mạnh.

- Không ổn rồi, hắn ta là vong linh ma pháp sư, không phải là hắc ám ma pháp sư!

Bảy thánh kỵ sĩ kinh hô:

- Thông tin nhầm lẫn rồi, là vong linh pháp sư. Hắn muốn chiêu gọi vong linh. Mau, dùng đấu khí phá tan hắc động kia mau!

- Rõ, lên nào!

Bảy tên thánh kỵ sĩ đồng thanh quát lên. Bảy luồng đấu khí khiết bạch bắn thẳng vào phía ngoài hắc động bên trên, ở giữa không trung, bảy luồng đấu khí hợp thành một. Đấu khí khiết bạch sau khi hợp nhất còn thấp thoáng phát ra hào quang của bậc “thánh đấu khí”!

Bảy đạo đấu khí này sau khi hợp nhất có thể đạt đến mức như “Kiếm Thánh” sử dụng “thánh đấu khí” luôn.

- Quả nhiên là cũng có lợi hại! Không tồi, không tệ đâu!

Đại trưởng lão khằng khắc cười âm hiểm:

- Tuy nhiên, như vậy mà nghĩ rằng ngăn trở được ta triệu hoán hay sao? Thật quá coi thường ta mà.

Vong Linh Đại trưởng lão lại vung cốt trượng trong tay phải lên, lập tức hắc động trong không trung nhanh chóng mở rộng.

“Grào~~” một tiếng gầm của rồng vang lên từ trong hắc động.

Ngay sau đó, một cái xương đầu cự long trắng ớn ló ra khỏi hắc động, một cỗ long uy (uy thế, uy áp của rồng) kinh thiên hải địa đè xuống bên dưới. Tuy rằng là Vong Linh cốt long, nhưng long uy của cự long cũng không hề mất sau khi tử vong.

“Ầm” một tiếng. Đúng lúc này, quang minh đấu khí của bảy tên Quang Minh kỵ sĩ kia chém mạnh xuống xương sọ của cự long.

“Rống” – Cốt long trong hắc động lại phát ra một đạo long tức. Trong long tức còn ẩn chứa cả cảm giác phẫn nộ. Nó còn chưa kịp chui ra khỏi hắc

động mà đã bị ‘cẩn trọng’ rồi. Tuy rằng đầu khí này có thể coi như thánh đầu khí sơ cấp, nhưng không đủ gài ngựa cho nó, thậm chí còn không lưu lại được tí vết tích gì trên cái đầu lâu ‘xinh đẹp’ của nó. Nhưng mà đây lại là sự đả kích trắng trợn đối với nó rồi.

“Rống!” Cột long giận dữ gầm lên một tiếng. Toàn bộ thân thể lập tức đã vùng ra khỏi hắc động. Thân mình dài hơn hai mươi thước xoay vòng trên không trung, hồng quang lập lòe sâu trong hốc mắt trống rỗng, nhìn chăm chăm vào bảy tên bò sát bên dưới.

- Trời đất ơi, là Vong Linh cột long!

Bảy tên Quang Minh kỵ sĩ nuốt nước miếng. Thông tin gửi lên sai lầm nghiêm trọng. Mẹ nó chứ, lần này không biết có còn mạng mà bò về được hay không nữa.

- Ha ha! Cát Mỗ, cuối cùng ngươi cũng chịu tòi ra đây rồi.

Nhìn cột long trên không trung, Vong Linh Đại trưởng lão cười lớn một tiếng, tay phải lại vung pháp trượng lên, một đạo hắc vụ màu đen bay về phía cột long.

Vong linh ma pháp phụ trợ cao cấp – Vong linh chi vụ (sương mù vong linh). Vong linh chi vụ có thể tăng cường tốc độ, thể chất và tùy từng thời điểm có thể bổ sung được năng lượng tiêu hao cho vong linh. Nhưng ‘Vong linh chi vụ’ lại là loại ma pháp trí mạng đáng sợ đối với nhân loại. Những người đụng chạm đến ‘Vong linh chi vụ’ đều sẽ bị trúng lời nguyền rửa đờ đẫn, trúng kịch độc, già yếu...

Vong linh chi vụ nhanh chóng bao vây toàn bộ thân thể của Vong Linh cột long. Điều này cũng chứng tỏ thực lực hùng mạnh của Vong Linh Đại trưởng lão. Cột long dài hơn hai mươi thước thể mà cũng lại bị đám ‘Vong linh chi vụ’ bao bọc hoàn toàn.

Sau khi được ‘Vong linh chi vụ’ bao quanh, Vong Linh cột long cứ như được tiêm thuốc kích thích. Ngâm dài một tiếng thể hiện sinh khí dồi dào.

- Cát Mỗ, để cho cái đám đui mù này biết tí lợi hại của ngươi đi.

Vong Linh Đại trưởng lão chỉ chỉ vào bảy tên Quang Minh kỵ sĩ đang đứng trên mặt đất.

“Rống!” Vong Linh cột long gầm một tiếng, rồi lao thẳng xuống bảy tên đứng dưới. Đối với bảy tên bò sát dám chém mình này, cột long muốn lấy máu tươi của chúng để tẩy sạch sự vũ nhục vừa rồi của nó.

- Đừng nên cố chống chọi. Tránh khí thế của nó trước đã.

Nhìn theo cột long giáng thẳng từ trên trời xuống, đầu lĩnh của bảy tên kỵ sĩ hô to một tiếng rồi nhảy sang một bên, tránh né đòn tấn công đầu tiên của Vong Linh cột long.

- Ha ha, để cho các ngươi tránh né dễ dàng như thế thì ta đây còn mặt mũi gì không?

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả, vung trượng lên:

- Cốt thủ (cánh tay bằng xương)!

Bụp bụp vài tiếng, liên tiếp những chiếc cốt thủ từ dưới mặt đất chui lên tiếp tóm chặt lấy cẳng chân bảy tên Quang Minh kỵ sĩ. Bảy tên này đang nhảy né thì bỗng cảm thấy chân níu chặt, ngó xuống thì phát hiện ra là chân mình đã bị hai cốt thủ bám chặt rồi.

- Tên vong linh pháp sư chết tiệt!

Bảy tên Quang Minh kỵ sĩ cùng lúc rống lên.

- Chém những cốt thủ này đi. Mau chém đi!

Tên thủ lĩnh trong số Quang Minh kỵ sĩ hét to.

Lập tức sáu gã kỵ sĩ vội vàng chém thẳng xuống những cái cốt thủ trên mặt đất.

Nhưng “keng” một tiếng, kiếm và cốt thủ chạm vào nhau không ngờ lại phát ra tiếng giòn tan như kim loại va chạm mạnh. Một lực phản chấn chạy dọc trở lại theo thân kiếm. Còn cốt thủ thì lại chả sút mẻ gì cả.

- Làm sao lại thế này được? Cốt thủ chỉ là ma pháp bậc thấp trong Vong Linh ma pháp. Tại sao lại có thể như vậy chứ?

Bảy tên kỵ sĩ đều kinh ngạc nhìn cốt thủ đang nắm chân mình.

Cốt thủ, chính là Vong Linh ma pháp bậc thấp. Đối với Quang Minh kỵ sĩ mà nói, chỉ dùng chút sức là có thể nhẹ nhàng thoát được ngay. Trong các cuộc chiến với vong linh pháp sư trước kia, cốt thủ cơ bản là không chịu được một giẫm nhẹ nhàng của họ.

Nhưng hiện giờ, cốt thủ đang nắm giữ chân bọn họ thì cứng rắn như thép. Kiếm trong tay họ cũng không phải là vật tầm thường, thế mà không ngờ lại không thể làm cho cốt thủ có mấy may thương tổn gì.

- Ha ha! Lịch sử đã sang trang mới. Chẳng lẽ vong linh ma pháp lại không thể cải thiện sao?

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn bảy tên kỵ sĩ Quang Minh phá lên cười. Một chiêu cốt thủ này đã trải qua cải tiến của Đại trưởng lão bậc thánh cấp thành “cốt thủ tiến hóa bản”. Do đó, mức độ cứng rắn còn hơn cả kim loại bình thường nữa.

Bị cốt thủ này giữ chặt, nhất thời bảy tên Quang Minh kỵ sĩ cũng không thoát thân ra được.

Lúc này, trên bầu trời cốt long đã cách đầu bọn họ chỉ chừng mười thước. Long trảo của nó đã lù lù hiện rõ ràng, ‘vong linh chi vụ’ trên long trảo lại kích thích thần kinh của cả bảy kỵ sĩ.

- Không có cách nào khác nữa rồi. Đành liều mạng thôi! Sử dụng mật kỹ cuối cùng!

Tên thủ lĩnh của đám Quang Minh kỵ sĩ rống lớn một tiếng. Tin tức tình báo đã sai lầm quá nghiêm trọng. Vốn dĩ cứ tưởng rằng đây chỉ là một cường giả hắc ám hệ. Phải biết rằng hắc ám hệ trải qua sự chèn ép lâu dài của Quang Minh thần điện đã không còn hùng mạnh gì nữa rồi.

Bảy người bọn họ chỉ cho rằng vong linh trưởng lão giỏi lắm là đạt đến thực lực bậc sáu thôi. Nhưng mà tình hình hiện giờ thì cho thấy, tuy vị vong linh pháp sư trước mặt đây không có triển khai đôi cánh nguyên tố, nhưng căn cứ vào việc lão thoải mái nhẹ nhàng gọi vong linh “cốt long” siêu cấp đến thì chứng tỏ lão chắc chắn là một vong linh pháp sư bậc bảy ‘thánh’ cấp. Lúc này, hy vọng duy nhất của bọn họ cũng chỉ còn mật kỹ cuối cùng nữa thôi.

- Liều mạng! Mật kỹ -- Hợp thể!

Bảy tên Quang Minh kỵ sĩ đồng thanh hô lên, khí thế bi tráng cứ như liệt sĩ cách mạng vậy...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 113

Đề Khô Lâu Kết Thúc Sinh Mệnh Của Người.

Bảy người bọn họ chỉ cho rằng vong linh trưởng lão giỏi lắm là đạt đến thực lực bậc sáu thôi. Nhưng mà tình hình hiện giờ thì cho thấy, tuy vị vong linh pháp sư trước mặt đây không có triển khai đôi cánh nguyên tố, nhưng căn cứ vào việc lão thoải mái nhẹ nhàng gọi vong linh “cốt long” siêu cấp đến thì chứng tỏ lão chắc chắn là một vong linh pháp sư bậc bảy ‘thánh’ cấp. Lúc này, hy vọng duy nhất của bọn họ cũng chỉ còn mật kỹ cuối cùng nữa thôi. Đối mặt với cường giả bậc bảy, cho dù là chạy trốn cũng không có khả năng. Trừ phi lão chịu buông tha người chứ nếu không thì bằng vào thực lực của vài tên kỵ sĩ như bọn họ thì tuyệt đối không thể thoát khỏi tay cốt long và vong linh pháp sư.

- Liều mạng! Mật kỹ -- Hợp thể!

Bảy tên Quang Minh kỵ sĩ hô hoán, khí thế bi tráng cứ như liệt sĩ cách mạng vì tổ quốc vậy. Hợp thể là kỹ năng đặc biệt dành cho kỵ sĩ của tòa án Quang Minh. Chỉ cần trong một thời gian ngắn ngủi là có thể chuyển dời toàn bộ năng lượng của sáu người dồn vào một người. Sau đó, kẻ cầm đầu này có thể tạm thời đạt được sức mạnh gấp đến bảy lần thực lực của mình.

Điều kiện sử dụng ‘Hợp thể’ khá khe khắt, đầu tiên là bảy người tham gia đều phải có đấu khí cùng một thuộc tính. Điều này thì cũng không khó vì mọi người trong Quang Minh thần điện đều tu luyện quang minh đấu khí cả. Nhưng cái khó ở đây chính là năng lượng đấu khí của cả bảy người này phải tương đương với nhau. Nói cách khác có nghĩa là bảy người này không chỉ là sử dụng đấu khí có thuộc tính giống nhau, mà hơn nữa là năng lượng đấu khí cũng phải giống nhau. Thực lực của bảy người phải hoàn toàn tương xứng.

Hơn nữa, sự phối hợp giữa bảy người cũng đòi hỏi phải có độ ăn ý cao. Một khi đã hợp thể, chỉ cần một người sơ sẩy là cả bảy người đều đến ra mắt Quang Minh thần vĩ đại luôn.

Vong Linh Đại trưởng lão hứng thú nhìn bảy tên Quang Minh kỵ sĩ đang chật vật với ‘vong linh cốt thủ cường hóa’ của lão. Xem ra bọn họ chỉ giữ được một tay nữa thôi. Điều này khiến Vong Linh Đại trưởng lão có phần

hơi sốt ruột.

Lúc này Vong Linh cốt long đã dừng lại ở trên đỉnh đầu của bảy tên kỵ sĩ. Long trảo đang hung ác chụp về phía bọn họ rồi.

Quá mạnh. Thủ lĩnh của bảy tên kỵ sĩ hét to:

- Hợp!

Ngay sau đó, sáu gã kỵ sĩ phía sau lưng hắn cũng đồng loạt quát một tiếng “Hợp!”. Sau tiếng hét, trừ tên kỵ sĩ đứng đầu kia ra thì sáu tên còn lại như quả bóng bị xì hơi, mềm nhũn ngã vật ra đất. Đây cũng là một trong các lý do mà bảy kỵ sĩ không đến lúc nguy cấp thì không sử dụng đến phương pháp hợp thể này. Một khi đã sử dụng đến ‘Hợp thể’ thì hoặc là đối phương chết, hoặc là bọn họ chết. Hơn nữa, nếu đã dùng thì ngay cả đến cơ hội chạy trốn của bọn họ cũng đều không có. Chẳng qua, trước mặt vong linh pháp sư thánh cấp thì bọn họ vốn không thể chạy thoát được.

Hợp thể là giải pháp sau cùng của kỵ sĩ trong Quang Minh tòa án. Ngoại trừ những khó khăn của yêu cầu hợp thể ra thì rất có thể còn bị thương trầm trọng. Mỗi một lần hợp thể đều là lấy sinh mệnh của người sử dụng ra để làm động lực duy trì. Mỗi một lần sử dụng, bảy người tham gia đều phải trả giá, mỗi người mất ba năm sinh mệnh.

Hơn nữa, thời gian mỗi lần hợp thể là ba mươi phút. Nếu vượt quá thì mỗi một giờ sẽ tương ứng với một năm sinh mệnh.

- Yahhhhh!

Sau khi tiếp nhận sức mạnh hùng hậu mà ‘Hợp thể’ mang lại, thủ lĩnh của bảy tên kỵ sĩ hét lớn. Thực lực tăng gấp bảy lần so ban đầu khiến hắn giống như vừa được uống Viagra – vô cùng uy mãnh. Hét xong một tiếng, hắn giờ cao thanh đại kiếm ngăn cản long trảo của Vong Linh cốt long.

“Bùng!” Một kiếm này miễn cưỡng ngăn cản được một kích giáng từ trên trời xuống của cốt long.

- Ủa? Hợp thể à? Chiêu này cũng không tồi nhỉ!

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả. Tuy rằng thực lực cá nhân của từng tên trong bảy kỵ sĩ này cũng thường thôi, nhưng sau khi liên hợp lại có thể khiến cho người ta thật sự kinh hãi. Sức mạnh của bảy người bậc sáu đều dồn vào cho tên kỵ sĩ thủ lĩnh kia, khiến cho thực lực của hắn tạm thời không thua gì cấp bảy. Nhìn hắn đã kiên cường chống đỡ được một trảo của Vong Linh cốt long thì có thể thấy được rằng sau khi hợp thể bọn họ đã tiệm cận tới thánh cấp. Còn nếu xét về đấu khí, thì có lẽ là đã đạt đến mức thánh cấp rồi.

Nhưng cho dù là hắn có thực lực không thua gì bậc bảy đi chăng nữa thì Đại trưởng lão cộng với Vong Linh cốt long cũng đều là thánh cấp cả.

Nhìn tên kỵ sĩ cứ như vừa được tiếp doping, Vong Linh Đại trưởng lão cười khinh, xem ra hợp thể này đúng là có chút khá khẩm.

Tuy nhiên, nếu đã nói như thế, thì trò chơi lần này nên chấm dứt thôi.

Đại trưởng lão giờ cao cốt trượng:

- Với danh nghĩa của ta – Cát Mỗ, chiêu gọi quang hoàn hắc ám (vòng sáng hắc ám)!

“Bùng” một tiếng, cốt trượng trong tay đại trưởng lão sáng dần lên, tiếp theo đó, một vòng ánh sáng màu đen xuất hiện trên thân Vong Linh cốt long.

Có được sự trợ giúp của ‘quang hoàn hắc ám’, Vong Linh cốt long cũng giống như được ‘ngâm sâm’. Vung cự trào lên hung hãn vỗ thẳng về phía nam nhân phía dưới.

Thủ lĩnh của bảy kỵ sĩ vội vàng giờ đại kiếm lên, chuẩn bị ngăn cản một kích tiếp theo của Vong Linh cốt long.

Nhưng không thể ngờ được là năng lượng trên long trào lại dừng mãi như thế. Cự trào vỗ “oành” một tiếng, cả người tên thủ lĩnh lập tức bị một trào của Vong Linh cốt long vỗ lún sâu xuống đất, chỉ còn thò một nửa người bên bên.

“Hông!” cự long đặc ý rống lên một tiếng. Đồng thời, há miệng phun một luồng long tức hắc ám thẳng về phía tên kỵ sĩ đang nằm trên mặt đất kia.

Từ trước tới giờ, long tức tử vong của Vong Linh cốt long chính là ác mộng của tất cả các loài sinh vật. Trong long tức tử vong màu đen kia hàm ẩn lời nguyên tử vong nguyên sơ nhất – già cả, suy yếu, ăn mòn... – một loạt ma pháp nguyên rửa khiến các sinh vật khác run sợ. Cho nên đối với tất cả các sinh vật mà nói, việc đối kháng lại long tức tử vong là một sự lựa chọn không sáng suốt.

Đối với Vong Linh Đại trưởng lão thì cũng mới chỉ có duy nhất một mình Cao Lô Hoa là đã từng dám cứng đối cứng lại long tức tử vong của Vong Linh cốt long mà thôi.

Nhưng khi đó thì Cao Lô Hoa đã là cái loại bậc bảy đỉnh phong trâu bò rồi!

Còn hiện giờ, tuy rằng có mật kỹ thì Quang Minh kỵ sĩ cũng chỉ tạm thời tiếm cận cấp bảy mà thôi. Nhưng chỉ bằng vào vào đó thì há có thể đối đầu trực diện với long tức được ư?

Sử dụng mật kỹ chẳng qua cũng chỉ kéo dài thêm chút ít thời gian hấp hối cho bảy gã kỵ sĩ mà thôi. Mà khoảng thời gian này cũng không nhiều....

“Ầm” một tiếng, long tức tử vong như thác nước trút thẳng xuống người tên thủ lĩnh của bảy Quang Minh kỵ sĩ.

Mức độ chênh lệch cấp bậc quá lớn cho nên dù có ‘chúc phúc áo giáp’ và quang minh đấu khí thì Quang Minh kỵ sĩ hoàn toàn không ngăn cản được cỗ long tức tử vong này.

Long tức màu đen vừa chạm vào người thủ lĩnh kỵ sĩ, trong nháy mắt đã làm cho áo giáp trên người gã tan ra thành nước. Đồng thời, long tức tử vong cũng từ từ phát huy các tác dụng nguyên già cả, suy yếu, ăn mòn...

Mái tóc màu vàng của gã kỵ sĩ bắt đầu chuyển sang bạc trắng, hơn nữa,

lời nguyên suy yếu khiến gã không thể đứng dậy nổi.

Tử vong là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Cho dù là có dùng mật kỹ, nhưng cũng chỉ chống đỡ được thêm vài phút mà thôi. Trong lòng Quang Minh kỵ sĩ kia vô cùng chua xót, bậc bảy với bậc sáu, sao mà sự khác biệt lớn đến như thế chứ.

Nhìn gã kỵ sĩ đầu lĩnh bị Vong Linh cột long hành hạ và sáu gã Quang Minh kỵ sĩ xếp lếp kia, Vong Linh Đại trưởng lão cười khăng khắc. Tiếp đó, lão niệm chú triệu hồi ma pháp khô lâu. Phải biết rằng sáu cái tên đang nằm vật ra đất kia bây giờ có muốn động cũng chả động dậy nổi. Vong Linh Đại trưởng lão muốn mấy kẻ kiêu ngạo ở Quang Minh thần điện này phải chết dưới tay mấy khô lâu cấp thấp nhất! Quang Minh kỵ sĩ bậc sáu kiêu ngạo chết trong tay vong linh khô lâu hèn mọn nhất, đây là chuyện làm cho người ta sung sướng đến thế nào cơ chứ.

Crắc rắc vài tiếng, sáu bộ xương khô trắng hếu từ từ chui ra khỏi nền đất, áo giáp rách nát, kiếm rỉ sét, xương cốt trắng bệch. Đây đúng là cấp thấp nhất trong vong linh – khô lâu bậc thấp.

Sáu bộ khô lâu dưới sự khống chế của Đại trưởng lão lúc la lúc lắc đi về phía sáu tên kỵ sĩ đang nằm trên mặt đất.

Sáu gã đang nằm bẹp nhìn thấy sáu bộ khô lâu chỉ đành cười khổ, đồng thời cũng hiểu ra ngay lão vong linh pháp sư này định làm gì.

Nhớ lại năm xưa, những bộ khô lâu vong linh bị họ đâm đạp đâu chỉ ngàn vạn cái. Chỉ không ngờ là bản thân mình cuối cùng lại bị chết trong tay đám khô lâu cấp thấp nhất này.

Sáu gã Quang Minh kỵ sĩ đã bị cạn kiệt sức lực giờ chỉ còn biết cười khổ, trơ mắt nhìn khô lâu kia vùng trường kiếm bỏ về phía mình

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 114

Thánh Quang Minh Pháp Sư Vs Thánh Vong Linh Pháp Sư.

Ha ha, Cát Mỡ, được rồi. Kết thúc trò chơi nào!

Đại trưởng lão hô lớn với cốt long, đồng thời điều khiển sáu bộ khô lâu vùng kiếm chém xuống sáu tên kỵ sĩ đang nằm bẹp trên mặt đất.

“Grào!” Cốt long trên không trung nghe tiếng Đại trưởng lão thì rống lên đáp lại rồi bỏ một chưởng về phía tên thủ lĩnh đang nằm hấp hối trên mặt đất.

Bảy tên kỵ sĩ đều nhắm chặt mắt lại, mấy người bọn mình giờ đây chính là diệt ma không thành mà lại thành bị diệt rồi.

Nghe thấy tiếng long trao phá gió vù vù cùng với tiếng kiếm, bảy tên kỵ sĩ đều mặc niệm cầu nguyện lễ Mi-sa trước khi chết.

- Dưới sự chỉ dẫn của Vong Linh Nữ Thần, hãy để linh hồn các người trở về với tử thần đi thôi.

Đại trưởng lão cười khằng khặc, phát tay một cái, sáu bộ xương khô vùng kiếm chém mạnh xuống!

Ngay khi lưỡi kiếm chỉ còn cách sáu tên kỵ sĩ một tấc thì đột nhiên xuất hiện một vầng sáng mờ ảo xen vào giữa. Vòng sáng tuy rằng nhạt thôi, nhưng vừa đủ để chặn đứng được lưỡi kiếm của sáu khô lâu cách bọn kỵ sĩ một tấc.

- Quang Minh Thần vĩ đại! Quang Minh thần vĩnh viễn ở bên con dân của người!

Lúc này, một giọng nói nhỏ nhưng rất rõ ràng vang lên trên không trung sân nhà Tĩnh Tâm.

- Các con, Quang Minh thần luôn ở bên các con!

Cùng với thanh âm này, một bóng người khoác áo bào quang minh tế từ dần dần hiện rõ trong sân. Trên áo khoác tế từ trắng nõn kia có bảy đường viền vàng thể hiện cho thân phận của người đó --- quang minh thánh tế từ bậc bảy, Thánh ma đạo sư quang minh hệ thánh cấp.

Trong Quang Minh thần điện ngoại trừ giáo hoàng ra thì Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm được xưng là cường giả thánh cấp hùng mạnh nhất.

Vòng sáng này chặn được sáu thanh kiếm, nhưng không ngăn được cự trảo của cốt long.

Quang Minh thủ hộ ma pháp chỉ bảo vệ được sáu trong số bảy tên kỵ sĩ, không thể bảo vệ được tên thủ lĩnh kia.

Cốt long là vong linh siêu cấp. Tính theo sự phân chia của nhân loại thì nó cũng tương đương với bậc thánh cấp.

Tuy rằng Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm rất cường đại, nhưng có hùng mạnh hơn đi nữa thì cũng không có khả năng chỉ trong chốc lát tạo ra được ma pháp phòng ngự có thể ngăn cản được uy lực mạnh mẽ của long trảo.

“Bụp!” một tiếng, ma pháp phòng ngự chỉ khẽ chạm vào móng vuốt của cốt long một cái rồi ngay sau đó, móng vuốt của cốt long vẫn xuyên qua tầng ma pháp phòng ngự này, chặt ngang tên thủ lĩnh kỵ sĩ bên dưới thành hai nửa.

“A a a...!” Thủ lĩnh của bảy tên kỵ sĩ hét lên thảm thiết. Thân thể bị chém thành hai đoạn lại bị cốt long ‘búng’ về phía sáu tên kỵ sĩ may mắn còn sống sót kia.

- Khônggggggg!

Nhìn đội trưởng bị chém đứt đôi người, sáu tên kỵ sĩ kêu lên đầy bi thảm. Bảy người bọn họ sống với nhau từ nhỏ trong Quang Minh tòa án. Vì mục đích bồi dưỡng cho họ có sự phối hợp ăn ý, cho nên Quang Minh thần điện để cho bọn họ sống cạnh nhau như hình với bóng. Tuy rằng bọn họ không phải là ruột thịt, nhưng còn thân thiết hơn cả ruột thịt. Giờ đây, bọn họ lại chỉ biết trơ mắt nhìn đại ca mình bị cốt long này chặt thành hai nửa!

- Quang Minh thần trên cao!

Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm thở dài u buồn. Ngay từ đầu lão cũng không nghĩ rằng ma pháp của mình có thể cứu được tên kỵ sĩ Quang Minh thoát khỏi long trảo của cốt long kia. Nhưng mà ít nhất cứu được sáu gã còn lại thì cũng coi như là thành công.

Cũng coi như là mình đến đúng lúc, nếu như chỉ chậm một bước nữa thôi thì chỉ sợ rằng sáu gã kỵ sĩ này đã phải chết nhục dưới tay sáu bộ khô lâu rồi.

Nhìn lại sáu bộ khô lâu đang tiếp tục chém xuống ma pháp phòng ngự do lão tạo ra, Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm lại thấy phiền muộn trong lòng.

- Hắc ám không nên tồn tại trên đời này. Dưới sự vinh quang của Quang Minh Thần, tịnh hóa đi!

Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm nhẹ nhàng vẫy tay phải, sáu tia ánh sáng trắng vèo cái đánh thẳng vào người sáu bộ khô lâu.

“Rộp rộp” vài tiếng, sáu bộ khô lâu bị đánh vỡ tan một cách dễ dàng, ngay cả kiếm của bọn chúng cũng bị Kiệt Khắc Sâm nhẹ nhàng đập nát tan.

- Thánh cấp à?

Vong Linh Đại trưởng lão ở trên không trung nheo mắt nhìn người mới đến. Từ trên người quang minh pháp sư này, Vong Linh Đại trưởng lão cảm thấy nguồn lực lượng quang minh khổng lồ. Lực lượng này khiến cho Vong Linh Đại trưởng lão rất chán ghét.

Quyết đấu với Quang Minh pháp sư thánh cấp ngay tại Quang Minh đế đô thì chắc chắn là bất lợi cho Vong Linh Đại trưởng lão rồi.

- Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm.

Kiệt Khắc Sâm sau khi thở dài, khẽ nói với Vong Linh Đại trưởng lão.

- Thánh ma đạo sư vong linh hệ Cát Mỗ.

Vong Linh Đại trưởng lão gọi cốt long trở về, ngồi trên lưng cốt long đáp lời Kiệt Khắc Sâm.

- Mời các hạ chỉ giáo!

Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm xòe tay phải ra, một quang minh quyền trượng hình người liền xuất hiện. Đồng thời, tay trái lão kết ấn, “Bụp” một tiếng, một đôi cánh nguyên tố quang minh trắng tinh hiện ra sau lưng lão - đôi cánh nguyên tố thánh cấp. Chông lại thánh ma đạo sư vong linh hệ trước mắt này, thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm cũng không dám lơ là.

- Được.

Vong Linh Đại trưởng lão quát lên rồi cũng mở đôi cánh nguyên tố màu đen ra. Đồng thời tiêu cốt trượng trong tay lão cũng bắt đầu biến hình, cốt trượng ngắn nhỏ, không ngờ lại có thể trở thành một quyền trượng cao bằng thân người.

Thánh ma đạo sư quang minh hệ VS Thánh ma đạo sư vong linh hệ.

Nơi đây là Quang Minh đế đô, hàm lượng nguyên tố quang minh cực cao. Nếu cứ đánh đấu lâu dài thì sẽ bất lợi cho Vong Linh Đại trưởng lão. Cho nên lão cũng không khách khí, tay phải vung cốt trượng màu đen lên:

- Với danh nghĩa của ta, Bồi Nạp Lôi Tư Cát Mỗ, cốt mâu xuất hiện!

Theo câu chú ngữ, phía sau Vong Linh Đại trưởng lão xuất hiện hàng ngàn cốt mâu.

Cốt mâu thuật, là một loại ma pháp công kích đơn độc hùng mạnh của vong linh ma pháp sư. Thế nhưng Vong Linh Đại trưởng lão lại xuất ra một ngàn cốt mâu trong tích tắc, điều này chỉ có thể dùng ‘biến thái’ để hình dung mà thôi. Vong Linh Đại trưởng lão vừa quát một tiếng, vô số cốt mâu bắn về phía Thánh ma đạo sư quang minh hệ với khí thế bài sơn đảo hải.....

Học viện Ma Võ Thánh Peter.

Cao Lô Hoa đột nhiên nhúu mày rồi đứng lên nhìn về phía nhà Tĩnh Tâm. Hắn cảm nhận được rõ có hai nguồn ma pháp lực ở phía đó. Một là ma pháp thuộc tính quang minh, Cao Lô Hoa không quen thuộc lắm, nhưng cái còn lại thì hắn lại tương đối quen thuộc – chính là khí tức ma pháp của Vong

Linh Đại trưởng lão.

Trong nhà đã xảy ra chuyện rồi! Đó là phản ứng đầu tiên của Cao Lôì Hoa.

Ngay sau đó Cao Lôì Hoa lập tức nghĩ tới cô con gái bé bỏng Bảo Bảo còn đang mê man chưa tỉnh. Bảo Bảo không có việc gì chứ.

- Làm sao thế? Cao Lôì Hoa huynh đệ?

Mấy người ngồi bên nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

Vừa rồi họp phụ huynh xong, Cao Lôì Hoa đề nghị Saga cùng đi tìm kiếm Ngô Thiên đại giáo chủ với thánh nữ trong Học viện Ma Võ Thánh Peter.

Cuối cùng cũng tìm được Ngô Thiên - vị đại giáo chủ trẻ tuổi nhất trong lịch sử trong văn phòng của viện trưởng Solomond.

Vừa rồi, mọi người đang trò chuyện Cao Lôì Hoa về tình hình trong Vong Linh cốc.

Cao Lôì Hoa che giấu một số việc, chỉ kể lại chuyện về Đại trưởng lão qua loa đại khái cho xong thôi.

Nhưng khi đang nói chuyện thì Cao Lôì Hoa lại đột nhiên cảm giác được hai luồng khí tức hùng mạnh. Hơn nữa, hai luồng khí tức hùng mạnh này lại phát ra từ phía nhà của Tĩnh Tâm.

Cùng lúc đó, Quang Minh đại giáo chủ Ngô Thiên cũng biến sắc. Hắn cũng cảm thấy hai luồng khí tức mạnh mẽ này, mà điều quan trọng nhất là..., trong đó có một luồng khí tức mà hắn rất quen thuộc – là quang minh pháp sư thánh cấp – đại tể từ Kiệt Khắc Sâm.

Khí tức này là của đại tể từ Kiệt Khắc Sâm cũng không phải là nguyên nhân làm cho Ngô Thiên phải biến sắc. Sở dĩ hắn biến sắc là bởi vì hắn cũng cảm nhận được nơi phát ra khí tức đó. Nếu không tính nhầm thì hai luồng khí tức này phát ra từ một địa điểm mà Ngô Thiên tương đối quen thuộc – trong nhà của Tĩnh Tâm!

Ngô Thiên không kìm nổi, quay đầu lặng lẽ nhìn Cao Lôì Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 115

Không Buông Tha Bất Cứ Kẻ Địch Nào.

Ngô Thiên ngoảnh đầu lặng lẽ nhìn Cao Lôì Hoa. Ngô Thiên hiểu rõ nếu như Cao Lôì Hoa biết Quang Minh thần điện phái người đến nhà hắn gây rối thì hắn sẽ có thể có phản ứng như thế nào.

“Quang Minh thần trên cao, hy vọng là việc này không có liên quan gì đến cái thằng cha này”, Ngô Thiên thầm cầu nguyện trong lòng. Hi vọng mấy bố già trong Quang Minh thần điện không gây ra cái việc ngu ngốc này. Mấy lão chấp sự ở Quang Minh thần điện cũng không còn trẻ trung gì nữa. Theo quy định của Quang Minh thần điện thì thời gian đảm nhiệm vị trí trưởng lão Quang Minh thần điện không được vượt quá ba mươi năm. Lúc sắp rời ghế, bố nào bố nấy đều điên cuồng tìm cho mình cơ hội để tăng thêm công trạng cho bản thân mình. Chính vì nguyên nhân này cho nên hội nghị thường kỳ của mấy ‘bố’ thường có một số hành động điên khùng. Điều này khiến cho Ngô Thiên cũng đành chịu chứ không biết làm sao. Mà hơn nữa, Ngô Thiên đã âm thầm khó chịu từ lâu, nguyên nhân bởi vì hắn còn trẻ tuổi, tuy rằng hắn là một trong tứ đại giáo chủ của Quang Minh thần điện, nhưng rất nhiều người trong Quang Minh thần điện cũng không xem trọng hắn, rất nhiều chuyện không bàn bạc gì với hắn cả. Chẳng hạn như chuyện Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm lần này hành động cũng vậy, đến tận bây giờ Ngô Thiên cũng chả có tí tin tức nào.

- Ngô Thiên!

Cao Lôì Hoa đột nhiên cất tiếng gọi.

- Hả?

Trong lòng Ngô Thiên thầm run lên, nhưng vẫn phải lên tiếng trả lời.

- Là người trong Quang Minh thần điện của các ngươi phải không?

Giọng nói Cao Lôì Hoa rất lạnh lẽo.

- Chuyện này

Ngô Thiên trầm ngâm một hồi, hắn cũng không biết nói sao với Cao Lôì Hoa nữa.

- Ta không quan tâm đến Quang Minh thần điện của các ngươi định thế nào.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa tràn ngập vẻ lạnh lùng:

- Nếu người nhà của ta mà tổn thất tí nào thì ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Quang Minh thần điện đâu. Đến lúc đó, người cũng đừng có trách ta là không khách khí với Quang Minh Thần Điện. Bất kể là ai, nếu làm người nhà của ta bị thương một tơ hào nào, thì ta sẽ hóa kiếp cho kẻ đó luôn đấy. Đừng có hoài nghi lời nói của ta. Ta có thực lực làm chuyện đó đấy.

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay lạnh lùng nói.

- Chuyện này... Cao Lôì Hoa, nói thật sự là chuyện này ta chẳng biết tí gì hết cả.

Ngô Thiên thở dài:

- Quang Minh thần điện là do mấy lão già trưởng lão quản lý, mấy người trẻ tuổi như ta thì xưa nay chẳng có giá trị nào cả.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa dời khỏi người Ngô Thiên, một lần nữa nhìn về phía nhà Tĩnh Tâm:

- Chuyện đó ta không quan tâm. Ta chỉ quan tâm là Quang Minh thần điện có bất lợi đối với ta hay không thôi. Nếu bất lợi đối với ta thì ta sẽ ‘chăm sóc đặc biệt’ cho nó ngay.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn Tĩnh Tâm.

Đôi mắt xanh lam của Tĩnh Tâm cũng đúng lúc nhìn Cao Lôì Hoa. Tuy rằng nàng cũng cảm thấy hai luồng sức mạnh mãnh liệt, nhưng vẫn chưa cảm nhận địa điểm xuất phát. Lúc này, trong mắt nàng toàn là dấu hỏi chấm:

- Tĩnh Tâm, ta nghĩ là ta cần về nhà một chuyến. Ta sẽ quay trở lại nhanh thôi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười với Tĩnh Tâm:

- Giữa trưa, nàng vất vả một chút, trông nom bọn trẻ cẩn thận nhé.

Tĩnh Tâm gật gù đầu, tuy rằng không biết là Cao Lôì Hoa muốn làm gì, nhưng nhìn vẻ mặt khẩn trương của hắn liền gật đầu đáp ứng.

Sau cùng, Cao Lôì Hoa quay sang cười nói với chủ nhân căn phòng --- Thánh ma đạo sư lôì hệ Solomond:

- Viện trưởng, vốn có nhiều chuyện muốn thỉnh giáo ngài, nhưng tạm thời thời gian chưa cho phép. Để lần sau tôi hỏi vậy.

- Được thôi.

Solomond gật đầu đồng ý.

Cao Lôì Hoa vẫy vẫy tay chào mọi người rồi nhẹ nhàng vụt biến, phát huy tới đa khả năng bay lượn nhằm thẳng nhà Tĩnh Tâm.

Quả thực là Cao Lôì Hoa còn rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo viện trưởng. Ví dụ như là tại sao Âm Hồn thảo lại không có hiệu quả? Nhưng hiện giờ ở đây đang nhiều người nên không tiện hỏi vấn đề này. Ngoài ra Cao Lôì Hoa cũng còn muốn thỉnh giáo thêm một vài thứ về ma pháp nữa.

Lần trước thái tử Ifa lấy bọn trẻ con ra uy hiếp Cao Lôì Hoa, việc này đã khiến hắn đề cao cảnh giác. Tuy rằng Cao Lôì Hoa rất tin tưởng thực lực của

bản thân mình, nhưng dù sao thì mình cũng chỉ có một người, không có cách nào phân thân ra cả. Cho nên Cao Lôì Hoa mới nghĩ tới một thứ ở trên địa cầu – hệ thống định vị toàn cầu.

Việc thiết lập này đều là vì bảo vệ bọn nhỏ. Ở địa cầu cũng đã từng có loại này. Thứ này có thể là một thiết bị cầm tay, có thể là một thứ đồ trang sức, thậm chí có thể gài dưới da trên cơ thể. Chỉ cần có thứ này thì người ta có thể thoải mái nắm vững đường đi nước bước của bọn nhỏ. Lúc đầu Cao Lôì Hoa muốn làm một vật như thế, nhưng khổ nỗi không có tài liệu phù hợp. Sau này nghĩ lại mới thấy mình ngu thật. Đây là thế giới ma pháp, cái gì mà khoa học kỹ thuật không giải quyết được thì có thể dùng ma pháp cơ mà!

Cho nên Cao Lôì Hoa tới đây định hỏi viện trưởng đại nhân xem có loại ma pháp này không. Theo sự tưởng tượng của mình, Cao Lôì Hoa định thiết kế một cái thủy tinh, rồi dùng ma pháp có thể ghi âm và ghi lại hình ảnh nữa. Như vậy thì người nào cầm khối thủy tinh nhỏ này là Cao Lôì Hoa có thể thông qua nó mà nghe được thanh âm xung quanh người đó, thậm chí còn có thể nhìn được hình ảnh người đứng cạnh thủy tinh nữa. Mục đích chuyến đi lần này của Cao Lôì Hoa là thử tìm xem chỗ viện trưởng có loại ma pháp trận tương tự như vậy hay không.

Tuy nhiên, giờ thì hẳn không có thời gian rồi. Xem ra đành để sau này hỏi han viện trưởng cẩn thận vậy.

Triển khai tốc độ, Cao Lôì Hoa bay về phía nhà Tĩnh Tâm bằng một tốc độ nhanh nhất có thể

Trong nhà Tĩnh Tâm.

Thánh ma đạo sư Quang Minh hệ Kiệt Khắc Sâm nhìn cốt mâu bên cạnh Vong Linh đại trưởng lão. Tuy rằng lão có thể thấy được cốt mâu này có hình dạng khác hẳn bình thường, trông bóng loáng như kim loại nữa. Nhưng lão không hề xem trọng loại cốt mâu này. Lão vung tay phải quát:

- Quang Minh thủ hộ!

Cốt mâu chỉ là vong linh ma pháp bậc cao. Lão tương đối tự tin với kỹ năng đặc ý ‘Quang minh thủ hộ’ của mình. Quang Minh ma pháp vốn là tăng cường khả năng phòng ngự mà. Ma pháp phòng ngự bậc trung trong quang minh ma pháp đều có thể sánh bằng ma pháp bậc cao trong các hệ khác. Còn ma pháp phòng ngự bậc cao trong quang minh ma pháp thì ngang với ma pháp cầm chú siêu cấp trong các hệ khác rồi. Cho nên, Kiệt Khắc Sâm hoàn toàn tin tưởng ma pháp phòng ngự của lão, cũng tương tự như vậy, Vong Linh Đại trưởng lão cũng rất tự tin vào cốt mâu của mình. Trải qua ngàn năm cải tạo của lão, cốt mâu làm sao chỉ là loại tầm thường được. Ma pháp phòng ngự của Kiệt Khắc Sâm dù rất lợi hại nhưng tuyệt đối không thể ngăn cản được cốt mâu của mình. Nghĩ vậy, Vong Linh Đại trưởng lão vung tay trái lên, cả đồng cốt mâu xoay tròn bắn về phía Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm.

Keng keng keng! Một loạt tiếng va chạm vang lên dữ dội. Cốt mâu của Vong Linh Đại trưởng lão đụng vào ma pháp phòng ngự của Kiệt Khắc Sâm.

Ma pháp phòng ngự quang minh của Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm quả nhiên không phải chỉ là hư danh. Một số lượng lớn cốt mâu tới trước đã bị ma pháp của Kiệt Khắc Sâm ngăn cản.

Kiệt Khắc Sâm đắc ý mỉm cười, nhưng nụ cười đắc ý của lão nhanh chóng biến thành cứng ngắc.

Chỉ thấy trên mũi cốt mâu cắm ở ma pháp phòng ngự lóe lên ánh sáng đen, tiếp đó một cỗ năng lượng hắc ám dần dần ngưng tụ lại ở phía trên cốt mâu. Năng lượng hắc ám khi dồn về một điểm thì rất là mạnh. Thế cho nên cốt mâu thoải mái đột phá ma pháp phòng ngự của Kiệt Khắc Sâm!

Nói thẳng ra, chuyện này đối với Vong Linh Đại trưởng lão đã sống cả ngàn tuổi thì không thiếu cách giải quyết.

“Bùm, bùm, bùm” vài tiếng vang lên, cốt mâu của Vong Linh Đại trưởng lão đã chui qua ma pháp phòng ngự của Kiệt Khắc Sâm. Trong đó, mấy cái cốt mâu còn vọt đến cách phía trước mặt Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm chỉ khoảng một lòng tay nữa thôi. Kiệt Khắc Sâm biến sắc, đôi cánh nguyên tố quang minh sau lưng vỗ mạnh một cái đẩy cả người bắn lên cao, tránh thoát mấy cái cốt mâu trong đường tơ kẽ tóc!

Nhưng ngay sau đó, Kiệt Khắc Sâm liền nhận ra sai lầm của mình. Lão trốn được, nhưng sáu tên kỵ sĩ phía sau lão lại không thể động đậy gì được.

A! A! A! Bên dưới Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm vang lên sáu thanh âm thảm thiết.

Kiệt Khắc Sâm ngó xuống phía dưới. Đúng là sáu tên kỵ sĩ Quang Minh vừa được hấn cứu kia. Nhưng hiện giờ, trên người bọn họ cắm không ít hơn mười cái cốt mâu. Lúc này, dù cho Quang Minh thần tái thể cũng hết khả năng cứu chữa cho bọn họ được rồi.

- Khắc khặc!

Vong Linh Đại trưởng lão âm hiểm cười cười với Thánh ma đạo sư quang minh hệ Kiệt Khắc Sâm:

- Nhóc con, còn non và xanh lắm.

Ngay từ đầu, Vong Linh Đại trưởng lão biết rằng đồng cốt mâu lẻ tẻ này không thể gây thương tổn cho Thánh ma đạo sư quang minh hệ được. Vì thế mục tiêu của lão tất nhiên chính là sáu tên kỵ sĩ mới chết hụt vừa rồi cơ.

- Ngươi!

Sắc mặt Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm trắng bệch, chỉ vào mặt Vong Linh Đại trưởng lão:

- Không ngờ ngươi lại đi giết cả bọn họ. Đây là trận chiến của hai chúng ta. Bọn họ đã không còn khả năng hành động nữa rồi thế mà ngươi lại còn giết bọn họ nữa?!

- Ha ha ha ha, nực cười!

Vong Linh Đại trưởng lão cười xong liền hừ lạnh một cái:

- Đến nhà của ta làm loạn lên, lại còn muốn sống mà rời đi sao? Người mang địch ý tới thì chính là kẻ địch rồi. Mà là địch nhân, thì chỉ có chết. ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 116

Mục Tiêu Của Quang Minh Thần Điện.

Hừ!

Vong Linh Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng:

- Đến nhà ta gây lộn còn muốn rời đi một cách bình an sao? Người nghĩ nhà ta là vườn rau của người chắt, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra hả? Kẻ nào đến nhà của ta mà có ý đồ xấu thì chỉ có chết!

Vong Linh Đại trưởng lão lạnh lùng nhìn Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm trước mặt. Định nhân đã mất khả năng hoạt động mà lại bỏ qua thì đúng là chuyện ngu xuẩn. Nhỏ cỏ nhỏ tận gốc, giết chết định nhân mới là vương đạo!

- Bảy tên kia chết rồi, người cũng nên bồi tiếp theo bọn chúng đi!

Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm ngẩng đầu lên, cặp đồng tử lóe lên ánh sáng màu vàng. Tất cả ma pháp sư sau khi đạt đến ma đạo sĩ bậc sáu thì màu sắc của nguyên tố bản mệnh tương ứng sẽ ẩn hiện trong đôi mắt của bọn họ. Chỉ đến khi đạt tới bậc bảy thánh cấp, họ mới có thể tùy ý điều chỉnh màu sắc đó.

Nhưng khi trong mắt một cường giả bậc bảy lóe lên ánh sáng dị thường thì điều đó nói lên rằng: Hắn muốn liều mạng rồi!

- Tốt! Có ngon người tới giết ta đi! Để xem rốt cuộc là ai giết ai đây!

Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm hét lên điên cuồng, nhìn thẳng Vong Linh Đại trưởng lão đầy uy hiếp, miệng thì niệm một chuỗi chú văn dài thánh thót.

Đồng thời, Kiệt Khắc Sâm gỡ luôn lớp ngụy trang bên ngoài quyền trượng đi. Lúc này đây, trên tay lão xuất hiện một cây quyền trượng với một đôi thiên sứ màu vàng ôm nhau gắn trên đỉnh!

Quyền trượng này chính là vũ khí trong truyền thuyết của Quang Minh thần—Quyền trượng Thánh thiên sứ!

- Hãy để ánh sáng chiếu khắp thế giới, để mọi tà ác trên thế giới này hóa thành tro bụi dưới ánh mặt trời! Ta Kiệt Khắc Sâm, lấy danh nghĩa là người hầu của Quang Minh thần, thỉnh cầu sự quyết định của quang minh - Cấm chú! Phán quyết của Quang Minh thần!

Khi nghe được những chú ngữ này thì Vong Linh Đại trưởng lão lập tức cảm thấy không ổn. ‘Phán quyết của Quang Minh thần’ là cấm chú đơn thể trong quang minh hệ. Có thể nói, đây là một trong những cấm chú đơn thể của cường giả mạnh nhất! Gã Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm này không hổ là một tên thánh cấp quang minh hệ, tuy rằng có sự trợ giúp của thần khí, nhưng không ngờ hẳn lại có thể sử dụng cấm chú này một cách nhanh chóng như vậy. Thời gian hẳn niệm chú không vượt quá một phút!

- Mẹ nó! Thăng điên! Không ngờ dám sử dụng cấm chú ở trong này!

Vong Linh Đại trưởng lão mắng thăm một tiếng. Cấm chú đơn thể tuy rằng là một loại ma pháp đơn thể, nhưng cấm chú là loại ma pháp cấm chỉ tùy tiện sử dụng!

Cấm chú đơn thể này khác hẳn với mấy loại cấm chú khác! Phạm vi của nó là bao phủ tuyệt đối căn nhà của Tĩnh Tâm!

- Chịu chết đi! Tên Vong Linh pháp sư!

Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm rống lên một tiếng giận dữ. Vốn là một cường giả thánh giai, đặc biệt là ma pháp sư thánh cấp, tinh thần lực của bọn họ hết sức mạnh mẽ, cho nên về cơ bản thì bọn họ sẽ không làm ra loại hành động mất trí này.

Nhưng cái chết của bảy thanh niên kiệt xuất trong Quang Minh thần điện cộng thêm sự khiêu khích của Vong Linh Đại trưởng lão đã làm cho Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm mất đi lý trí và rơi vào trạng thái điên cuồng.

- Không ổn rồi, tiểu công chúa còn ở đây! Chết tiệt thật!

Vong Linh Đại trưởng lão tức giận mắng:

- Mẹ kiếp! Nếu tiểu công chúa có mệnh hệ gì thì ta cho bọn bay chôn cùng luôn!

- Cát Mỗ, chúng ta lên!

Vong Linh Đại trưởng lão mắng một tiếng rồi xoay người gọi cốt long bên cạnh.

Tiếp đó Vong Linh Đại trưởng lão đặt đỉnh cốt trượng lên thân cốt long, năng lượng hắc ám cuộn cuộn không ngừng truyền từ trên tay lão vào trong cơ thể cốt long:

- Cát Mỗ, long ngữ ma pháp!

- Grào!

Cốt long rống một tiếng thật to, giương đôi cánh xương ra. Sau đó cốt long bắt đầu niệm ma pháp bằng ‘long ngữ’ – cũng chính là tiếng nói quê hương của Cao Lôì Hoa.

Bình thường mà nói thì long tộc sau khi trở thành cốt long thì không thể sử dụng long ngữ ma pháp, chỉ còn long tức thì không được tính là ma pháp. Bởi vì sau khi thành cốt long thì bọn chúng mất đi tiếng nói.

Nhưng ngẫu nhiên cũng có một vài cự long sau khi trở thành cốt long vẫn

còn lưu lại một hai cái long ngữ ma pháp hùng mạnh lúc sinh tiền. Bọn chúng bảo lưu lại ma pháp này không phải là dùng miệng để niệm mà trực tiếp từ trong sâu thẳm linh hồn niệm ra. Cho nên thời gian bọn chúng niệm chú vẫn có thể coi như không tính.

Con cốt long Cát Mỗ của Vong Linh Đại trưởng lão cũng rất may mắn bảo lưu lại được một long ngữ ma pháp -- Long ngữ cấm chú phòng ngự: Long Thần thủ hộ. Nhưng khi trở thành cốt long thì ma lực của Cát Mỗ đã không còn đủ để nó tự mình sử dụng ma pháp này, cho nên mỗi lần sử dụng thì Vong Linh Đại trưởng lão lại phải cung cấp năng lượng hắc ám cho nó. Bởi vậy Vong Linh Đại trưởng lão phải kết hợp với nó mới hoàn thành được ma pháp cấm chú phòng ngự này.

- Grào! Long, thần, thủ, hộ!

Cát Mỗ kêu từng tiếng một bằng long ngữ thánh thót.

Tiếp theo đó, toàn bộ năng lượng hắc ám hợp thành một con cự long xuất hiện bên cạnh Vong Linh Đại trưởng lão và cốt long. So với thân hình mười mấy thước của Cát Mỗ thì cái thứ triệu tập ra lần này còn khủng hơn rất nhiều.

Cự long màu đen này dài trên trăm mét. Nó bay ra phía trước rồi giang rộng hai cánh bao trùm Vong Linh Đại trưởng lão và Cát Mỗ. Cả thân thể khổng lồ của nó chắn chình ình trước mặt Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm. Đây là long ngữ ma pháp của Cát Mỗ “Long Thần thủ hộ”.

Nhìn thấy vậy, Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm cười đầy thâm ý.

- Phán quyết của Quang Minh thần!

Kiệt Khắc Sâm vung tay lên, toàn bộ quang minh nguyên tố tạo thành một thanh cự kiếm xuất hiện trên đỉnh đầu của Vong Linh Đại trưởng lão.

Ầm! Cự kiếm từ trên trời giáng xuống với khí thế không hề thua cự long màu đen mà Đại trưởng lão và Cát Mỗ gọi ra.

- Ầm!

Quang minh cấm chú “Phán quyết của Quang Minh thần” so tài với long ngữ cấm chú “Long thần thủ hộ”!

Hai cấm chú một công một thủ va chạm mạnh vào nhau, tầng tầng sóng xung kích cuộn cuộn bắn lên không trung.

Vong Linh Đại trưởng lão thầm thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng ngăn được quang minh cấm chú này rồi. Nhìn căn phòng ở phía sau, Đại trưởng lão vung tay tạo một hắc ám kết giới bao phủ cả căn phòng. Làm như vậy một là để ngăn cản sóng xung kích ảnh hưởng tới căn phòng, hai là bảo hộ luôn Vong Linh tiểu công chúa đang mê man trong đó.

Trên bầu trời, Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm suy kiệt lờ lững trên không trung. Ma pháp cấm chú đơn thể vừa rồi đã vét sạch năng lượng trong cơ thể hắn, mặc dù có mượn sức mạnh của thần khí nhưng cấm

chú này cũng đã làm hấn suy yếu cùng cực. Tuy nhiên, Kiệt Khắc Sâm vẫn nở một nụ cười ẩn ý.

Vong Linh Đại trưởng lão vung cốt trượng lên:

- Quang minh pháp sư kia, năng lượng của ngươi đã cạn kiệt rồi. Giờ ngươi đi uống cafe với Quang Minh thần vĩ đại của ngươi đi! Cốt mâu!

Xoẹt một tiếng, một thanh cốt mâu đen bóng hiện ra trên cốt trượng, Vong Linh Đại trưởng lão vung cốt trượng lên, thanh cốt mâu liền bắn mạnh về phía Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm trên không trung.

- Quang tiên thuật (Mũi tên ánh sáng)!

Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm sử dụng chút năng lượng cuối cùng, tay vẫy ra một mũi tên ánh sáng.

Bùm! Mũi tên ánh sáng đánh lên cốt mâu, tuy rằng không đánh vỡ được nhưng cũng làm trật hướng cốt mâu. Vốn cốt mâu đánh trúng ngực trái của hấn nhưng cuối cùng lại đâm chệch sang cánh tay.

- Khắc khắc, không ngờ ngươi vẫn còn sức giấy dựa đó!

Vong Linh Đại trưởng lão cười âm hiểm:

- Giờ để ta xem ngươi còn bao nhiêu vốn liếng!

Vong Linh Đại trưởng lão khẽ vung cốt trượng:

- Thi bạo thuật!

- Bùm!

Thi bạo thuật này có uy lực tương đương với đạn pháo. Bảy cỗ thi thể trên mặt đất đột nhiên nổ tung, rồi bắn thẳng lên Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm trên không trung.

- Bùm! Bùm! Bùm!

Một loạt tiếng nổ mạnh vang lên liên tiếp trên người Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm. Tiếp đó một màn khói bao trùm quanh người Kiệt Khắc Sâm.

Làn khói tan đi, thân hình của Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm dần hiện rõ. Một cái bao cổ tay màu trắng tỏa hào quang ra xung quanh, chính những tia sáng này đã cứu một mạng cho Kiệt Khắc Sâm.

- Khắc khắc, xem ra trên người ngươi cũng có không ít vật phẩm ma pháp đó nhỉ.

Vong Linh Đại trưởng lão lại nâng cốt trượng lên:

- Nhưng lần này ta không giỡn chơi nữa đâu! Chịu chết đi! Vong linh ma pháp cao cấp -- Tiếng thét linh hồn!

Theo chú văn của Đại trưởng lão, một chùm năng lượng màu đen hiện ra trước người lão. Chùm năng lượng này chính là vong linh ma pháp cao cấp 'Tiếng thét linh hồn'. Nhìn Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm trên không trung mà Vong Linh Đại trưởng lão nở nụ cười âm hiểm.

Nhưng đúng vào lúc này, cả người Đại trưởng lão chợt run bắn lên. Có người khuấy động kết giới! Lại có người chạm vào kết giới bảo vệ Bảo Bảo!

Vì sự an toàn của Bảo Bảo, Vong Linh Đại trưởng lão đã bày ra xung quanh một tầng kết giới. Bây giờ, có người đụng vào kết giới có nghĩa là có người đang đến gần tiểu công chúa!

- Ai!

Vong Linh Đại trưởng lão rống lên một tiếng giận dữ, không thèm để ý đến Thánh ma đạo sư quang minh Kiệt Khắc Sâm trên không. Lão vỗ mạnh đôi cánh nguyên tố như một tia chớp đen lao vào trong phòng.

Vừa bay vào phòng. Đại trưởng lão vừa vặn thấy một hắc y nhân đang ôm Bảo Bảo mê man chạy ra ngoài.

- Mẹ kiếp! Buông công chúa ra! Nếu không chết!

Vong Linh Đại trưởng lão nổi giận gầm một tiếng, vung pháp trượng lên...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 117

Slime Ham Vui Cũng Mất Tích.

Buông công chúa ra, nếu không, chết!

Vong Linh Đại trưởng lão gào lên một tiếng, tay phải liên tục múa cốt trượng, sau đó, một đám vong linh lần lượt xuất hiện trước mặt tên hắc y nhân. Vong linh xuất hiện với số lượng khổng lồ nhanh chóng chặn lối thoát của tên hắc y nhân kia.

- Buông công chúa ra.

Vong Linh Đại trưởng lão hừ lạnh một tiếng đồng thời chỉ huy đám vong linh phong tỏa toàn bộ đường đi của hắc y nhân.

- Hắc hắc! Nếu không buông thì sao?

Nhìn vong linh với số lượng khổng lồ trước mặt, hắc y nhân vẫn cười ha hả.

- Không buông?!

Trong mắt Vong Linh Đại trưởng lão chợt lóe hàn quang. ‘Vong linh ma pháp - Thuật nguyên rửa!’ Đại trưởng lão nhanh chóng niệm chú văn, từng đạo nguyên rửa không ngừng bắn tới trước mặt hắc y nhân.

Lão hóa, trì trệ, dần độn, suy yếu, sợ hãi! Đại trưởng lão sử dụng liên tiếp đủ loại thuật nguyên rửa.

- Ha ha ha! Yaaah!

Hắc y nhân hét lớn một tiếng, đầu khí tinh khiết đột nhiên nổi lên trên người hắn.

Dưới sự bảo vệ của đầu khí, thuật nguyên rửa của Vong Linh Đại trưởng lão bắn tới người hắn đều bị chặn lại, hoàn toàn không có một chút hiệu quả nào.

- Ha ha! Hẹn gặp lại sau nhé Vong Linh pháp sư!

Hắc y nhân cười to một tiếng, rồi xoay người chém ra một đạo kiếm khí quang minh, hề kiếm khí lướt qua chỗ nào thì vong linh liền biến thành mảnh vụn trong nháy mắt. Không một vong linh nào có thể đỡ được kiếm khí này. Đám vong linh này do Đại trưởng lão vội vàng phóng ra nên không thể ngăn cản bước tiến của hắc y nhân. Hắc y nhân cười đắc ý rồi nhanh chóng phóng tới phía trước.

- Thánh đầu khí!

Vong Linh Đại trưởng lão cảm hận kêu lên. Lại là một thánh cấp! Quang Minh thánh cấp đầu khí này giống như cái tên ở ngoài kia!

- Ha ha, Vong Linh đại pháp sư, sau này chúng ta còn gặp lại!

Tên Quang Minh Kiếm thánh bậc bảy này lại phóng ra một đạo kiếm khí vào đám vong linh đang trước, sau đó nhảy ra khỏi phòng. Vừa ra ngoài phòng, gã liền nói với Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm trên không trung:

- Chúng ta đi thôi, Đại tể tự!

- Bắt được rồi à?

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm yếu ớt hỏi.

- Rồi!

Gã kiếm Thánh giờ cao bé gái trong ngực lên:

- Nhiệm vụ hoàn thành. Đi nhanh!

- Tên Vong Linh ma pháp sư kia! Sớm muộn gì ta sẽ bắt hắn ra!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm dốc hết sức nói với Vong Linh Đại trưởng lão đang từ trong phòng xông ra.

- Không còn thời gian đâu, nhiệm vụ của chúng ta bắt được đứa bé có huyết thống của thần này thôi! Tuy rằng người cùng gã Vong Linh pháp sư kia đánh một trận cũng được, nhưng để gã bám theo thì rất phiền toái đó! Hơn nữa, hiện giờ chúng ta đã có cô bé này trong tay! Như thế chúng ta có thể đột phá từ bậc bảy lên bậc tám! Đến lúc đó, đừng nói là gã Vong Linh pháp sư này, cho dù là thần chúng ta cũng không ngán!

Bậc tám! Thần cấp! Được người đời xưng là thần dự bị. Sau khi lên bậc tám sẽ có thể chống cự được với sức mạnh của thần. Nếu so sánh với Sáng Thế Thần thì chỉ thiếu mỗi thần cách mà thôi! Chỉ cần tìm được chỗ có thần cách thì chúng ta chính là thần!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm liền bay về phía trước.

- Grào!

Vong Linh Đại trưởng lão giận dữ gầm lên. Nhìn cự long bên người mà chỉ đành dậm dậm chân xuống đất. Không cách nào đuổi kịp rồi.

Sau khi sử dụng long ngữ ma pháp cấm chú, thân thể của cốt long đã rất hư nhược rồi. Mà cốt long lại chính là phương tiện đi lại của lão.

Vong Linh Đại trưởng lão nghiêng chặt răng, vung tay lên triệu hồi cốt long vào trong vong linh không gian.

Mặc dù rất muốn đuổi theo nhưng lý trí giữ Đại trưởng lão đứng chờ tại chỗ. Lão đã cảm thấy được khí tức cường đại của Cao Lô Hoa nên lão rất bình tĩnh. Chỉ cần Cao Lô Hoa đến đây thì mọi việc sẽ trở nên đơn giản thôi.

Hai thánh cấp của Quang Minh Thần Điện bắt được Bảo Bảo liền chạy điên cuồng về phía thánh điện.

- Không còn xa lắm, tề tự đại nhân hãy phong ấn cô bé này đi. Phòng ngừa khí tức của cô bé tiết ra ngoài.

Hắc y nhân nói với Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm.

- Ủ, xem ra bọn họ cũng không có đuổi theo, chẳng lẽ bọn họ dự tính buông tha sao?

Kiệt Khắc Sâm nghi hoặc nhẹ giọng nói:

- Quên đi, việc quan trọng trước mắt là phong ấn cô bé này đã, dù sao tên Cao Lô Hoa kia cũng là thánh cấp. Nếu hắn cũng tới đây thì chúng ta gặp nhiều phiền toái đấy.

Nói xong, Kiệt Khắc Sâm liền cởi chiếc nhẫn trên tay xuống. Sau đó hai tay nhanh chóng kết thành vài cái thủ ấn. Một luồng ánh sáng lờ mờ từ trên nhẫn toát ra. Kiệt Khắc Sâm cẩn thận đặt chiếc nhẫn này lên người cô bé. Lập tức, khí tức trên người Bảo Bảo liền bị chiếc nhẫn phong ấn hoàn toàn.

- Phù, xong rồi. Chúng ta tiếp tục chạy đi, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Kiệt Khắc Sâm lau mồ hôi. Nếu không phải cường giả thánh cấp không cần dùng năng lượng để phi hành thì hắn đã sớm thoát lực mà toi rồi. Chỉ riêng một cái thuật phong ấn này cũng đã tiêu hao sạch một chút năng lượng mà hắn vất vả ngưng tụ này giờ.

Hoàn thành xong phong ấn, hai cường giả thánh cấp tiếp tục bay về căn cứ.

Chẳng qua hai người bọn hắn đều không để ý đến trong lòng ngực của Bảo Bảo. Một cái đầu bé xíu đang nhẹ nhàng nhô lên. Bởi vì nó rất nhỏ nên khiến cho hai cường giả thánh cấp mới không phát hiện ra. Mà quan trọng hơn là lẽ ra có thể phát hiện ra khí tức mà cảm nhận được sự tồn tại của vật nhỏ này, nhưng khi phong ấn vừa xong cũng che luôn cả khí tức của tiểu giai hỏa này bên trong luôn.

Vì vậy, hai cường giả thánh cấp không hề nhận ra được khí tức của tiểu gia hỏa... ..

- Đại trưởng lão, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Thân hình Cao Lô Hoa như một tia chớp vàng, nhanh chóng dừng bên cạnh Đại trưởng lão Vong Linh. Người chưa tới, giọng nói đã tới.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, tiểu công chúa bị người ta bắt mất rồi!

Vong Linh Đại trưởng lão cắn chặt răng nói.

- Bảo Bảo bị bắt sao?

Cao Lô Hoa trầm mặc trong chột lát, rồi khẽ hỏi:

- Bị bắt như thế nào?

Lúc này, giọng của Cao Lô Hoa rất nhẹ nhàng, nhưng Đại trưởng lão cảm thấy thanh âm của Cao Lô Hoa như ẩn chứa cơn sóng thần phần nộ.

- Có hai gã thánh cấp đã bắt mất tiểu công chúa đi rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão đem tình hình vừa rồi thuật sơ lại. Sau đó

ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa:

- Giờ phải làm sao đây Cao Lôi Hoa huynh đệ?

- Làm gì à?

Cao Lôi Hoa hừ lạnh một tiếng:

- Việc này nếu là người Quang Minh thần điện làm thì bọn chúng chuẩn bị nhận lấy sự trả thù của ta đi. Không ai có thể động vào con ta, bất kể là ai! Nếu động đến con ta, ta sẽ khiến cho hắn trả một cái giá đắt nhất!

- Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Lúc này, giọng nói của Ngô Thiên vang lên phía sau, sau lưng Cao Lôi Hoa, một trong bốn đại giáo chủ của Quang Minh thần điện là Ngô Thiên đang từ xa bay tới.

- Quang Minh tế tự?!

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn thấy áo choàng tế tự của Ngô Thiên thì nghiêng răng, rút cốt trượng ra chuẩn bị đánh phủ đầu Ngô Thiên.

- Khoan đã, Đại trưởng lão. Là người quen, để coi hắn đến đây làm gì đã.

Cao Lôi Hoa lạnh nhạt nói.

Vong Linh Đại trưởng lão hạ cốt trượng xuống, oán hận nhìn Ngô Thiên đang bay lại. Đối với lão mà nói thì người Quang Minh thần điện đã bắt Bảo Bảo. Cho nên, hễ là người Quang Minh thần điện thì đều là địch nhân của lão.

- Thế nào rồi Cao Lôi Hoa huynh đệ, không có chuyện gì chứ?

Ngô Thiên sau khi chạy tới, lo lắng hỏi. Hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi vẫn quyết định đuổi theo.

- Con gái ta bị bắt cóc rồi.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn Ngô Thiên:

- Là người của Quang Minh thần điện các ngươi làm.

- Cái, cái gì?

Lập tức Ngô Thiên cảm thấy chột dạ. Điều này, Quang Minh thần điện và Cao Lôi Hoa định kết nút sống chết đây.

- Chuyển lời giùm cho lão giáo hoàng Quang Minh thần điện đi.

Cao Lôi Hoa cười lạnh:

- Nói hắn cầu nguyện cho con gái ta không xảy ra chuyện gì cả, nếu động vào con gái ta, ta sẽ cho hắn biết thế nào là trả giá!

- Chuẩn bị đi nào, Đại trưởng lão.

Không đợi Ngô Thiên nói lời nào, Cao Lôi Hoa nắm chặt tay nói với Đại trưởng lão:

- Nếu con gái ta mà mất sợi tóc nào, ta sẽ ném ngay một cái cảm chú vào thủ đô Quang Minh đế quốc! Lão hãy chuẩn bị một ít vật phẩm cần thiết cho cảm chú đi.

- Rất sẵn lòng cống hiến sức lực cho ngài, tiên sinh Cao Lôi Hoa tôn kính.

Ánh mắt Đại trưởng lão hiện lên vẻ điên cuồng, đế đô Quang Minh thì

sao? Là vùng đất mà Quang Minh Thần chiếu cố thì sao? Nếu tiểu công chúa có xảy ra mệnh hệ gì thì đem cái tòa thành thị này chôn cùng tiểu công chúa luôn!

- Cao Lôi Hoa huỳnh đệ, anh bình tĩnh một chút đi!

Ngô Thiên nhìn Cao Lôi Hoa vội la lên:

- Người dân đế đô Quang Minh đều vô tội, anh không được làm tổn thương bọn họ.

- Bình tĩnh? Người bảo ta bình tĩnh?

Cao Lôi Hoa nhìn Ngô Thiên:

- Người kêu bố mày bình tĩnh thế nào được!

Đột nhiên Cao Lôi Hoa rống lên:

- Con gái bố mày bị người ta bắt! Con mẹ ngươi! Người bảo ta bình tĩnh à? Thằng già kia! Không cần giả bộ oan ức giả nhân giả nghĩa trước mặt bố mày! Đừng quên, mày cũng là người của Quang Minh thần điện!

Ngô Thiên cúi đầu trầm mặc, hắn biết, lúc này Cao Lôi Hoa không động thủ với hắn là đã nể mặt hắn lắm rồi. Chỉ có điều, nếu Cao Lôi Hoa thật sự hạ một cái cấm chú xuống đế đô thì.....

- Cầu nguyện đi!

Cao Lôi Hoa quay đầu nói với Ngô Thiên:

- Hãy cầu nguyện cho con gái ta không bị sao cả, nếu không, cho dù xóa sổ toàn bộ đế đô Quang Minh ta cũng không tiếc!

Cao Lôi Hoa nhấc tay phải lên, thần niệm cường đại lấy Cao Lôi Hoa làm trung tâm lan tỏa mạnh ra bốn hướng.

Lúc trước vì chữa bệnh, Cao Lôi Hoa còn để lại một ít thần lực trên người Bảo Bảo. Cho nên, bằng vào thần lực của mình có thể mơ hồ cảm nhận được vị trí của Bảo Bảo.

- Quả nhiên ở phía Quang Minh thần điện.

Cao Lôi Hoa mở mắt nói:

- Đại trưởng lão, chúng ta đi thôi.

- Kẻ nào động vào tiểu công chúa, giết không tha!

Trong mắt Vong Linh Đại trưởng lão ngập tràn sát khí.

- Slime đâu rồi?

Cao Lôi Hoa quay đầu hỏi một tiếng, vốn muốn mang Slime hoàng kim đi theo, nhưng lại không thấy bóng dáng tiểu tử đó đâu. Nó cũng mất tích à? Cao Lôi Hoa tức giận mắng một tiếng, sớm không mất tích, muộn không mất tích, lại mất tích đúng lúc cần. Thôi vậy, hai người trực tiếp bay cho rồi.

- Đi thôi!

Cao Lôi Hoa nói với Đại trưởng lão:

- Theo sát ta, ta cảm ứng thấy con bé ở đâu rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 118

Slime Phát Uy.

Lúc Cao Lôì Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão chuẩn bị xuất phát thì một giọng nói ồm ồm từ ngoài truyền vào.

- Ha ha! Đại trưởng lão à, có chuyện gì xảy ra vậy! Vừa rồi ta cảm thấy người đang chiến đấu với ai mà?! Có người tìm đến cửa sao?

Theo sau câu nói này là một nam nhân cực kỳ cường tráng trực tiếp nhảy vào sân, hắn nhìn xung quanh liền thấy Cao Lôì Hoa:

- Ô? Người anh em Cao Lôì Hoa? Anh đã về rồi à?

Cao Lôì Hoa cười khò gật gật đầu. Xem bộ dạng Tra Lý thì gã vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra rồi.

Nhìn nét mặt của Cao Lôì Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão, Tra Lý lập tức cảm giác có điều gì đó:

- Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?

Tra Lý khẽ hỏi.

- Tiểu công chúa bị người ta bắt đi rồi.

Đại trưởng lão giận dữ nói.

- Cái gì!

Tra Lý hét to một tiếng, hắn ôm chặt bả vai Cao Lôì Hoa quát:

- Mẹ nó! Sao lại xảy ra chuyện này hả Cao Lôì Hoa? Có các người ở nhà mà Bảo Bảo cũng bị bắt đi à?!

- Lúc ấy ta không ở nhà.

Cao Lôì Hoa nói:

- Chỉ có Đại trưởng lão ở đây, mà đối phương lại có đến hai gã thánh cấp. Một gã thu hút sự chú ý của đại trưởng lão, còn tên kia lén vào phòng bắt Bảo Bảo.

- Là ai bắt Bảo Bảo? Là ai?

Đôi mắt sư tử của Tra Lý trở trừng lên:

- Nói cho ta biết, là ai bắt Bảo Bảo! Mẹ nó, lão tử chém nó luôn!

- Quang Minh thần điện.

Cao Lôì Hoa đáp.

- Quang Minh thần điện ư? Đám con rùa đó vì sao lại bắt Bảo Bảo?

Tra Lý nắm chặt tay lại.

- Vì sao ư?

Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn Ngô Thiên:

- Ta cũng muốn biết đây.

- Việc này, ta cũng không biết.

Ngô Thiên thở dài, Quang Minh thần điện lần này hành động hoàn toàn không có nói với hắn một câu nào, nên hắn thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Gừ! Người là người của Quang Minh thần điện à? Chính là các người bắt Bảo Bảo sao?!

Ngay lúc này, Tra Lý cũng đã nhìn thấy áo choàng tế tự trên người Ngô Thiên. Lập tức hắn hét rống lên, rồi bước tới nắm lấy cổ áo của Ngô Thiên nhắc lên:

- Nói, các ngươi định làm gì Bảo Bảo?

- Tra Lý. Thả hắn ra đi. Làm vậy cũng chẳng được gì.

Cao Lôi Hoa lẳng lẳng nói:

- Không sao cả, ta đã cảm nhận được khí tức của Bảo Bảo rồi, đi theo ta thôi!

Cao Lôi Hoa mở mắt:

- Đi thôi, Tra Lý.

Nói xong, thân hình Cao Lôi Hoa đã bay về phía Quang Minh thần điện.

- Hừ!

Tra Lý liền đẩy Ngô Thiên xuống, sau đó nhanh chóng cùng Vong Linh Đại trưởng lão đuổi theo Cao Lôi Hoa.

Chờ bọn hắn đi xa, Ngô Thiên mới cười khỏ đứng dậy. Ngô Thiên cũng không biết ‘Cao Lôi Hoa và những người bạn’ rốt cục có thực lực như thế nào. Nhưng có thể khẳng định tên vong linh pháp sư mang áo choàng đen là một cường giả thánh cấp, đôi cánh nguyên tố sau lưng hắn là đã chứng tỏ điều này.

Mà ngay cả cái tên nam nhân cường tráng khi nãy cũng thật khủng bố! Ngô Thiên nhìn lại chiếc nhẫn trên tay mình, đây là một đồ hộ thân quang minh cấp bốn “Phòng ngự chi thuẫn”. Lúc gã nam nhân kia chụp vào người mình thì Ngô Thiên đã khởi động ma pháp hộ thân này. Nhưng điều mà Ngô Thiên không nghĩ tới là tay gã nam nhân đó trực tiếp phá vỡ “Phòng ngự chi thuẫn” và nắm lấy cổ áo mình, giống như là một tầng ma pháp phòng ngự này không hề có vậy.

Gã nam nhân cường tráng này ít nhất cũng có trình độ thánh cấp.

Nghĩ tới ba người này đều là cường giả thánh cấp mà Ngô Thiên đành cười khỏ.

Mấy lão già Quang Minh thần điện này. Sắp ‘hạ cánh an toàn’ rồi mà lại mắc sai lầm không thể cứu chữa. Mà cũng không chịu điều tra thực lực cũng

như bối cảnh của Cao Lôi Hoa nữa.

Chẳng qua Ngô Thiên không biết rằng, không phải Quang Minh thần điện không điều tra rõ ràng thực lực Cao Lôi Hoa. Mà ngược lại, bọn họ đã cẩn thận điều tra mọi thứ về Cao Lôi Hoa rồi! Cho nên mới dẫn tới việc bọn họ gây ra chuyện này!

Bọn họ không phải là không biết thực lực của Cao Lôi Hoa, mà do bọn họ điều tra được một thứ đáng cho bọn họ liều mạng - sức mạnh của con gái thần linh! Đám người ở Quang Minh thần điện cảm thấy trong người cô bé ẩn chứa một nguồn sức mạnh đặc biệt!

Tuy nguồn sức mạnh này vẫn còn nhỏ bé nhưng lại gây ra uy áp làm đám người của Quang Minh thần điện đều cảm thấy rùng mình.

Đúng vậy, đó là sức mạnh của thần - Thần lực! Nói cách khác, cô bé này có thể là thần cũng nên!

Có được tin tức này, đám người của Quang Minh thần điện đều trở nên điên cuồng! Vì muốn có được thần lực này, nên tên nào tên nấy đều ‘hung phấn quá độ’. Cao Lôi Hoa chỉ là một gã thánh cấp (Từ nhóm người của Vong Linh Đại trưởng lão mà cho rằng như vậy). Bắt được cô bé này, Quang Minh thần điện có thể nghiên cứu cô bé. Nếu mà thành công thì việc tiến cấp từ bậc bảy lên bậc tám cũng không còn là mơ mộng nữa.

- Chậm quá, tốc độ các người chậm quá!

Cao Lôi Hoa nhìn Tra Lý và Vong Linh Đại trưởng lão đằng sau. Lấy tốc độ bậc tám của Cao Lôi Hoa mà so thì tốc độ của Tra Lý và Đại trưởng lão thật sự chậm.

- Tật! (Nhanh!)

Không vừa lòng, Cao Lôi Hoa tắc lưỡi niệm một tiếng, hai tia hồ quang màu vàng tia hiện ra xung quanh Tra Lý và Đại trưởng lão.

Ngay sau đó, Tra Lý và Đại trưởng lão bị Cao Lôi Hoa hút tới như nam châm. Dưới tác dụng lực hút này, Cao Lôi Hoa mang theo hai người bay điên cuồng về phía trước.

Đây là do Cao Lôi Hoa vận dụng ‘Hiệu ứng từ’ của lôi điện, giống như nam châm hút lấy Tra Lý và Đại trưởng lão. Chẳng qua với tốc độ nhanh như vậy, Tra Lý và Đại trưởng lão giống như đang chịu cực hình vậy!

Bên kia.

Hai cường giả thánh cấp quang minh hệ đang ôm Bảo Bảo chạy trốn thì đột nhiên cảm thấy ba luồng khí tức cường đại phía sau. Trong đó có một khí tức mà bọn họ rất quen thuộc, chính là khí tức của Vong Linh Đại trưởng lão mà vừa nãy mới ‘giao lưu’.

- Không thể nào, bọn họ sao đuổi theo nhanh thế!

Tên kiếm thánh hắc y không thể tin nổi. Hắn là người thuộc ám điện trong Quang Minh thần điện, chuyên phụ trách một số việc đặc biệt, ít người hay

biết.

Cho nên ở trong Quang Minh thần điện cũng không có lưu lại tên của bọn hắn, mà ở trong ám điện thì hắn là một thánh cấp chuyên làm thích khách. Tốc độ của hắn là nhanh nhất trong các cường giả thánh cấp. Hắn chưa bao giờ nghi ngờ tốc độ của mình. Nhưng hiện giờ mấy khí tức đang đuổi theo lại có tốc độ vượt xa tưởng tượng của hắn. Nhanh, quá nhanh!

- Làm sao giờ?

Hắc y Kiếm Thánh quay sang hỏi Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm. Kiệt Khắc Sâm là trưởng lão trong Quang Minh thần điện, kiến thức của lão rất phong phú, nên lúc này chỉ trông chờ vào lão mà thôi.

Kiệt Khắc Sâm nhìn cô bé trong tay hắc y kiếm thánh:

- Lấy máu của con bé xong chặt lấy một tay hay chân gì đó rồi chúng ta lui. Muốn nghiên cứu thì cũng không cần phải lấy cả người nó, một bộ phận cũng đủ rồi. Sau đó ném con bé cho mấy tên phía sau. Tranh thủ lúc chúng chưa cho con bé thì chúng ta chuồn.

- Không hổ là đại tể tự điện hạ.

Hắc y kiếm thánh nghe ý kiến của đại tể tự xong liền thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn rút thanh đoản kiếm trên người ra:

- Đại tể tự điện hạ, ngài hãy mở phong ấn ra để ta ra tay.

- Mở!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm quát khê một tiếng, sau đó vội nói:

- Người làm nhanh lên nhé, tốc độ của mấy tên phía sau rất nhanh. Nếu không nhanh là đi đời nhà ma đó!

- Rồi!

Hắc y kiếm thánh cầm đoản kiếm đâm vào ngực cô bé. Thân là một thành viên của ám điện, giết một cô bé đơn giản như việc hít thở thôi.

- Có thể cảm nhận được khí tức của tiểu công chúa rồi!

Vong Linh Đại trưởng lão đột nhiên lại cảm nhận được khí tức của Bảo Bảo liền thốt lên. Ngay từ đầu ngoại trừ Cao Lôi Hoa có thể cảm nhận được thần lực trên người Bảo Bảo ra, hai người Tra Lý và Đại trưởng lão hoàn toàn không cảm nhận được khí tức của Bảo Bảo.

- Gần đây thôi, nhanh lên!

Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý khẩn trương kêu.

Lúc này, kiếm của hắc y kiếm thánh đã gần chạm tới ngực cô bé.

Keng! Một âm thanh do kim loại va chạm từ chỗ đoản kiếm của hắc y kiếm thánh vang lên. Hắc y kiếm thánh ngơ ngác nhìn đoản kiếm của mình. Ngay trước mũi đoản kiếm là một đôi cánh hoàng kim nhỏ bé đang kiên cường chắn trước mũi kiếm hắn!

Hắc y kiếm thánh quan sát cẩn thận, tiếp theo hắn nhìn thấy được việc

kinh ngạc nhất từ trước đến nay!

Chủ của cặp cánh hoàng kim này chính là Slime. Là một trong những ma thú cấp bậc thấp nhất - Slime! Loại sinh vật như Slime thì đến người bình thường đá một phát là bay! Nhưng mà con Slime này lại chặn được một kiếm của hắn?!

Trước mắt hắn là một con Slime toàn thân hoàng kim, hơn nữa, ở trên lưng nó còn có một đôi cánh rất nhỏ.

Nhưng cho dù là vậy, hắc y kiếm thánh vẫn có thể khẳng định rằng: đây là một con Slime! Loại vật có cấp bậc thấp nhất, vô dụng nhất, còn kém hơn cả một bộ xương khô của ma thú trong vong linh!

Ánh mắt của Slime hoàng kim ngập tràn phần nộ nhìn hắc y nhân, trong mắt nó tràn đầy sát khí. Bảo Bảo là con gái mới nhận của Cao Lôì Hoa, hơn nữa trên người Bảo Bảo có khí tức của Cao Lôì Hoa. Điều này làm cho Slime rất thích nằm trong người Bảo Bảo. Đó là nguyên nhân Cầu Cầu ở trên người Bảo Bảo sau khi cả nhà đi vắng hết. Lúc này nghe được hai tên kia nói chuyện làm Cầu Cầu rất căm phẫn!

- Ô Đa. Người còn đứng đực ra làm gì thế? Còn không ra tay đi!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm nhìn thấy hắc y kiếm thánh chẳng những không xuống tay, mà ngược lại còn đứng ngăn ra mà nhìn cô bé, liền tức giận hét lên.

- Chết tiệt!

Ô Đa dùng sức lắc lắc đầu, nghiêng răng, hung tợn đối nhãn với Slime:

- Khốn khiếp! Tiểu tử kia. Ánh mắt ngươi có ý gì hả!

Ô Đa phần nộ nói.

- Yaaah!

Ô Đa tức giận quát một tiếng, đoạn kiếm trong tay bùng phát quang minh đầu khí mang theo sự tức giận chém xuống Slime hoàng kim.

- Grào!

Tiểu tử kia cùng không cam lòng yếu kém, miệng há to gầm một tiếng long ngâm. Tiếng long ngâm kéo dài làm cho Ô Đa và Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm rùng mình.

Tiếp theo, Cầu Cầu há miệng phun một ngọn lửa màu trắng thẳng vào đoạn kiếm của Ô Đa.

- Đi chết đi!

Ô Đa hét to, giơ đoạn kiếm chém thẳng về phía ngọn lửa màu trắng này, muốn chém đôi con Slime đáng ghét lẫn ngọn lửa này ra.

- Dừng....!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm đứng bên cạnh nhìn thấy ngọn lửa màu trắng liền kêu to. Khi xưa Kiệt Khắc Sâm đã từng nhìn thấy ngọn lửa màu trắng này, đây là long tức! Mặc dù lúc này ngọn long tức còn nhỏ nhưng tuyệt đối là long tức thuần khiết! Long tức không phải thứ mà ai

cũng có thể đối kháng trực tiếp. Cho dù nhỏ thì nó vẫn là long tức! Là năng lực công kích mạnh nhất của Long tộc...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 119

Địa Ngục Tam Đầu Khuyển

Nhưng đã quá muộn! Không biết là nhiệt độ ngọn lửa màu trắng này cao hơn

ngọn lửa màu đỏ bao nhiêu lần! Mà chỉ trong nháy mắt, đoản kiếm Ô Đa đang

cầm liền bị long tức nung chảy, còn tay thì vừa mới tiếp xúc với cổ long tức này

liền cảm thấy bỏng rát.

May mắn là Ô Đa đã vận quang minh thánh đấu khí lên cánh tay, cho nên chỉ bị

cháy bỏng một lớp da mà thôi.

- Mẹ nó, vật này là cái gì!

Ô Đa cảm tức nhìn vật đã làm cho hấn xấu mặt.

- Có lẽ là Slime có quan hệ huyết thống với Tứ Dực Ngân Phi Long!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm cũng cảm thấy lời nói của mình có

phần khiên cưỡng:

- Mặc kệ đi, dù sao cũng chỉ là một tiểu ma thú, chúng ta không có nhiều thời gian

đâu. Mau ra tay.

- Được!

Ô Đa đáp rồi tay chém về phía Smile như đao.

Ánh mắt Slime hiện lên sự khinh miệt.

Lúc này cánh tay của Ô Đa mang theo quang minh đấu khí đã kề sát cơ thể của

Slime.

Cái miệng nhỏ nhắn của Slime hơi nhếch lên, thể hiện một “nụ cười” rất giống

con người!

Tiếp theo đó, lực lượng nguyên tố gồm ba màu xanh, hồng, vàng bỗng nhiên xuất

hiện xung quanh người Slime! Sau đó, kim quang trên người Slime đột nhiên

bùng sáng lóa mắt! Kim quang mãnh liệt tới mức cả Ô Đa lẫn Kiệt Khắc Sâm

đều không thể mở mắt ra được.

Giữa màn ánh sáng chói lọi, Ô Đa chỉ cảm thấy cánh tay của mình đột nhiên trở

nên nặng nề, thân thể không chịu nổi sức nặng mà nghiêng cả về phía trước!

Ô Đa hét lên rồi vội vàng bật đôi cánh nguyên tố của thánh cấp ra, cuối cùng

dưới sự trợ giúp của đôi cánh nguyên tố, hắn cũng gắng gượng giữ thân thể

không tiếp tục sa xuống nữa!

Sau khi cảm thấy màn ánh sáng kết thúc, Ô Đa và Quang Minh Thánh ma đạo sư

Kiệt Khắc Sâm đều mở mắt nhìn tiểu tử trong lòng cô bé kia.

Nhưng tình hình trước mắt không thể không khiến Ô Đa và Thánh ma đạo sư Kiệt

Khắc Sâm đều ngây người ra!

Trong lòng Ô Đa lúc này là một con thú màu vàng dài chừng năm thước, cao

khoảng ba thước đang mỉm cười với hắn! Đúng vậy! Là mỉm cười! Đích thật là

đôi mắt của một con chó khổng lồ, nó lại còn đang nhe răng cười với Ô Đa nữa

chứ.

- A!

Xuất phát từ bản năng của nhân loại, Ô Đa theo phản xạ ném con chó lớn kia ra

xa.

Con đại khuyển màu vàng kim liền lộn người một cái, sau đó lơ lửng trên không

trung. Ở trên lưng con đại khuyển, Ô Đa và Kiệt Khắc Sâm nhìn thấy được mục

tiêu của mình trong chuyến đi này – Bảo Bảo, lúc này cô bé nhờ bộ lông của con

đại khuyển cuộn lấy nên vẫn tiếp tục ngủ mê.

- Đây là...

Kiệt Khắc Sâm cùng Ô Đa ngơ ngác nhìn con đại khuyển trước mắt!

Toàn thân từ da tới lông đều một màu vàng kim, ba cái đầu với ba cặp

mắt hung

ác, miệng há rộng để lộ ra những cái răng nanh trắng như sứ.

Hơn nữa cặp mắt của cái đầu bên trái con đại khuyển này là màu đỏ - màu sắc

đại biểu cho hỏa hệ. Đôi mắt trên cái đầu ở giữa là màu vàng, đại biểu cho lôi hệ.

Đôi còn lại bên phải là màu xanh, đại biểu cho phong nguyên tố.

Ba cái đầu hơn nữa lại là ma thú kiêm phong hỏa lôi tam hệ! Ma thú như vậy

trên đại lục chỉ có một loại – chính là Địa ngục tam đầu khuyển Cerberus!

Tuy rằng Địa ngục tam đầu khuyển trong truyền thuyết là màu đen. Còn con ma

thú trước mắt này lại là màu vàng, nhưng Kiệt Khắc Sâm hoàn toàn có thể khẳng

định con đại khuyển này chính là loại ma thú nổi tiếng – Siêu giai ma thú Địa

ngục tam đầu khuyển Cerberus!

Bất cứ một trong ba cái đầu của Địa ngục tam đầu khuyển đều có thể ngăn cản

hắn mà không chịu thua kém chút nào! Ba cái đầu được ba ma tinh cung cấp ma

lực vô cùng vô tận! Với ma lực cường đại đó, Địa ngục tam đầu khuyển có thể

dễ dàng sử dụng các loại cấm chú như uống nước! Cấu tạo của Địa ngục tam đầu

khuyển đích thực sinh ra là để chiến đấu!

- Grào!

Địa ngục tam đầu khuyển màu vàng kim há to miệng phát ra một tiếng long ngâm!

Sau đó, hai cái đầu bên trái phải của Địa ngục tam đầu khuyển há cái miệng khổng

lồ ra, hai nguyên tố một đỏ một xanh tạo thành cơn lốc xoáy năng lượng trong

miệng nó! Cơn lốc xoáy năng lượng này đã đạt tới trạng thái mà mắt thường cũng

có thể nhìn thấy được!

Gần như chỉ trong nháy mắt, một đạo phong nhận (lưỡi đao gió) sắc bén cùng

một quả cầu lửa màu trắng từ trên không trung bắn thẳng tới hai người.

Ô Đa cùng Kiệt Khắc Sâm đồng thời thối lui về phía sau. Đôi mắt với ma pháp

cường đại như vậy, bọn họ không còn lựa chọn nào khác!

Nhưng lúc này cái đầu ở giữa của con Địa ngục tam đầu khuyển lại lộ ra vẻ mặt

đắc ý! Ngay lập tức, cái đầu ở giữa há miệng phun ra vài tiếng nặng nề.

Xẹt xẹt! Trong chớp mắt hai đạo hồ quang vô thanh vô tức xuất hiện phía sau Ô

Đa và Kiệt Khắc Sâm! Sau khi hồ quang xuất hiện, hai tia sét to lớn từ trên trời

giáng thẳng xuống phía sau Kiệt Khắc Sâm cùng Ô Đa.

Vừa mới vấp vả né tránh phong nhận và hỏa cầu, Kiệt Khắc Sâm cùng Ô Đa

không còn cách nào có thể tránh né được hai tia sét giáng từ trên trời xuống!

- Quang minh thủ hộ!

Kiệt Khắc Sâm phải sử dụng ma pháp phòng ngự đắc ý của mình! Quang minh

nguyên tố tạo thành hình “Trứng gà” bao bọc lấy Kiệt Khắc Sâm, vừa vặn chặn

được tia sét đánh về phía hắn. Còn Ô Đa thì quát to một tiếng, vận thánh đấu khí

lên, thánh đấu khí cũng tạo thành hình “Trứng gà” đem Ô Đa bọc ở bên trong. Hai

tia sét màu vàng này trông thì không khác gì với ‘lôi điện thuật’ của các ma pháp

sư thông thường. Nhưng do Địa ngục tam đầu khuyển phát ra thì uy lực lại lớn

đến kinh người! Mỗi một tia sét khổng lồ đều có sức công phá tương đương với

uy lực của ma pháp cao cấp!

Vòng phòng ngự của hai người bị tia sét đánh cho rung bần bật.

Địa ngục tam đầu khuyển thấy được tình cảnh này liền cười vui vẻ! Sau đó ba

cái đầu đồng thời sử dụng ma pháp. Tuy rằng đều chỉ là phong nhận, hỏa cầu,

lôi điện. Nhưng bởi vì đây chỉ là ma pháp bậc thấp, cho nên Địa ngục tam đầu

khuyển hầu như không bị hao tổn ma lực!

Ba loại ma pháp bắn như mưa về phía hai cái “trứng gà” màu trắng đang chắn

động kịch liệt!

- Cứ tiếp tục như vậy thì không phải là biện pháp tốt!

Ô Đa hét lên một tiếng:

- Đại tể tự, tăng cường phòng hộ cho ta! Ta sẽ xông lên tiếp cận người nó.

- Được!

Kiệt Khắc Sâm khẽ ngâm:

- Quang minh thủ hộ!

Sau tiếng ngâm, ma pháp ‘tủ’ của hắn là “quang minh thủ hộ” liền xuất hiện trên người Ô Đa.

- Yahhhh!

Ô Đa hét lớn một tiếng, gạt bỏ đầu khí phòng hộ của bản thân, rút thanh đại kiếm

ở sau lưng, bằng tốc độ nhanh nhất xông về phía Địa ngục tam đầu khuyển.

Tốc độ của Ô Đa không hổ với chức nghiệp, toàn lực lao tới thì ngay cả lôi

điện của Địa ngục tam đầu khuyển cũng không đuổi kịp được tốc độ của hắn!

- Chịu chết đi! Súc sinh!

Ô Đa hiện ra trước người Địa ngục tam đầu khuyển, rồi nhảy vọt lên, kiếm quang

màu trắng chói mắt từ trên cao bổ thẳng xuống Địa ngục tam đầu khuyển:

- Quang chi kiếm kỹ! Lạc nhật trảm!

Tình thế cấp bách khiến Địa ngục tam đầu khuyển chỉ có thể kịp né tránh ba cái

đầu, ầm một tiếng, kiếm quang của Ô Đa đã chém mạnh lên người Địa ngục tam

đầu khuyển!

- Grào.

Slime gào lên đau đớn, quang minh thánh đầu khí đã phá vỡ lớp da phòng ngự

siêu cấp của Slime, để lại trên người nó một vết thương.

Tuy rằng hiện giờ Slime đã biến thân thành Địa ngục tam đầu khuyển, cũng nắm

giữ hết thầy ma pháp, kỹ xảo chiến đấu của nó! Nhưng chung quy là Slime cũng

chỉ mới học biến thân không lâu, tuy rằng hiểu biết về lý thuyết cũng rất đầy đủ.

Ngay như vừa rồi lấy hỏa cầu cùng phong nhận ép hai cao thủ thánh cấp lui về

phía sau, rồi lại lấy lôi điện đánh lén. Đấy đều là kiến thức có thể hiểu rõ được,

và Slime đã làm rất tốt. Chỉ có điều tuy rằng lý thuyết chiến đấu đã nắm tốt rồi.

Nhưng bởi vì kinh nghiệm chiến đấu còn quá ít, thiếu đi cái loại chiến đấu bản

năng. Vì thế Địa ngục tam đầu khuyên do Slime biến thành không thể tránh thoát

được nhát kiếm của Ô Đa!

Nếu vừa rồi đổi lại là Địa ngục tam đầu khuyên ‘bản chính’, cho dù tốc độ của

Ô Đa vẫn nhanh như vậy, thì Địa ngục tam đầu khuyên vẫn có thể dễ dàng tránh

được chiêu kiếm kia!

Nói thực, lúc trước Cao Lô Hoa có thể giết chết Địa ngục tam đầu khuyên quả

thực cũng là chó ngáp phải ruồi! Nếu lúc đó Địa ngục tam đầu khuyên không

thiếu cảnh giác, cộng thêm khinh thường Cao Lô Hoa nên muốn chơi đùa! Thì có

lẽ khi ấy Cao Lô hoa đã sớm hy sinh rồi!

- Grào!”

Slime đau đớn rống lên, cự trảo với những móng vuốt to lớn bỏ về phía Ô Đa.

Sau khi Ô Đa toàn tâm toàn ý tập trung chiến đấu, thì lại cảm giác Địa ngục tam

đầu khuyên trước mặt mình cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết! Ít nhất

hiện tại Ô Đa cảm thấy mình tuyệt đối có đủ khả năng để xử lý con Địa ngục tam

đầu khuyên này.

- Hống! Hống!

Đau đớn khiến Slime hoàn toàn rối loạn, lúc này nó giống như một đứa nhỏ phần

nộ vì bị ủy khuất, chỉ biết vùng móng vuốt chụp tới bóng người trước mắt. Nhất

thời quên mất rằng bản lĩnh lớn nhất của Địa ngục tam đầu khuyên không phải

là thân thể mà là ma pháp cường đại. Dù sao cũng do kinh nghiệm chiến đấu còn

không nhiều, tuy rằng thực lực Slime lớn hơn Ô Đa nhiều lần, nhưng cũng không

có biện pháp bắt được Ô Đa.

- Súc sinh này! Chết đi!

Ô Đa hét lớn một tiếng, gươm cao cự kiếm lên chém thật mạnh về phía đầu của

Slime!

- Grào!

Toàn bộ con mắt của Slime đều đỏ sọc lên. Rốt cuộc không thềm để ý nhất chém

đang bỏ về phía đầu mình, lại hung hăng gươm cao cự kiếm bỏ về phía Ô Đa! Bị Ô Đa

khiêu khích đã khiến Slime mất đi lý trí, lúc này trong đầu Slime chỉ có một ý

nghĩ! Đó là đập chết kẻ trước mặt này!

Nhìn thấy móng vuốt của Slime đang chụp tới. Ô Đa bất đắc dĩ phải dừng kiếm

lại, sau đó vỗ mạnh đôi cánh nguyên tố nhanh chóng lui cả người về sau. Nực

cười, một kiếm này của hắn bỏ tới đầu của Địa ngục tam đầu khuyến nhiều nhất

cũng chỉ khiến nó bị thương một chút. Nhưng một trảo này của nó, thì không

chừng mình phải chào tạm biệt thế giới này mất!

- Grào!

Ba cái đầu của địa ngục tam đầu khuyến cùng gào lên, liều mạng bỏ nhào về phía

Ô Đa. Triển khai đấu pháp liều mạng!

Mỗi khi kiếm của Ô Đa muốn chém tới thân thể của Địa ngục tam đầu khuyến, thì

lại phát hiện nó liều chết bỏ móng vuốt về phía hắn! Nếu kiếm của hắn tiếp tục

chém tới, thì nhất định sẽ bị trúng móng vuốt của Địa ngục tam đầu khuyến.

Do Cầu Cầu điên cuồng sử dụng đấu pháp liều mạng, đã khiến Ô Đa bị lâm vào

thế yếu!

“Cứ tiếp tục như vậy thì không phải là biện pháp!” Ô Đa thầm nghĩ, bị Địa ngục

tam đầu khuyến này bám lấy, bản thân mình không thể thoát đi được. Bây giờ, chỉ

có thể trông chờ vào đại tể tự!

Vừa nghĩ tới đây, Ô Đa vội nhìn về phía Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc

Sâm.

Cũng đúng lúc, Kiệt Khắc Sâm cũng nhìn ra tình huống của cuộc chiến, lúc này

lão đang âm thầm chuẩn bị ma pháp cao cấp! Nhưng bởi vì ma lực tiêu hao quá

lớn do chiến đấu với Vong Linh Đại trưởng lão, cho nên cần phải chuẩn bị thời

gian dài mới có thể thi triển ma pháp.

Ô Đa lúc này đang rất khẩn trương, mong đại tể tự chuẩn bị ma pháp nhanh lên

một chút. Địa ngục tam đầu khuyển trước mặt này dường như đang rất điên

cuồng! Hắn sắp không chịu nổi rồi, sau khi bị Địa ngục tam đầu khuyển sử dụng

đấu pháp điên cuồng làm đảo lộn tiết tấu, tình cảnh của Ô Đa đã có vẻ rất nguy

hiểm! Vài lần móng vuốt của Địa ngục tam đầu khuyển đã sượt qua thân thể hắn.

- Được rồi! Ô Đa mau tránh ra!

Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm hét lên một tiếng, đồng thời trên

tay hắn xuất hiện một ma pháp trận thật lớn, sau đó đọc vài câu chú ngữ:

- Quang minh nguyên tố ở khắp mọi nơi, hãy dùng lực lượng của người xua đuổi

hắc ám! Ta lấy danh nghĩa là Kiệt Khắc Sâm, xin thỉnh cầu – triệu hoán, phân thân

Quang Minh thần!

Vừa nghe được Kiệt Khắc Sâm đọc tên ma pháp, trong lòng Ô Đa liền cảm thấy

vui vẻ! Cũng đồng dạng như Tử thần địa ngục, Quang Minh thần cũng có mười

hai phân thân. Mười hai phân thân này vô cùng hùng mạnh, cho dù là cường giả

thánh cấp cũng không phải là đối thủ! Chỉ cần gọi ra được ma pháp này, Địa

ngục tam đầu khuyển trước mặt này không còn có thể tạo ra được uy hiếp gì nữa!

Kiệt Khắc Sâm chỉ ma trượng về phía Địa ngục tam đầu khuyển, đứng tại chỗ hét

lớn một tiếng:

- Triệu hoán, phân thân Quang Minh thần!”

Một ma pháp trận lớn hiện ra phía trên Slime! Trong ma pháp trận, một bóng

người lấp lánh kim quang từ từ trời lên!

- Grào!

Ma pháp trận trong không trung làm cho Slime cảm thấy bất an, nó muốn thoát

khỏi phạm vi của ma pháp trận này, nhưng bất kể là địa ngục tam đầu khuyển do

Slime biến thành này có di chuyển tới đâu, ma pháp trận trên bầu trời dường như

có linh tính liền đi theo Slime.

Nhìn ma pháp trận trên không trung, Kiệt Khắc Sâm cùng Ô Đa đều lộ ra vẻ đắc

ý.

- Dừng lại ở đây được rồi.

Chợt một thanh âm lạnh lùng vang lên bên tai Kiệt Khắc Sâm và Ô Đa. Không

có dấu hiệu báo trước nào, thanh âm này giống như vốn có sẵn tại đây rồi!

Tiếp theo đó, Kiệt Khắc Sâm cảm thấy ngực của mình nóng lên, ý thức dần dần

bay mất ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 120

Phân Thân Quang Minh Thần.

Trước khi ngã xuống, Kiệt Khắc Sâm chỉ kịp nhìn thấy một bóng người có mái tóc bạch kim cùng lõi quang màu vàng tía trên tay.

- Đây chính là Cao Lô Hoa sao?

Kiệt Khắc Sâm ngơ ngác nhìn hình ảnh cao lớn này.

“Hắn, thật sự chỉ mới là thánh cấp sao?” Đó chính là ý nghĩ cuối cùng của Kiệt Khắc Sâm ở trên thế giới này.

Cao Lô Hoa rút tay phải ra khỏi cơ thể già nua của Kiệt Khắc Sâm. Dưới sự bao bọc của lớp lõi quang màu vàng tía, cánh tay của Cao Lô Hoa hoàn toàn không dính một chút máu tươi nào! Sau đó, Cao Lô Hoa nhắc chân đạp một nhát vào người của Kiệt Khắc Sâm.

- Bịch!

Thân thể Kiệt Khắc Sâm ‘rụng’ thẳng xuống phía dưới. Quang minh pháp sư mạnh nhất của Quang Minh thần điện đã về nơi ‘an nghỉ tạm thời’.

Từ lúc Cao Lô Hoa xuất hiện đến lúc Kiệt Khắc Sâm rơi xuống, toàn bộ quá trình nói ra thì dài, nhưng thực chất chẳng qua chỉ là mấy giây mà thôi!

Vừa mới vài giây trước, Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm còn đang triệu hoán ‘Phân thân Quang Minh Thần’, nay đã bị Cao Lô Hoa đâm xuyên ngực, rơi thẳng từ trên không xuống. Ô Đa ngẩn ngơ nhìn Cao Lô Hoa và Kiệt Khắc Sâm rơi xuống.

- Ô!

Sau khi nhìn thấy Cao Lô Hoa đến, Slime vô cùng tủi thân chạy tới bên cạnh Cao Lô Hoa, đồng thời còn không quên đặc ý đem Bảo Bảo trên lưng khoe với Cao Lô Hoa.

- Ha ha! Cầu Cầu (biệt danh nữa của Slime), làm tốt lắm.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng ấn lên vết thương của Slime, nhanh chóng giúp nó cầm máu lại.

- Là người đã thương Slime của ta?

Sau khi giúp Slime cầm máu xong, Cao Lô Hoa xoay người lạnh lùng nhìn hắc y nhân trước mặt. Lại là hắc y nhân, Cao Lô Hoa khẽ nhíu mày. Hắc y nhân này khiến cho Cao Lô Hoa nghĩ tới hắc y nhân bên cạnh thái tử

Ifa. Cùng với đó là cả mỹ nữ đạo sư Diệp Diễm - người để lại ấn tượng đầu tiên rất tốt đẹp với Cao Lô Hoa.

- Ài! Sau khi xong chuyện này cũng nên hỏi thăm nàng một chút mới được.

Cao Lô Hoa buông tiếng thở dài, sau đó nhìn hắc y nhân trước mặt:

- Ta rất ghét hắc y nhân.

Cao Lô Hoa nói tiếp:

- Bởi vì loại người giấu mặt như các ngươi, luôn mang lại cho ta rất nhiều phiền toái!

Ô Đa sau khi nhìn thấy nam tử tóc bạch kim, thì ngay cả động hắc cũng không dám động! Từ lúc nam tử này xuất hiện đến giờ, Ô Đa liền cảm thấy không khí xung quanh mình đông cứng lại. Có một loại áp lực nặng nề ép thẳng lên người hắc! Đừng nói chạy trốn, cho dù động đậy một chút cũng cảm thấy rất khó khăn!

- Là ngươi đã thương Slime sao?

Cao Lô Hoa vuốt ve Slime, giọng nói mang theo sát ý lạnh giá.

Ô Đa chỉ có thể vận chuyển đầu khí toàn thân để chống lại áp lực đến từ Cao Lô Hoa, lúc này ngay cả việc mở miệng cũng là là ước vọng xa vời của hắc chứ đừng nói đến việc trả lời Cao Lô Hoa.

Lúc này, Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý cũng đều chạy đến. Vào thời điểm Cao Lô Hoa đánh chết Quang Minh Thánh ma đạo sư vừa rồi, lực hút Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý cũng bị mất đi. Cho nên hai người bọn họ chạy tới có vẻ hơi chậm một chút.

- Chính là tên này!

Vong Linh Đại trưởng lão sau khi nhìn thấy hắc y nhân liền quát:

- Chính là tên này đã cướp tiểu công chúa ở trong phòng.

- He he!

Cao Lô Hoa cười khinh một tiếng. Ôm lấy tiểu công chúa trên lưng của Cầu Cầu. Tiếp đó kiểm tra Bảo Bảo từ trên xuống dưới. Sau khi xác định được Bảo Bảo không có việc gì, Cao Lô Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, tên hắc y này xử thế nào đây?

Tra Lý bẻ mười ngón tay khởi động nhìn hắc y nhân không chút hảo ý nào.

- Giết!

Cao Lô Hoa lạnh lùng phán:

- Đụng đến người thân của ta, giết không tha!

- Khắc khắc, lão nhân gia ta thích nhất chính là làm loại chuyện này! Hành hạ cao thủ đến chết chính là sở trường của vong linh pháp sư!

Vong Linh Đại trưởng lão hưng phấn rút cốt trượng ra, định đi lên đùa nghịch một hồi.

- Đại trưởng lão, hãy để cho ta.

Tra Lý đứng cạnh vỗ vỗ vai của Đại trưởng lão.

Hiện giờ Tra Lý và Đại trưởng lão đều đang lơ lửng trên không trung. Cao Lôi Hoa đã đoán đúng, Tra Lý đích thật là cường giả thánh cấp:

- Đại trưởng lão, người đã đánh một trận, Cao Lôi Hoa huynh đệ cũng đã giải quyết một địch nhân rồi! Việc còn lại này nên giao cho ta đi!

- Cái này...

Vong Linh Đại trưởng lão khó xử nhìn Tra Lý.

- Nhưng ta đi mà. Người đứng cạnh xem là được rồi.

Tra Lý kéo Đại trưởng lão ra phía sau, sau đó mân mê nắm tay cười quái dị bước về phía Ô Đa! Vừa đi Tra Lý vừa bẻ tay crack crack! Mỗi một tiếng vang lên đều khiến cho Ô Đa cảm thấy run rẩy.

- Được rồi, Tra Lý, cho ta xem thực lực của người đi!

Cao Lôi Hoa nói:

- Ta rất mong chờ biểu hiện của người!

- Sẽ như người mong muốn!

Tra Lý bước tới bên cạnh hắc y nhân:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, hãy thu hồi uy áp của anh đi, khí tức của anh tạo thành áp lực quá lớn với hắc. Nếu còn bị khí tức áp chế thì sao còn đánh được đây?

- Xong ngay.

Cao Lôi Hoa nhún vai, thấy Bảo Bảo không có việc gì, tâm tình Cao Lôi Hoa tương đối tốt:

- Nhưng người khẳng định là hắc không trốn thoát chứ?

- Đương nhiên.

Tra Lý cười ha hả.

Cao Lôi Hoa liền buông lỏng uy áp đối với Ô Đa.

Sau khi uy áp mất đi, Ô Đa lập tức cảm thấy toàn bộ thân thể mình nhẹ nhõm! Thật giống như vừa mới trút bỏ được vật nặng mười tấn vậy. Mặc dù như vậy, Ô Đa cũng không có lựa chọn chạy trốn, hắc biết bản thân trốn không thoát. Nếu mà chạy trốn, kết cục của hắc hắc sẽ giống như Kiệt Khắc Sâm bị Cao Lôi Hoa dùng một tay đâm thủng ngực!

- Tiểu tử, cho người một cơ hội!

Tra Lý nhìn Ô Đa cười nói:

- Chỉ cần người đánh bại được ta, ta sẽ thả cho người đi! Đồng bạn của ta cũng tuyệt sẽ không làm khó dễ người! Nhưng nếu người đánh thua, vậy thì chuẩn bị cùng Quang Minh thần nói chuyện phiếm đi nhé!

Lời nói của Tra Lý lập tức đốt lên ngọn lửa hi vọng cho Ô Đa, con người luôn là như thế, chỉ cần có một chút cơ hội, sẽ không có người nào nguyện ý buông tha nó!

- Người nói thật sao?

Ô Đa chăm chú nhìn Tra Lý.

- Mẹ kiếp, lão gia không nói hai lời!

Tra Lý lạnh lùng nói:

- Đánh thắng ta, thì ngươi có thể sống! Chỉ có như vậy!

Ô Đa nhìn Tra Lý, trong lúc nhất thời hắn cũng không nhận ra ý tứ của nam nhân này.

- Xem quyền!

Tra Lý không đợi Ô Đa hỏi lại. Tay phải nắm chặt, vận quyền đánh thẳng về phía Ô Đa!

Nhìn một quyền này của Tra Lý, hai mắt của Cao Lôi Hoa lập tức nheo lại.

Vừa rồi Cao Lôi Hoa nhìn thấy rất rõ ràng, một quyền này của Tra Lý chính là không quyền, hơn nữa ngón giữa còn hơi nhô ra đằng trước! Tư thế này Cao Lôi Hoa rất quen thuộc – “Phá Sơn Không” một trong những tuyệt kỹ của Cao Lôi Hoa cũng phát quyền như thế này!

- Yaaaaaah!

Tra Lý khẽ quát một tiếng, chỉ trong nháy mắt tốc độ Tra Lý tăng tới cực đại, hữu quyền mang theo tiếng gió ầm ầm hướng về phía Ô Đa.

Ô Đa vội vàng nắm chặt đại kiếm che đằng trước, nghênh tiếp trực diện một quyền này của Tra Lý.

Khóe miệng Cao Lôi Hoa lộ ra nụ cười, nếu đúng thật là Tra Lý mô phỏng theo ‘Phá Sơn Không quyền pháp’ của mình thì Ô Đa không chết cũng trọng thương!

- Bịch!

Quyền của Tra Lý đã đánh lên trên đại kiếm của Ô Đa.

Âm thanh này lập tức khiến Ô Đa cảm thấy nghi ngờ, một quyền bá đạo này của Tra Lý sao khi đánh lên trên kiếm lại có vẻ yếu ớt? Giữa lúc Ô Đa còn chưa minh bạch thì một cổ quyền kinh xuất hiện từ quyền của Tra Lý. Quyền kinh xuyên thấu qua đại kiếm của Ô Đa, đánh thẳng lên ngực của hắn.

- Phụt!

Ô Đa bị cổ quyền kinh này đánh bay ra sau, miệng không ngừng phun ra máu tươi.

Quả nhiên là thế, Cao Lôi Hoa cười ha hả, Tra Lý dùng đúng là “Phá Sơn Không” mà Cao Lôi Hoa đã sử dụng một lần trong Vong Linh cốc. Tra Lý nhìn tay phải của mình rồi thở dài:

- Xem ra vẫn chưa được! Một chiêu này thật là thâm ảo, ta nghiên cứu bao lâu vậy mà chỉ có hiệu quả đôi chút.

Cao Lôi Hoa ở trên không trung cười khẽ một tiếng, Tra Lý cũng thật thú vị, hắn chẳng những xem trộm một cách quang minh chính đại mà còn quang minh chính đại sử dụng ở trước mặt hắn nữa.

Bên kia, Ô Đa sau bị văng đi, liền đứng lên lau khóe miệng. Sau đó nhìn

về phía Tra Lý. Một quyền vừa rồi của Tra Lý khiến hấn rất khó chịu! Đánh thì đánh lên trên thân kiếm của hấn còn quyền kinh lại đánh vào người hấn! Đây là cái loại quyền pháp gì?

- Đến đây đi, còn có thể đánh không?

Tra Lý nhìn Ô Đa cười rộ lên:

- Con cậu này, dám động vào Bảo Bảo của nhà chúng ta! Để lão tử dạy dỗ người một bài, come on baby, let's go!

- Người đang đùa ta sao?

Ô Đa lúc này cũng đã hiểu. Đối phương hoàn toàn là đang đùa giỡn hấn! Nếu lúc này Ô Đa ở thời điểm sung sức thì cũng sẽ không thảm hại như thế này. Nhưng sau khi trải qua chiến đấu liên tục, thân thể của Ô Đa đã có vẻ không chống đỡ nổi rồi! Mà hiện giờ, đối phương chính là thừa dịp hấn suy yếu mà đùa giỡn hấn! Ô Đa nhìn Tra Lý đầy căm hận.

- Đúng, ta đang đùa giỡn ngươi đó! 'Cưỡng bức' ngươi đó!

Ánh mắt Tra Lý chợt lóe lên sự tàn nhẫn. Tra Lý vung tay phải lên giống như là muốn phá vỡ không gian trước mặt Ô Đa!

- Tay trái hay tay phải của ngươi chạm vào Bảo Bảo?

Tra Lý cười ác:

- Hay là hai tay đều chạm!

Ô Đa hừ một tiếng, miễn cưỡng vung đại kiếm chém về phía Tra Lý.

- Vậy, ta coi như là cả hai tay ngươi đều chạm đi!

Tra Lý vung quyền mãnh liệt đánh về đại kiếm của Ô Đa.

- Âm!

Đại kiếm của Ô Đa bị quyền này của Tra Lý đánh vỡ tan.

Ánh mắt Ô Đa hiện lên vẻ không thể tin được! Đều là thánh cấp, vì sao nam nhân trước mắt này lại có thể đạt đến loại trình độ cường đại như thế? Một kiếm vừa rồi đã được mình bỏ sung thêm thánh đấu khí, vậy mà lại bị nam nhân này dễ dàng dùng một quyền đánh nát!

- Nếu là hai tay đều chạm, thì, cả hai tay kia đều phế bỏ đi.

Giọng của Tra Lý đột nhiên sắc lạnh hơn. Tiếp đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ô Đa, tay phải của Tra Lý đã nện thẳng lên vai trái của hấn.

Crắc một tiếng! Ô Đa không dám nhìn vai trái của mình bị phế!

- A.. a...a!

Ô Đa kêu gào thảm thiết! Toàn bộ bả vai hấn hoàn toàn bị nam tử trước mắt này đập nát! Máu tươi điên cuồng phun ra từ cánh tay bị cắt!

- Không!

Ô Đa kêu thảm thiết một tiếng, lúc này hấn đột nhiên nhớ tới ánh mắt sợ hãi của những người đã chết trong tay hấn trước kia. Ô Đa hiện giờ cũng có loại ánh mắt này!

- Còn có một tay nữa!

Tra Lý lạnh lùng nói, vung tay phải lên, không chút lưu tình nào chặt gãy

cánh tay phải của Ô Đa.

Cơn đau từ cánh tay phải truyền tới khiến Ô Đa một lần nữa lại kêu thét như heo bị chọc tiết.

- Chốt hạ, hết thấy đều chém đứt đi!

Tra Lý vung quyền về phía đầu của Ô Đa.

- Ha ha! Ha ha!

Ô Đa sau khi mất đi hai cánh tay, ngược lại lại phá lên cười:

- Hoàn thành! Ta đã hoàn thành! Giờ các ngươi đều chờ chết đi! Phân thân Quang Minh thần, hàng lâm trần gian! Tất cả hắc ám, đều bị quang minh thiêu đốt thành tro bụi!

Ô Đa cười điên cuồng.

- Phân thân Quang Minh thần?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn bốn phía.

Đột nhiên, hắn cảm thấy quang minh nguyên tố trên đầu mình dao động rất kịch liệt! Ngẩng đầu lên vừa vặn nhìn thấy cái ma pháp trận bóng bệ trên đầu Slime từ ngay lúc đầu! Lúc này một bóng người tỏa ra ánh sáng rực rỡ từ từ bước ra khỏi ma pháp trận...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 121

Lĩnh Vực.

Thân ảnh này mang theo ánh sáng rực rỡ tỏa ra bốn phía, cùng với đó là một cỗ uy

áp nặng nề từ bốn phương tám hướng đè xuống.

Cao Lôì Hoa nhíu mày, cỗ uy áp này tuy rằng không phải là rất mạnh. Nhưng lại

mang đến cho Cao Lôì Hoa một loại cảm giác gì đó không nói nên lời! Từ sau

khi tiến vào bậc tám, trên người Cao Lôì Hoa cũng có uy áp giống như long uy.

Nhưng so với ánh sáng tỏa ra từ bóng người này, thì Cao Lôì Hoa phát hiện uy áp

của bản thân dường như thiếu một cái gì đó rất trọng yếu. Nhưng là thiếu cái gì thì

Cao Lôì Hoa lại cũng không rõ ràng.

- Là Thái Dương thần - một trong mười hai phân thân của Quang Minh tứ thần.

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn bóng người từ trên trời giáng xuống nói. Thân

là cường giả còn sống sót từ cuộc đại chiến thần ma trước kia, đối với các chủ

thần đối địch này, Vong Linh Đại trưởng lão nhớ rất rõ ràng! Cho dù hấn hóa

thành tro bụi, Vong Linh Đại trưởng lão cũng có thể hợp hấn lại nguyên dạng!

- Thái Dương thần Apollo?

Cao Lôì Hoa nhìn cái gọi là phân thân - Thái Dương thần này, khi mới xuất hiện

uy áp của phân thân này khiến Cao Lôì Hoa cảm thấy chấn động, nhưng ngay

sau đó hấn phát hiện uy áp Phân thân - Thái Dương thần này hoàn toàn

không có

quan hệ trực tiếp với lực lượng của phân thân đó! Cái loại như này đến bao nhiêu

Cao Lôi Hoa có thể diệt sạch bấy nhiêu! Chỉ là một cái phân thân, Cao Lôi Hoa có

thể nắm chắc giết chết hẳn trăm phần trăm. Võ công Trung Hoa được truyền từ

thượng cổ tới giờ không phải là trò đùa! Võ công cổ xưa vốn là do nhân loại sáng

tạo ra để nghịch thiên, đây là kỹ năng sát thần! Lúc võ công đại thành thì gặp

thần sát thần, gặp phật giết phật!

- Ha ha! Mấy tên các ngươi hãy chịu sự diệt vong của Quang Minh thần vinh

quang đi!

Ồ Đa diên cuồng cười rộ lên:

- Vinh quang của Quang Minh thần không nơi nào không có.

- Kẻ nào đã triệu tập ta từ thần giới?

Bóng người kia sau khi bước ra khỏi ma pháp trận liền hỏi một câu, sau đó bốn

đôi cánh sau lưng hắn xòe rộng ra tỏa ánh sáng rực rỡ ra xung quanh.

- Điều nhân (Người chim/ ngoài ra còn có nghĩa chữ bầy nữa nhưng không tiện

nêu ra)!

Cao Lôi Hoa buột miệng chữ một câu, nhưng chữ xong mới nhớ ra làm vậy

không khác gì mắng chính mình à! Nếu ở địa cầu, sau khi vỡ phá hư không bước

vào bậc tám thì sẽ không mọc ra đôi cánh. Nhưng nơi này không phải là địa cầu

mà là dị giới, ở dị giới thì có quy luật của nó! Đây là quy luật tối cao do Sáng Thế

thần quy định, trừ phi ai có năng lực mạnh hơn Sáng Thế thần thì người đó mới

có thể đột phá quy luật ở nơi này. Nhưng mà, muốn cường đại hơn so với Sáng

Thế thần thì vô cùng khó khăn. Nếu tính theo cấp bậc, Sáng Thế thần ít nhất

cũng phải tới cấp một trăm! Dù sao Sáng Thế thần chính là người sáng tạo ra

phép tắc, thực sự là vô địch bất khả bại mà.

- Thái Dương thần điện hạ vĩ đại. Tín đồ Ô Đa thành kính dâng lên ngài những

lời ca ngợi chân thành nhất. Trước mặt ngài là vong linh pháp sư tà ác và đồng

bọn của hần! Thỉnh ngài hãy ban cho bọn chúng vinh quang được hủy diệt!

Ô Đa quỳ cả ba chân đầy thành kính lạy bóng người đang tỏa ra ánh sáng kia.

Còn vì sao gọi là ba chân, là bởi vì hần đã mất đi hai cánh tay. Không còn có tư

cách gọi đủ ngũ chi được.

- Vong linh pháp sư?

Phân thân kia khẽ nói rồi quay đầu nhìn đám người Cao Lô Hoa. Lập tức hần liền

bị mái tóc bạch kim của một nam nhân thu hút, đúng thật là mái tóc của Cao Lô

Hoa dù bất kể ở nơi đâu cũng đều bắt mắt dị thường.

- Thần sao?

Cao Lô Hoa ngẩng đầu lên nhìn phân thân - Thái Dương thần trước mặt, tuy

rằng chỉ là một phân thân, nhưng với uy áp tỏa ra từ trên người hần, thì hoàn toàn

đủ tư cách để chiến với Cao Lô Hoa một trận.

- Người là ai?

Thái Dương thần Apollo sau khi nhìn thấy Cao Lô Hoa cũng rất kinh ngạc, tuy

rằng hần chỉ là một phân thân, nhưng ngoại trừ sức mạnh, thì tất cả còn lại đều

giống hệt với bản thể. Với nhãn quang của mình, hần tất nhiên nhìn ra cấp bậc

của Cao Lô Hoa –cường giả bậc tám.

- Cái này không quan trọng.

Cao Lô Hoa cười ha hả, tay phải múa một cái, một đạo lôi quang màu vàng tía

hiện lên nhảy nhót trên tay của Cao Lô Hoa.

- Nhân loại. Người rất cường đại.

Thái Dương thần nhìn Cao Lô Hoa:

- Không ngờ người lại đột phát được qui tắc của Sáng Thế thần, trở thành bậc

tám....

Phân thân - Thái Dương thần chưa kịp nói hết lời, hần đột nhiên phát hiện

Cao

Lôi Hoa đã biến mất khỏi chỗ cũ.

Ngay sau đó –cả người Thái Dương thần run lên, bởi vì hắn đã cảm giác được

Cao Lôi Hoa đã xuất hiện ở phía sau hắn! Tốc độ như vậy, cho dù là bản thể cũng

không có khả năng đạt tới!

- Này, người đừng nói nhảm nữa.

Thanh âm của Cao Lôi Hoa vang lên phía sau Thái Dương thần.

Không chút do dự, bốn đôi cánh của Thái Dương thần vỗ mạnh về phía sau!

Những cánh chim màu vàng mang theo trận gió quét không lồ. Điều đó đủ chứng

tỏ rằng bốn đôi cánh này cũng không phải là chỉ dùng để trang trí.

- AAA!

Cao Lôi Hoa quát lên một tiếng, thần lực nhanh chóng từ đan điền chạy lên trên

cánh tay. Trong nháy mắt hai tay Cao Lôi Hoa hoàn toàn bị lôi quang màu vàng

tía bao phủ. Sau đó Cao Lôi Hoa không chút do dự đưa hai cánh tay chắn về phía

cánh của Thái Dương thần.

- Âm!

Bốn đôi cánh của Thái Dương thần Apollo cùng hai tay của Cao Lôi Hoa va chạm

với nhau, phát ra tiếng nổ như kim loại đập vào nhau.

- Chỉ là loại trình độ này sao?

Cao Lôi Hoa cười khinh thường, lực lượng của đôi cánh hoàn toàn không mạnh

như Cao Lôi Hoa đã tưởng tượng:

- Đây là cái gọi là sức mạnh của thần sao? Thường thôi!

Hai tay Cao Lôi Hoa liền chụp lấy hai cánh của Thái Dương thần! Sau đó dùng lực

kéo về hai phía!

- Nhân loại đáng chết! Đi chết đi!

Apollo cũng cảm nhận được ý đồ của Cao Lôi Hoa, chân quét mạnh về phía sau.

- Hừ!

Cao Lôi Hoa quát lạnh một tiếng, tay phải bấu chặt hai cánh của Thái Dương thần:

- Đứt cho ta!

Theo tiếng hét của Cao Lôì hoa, lòi thần lực tập trung lại trên cánh tay phải của

hắn, gân xanh như những con rắn nhỏ nổi lên trên tay của Cao Lôì Hoa.

- Xoạc xoạc!

Hai tiếng giòn tan vang lên! Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, Cao Lôì

Hoa kiên quyết xé toạc hai cánh của Thái Dương thần.

- Ta ghét nhất là điều nhân, đặc biệt là điều nhân có nhiều cánh!

Cao Lôì Hoa vứt hai cánh của Thái Dương thần đi, lạnh nhạt nói.

- Gừ! Ngươi là một tên nhân loại ghê tởm!

Hai mắt Thái Dương thần đỏ sọc lên, hai cánh bị xé rách tuy rằng có thể dùng lực

lượng của bản thể khôi phục lại, nhưng như thế này đúng là làm nhục hắn! Làm

nhục một cách trắng trợn!

Lúc này, Ô Đa lại đang ngơ ngác nhìn nam tử tóc bạch kim trước mặt, nam tử

này so với thần còn cường đại hơn, hung ác hơn. Hắn, lại dám xé rách cánh của

Thái Dương thần! Trời. Mình bị hoa mắt sao? Ô Đa sững sờ nhìn Cao Lôì Hoa

trên không trung, ngay cả vết thương của bản thân cũng quên không trị liệu! Nam

nhân này thật là điên cuồng!

- Ngươi, khiến cho ta rất thất vọng.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nhìn Thái Dương thần:

- Giờ ngươi chỉ như một con dã thú bị thương, trình độ của ngươi, chỉ có như vậy

thôi sao?

- Nhân loại, ngươi đừng nên kiêu ngạo!

Hai mắt Thái Dương thần long lên sòng sọc nhìn Cao Lôì Hoa:

- Bây giờ, ta sẽ cho ngươi xem thế nào mới gọi là sức mạnh chân chính của thần!

Nói cho ngươi biết, nhân loại, đừng tưởng là cứ bước vào bậc tám là có thể xưng

là thần! AAAA!

- Chém gió nó vừa thôi.

Cao Lôì Hoa thờ ơ nói.

- Lĩnh vực!

Thái Dương thần Apollo cũng không tiếp tục nói nhảm. Tay phải của hắn

chỉ

thăng lên trời, đôi cánh còn lại mở ra thật to:

- Lĩnh vực, thần hỏa!

- Cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi.

Hoàng kim thú nhân Tra Lý nhìn Thái Dương thần khẽ lắm bả, thanh âm rất

nhỏ, ngay cả Vong Linh Đại trưởng lão đứng cạnh cũng không có nghe rõ hẳn nói

cái gì.

- Lĩnh vực?!

Vong Linh Đại trưởng lão cắn chặt răng, “lĩnh vực” chính là sức mạnh của thần,

khi xưa giết hại rất nhiều binh sĩ của Ma tộc. Lĩnh vực của Thái Dương thần –

thần hỏa, chính là một thế giới lửa, chỉ có hỏa nguyên tố, ngoại trừ không còn có

một loại nguyên tố nào nữa! Hơn nữa, người nào lọt vào trong lĩnh vực “Thần

hỏa”, sẽ bị ngọn lửa nóng nhất thiêu đốt! Nhiệt độ của những ngọn lửa này cho

dù là cầm chú hỏa hệ cũng không bằng được!

Phân thân - Thái Dương thần dù sao không phải là bản thể, lĩnh vực của hắn chỉ

có phạm vi một trăm mét. Nếu là Thái Dương thần tự thân xuất mã thì ngay cả

một km cũng nằm trong phạm vi lĩnh vực của hắn.

Đỏ, trắng, xanh, thậm chí là đen. Khắp nơi đều là những ngọn lửa nhiều màu sắc.

Đủ các loại lửa, nơi này, là thế giới lửa lửa.

Thân ở trong thế giới lửa, Cao Lô Hoa lập tức cảm thấy cả người nóng lên,

quần áo trên người đã sớm bị đốt thành tro bụi khi vừa mới lọt vào thế giới

này, nếu không có lõi thần lực hộ thân, cho dù thân thể Cao Lô Hoa có từ nguyên tố nào cấu thành, cũng không ngăn cản được sức nóng như thế này!

Nhìn thế giới lửa này, Cao Lô Hoa nghi hoặc một chút. Tình hình như vậy,

đường như đã thấy qua ở nơi nào đó.

- Ha ha! Nhân loại! Đây là lĩnh vực của ta, ở trong này thì ta chính là

Sáng Thế

thần. Đây là lĩnh vực của lửa, là địa phương chỉ có lửa tồn tại! Nơi này chỉ có

phép tắc của lửa!

Thanh âm của Phân thân - Thái Dương thần vang lên trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa.

Ngẩng đầu nhìn lên, Cao Lôi Hoa thấy Thái Dương thần Apollo đang vỗ cánh đắc

ý bay lượn trên không trung.

- Hóa thành tro tàn đi! Nhân loại. Dưới ánh sáng của Quang Minh chủ thần “Thái

Dương thần” hãy hóa thành tro bụi đi!

Cao Lôi Hoa nhú nhú mảy, tuy rằng cảm thấy thân thể có nóng lên đôi chút,

thậm chí phần da cùng lông tóc đã tỏa ra cả mùi khét. Nhưng nguyên tố cấu tạo

nên thân thể này cũng có điểm kỳ diệu, mặc dù thân thể này so với thân thể huyết

nhục giống nhau như đúc. Dù tồn tại cảm giác nóng bỏng, chỉ có điều nếu muốn

thieu trụi thân thể hiện tại của Cao Lôi Hoa lại không phải là chuyện dễ dàng.

Dưới sự duy trì của lôi thần lực, Cao Lôi Hoa cảm thấy sức nóng của những ngọn

lửa này tạm thời không làm thân thể mình tổn thương quá lớn. Chỉ có điều cứ như

vậy thì cũng không phải là biện pháp, tuy rằng lôi thần lực của Cao Lôi Hoa giống

với chân khí là có thể tự động khôi phục, nhưng nếu mức tiêu hao lớn hơn khôi

phục, thì rồi lôi thần lực cũng tiêu hao hết.

Nhất định phải phá vỡ lĩnh vực này của hắn. Cao Lôi Hoa âm thầm nghĩ, thật

không ngờ Phân thân - Thái Dương thần này quả thật có một chút thủ đoạn.

Chẳng qua, cũng chỉ đến mức này mà thôi!

Cao Lôi Hoa cười gằn một tiếng, rồi nhẹ nhàng uốn mình, tay phải nắm lại thành

quyền. Sau đó lôi thần lực trong người Cao Lôi Hoa bắt đầu dồn về nắm tay phải,

nếu đã không thể ở trong lĩnh vực này, vậy thì phá vỡ lĩnh vực này đi!

Dùng sức

mạnh cường đại nhất phá vỡ toàn bộ cái lĩnh vực này!

- Tuy rằng thế giới rộng lớn, nhưng muốn phá, chỉ một quyền của ta là đủ!

Cao Lôì Hoa bắt đầu dồn nén lôì quang vào tay phải.

- Phá cho ta!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, tay phải đâm thẳng về phía Phân thân - Thái

Dương thần ở trên không trung.

Chỉ trong nháy mắt, Cao Lôì Hoa đã hiện ra ở trước mặt Thái Dương thần! Lôì

quang lấp lánh âm âm đánh về phía Thái Dương thần.

Trong mắt Phân thân - Thái Dương thần hiện lên vẻ phức tạp, không dám tin,

không cam lòng, cùng với sự sợ hãi tử vong!

- Âm!

Nắm đấm của Cao Lôì Hoa đã chạm vào người Thái Dương thần, cả người Phân

thân - Thái Dương thần bị một quyền này của Cao Lôì Hoa đánh cho nát bấy.

Đúng vậy, là nát bấy, không còn lưu lại chút mẩu vụn nào!

Ở bên ngoài, đám người Vong Linh Đại trưởng lão đều hồi hộp nhìn lĩnh vực

màu đỏ này. Cao Lôì Hoa đã đi vào đó được một lúc rồi, vậy mà giờ vẫn không

có phản ứng gì!

- Ra rồi.

Tra Lý ở bên cạnh Vong Linh Đại trưởng lão đột nhiên hô lên.

Ngay sau đó, từ trong lĩnh vực màu đỏ này, vang lên một tiếng “Phá” đánh thép.

Theo tiếng “Phá” đánh thép này, một luồng ánh sáng màu vàng tía như ánh trắng

rầm chia đôi lĩnh vực này ra! Từ trong lĩnh vực ‘thần hỏa’, một nam tử tóc bạch

kim từ từ đi ra...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 122

Giao Dịch.

Xem kìa! Là Cao Lôì Hoa.

Sau khi nhìn thấy người đi ra từ lĩnh vực ‘thần hỏa’ là Cao Lôì Hoa, Vong Linh Đại trưởng lão cảm thấy nhẹ nhõm, thở phào một hơi.

Còn Tra Lý đứng cạnh cũng chỉ mỉm cười nhìn Cao Lôì Hoa, giống như ngay từ đầu hắn đã biết người đi ra chính là Cao Lôì Hoa vậy.

Đám người Vong Linh Đại trưởng lão thì có thể nói là tâm tình được thả lỏng. Nhưng còn một người lại không thể nào được như vậy. Ô Đa cũng không cách nào tin được người chiến thắng cuối cùng lại là Cao Lôì Hoa! Nam nhân này đích thực là ác ma, ngay cả phân thân của Quang Minh thần mà hắn cũng không ngại ‘thịt’. Việc này quá là điên rồ!

- Không, không! Không có khả năng, không ai có thể tiêu diệt phân thân của thần! Điều đó là không có khả năng!

Ô Đa lảm nhảm đầy tuyệt vọng, xoay người bỏ chạy về hướng Quang Minh thần điện.

- Hừ! Còn muốn trốn sao?!

Cao Lôì Hoa từ trong lĩnh vực ‘thần hỏa’ đi ra, hừ lạnh một tiếng, tay phải nhanh chóng kết thành một cái thủ ấn:

- Lôì!

Cao Lôì Hoa hô.

- Xẹt!

Theo tiếng hô của Cao Lôì Hoa, một tia lôì quang màu vàng tía xuất hiện trên đỉnh đầu Ô Đa!

Tốc độ chạy trốn của Ô Đa rất nhanh, nhưng tốc độ của tia lôì quang màu vàng tía này còn nhanh hơn! Ầm! Một tiếng, tia lôì quang to lớn này đã nện thẳng xuống người Ô Đa!

- A...aaah~

Ô Đa kêu gào thảm thiết, tia lôì quang màu vàng tía này chính là lôì quang thần cấp! Dưới tia lôì quang này, Ô Đa không có gì để phòng ngự nên trong nháy mắt đã bị biến thành tro tàn, cho dù là thi thể cũng không có lưu lại, hắn tiếp bước với phân thân của Quang Minh chủ thần - Thái Dương

thần Apollo cùng nhau biến thành hạt bụi trong vũ trụ!

- Hề hề, ngại quá, đã khiến mọi người lo lắng rồi.

Cao Lôi Hoa đi tới trước mặt Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý, mỉm cười nói.

- A! Cao Lôi Hoa, từ trên người phân thân của Quang Minh thần, anh có cảm giác được cái gì không?

Tra Lý nhìn Cao Lôi Hoa cười thần bí.

- Cảm giác?

Cao Lôi Hoa nhìn ánh mắt Tra Lý, lúc này trong mắt Tra Lý tràn đầy ý cười. Cao Lôi Hoa liền gật đầu đáp:

- Có. Từ uy áp của Thái Dương thần, ta cảm thấy dường như uy áp của hắn hơn uy áp của ta một cái gì đó. Nhưng là cái gì thì ta cũng không rõ ràng.

- Xem ra, anh đã cảm nhận được rồi.

Tra Lý cười nói:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, hiện giờ anh so với thần chân chính, còn thiếu chính là thứ này đó!

- Thứ gì cơ?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi.

- Thần cách!

Tra Lý nói:

- Cường giả bậc tám có đủ tư cách khiêu chiến chủ thần! Cường giả bậc tám thậm chí có thể còn mạnh hơn cả chủ thần! Nhưng bọn họ giống nhau đều thiếu đi một thứ, đó chính là thần cách. Thần cách là do Phụ thần sáng tạo ra cho “Thần” của thế giới này. Có thần cách mới chân chính được gọi là ‘thần’. Mà hiện giờ anh nếu muốn đạt được thần cách thì chỉ có hai phương pháp.

- Phương pháp gì?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi.

- À ...ờ! Cái này, Cao Lôi Hoa huynh đệ. Trước khi nói, ta muốn nhắc nhở anh một việc.

Tra Lý không có lập tức trả lời vấn đề của Cao Lôi Hoa, hắn dí dỏm nhìn Cao Lôi Hoa:

- Tuy rằng ta không thể không thừa nhận thân thể anh có tỉ lệ hoàn mỹ. ‘Bo dỳ’ của anh tất nhiên là hạng nhất, nhưng hiện giờ chung quanh không có mỹ nữ, anh cũng không cần trần như nhộng trước mặt ta và Đại trưởng lão đâu. Bởi vì đều là nam nhân, nên về mặt nguyên tắc thì ta và Đại trưởng lão cũng không có hứng thú nhìn anh khỏa thân đâu.

- Hả?

Cao Lôi Hoa vội vàng cúi nhìn thân thể của mình, lúc này mới nhớ lại khi nãy ở trong lĩnh vực ‘thần hỏa’ của Thái Dương thần, quần áo trên người

mình đã bị lửa trong lĩnh vực đốt cháy sạch sẽ! Bây giờ Cao Lôì Hoa còn không có gì mảnh vải nào che thân, bộ dạng so với lúc đơn độc ở trên đảo còn thảm thương hơn vài phần!

- Quần áo.

Cao Lôì Hoa lập tức theo quán tính mò vào nhẫn không gian trên cánh tay của mình, may mắn là nhẫn không gian của mình vẫn còn tồn tại! Chẳng qua Cao Lôì Hoa liền nghĩ tới một việc, dưới nhiệt độ cực cao trong lĩnh vực, đến cả thân thể Cao Lôì Hoa cũng có cảm giác bị đốt cháy. Vậy mà không ngờ nhẫn không gian này lại không bị tổn hao gì!

Chẳng lẽ vật phẩm không gian của đại lục này vĩnh viễn không bị hư hại gì? Cao Lôì Hoa nghi hoặc nghĩ, nhưng cũng không có nghĩ nhiều. Nhẫn không gian không bị phá hỏng tất nhiên là không còn gì tốt hơn, trong nhẫn không gian còn có mấy bộ võ phục màu trắng vừa vặn có thể dùng khi cần. Cao Lôì Hoa lôi một bộ võ phục ra mặc. Chỉ có điều vì không mặc đồ lót nên mặc bộ võ phục này, Cao Lôì Hoa có phần cảm thấy không thoải mái.

- Được rồi. Tra Lý, giờ ngươi có thể nói được chứ.

Cao Lôì Hoa vồ vồ lên quần áo mình, cười nói.

- Ô, không ngờ trên tay Cao Lôì Hoa huynh đệ còn có bảo vật này.

Tra Lý ngấm nhìn nhẫn không gian trên tay Cao Lôì Hoa rồi cười nói:

- Kỳ thật cách kiếm được thần cách rất đơn giản. Một là đánh bại thần cùng hệ với mình, như anh là lôi hệ, vậy anh có thể đi đánh bại lôi thần, cướp lấy thần cách của hắn! Chẳng qua việc này tương đối khó khăn, trước tiên chưa nói đến trình độ cường đại của lôi thần. Ít nhất là từ trước đến giờ chưa có người nào nhìn thấy lôi thần xuất hiện trên đại lục này. Phương pháp thứ hai là tự bản thân lĩnh ngộ, lĩnh ngộ lôi điện pháp tắc, từ đó sinh ra thần cách, trở thành lôi thần mới! Tóm lại, bất kể thế nào, chỉ sau khi có được thần cách, thì anh mới chân chính được tính là thần. Không có thần cách, chỉ có thể xem như thần dự bị bậc tám.

Cao Lôì Hoa cúi đầu trầm tư suy ngẫm những điều Tra Lý nói.

Bây giờ Cao Lôì Hoa giống như Lôi Công, Lôi Mẫu ở Trung Quốc, tuy rằng thành thần, nhưng chỉ có thể xem như là một tiểu thần. Tuy rằng có năng lực nắm giữ lôi điện, nhưng bởi vì không có thần cách, cho nên không chân chính thành thần.

Ở địa cầu người nắm giữ thần cách lôi hệ hắn là cha của các thần Hy Lạp s! Nhân phẩm s tuy rằng không đặc biệt, nhưng đích xác hắn có thần cách lôi hệ. Cho nên hắn có thể trở thành chủ thần hùng bá một phương. Mà Lôi Công ở Trung Quốc lại chỉ có thể làm một tiểu thần mà thôi.

Nhưng mà, cũng không phải cứ nắm giữ thần cách thì có thể lợi hại hơn so với không nắm giữ thần cách! Nếu Lôi Công Lôi Mẫu VS s làm một trận, thì thật sự cũng không biết mèo nào cắn mỉu nào.

Tựa như Cao Lôì Hoa lúc này, cho dù không nắm giữ thần cách, nhưng

trên phiên đại lục này e rằng cũng không có vị thần nào dám đối kháng với Cao Lôì Hoa? Ít nhất Tra Lý cho rằng bản thân mình không dám.

- Ta hiểu rồi.

Cao Lôì Hoa đột nhiên ngẩng đầu nói với Tra Lý.

- Ủ! Được rồi, Bảo Bảo đã lấy được về, chúng ta cũng có thể trở về rồi.

Tra Lý cười nói.

- Ủ, trở về thôi. Hi vọng giờ đại chủ giáo Ngô Thiên vẫn còn ở trong nhà chúng ta.

Cao Lôì Hoa nói:

- Không chừng ta có thể cùng hấn đàm phán giao dịch một chút. Vụ giao dịch này liên quan đến Quang Minh thần điện, ta nghĩ hấn sẽ rất thích nó.

- Được rồi. Slime! Chuyển sang hình dạng Tứ Dực Ngân Phi Long, chúng ta về nhà thôi.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Địa ngục tam đầu khuyên do Slime biến thành.

- Grào!

Slime đặc ý gầm lên một tiếng, một trận ánh sáng lóe lên. Sau đó Tứ Dực Ngân Phi Long dài mười mấy thước hiện ra trước mặt mọi người. Tuy rằng đã xem qua Slime biến thân một lần, nhưng Đại trưởng lão và Tra Lý không thể không cảm thán! Một con Slime có thể đạt tới trình độ dũng mãnh như này có thể coi như là vô tiền khoáng hậu!

Đón Bảo Bảo vẫn đang hôn mê từ trong tay Đại trưởng lão, ba người Cao Lôì Hoa liền nhảy lên trên lưng Slime hoàng kim.

- Xuất phát, Cầu Cầu!

Cao Lôì Hoa nói.

- Grào!

Slime gầm lên một tiếng long ngâm đáp lời Cao Lôì Hoa, sau đó Tứ Dực Ngân Phi Long nhẹ nhàng vỗ cánh, toàn bộ thân rồng trong nháy mắt hóa thành một mũi tên bạc!

- Aaaah, thoải mái ghê (Một cảm giác thật Yomost)!

Vong Linh Đại trưởng lão và Tra Lý ngồi trên lưng Slime cảm xúc ‘dạt dào’! Tuy rằng tốc độ Slime không nhanh bằng Cao Lôì Hoa. Nhưng cảm giác thì hoàn toàn khác biệt! Bị Cao Lôì Hoa mang theo cứ như là tra tấn, mà ở trên tấm lưng rộng lớn của Slime bay lượn lại là một loại hưởng thụ! Tốc độ chậm hơn một chút, nhưng Tứ Dực Ngân Phi Long được xưng tụng là ma thú có tốc độ nhanh nhất, tốc độ liệu có thể chậm sao?

Cầu Cầu toàn lực phi hành, đám người Cao Lôì Hoa nhanh chóng liền trở về tới vùng trời Quang Minh đế đô.

Trong trang viên của Tĩnh Tâm, đại chủ giáo Ngô Thiên vẫn bước qua bước lại như trước, chờ đợi mấy người Cao Lôì Hoa trở về.

- Grào!

Lúc này từ trên không trung đột nhiên vang lên một tiếng long ngâm lạnh

lạnh, cự long mấy ngày trước đã làm cả đế đô kích động cả đêm lại hiện ra trên bầu trời của đế đô.

Thành vệ quân của Quang Minh đế quốc lại một lần nữa xôn xao cả lên! Nhưng lần này giống như lần trước, khi mọi người đang khần trương nhìn cự long hạ xuống. Thì tới độ cao nhất định, cự long lại đột nhiên biến mất!

Việc này lại khiến dư luận xôn xao, “Ảo giác cự long trên không tại Quang Minh đế đô” về sau thậm chí còn được xếp vào trong mười điều bí ẩn không giải thích được của đại lục.

Người khác nhìn thấy cự long đột nhiên biến mất, nhưng ở trong sân nhà Tĩnh Tâm thì Ngô Thiên lại nhìn thấy rõ ràng! Cự long kia sau khi đến gần nhà của Tĩnh Tâm thì đột nhiên lóe sáng một cái. Tiếp theo, không ngờ cự long lại biến thành một con Slime!

Slime này Ngô Thiên cũng đã gặp qua vài lần. Đến nhà của Tĩnh Tâm, thường thường có thể thấy Slime này bám theo chân Tĩnh Tâm. Ngô Thiên cảm thán một tiếng, thật không biết bằng hữu kết giao này là cái dạng gì nữa, nuôi dưỡng sủng vật kiểu gì mà ngay cả Slime này cũng trở nên ‘trâu bò’ đến như vậy!

- Ủa? Đại chủ giáo Ngô Thiên vẫn còn ở đây à.

Cao Lô Hoa ôm Bảo Bảo từ từ hạ xuống, cố tình tỏ vẻ kinh ngạc nhìn Ngô Thiên.

Ngô Thiên cười khỏ một tiếng:

- Tôi chỉ muốn biết, Cao Lô Hoa huynh đệ cùng với hai người của Quang Minh thần điện kia ra làm sao.

Một người là trưởng lão Quang Minh thần điện Thánh ma đạo sư Quang Minh hệ Kiệt Khắc Sâm. Một người là thủ lĩnh Âm điện trong Quang Minh thần điện Ô Đa. Đây đích thực là những người đại biểu cho thực lực của Quang Minh thần điện. Nhìn bề ngoài thì Quang Minh thần điện có hai cường giả thánh cấp. Nhưng trên thực tế là có ba cường giả thánh cấp. Ô Đa, Kiệt Khắc Sâm và giáo hoàng, đó là số lượng chính xác cường giả thánh cấp của Quang Minh thần điện.

- Hừ, động tới nữ nhi của ta, ngươi cho rằng ta sẽ làm thế nào với bọn họ.

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng.

- Nhưng, nhưng trong Quang Minh thần điện chỉ vền vẹn có mấy thánh cấp như bọn họ mà thôi.

Ngô Thiên cười khỏ một tiếng.

- Đủ rồi! Đại chủ giáo Ngô Thiên!

Cao Lô Hoa nhú mày quát lên một tiếng:

- Ngươi nghĩ rằng ta sẽ như thế nào? Sau khi đánh bọn chúng một trận, rồi lại thả bọn chúng đi, để chúng lại tiếp tục quay lại bắt cóc nữ nhi của ta sao?! Mẹ kiếp, đừng tưởng rằng ngươi quen biết với ta là có thể ở trước mặt ta nói những lời này!

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói:

- Quang Minh thần điện dám động vào nữ nhi của Cao Lôì Hoa này, ta không trực tiếp hủy đi cả tòa Quang Minh thần điện đã là nể mặt người lắm rồi!

Cao Lôì Hoa ôm Bảo Bảo đi vào trong phòng:

- Đại chủ giáo Ngô Thiên, về sau đừng nên nói lại những lời này ở trước mặt ta. Mấy lời của người rất quá mức đó!

Ngô Thiên cười khỏ, hấn làm sao không biết lời nói của chính mình hơi quá ..., nhưng vừa rồi không biết thế nào lại quỳnh lên thốt ra những câu vừa rồi.

- Vậy, đạo sư Cao Lôì Hoa, anh còn định đôi phó với Quang Minh thần điện không?

Ngô Thiên cắn chặt răng hỏi, hấn chờ Cao Lôì Hoa trở về là để hỏi vấn đề này.

- Quang Minh thần điện khinh người quá đáng, hiện tại Quang Minh thần điện giống như là một con chó điên, người không đánh nó một trận đau, thì bất cứ lúc nào nó cũng sẽ cắn lại người một phát.

Cao Lôì Hoa quay đầu lạnh nhạt nói:

- Giờ ta muốn làm, chính là đánh cho con chó điên này một trận, để cho nó vĩnh viễn nhớ rõ ai thì nó mới có thể cắn, còn ai là người nó phải tránh xa!

Ngô Thiên ngơ ngác đứng trong nhà của Tĩnh Tâm, đối với chuyện này, hấn dường như đã không làm được gì nữa rồi. Quang Minh thần điện làm việc này, rốt cuộc cũng phải đối mặt với sự trả thù của Cao Lôì Hoa mà thôi.

Đang đi vào trong phòng đột nhiên Cao Lôì Hoa quay đầu lại nói với Ngô Thiên đang đứng ngây ngốc ở trong sân:

- Đại chủ giáo Ngô Thiên, có lẽ, chúng ta còn có thể làm một vụ giao dịch...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 123

Hài Tử, Muốn Làm Người Phải Học Cách Tôn Trọng Người Khác. (P1)

3

Giao dịch gì?

Ngô Thiên nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- Cho ta danh sách tất cả các cường giả thánh cấp của Quang Minh thần điện.

Cao Lô Hoa nhìn Ngô Thiên cười gian xảo.

- Danh sách thánh cấp?

Ngô Thiên cười khỏ một tiếng:

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, anh cho rằng thánh cấp dễ có lắm sao? Quang Minh thần

điện có tổng cộng ba cường giả thánh cấp, hai người thì bị anh giết chết, hiện giờ

chỉ còn lại một người là Giáo hoàng điện hạ mà thôi.

- Như vậy à.

Cao Lô Hoa nhún vai:

- Nếu như vậy, nói cho ta danh sách trưởng lão của Quang Minh thần điện đi!

- Người cần danh sách này làm gì?

Ngô Thiên cảnh giác hỏi.

- Giết người!

Cao Lô Hoa trả lời không chút do dự.

- Vì sao ta phải cho người danh sách này?

Tiếng của Ngô Thiên lớn hơn đôi chút:

- Người cho rằng Ngô Thiên ta là loại người gì!

- Đừng tức giận, Đại chủ giáo Ngô Thiên.

Cao Lô Hoa lạnh lùng cười:

- Nơi này không có người của Quang Minh thần điện, cũng không có tín đồ của

Quang Minh thần điện. Ý tứ trong lời nói của người, ta hoàn toàn hiểu được.

Người đã từng nói qua mấy lão già của Quang Minh thần điện rất khinh thường

người trẻ tuổi như ngươi. Dường như rất bài xích ngươi. Vậy hãy đem tên tuổi và

tư liệu mấy lão già có ảnh hưởng lớn trong Quang Minh thần điện đồng thời có

phản cảm với người nói cho ta. Ta sẽ làm cho bọn họ có giấc ngủ an tĩnh để đi nói

chuyện phiếm với Quang Minh thần! Ta muốn xử lý vài người đủ để Quang Minh

thần điện chấn động, còn việc ngươi phải làm chỉ là phối hợp với ta, để ta thuận

tiện xử lý đôi thủ của ngươi.

- Việc này! Việc này không có khả năng!

Ngô Thiên cắn chặt răng:

- Sự tình kiêu này ta không làm được!

- Ngô Thiên, ngươi là người thông minh.

Cao Lô Hoa cười lạnh lùng:

- Chỉ cần ta ám sát mấy lão già này, cộng thêm cái chết của hai thánh cấp trong

Quang Minh thần điện. Ngươi hoàn toàn có thể lấy việc này để tiến hành đả kích

đối với Giáo hoàng đương nhiệm! Bởi vì hắn quyết định sai lầm, nên mới khiến

cho Quang Minh thần điện mất đi hai cường giả thánh cấp. Hơn nữa còn nhiều

trưởng lão chết! Uy tín của Giáo hoàng sẽ nhanh chóng bị giảm xuống, thậm chí

tụt xuống mức tận cùng. Đến lúc đó, Quang Minh thần điện là do những người trẻ

tuổi như ngươi làm chủ, đây chỉ là một giao dịch, mà song phương chúng ta đều

có lợi.

- Điều này...

Ngô Thiên cũng cảm thấy có đôi chút dao động! Những lời của Cao Lô Hoa có

sức hấp dẫn rất lớn, giống như dụ hoặc của ma quỷ vậy.

- Ta cho ngươi một buổi chiều để suy nghĩ!

Cao Lô Hoa nói:

- Bởi vì buổi tối, ta sẽ hành động. Nếu đến tối mà ngươi vẫn không thể đưa ra

quyết định, thì thật xin lỗi, ta sẽ tiến hành một trận đại đồ sát trong Quang Minh thần điện.

- Ngươi! Đại đồ sát! Không, ngươi không thể làm thế! Trong Quang Minh thần

điện có rất nhiều người vô tội!

Ngô Thiên hét lên.

Cao Lô Hoa hung dữ mắng:

- Vứt mẹ cái vô tội của ngươi đi! Người của Quang Minh thần điện vô tội, vậy

nữ nhi của lão tử không vô tội sao? Nữ nhi của lão tử đang ngủ ngon lành, vậy mà

Quang Minh thần điện các ngươi lại muốn động đến nó! Mẹ kiếp, vô cái ‘c’!

Cao Lô Hoa bùng phát ra tất cả phần nộ đã cố kìm nén:

- Đừng có tiếp tục trình bày với ta Quang Minh thần điện có vô tội hay không nữa! Một là tất cả người của Quang Minh thần điện đều chết hết, hoặc là chỉ chết vài lão già, điều này tùy thuộc vào quyết định của ngươi!

Ngô Thiên thở dài:

- Được rồi... cho ta chút thời gian, ta sẽ cân nhắc.

- Nhớ kỹ, ngươi chỉ có một buổi chiều thôi đấy.

Cao Lô Hoa cười lạnh lùng rồi bước vào trong phòng. Vong Linh Đại trưởng lão

và Tra Lý bên cạnh cũng hừ theo phụ họa, rồi đi vào trong phòng theo Cao Lô

Hoa.

- Ta rõ rồi.

Ngô Thiên khẽ đáp. Chỉ trong phút chốc, hình dáng của Ngô Thiên dường như đã

già đi rất nhiều.

- Đúng rồi, còn có chuyện này.

Tiếng của Cao Lô Hoa lại truyền tới:

- Ta muốn hỏi Quang Minh thần điện có mấy thánh nữ?

- Chỉ có một người mà anh đã thấy vào buổi sáng.

Ngô Thiên đáp mà chết lặng người.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, Bích Lệ Ti là một cô bé thiện lương, xin anh đừng nên

làm hại tới cô ấy.

Ngô Thiên ở ngoài phòng nói to.

- Chỉ có một à. Yên tâm đi, cô bé này đích thực thiện lương. Ta sẽ không làm tổn

thương nha đầu này đầu.

Cao Lô Hoa cười ha hả xoay người đi vào trong phong, vừa đi vừa nói:

- Mẹ kiếp! Quang Minh thần điện các người đã động vào nữ nhi của ta, ta đây

sẽ động vào thánh nữ của các người! Các người bắt cóc nữ nhi của ta, ta liền bắt

cóc thánh nữ của các người. Vừa vặn cho ta một cái cóc, đem tiểu thánh nữ này tới

bồi dưỡng tình cảm với Saga. Chẳng qua nếu bức bách như vậy liệu có thể khiến

nàng sinh ra phản cảm với Saga hay không? Quên đi, không nghĩ nữa, bắt được

rồi nói sau, nếu như ngay cả cơ hội ở cùng một chỗ mà hai người còn không có,

thì càng không thể nào sinh ra tình cảm! Ta sẽ thay Saga tạo ra một cơ hội ở cùng

cô bé này!

Sau khi vào trong phòng, Cao Lô Hoa nhẹ nhàng đặt Bảo Bảo lên giường rồi đặt

Slime hoàng kim nằm bên cạnh. Slime hoàng kim sau trận chiến vừa rồi cũng đã

rất mệt mỏi, hiện giờ cũng đã ngủ rồi.

- Buổi chiều, ta còn phải quay về trường một chuyến, buổi họp phụ huynh không

thể thiếu ta được.

Cao Lô Hoa cười nói với Đại trưởng lão và Tra Lý:

- Từ giờ Bảo Bảo giao cho hai người. Có hai người ở đây, sự an toàn của Bảo Bảo

hẳn là không thành vấn đề gì.

- Yên tâm đi!

Tra Lý vỗ vỗ ngực mình:

- Chỉ cần có ta ở đây, Bảo Bảo mà mất một sợi lông thì có thể tính sổ với ta!

- Vậy là tốt rồi.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Máy người Tỉnh Tâm còn đang ở học viện đợi ta. Hơn nữa, ta cũng còn có chút

việc muốn tìm viện trưởng lôi hệ Thánh ma đạo sư Solomond.

Lúc này Cao Lô Hoa lại nghĩ tới cái máy có thể tiếp thu ma pháp kia. Vì sự an

toàn của bọn nhỏ phải nhanh chóng chế tạo máy mới được.

Trải qua chuyện của Bảo Bảo, Cao Lôì Hoa đối với việc chế tạo “Máy tiếp thu ma pháp” này nhất định phải làm rồi. Đâu phải trên người đứa nhỏ nào cũng đều có

lôi thần lực để Cao Lôì Hoa cảm ứng đâu cơ chứ!

Học viện Ma Võ Thánh Peter.

- Khi thật, cuộc họp phụ huynh buổi chiều đã bắt đầu rồi, sao ba ba còn chưa quay lại nhỉ?

Saga có phần nóng ruột. Thánh nữ Bích Lệ Ti ở bên cạnh hân hỉ cười nói:

- Cuộc họp vừa mới bắt đầu, người không cần lo lắng như vậy. Có lẽ phụ thân

người đang chạy đến đây thôi.

- Hi vọng là như thế, mà kỳ quái thật, phụ thân là người rất đúng giờ, vậy mà hôm

nay lại đến muộn.

Saga hơi bất mãn nói. Sau đó nhìn sang Bích Lệ Ti bên cạnh.

Vào giữ trưa, khi Cao Lôì Hoa vừa rời khỏi thì sau đó Đại chủ giáo Ngô Thiên

cũng đi tiếp. Thánh nữ Bích Lệ Ti vốn muốn tìm Đại chủ giáo Ngô Thiên

phải cùng người nhà Tĩnh Tâm ngồi chờ Cao Lôì Hoa và Ngô Thiên trở lại.

- Hello, chào buổi chiều. Bọn nhóc kia, mấy đứa đang thảo luận về ta sao?

Đang lúc Saga nói chuyện thì Cao Lôì Hoa như âm hồn đột nhiên hiện ra trước

mặt Saga và Bích Lệ Ti.

- Ba, cuối cùng ba đã trở lại.

Saga kêu to:

- Nhưng mà ba đã đến muộn.

- Hề hề, xấu hổ quá! Vừa rồi ta bị lạc đường, cho nên đã tới muộn một chút.

Cao Lôì Hoa cười cười, không hề xấu hổ chút nào khi mình đã đến muộn.

- Ừm!

Ba đưa trẻ cùng với Tĩnh Tâm rút cuộc trút được gánh nặng.

Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ lên người Saga cười ha hả, sau đó nói với Tĩnh Tâm:

- Thế nào rồi? Cuộc họp đã bắt đầu lâu chưa?

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng lắc đầu, sau đó chìa tay vỗ vỗ vị trí bên cạnh nàng, đó chính

là chỗ ngồi dành sẵn cho Cao Lôì Hoa.

- A!

Cao Lôì Hoa cười cười, ngồi xuống bên cạnh Tĩnh Tâm:

- Vừa mới bắt đầu phải không?

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, đột nhiên, đôi mắt xanh lam của Tĩnh Tâm nhìn chăm

chăm lên mặt Cao Lôì Hoa.

- Ủa? Sao thế?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn ánh mắt của Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm khẽ lắc đầu rồi đặt bàn tay mềm mại lên mặt của Cao Lôì Hoa.

- Sao vậy?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi.

Tĩnh Tâm vỗ vỗ Cao Lôì Hoa, ý bảo hãy đừng nhúc nhích, sau đó nhẹ nhàng cọ cọ gương mặt của Cao Lôì Hoa một chút rồi xòe tay ra trước mặt hắn. Ở trên tay Tĩnh Tâm lúc này là một vết đen.

Cao Lôì Hoa gãi đầu cười cười, vết đen này chắc là do lúc trước bị đốt trong lĩnh vực “Thần hỏa”.

Tĩnh Tâm mỉm cười với Cao Lôì Hoa, sau đó bế Kim Toa Nhi đưa cho Cao Lôì Hoa.

- Wow, tiểu thư Tĩnh Tâm cười thật xinh đẹp.

Thánh nữ Bích Lệ Ti ở bên cạnh nhìn thấy Tĩnh Tâm tươi cười không khỏi cảm thán, nàng chưa từng thấy qua ai cười xinh đẹp hơn Tĩnh Tâm.

- Hắc hắc, mama của ta tất nhiên là xinh đẹp rồi!

Saga cười hờn hờ, nhưng cũng ngay lập tức quay sang nói với Bích Lệ Ti:

- Có điều nụ cười của nàng cũng rất đẹp đấy chứ Bích Lệ Ti, khi nàng cười lên tuyệt đối không kém so với mama ta đâu!

- Sắc!

Cao Lôì Hoa nắc nhen một cái. Thằng bé này đúng là tuổi trẻ tài cao, Cao Lôì Hoa vỗ vỗ đầu Saga. Chẳng qua lời khen của Saga thật sự có hiệu quả, từ nụ cười trên mặt của Thánh nữ Bích Lệ Ti là có thể thấy được chiêu vỗ mông ngựa này của Saga tuyệt đối là hoàn mỹ.

- Ba, cuộc họp phụ huynh chính thức bắt đầu rồi.

Nguyệt Nhị lay lay tay Cao Lôì Hoa nói.

Cao Lôì Hoa gật đầu rồi ngẩng đầu lên nhìn.

Trước ánh mắt của mọi người, một lão già ăn mặc theo kiểu kiếm sĩ cổ xuất hiện. Nói thật là cuộc họp phụ huynh thực sự là rất nhàm chán! Cuộc họp phụ huynh buổi sáng của Nguyệt Nhị giống hệt như cuộc họp phụ huynh ở địa cầu, lời thoại phiền hà lại không mang nhiều ý nghĩa thực tế, thiếu chút nữa khiến cho Cao Lôì Hoa ngủ gật.

Lão kiếm sĩ già nua này sau khi đi lên cũng không có nói gì nhiều. Ngay từ đầu chỉ nói vài câu đơn giản, sau đó liền trình bày một số việc chủ yếu

liên quan đến học sinh ở trong học viện, giảng giải học sinh cách vận dụng thánh kiếm thuật và đấu khí như thế nào cho tốt nhất.

- Hừ, sao lại là lão.

Nhìn vị đạo sư kiếm sĩ có vẻ già nua kia, Saga thốt lên đầy vẻ bất mãn.

Ngay cả Nguyệt Nhị và Nguyệt Sự ở bên cạnh cũng có vẻ mặt buồn bực.

Nhưng chỉ có Cao Lôi Hoa là thật sự nghe vị lão kiếm sĩ này diễn thuyết, cẩn thận phân tích xem kiếm thuật mà lão kiếm sĩ này lý giải có khác gì so với kiếm thuật ở địa cầu hay không. Theo như những lời trình bày của lão kiếm sĩ này, Cao Lôi Hoa nhận thấy hiểu biết của lão tiên sinh này đối với kiếm thuật đích thực đã đạt tới cấp độ đại tông sư! Cao Lôi Hoa tuy rằng thân mang rất nhiều tuyệt kỹ cùng võ thuật cổ truyền, nhưng chưa từng dạy cho bọn nhỏ nửa chiêu một thức, chủ yếu là vì Cao Lôi Hoa không biết phong cách và trình độ kiếm thuật ở thế giới này như thế nào.

Tuy rằng võ thuật cổ đại rất mạnh, nhưng Cao Lôi Hoa cũng không biết loại này có thích hợp để bọn Saga tu luyện hay không.

Bây giờ nghe được lý giải của lão tiên sinh về kiếm thuật của thế giới này, Cao Lôi Hoa lập tức kích động vạn phần. Đồng thời nhanh chóng suy nghĩ về những luận điểm của lão tiên sinh này đối với kiếm thuật, chuẩn bị bắt bọn Saga tiến hành tu luyện.

Nhưng ngay khi Cao Lôi Hoa cảm thấy lão tiên sinh này thật sự là một vị tông sư, thì lại nghe được giọng nói bất mãn của Saga, Cao Lôi Hoa liền quay sang hỏi:

- Sao thế? Saga?

Không chỉ có Saga, ngay cả Nguyệt Nhị, Nguyệt Sự cũng mang một bộ mặt bực mình.

- Cái lão già này, lần nào lão cũng chỉ nói đến cái lý này luận nọ. Bộ dạng thì tinh thông đạo lý, nhưng trong học viện không ai là không biết lão chỉ là một kiếm sĩ bậc hai! Thật không biết làm sao mà lão lại được làm đạo sư của Học viện Ma Võ Thánh Peter nữa!

Saga có phần khinh thường lão kiếm sĩ này, không chỉ Saga, dường như toàn bộ học viên vũ kỹ bộ đều coi thường vị đạo sư bậc hai này.

Cao Lôi Hoa nhíu nhíu mày, quay sang nhìn Nguyệt Sự và Nguyệt Nhị, phát hiện cả hai đứa cũng mang vẻ mặt này.

Cao Lôi Hoa khẽ thở dài, rồi giọng hắn đột nhiên trở nên nghiêm túc:

- Mấy đứa nhỏ này, muốn làm người thì phải học cách tôn trọng người khác.

Thấy khẩu khí của Cao Lôi Hoa trở nên nghiêm túc hẳn, ba đứa nhỏ lập tức ngừng ngay vẻ mặt khó chịu lại.

Ngay cả thánh nữ Bích Lệ Ti ở bên cạnh cũng nghi hoặc nhìn về phía Cao Lôi Hoa.

- Hình như, trong cuộc sống thường ngày, ta hơi thiếu giáo dục các con

rồi.

Cao Lôì Hoa cười khỏ một tiếng, đến dị giới này đã được hai tháng, nhưng do xảy ra quá nhiều chuyện lộn xộn. Đến nỗi hẳn cũng không hoàn thành việc giáo dục cho bọn trẻ.

- Ở cổ hương của ta, có một câu gọi là tôn sư trọng đạo.

Giọng nói của Cao Lôì Hoa thả lỏng ra, dù sao cũng là do mình chưa dạy bảo tốt, cho nên cũng không thể trách mấy đứa nhỏ này:

- Là một học sinh thì phải luôn tôn kính với đạo sư. Cho dù trình độ vị đạo sư này có không bằng mình.

Cao Lôì Hoa dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đương nhiên, ngoại trừ cái tên khôn Peter Ansfelden lần trước xung đột với Saga ra. Loại người như hẳn tuyệt nhiên không được tính là tấm gương tốt về thái độ làm người.

- Đối với một đạo sư, chỉ cần hẳn không giống như loại Peter Ansfelden kia. Thì những học sinh như các con phải luôn có thái độ kính trọng.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng xoa đầu Nguyệt Nhị:

- Tôn sư trọng đạo, là gốc rễ của con người. Nhớ rõ chúng ta còn có một câu là “một ngày làm thầy cả đời là cha”.

- Các con, làm người, phải học cách kính trọng người khác. Chỉ có tôn trọng người khác, người khác mới có thể tôn trọng lại mình.

Cao Lôì Hoa nói tiếp:

- Tương tự như thế, muốn được người khác kính trọng, thì phải kính trọng người ta ngược lại.

- Ba, con đã hiểu ra đôi chút.

Saga nghiêm túc đáp. Nguyệt Nhị và Nguyệt Sư cũng gật đầu thật mạnh:

- Bất kể người đó như thế nào, chỉ cần không giống tên Peter Ansfelden kia, chúng con đều phải kính trọng đúng không?

- Cũng có thể hiểu như thế.

Cao Lôì Hoa cười cười, dù sao mấy thứ này không phải chỉ nói dăm ba câu là có thể giải thích được:

- Trước kia không dạy những điều cơ bản cho mấy đứa, đó là lỗi của ta.

Cao Lôì Hoa khẽ nói:

- Từ giờ trở đi, ta sẽ chú ý giáo dục đối với các con. Ta thương yêu các con, không thể chấp nhận người khác động đến một sợi lông của các con. Ta biết ta rất bao che khuyết điểm. Nhưng ta không muốn các con biến thành loại ác bá! Cũng không muốn các con ỷ lại sự bảo vệ của ta mà trở thành bình hoa trong nhà. Bây giờ, đầu tiên các con phải học tôn trọng người khác, bởi vì đó cũng là các con tôn trọng chính bản thân mình.

- Vâng thưa ba!

Ba đứa nhỏ cúi đầu khẽ đáp.

- Tốt lắm, ngừng đầu lên cả đi. Giờ còn đang trong cuộc họp phụ huynh!

Cao Lôì Hoa xoa nhẹ đầu ba đứa nhỏ:

- Với lại, vì sao các con không thử thay đổi quan điểm, suy nghĩ về những lời của vị đạo sư kiếm sĩ này xem? Bỏ qua thân phận bậc hai, lý giải của lão đối với võ kỹ của thế giới này, đã tới mức các con không thể tưởng tượng nổi đâu. Nói cách khác, có trời mới biết lão có thực sự chỉ là một võ giả bậc hai hay không...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 124

Máu Nhuộm Quang Minh Thần Điện.

Sau khi nghe Cao Lôì Hoa nói xong, ba đứa trẻ lập tức thu lại ý nghĩ khinh thường đối với vị đạo sư kia. Đương nhiên không có khả năng ngay lập tức thay đổi nhận định về vị đạo sư này, nhưng ít ra đã không còn thể hiện cái vẻ mặt coi thường nữa.

Thời gian cứ từng phút trôi qua, vị đạo sư ở bên trên dường như cũng biết được mọi người không thích mình. Nên sau đó không lâu cũng đi xuống, đổi cho vị đạo sư khác đi lên.

Cao Lôì Hoa lắc lắc đầu, sau khi vị đạo sư kế tiếp đi lên, nội dung liền trở nên vô cùng nhàm chán. Trình bày được một lúc mà đã khiến cho Cao Lôì Hoa sinh ra cảm giác là mình đang chơi cờ cùng với Chu Công.

Trọn vẹn, đằng đằng một buổi chiều mà cuộc họp phụ huynh của vũ kỹ bộ vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc!

Lúc đầu Cao Lôì Hoa tưởng cuộc họp phụ huynh của vũ kỹ bộ cũng giống như ma pháp bộ hồi sáng, tuy rằng rất phiền phức nhưng lại nhanh chóng chấm dứt. Nhưng không ngờ rằng đạo sư của vũ kỹ bộ dường như muốn trao đổi ý kiến với tất cả các phụ huynh, khiến cho cuộc họp phụ huynh kéo dài hết cả buổi chiều.

Điều này khiến cho dự định của Cao Lôì Hoa sớm đi thăm hỏi viện trưởng Solomond, nhân tiện thỉnh giáo về ma pháp bị vỡ từ trong trứng nước!

Cuối cùng, đến lúc xế chiều, nhóm đạo sư vũ kỹ bộ mới nói ra một câu khiến cho tất cả cha mẹ học sinh đều cảm thấy kích động:

- Cuối cùng cuộc họp phụ huynh giữa các đạo sư và bậc cha mẹ đến đây là kết thúc!

- Bộp bộp bộp!

Lập tức tiếng vỗ tay vang lên như sấm trong phòng họp. Mọi người đều chảy nước mắt.

Người chủ trì cuộc họp phụ huynh của vũ kỹ bộ thấy mọi người vỗ tay nhiệt liệt như thế cũng cảm thấy kích động mà rơm rớm nước mắt. Đồng thời miệng hân thốt ra một câu khiến cho tất cả các bậc cha mẹ đều điên cuồng:

- Xem ra các gia đình đều rất nhiệt tình đối với đại hội! Ta quyết định rồi! Cuộc họp phụ huynh năm sau sẽ kéo dài thêm một giờ, để chúng ta có thể phơi bày tình cảm mãnh liệt của mình.

- Mẹ kiếp! Điên rồi, toàn bộ điên rồi!

Cao Lô Hoa gần như là lòi theo toàn bộ người trong nhà bỏ chạy trời chết.

- Đúng rồi, thánh nữ Bích Lệ Ti.

Sau khi chạy được vài bước, Cao Lô Hoa xoay người lại nói:

- Phỏng chừng lúc này Đại chủ giáo Ngô Thiên còn ở lại trong nhà ta, nếu cô thật sự muốn tìm hắn, thì có thể đến nhà ta.

Bích Lệ Ti lắc đầu:

- Ta là Thánh nữ của Quang Minh thần điện, buổi tối hàng ngày đều phải quay về Quang Minh thần điện để cầu nguyện.

- Nếu vậy, tùy người thôi.

Cao Lô Hoa cười khẽ rồi hồi hải kéo đám trẻ về nhà.

Về đến nhà, Cao Lô Hoa và mọi người đều cảm thấy thân thể mệt mỏi, sự uể oải này không chỉ đến từ thân thể, mà còn đến từ tinh thần! Cuộc họp phụ huynh buổi chiều đúng là màn tra tấn thể xác và tinh thần mỗi người.

Sau khi mở cánh cửa nhà Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa liền thấy ngay Ngô Thiên đang cười khở ngồi đợi mình.

- Tĩnh Tâm, nàng hãy dẫn bọn nhỏ vào trong nhà trước đi.

Cao Lô Hoa mỉm cười nói:

- Ta và tiên sinh Ngô Thiên có chút chuyện cần bàn.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, sau đó dẫn mấy đứa trẻ đi vào bên trong.

Nguyệt Nhị nghi hoặc liếc nhìn Cao Lô Hoa nhưng cuối cùng cũng đi vào trong nhà mà không có hỏi gì.

- Được rồi, hãy nói quyết định của người đi.

Chờ mấy người Tĩnh Tâm đi vào, nụ cười trên mặt Cao Lô Hoa liền tắt lịm, lạnh lùng nói với Ngô Thiên.

- Năm! Ta chỉ có thể nói ra tên của năm người mà thôi.

Nhìn qua thì tinh thần của Ngô Thiên xem ra rất kém, thường ngày thì anh tuấn tiêu sái mà giờ lại có vẻ rất chán chường.

- Được rồi, năm thì năm. Nhưng người phải khẳng định là năm người này có ảnh hưởng lớn đến Quang Minh thần điện. Nếu ta phát hiện mà bị lừa gạt thì ta không ngại huyết tẩy cả Quang Minh thần điện đâu.

Cao Lô Hoa nhấn mạnh.

- Ta hiểu.

Ngô Thiên cười khở một tiếng, tay đưa ra một mảnh giấy:

- Đây là cái ta đã chuẩn bị suốt buổi chiều nay. Hy vọng người có thể tuân thủ ước định của mình. Không được làm hại những người khác trong Quang

Minh thần điện.

- Điều này trong lòng ta tự biết.

Cao Lô Hoa mở tờ giấy của Ngô Thiên ra. Trên tờ giấy chính là thông tin về năm lão già, tư liệu này Ngô Thiên viết rất tỉ mỉ, kể cả nơi ở của năm người tại Quang Minh thần điện, Ngô Thiên cũng đều viết ra hết.

- Năm người này, chính là năm trưởng lão tham gia bàn bạc bắt con gái của tiên sinh.

Ngô Thiên khẽ thở dài nói.

- Tốt. Chỉ cần năm người này thật sự phù hợp với yêu cầu của ta. Đồng thời từ giờ về sau, chỉ cần Quang Minh thần điện không chọc tới ta. Ta sẽ cố gắng tha cho các người một con đường.

Cao Lô Hoa thu lấy tư liệu rồi nói:

- Đúng rồi, Quang Minh thánh nữ tìm người suốt sáng dường như đang có việc cần đó. Người nên quay về Quang Minh thần điện gặp cô ấy đi.

- Được. Ta biết rồi.

Ngô Thiên hít sâu một hơi, xoay người lơ đãng đi về phía Quang Minh thần điện.

Bước ra khỏi cửa nhà Tĩnh Tâm, Ngô Thiên thở dài một hơi. Quang Minh thần vĩ đại, ta đã làm cái gì thế này. Không ngờ mình lại giao tư liệu về các trưởng lão Quang Minh thần điện cho một người muốn giết bọn họ. Ngô Thiên cảm thấy trong lòng rối bời, hắn vừa hi vọng mấy lão già này chết đi, nhưng lại vừa thấy lương tâm cắn rứt vì những chuyện mình vừa làm.

“Ngô Thiên, người quả nhiên là một người rất tâm kếp”

Nhìn bóng dáng Ngô Thiên khuất dần, Cao Lô Hoa khẽ thở dài, loại người như Ngô Thiên, vì ích lợi sẽ làm ra những chuyện điên cuồng. Có thể sau này, chưa biết chừng hắn sẽ làm ra chuyện còn điên cuồng hơn bây giờ. Ngô Thiên rất thông minh, mọi việc hắn đều có thể suy tính đến rất nhiều mặt. Nhưng cũng chính vì vậy, nên những người như hắn cũng rất dễ dàng bị ảnh hưởng bởi quyền lực, địa vị, ích lợi.

- Mặc xác đây, đó là chuyện của Quang Minh thần điện, chỉ cần người không chọc ta, ta cũng mặc kệ người.

Cao Lô Hoa nhún vai đi vào trong phòng.

Vừa mới bước vào, Cao Lô Hoa liền phát hiện tất cả mọi người đều đang ngồi ngay ngắn quanh bàn ăn, hai mắt như lang sói nhìn Cao Lô Hoa chằm chằm! Mà trên bàn ăn thì lại trống trơn!

- Cao Lô Hoa huynh đệ, ta đói!

Tra Lý nói.

- Ba ba, con đói.

Nguyệt Nhị tiếp lời.

- Ba, chúng con cũng đói.

Saga và Nguyệt Sư đồng thanh phụ họa.

Cao Lôì Hoa giờ mới phát hiện mình đã quên làm bữa tối. Đương nhiên, muốn làm cũng không có thời gian mà làm, dù sao cũng vừa mới từ học viện trở về.

- Buổi tối thì làm tạm món gì ăn đi, giờ mà làm thì cũng không kịp nữa rồi.

Cao Lôì Hoa cười khỏ, trong lòng thầm tính xem thời điểm nào phù hợp để truyền lại bản lĩnh nấu nướng. Nếu không sau này Cao Lôì Hoa vắng nhà, không biết chừng nhà này chết đói bởi vì không có đồ ăn mất?

Nửa đêm.

Cao Lôì Hoa âm thầm rời giường, sau khi nhẹ nhàng mặc quần áo, rồi lén lút đi xuống lầu. Bộ dạng hiện tại của mình khiến Cao Lôì Hoa cảm thấy có chút quen thuộc. Dường như trước đó không lâu, vì giải quyết chuyện của thân vương Peter Larsen kia, mà mình cũng từng lén rời giường vào lúc nửa đêm như thế này.

Khác biệt chính là đối tượng lần này đổi thành Quang Minh thần điện.

Cao Lôì Hoa khê mở cửa phòng, thậm thà thậm thụt xuống lầu mãi mới ra tới cửa chính.

- Hì hì! Cao Lôì Hoa huynh đệ vẫn khỏe đó chứ, sao tốc độ buổi tối của anh chậm thế.

Tiếng của Tra Lý đột nhiên vang lên bên tai Cao Lôì Hoa.

- Hả?

Cao Lôì Hoa kinh ngạc nhìn Tra Lý:

- Tra Lý, sao ngươi lại ở đây?

- A, ta đứng đây đợi anh.

Tra Lý khê cười nói:

- Yên tâm, trong nhà còn có Vong Linh Đại trưởng lão trông coi, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu. Đại trưởng lão cũng nói qua, buổi tối hấn sẽ đề cao cảnh giác mà.

- Tốt, cùng đi chơi đêm nào.

Cao Lôì Hoa cười khỏ, dường như lần nào mình ra ngoài ám sát đều thất bại, bởi vì luôn có người phát hiện ra mục đích của mình.

- Ha ha, Cao Lôì Hoa huynh đệ yên tâm đi. Ta sẽ không làm cho ngươi thêm phiền phức đâu.

Tra Lý hắc hắc cười.

- Đi thôi. Quang Minh thần điện cũng không gần đâu.

Cao Lôì Hoa chép miệng cười trừ, bây giờ còn có thể làm thế nào khác ngoài dẫn Tra Lý theo thôi.

Quang Minh thần điện, phòng Giáo hoàng.

Giáo hoàng sốt ruột đi đi lại lại trong đại điện, hai cường giả thánh cấp mạnh nhất của Quang Minh thần điện đều đã phái đi ra ngoài, sao đến giờ

này vẫn còn không có tin tức gì cả.

“Không phải hai tên này đem cô bé đó đi nghiên cứu một mình chứ”.

Giáo hoàng âm thầm nghĩ. Trong lòng Giáo hoàng hoàn toàn không nghĩ tới trường hợp hai thánh cấp đó lại chết ở trong tay người khác. Cho nên mới nghĩ đến chuyện hai người kia đem cô bé chứa huyết mạch và lực lượng của thần chiếm làm của riêng rồi. Nghĩ đến đây, Giáo hoàng lại lo lắng vạn phần. Hai cái tên chết tiết kia, nếu độc chiếm cô bé, ta sẽ cùng các người liều mạng! Giáo hoàng nghiêng răng kèn kẹt. Bậc tám, đúng là vô cùng hấp dẫn đối với những người bậc bảy! Giờ Giáo hoàng đang hận bản thân vì sao không cùng đi với bọn họ!

Tại một tòa đại điện khác của Quang Minh thần điện, đại điện này là do bốn vị Quang Minh chủ giáo thiết lập.

Một mình Ngô Thiên ngồi ngơ ngác bên cửa sổ. Hai mắt vô thần nhìn ánh trăng màu đỏ kỳ dị ở trên bầu trời kia, Ngô Thiên khẽ thở dài:

- Xem ra, ánh trăng ban đêm, đúng là màu đỏ.

- Chủ giáo Ngô Thiên.

Lúc này, một bóng đen hiện ra sau lưng Ngô Thiên cung kính gọi.

- Tìm được thi thể của Quang Minh Thánh ma đạo sư Kiệt Khắc Sâm và Âm điện trưởng Ô Đa chưa?

Ngô Thiên hỏi.

- Thuộc hạ bắt tài, chỉ tìm được thi thể của đại tế tự Kiệt Khắc Sâm mà thôi, còn thi thể Âm điện trưởng Ô Đa thì không có tìm được.

Bóng đen kia thấp giọng đáp.

- Thôi được, chỉ cần tìm được đại tế tự Kiệt Khắc Sâm là được rồi.

Ngô Thiên khẽ nói:

- Giữ gìn thân thể đại tế tự cho tốt, đây chính là công cụ tốt nhất để chúng ta làm suy yếu uy tín của Giáo hoàng.

- Dạ.

Bóng đen kia cung kính đáp, sau đó một lần nữa ẩn vào trong bóng tối.

- Điều gì cần đến thì phải đến.

Ánh mắt Ngô Thiên đột nhiên lóe sáng:

- Quang Minh thần điện cũng đã đến lúc để những người trẻ tuổi chúng ta nắm giữ rồi.

Phía bên kia.

Sau khi Cao Lô Hoa và Tra Lý tới Quang Minh thần điện, từ trên không trung lặng lẽ hạ xuống. Đối với cường giả thánh cấp mà nói, tường bao linh tinh gì đó đều chỉ là trang trí, tường bao có thể xây tới trời được sao?

Sau khi đi vào, Cao Lô Hoa rút mảnh giấy ra:

- Người đầu tiên là tả hộ giáo Quang Minh thần điện Đức Khắc Tư. Tam trưởng lão Quang Minh Thần Điện kiêm tổ trưởng Quang Minh thần điện tài phán tổ.

Bảy kỵ sĩ gậy rồi ở nhà của Cao Lôì Hoa chính là thủ hạ của người này.

- Bắt đầu thôi, ánh trăng hôm nay rất đẹp đây!

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu khẽ nói:

- Quang Minh thần điện động tới nữ nhi của ta, ta sẽ khiến cho các người phải trả giá đắt....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 125

Bắt Cóc.

Trưởng lão Đức Khắc Tư trưởng lão, là tả hộ giáo của Quang Minh thần điện, hiện vẫn sống một mình.

Đọc xong mảnh giấy do Ngô Thiên cung cấp, Cao Lôì Hoa nhanh chóng xác định được nơi ở của mục tiêu đầu tiên.

Dựa vào thông tin này, Cao Lôì Hoa và Tra Lý có thể hành động nhanh chóng trong Quang Minh thần điện.

- Ngay ở chỗ này, trong bản đồ chỉ chính là nơi này!

Cao Lôì Hoa thấp giọng nói với Tra Lý, nhìn ra xung quanh, nơi này là một tòa phủ đệ hoa lệ. Kiến trúc chung quanh rất nổi bật và đặc biệt, xem ra Quang Minh trưởng lão này rất là biết hưởng thụ.

Sau khi tới phủ đệ, Cao Lôì Hoa liền phóng thần niệm dò xét bốn phía. Ngay lập tức, mỗi nhánh cây ngọn cỏ chung quanh đều hiện lên rõ ràng trong đầu của Cao Lôì Hoa! Sau khi dò xét xong, Cao Lôì Hoa gật gật đầu. Chung quanh phủ đệ này không có bao nhiêu thủ vệ, cũng không có mai phục gì cả. Xem ra Ngô Thiên cũng không nói ra chuyện mình muốn tới Quang Minh thần điện. Bởi vì thế nên thần điện cũng không biết buổi tối Cao Lôì Hoa sẽ tới, cho nên cũng không có chuẩn bị gì.

- Tên Ngô Thiên này quả nhiên không phải là người tốt gì.

Cao Lôì Hoa tự nhủ. Đã không có mai phục xung quanh, Cao Lôì Hoa và Tra Lý liền lặng lẽ đột nhập vào phủ đệ của tả hộ giáo Quang Minh thần điện.

Sau khi lục soát tòa phủ đệ rộng lớn này, Cao Lôì Hoa và Tra Lý cuối cùng cũng tìm thấy mục tiêu đầu tiên trong đêm nay— một lão mập đang ngủ trên giường giống như một con lợn chết.

- Thật sự là lão béo này sao?

Tra Lý nhìn lão già mập đang nằm ngủ trên giường kia, hạ thấp giọng hỏi:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, anh xác định người này thật sự có trình độ bậc sáu giống như trong mảnh giấy ghi sao?

- Cuộc sống an nhàn, đã làm mất đi sự nhạy bén và cảnh giác của một kiếm sĩ như hân.

Cao Lôì Hoa cười lạnh nói:

- Quyền lực và dục vọng đã khiến hấn mất đi sự bình tĩnh khi phán đoán, trở thành bộ dạng như thế này cũng là bình thường.

- À.

Tra Lý cười ha hả, rồi giơ quyền phải múa may trên đầu lão già Trương lão Đức Khắc Tư:

- Một quyền của ta là đủ để đập vỡ cái đầu yếu ớt của hấn.

- Vậy ngươi đập đi. Nếu ngươi cảm thấy rằng nó không buồn nôn.

Cao Lôì Hoa đáp.

- Hắc hắc!

Tra Lý đi tới trước mặt trưởng lão Đức Khắc Tư:

- Tuy rằng ta cảm thấy đập vỡ đầu hấn là chuyện rất sáng khoái, nhưng nó lại không có tính nghệ thuật gì cả.

Tra Lý thò cánh tay rắn chắc nâng đầu lão này lên:

- Cho nên, ta thích như vậy hơn!

- Đừng!

Đang nằm ngủ lại bị người ta nâng đầu lên, trưởng lão Đức Khắc Tư cảm thấy vô cùng khó chịu, hấn liền mở bừng mắt ra. Vừa mới mở mắt đột nhiên phát hiện một người khổng lồ như cây cột sắt đang đứng ở bên cạnh mình, mà lúc này hai bàn tay của người khổng lồ đang nhấc đầu hấn lên!

- Không!

Trưởng lão Đức Khắc Tư hoảng hốt hét lên thất thanh, ngay sau đó hấn liền nghĩ tới việc kêu gào cứu mạng. Truyện Cự Phẩm Vú Em

Crắc! Tra Lý cười man rợ, thanh âm của lão già béo bị chẹn lại vì cái cổ yếu ớt của lão bị vặn gãy!

- Đi thôi, mục tiêu kế tiếp ở phía Nam của Quang Minh thần điện.

Cao Lôì Hoa khẽ nói với Tra Lý, sau đó hai người không chút đắn đo đi sang hướng mục tiêu kế tiếp.

Tư liệu do Ngô Thiên cung cấp tương đối đầy đủ hơn nữa chỗ ở của năm trưởng lão cũng không cách nhau quá xa.

Chỉ cần nửa canh giờ, Cao Lôì Hoa và Tra Lý đã thoải mái hoàn thành nhiệm vụ. Nhờ mảnh giấy mà năm vị trưởng lão đã được đi gặp mặt Quang Minh thần thân ái trong mộng của bọn họ....

- Đã xong, chúng ta về thôi!

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Không cảm giác thỏa mãn gì cả.

Tra Lý bất mãn nói, vốn còn tưởng rằng mấy lão già này có chút tài năng để giãn gân giãn cốt

- Ài.

Cao Lôì Hoa cười bất đắc dĩ.

Sau khi làm xong việc, hai người cũng không vội trở về bởi vì còn muốn chờ xem tình hình Quang Minh thần điện khi phát hiện ra năm người này bị giết! Cho nên Cao Lô Hoa và Tra Lý khoan thai đi ‘tour’ trong Quang Minh thần điện, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh ven đường. Chờ đợi có người phát hiện cái chết của năm trưởng lão.

Dọc đường hai người nhàn nhã thong dong, không thể không nói phong cảnh của Quang Minh thần điện quả thật không tồi. Hơn nữa kiến trúc còn hoa lệ trang nhã. Truyện Cực Phẩm Vú Em

- Ủa? Tra Lý, người có nghe được tiếng gì không?

Sau khi vượt qua được toà nhà cao nhất, Cao Lô Hoa đột nhiên cảm thấy mình nghe được một giọng nói rất là quen thuộc.

- Ừ? Dường như có tiếng gì đó.

Tra Lý cũng yên tĩnh lại. Hai người cố vênh tai lên lắng nghe.

- Không, Bồ Lô Tư, người không thể làm thế!

Giọng nói kia lại vang lên. Tuy rằng có chút thay đổi bởi vì kinh hoàng, nhưng Cao Lô Hoa lập tức nghe ra được đây là giọng nói của Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti.

- Bích Lệ Ti, ta là thánh tử, nàng là thánh nữ. Sớm hay muộn thì nàng cũng là người của ta, chẳng lẽ hiện giờ nàng còn muốn cự tuyệt ta sao?

Một giọng nói dâm đãng vang lên.

- Đi, Tra Lý, chúng ta qua đó xem.

Cao Lô Hoa cười hắc hắc, chạy tới nơi phát ra tiếng nói kia. Tra Lý gật đầu liền bước đi cùng Cao Lô Hoa.

Theo hướng âm thanh phát ra, Cao Lô Hoa và Tra Lý liền đi tới một tòa phủ đệ còn hoa lệ hơn hẳn chỗ của năm vị trưởng lão vừa rồi. Tiếng ồn ào không ngừng vang lên, hai người Cao Lô Hoa lên tới phòng có tiếng của Bích Lệ Ti. Sau khi tới bên cửa sổ, Cao Lô Hoa và Tra Lý thò đầu lên nhìn vào trong phòng.

Lúc này, ở trong phòng có một nam tử ước chừng hai mươi tuổi, đang từng bước áp sát thánh nữ Bích Lệ Ti, giọng nói dâm đãng chính là phát ra từ hắn.

Mà Bích Lệ Ti thì không ngừng lui ra sau, thỉnh thoảng thuận tay ném bất cứ thứ gì vớt được về phía nam tử kia.

Cảnh tượng như vậy, lập tức khiến Cao Lô Hoa nhớ tới cảnh một nhân vật phản diện định làm nhục thiếu nữ trên kịch truyền hình trước kia.

- Bích Lệ Ti, ta đã nhìn rờng rã suốt ba năm! Đêm nay, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng! (Nhìn 3 năm nên giờ tinh trùng thượng não, anh e cẩn thận ^.^!)

Nam tử tự xưng là thánh tử kia hét to một tiếng, rồi bỏ nhào về phía sau Bích Lệ Ti như hổ đói vồ mồi...

- Hắc hắc, xem ra tối nay không bắt cóc nha đầu này là không được rồi.

Cao Lô Hoa cười ha hả, sau đó thoải mái đi tới trước phòng, nhắc chân đá văng cánh cửa phòng đi. Vồn Cao Lô Hoa sợ trói Bích Lệ Ti rồi mang về nhà sẽ khiến nàng sinh ra phản cảm. Cho nên cuối cùng Cao Lô Hoa cũng hủy bỏ kế hoạch bắt cóc thánh nữ. Nhưng tình hình trước mắt lại khiến cho Cao Lô Hoa đành phải khôi phục lại kế hoạch bắt cóc thánh nữ Bích Lệ Ti.

Trong phòng, vào thời điểm thánh tử bỏ nhào về phía Bích Lệ Ti. Rầm! Một tiếng, cửa lớn đã bị người ta đập văng ra! Cánh cửa nặng nề đã hoàn thành sứ mệnh sớm, nằm im lìm trên mặt đất. Truyện Cự Phẩm Vú Em

- Ai?

Chuyện tốt bị quấy rầy, khiến nam tử kia mắt lộ ra hung quang nhìn về phía hai nam tử bước qua cánh cửa! Truyện Cự Phẩm Vú Em

- He he! Xấu hổ quá. Quấy rầy chuyện tốt của người rồi.

Cao Lô Hoa nhanh chóng sai bước vào phòng, gió đêm khiến mái tóc bạch kim của Cao Lô Hoa phát phơ trong gió, trông vô cùng tiêu sái.

Thánh nữ đang giãy dụa lập tức bình tĩnh trở lại, nàng ngơ ngác nhìn Cao Lô Hoa trước mặt. Tuy rằng trời đêm rất tối, khiến nàng không trông rõ mặt người mới tới, nhưng chỉ bằng mái tóc bạch kim độc nhất vô nhị này, Bích Lệ Ti liền nhận ra người tới là ai.

- Các người là ai? Không biết đây là phủ đệ của bốn thánh tử ta sao? Còn không mau rút ra ngoài cho ta!

Bởi vì bị quấy rầy chuyện tốt cho nên lúc này nam tử rất giận dữ, cho nên lớn tiếng quát đuổi hai người mới bước vào. Truyện Cự Phẩm Vú Em

- Hắc hắc!

Cao Lô Hoa cười khinh, ngắm nhìn thiếu niên này:

- Không tồi, rất có can đảm! Tra Lý này, đối với sự can đảm của người trẻ tuổi này. Chúng ta có nên thưởng cho hắn không nhỉ?

Tra Lý ở bên cạnh cười to rồi gật mạnh đầu.

- Các người không phải là người của thần điện!

Thánh tử này thấy trang phục và biểu hiện của hai người Cao Lô Hoa liền kinh ngạc hô lên.

- Thiếu niên dũng cảm, người xứng đáng được các dũng sĩ của Thú nhân tộc ca ngợi!

Tra Lý đi tới gần thánh tử, sau đó, bóp! Một tiếng, Tra Lý tát mạnh vào mặt tên thánh tử một cái, khiến cho thánh tử này đo đất tại chỗ.

- Người dám đối với ta như vậy sao? Ta nói cho người, ta sẽ khiến người biết hậu.....”

- Bóp!

Lại một tiếng nữa vang lên, Tra Lý hung tợn tát thiếu niên phát nữa, trực tiếp đánh văng hắn bay thẳng ra bên ngoài.

- Iu thế, thưởng tiếp cho người đó thiếu niên dũng cảm, đây là sự ca ngợi của Thú nhân tộc đối với những người dũng cảm. Truyện Cự Phẩm Vú Em

Truyện Cự Phẩm Vú Em

Tra Lý cười châm biếm nhìn thánh tử nằm trên mặt đất.

Thánh nữ Bích Lệ Ti ở bên cạnh trợn mắt há hốc miệng vì sự xuất hiện đột ngột của Cao Lôì Hoa và Tra Lý, mãi mà cũng không nói được câu nào.

Truyện Cự Phẩm Vú Em

- Tiểu nha đầu, tên này là ai?

Cao Lôì Hoa nhìn nam nhân bị Tra Lý tát bay, hỏi Bích Lệ Ti.

- Thánh tử của Quang Minh thần điện Bồ Lô Tư, cũng là con trai của Giáo hoàng hiện tại.

Bích Lệ Ti lạnh lùng nhìn thánh tử trước mặt, đối với kẻ này Bích Lệ Ti vô cùng chán ghét.

- Ô! Hóa ra là con trai của Giáo hoàng, chuyện này dễ làm rồi, cũng đỡ cho ta phải tìm người để truyền tin.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, bước tới trước mặt thánh tử Bồ Lô Tư:

- Đây, anh bạn trẻ, giúp ta nói với ‘ông bố’ của người một câu! Nói như này, hấn bắt cóc con gái của Cao Lôì Hoa ta, hôm nay Cao Lôì Hoa ta sẽ thu lại chút lợi tức, ta sẽ bắt thánh nữ của Quang Minh thần điện các người đi!

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, lời của ngài là có ý gì? Sao ngài phải bắt cóc tôi?

Bích Lệ Ti ở bên cạnh liền cảm thấy hồ đồ, Cao Lôì Hoa đi vào Quang Minh thần điện để bắt cóc mình? Hấn không biết làm như thế sẽ là kẻ địch của toàn bộ Quang Minh thần điện sao?

- Không có ý gì cả, lời như nào thì ý là như vậy.

Cao Lôì Hoa cười ha hả:

- Tra Lý, mang theo con tin tối nay của chúng ta, chúng ta có thể về nhà rồi!

- Ha ha, không thành vấn đề!

Tra Lý đi tới bên người Bích Lệ Ti, không chút do dự chộp lấy thánh nữ Bích Lệ Ti, nhấc nàng lên trên vai.

Cao Lôì Hoa đá đá tên thánh tử nằm trên đất nói:

- Cuối cùng, nói cho ông già Giáo hoàng của người biết, là từ bây giờ, cứ mỗi một ngày, trong vòng một tháng, Giáo hoàng phải mang tới cho chúng ta một ngàn kim tệ, sau một tháng chúng ta mới thả thánh nữ về! Nói cho hấn biết, ta là Cao Lôì Hoa, hấn sẽ biết kim tệ cần đưa tới chỗ nào! Truyện Cự Phẩm Vú Em

- Không, các người không thể mang Bích Lệ Ti đi! Các người làm như vậy sẽ bị thần xử phạt! Thánh nữ hàng đêm đều phải cầu nguyện cho thần linh! Không có thánh nữ cầu nguyện, các người sẽ hứng chịu sự phẫn nộ của thần!

Thánh tử đang nằm rạp trên mặt đất cố ý dùng thân để up hiếp Cao Lôì Hoa.

- Trừng phạt?

Cao Lôì Hoa khinh miệt nhìn thiếu niên này:

- Chỉ bằng Quang Minh thần trong miệng các người mà đã muốn xử phạt ta sao? Đừng làm ta tức cười chứ, trừng phạt ta, hấn còn không xứng.

Nói xong, Cao Lôì Hoa và Tra Lý mang theo Bích Lệ Ti ung dung đi khỏi Quang Minh thần điện.

- Vệ binh, vệ binh! Bắt lấy bọn chúng!

Thánh tử từ trong phòng chạy ra ngoài, chỉ về phía Cao Lôì Hoa và Tra Lý quát.

Cao Lôì Hoa khẽ cười nói:

- Nhớ rõ, nói rõ cho ông già của người, mỗi ngày một ngàn kim tệ, đủ trong một tháng!

Nói xong, Cao Lôì Hoa và Tra Lý từ từ bay lên! Bay về phía nhà của Tĩnh Tâm.

Binh lính Quang Minh thần điện ngơ ngác nhìn hai người Cao Lôì Hoa bay khỏi.

- Thánh, thánh cấp?

Có vài binh lính lúc này mới phản ứng lại!

- Các người là đồ rác rưởi!

Thánh tử không bắt được người, đành đem cái bọc bội trút lên người đám binh lính.

- Rác rưởi ư? Sao người không đi mà tấn công bọn họ? Thánh cấp đó, người có thể cản sao?

Đám vệ binh bất mãn than, nhưng cũng không dám lớn tiếng nói ra. Dù sao hấn là thánh tử, mà mình chỉ là tiểu binh mà thôi.

Sau khi Cao Lôì Hoa và Tra Lý bay lên trên không, khắp Quang Minh thần điện vang lên những tiếng kêu sợ hãi, hiển nhiên, là đã có người phát hiện thi thể của năm vị trưởng lão kia

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 126

Lại Thấy “Nụ Hồng” Xinh Đẹp.

Cảm ơn ngài đã cứu tôi, tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Bích Lệ Ti ‘được’ Tra Lý khiêng khê nói với Cao Lôì Hoa.

- Cứu người?

Cao Lôì Hoa cười đắc ý:

- Người muốn hiểu thế nào thì tùy. Dù sao là ta cũng bắt cóc người, bất kể là người nghĩ thế nào, nhưng trong một tháng này người phải nhớ kỹ thân phận của người. Đó là người giống như một con tin sinh sống trong nhà của ta và nhớ không được tiếp xúc với người của Quang Minh thần điện trong cả tháng này, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Bích Lệ Ti trầm mặc trong chốc lát, đột nhiên khê hỏi:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, chuyện ngài vừa mới nói Quang Minh thần điện bắt cóc con gái của ngài, có phải là thật không? Có phải là cô bé bán Tinh linh tộc kia không?

- Không phải là Nguyệt Nhị, mà là một đứa bé khác của ta.

Cao Lôì Hoa đáp:

- Lúc ấy nó ở cùng với Đại trưởng lão, chính là vong linh pháp sư mà người đã từng gặp đó. Chẳng qua đám rác rưởi Quang Minh thần điện bắt cóc con gái của ta không thành công, đều bị ta xử sạch rồi.

- Hả!

Bích Lệ Ti kinh hãi che miệng mình. Nếu như không nhầm, chính mình là người đã báo cho Quang Minh thần điện về vong linh pháp sư đó. Chỉ có điều không biết vì sao Quang Minh thần điện lại muốn bắt một cô bé, nhưng nói tóm lại, mấy chuyện này đều là do mình gây ra. Trong lúc lẩn tránh, Bích Lệ Ti cũng không dám nói thêm cái gì cả.

- Được rồi, chúng ta tới rồi!

Sau một hồi phi hành, Cao Lôì Hoa và Tra Lý cuối cùng cùng hạ xuống đại viện nhà Tĩnh Tâm.

- Đã rạng sáng rồi đó.

Vừa đẩy cửa ra, Cao Lôì Hoa liền nhìn lên đồng hồ ma pháp.

- Ừm, vậy mà cũng chậm quá! Đêm qua ‘đi’ với anh thật là một sự lựa

chọn sai lầm đó Cao Lôì Hoa huỳnh đệ.

Tra Lý ngáp một cái:

- Chưa tính tới việc chả có tí cảm giác ‘thỏa mãn’ nào, mà lại còn khiến ta buồn ngủ muốn chết.

- Hic!

Cao Lôì Hoa cười khỏ rồi ra hiệu Tra Lý thả Bích Lệ Ti xuống.

- Tới rồi sao?

Sau khi được đặt xuống, Bích Lệ Ti dụi dụi mắt hỏi. Không ngờ vừa rồi nàng lại thiếp đi trên lưng Tra Lý.

- Ủ, tới rồi. Nơi này là nhà của ta.

Cao Lôì Hoa nhún vai:

- Để ta dẫn người vào phòng nào, dù sao trong nhà còn rất nhiều phòng trống, không lo thiếu chỗ ở đâu.

- Ừm, được rồi, mọi việc đều theo sự sắp xếp của tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Bích Lệ Ti gật đầu lí nhí đáp.

Mang theo vẻ mặt khó chịu, Tra Lý cáo biệt Cao Lôì Hoa bước về phòng ngủ mà vừa đi vừa ngáp. Cao Lôì Hoa thì dẫn Bích Lệ Ti sang phòng khác.

- Đây là phòng của tiên sinh Cao Lôì Hoa sao? Thật xinh xắn.

Bích Lệ Ti ngắm nhìn gian phòng tinh tế thốt lên.

- Ừm.

Cao Lôì Hoa khẽ đáp.

- Tiểu thư Tĩnh Tâm, phu nhân của ngài không ở đây sao tiên sinh Cao Lôì Hoa? Tôi tới đây ở mà không cần nói với nàng một tiếng sao?

Bích Lệ Ti nhỏ nhẹ hỏi.

- Hề hề! Yên tâm đi, loại chuyện này ngày mai nói lại cho Tĩnh Tâm là được! Lúc này cô ấy còn đang ngủ.

Cao Lôì Hoa cười tươi rói, một tiếng ‘tiểu thư Tĩnh Tâm phu nhân của ngài’ vừa rồi của tiểu nha đầu khiến cho Cao Lôì Hoa rất vui vẻ.

- Ừa? Tĩnh Tâm?

Vừa mới nhắc tới Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa lập tức bắt gặp dáng người thon thả đang đứng cạnh cửa phòng mình.

Mái tóc dài màu xanh nước biển, vóc người thon dài cùng với đôi mắt xanh ngọc bích, dĩ nhiên là Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm, sao giờ này nàng đã dậy rồi?

Cao Lôì Hoa bước tới bên cạnh Tĩnh Tâm dịu dàng nói.

Tĩnh Tâm không có trả lời Cao Lôì Hoa, mà nàng nhìn chăm chăm thánh nữ Bích Lệ Ti sau lưng Cao Lôì Hoa.

- À, nàng ấy...

Cao Lôì Hoa gãi gãi đầu:

- Vừa rồi ta đi tới Quang Minh thần điện, nên đã bắt cóc nàng ta về đây! Ha ha.

- Xin chào tiểu thư Tĩnh Tâm.

Bích Lệ Ti xấu hổ chào hỏi Tĩnh Tâm. Dù sao nửa đêm tới nhà người ta thì thật là mắc cỡ. Tuy rằng là mình bị “bắt cóc” tới đây.

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa.

- Việc này cũng không thể nói rõ trong chốc lát được, tí nữa ta sẽ giải thích cho nàng. Hắc hắc!

Cao Lôi Hoa thì thăm với Tĩnh Tâm:

- Trước hết hãy tìm cho cô ấy một cái phòng ở đã. Chuyện của cô ấy lát nữa sẽ nói với nàng.

Tĩnh Tâm gật gật đầu, rồi vẫy vẫy tay về phía Bích Lệ Ti. Dưới sự sắp xếp của Tĩnh Tâm, Bích Lệ Ti được đưa vào một cái phòng bên phải ở tầng hai, một phòng trông khá thoải mái.

Tĩnh Tâm dẫn Bích Lệ Ti vào phòng, bật đèn lên.

Đồ đạc trong phòng rất đầy đủ, có giường có chăn gối. Cùng với một chút đồ lặt vặt khác cũng đủ cả.

- Vừa lòng không cô bé?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ok.

Bích Lệ Ti cũng không đi xem cả căn phòng, nàng dụi dụi mắt trả lời. Nhìn dáng vẻ buồn ngủ của Bích Lệ Ti, Cao Lôi Hoa liền vỗ vỗ đầu của cô bé nói:

- Tiểu nha đầu, tối nay ngươi ở trong này nhé. Đây sẽ là phòng của ngươi trong suốt một tháng đó. Giờ cũng không còn sớm nữa, đi ngủ một chút đi. Ngủ ngon, sáng sớm mai ta sẽ gọi ngươi dậy.

Cao Lôi Hoa phát phát tay với Bích Lệ Ti.

- Ừm, chúc ngủ ngon, tiên sinh Cao Lôi Hoa, tiểu thư Tĩnh Tâm.

Bích Lệ Ti cũng vẫy tay chào. Sau đó nhìn bóng dáng Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm rời đi.

“Giường ở đây còn tốt hơn nhiều so với ở Quang Minh thần điện lạnh lẽo kia”

Tay Bích Lệ Ti lướt qua tấm chăn ấm áp trên giường, từ tối tới giờ chưa được ngủ tí nào nên sau khi nằm lên giường nàng nhanh chóng thiếp đi....

- Tĩnh Tâm, nàng tìm ta là có chuyện gì xảy ra sao?

Sau khi ra khỏi phòng, nhìn vẻ mặt lo lắng của Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi.

Tĩnh Tâm không nói gì, nàng thò tay ra chủ động kéo Cao Lôi Hoa bước nhanh về phía phòng sau nhà.

- Sao thế, Tĩnh Tâm? Chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Vì không muốn làm phiền giấc ngủ của mọi người nên Cao Lôi Hoa nhỏ giọng nói.

Tĩnh Tâm mặt đỏ bừng nhìn Cao Lôi Hoa, ánh mắt sâu thăm thẳm, đôi mắt màu lam thì trong veo như nước khiến cho Cao Lôi Hoa thiếu chút nữa không kìm nén được cảm xúc của mình.

Mặt Tĩnh Tâm lại càng hồng hơn, nàng đẩy đẩy Cao Lôi Hoa, ý bảo hấn đi nhanh lên một chút.

Cao Lôi Hoa nhún vai bất đắc dĩ, gia tăng nhịp chân theo Tĩnh Tâm ra phòng sau. Sau khi tới đó, Tĩnh Tâm ngó nghiêng quan sát chung quanh một chút, xác định xem mấy người trong nhà đã thực sự ngủ hay chưa.

Nhất thời tim của Cao Lôi Hoa như đánh lô tô. Động tác của Tĩnh Tâm lúc này thật sự là rất mờ ám, không phải Tĩnh Tâm muốn làm chuyện gì đó ở trong này đây chứ? Cao Lôi Hoa đột nhiên nổi ý dâm.

Sau khi xác định xung quanh không có ai, Tĩnh Tâm mới thôi đẩy Cao Lôi Hoa.

- Tĩnh Tâm, nàng sao thế?

Cao Lôi Hoa lắc đầu cố gạt bỏ ý nghĩ đen tối kia đi. Sau đó khẽ hỏi, xem chừng Tĩnh Tâm thật sự có việc gì đó gấp gáp.

Tĩnh Tâm khẽ cúi đầu, một lúc lâu sau, dường như đã hạ quyết tâm. Nàng liếc mắt nhìn Cao Lôi Hoa một cái, rồi chỉ chỉ vào ngực mình.

- Hà?

Theo sự ra hiệu của Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa tập trung quan sát ngực của Tĩnh Tâm. 35C! Con số này đột nhiên nhảy lên trong đầu Cao Lôi Hoa, ngực của Tĩnh Tâm khá là lớn. Nhìn bộ ngực cao vút, trong đầu Cao Lôi Hoa không khỏi xuất hiện hai nụ hồng xinh đẹp xuất hiện ngoài ý muốn lần trước!

Tĩnh Tâm tức giận giẫm mạnh chân, nhìn thấy cái mặt dê của Cao Lôi Hoa lúc này dám chắc là đang nghĩ tới chuyện xấu xa! Tĩnh Tâm tức giận nhấc chân lên đạp cho Cao Lôi Hoa một phát!

- Ôi!

Cao Lôi Hoa há miệng kêu đau, nhưng nhanh chóng bịt miệng mình lại không để thanh âm thoát ra ngoài.

Nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa cười cười ngượng ngùng. Trong lòng thì thầm cười khỏ, cái này sao có thể trách ta được chứ! Tại vì ngực của nàng nên muốn ta không nghĩ xiêu vẹo đi không được.

- Tĩnh Tâm à, nửa đêm, nàng ‘bắt’ ta nhìn cái... bộ ngực của nàng làm gì? Cao Lôi Hoa nuốt nước bọt nói.

Mặt của Tĩnh Tâm càng đỏ hơn, cuối cùng, nàng như chột hạ quyết tâm! Duỗi hai tay ra. Cắn chặt răng, ngón tay thon dài bắt đầu từ từ mở từng chiếc cúc áo ngực của mình.

- Sặc!

Cao Lôi Hoa trợn trừng mắt. Nhìn ngón tay của Tĩnh Tâm mở từng chiếc cúc, tim của Tĩnh Tâm đập dồn dập!

Cứ mỗi chiếc cúc được mở ra, Cao Lôi Hoa đều cảm thấy bờ môi khô khốc, nước miếng nuốt ừng ực. Tim đập nhanh, máu được đẩy đi với tốc độ cao, không ngừng dồn về ba chỗ: tim, chim, mũi. Tình hình là có thể phun ra bất cứ lúc nào! (ND: Cái câu này là mình chém thêm chút ít cho vui đó nhé ^^). Cũng không phải Cao Lôi Hoa là sắc lang, đối với một người mà mình thích thì nàng chính là tiên nữ trong lòng mình! Nhất cử nhất động của Tĩnh Tâm đều có thể khiến cho Cao Lôi Hoa điên cuồng.

Cuối cùng! Đường như thời gian trôi qua được một thế kỷ, hàng cúc áo được Tĩnh Tâm mở sạch! Tĩnh Tâm cắn chặt răng, từ từ vén mở vạt áo sang hai bên!

Nụ hồng, lại là hai nụ hồng mê người kia.

Phụt! Ra rồi, luồng máu nóng xộc thẳng lên não Cao Lôi Hoa, lập tức hắn cảm thấy có cái gì đó ấm áp chảy qua mũi mình, tiếp đó, Cao Lôi Hoa bất tỉnh trong hạnh phúc! Trước khi mi mắt sụp xuống, Cao Lôi Hoa dường như còn kịp nhìn thấy cái gì đó trên đầu hai điểm hồng kia.....

Bên Quang Minh thần điện, Giáo hoàng mặt mày nhăn nhó đứng trước một hàng thi thể, gần như trong cùng một lúc, các nữ tu sĩ đều lần lượt phát hiện ra thi thể của năm trưởng lão.

Năm trưởng lão đều chết trên giường bọn họ! Nguyên nhân cái chết rất đơn giản, đầu bị vặn gãy chết.

Rốt cuộc là ai đã làm ra chuyện như vậy! Hơn nữa, có ai lại có năng lực trốn qua lực lượng canh gác của Quang Minh thần điện và giết chết mấy vị trưởng lão này? Năm người này đều là cột trụ của Quang Minh thần điện, cái chết của bọn họ là một đả kích nặng nề đối với Quang Minh thần điện!

- Người đâu, hãy tra rõ ràng cho ta là ai làm!

Sự phẫn nộ trong giọng nói của Giáo hoàng là điều mà ai cũng nhận thấy! Ở ngay trong nhà mình mà bị giết mất mấy trưởng lão trọng yếu nhất, điều này chắc chắn là một cái tát mạnh vào mặt Quang Minh thần điện!

- Còn nữa, không ai được phép để lộ chuyện này ra ngoài. Nếu không, hừ!

Ý tứ của Giáo hoàng không cần nói cũng biết, loại chuyện này mà một khi để lộ ra thì đúng là một tai họa cho Quang Minh thần điện.

- Ba.

Lúc này, giọng nói của Bố Lỗ Tư vang lên. Tiếp theo, Giáo hoàng sững sờ khi nhìn rõ hình dáng của Bố Lỗ Tư! Từ bộ dạng của hắn là có thể nhìn ra được hắn vừa bị người khác bầm dập một trận, ở trong Quang Minh thần điện này còn có ai dám động vào con trai của mình hả?!

- Bố Lỗ Tư, con làm sao thế?

Hàng lông mày của Giáo hoàng càng cau chặt hơn, hắn kéo con mình sang một bên rồi dùng thuật trị liệu.

Bố Lỗ Tư ngẩng đầu lên, rồi thì thầm mấy câu bên tai Giáo hoàng.

Nghe xong, mặt Giáo hoàng lập tức trắng bệch, ngay cả đứng cũng không vững, ngồi bệt ngay trên mặt đất.

- Không ngờ...không ngờ là hắn! Hắn thực sự có trình độ này ư?!

Vẻ mặt Giáo hoàng đầy đau khổ, trong chớp mắt, dường như lão đã già đi mười tuổi, miệng thì thào tự nói:

- Là do chúng ta quá tham lam, là do chúng ta bị dục vọng che mờ mắt. Con gái của hắn đã như vậy, thì sao hắn lại chỉ là thánh cấp được cơ chứ!

Ngô Thiên đứng cạnh Giáo hoàng thì thầm cười lạnh lòng, sau đó lên vẫy vẫy tay về phía sau, ra hiệu thủ hạ của mình đi chuẩn bị một chút. Ngày mai là thời gian mình chờ đợi của mình....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 127

Cảm Xúc Mạnh Liệt.

Cao Lô Hoa chùi chùi máu mũi mình. Vừa mới mong được nhìn ngắm lại hai ‘nụ hồng’ mê người kia, ai dè liền ngay đó Tĩnh Tâm cởi áo ‘show hàng’ cho hắn coi. Điều này trực tiếp làm cho Cao Lô Hoa như bị tăng xông não, thiếu chút nữa ngất lịm.

Nhìn dáng điệu của Cao Lô Hoa hiện giờ, Tĩnh Tâm đỏ bừng mặt giậm giậm chân, trông cái vẻ mặt của Cao Lô Hoa là đủ để biết hắn đang nghĩ tới cái gì. Tĩnh Tâm liền thò chân vừa dẫm vừa nghiêng bàn chân của Cao Lô Hoa!

- Dừng!!

Cao Lô Hoa kêu rên lên, tuy rằng khá là đau nhưng hắn vẫn cố nhịn không kêu to lên.

Tĩnh Tâm bắt mãi kéo lỗ tai Cao Lô Hoa lại, để hắn cúi đầu quan sát rõ bộ ngực của mình.

Dưới ánh trăng, cuối cùng Cao Lô Hoa cũng thấy rõ ràng trên hai điểm nhũ của Tĩnh Tâm có cái gì đó khác thường.

Một chất lỏng màu trắng ngà, lại tỏa mùi hương. Là sữa mẹ! Ý thức của Cao Lô Hoa lúc này mới sáng tỏ.

- Tĩnh Tâm, chẳng...chẳng lẽ thành công! Lẽ nào ‘Âm hồn thảo’ thành công rồi ư!

Cao Lô Hoa lập tức gạt bay ý nghĩ dâm dăng trong đầu, hưng phấn hỏi to Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm khẽ gạt đầu. Đúng vậy, thành công rồi, ‘Âm hồn thảo’ mà Cao Lô Hoa trăm cay nghìn đắng mới tìm được rốt cuộc đã thành công! Lúc nửa đêm, vốn Tĩnh Tâm đã đi ngủ rồi thì đột nhiên cảm thấy ngực của mình có cảm giác căng phình, cái cảm giác này giống hệt lần trước khi uống canh gà, chỉ có điều lần này cảm giác còn mãnh liệt hơn. Lần trước ngực chỉ có tung tức chút xíu thôi, nhưng lần này căng phình tới mức Tĩnh Tâm đau nhức lâm râm.

Từ trước tới giờ Tĩnh Tâm chưa từng trải qua cảm giác như này nên lập tức luống cuống, nàng không biết thân thể của mình đã xảy ra chuyện gì. Mà

đôi với những cái gì không hiểu rõ thì con người thường có tâm lý sợ hãi. Giữa lúc hoang mang, trong đầu Tĩnh Tâm liền nhớ ngay tới một người – Cao Lôi Hoa!

Lúc ấy ý nghĩ đầu tiên của nàng là phải đi tìm Cao Lôi Hoa. Nàng luống cuống bỏ dậy, ngay cả quần áo cũng không kịp thay, mặc nguyên áo ngủ đi tới gõ cửa phòng Cao Lôi Hoa. Chẳng qua không ngờ khi đó vừa đúng lúc Cao Lôi Hoa và Tra Lý đi ra ngoài nên không có ở trong phòng. Gõ bao lâu mà cũng không có động tĩnh gì, Tĩnh Tâm lại càng lo lắng cho thân thể của mình. Dưới tình huống ấy nàng hoàn toàn không nghĩ tới là phản ứng của ‘Âm hồn thảo’, bởi vì nàng vẫn cho rằng nó không có tác dụng gì cả.

Tĩnh Tâm đứng trước cửa phòng Cao Lôi Hoa mà lòng dạ bồn chồn. Đến khi tưởng chừng như nỗi sợ hãi khiến nàng bật khóc thì vừa vặn Cao Lôi Hoa xuất hiện. Nhưng mà đột xuất Cao Lôi Hoa lại mang về một cô bé, nên Tĩnh Tâm đành phải giúp hắn chuẩn bị cho cô bé kia một gian phòng. Sau khi xong xuôi hết thấy, Tĩnh Tâm mới kéo Cao Lôi Hoa ra phòng sau. Chuyện kể tiếp phát sinh trong cái phòng này khiến Cao Lôi Hoa phụt cả máu....

Lúc này Cao Lôi Hoa vui sướng ngắm nhìn đôi nhũ cầu màu hồng này mà không hề có ý nghĩ nào trong đầu. Có, có chẳng chính là sự hưng phấn và vui sướng vì đã thành công!

- Cuối cùng, cũng không phụ công bao vất vả của ta!

Cao Lôi Hoa vô cùng xúc động.

Tĩnh Tâm đỏ bừng gật gật đầu. Nàng không thể nói chuyện, cho nên không có cách nào miêu tả tình trạng của mình cho Cao Lôi Hoa thấy. Do đó cuối cùng nàng không thể làm gì khác là để hắn tận mắt xem bộ ngực của mình, như thế Cao Lôi Hoa mới có thể hiểu được tình trạng của mình. Nhưng sau khi làm xong chuyện này rồi, cả người Tĩnh Tâm nóng bừng như ‘thợ điện Quỳnh Phụ bị bắt phơi nắng’. Chính nàng cũng không thể ngờ được mình lại chủ động cởi áo trước mặt Cao Lôi Hoa?!

- Thành, thành công! Cuối cùng ta đã thành công rồi!

Cao Lôi Hoa đột nhiên tiến lên, ôm chặt lấy Tĩnh Tâm, xoay tròn tại chỗ!

- Ta thành công rồi, rốt cuộc ta thành công rồi!

Cao Lôi Hoa không hề để ý tới có thể gây âm ỉ tới mọi người trong nhà, vui sướng ôm lấy Tĩnh Tâm quay tròn trong phòng.

May mắn là phòng ốc trong nhà Tĩnh Tâm được bố trí khá đặc biệt. Tiếng động trong phòng này không dễ dàng vang tới các phòng khác, tuy rằng giọng nói của Cao Lôi Hoa hơi lớn một chút, nhưng cũng chưa âm ỉ tới mức đánh thức mấy người đang ngủ say kia.

Nhưng mà Tĩnh Tâm bị Cao Lôi Hoa ôm xoay tròn thì càng đỏ mặt hơn. Vừa rồi, sau khi cởi cúc áo, nàng còn chưa kịp cài lại! Mà lúc này Cao Lôi Hoa lại đang ôm chặt eo của Tĩnh Tâm. Chiều cao của nàng cũng xấp xỉ với

Cao Lôì Hoa.

Cho nên, ngực của Cao Lôì Hoa vừa vặn cùng vị trí với bộ ngực của Tĩnh Tâm. Khi ôm và xoay vòng tròn thì cũng không ảnh hưởng quá lớn, bởi vì thân hình của Cao Lôì Hoa phải hơi ngửa ra sau thì mới xoay được, do đó đầu của Cao Lôì Hoa cũng ngửa ngược với mặt của Tĩnh Tâm. Nhưng sau vài vòng, Cao Lôì Hoa cũng hết đà, vì thế theo quán tính đầu của hắn thẳng lại, nhích gần về phía trước!

Cú áp sát này làm cho môi của Cao Lôì Hoa ‘không cẩn thận’ chạm vào ngực của Tĩnh Tâm.

- Ừm~~

Tĩnh Tâm khẽ rên rỉ, lúc này nàng cảm thấy vú của mình vô cùng mẫn cảm. Phát chạm này của Cao Lôì Hoa lập tức khiến cho cả người nàng run rẩy như bị điện giật kèm theo đó là tiếng rên phát ra từ cổ họng.

Tĩnh Tâm cũng không nghĩ được gì nhiều, ôm chặt lấy đầu Cao Lôì Hoa, khiến cho đầu của hắn ép chặt lên bộ ngực của mình.

Cao Lôì Hoa sững sốt, còn chưa kịp phản ứng gì thì đầu của hắn đã bị Tĩnh Tâm quơ lấy, áp lên ngực của Tĩnh Tâm. Hơn nữa, cái miệng của hắn ‘không cẩn thận’ lại ngậm trúng cái gì gì đó to như hạt đậu, ngay tức khắc, một chất lỏng ngọt ngào bắn thẳng vào trong miệng của hắn...

Sáng sớm hôm sau.

Mới hơn 5h một chút, mà Cao Lôì Hoa đã bật dậy khỏi giường. Chuyện tình đêm qua giống như một giấc mộng, thậm chí Cao Lôì Hoa còn không nhớ rõ khi nào thì mình và Tĩnh Tâm mới tách ra, và làm sao mình leo lên giường ngủ được. Tóm lại, từ thời điểm đầu của hắn chạm vào ngực của Tĩnh Tâm thì trong đầu hắn lập tức trống rỗng.

Điều duy nhất biết được là, sau khi mình tách khỏi ngực Tĩnh Tâm cũng không có hành động gì tiếp theo.

Sau khi quay lại ngủ, Cao Lôì Hoa cảm thấy đầu trống rỗng với vô số tiểu thiên sứ hạnh phúc bay lượn.

- Quên đi, có muốn ngủ tiếp cũng không được. Cứ dậy làm bữa sáng trước đã.

Cao Lôì Hoa thở dài bất đắc dĩ, rồi nhảy khỏi giường.

“Bà mẹ trong thời kỳ có sữa thì lượng dinh dưỡng hàng ngày phải hấp thu bao gồm: 500~700g đường, 4 quả trứng loại 200g, 200~250g thịt, 50~100g đậu phụ, 250g sữa bò, 1~1, 5l nước, 500g rau dưa. Trong đó các món ăn rau xanh không được ít hơn 250g”

Sau khi rời giường, Cao Lôì Hoa liền nhớ lại cách bổ sung dinh dưỡng cho các bà mẹ thời kỳ nuôi con bằng sữa. Tuy rằng ngày hôm qua ngày ngất trở về, nhưng Cao Lôì Hoa vẫn nhớ rõ một điều, đó chính là ‘Âm hôn thảo’ đã có hiệu quả, Tĩnh Tâm đã có sữa.

Do đó, ngay buổi sáng, Cao Lôì Hoa cấp tốc chuẩn bị đồ ăn và phương

pháp khoa học nhất để bổ sung dinh dưỡng cho Tĩnh Tâm.

“Trứng 200g, loài chim ở dị giới này khá lớn, trứng của nó chắc cũng kém là bao. Thịt và nước thì đơn giản, vì có thể làm canh thịt là xong. Ừm, sáng sớm còn chuẩn bị sữa bò cho Tĩnh Tâm nữa, sau đó là rau xanh.”

Cao Lô Hoa đi tới phòng bếp liền xem qua sách dạy nấu ăn một chút. Từ giờ tất cả đều vì phụ nữ có sữa làm trọng.

“À, đậu phụ có thể làm vào buổi trưa, buổi sáng sẽ là một suất trứng cộng thêm một phần canh thịt”.

Tay Cao Lô Hoa hý hoáy dụng cụ làm bếp một cách siêu tốc. Trong tay Cao Lô Hoa, mọi thứ từ rau củ, thịt, trứng cứ liên tục biến thành các món ngon.

- Ừa? Tiên sinh Cao Lô Hoa? Sao ngài dậy sớm như vậy?

Một giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa ngoảnh đầu ra sau thì thấy thánh nữ Bích Lệ Ti đang kinh ngạc nhìn mình. Cũng phải, trong nhà này ngoại trừ thánh nữ thì còn có ai gọi mình là tiên sinh chứ.

- Làm sao thế? Sao lại nhìn ta với ánh mắt như vậy?

Cao Lô Hoa nhìn Bích Lệ Ti đang mắt chữ A mồm chữ O, cười nói.

- Tiên sinh biết làm thức ăn sao?

Bích Lệ Ti sững sốt, dù sao trên thế giới hầu như không có nam nhân nào lại đi học nấu thức ăn cả.

- À, thế có gì là kỳ quái đâu.

Cao Lô Hoa nhún vai:

- Nấu nướng là sở thích của ta mà.

Sau khi trải qua vài lần, Cao Lô Hoa cũng đã quen cái vẻ mặt kinh ngạc của người khác khi thấy hắn nấu ăn rồi. Ở cái thế giới này, người ta không quen với việc thấy một cường giả nấu nướng trong bếp.

- Còn ngươi, nha đầu này, sao lại dậy sớm thế làm gì? Không ngủ thêm một lát? Chẳng lẽ là ngủ không quen sao?

Cao Lô Hoa vừa chiêm trứng vừa hỏi.

- Không, không phải, tôi ngủ rất ngon.

Bích Lệ Ti vội xua xua tay nói:

- Chỉ có điều, mọi ngày cứ vào sáng sớm thì việc quan trọng của tôi là phải cầu nguyện với Quang Minh thần. Sự từ ái của Quang Minh thần không nơi nào không có, dâng lên người những lời ca ngợi là việc cần phải làm.

- Ặc!

Cao Lô Hoa rên rỉ bất đắc dĩ, đúng là ‘fan’ của Quang Minh thần có khác. Cao Lô Hoa vốn cũng không ưa gì đám người này, đặc biệt là từ sau khi người của Quang Minh thần điện động tới con gái của hắn, hắn lại càng cảm thấy bất mãn.

Nếu không phải do ngại phiền phức, thì Cao Lô Hoa còn muốn ‘tặng’

hắn cho Quang Minh thần điện một cảm chú nữa. Chẳng qua nghĩ tới tình hình sau khi tiêu diệt Quang Minh thần điện thì Cao Lôi Hoa liền gạt bỏ cái ý tưởng ‘táo bạo’ này. Mặc dù xóa bỏ Quang Minh thần điện thì đơn giản, nhưng Quang Minh thần điện còn có đám tín đồ, đến lúc đó cái đám này có thể đem lại cho Cao Lôi Hoa những phiền toái mà khó có thể tượng tượng được. Bích Lệ Ti cũng chợt nhớ tới sự ác của Cao Lôi Hoa với Quang Minh thần điện nên đứng im bên cạnh, không dám hé nửa lời.

- Được rồi, mọi thứ đã xong!

Cao Lôi Hoa đem tất cả bữa sáng đã chuẩn bị xong vào trong nồi, sau đó vặn nhỏ lửa để giữ nhiệt.

- Sắp tới giờ rồi.

Cao Lôi Hoa nhìn đồng hồ ma pháp trong phòng nói:

- Tiểu nha đầu, ngươi cũng đi chuẩn bị đi. Buổi sáng chúng ta còn có chương trình nữa đó.

- Chuẩn bị cái gì cơ?

Bích Lệ Ti nghi hoặc hỏi.

- Tìm bộ quần áo thể thao nào mặc vào.

Cao Lôi Hoa nói:

- Chúng ta sẽ phải ra ngoài chạy bộ buổi sáng.

- Tôi làm gì còn quần áo nào khác.

Bích Lệ Ti cười khổ nói:

- Hôm qua ngài đem thẳng tôi tới đây, ngoại trừ bộ quần áo đang mặc hiện giờ thì tôi làm gì còn có đồ gì khác đâu.

- He he, ta thật thiếu sót quá.

Cao Lôi Hoa rửa sạch tay rồi tháo tạp dề ra:

- Đi thôi, bọn nhỏ cũng sắp tỉnh rồi. Dáng người của người cũng tương đồng với Nguyệt Nhị, đến lúc đó hỏi Nguyệt Nhị xem có bộ quần áo nào thích hợp hay không.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Đi theo ta, 6h rồi, gọi mấy đứa nhỏ dậy thôi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 128

Nguyệt Hoa Thiên Đến.

Đến lúc làm xong bữa sáng thì đã là 6h sáng.

Cao Lô Hoa rửa tay rồi dẫn Bích Lệ Ti vào trong đại sảnh.

Cao Lô Hoa vừa mới bước vào trong đại sảnh, từ trên lầu liên tục truyền đến tiếng mở cửa. Nguyệt Nhị, Nguyệt Sư, Saga, Vong Linh Đại trưởng lão giống như cương thi từ trên giường lúc la lúc lắc lao đi xuống dưới lầu, chuẩn bị đánh răng rửa mặt.

Đối với mỗi thành viên trong nhà Cao Lô Hoa thì rời giường lúc sáu giờ sáng đã thành một loại bản năng. Một loại bản năng do rèn luyện mạnh mà thành.

Saga vẫn mơ mơ màng màng đi xuống dưới lầu, sau khi đi tới bên người Cao Lô Hoa thì theo thói quen vẫy vẫy tay:

- Chúc ba buổi sáng tốt lành.
- Buổi sáng tốt lành.

Cao Lô Hoa cười ha hả, sau đó bước ra phía trước để hiện ra thánh nữ Bích Lệ Ti đứng phía sau.

- Bích Lệ Ti!

Nhìn thấy thiếu nữ đứng phía sau, Saga lập tức tỉnh như sáo.

- Saga, Bích Lệ Ti giao cho con giúp đỡ, bởi vì một vài lí do, nên nàng ta phải ở lại nhà chúng ta một tháng.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Chóc nữa ta sẽ bảo Nguyệt Nhị tìm cho Bích Lệ Ti một bộ quần áo thể thao. Giờ ta đi xem Tĩnh Tâm trước đã, hình như nàng vẫn chưa đi ra.

- Dạ!

Saga gật đầu mạnh như không thể mạnh hơn.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ Saga, sau đi tươi cười đi đến phòng của Tĩnh Tâm. Trước khi đi còn mỉm cười đầy ẩn ý với Saga.

Sau khi đến phòng Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa nhẹ nhàng gõ lên cửa phòng nàng hai cái. Cốc cốc.

- Cạch.

Tĩnh Tâm mở cửa ngó ra ngoài nhìn. Sau khi nhìn thấy Cao Lô Hoa,

khuôn mặt của nàng liên ửng hồng như mặt trời hừng đông. Cái mặt của ‘hắn’ khiến nàng lại nghĩ tới chuyện đêm qua.

- Ủa? Tỉnh Tâm, hóa ra nàng đã dậy rồi, ta tưởng nàng còn chưa dậy nữa.

Cao Lô Hoa mỉm cười hỏi Tỉnh Tâm:

- Vì sao lại không xuống dưới lầu?

Tỉnh Tâm khẽ lắc đầu, sau đó chỉ vào bộ ngực mình, chính bởi vì ngực, cho nên Tỉnh Tâm đã không thể chạy thể dục buổi sáng.

- À, cũng đúng.

Cao Lô Hoa gật đầu nói:

- Máy ngày tới nàng không được chạy nữa, ta sẽ ôm Kim Toa Nhi và Rudolph lại để nàng cho bọn nhỏ bú sữa nhé. Đối với trẻ nhỏ, thì sữa mẹ là tốt nhất.

Tỉnh Tâm khẽ gật đầu.

- Bữa sáng của nàng ta đã chuẩn bị xong rồi. Hơn nữa còn chuẩn bị riêng cho nàng một phần cơm dinh dưỡng, nhớ xuống ăn thêm đó.

Cao Lô Hoa cười nói, sau đó qua phòng của Rudolph và Kim Toa Nhi ở bên cạnh.

Ở trong phòng, Kim Toa Nhi và Rudolph đang nằm ngủ ngon lành trên giường của mình, nhịp hít thở đều đặn chứng tỏ hai đứa còn đang ngủ say.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng bước tới ôm lấy hai đứa con này.

- Đừng? Mẹ~ ba ba, buổi sáng tốt lành.

Cao Lô Hoa vừa mới đụng vào Kim Toa Nhi, cô bé liền mở mắt ra.

- Ô, buổi sáng tốt lành, tiểu bảo bối.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng ôm lấy Kim Toa Nhi và Rudolph đi tới phòng Tỉnh Tâm.

- Tới đây nào Tỉnh Tâm, bọn nhỏ giao cho nàng đây.

Đầu tiên Cao Lô Hoa khẽ đặt Rudolph đang ngủ say sang một bên, rồi bế Kim Toa Nhi đưa cho Tỉnh Tâm.

Tỉnh Tâm khẽ gật đầu rồi ngồi xuống đón lấy Kim Toa Nhi. Tiếp đó dường như không để ý có Cao Lô Hoa bên cạnh, Tỉnh Tâm nhẹ nhàng vén vạt áo ra, giống như Cao Lô Hoa là người vô hình vậy.

Tỉnh Tâm dịu dàng nâng Kim Toa Nhi lên, để miệng của nó ngậm lấy đầu vú của mình.

Cao Lô Hoa lau mồ hôi hột, mới một đêm không gặp mà Tỉnh Tâm dường như đã thay đổi.

Kim Toa Nhi theo bản năng ngậm lấy đầu vú Tỉnh Tâm, nhẹ nhàng mút. Vừa cảm giác nhịp tim đập của Tỉnh Tâm, vừa thoải mái hút sữa tươi. Loại cảm giác này thì bình sữa không thể nào sánh được. Kim Toa Nhi hạnh phúc rúc vào trong lòng Tỉnh Tâm, tha thiết ôm chặt lấy nàng.

Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn hình ảnh ấm áp này. Trước kia Cao Lô Hoa là một cô nhi, hắn chưa từng được nếm cái cảm giác ôm ấp của người mẹ.

Đó là nguyên nhân mà Cao Lôi Hoa cấp bách muốn Tĩnh Tâm tự mình cho bọn nhỏ ăn sữa mẹ. Sự ôm ấp của người mẹ, là giấc mộng cả đời của Cao Lôi Hoa. Tuy rằng hiện tại Cao Lôi Hoa đã không còn khả năng cảm nhận được nữa, nhưng hắn vẫn hi vọng mấy đứa nhỏ của mình có thể cảm nhận và nhớ kỹ được tuổi thơ ấm áp này.

Tĩnh Tâm khế di chuyển cơ thể mình, lần đầu tiên cho con bú nên nàng liên tục tìm kiếm tư thế thoải mái nhất.

Cử động này thật không có gì, nhưng mà lại không cẩn thận khiến vú trái của nàng lộ ra khỏi vạt áo. Và ‘không may’ là điều đó lại vô tình lọt vào mắt của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nuốt mạnh nước miếng, lúc này hắn cảm thấy si ngốc, tự nhủ bản thân không dám khẳng định không làm gì với Tĩnh Tâm! Mà cũng không phải là do định lực của Cao Lôi Hoa kém.

Cao Lôi Hoa xuất thân từ “Tổ 13”, sức chống cự của hắn đối với mỹ nữ đích thực đạt tới trình độ kinh người. Lúc ấy mỹ nữ gián điệp nổi danh nhất của J quốc là Cúc Tử dám ‘thả dê’ với Cao Lôi Hoa, liền bị hắn không chút do dự cho một chương chết.

Khi đó, có vài huynh đệ ở Tổ 13 đều tiếc nuôi không ngót. Nếu là bọn hắn, trên thực tế sẽ không đánh chết Cúc Tử, loại mỹ nữ xinh đẹp vô cùng này phải bắt làm tù binh, tuyệt đối không thể đánh chết! Nam nhân Tổ 13 đều tự hỏi không ai có thể hạ độc thủ đối với mỹ nữ xinh đẹp tới nhường này.

Định lực của Cao Lôi Hoa có thể nói là vô cùng mạnh mẽ. Nhưng đối với nữ nhân mà mình thiết tình yêu thích thì Cao Lôi Hoa cảm thấy ý chí của mình lại vô cùng yếu ớt. Bởi vì thích, nên không có định lực.

Cho nên, để tránh mình làm ra hành vi cảm thú, Cao Lôi Hoa lựa chọn sách lược rút lui.

Dưới lầu, Vong Linh Đại trưởng lão, Nguyệt Nhị, Nguyệt Sur cùng với Saga và Bích Lệ Ti đều đang im lặng chờ Cao Lôi Hoa.

- Ủa? Hình như thiếu người đó.

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn mấy người dưới lầu:

- Tra Lý đâu rồi?

- Báo cáo ba, Tra Lý đại thúc còn đang ngủ.

Nguyệt Sur lên tiếng. Nguyệt Sur là đứa nhỏ thân cận nhất với Tra Lý. Nguyên nhân có lẽ là vì cùng một chủng tộc, Tra Lý đối với Nguyệt Sur cũng rất tốt. Nhưng dường như, mối quan hệ này cũng không đơn giản như là Tra Lý nói. Chẳng qua Cao Lôi Hoa cũng không phải là người nhiều chuyện. Tra Lý không muốn nói, hắn cũng không có tâm tình tìm hiểu. Chỉ cần Tra Lý không làm hại Nguyệt Sur, thì không có việc gì cả.

- Khi thật! Không ngờ còn đang ngủ?

Vừa nghe thấy những lời này, Cao Lôi Hoa lập tức đi về phía phòng của

Tra Lý.

Lúc này, cả bốn người Vong Linh Đại trưởng lão, Nguyệt Nhị, Nguyệt Sur, cùng với Saga đều xuất hiện về mặt bị ai. Còn Bích Lệ Ti thì nhìn bốn người đây khó hiểu. Nàng không biết tại sao bốn người lại có vẻ mặt như vậy.

Nhưng ngay sau đó Bích Lệ Ti lập tức ‘bây giờ thì em đã hiểu’.

Từ trên lầu vang lên tiếng hét của Cao Lôì Hoa:

- Dậy ngay!

Ngay sau đó là tiếng một vật nặng bị lật ngã. Nếu Bích Lệ Ti đoán không sai, tiếng động kia là người đang ngủ bị lật nhào rơi từ trên giường xuống đất.

Quả nhiên, ngay lập tức tiếng kêu của Tra Lý vang lên.

Ba mươi giây sau, Cao Lôì Hoa bước xuống dưới lầu. Tra Lý đi ngay phía sau hắn, bộ dạng ủy khuất giống như là một người vợ mới ‘hoạt động nặng nhọc cả đêm’ vậy.

- Mục tiêu hôm nay: 10km.

Cao Lôì Hoa hét lớn.

- Ặc Ặc!

Ngay lập tức sắc mặt Vong Linh Đại trưởng lão và Nguyệt Nhị biến thành trắng bệch! Ngày hôm trước mới 6km, sao lần này lại biến thành 10km vậy trời?

- Phản đối! Ba. Con phản đối!

Nguyệt Nhị giơ tay lên lớn tiếng phản kháng. Vong Linh Đại trưởng lão ở bên cạnh ủng hộ Nguyệt Nhị vô điều kiện.

- Phản đối không có hiệu lực!

Cao Lôì Hoa cười ha hả:

- 10km, xuất phát!

Nói xong, không đợi mọi người kháng nghị, Cao Lôì Hoa đã như tên lửa bắn ra ngoài.

Mấy người Nguyệt Nhị bắt đầu dĩ cười khỏ, đành phải kiên trì đi theo Cao Lôì Hoa. Chỉ có Bích Lệ Ti là hiếu kỳ với quy tắc nhà Cao Lôì Hoa nên hằng hái chạy theo phía sau mọi người. Trước giờ nàng chưa từng chạy bộ, cho nên cảm thấy khá hưng phấn.

- Một hai một, một hai một.

Ở phía trước Cao Lôì Hoa vừa chạy vừa hô khẩu hiệu. Đám người Saga ở đằng sau cắn chặt răng chạy theo. Cao Lôì Hoa vừa chạy, vừa mỉm cười. Còn đám người theo sau thì chạy theo khẩu hiệu của Cao Lôì Hoa, đồng thời lê tràn khỏ mi.

Ban đầu Bích Lệ Ti cảm thấy khá hưng phấn, nhưng sau khi chạy gần ba cây số, nàng rốt cục cảm thấy không thích thú gì nữa. Sau khi chạy được năm cây số, nàng đã cảm thấy mình không chịu được! Nhưng thấy Nguyệt

Nhị ở bên cạnh so với nàng còn nhỏ hơn mà vẫn cần răng kiên trì. Khiến cho Bích Lệ Ti cũng kiên trì chạy theo.

Rất cục, đã chạy xong 10km! Lần này ngã xuống không chỉ có một mình Nguyệt Nhị. Vong Linh Đại trưởng lão và Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti cũng gia nhập đội ngũ gục ngã cùng với Nguyệt Nhị.

- Tốt lắm, đứng tại chỗ nghỉ ngơi một chút rồi còn trở về.

Cao Lôì Hoa nói.

Bây giờ thì đám người Saga đã biết sau khi chạy dài thì ngồi nghỉ là không thích hợp! Bởi vì nếu ngồi xuống, thì đứng lên sẽ không còn là chuyện đơn giản nữa.

Sau khi nghỉ ngơi năm phút, giống như mọi lần, Nguyệt Nhị và Vong Linh Đại trưởng lão lại ‘chôn cũ ta về’ nằm xui lơ trên lưng Cao Lôì Hoa & Tra Lý. Mà Saga thì xung phong nhận giúp đỡ Bích Lệ Ti. Lúc trở về so với lúc chạy về thì tốt hơn nhiều, chỉ có điều lúc trở về thì chậm hơn mà thôi.

Sau khi về tới nhà, Cao Lôì Hoa hài lòng đẩy cửa lớn ra.

Ở trong phòng, Cao Lôì Hoa thấy Tĩnh Tâm đang cho Rudolph bú sữa. Còn Kim Toa Nhi bên cạnh thì đang ngậm một cái bình sữa không. Có người từng nói, phụ nữ khi cho con bú thì rất mỹ lệ. Hiện tại Tĩnh Tâm cũng xinh đẹp như vậy.

Lúc Tĩnh Tâm cười thì xinh đẹp là điều rõ như ban ngày rồi! Nhưng bây giờ Tĩnh Tâm mỉm cười còn có sức hấp dẫn lớn hơn nữa!

Nếu cả gia đình cứ như vậy cả đời thì quả thật là hoàn mỹ. Cao Lôì Hoa nhìn mấy đứa nhỏ bên cạnh rồi khẽ mỉm cười.

- Chúng ta đã về, Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa khẽ gọi.

Tĩnh Tâm khẽ mỉm cười với Cao Lôì Hoa, tay nàng nhẹ nhàng ôm lấy Rudolph, giúp cho Rudolph có thể có được tư thế mút sữa thoải mái nhất.

Cao Lôì Hoa nở nụ cười đáp lại, sau đó lần lượt bày các món ăn sáng lên bàn.

- Chào buổi sáng Tĩnh Tâm! Anh đến thăm em đây!

Vào lúc Cao Lôì Hoa đang chuẩn bị bữa sáng, thì từ cửa lớn truyền đến một giọng nói rất cuốn hút, sau đó một nam tử tóc vàng anh tuấn bộ dáng bảnh bao từ ngoài cửa đi vào!

Nam tử tóc vàng anh tuấn này vừa vào cửa, điều đầu tiên nhìn thấy là vẻ mặt hạnh phúc của Tĩnh Tâm khi đang cho Rudolph bú sữa.

- Aaah!

Nam tử tóc vàng ngây dại tại chỗ! Hấn cẩn thận dụi dụi đôi mắt! Không nhìn lầm, đích thực là Tĩnh Tâm đang rất hạnh phúc cho con trai bú sữa? Mới hai tháng không gặp, không ngờ Tĩnh Tâm lại có thể cho con bú sữa?!

Nếu nói là người khác khi thấy Tĩnh Tâm cho trẻ con bú sữa có lẽ cũng không có phản ứng gì! Dù sao trong mắt người khác thì Tĩnh Tâm đã là mẹ

của mấy đứa nhỏ. Nhưng hấn thì khác, hấn là ai chứ! Hấn là Nguyệt Hoa Thiên – anh trai của Tĩnh Tâm đó! Người khác không rõ, chứ hấn thì hai năm rõ mười. Người em gái này của mình tuy rằng trên danh nghĩa đã có mấy đứa nhỏ, nhưng đều là nàng thu dưỡng! Nàng ấy đến bây giờ vẫn là xử nữ hàng thật giá thật. Thử hỏi lúc này Nguyệt Hoa Thiên nhìn thấy Tĩnh Tâm đang hạnh phúc cho đứa nhỏ ăn sữa thì sẽ có cái cảm giác gì?

Nguyệt Hoa Thiên không dám tin run rẩy chỉ tay về phía Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, em, em

CỤC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 129

Người Phải Chịu Trách Nhiệm Với Muội Muội Của Ta.

Nguyệt Hoa Thiên mở to hai mắt, không dám tin nhìn Tĩnh Tâm. Hiện giờ Tĩnh Tâm đang ngồi ôm đứa bé trong lòng. Tuy rằng bị quần áo che khuất, Nguyệt Hoa Thiên không nhìn rõ rốt cục Tĩnh Tâm đang làm gì nhưng Nguyệt Hoa Thiên có thể khẳng định tuyệt đối Tĩnh Tâm không phải chỉ đơn thuần là ôm đứa bé. Với sự từng trải của Nguyệt Hoa Thiên, hẳn thấy rõ ràng tư thế của Tĩnh Tâm là đang cho đứa bé bú! Đúng, mọi người chỉ cần thấy qua một người phụ nữ cho con bú là có thể biết lúc này Tĩnh Tâm cũng đang trong tình cảnh như vậy.

Nói cách khác, hẳn mới rời khỏi Tĩnh Tâm có hai tháng ngắn ngủi, Tĩnh Tâm đã từ một thiếu nữ biến thành phụ nữ!

Một thiếu nữ làm sao mới có thể có sữa đây? Đương nhiên là vứt bỏ thân phận thiếu nữ, sau đó sinh con! Nói cách khác, trong hai tháng vừa rồi có tên trời đánh nào đã hại em gái ngây thơ của hắn?! Đây chính là ý nghĩ trong đầu Nguyệt Hoa Thiên lúc này!

- Tĩnh Tâm, em, em...

Nguyệt Hoa Thiên run rẩy chỉ vào Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nghe thấy tiếng gọi, ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn về phía cửa, thấy Nguyệt Hoa Thiên liền nở một nụ cười thật xinh đẹp với hắn.

- Ôi!

Nguyệt Hoa Thiên ngơ ngác nhìn nụ cười xinh đẹp của Tĩnh Tâm! Bây giờ hắn càng chắc chắn em gái mình đã bị “hại đời”! Nếu không thì đánh chết hắn cũng không tin Tĩnh Tâm ngày thường lạnh lùng là thế lại có lúc nở nụ cười mỹ lệ như ánh mặt trời như lúc này! Về mặt Tĩnh Tâm hiện giờ rõ ràng là vẻ mặt của nữ nhân đã được tình yêu tưới đẫm!

Cao Lô Hoa vừa nghe thấy tiếng của Nguyệt Hoa Thiên liền vội vàng ngoái ra ngoài cửa nhìn, sau đó liền thấy một gã bảnh bao đứng đó run rẩy chỉ vào Tĩnh Tâm. Cao Lô Hoa nhìn kỹ phát hiện không ngờ gã tóc vàng bảnh bao này chính là người đã gặp trên đảo nhỏ - Nguyệt Hoa Thiên. Cái nhẫn không gian trên tay mình cũng là hắn đưa. Hơn nữa quan trọng là, Nguyệt Hoa Thiên hình như là anh trai của Tĩnh Tâm. Lại nói ngày đó

Nguyệt Hoa Thiên đưa Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm xuống thuyền xong liền đi đâu chẳng rõ, cũng không tới thăm Tĩnh Tâm. Không biết tại sao hần đột nhiên lại tới đây?

Vừa nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa vừa mỉm cười đứng dậy đón:

- Ha ha, là anh sao Nguyệt Hoa Thiên, sao anh lại rảnh rồi mà tới đây thế này?

- Ủa? Người là?!

Nguyệt Hoa Thiên vất vả lắm mới kiềm chế được nổi kích động mà Tĩnh Tâm mang lại. Thân là một vương tử, lễ nghi không cho phép hần thất thố trước mặt người khác. Trước hết cần phải tra xét rõ ràng xem kẻ nào đã khiến Tĩnh Tâm đến tình trạng này! Sau khi sóng gió trong lòng bình lặng trở lại, Nguyệt Hoa Thiên nhìn lại người nam tử đầu bạch kim từ đâu tới giờ vẫn đứng ở bên cạnh Tĩnh Tâm. Nhìn tên nam nhân này, Nguyệt Hoa Thiên lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. Thanh âm của hần nghe thì khá quen thuộc, dường như đã nghe thấy ở đâu rồi. Nhưng Nguyệt Hoa Thiên thật sự không nhận ra gã đầu bạch kim này.

- À, người anh em Nguyệt Hoa Thiên không nhận ra tôi sao?

Cao Lôì Hoa cười rồi giơ tay phải lên, để lộ chiếc nhẫn không gian tinh xảo.

- Hả! Người, người là Cao Lôì Hoa huynh đệ?

Nguyệt Hoa Thiên kinh ngạc nhìn nam tử tóc bạch kim trước mặt. Hần nhớ rõ lúc ở trên đảo tóc của Cao Lôì Hoa là màu đen mà! Đen như bầu trời đêm vậy. Nhưng hiện giờ mái tóc hần lại là một màu trắng chói mắt. Kỳ thật màu tóc thay đổi cũng không phải là thứ khiến Nguyệt Hoa Thiên kinh ngạc. Khiến hần kinh ngạc chính là khí chất của Cao Lôì Hoa! Khi còn ở trên tiểu đảo, Cao Lôì Hoa có hơi kém cỏi. Mặc dù lúc ở trước mặt Băng Sương Cự Long khí thế của hần thể hiện khiến Nguyệt Hoa Thiên kính trọng hần vài phần.

Nhưng khí chất của Cao Lôì Hoa hiện giờ và khi ở trên đảo hoàn toàn bất đồng! Ở trên đảo, cảm giác Cao Lôì Hoa mang lại cho người ta là hùng mạnh! Bây giờ hần lại mang tới cho người ta khí thế áp bách. Nguyệt Hoa Thiên dụi dụi mắt, không tin nhìn Cao Lôì Hoa với mái tóc bạch kim:

- Người thực sự là Cao Lôì Hoa huynh đệ sao?

- Đúng, chính là ta. Không thể giả được.

Cao Lôì Hoa cười cười gật đầu.

- Xem ra trình độ của tiên sinh Cao Lôì Hoa dường như lại tinh tiến đó.

Nguyệt Hoa Thiên mỉm cười nói.

- Vâng, đúng thế. Rất may mắn lại lên được một bậc.

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói bằng quơ.

Tĩnh Tâm lúc này đã đứng lên, Rudolph thì bị nàng tách khỏi đầu ti và nhét bình sữa vào miệng nó. Hai mắt Rudolph đắm lệt nhìn Tĩnh Tâm, bình

sữa không có ẩm áp như ngực Tĩnh Tâm, hơn nữa vị cũng không ngon. Rudolph tuy không nói được nhưng tư duy của nó không giống với đứa trẻ bình thường. Thấy có vẻ như tạm thời không được cho bú nữa, nó đành phải ôm bình sữa, dùng ánh mắt tràn ngập nước mắt nhìn Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm vỗ nhẹ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Rudolph, sau đó ôm nó đi tới trước mặt Nguyệt Hoa Thiên.

- Ôi, Tĩnh Tâm. Mấy ngày không gặp mà em đã xinh hẳn ra đó.

Nguyệt Hoa Thiên cười nói.

Tĩnh Tâm chớp chớp đôi mắt màu lam, sau đó vươn tay về phía Nguyệt Hoa Thiên.

- A.

Nụ cười Nguyệt Hoa Thiên kém tươi hẳn, lấy một túi kim tệ lớn từ trong ngực đưa cho Tĩnh Tâm.

Cao Lôi Hoa thấy Nguyệt Hoa Thiên lấy ra kim tệ lập tức cảm thấy hơi ngượng ngùng. Nếu đúng như vậy, Nguyệt Hoa Thiên chính là chu cấp tiền sinh hoạt cho cả nhà Tĩnh Tâm. Thân là một đại nam nhân, Cao Lôi Hoa ở nhà Tĩnh Tâm đã hơn hai tháng, tiền tiêu toàn là từ Tĩnh Tâm. Còn tiền lương dành cho đạo sư danh nghĩa kia thì mỗi năm phát một lần, nên tạm thời Cao Lôi Hoa không có thu nhập.

Tĩnh Tâm không hề do dự nhận gói kim tệ, thu vào nhẫn không gian của mình, sau đó không để ý tới Nguyệt Hoa Thiên, một mình ôm Rudolph đi lên lầu.

Nguyệt Hoa Thiên nhún vai. Thế này mới đúng là Tĩnh Tâm mà hẳn biết!

- Chào mấy nhóc.

Nguyệt Hoa Thiên đi tới trước bọn nhỏ cười bắt chuyện.

- Chào bác Nguyệt Hoa Thiên ạ.

Nguyệt Nhị, Nguyệt Sư và Saga nhìn thấy Nguyệt Hoa Thiên tới, đồng thanh chào.

Môm Nguyệt Hoa Thiên thì thăm hỏi mấy đứa nhỏ, nhưng mắt thì lại liếc nhìn mấy gương mặt trên bàn ăn. Một lão già mặc hắc bào (Vong Linh Đại trưởng lão), một trung niên mặc giáp chiến sĩ (Tra Lý), một thiếu nữ xinh đẹp (Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti). Với con mắt lão luyện của Nguyệt Hoa Thiên là có thể nhận ra lão nhân và trung niên này không phải là cao thủ bình thường, rõ ràng là tuyệt đỉnh cao thủ!

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, sao không giới thiệu ba vị bằng hữu này cho ta?

Nguyệt Hoa Thiên cười, nói với Cao Lôi Hoa.

- A, vị mặc hắc bào này là Đại trưởng lão Vong Linh tộc, vị mặc áo giáp này là Hoàng kim sư tộc trong viễn cổ Thú nhân tộc. Còn cô bé này là thánh nữ Quang Minh thần điện.

Cao Lôi Hoa hướng về phía Nguyệt Hoa Thiên giới thiệu.

Cao Lôi Hoa hiển nhiên là bình tĩnh, nhưng Nguyệt Hoa Thiên lại toát cả

mồ hôi lạnh. Đại trưởng lão Vong linh tộc và Quang Minh thánh nữ lại có thể ngồi cùng một chỗ sao?! Nếu không phải hần cảm nhận thấy khí tức hắc ám và khí tức quang minh thì Nguyệt Hoa Thiên hẳn sẽ cho rằng Cao Lôì Hoa nói láo! Còn trung niên đang ngồi đây không ngờ lại là cường giả Hoàng kim sư tộc trong Thú nhân tộc! Trời ạ, Cao Lôì Hoa làm thế nào lại quen mấy gã này? Và làm sao lại có thể khiến họ ở chung sống hòa bình cùng một chỗ thế? Theo Nguyệt Hoa Thiên biết, quan hệ giữa Vong linh tộc, Quang Minh tộc và Thú nhân tộc không tốt tới mức có thể ngồi ăn cùng một bàn....

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa huynh đệ. Ta có chút việc cần bàn bạc với người.

Nguyệt Hoa Thiên nhìn qua mấy người kia một lượt, sau khi hết sững sốt liền có phản ứng. Hần quay lại nói với Cao Lôì Hoa.

- Vâng, được thôi. Có chuyện gì?

Cao Lôì Hoa đáp lời.

- Về chuyện của em gái ta, Tĩnh Tâm.

Nguyệt Hoa Thiên kéo Cao Lôì Hoa về một góc nhà nói:

- Chúng ta phải nói chuyện cẩn thận, tới đây, tới đây.

- Nào, ngồi xuống, hai huynh đệ chúng ta tâm sự đôi chút.

Nguyệt Hoa Thiên kéo Cao Lôì Hoa tới, sau đó ngồi xổm quay lưng về phía mấy người Tĩnh Tâm.

Nhìn Nguyệt Hoa Thiên với vẻ mặt nghiêm túc, không có tí cười đùa nào, Cao Lôì Hoa gật gật đầu, sau đó theo Nguyệt Hoa Thiên ngồi xổm xuống góc đó:

- Có chuyện gì sao? Nguyệt Hoa Thiên huynh đệ?

Vừa ngồi xuống, Cao Lôì Hoa liền nghi hoặc hỏi.

- Khụ khụ!

Nguyệt Hoa Thiên ho mạnh hai tiếng:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, người ngay không nói chuyện mờ ám! Bây giờ ta muốn hỏi người một câu, hi vọng người trả lời thành thật!

- Tốt thôi, người có vấn đề gì cứ hỏi, ta biết gì nói nấy, nói cho bằng hết.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu, không hiểu Nguyệt Hoa Thiên thần thần bí bí kéo hần tới góc này làm gì, chẳng lẽ có tin tức gì trọng yếu muốn nói với mình?

- Vậy ta không khách khí nữa!

Nguyệt Hoa Thiên nghiêm túc nhìn Cao Lôì Hoa:

- Hãy trả lời thật cho ta, Cao Lôì Hoa huynh đệ. Người đã làm chuyện gì xấu xa với em gái Tĩnh Tâm của ta phải không?

Nguyệt Hoa Thiên vừa nói xong, mặt Cao Lôì Hoa không khỏi đỏ lên. Lời Nguyệt Hoa Thiên nói làm Cao Lôì Hoa lập tức nhớ tới ngày đó không cẩn thận nhìn thấy hai điểm phản hồng trong phòng Tĩnh Tâm, còn có trong

nhà gỗ nhỏ ở sân sau, miệng mình “không cẩn thận” ngậm vào nhũ hoa Tĩnh Tâm, hưởng thụ dòng sữa ngọt đầu tiên....

Nét mặt Cao Lô Hoa càng ngày càng đỏ. Hiển nhiên là quá ngượng ngùng!

Quả nhiên là hần! Nhìn vẻ mặt này của Cao Lô Hoa, Nguyệt Hoa Thiên lập tức cảm thấy phán đoán của mình quá chuẩn xác! Tĩnh Tâm và Cao Lô Hoa nhất định phát sinh quan hệ rồi. Nhưng Nguyệt Hoa Thiên là một người luôn đòi hỏi sự cầu toàn, vì muốn xác định chắc chắn, nên hần hỏi thêm một chút cho rõ ràng hơn!

- Cao Lô Hoa huynh đệ dường như không tiện trả lời ta nhỉ.

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vỗ vai Cao Lô Hoa, tỏ vẻ cảm thông:

- Nam nhân đều như vậy, vấn đề này đích xác khó trả lời. Giờ ta lại hỏi người một vấn đề nữa.

- Vâng.

Cao Lô Hoa ngượng ngùng gật đầu. Đúng là với Tĩnh Tâm, mình đã làm những chuyện đáng xấu hổ. Cho nên ngượng không dám trả lời vấn đề kia của Nguyệt Hoa Thiên.

- Được, vậy ta hỏi tiếp.

Nguyệt Hoa Thiên nghiêm túc hỏi:

- Ta cũng không nói vòng vo, hỏi trực tiếp luôn. Lúc ta đi vào phát hiện em gái của ta lại có sữa. Đừng có nhiều lời, ta muốn hỏi việc đó có liên quan tới người không?

- A, vâng, có liên quan. Tĩnh Tâm có sữa là nhờ ta mà.

Cao Lô Hoa gật gật đầu. Lúc này hần lại không nghĩ rằng chuyện “Âm Hồn thảo” có mấy ai biết được. Hơn nữa cho dù Nguyệt Hoa Thiên biết được loại ‘Âm hồn thảo’ này, thì dưới tình huống này, liệu hần có thể liên tưởng tới chuyện của Tĩnh Tâm được chăng?

- Tốt, Cao Lô Hoa huynh đệ, người rất thành thực!

Nguyệt Hoa Thiên không ngờ Cao Lô Hoa lại trả lời rõ ràng như vậy. Quả nhiên em gái ngây thơ của mình bị Cao Lô Hoa “thịt”! Tuy rằng ngay từ đầu hần đã muốn tác hợp cho Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm. Dù sao Cao Lô Hoa cũng rất giống người kia. Hần không muốn Tĩnh Tâm cứ sống mãi trong nỗi ám ảnh kia, cho nên hần muốn âm thầm xúc tiến cho Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm. Chỉ là hần không ngờ Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm lại nhanh tới mức này.

Thở dài, Nguyệt Hoa Thiên vỗ mạnh Cao Lô Hoa:

- Cao Lô Hoa huynh đệ, ta không muốn nói gì nữa! Người đã làm những chuyện như vậy, vậy người phải có trách nhiệm với em gái ta! Ngày mai, không, tối nay ta sẽ trở về! Sau đó ta sẽ nói với cha ta, bảo người bắt đầu chuẩn bị lễ cưới cho người và Tĩnh Tâm ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 130

Cầu Hôn.

Cái gì, kết hôn?!

Cao Lô Hoa giật nảy người, những lời này của Nguyệt Hoa Thiên chẳng khác nào trái bom hạng nặng phát nổ! Kết hôn với Tĩnh Tâm đúng là điều mà Cao Lô Hoa rất muốn làm hiện giờ. Chẳng qua, việc kết hôn phải được xây dựng trên nền tảng hai người yêu nhau và đồng ý. Cao Lô Hoa không phủ nhận gần đây mình và Tĩnh Tâm có quan hệ mập mờ, nhưng đừng một cái Nguyệt Hoa Thiên lại muốn mình chuẩn bị kết hôn với Tĩnh Tâm thì có điều gì đó không ổn. Hắn hoàn toàn không biết vì sao Nguyệt Hoa Thiên lại đột nhiên đề xuất ý kiến này.

- Việc này...Nguyệt Hoa Thiên huynh đệ, anh vừa mới nói là vì tôi và Tĩnh Tâm nên bắt đầu chuẩn bị hôn lễ sao?

Cao Lô Hoa nhìn Nguyệt Hoa Thiên đầy nghi hoặc.

- Đúng vậy, chính là an bài hôn lễ cho người và Tĩnh Tâm!

Nguyệt Hoa Thiên trả lời Cao Lô Hoa một cách quả quyết.

- Tôi có thể biết vì sao anh muốn chuẩn bị hôn lễ cho tôi và Tĩnh Tâm không?

Cao Lô Hoa khó hiểu lại hỏi tiếp.

- Hử?

Nguyệt Hoa Thiên cay mảy nhìn Cao Lô Hoa, nói:

- Vì sao phải chuẩn bị hôn lễ ư? Chẳng lẽ người không muốn kết hôn với em gái của ta hay sao?

- Không, tôi không có ý như vậy.

Cao Lô Hoa xua xua tay nói:

- Tôi chỉ cảm thấy quá đột ngột mà thôi, anh tự nhiên tới nhà kêu tôi chuẩn bị làm hôn lễ với Tĩnh Tâm. Tôi hoàn toàn không biết là chuyện gì xảy ra. Trước tiên, tôi muốn biết vì sao anh bỗng nhiên muốn chuẩn bị hôn lễ giữa tôi và Tĩnh Tâm.

Nguyệt Hoa Thiên không có trả lời Cao Lô Hoa, mà hỏi lại:

- Cao Lô Hoa huynh đệ, người có thật tâm thích em gái ta không?

- Đó là điều đương nhiên!

Cao Lô Hoa kiên định nói.

- Vậy ta hỏi người, người định không chịu trách nhiệm với em gái ta sao?

Nguyệt Hoa Thiên lớn tiếng.

- Này, đối với Tĩnh Tâm thì tất nhiên tôi phải chăm sóc! Nhưng dù sao anh cũng phải nói rõ cho tôi biết lý do vì sao đột nhiên muốn tôi chịu trách nhiệm với Tĩnh Tâm chứ.

Cao Lô Hoa hiện giờ có cảm giác giống như là tú tài gặp nhà binh, có lý mà không thể nói rõ!

- Người làm cái gì mà còn không biết sao?

Nguyệt Hoa Thiên cá giận nói:

- Người đã làm gì với em gái của ta mà người còn không rõ ràng sao? Đến giờ sau khi xảy ra chuyện người định vắt chanh bỏ vỏ, giữ sạch trách nhiệm bỏ đi sao? Còn vì sao phải chuẩn bị hôn lễ ư? Người nhìn xem em gái ta đi, nó đang ngồi cho con nhỏ bú sữa ở đằng kia kia! Người và em gái ta ngay cả con nhỏ cũng đều đã có, chẳng lẽ người còn không định kết hôn với nó hay sao?!

- Bú sữa? Có con?

Cao Lô Hoa cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng:

- Việc đó, Nguyệt Hoa Thiên huynh đệ, anh nghe tôi giải thích đã, sự việc không phải như trong tưởng tượng của anh đâu!

- Người còn muốn thanh minh sao?!

Nguyệt Hoa Thiên nghiêng răng nói:

- Thanh minh chẳng khác nào là che dấu! Ta nói cho người hay. Giờ ngay cả sữa em gái ta cũng đã có, đừng có nói với ta nó còn là một cô gái, rồi đang yên đang lành thì đột nhiên có sữa nhé! Nếu không phải nó sinh cho người một đứa con, thì sao nó có sữa hả?

- Tôi thừa nhận việc Tĩnh Tâm có sữa là do tôi làm.

Cao Lô Hoa cố bình tĩnh tâm tình nói:

- Nhưng mà không phải có con....

- Thừa nhận là tốt rồi.

Nguyệt Hoa Thiên chặt đứt lời của Cao Lô Hoa:

- Thừa nhận rồi thì chuẩn bị hôn lễ đi! Thế nào? Có muốn kết hôn hay không tùy người nói!

Im lặng....

Cao Lô Hoa cảm thấy mình và Nguyệt Hoa Thiên thật sự rất khó có thể thấu hiểu. Nói một thôi một hồi, rốt cuộc lại quay trở về điểm khởi đầu.

- Được rồi! Kết hôn với Tĩnh Tâm, tôi hoàn toàn không phản đối. Tôi nói rồi, tôi thích Tĩnh Tâm, phải kết hôn chẳng lẽ tôi còn phản đối hay sao?

Cao Lô Hoa ngẩng đầu nói:

- Chẳng qua, chuyện kết hôn với Tĩnh Tâm dù sao cũng phải chờ ý kiến của nàng nữa. Xem nàng có đồng ý hay không đã, nếu nàng không đồng ý

thì chúng ta có nói gì cũng là uổng phí.

- Đúng. Người nói rất có lý, giờ chúng ta sẽ đi nói chuyện hôn lễ với Tĩnh Tâm.

Nguyệt Hoa Thiên vừa thấy Cao Lô Hoa đáp ứng, liền hấp tấp kéo Cao Lô Hoa đi lên trên lầu.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa mỉm cười, tình cảm giữa mình và Tĩnh Tâm vẫn mơ mơ hồ hồ, ngay cả hắn cũng không rõ tình cảm của hắn với Tĩnh Tâm. Có lẽ đã đến lúc làm rõ chuyện này với Tĩnh Tâm rồi!

Lầu hai. Trước cửa phòng của Tĩnh Tâm.

Nguyệt Hoa Thiên đẩy cửa phòng vào, lần này Tĩnh Tâm không có khóa cửa.

Trong phòng, Tĩnh Tâm đang ôm Rudolph ngồi trên ghế, tay cầm một cái bình sữa cho Rudolph bú.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa và Nguyệt Hoa Thiên đi tới bên cạnh Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nghe thấy giọng nói của Cao Lô Hoa và Nguyệt Hoa Thiên liền ngẩng đầu lên nhìn hai người.

Nguyệt Hoa Thiên mở miệng trước tiên:

- Tĩnh Tâm, anh tới là vì muốn bàn về chuyện của em với Cao Lô Hoa!

-?

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Nguyệt Hoa Thiên, không rõ ý hắn nói là gì!

Nguyệt Hoa Thiên hắng hắng giọng rồi nói:

- Nói tóm lại, anh muốn hỏi, em và Cao Lô Hoa kết...

- Nhưng cho tôi nói đi.

Nguyệt Hoa Thiên còn chưa nói xong, Cao Lô Hoa đã vỗ vỗ vai hắn tiếp lời.

- Được, tự người nói đi.

Nguyệt Hoa Thiên gật gật đầu.

Cao Lô Hoa hít sâu một hơi để lấy sự bình tĩnh, rồi mỉm cười với Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lô Hoa đầy khó hiểu. Nàng không biết hắn muốn làm gì.

Cao Lô Hoa lại gần bên tai Tĩnh Tâm khẽ nói:

- Tĩnh Tâm, làm bạn gái của tôi được không?

Tĩnh Tâm sững sốt, rồi ngay lập tức bật cười.

- Không được sao?

Cao Lô Hoa khản trương hỏi.

Tĩnh Tâm lắc lắc đầu, tiếp đó, nàng không thềm để ý tới đang có người, ôm chầm lấy Cao Lô Hoa, tặng cho hắn một màn khóa môi nóng bỏng.

Cao Lô Hoa xiết chặt lấy người Tĩnh Tâm. Không biết nụ hôn này của

nàng có ý nghĩa gì. Là đáp ứng? Là cự tuyệt? Hay là một ý nghĩa khác? Cao Lôì Hoa không rõ, nhưng mà, không sao cả. Hiện giờ hấn và Tĩnh Tâm đang đắm chìm trong nụ hôn tuyệt vời này.

- Ủa? Đây là đồ gì vậy?

Trong khi Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm còn đang say sưa ‘cháo lười’, giọng nói của Nguyệt Hoa Thiên chợt vang lên tách rời bờ môi của hai người. Cao Lôì Hoa quay đầu lại thì thấy Nguyệt Hoa Thiên đang nhìn chăm chăm bình sữa của Rudolph mà Tĩnh Tâm vừa đặt lên giường!

Lại nói, Nguyệt Hoa Thiên là một người rất thích những đồ vật hình dạng cổ quái hiếm lạ! Hấn đã từng một mình nghiên cứu một cái hộp kỳ lạ trong phòng suốt bảy ngày bảy đêm, không ăn không uống gì cả! Lúc này hấn cảm thấy rất hứng thú với cái bình sữa này, Nguyệt Hoa Thiên dám khẳng định từ khi sinh ra tới giờ chưa từng thấy qua vật nào như vậy. Nhìn dáng vẻ của Tĩnh Tâm, hình như thứ này dùng để cho trẻ em bú sữa thì phải.

Tĩnh Tâm cũng biết rõ tính nết của anh mình, nàng liền đưa một cái bình sữa không cho Nguyệt Hoa Thiên.

Nguyệt Hoa Thiên cầm lấy bình sữa rồi cứ đứng như vậy nghiên cứu. Về phần hôn sự của Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm thì tạm thời bị hấn ném sang một bên.

- Thật kỳ diệu! Tinh tế quá! Thứ này quả thực là hoàn mỹ!

Nguyệt Hoa Thiên kích động tháo mở cái bình sữa:

- Kết cấu đơn giản, nhưng hoàn toàn phù hợp với các nguyên lý lực! Trời ạ, có thứ này thì việc cho trẻ em bú sữa không còn phiền toái như trước nữa! Có nó, nam nhân cũng có thể cho bọn nhỏ uống sữa thay nữ nhân! Thứ này thật sự là sáng tạo, rất hoàn mỹ!

- Trời ơi, thứ này do ai làm ra thế?

Nguyệt Hoa Thiên nhìn Tĩnh Tâm hỏi.

Tĩnh Tâm ngẩng đầu, tay chỉ sang Cao Lôì Hoa.

- Hả! Là anh làm ra sao Cao Lôì Hoa?!

Nguyệt Hoa Thiên kích động nhìn Cao Lôì Hoa:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ! Đến đây nào, chúng ta sẽ cùng nghiên cứu cái bình này. À không, không phải nghiên cứu, là anh chỉ cho tôi một chút, thứ này làm như nào? Còn nữa, nguyên lý chế tạo nó như thế nào? Ôi, hải thần trên cao, thứ này quả thực là phát minh vĩ đại nhất thế kỷ!

Nguyệt Hoa Thiên kéo Cao Lôì Hoa tách khỏi người Tĩnh Tâm bắt đầu bắn liên thanh. Vốn là hấn tới để kết hợp Tĩnh Tâm và Cao Lôì Hoa mà giờ lại biến đổi một cách chóng mặt. Trở thành một cái bóng đèn siêu lớn 100000 W.

- A.

Cao Lôì Hoa mỉm cười bất đắc dĩ, nhưng cũng đành phải giải thích nguyên lý và phương pháp chế tạo bình sữa cho Nguyệt Hoa Thiên, vật liệu

chế tạo bình sữa và núm vú cao su.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, thứ này tên gọi là gì?

Nguyệt Hoa Thiên hỏi.

- Bình sữa.

Cao Lôì Hoa đáp:

- Tôi gọi nó là bình sữa.

- Bình sữa? Chuẩn xác!

Nguyệt Hoa Thiên xúc động nói.

- Ừm, đúng thế, chỉ tiếc là loại gân ma thú để chế tạo cái núm bình thì lại quá thiếu. Nếu không thì có thể sản xuất số lượng lớn.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, anh vừa mới nói, cái miệng bình chỉ cần mềm, co giãn, cảm giác tốt là được đúng không?

Nguyệt Hoa Thiên kích động nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ừm, đúng thế.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Anh có loại vật liệu này sao?

- Không chỉ là có đâu!

Nguyệt Hoa Thiên cười to:

- Loại vật liệu này chúng ta quả thực là nhiều tới mức ném đầy đất! Chúng ta trông coi thứ gọi là ‘giao’ này. Là sản phẩm ở biển của chúng ta!

Nguyệt Hoa Thiên nói tiếp:

- ‘Giao’ này là một loại thực vật sinh trưởng trong biển, cứ định kỳ hàng năm lại xuất hiện. Thứ này ở chỗ chúng ta nhiều như hòn đá vậy.

- Hả? Thật sao?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Ừ! Hoàn toàn thật!

Nguyệt Hoa Thiên nói:

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa huynh đệ, ta có một yêu cầu hơi quá một chút.

- Chuyện gì thế?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi.

- Anh có thể đem phương pháp chế tạo thứ này dạy cho ta được không?

Nguyệt Hoa Thiên nói.

- À, việc này đơn giản, anh chỉ cần xem một lần là có thể học được.

Cao Lôì Hoa đáp.

- Thật tốt quá!

Nguyệt Hoa Thiên xúc động nói:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, ta dự định phổ biến thứ này ra toàn bộ đại lục! Ta muốn mọi người trên đại lục đều có cơ hội sử dụng thứ này!

- Ồ, đó cũng là chuyện tốt.

Cao Lôì Hoa nheo mắt nói, để bình sữa được phổ biến rộng rãi trên đại

lúc cũng là một chuyện tốt. Ít nhất sẽ giống như lời Nguyệt Hoa Thiên nói. Việc cho trẻ em bú sữa không nhất định phải là nữ nhân mới có thể làm. Rất nhiều trẻ em thiếu mẹ phải uống sữa từng thìa từng thìa một, có bình sữa này thì việc bú sữa sẽ trở nên đơn giản.

- Vậy là anh đồng ý?

Nguyệt Hoa Thiên kích động nói.

- Ừ, có gì mà không đồng ý chứ.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Phổ biến bình sữa là việc tốt mà!

- Ha ha!!

Nguyệt Hoa Thiên hài lòng nói:

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ta định đem bán bình sữa này trên toàn đại lục, ta sẽ lợi dụng ưu điểm nguyên vật liệu mà chỗ ta thừa thãi làm bình sữa, sẽ sản xuất theo số lượng lớn! Sau đó thông qua hệ thống buôn bán của ta sẽ lan truyền ra khắp đại lục!

- Hệ thống buôn bán của anh?

Cao Lô Hoa nhìn lại Nguyệt Hoa Thiên từ trên xuống dưới:

- Anh là dân kinh doanh sao?

- Cứ coi như là vậy đi, gia tộc bọn ta kinh doanh trên đại lục mà.

Nguyệt Hoa Thiên lên tiếng:

- Như vậy đi, Cao Lô Hoa huynh đệ, ta không chiếm lợi của anh! Lợi nhuận ròng khi bán được bình sữa này, ta và anh 50-50! Ta xuất nhân công, vật lực, tài lực! Anh xuất kỹ thuật sản xuất bình sữa!

- Như vậy tôi chiếm lợi lớn quá.

Cao Lô Hoa nói.

- Không đâu, kỹ thuật này là do anh nghĩ ra được, ta chỉ là đem nó phát triển ra thôi! Cái thứ này sẽ đem lại cho ta giá trị khổng lồ!

Nguyệt Hoa Thiên phấn chấn nắm bình sữa thật chặt:

- Cao Lô Hoa huynh đệ, năm phần lợi nhuận nói thật là ta còn lợi lớn đó! Loại vật liệu chế tạo đồ vật này ở chỗ chúng ta đều thừa thãi, nhưng chỉ cần làm cho thật tốt, ta có thể sử dụng nó để kiếm được vô số của cải.

- Vậy tất cả đều giao cho anh.

Cao Lô Hoa khẽ cười, hẳn cũng không từ chối nguyện vọng của Nguyệt Hoa Thiên. Dù sao Cao Lô Hoa cũng thấy hơi xấu hổ, thân là nam nhân mà không kiếm được chút tiền nào. Tiền nuôi cả nhà lại là của Tĩnh Tâm. Cao Lô Hoa hiểu rõ câu nói, tiền không phải là vạn năng, nhưng không có tiền thì không thể làm gì được! Đồng tiền còn có thể khiến một anh hùng lâm vào cảnh cùng cực cơ mà!

- Vậy anh và Tĩnh Tâm cứ tiếp tục nhé, ta đi nghiên cứu thứ này trước!

Nguyệt Hoa Thiên thức thối cảm lấy bình sữa bước ra ngoài cửa, để lại Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm ở lại trong phòng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 131

Hai Tên Sát Thủ.

Sau khi Nguyệt Hoa Thiên rời đi, cả phòng lại lâm vào tình trạng im lặng. Trong phòng chỉ còn lại hai người Tĩnh Tâm và Cao Lô Hoa, không khí lúc này có chút gượng gạo.

Ngồi một lúc, Cao Lô Hoa cảm thấy không nhẫn nhịn nổi, hắn khẽ ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Tâm, vừa đúng lúc bắt gặp Tĩnh Tâm cũng nhìn về hắn.

Đôi mắt xanh lam của Tĩnh Tâm dịu dàng nhìn Cao Lô Hoa, có lẽ hiệu quả của màn khóa môi nóng bỏng ban nãy chưa hết cho nên lúc này hai mắt Tĩnh Tâm tràn ngập nhu tình.

- Tĩnh Tâm.

Nhìn vào mắt của Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa không cảm lòng được liền ôm chầm lấy nàng:

- Anh yêu em, Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm mỉm cười hạnh phúc rồi nhẹ nhàng tựa đầu lên vai Cao Lô Hoa.

Động tác này của Tĩnh Tâm chứng tỏ rằng nàng cũng yêu hắn. Cao Lô Hoa khẽ nâng cằm Tĩnh Tâm, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc xanh lam của nàng. Rồi một lần nữa, Cao Lô Hoa lại đặt một nụ hôn nồng nàn lên đôi môi đỏ mọng mê người của Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm khẽ nhắm mắt lại, kinh nghiệm trải qua vài lần hôn, nàng hơi hé môi mút lấy môi Cao Lô Hoa, thỉnh thoảng còn dùng hàm răng cắn nhẹ lên môi của hắn.

- Phù!

Cao Lô Hoa thở sâu một hơi hồn hà hỏn hển, sau đó nhấc bổng Tĩnh Tâm lên, ôm nàng đi tới giường. Rồi đặt nàng lên trên giường.

Sau khi lên giường, Cao Lô Hoa vẫn không để cho đôi môi nhỏ xinh của nàng chạy thoát, ép nửa thân hình lên người Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm cũng dịu dàng ngắm nhìn Cao Lô Hoa, đôi tay vòng qua quần quanh cổ hắn.

Cao Lô Hoa tràn đầy sự hưng phấn, tay run run cởi từng cúc áo trước ngực Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm cũng không phản kháng, chỉ lẳng lẳng ngắm khuôn mặt của Cao Lôi Hoa, một khắc cũng không rời. Một chiếc cúc rồi lại hai chiếc cúc. Lại một chiếc nữa, rồi hai nụ hồng xinh xắn trên ngực Tĩnh Tâm lại hiện trước mắt Cao Lôi Hoa!

Cao Lôi Hoa cảm thấy hô hấp dồn dập, những ngón tay cứ chạm vào chiếc cúc là run rẩy không ngừng. Cao Lôi Hoa nhận thấy ngay cả khi mình từ bậc bảy lên bậc tám cũng không có hưng phấn như bây giờ.

Rốt cuộc, ngón tay của Cao Lôi Hoa đã lần đến chiếc cúc cuối cùng. Một cảnh hương diễm tràn đầy kích động và hưng phấn chuẩn bị diễn ra

- Oa~~oa~

Đột nhiên, tiếng trẻ con khóc vang lên như dội nguyên một chậu nước lạnh vào mặt Cao Lôi Hoa, lập tức kéo hai người đang chìm trong bể tình lên bờ. Cao Lôi Hoa quay đầu lại thì phát hiện ra tiếng khóc này phát ra từ Rudolph đang ôm bình sữa. Chính vì do khi Cao Lôi Hoa ôm Tĩnh Tâm lên giường vô tình đã tạo ra những âm thanh kích tình làm thằng bé thức dậy.

- Xoạt!

Khuôn mặt Tĩnh Tâm đỏ bừng lên như gà chọi. Nàng chống hai tay ngồi dậy, vội vàng cài lại cúc áo mình. Cao Lôi Hoa thở dài, thằng nhóc Rudolph này khóc làm ông không kịp sơ múi gì.

Cao Lôi Hoa không cam lòng nhìn Tĩnh Tâm cúi đầu cài lại cúc áo. Nhưng bây giờ mà làm ‘cái gì đó’ cũng không phải lúc cho lắm.

Vì tránh gây xấu hổ, Cao Lôi Hoa đành phải lựa chọn lánh mặt đi chỗ khác:

- Tĩnh Tâm à, đột nhiên anh nhớ ra trong nhà mình đang thiếu gia vị, anh phải ra ngoài mua một ít đồ.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, hai tay cài lại cúc áo có phần khần trương, cũng không dám ngẩng đầu lên liếc nhìn Cao Lôi Hoa một cái.

Cao Lôi Hoa hơi buồn bực gãi gãi đầu. Rồi nhẹ nhàng rời khỏi giường, không cam lòng đi xuống lầu dưới.....

Ở dưới lầu, mấy đứa nhỏ mới ăn xong bữa sáng. Bởi vì hôm qua họp phụ huynh nên hôm nay trường học tiến hành quét dọn lại trong nửa ngày. Cho nên sáng nay bọn nhỏ không cần đến học viện, mấy đứa nhỏ cũng không cần ăn vội vàng mà chậm rãi thưởng thức bữa ăn mà thôi. Còn anh của Tĩnh Tâm, Nguyệt Hoa Thiên thì giờ đang cầm bình sữa đi nghiên cứu, ngay cả một giây cũng không muốn rời ra.

- Mọi người cứ từ từ ăn nhé, ta ra ngoài mua chút đồ đã!

Cao Lôi Hoa miệng thì nói với mọi người còn tay thì vỗ về cái bụng đang biểu tình của mình.

- Đi đường cẩn thận.

Vong Linh Đại trưởng lão lên tiếng còn Tra Lý thì nói không ra lời, hấn chỉ có thể miễn cưỡng phát phát tay. Hấn đang phòng mồm trợn mắt ra sức

ăn nên không rảnh để nói.

Cao Lôi Hoa cười bất đắc dĩ, rồi bước ra ngoài cửa.

- Một túi muối, một ít gia vị, một túi ma pháp giữ thức ăn tươi sống.

Vừa ra khỏi cửa, Cao Lôi Hoa liền liệt kê danh sách vật phẩm cần mua, sau đó đi tới chợ rau ở đế đô. Từ lúc vào sống trong nhà Tĩnh Tâm, mấy vụ chi tiêu vật này đều do Cao Lôi Hoa đảm nhận hết. Việc mua đồ ăn, đồ dùng sinh hoạt đều đặt lên đôi vai của Cao Lôi Hoa.

Tới quán bán muối, Cao Lôi Hoa vỗ vỗ cửa sổ gọi lão chủ quán bên trong:

- Chủ quán, cho hai túi muối đi.

- Ha ha, người anh em lại tới mua đồ nữa à?

Lão chủ quán muối là một người đàn ông cường tráng, theo như lời đồn thì thì lão là một kiếm sĩ bậc bốn. Muối của lão đều được vận chuyển từ biên cương lãnh thổ của Thú nhân tộc ra. Trên đường đi có vô số nguy hiểm, vì vậy mới tạo thành một thân bản lĩnh cho lão.

Biển ở thế giới này khác biển trên trái đất, nước biển ở dị giới là nước ngọt cho nên không có khả năng sản xuất ra muối. Vì thế dù Quang Minh đế đô ở cạnh biển vẫn không có muối, muốn có muối thì phải đi vào trong vùng lãnh thổ Thú tộc xa xôi hẻo lánh để lấy muối khoáng.

- Vâng, đúng rồi.

Cao Lôi Hoa cười ngượng ngùng ngó nhìn xung quanh chợ. Nhìn chung cả chợ hầu như là toàn là đàn bà con gái đi mua đồ ăn, nên một gã đực rựa như Cao Lôi Hoa xuất hiện ở đây cứ như hạc trong bầy gà, rất là đặc biệt.

- Hai túi muối của anh đây, người anh em.

Lão chủ quán cười hắc hắc đưa hai bì muối vào tay Cao Lôi Hoa rồi nói:

- Người anh em, ở nhà, vợ anh nhiều việc lắm hay sao mà để anh đi chợ mua mấy cái đồ này vậy? Sao ta mỗi lần nhìn thấy người anh em thì đều thấy anh đi mua mấy thứ đồ này vậy.

Cao Lôi Hoa cười ngượng ngùng rồi chào tạm biệt ông chủ quán gấp.

Thật vất vả mới mua được mấy đồ vật này, Cao Lôi Hoa khẽ thở dài. Một đực rựa đi mua mấy cái đồ vật này thật bất tiện. Nhất là khi xếp hàng mua đồ, phía trước là nữ, phía sau cũng là nữ, cả đoàn người dài cả dặm đó chỉ có mỗi một mình Cao Lôi Hoa chen giữa. Thật đúng là “Đừng nói tôi khác biệt khi tôi là chính tôi. Đừng nói tôi màu mè khi tôi riêng một sắc màu. Đừng nói tôi chơi trội, chỉ là tôi cá tính thôi! Hãy nói tôi tự tin... Vì tôi tự tin là chính tôi!”

Dù sao cũng không phải vội, Cao Lôi Hoa cứ thong thả đi về nhà.

Vừa đi vừa suy nghĩ về quan hệ của mình với Tĩnh Tâm, hắn cũng không rõ mình đối với Tĩnh Tâm được xếp vào loại tình cảm nào. Chính mình cùng Tĩnh Tâm cứ quan hệ mập mờ một thời gian dài, nhất là gần đây mối quan hệ này tiến triển rất nhanh, nhưng nói cho cùng thì còn thiếu chút gì đó, làm

Cao Lôi Hoa cảm thấy có phần khó chịu.

Trong lúc vô tình, Cao Lôi Hoa rảo bước đi vào một ngõ nhỏ, đây là một con đường tắt để đi về nhà Tĩnh Tâm, nhưng nó hơi tối, hơn nữa thì thoáng lại có chuyện không may cho nên vắng người qua lại. Cao Lôi Hoa vốn gan hùm gan gấu nên cũng chẳng quan tâm chuyện gì xảy ra. Vẫn như mọi lần, Cao Lôi Hoa vừa đi vừa ngâm nga ‘Vàng trắng cô đơn’, đồng thời check lại đồng hồ mua có khác gì với danh sách hay không.

- Hình như mua đủ rồi thì phải.

Cao Lôi Hoa cẩn thận kiểm tra lại đồng vật phẩm, lắm bầm nói.

Ngay khi Cao Lôi Hoa tập trung chú ý kiểm tra đồng hồ trên tay, đột nhiên, một thanh dao găm màu đen xuất hiện phía sau lưng Cao Lôi Hoa.

Trong chớp mắt, thanh dao găm nhằm thẳng gáy Cao Lôi Hoa đâm xuống. Nhanh, độc, chuẩn, thủ pháp giết người của tên sát thủ thật thâm sâu.

Nếu đổi là người khác bị ám sát thì có lẽ đã nằm dưới con dao găm này rồi.

Nhưng Cao Lôi Hoa thì không phải là ‘người khác’.

Cao Lôi Hoa cúi đầu xuống, khoe miệng nở nụ cười giễu cợt, thật ra ngay từ lúc mới bước chân vào ngõ nhỏ này, việc kiểm tra vật phẩm mua về chẳng qua chỉ là cái cớ để dụ kẻ đang theo dõi hắn xuất hiện mà thôi.

Từ khi mới bước chân ra khỏi chợ thì Cao Lôi Hoa đã cảm thấy có người theo dõi hắn. Vì vậy hắn liền lên triển khai thân niệm.

Dưới thân niệm của Cao Lôi Hoa thì tên sát thủ đang ẩn thân này đã sớm bị Cao Lôi Hoa phát hiện.

Lúc này, ở sau lưng Cao Lôi Hoa, tên sát thủ tin chắc mười phần là đâm trúng Cao Lôi Hoa. Mắt thấy con dao găm không cắm vào cơ thể Cao Lôi Hoa, tên sát thủ kinh ngạc kêu một tiếng. Một đao vừa rồi hắn chẳng có cảm giác ghim lên người đối thủ gì cả mà giống như chém vào không khí vậy, không hề có lực cản nào.

Tên sát thủ phản ứng rất nhanh, biết mình đã thất bại, một đao vừa rồi chỉ đâm trúng tàn ảnh của gã đàn ông này thôi.

Tên sát thủ nhanh chóng lùi sau, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Quả nhiên, trước mắt hắn, không biết từ lúc nào Cao Lôi Hoa đã quay người lại nhìn hắn đầy chằm chọc.

Tên sát thủ hơi khựng lại, rồi lùi về sau từng bước. Ngay sau đó thân ảnh hắn bắt đầu biến mất.

- Là thuật ẩn hình của thích khách sao? Có điều nếu đã hiện thân rồi lại còn muốn trốn à?

Cao Lôi Hoa cười gian xảo, đồng thời chân phải bước tới phía trước một bước, tay của Cao Lôi Hoa đã bóp trúng hàm dưới tên sát thủ đang ẩn hình.

Bị Cao Lôi Hoa nắm trúng, tên sát thủ không hề sợ sệt nhìn thẳng vào mắt Cao Lôi Hoa. Cao Lôi Hoa nhìn vào trong mắt hắn thấy thoáng hiện lên sắc

đỏ yêu dị. Nếu đoán không sai thì con mắt này tượng trưng cho hỏa hệ dị sĩ.

- Đúng ra ta nên sớm nghĩ ra là người. Không phải sao?

Nhìn thấy ánh mắt lóe sắc hồng quý dị của tên sát thủ, Cao Lôi Hoa cười gian tà.

Tên sát thủ run rẩy, nhưng lập tức khôi phục bình tĩnh, ánh mắt đỏ cùng với vẻ mặt như trêu tức Cao Lôi Hoa.

- Ồ?

Cao Lôi Hoa khẽ kêu lên một tiếng, bởi phía sau hắn, cũng có một tên hắc ý nhân xuất hiện không tiếng động.

Cũng hai mắt lóe sắc hồng, cũng bộ áo quần đen, giống luôn cả thanh dao găm màu đen.

Tên hắc y này cũng vung dao găm đâm về phía Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa không hề cử động, lẳng lặng siết chặt cổ tên hắc y trong tay.

Lúc thanh dao găm của tên sát thủ ở sau lưng Cao Lôi Hoa đâm xuống thì đột nhiên khựng lại, lưỡi dao không không thể nào đâm xuống thêm được.....

Sr anh em vì ngộ post c 32 trước. Đây là chương 31 anh em nào chưa đọc vào đọc nha

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 132

Bắt Chợt Gặp Lại Tiểu Tam. (P1)

Chị còn suy nghĩ gì nữa! Sao không nhanh ra tay đi? Truyện Cực Phẩm Vú Em

Lúc này, hắc y nhân trong tay Cao Lôì Hoa kêu dồn dập:

- Chẳng lẽ chị muốn lãng phí cơ hội này sao?

Thân ảnh phía sau Cao Lôì Hoa hơi run rẩy, cuối cùng nàng cũng nhắm đôi mắt lại, con dao găm trong tay đâm mạnh xuống.

- Đạo sư Diệp Diễm.

Cao Lôì Hoa cũng không có né con dao găm đang đâm sau lưng, chợt khẽ gọi một tiếng.

Con dao găm kia lại ngừng lại một lần nữa. Vào thời điểm Cao Lôì Hoa gọi tên nàng, cả người nàng run bắn lên, tay không thể nào đâm xuống nữa. Truyện Cực Phẩm Vú Em

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài. Trong mắt hắc y nhân hiện lên một chút tiếc nuối, một chút vui sướng. Tiếc nuối bởi vì hắc y nhân không thể ngờ tới Diệp Diễm sẽ đến giết hắc y nhân, mặc dù hắc y nhân cũng đã đoán ra Diệp Diễm có quan hệ với tổ chức kia. Còn vui mừng là vì Diệp Diễm đã dừng lại, không đâm xuống nữa. Truyện Cực Phẩm Vú Em

Nói thật ra thì Cao Lôì Hoa cũng rất có thiện cảm với đạo sư Diệp Diễm này. Cũng không phải là tình cảm nam nữ, mà là tình cảm tốt đẹp giữa bạn bè với nhau thôi. Chủ yếu là do lần đầu Cao Lôì Hoa đưa Saga cùng Nguyệt Nhị đi đến học viện Ma Võ Thánh Peter thì thấy nàng quan tâm đến Nguyệt Nhị, một loại quan tâm xuất phát từ nội tâm. Chính từ lúc ấy Cao Lôì Hoa đã coi nàng như là bằng hữu đầu tiên của hắc y nhân ở thế giới này.

- Chị! Sao chị còn chưa động thủ, còn chờ cái gì vậy?

Sát thủ trong tay Cao Lôì Hoa nóng này kêu lên, hắc y nhân này chính là em gái của Diệp Diễm - Diệp Đồng cũng chính sát thủ đã ra tay với hắc y nhân trong Vong Linh cốc. Do lần trước nàng không hoàn thành nhiệm vụ giết chết Cao Lôì Hoa nên tổ chức rất không hài lòng, vốn định lôi kéo Diệp Diễm đi cùng để cùng hoàn thành nhiệm vụ lần này. Không nghĩ tới đến lúc quan trọng nhất thì Diệp Diễm lại chùn tay. Truyện Cực Phẩm Vú Em

Nghe Diệp Đồng nói, cả người Diệp Diễm run lên. Keng! Một tiếng, thanh dao găm trong tay nàng rơi xuống mặt đất, sau đó nàng nhắm hai mắt lại, vẫn không nhúc nhích.

Diệp Đồng nghiêng chặt răng, căm giận nhìn Diệp Diễm:

- Chị, em đã nhìn lầm chị rồi! Chị là đồ vô dụng!

Diệp Đồng chửi một cách độc địa:

- Thời khắc mấu chốt vẫn nên dựa vào chính mình!

Vừa mắng, Diệp Đồng vung con dao găm lên nhằm thẳng đầu Cao Lôi Hoa. Trên mũi dao màu đen lấp lánh sắc xanh. Hiển nhiên là đã tâm kích độc.

- Hừ!

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn Diệp Đồng, rồi siết chặt cổ họng cô nàng thêm. Một tia lôi điện từ lòng bàn tay Cao Lôi Hoa chọt lóe lên rồi nhanh chóng ẩn vào trong cơ thể Diệp Đồng.

- Khụ khụ!

Diệp Đồng ho khan kịch liệt, cảm giác điện giật làm cả người nàng lê tê phê như mới chích ma túy, đến nỗi con dao găm đang đâm tới Cao Lôi Hoa cũng không đủ sức cầm mà rơi xuống.

- Hừ!

Cao Lôi Hoa lại hừ lạnh một tiếng, cánh tay đang bóp chặt cổ Diệp Đồng vung lên, cả thân thể của nàng bị quăng mạnh vào tường.

- Diệp Đồng!

Diệp Diễm nhìn thấy Diệp Đồng bị ném đi thì kêu lên sợ hãi.

Diệp Đồng cắn chặt răng, gắng gượng đứng dậy. Rồi nàng trừng mắt nhìn Diệp Diễm hừ lạnh nói:

- Không cần người giả nhân giả nghĩa. Ta ghê tởm cái mặt người. Ta nói cho người biết, không có người, ta vẫn có thể hoàn thành được nhiệm vụ này!

Diệp Diễm cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt Diệp Đồng.

- Hỡi Hỏa thần, xin lấy danh nghĩa của Diệp Đồng ta cầu xin ngài. Bạo liệt hỏa diễm!

Hai tay Diệp Đồng nhẹ nhàng làm vài dấu tay kết ấn, ma pháp cao cấp hỏa hệ bậc sáu ‘Bạo liệt hỏa diễm’ trong chớp mắt bùng lên trên tay nàng, bắn về phía Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa xoay người, tay phải không nhanh không chậm chìa ra chắn lấy chùm ‘Bạo liệt hỏa diễm’ này.

Bùng! Một tiếng, ‘Bạo liệt hỏa diễm’ chạm vào tay Cao Lôi Hoa liền nổ to. Nhưng mặc dù là ma pháp bậc cao cũng không thể gây ra một chút tổn thương nào cho Cao Lôi Hoa. ‘Bạo liệt hỏa diễm’ sau khi nổ tung nhưng lại không hề có uy lực tương ứng. Cao Lôi Hoa không khỏi nhún mày thất vọng.

Lúc này, Diệp Đồng ở bên cạnh nhìn thấy Cao Lôi Hoa đưa tay đỡ lấy

chùm ‘Bạo liệt hỏa diễm’ thì nở nụ cười đắc ý. Nàng biết ‘Bạo liệt hỏa diễm’ này hoàn toàn không thể gây tổn thương đến Cao Lôì Hoa, hơn nữa mục đích của nàng cũng không phải dùng để tấn công. Cái nàng muốn không phải là làm Cao Lôì Hoa bị thương. Mà là - chạy trốn.

Trong nháy mắt, khói do ‘Bạo liệt hỏa diễm’ sinh ra phủ kín con ngõ nhỏ, mù mịt đến nỗi dù có xòe bàn tay cũng không nhìn thấy được năm ngón.

- Ha ha! Chuyện giữa chúng ta sẽ tính toán sau nhé Cao Lôì Hoa! Còn bà chị nữa, tôi sẽ đem chuyện này báo cáo lên tổ chức. Người hãy đợi sự trừng phạt của tổ chức đi!

Thanh âm Diệp Đồng vang lên trong không trung. Lợi dụng màn khói mù này, cô nàng vội vàng thi triển ‘Phù không thuật’ chạy trốn chết như Tào Tháo đuổi.

Trong màn khói mù mịt, ánh mắt Cao Lôì Hoa lóe lên lôi quang màu vàng tía. Chỉ với khói mù này mà cũng đòi ngăn cản tầm mắt của hắn sao?! Thân là bậc tám như hắn mà còn bị khói mù này ngăn cản thì đúng là chuyện khôi hài.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc! Giết một mình Diệp Đồng mà cái tổ chức này còn tồn tại thì sẽ còn sản sinh ra vô số Diệp Đồng khác. Cao Lôì Hoa không muốn tốn nhiều thời gian với tổ chức này. Cao Lôì Hoa vốn là người sợ phiền toái. Nếu đã nhỏ cỏ thì cứ tìm gốc mà bứng lên.

Vừa rồi lúc siết cổ Diệp Đồng, Cao Lôì Hoa đã thả chút ít lôi thần lực vào trong cơ thể của cô ta. Tuy rằng tia thần lực này cũng không đa chức năng giống như ‘ma pháp tham trác khí’ (máy dò tìm ma pháp) trong kế hoạch chế tạo của Cao Lôì Hoa. Nhưng chỉ cần ngày nào trong cơ thể của Diệp Đồng còn tồn tại lôi thần lực này thì ngày đó Cao Lôì Hoa còn có thể thi triển thần niệm tìm kiếm được chỗ cư trú của Diệp Đồng một cách dễ dàng. Truyện Cực Phẩm Vú Em

Mà chỉ cần nắm được tung tích của Diệp Đồng, thì cái tổ chức kia cũng nằm gọn trong tầm mắt của Cao Lôì Hoa rồi. Và cuối cùng, điều mà Cao Lôì Hoa sẽ làm là tiêu diệt cái tổ chức đem lại vô số phiền phức cho hắn!

Khói mù tản đi, con ngõ nhỏ lại khôi phục trạng thái yên tĩnh vốn có. Nhưng mà phía sau Cao Lôì Hoa còn có một người. Diệp Diễm đang cúi đầu, vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

- Đạo sư Diệp Diễm.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng kéo tấm khăn đen che mặt Diệp Diễm xuống, khuôn mặt xinh đẹp ẩn sau tấm khăn của Diệp Diễm lại hiện ra trước mặt Cao Lôì Hoa.

- Xin lỗi...

Diệp Diễm khẽ thốt lên.

- Ôi!

Cao Lôì Hoa nhìn Diệp Diễm khẽ thở dài:

- Đạo sư Diệp Diễm à, cô bảo tôi phải làm gì với cô đây?

Diệp Diễm không nói gì, vừa rồi nàng cũng không lựa chọn chạy trốn, cũng không có ẩn nấp. Chỉ đứng ngơ ngác tại chỗ. Hiện giờ, bất luận Cao Lô Hoa muốn ‘xử’ nàng như thế nào, nàng đều nhận hết.

- Cô đi đi!

Cao Lô Hoa lắc đầu cười khổ nói:

- Tôi không thể động thủ với người đã từng đối xử tốt tới mấy đứa con của tôi, cô đối xử tốt với Nguyệt Nhị, tôi đều ghi nhớ trong lòng mình. Lần này, xem như là trả lại ân tình của cô ngày đó đi. Lần sau gặp nhau, tôi hy vọng có thể được nhìn thấy một đạo sư Diệp Diễm ở trước cửa học viện chứ không phải một sát thủ như bây giờ.

Ánh mắt Diệp Diễm hiện lên sự phức tạp:

- Anh thả tôi đi sao?

Cao Lô Hoa nhẹ giọng nói:

- Không hiểu sao, đạo sư Diệp Diễm? Nếu vừa rồi, cô không do dự đâm nhát dao đó xuống. Thì hiện giờ cô đã là người chết rồi.

Cao Lô Hoa bước về phía nhà Tĩnh Tâm:

- Chính cô đã giữ lại cho mình một mạng đó.

Diệp Diễm thần thờ đứng tại chỗ, nhìn Cao Lô Hoa đi xa dần. Chợt, nàng ngẩng đầu lên kêu to:

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, nhắc anh một câu. Đại vương tử không phải là người tốt đâu. Anh cần phải đề phòng đó. Truyện Cực Phẩm Vú Em

- Điều này tôi biết.

Cao Lô Hoa phát phát tay. Chỉnh sửa lại đồng vật phẩm trong tay rồi đi về nhà Tĩnh Tâm.

- Còn nữa!

Diệp Diễm nói lớn:

- Lần sau gặp lại tiên sinh Cao Lô Hoa, hy vọng tôi không phải là tôi bây giờ...

Cao Lô Hoa mang theo một túi đồ chậm rãi từ trong ngõ đi ra. Vốn tâm tình đang không thoải mái lại gặp Diệp Diễm với Diệp Đồng làm cho có hấn lại càng bức bối hơn.

Mà như lời Diệp Diễm nói thì dường như chuyện này là do thằng ôn thái tử làm. Lại là tên đáng ghét này. Lập tức Cao Lô Hoa nghĩ tới chuyện xấu xa mà thái tử Ifa đã làm với Tĩnh Tâm khi mới trở về từ Vong Linh cốc.

Nếu hấn không nghe lời cảnh cáo của mình thì cũng đừng trách mình. Cao Lô Hoa cười gằn lạnh lùng.

- Có cần phải hạ bệ tên thái tử Ifa này không nhỉ?

Cao Lô Hoa thì thầm tự hỏi. Nhị hoàng tử hình như cũng có ý muốn với vương vị thì phải. Nếu mình ở sau đẩy đưa thêm vài câu chắc cũng không có vấn đề gì.

Đi được một lúc, vô tình đi tới chỗ rẽ sang ngõ khác. Cao Lôi Hoa cười cười, tay xách túi đồ đi vào chỗ queo.

Đúng lúc Cao Lôi Hoa bước ra, một bóng người chạy vội đâm sầm vào Cao Lôi Hoa.

- Ôi không!

Người nọ không nghĩ tới tại con ngõ nhỏ này có người đang đi ra, nhưng không kịp dừng chân lại được nên chỉ biết kêu lên một tiếng thảm thương.

Mắt thấy người nọ chuẩn bị đâm vào người mình. Cao Lôi Hoa lắc lắc đầu, đồng thời nhanh chóng bước sang bên trái người kia, khó khăn lắm mới tránh được.

Người nọ thấy không xảy ra va chạm như dự kiến thì thở phào nhẹ nhõm. Sau đó vội vàng quay lại nói lời cảm ơn Cao Lôi Hoa:

- Xin lỗi, vừa rồi tôi chạy ẩu quá. Ủa, là anh?

- Hử?

Cao Lôi Hoa thấy người đó nói thì cũng quay đầu lại nhìn.

- Ha ha, đúng là anh rồi, đại ca Cao Lôi Hoa.

Người nọ sau khi thấy Cao Lôi Hoa thì hết sức vui vẻ:

- Đạo này Cao đại ca khỏe không vậy?

- Ờ ờ...?

Cao Lôi Hoa cẩn thận nhìn ngắm người trước mặt này, quần áo thì kín mít, đầu thì lại đội mũ, trên mặt thì bị che bởi một chiếc khăn quàng cổ, cả người chỉ hở duy nhất có đôi mắt.

- Ha ha, đại ca không nhận ra em sao?

Người nọ cười vui nói:

- Em là Tiểu Tam nè, đại ca Cao Lôi Hoa, ở trong Vong Linh cốc anh đã cứu em mấy lần đó.

- Ặc!

Trong yết hầu Cao Lôi Hoa phát ra tiếng rên rĩ:

- Tiểu Tam sao? Sao ngươi lại cải trang thành bộ dạng này thế?

- Hic, có người truy đuổi em Cao đại ca à.

Ánh mắt Tiểu Tam đảo như rang lạc. Sau đó trốn sau lưng Cao Lôi Hoa nói:

- Trước hết đại ca đừng hỏi em mấy vụ này! Có người đang truy đuổi em, giúp em nghĩ biện pháp với!

- Truy đuổi người!

Cao Lôi Hoa thò đầu ra ngõ nhìn. Thấy Tiểu Tam áp sát người mình, Cao Lôi Hoa cười xấu xa. Hắn sớm đã biết Tiểu Tam là con gái. Chỉ là giả bộ không biết thôi, nhưng lúc này Tiểu Tam đứng gần như thế, có phần làm hắn khó xử.

Nhưng mà chuyện tiếp theo xảy ra thì Cao Lôi Hoa không thể không cho Tiểu Tam dựa vào người. Cách đó không xa, một đội chiến sĩ võ trang hạng

nặng đang chạy đến chỗ này.

- Làm sao bây giờ, Cao đại ca?

Tiểu Tam khẩn trương hỏi.

- Có rồi!

Cao Lôi Hoa khẽ hô, rồi lấy từ trong nhẫn không gian ra một vật...

- Người anh em có nhìn thấy một người cao, gầy, như vậy không?

Chỉ một lát sau, một đội kiếm sĩ đi tới trước mặt Cao Lôi Hoa, một tên có vẻ là đội trưởng bước tới hỏi.

Cao Lôi Hoa dựa lưng vào ngõ, sau đó chỉ đại một phương hướng.

- Cảm ơn, người anh em!

Tên kiếm sĩ kia nói một tiếng rồi xoay người dẫn cả đội chạy theo phương hướng Cao Lôi Hoa chỉ.

- Được rồi, người đi xa rồi, người đi ra đi.

Cao Lôi Hoa mỉm cười, nói vọng ra đằng sau.

- Hi hi! Thật sự cảm ơn Cao đại ca.

Tiểu Tam từ tấm áo choàng sau lưng Cao Lôi Hoa chui ra.

Cao Lôi Hoa cất chiếc áo choàng vào trong nhẫn không gian, cái áo choàng này là Tĩnh Tâm đưa cho hắn dùng che thân lúc mới gặp. Nhưng sau lại bị Cao Lôi Hoa ‘sưu tầm’. Cũng may chiến sĩ mặc áo choàng ở thế giới này là chuyện bình thường.

Do đó ban nãy trong tình thế cấp bách, Cao Lôi Hoa mới lôi ra cái áo choàng này để Tiểu Tam trốn ra phía sau.

- Hi hi, em biết Cao đại ca là tốt nhất mà!

Tiểu Tam từ phía sau chui ra, cười hi hi với Cao Lôi Hoa nói:

- Cao đại ca à, không nghĩ tới lại gặp anh ở đây! Anh là người ở nơi này sao?

- Ủ, coi như vậy đi.

Cao Lôi Hoa chép miệng cười khổ.

Tiểu Tam nói tiếp:

- Đúng rồi, Cao đại ca! Em gặp chút chuyện, đại ca nhất định phải giúp em đó! Anh mà không giúp em chết mất!

- Hả? Chết à? Có dóc không đó?

Cao Lôi Hoa nhíu mày, hắn không biết đại mỹ nữ Tiểu Tam này muốn làm gì đây.

- Việc này nói ra dài lắm Cao đại ca, hãy tìm một chỗ nào đó rồi chúng ta nói chuyện đi.

Tiểu Tam nắm chặt tay Cao Lôi Hoa, lúc này nàng còn chưa biết Cao Lôi Hoa đã biết thân phận nữ nhi của nàng:

- Việc này em cũng không biết nên nói với ai cả, vốn muốn tới nơi này tìm đến cha để nói, nhưng bây giờ gặp đại ca ở đây, nên nói với anh trước đã. Để anh thử nghĩ biện pháp dùm em xem.

- Đi đâu chứ?

Cao Lôì Hoa nhún vai hỏi.

- Em biết một chỗ rất tốt ở Quang Minh đế đô, anh đi theo em.

Tiểu Tam hưng phấn lôi cánh tay Cao Lôì Hoa, sau đó chạy vào ngõ nhỏ phía bên cạnh....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 133

Nhiệm Vụ Của Tiểu Tam

Đi, đi theo em đến đây. Em biết một chỗ tốt lắm!

Tiểu Tam hưng phấn kéo tay Cao Lô Hoa chạy về phía bên phải của đế đô.

Cao Lô Hoa cười bất đắc dĩ, hướng mà Tiểu Tam chạy lại ngược với hướng đi về nhà Tĩnh Tâm...

Không còn cách nào khác, Cao Lô Hoa xách túi đồ chạy theo Tiểu Tam. Mà nơi Tiểu Tam dẫn Cao Lô Hoa đến là một con sông nhỏ ở sâu cùng bên phải đế đô. Vừa đến nơi này, Cao Lô Hoa liền mỉm cười. Chỗ này Cao Lô Hoa đã từng nghe nói qua, đây là nơi hẻo lánh nhất đế đô, nghe nói nơi đây là khu dân cư nghèo của đế đô, nhưng do đám giai cấp lãnh đạo của Quang Minh đế quốc vì cái gọi là diện mạo của đế đô nên đã đuổi hết người dân bản cùng tới đây. Cho nên nơi này mới vắng hoe vắng hoét.

- Ô, thật không ngờ chỗ này lại khá tốt. Hồi xưa cứ nghĩ đây là khu dân nghèo nên chưa tới đây bao giờ.

Cao Lô Hoa nhìn cảnh vật trước mặt nói nhỏ. Trước mắt hắn, một vùng cỏ xanh rì, cỏ mọc xuôi theo dòng suối trong vắt chạy dọc theo sườn núi. Ở một nơi đẹp như này, con người ta cũng có thể dễ dàng thả lỏng tâm hồn.

- Hi hi, em không nói sai đúng không! Nơi này hầu như không có người biết đâu! Hồi xưa cứ mỗi lần mẹ em dẫn em đến Quang Minh đế đô để gặp cha em, em lại một mình tới đây để chơi đùa.

Tiểu Tam lại ngồi lên bãi cỏ cạnh bờ sông nhỏ, vỗ vỗ bên cạnh nói:

- Cao đại ca lại đây ngồi đi.

- Ừm, được rồi!

Cao Lô Hoa đi tới ngồi cạnh Tiểu Tam:

- Trước đây mẹ em đưa em tới đây tìm cha em sao? Thế em không ở cùng chỗ với cha sao?

- Dạ.

Tiểu Tam gật gật đầu rồi nói:

- Mẹ với cha em không ở cùng một chỗ, mẹ em ở vương quốc Băng Tuyết nơi phương bắc xa xôi. Mà cha em thì sống ở Quang Minh đế đô. Lâu lâu mẹ

mới dẫn em đi thăm cha một lần.

- Tình cảm giữa cha mẹ em không tốt à?

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng hỏi.

- Không phải!

Tiểu Tam hơi lắc đầu, sau đó cởi giày ra, thả đôi chân trần vào dòng nước:

- Là vì thân phận của mẹ em có vấn đề. Thân phận mẹ em đã làm cho bà vĩnh viễn không thể sống cùng với người mình yêu. Cho nên mẹ em chỉ có thể lâu lâu dẫn em đến gặp cha em được.

Cao Lô Hoa nghe mà nhúm mày:

- Mẹ em có thân phận gì? Làm gì có chuyện trái ngang như vậy được, ngay cả quyền sinh sống cùng với người mình yêu mà cũng bị cướp đoạt. Một khi đã vậy thì cần gì cái thân phận đó cơ chứ.

- Không cần thì cũng thế cả!

Ánh mắt Tiểu Tam hiện lên sự cam chịu. Nàng cười khổ một tiếng:

- Mẹ em cũng đâu có cần cái thân phận này đâu, nhưng không muốn là có thể được sao.

Cao Lô Hoa nhìn Tiểu Tam, cũng không hỏi nữa. Tiểu Tam cũng không nói ra thân phận của mẹ nàng. Cho dù vậy Cao Lô Hoa cũng không cần phải hỏi, nếu không lại không hay ho gì cả.

- Quên đi, chúng ta không nói đến chuyện này nữa.

Cao Lô Hoa đặt túi đồ sang một bên rồi ngả lưng nằm dài trên thảm cỏ, cười nói với Tiểu Tam:

- Tiểu Tam à, em vừa nói tìm anh có chuyện quan trọng hơn cơ mà, còn nói nếu anh không giúp thì em nhất định phải chết nữa? Rốt cuộc là chuyện gì?

- Vâng!

Tiểu Tam co người ôm lấy đầu gối, ngoảnh sang nhìn thẳng Cao Lô Hoa nói:

- Cao đại ca nói xem, kiểu người có thân phận như mẹ em liệu anh có thích không?

Tiểu Tam cũng không nói chuyện Cao Lô Hoa đề cập mà lái sang chuyện khác.

- Điều này cũng khó nói, anh hoàn toàn không biết thân phận của mẹ em. Hà... vẫn muốn anh nói thì ít nhất em cũng nói trước cho anh biết thân phận của mẹ em là gì chứ?

Cao Lô Hoa đành phải theo câu chuyện của Tiểu Tam.

Tiểu Tam cắn môi nói:

- Cao đại ca à, ý em là nếu có người có thân phận như mẹ em, bởi vì vậy mà không thể ở bên cạnh người mình yêu thì người phụ nữ như vậy anh có yêu họ không?

- Cái này...

Cao Lôì Hoa trầm mặc trong chôt lát, rồi ngắng đầu lên nhìn bầu trời:

- Vấn đề này cũng khó trả lời lắm. Nhưng ít nhất với anh chỉ sợ là khó chấp nhận.

Cao Lôì Hoa đắmg chiều nhìn lên bầu trời. Những đắmg mây trắng bồng bênh trôi trên nền trời xanh. Trong mắt Cao Lôì Hoa, những đắmg mây trắng đó dần dần hợp thành khuôn mặt của một người phụ nữ. Cao Lôì Hoa thắmg dài, đó là khuôn mặt của Vũ Hinh. Một nữ nhắmg quắmg cường, hiếu thắmg lại có vẻ lạnh lùng. Nhưng tiếc rằng cả đời này, Cao Lôì Hoa cũng không còn có cơ hội gặp lại người phụ nữ này. Hai người yêu nhau, nhưng lại không còn có cơ hội gặp mặt nhau một lần nữa, cái cảm giắmg này Cao Lôì Hoa không hề muốmg nghĩ tới.

- Tiểu Tam.

Cao Lôì Hoa nhìn lên bầu trời đầy mây trắng nói:

- Ít nhất đối với anh mà nói. Anh không thể chịu đượmg cảnh mình và người mình yêu vĩnh viễn không thể ở bên nhau. Nguyên vọng của anh chính là đượmg vĩnh viễn ở bên cạnh người yêu của mình. Anh không có hy vọng xa vời, với anh mà nói, nếu hai người đã yêu nhau thì dù cho thân phận của đối phương có không hòa hợp đến đâu thì cũng phải ở cùng một chỗ. Nếu đã sống mà chia lìa thì không phải là tình yêu chân chính.

Tiểu Tam ngớ ngắmg nhìn Cao Lôì Hoa, từ trong mắt Cao Lôì Hoa, Tiểu Tam cảm nhận đượmg một sự mất mácg khó phai mờ. Tiểu Tam không biết sự mất mácg của Cao Lôì Hoa là vì cái gì. Nhưng chỉ cảm thấy, hiện tại, Cao Lôì Hoa rất là cuốn hút.

- Tiểu Tam, tình yêu chân chính là sẵn sàng hy sinh mọi thứ của mình để đượmg ở bên người mình yêu.

Cao Lôì Hoa ngồi bật dậy:

- Bất kể giàu sang phú quý thế nào, nếu nó ngăn cản mình ở cùng với người mình yêu. Thì cái loại thân phận không cần cũng đượmg. Bất kể là thân phận đó cao quý ra làm sao, cao thượmg như thế nào.

- Nhưng, nếu thân phận này quan hệ đến cuộc sống và an nguy của vô số người thì sao?

Tiểu Tam khẽ hỏi.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười than:

- Tiểu Tam à, anh không phải là một gã đàn ông cao thượmg. Có lẽ cha em là người đàn ông cao thượmg, ít nhất vì thân phận của mẹ em liên quan tới cuộc sống và an nguy của vô số con người mà ông có thể chấp nhận cuộc sống cách xa ngàn dặm với mẹ em.

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay lại.

- Anh chỉ là gã đàn ông ích kỷ. Cuộc sống an nguy hay gì gì đó của người

khác hoàn toàn không liên quan gì đến anh cả! Việc gì anh phải đi làm chuyện bao đồng. Cho dù có liên quan đến an nguy của toàn bộ đại lục này thì sao? Nếu ngăn cản anh với người yêu anh đến với nhau, bất kể thân phận này quan trọng như thế nào, liên quan đến những ai, anh đều không cần! Anh chỉ cần người anh yêu mà thôi. Nếu cho anh lựa chọn giữa người mình yêu và an nguy của đại lục. Anh có thể không do dự mà chọn lấy người mình yêu. Hắc hắc, có phải thấy anh rất ích kỷ không?

Cao Lô hoa cảm thấy mình quá kích động, liền quay lại cười ha hả với Tiểu Tam.

- Không, không hề.

Tiểu Tam khẽ lắc đầu:

- Cao đại ca nói rất hay. Yêu nhau thì người mình yêu phải quan trọng nhất trong lòng mình. Nếu bởi vì cuộc sống và an nguy của vô số người mà lại đánh mất cơ hội được sống cùng với người mình yêu, thì đó lại đã đẩy người yêu mình xuống dưới. Như vậy đó không phải là tình yêu.

- À... lời này cũng hơi nặng nề quá.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Tiểu Tam à, giờ em muốn anh giúp em cái gì nào, còn nói nếu anh không giúp thì em sẽ chết là sao vậy?

- Vâng.

Tiểu Tam gật mạnh đầu nói:

- Em gặp chút chuyện Cao đại ca. Anh có nhớ chuyện xảy ra lần trong Vong Linh cốc không?

Tiểu Tam cười nhìn về phía Cao Lô Hoa.

- Ủ, nhớ, lúc ở trong cốc anh cứu em một mạng mà.

Cao Lô Hoa cười ngượng ngùng.

Tiểu Tam hơi nheo mắt lại nhìn Cao Lô Hoa:

- Vâng, là chuyện đó đó. Lúc ở trong Vong Linh cốc Cao đại ca đã cứu em hai lần lận.

Tuy nhiên ở trong lòng thì Tiểu Tam còn nói thêm một câu: “Đồng thời anh còn bóp ngực người ta hai lần luôn.”

- Ha ha.

Cao Lô Hoa gãi gãi đầu:

- Chuyện này với chuyện trong Vong Linh cốc có quan hệ gì chứ?

- Vâng.

Tiểu Tam cười nói:

- Là bởi vì lần đi Vong Linh cốc là cuộc thí luyện của em. Nhiệm vụ lần đó của em là ở trong Vong Linh cốc hai ngày tìm ‘Âm hồn tuyền thủy’ (Nước suối âm hồn) tại chỗ sâu nhất trong cốc.

- ‘Âm hồn tuyền thủy’ ư? Có liên quan tới ‘Âm hồn thảo’ không?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Vâng, có liên quan.

Tiểu Tam gật gật đầu:

- ‘Âm hồn thảo’ sinh trưởng gần ‘Âm hồn tuyền thủy’, thật ra thì bởi vì có ‘Âm hồn tuyền thủy’ nên mới có ‘Âm hồn thảo’.

- Vậy lần trước không phải chúng ta đã đến nơi ‘Âm hồn thảo’ sinh trưởng rồi sao? Khi đó em làm gì mà không lấy ‘Âm hồn tuyền thủy’?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nói.

Tiểu Tam cười khỏ nói:

- Cao đại ca còn chưa rõ rồi, ‘Âm hồn tuyền thủy’ đâu phải dễ lấy thế được? ‘Âm hồn tuyền thủy’ là địa phương sinh trưởng của Âm Hồn Thảo thì không sai, nhưng chỉ mỗi khi tới ngày mười bốn trong tháng, là lúc mà âm khí nặng nhất thì ‘Âm hồn tuyền thủy’ mới phun ra. Lúc chúng ta ở trong Vong Linh cốc thì ‘Âm hồn tuyền thủy’ đã ngừng lâu rồi.

- Cho nên nhiệm vụ của em thất bại sao?

Cao Lô Hoa thàn than tạo hóa trên người.

- Vâng, đúng là vậy đó.

Tiểu Tam rút đôi chân trắng ngần ra khỏi dòng nước, lắc lắc nhẹ nhàng, vẩy hết bọt nước bám trên chân.

Cao Lô Hoa không nhịn được nhìn đôi chân trắng của Tiểu Tam. Trên người cô bé Tiểu Tam này dường như mang theo sức mê hoặc lạ thường. Mỗi động tác của nàng đều rất hấp dẫn người khác.

- Tuy nhiên, dù thất bại, nhưng may mắn là lúc đó trong Vong Linh cốc xảy ra Vong Linh Âm Phong.

Tiểu Tam cười nói:

- Cho nên em lấy cơ này ra. Bọn họ cuối cùng cũng cho em là thất bại do bất đắc dĩ. Vì thế sau khi thảo luận lại, bọn họ quyết định cho em một cái nhiệm vụ khác.

- Nhiệm vụ khác? Chẳng lẽ nguy hiểm lắm sao?

Cao Lô Hoa nhú mày lại.

- Vâng, nhiệm vụ lần này đúng là nguy hiểm.

Tiểu Tam gật gật đầu nói:

- Nhiệm vụ lần này là đi tới đại băng nguyên (giống như đại thảo nguyên) ở vương quốc Băng Tuyết tìm kiếm Băng Sương Cự Long.

- Nhiệm vụ này nguy hiểm vì đại băng nguyên sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Không, không phải. Đại băng nguyên tuy rằng nguy hiểm nhưng không đến nỗi làm em mất mạng được.

Tiểu Tam cười khỏ nói:

- Nhiệm vụ lần này là tìm lại thần khí hùng mạnh của vương quốc Băng Tuyết - Áo choàng của Nữ Thần Băng Tuyết mà trước đó vài ngày Băng Sương Cự Long Furion đã lấy đi. Đây là nhiệm vụ em phải hoàn thành.

Tiểu Tam nói tiếp:

- Đại băng nguyên không phải là mối nguy hiểm lớn nhất, mà nguy hiểm nhất chính là đàm phán với Băng Sương Cự Long Furion để lấy lại thần khí đó. Em không biết long ngữ. Cho nên muốn cùng nói chuyện với cự long lại thành ra một vấn đề. Không thể nói chuyện với cự long thì tiến vào vào lãnh thổ của cự long lập tức sẽ bị xem là kẻ xâm phạm và sẽ phải chịu sự tấn công ác liệt nhất của cự long.

- Đàm phán với Băng Sương Cự Long Furion để lấy lại thần khí?

Cao Lôì Hoa lẩm bẩm nói:

- Sao anh cảm thấy cái tên này nghe quen quen thế nhỉ? Chẳng lẽ đã từng nghe qua ư?

Cao Lôì Hoa mân mê cằm. Không biết vì sao cái tên Furion này lại làm cho Cao Lôì Hoa cảm thấy quen thuộc, nhưng không nhớ ra đã nghe ở đâu.

- Cho nên, em mới nghĩ tới sự giúp đỡ của cha em, nhờ ông tìm giúp em một người biết long ngữ.

Tiểu Tam bắt đầu dĩ nói:

- Nhưng mà người biết long ngữ trên đại lục này lại không có mấy ai. Kỳ thật em cũng chỉ là ôm ngựa chết làm ngựa sống tìm đến gặp cha em mà thôi.

- Tiểu Tam à, cái vụ long ngữ đó anh biết.

Cao Lôì Hoa khẽ nói với Tiểu Tam...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 134

Cự Long Furion Làm Cường Đạo

Vâng! Ủa?

Tiểu Tam kinh ngạc quay sang nhìn Cao Lôi Hoa:

- Cao đại ca vừa nói cái gì? Anh nói lại lần nữa xem!

- Hắc hắc, thì là, anh biết chút xíu long ngữ.

Cao Lôi Hoa cười ha hả nói với Tiểu Tam, nhưng trong lòng thì tự nhủ: “Đừng nói là một chút long ngữ, đây là ngôn ngữ ở quê hương mình, nói trắng ra thì phải là cực kỳ tinh thông!”

- Anh thật sự biết long ngữ sao Cao đại ca!! Anh không có gạt em đó chứ?

Tiểu Tam kích động nhìn Cao Lôi Hoa:

- Em chỉ định hỏi xem anh có biết người nào nói được long ngữ thôi. Ai dè anh biết nói long ngữ!

- Ủ, chỉ biết chút ít thôi, nhưng mà để giao tiếp với long tộc thì không thành vấn đề gì. Anh nhớ là đã từng dùng long ngữ nói chuyện phiếm với một con cự long rồi đó.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, đồng thời nhớ lại lúc mới xuất hiện ở trên thế giới này thì đã gặp cự long màu xanh ở trên hoang đảo kia. Lúc đó Tĩnh Tâm xinh đẹp tới hoang đảo để nhận nuôi bán long nữ Kim Toa Nhi từ cự long này, nhân tiện đưa Cao Lôi Hoa ra khỏi hoang đảo. Do đó mà Cao Lôi Hoa vừa gặp đã thương yêu Tĩnh Tâm rồi. Cao Lôi Hoa cũng nhớ mang máng cái con cự long trên hoang đảo tên Fu.. Fít gì đó thì phải. Cao Lôi Hoa gãi đầu gãi tai.

- Cao đại ca thật vĩ đại! Không thể ngờ rằng là anh lại biết long ngữ! Hơn nữa lại còn đã từng giao tiếp với long tộc nữa chứ! Quá đỉnh!

Tiểu Tam kích động không thôi:

- Bây giờ Cao đại ca trao đổi với con Băng Sương Cự Long Furion để lấy lại thần khí chắc chỉ là chuyện như con muỗi phải không?

- Ủ, chắc là không có vấn đề gì. Chẳng qua là Băng Sương Cự Long Furion lấy cái pháp...

Cao Lôi Hoa thuận miệng nói đến tên con cự long thì mặt lập tức biến

sắc.

- Ủa? Cao đại ca, anh làm sao thế?

Tiểu Tam nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa. Vừa rồi sắc mặt Cao Lô Hoa thay đổi không thoát khỏi được ánh mắt của Tiểu Tam.

- Hắc hắc, không có gì cả. Là do mặt bị co giật một chút thôi.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ mặt mình rồi nhìn Tiểu Tam cười. Trong lòng thì lại thâm đồ mồ hôi lạnh. Mẹ nó, đàm phán với gã Băng Sương Cự Long Furion để lấy lại pháp khí. Cao Lô Hoa rốt cuộc cũng nhớ ra vì sao cái tên này nghe quen thuộc, hơn nữa lại còn có cảm giác quen biết với gã này.

Đây đúng là cái gã cự long đã giao bé Kim Toa Nhi cho hắn ở trên hoang đảo chứ ai. Ôi! Không ngờ Furion hào hoa phong nhã ngày nào lại ‘đạo’ quốc bảo của Băng Sương đế quốc. Đã vậy còn đoạt cả cái áo bào gì đó mà nữ thần lưu lại. Nhưng mà cũng lạ ghê, đường đường là một cự long Furion chém giết không nhân mặt lại lấy cái áo choàng của đàn bà con gái làm gì thế không biết?

Cao Lô Hoa trong lòng thâm kêu khổ, nhưng ngoài miệng thì lại không dám nói với Tiểu Tam là mình quen biết với Furion. Nếu Tiểu Tam mà biết thì có mà cười thúi mũi. Làm sao mình dám thò mặt ra nhìn mọi người chứ?

Tiểu Tam kích động nhìn Cao Lô Hoa nói:

- Không có việc gì là tốt rồi. Em thỉnh cầu đại ca theo em tới đại băng nguyên vài ngày tới được không? Em xin anh đó, em không nói được long ngữ, lúc đó anh sẽ phụ trách việc đàm phán với Băng Sương Cự Long nhé? Nói không chừng là khỏi phải đánh nhau với cự long, cự long cũng là sinh vật có trí tuệ mà! Chúng ta có thể thương lượng với hắn một chút.

- Ủ, cái đó không thành vấn đề. Giúp Tiểu Tam là việc anh nên làm mà! Nhưng mà trước khi đi anh muốn giải quyết nốt vài chuyện đã.

Cao Lô Hoa gật đầu, cái khác thì không nói chứ, chỉ riêng việc mình biết gã Băng Sương Cự Long Furion này thì chuyến đi đại băng nguyên này không tránh được rồi. Tuy nhiên trước khi đi đại băng nguyên thì Cao Lô Hoa cần phải xử lý dứt điểm vài chuyện. Chính là cái tổ chức mà thái tử Quang Minh đế quốc Ifa đứng sau, cái tổ chức này làm Cao Lô Hoa không lúc nào an tâm tới vấn đề an toàn của bọn nhỏ. Không xử đẹp cái tổ chức này, Cao Lô Hoa hoàn toàn không dám rời khỏi bọn nhỏ quá xa. Hắn không dám chắc tổ chức kia sẽ làm ra chuyện gì. Đặc biệt gã thái tử đã từng dùng sự an toàn của bọn nhỏ để uy hiếp hắn trước đó.

- Chết tiệt, tốt nhất đừng động vào những đứa con của ta, nếu không ta sẽ cho người muốn chết cũng không được.

Cao Lô Hoa khẽ rút lên trong lòng.

- Không thành vấn đề! Cao đại ca, trước khi đi tới đại băng nguyên, em còn muốn tới chỗ cha em một thời gian đã!

Tiểu Tam hưng phấn nói:

- Vài ngày sau, em sẽ đến tìm anh nha. Việc này chắc không thành vấn đề rồi!

- Oke, em cho anh thời gian bốn ngày đi.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Sau bốn ngày, anh làm xong chuyện của mình sẽ cùng em đi tới đại bằng nguyên.

- Quyết định như vậy đi!

Tiểu Tam hưng phấn nói:

- Bốn ngày sau em sẽ đến gặp anh Cao Lôi Hoa.

- Ok, xong!

Cao Lôi Hoa đáp. Bốn ngày cũng đủ để cho Cao Lôi Hoa xử đẹp cái tổ chức kia, cho dù không tiêu diệt được thì trong bốn ngày Cao Lôi Hoa cũng cam đoan làm cho tổ chức đó phải trả một cái giá cực đắt. Nếu thời gian cho phép thì Cao Lôi Hoa có thể bớt chút thời gian đến tìm lão viện trưởng Solomond để thỉnh giáo cách chế tạo máy 'Ma pháp tham trắc khí'. Nếu cái máy này xong sớm được ngày nào thì Cao Lôi Hoa có thể an tâm hơn về bọn nhỏ ngày đó.

- Đúng rồi, Cao đại ca đang ở chỗ nào trong Quang Minh đế đô vậy?

Đột nhiên Tiểu Tam nghĩ tới một việc, là cô cũng không biết Cao Lôi Hoa đang ở đâu, bốn ngày sau nếu tìm thì biết tìm hắn ở đâu?

- A, cũng vừa lúc, thời gian không còn sớm nữa.

Cao Lôi Hoa đứng lên bê cái túi đồ vật phẩm cười với Tiểu Tam:

- Không bằng em đến coi nhà anh luôn đi Tiểu Tam. Nói thật là anh cũng không quen thuộc địa hình Quang Minh đế đô, địa chỉ cụ thể nhà anh ở đâu anh cũng không biết rõ nữa. Chi bằng em đi theo anh tới xem luôn.

- Vâng! Tốt quá! Em cũng muốn xem nhà cửa Cao đại ca như thế nào đây!

Tiểu Tam hưng phấn ngồi dậy nhanh chóng xỏ lại giày:

- Đúng rồi, chị dâu có ở nhà không đó Cao đại ca?

- Chị dâu?!

Cao Lôi Hoa hơi khựng lại, rồi cười nói:

- À, Tĩnh Tâm có lẽ đang ở nhà.

- Ồ, nhân dịp này em cũng muốn xem mặt chị dâu. Để em xem coi người phụ nữ như thế nào mới xứng đôi vừa lứa với một nam nhân cường đại như Cao đại ca đây.

Tiểu Tam cười cười liếc xéo sang Cao Lôi Hoa.

- Cái đùa này...

Cao Lôi Hoa mỉm cười:

- Nói cho em biết trước, Tĩnh Tâm không nói được. Đến lúc đó thì em chú ý giùm nha.

- Chị dâu không nói được ư? Chẳng lẽ chị dâu là người câm sao?

Tiểu Tam nhìn Cao Lôi Hoa đầy nghi hoặc. Nàng không thể tin được một con người mạnh mẽ như Cao Lôi Hoa lại cưới một phụ nữ câm về làm vợ.

- A, Tĩnh Tâm cũng không hẳn là bị câm.

Cao Lôi Hoa lại gãi đầu gãi tai. Nói thật hẳn cũng không biết Tĩnh Tâm vì sao lại không nói được câu nào. Nhưng mà hẳn có thể khẳng định rằng Tĩnh Tâm nhất định có thể nói được, chẳng qua vì một lý do nào đó mà không nói lên lời mà thôi. Đương nhiên đây cũng chỉ là trực giác của Cao Lôi Hoa. Hẳn cũng không có cơ sở chắc chắn nào.

- Ô, hóa ra là thế đấy,

Tiểu Tam gật đầu.

- Đi thôi! Đừng để lạc đó nhé.

Cao Lôi Hoa nói với Tiểu Tam rồi đi.

- Cao đại ca kéo em với, chân em tê quá.

Tiểu Tam đưa tay về phía Cao Lôi Hoa.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa cười khỏ, vươn tay dùng sức nhẹ nhàng kéo Tiểu Tam đứng lên.

- Hi hi, đi thôi, em cũng muốn xem mặt chị dâu coi đẹp đến đâu nào, có thể làm cho một người đàn ông như Cao đại ca cam tâm tình nguyện mua đồ dùng sinh hoạt hằng ngày như vậy.

Tiểu Tam nhìn túi đồ trong tay trái Cao Lôi Hoa, từ trong túi Tiểu Tam nhìn thấy một ít đồ vật sinh hoạt hằng ngày.

- Hề hề, Tĩnh Tâm không nói được nên mua mấy thứ này cũng bất tiện. Cho nên anh phải đi mua thôi.

Cao Lôi Hoa nhún vai nói:

- Đi nhanh nào. Thời gian không còn sớm nữa. Về muộn thì mấy cái tàu há mồm ở trong nhà lại kêu gào lên mất.

- Vâng!

Tiểu Tam đáp rồi đi theo sau Cao Lôi Hoa....

- Ta đã về đây.

Cao Lôi Hoa xách một túi đồ cùng Tiểu Tam bước vào trong nhà.

- Ha ha, người anh em Cao Lôi Hoa đã rồi, về đúng lúc thật.

Ra đón đầu tiên dĩ nhiên là Nguyệt Hoa Thiên, hẳn vừa cười vừa đi ra từ phòng khách. Sau đó hẳn liền thấy Tiểu Tam sau lưng Cao Lôi Hoa:

- Ủa? Người anh em Cao Lôi Hoa, anh vừa ra ngoài một chuyến mà lại đem đâu ra một đứa nhỏ về nữa thế?

- À, là một người bạn của em đó. Được dịp tới Quang Minh để đô, em liền dẫn nó đi dạo chơi.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Đúng rồi, anh nói về đúng lúc là sao? Chẳng lẽ có chuyện gì à?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi:

- Chẳng lẽ anh không hiểu bộ phận cấu tạo bình sữa này sao?

- À, đương nhiên không phải, cái bình sữa do chú chế tạo thật là một vật hoàn mỹ. Cấu tạo đơn giản mà diệu dụng vô cùng. Anh nhìn một lần mà đã hiểu rồi!

Bộ dáng Nguyệt Hoa Thiên có phần sốt ruột, hần cười hắc hắc nói:

- Nói chú về kịp là bởi vì anh có thể lên đường về ngay đây.

- Ủa? Về ư? Sao sớm vậy? Không ở lại dùng cơm trưa sao? Dù sao cũng sắp giữa trưa rồi mà.

Cao Lô Hoa hỏi.

- Ôi!

Về mặt của Nguyệt Hoa Thiên có phần cổ quái, hần vỗ vỗ bả vai Cao Lô Hoa nói:

- Tuy rằng thức ăn của chú có sức hấp dẫn trí mạng với anh! Nhưng mà anh đột nhiên cảm thấy phải về nhà trước tối nay ngay! Trì hoãn là không kịp!

- Sao phải về gấp dữ vậy?

Cao Lô Hoa nhìn Nguyệt Hoa Thiên. Nói gì thì Cao Lô Hoa cũng là người Trung Quốc chính gốc. Mà người Trung Quốc từ trước đến nay đều rất hiếu khách (miễn bàn!), khách vội vã về mà chủ nhà không biết chuyện gì thì xấu hổ chết đi được.

- Đúng vậy. Tối nay phải về sớm để xử lý một chuyện rất quan trọng.

Nguyệt Hoa Thiên ghé sát tai Cao Lô Hoa cười hắc hắc nói:

- Tối nay anh phải về nói rõ ràng với cha. Chỗ nhà anh ở có hơi đặc biệt một chút, nếu tối không về kịp thì không tốt cho lắm. Cho nên anh phải về ngay, sau đó sẽ nói chuyện đề ông chuẩn bị lễ cưới cho chú với Tĩnh Tâm. Phải biết là hai người các người ‘gạo đã nấu thành cơm’ rồi, nếu không sớm tổ chức lễ cưới thì người thiên hạ có mà cười thúi mũi.

- A...

Cao Lô Hoa cười khỏ, gạo nấu thành cơm. Chính mình cũng muốn cùng với Tĩnh Tâm ‘gạo nấu thành cơm’ lắm chứ (Nhưng mà mới có tí ‘gạo’, chưa đủ nấu ‘cơm’ he he). Tuy nhiên Cao Lô Hoa vẫn là cười khỏ mà nói:

- Được rồi, mọi việc nhờ anh vậy. Nhưng mà, Tĩnh Tâm đã đồng ý làm đám cưới chưa?

- Hắc hắc! Đó là điều tất nhiên.

Nguyệt Hoa Thiên đắc ý nói:

- Vừa rồi anh có nói với Tĩnh Tâm, nói chú muốn làm lễ cưới với nó. Hơn nữa còn giãi bày tâm tình muốn làm lễ cưới của chú. Tĩnh Tâm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng đồng ý rồi!

- Wao!!

Cao Lô Hoa há hốc mồm, cũng không biết Nguyệt Hoa Thiên nói đến chuyện tốt đẹp gì! Cái gì mà kêu mình rất muốn làm đám cưới cơ chứ?

- Tốt, cứ quyết định như vậy đi!

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vỗ vai Cao Lôi Hoa nói:

- Ngày này tháng sau anh sẽ đến lần nữa, đồng thời sẽ đem tiền kiếm được từ bình sữa này đến cho chú. Đồng thời nói cho chú biết cha anh muốn chú chuẩn bị hôn lễ với Tĩnh Tâm như thế nào! Còn nữa, anh đem cái ‘bình sữa’ này của chú đi luôn.

Nguyệt Hoa Thiên giơ giơ bình sữa trên tay:

- Cái bình sữa coi như hàng mẫu, chú không ngại chứ?

- Không, không sao cả.

Cao Lôi Hoa cười khỏ nói, sau đó nhìn vào phía trong phòng:

- Bọn nhỏ đâu? Sao lại không thấy một đứa nhỉ?

- À, bọn nhóc đang ở trên lầu, chúng đang rất ồn.

Vẻ mặt của Nguyệt Hoa Thiên có phần cổ quái nói:

- Đúng rồi, Cao Lôi Hoa này, nói trước cho chú biết, lương tâm của anh bắt buộc anh nhất định phải nói ra vụ này. Chú chuẩn bị một chút thuốc cấp cứu đi là vừa. Có thể qua buổi cơm trưa này chú cần dùng đấy!

- Tại sao?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Nguyệt Hoa Thiên.

- À, chuyện này không có thời gian giải thích với chú!

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vỗ Cao Lôi Hoa, ra vẻ bi thương nói:

- Chú vào xem là biết chuyện gì thôi. Kỳ thật thì anh cũng là người có lỗi, là anh đem chuyện hôn lễ giữa chú với Tĩnh Tâm nói cho nó nghe, kết quả là Tĩnh Tâm hình như rất vui vẻ, cho nên nó định tự mình đi làm một số thứ, chẳng qua đối với chúng ta thì mấy chuyện đó thật là khủng khiếp...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 135

Cùng Nấu Ăn Với Tỉnh Tâm

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vai ra vẻ thông cảm với Cao Lô Hoa, đối với việc bản thân mình không cần thận làm cho Tỉnh Tâm vui mừng quá. Nguyệt Hoa Thiên cũng bày tỏ sự đồng cảm sâu sắc nhất. Nhưng đồng cảm không có nghĩa là đồng cam cộng khổ! Tuy rằng đồng tình với Cao Lô Hoa nhưng Nguyệt Hoa Thiên cũng không có dám lưu lại cùng với Cao Lô Hoa và người nhà ‘hưởng thụ’ cái cực hình này đâu.

- Chúc chú trưa nay gặp nhiều may mắn, người anh em Cao Lô Hoa! Chúng ta chia tay ở đây thôi, khởi tiền, hẹn gặp lại! À, đương nhiên, nếu lần sau còn có cơ hội gặp lại thì tính tiếp.

Nguyệt Hoa Thiên vỗ nhẹ lên vai Cao Lô Hoa rồi phi từ trong nhà ra ngoài, chạy trời chết như Tào Tháo đuổi.

Thấy Nguyệt Hoa Thiên chạy như vậy mà Cao Lô Hoa cứ dần thối mặt ra, hẳn thật sự không nghĩ ra rốt cuộc có chuyện gì có thể làm cho gã anh vợ tương lai tham ăn này bỏ qua cả cơm trưa để chạy trốn? Suy cho cùng thì Tỉnh Tâm làm cái gì mà khiến Nguyệt Hoa Thiên biến thành cái bộ dạng sợ hãi này vậy?

- Cao đại ca, trong nhà anh đã xảy ra chuyện gì sao? Cái chú vừa rồi dường như trốn rất nhanh đó.

Tiểu Tam nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- Anh cũng đâu biết gì hơn, chúng ta cứ vào xem rồi chắc sẽ rõ cả thôi.

Cao Lô Hoa lắc lắc đầu, ý bảo mình cũng không biết, sau đó Cao Lô Hoa lén thò nửa đầu liếc vào trong. Từ ngoài cửa nhìn vào sân trong, Cao Lô Hoa cũng không có phát hiện ra cái gì, trong sân không có lấy một bóng người.

- À, không có ai hết, chúng ta cứ lặng lẽ mà vào thôi!

Cao Lô Hoa quay đầu lại nói nhỏ với Tiểu Tam, sau đó bước nhẹ nhàng như kẻ trộm đi vào trong sân, dè dặt vừa đi vừa nấp. Trong đại sảnh không có ai hết, phòng ăn cũng không có, phòng khách cũng không phát hiện mục tiêu nào.

Quái? Tỉnh Tâm với mọi người đâu hết rồi? Cao Lô Hoa dẫn theo Tiểu

Tam đi tới phòng ăn nhưng lại không thấy bóng dáng một ai. Không chỉ Tĩnh Tâm mà ngay cả bọn nhỏ cũng không thấy. Kỳ thật, đã xảy ra chuyện gì à? Cao Lôì Hoa nghi hoặc nghĩ.

- Bây giờ chỉ còn đúng một chỗ cuối cùng!

Cao Lôì Hoa nhớ tới một gian phòng quý trong nhà. Nhưng về cơ bản gian phòng này Tĩnh Tâm sẽ không tới. Đồng thời cũng là chỗ mà Cao Lôì Hoa và bọn nhỏ không muốn cho Tĩnh Tâm tới nhất - phòng bếp.

- Tĩnh Tâm chắc không ở đó chứ.

Cao Lôì Hoa nuốt một ngụm nước bọt, sau đó nói với Tiểu Tam ở bên cạnh:

- Tiểu Tam, em tạm đứng yên ở đây nhé, đừng đi đâu cả, để anh đi vào xem sao.

- Vâng!

Tiểu Tam đáp rồi núp vào phía sau cửa.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu với Tiểu Tam. Sau đó rón ra rón rén, không gây ra tiếng động nào đi tới phòng bếp.

Ở cửa phòng bếp, Cao Lôì Hoa cẩn thận mở hé một khe nhỏ, nhắm một con mắt lại nhìn vào bên trong phòng.

Trong phòng bếp, Cao Lôì Hoa nhìn thấy một dáng người có mái tóc xanh lam dài quen thuộc đang vội vội vàng vàng. Bàn tay trắng nõn của nàng sử dụng dao bếp rất ngượng ngùng. Ôi, nhìn thế nào cũng thấy nàng như đang cầm kiếm chứ không phải cầm dao.

Ừ ừ! Cao Lôì Hoa đau khổ nuốt thêm ngụm nước miếng, hần nhớ lại khi mới tới nhà Tĩnh Tâm, tự tay Tĩnh Tâm đã làm cho mỗi người một miếng thịt nướng. Sau đó, mọi người đều đực cả mặt ra khi nhìn những cục than trên bàn ăn.

Sau đó, cả đêm Saga lén lút đem mấy khối thịt nướng đó ném cho mấy con chó nhà giàu nuôi trong thành. Kết quả là mấy con chó uy mãnh đó sau khi ‘xực’ thịt nướng của Tĩnh Tâm thì rên rỉ ư ử đặng đặng suốt hai tuần trời. Sau hai tuần thì đều gầy trơ xương. Cho nên hiện giờ ai mà cầm vật gì màu đen đến cho chúng thì bọn nó tuyệt đối không chút do dự xin ngay miếng thịt thơm ngon trên đùi người đó....

Ừ ừ! Cao Lôì Hoa cảm thấy miệng mình đắng ngắt.

Bây giờ Cao Lôì Hoa đã hiểu vì sao Nguyệt Hoa Thiên lại vội vàng chạy trốn như vậy rồi. Nguyệt Hoa Thiên là anh của Tĩnh Tâm, tất nhiên đã từng ‘thương thức’ tay nghề của nàng rồi. Cho nên khi Nguyệt Hoa Thiên nhìn thấy Tĩnh Tâm tự mình đi vào bếp thì lập tức bỏ của chạy lấy người ngay.

Lúc này Cao Lôì Hoa cũng hiểu là tại sao Nguyệt Hoa Thiên lại kêu mình đi mua thuốc giải độc. Tuy rằng không biết thuốc giải độc đó có hiệu quả gì không nhưng có lẽ cũng có chút công dụng nào đó.

Nghĩ đến đây, Cao Lôì Hoa lại ngắm nhìn thân hình xinh đẹp của Tĩnh

tâm trong bếp. Đồng thời thâm nghĩ, không biết cái thân thể bậc tám thân cấp này có trụ qua nổi bữa cơm trưa này không đây!

Nhìn tư thế Tĩnh Tâm thái rau mà cứ như chém người, Cao Lôi Hoa tự hỏi xem có nên thừa dịp Tĩnh Tâm đang nấu cơm mà ra quán mua thuốc sau đó phát trước cho mọi người thêm an toàn.

.....

Cao Lôi Hoa lặng lẽ chuồn khỏi cửa phòng bếp, rồi quay lại đại sảnh tìm Tiểu Tam.

- Tiểu Tam, làm sao thế, đang ngủ à?

Cao Lôi Hoa vỗ nhẹ lên người Tiểu Tam, mới có chốc lát mà không ngờ Tiểu Tam đã ngồi ở đó ngủ rồi.

- Ủa?! A, là em dạo này mệt quá.

Tiểu Tam mỉm cười rồi dụi dụi mắt.

- Hắc hắc, em đi theo anh. Anh dẫn em đến chỗ mấy đứa nhỏ trước đã.

Cao Lôi Hoa dẫn Tiểu Tam đi lên lầu.

Tới phòng mình, Cao Lôi Hoa thấy mấy đứa nhỏ đang ngồi xôm bàn luận về vấn đề gì đó. Bên cạnh mấy đứa nhỏ là Vong Linh đại trưởng lão với thái độ dửng dưng, lấy thân phận vong linh pháp sư của lão mà nói thì cho dù đồ ăn có khó ăn hơn nữa thì đối với lão cũng không có vấn đề gì. Nhưng còn Tra Lý ở bên cạnh thì mặt đang trắng bệch ra.

- Mấy đứa nhóc này sao lại chạy hết vào phòng ta vậy?

Cao Lôi Hoa dẫn theo Tiểu Tam cười cười đi vào trong phòng.

- Ba, rốt cuộc thì ba đã về!

Nguyệt Sư sau khi thấy Cao Lôi Hoa thì hưng phấn kêu lên:

- Ba, chắc ba đã thấy mẹ đang ở phòng bếp rồi chứ!

- Cái đó, khụ khụ!

Cao Lôi Hoa vỗ nhẹ Nguyệt Sư nói:

- Ta cũng vừa mới nhìn thấy.

- Vậy ba nghĩ biện pháp gì đi chứ.

Nguyệt Sư nói.

- À, để ba xuống dưới xem sao.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Giờ ta sẽ phải xuống dưới một chuyến, cố gắng trợ giúp Tĩnh Tâm nấu ăn. Nếu cố gắng có lẽ không đến nổi ăn không được.

- Ba à, cô lên!

Ánh mắt của Saga tràn đầy hy vọng.

- Đúng rồi, Nguyệt Nhị. Có nhận ra ai đây không?

Trước khi đi xuống lầu, Cao Lôi Hoa kéo Tiểu Tam đang đứng sau ra nói với Nguyệt Nhị.

Nguyệt Nhị cẩn thận nhìn Tiểu Tam rồi bật cười khúc khích, tuy rằng bộ dạng lúc này của Tiểu Tam đều được phủ kín mít. Nhưng Nguyệt Nhị chỉ

cần nhìn kỹ ánh mắt Tiểu Tam là nhận ra nàng ngay:

- Đây không phải là Tiểu Tam đã gặp trong Vong Linh cốc sao? Sao lại có thời gian đến đây chơi vậy?

- Hì hì, không ngờ Nguyệt Nhị mới gặp ta một lần mà nhớ rõ ghê.

Tiểu Tam cười ha hả.

- A, Nguyệt Nhị còn nhớ Tiểu Tam là tốt rồi.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Vậy Nguyệt Nhị chú ý Tiểu Tam một chút nhé, giờ ba phải xuống bếp đã.

- Yên tâm, cứ để con lo.

Nguyệt Nhị đáp lời Cao Lô Hoa.

- Ủ. Vậy là tốt rồi, chuyện tiếp theo giao cho con đó.

Cao Lô Hoa cười cười, sau đó xoay người đi xuống phòng bếp.

.....

Trong phòng bếp, Tĩnh Tâm hơi nhú mày. Kỳ thật nàng cũng không biết tại sao mình lại nhiệt huyết dâng trào tới mức muốn tự tay nấu ăn nữa, chẳng qua chỉ cảm thấy vui vẻ rồi bỗng nhiên muốn làm đồ ăn, thế là vào bếp thôi. Một khi đã thích thì đừng hỏi tại sao!

Nhưng mà lúc bắt đầu thái thịt, Tĩnh Tâm cảm thấy mình không thể sử dụng tốt dao làm bếp. Cắt được một lúc, Tĩnh Tâm đã cảm thấy không kiên nhẫn, xoay kiểu gì cái dao này cầm cũng ngượng tay.

Vì thế, Tĩnh Tâm liền lấy thanh đoản kiếm của mình ra. Kiếm của Tĩnh Tâm sử dụng chính là đoản kiếm, bởi kiếm kỹ của nàng thiên về nhẹ nhàng, linh hoạt. Phải nói thực rằng, nàng như là một họa kiếm sĩ hoặc là thích khách. Cầm kiếm trong tay Tĩnh Tâm cười hài lòng, sau vài đường kiếm, miếng thịt được ‘chém’ thành mấy miếng gọn gàng. Trên mặt Tĩnh Tâm hiện lên vẻ vừa lòng.

Lúc này, Cao Lô Hoa tiến vào phòng bếp, vừa lúc nhìn thấy Tĩnh Tâm dùng đoản kiếm ‘thái’ thịt nên cảm thấy lạnh cả người. Cao Lô Hoa khẽ gọi:

- Tĩnh Tâm.

- Ừm!

Tĩnh Tâm quay đầu lại thì nhìn thấy Cao Lô Hoa đang đứng ngoài cửa.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng đi tới phía sau Tĩnh Tâm:

- Xắt thịt không nhất thiết phải làm như vậy đâu.

- Ừm?

Đôi mắt màu xanh của Tĩnh Tâm tràn đầy nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- À, trước hết em buông thanh kiếm trong tay ra, thứ này đâu phải dùng để xắt thịt.

Cao Lô Hoa cười cười. Cầm lấy bàn tay nhỏ của Tĩnh Tâm, gỡ thanh kiếm để sang một bên.

- Xắt thịt là phải dùng con dao này.

Cao Lôì Hoa lấy con dao chuyên dùng xắt thịt từ trên giá đựng xuống.

- Lại đây Tĩnh Tâm, đứng ở trước anh, anh dạy cho em cách dùng.

- Ừm.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, ngoan ngoãn đứng trước người Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa đem đồng vật phẩm mà mình mua cất vào trong bếp. Sau đó lấy thêm một miếng thịt nạc nữa ra.

- Lại đây Tĩnh Tâm, trước tiên là em tập cầm chuôi dao này cho tốt đã.

Cao Lôì Hoa đưa con dao xắt thịt cho Tĩnh Tâm.

- Ừm.

Tĩnh Tâm khẽ gật. Nhận con dao từ tay Cao Lôì Hoa. Nhưng mà sau khi cầm dao lại theo tập quán chuyển sang tư thế cầm kiếm.

- A. Tĩnh Tâm, dao này phải cầm thế này nè.

Hai tay Cao Lôì Hoa vòng ra phía trước Tĩnh Tâm, tạo thành tư thế hai người ôm nhau. Đồng thời Cao Lôì Hoa nắm lấy đôi tay của Tĩnh Tâm điều chỉnh các ngón tay đang nắm chuôi dao của Tĩnh Tâm.

- Cầm dao, phải cầm thế này nè.

Cao Lôì Hoa thử thi bên tai Tĩnh Tâm:

- Cứ thoải mái đi, anh dạy cho em tư thế cầm dao nhé.

Bị Cao Lôì Hoa ôm từ phía sau, thân hình Tĩnh Tâm khẽ run lên, đồng thời hai má hây hây đỏ lên. Nhưng nàng cũng không ngăn cản động tác của Cao Lôì Hoa, để mặc bàn tay của hấn cầm lấy tay của mình...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 136

Hội Đấu Giá

Khi xắt thịt, em phải xắt theo các đường thớ gân của miếng thịt, như vậy mới có thể xắt miếng thịt thành hình dáng như mình muốn.

Cao Lôì Hoa đứng đằng sau vừa dịu dàng cầm bàn tay phải nhỏ bé của Tĩnh Tâm vừa dạy cho nàng cách xắt thịt cho đúng.

Gương mặt Tĩnh Tâm rất chăm chú, nhưng trong lòng lại như nở hoa. Chính nàng cũng không biết từ lúc nào mình lại có thói quen thích được gần gũi với Cao Lôì Hoa. Đối với nàng mà nói thì Cao Lôì Hoa quả thật là một người đàn ông kỳ diệu. Không như Luke, Ngô Thiên lẫn Ifa, cả ba người đều không mang lại cho nàng loại cảm giác này. Ở trong vòng tay của Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm cảm thấy mình có thể buông xuôi tất cả, vô cùng bình yên. Loại cảm giác này thật sự khiến cho Tĩnh Tâm rất thoải mái.

Nghĩ vậy, ánh mắt Tĩnh Tâm khẽ liếc nhìn bàn tay của Cao Lôì Hoa đang nắm lấy tay mình. Tĩnh Tâm chưa từng gặp ai có làn da màu vàng như Cao Lôì Hoa cả. Da vàng, mắt đen, đó là sự khác biệt lớn nhất của Cao Lôì Hoa với những người trên thế giới này. Ở đây, chủng tộc nào cũng có, nhưng tuyệt đối không có chủng tộc nào mà da vàng, tóc đen, mắt đen. Tuy con cả Saga cũng có tóc đen, mắt đen nhưng mà da của nó lại là màu trắng.

- Được rồi, em thử làm xem Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa dịu dàng nói bên tai Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm cảm thấy vành tai nóng bừng, Cao Lôì Hoa nói phả ra hơi nóng vào lỗ tai nàng, khiến nó đỏ bừng

Rất nhanh, thời gian dạy Tĩnh Tâm nấu ăn cũng đã trôi qua.

Giữa trưa, bọn nhỏ nóng lòng không nhịn được bước xuống.

- Bích Lệ Ti à, cô chuẩn bị ma pháp trị liệu đi.

Trước khi xuống lầu, Saga căn dặn thánh nữ Bích Lệ Ti.

Bọn nhỏ đều ôm cái tư tưởng ‘tướng sĩ một đi không trở lại’ đi xuống lầu, tuy rằng Cao Lôì Hoa nói đích thân mình sẽ xuống bếp giúp Tĩnh Tâm nấu ăn, nhưng kỹ thuật nấu ăn của Tĩnh Tâm thật sự là ‘vãi hàng’ nên vẫn làm cho mấy đứa không yên tâm.

Nhưng sau khi xuống dưới, chứng kiến một bàn thức ăn có thể làm cho

người ta thềm nhỏ dãi. Mấy đứa Saga cứ ngậy người ra.

- Không thể nào, trông ngon quá đi!

Nguyệt Sư sững sờ nhìn bữa cơm trưa phong phú trước mặt.

- Tất cả đều tốt đẹp, chúc bữa trưa ngon miệng nào mấy đứa.

Cao Lôi Hoa cười khẽ một tiếng:

- Chuẩn bị ăn nào, ăn xong rồi chiều mấy đứa còn đi đến học viện đấy.

- Vâng.

Đầu bọn nhỏ cứng đờ gật xuống, sau đó lục đục vào chỗ ngồi.

Tiếp đó, trước ánh mắt chờ mong của Tĩnh Tâm với Cao Lôi Hoa. Mấy đứa nhỏ Saga cùng với Tra Lý, Bích Lệ Ti, Tiểu Tam, Vong Linh Đại trưởng lão thử gấp thức ăn trên bàn.

Ngay sau đó, trên mặt ai nấy cũng đều lộ ra vẻ mặt thỏa mãn vì được ‘ăn ngon’.

Nhìn bọn nhỏ ăn cật lực, Tĩnh Tâm cảm thấy mát lòng mát dạ, liên tục liếc mắt nhìn Cao Lôi Hoa ở bên cạnh.

Lúc này Cao Lôi Hoa tựa như một người cha đích thực, liên tục gấp thức ăn ngon nhất cho vào bát của mấy đứa nhỏ.

Cuộc sống sau này cứ như vậy thì thật là tốt. Ý nghĩ này đột nhiên xuất hiện trong đầu Tĩnh Tâm, sau đó nàng mỉm cười.

- Này, còn nóng hổi này, trứng gà dành cho em đó.

Cao Lôi Hoa gấp toàn bộ trứng gà cho vào trong bát của Tĩnh Tâm.

- Vâng.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu. Rồi gấp một quả trứng gà lên cắn một miếng. Ngày hôm nay là một trong những ngày vui vẻ nhất của Tĩnh Tâm. Hóa ra nhìn người khác thưởng thức món ăn do chính tay mình làm lại có cảm giác vui vẻ như vậy.

- Đúng rồi, ba ơi.

Đang ăn, đột nhiên Nguyệt Sư ngẩng đầu lên nói với Cao Lôi Hoa:

- Con có chuyện muốn nói với ba.

- Chuyện gì vậy?

Cao Lôi Hoa buông đôi đũa trên tay xuống nhìn Nguyệt Sư cười.

- Là như này, ba à. Tối nay ở đế đô có tổ chức một hội đấu giá đặc biệt, ba có thể dẫn bọn con đi tham gia được không ạ?

Nguyệt Sư nhìn Cao Lôi Hoa đầy chờ mong:

- Đây là hội đấu giá mới được tổ chức ở đế đô!

Không chỉ Nguyệt Sư mà vẻ mặt cả Saga lẫn Nguyệt Nhị đều mong chờ Cao Lôi Hoa.

- Ồ! Hội đấu giá à? Các con đều muốn đi sao?

Cao Lôi Hoa cười hỏi.

- Vâng~!

Ba đứa nhỏ gật đầu nói.

- Hôm nay trong học viện có rất nhiều phụ huynh đều nói muốn đến hội đấu giá này xem một chút, không biết chừng có thể gặp được thứ mình ưng ý.

Nguyệt Nhị nhìn Cao Lôì Hoa đầy vẻ mong đợi:

- Hơn nữa cuộc đấu giá đặc biệt này rất là hoành tráng và lợi hại. Chỉ cần ba cho một cái giá hợp lý thì ngay cả miếng vảy cự long họ cũng mang đến cho ba! Bọn con cũng rất muốn đi một lần cho mở mang kiến thức!

- Đi cho biết? Chẳng lẽ bọn con chưa được đi bao giờ sao?

Cao Lôì Hoa cười hỏi.

- Vâng, từ trước đến giờ bọn con đã được đi đâu.

Nguyệt Nhị khẽ nói, Tĩnh Tâm chưa từng dẫn bọn nó đi xem hội đấu giá nào. Bọn nó chỉ nghe mấy đứa học sinh trong viện thường bàn tán thảo luận về cái sự kiện một năm tổ chức một lần này, nhưng mà từ nhỏ đến lớn bọn nó chưa từng được đi coi. Thật ra bọn nó cũng không có kêu Tĩnh Tâm dẫn đi. Bởi vì Tĩnh Tâm không thể nói được nên lúc mua vé vào cổng rất khó khăn. Mấy đứa nhỏ rất biết ý, tuy rằng rất muốn đi nhưng chúng cũng không muốn nói với Tĩnh Tâm. Từ nhỏ, mấy đứa Saga đã không có cha. Nhưng chính điều đó lại làm cho tư duy mấy đứa lại vượt trội hơn, thành thực hơn so với bọn nhỏ cùng lứa.

- Được rồi!

Cao Lôì Hoa gật đầu cười, hẳn đã đoán ra nguyên nhân bọn nhỏ không kêu Tĩnh Tâm dẫn đi do đó hẳn vui mừng ngắm nhìn mấy đứa. Những đứa trẻ như vậy thật ngoan. Cao Lôì Hoa vỗ về Nguyệt Nhị nói:

- Mấy cái như hội đấu giá này cũng là một cơ hội tốt để mở mang kiến thức, có thể cho mấy con vui vẻ một chút cũng được. Yên tâm đi, buổi đấu giá tối nay ba sẽ đứng ra ‘thâu’, để chiều ba đi xem coi có mua được vé vào cổng hay không.

- Cảm ơn ba nhiều!

Nguyệt Nhị vui vẻ nhào vào lòng Cao Lôì Hoa, tặng cho hắn một cái thơm thật kêu:

- Ba à, buổi tối bọn con về, ba phải dẫn bọn con đi đó?

- Rồi.

Cao Lôì Hoa xoa đầu Nguyệt Nhị rồi cười nói:

- Yên tâm đi, ba đã gạt bọn con bao giờ chưa? Tối nay trước khi các con trở về, ba nhất định sẽ lo liệu xong tất cả mọi việc.

- Vâng!

Mấy đứa nhỏ vui vẻ gật đầu, từ nhỏ đến lớn bọn chúng đã rất hâm mộ mấy đứa nhỏ được ba mẹ dẫn vào phòng đấu giá. Bây giờ, bọn chúng cũng có thể được bước vào phòng đấu giá này rồi.

Cao Lôì Hoa cười tủm tỉm nhìn mấy đứa nhỏ, sau đó nhìn sang Bích Lệ Ti nói:

- À, đúng rồi Bích Lệ Ti, nếu chiều nay rồi thì đi cùng bọn Saga đến học viện luôn đi. Tuy rằng ta ‘bất cóc’ người. Nhưng để người ở trong nhà lâu quá cũng không phải là biện pháp hay.

- Ủ.

Thánh nữ Bích Lệ Ti nhẹ nhàng gật đầu, kỳ thật ở với Cao Lôì Hoa thì tốt hơn nhiều ở Quang Minh thần điện. Bởi vì ở trong nhà Cao Lôì Hoa có một loại cảm giác ấm áp mà thần điện không có. Loại cảm giác này lúc nàng ở Quang Minh thần điện hoàn toàn không có khả năng có. Ở trong Quang Minh thần điện nàng là thánh nữ cao cao tại thượng, trong giáo hội thì nàng là người đại diện cho Quang Minh thần. Cho nên ai cũng coi nàng như Quang Minh thần hết.

- Được rồi, chuyện đấu giá ta đã đáp ứng. Mọi người tiếp tục ăn cơm đi. Đừng lãng phí công sức vất vả của Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy mấy đứa nhỏ vui vẻ nên cười hạnh phúc, sau đó gấp một miếng thịt cho vào bát Bích Lệ Ti:

- Bích Lệ Ti phải ăn nhiều một chút đó, đừng để một tháng sau trở về Quang Minh thần điện mà lại gầy đi, lúc đó người ta lại bảo người ở nhà ta bị ta ngược đãi đó.

- Xì!

Bích Lệ Ti nhẹ nhàng bật cười, đúng vậy, ở nhà Cao Lôì Hoa chính là cảm giác này. Khi ở trong này, không ai quá để ý đến thân phận là thánh nữ của nàng. Cái cảm giác này thật tốt, tốt lắm...

Đang lúc cả nhà Cao Lôì Hoa ăn uống vui vẻ. Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng đập cửa yếu ớt. Nếu không phải Cao Lôì Hoa thánh tai thì chưa chắc đã nghe được tiếng gõ cửa này.

- Hình như có người gõ cửa.

Cao Lôì Hoa nhìn về phía cửa rồi nói.

- Để ta đi xem.

Tra Lý ngồi gần cửa nhất nên đứng dậy, sau đó chạy ra mở cửa:

- Ai vậy?

Tra Lý vừa mở cửa ra liền hỏi.

- Xin hỏi, đây có phải là nơi ở của tiên sinh Cao Lôì Hoa không?

Ngoài cửa truyền vào một giọng nữ yếu ớt.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, có người tìm anh kìa, là con gái đó.

Tra Lý ngoái đầu về sau kêu Cao Lôì Hoa, hắn vừa dứt lời lập tức đôi mắt xanh lam của Tĩnh Tâm như khẩu 46 soi thẳng vào người Cao Lôì Hoa.

- Sặc, người ăn nói kiểu gì vậy Tra Lý.

Cao Lôì Hoa mắng Tra Lý một câu, sau đó đi ra cửa.

Lúc này, một cô bé mặc áo tề tực màu trắng đứng ở cửa, đầy vẻ sợ hãi nhìn cây cột sắt Tra Lý. Xem ra hình dáng của Tra Lý dọa cô bé sợ rồi.

- Đây, tên chết tiệt nhà người lại dọa cô bé rồi.

Cao Lôì Hoa vồ vồ Tra Lý cười cười:

- Đốì với bé gái thì mặt người phải mỉm cười, như vậy mới không dọa cô bé sợ.

Cao Lôì Hoa nói xong, xoay đầu mỉm cười nói với cô bé:

- Bé gái à, bé tìm chú có việc gì à?

Nhưng mà sau khi cô bé thấy được Cao Lôì Hoa thì khuôn mặt trở nên trắng bệch. Đốì môi hồng tím tái lại. Trông thần sắc cô bé lúc này giống như là Cao Lôì Hoa đang làm chuyện cảm thú gì với nó vậy.

- Ha ha ha ha! Ha ha ha!

Tra Lý cười như điên lên, thật là thú vị. Cao Lôì Hoa vừa mới dạy mình làm thế nào mới không dọa cô bé sợ, giờ hấn mới chỉ cười thôi, vậy mà trông cô bé đã thành bộ dáng gì kia:

- Người anh em Cao Lôì Hoa à, hình như người đang làm cô bé sợ đó!

Cao Lôì Hoa cảm thấy ngượng ngùng không để đâu cho hết, hấn vừa vuốt cằm vừa nghĩ, chẳng lẽ mình kinh khủng vậy sao? Kỳ quái thật, sao cô bé này nhìn mặt mình xong thì lại run như cây sậy vậy?

Cả người cô bé run rẩy nhìn người đàn ông tóc bạc trước mặt. Đúng vậy, chính là người đàn ông tóc bạc này! Cô bé cất tiếng nói run rẩy:

- Xin hỏi, ngài có phải là... là... tiên...tiên sinh Cao... Cao Lôì Hoa không ạ?

- Ồ. Đúng là ta.

Thấy cô bé run rẩy, Cao Lôì Hoa cảm thấy buồn bực, chẳng lẽ mị lực của mình chưa đủ sao? Nếu không sao cô bé này nhìn thấy mình lại sợ như vậy?

- Cô bé tên gì? Tìm ta có việc gì không?

Cao Lôì Hoa cố gắng mỉm cười.

- Cái đó, cái đó. Cháu, cháu...gọi là Tiểu, Tiểu Bích... Bích Ti... Ti Sâm. Cô bé run rẩy đáp.....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 137

Là Âm Mưu Hay Lời Nhắc Nhở?

Tìm chú có việc gì nào?

Cao Lô Hoa nhú mày nhìn cô bé mặc áo bào tể tự màu trắng. Đây là loại áo bào tể tự của Quang Minh thần điện. Đối với bọn thần côn của Quang Minh thần điện, từ đáy lòng Cao Lô Hoa lại sinh ra cảm giác bài xích.

Thanh âm cô bé vẫn hơi run rẩy:

- Cháu là Tiểu Bích, thị nữ của thánh nữ Bích Lệ Ti, cháu là người của Quang Minh thần điện.

- Chú biết cháu là người của Quang Minh thần điện.

Cao Lô Hoa nhú mày nói:

- Chú hỏi là hỏi cháu đến đây làm gì?

- Cháu, cháu đến là đưa tiền chuộc.

Cô bé run run lấy một túi thủy tinh tề từ trong lòng đưa cho Cao Lô Hoa:

- Giáo hoàng điện hạ nói trong cái túi này là một ngàn kim tệ. Đây là số tiền chuộc thánh nữ điện hạ theo yêu cầu, một ngày một ngàn kim tệ, mặt khác, giáo hoàng điện hạ còn hỏi, còn hỏi chú.....

- A, hóa ra là tới đưa tiền chuộc, không nói thì ta cũng quên mất tiêu rồi.

Cao Lô Hoa tùy tiện cầm lấy túi thủy tinh tề, sau đó hỏi:

- Thế giáo hoàng của cháu nói gì nào?

- Giáo hoàng điện hạ hỏi ngài Cao Lô Hoa có thể sớm thả thánh nữ điện hạ về Quang Minh thần điện hay không. Buổi tối hàng ngày, Quang Minh thần điện đều cần thánh nữ có mặt để cầu nguyện. Giáo hoàng nói số tiền chuộc ngài muốn một ngày là một ngàn kim tệ, tổng cộng một tháng là ba mươi ngàn kim tệ, giáo hoàng điện hạ nói ông ấy có thể đưa một lần gấp đôi là sáu mươi ngàn kim tệ để chuộc ngay.

Cô bé nhỏ giọng nói.

- Hừ, sáu mươi ngàn kim tệ đã muốn chuộc thánh nữ của Quang Minh thần điện, hần ăn gì mà khôn thế.

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng nói:

- Cháu về nói với giáo hoàng, thánh nữ ở đây là chú muốn cảnh cáo hần. Cao Lô Hoa này đã nói một tháng sau mới thả người thì một tháng sau sẽ

thả, nhiều lời vô ích. Đây là cái giá phải trả cho việc hấn động vào con gái của ta. Còn nữa, nói với hấn là đừng tiếp tục suy xiên nghĩ vẹo gì hết, bằng không đừng trách ta vô tình!

Cô bé khiếp đảm nhìn bộ dạng Cao Lôi Hoa. Hiện giờ trên người Cao Lôi Hoa tỏa ra khí tức lờ mờ. Tuy rằng rất yếu nhưng một cô bé yếu ớt như nàng có thể chịu đựng nổi.

Lúc này, Tĩnh Tâm nhìn thấy Cao Lôi Hoa nói chuyện với một bé gái thì cười cười (hết ghen). Đồng thời, ở bên cạnh Tĩnh Tâm, Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti cũng nhìn thấy bé gái mặc áo bào trắng đang ngoài cửa. Bích Ti Sâm là thị nữ của Bích Lệ Ti, nên tất nhiên nàng nhận ra cô bé này. Tuy nhiên nàng nhớ tới việc Cao Lôi Hoa đã từng nói không cho nàng tiếp xúc chuyện với người của Quang Minh thần điện, nên sắc mặt nàng dần dần ảm đạm.

Tĩnh Tâm sau khi biết đó chỉ là một bé gái thì không để ý nữa, do đó chuyển ánh mắt về phía bàn cơm. Vừa vặn lúc đó thấy được sắc mặt ảm đạm của Bích Lệ Ti. Tĩnh Tâm nghi hoặc, không biết là cô bé này với Bích Lệ Ti thì có quan hệ gì chứ? Ngay sau đó Tĩnh Tâm mới nhớ là Cao Lôi Hoa đã từng nói không cho Bích Lệ Ti đã tiếp xúc với người của Quang Minh thần điện.

Nghĩ vậy, Tĩnh Tâm mỉm cười, nàng đứng dậy, rồi cầm lấy tay Bích Lệ Ti.

- Tiểu thư Tĩnh Tâm?

Bích Lệ Ti ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Tâm đầy nghi hoặc.

Tĩnh Tâm khẽ cười với Bích Lệ Ti. Sau đó kéo nàng đi tới chỗ Cao Lôi Hoa.

- Tiểu thư Tĩnh Tâm dẫn tôi đi đâu vậy?

Bích Lệ Ti nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm vỗ nhẹ lên tay Bích Lệ Ti, sau đó tiếp tục kéo nàng đi tới phía trước.

Lúc này ở bên cạnh cửa, khuôn mặt cô bé trắng bệch, đôi môi thì tím tái. Cô bé biết được rằng gã đàn ông tóc trắng trước mặt mình đã một hơi giết chết rất nhiều trưởng lão của Quang Minh thần điện. Đối với cô bé thì gã đàn ông này chính là một ác ma tóc trắng, cho nên nhìn thấy bộ dáng lạnh lùng của Cao Lôi Hoa thì bị dọa đến thảm hại.

Tĩnh Tâm dẫn Bích Lệ Ti đến bên cạnh Cao Lôi Hoa thì thấy được khuôn mặt cô bé trắng bệch vì bị khiếp sợ. Nàng khó hiểu nhìn về phía Cao Lôi Hoa, chẳng lẽ hấn bắt nạt cô bé này sao?

Cao Lôi Hoa nhún vai với Tĩnh Tâm. Chính hấn cũng không biết vì sao cô bé này khi nhìn thấy hấn thì thần sắc lại kinh sợ quá mức như vậy.

Tĩnh Tâm hơi lắc đầu bước đến bên cạnh, đặt bàn tay lên đầu cô bé. Sau đó trên tay Tĩnh Tâm hiện lên một luồng ánh sáng dịu nhẹ - ‘quang minh ma

pháp trấn định thuật', bình thường dùng để trấn định lại tâm lý căng thẳng của các chiến sĩ khi ở trên chiến trường. Dưới tác dụng của thuật trấn định, cô bé nhanh chóng khôi phục lại sự bình tĩnh.

Cô bé xoa người nhìn Tĩnh Tâm - người vừa trị liệu cho mình:

- Hà? Thánh nữ điện hạ!

Vừa mới ngoái đầu, cô bé liền thấy được thánh nữ Bích Lệ Ti ở phía sau Tĩnh Tâm:

- Thánh nữ điện hạ!

Cô bé bỏ nhào về phía Bích Lệ Ti.

- Tiểu Bích, sao em lại đến đây?

Bích Lệ Ti ôm lấy cô bé an ủi, trong giọng nói mang theo sự thương hại. Tiểu Bích là thị nữ đã sống cùng nàng từ nhỏ đến lớn trong Quang Minh thần điện. Cho nên chưa từng có đi ra khỏi Quang Minh thần điện, nhưng không ngờ lần này lại một thân một mình đi ra ngoài Thần Điện.

Có thể 'trấn định thuật' của Tĩnh Tâm phát huy tác dụng hoặc là vì được gặp lại Bích Lệ Ti, cô bé có vẻ không còn sợ sệt như trước nữa. Nàng tránh ở phía sau lưng Bích Lệ Ti nói:

- Lần này giáo hoàng điện hạ muốn em mang tiền chuộc đến cho ngài Cao Lôì Hoa, hơn nữa giáo hoàng còn nói ông ấy có thể đưa một lần sáu mươi nghìn kim tệ. Chỉ cần tiên sinh Cao Lôì Hoa nguyện ý để thánh nữ điện hạ trở về, nhưng mà chú ấy không đồng ý.

- Ta đã nói không thương lượng là không.

Cao Lôì Hoa quả quyết dập tắt hy vọng của cô bé.

Vừa nghe Cao Lôì Hoa nói, cô bé tủi thân nhìn Cao Lôì Hoa:

- Giáo hoàng điện hạ có nói, nếu thật sự có thể thì ông ấy sẽ trả gấp mười lần tiền chuộc.

- Không thương lượng thương liếc gì hết, ta không có thiếu tiền. Ta nói một tháng là một tháng.

Cao Lôì Hoa bất mãn nói:

- Cháu quay về tiện thể nói với lão giáo hoàng bọn cháu, bảo lão đừng có mà chơi trò cân não với ta.

Nghe xong Cao Lôì Hoa nói, cô bé lập tức im lặng, đứng sau Bích Lệ Ti không nhúc nhích. Một lúc lâu sau, cô bé trốn ở sau lưng Bích Lệ Ti nhỏ giọng nói:

- Cháu, cháu còn có một đồ vật muốn đưa cho chú.

- Cái gì vậy?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Vừa rồi ở ngoài kia có một chị bảo cháu mang cái này cho chú.

Cô bé e sợ nhìn Cao Lôì Hoa, rồi lấy một phong thư từ trong người ra.

- Có người nhờ cháu đưa thư cho chú? Chị đó trông như thế nào?

Cao Lôì Hoa nhận lấy lá thư nghi hoặc hỏi, ở dị giới này mình đâu còn

quen ai đâu. Những người biết mình thì đều ở trong nhà cả. Chẳng lẽ còn có cô gái nào biết mình nữa?

- Chị đó trông rất xinh đẹp, có mái tóc ngắn màu vàng, còn có, đôi mắt màu đỏ của chị đó rất đẹp!

Tiểu Bích hâm mộ nói.

Cao Lôì Hoa nhú mảy, một cô gái tóc ngắn màu vàng, mắt màu đỏ. Cao Lôì Hoa nghĩ đến hai người, là cặp chị em song sinh Diệp Đồng và Diệp Diễm. Trong đó Diệp Diễm mang lại cho Cao Lôì Hoa một cảm giác đặc biệt, nàng có một khí chất kỳ lạ, khá lạnh nhạt và cô độc. Đây giống như là cảm giác về bạn đồng hành với mình. Tuy nhiên, Diệp Đồng thì không mang lại cho mình cái cảm giác đó, chắc là thư này chỉ có Diệp Diễm gửi thôi. Cao Lôì Hoa tiện tay mở lá thư ra.

- Tiên sinh Cao, Cao Lôì Hoa.

Tiểu Bích núp sau thánh nữ Tiểu Bích ló ra hỏi:

- Cháu có một thỉnh cầu. Ngài có thể ưng thuận cho cháu được không?

- Cháu còn có chuyện gì nữa?

Cao Lôì Hoa vừa mở thư vừa thuận miệng hỏi.

- Cháu, cháu có thể được ở lại đây để chăm sóc thánh nữ điện hạ được không ạ?

Cô bé ngẩng đầu lên chờ sự đồng ý của Cao Lôì Hoa.

- Được, tùy cháu.

Cao Lôì Hoa đang mở thư, tiện miệng nhận lời. Sau đó mở thư đọc. Trong thư này quả nhiên không có nói là ai viết, chỉ là đầu thư viết mấy cái đại loại như kính gửi ngài Cao Lôì Hoa, kính bút vân vân...

Cao Lôì Hoa đọc kỹ bức thư một lượt. Bức thư này đã được gửi về để đồ từ một tuần trước, đại khái nhắc tới việc thái tử Ifa hiện giờ có quan hệ mật thiết với cái tổ chức đã gây rất nhiều phiền toái cho Cao Lôì Hoa. Nhiệm vụ của tổ chức này là hỗ trợ để thái tử lên làm quốc vương một cách an toàn. Bảo đảm rằng không ai có thể tranh đoạt vương vị với thái tử hơn nữa tổ chức còn có thể giúp thái tử loại bỏ mọi thứ khác thường. Mà mỗi lần tổ chức làm cho thái tử một việc, thì thái tử đều phải trả những cái giá tương ứng.

Tiếp đó trong thư nhắc tới việc trước đó không lâu, thái tử Ifa có ra một yêu cầu với tổ chức là ám sát Cao Lôì Hoa, đầu tiên là chuyện trong Vong Linh cốc, tiếp đó lại là vụ Diệp Đồng với Diệp Diễm cùng nhau ám sát ngày hôm qua, nhưng đều thất bại.

Cuối cùng, thái tử Ifa vì điên cuồng trả thù Cao Lôì Hoa đã yêu cầu tổ chức này ra tay với những đứa nhỏ bên cạnh Cao Lôì Hoa. Theo đó, tổ chức này đã lên kế hoạch đối phó với mấy đứa nhỏ. Thời gian cụ thể của kế hoạch thì không rõ ràng lắm, chỉ biết là trong mấy ngày sắp tới thôi. Bởi vì hai lần ám sát Cao Lôì Hoa thất bại đã làm tổ chức này mất hết mặt mũi, lần này ám

sát mấy đứa nhỏ của Cao Lôi Hoa quyết không thất bại. Cho nên, những nhân vật trọng yếu trong tổ chức đã lặng lẽ hội tụ về đế đô.

Nắm chặt thư trong tay, Cao Lôi Hoa âm thầm suy nghĩ. Theo nội dung trong thư này thì có thể biết được đây là do Diệp Diễm viết. Nhưng mà Cao Lôi Hoa vẫn không thể vội vàng kết luận được.

Dù sao, thị nữ của Bích Lệ Ti có nói đến cô gái đó có tóc vàng ngắn, đôi mắt đỏ, mà Diệp Diễm với Diệp Đồng đều có tóc dài. Cho nên Cao Lôi Hoa vẫn không dám chắc đây là tin tức do Diệp Diễm phát ra. Hơn nữa mặc dù trong thư có ý nhắc nhở Cao Lôi Hoa nhưng vô tình cũng nhắc tới mấy nhân vật trọng yếu của tổ chức này đã đến đế đô, dường như là cố ý vô tình để hấp dẫn Cao Lôi Hoa đắm đầu vào.

Nếu thư này là Diệp Diễm viết thì chứng tỏ thái tử Ifa vì trả thù mà không để ý tới cảnh cáo của Cao Lôi Hoa rằng không được động đến mấy đứa nhỏ. Mà nếu là Diệp Đồng viết thì đây rõ ràng là một cái bẫy do Diệp Đồng dụ dỗ hắn tìm đến tổ chức.

Rốt cuộc là cạm bẫy hay là lời nhắc nhở, Cao Lôi Hoa nhíu mày lại.

Ở bên cạnh, Tĩnh Tâm lặng lẽ quan sát Cao Lôi Hoa, thấy sau khi xem thư sắc mặt Cao Lôi Hoa không được tốt cho lắm, Tĩnh Tâm đi tới bên người vỗ vỗ Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Tâm mỉm cười:

- Yên tâm đi Tĩnh Tâm, không có chuyện lớn gì đâu. Chỉ là chút chuyện, cần phải giải quyết sớm mà thôi.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, nhìn Cao Lôi Hoa nhăn mày nhăn mặt, Tĩnh Tâm liền thò tay xoa nhẹ, kéo giãn đôi mày cau tít của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa dịu dàng cầm tay Tĩnh Tâm, để bàn tay mát lạnh của nàng yên trên trán mình.

Lúc này, nhìn Cao Lôi Hoa, lần đầu tiên Tĩnh Tâm cảm thấy kích động muốn nói với Cao Lôi Hoa. Chẳng qua miệng của nàng không phát ra được một lời nào....

- Các người đã muốn tìm đến ta, ta đây cũng vui lòng tiếp đón thôi!

Cao Lôi Hoa cười ha hả, không cần biết là có người nhắc nhở hay đây là cạm bẫy, đối với Cao Lôi Hoa cũng không phải là chuyện xấu gì. Mấy ngày nay hắn vốn đã tính chuẩn bị thanh toán nợ nần với cái tổ chức kia ra sao. Cho nên dù trước hay sau, chỉ cần đám nhân vật trọng yếu của tổ chức kia tới đây là Cao Lôi Hoa sẽ cho một phát làm bánh chả luôn.

Về phần thái tử Ifa, cái mạng nhỏ của hắn đang nằm trong tay của Cao Lôi Hoa. Lần trước, trước khi rời đi, Cao Lôi Hoa đã để lại một chút lời thần lực trong cơ thể hắn cũng không vô ích, bây giờ, chỉ cần Cao Lôi Hoa thích là có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn bất cứ lúc nào...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 138

Triệu Tập Quân Đoàn Vong Linh Kỵ Sĩ.

Được rồi, không có việc gì đâu.

Cao Lô Hoa ngẩng đầu cười với Tĩnh Tâm rồi nói:

- Chúng ta cùng vào đi thôi Tĩnh Tâm, mọi người đều chưa ăn xong cơm trưa mà.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, thu bàn tay đang đặt trên trán Cao Lô Hoa về.

- Có chuyện gì xảy ra phải không Cao Lô Hoa huynh đệ?

Chờ mấy người Tĩnh Tâm đi trước, Tra Lý mới hỏi nhỏ Cao Lô Hoa.

- Ủ, cũng không phải việc to tát gì, chỉ là chuyện nhỏ vốn định giải quyết trong bốn ngày tới nhưng có lẽ cần giải quyết sớm vậy.

Cao Lô Hoa đáp.

- Vội vậy à?

Tra Lý cười như lưu manh nói:

- Giết người phóng hỏa là ‘nghề của chàng’, thế nào, cho ta một chân chứ?

- Người ở lại đây bảo vệ người nhà của ta đi.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ vai Tra Lý:

- Chuyện này mình ta cũng oke rồi.

Sau khi cùng Tra Lý đi về chỗ ngồi, Tiểu Tam ngẩng đầu lên hỏi Cao Lô Hoa:

- Có chuyện gì xảy ra à Cao đại ca?

- Một con muỗi đốt thôi, hắc hắc, anh có thể giải quyết tốt.

Cao Lô Hoa cười cười. Sau đó hỏi lại Tiểu Tam:

- Đúng rồi, em rất quen thuộc Quang Minh đế đô phải không, Tiểu Tam?

Tiểu Tam gật đầu cái rụp, nàng đã từng sống ở Quang Minh đế đô một thời gian nên cũng coi như quen thuộc.

- Vậy thì có chuyện anh muốn phiền em chút.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Cả nhà anh muốn đi xem hội đấu giá, em có thể đi mua dùm anh mấy cái vé vào cửa được không? (Thực chất là không biết đường đây mà).

- Hi hi, em cứ tưởng anh nói chuyện gì cơ.

Tiểu Tam cười nói:

- Chuyện này cứ giao cho em đi. Trong phòng đấu giá em có người quen cộng thêm thể diện của cha em thì không thành vấn đề gì. Mà anh muốn mua mấy vé vậy?

Cao Lôì Hoa mở túi thủy tinh tẹt giáo hoàng vừa chuyển lấy ra vài miếng đưa cho Tiểu Tam nói:

- Đây là tiền mua vé vào cửa. Vừa may Quang Minh thần điện mang tiền đến cho chúng ta. Còn bao nhiêu vé à, thì mỗi người cứ một tấm đi. Đúng rồi. Cả cô bé này cũng đi luôn.

Cao Lôì Hoa chỉ chỉ vào cô bé bên cạnh Bích Lệ Ti nói:

- Cho nó một tấm luôn, có thể nó sẽ ở nhà chúng ta mấy ngày, buổi tối cả nhà mình đều đi hết.

- Oke. Cứ để em.

Tiểu Tam gật gật đầu, rồi cũng không khách khí nhận lấy thủy tinh tẹt từ tay Cao Lôì Hoa, dù sao nàng cũng vừa mới trốn ra ngoài, trên người cũng không có bao nhiêu tiền.

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa huynh đệ nè, chiều nay anh có chuyện gì muốn làm thì cho ta đi với.

Vong Linh Đại trưởng lão đột nhiên ngừng đầu cười hắc hắc:

- Hôm nay có chuyện gì làm thì ta giúp cho một tay.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Vong Linh Đại trưởng lão, lại phát hiện lão cùng với Tra Lý đang ‘đá lông nheo’ với nhau. Xem ra Tra Lý đã nói chuyện vừa rồi cho lão rồi.

- Các người biết ta đi làm gì sao?

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Hắc hắc!

Vong Linh Đại trưởng lão nói:

- Người đừng ra vẻ bí bí mật mật nữa. Mấy cái chuyện loại này tuy rằng không biết cụ thể người muốn đi đâu, làm gì, nhưng đại loại thì ta cũng đoán ra được một chút.

- Vậy cũng được.

Cao Lôì Hoa gật đầu, dù sao giữa trưa mà đi giết người của cả một tổ chức thì cũng khó tránh được sẽ có con cá lọt lưới. Nhưng mà có thêm Vong Linh Đại trưởng lão thì không khác gì có thêm một quân đoàn vong linh cả. Hốt sạch mẻ lưới là sở trường của mấy thằng cha Vong Linh pháp sư này mà! Sức mạnh của đám vong linh pháp sư này thì khỏi phải nói. Kiến nhiều cắn chết voi chính là tôn chỉ của mấy lão này.

- Tra Lý, sau khi ta với Đại trưởng lão đi xử lý vụ này, sự an toàn của mọi người phiên người lưu ý đó.

Cao Lôì Hoa dặn dò.

- Rồi, cứ để ta lo.

Tra Lý vỗ ngực cam đoan, đối với Tra Lý mà nói thì bảo hộ mấy người chỉ là chuyện trong tầm tay.

Sau khi ăn xong, Tỉnh Tâm lên lầu cho Kim Toa Nhi và Rudolph bú sữa. Bích Lệ Ti chưa đi cùng với bọn Saga tới học viện được vì hôm nay nàng phải chuẩn bị phòng cho cô bé thị nữ của mình. Mà mấy người Saga thì có Tra Lý đi cùng đến trường rồi.

Sau khi chờ bọn nhỏ đi hết, Vong Linh Đại trưởng lão cùng với Cao Lôì Hoa chuẩn bị xuất phát.

Đầu tiên, Cao Lôì Hoa lấy mình làm trung tâm triển khai thần niệm ra xung quanh, bắt đầu cảm ứng lôì thần lực trong người Diệp Đồng. Tiến vào bậc tám, tốc độ thần niệm quả nhiên kinh người.

Trong nháy mắt, thần niệm của Cao Lôì Hoa gần như đã bao trùm cả Quang Minh đế đô. Nhưng lạ một điều là Cao Lôì Hoa lại không tìm được Diệp Đồng. Ngược lại có mấy vị cường giả thánh cấp trong đế đô lại cảm nhận được thần niệm của Cao Lôì Hoa.

Tỷ như tại học viện Ma Võ Thánh Peter, Lôì hệ thánh ma đạo sư Solonmon cùng với Phong hệ Kiếm thánh Robinhood cảm nhận được thần niệm cường đại của Cao Lôì Hoa quét qua thì sợ run lên. Với thực lực thánh cấp của bọn họ tự nhiên cũng cảm nhận được thần niệm của Cao Lôì Hoa đang bao trùm lên toàn bộ Quang Minh đế đô này, để làm được điều này cần phải có tinh thần lực rất hùng mạnh!

Trong Quang Minh thần điện, giáo hoàng cũng sửng sốt rồi khẽ thở dài. Chỉ với một chiêu dùng thần niệm bao trùm toàn bộ đế đô này cũng làm vị giáo hoàng này than thở không ngừng. Thực lực như vậy, vị Quang Minh giáo hoàng thánh cấp đỉnh phong này tự nhận mình làm không được, mà thực lực này, chỉ có thể là thần cấp.

- Không ở trong Quang Minh đế đô sao?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, sau đó thử mở rộng thần niệm ra hơn, nhưng tìm một lúc lâu mà cũng không cảm ứng thấy tăm hơi nào. Chẳng lẽ Diệp Đồng đã loại bỏ được lôì thần lực đó rồi ư? Cao Lôì Hoa nghi ngờ nghi, tuy nhiên nghĩ lại thì thấy lôì thần lực của mình đâu phải nói bỏ là bỏ được chứ? Vì thế Cao Lôì Hoa thử mở rộng thần niệm ra cực đại, rốt cuộc Cao Lôì Hoa đã cảm nhận được phản hồi từ lôì thần lực trong người Diệp Đồng. Vị trí này là một chỗ Cao Lôì Hoa tương đối quen thuộc - khu rừng ma ở ngoại ô Quang Minh đế đô.

Lúc này trong khu rừng đó, tổ chức của Diệp Đồng đang tập trung tất cả những tinh anh để thảo luận về việc đối phó với Cao Lôì Hoa.

Nơi này tập trung chủ yếu là cường giả từ Đại kiếm sư và Ma đạo sĩ cấp sáu trở lên, có thể nói là toàn bộ tinh anh của tổ chức ở đây.

Diệp Đồng thân là Ma đạo sĩ bậc sáu kiêm thích khách cao cấp, bỗng

nhiên Diệp Đồng cảm thấy cả người tê rần như bị điện giật khiến nàng phải kêu lên đau đớn.

- Tổ trưởng Diệp Đồng có ý kiến gì với kiến nghị của tôi sao?

Lúc này một tên mập đang bắt mẫn Diệp Đồng lên tiếng hỏi.

- Không phải, là cơ thể ta đột nhiên hơi khó chịu.

Diệp Đồng cười cười ngượng ngùng.

- Không có kiến nghị gì thì tốt.

Gã mập cười khinh miệt nói tiếp:

- Tuy nhiên, cho dù là có ý kiến gì thì cũng chưa đến lượt tổ trưởng Diệp Đồng lên tiếng. Một người như tổ trưởng Diệp Đồng thất bại liên tiếp hai lần thì không có tư cách ý kiến với đề nghị của ta.

- Người!

Diệp Đồng cắn răng hung tợn nhìn gã mập nhưng cũng không có lời nào để nói. Những lời của gã mập là sự thật, Sau khi Diệp Đồng bị cười nhạo liền liếc nhìn tàn độc sang chị gái Diệp Diễm bên cạnh. Nếu không phải vì Diệp Diễm thì lần hành động thứ hai mình đâu đến mức thảm như vậy.

Diệp Diễm khó xử cúi gầm mặt, không dám đối mặt với ánh mắt của Diệp Đồng. Cô hít một hơi thật sâu rồi thở dài ngao ngán vì tổ chức vẫn không chịu buông tha cho Cao Lôì Hoa.

- Đủ rồi! Các người đều câm miệng cho ta!

Lúc này một người trẻ tuổi ngồi trên ghế chủ tịch hừ lạnh một tiếng, hẳn chính là tân tổ trưởng của cái tổ chức này. Người cùng hợp tác với thái tử Ifa cũng là hắn.

Hắn vừa quát, Diệp Đồng với gã mập ở bên dưới đành phải ngậm miệng lại.

- Thất bại lần này cũng không thể trách tổ trưởng Diệp Đồng được.

Thanh niên đó nói:

- Trước mắt chúng ta có rất ít thông tin về gã Cao Lôì Hoa. Theo tình báo mới nhất thì cách đây vài ngày ở Quang Minh thần điện hình như đã xảy ra xung đột với gã Cao Lôì Hoa này, nhưng Cao Lôì Hoa cùng đồng bọn của gã đã ‘thịt đẹp’ hai cường giả thánh cấp của Quang Minh thần điện. Sau đó thừa lúc đêm tối giết chết năm vị trưởng lão của Quang Minh thần điện. Các người cho rằng một kẻ cường đại như vậy dễ đối phó lắm sao?

Bọn thuộc hạ ở dưới hiển nhiên cũng chưa từng xem tư liệu về Cao Lôì Hoa, bọn chúng hoàn toàn không nghĩ rằng Cao Lôì Hoa lại mạnh như vậy. Trong mắt bọn chúng, cường giả thánh cấp đều là loại cao tuổi già khụ mới đúng. Đương nhiên tổ trưởng trẻ tuổi của bọn chúng là ngoại lệ. Cho nên vừa nghe trưởng ban nói mấy câu thì cả bọn đều câm như hến.

- Một lần mà giết chết hai cường giả thánh cấp, chẳng lẽ hắn là thần cấp sao?

Gã mập kia ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi.

- Điều này không có khả năng. Gần đây cũng không có hiện tượng thần kiếp cho nên hẳn không thể là thần cấp được.

Diệp Đồng sau khi tỉnh táo lại phân tích:

- Có lẽ gã này có thực lực thánh cấp đỉnh phong. Hoặc hẳn cấy vào món thần khí nào đó chẳng hạn.

- Nhưng cho dù là thánh cấp đỉnh phong thì hiện giờ chúng ta cũng không đối phó nổi, chẳng lẽ chúng ta phải sử dụng cấm thuật ‘Ác ma chi hồn’ kia sao? Hay là đích thân tổ trưởng tự ra tay?

Gã mập bất mãn nói.

- Điều này thì mọi người cứ yên tâm.

Tên tổ trưởng ngồi trên ghế chủ tịch khẽ hừ một tiếng:

- Chúng ta không rõ lắm về thực lực của gã Cao Lôì Hoa này, gần đây thám tử tình báo theo dõi gã đều bị biến mất cho nên tư liệu về gã không có nhiều.

Tên tổ trưởng hơi dừng lại rồi tiếp:

- Ta đã mời lão tổ trưởng xuất quan! Với thực lực của lão tổ trưởng thì cho dù cái gã Cao Lôì Hoa có thể giết hai thánh cấp cũng không phải là đối thủ.

Vừa nghe được đích thân lão tổ trưởng sẽ ra tay, mọi người lập tức thở dài nhẹ nhõm. Ở trong mắt bọn họ, lão tổ trưởng là đại biểu cho sự vô địch, ít nhất chưa ai nhìn thấy lão bị thất bại bao giờ. Có lẽ thực lực của lão đã sớm vượt qua thánh cấp rồi. Trong thời gian đương chức, lão đã từng tự tay giết chết ba cường giả thánh cấp!

- Cho nên, việc chúng ta cần làm bây giờ là cứ theo yêu cầu của thái tử, chuẩn bị xử lý mấy đứa nhỏ của gã Cao Lôì Hoa cho tốt.

Tên tổ trưởng chống cằm lạnh lùng nói:

- Về phần cái gã Cao Lôì Hoa đó cứ để lão tổ trưởng đối phó đi! Và đừng nói với ta là ngay cả mấy đứa nhỏ mà các ngươi cũng không đối phó được. Cứ như vậy đi, việc tiếp theo là thảo luận xem giết mấy đứa nhỏ như thế nào, phải giáo huấn cho Cao Lôì Hoa một bài nặng nề đi!

Tất cả tinh anh nghe tổ trưởng nói vậy liền ầm ĩ cả lên. Nực cười, xử lý vài đứa nhỏ là chuyện quá đơn giản. Bọn họ chỉ thảo luận là làm sao cho mấy đứa nhỏ này thảm hại hơn thôi.

- Còn nữa, các người phải nhớ kỹ một điều.

Tên tổ trưởng lãnh đạm nói:

- Thái tử Ivan yêu cầu là không được gây tổn thương đến người phụ nữ tên là Tĩnh Tâm, ngay cả gặp mặt cũng nên hạn chế. Phần thưởng của nhiệm vụ lần này là một quả long tinh cùng mười triệu kim tệ.

Ừc, điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy máu huyết dâng trào. Long tinh, là khát vọng của mọi người, đối với người tu hành mà nói, long tinh chính là thần khí. Chiếm được long tinh nếu may mắn còn có thể học

được một số kỹ năng của long tộc.

- Cho nên lần hành động này chỉ được thành công không được thất bại.

Tên tổ trưởng hừ lạnh một tiếng (thường xuyên hừ lạnh):

- Long tinh chỉ dành cho người nào xuất sắc nhất!

Cao Lôì Hoa dẫn theo Vong Linh Đại trưởng lão bay về phía khu rừng ma, khu rừng này Cao Lôì Hoa đã dạo đến N lần. Kể ra mình cũng có duyên với nơi này thật. Cao Lôì Hoa nở nụ cười tự giễu.

Vong Linh Đại trưởng lão thi triển ma pháp gia tốc đi theo sau Cao Lôì Hoa nhanh chóng bay vào sâu trong rừng rậm.

- Đại trưởng lão, hãy chuẩn bị ma pháp triệu hoán đi, mục đích của chúng ta là không để con cá nào lọt lưới cả, hốt sạch mẻ lưới!

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc nói.

- Yên tâm đi người anh em Cao Lôì Hoa.

Vong Linh Đại trưởng lão vận vận người khởi động mấy cái khớp xương:

- Đại ma pháp ‘Triệu hoán quân đoàn kỵ sĩ Vong Linh’ của ta mà thành thì trên không trung cột long bay lượn, vong linh kỵ sĩ thì chặt đất, để ta xem bọn chúng chạy đằng nào!

- Ở ngay trước mặt rồi!

Khóe miệng Cao Lôì Hoa xuất hiện nụ cười tà dị:

- Cách phía trước năm trăm mét, hơi xa đấy, người nhìn xem!

- Đám xương cốt của ta thích nhất là mấy vụ giết người phóng hỏa này!

Tất cả cứ để ta lo đi!

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả, đồng thời vung thanh cốt trượng vẽ một cái ma pháp trận đầy hoa lệ trên không khung, một ma pháp trận thời thượng cổ hiện đã thất truyền - triệu hoán quân đoàn vong linh kỵ sĩ ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 139

Lôi Hệ Kiểm Thánh.

Bởi vì không biết lá thư này là do ai viết nên Cao Lôi Hoa cũng chẳng cần biết đây là âm mưu hay là lời nhắc nhở, cho nên biện pháp tốt nhất là kêu Vong Linh Đại trưởng lão gọi một đám bia đỡ đạn đi trước dò đường.

Nhưng mà Cao Lôi Hoa lại không ngờ rằng cái đám Vong Linh Đại trưởng lão triệu hồi ra không phải để làm pháo hôi.

Đầu tiên, vì không muốn đánh rần động cỏ, Đại trưởng lão tự thiết lập cho mình một cái phong ấn nhỏ dùng để hạn chế dao động ma lực thoát ra ngoài. Sau đó, Vong Linh Đại trưởng lão mới từ từ niệm chú văn.

- Lấy danh nghĩa kẻ bề tôi của Vong Linh Nữ Thần, cầu xin những con dân của Vong Linh Nữ Thần, xuyên qua giới hạn của thời gian và không gian, hãy tới đây chiến đấu cho ta! Triệu hoán - Quân đoàn Vong Linh kỵ sĩ!

Vong Linh Đại trưởng lão như một họa sĩ lành nghề vẽ ra một trận ma pháp xinh đẹp trên không trung, sau khi niệm xong chữ cuối cùng, ma pháp trận đã hoàn thành.

Cạch! Ma pháp trận tuyệt đẹp bị thanh cốt trượng của Vong Linh Đại trưởng lão chia ra làm hai phần đều đặn. Ngay sau đó hai nửa này dần dần biến thành hai cánh cửa triệu hoán to lớn xuất hiện trước người lão. Những chú văn tinh xảo trên cửa đã chứng tỏ cánh cửa này không tầm thường chút nào. Đây là một siêu ma pháp triệu hoán trong vong linh ma pháp, có thể triệu tập cả một quân đoàn. Đây là một chiêu thức thể hiện sự tinh túy của vong linh ma pháp sư chuyên 'lấy thịt đè người'.

Ầm ầm, cánh cửa hoa lệ trước mặt từ từ mở ra.

- Lấy danh nghĩa của Vong Linh Nữ Thần! Tấn công những kẻ kháng cự ý chỉ của nữ thần. Tử vong là kết cục cuối cùng của bọn hèn, địa ngục sau này sẽ là nhà của chúng.

Bốn hàng ngũ vong linh kỵ sĩ cưỡi ngựa chinh tề đồng thanh hô khẩu hiệu bước ra khỏi cánh cửa.

- Theo ý chỉ của Vong Linh Nữ Thần, bốn trăm vong linh kỵ sĩ trực thuộc tiểu đội 874, đại đội 95784 xin trình diện.

Một vong linh kỵ sĩ ở hàng đầu mặc âm hồn chiến giáp màu trắng thúc

ngựa tiến lên trước vài bước. Hành lễ đầy kính trọng với Vong Linh Đại trưởng lão.

- Đám, đám này có trí tuệ à? Giống như vong linh kỵ sĩ có trí tuệ trong phong ấn sao?

Cao Lôì Hoa kinh ngạc nhìn bốn hàng kỵ sĩ chỉnh tề này.

- Ừm, đây là bộ đội chính quy của Vong Linh Nữ Thần!

Vong Linh Đại trưởng lão nói có phần đặc ý:

- Trong cuộc chiến tranh xưa kia thì có thể nói bộ đội này có lực lượng tấn công hùng mạnh nhất. Lần này ta chỉ triệu tập ra một tiểu đội. Khắc khắc. Nếu như mà triệu tập hết thì ta có thể dùng bọn chúng hủy diệt cả Quang Minh đế đô cũng được. Ở cái nơi này tràn ngập quang minh khí tức thực khó chịu. He he! ~

- A.

Cao Lôì Hoa cười cười:

- Như vậy thì chúng ta bắt đầu hành động thôi!

- Không thành vấn đề!

Vong Linh Đại trưởng lão thu hồi lại phong ấn kết giới xung quanh. Ngay sau đó, dưới sự khống chế của lão, bốn trăm tên vong linh kỵ sĩ nhanh chóng tiến tới địa phương cách đây năm trăm mét. Lặng lẽ vây quanh khu vực Cao Lôì Hoa chỉ.

Lúc này, đám tinh anh trong tổ chức đang thảo luận thì đột nhiên cảm thấy mặt đất chấn động, rồi hết sức kinh ngạc khi thấy bốn đoàn kỵ sĩ khôi giáp chỉnh tề nhanh chóng vây quanh năm mươi người bọn họ.

- Các người là ai?

Một người trong tổ chức đứng dậy quát:

- Là kỵ sĩ của Quang Minh đế quốc sao? Vì sao lại bao vây bọn ta?

- Bịch!

Đáp trả hấn là một mũi trường thương từ tay một kỵ sĩ khổng lồ mang âm hồn chiến giáp màu trắng. Vong linh kỵ sĩ sau khi tiến hóa biến thành kỵ sĩ khổng lồ. Thực lực của kỵ sĩ này có thể tương đương với trình độ cấp sáu thượng vị, đã vậy còn ‘chào đón’ tên kia một cách ‘xuất kỳ bất ý’ nên bị mũi thương xuyên thấu vai phải. Nếu không phải hấn phản ứng nhanh thì trái tim của hấn đã bị xuyên thủng rồi!

Lúc này, mấy tên đầu não trong tổ chức cười khỏ, trên người bốn trăm tên kỵ binh này tỏa ra khí tức tử vong nặng nề, như thế thì không thể là kỵ binh của Quang Minh đế quốc được. Nhưng mà không biết là đội kỵ binh này tới vì cái gì, mà không ngờ một đội kỵ binh có khí tức tử vong mãnh liệt như vậy lại dám xuất hiện ngay bên trong lãnh thổ của Quang Minh đế quốc chứ.

Tên tổ trưởng ngồi trên ghế chủ tịch cau mày nhìn bốn trăm kỵ sĩ, sau đó thốt ra bốn chữ:

- Vong linh kỵ sĩ!

- Cái, cái gì! Tổ trưởng, ngài nói đây là vong linh kỵ sĩ sao!

Tên mập lúc này mới tranh cãi với Diệp Đồng vừa nghe thấy vong linh kỵ sĩ thì cảm thấy xương sống lạnh buốt. Vong linh kỵ sĩ có trình độ từ bậc bốn cao cấp đến bậc năm sơ cấp, nhưng nếu không đánh nát sọ thì bọn chúng sẽ không chết, bọn chúng vĩnh viễn bất tử. Chúng là đám binh sĩ ác mộng của loài người!

Cái gì hiệu quả nhất để đánh lại với kỵ sĩ? Không gì khác là trường thương. Nhưng bọn vong linh kỵ sĩ này dù có bị trường thương đâm xuyên qua cũng đều vô sự, chỉ cần cái đầu không bị phá vỡ thì bọn chúng vẫn xông lên phía trước. Trong cuộc chiến thần ma thì số người chết dưới mũi thương của vong linh kỵ sĩ có thể nói là chất cao như núi. Trận chiến đó đã khai hỏa thanh danh của vong linh kỵ sĩ!

Người có tên, cây có bóng. Cái tên vong linh kỵ sĩ vừa mới vang lên thì đã dập tắt ngọn lửa chiến đấu của đám tinh anh tổ chức này rồi.

Tên tổ trưởng nhú mày, vong linh kỵ sĩ là do có người triệu hồi từ vong linh không gian ra đây, nhưng vừa rồi vì sao mà gã không cảm thấy một tia ma lực nào dao động? Tuy còn trẻ tuổi, nhưng nhờ lão tổ trưởng tận lực bồi dưỡng nên gã cũng đã trở thành cường giả thánh cấp rồi. Cho dù đối phương có mạnh hơn gã nhưng cũng không thể nào không có một tia ma lực dao động được. Hơn nữa, cái bọn vong linh kỵ sĩ này là ai triệu tập ra đây?

- Tổ trưởng, vong linh kỵ sĩ không biết bay, chúng ta bay lên không trung đi!

Một thành viên của tổ chức liền kêu với tổ trưởng rồi không đợi trả lời hần liền triển khai 'phi tương thuật' bay lên không trung.

- Bụp!

Một thanh cốt mâu màu trắng cắm thẳng vào ngực thành viên này.

- Bịch!

Máu tươi cùng với thi thể từ trên không trung phun xuống như một cơn mưa máu.

- Chào buổi trưa, mấy nhóc con.

Trong ánh mắt si ngốc của mọi người, Cao Lôì Hoa cùng Vong Linh Đại trưởng lão từ từ đáp xuống, thanh cốt mâu trắng bệch này chính là kiệt tác của đại trưởng lão Vong Linh.

- Không chờ ta đến mà đã có người muốn rời đi rồi, thật không lễ phép tý nào.

Cao Lôì Hoa hí hí mắt nhìn bọn người phía dưới.

- Cao Lôì Hoa?

Diệp Đồng thét lên sợ hãi. Tiếng thét này của nàng làm ánh mắt mọi người đều dồn cả lên người Cao Lôì Hoa, một mái tóc trắng như tuyết, đôi mắt màu đen, làn da vàng, toàn bộ đại lục chỉ có duy nhất một người như vậy, chính là mục tiêu lần này của bọn họ - Cao Lôì Hoa!

Trên mặt Diệp Đồng cùng Diệp Diễm đều lộ vẻ sửng sờ. Không ai có thể nghĩ ra Cao Lôi Hoa lại biết bọn họ đang ẩn núp ở khu rừng ma này.

- Các vị ở đây là thảo luận đối phó với ta sao?

Cao Lôi Hoa ngấm nghĩa xung quanh một lượt, phát hiện Diệp Diễm với Diệp Đồng cùng ở một chỗ, nhưng cái gã hắc y nhân quanh năm đi theo thái tử Ifa thì không có ở đây.

- Người là Cao Lôi Hoa?

Tên tổ trưởng trẻ tuổi nhẹ nhàng đứng lên, sau đó đảo mắt nhìn một vòng những vong linh kỳ sĩ xung quanh và hai cường giả thánh cấp vừa rồi còn lơ lửng trên không.

- It's me.

Cao Lôi Hoa nheo mắt nhìn tên thanh niên vừa đứng dậy.

- Ta không biết tiên sinh Cao Lôi Hoa đến đây vì chuyện gì?

Tên tổ trưởng trẻ tuổi không hổ là lãnh đạo, chỉ với diễm lâm nguy bất loạn này đủ để cho thấy gã không phải là người tầm thường.

- Cũng không có gì.

Cao Lôi Hoa nhìn tên trẻ tuổi nói:

- Chỉ tới cảm tạ các người đã mang tới nhiều phiền toái đến cho ta thôi, hơn nữa nhìn bộ dạng các người hình như cũng chuẩn bị tặng thêm 'quà' cho ta tiếp thì phải. Cho nên, ta quyết phải làm cái gì đó để các người từ nay về sau không còn cơ hội mang phiền toái đến cho ta nữa.

- Ý của tiên sinh Cao Lôi Hoa là muốn giết sạch mọi người ở đây sao?

Tên tổ trưởng mỉm cười với Cao Lôi Hoa:

- Chỉ duy nhất có người chết thì mới không gây phiền toái là người chết, đúng không?

- Không sai, rất thông minh. Mọi người vỗ tay 'khen pé' nào.

Nụ cười trên mặt Cao Lôi Hoa lập tức tắt lịm. Không ai có thể ngờ Cao Lôi Hoa lại trở mặt nhanh thế.

Ngay khi ánh mắt mọi người chưa kịp chớp, thì thân ảnh của Cao Lôi Hoa đột nhiên biến mất.

Sau đó, Cao Lôi Hoa đã xuất hiện phía sau lưng gã tổ trưởng, tay trái đặt lên bả vai gã.

- Nhanh quá!

Tên tổ trưởng trẻ tuổi thẫn thờ dài một tiếng, tốc độ Cao Lôi Hoa rất nhanh, nhanh đến mức hẳn cũng không kịp phản ứng lại chút nào.

- Nói chuyện với người chết là việc vô nghĩa!

Cao Lôi Hoa nói nhỏ vào tai tên tổ trưởng, đồng thời nâng tay lên, tay phải nhanh chóng vận lôi thần lực. Lôi điện màu vàng tím không ngừng nhảy múa trên tay phải của Cao Lôi Hoa. Vụt! một tiếng xé gió vang lên, tay phải Cao Lôi Hoa nhanh chóng hướng tới trái tim của cái gã đang trước.

Bởi vì chịu ảnh hưởng của phim truyền hình, Cao Lôi Hoa ghét nhất là

lèm bèm trước khi giết người. Trên phim truyền hình thường thường nhân vật chính và kẻ địch thường thường cứ kẻ tung người mấy cái đao lý vô nghĩa. Sau khi nhân vật chính nói chán chường với kẻ địch xong thì cười như điên, hoặc là xông lên hoặc là dây dưa chờ viện quân đến. Cho nên Cao Lôi Hoa không thích nói chuyện nhiều làm gì, đánh nhau nhiều thì cứ phải trực tiếp giết luôn!

Hiện giờ, tên thanh niên trước mắt rõ ràng là đang muốn kéo dài thời gian, Cao Lôi Hoa lại càng không muốn nói nhiều.

- Yahhh!

Tên tổ trưởng trẻ tuổi quát lên một tiếng lớn. Một đôi cánh nguyên tổ lôi hệ bung ra sau lưng gã.

- Thánh cấp lôi hệ?

Cao Lôi Hoa nhìn tên nhóc trước mặt đầy hứng thú.

Sau khi đôi cánh xuất hiện, tốc độ tên tổ trưởng lập tức tăng lên. Hai cánh vô mạnh, kéo cả người hắn như một viên đạn, khó khăn lắm mới tránh khỏi một đòn của Cao Lôi Hoa.

- Âm!

Lôi quang từ tay Cao Lôi Hoa đánh xuống mặt đất. Cả mặt đất liền chấn động, một đòn nhẹ hều của Cao Lôi Hoa đã tạo ra một cái hố sâu một thước trên mặt đất.

Tên tổ trưởng sau khi thoát được nhìn thấy cái hố trên mặt đất thì lạnh cả người, vừa rồi nếu một đòn kia mà đánh trúng gã thì không chết cũng lê lét. Thực lực hùng mạnh như vậy, cho dù có đấu khí hộ thể bảo vệ cũng không thể ngăn được.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 140

Sau Gã Kiếm Thánh Là Kiếm Thần

Chú em tên gì?

Đôi mắt của Cao Lô Hoa híp lại nhìn thanh niên trước mặt, không ngờ gã này lại là một cường giả thánh cấp lõi hệ, điều này làm Cao Lô Hoa cảm thấy hăng hái muốn giết hắn. Từ lúc đến dị giới tới giờ, tuy rằng đã gặp qua Thánh ma đạo sư lõi hệ Solomond, nhưng lại ‘chưa có duyên’ giao thủ với lão.

Cho nên gã thanh niên này có thể coi là cường giả thứ nhất cùng lõi hệ giao thủ với hắn.

- Ta là Mã Đặc.

Tên tổ trưởng khẽ lên tiếng, sau đó tay phải nhanh chóng rút trường kiếm bên hông ra. Có kiếm trong tay, gã yên tâm hơn một chút. Gã là một kiếm sĩ, tay phải cầm kiếm mới có thể phát huy hết thực lực của gã.

- Biết không? Kỳ thật chú em không nên động tới ta.

Cao Lô Hoa cười ha hả, lõi quang lại bật lên trên tay phải, mà ngay cả Mã Đặc cũng cảm thấy lõi quang trên tay Cao Lô Hoa đang rất vui sướng.

- Ở thế giới này, mạnh thì sống yếu thì chết. Kẻ mạnh sẽ nắm giữ sinh mạng của kẻ yếu!

Mã Đặc cắn chặt răng nói:

- Giống như bây giờ, chỉ cần ngươi mạnh hơn thì có thể lấy đi mạng sống của ta!

-Ồ.

Cao lô Hoa nắm chặt tay:

- Kẻ mạnh có thể nắm giữ sinh mạng kẻ yếu, ngươi là con nít hả? Tưởng rằng ta không muốn đánh với trẻ con sao!

Trong nháy mắt Cao Lô Hoa đã xuất hiện trước mặt Mã Đặc.

Mặt đối mặt, Mã Đặc thấy được sự phẫn nộ hùng hực trong mắt Cao Lô Hoa.

- Động vào những đứa con của ta thì chịu chết đi!

Cao Lô Hoa giận dữ quát lên, tay phải nắm thành quyền, đánh mạnh về phía Mã Đặc.

.....

Bên kia, Vong Linh Đại trưởng lão chiến đấu với đám thành viên còn lại của tổ chức thật ung dung. Chơi hội đồng là phương thức đánh nhau ưa thích của vong linh pháp sư. Hiện giờ, vong linh kỵ sĩ do Vong Linh Đại trưởng lão gọi ra đã bu lấy đám tinh anh của tổ chức kia. Đám vong linh kỵ sĩ đều là vong linh cấp năm, tuy rằng yếu hơn một bậc so với đám tinh anh thành viên này nhưng lại hơn hẳn về số lượng, không sợ chết, phối hợp lại ăn ý nữa chứ. Do đó đám thành viên của tổ chức phải hứng chịu những mũi thương cùng với sự tử vong từ bốn phương tám hướng.

Vong Linh Đại trưởng lão thoải mái phát huy tinh thần lấy nhiều hiếp ít, đã vậy còn ác ôn hơn khi tăng thêm ma pháp phụ trợ lên đám vong linh kỵ sĩ. Dưới tác dụng của ma pháp phụ trợ, bọn vong linh kỵ sĩ như mới cần ‘đá’ cứ dồn dập tấn công hết làn sóng này tới làn sóng khác vào đám cường giả bậc sáu của tổ chức. Cứ như vậy, hơn năm mươi tinh anh bậc sáu của tổ chức dần dần bị vong linh kỵ sĩ ép vào thế yếu. Đối với đám vong linh đang ‘phê thuốc’ này, nhóm người tinh anh cũng đành bất lực, trừ phi đánh nát đầu của chúng, còn không thì chẳng khiến cho bọn chúng thiệt hại gì. Do đó nhóm tinh anh chỉ đành tùm năm tùm ba chống đỡ một cách ngoan cường mà thôi.

- Động vào con của ta thì hãy tự giác nhận cơn thịnh nộ của ta đi.

Quyền phải của Cao Lôì Hoa mang theo lôì quang đánh mạnh vào ngực Mã Đặc.

Mã Đặc vội vàng thu đầu khí bảo vệ lại, đem kiếm chặn trước ngực để chắn quyền của Cao Lôì Hoa.

- Dựa vào thanh kiếm ghê này của ngươi mà muốn đỡ quyền của ta sao? Phá cho ta, phá!

Cao Lôì Hoa hét một tiếng to, không thèm để ý đến thanh kiếm trên tay Mã Đặc, quyền phải mang theo lực đạo ngàn cân đánh mạnh vào thanh kiếm trên ngực Mã Đặc.

- Âm!

Quyền của Cao Lôì Hoa dừng ngay trên thân kiếm, mang theo sức mạnh khổng lồ khiến thanh kiếm không chịu nổi, bị ép chặt vào ngực Mã Đặc không chịu nổi. Cuối cùng cả người lẫn kiếm đều bị bắn ngược ra sau.

- Trời ơi, con người mà có sức mạnh vậy sao?

Mã Đặc đau đớn than. Lực đánh của Cao Lôì Hoa quá nặng nề, giống như là bị đại chùy của thú nhân nện vào người khiến cho máu huyết của hắn ứ lên tận cổ. Cúi đầu nhìn xuống, vẻ mặt Mã Đặc càng thêm quái dị. Trên thanh kiếm cứng rắn của hắn con in rõ hình nắm đấm cháy đen, màu đen này nằm giữa thanh kiếm thật chướng mắt. Quang Minh Thần tại thượng, cho dù là dũng sĩ mạnh nhất của Thú nhân thì cũng không thể hơn được thế này.

Nhưng chuyện làm hắn ngạc nhiên với thần phục vẫn chưa hết. Dù bị

đánh bay trên không trung, nhưng hắn vẫn kịp nhìn Cao Lôì Hoa, và ngạc nhiên khi không thấy Cao Lôì Hoa đuổi theo. Lúc này Cao Lôì Hoa đứng yên tại chỗ, tay nhanh chóng kết thủ ấn.

Mã Đặc mở to mắt, lấy danh nghĩa Quang Minh thần mà thề, hắn dám khẳng định thủ ấn mà Cao Lôì Hoa sử dụng khác hẳn các thủ ấn của các ma pháp sư hệ khác dùng. Tay Cao Lôì Hoa biến đổi thủ ấn rất nhanh, tốc độ nhanh đến nỗi làm Mã Đặc hoa cả mắt.

- Ngũ lôi chú!

Cao Lôì Hoa quát to một tiếng, hai tay chập lại sau đó giật mạnh ra.

- Âm! Âm! Âm! Âm! Âm!

Ở trên đỉnh đầu Mã Đặc xuất hiện năm tiếng sấm to. Ngay sau đó năm cột lôi quang vàng tím như thác nước đổ thẳng xuống Mã Đặc.

Mã Đặc âm thầm kêu khổ, giờ mình vẫn đang trong quá trình ‘bay’, hoàn toàn không thể tránh né, tuy rằng hết sức vỗ đôi cánh lôi điện nhưng chỉ có thể khiến mình ngừng bay ra sau.

- Âm! Âm âm! Âm âm!

Cùng với năm tiếng nổ, năm cột lôi quang chồng chất lên người Mã Đặc.

Khi dính phải năm cột lôi điện này, tuy đều là người tu luyện lôi hệ nhưng Mã Đặc lập tức cảm thấy lôi quang của Cao Lôì Hoa khác hẳn với lôi điện mình nắm giữ. Năm cột lôi quang màu vàng tía này bất chấp đầu khí hộ thể, đánh trực tiếp lên người mình. Lôi quang màu vàng tía vừa xâm nhập vào cơ thể đã bắt đầu phá hủy sự cân bằng lôi nguyên tố trong cơ thể của hắn. Đôi cánh lôi điện sau lưng vỗ được hai lần bất đắc dĩ rồi cũng tan biến vào hư vô.

- Phụt!

Giữa không trung, Mã Đặc phun ra một vòi máu tươi. Mới cùng liều mạng một chiêu với Cao Lôì Hoa mà đã lại thất bại, hơn nữa là thảm bại. Thất bại một cách toàn diện.

- Không tồi! Vậy mà vẫn còn lê lét được!

Cao Lôì Hoa cười âm hiểm, nhưng vẫn không có ý buông tha cho Mã Đặc. Đối với kẻ địch, Cao Lôì Hoa chưa từng ôm lấy cái gọi là lòng nhân từ. Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với mình! Đối với loại người muốn gây tổn thương đến bọn nhỏ, có chết muôn lần vẫn không bù hết tội. Chân phải Cao Lôì Hoa hơi dậm cái liên bắn vọt tới phía Mã Đặc.

Tốc độ cấp tám thì nhanh như nào chứ. Giống như trực tiếp xé rách không gian, Cao Lôì Hoa biến mất khỏi chỗ cũ rồi trong tích tắc xuất hiện ngay điểm rơi của Mã Đặc.

Trước khi thân hình Mã Đặc rơi xuống đất, Cao Lôì Hoa co chân lại sút thẳng vào người Mã Đặc! Bùng! Mã Đặc giống như quả bóng da bị Cao Lôì Hoa đá bay thẳng lên không trung.

Giữa không trung, Mã Đặc âm thầm lo lắng. Thực lực Cao Lôì Hoa quá sức tượng tượng của hắn. Nhưng mà lão tổ trưởng còn chưa đến. Nếu cứ thế này

thì lão tổ trưởng chỉ có thể đến nhặt xác hắn mà thôi!

- Bất kể là ai, có ý đồ gây hại tới con của ta thì phải chết!

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng nói, rồi giơ tay phải lên cao, một quả lôi cầu màu vàng tía ngưng tụ trong lòng bàn tay Cao Lô Hoa. (ND: Giống chiêu quả cầu hủy diệt của Songoku quá,).

- Sát!

Cao Lô Hoa quát một tiếng rồi ném quả lôi cầu về phía Mã Đặc trên trời.

Mã Đặc chỉ biết nhắm mắt lại, chờ quả lôi cầu đến kết liễu sinh mệnh của chính mình. Chỉ có điều hắn không cam lòng, nhìn qua thì tuổi tác của Cao Lô Hoa cũng không lớn hơn hắn bao nhiêu (hắn không biết sau khi Cao Lô Hoa đến thế giới này đã bị trẻ lại), nhưng vì sao lại mạnh hơn mình nhiều như vậy? Minh ở trước mặt hắn chả là cái đỉnh gì gì.

- Dừng tay, không được làm hại người thừa kế của ta!

Một lão già hét lên như sấm sét. Ngay lúc đó một đạo lôi quang kiếm khí màu vàng tía từ xa bay tới. Khó khăn lắm mới đánh trúng quả lôi cầu của Cao Lô Hoa. Lôi quang cầu bị kiếm khí đánh trúng liền rung lên nhưng đáng tiếc cũng chỉ có vậy mà thôi. Lôi quang cầu này là do Cao Lô Hoa dùng toàn lực phát đi, chỉ một đạo kiếm khí há lại có thể đánh tan được.

Lôi quang cầu chỉ bị lệch chút xíu nhưng vẫn đánh mạnh lên hai đùi của Mã Đặc. Lão già phát kiếm khí tới muộn một bước, chỉ đành trơ mắt nhìn lôi quang cầu đem hai chân của Mã Đặc trở về hư vô.

- Thần lực, bậc tám?

Cao Lô Hoa khẽ cau mày, là thần lực. Kiếm khí màu vàng tía vừa rồi rõ ràng là thần lực bậc tám. Theo hướng thanh âm, Cao Lô Hoa quay sang nhìn về phía lão già phát ra kiếm khí.

Ở một chỗ cách đây ba trăm mét, một lão già tóc bạc đang học tốc phóng tới đây. Kiếm khí vừa rồi chắc chắn là do lão chém ra.

Sau khi nhìn thấy lão già, đôi mắt Cao Lô Hoa lập tức sáng ngời. Đây tuyệt đối là bậc tám, không ngờ ở thế giới này vẫn còn bậc tám tồn tại. Xem ra mình quá xem thường cường giả trên đại lục này rồi. Tuy nhiên Cao Lô Hoa cũng không cảm thấy bất ngờ. Suốt mấy nghìn năm qua, đại lục mà không xuất hiện một thần cấp nào thì mới là chuyện quái lạ.

Khoảng cách mấy trăm mét đối với người như Cao Lô Hoa và lão già này chỉ là chuyện nhỏ, trong nháy mắt, lão đã xuất hiện bên cạnh Mã Đặc. Rồi nhẹ nhàng ngăn hắn tiếp tục 'bay'.

Cao Lô Hoa nhìn chằm chằm vào lão già trên không trung. Tay trái lão cầm một thanh trường kiếm hoa lệ, tay phải thì ôm lấy Mã Đặc bị cụt mất hai chân. Ánh mắt Cao Lô Hoa tập trung vào thanh kiếm, không hiểu sao hắn cảm thấy thanh kiếm này gây cho hắn cảm giác bị áp bức mạnh hơn lão già kia nhiều.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 141

Tài Quyết Chi Nhận Và Thần Phạt Chi Trọng.

Này, lão già, bé thằng nhóc đó cho chắc nhé.

Lúc này Cao Lôì Hoa cũng không ngăn cản lão cứu Mã Đặc mà chỉ đứng trêu tức lão.

Lão già tiếp được Mã Đặc liền từ từ hạ xuống đất, rồi đặt tay trái lên chân của Mã Đặc, tay lão chợt lóe lên kim quang, tạm thời ngăn máu từ chân của Mã Đặc tiếp tục chảy.

Làm xong hết thấy mọi việc, lão giận dữ ngoái đầu nhìn Cao Lôì Hoa chăm chăm:

- Là người phá hủy hai chân người kế vị ta?

- Người cho rằng chỉ hai chân thôi sao?

Cao Lôì Hoa không trả lời trực tiếp câu hỏi của lão, ngược lại còn cười khẩy nhìn lão.

- Người nói vậy là sao?

Lão hung dữ nhìn Cao Lôì Hoa, không biết vì sao mà lão lại có dự cảm bất an.

- Người cho rằng ta là bù nhìn để người cứu người à? Hể kẻ nào dám động vào người nhà của ta thì ta quyết không để cho hắn thoát khỏi tay ta mà còn sống dễ dàng đâu!

Cao Lôì Hoa giờ nắm đấm lên:

- Không cần biết thằng nào! Điều phải: Chết!

Ngay khi Cao Lôì Hoa giờ nắm tay lên, đột nhiên Mã Đặc ở trong lòng lão rên một tiếng, rồi một tiếng nổ ‘bụp’ trong trẻo từ trong người hắn vang lên! Một sợi tia máu đỏ tươi từ lỗ chân lông của Mã Đặc phun ra. Tơ máu càng lúc càng nhiều, cuối cùng thì cả người Mã Đặc nổ tung tóe trong tay lão già. Máu tươi thì văng đầy lên mặt lão.

Lão sửng sốt, hai tay ôm lấy Mã Đặc bị nổ tung không còn ra hình dạng gì, cứ ngây ngốc mặc kệ máu tươi bắn lên mặt mình. Lão vẫn không hiểu được vì sao rõ ràng mình đã cứu Mã Đặc rồi mà hắn vẫn bị nổ tan xác như thế?

- Đối với những tên dám động vào người nhà của ta thì chỉ có chết!

Cao Lôì Hoa cười lạnh lụng, không hề nghi ngờ, Mã Đặc chết là do Cao Lôì Hoa. Sở dĩ Mã Đặc nổ tan xác có cùng nguyên lý như lúc Cao Lôì Hoa đẩy lôì quang vào trong cơ thể của thái tử Ivan. Vừa rồi tuy rằng lôì quang cầu chỉ phá hủy hai chân của Mã Đặc, nhưng lôì quang đã xâm nhập vào cơ thể từ hai chân của hắn! Chỉ cần khoảng cách không xa, thông qua lôì quang này, Cao Lôì Hoa có thể lấy mạng đối phương trong chớp mắt. Vừa rồi, lúc Cao Lôì Hoa nắm chặt nắm tay lại là để kích nổ lôì điện trong cơ thể của Mã Đặc. Việc này nghe có vẻ phức tạp nhưng kỳ thật rất đơn giản.

- Người... là người làm?!

Lão nhìn thi thể tàn vụn của Mã Đặc trong lòng lập tức giống như lên cơn điên, vung trường kiếm lên chém. Kiếm khí màu vàng tia khí thể to lớn bay đến Cao Lôì Hoa.

- Lôì!

Nhìn kiếm khí này, Cao Lôì Hoa không hề hoang mang, tay phải vẫy nhẹ một cái, một luồng hồ quang xuất hiện trên đầu ngón tay của Cao Lôì Hoa, trong nháy mắt luồng hồ quang này liền biến thành một tấm khiên chắn.

Ầm một tiếng, kiếm khí do lão già phát ra trong cơn thịnh nộ chém mạnh xuống người Cao Lôì Hoa, nhưng lại bị tấm khiên lôì quang trước người Cao Lôì Hoa cản lại.

Chỉ có điều lúc kiếm khí va chạm khiến Cao Lôì Hoa khẽ nhíu mày. Cao Lôì Hoa cảm thấy kiếm khí này rất quái dị! ‘Chẳng qua dù em lạ đến đâu thì cũng bị anh đè xuống dưới’.

- Kiếm tốt đấy!

Cao Lôì Hoa thu hồi khiên lôì quang lại, rồi ngấm nhìn thanh trường kiếm trong tay lão. Cảm giác vừa rồi thật quái dị, rõ ràng kiếm khí lão phát đi lúc đầu không mạnh nhưng trong quá trình kiếm khí thoát ly khỏi kiếm lại không ngừng tự lớn mạnh lên! Lúc chém trúng khiên chắn của Cao Lôì Hoa thì uy lực so với lúc ban đầu đã lớn hơn gấp ba lần rồi. Nhìn thanh kiếm trong tay lão, Cao Lôì Hoa có cảm giác kiếm khí quái dị đó là do thanh kiếm này làm trò đây. Từ lúc lão già này xuất hiện, thanh kiếm lão đeo đã làm cho Cao Lôì Hoa có cảm giác đó rồi!

Lão già hừ lạnh một tiếng, rồi lại nhắc thanh trường kiếm lên cao. Trường kiếm lấp lánh lôì quang:

- Không ngờ người có thể đỡ được một kiếm của ta. Người trẻ tuổi, nhớ kỹ tên ta, ta là La Đế. Để khi chết xuống địa ngục còn nói cho người khác biết là người chết trên tay La Đế ta!

- La Đế?!

Nghe thấy tên lão già này, Vong Linh Đại trưởng lão ở bên cạnh kêu lên thất thanh.

- Đại trưởng lão biết người này sao?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Ta biết người này là ai.

Vong Linh Đại trưởng lão cười khò:

- Người anh em Cao Lôì Hoa còn nhớ lần trước ở trong Vong Linh cốc ta đã kể về một cường giả nhân loại đột phá bậc tám thất bại không?

- Nhớ.

Cao Lôì Hoa lên tiếng.

- Là hắn đó.

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn lão già chằm chằm:

- Hắn chính là người duy nhất vượt qua hai đợt lôi điện - La Đế. Cứ tưởng hắn toi rồi, ai dè hắn không chết mà hình như còn đột phá nữa chứ.

- Khả khả! Không ngờ còn có người nhận ra lão phu.

Thanh trường kiếm trong tay lão rung lên:

- Không sai, ngày đó lão phu thiếu chút nữa là bị thần kiếp đánh tan thành tro bụi. Nhưng mà may mắn nhờ có thanh kiếm này mà lão phu đã đột phá cảnh giới bậc tám! Các ngươi rất may mắn, bởi vì các ngươi là người đầu tiên được thưởng thức thực lực chân chính của lão phu! Chẳng qua, cái mạng cùi của các ngươi cũng nên lưu lại cho lão phu đi!

La Đế quát lớn, lôi quang trên trường kiếm tăng vọt lên:

- Lôi chi kiếm kỹ - Thiên lôi trảm!

Cả người La Đế hòa vào thanh kiếm bắn lên cao, thanh trường kiếm biến thành một cột lôi quang thật to. Lôi quang không ngừng lớn lên, thậm chí vây quanh người La Đế. Tiếp đó, ở phía sau La Đế liền xuất hiện ảo ảnh là một nam tử, tay phải cầm kiếm tay trái cầm trượng. Vẻ mặt cực kỳ trang nghiêm, tuy chỉ là ảo ảnh nhưng lại mang đến cho người ta áp lực không nhỏ.

- Lôi thần?!

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn ảo ảnh sau lưng La Đế kêu lên sợ hãi, sau đó lão dán mắt vào thanh trường kiếm trên tay La Đế. Trong lôi quang, có thể thấp thoáng thấy thanh trường kiếm trong tay La Đế và thanh kiếm mà ảo ảnh cầm giống nhau như đúc, ở trên thanh kiếm của cả hai đều có chữ màu vàng: Phán Quyết!

- Tài quyết chi nhận?!

Vong Linh Đại trưởng lão trợn ngược hai mắt lên. Tài quyết chi nhận, một trong hai vũ khí của Lôi thần! Nghe đồn trong sổ vũ khí của Lôi thần có hai thanh, một là 'Tài quyết chi nhận' đại biểu cho quyền phán quyết tội ác; hai là thanh 'Thần phạt chi trượng' đại biểu cho sự trừng phạt của thần sau khi phán quyết tội ác! Cả hai thanh vũ khí này đều là của Sáng Thế thần trực tiếp ban tặng! Chẳng trách La Đế dựa vào thanh vũ khí này liền đột phá được bậc tám. Từng là vũ khí của Lôi thần, lại do chính tay Sáng Thế thần làm ra, sau khi vào trong tay La Đế mà hắn không đột phá được thần kiếp thì có mà điên.

Sau khi lên bậc tám thành thần cũng có dăm bảy loại như Kiếm thánh. Mới bước chân vào bậc tám, chỉ có thần lực mà không có thần cách thì gọi là ‘Thí thần giả’ hay ‘bán thần’, nếu tiến thêm được một bước nữa là lĩnh ngộ về lĩnh vực và thần cách thì mới được gọi là thần chân chính. Còn về sau nữa thì khỏi nói, chắc chắn là càng lúc càng mạnh. Tuy không xác định rõ ràng được nhưng đúng là có tồn tại chuyện như vậy, giống như trong mấy vị thần thì Lôi thần được xưng là thần phán quyết rõ ràng là mạnh hơn một chút.

Bởi vì trong nhân loại chưa có ai lĩnh ngộ được bậc tám nên tri thức hiểu biết về thần cũng có hạn, chỉ biết mạnh nhất là có lĩnh vực với thần cách.

- Bậc tám à.

Nhìn lão già huy kiếm chém trên không, đôi mắt Cao Lôi Hoa chợt hiện lên màu vàng lôi quang.

- Rất mạnh, thú vị đây!

Đoàng! Trong lúc Cao Lôi Hoa nói chuyện thì La Đế chém mạnh một kiếm xuống chỗ Cao Lôi Hoa đang đứng. Khóe miệng La Đế mỉm cười ý rằng dưới một kiếm này của lão thì cho dù là thánh cấp cũng không có khả năng sống sót.

Nhưng có điều khi mà lão cho rằng Cao Lôi Hoa đã chết thì giọng nói của Cao Lôi Hoa lại vang lên sau lưng lão:

- Ê cụ khốt, có gì mà trông vui thế?

Trong lòng La Đế rung động mạnh! Lão không ngờ rằng mình lại không thấy rõ ràng Cao Lôi Hoa làm thế nào đi ra sau lưng.

- Không thể như thế được!

La Đế không tin kêu lên. Lão là bậc tám, là nhân loại duy nhất của đại lục này đạt được bậc tám. Sao lại có thể có người nhanh hơn lão được?!

- Đến phiên anh oánh nha. Lão cũng rất ‘lucky’ đó, đây là chiêu anh mày mới luyện ra, lần đầu sử dụng.

Cao Lôi Hoa quát to:

- Tử lôi cửu kích! Chiêu thứ nhất: Xuân lôi bạo *****! (sấm sét tàn bạo trong mùa xuân)

Tay phải Cao Lôi Hoa nắm chặt, sau đó một thanh trường đao do lôi quang tạo thành xuất hiện trên tay Cao Lôi Hoa.

- Xuân lôi bạo *****!

Cao Lôi Hoa nắm chặt thanh trường đao chém mạnh xuống dưới, đao này mang theo tiếng sấm trầm đục, giống như là những đợt sấm tàn bạo trong mùa xuân.

- Hây!

La Đế hét to một tiếng, đồng thời thân hình vặn vẹo kỳ dị. Xoay người giờ thanh ‘Tài quyết chi nhận’ ra chặn lôi đao của Cao Lôi Hoa. Xẹt xẹt, hai thanh đao kiếm chạm nhau không ngừng phát ra tiếng nổ và lôi quang màu tím vây kín cả hai người lúc giao chiến.

Mặt khác, Vong Linh Đại trưởng lão đã lùi xa khỏi cuộc chiến. Cùng thân cấp chiến đấu đối với Vong Linh Đại trưởng lão lúc này mà nói thì rất gượng ép.

Lúc La Đế dùng kiếm chặn lời đao của Cao Lôì Hoa lại, ánh mắt Cao Lôì Hoa hiện lên sự hân hoan. ‘Xuân lời bạo *****’, tên như ý nghĩa, phương thức công kích này lấy ‘Bạo’ là chính!

Lời đao trong tay Cao Lôì Hoa và Tài quyết chi nhận trong tay La Đế va chạm mạnh vào nhau, thanh đao của Cao Lôì Hoa đột nhiên nổ tung ra. Lời quang mạnh mẽ trực tiếp nổ tung trước mặt La Đế. Liền đó ở chỗ hai người xuất hiện một đóa mây năm nắm nhỏ.

Một lát sau, La Đế từ trong đám mây năm nắm văng ra, sau đó té lăn quay xuống mặt đất.

- Không thể nào! Điều này sao lại có thể! Ta là bậc tám sao lại thua được? Trên mặt đất, La Đế lóp ngóp chống dậy, ngửa mặt lên trời hét lớn.

- Bởi vì...

Đám mây năm nắm tản ra, hình ảnh của Cao Lôì Hoa lơ lửng giữa không trung:

- Ta cũng là bậc tám!

Cao Lôì Hoa hơi cong người lại, một đôi cánh lời quang nhẹ nhàng bật ra sau lưng Cao Lôì Hoa.

La Đế tròn mắt nhìn đôi cánh thần lấp lánh sau lưng Cao Lôì Hoa:

- Không thể như thế, gần đây làm gì có thần kiếp! Người sao lại là bậc tám được?

- Vậy người vì sao lại thành thần cấp?

Cao Lôì Hoa nhìn xuống La Đế cười nhạt:

- Người có thể dùng vũ khí của Lời thần để vượt qua thần kiếp thì vì có gì mà người khác lại không được?

- Xem ra không phải chỉ có mình ta gặp may.

La Đế bình tĩnh lại, vừa rồi lão kích động là vì không ngờ đại lục lại mọc ra một tên đạt thần cấp do đó mới không khống chế được tâm tình.

Thân là một cường giả với kinh nghiệm chiến đấu bao nhiêu năm, La Đế nhanh chóng bình tĩnh lại:

- Xem ra mấy trăm năm bất bại đã làm mất đi ý chí chiến đấu của ta, khiến ta cứ ngu xuẩn nghĩ rằng mình là người mạnh nhất trên đại lục nữa chứ.

La Đế khẽ thở dài.

- Lão già, cảm thán xong chưa!

Bóng hình của Cao Lôì Hoa trên không trung lại chợt biến mất, rồi xuất hiện sau lưng La Đế, sau khi mở đôi thần cánh, tốc độ của Cao Lôì Hoa lại nhanh tới cực hạn.

Lời đao trong tay Cao Lôì Hoa chém mạnh sau lưng La Đế.

Chỉ có điều lần này La Đế lại không tránh, miệng lão mỉm cười. Tay lão giờ thanh Tài quyết chi nhận lên, trông thì thông thả nhưng lại rất nhanh. Lúc lời đao của Cao Lôi Hoa chém vào lưng lão thì lão cũng đã đem Tài quyết chi nhận lộn ngược trước ngực lão.

- Tuy rằng miễn cưỡng sử dụng, thậm chí ta không thể lĩnh ngộ được nó, nhưng nhờ vào thanh kiếm của Lôi thần ta có thể sử dụng được chiêu thức mạnh nhất này.

La Đế chậm rãi nói.

Tiếp đó, hai tay La Đế buông lỏng thanh Tài quyết chi nhận, dù vậy thanh Tài quyết chi nhận lại không rớt xuống, cứ nổi lơ lửng trên không.

- Tài quyết chi nhận, thể hiện ra uy lực của ngươi cho mọi người biết đi!

La Đế quát khê một tiếng, đồng thời sau lưng lão cũng mọc ra đôi cánh thần cấp. Lôi quang màu vàng tía từ trên người lão bay vọt vào trong Tài quyết chi nhận.

Theo dòng Lôi thần lực nhập vào, từ trên thanh Tài quyết chi nhận tỏa ra một luồng uy áp mạnh mẽ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 142

Lĩnh Vực Của Lôi Thần – Phán Quyết.

Lĩnh vực Lôi thần!

Lôi quang trong mắt La Đế bốc lên hừng hực:

- Phán Quyết!

Choang! Giống như tiếng thủy tinh vỡ. Ngay sau đó Cao Lôi Hoa cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại, nhưng rồi lại khôi phục ánh sáng ngay trong tích tắc. Cảm giác y như ban đêm bất chợt tắt đèn, rồi lại bật công tắc lên.

Khi mở mắt ra, Cao Lôi Hoa rất kinh ngạc, tình cảnh trước mắt quá quen thuộc!

Lôi điện, xung quanh đều toát ra lôi quang, khắp nơi đều là ánh sáng do lôi điện tạo ra! Tiếng sấm sét vang lên liên tục bên tai! Đây là một thế giới hoàn toàn do lôi điện tạo thành! Trong thế giới này không có một thứ gì trừ sấm sét. Nơi này là thế giới lôi điện.

Cao Lôi Hoa dụi dụi mắt, đúng vậy! Đây chính là thế giới mà Cao Lôi Hoa đi vào trước khi tiến cấp. Chỉ có điều lần trước Cao Lôi Hoa chỉ ở trong thế giới này ngẩn ngơ “nhặt lá đá ống bơ” trong chốc lát rồi lập tức lui ra ngoài.

- Nơi này chính là lĩnh vực của Lôi thần!

Thanh âm của La Đế vang lên, cách Cao Lôi Hoa không xa, La Đế cảm ‘Phán quyết chi nhận’ đặc ý nhìn Cao Lôi Hoa.

- Nơi này là lĩnh vực của ngươi?

Cao Lôi Hoa quan sát thế giới do lôi điện hình thành này, tuy rằng ở trong lĩnh vực của La Đế nhưng Cao Lôi Hoa hoàn toàn không cảm thấy bất an chút nào. Thậm chí còn cảm thấy thoải mái, giống như nơi này chính là thế giới của Cao Lôi Hoa vậy!

- Đây không phải là lĩnh vực của ta. Đây là lĩnh vực của ‘Phán quyết chi nhận’!

Có phần đặc chí, La Đế cười nói:

- Chỉ cần có ‘Phán quyết chi nhận’ trong tay, ta có thể dùng nó để gọi ra lĩnh vực của Lôi thần! Nơi này, chính là lĩnh vực của Lôi thần - Phán Quyết! Đây là thế giới của lôi điện. Là thế giới của ta!

- Hưởng thụ lĩnh vực của ta đi! Đến từ lĩnh vực của Lôi thần - Phán quyết chi lôi!

La Đế giờ cao thanh ‘Phán quyết chi nhận’ lên.

- Lấy danh nghĩa Lôi thần!

La Đế nói lớn:

- Ta phán quyết ngươi! Có tội!

La Đế quát mạnh thanh ‘Phán quyết chi nhận’ xuống.

Ầm! Ầm! Tất cả lôi quang bên trong lĩnh vực không ngừng tập trung lại trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa! Ngưng tụ!

Trên đầu Cao Lôi Hoa sấm chớp gào thét, lập loè!

- Thế giới lôi điện?

Cao Lôi Hoa nhìn chăm chăm vào lĩnh vực màu vàng tím này, đồng thời, trong đầu hắn nhớ lại giọng nói như sấm rền khi mới tiến cấp:

(- Nơi này là chỗ nào?

Ngay lúc đó Cao Lôi Hoa hỏi lớn.

- Nơi này là thế giới của ta. Cũng là thế giới của ngươi.

Giọng nói như sấm vang lên ù ù bên tai Cao Lôi Hoa:

- Ta chính là lôi điện, cũng chính là lôi điện luôn bên ngươi. Mà nơi này là thuộc về ta, chính là dị giới của ta. Nhưng đây cũng thế giới thuộc về ngươi. Cường giả bậc tám, quản lý pháp tắc lôi điện! Nơi này là thế giới chung của ta và ngươi!)

- Chỉ thuộc về ta, thế giới của ta và ngươi.

Cao Lôi Hoa lâm bầm trong miệng.

Nhìn Cao Lôi Hoa ngây người trên không, La Đế khoái trá vô cùng. Giết chết một cường giả bậc tám với giết chết một cường giả bậc bảy thánh cấp thì cảm giác hoàn toàn khác biệt. Bây giờ, một tên cường giả bậc tám trông khá trẻ tuổi này trở thành kẻ đầu tiên chết trong tay mình! Đầu của hắn sẽ là chiến lợi phẩm cho mình! Lôi thần lực trên người hắn là thuốc bổ tốt nhất cho mình luôn!

La Đế tràn đầy háo hức nhìn Cao Lôi Hoa:

- Dưới danh nghĩa của Lôi thần! Chết đi!

Ầm! Tiếng sấm liên tiếp vang lên trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa. Trong lĩnh vực, La Đế bắt đầu khống chế lôi điện ngưng tụ lại trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa. Lúc này, uy lực của lôi điện chí ít cũng đã hơn thân kiếp rồi.

Ầm! Trong mắt La Đế hiện lên sự hưng phấn, một luồng lôi quang màu tím đánh xuống vị trí Cao Lôi Hoa... ..

Vong Linh Đại trưởng lão lo lắng trông ngóng cuộc chiến đấu giữa Cao Lôi Hoa và kiếm sĩ trong truyền thuyết La Đế, lão không ngờ La Đế có thể nhờ vào ‘Phán quyết chi nhận’ để triển khai lĩnh vực của Lôi thần! Lĩnh vực của Lôi thần cũng không như mấy cái lĩnh vực cùi bắp của Quang Minh thần. Trong các vị thần thì Lôi thần được công nhận là mạnh nhất. Lĩnh vực

của hắn không thể dễ chơi được.

Nghĩ vậy, Vong Linh đại trưởng lão đứng ngòai không yên. Giận cá chém thớt nên ra tay chẳng chút lưu tình với đám người tổ chức kia.

- Ra đi, cốt long của ta!

Vong Linh Đại trưởng lão hét một tiếng to.

Từ trong hắc động, thân hình khổng lồ của cốt long Cát Mỗ chậm rãi chui ra.

- Cát Mỗ, làm việc đi!

Vong Linh Đại trưởng lão hạ mệnh lệnh cho cốt long.

- Grào!

Vừa mới chui ra khỏi hắc động, vong linh cốt long há miệng gào rống, phun thẳng một luồng long tức tử vong xuống dưới. Long tức tử vong đối với Vong Linh tộc là món thuốc bổ hảo hạng. Nhưng đối với nhân loại mà nói thì vĩnh viễn lại là cơn ác mộng.

Long tức mới lướt qua, mười ba tên thành viên đứng đầu trong tổ chức trong nháy mắt đã biến thành cái xác khô, còn hai mươi tên khác cũng bị lây nhiễm lời nguyền của long tức.

Suy yếu, già cỗi, bất lực nhanh chóng làm bọn họ mất đi năng lực chiến đấu. So với đám vong linh kỳ sĩ ‘được’ long tức phun vào thì tinh thần sung mãn. Dưới tình trạng đó, hai mươi thành viên còn lại bị vong linh kỳ sĩ vây lại thành một đồng. Hai chị em Diệp Đồng và Diệp Diễm cùng vài tên may mắn cũng bị vây vào giữa.

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn vào lĩnh vực mà lo lắng, nếu không phải lần trước Cao Lô Hoa đã từ bên trong lĩnh vực Thái Dương thần đi ra, thì hiện giờ Vong Linh Đại trưởng lão đã hơn gấp bội rồi.

- Có nên sử dụng nó không?

Vong Linh Đại trưởng lão cắn chặt răng nhìn đồ vật trên tay phải mình. Tuy rằng Vong Linh Đại trưởng lão chỉ là thánh cấp nhưng có thể trở thành một cánh tay đắc lực của Vong Linh Nữ Thần đi đâu phải vừa. Thứ này có thể khiến lão trở thành ‘Thú lục giả’ của Vong Linh phụ thần.

- Nếu sau một lúc nữa mà còn chưa ra thì ta sẽ dùng vậy.

Ánh mắt Vong Linh Đại trưởng lão hiện lên sự kiên định. Mặc dù mở phong ấn này ra sẽ khiến lão bị thương tổn nghiêm trọng... ..

- Ha ha ha!

Trong lĩnh vực, La Đế không ngừng khổng chế lôi quang bổ xuống Cao Lô Hoa. Nơi này là thế giới của La Đế, tất cả lôi nguyên tố trong lĩnh vực này đều là thuộc quyền khổng chế của La Đế, ở đây La Đế chính là thần! Chính là chúa tể duy nhất!

- Đi chết đi!

La Đế hét rống một tiếng, tất cả lôi quang như thác đổ trút xuống người Cao Lô Hoa

Nhưng mà điều khiến La Đế kinh ngạc là Cao Lôì Hoa lại không hề tránh. Ngược lại hắn còn mở đôi cánh sau lưng ra rồi dang rộng hai tay để mặc lôì điện trút lên người.

Ngay sau đó, cả người Cao Lôì Hoa bị vô vàn lôì quang bao phủ. Điều này khiến La Đế thở phào nhẹ nhõm. Ở trong cơn mưa lôì quang như vậy cho dù là La Đế cũng không dám chắc mình có thể chịu được. Cho nên lão cho rằng Cao Lôì Hoa cũng không có khả năng sống sót.

Cao Lôì Hoa không chống cự, mà để mặc lôì quang xuyên qua cơ thể mình. Cứ mỗi lần lôì quang chạm vào thân thể mình, Cao Lôì Hoa đều có cảm giác lạ thường.

Cao Lôì Hoa nhắm hai mắt lại, lắng lẽ cảm thụ mọi thứ xung quanh. Cảm nhận từng chút lôì điện, từng sợi hồ quang!

- Thế giới lôì điện. Thế giới của chúng ta.

Trong đầu Cao Lôì Hoa lại xuất hiện giọng nói như sấm sét kia.

- Thế giới của chúng ta.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng thốt lên. Giọng nói rất khẽ, nhưng lại xuyên qua màn sấm sét âm ỉ truyền đến tai La Đế.

- Lĩnh vực!

Ngay sau đó, Cao Lôì Hoa mở bừng mắt. Lúc này hai mắt anh đã biến thành màu vàng tím đầy yêu dị, không giống như lôì quang lấp lánh màu vàng tía trước kia. Ngay cả đồng tử màu đen cũng đã biến thành màu vàng.

Đồng thời, thanh âm của Cao Lôì Hoa giống như tiếng sấm, rít gào lên:

- Lĩnh vực - Phán Quyết!

Bùng! Theo tiếng gào thét của Cao Lôì Hoa, một lĩnh vực màu vàng tím từ từ mở rộng ra bên trong lĩnh vực mà La Đế không chế.

- Điều, điều này sao có thể! Thế này là làm sao!

La Đế không dám tin vào mắt mình, lĩnh vực giống như đồ vật nhanh chóng bị vỡ nát. Thế này là thế nào, đều là lĩnh vực lôì điện, giống nhau như đúc. Vì sao mà lĩnh vực của mình lại bị lĩnh vực của hắn thôn tính?!

Dùng ‘Phán quyết chi nhận’ để mở ra lĩnh vực thì cũng chỉ là ‘hàng mượn’ nên vĩnh viễn không thể so được với ‘hàng’ của bản thân. Cho nên La Đế chỉ đành trơ mắt nhìn lĩnh vực của mình bị lĩnh vực của Cao Lôì Hoa tiêu diệt.

- Bây giờ, nơi này là thế giới của ta!

Hình ảnh của Cao Lôì Hoa hiện ra trước mặt La Đế. Đôi cánh lôì quang màu vàng tím của Cao Lôì Hoa khiến cho La Đế lóa cả mắt. Hiện giờ ngay cả khí tức trên người Cao Lôì Hoa cũng làm cho La Đế cảm thấy bị áp bức. Sự chuyển biến trong nháy mắt làm La Đế không có phản ứng gì. Lão hoàn toàn không hiểu tại sao lĩnh vực của lão lại biến mất trong phút chốc?! Rồi làm sao lại trở thành lĩnh vực của Cao Lôì Hoa?!

- Lấy danh nghĩa của Cao Lôì Hoa ta.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa lấp lánh sắc vàng, đồng thời, Cao Lôì Hoa nắm chặt tay phải:

- Phán Quyết!

Vô số lôì quang từ các hướng trong lĩnh vực tràn về La Đế. Giống như cơn thủy triều đã đem La Đế bao phủ bên trong lôì quang. Dù sao cũng là lần đầu tiên sử dụng lĩnh vực nên Cao Lôì Hoa cũng không thể kiên trì được lâu. Sau khi thở ra một hơi, cả người Cao Lôì Hoa rơi thẳng xuống phía dưới.

Lĩnh vực mất đi người duy trì cũng nhanh chóng tan biến.

Bịch! Cao Lôì Hoa ngã huych xuống đất. Ngay sau đó là một tiếng trống vang lên, thân hình cháy đen thui của La Đế rơi xuống cách Cao Lôì Hoa không xa. Bên cạnh lão, một thanh trường kiếm thấp thoáng hiện lên ánh sáng rực rỡ... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 143

Năng Lực Đặc Biệt Của Vong Linh Đại Trưởng Lão.

Cậu không sao chứ Cao Lôì Hoa?

Vong Linh Đại trưởng lão thấy hai người Cao Lôì Hoa ra khỏi lĩnh vực liền gọi to một tiếng, sau đó vung tay lên để cho vong linh kỵ sĩ và cốt long xử lý nốt hai mươi người còn lại của tổ chức kia, còn lão thì vội vàng chạy tới cạnh Cao Lôì Hoa.

- Hề hề, không có chuyện gì, chỉ là dùng sức quá độ mà thôi.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, cố gắng chống dậy. Nhìn vẻ mặt của Vong linh Đại trưởng lão hiện giờ thật khó có thể tưởng tượng được lão là một vong linh pháp sư. Nếu không phải sắc mặt lão trắng bệch, thì nhìn lão chẳng khác gì một cụ già hiền lành.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão nhẹ nhàng thở phào:

- Đúng rồi, vừa rồi trong đó rốt cục là xảy ra chuyện gì? Hắn mở ra lĩnh vực, cậu cũng không phá hủy lĩnh vực của hắn, sao hai người lại đồng loạt rơi xuống thế?

Vong Linh Đại trưởng lão nghi hoặc hỏi.

- Hơn nữa La Đế nhìn có vẻ còn thảm hại hơn cậu nhiều.

- Hắc hắc! Đúng là tôi không phá vỡ lĩnh vực của hắn! Cũng không cần phải phá vỡ lĩnh vực của hắn.

Cao Lôì Hoa hơi hưng phấn nói với Đại trưởng lão:

- Bởi vì tôi đã lấy được thần cách của hắn.

- Cái gì?!

Vong linh đại trưởng lão mở to hai mắt:

- Cậu nói lại lần nữa xem, cậu vừa nói cái gì?

- À, tôi đã nắm được thần cách!

Cao Lôì Hoa mỉm cười với Vong Linh Đại trưởng lão:

- Cho nên tôi cũng nắm giữ được lĩnh vực, tôi mở ra lĩnh vực bên trong lĩnh vực của hắn, 'thịt' luôn lĩnh vực của hắn!

- Cái gì, Cao Lôì Hoa huynh đệ, cậu đã nắm giữ lĩnh vực?!

Tiếng nói của Vong Linh Đại trưởng lão cao hẳn lên, lão nắm lấy áo Cao

Lôi Hoa:

- Như vậy hiện giờ cậu đã thành thần?! Không phải là thí thần giả như khi mới bước vào cấp tám, mà là thần chân chính ư?!

- Khụ khụ! Đại trưởng lão, buông tay ra, khụ khụ, lão nắm chặt như vậy, tôi không hít thở được!

Cao Lôi Hoa ho mạnh hai tiếng, khó khăn nói với Đại trưởng lão.

- Hề hề, ngại quá, là do tôi kích động quá mà.

Vong Linh Đại trưởng lão vội vàng thả lỏng áo Cao Lôi Hoa, sau đó mới nói với vẻ khó tin:

- Cậu thật sự nắm giữ thần cách?

- Khụ khụ, tôi đã có được thần cách, trở thành thần chân chính. Hơn nữa tôi có được lĩnh vực cũng là nhờ phúc tên này!

Cao Lôi Hoa yếu ớt nhắc tay chỉ về La Đế chưa rõ sống chết nằm ở phía xa:

- Là tên đó dựa vào ‘Tài quyết chi nhận’ mở ra lĩnh vực của Lôi thần, nhờ đó tôi mới lĩnh ngộ được thần cách lôi hệ!

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, xem như cậu nhân họa đắc phúc!

Vong Linh Đại trưởng lão cười nói:

- Vậy hiện giờ cậu có thể coi là Lôi thần rồi!

- Có thể coi là vậy.

Cao Lôi Hoa khẽ gật gật đầu. Chỉ có điều sức mạnh được tăng cao, ánh mắt Cao Lôi Hoa cũng thay đổi. Có lẽ giống như câu nói ở địa cầu: ‘đứng cao thì nhìn xa hơn’. Cao Lôi Hoa phát hiện thế giới này cũng không phải không có cường giả, chỉ có điều những người này không dễ dàng xuất hiện trước mặt mọi người. Giống như trước đây không lâu mình còn cho rằng nhân loại không có Kiếm thần. Nhưng giờ người nắm đó không xa kia chính là Kiếm thần! Mọi việc không có gì là tuyệt đối, trên thế gian này không có chuyện gì là không có khả năng, không có gì là tuyệt đối. Cho dù trong nhân loại không có Kiếm thần nhưng những tộc khác thì sao! Mấy trăm năm tuổi thọ của nhân loại không thể lên tới cấp tám, vậy Tinh linh tộc có sinh mệnh dài mấy ngàn năm thì sao? Cự long tộc có tuổi thọ hơn vạn năm, chẳng lẽ bọn họ không có cường giả cấp tám sao? Cao Lôi Hoa không thể khẳng định.

Chẳng qua, may mắn là hần hiện giờ đã nắm giữ thần cách! Hiện tại điều hần biết chính là nếu muốn bảo vệ tốt những đứa con của mình, thì phải càng hùng mạnh hơn nữa. Võ học không bờ bến, trên thế giới này vĩnh viễn không có cao thủ No1, chỉ có thể có cao thủ không ngừng mạnh lên.

Chẳng qua dù người có mạnh tới đâu cũng đừng có mơ tới chuyện đụng tới con tôi. Cao Lôi Hoa nắm chặt nắm tay lại.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, cậu hiện giờ đã có thể coi là Lôi thần. Vũ khí do Sáng Thế thần tạo ra cho Lôi thần cũng nên thuộc về cậu rồi!

Vong Linh Đại trưởng lão đứng dậy, đi tới bên cạnh La Đế chưa rõ sống chết, thò tay định cầm lấy ‘Tài quyết chi nhận’.

- Aaaah!

Khi Vong Linh Đại trưởng lão vừa chạm tay vào ‘Tài quyết chi nhận’, lập tức kêu thảm thiết, vội vàng rút tay lại:

- Không hổ là ‘Tài quyết chi nhận’, xem ra cậu tự tới thử đi Cao Lôi Hoa huynh đệ.

- Để cho tôi.

Cao Lôi Hoa cười khỏ. Mới vừa dùng lĩnh vực xong, Cao Lôi Hoa cảm thấy toàn thân vô lực, tạm thời đến cử động cũng khó khăn. Hiện giờ Lôi thần lực chậm rãi vận chuyển trong cơ thể hắn, khôi phục thể lực cho Cao Lôi Hoa.

- Đúng rồi, Đại trưởng lão, lão xem xem tên đó chết chưa.

Cao Lôi Hoa nhìn La Đế.

Đại trưởng lão gật đầu, rồi đi tới bên cạnh La Đế xem xét thân thể hắn, sau đó cười âm hiểm:

- Khắc khắc ~ Cao Lôi Hoa huynh đệ, người này còn chưa chết đâu! Không ngờ vẫn còn một chút sinh cơ!

- Mẹ nó, mạng đúng là mạnh thật, giống hệt Tiểu Cường. *

*: tên một con gián rất nổi tiếng trong phim của TQ.

Cao Lôi Hoa buột miệng mắng, ai ngờ như vậy mà gã này vẫn không chết.

- Tiểu Cường là cái gì vậy?

Vong Linh Đại trưởng lão nghi hoặc hỏi.

- À, là một loại rất cường đại, nói chung là rất khó đánh chết.

Cao Lôi Hoa thuận miệng trả lời:

- Đại trưởng lão, giết hắn đi. Người này là một mối họa. Tôi không còn chút sức lực nào để di chuyển, lĩnh vực vừa mới lĩnh ngộ đã lấy đi khá nhiều sức mạnh của tôi.

- Ấy, không, Cao Lôi Hoa huynh đệ, cậu nói là muốn giết người này sao?!

Vong Linh Đại trưởng lão kêu lên rất khoa trương.

- Ừm! Không giết hắn chẳng lẽ còn muốn để tôi nuôi hắn à?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nói.

- Chà, Cao Lôi Hoa huynh đệ, sao cậu lại lãng phí thế nhỉ! Phải biết rằng lãng phí là hành vi đáng xấu hổ!

Vong Linh Đại trưởng lão lập tức tỏ vẻ phản đối mạnh mẽ việc Cao Lôi Hoa muốn đánh chết La Đế.

Cao Lôi Hoa khó hiểu, hỏi:

- Vậy theo lão phải xử lý hắn thế nào?

- Hắc hắc!

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha ha nói:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ có biết một loại bí pháp của Vong linh tộc gọi là “người chết sống lại” không?

- Không biết.

Cao Lôi Hoa đáp một cách chắc chắn. Câu trả lời của hắn rõ ràng khiến Vong Linh Đại trưởng lão cắt cả hứng.

- “Người chết sống lại” ý nghĩa giống như tên gọi, khiến cho một người mới vừa tử vong sống lại!

Vong Linh Đại trưởng lão cười hả hê:

- Sau khi sống lại họ sẽ khác hẳn vong linh thông thường, bọn họ có thể giữ lại toàn bộ kĩ năng khi còn sống! Nói cách khác người này là Kiếm thần, vậy thì sau khi sử dụng bí thuật này tôi có thể cấp cho cậu một Kiếm thần hoàn toàn tuân theo mệnh lệnh của cậu. Thế nên mới nói tài liệu tốt như vậy không nên lãng phí. Nếu có thể thì đây là một nô bộc Kiếm thần bậc tám đó nhé!

- Cái gì? Lão nói là có thể tạo được một Kiếm thần?

Cao Lôi Hoa nghe được những lời của Đại trưởng lão nói liền giật mình. Những lời này của Vong Linh Đại trưởng lão thật sự quá mức chấn động, lại có thể tạo ra được một Kiếm thần hoàn toàn nghe lời. Như vậy chỉ cần có thời gian tích lũy thì chẳng phải lão có thể tạo ra một đội quân cường giả vong linh sao!

- Đúng vậy, rất có khả năng. Tôi có thể khiến hắn thể hiện lực lượng hoàn mỹ của hắn trước khi chết. Đương nhiên vẫn cần phải có đầy đủ tài liệu mới được.

Vong Linh Đại trưởng lão cười đắc chí, ánh mắt nhìn La Đế đầy bất hảo:

- Đây là một trong những năng lực của ta – một “Thú lục giả” thủ hạ của Vong Linh Nữ Thần, chuyên đi săn và gom góp linh hồn. Ngay một khắc trước khi con người tử vong có thể phong ấn hoàn mỹ lực lượng của họ, cũng khiến họ hoàn toàn nghe lời, tạo ra “Sát lục giả” có toàn bộ khả năng và kinh nghiệm chiến đấu trước khi chết. Có thể nói, nếu cho tôi đầy đủ tài liệu, cho dù là thần tôi cũng có thể khiến cho hắn thể hiện được toàn bộ sức mạnh vốn có, bao gồm cả lĩnh vực!

- Đại trưởng lão.

Cao Lôi Hoa nuốt nước bọt:

- Nếu có đủ thì thể, vậy lão có thể tạo ra cả đại quân thần cấp sao?!

- Hắc hắc, cậu nghĩ hay nhỉ.

Vong Linh Đại trưởng lão không chút do dự tỏ vẻ xem thường mấy lời Cao Lôi Hoa:

- Năng lực của tôi cũng có hạn chế. Đầu tiên là tôi chỉ có thể khống chế sáu gã “Sát lục giả” mà thôi. Nếu hơn sáu gã rất khó trực tiếp khống chế. Thứ hai là hiện giờ tôi cũng chỉ là thánh cấp, cho nên cùng lắm tôi chỉ khống chế được “Sát lục giả” thánh cấp mà thôi. Bởi vậy bây giờ tuy rằng tôi có thể

tạo ra “Sát lục giả” thần cấp nhưng không thể không chế được.

- Bô khi!

Cao Lôi Hoa suy yếu nằm trên mặt đất, chỉ chỉ thi thể La Đế:

- Vậy thì thần cấp như hắc lão đầu có dùng được phải không? Nói cách khác, giữ thi thể này cũng vô dụng thôi.

- Hắc hắc!

Vong Linh Đại trưởng lão cười:

- Nếu chỉ có thể thì làm sao tôi trở thành Đại trưởng lão Vong linh tộc được!

- Thế là sao?

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Chẳng lẽ lão có phương pháp đặc thù không chế thần cấp sao?

- Tuy rằng tôi không tự mình không chế được “Sát lục giả” thần cấp nhưng không có nghĩa là người khác không không chế được!

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn Cao Lôi Hoa cười tít mắt:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ chẳng phải là thần cấp còn gì!

- Ý lão là?!

Ánh mắt Cao Lôi Hoa lập tức tràn đầy hứng thú.

- Biết vì sao thời thần ma đại chiến Vong Linh Nữ Thần lại có thể một mình mà chống lại sự tấn công của Quang Minh chư thần hay không?

Vong Linh Đại trưởng lão đầy thần bí nói:

- Đó là vì Vong Linh Nữ Thần có sáu thủ hạ chúng tôi tích lũy ‘Sát lục giả’ bậc tám qua nhiều năm. Tuy bọn họ còn thiếu thần cách mới trở thành thần chân chính nhưng thực lực bậc tám của họ cũng tương đương với thần đó! Dựa vào sự phối hợp giữa họ với Vong Linh Nữ Thần, cho dù là toàn bộ thần bên Quang Minh tới thì Vong Linh Nữ Thần vẫn chống đỡ được.

- Ha ha, xem ra lão được xưng là Đại trưởng lão Vong Linh tộc cũng không phải chỉ là cái danh hão đâu.

Cao Lôi Hoa cảm thán.

- Hắc hắc, đó là đương nhiên.

Vong Linh Đại trưởng lão đặc ý tới sát La Đế:

- Chỉ cần lưu cho hắc một hơi thở, khi trở về tôi có thể biến hắc thành một “Sát lục giả” thần cấp, cũng tức là tặng cho Cao Lôi Hoa huynh đệ một trợ thủ.

- Ha ha. Lão cho ta một ‘Sát lục giả’ sao?

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Sao không để dành tới khi lão tiến lên bậc tám mà dùng?

- Không được, ‘Sát lục giả’ này là để cảm ơn Cao Lôi Hoa huynh đệ đã cứu tiểu công chúa.

Vong Linh Đại trưởng lão cười sáng khoái.

- Đúng rồi, Cao Lôi Hoa huynh đệ, tôi bỗng phát hiện ra một vấn đề rất

ngghiêm trọng.

Vong Linh Đại trưởng lão quay đầu lại nói với Cao Lôì Hoa:

- Cậu có biết pháp thuật băng hệ không?

- Ma pháp băng hệ à?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, nhẹ nhàng đưa tay ra, một tia lôì quang thoáng hiện trong tay:

- Tôi là lôì hệ mà.

- Tôi biết cậu lôì hệ rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão nói:

- Ý của tôi là cậu ngoại trừ là thần cấp lôì hệ, các ma pháp hệ khác không biết chút gì à?!

- Tôi biết tiểu hỏa cầu và thủy đạn.

Cao Lôì Hoa nói thẳng với Vong Linh Đại trưởng lão:

- Đừng nói với tôi rằng một vong linh pháp sư như lão chẳng lẽ cũng không biết cả thuật đóng băng sao?

- Cậu lại trêu tôi rồi

Vong Linh Đại trưởng lão nhếch mép:

- Cậu không biết là vong linh ma pháp và các nguyên tố khác không thể đồng thời học sao? Nếu học sẽ nổ tan xác đó.

- Hóa ra là vậy.

Cao Lôì Hoa nhìn Vong Linh Đại trưởng lão nói:

- Mà lão cần thuật đóng băng làm gì?

- Thì để đóng băng người này.

Vong Linh Đại trưởng lão chỉ La Đế đang nằm bên cạnh:

- Nếu muốn đưa hắn trở về, lại phải giữ cho hắn một tia sinh cơ, vậy chỉ có thể đóng băng hắn. Không ngờ cậu lại không biết thuật đóng băng. Ài, chẳng lẽ tôi lại phải bỏ qua tài liệu hoàn mỹ thế này sao?

- Đại trưởng lão, lão không biết thuật đóng băng, vậy trước kia lão chế tạo ‘Sát lục giả’ cho Vong Linh Nữ Thần thể nào?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Trước kia tôi đều dùng quyền trực ma pháp.

Đại trưởng lão bĩu môi, sau đó nhìn La Đế lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ phải bỏ qua thật sao?

- Được rồi! Đại trưởng lão, tôi nhớ tới một thứ.

Cao Lôì Hoa đột nhiên nhớ tới một vật. Nhớ lúc ở trên hoang đảo, Băng Sương Cự Long giao cho hắn một miếng long tinh “long ngữ thủy tinh”. Vốn là Băng Sương Cự Long Furion đưa cho Cao Lôì Hoa để hắn chuyển cho nữ nhi Kim Toa Nhi học tập long ngữ khi cần. Hiện giờ hắn vẫn để bên trong nhẫn không gian.

Mò mẫm trong nhẫn không gian trong chốc lát, Cao Lôì Hoa lôì ra tấm thủy tinh ma pháp long ngữ kia.

- Đây là cái gì?

Vong Linh Đại trưởng lão nghi hoặc nhìn tấm thủy tinh trong tay Cao Lôi Hoa.

- À, đây là sách giáo khoa của con gái tôi sau này.

Cao Lôi Hoa cười hà hà với Vong Linh Đại trưởng lão. Hiện giờ Kim Toa Nhi cũng lớn rồi, vài ngày nữa có thể dạy nó ma pháp long ngữ.

- Sách, sách giáo khoa?!

Vong Linh Đại trưởng lão nghi hoặc nói:

- Sách này là sao? Có tác dụng gì?

- Hắc hắc, cái này có thể dạy tôi thuật đóng băng đó! Lão chờ đó.

Cao Lôi Hoa theo phương pháp của Băng Sương Cự Long Furion nói, đưa thần niệm vào bên trong khối thủy tinh long ngữ ma pháp, sau đó tra cứu tư liệu bên trong.

- Có rồi!

Cao Lôi Hoa cười nói với Vong Linh Đại trưởng lão:

- Tìm được thuật đóng băng rồi.

- Là ký ức ma pháp thủy tinh sao?

Vong Linh Đại trưởng lão cuối cùng cũng nhận ra vật trong tay Cao Lôi Hoa là vật gì.

- Đúng vậy.

Cao Lôi Hoa trả lời, rồi nâng tay phải lên, nhắm vào La Đế nằm cách đó không xa. Tuy rằng hiện giờ thân thể rất yếu nhưng sử dụng ma pháp thì không có vấn đề gì. Cao Lôi Hoa cười ha hả, sau đó bắt đầu niệm chú văn ma pháp:

- Lấy danh nghĩa của ta, Cao Lôi Hoa, đóng băng đi, thuật đóng băng!

Vong Linh Đại trưởng lão sững sốt. Cao Lôi Hoa niệm không phải chú ngữ của đại lục! Chỉ là lão nhất thời không nhớ ra Cao Lôi Hoa đang dùng ngôn ngữ gì.

Theo chú văn của Cao Lôi Hoa, dưới tác dụng của lực lượng tinh thần cấp, một lượng băng nguyên tố nhanh chóng ngưng tụ trên tay phải hắn. Trong chớp mắt băng nguyên tố đã ngưng tụ trên tay hắn nhiều tới mức thường cũng nhìn được.

Khi chú văn của Cao Lôi Hoa kết thúc, băng nguyên tố trên tay phải hắn nhanh chóng bay tới người La Đế. Đỉnh! Một tiếng vang lên, thân thể La Đế liền bị một tầng băng phủ kín.

- Đây là long ngữ!

Vong Linh Đại trưởng lão cuối cùng cũng nhớ ra ngôn ngữ Cao Lôi Hoa niệm là thứ ngôn ngữ gì:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, cậu là long tộc sao?!

- Không phải.

Cao Lôi Hoa trả lời rất rõ ràng.

- Không thể nào. Ngoài long tộc ra không ai có thể dùng long ngữ ma pháp tới trình độ này! Sự khó khăn của long ngữ ma pháp loài người không sao có thể tưởng tượng được!

Vong Linh Đại trưởng lão bất ngờ nói tiếp:

- Nếu cậu không phải là long tộc, vậy cậu là bán long nhân à?!

- Chuyện này, quên đi, lão nói sao thì là vậy đi.

Cao Lôi Hoa lên tiếng yếu ớt. Hiện giờ hắn cũng không có hơi sức mà đi tranh cãi với Vong Linh Đại trưởng lão xem cuối cùng mình thuộc chủng tộc nào.

Vong Linh Đại trưởng lão cẩn thận quan sát Cao Lôi Hoa, cuối cùng vẫn lắc đầu. Trên người Cao Lôi Hoa không có những dấu hiệu đặc thù của long tộc.

- Bỏ đi. Tôi cũng chỉ lạ là vì sao cậu lại có thể thi triển long ngữ chính gốc tới vậy thôi.

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả, đồng thời vung tay lên thu La Đế đã bị đóng băng vào trong nhẫn không gian. Có thân thể La Đế, vậy lão có thể chế tạo ra một 'Sát lục giả' thần cấp rồi!

- Tốt rồi, Cao Lôi Hoa huynh đệ, cậu tới xem cái thanh 'Tài quyết chi nhận' này đi.

Vong Linh Đại trưởng lão nói với Cao Lôi Hoa:

- Không chừng cậu có thể sử dụng nó đấy. Tôi thấy hình như cậu còn chưa có vũ khí thuận tay.

- Tốt thôi.

Cao Lôi Hoa đứng dậy. Phương pháp vận hành chân khí và Lôi thần lực một cách thần kỳ là điểm mạnh nhất của Cao Lôi Hoa. Chính vì thế mà chỉ trong chốc lát Cao Lôi Hoa đã khôi phục được một chút sức lực.

Đi tới cạnh 'Tài quyết chi nhận', Cao Lôi Hoa thò tay ra nắm lấy nó.

Cổ lôi điện vừa khiến Vong Linh Đại trưởng lão giật nảy người cũng không xuất hiện.

- Ha ha, dường như nó không cự tuyệt tôi.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nâng 'Tài quyết chi nhận' lên khỏi mặt đất.

Ngay khi hắn nâng 'Tài quyết chi nhận' lên, trong nháy mắt một luồng sức mạnh tương tự Lôi thần lực từ trên 'Tài quyết chi nhận' truyền tới Cao Lôi Hoa.

- Thật sáng khoái!

Cao Lôi Hoa rên rỉ đầy thoải mái. Nguồn lôi điện này khi truyền vào cơ thể Cao Lôi Hoa nhanh chóng dung hợp với thần lực của hắn. Vốn Lôi thần lực đã hết sạch giờ nhanh chóng được bổ sung. Loại cảm giác này khiến Cao Lôi Hoa không thể diễn tả bằng lời! Không hổ là vũ khí do Sáng Thế thần tự tay tạo ra, nguồn năng lượng tinh khiết này đem đến cho Cao Lôi Hoa không ít ích lợi.

- AAAA!

Cao Lôì Hoa há miệng gầm lên một tiếng sung sướng. Lôì quang từ cơ thể hắn bắn ra bốn phía, không khác gì Địa Ngục Lôì Quang ngày trước. Lôì điện tỏa ra thành từng vòng tròn, trong lôì quang màu vàng tím, Cao Lôì Hoa giờ ‘Tài quyết chi nhận’ lên cao, thần uy tỏa ra bốn phía.

Sau tiếng hét thật dài của Cao Lôì Hoa, tất cả mọi người đều cảm nhận được một cỗ uy áp cường đại. Đặc biệt là hai mươi người còn lại trong tổ chức hoảng sợ nhìn Cao Lôì Hoa. Lúc này những kẻ này nhìn thấy Cao Lôì Hoa trong lôì quang đều có chung một ý nghĩ, tại sao chúng ta lại có ý muốn đối địch với nam nhân này, sao lúc đó chúng ta lại ngu ngốc như vậy chứ!

Nhất là người đã hai lần ám sát Cao Lôì Hoa - Diệp Đồng, nàng hiện giờ đang ngơ ngác nhìn hình ảnh Cao Lôì Hoa trong lôì quang. Sự cường đại của nam nhân này đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng.

- Vì sao, vì sao hắn lại cường đại như vậy, ‘please tell me why’?

Diệp Đồng ôm đầu thì thào.

- Hồng!

Cao Lôì Hoa giờ cao ‘Tài quyết chi nhận’, lại hú dài một tiếng. Sau đó một cột lôì quang bắn thẳng lên tận chín tầng mây, tiếng hú theo gió bay đi, thậm chí truyền tới tận Quang Minh đế đô của phương xa.

Mọi người trong Quang Minh đế đô đều nhìn về phía luồng lôì quang ở khu rừng ma kia. Đạo lôì quang vàng tím kia cùng với tiếng hú tràn ngập khí phách mang theo một sự uy áp khiến cho người ta không kìm nổi ý nghĩ muốn quỳ xuống bái lạy.

- A!

Diệp Đồng sau khi nghe thấy tiếng hú của Cao Lôì Hoa, ôm lấy đầu mình, run lẩy bẩy, kêu to:

- Đừng, đừng giết tôi, đừng giết tôi!

Diệp Diễm ở bên cạnh đó ôm chặt lấy thân thể muội muội mình mà khẽ thở dài. Giờ còn trách được ai nữa chứ?

Diệp Đồng đang ở trong lòng ngực Diệp Diễm bỗng trợn trừng hai mắt, dần dần hai mắt nàng mất đi thần thái, trở nên vô thần.

Nàng đã bị tiếng hú thứ hai của Cao Lôì Hoa dọa khiến biến thành ngớ ngẩn.....

- Hô!

Sau khi hét lớn hai tiếng, Cao Lôì Hoa cảm thấy toàn thân dễ chịu. Hiện giờ cho dù có hai, ba tên cấp tám đến, Cao Lôì Hoa cũng chẳng coi ra gì.

Thoải mái thở ra một hơi, Cao Lôì Hoa từ từ mở mắt:

- Hả?

Sau đó nghi hoặc kêu lên.

Khiến Cao Lôì Hoa kinh ngạc kêu lên chính là Vong Linh Đại trưởng lão đứng trước mặt hắn, giờ lão giống như là bị sét đánh, mái tóc dựng đứng cả

lên. Đây chính là kiểu tóc một nhất thế kỷ 21 mà. Xuống dưới một tí là khuôn mặt vốn trắng bệch đến bệnh hoạn của lão giờ đã biến thành màu đen khỏe mạnh. Hiện giờ nhìn qua Vong Linh Đại trưởng lão, chà, trông trẻ ra rất nhiều!

- Oa ha ha ha! Đại trưởng lão, lão, lão bị làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa chỉ Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả.

- Phì!

Vong Linh Đại trưởng lão há to miệng, phun ra một ngụm khói đặc, cả người đổ về phía sau....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 144

Là Ai Báo Tin.

Diệp Diễm đột nhiên cảm thấy Diệp Đồng ngừng giãy dụa, nên nghi hoặc cúi đầu xuống nhìn, phát hiện ra hai mắt Diệp Diễm vô thần, trông như si dại.

- Diệp Đồng, Diệp Đồng!

Diệp Diễm lo lắng vừa gọi vừa vỗ vỗ lên má Diệp Đồng. Chỉ có điều giờ Diệp Đồng không có phản ứng gì, mặc cho Diệp Diễm lay người.

Lúc này Cao Lô Hoa đang kiểm tra tình trạng thân thể Vong Linh Đại trưởng lão:

- Phù, không sao.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng thở ra. Vong Linh Đại trưởng lão hiện giờ tuy nhìn có hơi “đẹp giai” nhưng cũng không bị thương nặng lắm. Lốp da chỉ bị cháy xém một chút, còn không có vấn đề gì khác.

Tiếng gọi của Diệp Diễm truyền tới tai Cao Lô Hoa. Hắn nhú mày, đặt Vong Linh Đại trưởng lão xuống, xoay người đi về phía Diệp Diễm.

Những thành viên của tổ chức bên cạnh Diệp Diễm thấy Cao Lô Hoa đi về hướng bọn họ thì vô cùng hoảng hốt dạt sang một bên. Cả hai mươi người này chẳng ai dám tới gần Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng khinh miệt nhìn mấy tên đã bị dọa tới vỡ mật này, rồi tới bên cạnh Diệp Diễm.

- Diệp Diễm, có chuyện gì thế?

Cao Lô Hoa khẽ hỏi Diệp Diễm. Tuy rằng hắn rất ghét Diệp Đồng – em gái của nàng, nhưng đối với Diệp Diễm, Cao Lô Hoa lại không tức giận nổi. Chẳng vì điều gì khác, chỉ vì khí chất trên người Diệp Diễm, rất giống với hắn trước đây.

- Tôi không biết, Diệp Đồng đột nhiên biến thành thế này.

Diệp Diễm nhìn Diệp Đồng trong lòng mình khẽ đáp.

Cao Lô Hoa thò tay đặt lên trán Diệp Đồng, quan sát sơ lược một chút rồi nói:

- Là do sợ hãi quá đây mà, có vẻ đã biến thành ngớ ngẩn rồi.

- Ngớ ngẩn rồi.

Diệp Diệp cười khò:

- Đây là tự nó biến bản thân thành thế này.

- Có lẽ cô ta biến thành thế này đối với cô cũng không phải là chuyện không tốt.

Cao Lô Hoa nhẹ giọng nói. Chỉ khi Diệp Đồng biến thành thế này, Diệp Diễm mới không phải tiếp tục đi làm sát thủ với cô ả.

- Có lẽ anh nói đúng.

Diệp Diễm than.

- Đúng rồi, Diệp Diễm, có một chuyện tôi muốn hỏi cô.

Cao Lô Hoa rút trong ngực ra một lá thư. Đây là lá thư do thị nữ của Bích Lệ Ti chuyển cho hắn. Cũng nhờ lá thư này mà Cao Lô Hoa mới tới khu rừng ma này.

- Lá thư này có phải cô viết không?

- Thư gì? Tôi có viết thư gì đâu.

Diệp Diễm nghi hoặc nhận lá thư trong tay Cao Lô Hoa, nhìn qua một cái rồi nói:

- Đây không phải do tôi viết.

Diệp Diễm lắc đầu.

- Không phải là cô sao? Chẳng lẽ lại là Diệp Đồng?

Cao Lô Hoa nhíu mày.

- Diệp Đồng? Vì sao anh lại nghĩ là Diệp Đồng?

Diệp Diễm nghi hoặc nói:

- Nét chữ trong thư này không phải của Diệp Đồng. Hơn nữa nó cũng không bao giờ lại tốt bụng nhắc nhở anh việc này. Nó luôn hận ngài, sao có thể nhắc nhở ngài được?

- Đúng thế nhưng.

Cao Lô Hoa nhíu mày:

- Người chuyển bức thư này cho tôi là một người tóc ngắn màu vàng. Người như vậy trừ hai chị em cô tôi không quen ai nữa cả.

Cao Lô Hoa nói.

- Vậy phong thư này không phải người đó trực tiếp giao cho anh sao?

Diệp Diễm hỏi.

- Không phải, là nhờ một đứa bé giao cho tôi.

Cao Lô Hoa lên tiếng.

- Vậy lá thư này đến tay anh hôm nào?

Diệp Diễm hỏi:

- Khoảng sau bữa trưa hôm nay.

Cao Lô Hoa nói.

- Như vậy không thể do hai chị em tôi được.

Diệp Diễm lắc đầu nói:

- Thành viên trong tổ chức chúng tôi đã tập trung ở đây từ sáng nay. Từ

sáng tới giờ không ai rời khỏi đây, Diệp Đồng cũng vậy. Nó và tôi đều ở chỗ này.

- Cô chắc chắn rằng cô ấy không rời đi một lúc nào chứ?

Cao Lôi Hoa cảm thấy sự việc bắt đầu không đơn giản.

- Đúng vậy.

Diệp Diễm khẳng định.

- Chuyện này thì tôi có thể chắc chắn một trăm phần trăm!

Thực ra ngay từ đầu Diệp Diễm đã muốn viết thư nhắc nhở Cao Lôi Hoa, nhưng lại không tìm ra được thời gian rảnh. Chẳng ngờ lại có người đã sớm báo tin cho hẳn. Hơn nữa xem nội dung bức thư thì người này dường như hiểu rất rõ tổ chức của mình.

- Vậy thì là ai nhỉ?

Cao Lôi Hoa xoa xoa trán:

- Người này cải trang thành hình dáng các người, sau đó để một đứa bé đem thư tới cho tôi. Nói cách khác cô ta biết khi đứa bé kia miêu tả hình dạng cô ta, tôi sẽ chú ý tới nội dung bức thư này. Như vậy cô ấy gửi bức thư này là có mục đích gì?

Cao Lôi Hoa bắt đầu thấy nhức đầu.

- Dù thế nào thì tôi nghĩ cô ấy cũng không có ác ý với anh đâu.

Diệp Diễm xem xong lá thư nói:

- Từ lá thư này có thể thấy cô ấy dường như rất quan tâm tới anh, hoặc tới những đứa con của anh. Cho nên mới báo tin như vậy.

- Quan tâm tới tôi sao?

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Chắc là không phải rồi. Tôi mới vào Quang Minh để đô được khoảng hai tháng, hơn nữa tôi hoàn toàn chưa kết bạn với ai. Kẻ thù thì còn có vài người, hắc hắc! Nhưng mà có thể là quan tâm tới bọn trẻ.

Trong mắt Cao Lôi Hoa hiện lên sự vui vẻ. Nếu không phải quan tâm tới mình vậy sẽ là quan tâm tới mấy đứa con mình. Mà người quan tâm đến mấy đứa nhỏ chỉ có một nguyên nhân, người đó là thân nhân của bọn nhỏ, hoặc là người có quan hệ trực tiếp với chúng!

- Anh đã đoán được là ai rồi sao?

Diệp Diễm trả lại phong thư cho Cao Lôi Hoa, khẽ hỏi.

Cao Lôi Hoa lắc lắc đầu:

- Tạm thời chưa đoán ra được. Nhưng theo như lời cô nói, chắc hẳn người này không phải là kẻ thù của tôi. Hắc hắc.

- Đúng vậy.

Diệp Diễm cúi đầu trầm mặc trong chốc lát, sau đó nàng có lấy hết dũng khí kêu:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, tuy rằng rất vô lễ nhưng tôi vẫn muốn nhờ ngài một việc.

- Nói tôi nghe xem.

Cao Lôi Hoa thở dài một hơi. Chẳng cần nói hẵn cũng biết, Diệp Diễm hẵn là muốn cầu xin cho Diệp Đồng.

- Tôi muốn xin ngài hãy tha cho em gái của tôi!

Diệp Diễm quỳ trước mặt Cao Lôi Hoa nói:

- Bây giờ nó đã trở thành thế này, cũng không thể gây hại tới ngài nữa, vậy nên tôi cầu xin ngài hãy tha mạng cho nó, cho nó một con đường sống có được không?

- Biết là cô sẽ nói vậy mà.

Cao Lôi Hoa cười khở, rồi khẽ nâng Diệp Diễm dậy:

- Đạo sư Diệp Diễm, tôi có thể gọi cô như vậy không?

Thân hình Diệp Diễm khẽ run rẩy, sau đó gật đầu.

- Tuy rằng tôi rất không thích em gái Diệp Đồng của cô.

Cao Lôi Hoa khẽ thở dài một tiếng:

- Chẳng qua giờ cô ấy đã trở thành như thế này thì tôi cũng có tha hay không cũng thế. Coi như là tôi nể mặt cô, báo đáp ân tình cô mấy năm rồi chiếu cố Nguyệt Nhị.

Cao Lôi Hoa nhìn đôi mắt si ngốc của Diệp Đồng nói.

- Tôi, tôi thật không biết nên cảm tạ anh thế nào cho phải.

Diệp Diễm thấp giọng nói.

- Không cần phải cảm tạ đâu.

Cao Lôi Hoa đứng lên:

- Đúng rồi, Diệp Diễm, tôi nhớ là Diệp Đồng đối với cô cũng đâu có tốt. Phải nói là trước kia cô ta đối với cô không hề khách khí, thậm chí còn làm nhục cô. Vậy mà cô vẫn muốn bảo vệ cô ta ư?

- Nó là người thân duy nhất tôi còn trên đời này.

Diệp Diễm nhìn Diệp Đồng cười khở:

- Diệp Đồng tranh cường háo thắng, chỉ có điều số tôi may mắn hơn nó, rất nhiều chuyện nó vẫn muốn so đo với tôi. Cũng vì thế mà làm cho nó mang tính cách như vậy.

Cao Lôi Hoa ưỡn ưỡn lưng:

- Diệp Diễm, cô thật là một người con gái thiện lương.

- Thiện lương?

Ánh mắt Diệp Diễm thoáng hiện sự cô đơn:

- Trên tay tôi dính đầy máu tanh, vậy mà còn gọi là thiện lương sao?

- Ha ha. Thiện lương và ác độc là do chính lương tâm cô quyết định.

Cao Lôi Hoa nói tiếp:

- Đạo sư Diệp Diễm, tôi thấy cũng không còn sớm nữa, cô mang em gái rời khỏi đây trước đi.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Diệp Diễm ngẩng đầu nói:

- Cảm ơn anh. So ra thì anh mới đúng là người thiện lương.

- Hắc hắc, thiện lương.

Lời nói của Diệp Diễm khiến Cao Lôi Hoa không khỏi đỏ mặt. Chẳng qua cũng có thể nói Cao Lôi Hoa là người thiện lương, chỉ có điều sự thiện lương đó chỉ dành cho thân nhân của hắn chứ không phải cho địch nhân của mình. Đối với địch nhân thì hắn rất lạnh lùng, vô tình.

Diệp Diễm liếc qua hai mươi thành viên còn lại của tổ chức. Sau đó mang Diệp Đồng rời khỏi khu rừng ma. Thật ra nàng cũng biết Cao Lôi Hoa định làm gì kế tiếp. Đối với hai mươi người kia, Cao Lôi Hoa muốn xử lý thế nào nàng cũng hiểu. Chỉ có điều nàng cũng không có cầu xin cho chúng. Bộ mặt thật của bọn người đó nàng cũng hiểu rõ lắm rồi.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Đợi khi Diệp Diễm đi xa, Vong Linh Đại trưởng lão cũng đã lết dậy.

- Những người còn lại xử lý thế nào?

Đại trưởng lão chỉ về phía hai mươi tên còn sống nói.

- Chờ Diệp Diễm đi xa đã.

Cao Lôi Hoa thể hiện một động tác chém xuống. Sự thiện lương của Cao Lôi Hoa không phải để dành cho những kẻ định hại con mình. Đối với địch nhân hắn lại càng tàn nhẫn.

- Hắc hắc!

Vong Linh Đại trưởng lão cười:

- Ta còn tưởng Cao đại thiện nhân của chúng ta chuẩn bị làm việc thiện, thả hết đám người này chứ.

- Đại trưởng lão, từ khi nào lão đã học được cách trêu chọc tôi thế.

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Sự thiện lương của ta chỉ đối với thân nhân mà thôi. Đối với địch nhân của ta, chúng chỉ có thể đón nhận sự phẫn nộ vào báo thù.

- Khắc khắc, ta rất thích phong cách hành sự của Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Vong Linh Đại trưởng lão cười sượng.

- Chờ hai cô bé kia đi xa rồi sẽ giải quyết đám này. Nhưng Cao Lôi Hoa huynh đệ này, cậu xác định cô bé Diệp Đồng kia điên thật chứ?

- Tôi đã xem qua một chút rồi. Cô ấy bị kích thích quá độ.

Cao Lôi Hoa thản nhiên cười nói.

- Chẳng qua có điên hay không thì tôi không dám chắc.

- Vậy mà cậu lại yên tâm để cô ta rời đi sao?

Vong Linh Đại trưởng lão nghi hoặc nói. Điều này chẳng giống Cao Lôi Hoa bình thường chút nào.

- Hắc hắc, Đại trưởng lão đừng quên tôi làm sao tìm được nơi này.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Tôi đã giấu lôi thần lực vào trong cơ thể cô ta, chỉ cần tôi muốn thì cô ta chả còn làm gì được!

- Khắc khắc, tôi đã bảo mà, cậu sao có thể yên tâm thả cô bé đó được.

Vong Linh Đại trưởng lão cười âm hiểm:

- Được rồi, hai cô nhóc kia đã đi xa. Chuyện tiếp theo để tôi xử lý đi.

- Xử lý tốt một chút, đừng gây ra âm thanh quá lớn.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Cái gì? Cao Lôì Hoa huynh đệ vừa bảo tôi không được phát ra âm thanh sao? Trời ạ, cậu đúng là coi thường nghiêm trọng vong linh ma pháp sư rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão lập tức bày ra cái bộ mặt đau khổ, phản đối:

- Vong linh pháp sư chúng ta thích nhất là hưởng thụ tiếng kêu tuyệt vời của con mồi trước khi chết. Nếu không có tiếng thét thảm thiết.....

- Buổi tối nay tăng phần cơm lên gấp đôi.

Cao Lôì Hoa ngắt lời Vong Linh Đại trưởng lão.

- Xong luôn, Cao Lôì Hoa huynh đệ.

Vong Linh Đại trưởng lão cười đen tối. Cũng thật khó cho hắn, tại nơi đây xác chết này lại phải nói chuyện về bữa tối ngon lành.

Đợi hai nàng đi xa rồi, Vong Linh Đại trưởng lão liền bố trí kết giới cách âm.

Trong mắt những thành viên còn lại của tổ chức hiện lên vẻ hoảng sợ. Vong Linh Đại trưởng lão phát cốt trượng.

Sắc hồng trong đôi mắt của đám vong linh kỵ sĩ trở nên rực rỡ, giờ trường thương lên, cười tàn nhẫn.

Trong phút chốc, bên trong kết giới vang lên tiếng kêu không dứt. Trường thương của bọn kỵ sĩ hết đâm rồi lại rút ra! Tiếng rên rỉ phát ra từ miệng những kẻ này đối với Vong Linh Đại trưởng lão là một thứ âm nhạc tuyệt vời!

- Xong rồi, chúng ta đi thôi.

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả, nói với Cao Lôì Hoa.

- Đi thôi.

Cao Lôì Hoa nhìn đồng thi thể trên mặt đất, cười khẽ một tiếng.

Ngay khi Cao Lôì Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão chuẩn bị rời khỏi cánh rừng, một bóng đen từ xa phóng tới hướng đó.

Khi hắn tới nơi, đập vào mắt là cảnh tượng giống như tu la địa ngục.

Hắn ngơ ngắc nhìn cảnh tượng trước mắt, sau đó nhìn một nam tử đầu bạch kim và lão già âm trầm mặc hắc bào – Cao Lôì Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa nhìn hắc y nhân cười lạnh lùng:

- Đang muốn tìm người, không ngờ người lại tự vác xác tới....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 145

Thỉnh Cầu Của Nguyệt Sư.

Là người?

Cao Lôì Hoa cười lạnh lùng nhìn người mới tới, kẻ này không ai khác chính là hắc y nhân bên cạnh thái tử Ifa – Sauron!

Sau khi tới hiện trường, Sauron ngơ ngác nhìn cảnh tượng như dưới địa ngục:

- Rốt cuộc đã chậm một bước rồi. Hợp tác với thái tử Ifa chính là sai lầm lớn nhất. Đáng lẽ chuyện này không xảy ra, lẽ ra tổ trưởng nên nghe theo lời của ta thì sẽ không xảy ra chuyện như này.

- Cảm thán đủ chưa tiên sinh Sauron?

Thân hình Cao Lôì Hoa chớp mắt đã hiện ra sau lưng Sauron, ‘Tài quyết chi nhận’ lạnh lẽo đặt ngay trên cổ hắn.

- Muộn rồi, mọi chuyện đã quá muộn rồi.

Sauron vẫn cứ lăm bắm một mình, không thềm đếm xỉa gì tới thanh ‘Tài quyết chi nhận’.

- Giờ mới hối hận cũng chậm rồi, ta đã nói trước với các người rồi, ta rất ghét phiền toái, càng ghét kẻ nào gây phiền toái cho ta. Thật đáng tiếc, các người lại gây quá nhiều phiền phức cho ta.

Cao Lôì Hoa cười gằn rồi giơ ‘Tài quyết chi nhận’ lên chuẩn bị chém Sauron.

- Chúng ta có thể hợp tác với nhau không tiên sinh Cao Lôì Hoa?

Sauron dường như không để ý tới thanh trường kiếm đang chém tới, khẽ nói với Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa cười khinh, thế chém cũng không giảm đi chút nào.

Sauron nhắm hai mắt lại, nhưng không hề tỏ ra sợ hãi chút nào.

Ngay khi trường kiếm của Cao Lôì Hoa cách cổ hắn một ngón tay thì ngừng lại. Trường kiếm đặt trên cổ Sauron chỉ để lại một vết ấn nhỏ.

- Người không sợ ta chém mất đầu của người sao?

Cao Lôì Hoa khẽ cười rồi thu ‘Tài quyết chi nhận’ về.

- Nếu như tiên sinh Cao Lôì Hoa không thể khống chế được thì dù tôi và tiên sinh giao dịch cũng chẳng cần thiết nữa.

Sauron thân nhiên nói.

- Ha ha!

Cao Lô Hoa cười lớn:

- Nói đi, ngươi muốn giao dịch với ta về cái gì? Đối với một kẻ đã uy hiếp tới người nhà của ta thì ta cũng không muốn lưu tính mạng kẻ đó lại.

- Tình báo.

Sauron ngẩng đầu lên nhìn thẳng Cao Lô Hoa:

- Tổ chức của chúng tôi không chỉ là một tổ chức sát thủ, mà còn là một tổ chức tình báo. Tình báo của chúng tôi có khắp nơi trên đại lục. Tiên sinh Cao Lô Hoa, tôi nghĩ mạng lưới tình báo của tổ chức chúng tôi là thứ ngài cần!

- Tình báo?

Cao Lô Hoa day day trán mình rồi trầm tư một hồi. Một lúc sau, Cao Lô Hoa ngẩng đầu lên nói:

- Ngươi định lấy cái gì để giao dịch với ta? Hay nói cách khác, ta phải làm gì mới có thể có được tin tức từ tổ chức của ngươi?

- Giúp tôi ngồi lên vị trí tổ trưởng.

Ánh mắt Sauron thể hiện sự kiên định.

- Ha ha! Ha ha ha!

Cao Lô Hoa cười phá lên:

- Ta trợ giúp ngươi ngồi lên cái ghế tổ trưởng, sau đó ngươi sẽ cung cấp tin tức cho ta ư? Loại chuyện như này ngươi cho rằng có khả năng sao? Giao dịch là cái gì, là hai bên cùng có lợi. Cái giao dịch mà ngươi nói, ta hoàn toàn không thấy lợi ích gì khiến ta vừa lòng. Giúp ngươi leo lên ghế tổ trưởng mà cái ta được chỉ là tin tức tình báo của ngươi.

- Còn nữa.

Cao Lô Hoa gằn giọng:

- Ta không muốn tiếp nhận một tổ chức đã từng muốn hạ thủ với người nhà của ta!

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ngài là người thông minh. Nếu như không có ai đứng ra lãnh đạo tốt cái tổ chức này. Vậy thì những thành viên còn lại mới là phiền toái lớn nhất của ngài. Mà nếu có một người đứng ra lãnh đạo thì những chuyện này sẽ không thể phát sinh.

Sauron nhìn thẳng Cao Lô Hoa từ tốn nói:

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ngài đích thực là cường đại. Thế nhưng những thành viên còn lại của tổ chức có thể nhanh chóng đem đến cho ngài không ít phiền toái.

Sauron nói tiếp:

- Mặt khác, ngoài tình báo ra, tổ chức chúng tôi còn kinh doanh trang phục ‘Tuyết sa’ nổi danh trên toàn đại lục. Chỉ cần tiên sinh Cao Lô Hoa có thể giúp tôi, tôi có thể đem toàn bộ ‘Tuyết sa’ giao cho ngài!

- Tuyệt sa?

Cao Lôì Hoa khẽ cười:

- Giải thích rõ ràng hơn một chút xem.

- Tuyệt sa mà tổ chức chúng tôi kinh doanh là trang phục đệ nhất trên đại lục, người mở đầu ‘Tuyệt sa’ là tổ trưởng đầu tiên của tổ chức chúng tôi, lúc ấy nó chính là nguồn vốn trọng yếu để xây dựng tổ chức. Có điều, hiện giờ ‘Tuyệt sa’ đã trở thành vật phẩm nổi tiếng trên đại lục, hàng năm số lượng tiêu thụ cũng rất hạn chế. Vật lấy hiếm làm quý, điều này khiến cho ‘Tuyệt sa’ trở thành vật mà cho dù có tiền cũng chưa chắc có thể mua được.

Sauron kiên nhẫn giải thích cho Cao Lôì Hoa:

- Đối với tiểu thư Tĩnh Tâm – bạn gái của tiên sinh Cao Lôì Hoa thì ‘Tuyệt sa’ chắc chắn là một lễ vật không tồi đâu.

Cao Lôì Hoa suy tư một hồi, lời của Sauron rất hấp dẫn, nhất là câu cuối cùng. Trên thế giới này không có nữ nhân nào không thích quần áo đẹp.

- Được rồi, thống nhất giao dịch.

Cao Lôì Hoa nhắc ‘Tài quyết chi nhận’ lên:

- Nhưng mà hiện giờ những tên được gọi là tinh anh của tổ chức người đều bị ta xử rồi, người tiếp nhận tổ chức thì sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ.

- Điều này ngài yên tâm.

Nghe được Cao Lôì Hoa đáp ứng, Sauron nhẹ cả người:

- Thật ra chết sạch cũng tốt, như vậy tôi càng thuận lợi sắp xếp lại tổ chức.

Cao Lôì Hoa nói với Sauron:

- Vậy thì người đi làm đi, nếu đụng tới người nào cần giải quyết thì cứ gọi ta giúp đỡ. Mà người nhớ sớm đem chuyển giao quyền sở hữu trang phục nổi tiếng gì đó cho ta nhé.

- Tôi sẽ thu xếp chuyện này thật tốt.

Sauron cung kính đáp.

- Còn một việc nữa.

Cao Lôì Hoa quay lại nói:

- Sauron, người là người thông minh, cho nên ta cũng không vòng vèo làm gì. Ta hy vọng người cố gắng đừng sinh ra ý đồ bất lợi với ta. Đương nhiên, người có thể coi đây là lời cảnh cáo của ta.

- Tôi hiểu.

Sauron khẽ đáp.

- Cuối cùng, người cũng đừng nhúng tay vào chuyện của thái tử Ifa nữa.

Cao Lôì Hoa bình thản nói:

- Bởi vì mấy ngày tới hắn sẽ không còn sống nữa.

- Tất nhiên, tôi biết phải làm như thế nào mà.

Sauron đáp như một thủ hạ.

Mặt trời rồi cũng phải lặn, hoàng hôn dần buông xuống.

- Cậu làm sao thế, Cao Lôi Hoa huynh đệ. Sao cậu lại bỏ qua người này?
Vong Linh Đại trưởng lão hỏi Cao Lôi Hoa.

- Tôi cũng không biết vì sao.

Cao Lôi Hoa mỉm cười:

- Trục giác mách bảo tôi rằng, trong tương lai thì tình báo sẽ rất có ích cho tôi.

- Vậy cậu có chắc chắn là hắn sẽ đưa tình báo chính xác cho cậu không?

Đại trưởng lão hỏi tiếp.

- Đây cũng là chỗ mà tôi khó xử.

Cao Lôi Hoa cười gượng, bây giờ hắn rất hy vọng mình là cái loại diễn viên trong tiểu thuyết yy nào đó. Chỉ cần đánh phát rắm thôi mà người khác cũng lập tức quỳ phục dưới chân hắn. Khóc lóc, cầu xin bán mạng cho hắn.

- Hắc hắc, tôi có một kế này, Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Vong Linh Đại trưởng lão cười gian:

- Nếu muốn hắn vĩnh viễn theo chân cậu, vong linh ma pháp của bọn ta tuyệt đối là sự lựa chọn hoàn hảo.

- Ma pháp gì? Chẳng lẽ còn có cả ma pháp khiến hắn trung thành với tôi sao?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Nào có loại ma pháp như vậy.

Vong Linh Đại trưởng lão cười méo xệch:

- Còn nhớ năng lực đặc biệt mà tôi vừa nói với cậu – chế tạo ‘Sát lục giả’ không?

- Ừm.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu, miệng cười khinh khinh:

- Ý của lão là?

- Đúng, chính là như vậy.

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả nói:

- ‘Sát lục giả’ có thể bảo lưu tất cả trí nhớ và vũ kỹ của người đó khi còn sống, chúng ta chỉ cần làm như vậy thì tuyệt đối không thể có sai sót gì cả!

- Không hổ là Vong Linh Đại trưởng lão!

Cao Lôi Hoa vỗ bôm bốp vai Đại trưởng lão. Kế này rất khả thi!

- Đi thôi, về nhà nào.

Cao Lôi Hoa mỉm cười nhìn Sauron đi xa. Trên thế giới này, trung thành nhất không phải là chó, mà là vong linh. Không phải sao?

Sau khi Vong Linh Đại trưởng lão thu hồi vong linh kỵ sĩ quân đoàn và cốt long thì cũng đã hoàng hôn, lão cùng Cao Lôi Hoa vừa đi vừa huýt sao như trúng đề. Tâm tình Cao Lôi Hoa vui sướng bởi vì lĩnh ngộ được lĩnh vực. Còn Vong Linh Đại trưởng lão thì là do chiếm được thân thể cường giả thần cấp nên rất hài lòng.

Về tới nhà thì cũng là lúc mặt trời xuống núi.

Khẽ đẩy cửa ra, Cao Lôi Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão tiến vào trong sân.

- Hey, Cao đại ca đã về rồi. Tôi đã lấy được vé vào cửa hội đấu giá tối nay nè!

Tiểu Tam vừa thấy Cao Lôi Hoa về liền lao vọt từ trong phòng ra:

- Hơn nữa là một lô ghế cạnh nhau, tôi phải mất khá nhiều công sức mới có được đó! Hắc hắc, cũng đỡ mất công mua vé lẻ tẻ.

- Ha ha, Tiểu Tam làm tốt lắm!

Thấy Tiểu Tam khoe công, Cao Lôi Hoa theo thói quen vỗ vỗ đầu Tiểu Tam. Có Lôi thần chứng giám, Cao Lôi Hoa thực sự là vỗ theo thói quen, thực sự là không có ý tứ gì khác! (Nhưng mà Cao Lôi Hoa chính là Lôi thần).

Khuôn mặt Tiểu Tam lập tức ửng hồng, tuy rằng hiện giờ Tiểu Tam đang cải trang nam nhân. Nhưng dù sao nàng cũng là con gái mà!

Cao Lôi Hoa cũng lập tức phát hiện động tác của mình có chút mập mờ, cho nên hắn liền nói sang chuyện khác:

- Đúng rồi, bọn nhỏ còn chưa quay về sao Tiểu Tam?

- Ừm, chưa về.

Tiểu Tam cúi đầu lí nhí đáp.

- À, thế à. Thôi, ta đi tắm rửa trước đã, rồi sẽ chuẩn bị bữa tối chờ mọi người trở về. Com nước xong xuôi chúng ta sẽ cùng đi tới hội đấu giá.

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu, định mượn cớ tắm rửa để lẩn đi.

- Ba!

Đúng lúc này, từ ngoài cửa vang lên giọng nói của Nguyệt Sư:

- Ba, ba mau chuẩn bị đi. Tối nay ba giúp con đấu giá vật này nhé, xin ba đó...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 146

Hồ Nữ Trên Hội Đấu Giá.

Ba.

Nguyệt Sur từ ngoài cửa chạy như điên vào thẳng trong nhà. Bởi vì chạy quá nhanh nên Nguyệt Sur không phanh kịp, lao cả người vào Cao Lôi Hoa.

- Nguyệt Sur, làm sao vậy? Có chuyện gì mà như ma đuổi vậy?

Cao Lôi Hoa nghe gọi thì xoay người lại, tay phải đỡ lấy Nguyệt Sur, khi thấy vẻ mặt lo lắng của nó, thì Cao Lôi Hoa rất nghi hoặc. Tuy Nguyệt Sur là Thú nhân tộc, nhưng tính cách Nguyệt Sur khác hẳn tính tình nóng nảy của thú nhân trong truyền thuyết. Trong mấy đứa trẻ thì Nguyệt Sur là đứa chín chắn nhất, Cao Lôi Hoa rất ít khi thấy Nguyệt Sur cấp bách như thế này.

- Ba, nhanh lên, ba mau chuẩn bị tiền đi!

Nguyệt Sur lo lắng nói:

- Trong hội đấu giá tối nay, ba giúp con đấu giá một thứ nhé!

- Là cái gì mà có thể khiến cho con vội đến như vậy?

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Nguyệt Sur cười nói:

- Không phải vũ khí nổi tiếng nào đó chứ!

- Không, không phải. Là một hồ nữ.

Mặt Nguyệt Sur hơi u ám:

- Là một hồ nữ trong Thú nhân tộc chúng con.

- Hả?

Cao Lôi Hoa nhìn Nguyệt Sur từ trên xuống dưới:

- Vậy thì sao? Một hồ nữ có thể khiến con khẩn trương như vậy ư?

“Chẳng lẽ thằng nhóc này đến kỳ động dục rồi sao?” Cao Lôi Hoa nảy ra ý nghĩ đen tối.

Nguyệt Sur lo lắng nói:

- Không, không hiểu vì sao lúc nhìn thấy hồ nữ đó trong danh sách bán đấu giá trên cửa thì con rất lo lắng.

Lúc này, Saga và Nguyệt Nhị cùng ‘vệ sĩ’ Tra Lý đi tới học viện cũng từ ngoài cửa đi vào.

Sắc mặt Tra Lý thì âm trầm. Hắn nắm chặt tay, răng nghiến vào nhau ken két.

- Làm sao thế? Tra Lý?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi, vì sao Nguyệt Sur cùng với Tra Lý đều có chung bộ dạng lo lắng như thế này?

- Cao Lôi Hoa huynh đệ! Tôi nay anh nhất định phải đem đấu giá được tộc nhân của ta mang về. Xem như Tra Lý này cầu xin anh!

Tra Lý hướng Cao Lôi Hoa nói:

- Nếu người không giúp ta mua được tiểu nha đầu hồ tộc này, lão tử và Nguyệt Sur chỉ còn cách đi cướp con bé đó về thôi.

- Có gì từ từ nói, chỉ là mua một cô gái hồ tộc. Không thành vấn đề.

Cao Lôi Hoa vội vàng an ủi Tra Lý, tuy rằng trên người hắn không nhiều tiền mặt, nhưng trước đó vài ngày đã lẫn lộn khá lâu ở trong khu rừng ma thú, nên ma tinh thu được cũng không ít.

- Mẹ nó, thật không ngờ, chỉ mới mấy ngàn năm. Tộc nhân của Thú nhân tộc chúng ta đã đến nông nổi bị đem đi bán đấu giá!

Tay Tra Lý run lên:

- Mẹ nó, đều tại ta, đều là do ta hại! Nếu không phải do ta, thì giờ Thú tộc tuyệt đối sẽ không rơi vào tình cảnh như thế này!

- Bình tĩnh. Người đừng vội kích động.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Tra Lý:

- Nói chậm thôi, từ từ sẽ đến lúc, đừng nóng vội!

- Ba, tôi nay nhất định ba phải đưa được hồ nữ này về.

Nguyệt Sur ở bên cạnh nói dứt khoát.

- Yên tâm đi.

Cao Lôi Hoa nhíu mày, biểu hiện hôm nay của Nguyệt Sur và Tra Lý thật sự rất khác thường:

- Yên tâm đi, cho dù tại buổi đấu giá chúng ta không thể mang hồ nữ này về. Thì ba cũng sẽ cướp nàng về!

- Tốt! Có câu này của ba thì con an tâm rồi!

Nguyệt Sur kích động nói:

- Dù bất kể như thế nào, cũng nhất định phải mang nàng về.

- Được rồi, Nguyệt Sur, con đừng quá kích động. Vào trong nghỉ ngơi trước đi.

Cao Lôi Hoa vỗ về Nguyệt Sur. Sau đó kéo Tra Lý vào một góc.

- Tra Lý, hôm nay người và Nguyệt Sur dường như rất khác thường.

Tay của Cao Lôi Hoa đặt lên trên người Tra Lý, truyền lời thần lực vào trong cơ thể để giúp hắn tĩnh tâm lại.

- Hình như cảnh giới của Cao Lôi Hoa huynh đệ lại tiến triển không ít.

Sau khi tĩnh táo, Tra Lý nhìn Cao Lôi Hoa khẽ cười.

- Ừm, nhân họa đắc phúc.

Cao Lôi Hoa gật đầu nói:

- Vì sao người và Nguyệt Sur vì chuyện tối nay mà khẩn trương đến như

vậy?

- À à.

Tra Lý cười khô:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, người bị bán là tộc nhân của ta, ta có thể không kích động sao!

- Nguyệt Sư thì sao? Vì sao nó cũng kích động như vậy?

Cao Lôi Hoa nhíu mày, Tra Lý kích động vì Tra Lý cũng là thú nhân. Nhưng Nguyệt Sư thì khác. Tuy rằng Nguyệt Sư cũng là thú nhân, nhưng dù sao nó cũng do Tĩnh Tâm nuôi lớn. Không thể vì một hồ nữ mà kích động thành ra như vậy.

- Cũng không thể trách nó được.

Tra Lý ngoái nhìn Nguyệt Sư trong phòng rồi khẽ nói:

- Có nhớ ta đã từng nói với anh, Nguyệt Sư thuộc Thái Thân sư tộc - chủng tộc hùng mạnh nhất trong Thú nhân tộc không?

- Việc này ta còn nhớ rõ.

Cao Lôi Hoa hỏi:

- Việc này có quan hệ gì?

- A, lần trước ta quên không nói cho người một việc.

Tra Lý nói:

- Thái Thân sư tộc, không chỉ là người thủ hộ của Thú nhân tộc mà còn là vương giả duy nhất của Thú nhân tộc! Bạch sư tộc đều là con một mấy đời. Là bởi vì vương giả Thú nhân tộc không cần nhiều, một người là đủ rồi! Thân là vương giả kiêm người thủ hộ Thú nhân tộc, trời sinh bọn họ đã có sức mạnh, đồng thời sâu trong tâm linh bọn họ luôn có ý niệm thủ hộ thú tộc. Đó như là mục đích mà bọn họ được sinh ra. Chính bởi vì thế, đời đời Thái thân sư tộc mới có thể tận tâm tận lực che chở cho Thú nhân tộc.

- Vương giả Thú nhân tộc?

Cao Lôi Hoa nhìn Nguyệt Sư:

- Ý của người là, Nguyệt Sư của ta, về sau chính là vương giả của Thú nhân tộc?

- Giờ khó mà nói được.

Tra Lý thở dài:

- Ta và Hoàng kim sư tộc bị phong ấn đã hơn ngàn năm! Thế giới bên ngoài đã biến đổi thành như nào cũng không biết. Tin tức của Thú nhân tộc ở Quang Minh đế đô cũng rất ít. Thậm chí ta còn không biết bây giờ chủng tộc nào đang làm vua của Thú nhân tộc.

Tra Lý nói đầy bất đắc dĩ.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ!

Tra Lý đột nhiên ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa:

- Nếu có thể, tôi muốn giúp Nguyệt Sư một lần nữa trở thành vua của Thú nhân tộc, anh có phản đối không?

- Giúp nó trở thành vua sao?

Cao Lôì Hoa thâm than nhẹ, nói thật, thâm tâm Cao Lôì Hoa không chút hứng thú với việc làm vua. Tranh đấu trong Vương quyền luôn hắc ám:

- Vấn đề này không cần hỏi ta. Hỏi Nguyệt Sư đi, nhưng mà nên chờ nó lớn thêm một chút nữa.

Cao Lôì Hoa thở dài:

- Ta không ép bọn nhỏ làm cái gì, chủ yếu là do muốn làm cái gì thôi.

- Tôi hiểu.

Tra Lý gật đầu.

- Giờ ta đi chuẩn bị chút ma tinh và tiền mới thu được đây.

Cao Lôì Hoa đứng lên, vua sao? Chờ quyết định của Nguyệt Sư đã. Nếu nó muốn trở thành thủ hộ Thú nhân tộc, trở thành vua của Thú nhân tộc, Cao Lôì Hoa đứng sau tuyệt đối ủng hộ. Vì hắn không muốn các con của mình giẫm vào cuộc tranh đấu vương quyền đầy đen tối.

Sau khi ăn tối, Nguyệt Sư và Tra Lý sốt ruột, lôi kéo cả nhà đi đến phòng đấu giá.

Lúc này phòng đấu giá rất náo nhiệt, theo như lời bọn Nguyệt Nhị nói, trong hội đấu giá này rất nhiều phụ huynh dẫn theo con cái. Trong đó có không ít bạn học mấy đứa Nguyệt Nhị.

Saga cùng với Nguyệt Nhị, Nguyệt Sư đều là lần đầu tiên tới hội đấu giá này, cho nên vô cùng kích động.

Được Tiểu Tam dẫn đường, Cao Lôì Hoa cùng người nhà từ từ đi đến hội đấu giá.

- Mời mọi người xuất vé vào cửa, cảm ơn đã hợp tác.

Thị nữ giữ cửa lú lo nói với đám người Cao Lôì Hoa.

- Đây là vé vào cửa của phòng ghé 125.

Tiểu Tam xuất ra vé vào.

- Cảm ơn, mời vào. Hi vọng các vị có một buổi tối vui vẻ, cũng có thể có được những gì mình thích.

Thị nữ nhanh nhẹn nói.

- Thank you.

Tiểu Tam khẽ đáp, dẫn mọi người từ từ đi vào trong phòng đấu giá.

- Tĩnh Tâm? Tĩnh Tâm, quả thật là nàng!

Khi mọi người đang vào trong phòng đấu giá, thì một giọng nói Cao Lôì Hoa rất chán ghét vang lên. Ngoái nhìn lại, quả nhiên là hắn, thái tử Ifa.

Thái tử Ifa bước nhanh đến, nhìn dáng vẻ của hắn hình như là chưa biết tổ chức mà hắn dựa vào đã bị Cao Lôì Hoa tiêu diệt.

Hắn bước tới trước mặt Tĩnh Tâm liền định thò tay ra nắm lấy bàn tay của Tĩnh Tâm.

Khi tay của Ifa sắp chạm vào tay Tĩnh Tâm thì Cao Lôì Hoa đã nắm lấy cổ tay hắn:

- Cút!

Cao Lôì Hoa nhìn thái tử Ifa, lạnh lùng quát!

- Tên tiện dân này! Người có ý gì?

Ifa phẫn nộ cắn chặt răng.

- Ta không muốn nói lại lần nữa, cút!

Ánh mắt Cao Lôì Hoa thoáng hiện sát khí! Lôì quang màu vàng tím trong đôi mắt chợt lóe lên.

- Cao Lôì Hoa, ta nói cho người hay! Nơi này là địa bàn của Quang Minh đế quốc!

Ifa cố chịu đựng đau đớn từ cổ tay, ra vẻ trấn định quát lại Cao Lôì Hoa.

Lúc này, Tĩnh Tâm đi tới phía sau Cao Lôì Hoa, khẽ vỗ vỗ rồi mỉm cười với hắn, sau đó lắc lắc đầu.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa buông lỏng tay Ifa ra. Rồi thò vào ngực lấy ra một chiếc khăn tay, lau chùi cẩn thận bàn tay của mình. Sau đó, ném cái khăn về cái bản mặt chán ghét Ifa.

Mặt Ifa lập tức đỏ bừng giống như ăn ớt cay, rồi từ hồng chuyển sang tái xanh.

Hành động của Cao Lôì Hoa chính là sỉ nhục hắn một cách trắng trợn trước mặt mọi người.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh lùng, khinh miệt nhìn Ifa, sau đó dẫn mấy đứa nhỏ bước vào trong phòng đấu giá.

- Được, được lắm, người nhớ kỹ cho ta, Cao Lôì Hoa!

Thái tử đứng ở cửa giận run người, món nợ này hắn nhớ kỹ, chỉ cần đám tinh anh của tổ chức bắt được những đứa con của Cao Lôì Hoa, hắn nhất định sẽ khiến Cao Lôì Hoa biết cái gì là thống khổ! Thái tử bóp chặt tay, rồi cũng bước vào phòng đấu giá. Chỉ có điều nếu hắn biết tổ chức đứng sau hắn đã bị Cao Lôì Hoa tiêu diệt, thì không biết vẻ mặt hắn sẽ như thế nào

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 147

Tiền Chưởng Là Thứ Gì Cả.

Sau khi vào phòng đấu giá, Nguyệt Nhị rút cuộc cũng không kìm được mà bật cười vui vẻ, nàng ôm lấy cánh tay Cao Lôì Hoa cười nói:

- Ôi ba! Vừa rồi ba trông thật tuyệt! Nhìn bộ dạng của tên kia thật buồn cười.

Saga ở bên cạnh phối hợp nói:

- Đúng rồi, đặc biệt là màn ném khăn tay lúc cuối. Con thấy sắc mặt của thái tử Ifa xanh lét ra.

- Hắc hắc, có đôi khi mắng chửi lại không thú vị bằng việc hành động có hiệu quả. Cái này được gọi là động khẩu không bằng động thủ.

Cao Lôì Hoa cười, sau đó nhẹ nhàng bế lấy Rudolph đang nằm trong lòng Tĩnh Tâm.

Gần đây quan hệ giữa Kim Toa Nhi với Bích Lệ Ti khá tốt, vì thế Kim Toa Nhi đều do Bích Lệ Ti bế. Còn Bảo Bảo thì do Vong Linh Đại trưởng lão bế. Hiện giờ Bảo Bảo cũng sắp tỉnh lại, đứa nhỏ này mà tỉnh lại chỉ e cái nhà này lại thêm náo nhiệt vài phần.

Xem ra, vài ngày tới phải bắt đầu làm xe nôi thôi. Cao Lôì Hoa khẽ thở dài một tiếng, mấy ngày nay bận quá, lại không có cả thời gian để làm một chiếc xe nôi nữa. Đôi khi nhìn thấy Tĩnh Tâm phải hai tay hai đứa trẻ, khiến Cao Lôì Hoa cứ xót xa cõi lòng.

- Đến rồi, chính là chỗ này, phòng ghé số 124.

Tiểu Tam dẫn mọi người tới phòng ghé đặt sẵn.

Phòng ghé VIP khác hẳn so với ghé ở dưới, bên trong phòng khá rộng rãi, hơn nữa phòng này còn có một cái cửa sổ lớn ở trên tường quay về phía phòng đấu giá, giúp khách nhân thuận tiện quan sát tình hình phòng đấu giá. Hơn nữa bên cạnh cửa sổ còn trang bị ma pháp trận khuếch đại âm thanh (~micro), giúp cho khách quý có thể dễ dàng truyền giá đấu. Bên cạnh cửa còn có một chiếc bàn tròn khá đầy đủ, thậm chí còn có người phục vụ sẵn sàng đưa lên trà nước và hoa quả khi cần. Cao Lôì Hoa âm thầm cảm thán, chẳng qua phòng ghé này thoải mái như vậy, cái giá phải trả cũng không phải là nhỏ. Chỉ một gian phòng nhỏ này Tiểu Tam đã tiêu sạch một ngàn kim tệ mà

Cao Lôì Hoa đã đưa cho.

Đến bên cửa sổ nhìn xuống, bên dưới lô nhỏ toàn là đầu người. Bởi vì Saga và Nguyệt Nhị chưa từng tham gia hội đấu giá nên sự hưng phấn thì không phải nói!

Chỉ có Nguyệt Sur vẫn căng thẳng nhìn chăm chăm xuống sàn đấu giá.

- Đang lo lắng cho cô bé hồ tộc kia sao?

Cao Lôì Hoa đi tới cạnh Nguyệt Sur hỏi nhỏ.

- Dạ.

Nguyệt Sur khẽ gật đầu:

- Ba, con cũng không biết bản thân đã xảy ra chuyện gì nữa. Cứ nhìn thấy thú tộc như nàng ở trong này chịu khổ, là con có cảm giác chua chát. Thậm chí con còn có ý nghĩ muốn đánh chết kẻ đã bắt nàng tới đây.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng an ủi Nguyệt Sur, hẳn cũng không kể chuyện Tra Lý nói với hắn cho Nguyệt Sur hay. Bây giờ đối với Nguyệt Sur, trở thành vua của Thú nhân tộc vẫn còn quá sớm.

- Yên tâm đi, tối nay chúng ta cố gắng một chút, nhất định có thể đem hồ nữ từ cuộc bán đấu giá này về.

- Dạ.

Nguyệt Sur khẽ gật đầu.

Thời gian chậm chậm trôi, sau khoảng một tiếng. Rốt cuộc buổi bán đấu giá cũng đã bắt đầu.

Trước ánh mắt mong đợi của người, một người trung niên ước chừng trên dưới năm mươi tuổi chậm rãi đi lên sàn đấu giá. Sau đó hắn kéo kéo thiết bị khuếch đại âm thanh lại gần hơn:

- Khụ khụ! Kính chúc các vị tiên sinh, các quý ông quý bà, các bằng hữu đến từ khắp nơi trên đất nước một buổi tối an lành! Hoan nghênh các vị đã tới hội đấu giá Thần Ký tối nay. Tôi là chủ trì cuộc đấu giá Lâm Cát, bây giờ tôi tuyên bố, hội bán đấu giá buổi tối chính thức bắt đầu!

Đều đã đợi chờ hồi lâu nên mọi người đều vỗ tay hoan nghênh kịch liệt với lời phát biểu của Lâm Cát.

- Đầu tiên, vật đấu giá thứ nhất là trang bị thủy hệ ma pháp “Thủy liệu pháp nhãn”! Cái “Thủy liệu pháp nhãn” này có khắc ba ma pháp. Đó là thủy hệ biến dị hệ băng đôi, thủy hiệu trị liệu hệ trị dữ thuật, cùng với thủy hệ phòng ngự hệ băng thuần. Tuy rằng chỉ đều là ma pháp trung cấp, nhưng bởi vì nó tập trung công kích, phòng ngự cùng với trị liệu làm một thể, tin rằng đối với một chiến sĩ sẽ có tác dụng rất tốt, chỉ cần đưa vào trong nhãn không gian này một chút ma lực hoặc đấu khí là có thể kích hoạt ba ma pháp có trong nó. Được rồi, bây giờ bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm là 100 kim tệ, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn 10 kim tệ!

Người chủ trì đấu giá chỉ vào một chiếc nhãn không gian cực lực giới thiệu.

- 150 kim tệ!
- 200 kim tệ!
- 400 kim tệ!

Các thứ đấu giá trong hội đấu giá Thần Kỳ quả nhiên đều rất thực dụng. Như cái nhẫn không gian này là một đạo cụ ma pháp tuyệt vời dành học sinh. Cho nên trong lúc phút chốc người tranh đoạt cũng không ít. Cuối cùng dưới sự tích cực ‘bơm’ của lão chủ trì đấu giá, chiếc nhẫn không gian được một phụ huynh học sinh mua với giá năm trăm kim tệ.

Cứ từng vật phẩm đấu giá trôi qua, tâm tình của Nguyệt Sur cũng càng lúc càng khẩn trương hơn! Bởi vì vừa rồi một thanh kiếm ma pháp cao cấp không ngờ đã được bán với giá năm vạn kim tệ, mà cả gia đình Cao Lôi Hoa chỉ mang theo có hơn mười vạn kim tệ mà thôi.

Sau khi một viên ma hạch thần lần lửa bậc sáu được bán. Hội bán đấu giá rốt cục cũng đưa thiếu nữ hồ tộc kia lên trên sàn.

- Thưa các quý ông quý bà. Vật phẩm bán đấu giá tiếp theo rất đặc biệt.

Lão chủ trì đấu giá chỉ vào hồ nữ nói:

- Đây là một thiếu nữ hồ tộc thuộc Thú nhân tộc. Mọi người đều biết, thiếu nữ hồ tộc là những nữ tử xinh đẹp nhất trong Thú nhân tộc, nhất là các xử nữ hồ tộc còn có tác dụng tiêu trừ hết thảy tình trạng có hại! Rất may mắn, thiếu nữ hồ tộc này của chúng tôi là một xử nữ hàng thật giá thật. Bây giờ, giá khởi điểm là năm ngàn kim tệ, mỗi lần lên giá không được ít hơn một ngàn!

Chủ trì đấu giá nói vào trong ma pháp khuếch đại âm thanh.

Xôn xao! Dưới phòng đấu giá tức thì sinh ra hỗn loạn, thiếu nữ hồ tộc lớn lên không chỉ xinh đẹp động lòng người, cái trọng yếu chính là theo truyền thuyết thì những xử nữ như nàng còn có thể tiêu trừ tất cả bệnh tật! Mà ở đế quốc thú nhân, hồ nữ được bảo vệ nghiêm ngặt. Cho nên thiếu nữ hồ tộc không dễ dàng nhìn thấy ở thế giới của nhân loại.

- Tin rằng tất cả mọi người đều biết rõ tác dụng của nàng, nên giá khởi điểm: năm nghìn kim tệ. Mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một ngàn kim tệ!

Lão chủ trì đấu giá vừa đập cây búa xuống, ở phía dưới liền nhao nhao báo giá.

- Tám ngàn kim tệ!
- Chín ngàn kim tệ!
- Một vạn một trăm ngàn!
- Một vạn bốn trăm ngàn!
- Hai vạn kim tệ!

Một thương nhân mập mạp hét to, giờ cao bằng số của mình lên. Tỏ vẻ nhất định phải chiến thắng.

- Ba.

Nguyệt Sư khẩn trương nhìn Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu, nói thật hắn chưa từng tham gia loại hình đấu giá này, nhưng với kinh nghiệm sống ở địa cầu hắn cũng đã từng nghe qua một ít kỹ xảo bán đấu giá.

Bây giờ đã đến lúc, Cao Lôi Hoa nhủ thầm trong lòng. Sau đó hắn giơ bảng số của mình rồi nói vào thiết bị khuếch đại âm thanh:

- Mười vạn kim tệ.

Im phăng phắc! Trong nháy mắt mọi người đều im lặng, tất cả ánh mắt đều đổ dồn tới chỗ của Cao Lôi Hoa. Mười vạn kim tệ, nhảy trực tiếp từ hai vạn kim tệ lên thành mười vạn kim tệ. Lập tức, mọi người ở đây đều ngừng ra giá. Ngay cả lão chủ trì đấu giá cũng sững sờ.

- Này! Lão kia còn ngây ngốc cái gì nữa!

Cao Lôi Hoa tức giận quát lão chủ trì đấu giá, cái tên chết tiệt này, hắn cố tình lâu la nhờ có người trả giá cao hơn thì Cao Lôi Hoa càng khó xử lý. Dù sao trên người Cao Lôi Hoa tổng cộng cũng chỉ có mười lăm vạn ba nghìn kim tệ mà thôi.

Bị Cao Lôi Hoa quát như vậy. Tên chủ trì đấu giá lập tức phản ứng.

- Mười vạn kim tệ lần một!

Tên chủ trì đấu giá đập thật mạnh cây búa xuống.

- Mười vạn kim tệ lần hai!

- Mười vạn kim tệ lần ba!

Tên chủ trì đấu giá kích động muốn hạ cái búa trong tay xuống.

- Mười vạn một ngàn kim tệ!

Ngay khi cây búa sắp hạ xuống, thì cách phòng ghé của Cao Lôi Hoa không xa vang lên một giọng nói.

Cao Lôi Hoa tức đến nổi nghiêng răng ken két, giờ hắn thực sự muốn tát chết cái lão chủ trì đấu giá này! Nếu vừa rồi hắn không ngần ngại, thì mình đã sớm đấu giá được hồ nữ này! Cái loại tổ chất rác rưởi như này không hiểu vì sao lại lên làm chủ trì hội đấu giá cơ chứ?

- Ba, đó là thái tử Ifa.

Nguyệt Nhị thân là tinh linh, thị lực của nàng hơn người thường vài lần. Nàng dễ dàng nhìn thấy thân phận của người tranh với Cao Lôi Hoa.

- Mười lăm vạn kim tệ.

Sau khi Cao Lôi Hoa nghe Nguyệt Nhị nói, khẽ nhíu mày rồi lại nâng giá lên mười năm vạn. Đây cũng đã là cực hạn của Cao Lôi Hoa! Cao Lôi Hoa không thể can thiệp vào quá trình đấu giá, cho nên hắn cũng chỉ có thể xuất ra kỳ chiêu!

- Mười lăm vạn một ngàn kim tệ.

Thái tử Ifa miễn cưỡng lên tiếng, rõ ràng là hắn đang cố tình gây khó dễ!

- Ba, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nguyệt Sư thật sự nóng nung, tiền mang theo đã không đủ, mà thái tử Ifa

này chắc chắn không dễ dàng buông tha cho bọn họ.

- Gấp cái gì!

Cao Lôì Hoa quát lên:

- Sợ cái gì, mẹ nó, cho dù là thiếu nữ hồ tộc này bị hấn mua được, cùng lắm thì lão tử dẫn các người đi cướp lại!

Tâm tình vô cùng khó chịu nên Cao Lôì Hoa nói chuyện khá thô tục:

- Với lại. Chúng ta còn chưa xuất hết tiền vốn.

Cao Lôì Hoa lấy ra một túi ma tinh từ trong nhẫn không gian, sau đó nói vào ma pháp khuếch đại âm thanh:

- Chờ một chút, ta cần người của phòng đấu giá giám định giá trị cụ thể của chỗ ma tinh này.

- Ha ha, Cao Lôì Hoa huynh đệ. Nếu không có tiền, cũng không cần phải bán ma tinh làm gì. Có cần ta trợ giúp người một ngàn kim tệ không?

Tiếng cười của thái tử Ifa truyền ra làm cho mọi người mắc ói.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh lòng một tiếng lập tức áp chế được tiếng cười của thái tử Ifa. Đồng thời một luồng uy thế hướng về phòng ghế của thái tử Ifa. Thái tử Ifa đang ngồi trên ghế đột nhiên run rẩy toàn thân, tiếng cười đột ngột tắc nghẹn. Trong phút chốc vừa rồi, thái tử Ifa không ngờ lại có cảm giác mình sắp chết! Quần áo của hắn ướt đầm mồ hôi...

Trên bục, sau khi nghe được Cao Lôì Hoa nói. Lão chủ trì cuộc đấu giá gật gật đầu nói:

- Đây là chuyện hợp pháp nằm trong quy định của phòng đấu giá. Ở phòng đấu giá chúng tôi, ma tinh có thể sử dụng để thay thế cho kim tệ. Vậy chúng tôi sẽ giám định giá trị của ma tinh giúp cho vị tiên sinh này.

Hiệu suất của phòng đấu giá không tồi, chỉ trong chốc lát đã có một gã chuyên giám định đã tới phòng của Cao Lôì Hoa.

- Xin hỏi có phải các vị muốn giám định ma tinh không? Ma tinh cần giám định ở đâu?

Chuyên viên giám định lễ phép hỏi.

- Ở đây.

Cao Lôì Hoa đồ từ trong không gian giới chỉ ra một đồng ma tinh mà hắn cho là phế phẩm, sở dĩ nói là phế phẩm, là bởi vì mấy thứ này Slime hoàng kim đều không thèm liếc mắt một cái. Cho nên bị Cao Lôì Hoa xếp vào loại ma tinh bỏ đi.

Nhưng khi chuyên viên giám định của phòng đấu giá nhìn thấy thì lập tức há hốc mồm! Đây đều là ma tinh trung & cao giai! A! Quang Minh thần trên cao. Hắn không hiểu mình đang nhìn thấy cái gì, trước mặt hắn là một đồng ma tinh ước chừng lên tới vài trăm khối!

- Người tới giám định xem, chỗ này có thể tính thành bao nhiêu tiền đi!

Cao Lôì Hoa ngồi vắt chân trên ghế nhâm nhi chén trà. Tuy rằng hắn là

coi đồ bỏ đi, nhưng đối với giá trị của ma tinh thì Cao Lôi Hoa cũng biết ít nhiều.

Chuyên viên giám định lại gần đồng ma tinh trước mặt, xòe bàn tay phải ra, niệm ra chú văn. Tiếp theo từ trên người hắn bắn ra một luồng ánh sáng màu lam nhạt, chiếu vào trong đồng ma tinh này.

Mấy phút sau, chuyên viên giám định ngẩng đầu lên nói:

- Vị công tử này, ngài có 365 khối ma tinh, trong đó có 60 khối trung giai, 305 khối cao giai, tổng cộng ước chừng là 60 vạn kim tệ.

- Vậy được rồi, ta bán toàn bộ được chứ.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu.

- Hoàn toàn có thể.

Chuyên viên giám định hưng phấn gật đầu, thu đồng ma tinh trên mặt đất vào trong nhẫn không gian của mình, sau đó đưa cho Cao Lôi Hoa túi ma tinh chứa sáu mươi vạn kim tệ.

- Tốt lắm, bây giờ tiếp tục bán đấu giá.

Tay phải Cao Lôi Hoa tiếp lấy túi ma tinh:

- Lần này ta ra giá bảy mươi vạn kim tệ!

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói vào trong ma pháp khuếch âm. Cao Lôi Hoa vừa nói xong, không chỉ có đám người trong phòng đấu giá bên dưới, ngay cả người nhà của Cao Lôi Hoa cũng sững sốt!

Cao Lôi Hoa cười ha hả, tiền tính làm cái gì? Tiền là chẳng là thứ gì cả, có thể kiếm lại được! Bảy mươi vạn, tới mau, đi cũng mau!

Thái tử Ifa ở bên kia cũng không tiếp tục phát ra tiếng gì. Bảy mươi vạn, cho dù hắn là thái tử của Quang Minh đế quốc cũng không thể lập tức xuất ra nhiều tiền như vậy!

Cao Lôi Hoa mĩa mai với thái tử Ifa:

- Làm sao vậy, thái tử Ifa, lần này không gọi ra giá nữa sao? Hay là người thiếu tiền, có cần ta trợ giúp người vài ngàn kim tệ không?

Ở trong phòng, thái tử Ifa bóp chặt tay vịn ghế. Sau đó ngoắc tay nói với thị vệ bên cạnh vài câu. Tên thị vệ khẽ gật đầu rồi bước ra khỏi phòng.

- Cao Lôi Hoa, chúng ta cứ chờ xem!

Thái tử Ifa ngạo mạn nói:

- Nơi này là đế đô, không lẽ lại có thứ ta không chiếm được!

Đôi mắt thái tử Ifa như tóe lửa nhìn hồ nữ trên sàn đấu giá, hắn thật sự cũng không nghĩ tới Cao Lôi Hoa lại dùng bảy mươi vạn kim tệ để mua hồ nữ này.....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 148

Kiểm Chém Hội Đấu Giá. (P1) .

Lần này Cao Lôì Hoa ra giá bảy mươi vạn kim tệ khiến toàn bộ mọi người đều ngây dại. Tất cả mọi người đều không thể tin được lỗ tai mình! Bảy mươi vạn, bảy mươi vạn chỉ để mua một hồ nữ? Người này có phải bị điên rồi hay không! Mọi người không hện mà cùng nhìn về nam tử đầu bạc ở phòng ghế số 125. (--->Hình như có đôi chút nhầm lẫn về số phòng, cái này mình sẽ xem lại rồi sửa sau. Srr mọi người)

- Lão đầu, đừng ngây người nữa!

Cao Lôì Hoa quát lão đầu đang đứng ngăn người ra, cứ nhìn lão đầu này là trong lòng Cao Lôì Hoa lại khó chịu. Vừa rồi nếu không vì lão chậm trễ, thì mình cần gì phải tăng thêm sáu mươi vạn kim tệ!

Lão chủ trì đấu giá bị Cao Lôì Hoa quát thì giật mình tỉnh lại. Hắn vội vàng gõ cây búa xuống:

- Bảy mươi vạn kim tệ lần một! Bảy mươi vạn kim tệ lần hai! Bảy mươi vạn kim tệ lần ba! Giao dịch thành công! Hồ nữ này thuộc về tiên sinh ở phòng ghế số 125!

Hồ nữ ở trên sàn đấu giá hơi run lên, rồi khẽ ngược nhìn Cao Lôì Hoa ở cửa sổ. Không biết vì cái gì, vừa rồi nàng cảm thấy ở trong phòng ghế này có một khí tức khiến nàng cảm thấy rất thân thiết. Dường như là khí tức của thú nhân!

- Phù!

Cao Lôì Hoa thở phào nhẹ nhõm, trước giờ chưa từng tham gia bán đấu giá, cho tới bây giờ Cao Lôì Hoa mới cảm nhận được sự hồi hộp và vui vẻ khi đấu giá! Cảm giác tiêu tiền như nước quả thực sung sướng!

- Ba, khi nào chúng ta đón nàng về.

Sau khi đấu giá được hồ nữ, Nguyệt Sur lại khẩn trương thêm, bây giờ, cho dù là chờ thêm một giây cũng làm cho Nguyệt Sur cảm thấy bất an.

Tiểu Tam ở bên cạnh cười nói với Nguyệt Sur:

- Nguyệt Sur, người không cần sốt ruột, theo quy định của hội đấu giá Thần Ký, sau khi kết thúc đấu giá, người đấu giá mang theo mã số tới hậu trường để lĩnh vật phẩm. Người chủ phòng đấu giá Thần Ký hành nghề đã

lâu năm, về phương diện chữ tín thì đủ để người ta yên tâm được.

Nguyệt Sư bắt an xoa xoay tay:

- Nhưng ta lại có cảm giác bất an! Không tự tay đưa nàng tới đây thì ta vẫn không thể yên tâm được.

- Bình tĩnh một chút, Nguyệt Sư.

Cao Lô Hoa vẫn đang ngồi ở cửa sổ, hiện trong tay hắn còn thừa hơn năm vạn kim tệ. Lúc này hắn đang chuẩn bị xem còn món đồ gì để đấu giá mang về. Nhưng thấy vẻ lo lắng của Nguyệt Sư, Cao Lô Hoa khuyên:

- Bất kể gặp chuyện gì, quan trọng nhất là phải tỉnh táo. Đầu tiên con cần giữ gìn đầu óc mình mãi, chỉ có tỉnh táo, con mới có thể vượt qua khó khăn, đến được thắng lợi cuối cùng. Nếu con gặp chuyện gì cũng không thể bình tĩnh được. Vậy con đường về sau của con sẽ rất gian nan.

Cao Lô Hoa nhìn Nguyệt Sư, khẽ thở dài. Theo lời Tra Lý nói, Nguyệt Sư trời sinh đã là người thủ hộ của Thú nhân tộc, cho nên chung quy nó khó thoát khỏi vận mệnh trở thành vua của Thú nhân tộc. Nhưng sau này hắn lên làm vua mà làm việc chỉ dựa vào một bầu nhiệt huyết như trước, thì cuối cùng kẻ chịu thiệt chỉ có thể là nó. Bình tĩnh, là đức tính mà người lãnh đạo không bao giờ được thiếu.

- Ba, con cũng muốn bình tĩnh.

Nguyệt Sư lo lắng nói:

- Nhưng hiện tại con lại không thể bình tĩnh được.

- Tâm tĩnh thì thân tĩnh.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng nói:

- Thân tĩnh tự khắc thân tĩnh.

- Tĩnh không được ba à. Nếu như muốn tĩnh là tĩnh thì con chỉ được như thế này thôi!

Nguyệt Sư bất mãn nói.

- Con lại đây, Nguyệt Sư.

Cao Lô Hoa vẫy tay gọi Nguyệt Sư.

- Dạ.

Nguyệt Sư ngoan ngoãn bước tới trước mặt Cao Lô Hoa.

- Cúi đầu xuống.

Cao Lô Hoa thân nhiên nói.

- Dạ.

Nguyệt Sư ngoan ngoãn cúi đầu.

- Cốp!

Cao Lô Hoa cốc mạnh một cái vào đầu Nguyệt Sư! Nguyệt Sư choáng váng, ngất lịm ngã bịch về phía sau...

- Thế này sẽ an tĩnh.

Trước ánh mắt mấy người Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa xoa xoa tay phớt lờ những tiếng kêu gọi.

Hội đấu giá nhanh chóng kết thúc, bởi vì chuyện hồ nữ, cho nên mấy người Cao Lôi Hoa cũng không có hứng thú đấu giá cái gì nữa. Từ đầu tới cuối, ngoại trừ hồ nữ ra thì mấy người Cao Lôi Hoa cũng không quan tâm đến đồ vật khác.

Sau khi hội đấu giá chấm dứt, Tiểu Tam liền dẫn đám người Cao Lôi Hoa nhanh chóng đi tới hậu trường, chuẩn bị nhận hồ nữ về.

Đi tới hậu trường, Tiểu Tam chỉ vào phía sau tấm màn giới thiệu với mấy người Cao Lôi Hoa:

- Đây, chính là nơi nhận đồ vật được đấu giá. Thông qua số hiệu là chúng ta có thể mang vật phẩm đấu giá của mình về.

- À.

Cao Lôi Hoa đáp, rồi bước theo Tiểu Tam vào sau tấm màn đấu giá. Nguyệt Sư cùng Tra Lý đều sốt ruột, chưa đưa được hồ nữ này về. Thì lòng của hai người chưa yên.

- Đây là số hiệu đấu giá của chúng ta.

Tiểu Tam giao số hiệu đấu giá cho nhân viên phụ trách giao hàng cho các khách quý.

Tên phụ trách giao hàng cầm lấy số hiệu đấu giá, sau đó cẩn thận quan sát con số ở trên. Rồi hắn ngẩng đầu lên quan sát đám người Cao Lôi Hoa một lượt. Trong mắt hắn, Cao Lôi Hoa thấy được sự khinh miệt.

Cao Lôi Hoa nhú mày, tên nam nhân trước mặt này trông cao gầy. Chỉ tiều cao quá nên hình dáng xấu xí, hơn nữa vừa rồi trong mắt hắn lóe lên sự khinh miệt nên khiến cho ấn tượng của Cao Lôi Hoa về người này kém tới cực điểm rồi!

- Các người chính là chủ nhân của phòng ghế số 125 sao.

Sau khi liếc nhìn đám người Cao Lôi Hoa, tên này cất giọng hỏi.

- Đúng vậy. Chúng ta là chủ nhân của phòng ghế số 125. Vật mà chúng ta đấu giá được chính là hồ nữ kia.

Hiển nhiên cũng cảm giác được ý đồ bất thiện trong lời nói của đối phương, Tiểu Tam nhú mày đáp.

- Hừ hừ!

Tên này hừ hai tiếng như khi, nhưng không hề có ý mang hồ nữ tới cho đám người Cao Lôi Hoa, mà chỉ xoay người lại lấy ra một túi ma tinh, đưa cho đám người Cao Lôi Hoa.

- Đây là có ý gì?

Thái độ lạnh lùng của tên này khiến cho Cao Lôi Hoa cảm thấy rất khó chịu.

- Có ý gì ư?

Nam tử kia cười khinh khỉnh:

- Như người thấy đó, đây là mười vạn kim tệ và ma tinh trị giá sáu mươi vạn mà người đấu giá đó. Bây giờ, toàn bộ đều trả lại cho người!

- Bịch!

Cao Lôì Hoa vươn tay nhẹ nhàng tiếp lấy túi ma tinh.

- Ý người là sao?

Giọng Cao Lôì Hoa trở nên lạnh lùng khiến mọi người đều cảm thấy lạnh lẽo.

Lúc này, mọi người tới nhận đồ ở chung quanh cũng đã bị hấp dẫn, dần dần quây thành vòng nhìn Cao Lôì Hoa. Vừa rồi Cao Lôì Hoa ra giá bảy mươi vạn kim tệ mua một hồ nữ, cho nên rất nhiều người ở đây đều nhận ra hẳn.

- Có ý gì à?

Nam tử trước mặt khinh miệt nhìn Cao Lôì Hoa:

- Là như này! Hội đấu giá Thần Ký không định bán hồ nữ kia cho người. Giờ người có thể mang theo ma tinh của người rời khỏi đây!

- Đây là quy tắc hội đấu giá của các người sao?

Trong mắt Cao Lôì Hoa nhấp nháy ánh mắt màu vàng tím:

- Khách hàng bán đấu giá xong, không cần sự đồng ý của khách hàng, cũng có thể tùy ý hủy bỏ? Đây gọi là tín danh của các người sao?

- Đối với những người như các người, hội đấu giá chúng ta không cần phải nói đến quy tắc.

Tên đó khinh miệt nói:

- Dù sao hồ nữ kia đã bị một người tôn quý mang đi rồi, cho nên các người cũng đừng hi vọng có được hồ nữ này. Mang theo ma tinh rời khỏi nơi này đi, tên nhà quê. Lần sau nhớ đem ma tinh đổi thành kim tệ rồi mới tới tham gia đấu giá nhé!

- Giỏi! Giỏi lắm!

Cao Lôì Hoa cười gằn, liên tiếp nói hai chữ “hảo”:

- Xem ra, các người đã không muốn nói lý!

- Lý?

Nam tử kia khinh thường cười nói:

- Chỉ bằng tám biển Thần Ký này, chúng ta chính là lý!

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên nhìn nam tử trước mặt, co chân nhảy lên đập cho hắn một cái ngã lộn xuống đất:

- Một khi như vậy, đối với kẻ không nói lý lẽ, ta cũng không cần phải nói tiếp nữa.

Cao Lôì Hoa đập lên mặt tên nam tử trước mặt. Rắc một tiếng, mũi hắn đã bị Cao Lôì Hoa đập gãy. Máu tươi bắn tung tóe cả khuôn mặt hắn. Nhưng hắn lại không có thể thốt ra một tiếng nào, bởi vì lúc này cái miệng của hắn đã bị Cao Lôì Hoa giậm lên!

Thấy Cao Lôì Hoa giậm đập lên tên đó, trong lòng mọi người đều kêu lên một tiếng “hay”! Phạt đập này của Cao Lôì Hoa khiến mọi người đều thấy hài lòng! Thái độ trước đó của tên phụ trách khiến ai nấy đều rất phản cảm.

Rất nhanh, tin tức Cao Lôi Hoa ẩu đả cùng với nhân viên hội đấu giá Thần Ký đã lan truyền. Người phụ trách hội đấu giá Thần Ký ở Quang Minh đế đô nghe được tin tức này, vội vàng chạy đến nơi phát sinh vụ việc.

Người phụ trách vừa tới hiện trường, lập tức nhìn thấy Cao Lôi Hoa đang hung dữ giẫm lên mặt nhân viên của mình:

- Dừng tay, tên dã man kia, còn không mau nhấc chân của ngươi ra!

Người phụ trách thở hổn hển hét lớn.

- Ngươi, chính là người phụ trách nơi này à.

Sau khi nghe được tiếng hét, Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn người phụ trách mập mạp:

- Ta hỏi ngươi, hồ nữ kia, hiện đang ở nơi nào?

Giọng Cao Lôi Hoa được đè xuống rất thấp, không nghe ra hỉ nộ ái ố, nhưng lúc này những người quen thuộc với Cao Lôi Hoa vừa nghe giọng hắn liền biết, lúc này sự kiên nhẫn của hắn đã tới cực điểm rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 149

Kiểm Chém Hội Đấu Giá. (P2) .

Hồ nữ kia đã không còn quan hệ với các người, tiền cũng đã trả lại cho các người. Người cũng không nên nghĩ tới hồ nữ này nữa. Đây là Quang Minh đế đô, không phải là nơi mà ai cũng có thể làm loạn.

Người quản lý quát lên với Cao Lôì Hoa.

- Ta hỏi người, hồ nữ kia giờ ở nơi nào!

Cao Lôì Hoa dời chân khỏi mặt nam tử kia, quay người lạnh lùng nhìn chăm chăm tên quản lý mập mạp này.

- Ta nói rồi, hiện giờ hồ nữ này đã không còn quan hệ với các người.

Tên quản lý bị Cao Lôì Hoa nhìn chòng chọc như vậy cảm thấy trong lòng ớn lạnh. Chẳng qua hắn nghĩ người mang hồ nữ đi là thái tử điện hạ thì lại nổi lên dũng khí, tại Quang Minh đế quốc này thì thái tử điện hạ chính là tất cả! Có thái tử làm hậu thuẫn thì mình còn phải sợ cái gì:

- Nếu không muốn chết, thì nhanh chóng biến khỏi nơi này đi!

Đối với kẻ chống đối thái tử điện hạ, thì mình cũng không cần hòa nhã làm gì.

- Cái ta muốn, là người trả lời câu hỏi của ta!

Ánh mắt Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ phẫn nộ, thật vất vả mới đấu giá được hồ nữ này, vốn nghĩ không cần để người khác chú ý. Nhưng thái độ của hội đấu giá đã khiến Cao Lôì Hoa phẫn nộ! Hình ảnh của Cao Lôì Hoa trong mắt tên quản lý đột nhiên biến mất khỏi chỗ, rồi lập tức hiện ra bên cạnh hắn.

- Chát!

Cao Lôì Hoa giáng cho tên quản lý một cái tát như trời đánh. Cái tát này Cao Lôì Hoa không chút lưu tình, tên quản lý mập mạp bị một cái tát này đánh bay ra ngoài, sau đó va mạnh lên trên tường. Từ trong miệng hắn, răng môi lẫn lộn rồi trào ra cùng với máu.

- Người, người dám đánh ta sao!

Tên quản lý chỉ tay về phía Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa nhìn chăm chăm vào tên mập này:

- Ta hỏi người một lần nữa, hồ nữ kia ở đâu?

- Tôi, tôi.

Tên phụ trách nuốt từng ngụm nước bọt, trên người Cao Lôi Hoa tỏa ra khí thế khiến hắn cảm thấy run rẩy, hoảng sợ! Khiến hắn sinh ra cảm giác phủ phục trước mặt Cao Lôi Hoa.

- Nói!

Cao Lôi Hoa hét to một tiếng, không hề che dấu uy áp của bản thân. Lập tức thần uy đè ập lên người tên quản lý.

- Tôi nói. Tôi nói! Là bị, bị, bị thái tử điện hạ Ifa mang đi.

Sau khi nếm mùi đau khổ, tên quản lý này mới giật mình hoảng sợ nhìn Cao Lôi Hoa. Hắn cảm thấy bản thân đã đụng vào thiết bản, cảm giác mà Cao Lôi Hoa gây ra cho hắn quả thật quá mức kinh khủng!

- Thái tử Ifa.

Cao Lôi Hoa nhíu mày, con mẹ nó, lại là tên âm hồn bất tán này! Vốn muốn để thằng em Ivan của hắn chuẩn bị tốt rồi mới xử lý hắn! Nhưng mà đường như không chờ được nữa rồi! Tựa như chuyện ngày hôm nay đã ép Cao Lôi Hoa phải mau chóng xử lý tên này!

- Thái tử Ifa mang hồ nữ kia đi lúc nào?

Cao Lôi Hoa lạnh lùng hỏi hắn.

- Tôi, tôi không biết, tôi.....

Nói đến đây, tên quản lý đang nằm dưới đất đột nhiên dừng lại, sau đó nhe răng cười:

- Ha ha! Đến đây! Đến đây! Người đâu! Mau! Mau bắt tên này và đồng bọn của hắn cho ta!

Tên quản lý này lập tức thay đổi tinh thần, rồi nhảy bật dậy, nhanh chóng lui ra phía sau. Thật khó tin thân hình ục ịch như hắn lại có tốc độ nhanh như vậy.

Nghe hắn nói thế, Cao Lôi Hoa cũng quay đầu nhìn lại phía sau rồi khẽ bật cười. Khó trách tên kia đột nhiên thay đổi bộ dạng, hóa ra là có người tới cứu viện! Ở lối vào hội đấu giá, một đám binh sĩ vạm vỡ trang bị vũ khí tận răng đang đằng đằng sát khí đi về phía Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, tới đúng lúc lắm! Lên hết cho ta!

Tên quản lý cảm thấy mình đã lui tới vị trí an toàn rồi, liền cười lớn, đồng thời chỉ huy đám kiếm sĩ kia!

- Xông lên giết hắn cho ta! Bắt hắn làm thịt cho ta! Giết hết người của hắn. Ta sẽ có trọng thưởng.

- Sát!

Đám kiếm sĩ vũ trang hạng nặng lập tức nhắc đại kiếm lên, đồng thời trên người bọn chúng tỏa ra đủ loại hào quang, mười mấy kiếm sĩ gào thét, toàn bộ xông tới chỗ Cao Lôi Hoa.

- Hừ!

Đối mặt với đám võ sĩ đang lao tới chỗ mình, Cao Lôi Hoa hừ lạnh một tiếng. Sau đó tay phải thò ra sau chậm rãi rút ‘Tài quyết chi nhận’ ra.

Choeng~~~ ‘Tài quyết chi nhận’ dường như cảm nhận được tâm ý của Cao Lôì Hoa. Cao Lôì Hoa cười to rồi giờ ‘Tài quyết chi nhận’ lên cao. Lôì quang màu vàng tím trên thân kiếm tỏa ra rực rỡ.

- Yahhh!

Cao Lôì Hoa khẽ quát, sau khi lôì thần lực nhập vào trong ‘Tài quyết chi nhận’. Cao Lôì Hoa vung trường kiếm chém ngang về đám kiếm sĩ đang lao tới! Vèo một cái, nhát kiếm này tạo thành một kiếm quang hình bán nguyệt.

Bởi vì đặc tính của ‘Tài quyết chi nhận’, vòng kiếm khí này càng bay càng lớn dần lên! Khi đến trước mặt đám kiếm sĩ, thì bề ngang của nó đã lên tới năm thước!

Nhìn thấy đạo kiếm khí cường đại này, các kiếm sĩ kia lập tức phối hợp hét to một tiếng, tất cả vận khởi đầu khí toàn thân không chút do dự chém lên kiếm khí của Cao Lôì Hoa.

Âm thanh vang lên không dứt bên tai, nhưng khi đầu khí của đám kiếm sĩ đánh lên kiếm khí của Cao Lôì Hoa thì cứ như trâu đất xuống biển, một chút phản ứng cũng không có. Điều này khiến đám kiếm sĩ ngây dại.

- Âm!

Trong chiến đấu, dù chỉ chậm một giây cũng là trí mạng! Đến lúc đám kiếm sĩ nhận ra đầu khí của mình đánh ra không có hiệu quả, thì kiếm khí của Cao Lôì Hoa đã bay tới chỗ bọn họ đứng! Một tiếng nổ bùng vang lên, kiếm khí chém trúng vị trí đám kiếm sĩ đang đứng khiến nơi đó xuất hiện một cái hố lớn, cát bụi bay đầy trời.

Một lúc lâu sau, cát bụi mới tan đi, ngoại trừ xuất hiện một cái hố thật lớn thì không còn cái gì cả! Tên quản lý mập mạp lập tức mặt méo xệch! Đám kiếm sĩ này có vài người đã là kiếm sĩ bậc năm. Nhưng không ngờ lại không chịu nổi một kiếm của nam tử đầu bạc trước mặt này!

Chỉ một kiếm! Chỉ một kiếm mà khiến đám kiếm sĩ không có cả thời gian tránh né, tất cả đều bị kiếm khí kia biến thành tro bụi.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nhìn hội đấu giá Thần Ký:

- Hội đấu giá Thần Ký nghe đây, các người đã mất đi danh dự cơ bản của một hội đấu giá, nên các người cũng không cần tồn tại nữa!

- Người, người nói cái gì! Người muốn làm gì!

Tên quản lý béo mập nhìn động tác của Cao Lôì Hoa liền có cảm giác bất an!

Cao Lôì Hoa giờ trường kiếm lên, lúc này lôì quang ở trên thân kiếm còn rực rỡ hơn cả lúc trước.

- Trảm!

Cao Lôì Hoa hét lớn, hai tay cầm kiếm, bỏ mạnh về phía nhà đấu giá Thần Ký.

Trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người, lôì quang màu vàng tím nhanh chóng tụ tập trên ‘Tài quyết chi nhận’. Sau đó nhanh chóng chém về phía

phòng đấu giá Thần Ký! Âm! Một tiếng nổ vang lên, cả tòa nhà đấu giá Thần Ký bị một kiếm này của Cao Lôì Hoa xẻ thành hai nửa.

- Từ hôm nay trở đi!

Giọng nói của Cao Lôì Hoa hẳn không to, nhưng mọi người ở đây đều nghe rõ ràng:

- Ta lấy danh nghĩa Cao Lôì Hoa thề. Bất kì ai có quan hệ đối với phòng đấu giá Thần Ký thì đều là địch nhân của ta và sẽ có kết cục như gian đại sảnh này!

Cao Lôì Hoa thu lại ‘Tài quyết chi nhận’, nhìn tên quản lý to béo một cách lạnh nhạt.

- Kiếm thánh!

Lúc này, trong đám người không biết ai hô lên, một kiếm có thể bỏ đôi căn phòng đấu giá chứa được cả ngàn người, thì trừ Kiếm thánh ra thì ai có thể làm được! Ánh mắt của mọi người nhìn Cao Lôì Hoa đều thay đổi! Bọn họ đều đoán Cao Lôì Hoa ít nhất là cường giả thánh cấp.

- Kiếm thánh?

Tên quản lý cuối cùng cũng biết chỉ vì lấy lòng thái tử mà mình đã đụng tới hòn đá tảng rồi! Cuộc sống sau này, sẽ không có mấy người nguyện ý đến hội đấu giá Thần Ký! Ai sẽ vì hội đấu giá Thần Ký mà trở thành địch nhân của một nhân vật là Kiếm thánh cơ chứ?

- Nói cho ta biết, hiện giờ hồ nữ kia đang ở nơi nào?

Cao Lôì Hoa giờ kiếm chỉ về tên quản lý.

- Xong rồi, hết thấy đều xong rồi.

Tên quản lý ngơ ngác nhìn đại sảnh bị trảm thành hai nửa. Đội vệ sĩ bị dọn sạch. Cùng lời thề “Ai hợp tác với Thần Ký thì là kẻ địch của Cao Lôì Hoa”. Hiện tại, phòng đấu giá Thần Ký coi như đã tiêu đời trong tay hắn rồi.

- Mẹ nó!

Cao Lôì Hoa phẫn nộ rống lên. Đá một phát vào bụng tên quản lý:

- Lão tử không có nhiều kiên nhẫn! Nói, thái tử Ifa mang hồ nữ đi khi nào!

- Tôi, tôi không biết, tôi không biết cái gì cả! Tôi không biết cái gì cả!

Tên quản lý ôm đầu không ngừng lặp đi lặp lại một câu, ngay cả khi bị Cao Lôì Hoa đá ngã xuống đất, cho dù ôm bụng hắn vẫn chỉ nói một câu này.

- Khốn khiếp!

Cao Lôì Hoa chửi một câu. Tên này không ngờ đã kinh hãi quá độ, cũng không biết là hắn điên thật hay là điên giả! Cao Lôì Hoa mắng xong thì tiện tay tóm lấy một tên nhân viên đứng gần:

- Thái tử Ifa mang hồ nữ kia đi lúc nào? Hắn trực tiếp quay về hoàng cung hay là đến chỗ khác?

- Sau khi kết thúc đấu giá, thái tử Ifa lập tức phái người đến đòi mang hồ

nữ đi. Rồi thái tử điện hạ muốn chúng tôi sắp xếp người đem hồ nữ đến cửa thành phía Đông, tới trang viên cách đó ba mươi thước về bên phải.

Tên nhân viên này bị Cao Lôì Hoa dọa một trận. Vội vàng đem mọi chuyện cùng với địa chỉ của thái tử nói ra hết.

- Tĩnh Tâm, xem ra tối nay ta có chút việc. Nàng mang bọn nhỏ về trước đi.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng cười, hôm nay dường như muốn hấn chém giết thống khoái! Buổi trưa đã làm một trận. Không ngờ buổi tối vẫn còn phải tiếp tục!

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, nàng cũng hiểu sự tình đã ra ngoài dự kiến. Tĩnh Tâm hơi liếc nhìn Cao Lôì Hoa, ánh mắt mang theo chút lo lắng. Tuy rằng Cao Lôì Hoa cường đại như nào thì trong lòng nàng biết rõ. Nhưng nàng vẫn sợ Cao Lôì Hoa xảy ra chuyện gì đó.

- Yên tâm đi, Tĩnh Tâm. Ta sẽ bình an trở về.

Cao Lôì Hoa cũng thấy được ánh mắt của Tĩnh Tâm, liền cười an ủi nàng.

- Ba, con cũng muốn đi cùng.

Nguyệt Sư cắn răng nắm chặt tay:

- Đối với những kẻ làm tổn thương tộc nhân của con, con tuyệt đối không bỏ qua cho chúng! Con muốn tự tay đánh bẹp hấn!

- Ba, cho con theo với.

Trong đôi mắt đen của Saga vằn lên mấy sợi đỏ:

- Mấy ngày gần đây, con cũng muốn đánh đám một chút!

Saga liếm liếm đầu lưỡi, cười nói.

- Không thể thiếu phần ta được.

Tra Lý cũng giơ nắm đấm.

- Tốt thôi, Vong Linh Đại trưởng lão, lão phụ trách đưa những người còn lại trở về đi!

Cao Lôì Hoa khuyên nhủ:

- Bây giờ chúng ta phải đi gấp, không còn thời gian để chúng ta lãng phí. Thái tử Ifa, đã đến lúc giải quyết hấn.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 150

Thiếu Nữ Hai Mặt, Cứu Vĩ Yêu Hồ. (P1)

Đột chút, Cao Lô Hoa huynh đệ. Trước khi đi, ta còn muốn làm một việc.

Tra Lý nhìn phòng đấu giá Thần Kỵ, rồi nhắc quyền phải lên. Cùng lúc đó, từ trên người hắn tỏa ra sức mạnh mà Cao Lô Hoa cảm thấy vô cùng quen thuộc. Là thần lực! Cao Lô Hoa hít mắt lại, nếu không phải cảm quan của Cao Lô Hoa nhạy bén, thì chỉ e là không cảm giác được thần lực ẩn giấu trên người Tra Lý!

Đi cùng với thần lực này, từ trên người Tra Lý tỏa ra một uy thế đặc biệt. Là thần uy, tuy không khác biệt lắm so với long uy, nhưng thần uy lại mạnh hơn nhiều lần, mà chỉ khi nắm giữ được thần cách mới có thể tỏa ra uy thế đó! Cao Lô Hoa bật cười, thân phận của Tra Lý gần như đã có thể xác định được.

- Tầng phong ấn thứ nhất, mở!

Trong mắt Tra Lý thoáng hiện ra ánh sáng màu vàng, sức mạnh được tụ lại ở năm tay phải của hắn, nói rõ ràng từng chữ:

- Nhớ kĩ tên của ta. Tên của ta là Sức mạnh.

Tra Lý hét lớn, quyền phải đâm mạnh xuống mặt đất chỗ hắn đang đứng.

- Âm!

Quyền của Tra Lý đánh xuống mặt đất phát ra những tiếng nổ đinh tai nhức óc, nhưng kỳ quái chính là tiếng nổ lớn như vậy, nhưng chỗ quyền của Tra Lý đánh xuống lại không có bất kì tổn hại gì.

Tra Lý mỉm cười, nguồn sức mạnh vừa rồi trên quyền phải được hắn khống chế một cách tinh diệu, sau đó mới truyền sức mạnh đó xuống nền đất dưới phòng đấu giá Thần Kỵ! Phương pháp khống chế sức mạnh này chính là áp dụng tương tự quyền kỹ “Phá Sơn Không” của Cao Lô Hoa.

- Lần này chỉ là cảnh cáo!

Tra Lý nói với tất cả những người của đang đứng ở phòng đấu giá:

- Từ nay về sau, đừng để ta nhìn thấy chỗ nào dám bán đấu giá thú nhân! Nếu không!

Tra Lý khẽ giậm chân phải xuống. Ngay sau đó tòa nhà đấu giá Thần Kỵ

sụp đổ hoàn toàn trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người. Bụi bay mù mịt khắp nơi.

Bụi đất tan đi, mọi người ở đây đều không dám tin những gì trước mắt! Nơi trước đây từng là phòng đấu giá Thần Ký, thì hiện nay chỉ còn là một cái hố đen sâu không thấy đáy, không còn nghi ngờ gì nữa, kết quả này chính là do một quyền kia của Tra Lý tạo thành!

Mọi người miễn cưỡng nuốt nước bọt. Chiêu thức này của Tra Lý, so với một kiếm kia của Cao Lô Hoa hiển nhiên có sức chấn động mạnh hơn.

- Từ nay về sau. Còn ai dám bán đấu giá thú nhân, thì sẽ có kết cục như thế!

Tra Lý lạnh lùng quát.

- Đi thôi, Tra Lý. Thời gian không còn nhiều.

Cao Lô Hoa gọi Tra Lý, sau đó xoay người lại nói với Vong Linh Đại trưởng lão:

- Đại trưởng lão, chuyện còn lại thì phiền lão nhé, hai tên này, ta muốn bọn chúng sống không được, chết cũng không xong!

Cao Lô Hoa liếc nhìn tên quản lý và gã nhân viên bị hấn đập vào mặt.

- Ha ha.

Vong Linh Đại trưởng lão cười âm hiểm, quay về phía hai tên kia nói:

- Yên tâm đi. Hai kẻ này cứ giao cho ta xử lý, ta lấy danh nghĩa vong linh pháp sư ra thề. Sẽ làm cho bọn chúng cảm thụ được cảm giác “tuyệt vời” nhất, hát lên một khúc nhạc “êm ái” nhất. Để cho chúng biết, muốn đến địa ngục cũng không dễ dàng gì.

- Vậy giao cho lão!

Cao Lô Hoa đáp, rồi dẫn theo Saga, Nguyệt Sư cùng Tra Lý đi về phía cửa thành phía Đông.

Cách cửa Đông ba mươi thước về bên phải, chính là nơi cư trú của thái tử tại Quang Minh đế đô.

- Chính là nơi này rồi.

Cao Lô Hoa nhìn đại trang viên cách đó không xa, không ngờ tên Ifa này rất biết hưởng thụ, chẳng có mấy khu vực nào ở Quang Minh đế đô có thể so được với nơi này.

- Nơi này à, vào thôi.

Tra Lý hét lên, xông lên trước tiên lao tới trang viên.

- Dừng lại! Là kẻ nào, nơi này là đất tư nhân, không cho phép người ngoài ...

Thấy Tra Lý đang chạy như điên tới, lập tức hai gã kiếm sĩ võ trang hạng nặng bước ra, chặn trước mặt Tra Lý.

- Không cho phép cái đầu mẹ ngươi!

Tra Lý hét to, đâm mạnh một quyền vào ngực tên kiếm sĩ ở phía trước! Rắc một tiếng. Năm tay Tra Lý giống như là đánh vào giấy, dễ dàng đục

thùng giáp ngực của tên kiếm sĩ này. Cánh tay to lớn của Tra Lý tạo thành một cái lỗ máu trước ngực tên kiếm sĩ! Lúc này Tra Lý đang trong cơn giận dữ, cho nên không hề khách khí. Vừa ra tay đã kết liễu tính mạng tên kiếm sĩ. Tên kiếm sĩ bị đục thùng ngực trợn trừng mắt rồi từ từ gục ngã xuống.

- Ngươi. Không ngờ ngươi dám giết người!

Kiếm sĩ còn lại há hốc mồm nhìn Tra Lý, hiển nhiên hẳn không nghĩ tới có kẻ dám giết người tại Quang Minh đế đô! Vì đây là một hành vi không tôn trọng Quang Minh thần. Cho dù là thi hành án tử hình thì cũng phải kéo ra ngoài ngoại ô mới thi hành!

- Đại thúc, trong lúc đối địch, phải tập trung chú ý, chẳng lẽ ngay cả điều này chú cũng không biết sao?

Trong khi kiếm sĩ kia đang ngăn người, thì tiếng của một thiếu niên vang lên bên tai hắn, kiếm sĩ đó vội vàng quay đầu nhìn lại thì thấy một thiếu niên tóc đen đang đứng ở phía sau hắn!

Trong tích tắc hắn quay đầu, thì tay phải của thiếu niên đã đặt lên trên mặt hắn!

- Tạm biệt, đại thúc.

Thiếu niên cười một cách độc ác rồi tay phóng ra đầu khí màu hoàng kim!

- Hoàng kim kiếm sĩ bậc năm!

Đó là câu nói cuối cùng trong cuộc đời mà hắn thốt ra được, rồi đầu của hắn bị đầu khí của thiếu niên kia đánh nổ tung tóe!

Nhìn cảnh vỡ đầu trước mặt, hai mắt Saga hiện lên những vằn đỏ:

- Khoái quá!

Saga kêu lên sung sướng, máu tươi đã kích thích thần kinh làm cho Saga cảm thấy hưng phấn! Mấy ngày nay không biết vì cái gì, Saga luôn luôn có loại ý niệm này trong đầu!

- Vào thôi!

Giải quyết hai tiểu binh xong, Cao Lôì Hoa khẽ quát, dẫn theo ba người Saga vào bên trong trang viên.

- Kẻ nào, không biết nơi này là đất tư sao?

Bốn người Cao Lôì Hoa vừa vào trong trang viên, thì một đám người to con vạm vỡ từ bốn phương tám hướng ủa đến, hiển nhiên là tiếng kêu của hai kiếm sĩ canh cửa đã làm bọn chúng chú ý, cho nên bọn hắn vừa ra liền phát hiện bọn người Cao Lôì Hoa và hai kiếm sĩ đã chết thảm.

Lập tức, tên kiếm sĩ đầu lĩnh biến sắc:

- Giết người tại Quang Minh đế đô, đích thị là địch nhân, lên!

- Sátttt!

Tất cả đám đại hán rống lên, trên người xuất hiện đủ loại đầu khí, sau đó chen chúc nhau lao về phía Cao Lôì Hoa.

Bốn phía lao tới!

- Đến đây!

Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn về phía trước, đối với người có dị năng lôi hệ thì quân chiến là hình thức chiến đấu có thể phát huy sức mạnh tốt nhất, nhất là đối thủ trang bị kim loại.

- Cuồng lôi!

Đối mặt với đám kiếm sĩ điên cuồng này, Cao Lô Hoa chỉ thốt ra hai chữ. Tiếp theo, Cao Lô Hoa nắm chặt tay phải, âm âm! Vô số lôi quang không biết từ nơi nào xuất hiện trên đầu đám kiếm sĩ!

Hiện giờ Cao Lô Hoa chính là Lôi thần! Tất cả lôi điện trong thiên hạ đều đề Cao Lô Hoa sử dụng.

Dưới sự không chế của Cao Lô Hoa, lôi quang phóng xuống dày đặc như mưa! Đám kiếm sĩ giống như cỏ lau sau giông bão, ngã rạp thành từng đám! Tất cả đấu khí đều bất lực trước lôi quang này! Không đấu khí của người nào có thể ngăn được lôi quang.

Lôi quang qua đi, đám kiếm sĩ ngông cuồng vừa rồi chỉ còn lại duy nhất đại hán cầm đầu. Kết quả này là do Cao Lô Hoa cố ý lưu cho hắn một mạng.

- Nói. Thái tử Ifa đang ở đâu?

Cao Lô Hoa đi tới túm lấy cổ áo tên này.

- Tôi, tôi không biết!

Đại hán bị Cao Lô Hoa nắm lấy, luống cuống nói.

- Không biết?

Cao Lô Hoa cười lạnh, ngưng tụ một quả lôi quang cầu trong lòng bàn tay:

- Nếu ta nhét lôi quang cầu này vào trong miệng của ngươi, ngươi nói xem sẽ có kết quả như thế nào?

Cao Lô Hoa khua khua quả lôi quang cầu này trước miệng đại hán.

Cả người tên đại hán run lên, lực lượng mà lôi quang cầu này ngưng tụ, cho dù hắn là một kiếm sĩ cũng có thể cảm nhận rõ ràng được! Nếu lôi quang cầu này nhét vào trong miệng hắn, chắc chắn là vỡ đầu

- Ta hỏi ngươi một lần nữa, lúc này thái tử mang hồ nữ tới đây giờ ở đâu?

Cao Lô Hoa lạnh lùng nói.

- Ở hoàng cung. Thái tử điện hạ đã mang hồ nữ kia về hoàng cung rồi!

Đại hán bị lôi quang cầu của Cao Lô Hoa dọa cho kinh tâm khiếp đảm, dù sao hắn cũng chỉ là người được thái tử thuê để bảo vệ trang viên này, không cần phải trung tâm với thái tử. Có thể giữ mạng mới là trọng yếu.

- Mẹ nó!

Cao Lô Hoa chửi đồng lên. Tên Ifa này có thể là biết đám người mình nhất định sẽ tìm đến hắn gây phiền toái, cho nên đã nhanh chóng trở về hoàng cung rồi.

- Ba, Ifa không có ở đây sao?

Nguyệt Sư nóng nảy:

- Ba, làm sao bây giờ!

- Vội cái gì.

Cao Lôì Hoa hừ lạnh, hấn vẫn còn một chức cuối cùng. Trục tiếp kích nổ lôì thần lực trong người thái tử. Ở cuộc đấu giá vừa rồi, vì muốn đoạt được hồ nữ mà Cao Lôì Hoa không muốn gây ra quá nhiều phiền toái nên mới không cho tên thái tử nổ tung. Sau đó biết được thái tử đi tới cửa Đông, Cao Lôì Hoa cũng không cách nào thực hiện được. Bởi vì hồ nữ rất có khả năng ở bên cạnh thái tử. Nếu trục tiếp làm thái tử nổ tung, thì không rõ đám thủ hạ của thái tử sẽ làm gì đối với hồ nữ này?

Nhưng bây giờ Cao Lôì Hoa đành phải sử dụng chiêu này. Chỉ có điều sử dụng xong thì phải tới hoàng cung ngay lập tức. Nếu không hồ nữ kia sẽ gặp nguy hiểm. Cao Lôì Hoa nhắm hai mắt lại, triển khai thần niệm! Chỉ trong nháy mắt thần niệm của Cao Lôì Hoa đã bao trùm toàn bộ Quang Minh đế đô.

- Sao lại thế nhỉ?

Cao Lôì Hoa nhíu mày.

- Có chuyện gì vậy ba?

Nguyệt Sư sốt ruột hỏi.

- Không thấy khí tức của Ifa, có hai khả năng, một là lôì thần lực trên người hấn đã được giải, hai là hấn đã chết.

Cao Lôì Hoa mở mắt nói.

- Làm sao bây giờ, Cao Lôì Hoa huynh đệ?

Tra Lý nóng nảy.

- Tới hoàng cung.

Giọng Cao Lôì Hoa lạnh lùng:

- Chỉ cần hồ nữ kia tổn thương chút nào, ta sẽ làm cho cả hoàng cung chôn cùng với nàng ấy!

- Ba, người xem, hướng đó là hoàng cung của Quang Minh đế quốc!

Đúng lúc này, Saga lại chỉ về phía hoàng cung kêu lên. Cao Lôì Hoa liền nhìn theo hướng tay Saga chỉ.

- Ba, bên trên hoàng cung của Quang Minh đế quốc có một chùm sáng đỏ phóng lên cao!

Chùm sáng đó vắn vẹo rồi mở rộng ra trên không trung. Rồi dần dần chùm ánh sáng màu đỏ đó biến thành hình dáng của một loại động vật.

- Hồ ly?

Nhìn hình dáng này, Cao Lôì Hoa thốt lên kinh ngạc.

Chùm sáng cuối cùng cũng thành hình, đó là một hỏa hồ ly màu đỏ to gần bằng cự long cỡ nhỏ! Tuy rằng chỉ là do năng lượng biến thành, nhưng lực phá hoại không vì thế mà giảm đi chút nào.

Từ hoàng cung Quang Minh đế đô vang lên hàng loạt tiếng kêu la sợ hãi. Toàn bộ cơ thể hồ ly khổng lồ đều do hỏa diễm tạo thành, nó chạm đến chỗ nào thì chỗ đó liền bốc cháy! Nó há to miệng không ngừng phun ra những

ngọn lửa màu trắng, chỉ trong nháy mắt toàn bộ hoàng cung đã chìm trong biển lửa.

- Grào ~~

Hỏa hồng sắc hồ ly há miệng rít lên những âm thanh như động đất. Rồi lại bắt đầu phá hư hoàng cung Quang Minh đế quốc.

- Đây là cái gì vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn hồ ly khổng lồ này.

- Không biết, một ngàn năm nay ta không có đi đâu cả. Làm sao ta biết nhiều như vậy được?

Tra Lý nuốt từng ngụm nước miếng nhìn hồ ly khổng lồ này.

- Đi, mau qua xem.

Cao Lô Hoa giục.

Đám người Cao Lô Hoa rất nhanh đã đi tới hoàng cung. Bởi vì đột nhiên xuất hiện hồ ly, nên lúc này hoàng cung đã hỗn loạn cả lên, chẳng có ai để ý tới trong hoàng cung đã có thêm vài người.

- Ba, là, là hồ nữ kia!

Sau khi đến gần hồ ly khổng lồ này, Nguyệt Sư kinh ngạc chỉ vào nó rồi kêu lên.

Khi tiến đến gần hỏa hệ năng lượng do con hồ ly tạo thành. Cao Lô Hoa kinh ngạc thấy phía trước ngực nó thấp thoáng có một bóng người, từ bóng người này không ngừng phát ra hỏa hệ năng lượng khổng lồ để duy trì hồ ly.

Bóng người này tuy rằng rất mơ hồ, nhưng với nhãn lực của Cao Lô Hoa thì có thể thấy rõ cái đuôi đằng sau bóng người đó. Đích thị là hồ nữ, bởi vì trong hoàng cung Quang Minh đế quốc, ngoại trừ hồ nữ ra thì không còn ai có một cái đuôi dài.

Trước con hồ ly khổng lồ này, đám cao thủ bên trong hoàng cung đều bó tay. com, chỉ có thể trơ mắt nhìn hồ ly phá hủy toàn bộ hoàng cung. Mọi người đều thảm máng chửi: “Chết tiệt, đây là quái vật gì vậy!”

Lui lại, hoàn toàn không chặn được. Người của hoàng cung rơi vào đường cùng đành phải rút lui. Đối phó với quái vật như vậy, cho dù là thánh cấp lao lên cũng mười phần chết chắc. Không ai biết vì sao quái vật này lại xuất hiện bên trong hoàng cung.

Sau khi an bài ổn thỏa, tất cả mọi người đều rời đi, chỉ để lại một hoàng cung trống rỗng, nhường hỏa hồ ly kia mặc sức phá hoại!

Lúc này trong hoàng cung chỉ còn lại có đám người Cao Lô Hoa và con hồ ly khổng lồ kia.

- Ủa? Là các người à?

Hỏa hồ ly nhanh chóng phát hiện ra đám người Cao Lô Hoa, nói với giọng rất êm tai.

- Người nhận ra chúng ta sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- Ừm, ở hội đấu giá, ta có cảm nhận được khí tức của các người.

Hỏa hồ ly trong không trung nhanh chóng tan biến làm lộ ra hồ nữ kia. Sau khi biến thành hình người, hồ nữ dùng cái đuôi của mình quần lấy cơ thể, vừa rồi biến thân nên quần áo của nàng mất hết nên lúc này nàng chỉ có thân trần.

- A.

Chín cái đuôi? Saga khẽ đếm số đuôi phía sau hồ nữ kia một chút. Không ngờ lại có chín cái đuôi.

Tất cả mọi người đều nhìn ra phía sau hồ nữ này, quả nhiên sau lưng nàng có chín cái đuôi! Hơn nữa ở trên tay của nàng còn cầm một cái đầu nam nhân.

Cao Lô Hoa nhìn kỹ lại, không ngờ là đầu của thái tử Quang Minh đế quốc Ifa.

- Hẳn là do người giết à?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Đúng vậy, tên này muốn làm ô bản thân thể của ta.

Tiểu hồ nữ thân nhiên nói:

- Cho nên ta phải giết hẳn.

Nói xong, nàng tiện tay ném đầu Ifa vào trong biển lửa.

- Đúng rồi, ở hội đấu giá, ta cảm ứng được khí tức của người đồng tộc, dường như là người?

Hồ nữ mỉm cười quyến rũ đi tới bên cạnh Nguyệt Sur, bàn tay mềm mại khiêu khích, vuốt ve cằm Nguyệt Sur:

- Quả nhiên không sai, lớn lên chắc sẽ anh tuấn lắm. Người là Sur tộc hả?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nguyệt Sur hơi đỏ lên, rồi ngẩng đầu nhìn hồ nữ khẽ nói:

- Người không phải là tiểu hồ nữ kia!

Hồ nữ này hoàn toàn khác biệt so với hồ nữ ở hội đấu giá, hồ nữ trước mặt này quá mức yêu mị. Tuy rằng kiều mị là thiên tính của hồ nữ, nhưng hồ nữ ở hội đấu giá kia điềm đạm đáng yêu, hoàn toàn không có thái độ kiều mị như này.

- Anh chàng đẹp zai, nhìn đuôi của ta xem.

Tiểu hồ nữ khiêu khích kéo đầu Nguyệt Sur:

- Có chín cái, đúng không.

- Ừ.

Nguyệt Sur khẽ đáp.

- Ta có hai nhân cách.

Tiểu hồ nữ không thèm để ý nói:

- Đây là nhân cách thứ hai của ta. Người mà người nhìn thấy lúc trước là nhân cách thứ nhất.

Tiểu hồ nữ đột nhiên ôm lấy cổ Nguyệt Sur, cả người ‘treo’ lên thân hẳn:

- Khi ta có một đuôi, thì đó là nhân cách thứ nhất, mà hiện tại, là nhân cách thứ hai của ta, cũng chính là ta hiện giờ.

- Nhân cách.

Nguyệt Sư gãi gãi đầu, hiển nhiên hẳn chưa từng nghe qua về việc này.

- Quên đi, chàng trai. Nếu người nghe không hiểu thì quên đi.

Toàn bộ thân thể của hồ nữ đã phủ lên người Nguyệt Sư:

- Giờ của ta đã hết, ôm chặt ta đi!

- ??

Nguyệt Sư nghi hoặc nhìn tiểu hồ nữ trong lòng.

- Ta nói, giờ của ta đã hết. Tiếp theo, phải giao lại cho nhân cách thứ nhất.

Tiểu hồ nữ khẽ mỉm cười:

- Chàng trai nhỏ, ta còn chưa biết tên của người.

- Nguyệt Sư.

Nhịp hô hấp của Nguyệt Sư trở nên dồn dập, thân thể tiểu hồ nữ tuy rằng được cái đuôi to lớn che đậy, nhưng không ngăn cản được sự kiêu mỹ của nàng, cùng với đó là những chỗ lồi lõm trên thân thể nàng lại ép vào người Nguyệt Sư khiến hẳn không thể nào không chế cảm xúc.

- Ta là yêu hồ Dạ Cơ.

Tiểu hồ nữ nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, tiếng nói của nàng càng ngày càng nhỏ. Cuối cùng, không ngờ cứ như vậy ngủ trong lòng Nguyệt Sư.

Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn tiểu hồ nữ và Nguyệt Sư, sau đó lấy ra một cái áo choàng từ trong nhẫn không gian đưa cho Nguyệt Sư, bởi vì khi bắt đầu ngủ, cái đuôi của tiểu hồ nữ tự nhiên rủ xuống.

Nguyệt Sư nhìn Cao Lô Hoa cảm kích, nhanh chóng dùng cái áo choàng quấn lấy thân thể tiểu hồ nữ.

- Thiếu nữ xinh đẹp hai mắt, không tồi.

Cao Lô Hoa nhìn Nguyệt Sư cười ha hả.

Nhìn đám cháy lớn trong hoàng cung, Cao Lô Hoa khẽ nhún vai. Vốn còn tưởng tới nay phải hoạt động gân cốt một chút, nhưng xem ra giờ không cần nữa, cô bé trong lòng Nguyệt Sư đã làm xong xuôi hết thảy mọi chuyện rồi.

- Cứu... Cứu mạng....

Lúc này, từ trong đám cháy chọt vang lên một tiếng kêu yếu ớt.

Cao Lô Hoa cẩn thận lắng nghe, không ngờ là của một người quen – vương tử Ivan.

- Khả khả.

Cao Lô Hoa cười nham hiểm. Vừa rồi còn đang nghĩ, sau khi thái tử Ifa chết có thể sẽ mang đến cho Cao Lô Hoa một ít phiền toái. Hiện giờ, có tên Ivan này, sự tình đã tốt hơn nhiều rồi.

Cao Lô Hoa rút trường kiếm sau lưng ra, hướng tới chỗ phát ra tiếng

Ivan, chém một kiếm. Đạo kiếm khí bỏ đôi biển lửa tạo thành một con đường.

Cao Lôi Hoa khẽ động thân, biến thành một cái bóng lao vào bên trong.

Trong biển lửa, Ivan cảm thấy bản thân quả thực là bi thảm tới cực điểm rồi. Suốt ba tháng nay, từ lần ở trong ma thú sâm lâm chọc tới ác ma đáng sợ kia, cứ đến ngày này hàng tháng, hắn lại cảm thấy như có các con rắn điện len lỏi trong cơ thể, khiến toàn thân đau đớn khôn cùng.

Bất kể là dược sư, mục sư đều không có cách nào trị bệnh cho mình! Tuy rằng bọn họ có thể cảm thấy trong cơ thể hắn có một cỗ năng lượng, nhưng loại năng lượng này bọn họ lại chưa từng gặp qua. Cho nên bọn họ cũng đành ‘trả về địa phương’.

Hôm nay, là ngày mà quái bệnh phát tác. Hắn đang ở trên giường đau đớn chết đi sống lại, thì bên ngoài đột nhiên xuất hiện một con hỏa hồ ly khổng lồ. Con hỏa hồ ly dị thường này không ngờ lại chọn hoàng cung làm nơi phát uy khiến cho nơi nơi đều rơi vào biển lửa.

Ivan cũng muốn chạy trốn, nhưng thân thể đau đớn khiến cho hắn không thể động đậy chút nào. Mà thủ hạ của hắn thì đều bỏ chạy trốn chết làm gì còn ai quan tâm đến sống chết của hắn? Vào thời điểm như thế này, mọi người chỉ quan tâm đến sinh mệnh bản thân, làm gì có ai quan tâm người khác sống chết như thế nào?

Đúng lúc Ivan cảm thấy tuyệt vọng, thì trong biển lửa, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt hắn, nhờ có ánh lửa chiếu vào, cho nên hình bóng nam nhân chém biển lửa này mới trở nên cao lớn như vậy.

Là Quang Minh thần phái sứ giả tới cứu ta sao? Trong lòng Ivan xuất hiện ý nghĩ như vậy.

Nhưng mà, khi nam tử này tới gần, rốt cuộc Ivan cũng thấy rõ được dáng vẻ của nam tử đó.

Nam tử này đầu tóc bạc trắng phát phơ trong gió, dưới ánh lửa lại càng tiêu sái. Nhưng mà, lúc này tâm tình của Ivan như rơi từ thiên đàng xuống địa ngục. Là hắn, là nam nhân này! Là ác ma này! Chính hắn, ở trong rừng rậm ba tháng trước đã cho mình một trận, tiêu diệt không chút thương tiếc gần một nửa thị vệ cao thủ của mình!

Hóa ra tới cứu hắn không phải là thiên sứ, mà là ác ma dẫn hắn đi tới địa ngục.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 151

Dâm Tặc, Buông Vợ Của Ta Ra.

Cao Lô Hoa đem Ivan từ trong biển lửa ra, sau đó dẫn hắn ra một góc thì thâm vào tai hắn cái gì đó.

Đám người Nguyệt Sư nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa, bởi vì khoảng cách quá xa, cho nên bọn họ cũng không biết rốt cuộc Cao Lô Hoa đã nói với Ivan cái gì. Bọn họ chỉ thấy một lúc sau, Cao Lô Hoa vỗ vỗ vai Ivan.

Trên mặt Ivan lộ ra vẻ vui mừng, rồi cứ gật đầu tấp lự. Bộ dáng này, khiến đám nhỏ nhớ tới giống chó mà Cao Lô Hoa đã từng nói.

Vẻ mặt Cao Lô Hoa cũng khá vui vẻ, rồi lại tiếp tục vỗ mạnh vai của Ivan.

Ivan gật đầu, sau đó cúi đầu, chìa về phía Cao Lô Hoa.

Cuối cùng, trước ánh mắt kinh ngạc của đám trẻ, Cao Lô Hoa giơ tay nện mạnh xuống đầu Ivan.

Bịch! Ivan trúng một đập của Cao Lô Hoa làm cho hôn mê ngay lập tức.

- A.

Vương tử Ivan kêu lên, sau đó ngã ra phía sau. Trước khi ngã xuống, đám người Nguyệt Sư còn thấy khóe miệng Ivan lộ ra nụ cười hạnh phúc!

- Diên cha nó rồi, tự mình giơ đầu ra cho người ta đánh một quyền, vậy mà còn cười ngọt ngào như vậy.

Saga nhìn Ivan nói:

- Cái tên vương tử Ivan này chẳng lẽ có bệnh rồi! Hay là thích chịu ngược đãi?

Tra Lý và Nguyệt Sư ở bên cạnh cũng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ tán đồng với những lời của Saga.

Xong xuôi mọi việc, Cao Lô Hoa nhẹ nhàng vỗ tay, rồi tiện tay tìm một khối thi thể bị đốt cháy đến mức không thể nhận ra trên mặt đất ném về phía Ivan. Cuối cùng lại bày ra một tầng kết giới nhỏ bao quanh người Ivan, để phòng ngừa lửa làm hắn bị thương.

Mọi việc kết thúc, Cao Lô Hoa hài lòng gật đầu. Sau đó đi về phía đám trẻ.

- Ba, ba dùng ma pháp gì với hắn vậy? Vì sao hắn không những giơ đầu

cho ba đánh, mà bị đánh xong lại còn cười như vậy?

Saga chỉ Ivan hỏi.

- Không làm cái gì.

Cao Lô Hoa cười ha hả nói:

- Ta chỉ nói với hần, ta có thể giúp hần giải quyết đại ca hần, để hần lên làm thái tử Quang Minh đế quốc. Chẳng qua, ta muốn hần nghĩ ra một cái có hoàn mỹ về cái chết của đại ca hần. Để tránh cho cái chết của đại ca hần có quan hệ với chúng ta.

- Sau đó thế nào?

Saga hỏi.

- Sau đó? Sau đó hần kêu ta đánh ngất hần, rồi ném một khối thi thể đầy đủ bên cạnh hần.

Cao Lô Hoa cười ha hả:

- Chuyện tiếp theo là của hần. Dù sao ta chỉ muốn hần đừng để việc này liên lụy đến chúng ta mà thôi.

- Như vậy thôi sao?

Saga nghi hoặc hỏi.

- Chỉ như thế thôi.

Cao Lô Hoa cười vui, nhìn vàng trăng sáng trên bầu trời nói:

- Cũng không còn sớm lắm. Chúng ta về nhà thôi.

- Vâng.

Saga gật đầu. Từ hội đấu giá đến giờ đã hơn một canh giờ, cũng nên trở về đi ngủ thôi.

Nguyệt Sur ôm chặt hồ nữ kia vào trong lòng. Chỉ là theo lời của hồ nữ nói, thì sau khi nàng ngủ say, những cái đuôi phía sau của nàng sẽ chỉ còn một cái. Tám cái kia sẽ biến mất như chưa từng có. Mà bộ dạng của nàng cũng trở lại thuần khiết như trong hội đấu giá. Không phải là diện mạo của nàng có gì thay đổi, mà là khí chất, khí chất có sự thay đổi.

Quả thật Nguyệt Sur vô cùng thắc mắc, vì sao hồ nữ này mạnh mẽ như vậy lại bị người ta bắt đến hội đấu giá? Chẳng qua, hồ nữ hiện đang ngủ nên Nguyệt Sur cũng không hỏi được cái gì.

Nhiệm vụ hoàn thành. Hồ nữ cũng tìm được về. Tiền cũng không phải chi ra, thái tử cũng đã nghèo. Kết quả này khiến đám người Cao Lô Hoa vô cùng thoải mái trở về nhà.

- Ta đã trở về.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng đẩy cổng ra. Theo thói quen, đáng lẽ hiện giờ Tĩnh Tâm đang ở cửa đợi bọn họ trở về. Nghĩ tới việc Tĩnh Tâm đứng ở cửa chờ mình trở về, trong lòng Cao Lô Hoa liền cảm thấy ngọt ngào. Lòng người, kỳ thật rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ một việc nhỏ cũng có thể làm thỏa mãn con người rất lâu.

Sau khi mở cửa, Cao Lô Hoa liền đi vào trong nhà. Nhưng không có nhìn

thấy bóng dáng Tĩnh Tâm.

- Ủa? Quái nhỉ?

Cao Lôi Hoa gãi đầu, vì sao Tĩnh Tâm lại không có ở đây? Chẳng qua Cao Lôi Hoa lại nghĩ Tĩnh Tâm có lẽ đang cho bọn trẻ bú sữa, Nghĩ đến đây, Cao Lôi Hoa cười cười, cùng đám người Saga đi lên lầu. Nguyệt Sur và Tra Lý đi phía sau đang cận thận che chở tiểu hồ nữ. Xem ra tối nay còn phải an bài cho tiểu hồ nữ này một chỗ ở.

Hoàn thành mọi việc, tâm tình Cao Lôi Hoa cũng nhẹ nhõm hơn. Vào đến nhà, Cao Lôi Hoa liền đi tới nhà ăn, sau đó hần lập tức phát hiện ra mục tiêu!

Trong nhà ăn, Tĩnh Tâm đang ngồi trên bàn, ăn cái gì đó rất ngon lành. Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của nàng thì dường như nàng đang rất vui vẻ. Mái tóc dài màu lam xõa ngang vai. Thỉnh thoảng Tĩnh Tâm vén mái tóc của nàng ra đằng sau, để tránh cho tóc chạm vào đồ ăn.

Mỹ nhân đang ăn trông thật đẹp! Cao Lôi Hoa mỉm cười nhìn dáng vẻ của Tĩnh Tâm. Vẻ đẹp của Tĩnh Tâm được thể hiện qua từng cử động. Bất kỳ động tác nào của nàng, Cao Lôi Hoa đều cảm thấy xinh đẹp động lòng người.

- Tĩnh Tâm, vừa mới ăn bữa tối xong, giờ lại ăn tiếp sao?

Cao Lôi Hoa khẽ khàng đi tới bên cạnh Tĩnh Tâm, tay nhẹ nhàng vén mái tóc của nàng về phía sau, sau đó buộc tóc lại cho nàng. Tóc của Tĩnh Tâm rất dài, cho nên đến bữa cơm đều phải buộc ra sau, để tránh chúng chạm vào đồ ăn. Sau này, có những lúc vào bữa cơm Tĩnh Tâm còn phải ôm mấy đứa nhỏ, cho nên nhiệm vụ buộc tóc cho nàng đều do Cao Lôi Hoa làm.

Giúp Tĩnh Tâm buộc lại mái tóc dài, cũng thành một thói quen của Cao Lôi Hoa vào giờ ăn.

Tĩnh Tâm đang ăn cơm đột nhiên cứng đờ, sau đó nàng quay đầu lại nhìn về phía nam nhân đang buộc tóc cho nàng một cách thành thạo.

- Làm sao vậy? Tĩnh Tâm?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm, rồi khẽ nhéo yêu khuôn mặt nàng. Nhìn ánh mắt Tĩnh Tâm thì Cao Lôi Hoa cảm thấy rất nghi hoặc. Kỳ lạ, hôm nay Tĩnh Tâm lạ ghê, đặc biệt là ánh mắt của nàng khi nhìn hắn, hoàn toàn không giống như dáng vẻ Tĩnh Tâm nhìn hắn trước kia. Ngày trước khi hắn buộc tóc cho Tĩnh Tâm, nàng đều dịu dàng liếc yêu với hắn.

- Người, người dám véo mặt ta sao?

Tĩnh Tâm đột nhiên phát ra một chuỗi thanh âm động lòng người! Giống như là đang ca hát, giọng nói của nàng như một khúc nhạc du dương nhất, những từ như êm tai, trong trẻo, dễ nghe đến không đủ để hình dung về giọng nói này.

Nhưng khi nghe được giọng nói vô cùng êm tai này, Cao Lôi Hoa lại run rẩy cả người. Ngay sau đó Cao Lôi Hoa kích động nhìn Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, nàng, nàng vừa mới nói, nói, nói sao?

Cao Lôì Hoa kích động, ôm ghì lấy Tĩnh Tâm, sau đó nhấc nàng lên quay một vòng! Hô hô, mẹ nó, vui quá! Giọng nói của Tĩnh Tâm quả nhiên là giống như trong tưởng tượng của hắn. Chỉ có giọng nói êm tai như vậy thì mới xứng tới Tĩnh Tâm nhà ta mà thôi! Sự hưng phấn của Cao Lôì Hoa lúc này không thể diễn tả bằng lời được!

Chụt! Hưng phấn quá độ nên Cao Lôì Hoa kiss thật kêu lên khuôn mặt mềm mại của Tĩnh Tâm! Giống như đang nằm mơ vậy, không ngờ Tĩnh Tâm lại có thể nói chuyện.

Chỉ có điều, bị Cao Lôì Hoa hôn một cái, sắc mặt của Tĩnh Tâm đột nhiên trở nên trắng bệch!

- Aaaaaa!!!

Tĩnh Tâm thét lên chói tai! Tiếng thét bén nhọn giống như trực tiếp xuyên thấu vào linh hồn con người! Cao Lôì Hoa đang ôm Tĩnh Tâm cũng bị tiếng thét chói tai này làm cho sắc mặt trắng bệch! Loại tiếng thét này, giống như trực tiếp công kích vào linh hồn con người vậy!

Thét xong, Tĩnh Tâm không ngừng giãy dụa ở trong lòng Cao Lôì Hoa.

- Tĩnh Tâm, có chuyện gì vậy! Vì sao nàng lại như vậy?

Cao Lôì Hoa vẫn ôm chặt Tĩnh Tâm, tự hỏi, rốt cuộc buổi tối đã có chuyện gì xảy ra với Tĩnh Tâm vậy?

- Tĩnh Âm, chuyện gì xảy ra thế?

Lúc này, từ trong phòng truyền ra một giọng nói như sấm động. Ngay sau đó một nam tử trông như cột sắt xuất hiện.

Khi hắn vừa ra tới nơi, vừa vặn nhìn thấy Cao Lôì Hoa đang ôm Tĩnh Tâm, lập tức khuôn mặt của hắn từ ngăm đen chuyển thành đỏ bừng bừng! Đích thị là tức giận!

- A! Dâm tặc, buông vợ ta ra. Chịu chết đi!

Người khổng lồ kia hét lớn, tay phải nắm lại thành quyền, đấm một quyền về phía Cao Lôì Hoa. Bỗng nguyên tố nhanh chóng ngưng tụ trên nắm tay của hắn! Chỉ trong nháy mắt trên nắm tay của hắn đã ngưng tụ thành một chuỗi băng! Quyền chưa tới, hàn khí đã tới trước! Là cao thủ!

- Hừ!

Cao Lôì Hoa khễ hừ mũi, cao thủ thì sao! Cho dù là thần hắn cũng không ngán! Tay phải của Cao Lôì Hoa kéo lấy Tĩnh Tâm, cẩn thận che nàng ở phía sau mình. Đồng thời tay trái đưa ra trước, một tia lôi quang màu vàng tím lóe trên tay.

- Bùng!

Tay trái của Cao Lôì Hoa chặn lại quyền của nam tử kia! Băng cứng trên tay nam tử kia va chạm với lôi quang trên tay Cao Lôì Hoa phát ra những tiếng nổ ầm ỹ.

Hai nguồn năng lượng cường đại va chạm với nhau sinh ra những làn sóng năng lượng bắn ra xung quanh.

- Bịch bịch bịch.

Cao Lôì Hoa liên tục lùi về phía sau, lực lượng cường đại từ quyền của nam tử kia khiến Cao Lôì Hoa buộc phải lùi về phía sau ba bước! Vì xuất thủ trong lúc cấp bách, Cao Lôì Hoa cũng hơi thiệt đôi chút. Chẳng qua cho dù là như thế, thực lực bậc tám của Cao Lôì Hoa cũng không phải chỉ dùng để nhìn! Nam tử trông như cột sắt kia tuy rằng có ưu thế ra tay trước, nhưng cũng bị lùi về phía sau tám bước, lại va mạnh vào vách tường! Nếu không có vách tường này chống đỡ, hẳn có thể còn phải lùi xa hơn nữa!

Sau khi lùi lại vài bước, Cao Lôì Hoa liền trụ vững thân hình. Rồi lập tức ôm Tĩnh Tâm vào trong lòng, dùng thân thể bản thân chặn làn sóng năng lượng kia.

Ở trong lòng Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn hẳn, nàng thấy Cao Lôì Hoa dùng chính thân thể của hẳn che làn sóng năng lượng này cho nàng, trong mắt nàng hiện lên vẻ hạnh phúc. Nam nhân này, đích thực có chút thú vị

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 152

Hải Hoàng Poseidon.

Bị lùi lại liên tục tám bước, nam tử kia cũng cảm thấy sững sốt! Hắn không dám tin vào mắt mình, đáng người Cao Lôì Hoa có thể nói là nhỏ bé so với người trên thế giới này, không ngờ tên thanh niên tóc bạc này trông ‘mỏng com’ như vậy lại có sức mạnh cường đại đến như này! Tóc màu trắng, chẳng lẽ là...Đồng tử của đại hán kia co rút lại, sau đó hai mắt mở to nhìn Cao Lôì Hoa.

Thấy nam tử kia cứ nhìn mình, Cao Lôì Hoa cũng không chịu yếu thế nhìn lại nam tử đó. Lúc này, ‘Tĩnh Tâm’ ở trong lòng Cao Lôì Hoa lại giãy dụa mạnh hơn.

- Đừng lộn xộn, Tĩnh Tâm.

Tay phải Cao Lôì Hoa lại dùng sức ôm chặt lấy Tĩnh Tâm vào trong lòng, sau đó nhẹ nhàng vỗ về nàng:

- Đừng sợ, có ta ở đây, chẳng kẻ nào có thể làm hại nàng!

‘Tĩnh Tâm’ sau khi bị Cao Lôì Hoa ôm chặt vào lòng, khẽ run lên. Nghe thấy Cao Lôì Hoa nói những lời đó, thì ngừng giãy dụa rồi im lặng hẳn.

Miệng Cao Lôì Hoa thì an ủi ‘Tĩnh Tâm’, nhưng hai mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nam tử trước mặt. Sức mạnh nam tử vô cùng lớn, với thân thể thần cấp của mình mà khi đối quyền với hắn, Cao Lôì Hoa vẫn cảm thấy tay trái hơi tê dại một chút.

- Ha ha! Tiểu tử này thật thú vị!

Nam tử kia cười phá lên:

- Thực lực của ngươi e là không chỉ bậc bảy đâu!

- Gần đây vận khí tốt hơn, không cẩn thận đã đột phá tới bậc tám rồi.

Cao Lôì Hoa híp mắt chăm chú nhìn nhất cử nhất động của nam tử kia! Chỉ cần thân thể hắn có một động tác sơ hở nào, Cao Lôì Hoa sẽ không chút do dự cho hắn một kích trí mệnh!

- Tốt, thú vị! Rất thú vị!

Nam tử kia cười lớn, sau đó duỗi thẳng tay phải, miệng khẽ đọc một chuỗi chú ngữ! Liền đó, một luồng ánh sáng màu lam xuất hiện trên tay hắn.

Đôi mắt Cao Lôì Hoa lấp lánh ánh vàng, hắn nhìn thấy rõ ràng thủy

nguyên tố đang ngưng tụ siêu tốc trên tay nam tử kia!

- Hải hoàng tam giác xoa!

Nam tử kia khẽ quát một tiếng! Thủy nguyên tố ngưng tụ đến cực hạn phát ra tiếng vang giòn giã. Sau đó một cây đinh ba màu lam bằng băng từ trong không trung xuất hiện trên tay nam tử đó:

- Tiểu tử kia. Nhớ kỹ tên ta – Nguyệt Chấn Thiên Poseidon!

Nam tử đó nhắc đinh ba lên đâm về phía Cao Lôi Hoa.

‘Tĩnh Tâm’ đang ở trong lòng Cao Lôi Hoa khẽ kêu lên, miệng mấp máy dường như muốn nói cái gì đó. Nhưng nàng còn chưa kịp nói ra đã bị nam tử trước mặt kia chặt đứt.

- Chúng ta đánh một trận thoải mái đi!

Giọng của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vang lên như sấm, nói với Cao Lôi Hoa:

- Có điều, trước tiên, người có thể buông nữ nhân cũng là bà vợ thân yêu của ta ra không? Tuy rằng ta thừa nhận người và nàng đích xác có quan hệ không bình thường, nhưng dù sao ở trước mặt của ta đừng ôm bà vợ của ta, mẹ kiếp!

- Tĩnh Tâm là vợ của ta.

Cao Lôi Hoa quát lại nam nhân trước mặt.

- Mẹ nó, được rồi, ta biết Tĩnh Tâm là vợ người! Ta cho Tĩnh Tâm làm vợ người, tốt thôi!

Nam tử rút lên với Cao Lôi Hoa:

- Đừng nói gì nữa, mặc kệ nàng là vợ người hay vợ của ta! Buông nữ nhân trong tay người ra. Chúng ta đánh một trận thoải mái!

- Được rồi, người muốn chiến, ta cũng chiều.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói. Sau đó dịu dàng đẩy ‘Tĩnh Tâm’ sang một bên:

- Tĩnh Tâm, nàng hãy tới chỗ bọn nhỏ đi, rồi hãy ở cùng với bọn chúng, cuộc chiến đấu tiếp theo này các nàng không thể chịu đựng được đâu.

Tĩnh Tâm dường như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng nàng lại chỉ giương mắt nhìn. Cười cười rồi chạy tới bên cạnh.

- Nơi này không thích hợp để chúng ta chiến đấu.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói với Nguyệt Chấn Thiên Poseidon:

- Muốn đánh, thì ra bên ngoài!

- Ha ha, không cần phiền toái như vậy!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon chỉ vào chiếc nhẫn trên tay Cao Lôi Hoa nói:

- Bỏ chiếc nhẫn không gian trên tay người ra! Chúng ta sẽ chiến đấu trong đó.

- Nhẫn?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn chiếc nhẫn không gian này, tuy rằng lần

trước ở trong lĩnh vực của Thái Dương thần thì chiếc nhẫn này cũng không bị tổn hại tí gì. Nhưng Cao Lôì Hoa cũng không bỏ quá nhiều công sức để nghiên cứu chiếc nhẫn không gian này!

- Chiếc nhẫn này tên đầy đủ là ‘Sáng thể tài quyết thần giới’.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nhìn chiếc nhẫn trên tay Cao Lôì Hoa nói:

- Năm đó Sáng thể phụ thần tạo ra nó để dành riêng cho hai người quyết đấu.

Cao Lôì Hoa khẽ thăm dò cái nhẫn này, thật sự không nghĩ tới lai lịch của nó không nhỏ. Chẳng qua, Cao Lôì Hoa cũng chỉ ngẩng đầu lên nói:

- Dùng như thế nào?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nhú mày:

- Người chỉ cần chỉ cái nhẫn về phía ta, sau đó nói quyết đấu là được.

Cao Lôì Hoa cười ngượng ngùng, hướng ngay chiếc nhẫn về phía Nguyệt Chấn Thiên Poseidon:

- Quyết đấu!

- Lấy danh nghĩa phụ thần, ta Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đáp ứng quyết đấu với nam tử trước mặt này.

Nguyệt Chấn Thiên nắm chặt đỉnh ba nói.

Bùng! Chiếc nhẫn trên tay Cao Lôì Hoa tỏa ra ánh sáng rực rỡ, một ma pháp trận cực kỳ phức tạp hiện ra trước mặt Cao Lôì Hoa.

Ngay sau đó hình ảnh Cao Lôì Hoa và Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đột nhiên biến mất khỏi nhà Tĩnh Tâm.

- Hì hì. Chúc các người chơi vui vẻ.

Lúc này, ‘Tĩnh Tâm’ chạy tới chỗ hai nam nhân vừa biến mất, bùm miệng bật cười.

- Hải hoàng Poseidon.

Ánh mắt của Tra Lý chột lóe tinh quang.

Saga và Nguyệt Sư cũng nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm và Tra Lý.

- Mẹ, có chuyện gì vậy?

Saga nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm hỏi:

- Cái người cao to, đen đen kia, có phải là cha của chúng con không?

- Mẹ?

‘Tĩnh Tâm’ quay đầu cười nói với Saga:

- Ta không phải mẹ các con, các con phải gọi ta

Một không gian vô tận, chỉ có một mảnh đất rộng mênh mông vô bờ.

Cao Lôì Hoa đập đập mảnh đất, khẽ nhú mày. Không có một chút sức sống nào, cho nên không khí của nơi này có áp lực khá lớn.

- Thế nào, có phải cảm thấy được áp lực ở nơi này rất lớn không?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hỏi Cao Lôì Hoa.

- Không có một chút sức sống nào.

Cao Lôì Hoa thờ ơ nói:

- Rất không thoải mái.

- Không có biện pháp, nơi này là dành riêng cho quyết đấu mà.

Khóe miệng Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hơi nhếch lên:

- Nếu quyết đấu mà tồn tại sức sống có khi lại không hay. Hãy bớt xàm ngôn đi, bây giờ, chúng ta chiến đấu!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đột nhiên hướng đỉnh ba về phía Cao Lôi hoa:

- Tiêu tử kia. Vũ khí của ngươi đâu?

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa thò tay ra sau, từ từ rút ra một thanh trường kiếm! Ông! Khi thanh kiếm Tài quyết được Cao Lôi Hoa nắm lấy trong tay liền phát ra những tiếng ông ông.

- Ha ha! Thanh kiếm Tài quyết của Lôi thần?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nhìn trường kiếm trong tay Cao Lôi Hoa xong, lập tức hưng phấn hét rống lên:

- Tốt lắm tiêu tử kia! Đã bao nhiêu năm, ngươi là người đầu tiên khiến máu huyết ta sôi trào!

Vừa dứt lời, thân ảnh Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đã hiện ra trên đầu Cao Lôi Hoa! Ầm một tiếng, đỉnh ba đã quét xuống đầu Cao Lôi Hoa.

Đỉnh! Cao Lôi Hoa vung thanh kiếm Tài quyết lên chặn lại đỉnh ba này! Tốc độ quá nhanh! Cao Lôi Hoa vội vàng tập trung tinh thần! Tốc độ đối phương chỉ e không dưới mình.

- Hắc hắc!

Trong mắt Nguyệt Chấn Thiên Poseidon chợt lóe tinh quang, hai tay nâng lên hạ xuống, đỉnh ba liền hóa ra thành mười ảo ảnh!

Ngay từ đầu Cao Lôi Hoa đã chậm một bước, cho nên sau đó đành phải toàn lực ngăn trở công kích của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon,

- Rất tốt! Chàng thanh niên!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đột nhiên dừng lại! Sau đó đỉnh ba trong tay hắn vẽ một vòng tròn lớn, từ trên cao chém tới Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa cầm trường kiếm xuống đất lấy đà bật lùi về phía sau!

Khóe miệng Nguyệt Chấn Thiên Poseidon khẽ mỉm cười, hắn muốn Cao Lôi Hoa làm như vậy! Đỉnh ba trong tay lại xuất hiện một cái vòng lớn nữa! Đỉnh ba là binh khí dài, vừa đủ tới chỗ Cao Lôi Hoa ở trên không trung! Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lại lần một nữa chém đỉnh ba xuống chỗ Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng, vung trường kiếm lên đối cứng với đỉnh ba của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon!

- Rít gào đi, hải hoàng tam giác xoa!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đột nhiên hét lớn, liền đó, đỉnh ba đột nhiên tỏa ra một luồng ánh sáng lam sắc!

Cao Lôì Hoa chỉ cảm thấy ðỉnh ba ðột nhiên nặng hơn, sau ðó cả người bị Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ðánh rơi từ trên không xuống dưới ðất!

- Âm!

Thanh ðỉnh ba ðúi cả người Cao Lôì Hoa với kiếm xuống thẳng mặt ðất, tạo một cái hố lớn!

- Lấy cổ tay làm tâm ðối xứng, dùng phương pháp xoay tròn làm công kích chính! Lực khi xoay tròn, thì có thể tăng thêm ba ðến năm lần.

Cao Lôì Hoa từ trong hố sâu ði ra:

- Thủ ðoạn công kích của ngươi quả thật không tồi!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon trợn tròn mắt, không ngờ mình mới ðánh vài cái, mà phương pháp công kích của mình ðã bị nam nhân này nhìn rõ hoàn toàn! Tên thanh niên tóc trắng trước mắt này thật khủng bố! Nguyệt Chấn Thiên Poseidon thở dài.

- ðến lượt ta, nhìn kiếm kỹ của ta nhé!

Cao Lôì Hoa khẽ quát

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 153

Thế Giới Của Ta Đột Nhiên Thành Một Bầu Trời Đen Tối.

Tiếp theo đến lượt ta cho người xem một chút kiểm kỹ. À ngại quá, có lẽ phải gọi là đao kỹ mới đúng!

Cao Lôì Hoa khẽ nói, sau đó cả người hắn cứ như âm hồn bay theo hình chữ “chì” (gần giống chữ Z) về phía Nguyệt Chấn Thiên Poseidon! Tốc độ quá nhanh cho nên Nguyệt Chấn Thiên Poseidon chỉ có thể thấy tàn ảnh! Hoàn toàn không thấy rõ người Cao Lôì Hoa!

Ngay sau đó, Cao Lôì Hoa đột nhiên hiện ra phía trước mặt Nguyệt Chấn Thiên, hai tay cầm kiếm chém xuống đầu hắn!

Trong chớp mắt vừa rồi, Cao Lôì Hoa dường như đã dựa vào một bộ pháp kỳ diệu nào đó, tốc độ của hắn đã tăng lên đến mức không thể tin nổi! Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đương nhiên không biết, đây là “khinh công”, một loại kỹ năng được lưu truyền ở thế giới của Cao Lôì Hoa!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon không thấy rõ được bóng người của Cao Lôì Hoa, cho nên cũng không thấy rõ kiếm của Cao Lôì Hoa. Chẳng qua hắn kinh nghiệm phong phú, dựa theo bản năng nâng đỉnh ba lên chặn lại một kiếm của Cao Lôì Hoa!

Nhưng sau khi chặn được kiếm của Cao Lôì Hoa, thì hắn nhìn thấy nụ cười gian tà trên môi Cao Lôì Hoa:

- Tử lôi cửu kích – nô lôi tê thiên liệt địa!

Cao Lôì Hoa quát lên! Lập tức một trận lôi quang chói mắt ngưng tụ trên thân kiếm của Cao Lôì Hoa, khiến nó phát ra những thanh âm như sấm động.

Thanh kiếm Tài quyết không hổ là vũ khí của Lôi thần trước kia! Theo truyền thuyết năm xưa Hạng Võ muốn sử dụng ‘Tử lôi cửu kích’ phải phối hợp với Lôi đao thì mới phát huy toàn bộ sức mạnh được! Nhưng lúc này Cao Lôì Hoa sử dụng thanh kiếm Tài quyết thì chiếc thức có vẻ mềm mại hơn!

- Nô lôi! Tê thiên liệt địa!

Cao Lôì Hoa hét lớn, lôi quang màu vàng tím lại lấp lánh trên thanh kiếm Tài quyết! Tiếp theo, từ trên thân kiếm vang lên một tiếng sấm động! Trong tiếng sấm này dường như mang theo sự phẫn nộ của lôi điện!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon sững sốt cả người! Hắn cảm nhận rất rõ ràng sự phần nộ của lôi điện trên thanh Tài quyết.

- Âm!

Kiểm quang như dải lụa màu vàng lao về phía Nguyệt Chấn Thiên Poseidon! Nộ lôi! Tê thiên liệt địa! Một kiếm này đủ để thiên địa phải run rẩy!

- Lĩnh vực! Thế giới Hải hoàng!

Mắt thấy kiếm này sắp chém trúng người mình, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon cũng không quản nhiều nữa, hét lớn một tiếng mở ra lĩnh vực của hắn!

Rì rào!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon triển khai lĩnh vực của mình xong, chỉ trong nháy mắt cả một vùng đất rộng vô bờ này biến thành một thế giới biển mênh mông! Lĩnh vực của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon, thế giới Hải hoàng. Nếu địch nhân rơi vào lĩnh vực này, thì tốc độ hay sức mạnh đều giảm mạnh, thực lực càng thấp thì tỉ lệ giảm xuống càng cao! Đây cũng chưa phải là điểm mạnh nhất của lĩnh vực này! Điểm mạnh nhất của lĩnh vực này phục chế năng lực! Đây là thế giới Hải hoàng, ở trong này, hết thấy lĩnh vực và ma pháp đều có thể bị Nguyệt Chấn Thiên Poseidon phục chế, tất nhiên với điều kiện là không vượt qua năng lực của Hải hoàng! Nhưng mà phục chế thì cũng chỉ trong phạm vi lĩnh vực mà thôi chứ Nguyệt Chấn Thiên Poseidon không thể học được (giống đòn gây ông đập lưng ông của Mộ Dung Phục trong Thiên Long Bát Bộ).

Vừa rồi, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon dựa vào lĩnh vực nên đã khiến tốc độ của Cao Lôi Hoa chậm lại một chút, ngay sau đó cả người hắn nhanh chóng thối lui sang một bên. Vũ kỹ của nam tử này thật là đáng sợ! Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lau mồ hôi, nếu như vừa rồi bị một kiếm kia chém trúng thì không chết cũng trọng thương!

- Lĩnh vực!

Thấy Nguyệt Chấn Thiên Poseidon mở ra lĩnh vực, Cao Lôi Hoa cũng không khách khí:

- Lĩnh vực – Tài Quyết!

Cao Lôi Hoa quát to!

Trong mắt Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hiện lên một sự kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Cao Lôi Hoa cũng đã lĩnh ngộ được thần cách!

Một lĩnh vực lôi điện màu vàng tím được Cao Lôi Hoa triển khai! Trong nháy mắt, hai lĩnh vực một xanh một vàng va chạm, cắn nuốt lẫn nhau!

- Chàng thanh niên, cậu thật sự rất mạnh! Vượt qua cả tưởng tượng của ta.

Nguyệt Chấn Thiên thở dài:

- Không ngờ cái đứa Tinh Tâm mà ta không xem trọng nhất lại tìm được

một nam nhân tốt thế này.

- Thế là có ý gì?

Cao Lô Hoa vẫn tập trung không chế lĩnh vực của mình.

- Tất cả mọi chuyện, để sau khi ta và người rời khỏi đây hãy nói đi. Có điều, trước khi ra ngoài, ta có một thứ này muốn cho người xem!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon cười ha hả.

- Cái gì vậy.

Cao Lô Hoa thản nhiên nói.

- Mở to mắt của người ra mà xem! Lĩnh vực, tầng thứ hai – Băng Tinh!

Giọng Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vang lên bên tai Cao Lô Hoa.

Tiếp theo, lĩnh vực “Thế giới Hải hoàng” của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon bắt đầu đóng băng! Đây là lĩnh vực thứ hai của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon - Băng Tinh! Nó có thể đóng băng vạn vật trong thế giới! Ngay cả lửa cũng bị đóng băng luôn!

Khi tầng lĩnh vực này va chạm với lĩnh vực “Tài quyết” của Cao Lô Hoa, thì không ngờ “Tài Quyết” cũng bị đóng băng! Cao Lô Hoa trợn trừng hai mắt! Đúng vậy, ngay cả lôi điện cũng bị đóng băng! Cao Lô Hoa giờ mới biết. Lĩnh vực cũng có thể bị đóng băng!

- Đây là lĩnh vực tầng hai của ta.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon cười nói:

- Thế nào, không tồi chứ! Ta lĩnh ngộ nó còn chưa lâu! Cho nên không chế chưa được tốt lắm!

- Quả nhiên lợi hại!

Cao Lô Hoa nhìn lĩnh vực tầng thứ hai của Nguyệt Chấn Poseidon rồi lại nhìn lĩnh vực đã bị đóng băng của mình, cảm thán nói. Tại thời điểm mấu chốt, chỉ có thể dựa vào bản thân thôi:

- Chẳng qua, ta cũng có một thứ muốn cho người xem.

Cao Lô Hoa nói rồi nâng tay phải lên, năng lượng toàn thân bắt đầu được ngưng tụ trên tay phải của hắn.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nhìn Cao Lô Hoa, chẳng lẽ hắn cũng cho ta nhìn thấy lĩnh vực tầng thứ hai. Nguyệt Chấn Thiên Poseidon thầm nghĩ trong lòng.

- Tuy thế giới vạn vật, biến ảo hàng nghìn hàng vạn, nhưng nếu muốn phá.

Cao Lô Hoa vung tay phải lên:

- ‘Nhất Quyền’ của ta là đủ.

Cánh tay phải của Cao Lô Hoa dần dần lớn lên, khi lớn gấp hai lần cánh tay trái, thì trán Cao Lô Hoa lấm tấm mồ hôi, xem ra đây đã là cực hạn của hắn. Cánh tay phải đã bắt đầu đau đớn.

- Nhất quyền!

Tay phải của Cao Lô Hoa hơi co về phía sau, sau đó lao thật mạnh về

phía trước.

- Âm!

Tay phải của Cao Lôì Hoa mang theo lôì quang màu vàng tím va chạm với lĩnh vực tầng thứ hai của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon không dám tin vào chuyện xảy ra trước mắt, quyền của Cao Lôì Hoa không ngờ đâm thẳng vào lĩnh vực của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon, tạo thành một con đường! Mà thân thể của Cao Lôì Hoa cũng theo quyền này tiếp cận Nguyệt Chấn Thiên Poseidon!

- Bùng!

Cuối cùng, quyền của Cao Lôì Hoa đâm thẳng vào ngực Nguyệt Chấn Thiên Poseidon!

- Khôn khiếp!

Nguyệt Chấn Poseidon mắng, lĩnh vực tầng thứ hai hắh vừa mới lĩnh ngộ không lâu, khi sử dụng phải toàn tâm toàn ý đứng im không thể nhúc nhích! Chỉ hơi phân tâm thì sẽ xong đời! Cho nên, từ lúc sử dụng lĩnh vực thì hắh vẫn đứng tại chỗ! Lúc này hắh chỉ có thể trố mắt nhìn quyền của Cao Lôì Hoa đánh tới ngực của mình! Nếu vừa rồi không đùa giỡn sử dụng cái lĩnh vực tầng thứ hai này thì thật tốt

- 10, 9, 8, 9, 3, 2, 1.

Ồ trong đại sảnh nhà Tĩnh Tâm, ‘Tĩnh Tâm’ đang ngồi ở trên ghế từ từ đếm ngược.

Khi nàng đếm tới 1, trong đại sảnh lại lóe lên cái ma pháp trận đã đưa Cao Lôì Hoa và Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đi tới thế giới quyết đấu. Tiếp đó là thân hình Cao Lôì Hoa và Nguyệt Chấn Thiên cũng đồng thời xuất hiện.

Cao Lôì Hoa và Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vẫn đang duy trì tư thế cũ, tay phải của Cao Lôì Hoa đang ở trên người Nguyệt Chấn Thiên Poseidon, mà Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vẫn đang ở trong tư thế thi triển lĩnh vực!

Chỉ có điều thông qua không gian truyền tống, nhất quyền cuối cùng này của Cao Lôì Hoa không có cơ hội phát ra! Trong quá trình bị đuổi về, lực lượng trên quyền đầu của Cao Lôì Hoa bị biến mất hết. Đây là quy tắc được Sáng thế thần sáng lập, chỉ cần ra khỏi thế giới quyết đấu, bất kể lực lượng gì, cho dù là cấm chú cũng đều bị đình chỉ.

Nhưng mà, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vẫn đang ở trong tư thế gục ngã! Một quyền này của Cao Lôì Hoa đã vừa kịp đánh ngã Nguyệt Chấn Thiên Poseidon xuống đất!

- ?? Tại sao đã trở lại rồi?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn bốn phía.

- Hi hi. Mỗi lần quyết đấu trong nhần không gian chỉ kéo dài nửa giờ, nếu quá nửa giờ, tự động bị đưa ra khỏi không gian quyết đấu.

‘Tĩnh Tâm’ đang ở bàn ăn thịt kho tàu, ngẩng đầu giải thích cho Cao Lôì

Hoa. Sau đó nàng kinh ngạc nhìn Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đang ngã trên mặt đất. Nàng thật sự không có nghĩ tới người ngã trên mặt đất cuối cùng lại là Nguyệt Chấn Thiên Poseidon.

- Tĩnh Tâm! Anh thắng rồi!

Cao Lô Hoa quay đầu cười, nói với Tĩnh Tâm.

- Thấy rồi, người ngã xuống chính là hắn.

‘Tĩnh Tâm’ chỉ chỉ Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đang nằm dưới sàn.

- Tĩnh Tâm, hôm nay nàng hơi kỳ quái đó, Nguyệt Hoa Thiên không phải đã nói, nàng không có chồng sao? Sao giờ lại có tên chồng giả mạo này?

Cao Lô Hoa đi tới cạnh ‘Tĩnh Tâm’, sau đó vuốt ve mái tóc cho nàng một cách rất tự nhiên. Rồi ôm nàng thật chặt.

- Ba, cái này...

Saga ở bên cạnh nhìn thấy hành động của Cao Lô Hoa, mặt liền trắng bệch, khẽ gọi.

- Saga, đứng sang một bên đi.

Cao Lô Hoa phất tay với Saga, sau đó ôm lấy ‘Tĩnh Tâm’ từ phía sau:

- Tĩnh Tâm, anh đánh thắng rồi, có cái gì thưởng cho anh không?

- Thưởng gì?

‘Tĩnh Tâm’ dừng ăn, rồi xoay người lại cười với Cao Lô Hoa đầy quyến rũ.

Lúc này, Saga ngồi ở bên cạnh cảm thấy uất ức, sau đó dùng tay vẽ vẽ trên mặt đất:

- Ba đừng có hối hận nhé, là do ba không cho con nói đó, có chết cũng xứng đáng.

Nhưng vì giọng của Saga quá nhỏ, nên tiếc rằng Cao Lô Hoa không nghe thấy những gì Saga nói. Hắn vẫn dịu dàng ôm lấy ‘Tĩnh Tâm’:

- Thì giống như trước kia, thưởng cho anh một chút đi!

‘Tĩnh Tâm’ ở trong lòng Cao Lô Hoa mỉm cười bí ẩn rồi hơi trừng mắt với hắn:

- Giống như trước kia?

- Lão bà, đừng làm loạn nữa.

Ở dưới sàn, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đang từ từ đứng lên, hắn cũng không bị thương gì, chỉ là vừa mới sử dụng lĩnh vực nên tạm thời không thể hoạt động. Sau khi đứng lên, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon quát Cao Lô Hoa:

- Thằng nhóc kia, người người ôm không phải Tĩnh Tâm. Là lão bà của ta! Tĩnh Âm!

- Không phải Tĩnh Tâm?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn lại người trong lòng, mái tóc dài màu lam, ánh mắt màu lam, đây không phải là Tĩnh Tâm thì là ai!

Đúng lúc này, từ trong phòng bếp có một bóng người rất quen thuộc đối

với Cao Lôì Hoa bước ra. Cũng có mái tóc dài và đôi mắt màu lam. Chỉ có điều khí chất của nàng hơi lạnh lùng mà thôi.

Nữ nhân đó từ trong phòng bếp đi ra nhìn thấy Cao Lôì Hoa và nữ nhân trong lòng hấn, chén đĩa trong tay nàng lập tức rơi xuống vỡ toang! Nàng run run chỉ Cao Lôì Hoa, sau đó lại chỉ vào nữ nhân kia.

Thần sắc của Tĩnh Tâm lúc này tái nhợt! Nàng dường như muốn mở miệng nói cái gì đó, chỉ có điều không phát ra được tiếng nào.

Cao Lôì Hoa thấy Tĩnh Tâm mấp máy môi, liền ngây ngốc. Lúc này hấn có thể khẳng định, người từ nhà bếp đi ra mới đích thực là Tĩnh Tâm. Nhưng đây cũng không phải là nguyên nhân khiến Cao Lôì Hoa ngăn người.

Tĩnh Tâm tuy rằng không nói gì, nhưng theo khẩu hình của nàng có thể lờ mờ đoán ra được hai chữ. Nếu Cao Lôì Hoa đoán đúng, thì hai chữ này, ứng với hai chữ – “mama!”, tức là mẹ.

- Bùng!

Cao Lôì Hoa đột nhiên cảm thấy thế giới biến thành đen kịt! Không còn nghe thấy cái gì, không nhìn thấy cái gì! Giống như trước có một danh ca hát rằng:

- Thế giới của ta đột nhiên thành một bầu trời đen tối ...

Tĩnh Âm đang ở trong lòng Cao Lôì Hoa trùng mắt lên với Tĩnh Tâm, sau đó thoát khỏi tay Cao Lôì Hoa đi tới bên cạnh Nguyệt Chấn Thiên Poseidon.

Saga đang vẽ dở bức tranh trên mặt đất nói:

- Ba, đừng trách con, con muốn nói với ba, ai bảo ba chặn lời con, không chịu nghe. Điều con muốn nói đó là, người mà ba ôm không phải là mẹ, mà là bà. Là do chính ba không cho con nói, cái này không thể trách con ...

Tĩnh Tâm đi tới bên cạnh Cao Lôì Hoa, hai mắt vừa nghi hoặc vừa có chút tức giận. Chỉ có điều hiện giờ đôi mắt của Cao Lôì Hoa vô thần, thế giới của hấn là một bầu trời đen kịt! Không nghe không thấy cái gì cả. Hấn chỉ biết, bản thân mình không cẩn thận, ăn đậu hũ của mẹ vợ, quả này là một trò lớn rồi!

Tĩnh Tâm thấy bộ dạng của Cao Lôì Hoa lúc này, trong lòng lập tức mềm nhũn, nàng nhẹ nhàng vuốt mặt Cao Lôì Hoa, sau đó lại quay đầu nhìn về phía mẹ mình.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 154

Ngày Thành Hôn.

Trong đại sảnh.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ngồi trên ghế như đang cầm đại đao cười ngựa vậy, đôi mắt hồ nhìn thẳng về phía trước. Còn ở bên cạnh là Tĩnh Âm – mẹ của Tĩnh Tâm đang cười híp hết cả mắt.

Ở trước mặt hai người chính là Cao Lôì Hoa đang ngồi trên ghế với giống như phạm nhân đang ngồi trước vành móng ngựa. Trong lòng Cao Lôì Hoa hiện giờ như bị đồ bình ngũ vị vậy (chua, cay, mặn, ngọt, đắng), các vị xen lẫn với nhau. Đặc biệt là mẹ vợ Tĩnh Âm cứ tùm tùm cười rồi thì thoảng lại liếc nhìn làm Cao Lôì Hoa cảm thấy muốn đập đầu vào một tấm sắt nào đó!

Sở sàng ‘ăn’ mẹ vợ, Cao Lôì Hoa hẳn coi như là tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả (xưa nay chưa từng có ai mà sau cũng chẳng có)! Không chỉ có sò soạng mà còn hôn, bế. Hơn nữa, vừa mới thấy mặt cha vợ hẳn liền ‘giao lưu’ một trận. Lúc này Cao Lôì Hoa như đang đọc lời mặc niệm...

Đặc biệt, dáng vẻ tươi cười của mẹ vợ Tĩnh Âm lại càng khiến Cao Lôì Hoa muốn đập đầu cho xong.

Ngồi cạnh Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm vừa tức vừa buồn cười. Sau khi nghe Saga miêu tả toàn bộ tình hình, Tĩnh Tâm cũng không biết nói gì với Cao Lôì Hoa cả. Có hơi tức giận rồi lại có chút ngọt ngào.

- Khụ khụ, tiểu tử kia, ta đã sớm nói cho người, người đang ôm vợ của ta mà con trâu đất nhà người lại không chịu nghe.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ngồi trên ghế ho nhẹ.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vừa nói xong Cao Lôì Hoa liền cảm thấy mặt đỏ bừng bừng như khi ăn ớt. Tĩnh Tâm ngồi cạnh thấy bộ dạng này của Cao Lôì Hoa liền tức giận trừng mắt nhìn Nguyệt Chấn Thiên Poseidon, biểu thị sự bất mãn với việc Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lại nhắc lại chuyện này.

- Hay chữa, hôn lễ còn chưa diễn ra mà đã bênh vực nam nhân của mình rồi.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon bị Tĩnh Tâm trừng mắt cũng lập tức không nhắc tới việc này tiếp. Chẳng qua cuối cùng lão vẫn không tha cho Cao Lôì Hoa mà nhắc một câu:

- Tiểu tử kia, cảnh cáo ngươi lần cuối, chuyện vừa rồi giữa ngươi và Tĩnh Âm ngươi cầm được hé ra. Mẹ nó, nếu không phải thấy ngươi làm tướng Tĩnh Âm thành con gái Tĩnh Tâm của ta thì ta sẽ xiên chết ngươi!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ngồi trên ghế bọc phát một khí thế bá vương hất tới mặt Cao Lôi Hoa.

- Việc đó đương nhiên. Hắc hắc!

Cao Lôi Hoa ngượng ngùng gãi gãi đầu, trong lòng lại thầm kêu khổ. Ai ngờ mẹ vợ mình lại giữ gìn tốt thế, theo lý thuyết thì Tĩnh Tâm lớn như vậy thì mẹ vợ dù bảo dưỡng tốt đến mấy cũng phải lộ vẻ thành thực nào đó chứ! Hơn thế hai người lại giống nhau như đúc nữa, nếu không phải đã biết mẹ vợ luôn luôn tươi cười thì Cao Lôi Hoa e rằng sau này mình cũng không thể nhận ra điểm khác biệt giữa hai người. Giống nhau từ màu tóc đến màu mắt. Tuy rằng mọi người đều nói, yêu một người thì dù có lẫn trong đám đông nghìn người thì cũng có thể dễ dàng tìm ra người đó.

Nhưng lúc này Cao Lôi Hoa cảm thấy lời này không hẳn vậy. Ít nhất, hiện giờ ngoại trừ nét mặt thì hẳn không tìm thấy điểm khác nhau giữa mẹ vợ Tĩnh Âm và người yêu Tĩnh Tâm. May chăng thì sau này mình và Tĩnh Tâm thân mật hơn một chút thì có thể phát hiện ra điểm khác biệt đó.

Bên trên, Tĩnh Âm vừa khoác tay Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vừa cười tủm tỉm nhìn con gái của mình và chàng thanh niên tóc bạc trước mặt. Trong lòng nàng cảm thấy vui mừng vì Tĩnh Tâm đã tìm được một nam nhân tài giỏi. Đứa con gái đáng thương của mình cuối cùng cũng tìm được một nam nhân tốt. Cao Lôi Hoa đối xử với Tĩnh Tâm thật tốt, mặc dù là một người mẹ nhưng Tĩnh Âm cũng có thể cảm nhận được qua chuyện vừa rồi. Cao Lôi Hoa đối với Tĩnh Tâm gần như có một loại yêu quý cố chấp. Ngay như vừa rồi, Cao Lôi Hoa tưởng nàng là Tĩnh Tâm, buộc tóc để nàng ăn cơm. Cả khi che chắn cho nàng khỏi những làn sóng năng lượng. Mấy chuyện như vậy ở trên đại lục này chẳng có mấy nam nhân có thể làm! Tất cả nam nhân đều chỉ biết đến vũ kỹ và ma pháp, lại thường hay xem nhẹ những việc bình thường trong cuộc sống. Nếu là chồng của mình, tuy rằng cũng tìm mọi cách che chở cho mình nhưng so với Cao Lôi Hoa thì còn cách khá xa.

Mới ở chung với Cao Lôi Hoa không lâu, nhưng Tĩnh Âm có thể cảm nhận được tình cảm sâu sắc mà Cao Lôi Hoa dành cho Tĩnh Tâm. Điều hiếm có là ở chỗ, tuy Cao Lôi Hoa đặt hết tinh lực lên người Tĩnh Tâm nhưng vũ kỹ của nó cũng không vì thế mà đi xuống! Nguyệt Chấn Thiên Poseidon cũng nói thẳng với mình rằng không nắm chắc thắng được nó. Ở thế giới này, nam nhân không có thực lực thì không thể bảo vệ cho nữ nhân của mình. Cao Lôi Hoa có thực lực, hơn nữa lại luôn che chở cho nữ nhân của mình. Nam nhân như vậy ở thế giới này có thể nói là tuyệt chủng...

Nghĩ tới đây, Tĩnh Âm khẽ cười nhìn hai đứa bên dưới, Tĩnh Tâm là đứa con gái út của nàng, đồng thời cũng là đứa con gái mình thích nhất. Tĩnh

Tâm rất lương thiện, hiền lành nhưng lại không giỏi việc biểu đạt tình cảm của mình, cho nên làm cho người khác có cảm giác lạnh lùng. Hơn nữa, từ nhỏ đến giờ Tĩnh Tâm không giống như mấy người chị mưu mô tính toán của nàng, cho nên gia đình lục đục không thích hợp với cuộc sống của Tĩnh Tâm. Đây là một trong những nguyên nhân làm cho Tĩnh Tâm quyết định ly khai gia đình, một thân một mình tới Quang Minh để đồ xa lạ này sinh sống.

Nói thật, tính cách và thói quen sinh hoạt của Tĩnh Tâm khiến cho Nguyệt Chấn Thiên Poseidon và Tĩnh Âm rất lo lắng cho nó sau này, bọn họ sợ con gái của mình không tìm được một người chồng có thể gửi gắm suốt đời.

Nhưng mà với tình hình hiện giờ, Tĩnh Tâm đã chiếm được một nam nhân thuộc loại hoàn mỹ nhất cho mình. Tĩnh Âm dịu dàng nhìn đứa con gái giống mình như đúc mà mỉm cười hạnh phúc.

- Khụ khụ, tiểu tử kia, người tên là Cao Lôi Hoa đúng không?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ho ho vài tiếng rồi bắt đầu cuộc thẩm vấn tối nay. Mặc dù lão cũng biết chàng trai trước mặt chính là Cao Lôi Hoa, nhưng mà cứ thẩm vấn thôi, dù gì thì cũng phải hỏi danh tính của đối phương trước cho đúng trình tự chứ!

- Vâng, là cháu.

Cao Lôi Hoa cười méo xệch, mỗi khi Nguyệt Chấn Thiên Poseidon gọi hắn là tiểu tử kia, hắn đều cảm thấy trong lòng phát lạnh. Bản thân mình bốn ba bao năm không ngờ còn bị người khác kêu là tiểu tử kia! Sau khi nghe câu hỏi của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon, Cao Lôi Hoa trầm nghĩ: “Lão cũng không phải không biết ta là Cao Lôi Hoa”. Có điều người ngồi đó là ba của Tĩnh Tâm nên Cao Lôi Hoa không dám nói ra.

- Được rồi, không nói nhảm nữa!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon khẽ vỗ mặt bàn, ra vẻ lão còn không biết lời nói của mình là vô nghĩa. Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lớn tiếng nói:

- Chúng ta cũng không cần phải nói chuyện nhả nhặn như vậy nữa, như thế mệt mỏi lắm. Nói thô tục một chút! Chiều vừa rồi, đứa con trai Nguyệt Hoa Thiên của ta mang về một tin tức, nói người và con gái của ta đã gạo nấu thành cơm? Hơn nữa ngay cả con cũng đã có đúng không?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nhìn chằm chằm vào Cao Lôi Hoa.

- Việc đó dường như có hiệu lắm đôi chút.

Cao Lôi Hoa vội la lên, cái gì mà kêu có cả con chứ?

- Hiệu lắm?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đột nhiên hét lớn:

- Ta hỏi người, con gái của ta có sữa là do người làm có phải không?

- Đúng vậy.

Cao Lôi Hoa khẽ gật đầu, đây là sự thật.

- Vậy còn nói cái gì nữa.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon kêu:

- Có sữa, chẳng lẽ còn chưa có con sao? Nhưng mà người yên tâm, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ta cũng là người biết đạo lý. Qua việc khảo nghiệm vừa rồi ta rất vừa lòng! Người đã ‘đỗ’ và có đủ tư cách làm chồng con gái của ta! Người đã ‘ây’ con gái của ta, ta cũng không nói gì. Chọn ngày lành tháng tốt người và Tĩnh Tâm kết hôn đi!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ném cho Cao Lôì Hoa một quả bom hạnh phúc!

Vừa nghe xong lời này, Cao Lôì Hoa lập tức cảm thấy trong lòng run lên, không phải là kinh ngạc mà là run vì hưng phấn. Sau đó hắn quay sang nhìn Tĩnh Tâm, tuy rằng trong lòng hắn quá muốn xác định quan hệ với Tĩnh Tâm, nhưng lý trí mách bảo hắn rằng, nếu như Tĩnh Tâm không muốn thì dù có danh phận cũng không có ý nghĩa gì.

Tĩnh Tâm ngồi bên cảm nhận được ánh mắt của Cao Lôì Hoa nên mỉm cười. Là nụ cười hạnh phúc, sau đó Tĩnh Tâm cầm tay của Cao Lôì Hoa, gật đầu một cách dứt khoát. Việc này chứng tỏ Tĩnh Tâm đã cho Cao Lôì Hoa một cái đáp án chắc chắn, nàng giao bản thân mình cho Cao Lôì Hoa! Cũng tương ứng với việc đồng ý kết hôn với hắn.

- Tốt rồi, nếu hai đứa đều đáp ứng thì ta sẽ chọn một ngày tốt đẹp để các con chuẩn bị hôn lễ.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nói tiếp:

- Hôn lễ của con gái ta không thể qua loa được! Đến lúc đó, ta sẽ cho con một hôn lễ lớn nhất, hoành tráng nhất! Đúng rồi, tháng sau đi! Tháng sau vừa đúng dịp tộc của ta có một ngày hội long trọng. Khi đó ta sẽ sắp xếp hôn lễ cho người và Tĩnh Tâm!

Cao Lôì Hoa khẽ gật đầu, nắm chặt tay của Tĩnh Tâm. Lúc này Cao Lôì Hoa cảm thấy rất hạnh phúc, tháng sau chính là tháng có ý nghĩa nhất đối với mình kể từ sau khi tới dị giới. Có gia đình rồi! Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên xúc động nói:

- Mọi việc xin theo sự sắp xếp của ngài!

Vừa may, lần trước mình đã thu được trang phục nổi danh trên đại lục từ tổ chức sát thủ kia, đến lúc đó, nhất định phải bắt bọn họ làm cho Tĩnh Tâm một bộ áo cưới xinh đẹp nhất! Cao Lôì Hoa âm thầm nghĩ.

- Yên tâm, ta cũng nghe tiểu tử Nguyệt Hoa Thiên nói một ít về chuyện của người.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nói:

- Chuyện hôn lễ đã có ta an bài. Người là con rể của ta, ta đồng ý! Cuối cùng còn có một vấn đề rất trọng yếu!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hưng phấn nói:

- Đứa con của các người đâu? Ta và mẹ Tĩnh Tâm sau khi nghe được tin tức liền lập tức tới đây ngay, chính là muốn biết hai đứa sinh cho ta là cháu trai hay cháu gái?

- Việc này, có chút khó khăn, bởi vì cháu và Tĩnh Tâm còn không có...

Cao Lôì Hoa lấp bắp, cũng không biết nói gì mới tốt. Mình và Tĩnh Tâm có rất nhiều đứa con, nhưng không có đứa nào là do hắn và Tĩnh Tâm sinh ra cả! Đang nói đến đây, Đại trưởng lão vừa vịn ôm Bảo Bảo từ trên lầu chạy xuống!

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, Cao Lôì Hoa huynh đệ, công chúa tỉnh rồi, Bảo Bảo tỉnh rồi!

Vong Linh Đại trưởng lão hưng phấn ôm Bảo Bảo vọt xuống dưới lầu.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nghe vậy liền vội vàng nhìn tới đứa nhỏ trong lòng Vong Linh Đại trưởng lão, lão lập tức nhận ra được được trên người nó có một nguồn năng lượng lôì hệ giống với của Cao Lôì Hoa.

- Đây là cháu ngoại của ta sao?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon kích động chạy lại gần, dịu dàng đỡ lấy Bảo Bảo trong tay Vong Linh Đại trưởng lão. Sau đó lão làm ra một chuyện khiến mọi người ngất xỉu – lão thò tay giật cái quần của Bảo Bảo.

Vong Linh Đại trưởng lão đột nhiên thấy một nam nhân như cây cột sắt đột nhiên làm chuyện phi lễ với công chúa! Lão liền chụp lấy tay của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon phản nộ quát:

- Người làm gì...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 155

Xuất Phát Trước Thời Hạn.

Đừng có chống lại ta! Để ta xem đứa bé này là cháu trai hay cháu gái!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lật tay một cái, gạt Vong Linh Đại trưởng lão sang một bên! Hiện giờ Vong Linh Đại trưởng lão mới chỉ là bậc bảy, nên đành bất đắc dĩ nhìn Nguyệt Chấn Thiên Poseidon gạt sang một bên. Sau đó tròn mắt nhìn bàn tay của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vén cái quần của tiểu công chúa lên!

Tức khắc Vong Linh Đại trưởng lão nước mắt lưng tròng.

Bóng loáng! Nguyệt Chấn Thiên Poseidon quan sát Bảo Bảo một lượt rồi cảm thán kêu:

- Lại là con gái!

Còn vì sao lão cảm thán như vậy là bởi vì lão không chịu thua kém, sau khi sinh được bảy con vịt zời mới nặn ra được mụn con zai!

Bảo Bảo mở bừng mắt nhìn người đàn ông to cao đen đen trước mặt! Nó hoàn toàn không ngờ rằng nam nhân trông như cái cột điện này lại dám ‘phi lễ’ với mình trước mặt mọi người! Ngay sau đó, Bảo Bảo liền nhớ tới mẹ mình đã từng nói một câu: “Bảo Bảo, sau này con phải nhớ kỹ, nếu một nam nhân không được sự đồng ý của con mà đã cởi quần con xuống, vậy thì con hãy đánh hấn hết sức!” (đây có thể là kết quả của việc Vong Linh Nữ Thần bị một tên thô lỗ nào đó ép yêu).

Đánh hấn! Ý niệm này hiện lên trong đầu Bảo Bảo một cách rõ ràng!

- Chịu chết cho ta!

Bảo Bảo hét to lên rồi không nể nang gì, giơ nắm đấm mũm mĩm, đáng yêu nhằm thẳng cầm Nguyệt Chấn Thiên Poseidon đấm! Đồng thời, trong lúc đấm lên, trên tay Bảo Bảo thấp thoáng có chút lôi quang.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nhìn Bảo Bảo trong lòng đầy nghi hoặc, khi thấy nắm đấm của Bảo Bảo thì không thèm để ý mà mỉm cười, nắm tay nhỏ như vậy thì có tác dụng gì chứ? Lão là hải hoàng thượng cổ thần tộc cấp tám chứ có phải làm cảnh đâu?

Nhưng mà, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon không ngờ rằng thân thể Bảo Bảo đã được Cao Lôi Hoa đả thông kinh mạch. Hơn nữa Bảo Bảo là con của

song thần là Thú thần và Vong Linh Nữ Thần! Thú thần còn có một tên gọi khác đó là thần sức mạnh! Trong người cô bé có huyết thống của thần tộc thượng cổ Thú thần. Tổ chất thân thể cô bé có thể dùng như Hoàng Hà để hình dung. Tuy rằng mới khỏi bệnh, nhưng lực phá hoại thì vô cùng khủng!

Bốp! Một tiếng, dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, thân hình cao lớn của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon bị một đám của Bảo Bảo đánh bay ra ngoài!

Còn Bảo Bảo lại không bị rơi xuống đất, mà lại lơ lửng trên không, không hề mượn sức mạnh nào!

Tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy hàm dưới như rơi xuống đất.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon là ai chứ! Là Hải hoàng trong thượng cổ thần tộc! Một người siêu 'trâu' bậc tám nắm giữ hai lĩnh vực! Nếu xét theo cảnh giới thì Cao Lôi Hoa cũng không bằng lão! Một người như vậy mà lại bị một cái nắm tay bé bỏng của Bảo Bảo đánh bay ra ngoài ư?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon cũng mang theo vẻ mặt khó tin ngồi dậy, sau đó sờ sờ cằm mình. Rất đau!

Mẹ vợ Mậu Tĩnh Âm che miệng cười duyên rồi đi tới bên cạnh Nguyệt Chấn Thiên Poseidon kéo lão dậy.

- Quái, con bé này sao lại có sức lực lớn như vậy?

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vuốt cằm nghi hoặc nhìn cô bé dễ thương này.

Tĩnh Âm vỗ vỗ bụi đất trên người Nguyệt Chấn Thiên Poseidon rồi nói:

- Có lão quái ấy, đang yên đang lành tự nhiên kéo quần con gái người khác làm gì? Tuy nó là cháu gái lão, nhưng lão cũng không cần phải kéo quần nó xuống chứ.

- Ta chỉ muốn xem ở dưới có cái 'cần tăng dân số' hay không thôi mà!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon ngượng ngùng nói.

- Lão chẳng lẽ không thể dựa vào bè ngoài để xem hay sao? Tuy rằng cháu gái không mặc váy, nhưng bè ngoài của nó chẳng giống con trai chút nào!

Tĩnh Âm trách móc.

- À, ha ha ha! Nhất thời không chú ý! Không chú ý mà! Là do ta hưng phấn quá, chỉ muốn đến xem phía dưới có cái gì, có phải là con trai hay không.

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hơn xấu hổ. Vừa rồi do hưng phấn quá nên không kịp nhìn vẻ ngoài của Bảo Bảo, lại trực tiếp kéo quần nó xuống!

- Ba ba, ba ba!

Lúc này Bảo Bảo tui thân bay tới chỗ Cao Lôi Hoa, rồi vùi đầu vào ngực hắn:

- Lão phi lễ với con. Ba ba!

Bảo Bảo chỉ vào Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nói với Cao Lôi Hoa.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa cười méo xệch, khẽ vuốt ve mái tóc Bảo Bảo.

- Lô Hoa, đây là con của người và Tinh Tâm sao?

Tinh Âm sau khi nâng Nguyệt Chấn Thiên Poseidon dậy liền đi đến cạnh Cao Lô Hoa, đánh giá cận thận Bảo Bảo đang nằm trong lòng hắn. Ánh mắt của Bảo Bảo và Cao Lô Hoa giống nhau, đều là màu đen, giống như hai hạt trân châu đen vậy. Mái tóc của Bảo Bảo là màu vàng trong suốt, rất thích hợp với dáng vẻ của cô bé. Cuối cùng, diện mạo của Bảo Bảo thì lại không cần phải nói! Xinh xắn như một cô búp bê, khiến cho người khác không nỡ làm hại cô bé!

Mặc dù tuổi thực của Bảo Bảo cũng không còn nhỏ, nhưng hiện giờ nhìn qua Bảo Bảo thì vẫn giống như một đứa bé nhỏ tuổi.

Tinh Âm dịu dàng vuốt ve khuôn mặt Bảo Bảo, nàng cũng không cảm thấy kinh ngạc khi thấy Bảo Bảo lớn như vậy. Bởi vì chính chủng tộc của nàng cũng rất đặc biệt. Chu kỳ sinh sản của các nàng khác hẳn với nhân loại, nhân loại là chín tháng mười ngày, còn các nàng là hai tháng. Hơn nữa, trẻ con tộc nàng trong thời kỳ đầu rất ngắn, chỉ tới mấy chu kỳ sau thì lớn rất nhanh, có thể bằng với mấy đứa trẻ nhân loại hai, ba tuổi.

- Ba ba.

Bảo Bảo đã lên tiếng, rồi nhích sát vào trong lòng Cao Lô Hoa, giọng nói của Bảo Bảo ngọt ngào, trong trẻo giống như trân châu rót vào chậu ngọc vậy! Bảo Bảo vừa mở miệng, Nguyệt Chấn Thiên Poseidon và Tinh Âm đều khẳng định nó là con của Cao Lô Hoa và Tinh Tâm!

Đôi mắt màu đen và lô thần lực, đây là di truyền từ Cao Lô Hoa. Người có đôi mắt đen có lẽ không ít, nhưng lô thần lực đặc biệt trên người Bảo Bảo lại chỉ riêng Cao Lô Hoa mới có. Còn giọng nói êm tai, hấp dẫn của Bảo Bảo như vậy ngoài chủng tộc Tinh Âm ra thì còn ai mới có chứ? Ít nhất vợ chồng nhà họ chưa từng thấy qua.

- Ba ba!

Bảo Bảo thấy Cao Lô Hoa cứ đứng cười, không có giải quyết thay nàng, liền nhõng nhẽo:

- Lão kia là ai vậy, lão phi lễ Bảo Bảo. Ba ba, ba lên đánh lão đi, đánh bẹp lão đi!

- Hi hi!

Cao Lô Hoa chỉ đành cười gượng, đánh lão? Nhưng lão là cha vợ đó, vừa rồi đã đánh một lần, nếu lại đi đánh nữa, vậy thì hắn chắc không muốn Tinh Tâm làm vợ nữa rồi!

- Ặc! Cháu gái ngoan! Không phải như thế đâu! Ta là ông nội cháu đó, không phải phi lễ cháu đâu! Ng ngoan, gọi ông nội đi nào!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon nghe Bảo Bảo nói lão phi lễ nó liền nóng nảy. Lão vội vàng chạy tới trước mặt Bảo Bảo, rồi nở nụ cười tự cho là hiền

từ nhất.

Bảo Bảo nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lập tức mặt trắng bệch! Bởi vì khuôn mặt của Nguyệt Chấn Thiên Poseidon rất là cương nghị. Lão vừa cười, chắc chắc! Đúng là còn khó coi hơn cả khóc!

- Bảo Bảo ngoan, đây đúng là ông nội con đó, gọi một tiếng ông nội đi nào.

Bây giờ Cao Lôì Hoa còn biện pháp nào khác? Đành đâm lao phải theo lao thôi, sai thì cũng sai rồi! Cùng lắm thì sau này cùng Tĩnh Tâm sinh thêm mấy đứa nhóc bồi thường cho Nguyệt Chấn Thiên Poseidon vậy.

Bảo Bảo sau khi nghe Cao Lôì Hoa nói như vậy liền gọi “Ông nội!” một cách miễn cưỡng.

- Tốt, tốt! Cháu ngoan!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon lập tức xúc động! Có trời mới biết lão chờ đợi hai chữ ông nội này bao lâu rồi. Con cái mình cũng không ít, nhưng mà nhiều năm như vậy rồi mà lại không có lương tâm sinh cho lão một đứa cháu nào:

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa. Cháu gái của ta hình như khá yếu ớt đó!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hơi phật ý nói với Cao Lôì Hoa.

- À, là như này, cách đây không lâu nó sinh bệnh, nên giờ hơi yếu một chút.

Cao Lôì Hoa nửa thật nửa giả nói.

- Cái gì!

Nguyệt Chấn Thiên Poseidon hét to:

- Người chăm sóc đứa bé thế nào mà để nó ngã bệnh vậy?

- À, không có vấn đề gì lớn, chỉ là bất chợt trúng gió thôi.

Cao Lôì Hoa thầm lau mồ hôi. Lúc này hắn đột nhiên nghĩ tới một câu ở trên trái đất: “Một khi người bắt đầu nói dối, người phải dùng vô số lời nói dối để bù đắp lại lời nói dối đó!”.

- Để ta ôm cháu gái một cái nào Cao Lôì Hoa.

Lần đầu lên chức bà nội, Tĩnh Âm cười sung sướng, chìa tay định bế Bảo Bảo trong lòng Cao Lôì Hoa.

Bảo Bảo nhìn Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa liền cười đáp lại rồi đưa Bảo Bảo cho Tĩnh Âm:

- Vâng, cũng tốt. Đứa bé vừa mới tỉnh lại, con đi làm chút đồ ăn loãng nhé, vừa mới tỉnh lại không thích hợp ăn đồ mỡ.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Bảo Bảo rồi nói:

- Đây là bà nội của con, nhớ kỹ nhé.

- Vâng.

Bảo Bảo khẽ gật đầu, im lặng để Tĩnh Âm ôm vào lòng.

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa.

Tĩnh Âm thấy Cao Lôi Hoa định đi tới phòng bếp liền cười nói:

- Ta nghe bọn Saga nói qua, tài nghệ làm bếp của con rất tuyệt. Tối nay vì chuyện của ngươi và Tĩnh Tâm. Ta và ba của nó chưa kịp ăn cơm chiều liền chạy tới đây đó! Dù sao ngươi cũng muốn làm đồ ăn cho Bảo Bảo, không bằng làm cho chúng ta một phần đi!

Cao Lôi Hoa gật đầu lên tiếng:

- Được rồi, dù sao cũng hơi muộn rồi, coi như là ăn đêm đi!

Tĩnh Tâm ở đằng kia đột nhiên mỉm cười rồi chạy tới trước mặt Cao Lôi Hoa cầm lấy tay của hắn.

- Cùng nhau làm sao?

Cao Lôi Hoa khẽ cười nói.

- Ừm.

Tĩnh Tâm gật đầu, cười lôi kéo Cao Lôi Hoa chạy tới phòng bếp...

Nếu là ăn đêm thì cũng không mất nhiều thời gian. Rất nhanh chóng, Cao Lôi Hoa một phần bữa ăn khuya đi lên.

Sau khi làm xong mọi việc, hắn lại ôm lấy Bảo Bảo, dùng cái thìa nhỏ múc cháo cho Bảo Bảo ăn. Còn Tĩnh Tâm thì ngồi bên cạnh xem. Cuối cùng, mẹ vợ Tĩnh Âm cũng không nhàn rồi, nhiệm vụ cho Rudolph ăn cũng giao vào tay nàng!

Nhìn cả nhà đoàn tụ ăn đêm, Cao Lôi Hoa cảm thấy ấm áp. Tình cảnh như vậy là Cao Lôi Hoa thích nhất. Cả nhà ngồi cùng với nhau, ăn cơm vui vẻ, sinh hoạt vui vẻ. Cao Lôi Hoa mỉm cười.

Tĩnh Tâm ngồi cạnh nhìn Cao Lôi Hoa cũng mỉm cười theo, Không vì cái gì khác, bởi vì Cao Lôi Hoa vui vẻ, cho nên nàng cũng cảm thấy vui vẻ.

- Thùng thùng thùng!

Ngay khi cả nhà đang hưởng thụ bữa ăn đêm, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

- Ai đó?

Saga lớn tiếng hỏi, tay vẫn không nỡ buông thức ăn xuống. Đứng dậy nhìn Nguyệt Sur và Tra Lý bên cạnh ra ý cảnh cáo. Trước khi chạy ra cửa còn ngoái lại liếc nhìn xem hai tên này có lên ăn vụng phần thức ăn của nó hay không.

Sau khi Saga mở cửa ra mới thấy người gõ cửa là Tiểu Tam.

Lợi dụng thời điểm mở cửa cho Tiểu Tam, Nguyệt Sur và Tra Lý rất ăn ý dùng đũa gấp vội. Chiếc đũa này là do Cao Lôi Hoa làm, sau khi Cao Lôi Hoa đến đây, cả nhà Tĩnh Tâm liền bỏ thói quen dùng dao, nĩa chuyển sang dùng đũa!

Đối với Nguyệt Sur và Tra Lý, chiếc đũa thật sự là thực dụng! Không phụ nó tên là 'chiếc đũa'! Rất là nhanh! (ND: Trong tiếng Trung thì chiếc đũa = khoái tử, chữ khoái còn có nghĩa là nhanh, mau.)

Món ăn mà Cao Lôi Hoa chuẩn bị bữa tối cho mấy người Saga là món thịt

bò kho tàu. Sau hai nhát gấp của Nguyệt Sur và Tra Lý, suất ăn của Saga lập tức ít đi hai miếng!

- Ha ha, Lôi Hoa, con của người thật thú vị.

Tĩnh Âm đang cho Rudolph húp cháo nhìn Nguyệt Sur mà phì cười. Cái kiểu tranh giành thức ăn là việc Tĩnh Âm chưa từng gặp trong cuộc sống. Trên đại lục có đủ lễ nghi dành cho quý tộc, ăn uống cũng phải tiến hành theo tiêu chuẩn nghiêm ngặt của quý tộc. Nhưng hiện giờ, khi Tĩnh Âm thấy mấy đứa nhỏ Nguyệt Sur tranh giành đồ ăn mới thấy rằng đây mới là một gia đình đích thực. Chứ còn theo lễ nghi quý tộc thì ăn cùng nhau mà lạnh tanh.

- Á, Nguyệt Sur! Người là tên khốn khiếp!

Saga hô ầm lên, nó vừa ngoái đầu lại thì vừa vặn thấy Nguyệt Sur đang gấp trộm thức ăn lần thứ hai. Saga gào lên tức giận, rồi từ cửa chạy vội vào!

Tiểu Tam nhìn thấy bộ dạng Saga như vậy thì đầu tiên là sững sốt sau đó bật cười khúc khích, rồi bước theo Saga vào trong phòng:

- Cao đại ca!

Tiểu Tam vừa vào phòng lên khẽ gọi.

- Ủa? Tiểu Tam à. Có chuyện gì thế? Sao tối muộn mà còn đến đây à?

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên hỏi Tiểu Tam, sau khi hội đấu giá kết thúc, Tiểu Tam liền quay về chỗ cha nàng. Về phần cha nàng là ai thì đến bây giờ Cao Lôi Hoa cũng không biết. Tiểu Tam chưa sẵn lòng nói thì Cao Lôi Hoa cũng không hỏi.

Tiểu Tam hơi ngại ngừng nói:

- Cao đại ca, chuyện của anh đã xong hết chưa? Chúng ta có thể phải xuất phát sớm hơn dự định đó! Bên kia hình như xảy ra chuyện, Băng Sương Cự Long lại cướp đi ma tinh băng hệ mà Băng Tuyết vương quốc tồn trữ nhiều năm qua. Cho nên nhiệm vụ của chúng ta phải thực hiện sớm....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 156

Hành Trình Đi Cực Địa Bằng Nguyên.

Lôi Hoa, nàng là ai vậy?

Mẹ vợ Tĩnh Âm sau khi thấy Tiểu Tam liền hỏi Cao Lôi Hoa một cách không vui. Với nhãn lực của Tĩnh Âm tất nhiên là dễ dàng phát hiện ra thân phận nữ nhân của Tiểu Tam. Tuy rằng lúc này Tiểu Tam vẫn cải nam trang, hơn nữa lại còn bó ngực nhưng dựa vào kinh nghiệm lịch duyệt của mình, Tĩnh Âm dễ dàng nhìn ra Tiểu Tam là con gái.

Nam nhân trong thế giới này có vài người yêu là chuyện rất bình thường, bởi vì ở tình trạng nam nữ ở đây đang mất cân bằng nghiêm trọng. Nguyên nhân là vì chiến tranh, mạo hiểm, nhiệm vụ của các lính đánh thuê...nên số lượng nam nhân tiêu hao thật sự quá lớn, hiện ở trên đại lục thì tỉ lệ nam nữ ít nhất cũng vào khoảng một nam so với bốn, năm nữ!

Nhưng mà, đối với việc Cao Lôi Hoa còn có nữ nhân khác thì Tĩnh Âm cảm thấy hơi bất an. Nếu như vậy thì tình cảnh của Tĩnh Tâm sẽ thật đáng e ngại. Dù sao so với những nữ nhân khác, với tính cách lạnh lùng cộng thêm việc không thể nói sẽ khiến Tĩnh Tâm chịu thiệt rất nhiều.

- À, nàng tên là Tiểu Tam.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Là bạn tốt của cháu, chính là người đã được cứu trong Vong Linh cốc đó ạ.

- Ủa, chị Tĩnh Tâm có thể nói được rồi sao?

Tiểu Tam kinh ngạc nhìn Tĩnh Âm, nàng cũng giống như Cao Lôi Hoa, đều nhằm Tĩnh Âm thành Tĩnh Tâm! Chẳng qua ngay sau đó nàng lại thấy phía bên kia Cao Lôi Hoa còn một người tóc xanh, lại là một Tĩnh Tâm nữa! Tiểu Tam lập tức há hốc mồm.

- À, đó không phải là Tĩnh Tâm, mà là mẹ của Tĩnh Tâm.

Cao Lôi Hoa chỉ vào Tĩnh Âm nói với Tiểu Tam.

- Mẹ của chị Tĩnh Tâm!

Tiểu Tam ngạc nhiên nhìn Tĩnh Âm, dù sao Tĩnh Âm trông còn quá trẻ, lại giống Tĩnh Tâm như đúc! Nếu nói là hai chị em sinh đôi chắc chắn là có người tin. Chứ nếu nói là mẹ con thì thật sự là khiến cho người ta khó có thể

chấp nhận.

- Ha ha, đúng rồi Tiểu Tam, em vừa nói rằng Băng Sương Cự Long lại cướp ma tinh băng hệ của vương quốc các ngươi sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Đúng vậy!

Tiểu Tam tức giận bất bình nói:

- Tin tức này là do cha em nói, cha nói mấy lão già ở Băng Tuyết vương quốc muốn em lập tức quay về chấp hành nhiệm vụ.

- Ừm. Em đã nói với ba em về nhiệm vụ này chưa? Ba em có yên tâm để em trở về không? Và không đi cùng em sao?

Cao Lô Hoa hỏi liên tiếp.

- Hì hì, em đã nói với ba là có anh đi cùng nên ba em lập tức đồng ý.

Tiểu Tam cười trả lời.

- Nói anh? Ba em biết anh sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- Vâng, thực ra Cao đại ca cũng biết ba em đó! (Các bạn đã đoán ra là ai chưa he he)

Tiểu Tam cười nói nhưng lại không nói cho Cao Lô Hoa biết ba mình là ai.

Cao Lô Hoa nhún vai, Tiểu Tam không nói thì hắn cũng đành chịu.

Lúc này, Tĩnh Tâm ở bên cạnh buông cái thìa xuống rồi nhìn Cao Lô Hoa, nàng không biết hắn và Tiểu Tam đang nói về chuyện gì.

Cao Lô Hoa nhích lại gần, vuốt ve mái tóc dài của Tĩnh Tâm:

- Hề hề, Tĩnh Tâm, có chút chuyện anh phải đi cùng với Tiểu Tam một chuyến, đưa nàng tới cực địa băng nguyên.

Cao Lô Hoa thì thầm bên tai Tĩnh Tâm:

- Nàng còn nhớ Băng Sương Cự Long Furion không?

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, chính Băng Sương Cự Long đã giao Kim Toa Nhi cho nàng.

- Tên Furion này đã cướp một món bảo vật quốc gia và vô số ma tinh ma thú băng hệ của quốc gia Tiểu Tam. Cho nên về tình về lý anh đều phải đi.

Cao Lô Hoa khẽ nói:

- Quan trọng là anh sợ Furion đã xảy ra chuyện gì đó. Để anh đi xem có thể giúp đỡ hắn được gì không.

Tĩnh Tâm nhìn sâu vào đôi mắt Cao Lô Hoa rồi gật gật đầu. Băng Sương Cự Long Furion có thể coi là người quen, Cao Lô Hoa đi gặp cũng là chuyện bình thường.

- Tiểu Tam này, khi nào thì chúng ta xuất phát?

Cao Lô Hoa quay lại hỏi Tiểu Tam, Tĩnh Tâm đã đáp ứng nên Cao Lô Hoa cũng rất an tâm. (ND: ôi lại 1 tên sợ vợ...)

- Ngày mai được không Cao đại ca?

Tiểu Tam nói:

- Dù sao thì càng nhanh càng tốt, có trời mới biết Băng Sương Cự Long có thể lại tới Băng Tuyết vương quốc chúng ta lần nữa hay không.

- Được rồi, vậy ngày mai đi.

Cao Lô Hoa gật gật đầu. Đi đại băng nguyên thì cần phải chuẩn bị một ít đồ chuyên dùng trên đó. Ví dụ như ván trượt tuyết, giày trượt băng...

Mẹ vợ Tĩnh Âm nhìn Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm:

- Lô Hoa, ngày mai người cùng nàng đi đại băng nguyên sao?

- Vâng, đúng vậy.

Cao Lô Hoa gật đầu:

- Đi đại băng nguyên để giải quyết chút chuyện. Có thể trở về rất nhanh. Vậy chuyện trong nhà làm phiền mọi người vậy!

Sáng sớm hôm sau, Cao Lô Hoa và Tiểu Tam mỗi người một ngựa vội vàng đi ra khỏi Quang Minh đế đô.

Vốn dĩ Cao Lô Hoa còn muốn đưa Tĩnh Tâm đi cùng, chỉ có điều mấy đứa nhỏ trong nhà vẫn cần phải có người chăm sóc. Do đó Tĩnh Tâm phải ở nhà.

Còn cha mẹ vợ tương lai của Cao Lô Hoa cùng tạm thời ở lại nhà Tĩnh Tâm mấy ngày. Trong mấy ngày này hai người thay thế Cao Lô Hoa trông coi mấy đứa nhỏ. Dù sao cũng vừa mới chọc đến mấy thế lực. Ai biết được Quang Minh thần điện và vây cánh của thái tử Ifa có thể nhân lúc Cao Lô Hoa vắng mặt mà tìm tới hay không.

Lúc này, Slime hoàng kim lại lười biếng rúc vào trong ngực Cao Lô Hoa.

Trước khi đi, Tĩnh Tâm bắt Cao Lô Hoa phải mang Slime theo. Tĩnh Tâm cũng đã tận mắt thấy năng lực của nó, tứ dục ngân phi long là siêu cấp ma thú, còn mạnh hơn mấy long tộc thuần chủng bình thường vài phần. Mang Slime theo có thể trợ giúp được ít nhiều cho Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa thì lại ngắm nghía cái nhẫn không gian màu đen bên tay phải. Cũng đừng xem thường nó chỉ là một cái nhẫn không gian, đây là kết quả mà Vong Linh Đại trưởng lão vất vả cả một buổi tối mới làm ra được đó! Bên trong đó có lưu giữ một kiếm sĩ thần cấp - La Đế!

Chẳng qua bây giờ tên hắc đã không còn là La Đế nữa. Hiện giờ Cao Lô Hoa đặt cho hắn một cái tên vô cùng thần thánh – Tiểu hắc! (ND: na ná như tên của một con cún)

- Chúng ta cứ đi như này thì phải mấy ngày nữa mới tới Băng Tuyết vương quốc?

Cao Lô Hoa nhàm chán hỏi.

- Chúng ta nếu chỉ cưỡi ngựa như này thì ít nhất phải bảy ngày sau mới tới.

Tiểu Tam cười nói với Cao Lô Hoa:

- Nhưng mà chúng ta cũng có thể không cần mất thời gian cưỡi ngựa trở

về Băng Tuyết vương quốc.

- Ủa? Thế chúng ta đi như thế nào?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Hì hì, là truyền tông ma pháp trận!

Tiểu Tam cười nói:

- Chúng ta cưỡi ngựa đi nửa ngày nữa sẽ tới trấn Đại Thành ở phụ cận Quang Minh đế quốc. Ở đó có một truyền tông ma pháp trận có thể trực tiếp đưa chúng ta tới Băng Tuyết vương quốc.

Cao Lôì Hoa gật đầu, truyền tông trận thì bình thường không được mở ở đế đô. Bởi vì làm như vậy thì một khi có chiến tranh thì đế đô sẽ rất nguy hiểm. Chẳng qua, truyền tông trận hiện giờ được kiểm soát chuyên biệt. Nếu không có sự đồng ý của đầu bên kia thì nơi này không truyền tông tới Băng Tuyết vương quốc được.

- Tiểu Tam, Băng Tuyết vương quốc có đẹp không?

Cao Lôì Hoa thấy nhàn rồi vô sự nên tán gẫu với Tiểu Tam.

- À, đó là một nơi rất đẹp!

Nói tới đất nước của mình, Tiểu Tam rõ ràng hưng phấn hẳn lên:

- Đó là một thế giới màu bạc, một vùng đất màu bạc. Giống như tóc của Cao đại ca đó!

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười bất đắc dĩ cảm thấy an ủi phần nào với mái tóc bạch kim này. Nói thật mái tóc này quá gây sự chú ý. Cao Lôì Hoa vẫn cho rằng mái tóc màu đen lúc trước mới là đẹp.

- Cao đại ca, thực xin lỗi.

Tiểu Tam nhìn mái tóc bạc của Cao Lôì Hoa khẽ thốt.

- Xin lỗi cái gì cơ?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi, hẳn không rõ tại sao Tiểu Tam lại đột nhiên nói xin lỗi?

- Là do em đã hại khiến cho tóc của Cao đại ca biến thành màu trắng.

Tiểu Tam nhớ lại chuyện ở Vong Linh cốc. Nếu không phải vì cứu mình, Cao đại ca cũng sẽ không bị Vong Linh âm phong hút đi sinh mệnh lực và tóc bị biến bạc như này.

- Hề hề, là vì việc này à.

Cao Lôì Hoa khẽ cười:

- Việc này không trách em được và cũng không quan hệ đến em. Lúc ấy nếu không có nữ nhân Diệp Đồng kia thì sẽ không chuyện như vậy. Chẳng qua, anh coi như là nhân họa đắc phúc! Nếu không gặp Tiểu Tam, có khi hiện giờ anh còn chưa có đột phá nữa.

- Ừm.

Tiểu Tam cúi đầu, mặc dù có người nói mái tóc này của Cao Lôì Hoa trông càng tiêu sái, nhưng theo Tiểu Tam thấy thì màu bạc này luôn rất chói

mắt.

Hai người cưỡi ngựa ra khỏi Quang Minh đế đô, đi tới Thần Ân thành ở bên cạnh. Cảnh vật dọc đường đi khá hoang vu tiêu điều, giao thông ở đại lục này cũng không tốt cho lắm. Cho dù là ở trong Quang Minh đế quốc, hai thành thị cách nhau rất xa. Nhất là giữa hai thành còn có các vùng đất bỏ hoang. Những nơi như này là chỗ dễ gặp mai phục nhất.

- Ai?

Đang cưỡi ngựa chạy nhanh, Cao Lôì Hoa đột nhiên quát lên, hơi dừng cương lại bước chậm. Sau đó quát to hướng về một chỗ bên phải.

Nghe được tiếng quát của Cao Lôì Hoa, lập tức Tiểu Tam xóc lại tinh thần, khẩn trương nhìn về chỗ Cao Lôì Hoa quát nhưng dường như vẫn không phát hiện ra điều gì.

Vèo! Một mũi nhọn lạnh lẽo đột nhiên từ sau cây đại thụ bắn vọt về phía Cao Lôì Hoa!

Nhanh quá! Cao Lôì Hoa nheo mắt lại, là một mũi tên. Tốc độ mũi tên rất nhanh, gần như là lóe quang vậy. Nhưng Cao Lôì Hoa khẽ nhếch miệng lên cũng chỉ chớp chớp mắt nhìn mũi tên này.

Mắt thấy mũi tên sẽ bắn tới mặt Cao Lôì Hoa. Tiểu Tam ở bên cạnh kinh ngạc kêu lên. Nhưng Cao Lôì Hoa dường như cũng không có ý tránh né, chỉ mỉm cười nhìn mũi tên như cũ.

Trong tiếng gọi khẩn trương của Tiểu Tam, mũi tên đã bắn tới trước mặt Cao Lôì Hoa! Tiểu Tam nhắm chặt mắt lại không dám nhìn Cao Lôì Hoa bị trúng tên.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh một tiếng, ngay sau đó chuyện kỳ lạ đã xảy ra! Mũi tên đang lao tới với khí thế hung hãn thì khi cách đầu Cao Lôì Hoa một tấc liền dừng lại, giống như bị bắn trúng bức tường vô hình, không thể nhích thêm tẹo nào. Chỉ có thể xoay tròn liên tục trước mặt Cao Lôì Hoa.

- Tên nào đang ở đó, lăn ra đây cho ta!

Cao Lôì Hoa quát rồi giơ tay phải lên, một tia lóe quang màu vàng tím bắn thẳng tới chỗ vừa phóng ra mũi tên!

Lóe quang hết như một con độc xà màu vàng tím, bỏ nhào theo hướng tay của Cao Lôì Hoa.

- Lấy danh nghĩa Lôì thần, bảo vệ nô bộc trung thành nhất của người. Lôì quang hộ thuẫn!

Thấy tia lóe quang mà Cao Lôì Hoa bắn ra, bóng người nấp sau đại thụ vội vàng niệm chú văn, là một giọng nữ dễ nghe!

- Là nữ ư?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn khuôn mặt kia...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 157

Lôi Thần Điện.

Từ giọng nữ dễ nghe kia, một luồng lôi quang liền cấp tốc hội tụ thành hình cái khiên trên đỉnh đầu nàng.

Chỉ có điều là một cái lôi thuẫn như thế sao có thể ngăn cản được tia chớp của Cao Lôi Hoa chứ?

Bùng một tiếng, lôi quang màu vàng tím dễ dàng phá vỡ lôi quang thuẫn rồi đánh thẳng xuống bóng người kia.

Ầm, lôi quang do Cao Lôi Hoa phát ra tạo thành cái hố sâu ngay chỗ cây đại thụ! Cả một góc cây đại thụ to bằng hai người ôm đều bị lôi quang hóa thành hư vô. Nếu lúc này có nhân viên bảo vệ môi trường ở đây thì nhất định phải phạt tiền hẵn gấp một trăm lần...

Cao Lôi Hoa hơi nheo mắt lại nhìn nơi bị biến thành cái hố kia, hắc thấp thoáng thấy được một bóng người mảnh khảnh ở sau đại thụ chọt lóe lên, bụi đất mù mịt khiến Cao Lôi Hoa cũng không trông thấy rõ ràng. Cái duy nhất thấy rõ là trên vai nàng có đeo một cây cung khắc một ma pháp đồ. Tốc độ của nàng rất nhanh, chỉ lên xuống vài lần là đã biến mất khỏi tầm mắt của Cao Lôi Hoa.

- Cao đại ca, vừa rồi là ai thế?

Tiểu Tam chưa hết hoảng hồn, vỗ vỗ ngực hỏi Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa thò tay cầm lấy mũi tên vẫn đang xoay tròn trước mặt hắc nói:

- Không biết, nhưng mà...

Cao Lôi Hoa nắm chặt mũi tên lại, mũi tên liền bị vỡ nát bấy.

- Hình như nàng muốn dẫn chúng ta đuổi theo.

Cao Lôi Hoa cười gian. Mặc dù vừa rồi tốc độ của nữ nhân này rất nhanh, nhưng dường như cố ý vô tình để lộ đường đi của mình cho Cao Lôi Hoa thấy.

- Chúng ta có đuổi theo không?

Tiểu Tam nghi hoặc hỏi.

- Hắc hắc,

Nụ cười của Cao Lôi Hoa càng lúc càng đen tối:

- Đương nhiên, đi thôi, chúng ta đi nào. Để xem nàng ta phí công vất vả dẫn chúng ta đi để làm cái gì.

- Cao đại ca, chúng ta không cần phải đi. Những chuyện như này kiểu gì cũng rất phiền toái.

Tiểu Tam ngăn cản.

- Khả khả.

Cao Lôì Hoa khẽ cười nói:

- Chúng ta cứ đi xem, nếu không anh dám khẳng định lần sau nàng ấy sẽ lại ra tay, cho đến khi chúng ta theo nàng mới thôi.

- Được rồi.

Thấy Cao Lôì Hoa vẫn khẳng khẳng giữ ý định, Tiểu Tam đành phải gật đầu.

Cao Lôì Hoa giật dây cương rồi cưỡi ngựa chạy vào sâu trong vùng hoang dã.

- Đến rồi, hình như là chỗ này!

Cao Lôì Hoa dẫn theo Tiểu Tam chạy theo lộ trình của nữ nhân kia một hồi. Quả nhiên, ở không xa phía trước có thể thấy được hình ảnh nữ nhân kia. Nàng đang đứng đợi Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam.

Sau khi nhìn thấy Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam, nàng liền chạy về phía trước. Cứ như vậy, Cao Lôì Hoa cũng không nhanh không chậm đi theo nàng tiến sâu vào vùng đất hoang.

Sau một lúc, xung quanh Cao Lôì Hoa lúc này lại xuất hiện sương mù.

- Có chuyện gì vậy?

Tiểu Tam nghi hoặc nhìn sương mù dày đặc bốn phía, đây là nơi hoang dã khô cằn, bình thường chắc chắn là nước cũng không có, sao giờ lại có cả sương mù vào lúc này?

- Hắc hắc, tới rồi.

Cao Lôì Hoa đi phía trước đột nhiên ngẩng đầu lên nói. Nữ nhân đang trước lại biến mất tăm!

- Ủa?

Tiểu Tam cũng nhìn theo hướng Cao Lôì Hoa:

- Trời!

Tiểu Tam ngạc nhiên kêu lên. Ở ngay trước mặt là hai cây cột trụ khổng lồ! Cột trụ cao không thấy đỉnh, hơn nữa nhìn qua cũng chỉ có hai cây cột đá này!

Cột đá giữa màn sương mù lại càng thêm phần thần bí! Mà giữa hai cây cột đá là vùng đen kịt vô tận. Hoàn toàn không nhìn thấy một chút gì.

- Đi nào, vào đi thôi.

Cao Lôì Hoa cười lạnh lùng rồi nắm tay Tiểu Tam đi nhanh về phía một cây cột đá!

Vừa chạy tới cột đá, Tiểu Tam và Cao Lôì Hoa chỉ cảm thấy trước mắt tối

sầm lại rồi lại sáng bừng ngay.

- Cánh cửa truyền tông?

Tiểu Tam kinh ngạc hô, không ngờ hai cây cột đá lại là một cánh cửa truyền tông.

Cao Lôi Hoa nhíu mày. Cảnh vật trước mắt dần dần hiện ra.

Đứng trước là một toà cung điện to lớn giông giống cung điện trong thần thoại Hy Lạp! Hoàn toàn chế tạo từ đá, rất có khí thế! Nơi này chắc là thần điện. Cao Lôi Hoa thâm gặt đầu, ở giữa thần điện có một pho tượng khổng lồ!

- Đây là...

Tiểu Tam nhìn pho tượng ở giữa thần điện, sau khi quan sát kỹ càng một lượt liền hô:

- Tượng Lôi thần!

- Lôi thần!

Cao Lôi Hoa nhìn kỹ pho tượng trước mặt này, tay trái pho tượng nắm một quyền trượng cao bằng đầu người, còn tay phải thì cầm một thanh trường kiếm trông khá quen mắt! Không sai, đúng là thanh kiếm hiện giờ của Cao Lôi Hoa – Lôi thần kiếm!

- Nơi này chẳng lẽ là Lôi thần điện?

Tiểu Tam kinh ngạc nhìn toà thần điện này, nàng không ngờ là mình lại tới Lôi thần điện trong truyền thuyết này. Lôi thần là một đại thần đại biểu cho phán quyết và thần phạt trong thần thoại!

Vào thời thượng cổ xa xôi, khi mà văn tự còn chưa có. Mọi người đều truyền khẩu qua nhiều đời về truyền thuyết Lôi thần. Đó là thời đại của chư thần, khác hẳn với hiện giờ, khi đó Lôi thần, Phong thần, Băng Tuyết nữ thần... nắm giữ toàn bộ đại lục. Khi đó thế giới có đủ loại các thần điện.

Chỉ có điều, không biết từ khi nào, các vị thần dần dần ít đi. Một ít thần điện cũng nối tiếp nhau biến mất theo dòng sông lịch sử. Còn sót lại cũng chỉ có Quang Minh thần điện và thần điện của các tộc.

- Không sai, nhãn lực tiểu cô nương không tồi. Nơi này chính là Lôi thần điện.

Từ bên sườn Lôi thần điện xuất hiện một lão già, theo sát sau lão là mười hai thanh niên cả trai lẫn gái. Sáu nam, sáu nữ chia đều thành hai hàng.

Giữa sáu nữ, Cao Lôi Hoa phát hiện ra nữ nhân đã bắn hấn một tiễn, dáng người mảnh khảnh thon dài. Cao Lôi Hoa nhận ra nàng chủ yếu là vì thấy được cây cung khá bắt mắt trên vai nàng.

- Không biết mấy vị dẫn ta tới nơi này là có chuyện gì.

Ánh mắt Cao Lôi Hoa tập trung trên người lão già, sức mạnh trên người lão dao động rất kỳ quái. Dường như là cường giả thánh cấp bậc bảy, nhưng trên người lão lại mang theo sức mạnh bậc tám. Nhưng Cao Lôi Hoa có thể khẳng định lão già này chỉ là bậc bảy.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Lão già kia bước tới trước mặt Cao Lôì Hoa nói:

- Theo chúng tôi biết, ngài đánh bại La Đế, đúng không?

- Hề hề.

Cao Lôì Hoa khẽ cười rồi gật gật đầu.

- Sau đó, tiên sinh lại đoạt ‘Tài quyết chi nhận’ trong tay hấn, đúng không?

Lão già hỏi tiếp.

Cao Lôì Hoa mỉm cười rồi chỉ về trường kiếm sau lưng mình. Đó chính là thanh trường kiếm ‘Tài quyết chi nhận’.

- Quả nhiên là ‘Tài quyết chi nhận’.

Hai mắt lão già đó khẽ trợn lên rồi lại sụp xuống, nhẹ nhàng gật gật đầu:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, tiểu lão có yêu cầu hơi quá một chút. Không biết tiên sinh có thể trả lại ‘Tài quyết chi nhận’ cho Lôì thần điện chúng tôi được không? Thanh ‘Tài quyết chi nhận’ này vốn là vật của Lôì thần vĩ đại. Tiên sinh Cao Lôì Hoa có thể trả lại cho bản điện được không?

Cao Lôì Hoa cười chế nhạo:

- Vì sao ta phải trả ‘Tài quyết chi nhận’ cho các người? ‘Tài quyết chi nhận’ là ta đoạt được từ tay La Đế. Ta không cần phải giao nó cho các người.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, ‘Tài quyết chi nhận’ này vốn là vật của Lôì thần điện chúng tôi.

Lão già khẽ nói:

- Chẳng qua là nó sớm bị La Đế đánh cắp trong nhiều năm mà thôi, nó vốn thuộc về Lôì thần điện của chúng tôi.

- Trưởng lão không cần phải nói những lời vô nghĩa với hấn!

Một gã thanh niên bên cạnh lớn tiếng nói:

- Chúng ta cứ trực tiếp đoạt lại kiếm từ trong tay hấn là được. Đỡ phải nói nhiều làm gì!

- Đoạt?

Cao Lôì Hoa cười khinh khỉnh, trong mắt lại lóe lên lôi quang! Trong phút chốc, một cỗ uy thế cường đại ép về mười hai người phía trước! Cao Lôì Hoa đã lĩnh ngộ được thần cách, trong những lúc bình thường, ngoại trừ người có cảm giác vô cùng nhạy bén thì không ai có thể cảm nhận uy thế trên người hấn. Nhưng khi Cao Lôì Hoa phóng ra uy thế thì đó là thần uy!

Mười hai người trước mặt Cao Lôì Hoa lập tức cảm thấy thân thể nặng nề, tên nam tử đứng đầu kia thì mặt trắng bệch. Phụt! Từ miệng hấn phun ra một vòi máu tươi! Cả người hấn cũng suy yếu ngã xuống đất.

Tiểu Tam ngơ ngác nhìn Cao Lôì Hoa, chỉ bằng uy thế mà có thể khiến cho một người học máu mồm, điều này đối với nhân loại đúng là một cảnh giới khó có thể tưởng tượng!

- Các người định đoạt sao?

Cao Lôi Hoa cười lạnh lùng nói:

- Các người cảm thấy Cao Lôi Hoa này dễ bắt nạt lắm hả? Cho nên chuẩn bị cướp đoạt của ta? Lúc ‘Tài quyết chi nhận’ còn ở trong tay La Đế, vì sao các người không đoạt đi? Rất một đám khi yếu sợ mạnh!

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài dường như hơi quá đáng. ‘Tài quyết chi nhận’ này vốn là vật trong điện của chúng tôi, ngài không trả lại thì thôi, cần gì phải động thủ đả thương người khác.

Lão già kia thở hỏn hển nói.

- Hừ, vì sao ta ra tay, trong lòng người tự hiểu.

Cao Lôi Hoa lạnh nhạt nói:

- Trên thế giới này, còn chưa có kẻ nào đủ khả năng cướp đồ trong tay Cao Lôi Hoa này.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài có thể thu hồi uy thế về để chúng ta nói chuyện được không?

Lão già nhìn thấy mấy người bên mình đã sắp không chịu nổi, đành phải hạ thấp thái độ, thấp giọng nói.

Cao Lôi Hoa khẽ cười rồi thu hồi uy thế ép lên mười hai người đó. Lập tức, những người đó đều cảm thấy như thoát khỏi núi đá đè, thi nhau hít lấy hít để. Mới chỉ trong mấy chục giây mà không ngờ tất cả bọn họ vã mồ hôi như tắm.

- Được rồi, người muốn nói chuyện gì với ta. Bây giờ ta đang vội, không có thời gian để lãng phí với các người đâu!

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói với lão già.

- Yên tâm đi tiên sinh Cao Lôi Hoa. Chúng tôi tuyệt đối không để lãng phí thời gian đâu. Trước hết, tôi có thể hỏi tiên sinh một vấn đề không?

Lão già nhìn Cao Lôi Hoa.

- Hỏi đi, nhưng ta không nhất định phải trả lời đâu.

Cao Lôi Hoa đáp.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, xin hỏi ngài đã nắm giữ được thần cách Lôi thần đúng không?

Lão già nhìn Cao Lôi Hoa đầy chờ mong.

- Ừm.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

Cao Lôi Hoa vừa gật đầu, lập tức mười một thanh niên đứng sau lão già đều sắc mặt trắng nhợt. Còn có một gã thì mặt xám như tro tàn. Chuyện Cao Lôi Hoa lĩnh ngộ thần cách dường như là một tin tức vô cùng xấu đối với bọn họ.

Đặc biệt là tên thanh niên ngay từ đầu nói đoạt của Cao Lôi Hoa kia, lúc này hân hận cắt không còn chút máu.

- Quả nhiên là vậy!

Vẻ mặt lão già có phần xúc động:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, phiền ngài theo lão ra sau điện một chuyến, tiểu
lão có chút chuyện muốn ngài thấy...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 158

Đảo Nhỏ Trên Không Trung.

Có chuyện gì nói ngay trước mặt đi.

Cao Lôì Hoa nhìn lão già trước mặt nói, Tiểu Tam còn ở đây, ai biết lão có ý đồ

gì không chứ!

- Không phải, tiên sinh Cao Lôì Hoa. Tôi muốn dẫn ngài đi xem một thứ này, mà

thứ đó chỉ có đi vào chúng ta mới có thể thấy được.

Lão già nói với vẻ khó xử:

- Bởi vì thứ này không thể lấy ra cho nhiều người xem được.

- Hắc, ai biết các người có thiết lập mai phục phía sau không cơ chứ.

Tiểu Tam nói thầm.

Cao Lôì Hoa cũng cân nhắc ý kiến của lão này.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, tôi lấy danh nghĩa Lôì thần ra thề, đằng sau này tuyệt

đôi không có gì bất lợi với ngài cả!

Lão già rõ ràng có đôi chút cấp bách.

Đôi mắt màu đen của Cao Lôì Hoa nhìn chằm chằm lão già này, thái độ của lão

khiến Cao Lôì Hoa khá nghi ngờ. Bất kể như thế nào, thái độ trước sau của lão

chênh lệch quá lớn. Ấn tượng của lão trong lòng Cao Lôì Hoa cũng không tốt cho

lắm.

Lão già cũng không lảng tránh ánh mắt của Cao Lôì Hoa mà đối nhãn với Cao

Lôì Hoa.

- Được rồi, đi xem thì đi xem.

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, vị ở phía sau kia có thể chờ đợi ở đây không, chỉ có ta và

ngài đi vào thôi?

Lão già tiếp:

- Nơi đó không thích hợp với người bạn của ngài.

- Hừ!

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng:

- Muốn xem thì xem, không cần nói nhảm như vậy. Để Tiểu Tam ở lại?

Nực

cười, là địch hay bạn còn chưa rõ, có trời mới biết bọn người có làm gì với Tiểu

Tam hay không!

- Ôi, thôi được.

Lão già thở dài, đám người mình ngay từ đầu đã khiến cho người ta hiểu lầm.

Giờ người ta không tin bên mình cũng là bình thường:

- Bạn ngài có thể đi cùng, nhưng mà có thể không tốt cho lắm.

- Mời tiên sinh Cao Lô Hoa đi theo tôi. Mười hai người các người ở đây chờ đi,

ta dẫn tiên sinh Cao Lô Hoa ra sau chủ điện.

Lão già quay về sau căn dặn đám thanh niên.

- Vâng.

Mười hai người khẽ đáp rồi nhanh chóng chia ra làm hai đội canh giữ chung

quanh chủ điện.

- Mời ngài theo tôi vào, tiên sinh Cao Lô Hoa.

Lão già nói với Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa và Tiểu Tam gật đầu rồi bước theo sau lão già.

Lão già dẫn Tiểu Tam và Cao Lô Hoa đi qua mấy tòa cung điện rồi tới một bãi

cỏ rộng phía sau tòa đại điện màu vàng. Nơi này là một chỗ chết, ngoài cửa vào

thì chung quanh đều là vách núi.

- Người muốn cho ta xem cái gì đó.

Cao Lô Hoa nhìn lão già nói, đồng thời bắt đầu vận lôi thần lực.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ngài không cần khẩn trương. Chúng ta sẽ đến nhanh

thôi, chẳng qua địa phương chúng ta tới là ở phía trên.

Lão già ngẩng đầu chỉ lên không trung.

Cao Lô Hoa ngẩng đầu nhìn theo tay lão chỉ.

- Trời!

Sau khi ngửa mặt nhìn, Cao Lô Hoa ngạc nhiên kêu lên! Ở phía trên đầu Cao Lô

Hoa là một hòn đảo nhỏ đang lơ lửng giữa không trung! Không có thứ gì chống

đỡ mà cứ nổi lênh phênh như vậy.

Vườn hoa trên không trung? Trong đầu Cao Lôì Hoa xuất hiện mấy từ này, trong

truyền thuyết cổ thì vua của Babylon đã tạo một vườn hoa trên không dành cho

ái phi của mình. Theo truyền thuyết thì khu vườn đó có thể thoát khỏi lực hút của

trái đất mà lơ lửng trong không trung! Nhưng điều này chỉ là trong truyền thuyết,

còn hiện giờ lại thật sự có một hòn đảo nhỏ bồng bềnh trước mặt Cao Lôì Hoa,

nên hấn không tránh khỏi kinh hãi! Đồng thời trong đầu Cao Lôì Hoa lại xuất

hiện một ý tưởng. Nếu mình cũng làm cho Tĩnh Tâm một khu vườn treo như này

thì nàng có hài lòng hay không?

- Đây là cái gì?

Tiểu Tam ngơ ngác nhìn hòn đảo nhỏ trên đỉnh đầu! Thứ này đừng nói là chưa

từng xem qua, mà ngay cả nghe cũng từng có nữa!

- Cái chúng ta cần xem ở trên đảo này!

Lão già nói:

- Với năng lực của tiên sinh Cao Lôì Hoa, chắc bay lên không phải là vấn đề gì

chứ!

- Ừm, tuy rằng hơi cao nhưng không có vấn đề gì cả.

Cao Lôì Hoa khẽ gật đầu, rồi quay sang nhìn Tiểu Tam. Hấn thì không thành vấn

đề nhưng còn Tiểu Tam thì e là có.

Khuôn mặt Tiểu Tam đỏ bừng, khoảng cách từ nơi này đến hòn đảo tuyệt đối

còn cao hơn khe nứt ở Vong Linh cốc lần trước, chỉ riêng cái khe đó mà Tiểu

Tam còn không trốn thoát thì nơi này lại càng không thể.

- Anh công em lên thôi.

Cao Lôì Hoa cũng nhận ra ý tứ từ vẻ mặt của Tiểu Tam, cô bé không có khả

năng để bay lên được. Thậm chí Tiểu Tam có thể bay hay không cũng là một

vấn đề. Cao Lôi Hoa cởi thanh ‘Tài quyết chi nhận’ trên lưng xuống, cắm vào

ngang hông. Sau đó Cao Lôi Hoa ngồi xổm xuống nói với Tiểu Tam:

- Lên đây đi. Anh cõng em lên.

- Ừm.

Tiểu Tam đỏ mặt lí nhí đáp rồi leo lên lưng Cao Lôi Hoa.

- Vậy chúng ta đi thôi. Tiên sinh Cao Lôi Hoa, khoảng cách với bên trên hơi xa.

Hy vọng ngài có thể xử lý.

Lão già khề nói, ngay từ đầu hẳn không cho Tiểu Tam theo vì có mấy nguyên

nhân, đây cũng là một trong số những nguyên nhân đó, dù sao độ cao quá lớn,

cho dù là ‘Phi hành thuật’ cũng không hơn được. Trừ phi người nào đạt tới thánh

cấp thì có thể dựa vào sức mạnh của mình bay lên. Hơn nữa, dù là thánh cấp thì

bay lên cũng rất miễn cưỡng. Bởi vì nơi này có năng lượng đặc biệt là cấm khả

năng lãng không phi hành của thánh cấp. Do đó nếu thánh cấp muốn bay lên thì

cũng chỉ có thể dựa vào đôi cánh của mình thôi.

- Được rồi, không sao cả. Chút khoảng cách này chỉ là việc nhỏ.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Vậy mời ngài theo tôi lên.

Lão già gật đầu rồi mở đôi cánh lôi quang ra. Sau đó cả người lão thoát khỏi sức

hút của trái đất bay vọt lên phía hòn đảo trên trời.

- Cao đại ca cũng phải mở cánh đúng không?

Tiểu Tam đỏ mặt nói:

- Em ở sau lưng thì có bị ảnh hưởng không?

- Ha ha, khoảng cách nhỏ này không cần phải dùng đến cánh.

Cao Lôi Hoa cười đáp, nói thật hẳn chẳng hề ưa thích gì đôi cánh của mình cũng

như của mấy điều nhân (người chim) kia.

Cũng được Tiểu Tam rồi, Cao Lôi Hoa liền vận lôi thần lực. Sau đó Cao Lôi

Hoa cứ bước từng bước lên không trung, giống như đi cầu thang bộ vậy!

Trông chẳng hề có dáng vẻ nhọc nhằn gì cả. Đúng là so với thánh cấp bay thì dáng vẻ hiện giờ của Cao Lôi Hoa chẳng khác nào thả diều với tàu lượn.

Tiểu Tam ở trên lưng lén ngấm nhìn Cao Lôi Hoa đến nổi ngây ngốc.

- Ha ha, tiên sinh Cao Lôi Hoa quả nhiên là cường đại.

Lão già đang bay ở phía trước nhìn thấy dáng vẻ thoải mái hiện giờ của Cao Lôi

Hoa liền tán thưởng một tiếng. Tại không gian đặc biệt này, thánh cấp cũng bị

phong ấn lằng không phi hành, lão muốn bay lên cũng phải dựa vào đôi cánh mới

bay được! Nhưng lúc này Cao Lôi Hoa không dùng đến cánh, trên lưng lại còn

công thêm một người mà bay thoải mái như đi cầu thang.

- Bên trên là cái gì vậy.

Cao Lôi Hoa mỉm cười hỏi, không biết vì sao, càng đến gần hòn đảo này,

Cao Lôi Hoa càng cảm thấy một áp lực kỳ lạ. Còn ‘Tài quyết chi nhận’

bên hông cũng rung động liên tục, như nhấn rằng nó đang rất hưng phấn!

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa đừng vội, chờ khi chúng ta lên ngài sẽ biết.

Lão già khẽ cười rồi lại vỗ mạnh đôi cánh tăng tốc độ lên.

- Tiểu Tam, ôm chặt nhé, anh tăng tốc lên đây.

Cao Lôi Hoa nói một tiếng với Tiểu Tam sau lưng. Tiểu Tam liền bám chặt lấy

hắn.

Cao Lôi Hoa vẫn còn lo lắng, nên phóng lôi thần lực ra, tạo thành một vòng bảo

hộ chung quanh người Tiểu Tam, ngăn cản sức ép không khí khi Cao Lôi Hoa

bay lên cao đối với Tiểu Tam.

- Bám chặt!

Sau khi xong xuôi, Cao Lôi Hoa khẽ quát, chân dậm mạnh một cái, cả người liền

bắn vọt đi! Rất nhanh, Cao Lôi Hoa liền vượt qua cả lão già bay phía trước, rồi

hạ cánh xuống hòn đảo kia.

- Phù, tiên sinh Cao Lôi Hoa quả nhiên lợi hại.

Lão già thở hồng hộc bước lên hòn đảo.

Bước lên hòn đảo, Cao Lôi Hoa quan sát hết thấy một lượt, hòn đảo này khá lớn

nhưng bên trên cũng chỉ là hoang mạc, không có cây cối hay thực vật gì cả. Hoàn

toàn chỉ có những gò đất nhấp nhô, hơn nữa hòn đảo này trông như một cái chậu

vậy. Bốn phía rất cao nhưng càng về giữa thì càng thấp! Ở giữa hình như

thấp

thoáng thấy có một cây cột trụ cao chọc trời.

- Ở đây có chuyện gì vậy nhỉ?

Cao Lôì Hoa vừa lên đảo liền nhú mảy vì có một cảm giác quái lạ bao trùm lên

toàn cơ thể Cao Lôì Hoa. Cảm giác giống như thần lực bị đè xuống, đúng vậy,

chính là cảm giác về thần lực!

Hai mắt Cao Lôì Hoa nhìn thẳng sang lão già! Nếu như lão không thể giải thích

như ước hẹn thì Cao Lôì Hoa tuyệt đối sẽ tiêu diệt lão già này. Cho dù là không

có thần lực thì với sức mạnh của mình thì việc giết lão già này cũng không thành

vấn đề!

- A! Tiên sinh Cao Lôì Hoa, thực xin lỗi.

Lão già vừa nhìn thấy vẻ mặt của Cao Lôì Hoa thì lập tức minh bạch:

- Do thời gian quá lâu nên tôi quên mất. Bất kể là ai, sau khi lên đảo này thì sức

mạnh đều bị áp chế. Trừ phi người đó có sức mạnh lớn hơn cả lực lượng trên

hòn đảo này.

Vù vù! Đang lúc Cao Lôì Hoa muốn nói, thì thanh “Tài quyết chi nhận” bên hông

đột nhiên tiếng rung hưng phấn! Vèo, thanh “Tài quyết chi nhận” bắn ra khỏi

hông Cao Lôì Hoa, rồi lơ lửng ngay phía trước mặt hắn.

Cao Lôì Hoa nhìn “Tài quyết chi nhận” đầy nghi hoặc. Dường như “Tài quyết

chi nhận” đang chỉ dẫn con đường phía trước, nên không ngừng rung động trước

mặt Cao Lôì Hoa.

Thoáng suy tư một chút rồi Cao Lôì Hoa ôm lấy Tiểu Tam, sau đó đi theo phía

sau “Tài quyết chi nhận”.

Lão già ở bên cạnh nhìn bóng lưng Cao Lôì Hoa khẽ mỉm cười rồi cũng đi theo.

Thanh “Tài quyết chi nhận” không ngừng bay về trung tâm đảo. Sau khi tới cây

cột trụ thủy tinh ở giữa đảo mới chịu dừng lại. Độ cao của cây cột tương đương

với mép đảo.

Vừa thấy cây cột này, Cao Lôì Hoa liền cảm thấy áp lực trên toàn bộ hòn đảo là

từ cây cột này phát ra.

Lão già đi tới phía sau Cao Lôì Hoa liền quỳ xuống trước cây cột:

- Kính thưa chủ nhân, người đã tới đây rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 159

Áo Giáp Lôi Thần – Thần Phật Trượng.

Chủ nhân? Chẳng lẽ là Lôi thần?

Tinh thần Cao Lôi Hoa chấn động, ánh mắt tập trung lên cây cột trước mặt, chủ nhân của tín đồ Lôi thần thì ngoài Lôi thần ra còn có ai nữa?

- Phí Đức, người vất vả rồi.

Ngoài dự kiến của Cao Lôi Hoa, một giọng nữ trong trẻo từ giữa cây cột vang

lên. Tiếp đó, cây cột thủy tinh trước mặt liền xuất hiện một màn lôi quang màu

đen.

Cao Lôi Hoa nhú mày, lôi quang màu đen mang theo khí tức hắc ám nặng nề.

Hơn nữa, nếu là nữ thì tỉ lệ là Lôi thần rất nhỏ.

- Đây là việc nô tài phải làm, thưa chủ nhân.

Phí Đức cũng chính là lão già đã dẫn Cao Lôi Hoa tới đây, lão trả lời đầy tôn

kính.

- Phí Đức, người cứ xuống trước đi. Ta có vài lời muốn nói với tiên sinh Cao Lôi

Hoa.

Giọng nữ nhân trong cây cột thủy tinh rất khẽ nhưng lại mang theo khẩu khí

không thể kháng cự.

- Vâng thưa chủ nhân.

Phí Đức khẽ cúi đầu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài đảo không hề quay đầu lại.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, mạo muội mời ngài đến đây.

Lôi quang trên cột thủy tinh càng lúc càng dày đặc, tiếp đó cả cây cột phát ra ánh

sáng đen mãnh liệt! Luồng ánh sáng chói mắt khiến Tiểu Tâm không thể mở mắt

ra được. Thực là mâu thuẫn, ánh sáng đen!

Không biết qua bao lâu, ánh sáng đen dần tan đi, Tiểu Tam cuối cùng cũng mở

được mắt. Ngay sau đó Tiểu Tam trợn tròn cả mắt!

Cây cột thủy tinh trước mắt đang dần dần biến thành trong suốt, ở giữa bên trong

có một bóng người thân hình mảnh khảnh.

Nói nàng mảnh khảnh cũng không phải, nói gầy cũng không đúng mà phải nói

là thân thể nàng rất cao, ước chừng phải hơn ba thước! Nhưng mà cũng may là

dáng người nàng dựa theo mỹ nữ nhân loại mà phóng đại.

Mái tóc dài đen như gỗ mun, đôi mắt đen lấp lánh, khuôn mặt trái xoan đi kèm

với nụ cười hiền hòa. Tổng thể mà nói nàng khiến cho người ta có loại cảm giác

rất thoải mái.

- Cao đại ca, nàng là người cùng tộc với anh sao? Từ tóc tới mắt đều là màu đen!

Tiểu Tam sau khi nhìn rõ bóng người trong cây cột đột nhiên phấn khởi nói với

Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa khẽ lắc đầu, rồi chỉ chỉ cây cột thủy tinh. Sau khi cây cột biến thành

trong suốt hoàn toàn, Tiểu Tam thấy rõ đầy đủ thân hình mỹ nữ trong cây cột. Ở

phía sau lưng nàng, mười hai đôi cánh màu đen đang xòe ra. Mười hai đôi cánh

màu đen, đọa lạc thiên sứ (thiên sứ biến chất, sa đọa)! Tiểu Tam trở nên ngây

ngốc.

- Người là ai, vì sao biết được tên của ta.

Cao Lô Hoa nhìn mỹ nữ trước mặt. Không thể phủ nhận, nàng rất đẹp. Nhất

là khi thấy mái tóc và đôi mắt màu đen của nàng lại khiến cho Cao Lô Hoa rất

thoải mái. Tuy rằng biết rõ nàng không phải cùng tộc với mình, nhưng trong lòng

Cao Lô Hoa vẫn run lên. Nói thật, trong mấy đứa nhỏ, Cao Lô Hoa có hơi thiên

vị Saga đôi chút, đương nhiên hấn đối với những đứa còn lại tuyệt đối

cũng rất

tốt. Còn riêng Saga thì Cao Lôì Hoa thiên vị ở trong lòng, không vì điều gì khác

mà chính vì mái tóc và đôi mắt màu đen của Saga.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, về việc sao tôi biết tên của ngài thì thực xin lỗi, tôi đã

tìm hiểu sơ qua đời tư của ngài.

Mỹ nữ giữa cây cột thủy tinh khẽ mỉm cười, tuy rằng nàng bất động nhưng vẻ

mặt có thể biểu đạt điều đó.

- Người dò xét ta làm gì?

Cao Lôì Hoa nhú mày:

- Người là Lôì thần sao?

- Không, tôi không phải Lôì thần. Tôi dò xét tiên sinh tuyệt đối không hề có ác ý.

Mỹ nữ kia nói.

Cao Lôì Hoa không thể không nhú mày.

- Xin tự giới thiệu một chút.

Nữ nhân kia nói với Cao Lôì Hoa:

- Tôi là Hắc Ám thần, nữ thần hắc ám điện quang, Jennifer Aniston.

- Vậy người có quan hệ gì với Lôì thần?

Cao Lôì Hoa giơ tay ra đằng trước, nắm lấy thanh kiếm Tài quyết (Bắt đầu từ

chương này mình xin phép đổi Tài quyết chi nhận = thanh kiếm Tài quyết

&

Thần phạt chi trượng = Cây trượng Thần phạt):

- Còn nữa, vì sao người phải bí mật dò xét ta, lại còn dẫn ta tới đây vì cái gì?

- Tôi có quan hệ một chút với Lôì thần. Còn vì sao tôi phải bí mật dò xét tiên

sinh...

Jennifer Aniston không trực tiếp trả lời câu hỏi của Cao Lôì Hoa mà khẽ thở dài

nói:

- Tôi đã ở trong này hơn 14 năm rồi.

- Ta nghĩ, nếu người không thể nói cho ta biết nguyên nhân người dò xét ta thì ta

cũng không thể xác định người có ác ý với ta hay không.

Cao Lôì Hoa nói đầy lạnh nhạt, hần bắt đầu mất kiên nhẫn khi thấy Jennifer

Aniston đi lệch đề tài.

- Rất xin lỗi, tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Ánh mắt Jennifer Aniston hiện vẻ thương tiếc:

- Nó, có khỏe không?

- Nó?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Jennifer Aniston. ‘Nó’ là ai vậy?

- Con trai của tôi giờ chắc cũng được mười bốn tuổi rồi.

Đôi mắt Jennifer Aniston hiện lên sự tịch mịch vô hạn:

- Tôi lại chưa có được một ngày trọn vẹn để thực hiện trách nhiệm của một

người mẹ đối với nó. Từ khi sinh nó ra, tôi đã bị phong ấn ở đây.

- Con trai của người là ai?

Liên tưởng tới mái tóc dài mà đôi mắt màu đen của nàng, Cao Lôi Hoa thấy trong

lòng chấn động. Có lẽ, Cao Lôi Hoa đã đoán ra được rồi, không ngờ lại là nó!

Cao Lôi Hoa cười khô, hình như những đứa con của Tĩnh Tâm đều có lai lịch

không nhỏ!

- Ôi, tiên sinh Cao Lôi Hoa, nó chính là con trai của tôi.

Jennifer Aniston mỉm cười:

- Nếu có thể, tôi rất hy vọng được ở bên cạnh nó, làm bạn với nó, vĩnh viễn đi

cùng với nó.

Đến giờ mà Cao Lôi Hoa còn không biết “Nó” là ai thì thực sự đầu hấn có vấn

đề rồi.

Nếu theo như lời Jennifer Aniston, nó là Saga...

- Là Saga sao?

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu hỏi.

- Đúng vậy, chính là nó. Ngài không cho rằng thằng bé đó giống tôi sao?

Khi đề cập tới Saga thì Jennifer Aniston lộ vẻ tươi cười:

- Về chuyện tôi dẫn Cao Lôi Hoa tới đây là muốn báo đáp việc ngài đã chăm sóc

nó.

- Báo đáp?

Tiểu Tam ở bên cạnh bất mãn nói:

- Ngay từ đầu người của người còn nói muốn cướp thanh kiếm Tài quyết trong

tay Cao đại ca nữa.

Jennifer Aniston nhú mày lại rồi nhắm hai mắt lại:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, xin ngài thứ lỗi, tôi e rằng bọn họ đã hiểu sai

mệnh lệnh

của tôi.

Jennifer Aniston ngượng ngùng nói:

- Tôi bảo bọn họ mời tiên sinh tới đây, tiện thể muốn ngài mang theo thanh kiếm

Tài quyết. Bởi vì tôi có một đồ vật này phải giao cho tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Nhưng muốn lấy được thứ đó cần phải có thanh kiếm Tài quyết.

- Cái gì vậy.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nói.

- Là một vũ khí khác của Lôì thần – trượng Thần phạt!

Ánh mắt Jennifer Aniston hiện vẻ hân hoan:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, đây cũng là điều duy nhất mà tôi có thể báo đáp lại

ngài! Hi vọng nó sẽ trợ giúp cho tiên sinh.

- Trượng Thần phạt?

Cao Lôì Hoa nhìn Jennifer Aniston.

- Ha ha.

Jennifer Aniston trong cột thủy tinh khẽ bật cười:

- Trượng Thần phạt không phải là ma trượng, có thể coi nó là binh khí dài đi.

Hơn nữa, trên trượng Thần phạt còn có cả phương pháp tu luyện lĩnh vực thứ hai

của Lôì thần “Thần phạt”!

- Điều quan trọng là trượng Thần phạt và thanh kiếm Tài quyết là hai thanh

thần binh mà Sáng thế thần tặng cho Lôì thần. Nghe nói, hai thanh thần binh này

có cất giữ một bí mật của Sáng thế thần! Cụ thể là bí mật gì thì Lôì thần cũng

không có nói rõ ràng!

Jennifer Aniston cười nói:

- Đối với tiên sinh Cao Lôì Hoa thì thanh trượng Thần phạt này chỉ có lợi mà

không có hại gì cả.

Cao Lôì Hoa hiện vẻ hiếu kỳ. Sáng thế thần lưu lại bí mật gì? Cũng khá thú vị

đây!

- Đưa thanh kiếm Tài quyết tới chỗ tôi.

Jennifer Aniston nói với Cao Lôì Hoa.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa buông lỏng thanh kiếm Tài quyết ra, nó liền rung lên rồi bay về phía

Jennifer Aniston.

Bên trong cột thủy tinh, đôi mắt đen của Jennifer Aniston lấp lánh ánh vàng.

Thanh kiếm Tài quyết dưới sự khống chế của Jennifer Aniston liền tỏa ra lôi

quang màu vàng tím.

- Keng một tiếng, thanh kiếm Tài quyết cắm thẳng xuống dưới đất!

Ngay sau đó, một luồng ánh sáng rực rỡ từ dưới lòng đất bắn vọt lên trên!

Còn

luồng lôi quang màu vàng tím từ thanh kiếm Tài quyết lại truyền thẳng xuống

bên dưới!

Tiếp đó, theo luồng lôi quang này, một cây trượng dài từ dưới đất dần dần ngoi

lên. Khi thanh kiếm Tài quyết vào cây trượng này va chạm với nhau lập tức vang

lên một hồi cộng hưởng âm thanh!

- Phù, được rồi!

Jennifer Aniston thở dài nhẹ nhõm:

- Chỉ có thanh kiếm Tài quyết mới có thể đánh thức cây trượng Thần phạt ngủ

sâu dưới lòng đất! Cũng chỉ tới khi hai thanh thần binh ở cùng một chỗ với nhau

thì mới thể hiện được trạng thái sức mạnh hoàn mỹ nhất.

- Người nói, trên thanh kiếm Tài quyết và trượng Thần phạt có bí mật gì đó ư?

Cao Lô Hoa xòe hai tay ra, tay trái cầm trượng, tay phải cầm kiếm:

- Lôi thần nghiên cứu bao năm rồi mà không có chút thông tin nào sao?

- Tôi cũng không rõ ràng lắm.

Jennifer Aniston cười khò:

- Có lẽ Lôi thần phát hiện ra cái gì đó, cuối cùng trong cơn phẫn nộ, hấn liền

phong ấn ta tại đây và để lại trượng Thần phạt cùng với thanh kiếm Tài quyết.

Sau đó nghe nói hấn đi tới một chi nhánh nào đó trong Cự long tộc. Về sau thì

chẳng có tin tức gì nữa.

- Lôi thần vì sao lại phong ấn người?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Nguyên nhân là vì thân thể của ta.

Jennifer Aniston u sầu kể:

- Tôi và phụ thân Saga yêu nhau trong sự cấm kỵ. Tình yêu của chúng tôi phải

chịu lời nguyền của chư thần, từ ngày sinh ra Saga, thân thể tôi lập tức sinh

bệnh. Cuối cùng, Lôi thần vì muốn bảo vệ tính mạng cho tôi liền đem phong ấn

tôi vào trong cây cột trụ thủy tinh này.

- Vậy Saga rốt cuộc đến tay Tĩnh Tâm như thế nào?

Đây là điểm mà Cao Lôi Hoa khó hiểu nhất.

- Tôi cũng không biết. Thằng bé sinh ra không bao lâu, Lôi thần liền phong ấn tôi

và mang nó đi. Từ đó Lôi thần cũng chưa từng trở về.

Jennifer Aniston đau khổ than.

- Lôi thần và người có quan hệ gì?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- À.

Jennifer Aniston đáp:

- Lôi thần là anh trai tôi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 160

Tam Công Chúa Băng Tuyết Đế Quốc.

Tiên sinh Cao Lôì Hoa, tôi còn một việc cuối cùng muốn phiền ngài.

Jennifer Aniston nhìn Cao Lôì Hoa nói:

- Ngài có thể giúp tôi tìm kiếm người anh Lôì thần đang mất tích của tôi không?

- Việc này ta sẽ cố hết sức.

Cao Lôì Hoa gật đầu:

- Chẳng qua cô có tin tức gì về Lôì thần không? Dù sao thì đại lục cũng quá lớn, cứ tìm như mò kim đáy bể thì cũng không phải là biện pháp hay ho gì. Nếu có chút manh mối thì sẽ có hy vọng tìm thấy Lôì thần cao hơn.

- Tôi cũng không rõ ràng lắm.

Jennifer Aniston cười khổ nói:

- Nhưng mà điều duy nhất tôi biết là người anh Lôì thần của ta dường như biết được một chút bí mật gì đó về thanh kiếm Tài quyết và trượng Thần phạt, sau đó thì cũng chẳng nói chẳng rằng để lại hai thanh này đi tới lãnh địa của bộ tộc Băng Sương Cự Long, rồi thì không thấy tăm hơi đâu.

- Tộc Băng Sương Cự Long?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, bộ tộc Băng Sương Cự Long? Cao Lôì Hoa biết Furion chính là một Băng Sương Cự Long. Lôì thần đi một chuyến đến bộ tộc Băng Sương Cự Long thì mất tích, chẳng lẽ Băng Sương Cự Long với Lôì thần có quan hệ gì à.

- Đúng vậy, là bộ tộc Băng Sương Cự Long.

Jennifer Aniston nói:

- Có điều tôi cũng chỉ biết có thể thôi.

- Vậy là tốt rồi.

Cao Lôì Hoa lên tiếng:

- Ta sẽ tận lực tìm kiếm Lôì thần cho người.

- Cảm ơn, cảm ơn tiên sinh rất nhiều.

Ánh mắt Jennifer Aniston tràn đầy sự cảm kích nói:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, có phải ngài có việc gấp chuẩn bị đi không?

Khi sự kích động trôi qua, Jennifer Aniston nói với Cao Lôì Hoa.

- Ừm, có chút việc gấp.

Cao Lôì Hoa đáp, việc của Tiểu Tam mà không giải quyết nhanh thì nhiệm vụ lần này của cô bé sẽ đi đời nhà ma.

- Thành thật xin lỗi, làm nhóm của tiên sinh chậm trễ thời gian dài như vậy.

Jennifer Aniston ngượng ngùng nói:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, nếu các ngài đã gấp như vậy thì trước hết nên làm việc của mình đi.

Cao Lôì Hoa gật đầu nói:

- Ừm, cũng tốt. Chúng ta ở đây cũng hơi lâu rồi.

Nói xong, Cao Lôì Hoa cũng không nhiều lời, đứng dậy kéo Tiểu Tam hướng ra khỏi hòn đảo.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Lúc Cao Lôì Hoa định đi, ở phía sau, Jennifer Aniston lại khẽ gọi.

- Còn có chuyện gì sao?

Cao Lôì Hoa quay đầu hỏi.

- Nếu có thể, ngài có thể dẫn nó đến gặp tôi một lần được không. Tôi chỉ muốn thấy mặt mũi nó, xem nó hiện giờ thế nào?

Jennifer Aniston nhìn Cao Lôì Hoa với vẻ mặt đầy chờ đợi.

- Được rồi. Việc này không thành vấn đề.

Cao Lôì Hoa cười nói, đây vốn là chuyện nhỏ như con thỏ:

- Chẳng qua cũng phải chờ ta giải quyết xong xuôi mấy chuyện gấp này đã.

- Cảm ơn.

Jennifer Aniston khẽ nói:

- Đã đến giờ rồi, tiên sinh Cao Lôì Hoa thượng lộ bình an.

- Ừ, see you again.

Cao Lôì Hoa ôm Tiểu Tam đứng lên rồi bay rời khỏi hòn đảo nhỏ.

- Thật sự rất cảm ơn ngài. Tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Nhìn bóng dáng Cao Lôì Hoa đi xa, Jennifer Aniston thì thầm. Sau đó tại chỗ nàng đứng, trên cột thủy tinh hiện lên lói quang màu đen, rồi từ từ biến thành cây cột đá như lúc Cao Lôì Hoa mới đến.

Tiểu Tam ở trong lòng Cao Lôì Hoa không nói một lời nào, lúc Cao Lôì Hoa mang nàng rời khỏi hòn đảo, nàng có cảm giác chuyện này như là một giấc mơ. Em gái của Lôì thần, Lôì thần, con của em gái Lôì thần. Những chuyện này làm Tiểu Tam rất khó tiếp thu được trong chốc lát. Ngay từ lúc gặp Jennifer Aniston, Tiểu Tam đã kìm nén sự kinh ngạc. Bởi vì màu mắt của Jennifer Aniston và Cao Lôì Hoa rất giống nhau. Cho nên lúc ở trong đó Tiểu Tam cũng không thể hiện sự kinh ngạc của mình. Nhưng khi mọi chuyện kết thúc, Tiểu Tam nghĩ lại mới cảm thấy thật khó tin.

- Tiểu Tam.

Cao Lô Hoa nhẹ giọng nói:

- Chuyện hôm nay phải giữ kín nhé?

- Dạ?

Tiểu Tam ngẩng đầu nhìn Cao Lô Hoa đầy nghi hoặc.

- Chuyện hôm nay nếu tiết lộ ra thì sẽ làm cho con của anh gặp rất nhiều phiền toái.

Tay phải Cao Lô Hoa ôm lấy phần eo của Tiểu Tam.

Mặt Tiểu Tam lập tức đỏ ửng lên.

Cao Lô Hoa ôm chặt lấy Tiểu Tam, từ trên không trung bay xuống:

- Cho nên chuyện hôm nay em phải giữ bí mật nghe chưa?

- Vâng!

Tiểu Tam gật đầu mạnh. Kỳ thật, không cần Cao Lô Hoa nói, Tiểu Tam cũng sẽ không đem chuyện này ra nói. Chuyện hôm nay thật sự đúng là khó tin. Nếu y như Tiểu Tam cảm nhận thì cảm giác thấy được thần thật là kích động.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ngài đã xuống rồi.

Lúc Cao Lô Hoa xuống phía dưới thì thấy ngay lão già Phí Đức – người đã dẫn lên mình hòn đảo trên không. Phí Đức thấy Cao Lô Hoa và Tiểu Tam từ hòn đảo trên không xuống thì đích thân ra nghênh đón.

- Ủ, hiện tại chúng tôi phải đi rồi, phiền lão dẫn chúng tôi đi ra.

Cao Lô Hoa nói với lão già.

Phí Đức ngắm nhìn thanh trường kiếm bên hông và thanh trường trượng sau lưng Cao Lô Hoa thì lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chẳng qua lão cũng không có hỏi, với lão thì quyết định của thần luôn luôn là đúng:

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ngựa của các ngài đã được chúng tôi dắt ra ngoài cửa truyền tống rồi, chỉ cần ngài đi ra khỏi đây là thấy ngay.

Phí Đức dẫn Cao Lô Hoa và Tiểu Tam đi tới một cánh cổng truyền tống nói:

- Từ đây đi ra ngoài chính là nơi ngài đã đến.

- Làm phiền lão rồi.

Cao Lô Hoa cười nói, sau đó dắt Tiểu Tam bước vào cửa truyền tống. Chậm giờ quá nhiều, lâu hơn nữa chắc nhiệm vụ của Tiểu Tam khỏi làm luôn.

Đi ra khỏi cửa truyền tống, quả thật Cao Lô Hoa và Tiểu Tam đã đến hai cột đá ở điện Lô thần. Bên cạnh cột đá là hai con ngựa của Cao Lô Hoa và Tiểu Tam đang lẳng lặng ăn cỏ.

- Đi thôi, chúng ta không còn nhiều thì giờ đâu.

Cao Lô Hoa nhảy lên ngựa nói với Tiểu Tam.

- Vâng!

Tiểu Tam cũng leo lên lưng ngựa, hai người cưỡi ngựa phóng như tên bay đi tiếp... ..

Thần ân thành.

Hai người Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam chạy không ngừng, rốt cuộc thì cũng đến Thần ân thành lúc giữa trưa. Thần ân thành là tòa thành lớn nhất chỉ sau tòa thành của Quang Minh đế đô. Hơn nữa nếu luận về sự phồn vinh thì Thần ân thành ăn đứt đế đô. Thần ân thành là trung tâm kinh tế & mậu dịch của cả Quang Minh đế quốc. Nếu đế đô là nơi các quý tộc tụ tập thì Thần ân thành là thiên đường của thương nhân.

Các khu phố phồn thịnh xen kẽ với nhau làm Cao Lôì Hoa không khỏi nhớ lại lúc mình đi dạo trên các đường phố ở trái đất. Khi đó, Cao Lôì Hoa dẫn theo Vũ Hình và đưa con gái nhỏ của nàng. Cùng nhau nhịp bước qua các con phố náo nhiệt, từng tiếng nói nụ cười của thiếu nữ làm Cao Lôì Hoa cảm thấy nhớ nhung làm sao.

- Truyền tống trận mà chúng ta muốn tìm ở chỗ nào?

Đang đi Cao Lôì Hoa liền hỏi Tiểu Tam.

- Hì hì, đi theo em, Cao đại ca.

Tiểu Tam nắm lấy tay của Cao Lôì Hoa đi tới trung tâm Thần ân thành. Ở đây có một trong bốn chi nhánh lớn nhất của hiệp hội ma pháp.

Trên quảng trường hiệp hội ma pháp có một pho tượng một lão pháp sư tay cầm pháp trượng đứng cao chót vót. Pho tượng bằng đồng đó chính là người sáng lập ra hiệp hội ma pháp - Thánh ma đạo sư La Đắc.

- Cao đại ca, chúng ta gửi ngựa đầu đó đi. Chúng ta đi bộ vào cũng được.

Tiểu Tam cười với Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa gật đầu. Tiểu Tam đúng là có phần quen thuộc Thần ân thành. Dưới sự dẫn dắt của Tiểu Tam, Cao Lôì Hoa gửi ngựa vào một nhà trọ bên cạnh hiệp hội ma pháp. Rồi hai người đi tới hiệp hội ma pháp.

- Xin hỏi các vị đến là kiểm tra cấp bậc hay là thăng cấp?

Lúc sắp bước vào trong, một cô gái mặc áo choàng ma pháp xuất hiện.

- Không, không phải đâu, chúng tôi tới để truyền tống.

Tiểu Tam mỉm cười nói.

- Ồ, truyền tống thì mời đi sang bên phải, điện đường thứ ba - không gian ma pháp đường.

Thiếu nữ mỉm cười giới thiệu.

- Cảm ơn.

Tiểu Tam đáp rồi kéo Cao Lôì Hoa đi tới không gian ma pháp đường.

- Đúng rồi, cho anh cái này nè Cao đại ca.

Ở trước hành lang phòng truyền tống, Tiểu Tam lấy một chiếc áo da lớn trong vòng tay không gian đưa cho Cao Lôì Hoa.

- Làm gì vậy?

Cao Lôì Hoa nhìn chiếc áo da to đùng này nghi hoặc hỏi.

- Hì hì, nơi chúng ta tới hiện giờ là băng tuyết ngập trời đó Cao đại ca.

Tiểu Tam cười nói:

- Trước khi truyền tông, chúng ta nên mặc nhiều quần áo chút.

- Ồ, như vậy à.

Cao Lôi Hoa nhận chiếc áo da trên tay Tiểu Tam. Thật ra với thân thể bậc tám của mình, mấy cái yếu tố nóng lạnh gì đó chả có ý nghĩa gì với Cao Lôi Hoa cả. Nhưng đầu sao cũng là tâm ý của Tiểu Tam nên Cao Lôi Hoa cũng nhận lấy.

Tiểu Tam nhìn Cao Lôi Hoa cười khẽ rồi mặc áo da của mình vào. Sau đó cùng Cao Lôi Hoa đi tới chỗ truyền tông.

- Hai vị muốn đi tới đâu?

Ở bên cạnh cửa truyền tông, một vị ma pháp sư hỏi.

- Vương quốc Băng Tuyết.

Tiểu Tam lên tiếng.

- Vương quốc Băng Tuyết. Tọa độ x: 125; y: 245; z: 22. Hai người, mỗi người ba trăm kim tệ, tổng cộng sáu trăm.

Vị ma pháp sư nói.

Tiểu Tam lấy ma tinh tạp (thẻ ATM dị giới) đưa cho vị ma pháp sư. Vị ma pháp sư quét qua ma tinh tạp một cái lấy sáu trăm kim tệ. Sau đó đem ma tinh tạp trả lại cho Tiểu Tam.

- Được rồi, mời quý khách đi.

Vị ma pháp kêu một tiếng, sáu gã pháp sư đứng đằng sau liền bắt đầu niệm chú văn, một ngôi sao sáu cánh liền hình thành ở giữa sáu vị ma pháp.

Trong tích tắc, một luồng ánh sáng lóe lên, sau đó hai người Cao Lôi Hoa đã biến mất.

Lúc Cao Lôi Hoa mở mắt ra thì đã phát hiện mình và Tiểu Tam đang đứng ở một nơi tràn đầy băng tuyết. Y chang Tiểu Tam nói, nơi này là một thế giới màu trắng. Một thế giới rất đẹp.

- Tam công chúa điện hạ, trưởng lão điện hạ và nữ vương điện hạ đã chờ người đã lâu.

Lúc này, một giọng nam đầy truyền cảm vang lên.

Cao Lôi Hoa nhìn theo hướng phát ra âm thanh ở dưới chỗ truyền tông thì thấy hai đội kỵ sĩ mang giáp đang đứng thành hai hàng chỉnh tề. Giọng nói kia là từ kỵ sĩ đứng đầu phát ra.

- Đã để các vị đợi lâu.

Lúc này, thần thái Tiểu Tam hoàn toàn biến đổi, tựa như là một con người khác vậy. Điều này làm Cao Lôi Hoa đứng cạnh vô cùng sửng sốt, sự thay đổi này của Tiểu Tam làm Cao Lôi Hoa có cảm giác kỳ lạ.

- Cao đại ca, em vẫn muốn nói cho anh điều này.

Ở bên cạnh, Tiểu Tam khẽ thấp giọng nói xuống nói với Cao Lôi Hoa:

- Em không phải là con trai, em là con gái đó. Nhớ rõ tên em, em gọi là Sophia, tam công chúa của vương quốc Băng tuyết...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 161

Lão Hồ Không Phát Uy Tượng Mèo Bệnh Hả?

Ha ha...

Cao Lô Hoa cười ngượng, không ngờ cuối cùng Tiểu Tam cũng bộc bạch thân phận thật của mình. Chỉ có điều, Tiểu Tam hình như chưa biết là lúc ở trong Vong Linh cốc, Cao Lô Hoa đã biết cô bé là con gái rồi, chẳng qua Cao Lô Hoa không nói toạc ra thôi.

Nhìn Cao Lô Hoa không có vẻ ngạc nhiên gì, Tiểu Tam đầy nghi hoặc. Ngay sau đó Tiểu Tam liền nghĩ tới một khả năng:

- Cao đại ca, có phải anh đã sớm biết em là, em là con gái đúng không?

Tiểu Tam e thẹn hỏi.

- Hic! Sao biết chứ? Anh sao biết em là con gái được?

Cao Lô Hoa gãi đầu cười trừ.

- Hừ hừ?

Khóe miệng Tiểu Tam hơi vênh lên:

- Vậy sao anh không có chút ngạc nhiên gì vậy cà?

- Ngạc nhiên?

Cao Lô Hoa gật thót rồi lập tức ra vẻ kinh ngạc nói:

- A? Tiểu Tam, em vừa nói nói cái gì? Em, em là con gái à?

- Ngất, anh giả nai giỏi nhỉ.

Tiểu Tam bất mãn nói, chẳng qua nàng nhớ lại tình cảnh buổi sáng hôm đó, Cao Lô Hoa tiếp xúc với cơ thể mình thì khuôn mặt không khỏi đỏ bừng lên.

- Hắc hắc!

Cao Lô Hoa cười ha hả.

- Ủa? Là người!

Lúc này, đội trưởng đội kỵ sĩ có giọng nói truyền cảm kia lại vang lên bên tai Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa nhìn kỵ sĩ đó đầy ngờ vực, thấy tên kỵ sĩ này chỉ vào mình mà hô lên.

- Chú em biết ta à?

Cao Lô Hoa nghi ngờ hỏi.

- Đương nhiên biết.

Đội trưởng kỵ sĩ cười ha hả:

- Lần trước ở cái ngõ nhỏ kia chính người đã lừa gạt bọn ta hướng công chúa chạy trốn, làm ta và các anh em khác tìm suốt từ chiều với tới mà công toi!

Đội trưởng đội kỵ sĩ cắn chặt răng nói với Cao Lôi Hoa.

- Hà?

Cao Lôi Hoa lập tức nhớ ra đây là ai, chính là tên kỵ sĩ truy đuổi Tiểu Tam, sau đó bị cô bé gán cho cái danh 'kẻ xấu' đây mà:

- Hic, người anh em, lần đó là hiểu lầm.

Cao Lôi Hoa ngượng ngùng nói.

- Hiểu lầm?

Đội trưởng đội kỵ sĩ nhìn Cao Lôi Hoa cười ha hả. Kỳ thật nhìn thấy Cao Lôi Hoa và công chúa từ trong truyền tống trận ra thì hẳn cũng minh bạch được tình hình lúc này rồi. Tình cảm của gã tóc bạc này với công chúa điện hạ sớm có thể nhìn ra.

Nghĩ vậy hắn nói:

- Quên đi, dù sao cũng không phải chuyện to tát gì. Chẳng qua, người anh em làm cho bọn ta mất công sức tìm lâu như vậy thì cũng phải có chút gì đó chứ nhỉ!

- Ha ha, người anh em thật là một người sáng khoái.

Cao Lôi Hoa vỗ vai kỵ sĩ đó:

- Chỉ bằng vào sự độ lượng này của chú thì rảnh làm vài chén với ta nhé!

- Ha ha. Đây là ngài nói đó nha. Đến lúc đó đừng có mà chối!

Đội trưởng kỵ sĩ cười cười:

- Thời gian không còn sớm nữa, nữ vương điện hạ với mấy vị trưởng lão cũng chờ lâu rồi. Ngài cùng công chúa điện hạ đi mau lên. Đúng rồi, ngài là người biết nói long ngữ mà công chúa điện hạ mời đến sao?

- Xem như vậy đi.

Cao Lôi Hoa khẽ gật đầu.

Đội trưởng đội kỵ sĩ cùng đi theo Cao Lôi Hoa và Tiểu Tam đến khu phố phía trước.

Dọc theo đường đi, Cao Lôi Hoa nghi hoặc nói:

- Nơi đây có phải là đế đô của vương quốc Băng Tuyết không? Sao lại có truyền tống trận ở đây? Hình như tại đế đô không được đặt truyền tống trận mà?

- Người anh em có điều không biết rồi.

Đội trưởng kỵ sĩ đi trước cười dài nói:

- Nơi đây không phải là đế đô của vương quốc Băng Tuyết.

- Không phải đế đô sao? Vậy nữ vương của các người sao lại ở đây?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Là mẹ em ra đón em. Đặc biệt tới đón đó.

Ở bên cạnh Tiểu Tam tiếp lời:

- Chúng ta đi nhanh lên, đừng để mẹ chờ lâu.

- Đúng rồi, mẹ em có mấy con gái vậy?

Cao Lô Hoa nghĩ lại lúc bọn kỵ sĩ gọi Tiểu Tam là tam công chúa. Ừ, nói ra thì Tiểu Tam lấy tên cũng ranh ma thật, tam công chúa, liền lấy tên mình là Tiểu Tam luôn.

- Mẹ em chỉ có một mình em là con gái thôi.

Tiểu Tam cười nói.

-?

Cao Lô Hoa nghi ngờ nhìn Tiểu Tam:

- Em là tam công chúa mà? Không phải em có hai người anh gì đó chứ?

- Không. Mẹ em chỉ có mình em là con thôi.

Tiểu Tam nói:

- Mấy vị công chúa khác đều là con của mấy vị trưởng lão. Quy chế hoàng vị của vương quốc Băng Tuyết bọn em khác mấy quốc gia khác, con gái của nữ hoàng cũng không nhất định là nữ hoàng đế quốc Băng Tuyết. Đế quốc có đến mười vị trưởng lão. Con gái của trưởng lão cũng được gọi là công chúa. Ngôi vị nữ hoàng là tuyển chọn từ các vị công chúa. Những người còn lại sẽ được các vị trưởng lão chọn vào kế thừa chức vụ của mình.

Tiểu Tam giải thích:

- Cho nên ngoài em ra thì vương quốc có đến mười vị công chúa. Đều là con gái của các trưởng lão tuyển chọn ra.

- Thì ra là thế.

Cao Lô Hoa lên tiếng:

- Vậy thì nhiệm vụ của em có phải là nhiệm vụ để chọn ra nữ hoàng tiếp theo không?

- Vâng.

Tiểu Tam gật đầu nói.

- Hoàng vị. Ôi!

Cao Lô Hoa khẽ thở dài, nhiệm vụ đi đến đại băng nguyên vừa nhìn là biết ngay mấy vị trưởng lão có ý đưa ra một nhiệm vụ khó nuốt cho Tiểu Tam rồi. Vì ngôi vị nữ hoàng, cho dù là người thân thích đi nữa cũng không từ một thủ đoạn nào.

Việc này cũng là lý do Cao Lô Hoa rất ghét mấy cái vương miện hoàng đế lung tung phèng này. Cao Lô Hoa rất quý trọng tình thân nhưng đối với người trong hoàng tộc mà nói thì chẳng có cái gì gọi là tình thân.

Dường như Tiểu Tam cũng nhận ra tâm trạng của Cao Lô Hoa. Nàng mím môi, nhớ lại ở khu phố nghèo của đế đô Quang Minh, nơi mà cô và Cao Lô Hoa tâm sự. Trong lòng Tiểu Tam ảm đạm, mình là công chúa của đế quốc Băng Tuyết. Vậy nhất định mình mất đi cơ hội lựa chọn cho chính

mình rồi.

- Đúng rồi, đội trưởng Lâm này, hoàng mẫu và các vị trưởng lão đợi ta ở đâu vậy?

Tiểu Tam ngắc đầu hỏi.

- Thừa công chúa.

Đội trưởng Lâm cũng chính là đội trưởng đội kỵ sĩ đi trước quay đầu nói:

- Nữ hoàng điện hạ với các vị trưởng lão đang ở trong Băng Tuyết Nữ Thần thần điện chờ công chúa điện hạ.

- Băng Tuyết Nữ Thần thần điện, sao lại là nơi đó nhỉ.

Tiểu Tam nhú nhú mày khẽ nói.

- Sao vậy? Có gì không đúng à?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Không có gì.

Tiểu Tam nói:

- Chỉ là không nghĩ tới mẫu thân lại chờ em ở trong Băng Tuyết Nữ Thần thần điện thôi.

Đội trưởng Lâm dẫn Cao Lô Hoa và Tiểu Tam đi tới Băng Tuyết Nữ Thần Thần Điện. Ở đây, Băng Tuyết Nữ Thần là vị thần tín ngưỡng của người dân.

Trong ánh mắt người dân ở đây, Băng Tuyết Nữ Thần có địa vị cao vợi vợi, cũng như Quang Minh Thần trong mắt người dân đế quốc Quang Minh.

Nền của Băng Tuyết Nữ Thần thần điện rất cao, có đến ba trăm bậc đá hoa cương lộ vẻ khí phái. Ngược theo hướng các bậc thang có thể thấy ngay ở lối vào tòa thần điện là pho tượng Băng Tuyết Nữ Thần đúc hoàn toàn từ thủy tinh. Cả pho tượng ước chừng cao hơn hai mươi trượng, được khoác một bộ áo choàng do băng tuyết tạo thành, nếu đúng như Tiểu Tam kể thì hẳn đã bị Băng Sương Cự Long Furion ‘mượn’ mất áo choàng của Băng Tuyết Nữ Thần rồi. Khuôn mặt trên pho tượng rất mơ hồ, làm cho người ta không thấy được rõ ràng khuôn mặt của nữ thần, tay trái pho tượng cầm một thanh trường kiếm bằng băng tuyết, tay phải thì cầm một quyển sách lớn đang mở. Tượng trưng cho vũ lực và pháp luật.

Ở phía sau pho tượng có đứng mười hai cột đá điêu khắc làm cột trụ cho tòa thần điện. Mỗi một cột đá đều khắc lên những hoa văn phức tạp ẩn chứa ma pháp, trên đó đều phát ra một cỗ ma lực lơ mơ.

Đi tới thần điện thì đội trưởng Lâm cùng tiểu đội kỵ sĩ cũng không đi tiếp nữa. Bọn họ chưa đủ tư cách đi vào Băng Tuyết Nữ Thần thần điện.

Cao Lô Hoa nhún vai bước theo Tiểu Tam dẫn đường.

- Tiểu Tam, mình bay lên thôi.

Vừa mới đi được lúc thì Cao Lô Hoa không kiên nhẫn nói.

- Không được đâu Cao đại ca.

Tiểu Tam chặn lại, nói:

- Vì tỏ sự thành kính của mình đối với Băng Tuyết Nữ Thần. Chúng ta phải đi từng bước một hết ba trăm bậc thang này.

Nói xong, Tiểu Tam chậm chậm leo lên đầy sùng kính.

Cao Lô Hoa cười trừ, đành lê bước đi theo Tiểu Tam.

Thật vất vả mới đi hết ba trăm bậc thang, Tiểu Tam thở hồng hộc. Cô bé vốn là một ma pháp sư, một ma pháp sư mà một hơi đi hết ba trăm bậc thang thì đúng là cự hình cho mình.

Đi tới cổng lớn của thần điện, Tiểu Tam nhắm chặt hai mắt rồi yên lặng cầu nguyện.

Ở một bên Cao Lô Hoa chỉ cười khở. Đồng thời trong lòng có một ác ý, nói thế nào thì mình cũng là Lô thần. Có nên làm một cái Lô thần ‘resort’ để nghỉ ngơi không nhỉ? Cao Lô Hoa không khỏi tự khen mình sáng suốt. Để lúc rảnh rồi suy nghĩ vấn đề này xem nào. Hắc hắc!

Ngay khi Tiểu Tam cầu nguyện xong, cánh cổng thần điện nhẹ nhàng mở ra. Phía sau cổng là hai kỵ sĩ cao to mặc giáp hoàn toàn là vàng ròng trông khá táo bạo, nhưng nói thật có hơi lỗi model.

Trên ngực bọn họ là một chiếc huy chương đặc biệt, một bộ giáp vàng với huy chương này chứng minh thân phận của họ: Kỵ sĩ hộ điện Băng Tuyết Nữ Thần.

Tay trái hai người cầm bội kiếm. Tay phải tháo mũ giáp trên đầu mình ra hành lễ với Tiểu Tam:

- Công chúa điện hạ tôn kính, mời người đi theo tôi. Nữ vương và các vị trưởng lão đã chờ lâu rồi.

- Phiên hai vị vậy.

Tiểu Tam gỡ cái mũ trên đầu ra. Dù sao Cao Lô Hoa đã biết mình là con gái rồi, có che cũng chẳng để làm gì. Liền đó, mái tóc dài của Tiểu Tam tung bay:

- Cao đại ca, chúng ta vào thôi.

- Công chúa điện hạ, người này không đủ tư cách bước vào Băng Tuyết Nữ Thần thần điện được.

Hai vị kỵ sĩ đứng chắn trước người Cao Lô Hoa:

- Công chúa điện hạ tôn kính, mời người đi tới trước, nữ vương với các vị trưởng lão đã nói người bạn của công chúa phải đứng chờ ngoài cửa điện.

- Không được!

Tiểu Tam quay đầu nói:

- Cao đại ca là người ta mời tới đây là để trợ giúp ta, tuyệt đối không thể để anh ấy ở ngoài này.

Hai kỵ sĩ đều lộ vẻ khó xử.

- Yên tâm đi, mọi trách nhiệm ta sẽ gánh vác.

Tiểu Tam khẽ nói.

- Được rồi, nếu người đã kiên quyết như vậy.

Hai vị kỵ sĩ hít một hơi rồi dẫn Cao Lôi Hoa với Tiểu Tam đi vào trong thần điện.

Tiểu Tam áy náy nhìn Cao Lôi Hoa, ra vẻ xấu hổ đối với quyết định của mẫu hậu và các vị trưởng lão.

Cao Lôi Hoa cười khê một tiếng tỏ ý không có việc gì. Tiểu Tam mỉm cười ngọt ngào, rồi cầm tay Cao Lôi Hoa đi về phía trước.

Lúc Tiểu Tam quay mặt đi, ánh mắt Cao Lôi Hoa hiện vẻ khó chịu. Nói thật, từ cuộc trò chuyện ngày đó ở Quang Minh đế đô, Cao Lôi Hoa đã không có thiện cảm gì với mẫu thân cô bé rồi. Mà chuyện vừa rồi lại làm càng khiến Cao Lôi Hoa phản cảm hơn. Hy vọng sau gặp được mẫu thân Tiểu Tam đừng khiến cho mình ác cảm là tốt rồi. Cao Lôi Hoa thầm nghĩ.

Nhờ hai vị kỵ sĩ hộ điện dẫn đường. Cao Lôi Hoa và Tiểu Tam đã bước vào bên trong thần điện.

Kiến trúc chủ thể của thần điện là hai gian đại sảnh, phía trước đều được hai tấm màn nhung dày che phủ. Hai vị kỵ sĩ hộ điện đưa Tiểu Tam và Cao Lôi Hoa vào đại sảnh rồi lập tức lui ra ngoài.

Trong thần điện rất trống trải, ngoại trừ mười hai ngọn đèn ma pháp thủy tinh ở góc tường ra thì chỉ có một bức tượng Băng Tuyết Nữ Thần ở chính giữa. Một đại điện to như vậy nhưng lại không có mấy đồ đạc trang trí.

Ở một bên thần điện, một thiếu phụ đầu đội vương miện ngồi ở vị trí thủ tọa. Hai bên bà là mười vị thiếu phụ khác. Xem ra là mười vị trưởng lão rồi.

- Sophia xin thỉnh an mẫu hậu và các vị trưởng lão.

Tiểu Tam dẫn Cao Lôi Hoa đi tới trước mười một người phụ nữ trung niên, liền cúi đầu vãn an.

Cao Lôi Hoa nhíu mày. Được, đều là đàn bà con gái cả. Cái vương quốc Băng Tuyết này âm thịnh dương suy đây! Không phải Cao Lôi Hoa khinh thường phụ nữ vì hắn là một người hiện đại không hề trọng nam khinh nữ. Nhưng mà một bộ máy cầm quyền toàn đàn bà con gái không có lấy một đàn ông nào thì đúng là bó tay.

Vương quốc Băng Tuyết là một vương quốc do phụ nữ đứng đầu. Tại đây, phụ nữ thì cao quý còn đàn ông thì thấp hèn. Địa vị của đàn ông không thể bằng một góc so với phụ nữ.

Nhìn thấy Cao Lôi Hoa đi phía sau Tiểu Tam, cả mười một người phụ nữ trong sảnh nhíu mày.

Một bà ngồi bên trái nữ vương nhìn Cao Lôi Hoa nói:

- Là ai cho phép ngươi tiến vào thần điện Băng Tuyết Nữ Thần ?!

Cao Lôi Hoa cau mày, hắn ghét nhất là loại người ăn nói trịnh thượng với mình.

- Là ta!

Tiểu Tam lạnh lùng nói.

- A! Tam công chúa điện hạ.

Phụ nhân bên tay trái nữ hoàng kỳ quái nói:

- Vừa rồi chúng ta đã sai hai kỵ sĩ truyền mệnh lệnh cho công chúa điện hạ, chẳng lẽ công chúa không nghe sao?

- Ta có được nghe.

Tiểu Tam lạnh lùng nhìn nữ nhân này. Rõ ràng Tiểu Tam không ưa gì nữ nhân này:

- Để Cao đại ca đứng ở cửa à, đừng có mơ!

- Giỏi lắm!

Nữ nhân kia cười quái dị:

- Người đâu! Đem gã đàn ông mà tam công chúa mang vào lôi ra ngoài! Chém!

Một đội kỵ sĩ hộ điện chạy ra vây Cao Lôi Hoa.

- Ai dám!

Tiểu Tam quát to, đứng chắn trước người Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa cười lạnh lùng nhìn mụ đàn bà này, con người này mang đến cho Cao Lôi Hoa một cảm giác – cực kỳ xấu xa.

- Lui hết ra đi.

Nữ hoàng hô mấy kỵ sĩ hộ điện, sau đó nói với đại trưởng lão:

- Bỏ đi, Đại trưởng lão à. Hắn nếu đã vào rồi thì cứ để vậy đi.

- Hừ! Bỏ đi? Chỉ e nguyên nhân là vì người dẫn hắn vào là con gái của người mà thôi!

Đại trưởng lão hề nể mặt mũi nữ hoàng, lạnh lùng trách mắng:

- Nếu tam công chúa đã không tuân lệnh, dẫn tên đàn ông này vào Băng Tuyết Nữ Thần thần điện thì cũng bị xử phạt! Cho dù nàng có là công chúa thì phạm lỗi cũng giống như bình dân thôi! Người đâu! Bắt lấy tên tiểu tử tóc bạc này lại!

Kỵ sĩ hộ điện có phần do dự, sau đó từ từ vây quanh ép Cao Lôi Hoa lại.

Khuôn mặt Tiểu Tam lập tức trắng bệch vì tức giận. Mẫu thân của Tiểu Tam là nữ hoàng quản lý công việc trên toàn lãnh thổ còn Đại trưởng lão lại chuyên quản về Băng Tuyết Nữ Thần thần điện. Do đó mấy vị kỵ sĩ hộ điện này đều nghe theo lời của Đại trưởng lão.

Cao Lôi Hoa kéo nhẹ Tiểu Tam ra sau mình. Sau đó nhìn Đại trưởng lão một cách lạnh lùng. Cao Lôi Hoa rất khó chịu, con mụ trước mắt này hiển nhiên coi Cao Lôi Hoa là một cục đất sét có thể nhào nặn tùy ý! Có một câu tục ngữ: lão hồ không phát huy đừng tưởng là mèo bệnh...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 162

Giết Gà Dọa Khỉ.

Lý Tư Lâm!

Nữ hoàng quát một tiếng lạnh lùng:

- Người không nên thái quá. Vị tiên sinh này là do Sophia mời về trợ giúp nó, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì còn gì thể diện của vương quốc Băng Tuyết chúng ta!

- Hừ! Thể diện của vương quốc Băng Tuyết? Ghê quá ha!

Vị Đại trưởng lão này cười lạnh:

- Mẹ con các người phối hợp diễn hay lắm! Năm đó cô không để ý đến sự phản đối của mọi người đem tên đàn ông kia vào Băng Tuyết Nữ Thần thần điện, hôm nay con cô lại đem một tên khác vào đây. Mẹ con các cô thật xứng đôi vừa lứa mà!

- Lý Tư Lâm!

Nữ hoàng hét lớn:

- Bà nói vậy là sao!

Người sáng suốt cũng thấy ngay là nữ hoàng với vị Đại trưởng lão này không hợp ý nhau rồi. Còn chín vị trưởng lão còn lại cũng không tỏ thái độ gì cả, chỉ đứng bên xem kịch.

- Có ý gì à? Ha ha ha, nữ hoàng điện hạ tôn kính.

Lý Tư Lâm lại cười lạnh:

- Lần trước người mang đến là một cường giả thánh cấp, ta không làm gì hắn. Chẳng qua lần này đưa con gái yêu của cô đến về một tên tiểu tử thì không may mắn như vậy đâu!

Lời này của Lý Tư Lâm đã rõ ràng, tất cả mọi người đều hiểu bà muốn đả kích và trả thù nữ vương. Càng quan trọng hơn là... Cao Lôì Hoa đến để giúp đỡ Sophia hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ cần 'vật lông' Cao Lôì Hoa thì nhiệm vụ của Sophia lại thất bại nữa.

- Quy tắc của Băng Tuyết Nữ Thần thần điện là đàn ông bên ngoài không được bước chân vào thần điện! Quy tắc này hết lần này đến lần khác đều bị mẹ con cô làm trái!

Lý Tư Lâm vung tay phải lên. Đã gán cho một cái tội rồi thì gán cho

nhieu lên. Theo sự chỉ huy của Lý Tư Lâm, một đám kỵ sĩ hộ điện áp sát Cao Lôi Hoa. Trường kiếm cũng đã tuốt khỏi vỏ.

- Người muốn giết ta sao?

Lúc này, Cao Lôi Hoa nheo mắt lại nhìn Lý Tư Lâm trên cao.

- Ta chỉ hoàn thành chức trách của một đại tể tự thôi!

Lý Tư Lâm cười rộ lên, tất nhiên, muốn tìm lý do thì đơn giản rồi.

- Tốt lắm!

Ánh mắt Cao Lôi Hoa tóe lửa, chữ tốt vừa nói ra, thân ảnh của Cao Lôi Hoa đã biến mất.

- Sao lại thế này?

Lý Tư Lâm quát to, sau đó nhìn chăm chăm vào nơi Cao Lôi Hoa vừa biến mất.

Một đám kỵ sĩ hộ điện cũng chỉ biết nhìn nhau. Một người đang sống sờ sờ không ngờ lại tự nhiên biến mất.

Khi Lý Tư Lâm đang tìm dấu vết Cao Lôi Hoa xung quanh thì có cảm giác một luồng sóng không khí đánh tới trước mặt. Lý Tư Lâm sửng sốt, nhưng thân là Đại trưởng lão Băng Tuyết Thần Điện thì cũng có chút bồn sự. Tuy không thấy rõ động tác của Cao Lôi Hoa, nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm khiến bà nhảy lùi ra phía sau, rồi nhảy sang hướng khác.

Dường như thoát khỏi công kích rồi. Lý Tư Lâm thâm thở phào.

Nhưng ngay lúc bà nghĩ mình thoát khỏi công kích của Cao Lôi Hoa thì một tiếng hừ lạnh vang lên ngay sau lưng bà. Thân ảnh Cao Lôi Hoa không biết xuất hiện từ phía sau tự bao giờ.

Đồng thời, Cao Lôi Hoa tóm chặt mái tóc của Lý Tư Lâm. Kéo cả đầu mũ đập đánh bốp một cái vào vách tường bên cạnh.

Máu tươi trên đầu Lý Tư Lâm chảy xuống ròng ròng.

- Đồ đàn bà độc ác. (Chả biết ai ác nữa =)))

Cao Lôi Hoa lại kéo ra rồi ấn thẳng mặt mũ nện vào vách tường. Lập tức trên tường Băng Tuyết thần điện dính đầy máu tươi của bà ta.

Hai mắt Lý Tư Lâm vô thần, bà ta không ngờ, Băng Tuyết Nữ Thần lại rời bỏ con chiên của mình lần nữa. Bà lại đá trúng cục đá cứng rồi. Nhiều năm về trước. Bà ngăn cản nữ hoàng mang nam nhân tiến vào Băng Tuyết thần điện cũng bị tên nam nhân đó dần một trận tả tơi. Hôm nay, ngăn cản công chúa mang đàn ông vào lại bị ‘chơi xung’ hơn. Hơn nữa, kẻ lần này còn có vẻ ác hơn mới đau.

- Bốp!

Cao Lôi Hoa lại ‘bóng ném’ một nhát nữa khiến hai mắt Lý Tư Lâm tối sầm, cả người hôn mê bất tỉnh.

- Hừ.

Cao Lôi Hoa thả tay ra, để Lý Tư Lâm máu me be bét rụng xuống đất.

Chín vị trưởng lão còn lại nhìn gã đàn ông bạo lực này mà run bắn lên.

Dám đánh người trong Băng Tuyết thần điện, Cao Lô Hoa là người thứ hai.

Trong lòng các vị trưởng lão căng thẳng, chỉ có nữ vương thì vui như mở hội. Nhưng dù vui thì ngoài mặt bà cũng không có lộ ra biểu hiện gì:

- Người đâu, mau mau mang Đại trưởng lão đi chữa thương. Đại trưởng lão là rường cột quốc gia. Chàng thanh niên này xuống tay cũng quá nặng, tuy Đại trưởng lão có phần không đúng nhưng người cũng không nên nặng tay như vậy!

Nữ vương điện hạ khiển trách Cao Lô Hoa cho có lệ, nhưng trong lòng thì như trầy hội, Đại trưởng lão cùng bà tranh chấp không phải ngày một ngày hai. Năm đó khi tranh đoạt ngôi vị nữ vương thất bại, Đại trưởng lão và bà đã đấu đá nhau rồi. Hôm nay Đại trưởng lão đá trúng cột sắt, bà đương nhiên vui mừng vạn phần rồi.

Dưới sự phân phó của nữ hoàng, hai gã kỵ sĩ hộ điện đỡ Đại trưởng lão đang hôn mê dậy, sau đó lặng lẽ rút ra ngoài.

Một chiêu đó của Cao Lô Hoa đã hù dọa chín vị trưởng lão không nhẹ. Mấy vị lúc đầu muốn liên thủ với Đại trưởng lão bắt ép Tiểu Tam thì bây giờ cũng im thin thít.

Cao Lô Hoa hài lòng nhìn thái độ chín vị trưởng lão, tốt lắm. Ra đòn phủ đầu rất chính xác.

Sở dĩ Cao Lô Hoa làm như vậy là khi bước vào cửa đã nhìn thấy có mấy vị trưởng lão nhìn Tiểu Tam đầy ác ý, chán hẳn muốn gây bất lợi cho Tiểu Tam đây mà. Cho nên Cao Lô Hoa đành hạ độc thủ đối với Đại trưởng lão vậy. Làm như vậy thứ nhất là vì bà ta làm Cao Lô Hoa ghét cái thái độ, thứ hai là giết gà dọa khỉ, làm cho mấy mục không yên phận còn lại im re đi.

Chín vị trưởng lão tuy rằng muốn nói hộ Đại trưởng lão cái gì đó nhưng vẫn không dám. Ai biết được cái gã đàn ông có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng này có thể ‘chơi’ mình tiếp không chứ. Hơn nữa, với cái gương tàn liệt vừa rồi của Đại trưởng lão, thì có cố cũng không giải quyết được gì. Đối với mấy vụ này, các bà cũng bất lực. Chỉ đành âm thầm xót thương cho Đại trưởng lão mà thôi. Hai mươi năm trước, Đại trưởng lão ngăn cản nữ hoàng mang nam nhân bên ngoài vào. Ai mà ngờ gã đó lại là một pháp sư thiên tài, chỉ hai mươi tuổi mà gã đã có thực lực hoàng kim pháp sư cấp sáu. Vì vậy cái gã nóng như lửa đó không khách khí tấn Đại trưởng lão một trận. Hiện tại xem ra gã có khi là thánh cấp cũng nên.

Hai mươi năm sau, Đại trưởng lão lại ngăn tam công chúa dẫn nam nhân vào Băng Tuyết thần điện. Lại bị tấn mạnh hơn. So với lần này thì lần trước chỉ như muỗi chích kiến cắn. Dù sao lần trước thì gã đó là một ma pháp sư. Pháp sư đánh người cũng không quá nặng tay. Hơn nữa gã đó còn muốn để lại chút thể diện. Còn tên nam nhân lần này lại có vẻ là chiến sĩ. Tuy rằng hẳn có vẻ mảnh mai nhưng không liên quan gì đến thực lực hẳn thể hiện, càng không có vẻ hiền lành gì hết. Tuy thái độ làm người của Đại trưởng lão

không tốt cho lắm, nhưng cũng là một coi như là hoàng kim vô sĩ bậc năm. Mà trước mặt tên này thì bị đâm đá như bao cát. Đúng là thâm hiểm.

Đã không còn người trở ngại, tâm tình nữ hoàng tốt lên nhiều:

- Chàng thanh niên, cậu chính là người mà Sophia mời đến băng nguyên giúp nó sao?

Nữ hoàng hỏi:

- Vừa rồi nghe Sophia nói, cậu hình như tên là Cao Lôì Hoa thì phải.

- Đúng vậy.

Cao Lôì Hoa gật đầu, người ta dù sao cũng là mẹ của Tiểu Tam, cũng nên vuốt mặt nể mũi chút.

- Vậy người biết nói long ngữ sao?

Nữ hoàng hỏi:

- Nhiệm vụ lần này của Sophia là do Đại trưởng lão – người mà cậu đánh lúc nãy sắp xếp. Nói thật ta cũng không tán thành Sophia làm nhiệm vụ này. Chẳng qua nhiệm vụ thứ nhất của nó thất bại, tuy rằng đã được giao cho nhiệm vụ thứ hai, nhưng để tăng tính công bằng, nhiệm vụ này do Đại trưởng lão lựa chọn. Chỉ có điều nhiệm vụ này căn bản là quá khó với Sophia.

- Yên tâm đi.

Cao Lôì Hoa nói:

- Tiểu Tam bị thương thì tính lên người tôi. Khi nào tôi và Tiểu Tam xuất phát?

- Tiểu Tam?

Nữ hoàng sững sốt, chẳng qua nhận ra Cao Lôì Hoa đang gọi đứa con gái rệu của mình. Không biết cái tên này với con gái mình có quan hệ gì? Nữ hoàng nghĩ thầm.

- Cao Lôì Hoa, cậu có nắm chắc không?

Nữ hoàng có chút lo lắng, dù sao cũng là con gái mình đi.

- Chín phần mười.

Cao Lôì Hoa cười cười. Kỳ thật không phải chín phần mà là mười phần:

- Nhiệm vụ lần trước của Tiểu Tam thất bại có liên quan với tôi. Nhiệm vụ lần này tôi sẽ tận lực giúp sức cô bé hoàn thành. Nếu cần, nghỉ ngơi một chút rồi tôi và Tiểu Tam đi hoàn thành luôn.

Cao Lôì Hoa nói.

Hiện giờ Cao Lôì Hoa đang muốn làm xong chuyện này sớm một tý rồi quay về nhà. Bởi vì theo sự sắp xếp của cha mẹ Tĩnh Tâm, tháng tới sẽ là hôn lễ của mình. Đối với Cao Lôì Hoa thì đó mới là đại sự còn cái vụ này chỉ là chuyện con con thôi. Trước hôn lễ mà còn đưa Tiểu Tam đi cũng đã là không dễ dàng gì rồi. Sớm về nhà một chút, chuẩn bị một chiếc áo cưới siêu hoa lệ mới là việc Cao Lôì Hoa muốn làm nhất.

- Được rồi.

Nữ hoàng gật đầu, sau khi chứng kiến thực lực của gã này, nữ hoàng cũng có phần tin tưởng con gái mình sẽ hoàn thành nhiệm vụ lần này. Kỳ thật nữ hoàng định hủy bỏ nhiệm vụ lần này rồi. Dù sao bà cũng không thích nhường vị trí nữ hoàng cho Tiểu Tam. Ngồi ở vị trí này thì cũng mất đi rất nhiều thứ. Giống như người mình yêu. Bà và người mình yêu đã yêu nhau hơn mười năm rồi. Nhưng thân là nữ hoàng của Băng Tuyết đế quốc, theo quy tắc của đế quốc, vì phòng ngừa vương quyền thất lạc, bắt buộc dĩ bà phải chia tay với người yêu. Một năm may ra mới gặp được vài lần.

- Rồi. Mẫu thân. Con đi gặp chị Tuyết Y Nhi rồi sẽ xuất phát.

Tiểu Tam hành lễ với nữ hoàng.

- Ừ.

Nữ hoàng gật đầu, cả chín vị trưởng lão cũng không ho he gì.

Đang lúc Tiểu Tam với Cao Lô Hoa chuẩn bị đi nghỉ thì bên ngoài truyền đến thanh âm của một vị kỵ sĩ hộ điện:

- Điện hạ, nhị công chúa đã hoàn thành nhiệm vụ trở về.

Kỵ sĩ đứng bên ngoài làm một cái lễ đối với nữ hoàng rồi nói.

- Ừa? Tuyết Y Nhi đã hoàn thành nhiệm vụ ư? Kêu nó vào đây.

Nữ hoàng nghe được Tuyết Y Nhi đã về liền phân phó kỵ sĩ dẫn nàng vào.

- Hà? Chị Tuyết Y Nhi đã về.

Tiểu Tam gọi khẽ.

- Tiểu Tam với cái cô gái Tuyết Y Nhi này rất quen sao?

Cao Lô Hoa cười hỏi.

- Vâng. Chị Tuyết y Nhi là con gái nhị trưởng lão, là chị em tốt của em. Hơn nữa chị lại là cô gái đẹp nhất vương quốc Băng Tuyết bọn em đó!

Tiểu Tam hưng phấn nói.

- Ồ? Thế so với Tiểu Tam em thì sao?

Cao Lô Hoa trêu ghẹo Tiểu Tam.

Tiểu Tam ngượng ngùng nói:

- Chị ấy dịu dàng xinh đẹp, so với chị ấy em kém xa.

Cao Lô Hoa cười ha hả. Sau đó thả Slime hoàng kim ra khỏi ngực, tuy Slime không sợ lạnh nhưng vì Cao Lô Hoa lo nó lạnh nên vẫn 'ấp' trong ngực:

- Tiểu Tam thật khiêm tốn. Anh cũng muốn nhìn xem cô gái mà Tiểu Tam khen ngợi có bộ dạng như thế nào đây.

Trong chốc lát, theo sau kỵ sĩ hộ điện, một cô gái mặc áo choàng cáo trắng chậm rãi đi vào.

- Nữ hoàng điện hạ vạn an.

Cô gái áo trắng nhẹ nhàng thi lễ.

Cao Lô Hoa ở bên cạnh đang âm thầm đánh giá cô gái này, quả nhiên như Tiểu Tam nói. Cô gái này rất dịu dàng xinh đẹp, đúng một tiểu thư đài

các.

- Chị Tuyết Y Nhi.

Tiểu Tam hưng phấn lên.

Cô gái quay đầu nhìn rồi lộ vẻ tươi cười:

- Sophia, em cũng về rồi ư. Nhiệm vụ của em cũng hoàn thành rồi à?

- Không có.

Tiểu tam cúi đầu ngượng ngùng nói:

- Bởi vì có sự cố ngoài ý muốn nên em phải làm thêm một nhiệm vụ nữa.

- Nhiệm vụ lần trước của em làm sao? Đừng lo, nhiệm vụ lần này của em là gì?

Cô gái tên Tuyết Y Nhi này vô cùng lo lắng cho Tiểu Tam, một hơi hỏi luôn mấy vấn đề.

- Vâng! Vốn là lấy Vong Linh tuyên thủy ở trong Vong Linh cốc nhưng lại gặp Vong Linh Âm Phong.

Tiểu Tam khẽ nói:

- Cũng may có Cao đại ca cứu em. Nhiệm vụ lần này của em là đi bằng nguyên tim Băng Sương Cự Long.

Tiểu Tam cúi đầu.

- Nhiệm vụ này sao?

Trong mắt Tuyết Y Nhi hiện lên vẻ kinh ngạc:

- Trên đường trở về chị cũng có nghe qua nhiệm vụ này, nhưng sao lại giao cho một người như em hoàn thành nó được chứ, cái này đâu được?!

- Yên tâm đi chị Tuyết Y Nhi.

Tiểu Tam kéo tay Cao Lôì Hoa nói:

- Có anh ấy ở đây, em có thể hoàn thành nhiệm vụ này.

- Vậy không bằng để chị đi cùng em.

Tuyết Y Nhi nhìn Cao Lôì Hoa sau đó nói:

- Nữ hoàng điện hạ, người có thể để thân cùng tam công chúa đi hoàn thành nhiệm vụ lần này không ạ?

Lúc này, nhị trưởng lão đang ngồi rất kinh ngạc, bà không biết con gái mình đang nghĩ gì, không ngờ lại đi giúp tam công chúa hoàn thành nhiệm vụ lựa chọn vương vị này.

Nữ hoàng nghe Tuyết Y Nhi xin chỉ thị thì gật đầu, bà nhận thấy Tuyết Y Nhi đi với con gái mình tuyệt đối là có lợi:

- Được rồi, cứ quyết định vậy đi! Cả ba người nghỉ ngơi chút sau giờ Ngọ sẽ lên đường ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 163

Chưa Thấy Ván Trượt Tuyết Bao Giờ À?

Cao Lôì Hoa nghi ngờ nhìn cô gái Tuyết Y Nhi này. Nói thật, hồi xưa xem một lượng lớn phim truyền hình đã làm Cao Lôì Hoa luôn cho rằng: dưới sự hấp dẫn của ngôi vị hoàng đế thì tình thân, tình yêu hay tình bằng hữu gì đó đều mong manh dễ vỡ.

Cho nên Cao Lôì Hoa luôn nhìn Tuyết Y Nhi với con mắt thành kiến. Dựa theo lời nói của Tiểu Tam thì cô nàng này cũng là một trong những người thừa kế ngôi vị hoàng đế, đối với Tiểu Tam cũng coi như là một đối thủ cạnh tranh. Vì vậy Cao Lôì Hoa cảm thấy rất đáng nghi khi thấy cô ta không dung đi trợ giúp đối thủ của mình? Hay là cô ta có âm mưu gì khác?

Mẹ nó, ta bị nhiễm độc hại của mấy bộ phim truyền hình mất tiêu rồi. Cao Lôì Hoa vỗ vỗ đầu mình, mình không nên tin mấy bộ phim thì hơn. Có lẽ cô nàng Tuyết Y Nhi này thật lòng muốn giúp đỡ Tiểu Tam cũng nên. Mình cứ ăn rồi coi phim nhiều quá nên nhìn ai cũng thấy có vấn đề, nghĩ vậy Cao Lôì Hoa tự cười chế giễu mình.

- Chị Tuyết Y Nhi.

Tiểu Tam kích động nhìn cô gái áo trắng này:

- Kỳ thật chị không nên làm vậy, đại băng nguyên có rất nhiều nguy hiểm. Đã có Cao đại ca đi cùng em rồi!

Cô gái áo trắng mỉm cười với Tiểu Tam:

- Chúng ta là chị em tốt mà, nhiệm vụ lần này không công bằng với em. Chẳng qua, chị rất quen thuộc đại băng nguyên, chị có thể đi dẫn đường cho bọn em. Chị cũng chỉ có thể giúp em đến thế thôi.

- Cảm ơn ý tốt của cô, công chúa Tuyết Y Nhi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười với cô thiếu nữ áo trắng này:

- Vừa lúc chúng tôi đang cần một người thông thạo đường đi trên đại băng nguyên. Nên đành phải làm phiền công chúa vậy?

- Ừm!

Tuyết Y Nhi khẽ lên tiếng:

- Chuyện của Sophia cũng là chuyện của tôi.

Ăn xong đã quá ngọ, Tiểu Tam hưng phấn chạy đến bên Cao Lôì Hoa,

kéo hẳn đến truyền tông trận.

Đại băng nguyên là một băng nguyên rất rộng lớn ở cực bắc vương quốc Băng Tuyết. Từ chỗ này mà đi đến đó thì rất xa cho nên mấy người Cao Lôì Hoa liền di chuyển bằng truyền tông trận.

Chẳng qua lần này cũng không cần đi địa phương nào xa xôi, trong Băng Tuyết Nữ Thần thần điện cũng có một cái ma pháp trận.

- Chuẩn bị tốt chưa? Con gái của mẹ.

Nữ hoàng đứng bên cạnh ma pháp trận nhìn Tiểu Tam triu mến hỏi.

- Dạ! Con đã chuẩn bị tốt rồi mẫu thân. Lần này con nhất định sẽ hoàn thành được nhiệm vụ mới về!

Tiểu Tam ôm lấy cánh tay Cao Lôì Hoa, lúc này nàng khoác một tấm áo choàng ma pháp nên bộc lộ thân hình thiếu nữ của mình. Dáng người của Tiểu Tam thì lúc ở Vong Linh cốc Cao Lôì Hoa cũng đã ‘check’ qua. Có điều lúc này Tiểu Tam ôm lấy cánh tay của mình thì đôi thỏ ngọc mập mạp áp chặt lên cánh tay làm Cao Lôì Hoa không tránh khỏi rung động: Cực phẩm! ‘Cơ ngực’ xin đây. Cao Lôì Hoa cười tự giễu, không biết từ lúc nào mà mình lại coi bộ ngực thiếu nữ thành cơ ngực nam nhân cơ chứ.

Hiện giờ Tiểu Tam khoác một bộ áo choàng ma pháp màu đen, còn ở bên cạnh, Tuyết Y Nhi vẫn là một bộ áo choàng trắng nõn bằng lông hồ ly, nhìn vào không thể biết cô có chức nghiệp gì.

Tuyết Y Nhi đứng cạnh ngắm nhìn Cao Lôì Hoa. Một nam nhân với mái tóc bạc làm cô nàng có phần hứng thú. Nhìn ánh mắt Sophia thì Tuyết Y Nhi cũng hơi hiểu rồi. Mấy năm gần đây Sophia đã cự tuyệt vô số quý tộc và vương tử đến cầu hôn, bởi cô bé thấy họ không xứng với mình.

Hiện tại thì cô bé Sophia với ánh mắt cao vời vợi này lại ôm chặt lấy tên nam nhân tóc bạc này. Nếu nói tên này không có gì đặc biệt thì Tuyết Y Nhi không tin.

- Chuẩn bị xong rồi, bắt đầu truyền tông.

Nữ hoàng điện hạ đứng bên cạnh ma pháp truyền tông kêu khê, ở bên cạnh, nhị trưởng lão cũng vô cùng lo lắng cho cô con gái của mình. Con gái mình bình thường rất thông minh, hôm nay ăn gì mà lại đi trợ giúp cho đối thủ hoàn thành nhiệm vụ chứ. Đành rằng quan hệ của hai đứa nó tốt nhưng sự tình liên quan đến việc kế thừa ngôi vị nữ hoàng mà. Nhị trưởng lão âm thầm dậm chân.

- Lấy ma lực của ta để thỉnh cầu, hồi thần Không Gian vĩ đại, xin người hãy ban lực lượng vĩ đại của người, không gian truyền tông!

Sáu vị ma pháp sư đứng sáu góc ma pháp trận cùng niệm chú văn truyền tông.

Theo đó, ngôi sao sáu cánh quen thuộc lại xuất hiện dưới chân ba người Cao Lôì Hoa rồi sáng rực lên, ánh sáng trắng chói lòa dần che khuất hình dáng ba người Cao Lôì Hoa. Sau khi hào quang tắt thì ba người đã biến mất.

Tại một thành nhỏ gần đại băng nguyên - thành Tuyết Cơ.

Nơi này là thành trì gần đại băng nguyên nhất, vốn quy mô của tòa thành này thì không có đủ tư cách để có truyền tông trận, nhưng do gần đại băng nguyên nhất, vì tiện đi lại nên vương quốc Băng Tuyết đành lập một cái ma pháp trận truyền tông ở đây luôn.

Đại băng nguyên là thiên đường của các nhóm lính đánh thuê. Ở trên đại băng nguyên có vô số ma thú và bảo vật. So với ma thú trong rừng rậm thì chỉ hơn chứ không kém. Do đó ở đây lính đánh thuê và đoàn thám hiểm nhiều không kể xiết. Điều này đã làm cho thành Tuyết Cơ nhỏ bé trở nên phồn vinh.

- Tới nơi rồi.

Tiểu Tam kêu một tiếng. Trước mắt ba người Cao Lôì Hoa bừng sáng thì người đã từ trong điện của Băng Tuyết Nữ Thần vào trong thành Tuyết Cơ rồi.

- Công chúa điện hạ tôn kính, thành chủ của Tuyết Cơ Thành, tử tước Đức Nhĩ xin thỉnh an công chúa điện hạ.

Do biết công chúa điện hạ giá lâm nên thành chủ đã sớm vào trong khu phố của hiệp hội ma pháp đứng đợi công chúa ở truyền tông trận.

- Miễn lễ đi.

Tiểu Tam buông lỏng cánh tay Cao Lôì Hoa, lần này cũng như lần trước, chỉ trong nháy mắt đã thay đổi phong cách rồi, khí chất công chúa tỏa ra không thể nghi ngờ.

- Tạ ơn công chúa điện hạ.

Sau khi gã thành chủ đứng lên liền vẫy tay phía sau. Một gã có bộ dáng quân gia liền chạy tới, trình lên một quyển trục.

- Bẩm công chúa điện hạ. Hạ thần biết công chúa điện hạ đến đây vì tìm kiếm lại quốc bảo của đế quốc bị ác long kia cướp đoạt, cho nên mấy ngày nay hạ thần đã đi tìm hiểu, đây là một số tin tức liên quan đến ác long mà hạ thần đã sưu tầm, mấy tin tức này đều từ miệng của mấy gã lính đánh thuê. Hy vọng có thể trợ giúp được nhiệm vụ của công chúa điện hạ một phần.

Gã thành chủ này cũng là một con người khôn khéo, chẳng qua làm thành chủ của một địa phương như thế này nếu không khôn khéo sao có thể quản lý trông nom được cái thành này chứ?!

- Cảm ơn người.

Tiểu Tam tiếp nhận quyển trục trên tay gã thành chủ.

- Có thể xuất hết tài cán cho công chúa là vinh hạnh nhỏ nhoi của hạ thần.

Gã thành chủ ra vẻ tôn kính nói với Tiểu Tam:

- Chỉ có điều tên ác long đáng giết này thật khó tìm, hạ thần đã xuất toàn lực. Nhưng tin tình báo cũng có hạn. Cuối cùng thì trong một lần phát hiện ra dấu chân của ác long, tại lãnh địa của băng hầu tận phía bắc đại băng nguyên.

- Ta biết rồi.

Tiểu Tam gật đầu nói:

- Ta sẽ nhớ kỹ công lao của ngươi. Khi nào quay về đế đô, ta sẽ nhắc với mẫu hoàng, nếu nhiệm vụ này hoàn thành thì ngươi cũng có công trong đó.

- Hạ thần chúc công chúa thượng lộ bình an sớm hoàn thành nhiệm vụ, sớm ngày trở về.

Gã thành chủ hành lễ đầy tôn kính, làm thành chủ của một tòa thành nhỏ như thành Tuyết Cơ này hai mươi năm, tuy gã có chính lý lại nhiều thứ thì gã cũng đừng mơ được về đế đô, cho dù gã có làm tốt hơn thế nữa thì cũng chỉ chịu khó làm một gã thành chủ nhỏ nhoi này thôi. Lần này, nếu nhiệm vụ được hoàn thành thì việc thăng quan tiến chức của gã sẽ không xa.

Cao Lô Hoa đứng cạnh nhìn gã thành chủ. Gã này thật sự có tài. Đáng tiếc lại bị ném vào chỗ chó ăn đá gà ăn sỏi này. Nếu cho gã một địa vị xứng đáng thì gã có thể phát huy biết bao nhiêu tác dụng đây.

Chia tay gã thành chủ, Cao Lô Hoa và Tiểu Tam cùng Tuyết Y Nhi tiến vào đại băng nguyên.

Trên bầu trời tuyết rơi trắng xóa.

Nơi này là đại băng nguyên, quanh năm suốt tháng đều có tuyết rơi. Một thế giới trắng xóa, là một đại lục bị băng tuyết che phủ.

Bởi vì tuyết luôn rơi nên trên mặt đất tích tụ một lớp tuyết dày. Nếu bước chân không cẩn thận thì mọi người sẽ bị lún sâu vào trong tuyết, cho nên việc di chuyển trên địa hình toàn tuyết trắng này thật khó khăn.

Về mặt Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi đều lộ vẻ khó xử. Không ngờ vừa đến đây thì tuyết lại rơi nhiều như vậy, nếu cứ di chuyển như này thì sẽ rất hao tổn sức lực, như vậy nhiệm vụ này càng thêm khó khăn.

Nhìn lớp tuyết đọng dày cộm, hai cô không ngừng thở dài.

- Sao vậy Tiểu Tam?

Cao Lô Hoa khó hiểu nhìn hai cô nàng, đang yên đang lành lại than ngắn thở dài cái gì? Mới bắt đầu nhiệm vụ mà đã như vậy quả thực là xui hết biết mà!

- Tuyết đọng dày quá, căn bản là đi không nổi.

Tiểu Tam cười khô nói:

- Cũng không thích hợp bay cho lắm. Em cứ tưởng trong khoảng thời gian này sẽ không có tuyết rơi chứ.

- Vì chuyện muỗi này sao?

Cao Lô Hoa cười phá lên. Thấy ánh mắt khó hiểu của hai cô nàng, Cao Lô Hoa liền xuất ra hai tấm ván gỗ từ trong nhẫn không gian, sau đó Cao Lô Hoa lại mang hai tấm ván 'xỏ' vào chân mình.

- Cao đại ca. Đây là cái gì vậy?

Tiểu Tam nhìn Cao Lô Hoa nghi hoặc. Nàng cũng biết một chút về Cao Lô Hoa, biết hắn thường xuyên tạo ra mấy thứ đồ kỳ quái. Giống như cái vụ

bình sữa.

- Cái này gọi là ván trượt tuyết.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Chuyên để giải quyết khó khăn mỗi khi gặp lúc tuyết đọng.

- Hai tấm ván gỗ này dùng thế nào vậy?

Tiểu Tam nghi ngờ hỏi, cô nàng không tin hai tấm ván này có thể làm ra trò gì.

- Xem kỹ nhé!

Cao Lôì Hoa cười một tiếng lớn. Nói dai không bằng làm ngay. Từ trong nhẫn, Cao Lôì Hoa lại lấy ra hai thanh gỗ, sau đó ổn định lại thân hình. Cắm hai cây gỗ xuống mặt tuyết để đỡ, vèo một cái, cả người Cao Lôì Hoa trượt về phía trước một cách thoải mái.

Trong mắt Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi hiện lên sự cuồng nhiệt. Sống từ nhỏ đến lớn trong đế quốc băng giá này, các cô liếc mắt cũng thấy hai tấm ván dưới chân Cao Lôì Hoa có giá trị như thế nào. Có nó thì việc đi lại lúc tuyết đọng sẽ không còn là chuyện khó nữa.

- Cao đại ca, em muốn có thứ này!

Tiểu Tam kêu lên hưng phấn.

- Ha ha ha.

Cao Lôì Hoa trượt lại bên cạnh Tiểu Tam, sau đó cởi cái ván trượt tuyết xuống, đặt hai cây gậy gỗ lên tuyết, rồi ngồi xổm xuống giúp Tiểu Tam mang mấy thứ này vào:

- Thứ này anh chỉ chuẩn bị có hai bộ.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Vốn anh nghĩ chỉ hai ta đi đại băng nguyên thôi.

Cao Lôì Hoa vừa dứt lời thì trong mắt Tuyết Y Nhi hiện lên chút mát mát.

- Ha ha.

Từ trong nhẫn không gian, Cao Lôì Hoa lấy một bộ khác rồi đưa cho Tuyết Y Nhi:

- Chẳng qua với thực lực của anh thì mấy thứ này cũng không có tác dụng gì cho lắm, anh chỉ dùng nó để giải trí thôi. Thứ này cho cô vậy.

- Cho tôi?

Tuyết Y Nhi rõ ràng sùng sốt.

- Ừ, cho cô đó.

Cao Lôì Hoa nói:

- Chẳng qua các cô còn phải tập giữ cân bằng cho tốt, thứ này xỏ vào cũng không chắc là sử dụng được ngay đâu! Hắc hắc.

Giữa trời tuyết rơi, hai bóng người đạp lên ván trượt, chao đảo nghiêng ngả trên nền tuyết trắng, gian nan tiến vào đại băng nguyên.

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài, tìm kiếm bóng dáng Băng Sương Cự Long trong bạt ngàn băng tuyết giữa đại băng nguyên thật là mò kim đáy bể mà...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 164

Cấm Chú – Hàn Băng Diệt Thế. (P1)

Cao đại ca nè, anh không có ván trượt tuyết thì làm sao bây giờ?

Tiểu Tam thấy Cao Lôì Hoa đưa ván trượt cho Tuyết Y Nhi thì lo lắng hỏi.

- Yên tâm, có chút tuyết đọng thôi mà, không làm khó được anh.

Cao Lôì Hoa cười khẽ một tiếng:

- Chúng ta lên đường thôi.

Nghe Cao Lôì Hoa nói vậy, Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi liền cầm gậy đẩy tiến về phía trước. Cứ vài bước, Tiểu Tam lại thỉnh thoảng ngoái đầu nhìn Cao Lôì Hoa phía sau đầy bất an. Ở sau, Cao Lôì Hoa vẫn đang đuổi theo các nàng tiến vào sâu trong đại băng nguyên.

Thấy hai nàng trượt cũng chuẩn, Cao Lôì Hoa nhịp bước theo sau. Tuyết rơi trên đại băng nguyên càng lúc càng lớn, trên mặt tuyết cũng xuất hiện những vết tích sâu. Từ đây có thể đoán được sự gian nan của lính đánh thuê khi đi về thành Tuyết Cơ, cứ mỗi lần lính đánh thuê hạ chân trước xuống thì chân sau lại cực nhọc nhấc lên, nguyên nhân đơn giản thôi, tuyết đọng đến đùi mà.

Ở phía trước, vì có ván trượt tuyết nên Tiểu Tam với Tuyết Y Nhi trượt như thoi đưa. Trượt được lúc thì Tiểu Tam lại ngoái đầu lo lắng nhìn Cao Lôì Hoa đằng sau. Nơi này tuyết đọng dày quá, dù Cao Lôì Hoa nói không sao nhưng Tiểu Tam vẫn lo.

Nhưng khi Tiểu Tam quay đầu lại nhìn thì miệng như chữ O. Phía sau nàng, Cao Lôì Hoa đang nhẹ nhàng ung dung di chuyển. Một mái tóc bạc, một không gian đầy tuyết trắng, làm Cao Lôì Hoa tiêu sái vô cùng. Lúc Tiểu Tam nhìn kỹ thì dưới chân Cao Lôì Hoa thì thấy khác hẳn mấy tay lính đánh thuê, chân Cao Lôì Hoa đạp lên tuyết nhưng tuyết lại không bị thụt xuống. Thậm chí không có một dấu chân. Giống như Cao Lôì Hoa nhẹ như không đang phiêu du trên tuyết vậy.

- Ôi! Cao đại ca. Anh làm như thế nào vậy? Thật là pro!

Tiểu Tam kêu lên đầy hâm mộ với Cao Lôì Hoa.

Tuyết Y Nhi đi bên cạnh nghe tiếng kêu của Tiểu Tam cũng ngoái đầu

nhìn Cao Lôi Hoa ở đằng sau. Lúc nàng chứng kiến kỹ năng ‘Đạp tuyết vô ngân’ (Đi trên tuyết không để lại dấu vết) của Cao Lôi Hoa thì trong lòng giật thót.

Lúc còn ở Băng Tuyết thần điện, Tuyết Y Nhi về muộn nên đã bỏ lỡ vở kịch điên cuồng giữa Cao Lôi Hoa và Đại trưởng lão vương quốc Băng Tuyết, do đó Tuyết Y Nhi vốn cũng không đánh giá cao Cao Lôi Hoa cho lắm.

Dù sao thì nếu so vóc dáng nam nhân thế giới này thì Cao Lôi Hoa có phần nhỏ bé quá. Hơn nữa nhìn hấn ta thì cũng biết không phải ma pháp sư rồi. Bởi vì trên người hấn không có chút ma lực dao động nào.

Đến lúc này thì Tuyết Y Nhi lập tức thay đổi cách nhìn rồi về Cao Lôi Hoa, hấn tuyệt đối là một cường giả. Chỉ riêng cái chiêu ‘Đạp tuyết vô ngân’ này e là ma pháp sư trên đại lục cũng chẳng có mấy người làm được.

- Không có gì. Chút kỹ xảo thôi mà.

Cao Lôi Hoa mỉm cười như không, tốc độ không nhanh không chậm nhưng vẫn theo kịp hai cô nàng. Đối với Cao Lôi Hoa thì khinh công này chỉ là trò con nít. Trong kho tàng thần công của Trung Hoa thì loại khinh công này có không ít hơn một ngàn. Trong đó hơn mười loại nổi danh không kém. Đối với người luyện võ thì khinh công là một công pháp cần thiết lúc tu luyện.

Nhưng câu nói này của Cao Lôi Hoa lại khiến Tuyết Y Nhi có sự đánh giá cao hơn một bậc. Cái kỹ xảo mà Cao Lôi Hoa nói thì trong mắt người dân đại lục có lẽ là thần kỹ.

Nhìn Cao Lôi Hoa quả thật đi trên tuyết như bõn thì Tiểu Tam cũng thấy nhẹ cả lòng:

- Cao đại ca, giờ chúng ta đi tới chỗ nào đầu tiên đây?

Đại băng nguyên vô cùng rộng lớn. Muốn tìm Băng Sương Cự Long thì biết tìm nơi đâu.

- Ủ, chúng ta cứ đi tới cái chỗ lãnh địa băng hầu gì gì đó trước đi. Nếu theo lời gã thành chủ kia nói thì lần cuối Băng Sương Cự Long xuất hiện là ở lãnh địa của băng hầu đó. Chúng ta thử đến đó xem, biết đâu lại thu hoạch được điều gì đấy

Cao Lôi Hoa nói:

- Tiểu thư Tuyết Y Nhi nè, chuyện kế tiếp giao cho cô đó, dù sao thì tôi cũng không thông thạo đường đi nước bước ở đây.

- Cao đại ca, anh có chắc là chúng ta sẽ đi đến lãnh địa băng hầu không?

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi cùng dừng lại, căng thẳng nhìn Cao Lôi Hoa.

- Sao thế? Chẳng lẽ cái lãnh địa đó có vấn đề gì à?

Cao Lôi Hoa nghi ngờ hỏi, nhìn thần sắc hai cô nàng này thì cái địa phương này không tốt đẹp gì rồi.

- Cao đại ca không biết băng hầu như thế nào ư!

Lúc này Tiểu Tam mới nhớ ra Cao Lôì Hoa không phải là người của đế quốc Băng Tuyết nên cũng không biết sự đáng ghét của băng hầu cũng là bình thường:

- Cao đại ca này, băng hầu là bá chủ đại băng nguyên này. Tuy băng hầu chỉ là ma thú cao giai thôi, hơn nữa công kích chủ yếu của chúng là ma pháp băng hệ cao giai ‘Cự hình băng đạn’. Nhưng phiền toái lớn là bọn chúng sống bầy đàn, hơn nữa bọn chúng có ma pháp thiên bẩm hạng nhất khiến người ta đau đầu đó là: di chuyển cự ly ngắn vô hạn; cho nên ở trong lãnh địa của bọn chúng, chỉ có chúng ‘hiếp’ anh chứ đồ ai ‘hiếp’ nó. Tốc độ di chuyển của chúng quá nhanh, gần như không cần niệm chú gì hết. Trừ khi anh dùng ma pháp trên diện rộng, băng không thì chẳng thể nào bắt được chúng.

- Ra là thế.

Cao Lôì Hoa trầm tư trong chốc lát rồi nói:

- Có điều dù như vậy thì chúng ta cũng phải đi một chuyến. Muốn tìm Băng Sương Cự Long, thì ta phải đi đến nơi gặp nó cuối cùng, yên tâm đi, đảm khi con phiền phức đó cứ giao cho anh.

Cao Lôì Hoa nói xong khẽ sờ Slime hoàng kim trong ngực.

- Tốt thôi, nếu người kiên quyết thế.

Tuyết Y Nhi cũng gật gù:

- Chẳng qua khi đi qua lãnh địa của băng hầu phải cực kỳ cẩn thận, nơi nơi trên đại băng nguyên đều có nguy hiểm luôn rình rập, mọi người phải luôn trong tư thế sẵn sàng.

Dưới sự dẫn đường của Tuyết Y Nhi, Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam bắt đầu đi vào sâu trong đại băng nguyên. Đại băng nguyên rất rộng lớn nên rất dễ bị lạc đường. Hơn nữa trong thời tiết tuyết bay mù trời đến nỗi không nhìn thấy ánh mặt trời, càng làm cho con người ta khó nhận biết phương hướng. May mắn là Tuyết Y Nhi rất quen thuộc đại băng nguyên nên Tiểu Tam và Cao Lôì Hoa đi theo nàng đều tránh được hầu hết nguy hiểm.

- Sophia, tiên sinh Cao Lôì Hoa, nơi này là địa bàn của Bạo Liệt Băng Chu (nhện băng nổ), nên cẩn thận đó. Không được bất cẩn giẫm lên chúng đó. Phải...

Đi tới gần một gò băng nhỏ, Tuyết Y Nhi liền nhắc nhở.

Nhưng hình như nàng nhắc quá muộn. Lúc này ở phía sau, đột nhiên sắc mặt Tiểu Tam tái nhợt rồi đứng yên không bước tới:

- Chị Tuyết Y Nhi. Nếu không cẩn thận mà giẫm trúng thì sao ạ?

Tiểu Tam nuốt nước bọt, sắc mặt tái đi hỏi.

- À, sở dĩ gọi là Bạo Liệt Băng Chu bởi vì sau khi giẫm trúng thì chúng nó sẽ nổ tung. Cú nổ này có cường độ không thua gì ma pháp hỏa hệ cao cấp đâu!

Tuyết Y Nhi trả lời.

- Tiểu Tam. Em làm sao vậy?

Thấy Tiểu Tam dừng lại, Cao Lôì Hoa sinh nghi liền hỏi.

- Cao đại ca, em... em hình như giẫm trúng cái gì rồi.

Tiểu Tam cứng đờ cả người. Ở dưới tấm ván trượt của Tiểu Tam hình như có một con vật gì đang cố gắng giãy dụa.

Mắt Cao Lôì Hoa nheo lại, dưới chân Tiểu Tam là một con nhện giống y như bông tuyết. Nếu lúc bình thường, xét về góc độ nghệ thuật thì Cao Lôì Hoa phải công nhận là con nhện này rất đẹp. Giống như một tác phẩm điêu khắc vậy. Chỉ có điều, lúc này không phải lúc thưởng thức, bởi vì nếu theo lời của Tuyết Y Nhi thì chuẩn bị có một vụ nổ rồi.

- Dừng nhúc nhích!

Cao Lôì Hoa quát khế, ngăn Tiểu Tam động đậy.

Tiểu Tam gật đầu, đứng im không nhúc nhích.

- Nghe lời anh nhé.

Cao Lôì Hoa an ủi cô bé đang xanh mét:

- Anh đếm một, hai, ba là em nhấc chân lên nhanh.

- Dạ!

Tiểu Tam khẽ gật đầu. Niềm tin vào Cao Lôì Hoa làm nàng không còn sợ như lúc đầu.

- Chuẩn bị cho tốt nhé Tiểu Tam.

Cao Lôì Hoa nói với cô bé.

- Dạ!

Tiểu Tam lại gật đầu.

- Một, hai, ba!

Đếm đến ba, Tiểu Tam nhanh chóng nhấc chân lên. Ngay sau đó, hình ảnh của Cao Lôì Hoa tạo thành một chuỗi tàn ảnh. Sau khi tóm được con Bạo liệt Băng Chu dưới chân Tiểu Tam, Cao Lôì Hoa liền ném thẳng lên trời.

- Bùm~~

Con nhện xinh đẹp đó nổ bùm trên không trung tạo thành một màn pháo hoa rực rỡ.

- Hà!

Cao Lôì Hoa thở phào, nhìn một màn pháo hoa rực rỡ trên trời khiến hẳn không khỏi mừng thầm. Nếu nó mà ‘bùm’ một phát dưới chân Tiểu Tam thì đôi chân xinh đẹp này chắc chẳng còn nữa.

Tiểu Tam nhìn màn pháo hoa mà sợ run, mình thật là bất cẩn mà. Biết rõ nơi này tràn đầy nguy hiểm mà lại không cẩn thận giẫm lên nữa chứ.

Đang ngắm pháo hoa, Cao Lôì Hoa đột nhiên ngậy người rồi sau đó lại lộ ra vẻ hớn hờ. Cao Lôì Hoa đang nghĩ tới một thứ ở Trái Đất giống y như con Bạo Liệt Băng Chu này. Thứ mà Cao Lôì Hoa rất thích dùng - địa lôi (mìn)!

Trong đôi mắt Tuyết Y Nhi cạnh đó vẫn còn đọng những tàn ảnh đó.

Dường như cô nàng đã quá xem nhẹ thực lực của gã thanh niên tóc bạc này rồi, tốc độ di chuyển của chiêu thức vừa rồi cho dù là đạo tặc sở trường về tốc độ cũng không chắc làm được. Chẳng lẽ gã này là một cao thủ đạo tặc? Tuyết Y Nhi âm thầm suy đoán.

- Đúng rồi, con vật xinh xắn này làm sao sinh ra vậy?

Nhìn màn pháo hoa đang tàn đi, Cao Lôì Hoa hỏi. Trong lòng thì đang nghĩ: “Không biết mấy con nhện con này có giống như trò ‘Bạo liệt tri chu’ trên mạng không, có một con nhện mẹ liên tục đẻ con?”

- À, con nhện con đó do một con Bạo Liệt Mẫu Băng Chu to lớn sinh ra.

Tuyết Y Nhi trả lời làm Cao Lôì Hoa rất vui vẻ, Tuyết Y Nhi không biết đột nhiên gã Cao Lôì Hoa này hỏi làm gì, nhưng nàng vẫn làm hết phận sự trả lời:

- Tại đại băng nguyên này, cứ cách một vài vùng lại có một con Bạo Liệt Mẫu Băng Chu sinh sống, bọn chúng đều có phạm vi lãnh địa của riêng mình, hơn nữa trong một ngày nó đẻ ra rất nhiều nhện con, bọn nhện con sẽ giúp nó bảo vệ lãnh địa.

- À, quả nhiên là thế.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, trong lòng thầm nghĩ có nên kiếm một con Bạo Liệt Mẫu Băng Chu về nuôi không? Có khi cần dùng đây! Thậm chí Cao Lôì Hoa còn hình dung cái cảnh một bầy nhện con nghe lời lặng lẽ ghé thăm nhà mấy tên có ý đồ xấu với mình, mấy tên này mà giẫm trúng thì... ‘Bùm’ Thật sướng tai!

Xem ra sau khi nhiệm vụ kết thúc thì đi kiếm một con nhện mẹ vậy.

- Cao đại ca, anh làm sao vậy? Sao cứ đứng đực ra thế?

Tiểu Tam nhìn Cao Lôì Hoa đang đờ ra, liền hỏi.

- Ồ, không có gì!

Cao Lôì Hoa cười trừ với Tiểu Tam:

- Giờ hết nguy hiểm rồi, chúng ta lên đường thôi.

- Dạ!

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi gật đầu, sau đó cầm chặt cây gậy trượt.

- Cao đại ca.

Đang chuẩn bị trượt thì Tiểu Tam bỗng đỏ mặt ngượng ngùng nói với Cao Lôì Hoa.

- Sao nữa?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Tiểu Tam.

- Em... em vừa rồi lỡ chân làm gãy mất rồi.

Tiểu Tam ngượng ngùng nâng chân lên, hai cái ván trượt đã gãy một cái. Xem ra lúc nãy vội nhảy tránh Bạo Liệt Băng Chu nên ván bị gãy rồi. Giờ thì khỏi dùng luôn ván trượt tuyết.

Bên cạnh, Tuyết Y Nhi nhăn mày, ván của Tiểu Tam bị gãy thì đành phải nghỉ lại đây vậy, chờ tuyết biến thành băng mới có thể đi được rồi. Sao lại

gãy vào lúc này mới đen chứ.

- Bỏ đi. Lần sau anh làm cái khác chắc hơn.

Cao Lôì Hoa cười trừ, tuyết cũng chưa ngừng rơi, hơn nữa càng lúc càng to mới chết chứ. Lúc này tuyết đã ngập đến eo Tiểu Tam rồi, dưới tình hình như vậy thì Tiểu Tam không thể đi được mà không có ván trượt tuyết, chỉ sợ mới bước chân xuống thì bị chôn cứng luôn.

- Anh cũng em vậy.

Cao Lôì Hoa nói với Tiểu Tam:

- Em đi không nổi đâu.

Mặt Tiểu Tam đỏ bừng, chẳng lẽ mình lại để Cao đại ca cũng sao?

Cao Lôì Hoa mỉm cười nhìn Tiểu Tam, sau đó kéo cô bé ngượng ngùng này lên trên lưng mình. Không thể để Tiểu Tam làm lỡ thì giờ nữa chứ không chả biết đến bao giờ nhiệm vụ này mới hoàn thành đây.

- Anh.

Tiểu Tam kêu khẽ một tiếng, từ lúc trở lại thân phận con gái, mỗi một lần tiếp xúc của Cao Lôì Hoa đều làm nàng đỏ mặt như ban mai. Cao Lôì Hoa xóc Tiểu Tam lên lưng khiến hai trái đào trước ngực nàng theo lẽ tự nhiên áp lên trên lưng Cao Lôì Hoa. Động tác này lại làm Tiểu Tam nhớ tới lần đầu tiên Cao Lôì Hoa không khách khí bóp bóp ‘cơ ngực’ của mình mấy phút. Tiểu Tam cảm thấy mặt mình nóng ran.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, cũng một người không ảnh hưởng đến tốc độ của ngài chứ.

Tuyết Y Nhi hỏi, dù sao nhìn thân hình mảnh khảnh của Cao Lôì Hoa thì việc cõng Tiểu Tam có lẽ hơi chật vật.

- Yên tâm đi, Tiểu Tam nhẹ như bông ấy mà.

Cao Lôì Hoa cười ha hả:

- Chúng ta đi thôi, không cần lo cho ta.

- Rồi. Nếu tiên sinh cảm thấy không ổn thì đừng gắng sức quá.

Tuyết Y Nhi nhìn Tiểu Tam đầy thâm ý, rồi tiếp tục dẫn Cao Lôì Hoa đi vào đại băng nguyên.

Vừa đi được đoạn thì Tuyết Y Nhi lại quay đầu nhìn xem Cao Lôì Hoa có chạy được không.

Liền đó nàng thấy Cao Lôì Hoa mỉm cười đáp lại. Tuy rằng cũng một người nhưng Cao Lôì Hoa vẫn bước một cách thoải mái, thông thả, dường như không cố gắng gì vậy.

- Tu vi của tiên sinh rất cao.

Tuyết Y Nhi tán thưởng không ngừng.

- Hề hề.

Cao Lôì Hoa cười, nhìn thiếu nữ áo trắng này trước mặt hẳn lại thầm mắng mình đã quá đa nghi? Có lẽ trong vương thất vẫn còn chút ‘tình’ này tồn tại. Ít nhất thì từ lúc gặp thiếu nữ này đến giờ, ấn tượng của cô ta đối với

Cao Lôi Hoa cũng không tệ.

Bởi vì xảy ra vụ Tiểu Tam giẫm trúng ‘địa lôi’ nên lúc này Cao Lôi Hoa và Tuyết Y Nhi đi đứng càng cẩn thận hơn.

Hai người dè dặt đi qua từng vùng đất nguy hiểm trên đại băng nguyên này.

Cao Lôi Hoa đi rất cẩn thận, còn lúc này thì Tiểu Tam khẽ tựa đầu lên lưng hắn, dần dần, Tiểu Tam cảm thấy một cơn mệt mỏi ập đến. Đồng thời nàng cũng cảm nhận được một khí tức đặc biệt trên người Cao Lôi Hoa, khí tức này làm Tiểu Tam, dù đang ở trên đại băng nguyên lạnh giá nhưng vẫn cảm thấy ấm áp. Sau một lúc, mí mắt Tiểu Tam nặng trĩu, từ từ thiếp đi trên lưng Cao Lôi Hoa.

- A? Năng lượng dao động rất mạnh?!

Đang cống Tiểu Tam, đột nhiên Cao Lôi Hoa dừng lại nói. Lúc này, một luồng sóng năng lượng mạnh mẽ bắn tới Cao Lôi Hoa.

- Ua? Năng lượng dao động gì? Sao tôi không cảm thấy nhỉ?

Nghe Cao Lôi Hoa nói, Tuyết Y Nhi nghi ngờ hỏi.

- Là dao động của ma pháp.

Cao Lôi Hoa nhăn mày, cỗ năng lượng dao động này rất lớn, thậm chí làm Cao Lôi Hoa có phần e ngại. Hơn nữa nó còn đang tiến lại gần ba người Cao Lôi Hoa.

Nghe vậy, Tuyết Y Nhi vội nhắm mắt cảm ứng. Ngay sau đó thì sắc mặt nàng tái nhợt.

- Sao vậy?

Cao Lôi Hoa hỏi. Mặc dù tới thế giới này lâu rồi, cũng gặp qua khá nhiều cao thủ. Nhưng vì hắn là dị năng giả nên đối với ma pháp của thế giới này thì Cao Lôi Hoa cũng không chuyên sâu cho lắm. Nếu không phải lôi thần lực trong cơ thể của Cao Lôi Hoa cao hơn hẳn đấu khí với ma pháp thì có lẽ cũng không cảm ứng được năng lượng dao động này.

Năng lượng ma pháp thì Cao Lôi Hoa cũng không quen cho lắm, nhưng nguồn năng lượng này thì Tuyết Y Nhi rất quen thuộc!

- Là... là... cấm... cấm... chú!

Tuyết Y Nhi run rẩy nói:

- Là cấm chú mà ở Băng Tuyết Nữ Thần thần điện vẫn lưu truyền - Hàn băng diệt thế!

- Cấm chú? Băng Tuyết Nữ Thần thần điện lưu truyền?

Cao Lôi Hoa nghi ngờ hỏi. Mặc dù đã từng giao lưu ‘đắm bóp’ vài lần với mấy tay trâu bò của thế giới này, nhưng Cao Lôi Hoa cũng chưa có ném thử mùi vị cấm chú bao giờ.

- Chúng ta tiêu rồi.

Mặt Tuyết Y Nhi xám lại như tro. ‘Hàn băng diệt thế’ là ma pháp cấm chú diện rộng. Một ma pháp này có thể làm gỏi cả một thành phố cỡ trung

bình. Hơn nữa, ma pháp này đã bắt đầu thành hình rồi, các nàng không có cơ hội chạy trốn rồi.

- Băng tuyết cảm chú, thật không ngờ Đại trưởng lão lại hành động như vậy.

Tuyết Y Nhi cảm thấy thân hình rã rời, ngồi bịch xuống đất cười chua chát. Cảm chú ‘Hàn băng diệt thế’ này trong toàn bộ đế quốc chỉ có một đội quân ‘Băng Tuyết nữ thân ma đạo đoàn’ của Đại trưởng lão mới có thể tạo thành, trừ đội quân đó thì còn ma nào? Điều làm nàng không nghĩ ra là Đại trưởng lão lại bỏ vốn lớn thế.

- Cái mục biến thái ở Băng Tuyết thần điện à?

Cao Lô Hoa nhăn mặt, xem ra mình vẫn còn nhẹ tay với con mục này rồi. Lẽ ra lúc đó phải ‘thịt’ mục mới đúng.

Trông thì rõ là bị phục kích rồi! Nhưng sao mục Đại trưởng lão lại nắm được lộ trình của mình thế nhỉ? Lại căn đúng thời gian nữa chứ?

Lúc này, ma lực dao động mãnh liệt cũng làm Tiểu Tam đang nằm trên lưng của Cao Lô Hoa cũng cảm giác được mà tỉnh giấc.

- Chị, là ‘Hàn băng diệt thế’ sao?

Tiểu Tam tỉnh dậy cười khổ hỏi.

Tuyết Y Nhi gật đầu bắt đầu dĩ. Là ‘Hàn băng diệt thế’, cảm chú ‘Hàn băng diệt thế’ đó! Là cảm chú từng lập bao công lao hiển hách khi vương quốc Băng Tuyết kiến quốc, giờ nó lại trở thành vũ khí giết nàng.

- Chị, là em hại chị rồi.

Tiểu Tam đau buồn kêu lên, cạnh tranh vương quyền luôn luôn có những thủ đoạn đen tối. Cái gọi là thân tình trước ngôi vị đế hoàng chỉ là hạt cát. Tiểu Tam không ngờ rằng Đại trưởng lão vì đối phó người nhà lại sử dụng cảm chú!

Cảm chú chỉ dành để sử dụng với quân thù trên chiến trường thôi! Tiểu Tam không khỏi cảm thấy bị ai.

Bên kia.

Một đám ma pháp sư của Băng Tuyết Nữ Thần thần điện đang tạo thành một ma pháp trận, bọn họ không ngừng niệm những chú văn dài lê thê chán ngắt. Ma pháp cảm chú đâu phải hàng lởm, trong một ma đạo sư quân đoàn chỉ cần một ma pháp sư niệm sai thì cảm chú cũng đi tong. Hơn nữa, nếu niệm sai bị cảm chú phản phệ thì khỏi nói rồi.

Tại trung tâm ma pháp trận là hai vị ma đạo sĩ cấp sáu lãnh đạo. Bọn họ đang nỗ lực hết sức để điều khiển sức mạnh khủng khiếp của ma pháp này. Ở đây mai phục nửa ngày trời, bọn họ vốn là ma pháp sư, thân thể thì yếu ớt lại ở nơi lạnh giá thế này đã sớm không chịu nổi, nếu không hoàn thành được nhiệm vụ này thì cả bọn một ngàn người cũng thành ‘thực phẩm đông lạnh’ luôn.

Rốt cuộc, dưới sự cố gắng của một ngàn ma pháp sư, chú văn đã hoàn

thành.

- Cẩm chú!

Hai gã ma đạo sĩ cùng nhau hét lớn:

- Hàn băng diệt thế!

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi bất lực nhìn ma pháp trận to lớn đang hình thành trên không trung. Toàn bộ ma pháp trận đang chiếu lên trên bầu trời. Đây mới chỉ là ma pháp trận của cẩm chú thôi, kết tiếp mới là uy lực của nó.

- Tiểu Tam, Tuyết Y Nhi, hai người lui ra sau đi.

Cao Lô Hoa buông Tiểu Tam xuống, nói với hai cô nàng mặt xanh như lá chuối.

- Cao đại ca, anh muốn làm gì?

Tiểu Tam ngẩng đầu nhìn Cao Lô Hoa. Cẩm chú đối với người trên đại lục là đại biểu cho sự vô địch. Trước cẩm chú, Tiểu Tam quên mất Cao Lô Hoa là một siêu cấp cường giả.

- Chỉ là cái cẩm chú thôi mà.

Cao Lô Hoa cười lạnh, hai tay siết chặt! Hai đạo lôi quang cùng đồng thời xuất hiện trên hai tay! Sau đó dần dần biến thành hình hai vũ khí đáng sợ - trượng Thần phạt và kiếm Tài quyết

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 165

Cầm Chú Vs Cầm Chú.

Lần này nhất định phải đem con Băng Sương Cự Long đáng ghét này làm mấy hộp ‘thực phẩm đông lạnh’ đem bán trên đại lục mới được! Đang thi triển cầm chú, ánh mắt đám ma pháp sư hiện lên sự cuồng tín điên cuồng! Cái tên Băng Sương Cự Long đại gian ác chết tiệt này lại dám ‘cuỗm’ thân khí Băng Sương Chi Bào mà nữ thần lưu lại! Đúng là sự khinh nhờn trắng trợn mà! Hắn phải chịu sự trừng phạt của nữ thần!

Sự nhục nhã này phải lấy máu tươi của chính con Băng Sương Cự Long này mới rửa sạch được.

Từ lúc áo choàng của Băng Tuyết Nữ Thần bị ‘cuỗm’, cả nhóm đã đi tìm ngày đêm. Cứ mỗi lần nghe được tin tức liên quan là lại điên cuồng đuổi theo không phân biệt ngày đêm, cũng may trời không phụ lòng người! Sau một thời gian tìm kiếm gian khổ, bọn họ cũng đã biết đại khái vị trí của Băng Sương Cự Long, chính là địa phương trước mắt - trong đại băng nguyên được gọi là vùng đất ‘Mặt Đúc Sắt Khắc’, còn theo ngôn ngữ đại lục có nghĩa là ‘vùng đất mà lôi điện cũng không đến được’. Tương truyền vùng đất này từ lúc mới có thì chưa bao giờ xuất hiện lôi quang, nên mới được gọi là ‘vùng đất không có lôi quang’.

Tuy cả nhóm biết được Băng Sương Cự Long ở vùng đất này nhưng lại không biết vị trí chính xác. Mà đã không biết vị trí chính xác của Băng Sương Cự Long thì cầm chú là sự lựa chọn của cả nhóm!

Bên kia, tay trái Cao Lôi Hoa nắm trượng Thần phạt, tay phải nắm kiếm Tài quyết hướng về phía cầm chú đang thành hình - Hàn băng diệt thế! Tuy rằng mọi người trên đại lục đều kêu là loại siêu cấp ‘trâu bò’, nhưng khi đối mặt với cầm chú trong truyền thuyết này thì Cao Lôi Hoa lại cảm thấy nó cũng không khủng bố như trong tưởng tượng.

Một khi đã vậy thì để ta nếm thử uy lực của cầm chú coi. Cao Lôi Hoa nắm chặt thanh kiếm Tài quyết. Để coi cầm chú mà trong truyền thuyết có thể ‘knock out’ thần mù vị thế nào!

Giữa không trung, ma pháp trận tỏa ra một màn ánh sáng màu lam chiếu sáng toàn bộ bầu trời trên đại băng nguyên. Tại nơi vắng vẻ như này thì ma

pháp băng lam đó thật sự chói mắt đồng thời càng tăng thêm sự lạnh giá của đại băng nguyên. Từng cơn lạnh buốt da buốt thịt làm Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi run cầm cập. Có điều, đây mới chỉ là khúc dạo đầu của cấm chú mà trong mắt Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi đã xuất hiện sự tuyệt vọng. Ma pháp cấm chú ‘Hàn băng diệt thế’ là vũ khí tấn công mạnh nhất của Băng Tuyết đế đô. Danh hiệu bất khả chiến bại của ‘Hàn băng diệt thế’ đã in sâu trong tâm khảm Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi rồi.

Ma pháp trận trên trời chiếu thẳng xuống mặt đất tạo thành một ma pháp trận giống y hệt! Hai cái ma pháp trận hình thành một không gian đặc thù ở giữa phong tỏa mọi vật vào bên trong.

Đây là không gian cấm chú, những vật thể nào lọt vào bên trong thì không thể nào thoát ra khỏi phạm vi ma pháp trận này được, trừ phi lực lượng của người đó mạnh gấp hai lần cấm chú! Nếu không thì đành đứng chịu trận bên trong không gian cấm chú này.

- Hú~ Gừm~ ô~

Trên đại băng nguyên vang lên hàng loạt những tiếng kêu bất an của các loại thú. Khí thể của không gian cấm chú khổng lồ này làm cho muôn thú trong phạm vi của nó đang run như cây sậy. Cả ma thú lẫn dã thú trên đại băng nguyên đều cảm thấy uy lực của cấm chú, bọn chúng đều lũ lượt chạy, nhảy hòng thoát khỏi ma pháp trận. Trong nhất thời, toàn bộ sinh vật trên đại băng nguyên kêu rống lên không cam lòng.

Hai vị công chúa phía sau Cao Lôì Hoa chưa từng gặp cảnh nào như thế. Tiếng kêu rống của muôn loài đã dọa hai cô khiếp đảm.

Nhìn Tiểu Tam rét run mà Cao Lôì Hoa lại đau quặn lòng.

- Tiểu Tam.

Cao Lôì Hoa lùi lại sau vài bước, đi tới bên Tiểu Tam:

- Không sao đâu.

- Cao đại ca, chúng ta, sẽ... chết sao?

Tiểu Tam ngẩng đầu lên. Ánh mắt nàng có phần thất thần rồi.

- Yên tâm. Đã có anh.

Cao Lôì Hoa khẽ đặt tay lên người Tiểu Tam, một luồng ánh sáng màu vàng tím chảy vào trong cơ thể của Tiểu Tam.

Dưới tác dụng của lôì thần lực, thân thể Tiểu Tam bớt căng thẳng ra. Cao Lôì Hoa mỉm cười, lấy tấm áo da trên người khoác lên Tiểu Tam:

- Cả hai cứ ở đây nhé, đừng cử động. Không có việc gì đâu.

- Dạ.

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi lên tiếng.

Cao Lôì Hoa bước một bước tới trước, rồi cắm trượng Thần phạt trước mặt Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi. Tiếp đó làm mấy thủ ấn rồi quát khẽ:

- Lôì thần kết giới. Khai!

Lập tức trượng Thần phạt tỏa ra một màn ánh sáng vàng tím, lôì quang

hình thành một cái vòng bảo vệ bao quanh Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi. ‘Lôi thần kết giới’ là một trong những công năng phụ của trượng Thần phạt, chuyên dùng để phòng thủ. Nếu đã ở trong kết giới này thì cho dù uy lực của cấm chú cũng đừng hòng làm rụng được một sợi lông trên người Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi.

- Xong rồi, việc tiếp theo là giải quyết cái kia.

Cao Lôì Hoa nắm chặt thanh kiếm Tài quyết nhìn ma pháp trận trên không trung và mặt đất.

Lúc này, ở tít cao trên không trung, một điểm nhỏ màu lam đang bay lượn. Nếu dùng ‘kính viễn vọng’ thì có thể thấy cái điểm nhỏ băng lam này chính là mục tiêu của Băng Tuyết Nữ Thần thần điện, Băng Sương Cự Long – Furion. Kẻ ‘cuỗm’ đi thần khí!

- Mẹ nó, một đám điên.

Trên không trung, Furion vỗ vỗ đôi cánh bất mãn nói:

- Không ngờ dám dùng cấm chú ở trong này.

Nhìn đám ma pháp sư đang thi triển cấm chú, Băng Sương Cự Long Furion cười tà dị:

- Cấm chú thì sao chứ! Để ‘Long ka này’ dạy cho bọn nhóc này biết, cấm chú trên thế giới này không chỉ có loài người các ngươi biết dùng nhé!

Băng Sương Cự Long há cái mồm to ra, bắt đầu niệm chú văn bằng long ngữ:

- [long ngữ translate] Lấy tên Furion ta, hơi hàn băng vô tận. Dưới danh nghĩa của Long thần, lấy huyết mạch vĩ đại của Băng Sương Cự Long ta! Hãy nhảy múa đi hơi những cơn lốc băng - Long ngữ cấm chú - Lời than của Long thần... ..

Khúc dạo đầu của cấm chú đã kết thúc, hàn khí mãnh liệt từ trên trời đổ ầm ầm xuống. Tương ứng với đó, từ dưới mặt đất hàn khí cũng bốc lên. Đây là đại băng nguyên nên uy lực của cấm chú băng hệ được tăng thêm.

Trên bầu trời, sáu tòa núi băng nhỏ đang hình thành trên sáu đỉnh của ma pháp trận. Mỗi núi băng mang theo ma lực băng hệ khổng lồ kinh người. Đồng thời, dưới mặt đất vô số mũi băng đâm vọt lên, rất nhiều ma thú không né được vô tình bị đâm thủng, tiếng kêu thét thảm thiết vang vọng cả đại băng nguyên, trong phạm vi cấm chú đều bị nhuộm một màu đỏ tươi.

Dưới chân Cao Lôì Hoa cũng mọc lên mấy mũi băng. Cao Lôì Hoa khẽ đập một cái, cả người bắn vọt lên không, sau đó lơ lửng phía trên rừng băng lao.

Ầm~~ Ma pháp trận trên không bùng sáng rồi biến mất, ngay sau đó, sáu tòa núi băng trên không nổ bắn ra xung quanh tạo thành vô số khối băng to bằng ngôi nhà. Những tảng băng giăng kín mít toàn bộ không gian cấm chú.

Cơn mưa băng cứ thế nện thẳng xuống dưới, phối hợp với những mũi lao băng trên mặt đất khiến người ta có cảm giác như đất trời hòa vào làm một!

- Không hổ là cấm chú! Trình diễn cũng rực rỡ phết!

Cao Lô Hoa khen ngợi.

Cùng với cơn mưa băng, gió bão điên cuồng nổi lên thổi tung những tảng băng tới mọi nơi khiến cho sức phá hoại lại tăng thêm một tầng.

Trong Lô thần kết giới, Tiểu Tam khẩn thiết nhìn Cao Lô Hoa. Lưng Cao Lô Hoa quay về phía nàng, nên nàng chỉ thấy mỗi mái tóc trắng của Cao Lô Hoa đang phát phới theo gió.

- Yaahh!

Cao Lô Hoa gầm như hổ rống, lô thần lực mạnh mẽ bùng lên. Cho dù ở trong kết giới, Tuyết Y Nhi vẫn cảm nhận rõ ràng được sự cường đại từ sức mạnh của Cao Lô Hoa. Đây là sức mạnh mang theo tính áp bức, nó khiến Tuyết Y Nhi không tự chủ được muốn quỳ phục xuống. Tuyết Y Nhi quay sang nhìn Tiểu Tam, nàng không biết từ lúc nào mà Tiểu Tam lại quen biết với một nam nhân như vậy. Gã nam nhân này, quá mạnh!

- Ha ha ha!

Cao Lô Hoa cười lớn, cầm thanh kiếm Tài quyết bay lên không chém mạnh một phát về phía hàn băng gần nhất. Một lưỡi đao kim sắc phóng thẳng về khối hàn băng kia.

Choang! Cơn mưa băng giăng kín bầu trời bị một đao này bổ thành hai nửa. Đứng ở dưới nhìn lên thì thấy bầu trời như bị cắt đôi.

Ở phương xa, tất cả pháp sư đang duy trì cấm chú đều cảm thấy chấn động cả người, mặc dù chưa đến nỗi vãi cả một số thứ ra nhưng ai nấy cũng đều ứa máu miệng. Nhất là hai gã ma đạo sĩ ở trung tâm thì hết ngum này đến ngum khác, máu tươi tràn cả xuống áo.

Không ngờ suýt bị đánh tan. Làm mấy người trong nhóm bị cấm chú phản ngược.

- Liều mạng!

Lúc này, cả đám cuồng tín đều có chung ý niệm.

- Vì vinh quang của nữ thần!

Đám cuồng tín đồng thanh hét lớn, lại một lần nữa ngưng tụ ma lực toàn thân để duy trì ma pháp cấm chú. Khiến cấm chú được tăng thêm vài phần ma lực.

Cao Lô Hoa cau mày nhìn lên trời. Chỗ cấm chú bị Cao Lô Hoa chém đứt đôi giờ lại đang nhanh chóng được vá lại.

- Xem ra cấm chú cũng không phải là hư danh.

Trong lòng Cao Lô Hoa thầm tán thưởng, cấm chú trong truyền thuyết có thể 'kill' thần quả nhiên không phải là thổi phồng.

Ngay lúc Cao Lô Hoa chuẩn bị ra tay một lần nữa, thì cao bên trên cấm chú 'Hàn băng diệt thế' lại xuất hiện sự dao động của một nguồn năng lượng

không hề kém ma lực cấm chú chút nào!

Ngay sau đó, giọng nói ‘long ngữ’ tương đối quen thuộc lọt vào tai Cao Lôì Hoa: Cấm chú - Lời than của Long thần!

Lưng chừng trời, Furion đặc ý ‘vãi ra’ được ma pháp đặc ý nhất: ‘Lời than của Long thần’.

Thoáng chốc, hai cái cấm chú băng hệ màu lam đã dính vào nhau. Tiếng âm âm vang lên không ngớt.

Hai cái cấm chú khiến sắc mặt Cao Lôì Hoa trở nên khó coi. Uy lực của hai cấm chú đâu phải là tính theo $1+1=2$ đâu. Xem ra lần này chơi thiệt, không tận lực không ổn rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 166

Ảo Ảnh Thần Thể.

Hai cấm chú va chạm mạnh trên trời, năng lượng cộng hưởng lan tỏa khắp đại băng nguyên!

- Đây đúng là hai quả bom nguyên tử cùng nổ mà!

Cao Lôì Hoa nghiêng rãng, nếu đem cái đám ma pháp sư kia đến Trung Quốc thì tốt quá. Nói không chừng, đến một ngày nào có chiến tranh thì đem cả bọn ra làm mấy cái cấm chú xuống bên đất địch thì... chắc chắn!

Không trung, Băng Sương Cự Long Furion đặc ý nhìn kiệt tác của mình! Mẹ nó, thích nhá! Mình đang ở trên cao thì mấy cái sóng xung kích này đáo là gì với mình hết! Nhưng mà, cái đám pháp sư nhân loại kia, hắc hắc! Băng Sương Cự Long chớp chớp mắt đều cắng nhìn xuống mấy tay pháp sư dưới đất.

Ma pháp của Long tộc khác hẳn với nhân loại! Nhân loại khi phát cấm chú ra thì vẫn phải duy trì cho đến khi kết thúc. Còn Long tộc thì ném một cái ma pháp ra rồi ‘ngồi gác chân rung đùi chơi’.

Cho nên, lúc này cả đám ma pháp sư nhân loại đang tận hưởng hậu quả mà ma pháp phản ngược lại. Bây giờ, không chỉ hai vị ma đạo sĩ, mà tất cả đám người ma pháp sư này đều như thi nhau xem ai phun máu xa hơn. Tại chỗ bọn họ đứng, màu trắng của băng nguyên đã được thay thế bằng màu đỏ tươi!

Băng Sương Cự Long hài lòng nhìn đám người này, chuyện tiếp theo thì hẳn khỏi lo rồi. Dư âm của cấm chú đủ làm cho đám ma pháp sư yếu ớt này tới báo danh trước mặt Băng Tuyết Nữ Thần kính yêu của chúng rồi.

Phải ra tay thôi, nhìn hai cái cấm chú va vào nhau trên không rồi nổ mạnh, Cao Lôì Hoa thì thầm. Sau đó, Cao Lôì Hoa nắm chặt thanh kiếm Tài quyết bắt đầu ngưng tụ lôì nguyên tố xung quanh.

- Hả?

Đang triệu tập lôì điện thì Cao Lôì Hoa kêu lên kinh ngạc, ở chỗ này lôì nguyên tố vô cùng thừa thớt, thậm chí không đủ tạo thành một đạo lôì quang. Sao lạ vậy kia? Cao Lôì Hoa nhăn mày, năng lượng lôì điện hình như không

ngưng tụ được ở đây.

Xem ra vẫn phải ‘một tay anh làm nên tất cả’ rồi! Cao Lôì Hoa cười ha hả. Ngưng tụ lôì thần lực toàn thân chuẩn bị ra tay.

Đúng lúc này, thanh kiếm Tài quyết trong tay Cao Lôì Hoa lại rung lên vui mừng. Dường như lực lượng do hai cái cắm chú va vào nhau đã kích động thanh kiếm Tài quyết phát ra chiến ý.

- Sao vậy?

Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ thanh kiếm Tài quyết. Thanh kiếm này là thần binh do chính tay Sáng Thế thần tạo ra lúc sáng tạo ra đại lục này, bản thân nó cũng có thần thức. Bây giờ xem ra nó có điều muốn nói với mình thì phải.

Thanh kiếm Tài quyết rung rung trong chót lát rồi từ trên thanh kiếm truyền ra một luồng lôì quang ẩn vào cơ thể Cao Lôì Hoa. Ngay sau đó, trong đầu Cao Lôì Hoa xuất hiện một hình ảnh, chính là hình ảnh Kiếm thần La Đế xuất kiếm. Khi đó, phía sau La Đế xuất hiện ảo ảnh của Lôì thần.

Sau đó, một cỗ nhiệt lưu từ thanh kiếm Tài quyết lại truyền đến, nó mang theo một tin tức. Đó là tin tức về ‘Ảo ảnh thần thể’.

- Được rồi, chiều ý chú vậy, thử xem.

Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ thanh kiếm Tài quyết rồi bắt đầu ngưng tụ thần lực.

Nguồn năng lượng cộng hưởng của hai cái cắm chú đã đến gần kề Cao Lôì Hoa, nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này Cao Lôì Hoa lại nhắm chặt mắt lại.

- Cao đại ca!

Trong Lôì thần kết giới, Tiểu Tam lo lắng hét lên. Cô bé không biết Cao Lôì Hoa đứng đực đó làm gì trong khi nguồn năng lượng đã kề cận! Cao đại ca sao không bồi thêm một cú chém như hồi nãy chứ? Hay là Cao đại ca chỉ chém được một lần thôi? Tiểu Tam ra sức đánh mạnh lên kết giới, nhưng kết giới của Lôì thần sao có thể hao tổn chỉ vì đôi bàn tay mềm yếu của Tiểu Tam cơ chứ? Được một lúc, Tiểu Tam sụp xuống, bất lực nhìn cắm chú đang ập xuống Cao Lôì Hoa.

Ở bên cạnh, Tuyết Y Nhi lại có vẻ mặt rất kỳ quái, tuy có chút khản trương, nhưng lại có phần vui sướng. Dù sao, cũng là tranh đấu vương quyền, mà Cao Lôì Hoa lại quá mạnh. Một nam nhân mạnh như vậy lại không phải người mình thì hủy diệt là cách tốt nhất.

- Ảo giác thần thể - Lôì thần bản thể!

Mắt thấy khối băng và năng lượng cuồng bạo kia chỉ còn cách đỉnh đầu một trăm thước, Cao Lôì Hoa đột nhiên ngừng đầu hét to!

Ngay sau đó, lôì quang màu vàng tím bất chợt co rút lại vào trong cơ thể Cao Lôì Hoa, rồi lập tức bùng phát ra ngoài.

Lôì quang phía sau Cao Lôì Hoa bắt đầu vặn vẹo, biến hình! Cuối cùng, một bóng người cao hơn mười thước do lôì quang tạo thành xuất hiện phía sau lưng Cao Lôì Hoa. Ảo ảnh này cũng nắm chặt thanh kiếm Tài quyết

giống như Cao Lôi Hoa!

Là ‘Ảo ảnh thần thể’, một trong những tuyệt kỹ của Lôi thần! Ảo ảnh thần thể sau lưng này có thể phát ra sức mạnh gấp mấy chục lần của người sử dụng!

Cao Lôi Hoa giờ thanh kiếm Tài quyết một cách từ từ, tương tự, ảo ảnh sau lưng Cao Lôi Hoa cũng chậm rãi nâng thanh kiếm Tài quyết lên!

Hà, Cao Lôi Hoa thở nhẹ một hơi, sau đó nâng trường kiếm chỉ thẳng vào nguồn năng lượng dao động trên không.

- Thần quyết!

Cao Lôi Hoa hét to một tiếng, lôi quang trên thanh kiếm Tài quyết tăng vọt lên! Thanh kiếm Tài quyết tỏa ra một khí thể chưa từng có chém lên không trung, một đạo kiếm quang màu vàng tím phóng lên cao.

Ảo ảnh phía sau Cao Lôi Hoa cũng làm tương tự và tạo ra một đạo kiếm quang lớn gấp mười lần của Cao Lôi Hoa.

Kiểm quang phát ra những tiếng xẹt xẹt của lôi điện. Ở nơi được xưng là: ‘Địa phương không có lôi quang’ thì một đạo kiếm quang mang theo lôi quang màu vàng tím này dễ làm cho mọi người chú ý.

Bùm! Hai luồng kiếm quang, một nhỏ một lớn nhập vào nhau chém nổ tung cảm chú trên không.

Bụp, khối năng lượng khổng lồ liền y như bong bóng bị kim châm, chỉ trong nháy mắt đã tan biến vào hư vô.

Người trong thành Băng Cơ xa xôi đều có thể nhìn thấy rõ ràng luồng kiếm quang khổng lồ và ảo ảnh cao hơn mười trượng trên đại băng nguyên.

- Hà?!

Băng Sương Cự Long Furion thốt kinh ngạc khi thấy luồng kiếm quang này. Hơn nữa, trên mặt đất còn có một khí tức khiến hắn cảm thấy có phần quen thuộc mà xa lạ nữa. Furion khẽ lắc đầu, suy tư xem có nên xuống dưới nhìn coi là ai không.

Bởi vì nguồn năng lượng nổ tung đã che khuất cảnh ở dưới, nên Furion không nhìn thấy Cao Lôi Hoa dưới mặt đất. Vì vậy cũng không biết một kiếm kinh thiên này là do Cao Lôi Hoa chém ra.

Lúc Furion đang nghĩ xem có nên xuống dưới làm quen một chút với cường giả này không. Thì bầu trời vốn đang trống trải lại xuất hiện một màn lôi quang chói mắt. Nơi được xưng là ‘vĩnh viễn không có lôi quang’ vậy mà lại có một đạo lôi quang tự nhiên tạo thành!

Hơn nữa lôi quang này cũng không liên quan gì với Cao Lôi Hoa, Cao Lôi Hoa không có kêu gọi lôi quang.

Băng Sương Cự Long Furion nhìn thấy lôi quang này liền bỏ qua ý tưởng xuống xem người đã chém ra một kiếm kinh thiên kia. Bởi vì thời gian của hắn đã đến, hắn không thể lãng phí được! Furion liền dang rộng đôi cánh, bay về phương xa!

Vì để hoàn thành sự kiện đặc biệt này, hắn mới chạy tới nơi được xưng là ‘vĩnh viễn không có lời quang’ này. Hy vọng có thể thành công! Furion khẽ thở dài.

Furion ở trên trời không nhìn thấy rõ bên dưới, nhưng Cao Lôì Hoa ở dưới lại thấy một điểm băng lam trên không. Lấy nhãn lực của Cao Lôì Hoa thì tự nhiên có thể thấy rõ điểm băng lam đó là cái gì rồi!

Một cự long màu băng lam - Băng Sương Cự Long Furion.

- Cao đại ca, anh không sao cả chứ, thật may quá!

Lúc lôi thần kết giới được phóng xuất, Tiểu Tam nhào thẳng vào người Cao Lôì Hoa, rồi khóc òa lên y như một bé gái, tình huống hồi nãy dọa Tiểu Tam chết khiếp, lúc khôi năng lượng bạo tạc ngay trên đỉnh đầu Cao Lôì Hoa, Tiểu Tam nhắm chặt mắt không dám nhìn.

Tuyết Y Nhi cũng đi ra khỏi lôi thần kết giới, lúc này cái nhìn của nàng về Cao Lôì Hoa đã thay đổi hoàn toàn. Thực lực của Cao Lôì Hoa vượt qua dự kiến của nàng. Không biết con bé Tiểu Tam này ăn gì mà may thế, lại biết được một cường giả tuyệt thế như vậy.

- Tiểu Tam, không có thời gian nào loạn đâu, khà khà, đã phát hiện ra mục tiêu của chúng ta rồi!

Cao Lôì Hoa lau nước mắt Tiểu Tam. Nhìn Tiểu Tam cười ha hả nói.

- Phát hiện gì? Mục tiêu? Hả?! Cao đại ca. Anh nói là Băng Sương Cự Long đã xuất hiện? Đâu? Ở đâu?

Tiểu Tam khẩn trương hỏi.

- Trên trời.

Cao Lôì Hoa cười ha hả:

- Chúng ta phải đuổi theo thôi.

- Hả?

Sắc mặt Tiểu Tam trầm xuống:

- Hắn ở trên trời thì chúng ta sao đuổi theo đây. Tất nhiên là Cao đại ca biết bay rồi, nhưng em với Tuyết tỷ lại không biết bay, cho dù có biết cũng không đuổi kịp hắn đâu, long tộc bay nhanh lắm.

- Hắc hắc, chuyện muỗi này để anh lo.

Cao Lôì Hoa cười đầy thần bí với Tiểu Tam, sau đó thò tay vào ngực lôi Slime hoàng kim ra. Tiểu tử này giờ co lại chỉ bằng nắm tay, đôi cánh cũng rút vào trong cơ thể rồi chui luôn vào ngực Cao Lôì Hoa ngủ say sưa!

- Là Slime?

Tiểu Tam nghi ngờ nhìn Slime trong tay Cao Lôì Hoa, nàng còn chưa biết trình độ biến thái của Slime. Cho nên cũng không biết Cao Lôì Hoa lôi Slime ra làm gì?

Tuyết Y Nhi đứng cạnh cũng nhìn Cao Lôì Hoa đầy nghi hoặc, kỳ thật nàng không thể tưởng tượng nổi một siêu cấp cao thủ như Cao Lôì Hoa lại nuôi Slime làm thú cưng. Cái sở thích này quái đản thật. Nếu là ma sủng của

cao thủ thì không có thể hình khủng thì cũng phải có năng lực đặc thù nào đó! Có ai như cái tên Cao Lôì Hoa này lại nuôi Slime làm thú cưng!

Chẳng qua, không thể phủ nhận, Slime hoàng kim này quá đáng yêu. Tuyết Y Nhi vừa nhìn thấy Slime nhỏ bé thì trong mắt lập tức lóe sáng lên. Y chang như tâm lý mấy cô gái chuộng đồ gì vừa nhỏ nhắn, xinh xắn.

- Hắc hắc, hai cô đừng có mà xem thường tiểu tử này.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, nhắc Slime lên nói:

- Cầu Cầu, ăn cơm!

Vừa nói xong thì Slime mở bừng mắt, bật cánh bay ngay đến vai Cao Lôì Hoa, lưỡi không ngừng liếm hai má của hắn. Hai hàm răng cứ cạp cạp vào nhau ngỏ ý muốn ăn.

- Ha ha! Cái tên tham ăn tục uống.

Cao Lôì Hoa nhẹ khảy tiểu gia hỏa ra:

- Muốn ăn cơm thì phải đợi một lát nữa, giờ có chút việc người phải làm đấy! Chuẩn bị nhé, trạng thái biến thân thứ nhất, Tứ Dực Ngân Phi Long!

Tiểu tử kia bất mãn kêu hai tiếng vì Cao Lôì Hoa lừa gạt tình cảm thiêng liêng của nó. Nhưng nó vẫn bay lên trên không.

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi khó hiểu nhìn Cao Lôì Hoa, các nàng không biết Cao Lôì Hoa định làm gì? Chẳng qua, biểu hiện tiếp theo của tiểu tử kia liền làm Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi đứng ngây như phỗng.

Trên người Slime lóe lên một màn ánh sáng màu vàng, sau đó thân thể của nó càng lúc càng kéo dài ra... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 167

Nguyên Nhân Băng Sương Cực Long Làm Đạo Tặc.

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi không dám tin vào mắt mình. Trong màn ánh sáng, thân hình Slime cứ dần dần dài ra. Cuối cùng, sau khi ánh vàng tan đi, một con Tứ Dực Ngân Phi Long to, dài hiện ra trước mắt hai người.

Đáng thôn dài, vẩy lấp lánh ánh bạc, cái đầu rồng dữ tợn! Đây không phải là siêu giai á long - Tứ Dực Ngân Phi Long sao?

Tuyết Y Nhi không tin dụi mắt nhìn kỹ lần nữa, vẫn là Tứ Dực Ngân Phi Long, nàng không nằm mơ rồi! Slime hoàng kim cấp thấp nhất không ngờ lại biến thành Tứ Dực Ngân Phi Long! Đây chính là khoảng cách giữa con ma thú hạng bét với ma thú siêu cấp nhất!

Tiểu Tam thì nuốt một ngụm nước bọt, nàng không nghĩ tới Slime đáng yêu bên cạnh Cao Lô Hoa lại có lai lịch 'tầm cỡ' như vậy. Siêu giai á long, tương đương với cường giả thánh cấp của nhân loại rồi.

- Lên đây đi, công chúa Tiểu Tam xinh đẹp ơi!

Cao Lô Hoa hơi nhún một cái nhảy lên lưng Cầu Cầu, sau đó chìa tay về phía Tiểu Tam.

-Dạ!

Tiểu Tam nở nụ cười vui mừng, chạy đến bên Cầu Cầu.

Cầu Cầu liền hạ thấp người xuống cho Tiểu Tam có thể leo lên lưng nó dễ dàng. Cao Lô Hoa kéo Tiểu Tam lên, rồi đặt cô bé lên lưng Phi Long. Bên kia, Tuyết Y Nhi nhẹ nhàng nhảy lên trên lưng Slime. Xem ra là một nữ chiến sĩ rồi, Cao Lô Hoa nhìn thấy Tuyết Y Nhi nhảy lên thì kết luận luôn nghề nghiệp.

- Let's go, Cầu Cầu, mục tiêu là đuổi kịp cái con Băng Sương Cực Long màu lam phía trước.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ Cầu Cầu nói:

- Đuổi kịp thì buổi tối ta cho người ăn một bữa lớn luôn!

Nghe vậy, đôi mắt của Cầu Cầu nhấp nháy đầy hưng phấn! Sau đó Slime vỗ bốn cánh dữ dội, cả thân hình phóng vút như viên đạn đuổi theo một điểm băng lam phía xa.

Tứ Dực Ngân Phi Long như đã biết là một trong những ma thú bay nhanh

nhất trong các loài ma thú, cho dù trong Long tộc còn có Phong Long, nhưng cùng lắm cũng chỉ ngang ngửa với Tứ Dực Ngân Phi Long thôi! Dù sao thì bốn cái cánh của nó cùng đâu phải 'đồ kiểng'.

- Rống!

Cầu Cầu khê rống. Dưới động lực ăn uống thúc đẩy, tốc độ của Cầu Cầu đã phá kỷ lục đã từng được ghi chép! Trong nháy mắt, khoảng cách với Băng Sương Cự Long đã được kéo lại gần nhau!

Lúc này, Băng Sương Cự Long Furion rất vội, lôi quang trên trời càng lúc càng rõ ràng! Thời gian không còn nhiều!

- {Long ngữ} Lấy danh nghĩa của Băng Sương Cự Long Furion, hồi phong nguyên tố, dưới sự chiếu cố của thần, hãy tới bên ta - Tật phong thuật! Furion khê hô, thi triển cho mình một thuật tăng tốc!

Được một chùm ánh sáng màu xanh vây quanh, tốc độ của Furion lại tăng thêm một bậc! Vậy mà cũng gần bằng tốc độ Cầu Cầu!

Vì vậy, với tốc độ hiện tại của Cầu Cầu chỉ có thể cố gắng bám theo sau Furion, không sao tiến gần thêm chút nào, nhưng cũng không bị tụt ra sau thêm. Cao Lôi Hoa dù nóng nảy nhưng cũng không có biện pháp! Cầu Cầu tức Tứ Dực Ngân Phi Long vốn được thiên hạ biết tới là loại đàn độn về ma pháp, được cái công kích vật lý cường đại! Nó chỉ biết có đúng một cái ma pháp công kích nhưng cũng coi như không tính là ma pháp luôn -Long tức!

Mà Cao Lôi Hoa thì mít đặc mấy cái ma pháp phụ trợ gia tăng tốc độ. Tiểu Tam thì biết nhưng kêu Tiểu Tam cấp cho một con Cự Long một ma pháp gia tốc, hắc hắc, có mà điên!

Rốt cục, bám theo Furion một đoạn đường dài thì cuối cùng Furion cũng hạ cánh xuống!

Do nóng vội nên Furion cũng không biết có người bám theo mình từ xa. Vội vội vàng vàng hạ xuống đất rồi Furion lại vung hai cánh lên. Tuyết đọng trên mặt đất bị đôi cánh của hắn thổi bay làm lộ ra một đồng đồ.

Cao Lôi Hoa đang trên không trung liên sáng bừng hai mắt! Bởi sau khi Furion thổi bay tuyết làm lộ ra một đồng ma tinh! Ma tinh nhiều đến nỗi từ trên nhìn xuống chỉ thấy toàn là một mảng màu băng lam, tất cả đều là ma tinh của ma thú băng hệ!

- Đây là đồng ma tinh mà ác long đó cướp từ Băng Tuyết đế quốc chúng em!

Tiểu Tam trên lưng Cầu Cầu kêu đầy phẫn nộ:

- Tên ác long chết bầm! Cao đại ca, anh lợi hại như vậy bay xuống 'tần' hắn một trận đi!

- Cái này, hề hề, Hic híc!

Nghe Tiểu Tam nói, Cao Lôi Hoa âm thầm lau mồ hôi hột, giờ hắn đang suy tính xem lúc xuống dưới mình có nên nói quen biết Băng Sương Cự Long Furion này không? Cho nên Cao Lôi Hoa chỉ biết cười trừ, nào dám trả

lời.

- Chết thật. Thiếu chút nữa em quên bég đi mất.

Dường như Tiểu Tam nghĩ ra điều gì:

- Cao đại ca à, nhất định là do vừa rồi anh bị tiêu hao nhiều ma lực lắm! Vậy đừng 'tân' con ác long này nữa. Chúng ta xuống gặp hắn nói chuyện đi, kêu hắn trả lại thần khí với ma tinh cho chúng ta.

Ở cạnh, Tuyết Y Nhi nghe Tiểu Tam nói liền ngẩng đầu nhìn Cao Lô Hoa, nàng muốn biết Cao Lô Hoa chuẩn bị làm gì đây? Nếu muốn oánh nhau thì Cao Lô Hoa tuyệt đối không thua, cho dù vừa rồi Cao Lô Hoa tiêu hao quá lớn, nhưng giờ lại có thêm một Tứ Dực Ngân Phi Long đang cười. Tứ Dực Ngân Phi Long tuy hơi kém so với Băng Sương Cự Long! Nhưng nếu đánh thật thì với công kích vật lý mạnh mẽ của Tứ Dực Ngân Phi Long thì cũng chưa biết 'mèo nào cắn mỉu nào' đâu!

- Ha ha, chúng ta là người theo chủ nghĩa hòa bình mà, đâu thể nói đánh là đánh đâu! Đi, trước hết chúng ta cứ xuống nói chuyện với cự long đã.

Cao Lô Hoa cười ha hả vài tiếng, sau đó ra hiệu cho Cầu Cầu hạ cánh.

Phía dưới, sau khi Băng Sương Cự Long Furion 'quét tuyết' liền lộ ra một hệ thống ma pháp phòng ngự băng hệ do ba mươi vạn ma tinh hợp thành! Hắn liền đứng ngay giữa trung tâm ma trận, sau đó lộ ra một cái áo choàng nữ từ cái nhẫn không gian chuyên biệt của Long tộc.

Cái áo choàng nữ vừa xuất hiện liền phát ra những đợt sóng năng lượng dao động mạnh mẽ, cỗ ma lực băng hệ cường đại này cho thấy nó là một cái áo choàng không tầm thường! Đây chính là thần khí Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo mà Furion đã 'cuỗm' Từ Băng Tuyết đế quốc!

Dùng cái móng vuốt khổng lồ của mình móc cái áo choàng nhỏ nhoi lên, ném nó vào trong trận nhãn! Thành hay không là đây! Furion ngẩng đầu nhìn lên trời, lôi quang càng lúc càng sáng chói.

Nhưng khi Băng Sương Cự Long Furion vừa ngẩng đầu nhìn lên liền kinh ngạc khi thấy một con Tứ Dực Ngân Phi Long đang bay về phía hắn.

- Chết tiệt, không ngờ mình lại nóng vội như vậy, có người đi theo mà đéo biết!

Furion thầm trách mình thật bất cẩn.

Tiếp đó, Furion liền phát long uy hướng về phía Tứ Dực Ngân Phi Long đang xà xuống. Tứ Dực Ngân Phi Long là Á long, cũng coi như là thành viên Long

tộc. Ở trong Long tộc, phát long uy đại biểu cho việc cảnh cáo, cảnh cáo đồng loại không được tiến vào lãnh thổ của mình. Nếu hắn mà còn tiếp tục bước vào thì sẽ cảnh cáo bằng miệng. Nếu đối phương bướng thì rút 'thẻ đỏ' 'búp' hắn luôn một trận!

Long uy áp lên Cầu Cầu, nhưng nó là siêu giai ma thú cho nên cũng không có cảm giác gì quá lớn với long uy, mà Cao Lô Hoa thì khỏi nói.

Cỗ long uy này chỉ có Cao Lôì Hoa với Cầu Cầu là không coi vào mắt, nhưng Tiểu Tam với Tuyết Y Nhi trên lưng Cầu Cầu liền bị long uy đè ép làm cho tức ngực, khó thở, vốn đẳng cấp hai nàng cũng không cao lắm, nên mới bị long uy áp chế.

- Hắc hắc!

Cao Lôì Hoa cảm nhận được long uy liền cười hắc hắc, mình vừa đến mà tên Furion này đã ra oai rồi? Cao Lôì Hoa cười một tiếng lớn, sau đó cũng không khách khí phát thần uy của mình ra. Không còn sự kìm nén của Cao Lôì Hoa, thần uy liền đè ngược long uy của Băng Sương Cự Long xuống!

Sau khi long uy bị áp chế ngược lại, Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hẳn. Tiểu Tam hướng ánh mắt đầy cảm kích về phía Cao Lôì Hoa.

Ở bên dưới thì trái ngược hẳn. Băng Sương Cự Long Furion lại cảm thấy nặng trĩu. Uy áp của Tứ Dực Ngân Phi Long này không ngờ lại còn mạnh hơn mình. Trong uy áp này còn mang theo một loại lực lượng kỳ lạ làm con người ta muốn quỳ bái mới chết chứ! Đây là thần uy! Trong lòng Băng Sương Cự Long Furion run lên, chẳng qua vẫn lắc đầu tự nhủ. Có thể do mình căng thẳng quá nên cảm giác sai lầm. Cái con Tứ Dực Ngân Phi Long trước mắt này tuy lớn nhưng cũng chưa thể nào đạt tới thần cấp được.

Băng Sương Cự Long Furion lắc đầu lia lịa, sau đó dùng long ngữ hét lên trên trời:

- Người tới là ai, dừng lại! Báo tên đi! Nơi này là của Băng Sương Cự long Furion ta. Chỗ này đã có chủ rồi, nếu người không có chuyện gì để nói thì nhanh nhanh đi về đi! Nếu không, dưới danh nghĩa của Long thần, ta sẽ tấn công người!

- Ha ha, Furion huynh đệ, mới mấy ngày không gặp mà quên luôn ta sao?

Trên lưng Cầu Cầu, Cao Lôì Hoa nghe thấy Furion nói liền cười to rồi vận lôì thần lực nói vọng xuống! Long ngữ 'xịn', Cao Lôì Hoa dùng chính là long ngữ chính cống.

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa, không phải bởi long ngữ mà Cao Lôì Hoa nói có vấn đề. Mà vì Cao Lôì Hoa nói chuẩn quá, ngoại trừ Long tộc, không ngờ lại có người nói sõi như vậy?! Lúc này cả hai có phần nghi ngờ Cao Lôì Hoa có phải là Long tộc hay không đây!

- Ủa? Giọng nói quen quen?

Furion ngơ ngác nhìn lên trời. Giọng nói này không phải do Tứ Dực Ngân Phi Long kia phát ra, mà trên lưng nó! Furion mở to mắt nhìn coi trên lưng con Tứ Dực này là ai!

Thấy rõ rồi. Hắn thấy ngay Cao Lôì Hoa đang ngồi trên con Phi Long. Một gã có mái tóc bạc trắng rất dễ thu hút sự chú ý! Người ta nhìn thì sẽ chú ý ngay tới mái tóc bạc này liền, nhưng nhìn thấy xong thì Furion lại mơ mơ hồ hồ, hắn nghĩ nát óc thì hình như chẳng biết thằng nào đầu bạc hết! Thề có

Long thần 'đại ka', trong trí nhớ của mình không quen thằng cha đầu bạc nào cả.

Nhưng mà đôi phương dường như lại quen mình, cho nên Furion chỉ cần thận đề phòng chứ không tiến hành công kích Tứ Dực Ngân Phi Long kia.

Mãi đến khi Phi Long hạ xuống, Cao Lôi Hoa mang Tiểu Tam với Tuyết Y Nhi nhảy từ trên lưng Cầu Cầu xuống.

Sau khi vẫy tay ra hiệu hai cô nàng đứng chờ bên cạnh Cầu Cầu, một mình Cao Lôi Hoa bước lại gần Băng Sương Cự Long.

- Sao hả? Không nhớ ta sao, Furion?

Cao Lôi Hoa hí mắt dùng long ngữ nói với Furion.

- {Long ngữ} Người là...?

Furion nhìn kỹ lại Cao Lôi Hoa thì cảm thấy hình như quen quen, nhưng vẫn không nhớ ra.

- Ta là Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa bắt đầu đã nói, xem ra mái tóc bạc này lại gây chuyện rồi. Quả nhiên, Furion gầm lên.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ?!

Furion kêu to, trợn trừng mắt nhìn Cao Lôi Hoa. Quả thật, ngoại trừ mái tóc bạc ra thì da vàng, mắt đen, đúng là Cao Lôi Hoa:

- Cao huynh đệ, mái tóc đen của người như thế nào lại trắng thế? Chắc chắc, mái tóc này, hình như là...! Chà, có lẽ hôm nào ta cũng làm một cái đầu bạc mới được, rất 'xò tin' à nha!

Furion nhìn mái tóc bạc tung bay trong gió của Cao Lôi Hoa mà đầy hâm mộ.

- Ặc, vấn đề đó để sau đi.

Cao Lôi Hoa cười khô, tóc bạc mà đẹp cái nỗi gì? Cái này gọi là già yếu thì có, ở Trung Quốc gọi mấy cụ sắp xuống lỗ không à:

- Ta tới có chuyện muốn nói với người đây.

- Có chuyện gì cứ nói đi?

Furion cười nói, chẳng qua lời điện trên trời lại làm nụ cười Furion cứng đơ.

- Trời! Ta suýt quên mất tiêu. Cao Lôi Hoa huynh đệ, người có chuyện gì thì nói mau đi, xong rồi thì mau tránh xa đi. Càng xa càng tốt!

Furion tựa như nhớ ra cái gì đó, vội la lên với Cao Lôi Hoa.

- Hử? Người có chuyện gì à?

Cao Lôi Hoa nhú mày.

- Ôi, cũng không phải là đại sự gì, dù sao người có việc gì thì nói nhanh lên đi.

Trong mắt Furion hiện lên vẻ lo lắng, bởi vì lời quang trên trời càng lúc càng sáng. Tại nơi được gọi là 'vĩnh viễn không có lời điện" thì đây là một hiện tượng khác thường. Mà hiện tượng này hình như vì Furion.

- Rồi, ta nói. Ta đến là vì cái vụ người "cuỗm" đồng ma tinh với Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo của Băng Quốc đế quốc.

Cao Lôì Hoa thấy Furion không muốn nói nên cũng không hỏi. Nói luôn mục đích của mình.

- Ma tinh với Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo?

Furion cười khò:

- Cao huynh đệ à, việc này, chỉ sợ ta thực lòng xin lỗi người.

- Vì sao?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi, hấn cảm thấy Furion đúng là có chuyện rồi.

- Bởi vì ta tạm thời không thể trả ma tinh với Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo được. Hiện giờ ta đang cần những thứ này.

Furion cười khò một tiếng.

- Người lấy cái đồ nữ nhân với đồng ma tinh này làm gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi.

- Ôi, được rồi. Nói cho người cũng không có việc gì. Là như này, Cao huynh đệ, ta không cần thận nên đột phá, hiện tại ta chuẩn bị tiến giai.

Furion cười khò:

- Đồng ma tinh với cái áo choàng của Băng Tuyết Nữ Thần ta dùng để tạo ra một cái ma trận, ta muốn dùng mấy thứ đó đỡ thần kiếp...

Trả Lời Với Trích Dẫn

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 168

Sự Hưng Phấn Của Thanh Kiếm Tài Quyết.

Cao đại ca với cái tên chết bầm Băng Sương Cự Long kia nói gì thế?

Tiểu Tam quay sang hỏi Tuyết Y Nhi:

- Tuyết Y Nhi, chị nói xem Cao đại ca có phải là người trong Long tộc không? Chị xem, anh ấy nói long ngữ thành thạo như vậy, hơn nữa lại rất mạnh. Em nghe nói Long tộc có thể hóa hình người được.

- Hả? Sophia, chẳng lẽ em cũng không biết chủng tộc của Cao Lôi Hoa sao?

Tuyết Y Nhi nhìn Tiểu Tam mà không tin nổi, cái gã tóc bạc này do tam công chúa mang về, giờ nàng lại nói không biết thân phận với chủng tộc người ta?

- Vâng. Từ trước tới giờ em chưa từng hỏi Cao đại ca, mà anh ấy cũng chẳng nhắc gì với em hết.

Tiểu Tam đáp, rồi nhìn Băng Sương Cự Long đang nói chuyện thân mật với Cao Lôi Hoa:

- Em và Cao đại ca gặp nhau, là một điều ngoài ý muốn đầy tuyệt vời...

...

Lúc này, ở bên kia, Cao Lôi Hoa nói với Băng Sương Cự Long Furion:

- Furion, người có chắc là cái đồng ma tinh với Băng Tuyết Nữ Thần chi bào này tạo ra kết giới chống được thân kiếp không? Mà người nghĩ xem nó chống được mấy đạo thân kiếp?

Furion cười khỏ một tiếng:

- Ta chưa từng trải qua thân kiếp nên cũng không có biết được sức mạnh của thân kiếp như thế nào, cái trận pháp này bày ra là để phòng ngừa vạn nhất, bất kể thế nào, có chút phòng ngừa thì vẫn hơn. Mà thật ra đây là kết giới phòng ngự mạnh nhất mà ta biết, nếu nó vô dụng thì mấy cái khác cũng là đồ bỏ thôi.

- Hắc hắc, Furion này, chúng ta trao đổi nhé.

Lúc này, Cao Lôi Hoa đột nhiên cười hắc hắc, nói với Furion.

Ầm~ một tiếng, ngay lúc Furion định nói gì, trên bầu trời vang lên một tiếng sấm, từng đạo lôi quang màu vàng tím bắt đầu thành hình. Âm thanh rít

tai của lôi quang cho dù cách xa vẫn nghe rõ ràng.

- Hết giờ rồi. Cao huynh đệ.

Sau khi Furion nhìn thấy lôi quang thì liền nói lớn:

- Cái áo choàng với đồng ma tinh đó, nếu ta mà còn sống thì ta sẽ trả lại hết. Giờ không còn thời gian nữa. Cao Lôi Hoa huynh đệ mau mau dẫn hai cô bé kia rời xa khỏi chỗ này đi, đi xa vào, thật xa vào! Lực lượng phá hoại của thần kiếp không phải giỡn đâu.

- Đừng khẩn trương.

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Chúng ta cứ thương lượng chuyện này đã.

- Đừng~~Lại một tiếng sấm vang. Lúc này trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa và Furion sấm vang liên tục. Tiếng sấm như vậy Cao Lôi Hoa đã nghe qua một lần, đó là lần hấn độ thần kiếp! Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn lên trời. Lần trước là vì còn có một tầng phong ấn màu vàng trên đỉnh đầu cho nên Cao Lôi Hoa cũng không biết thần kiếp hình thành như thế nào. Nhưng lần này thì hẳn có thể thấy rõ rồi.

- Không kịp nữa rồi!

Furion ngẩng đầu lên quát to. Trên trời mây đen ùn ùn kéo tới, một luồng sức mạnh khổng lồ ẩn chứa trong đó. Thi thoảng lại có một tia lôi quang màu vàng tím lóe ra.

Cao Lôi Hoa nheo mắt lại:

- Hùng vĩ thật!

Cao Lôi Hoa ca ngợi!

Băng Sương Cự Long Furion nghe Cao Lôi Hoa cảm thán thì thiếu điều lăn quay ra chết cho rồi. Đứng ngẩn xem thần kiếp, từ xưa đến nay e rằng chỉ có Cao Lôi Hoa là độc nhất. Chẳng qua, cũng không thể phủ nhận thần kiếp thật sự đáng xem. Trên bầu trời, mây đen cuộn cuộn, sau đó, từng đợt lôi quang giống như rồng rắn nối đuôi nhau xuất hiện. Nếu đám mây đen này không phải là thần kiếp thì Băng Sương Cự Long cũng rất muốn ngắm nhìn nó. Chỉ có điều, bây giờ Băng Sương Cự Long cũng không có tâm tư ngắm cảnh, hẳn chỉ cảm thấy thứ này gây cho hắn áp lực liên miên. Cho dù Furion đã là thánh giai đỉnh phong nhưng vẫn cảm thấy những tia lôi điện trong đám mây đen kịt kia ẩn chứa sức mạnh điên cuồng như thế nào!

- Furion. Hiện giờ ngươi là bậc tám phải không?

Đột nhiên Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn Furion chằm chằm. Cao Lôi Hoa nhớ rõ trước khi mình độ thần kiếp thành công đã cảm thấy Furion tiến cấp lên bậc tám. Nhưng lúc này Cao Lôi Hoa cảm giác Furion chỉ là bậc bảy thánh giai thôi.

- Độ thần kiếp còn chưa vượt qua. Ta sao có thể là bậc tám chứ?

Băng Sương Cự Long Furion nói:

- Hiện tại ta chỉ là bậc bảy đỉnh phong thôi.

Cảm nhận được nguồn sức mạnh khổng lồ từ lôi quang, Băng Sương Cự Long Furion thờ dài. Lấy thực lực hiện tại của mình không biết có chống được một đạo lôi quang này không. Cái gì mà độ thần kiếp chứ, có mà hủy diệt kếp thì có.

Nghe Furion nói, Cao Lôi Hoa nhú mày. Băng Sương Cự Long quả thật không thể đạt tới thần giai nếu chưa trải qua độ thần kiếp. Vậy vì sao lần trước mình tiến lên bậc tám mới có thần kiếp nhỉ? Cao Lôi Hoa cứ nghi ngờ mãi.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, lần này hại chết người rồi.

Băng Sương Cự Long Furion buồn bã nói:

- Hay là người trốn đi, tuy giờ không đi xa được nhưng trốn được từng nào hay từng đó. Đừng quay đầu lại, cách xa ta càng xa càng tốt.

- Ha ha. Chỉ là độ thần kiếp thôi, có thể làm khó ta sao?

Cao Lôi Hoa nhìn lôi kiếp trên trời liền nổi hào khí cao vạn trượng! Nói:

- Furion huynh đệ à, có muốn ta giúp người không? Hắc hắc!

- Người? Giúp ta? Giúp như thế nào?

Furion cười khô nói:

- Đây chính là độ thần kiếp bậc tám đó.

Ở trong lòng Furion, Cao Lôi Hoa vẫn chỉ là một cường giả thánh cấp nhỏ bé như hồi trên đảo, tuy hơi mạnh thật nhưng Furion không cho rằng nhân loại có thể tiến giai từ thánh cấp lên thần cấp chỉ trong mấy tháng như Long tộc bọn hắn được. Hay nói cách khác, Furion chẳng tin được nhân loại có thể vượt qua thiên kiếp. Bởi vì thân thể của nhân loại quá yếu ớt.

Độ thần kiếp, dù cự long không phòng ngự gì thì bằng vào tố chất thân thể mạnh mẽ của mình, chỉ cần không bị đánh trúng chỗ hiểm thì vẫn có thể bảo tồn được tính mạng già này. Nhưng nhân loại thì không giống như vậy. Thân thể nhân loại quá yếu ớt, hoàn toàn không chịu nổi một đòn.

- Oánh~~~!

Lại một tiếng nổ lớn! Tinh thần Băng Sương Cự Long Furion run rẩy kịch liệt. Trên bầu trời, một đạo lôi quang mang theo sức mạnh hủy diệt đang bổ thẳng xuống người hắn, lôi quang giống như một con rắn độc đang nhào tới đón Furion!

- Băng phong kết giới!

Băng Sương Cự Long Furion hét lớn một tiếng, hai cánh vỗ mạnh. Phát huy ma lực cường đại nhất của thánh giai đỉnh phong, tuy khi này có xài cấm chú nhưng một cái thì không xi nhê với Furion.

Cùng với ma lực được triển khai, những viên ma tinh được sắp xếp trên mặt đất đều phát ra những ánh sáng băng lam xinh đẹp kết hợp với áo choàng của Băng Tuyết Nữ Thần tạo thành một kết giới trông khá chắc chắn.

Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo tuy cũng là thần khí nhưng vẫn kém hơn thanh kiếm Tài quyết trong tay Cao Lôi Hoa. Dù sao thì áo choàng đó là do

Băng Tuyết Nữ Thần làm ra còn thanh Tài quyết lại do ‘lão đại’ Sáng Thế thần sáng chế.

Chẳng qua, nói gì thì nói Băng Tuyết Nữ Thần chi bào vẫn là thần khí! Nên nó cũng có sức mạnh của riêng mình. Lấy nó làm trận nhãn cho kết giới thì ‘Băng phong kết giới’ cũng rất kiên cố, hơn nữa lại còn sử dụng trong thế giới băng tuyết này thì đúng là như cá gặp nước.

Cao Lôi Hoa vẫn đứng nhìn Furion trong Băng phong kết giới.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ hãy rời khỏi đây đi! Đừng đến gần ta.

Đứng trong kết giới, Furion lại vẫn thấy Cao Lôi Hoa vẫn ở bên cạnh, lập tức hét to. Độ thần kiếp đầu phải trò đùa, trông thân thể yếu đuối của Cao Lôi Hoa, Băng Sương Cự Long Furion không cho rằng Cao Lôi Hoa có thể chịu nổi một đạo lôi quang!

Cao Lôi Hoa cười ha hả không để ý tiếng hét của Furion, ngược mắt nhìn lên trời.

Lúc này, ở bên kia, Tiểu Tam với Tuyết Y Nhi nhìn thấy lôi quang trên bầu trời thì mặt xám ngoét, áp lực mà lôi quang này phát ra so với long tức còn mạnh hơn gấp trăm lần!

Lúc này, cho dù là đồ ngốc cũng biết chuyện gì đang xảy ra! Mà hai cô nàng vốn đâu ngốc! Trên trời đúng là ‘Độ thần kiếp’ trong truyền thuyết! Theo đó thánh giai muốn tiến giai phải trải qua độ thần kiếp, mà trong truyền thuyết thì độ thần kiếp có thể hủy diệt tất cả!

Sau đó, Tiểu Tam lại nhìn thấy Cao Lôi Hoa vẫn còn đứng bên cạnh Băng Sương Cự Long. Lập tức nóng vội kêu to:

- Cao đại ca! Anh mau quay lại đi, chúng ta chạy nhanh lên, đây là độ thần kiếp đó!

- Ha ha! Không có việc gì đâu. Yên tâm đi!

Cao Lôi Hoa cười trấn an Tiểu Tam, đồng thời tay phải phát một cái! Một tiếng ‘ông’ vang lên, thanh kiếm Tài quyết như có linh tính liền từ sau lưng bay vào tay Cao Lôi Hoa! Dường như cảm thấy uy lực lôi điện trên trời, thanh Tài quyết rung rung đầy hưng phấn.

Cao Lôi Hoa nheo mắt nhìn đạo lôi quang mang theo sức mạnh hủy diệt trên trời. Lần đầu tiên do ở trong phong ấn nên bỏ lỡ độ thần kiếp. Lần này, Cao Lôi Hoa muốn biết thực lực chân chính của mình đến đâu!

- Cao huynh đệ, người muốn làm gì?!

Bên trong Băng phong kết giới, Băng Sương Cự Long Furion lại thấy Cao Lôi Hoa cầm một thanh trường kiếm liền lo sốt vó! Nếu Cao Lôi Hoa có điều bất trắc thì hấn sao an lòng đây?

- Ha ha!

Lúc này, Cao Lôi Hoa đang hưng phấn thì đâu để ý gì lời Băng Sương Cự Long Furion! Bụp, hai cặp cánh lôi quang lấp lánh màu vàng tím bật ra sau lưng Cao Lôi Hoa! Tuy Cao Lôi Hoa không thích mấy thằng điều nhân,

nhưng không có biện pháp. Đây mới là trạng thái chiến đấu mạnh nhất của Cao Lôì Hoa!

- Kyaa!

Cao Lôì Hoa hét to rồi giơ thanh Tàì quyết lên! Hai cánh vỗ mạnh, cả người lao thẳng lên đón đạo lôì quang trên không.

Bốn cánh?! Trong ‘Băng phong kết giới’ Furion ngẩn ngơ há hốc mồm nhìn Cao Lôì Hoa bay lên. Sao lại bốn cánh? Bốn cánh? Chẳng lẽ là thần cấp?! Đồng tử Băng Sương Cự Long Furion co rút lại, hấn nhìn chăm chăm hình ảnh Cao Lôì Hoa.

- Cho ta xem lực lượng chân chính của độ thần kiếp đi!

Cao Lôì Hoa cười lớn, không tránh không né, trực tiếp nghênh đón đạo lôì quang!

Cùng lúc từ trên người Cao Lôì Hoa cũng bùng lên một cỗ lôì quang tử kim sắc.

- Âm~ Âm~

Hàng loạt tiếng nổ vang lên trên không trung, thân ảnh Cao Lôì Hoa va chạm với thiên kiếp điên cuồng, tạo thành chùm sáng lóa mắt!

Ngay lúc thanh kiếm Tàì quyết và lôì kiếp chạm vào nhau, thanh Tàì quyết rung lên kịch liệt, một cảm giác hưng phấn từ trên thanh Tàì quyết truyền thẳng tới Cao Lôì Hoa! Không chỉ là rung rẩy vì hưng phấn mà lúc này, thanh Tàì quyết còn trực tiếp kể rõ cho Cao Lôì Hoa biết nó hưng phấn như thế nào... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 169

Thay Người Đỡ Thiên Kiếp Là Không Tốt.

Người đang hưng phấn sao?

Cao Lôì Hoa nắm chặt thanh kiếm Tài quyết thì thầm.

- Ông~~

Thanh kiếm Tài quyết ngân lên thay thế cho câu trả lời, sau khi nó chạm vào thiên lôi, nó rất hưng phấn, cảm giác mãnh liệt này được thanh kiếm Tài quyết truyền vào trong ý thức Cao Lôì Hoa.

- Bùm!

Ánh sáng lóe ra từ cuộc va chạm khủng khiếp giữa Tài quyết & thiên lôi mạnh đến nỗi Cao Lôì Hoa không thể mở mắt ra. Ngay sau đó, Cao Lôì Hoa cảm thấy một lực hút từ thanh Tài quyết, không phải đối với Cao Lôì Hoa mà đối với thiên lôi.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Cao Lôì Hoa, đạo thiên lôi mãnh liệt trên trời không ngờ lại bị thanh Tài quyết hút lấy hút để như là hút nước vậy!

“Thế là làm sao nhỉ?” Cao Lôì Hoa nghi hoặc hừ một tiếng. Ngay lúc đó, thanh kiếm Tài quyết đột nhiên truyền vào trong người Cao Lôì Hoa một luồng lôi thần lực tinh khiết.

Cao Lôì Hoa không còn cách nào khác đành vội vàng vận nội công tâm pháp, đưa luồng lôi thần lực này đi một vòng chu thiên trong cơ thể, biến nó thành lực lượng của mình. May mắn là nguồn lôi thần lực này vô cùng tinh khiết nên Cao Lôì Hoa có thể dễ dàng hấp thu toàn bộ.

Thanh kiếm Tài quyết hấp thu năng lượng của thiên lôi? Cao Lôì Hoa rất cục đã hiểu thanh Tài quyết đang làm gì rồi! Hơn nữa, thanh kiếm cũng ‘chơi đẹp’ đó vẫn không quên cam-pu-chia cho mình.

Cứ như vậy thanh kiếm Tài quyết không ngừng hấp thu năng lượng thiên lôi nhưng thỉnh thoảng lại nhường một chút lôi thần lực cho Cao Lôì Hoa hấp thu. Cao Lôì Hoa cười thầm trong lòng, xem ra thanh kiếm Tài quyết rất có nhân tính đây.

Cứ thế trong phút chốc, năng lượng của thiên lôi bị thanh kiếm Tài quyết và Cao Lôì Hoa giải quyết nhanh chóng!

Sau khi hấp thu được năng lượng thiên lôi thì trên thân kiếm tỏa ra từng

tia màu hồng, đặc biệt hai chữ ‘Phán Quyết’ có cảm giác (3D) như muốn bay khỏi thanh kiếm vậy.

Còn ở trong kết giới bên dưới, Băng Sương Cự Long Furion ngược nhìn Cao Lôi Hoa mà miệng khô hết cả. Sau đó dùng hai cái móng vuốt xoa nhẹ nhẹ mắt mình. Mẹ nó, đây là thần kiếp mà! Sao lại đột nhiên biến mất thế? Hiển nhiên hắn không biết thần kiếp đã bị thanh kiếm Tài quyết và Cao Lôi Hoa ‘màn thịt’! Mà theo hắn thấy lúc Cao Lôi Hoa cầm thanh kiếm Tài quyết chém vào thiên lôi thì thần kiếp đột nhiên biến mất?! Tốc độ biến mất rất chậm, dường như là ăn phải một chém của Cao Lôi Hoa mà ‘tử ọ’.

Tiểu Tam và Tuyết Y Nhi cũng ngơ ngác nhìn Cao Lôi Hoa. Lôi quang tan đi, đôi cánh sau lưng của Cao Lôi Hoa cũng dần dần biến mất.

Mái tóc bạch kim kết hợp với đôi cánh trắng như tuyết đập nhè nhẹ sau lưng trông giống như thiên sứ ái tình vậy.

Tuyết Y Nhi thì khê nhú mày, thực lực của Cao Lôi Hoa lại vượt xa phỏng đoán của mình, lúc này nàng đang nghĩ xem thực lực của nam nhân này có giới hạn hay không nữa? Mỗi lần nàng ước định thực lực của gã thì gã lại thể hiện thực lực cao hơn nữa!

- Ha ha! Thoải mái! Đến nữa đi!

Cao Lôi Hoa cười sáng khoái giữa trời cao. Lôi quang trong đám mây màu đen dường như cũng lần đầu tiên cảm thấy bất mãn! Do đó lại bắt đầu ngưng tụ lực lượng một lần nữa. Mãi một hồi lâu mà cũng chưa đánh tiếp đạo thiên lôi thứ hai.

- Chẳng lẽ cứ như vậy mà xong à?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn đám mây đen, phải biết rằng lần trước độ kiếp, hắn phải nhận đến tám đạo thiên lôi và một đạo cải tạo thân thể, tổng cộng những chín đạo! Chẳng lẽ là do lúc đó mình là thần cấp, cho nên thần kiếp cũng nhiều lên? Cao Lôi Hoa trầm tư.

Nhưng ngay lúc Cao Lôi Hoa muốn xuống dưới thì toàn bộ đại băng nguyên đột nhiên tối sầm lại! Ban nãy còn sáng mà giờ thì xòe tay trước mặt cũng không thấy, thật là ‘đen như mực’. Bóng tối bao trùm đại băng nguyên. Thi thoảng chỉ có vài tia chớp giật xẹt qua mới chiếu sáng được một chút đại băng nguyên.

Toàn bộ ma thú trên đại băng nguyên lần thứ hai thì nhau rống sợ sệt. Lần đầu là cảm chú. Uy lực của cảm chú tiêu diệt tất cả ma thú trong không gian cảm chú, trừ mấy con biết bay hoặc lực lượng cường đại may mắn còn sống. Nỗi sợ hãi cảm chú vừa mới qua đi, thì lại xuất hiện thứ còn khủng bố hơn nữa! Từ trên không liên tục truyền tới áp lực khiến bầy ma thú khiếp đảm.

Cao Lôi Hoa nắm chặt Tài Quyết Chi Nhận nhìn lên khoảng không trước mặt, lần trước do mình ở trong phong ấn nên cũng không có ấn tượng gì về thần kiếp cho lắm. Nhưng lần trước cũng không hề có hiện tượng tối sầm

trời như lần này.

Bùm! Lôi quang không lồ lóe lên rồi xoay xung quanh đám mây đen.

Lần này thì Cao Lôi Hoa cảm thấy bất an thật rồi! Từ lúc thành thần đến giờ, loại cảm giác này lâu rồi không xuất hiện. Vì sao mình lại có cảm giác này nhỉ? Cao Lôi Hoa không hiểu nổi.

Do đó, tay càng siết chặt thanh kiếm Tài quyết hơn.

Cuối cùng thì dường như đám mây trên bầu trời cũng hội tụ đủ năng lượng.

Bùm! Bùm! Bùm! Một loạt tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa. Cao Lôi Hoa vừa ngẩng đầu nhìn lên thì đồng tử co rút lại! Mẹ khi, siêu trâu bò! Cao Lôi Hoa buột miệng chửi.

Trên trời, một chùm lôi quang màu vàng tím đang giáng xuống! Đúng vậy, là một chùm, không phải là một đạo! Là một chùm lớn! Ít ra cũng phải hơn trăm đạo hợp thành đang điên cuồng giáng xuống Cao Lôi Hoa. Thiên lôi mang theo sức mạnh không thể chống cự nổi.

Cao Lôi Hoa cảm thấy sống lưng lạnh buốt, mẹ nó. Hơn trăm đạo lôi quang, lần này mình ăn đủ rồi. Đồng thời suy nghĩ xem cái gã Băng Sương Cự Long này có làm việc gì trái với lương tâm hay không nữa? Nếu không thì cái quái gì mà thần kiếp biến thái vậy?

Cao Lôi Hoa không biết rằng không phải là thần kiếp của Băng Sương Cự Long Furion biến thái, mà do một tay hấn làm nên hết!

Thần kiếp chỉ có thể do một người chịu kiếp chống đỡ, mà nếu giống như Cao Lôi Hoa trực tiếp giúp Băng Sương Cự Long chống lại thần kiếp, vậy thì xin lỗi người đi! Căn cứ theo quy tắc mà Sáng Thế thần lập ra thì cứ một phạt trăm! Cản một đạo thiên lôi vậy trả lại người một trăm đạo!

Đương nhiên, lần trước Cao Lôi Hoa ở trong phong ấn độ kiếp cũng không tính là do người khác trợ giúp. Bởi vì ba lão thần Quang Minh đó không trực tiếp giúp Cao Lôi Hoa chặn thiên lôi. Chỉ có thể nói là Cao Lôi Hoa rất may mắn khi ở trong phong ấn do Quang Minh tam thần lập ra.

Cao Lôi Hoa là Lôi thần, nắm giữ tất cả lôi điện trên đời. Nhưng riêng thiên lôi của thần kiếp lại không do Cao Lôi Hoa quản mà phải tuân theo quy tắc của Sáng Thế thần.

- Thí mạng cùi này luôn, chẳng qua là lôi quang thôi? Cao Lôi Hoa này sợ cái quái gì!

Cao Lôi Hoa quát to một tiếng, lôi quang trên người bùng phát lên: Ảo ảnh thần thể Lôi thần!

Ông! Vừa đối diện chùm lôi quang này, thanh kiếm Tài quyết lại hưng phấn rung lên! Dường như trước mặt nó không phải là thần kiếp mà giống như thực phẩm dinh dưỡng của nó vậy!

Ở dưới đất, Tiểu Tam, Tuyết Y Nhi với Băng Sương Cự Long Furion đã bị lôi quang ngập trời dọa cho ngây người! Băng Sương Cự Long cười méo

miệng, chùm thiên lôi này ẩn chứa sức mạnh mà hẳn không tưởng tượng nổi. Một đạo đã đủ làm hẳn đau đầu rồi, mà trăm đạo thiên lôi chính cống thì...

...

Cao Lôi Hoa và ‘Áo ảnh thần thể’ phía sau cùng đón nhận một trăm đạo thiên lôi tử sắc!

Rất nhanh, ‘Áo ảnh thần thể’ phía sau lưng và thanh Tài quyết đón tiếp chùm thiên lôi này. ‘Áo ảnh thần thể’ vừa gặp thiên lôi thì y chang như thanh Tài quyết.

‘Áo ảnh thần thể’ và thanh Tài quyết đều như thấy món ngon liền chén luôn. Cả hai đều rất biết điều, không ngừng chia sẻ một phần thiên lôi vào trong cơ thể Cao Lôi Hoa, để cho hẳn lại được hưởng thụ thêm năng lượng lôi quang tinh thuần tuyệt vời kia.

Cứ thế, một trăm đạo thiên lôi của thần kiếp này bị ‘Áo ảnh thần thể’ với thanh kiếm Tài quyết chia nhau ăn phần.

Một trăm đạo thiên lôi biến mất, bầu trời lại yên tĩnh trở lại.

- Giờ chắc là ổn rồi đây!

Cao Lôi Hoa nhìn lên trời mà lau mồ hôi hột! Vừa rồi nguy hiểm thật! Nếu không có ‘Áo ảnh thần thể’ với thanh kiếm Tài quyết thì lần này ngóm rồi. Bản thân Cao Lôi Hoa tất nhiên là không sợ thiên lôi này. Dù sao thì thân thể Cao Lôi Hoa cũng là do lôi nguyên tố tạo thành. Cao Lôi Hoa tự tin thiên lôi không thể kill được mình. Nhưng Cao Lôi Hoa không sợ không có nghĩa là hai cô nàng Tiểu Tam, Tuyết Y Nhi với Băng Sương Cự Long Furion không sợ!

Nhìn bầu trời yên tĩnh có vẻ không xuất hiện lôi quang lần nữa, Cao Lôi Hoa nhẹ thở phào.

- Không đúng!

Vừa thở phào thì Cao Lôi Hoa lại khản trương. Trên bầu trời, áp lực của chùm thần kiếp đặc biệt vẫn không có mất đi. Ngược lại có dấu hiệu càng lúc càng trầm trọng!

Tiếp theo, không ngoài dự đoán của Cao Lôi Hoa! Tiếng sấm ầm ầm như thác đổ. Lôi quang lần thứ ba chuẩn bị giáng xuống.

Nhìn mảng lôi quang trên trời, mắt Cao Lôi Hoa như muốn lòi ra. Mẹ nó, lần này là một ngàn lôi quang! Gấp mười lần trước!

- Sao lại vậy chứ?

Cao Lôi Hoa ức chế mắng một tiếng, vì sao lại không để yên đi? Vì sao lại nhiều thiên lôi như vậy chứ? Cao Lôi Hoa thầm nghĩ, chẳng lẽ là do mình giúp người khác đỡ thiên kiếp? Trong lòng Cao Lôi Hoa thầm nghĩ tới khả năng này. Khó trách trước kia chưa từng nghe thấy có thần nào chấn hộ thần kiếp cả, Cao Lôi Hoa cười khò. Chẳng qua đâm lao thì phải theo lao thôi, đành cố lần nữa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 170

Cao Lôi Hoa Mất Tích.

Nhìn một ngàn đạo lôi quang giữa bầu trời kia, Cao Lôi Hoa cười mếu không ngừng. "Một ngàn đạo đó, mẹ nó, lần trước mình tiến cấp mà cũng chỉ có tám đạo lôi quang! Một ngàn với tám, cái khoảng cách này mệnh mông bao nhiêu đây! Mặc dù một ngàn đạo lôi quang này so với uy lực lôi quang mình độ kiếp thì kém hơn chút ít".

Bây giờ, ngoại trừ cười mếu ra Cao Lôi Hoa cùng đành phải kiên trì đến cùng. Hắn cũng thật sự không nắm chắc tiếp được một ngàn đạo lôi quang này. Ngay như một trăm đạo hồi này nếu không phải thanh kiếm Tài quyết đột nhiên phát uy, thì mình cũng không dễ dàng gì ngăn cản được! Chẳng qua, một khi đã bắn tên rồi thì không thể thu hồi lại. Dựa vào ảo ảnh thần thể của Lôi thần, Cao Lôi Hoa đành bắt chấp khó khăn kiên trì vọt lên.

Thanh Tài quyết vẫn hung phấn vạn phần trái ngược hẳn với vẻ mặt bất đắc dĩ của Cao Lôi Hoa! Nhìn nó, Cao Lôi Hoa hiểu được lý do sát lục giả La Đế vượt qua thiên kiếp. Có thể là liên quan tới kỹ năng hấp thụ thiên kiếp của thanh kiếm Tài quyết này.

Thanh kiếm Tài quyết giống như là một tàu há mồm ăn hoài cũng chẳng thấy no! Khi thanh Tài quyết tiếp cận ngàn đạo lôi quang thì nó lại bắt đầu hấp thụ năng lượng! Dưới sự trợ giúp của thanh Tài quyết và ảo ảnh thần thể Lôi thần, cuối cùng một ngàn đạo lôi quang cũng được ngăn cản! Bây giờ, ảo ảnh thần thể Lôi thần cũng chân thật hơn, còn thanh Tài quyết đã tỏa ra màu tím đỏ, hơn nữa hai chữ 'Phán quyết' trên thân kiếm lại càng nổi rõ.

Nói ra thì Cao Lôi Hoa cũng không biết ảo ảnh thần thể của mình xảy ra chuyện gì, lúc đầu hắn còn nghĩ ảo ảnh Lôi thần là do lôi thần lực của bản thân tạo thành. Nhưng không ngờ ảo ảnh thần thể cũng có thể hấp thụ năng lượng thiên lôi giống như thanh kiếm Tài quyết, làm cho Cao Lôi Hoa lập tức cảm thấy ảo ảnh thần thể phía sau không đơn giản như mình nghĩ.

"Một ngàn đạo lôi quang cũng trôi qua rồi. Lần này chắc là lần cuối rồi". Cao Lôi Hoa thầm nghĩ. Tuy rằng lôi quang đại bổ nhưng ăn nhiều cũng sẽ căng cứng! Vừa rồi sau khi hấp thụ một ngàn lôi quang, thanh kiếm Tài quyết sáng lên rực rỡ rồi ánh sáng ản vào bên trong giống như ngủ say vậy,

không có một phản ứng nào! Có lẽ nó quá nên giờ nó phải tiêu hóa. Còn ảo ảnh thân thể sau lưng của mình bây giờ cũng có điểm giống thật thể rồi! Dường như cũng chẳng thể nhồi thêm nữa rồi!

Cao Lô Hoa tính toán sơ một lúc, nếu mà xuống thêm một lần nữa thì lần này có thể là một vạn đạo lôi quang, như vậy thì mình sẽ không đỡ nổi! Hắn không ngừng nhìn lên trời thầm cầu nguyện, hy vọng đừng có thêm một vạn đạo thiên lôi xuống nữa.

Lúc này, mọi người ở trong thành Băng Cơ không thể không khẩn trương! Địa phương đó còn gọi là 'vĩnh viễn không có lôi quang' sao? Lôi quang giăng kín mít bầu trời! Đây phải đổi tên là 'địa phương có nhiều lôi quang nhất' mới đúng!

Dường như là đã lời cầu nguyện của Cao Lô Hoa đã linh ứng, những mây đen che kín đại băng nguyên cuối cùng cũng đã tản ra rồi!

Cao Lô Hoa thở phào! Mây đen tản đi cũng tức là độ thần kiếp đã hoàn thành! Vậy bây giờ chỉ còn lại một đạo lôi quang cuối cùng, lôi quang cải tạo lại thân thể Băng Sương Cự Long.

Giống như suy nghĩ của Cao Lô Hoa, tất cả mây đen tản ra chỉ để lại một đạo lôi quang màu vàng tím đang bổ xuống dưới! Chỉ còn một và cũng là cái cuối cùng! Cao Lô Hoa thở phào nhẹ nhõm, coi như là đã qua rồi. Đạo lôi quang này chính là để cải tạo thân thể của Băng Sương Cự Long nên không được đụng tới mà phải để dành cho Furion hưởng dụng.

Cao Lô Hoa theo bản năng tránh sang một bên để đạo lôi quang này xuống dưới 'hỏi thăm' Băng Sương Cự Long.

Nhưng ngay lúc ấy, đạo lôi quang này cũng không nể mặt Cao Lô Hoa, mà quay ngoắt theo hình chữ chi xông thẳng tới chỗ của hắn. Lôi quang lập tức xuyên qua người Cao Lô Hoa, sau đó mới nện xuống Băng Sương Cự Long bên dưới.

Giữa không trung, lôi quang nhanh chóng bao phủ thân thể của Cao Lô Hoa.

Ngay tại lúc này, thanh kiếm Tài quyết vốn đang xám xịt bỗng bùng phát ánh sáng màu tím đỏ, hai chữ 'Phán quyết' trên thân kiếm phát quang lấp lánh. Tiếp đó thanh Tài quyết tỏa ra ánh sáng bao vây Cao Lô Hoa rồi chợt lóe chớp một cái...

- Không! Cao đại ca!

Tiểu Tam bên dưới hét lên thất thanh! Nàng trơ mắt nhìn Cao Lô Hoa bị lôi quang xuyên qua!

Băng Sương Cự Long cũng sửng sốt! Nhưng hắn không có thời gian để mà lo lắng, bởi vì lôi quang sau khi xuyên qua thân thể Cao Lô Hoa lại dễ dàng phá vỡ băng phong kết giới rồi đánh thẳng xuống người hắn!

Băng Sương Cự Long cảm thấy trước mắt tối sầm rồi mất đi tri giác...

Lôi quang qua đi, mọi thứ cũng biến mất. Kết giới do Băng Sương Cự

Long bố trí không còn nữa, ma tinh cũng dường như mất đi ma lực trở nên âm đạm. Chỉ còn tấm áo bào lơ lửng ở giữa ma pháp trận là thể hiện chân thực nhất chuyện vừa rồi xảy ra. Băng Tuyết Nữ Thần chỉ bảo không hổ là thần khí, vẫn bồng bềnh tại chỗ mà không hề có chút thương tích nào.

Nhưng, cả Cao Lôi Hoa trên trời lẫn Băng Sương Cự Long dưới mặt đất cũng đều biến mất! Không còn vết tích nào lưu lại, giống như là hai người vốn không tồn tại trên thế giới này!

- Không!

Tiểu Tam vội vàng lao tới chỗ lôi quang phóng xuống lúc nãy, quỳ xuống mặt đất. Lớp tuyết đọng trên mặt đất lúc nãy bị lôi quang đánh sạch bách, làm lộ ra lớp đất cháy đen bên dưới và đồng ma tinh xám xịt.

- Chẳng lẽ đều bị lôi quang giết chết rồi sao?

Lúc này Tuyết Y Nhi chạy tới bên Tiểu Tam, nhìn thấy lớp đất cháy đen liền hô lên, không còn dấu vết nào lưu lại. Vậy chỉ có một đáp án, Cao Lôi Hoa bị lôi quang đánh đến nổi xương cốt cũng tiêu tan luôn! Còn Băng Sương Cự Long kia chắc là cũng có chung kết cục với Cao Lôi Hoa rồi!

Vừa nghĩ đến đây, vẻ mặt của Tuyết Y Nhi hiện lên sự vui sướng. Tên nam nhân tóc bạc này là một mối nguy hiểm to lớn đối với mình, nếu hắn chết thì cuộc tranh giành vương vị sẽ có lợi với mình, Tuyết Y Nhi khẽ liếc nhìn Tiểu Tam, đôi mắt chợt lóe lên ánh sáng kỳ lạ.

- Sophia, em đừng đau lòng nữa, bây giờ nhiệm vụ quan trọng hơn, chúng ta cứ đem những thứ này về trước đi.

Tuyết Y Nhi đến gần Tiểu Tam, sau đó chỉ vào Băng Tuyết Nữ Thần chỉ bảo và đồng ma tinh trên mặt đất.

- Cao đại ca biến mất rồi.

Tiểu Tam không trả lời Tuyết Y Nhi, nàng thần thờ nhìn ra phía trước. Có nằm mơ nàng cũng không ngờ được một người cường đại như Cao Lôi Hoa lại biến mất như thế này?

- Không! Cao đại ca sẽ không sao. Em phải ở đây chờ anh ấy! Cao đại ca chắc chắn sẽ xuất hiện lại! Anh ấy nhất định sẽ quay về!

Tiểu Tam thoáng chút điên cuồng.

- Được rồi, Tiểu Tam, đừng kích động quá. Vậy chúng ta sẽ ở đây mấy ngày nhé.

Tuyết Y Nhi nói rồi lấy ra một cái lều vải từ trong nhẫn không gian và dựng nó ngay tại chỗ. Nói thật là Tuyết Y Nhi cũng không chắc chắn Cao Lôi Hoa chết hay chưa, dù sao ngay từ đầu Cao Lôi Hoa đã thể hiện ra sức mạnh làm cho nàng chấn kinh rồi, trước khi xác định rõ Cao Lôi Hoa sống hay chết, nàng cố nhẫn nại một chút, chờ qua hai ngày thử coi xem.

Tuyết Y Nhi nhanh chóng dựng xong lều sau đó nhường Tiểu Tam mang Băng Tuyết Nữ Thần chỉ bảo vào lều để nghỉ ngơi.

Được Tuyết Y Nhi dìu, Tiểu Tam ngần ngừ ôm lấy Băng Tuyết Nữ Thần

chi bảo. Sau đó cứ ngồi ở trong lều thất thần nhìn mảnh đất bị lôi quang đánh cháy đen.

Cứ như vậy. Dần dần một ngày trôi qua, Tiểu Tam không ăn không uống, chỉ thất thần ôm lấy Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo ngồi nhìn như trước.

Tuyết Y Nhi cũng tìm chung quanh suốt một ngày nhưng vẫn chưa phát hiện một vết tích nào cả.

Ba ngày sau...

Mọi chuyện vẫn như vậy suốt ba ngày. Giờ Tuyết Y Nhi đã có thể khẳng định rằng, Cao Lôi Hoa đã chết thật rồi, dưới lôi quang như vậy Tuyết Y Nhi cũng không tin nam nhân tóc bạc đó còn sống! Tuyết Y Nhi nhìn về phía Tiểu Tam trong lều, khóe miệng lộ ra một nụ cười tàn khốc. Tranh đấu vương quyền từ xưa tới nay vốn không có cái gọi là thân tình, cũng không có cái gọi là tình bạn! Và cũng chẳng cần đến hai thứ này!

Tuyết Y Nhi từ từ bước về phía Tiểu Tam, lúc đầu nàng sợ thực lực của Cao Lôi Hoa, Tuyết Y Nhi là người thích nắm giữ tất cả trong tay, chỉ vì thực lực của Cao Lôi Hoa quá khủng bố nên cô không dám xuống tay với Tiểu Tam. Chẳng qua đã ba ngày trôi qua rồi, nam nhân kia chắc chắn đã chết! Ánh mắt Tuyết Y Nhi chợt biến thành lạnh lùng, bước tới gần Tiểu Tam.

- Chị Tuyết Y Nhi, chị nói xem, anh ấy đã chết chưa?

Ba ngày không ăn không uống, Tiểu Tam trông vô cùng suy nhược, cứ thất thần nhìn về phía trước.

Nhìn vẻ tiều tụy hiện giờ của Tiểu Tam, Tuyết Y Nhi cười đắc ý. Bây giờ ngay cả ông trời cũng giúp nàng! Tiểu Tam vốn là một Thanh Đồng pháp sư. Tuy rằng cấp bậc không cao nhưng muốn đụng đến nàng cũng phải tốn thời gian. Nhưng lúc này, đã ba ngày không ăn uống thì muốn đối phó với Tiểu Tam cũng không cần tốn nhiều sức nữa!

Đặc biệt, bây giờ đến nguyên nhân cái chết của Tiểu Tam, nàng cũng đã nghĩ ra rồi! Đại trưởng lão Ly Tư Lâm là một lý do quá tốt đối với nàng! Cái quân đoàn ma đạo sĩ của Băng Tuyết Nữ Thần thần điện kia sớm muộn không phát cảm chú, mà cố tình lại đợi khi Tiểu Tam và mình đi vào đại băng mới phát!

Giờ nàng hoàn toàn có thể đem cái chết của Tiểu Tam là do cảm chú "Hàn băng diệt thể" do quân đoàn ma đạo sĩ của Đại trưởng lão phát ra! Mọi trách nhiệm sẽ đẩy hết cho Đại trưởng lão.

- Sophia, chị nghĩ nam nhân đó đã chết rồi.

Tuyết Y Nhi cười ác độc bước tới trước mặt Tiểu Tam.

Lúc này Tiểu Tam lại hoàn toàn không phát hiện dị trạng của Tuyết Y Nhi, nàng vẫn ngơ ngác nhìn ra phía trước. Vùng đất cháy đen kia sau ba ngày đã lại bị tuyết che lấp. Ba ngày, ba ngày trôi qua mà vẫn chẳng thấy dấu tích nào của Cao Lôi Hoa cả.

- Đúng, có lẽ, đã chết rồi.

Tiểu Tam yếu ớt nói, tay nắm chặt Băng Tuyết Nữ Thần chi bảo, chính vì nhiệm vụ tìm cái trường bào này đã hại chết Cao đại ca. Tiểu Tam thấy mắt rất đau, như muốn rơi lệ, nhưng khô héo suốt mấy ngày nên chẳng thể chảy ra được giọt nước mắt nào.

- Sophia, chị nghĩ, nếu như em nhớ hần như vậy thì chị có thể đưa em đi tìm hần.

Tuyết Y Nhi nói.

- Thật sao?

Tiểu Tam lóe lên chút hy vọng.

- Đương nhiên là thật rồi.

Tuyết Y Nhi ngồi ngay xuống trước mặt Tiểu Tam, tay phải nhẹ nhàng đặt lên người nàng:

- Bây giờ ta sẽ đưa ngươi đi gặp hần!

Tuyết Y Nhi cười gằn một tiếng, bàn tay phải chọt lên một tia sáng màu bạc! Mà tay phải của nàng thì lại đặt trên ngực của Tiểu Tam! Tay nàng phát ra chính là ngân đầu khí.

Ánh mắt Tiểu Tam hiện lên sự kinh ngạc, nhưng lập tức nàng cười cay đắng...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 171

Phong Ấn Của Lôi Thần Bên Trong Mạt Đức Sát Khắc. (P1)

Tiểu Tam mang theo ánh mắt khó tin nhìn chằm chằm vào Tuyết Y Nhi ở phía trước. Đây là Tuyết Y Nhi sao? Vì sao nàng lại làm như vậy với mình chứ?

Ngay sau đó, nhìn thấy nụ cười tàn khốc trên khóe miệng của Tuyết Y Nhi, ánh mắt khó tin của Tiểu Tam dần dần biến mất, thay vào đó là một chút bất đắc dĩ và đau khổ.

- Cuối cùng, chị vẫn không chống nổi sự dụ hoặc của vương vị sao?

Hức, Tiểu Tam không phải là một kẻ ngốc, thấy thần sắc của Tuyết Y Nhi như vậy Tiểu Tam liền hiểu nàng vì sao muốn làm như vậy.

Dù cho là Tuyết Y Nhi, người chị có quan hệ rất tốt với mình, cũng không chống lại được sự hấp dẫn của vương vị. Cái gọi là tình bạn, tình thân, tất cả đều chỉ là giả dối, trước sự mê hoặc của quyền lợi, những thứ này giống như một tấm màng mỏng dễ dàng bị phá vỡ. Có lẽ, cũng chỉ có người con trai ấy là không vì quyền lợi thôi. Trong mắt Tiểu Tam đột nhiên hiện lên hình ảnh Cao Lôi Hoa với mái tóc dài trắng như tuyết.

- Cô em Sophia đáng yêu của ta, người đã thích và ở muốn ở cùng với nam nhân kia như vậy, nên người chị như ta đành phải tiễn người một đoạn đường để đi tới gặp hắn.

Khóe miệng Tuyết Y Nhi lộ ra nụ cười tàn nhẫn. Nàng đâm mạnh đầu khi màu bạc vào thẳng ngực trái của Tiểu Tam. Ngực trái, đó là chỗ trái tim của loài người, cũng là một trong những nơi trí mạng nhất của con người.

Tiểu Tam từ từ nhắm hai mắt lại, dưới tác động của bạch ngân đầu khí, cả người Tiểu Tam bị đánh ngã về phía sau. Một dòng máu đỏ tươi từ khóe miệng của nàng chảy ra. Tình cảm ruột thịt, tình bạn không tồn tại ở trong hoàng thất. Nàng bây giờ mới hiểu, tiếc là đã quá muộn.

- Người đừng trách ta.

Tuyết Y Nhi híp mắt nói:

- Giết người, ta mới có thể thực sự bước lên vị trí nữ hoàng. Bởi vì đối thủ cạnh tranh còn lại - Đại công chúa con gái của Đại trưởng lão do để thủ hạ đến đại băng nguyên thi triển cấm chú nên mất đi cơ hội tranh đoạt vương

vị với ta. Lần này ngôi vị nữ hoàng, không phải của ta thì chẳng ai có thể. Đừng trách ta, muốn trách thì hãy trách người sinh ra trong gia đình đế vương thôi.

Tiểu Tam chỉ cảm thấy trước mắt dần mờ hồ. Trong giây khắc đó, Tuyết Y Nhi toàn thân mặc quần áo trắng nhẹ nhàng biến mất khỏi tầm mắt của nàng.

Tiểu Tam cười cay đắng, tay trái khó nhọc xoa nhẹ lên bộ ngực của mình. Ngực trái, có thể là trí mạng với những người khác, những đôi với Tiểu Tam thì không phải như vậy. Trái tim của Tiểu Tam lại nằm ở bên phải, ngược lại đôi với người thường. Nhưng mà, việc này có tác dụng gì đâu chứ? Tiểu Tam thầm nghĩ, cho dù không bị đánh trúng tim, nhưng ngực trái lại bị đầu khí đâm mạnh. Chẳng bao lâu nữa, mình cũng sẽ dần dần chết đi, chết ở trên đại băng nguyên này. Và rồi tuyết cũng sẽ chôn vùi nàng, cho dù một chút dấu vết cũng không lộ ra ngoài.

Giết mình ở chỗ này, Tuyết Y Nhi cũng tính tới chuyện hủy xác và dấu vết rồi.

Tiểu Tam từ từ nhắm hai mắt lại. Bóng tối bao phủ thế giới của nàng. Cái chết, chính là loại cảm giác này sao... ..

Từ giờ khắc này, Tiểu Tam đã chết đi, còn sau xuất hiện trước mặt Tuyết Y Nhi, là Băng Tuyết nữ hoàng - Sophia.

Cao Lô Hoa và Băng Sương Cự Long bị đạo lôi quang cuối cùng bổ trúng, ngay lúc ấy thì Cao Lô Hoa liền cảm thấy trên thanh kiếm Tài quyết hiện ra một luồng ánh sáng màu tím đỏ yêu dị. Cho dù đang ở bên trong ánh sáng màu vàng tím của lôi điện, thì màu tím đỏ trên thân thanh Tài quyết vẫn nhìn thấy được rõ ràng. Ngay sau đó Cao Lô Hoa liền cảm thấy mình giống như tiến vào truyền tông trận, trước mặt tối sầm lại.

Xuất hiện lần này, hắc phát hiện đang ở bên trong một hang động thật lớn. Động này rất cao, Cao Lô Hoa ngẩng đầu lên, ước đoán phải cao hơn trăm mét.

- Đây là chỗ nào vậy?

Cao Lô Hoa nghi ngờ quan sát bốn phía. Tại sao mình lại trong cái hang động lớn này. Rõ ràng vừa rồi mình vẫn còn đứng trên đại băng nguyên, sao giờ lại đột nhiên ở trong hang động này chứ?

- Việc này, ta cũng không biết.

Đột nhiên một tiếng nói giống như ma quỷ vang lên ở phía sau Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa cả kinh, lập tức quay đầu lại. Sau đó thấy thì ra là Băng Sương Cự Long Furion. Lúc này Furion đã hóa thành hình người anh tuấn. Cao Lô Hoa nheo mắt lại nhìn Furion. Từ khí thế trên người hắn, xem ra hắn đã tiến lên cấp tám rồi.

- Nhờ hồng phúc của Cao Lôì Hoa huynh đệ, ta đã tiến lên cấp tám thành công rồi.

Furion cười ha hả, nói với Cao Lôì Hoa.

- Ha ha, không cần cảm ơn làm gì. Đây là việc ta nên làm.

Cao Lôì Hoa giờ tay lắc lắc, xèo xèo đùng đùng, tay của Cao Lôì Hoa vì khua qua khua lại trên không trung khiến tiếng sấm nổ vang lên, một tia lôi điện sinh ra trong cái nhấc tay của hắn.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa ngạc nhiên kêu lên một tiếng. Hắn lập tức cảm thấy nguyên tố lôi điện ở nơi này rất là đậm đặc. Đặc đến nỗi chỉ cần hơi cử động thì sẽ ma sát với nguyên tố lôi điện sinh ra điện quang.

- Nguyên tố lôi điện ở đây thật là nồng đậm.

Cao Lôì Hoa nói.

- Nơi này, chắc chính là Mạt Đức Sát Khắc.

Lúc này Băng Sương Cự Long Furion nhắm hai mắt lại, dường như cảm nhận được một chút. Sau đó hắn mở mắt nhú nhú mày nói.

- Mạt Đức Sát Khắc?

Cao Lôì Hoa nghi ngờ nói:

- Là chỗ nào.

- À, Mạt Đức Sát Khắc, được gọi là "nơi vĩnh viễn không có lôi điện", chính là nơi chúng ta biến mất.

Furion giải thích với Cao Lôì Hoa.

- Người làm sao mà biết được?

Cao Lôì Hoa có chút nghi ngờ, Furion làm sao mà biết được nơi mà bọn họ biến mất chứ?

- Ha ha, nói đến chuyện này thì có chút xấu hổ.

Furion cười ngượng nói:

- Bởi vì ta là một lộ si (mù đường), biết lộ si không?

Furion nói với Cao Lôì Hoa.

- Biết.

Cao Lôì Hoa gãi đầu.

- Ủ, bởi vì ta là mù đường, nên thường hay đi lạc, cho nên bộ tộc Băng Sương Cự Long vì không muốn ta đi lạc, nên cho ta một vật nhỏ.

Furion lấy ra một miếng thủy tinh to như bàn tay nói:

- Trên miếng thủy tinh này có ba ma pháp đặc biệt là "Truy tung ma pháp trận", "Định vị ma pháp trận" "Cảm ứng ma pháp trận". Có nó, bất cứ lúc nào ta cũng có thể cảm giác được mình đang ở nơi nào của đại lục. Mà long tộc có thể thông qua nó để tìm được ta.

Furion gãi đầu nói.

Oạch! Hai mắt Cao Lôì Hoa sáng ngời:

- Furion, thứ này ngươi còn nhiều, không?

- Làm gì? Chẳng lẽ ngươi cũng mù đường sao?

Furion lấy ra một túi thủy tinh lớn từ bên trong nhẫn không gian:

- Thứ này làm ra tương đối dễ dàng, khi cần ta sẽ có rất nhiều.

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa cười sảng khoái, vỗ Furion bồm bộp. Cao Lôì Hoa vốn là muốn làm cho bọn nhỏ một cái hệ thống định vị toàn cầu, nhưng vẫn không kịp làm! Bây giờ thứ này của Furion quả thực là thiết bị truy tìm mơ ước của Cao Lôì Hoa.

- Cho ta một ít đi!

Cao Lôì Hoa giờ cái túi lên nói không chút khách khí. Trước ánh mắt đau lòng của Furion, Cao Lôì Hoa đồ gần một nửa túi ma pháp thủy tinh của hắn.

Furion 'lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa'. Long tộc đối với bất kì vật gì phát sáng có sự ham muốn và canh giữ rất tốt. Có câu nói rằng: "Không ai có thể lấy ra được một kim tệ từ trong tay của cự long!" Nhưng mà nghĩ tới chuyện Cao Lôì Hoa cứu hán một mạng, còn giúp hán vượt qua độ thần kiếp. Furion cắn răng cố gắng đè ý muốn đoạt lại thủy tinh từ trong tay của Cao Lôì Hoa.

Sau khi tay được thiết bị truy tung ma pháp bản này tâm tình của Cao Lôì Hoa cũng tốt lên rất nhiều:

- Ngươi nói, đây chính là Mạt Đức Sát Khắc, là nơi vĩnh viễn không có lôi điện sao?

Cao Lôì Hoa phát phát tay, tôi quang không ngừng vang lên đùng đùng. Ở đây mà gọi là không có lôi quang à, có mà nơi lôi quang mạnh mẽ ý chứ!

- Ta cũng không biết việc này là có chuyện gì?

Furion nhú nhú mày, tiếp lấy nửa túi ma pháp thủy tinh còn lại từ tay của Cao Lôì Hoa:

- Mạt Đức Sát Khắc trước đây là nơi không hề có lôi điện. Cho nên ta mới lựa chọn độ thần kiếp ở nơi đây. Bởi vì nguyên tố lôi điện ở Mạt Đức Sát Khắc rất ít, nên ta mới cho rằng độ kiếp ở nơi này là tốt nhất.

- Có điều lôi điện nguyên tố ở đây đậm đặc quá mức, ta cũng không rõ là tại sao. Nhưng mà ta có thể khẳng định nơi này chính là Mạt Đức Sát Khắc. Chẳng lẽ tất

cả nguyên tố lôi điện của Mạt Đức Sát Khắc đều tập trung ở chỗ này sao?

- Ngươi đoán rất đúng, đi theo ta.

Cao Lôì Hoa sau khi nhắm hai mắt lại cảm ứng một chút rồi đột nhiên nói với Furion.

- Sao?

Furion nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ta cảm thấy năng lượng lôi điện hoàn toàn bị hấp thụ vào đây.

Cao Lôì Hoa nói:

- Nguyên tố lôi điện đều ngưng tụ theo một quy luật về hướng của hang

động này. Nếu như nói không sai, chúng ta đi theo hướng của nó là có thể đến được trung tâm của nguyên tố lôi điện. Có lẽ đây chính là nguyên nhân làm cho Mặt Đức Sát Khắc không có nguyên tố lôi điện! Đi theo ta.

Cao Lôi Hoa nói với Furion, sau đó dẫn đầu đi vào sâu bên trong huyết động.

Đi theo nguyên tố lôi điện, Cao Lôi Hoa và Furion đi vào sâu bên trong huyết động. Sau đó hai người bọn họ dừng bước lại. Bởi vì trước mặt hai người Cao Lôi Hoa chính là một cánh cửa lớn bằng đá ngăn bước tiến về phía trước.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn cánh cửa lớn. Ở ngay giữa cánh cửa lớn này có một cái hồ lõm xuống, trên cánh cửa còn có khắc một hàng chữ to và vàng rực bằng một thứ ngôn ngữ kỳ lạ. Năng lượng tỏa ra từ những chữ lớn khiến Cao Lôi Hoa kinh ngạc! Những chữ này hoàn toàn dùng thần lực để vẽ ra, hơn nữa lại còn là lôi thần lực màu vàng tím.

- Đây là chữ gì, Furion, ngươi có biết không?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Tạm thời cũng nhận được có vài chữ.

Furion nhìn hàng chữ trên cánh cửa cả hồi lâu mới nói:

- Đây là thần văn từ thời thượng cổ, chữ viết của thần. Ngươi thật may mắn, phải biết rằng ta là một trong vài người của long tộc nhận biết được loại chữ viết này! Chuyện kể là, năm đó ta vinh hạnh được chủ thần của tộc ta là Long thần chọn trúng. Được học tập ở bên long thần đại nhân vĩ đại một trăm năm. Sau đó ta cũng học được chữ viết vĩ đại này...

- Dừng, dừng lại, đừng nói đến lịch sử của ngươi nữa.

Cao Lôi Hoa vội vàng cắt đứt sự lải nhải của Furion:

- Hãy nói ý nghĩa của mấy câu này đi.

- Thật là, vất vả lắm mới tìm được một cơ hội nói về tiểu sử của ta.

Furion bất mãn nói thầm một tiếng, sau đó xem xét mấy chữ này rồi nói:

- Đây là chữ do thượng cổ đại thần Lôi thần viết lại.

Sau khi xem xong cả câu. Furion chau mày rồi dùng ngôn ngữ thông dụng ở đại lục đọc mấy câu nói đó:

- Với danh nghĩa lôi thần của ta, quyết định phong ấn vĩnh viễn nơi này. Lấy lôi điện trong thiên địa làm khóa, lấy thần lực của ta làm cửa. Thất đạo phong ấn thuật.

Dừng lại một chút, Furion tiếp tục đọc câu tiếp theo:

- Bất luận người nào đi đến nơi này, phải ngừng bước tiến của các người lại. Nếu cứ khăng khăng tiến về phía trước, thì sẽ chịu tai họa lớn.

- Xong rồi ư?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ừ, ý nghĩa câu này cũng gần như vậy, ở bên dưới có vài từ ta không biết.

Furion nhún vai nói:

- Thế nào, chúng ta có nên đi vào hay không?

Cao Lôì Hoa lấy tay chống cằm, suy nghĩ một chút. Sau đó tay phải vỗ lên cánh cửa một cái. Ngay khi tay của hắn đụng đến cánh cửa, thanh Tàì quyết trên lưng Cao Lôì Hoa lại một lần nữa phát ra tiếng rung động.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn thanh kiếm Tàì quyết. Hình như sau khi đi đến Mạt Đức Sát Khắc này, thanh Tàì quyết này cứ chốc lát lại rung động đầy hưng phấn.

- Xem kia, Cao Lôì Hoa huynh đệ!

Furion đột nhiên chỉ vào vết lõm trên cánh cửa rồi kêu Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa giương mắt nhìn, chỉ thấy chỗ lõm vào bên trên cánh cửa đang phát ra ánh sáng màu hồng. Nhìn kỹ lại thì thấy nơi phát ra hồng quang chính là chỗ lõm ở trước hai chữ "Phán quyết"

Cao Lôì Hoa nhìn lại thanh Tàì quyết trong tay mình. Hai chữ "Phán quyết" trên thân của nó rất ăn khớp với chữ trên cánh cửa! Cao Lôì Hoa duỗi tay ra, đặt thanh Tàì quyết vào bên trong chỗ lõm.

-Cạch!

Bỗng chốc, thanh Tàì quyết hoàn toàn lọt vào bên trong chỗ lõm này.

- Mời ngài truyền lôì thần lực vào.

Ngay khi thanh Tàì quyết lọt vào chỗ lõm, trên cánh cửa đột nhiên vang lên một giọng nữ rất êm tai. Cao Lôì Hoa ngừng lại, tiếng nói như thế này khiến cho hắn nhớ đến trước đây khi đi rút tiền trong ngân hàng ở địa cầu, khi nhắc nhở nhập mật mã vào thì cũng là một giọng nữ.

- Mời ngài đưa lôì thần lực vào.

Lúc này, giọng nói trên cánh cửa lại vang lên lần nữa.

- Chuyện kỳ lạ mỗi năm đều có, năm nay chuyện lạ thật là quá nhiều.

Cao Lôì Hoa lắc đầu, đặt tay phải lên trên cánh cửa, rồi truyền lôì thần lực vào.

- Xác thực thanh kiếm Tàì quyết... Xác thực Lôì thần lực... Chào mừng quay trở về, Lôì thần điện hạ vĩ đại!

Giọng nói kia vang lên liên tục. Sau đó "Ầm" một cái, cửa đá to lớn bắt đầu tách sang hai bên.

Cao Lôì Hoa có chút cảm giác kỳ lạ. Loại chuyện này nếu phát sinh ở địa cầu, Cao Lôì Hoa sẽ không thấy kỳ quái. Nhưng phát sinh ở thế giới ma pháp này thì rõ ràng có phần quái dị. Nhưng mà Cao Lôì Hoa nghĩ lại một chút, bất kể là văn minh ma pháp hay là văn minh khoa học, cuối cùng đều là vì thuận tiện cho con người mà sinh ra. Phát triển đến mức cuối cùng thì có hiệu quả như nhau thì cũng là bình thường.

Khi cánh cửa mở ra, thanh Tàì quyết lại lơ lửng và rung rung ở trong không trung. Cao Lôì Hoa chìa tay nắm lấy nó rồi cùng Furion bước vào bên trong cánh cửa.

Sau khi bước qua cánh cửa, hai người Cao Lôì Hoa lại phát hiện đằng sau là một cái hang động. Nhưng mà đó lại là một hang động bị đóng băng, ở trong hang động này toàn là băng, ở giữa động, có tám trụ băng lớn, trên tám trụ băng đều cột tám sợi xích màu vàng nhạt to như ngón tay! Nếu như là đối với người có chút hiểu biết về kim loại thì sẽ nhìn ra, sợi xích màu vàng nhạt này chính là kim loại ma pháp ám kim rất quý giá trên đại lục. Tám sợi xích to này đều được tạo thành bởi ám kim hết sức quý giá! Trên tám cây cột trụ phát ra một cỗ thần uy không lồ.

Cao Lôì Hoa và Furion lập tức sinh ra hứng thú đối với phong ấn này. Đích thân Lôì thần phong ấn, ở bên trong là cái gì đây?

Khi hai người đến gần, Cao Lôì Hoa liền thấy được ở giữa tám cây băng trụ này phong ấn cái gì đó. Một người! Một nữ nhân, một nữ nhân còn rất nhỏ, có lẽ có thể nói là một cô bé nhỏ.

Quan trọng nhất là, cô bé nhỏ này Cao Lôì Hoa rất quen - con gái của hắn, đứa con bán long nhân, Kim Toa Nhi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 172

Kim Toa Nhi Da Đen Ở Trong Phong Ấn.

Kim Toa Nhi!

Cao Lôì Hoa ngạc nhiên hô lên! Cô bé đang nằm trong ma pháp trận trước mắt lại là cô con gái nhỏ Kim Toa Nhi của hắn! Cao Lôì Hoa bước lên vài bước muốn ôm con bé này ra ngoài.

Nhưng khi vừa bước lên được một bước, Cao Lôì Hoa lại tự ép mình tĩnh tâm xuống. Cô bé này không thể là Kim Toa Nhi được! Minh đi thì Kim Toa Nhi vẫn còn đang bú sữa của Tĩnh Tâm mà. Làm sao có khả năng bị phong ấn ở đây chứ? Hơn nữa với hàng chữ trên cánh cửa bên ngoài nếu không có thanh Tài quyết thì ai có thể đi vào được chứ?

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, đây là Kim Toa Nhi sao?

Furion ở bên cạnh nóng nảy:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, chuyện gì đang xảy ra vậy! Tôi tín nhiệm cậu nên mới giao đứa bé! Bây giờ, cậu nói cho tôi biết xem chuyện này là sao? Vì sao Kim Toa Nhi lại xuất hiện ở chỗ này, mà còn là cái dạng này nữa chứ!

Trước mặt bọn họ, là tám cây băng trụ lớn này. Tám cây băng trụ này chia ra tám góc, tạo thành hình một ma pháp trận. Thần lực khổng lồ phát ra từ tám cây băng trụ. Vị trí của những cây băng trụ chính là ở trung tâm của hang động. Xung quanh vị trí của nó là một dòng nước nhỏ rộng khoảng ba mét. Mà ở chính giữa tám cây băng trụ là một cô bé mặc áo dài màu đen. Tám sợi xích vàng quanh tám cây trụ trói chặt lấy cơ thể của cô bé, đem cả người nàng trói lơ lửng ở trên không trung. Sợi xích to cùng với cơ thể nhỏ bé của cô bé tạo nên một sự đối lập rõ ràng.

Càng khiến cho Cao Lôì Hoa và Furion cảm phần chính là hai sợi xích vàng nhỏ, hai sợi này đều có một đầu cắm xuống mặt đất giữa ma pháp trận, đầu còn lại thì lại tèn nhắc xuyên qua hai bờ vai của cô bé này! Khiến thân thể của cô bé cố định ở bên trên ma pháp trận.

Người nào lại có thể xuống tay nặng như vậy với một cô bé đáng yêu như thế này chứ! Cao Lôì Hoa thở dài một hơi, người làm nên chuyện này quả thật là không bằng cả cảm thú.

- Cao Lôì Hoa huynh ã, trả lời cho ta!

Furion nổi giận, hấn tín nhiệm Cao Lôì Hoa, tin tưởng vào thực lực của Cao Lôì Hoa nên mới giao cô bé! Kim Toa Nhi tuy không phải là con ruột của Furion. Nhưng mà đó là một đứa con gái mà hấn yêu quý nhất. Lúc ở trên đảo, hấn tìm đủ mọi cách thăm dò thực lực người ãn đón đứa bé này sẽ xác ãnh xem người đó có đủ thực lực bảo hộ Kim Toa Nhi hay không. Đối với hấn mà nói, thực lực của Cao Lôì Hoa đủ tin cậy để hấn giao phó con bé, nhưng mà bây giờ thì!

- Bình tĩnh một chút ã, Furion huynh ã.

Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng:

- Con của ta tuyệt ãi sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Kim Toa Nhi hiện giờ chắc chắn sẽ không có chuyện gì.

- Vậy chuyện trước mắt là sao ãy?

Furion quát lên, ão cả mắt. Tình cảnh bày ra trước mắt làm cho hấn không thể nào tin ãược Kim Toa Nhi không xảy ra chuyện gì chứ?

- Nhìn cho rõ một chút.

Cao Lôì Hoa hét lớn:

- Cô bé ở trước mắt không phải là Kim Toa Nhi, ít nhất, thì, ít nhất thì Kim Toa Nhi cũng không ãen như vậy!

Cao Lôì Hoa nhìn cô bé trong bộ quần áo ãen ở giữa ma pháp trận. Phải biết rằng ngày thường Kim Toa Nhi ở nhà ãược hấn nuôi ãưỡng trở nên trắng trẻo và mập mập, ai gặp cùng thích, hoa còn phải ghen tị! Còn cô bé ở bên trong ma pháp trận nhìn thì giống y hệt như Kim Toa Nhi, nhưng mà da ãen ãen hơn một chút. Tuy vậy, vẻ ãẽ thương của cô bé lại không bị tổn hao chút nào mà trông càng khỏe mạnh.

- Cậu khẳng ãịnh ãây không phải là Kim Toa Nhi sao?

Furion sau khi nghe ãược lời nói của Cao Lôì Hoa thì cũng bình tĩnh lại một chút.

- Tất nhiên, cô bé này tuyệt ãi không phải là Kim Toa Nhi.

Cao Lôì Hoa nhìn chằm chằm vào cô bé ở trước mắt.

Ngay lúc này, cô bé ở giữa ma pháp trận hình như cảm nhận ãược ánh mắt của Cao Lôì Hoa. Cô bé ãột nhiên mở mắt, ãối nhãn trực tiếp với ánh mắt của hấn.

Cao Lôì Hoa run lên. Màu ãen, là một ãôi mắt màu ãen sâu thẳm như bóng ãêm.

Hai mắt của Kim Toa Nhi có màu xanh lam giống hệt với Tĩnh Tâm. Nhưng cặp mắt của cô bé này lại có màu ãen. Cặp mắt màu ãen, dù sao cũng khiến cho Cao Lôì Hoa cảm thấy thân thiết.

Nhìn Cao Lôì Hoa ở trước mắt, trong mắt cô bé kia tràn ãầy nghi hoặc. Bất an và hoảng sợ. Còn có một chút chờ ãợi.

- Cao Lôì Hoa huynh ã, cậu có thể cứu cô bé này ra ãược không?

Furion sau khi nhìn vào ánh mắt của cô bé thì lập tức cảm thấy bứt rứt nói. Cô bé này rất giống Kim Toa Nhi!

Cao Lôì Hoa nhíu mày nhìn cô bé. Hẳn nhớ tới câu mà Lôì thần viết trên cánh cửa. Theo những gì trên đó viết, đây đúng là một nơi tai họa. Nếu như nói không sai, nơi này chính là chỗ Lôì thần hạ phong ấn cô bé này! Nhưng mà tại sao Lôì thần lại phải làm như vậy?

- Cứu tôi!

Lúc này, một tiếng nói của trẻ con trực tiếp vang lên trong đầu của Cao Lôì Hoa! Cao Lôì Hoa nhìn về cô bé ở trước mặt. Mối không hề mấp máy, tiếng nói này là trực tiếp vang lên ở trong đầu của bản.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, bất kể là như thế nào, đây vẫn chỉ là một cô bé mà! Cứu, cứu nó đi.

Furion không dám nhìn nữa, chỉ bằng việc hình dạng của cô bé giống như Kim Toa Nhi, thì không thể để nó ở chỗ này được.

- Nhớ lại câu nói viết trên cánh cửa đi.

Cao Lôì Hoa khẽ nói, cũng không lập tức cứu cô bé này. Cao Lôì Hoa cũng không cho là Lôì thần là một lão già IQ thấp, tự dưng không có chuyện gì lại phong ấn cô bé này ở nơi đây. Cô bé này rất có thể thật sự như lời của Lôì thần, là một mối nguy hiểm.

- Ta chẳng quản hấn là Lôì thần hay không, cũng chẳng quan tâm tới cửa lớn, cửa nhỏ gì hết!

Furion trừng mắt nhìn Cao Lôì Hoa:

- Ta tưởng rằng Cao Lôì Hoa huynh đệ là một người rất thích trẻ em, nên sẽ đối xử tốt với chúng.

Furion nghiêng răng nói:

- Nếu cậu không cứu, thì ta cứu, chỉ riêng việc cô bé giống Kim Toa Nhi là ta không thể không để ý được!

Furion quát lên một tiếng, trên người bùng phát ánh sáng màu xanh lam đại biểu bậc tám, thần lực băng hệ.

- Đợi chút!

Thân hình Cao Lôì Hoa khẽ động, trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Furion, ngăn lối đi của hấn.

- Tránh ra!

Furion hét lớn:

- Người không cứu, chẳng lẽ còn muốn ngăn cản ta cứu người sao?

- Không phải, đợi một chút!

Cao Lôì Hoa hơi bực mình, tên Furion này sao lại không biết suy xét thấu đáo gì cả, để cho hấn nói hết lời cũng không được nữa sao?

Furion thấy Cao Lôì Hoa không tránh ra thì càng cáu, hấn vung tay phải lên, vận băng thần lực màu xanh lam không chút do dự đâm Cao Lôì Hoa!

- Được rồi! Bình tĩnh một chút đi!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, vận lôì thần lực nhẹ nhàng nắm chặt tay phải của Furion:

- Cho dù là muốn cứu người, người cho rằng cứ như này thì có thể cứu được nó sao? Đây là ma pháp trận phong ấn do Lôì thần tạo ra. Người cho là một người vừa mới bước vào bậc tám như người là có thể phá được sao?

- Vậy cậu nói xem làm như thế nào đây?

Furion vẫn còn bất mãn nói với Cao Lôì Hoa.

- Đề ta xem xét một chút!

Cao Lôì Hoa chỉ vào mấy thứ phát ra ánh sáng ở bên cạnh ma pháp trận phong ấn nói với Furion:

- Nhìn kỹ xem nó là cái gì vậy?

Furion nhìn theo hướng Cao Lôì Hoa chỉ. Ở bên cạnh tám cây trụ băng, có tám vật gì đó phát ra ánh sáng đang lơ lửng. Là tám cây thần khí! Furion kinh ngạc nói:

- Kiếm của Băng Tuyết Nữ Thần, và bên kia còn có một áo bào của nàng. Còn có cung của Tinh Linh thần, áo giáp, trang sức trên đầu, một đôi bao tay, một đôi nẹp chân. Là trọn vẹn một bộ đồ của Tinh Linh thần và một thanh kiếm của Băng Tuyết Nữ Thần!

- Nếu muốn phá phong ấn, trước tiên phải di chuyển mấy thứ này.

Cao Lôì Hoa nói với Furion. Bây giờ cũng không có biện pháp. Theo cái bộ dạng của Furion, không cứu được cô bé này ra hẳn sẽ không buông xuôi.

Dường như là nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, cô bé ở giữa ma pháp trận lộ ra ánh mắt vui mừng. Vẻ hy vọng ở trong mắt nàng tỏ ra chắc chắn.

Cao Lôì Hoa tiến về ma pháp trận, nhưng cũng không có lại gần quá. Lại nói, ma pháp trận của phương Tây và trận pháp của Trung Quốc cổ đại khi thiết lập, tuy có rất nhiều điểm khác nhau nhưng đều giống nhau ở chỗ rất thần kỳ. Nhưng mà, nếu nói đến mức độ tinh tế của hai bên, ma pháp trận và trận pháp của Trung Quốc vẫn còn có chút chênh lệch.

Cao Lôì Hoa quan sát ma pháp trận một cách kỹ lưỡng. Ma pháp trận cũng như trận pháp, nếu ma pháp trận hoàn mỹ thì cũng có phương pháp phá trận. Đặc biệt là ma pháp trận phong ấn, nhất định có một trận nhãn dùng để phá trận. Cái này đại biểu cho chân lý trong vũ trụ, trên thế giới không có cái gì là hoàn mỹ!

- Không hổ là phong ấn của Lôì thần.

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài một tiếng. Lôì thần thật không phải là một lão bình thường. Trận nhãn của phong ấn này rất rõ ràng chính là tám cây trụ băng kia! Nhưng mà rõ ràng thì rõ ràng, tám cây băng trụ này lại là chỗ mạnh nhất bên trong trận pháp phong ấn. Mỗi một cây băng trụ đều có một loại thần khí bảo vệ! Tuy là vừa nhìn thì có thể thấy được mắt trận, nhưng nếu muốn phá trận, nói thì dễ nhưng làm mới khó!

- Thế nào? Có cách nào không? Cao Lôì Hoa huynh đệ.

Furion kêu, tuy là biết cô bé ở bên trong trận pháp không phải là Kim Toa Nhi, nhưng mà nó với Kim Toa Nhi giống nhau như đúc, khiến hắn cảm thấy đau lòng. Đặc biệt là hai sợi xích nhỏ xuyên qua vai kia chắc đã khiến cô bé này phải chịu đựng rất nhiều thống khổ! Xuyên qua vai mà! Furion chỉ nghĩ tới thôi cũng đã cảm thấy rét run.

- Người lui ra phía sau một chút, chỉ đành dùng sức phá trận vậy.

Cao Lôì Hoa nắm chặt thanh Tài Quyết nói với Furion. Đã không có biện pháp, vậy thì chỉ có cách cứng rắn mà thôi!

- Được rồi!

Furion cũng không phản đối, lui về phía sau. Hắn đã thấy qua trình độ biến thái của Cao Lôì Hoa. Cảnh Cao Lôì Hoa một thân một mình ngăn cản thiên lôi đầy trời vẫn còn lưu lại sâu đậm trong lòng của Furion.

Cao Lôì Hoa hít sâu một hơi, nhắm hai mắt lại, sau đó hắn mở bừng mắt ra! Trong nháy mắt, con mắt của Cao Lôì Hoa trở thành màu tím sậm, không phải là do lôi quang biến màu tím, mà thật sự là con người trở nên tím sậm!

- Cổ vũ kỹ! Thiên lôi cửu kích -Kinh lôi bạo ngũ nhạc (Sấm động Ngũ Nhạc)!

Cả người Cao Lôì Hoa nhảy lên cao, tay phải giơ Tài quyết lên. Lôi quang trên thanh Tài quyết ngưng tụ lại mà không tán. Dần dần, lôi quang màu tím sậm ở trên thanh Tài quyết từ từ chuyển hóa thành lôi quang màu tím đỏ!

Ánh mắt của cô bé ở bên trong ma pháp trận chợt lóe hào quang, nhưng cũng rất nhanh được nàng che giấu.

Ầm! Một tiếng, Cao Lôì Hoa cả người lẫn đao đánh thẳng lên cái phong ấn cường đại được Lôì thần tạo ra này.

Thế nhưng, ngoài dự đoán của Cao Lôì Hoa! Toàn bộ kết giới lại không có một cản trở nào đối với hắn! Thành ra Cao Lôì Hoa lại chém vào khoảng không!

- Đỉnh! Một tiếng. Kiếm của Cao Lôì Hoa chém vào mặt băng trên ma pháp trận! Mặt Cao Lôì Hoa lúc này dần thối. Hắn không biết vì sao mà cái ma pháp trận này lại không ngăn cản mình lại? Chẳng lẽ nguyên nhân là do thanh Tài quyết là vũ khí của Lôì thần, nên phong ấn của Lôì thần không ngăn cản mình? Cao Lôì Hoa nghi hoặc thầm nghĩ.

Sau khi kiếm của Cao Lôì Hoa chém xuống ma pháp trận, mặt băng liền nổ tung. Nhát kiếm này của Cao Lôì Hoa là đã dùng hết sức, mặt băng khi bị một kiếm này của hắn chém trúng, ngay lập tức bị lôi quang đốt thành hơi nước. Toàn bộ ma pháp trận trong nháy mắt được hơi nước bao phủ. Furion đứng bên ngoài khá lo lắng.

Một lúc lâu sau, giữa làn hơi nước dày đặc xuất hiện một bóng người, hình ảnh của Cao Lôì Hoa dần dần xuất hiện trong mắt Furion.

Ở trong ngực của Cao Lôì Hoa, cô bé kia đang được hắn ôm nhẹ nhàng.

- Cứu được rồi sao?

Furion hài lòng nói.

- Ừm

Cao Lôì Hoa gật đầu, mấy sợi kim tinh trên trụ băng hoàn toàn không phải là đối thủ của thanh Tài quyết, chém một cái nhẹ đã đứt ra. Nhưng cũng có một vấn đề chính là hai sợi dây xích xuyên qua xương quai xanh của cô bé, hai sợi xích này cũng chẳng biết là được làm từ cái gì, thanh Tài quyết chém cũng chẳng lay động gì.

Furion vội vàng nhìn cô bé ở trong lòng Cao Lôì Hoa. Lúc này nó đang nhắm mắt, nằm úp mặt vào ngực Cao Lôì Hoa. Miệng thỉnh thoảng lại mút ngón tay út của mình trông vô cùng đáng yêu.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, mấy thứ thần khí kia đâu rồi?

Furion sau khi thấy cô bé không có chuyện gì thì cười hỏi.

- Hắc hắc, thần khí đây!

Cao Lôì Hoa chỉ chỉ nhần không gian trên tay mình:

- Cả mấy sợi xích vàng kia cũng đều ném vào đây.

Cao Lôì Hoa còn chưa biết mấy sợi xích kia là tinh kim, cũng chỉ xem chúng như là vàng thường.

- Ha ha.

Furion cười khẽ một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu, đang chuẩn bị nói một câu gì đó thì.

Ầm ~~Một tiếng nổ vang lên... Hang động bắt đầu sụp đổ!

- Không thể nào!

Cao Lôì Hoa nói phun cả nước miếng. Cho dù mình là thần cấp, nhưng vừa nghĩ đến chuyện mình bị cả hang động sụp đổ đè lên, hẳn cũng không khỏi đổ cả mồ hôi!

Ngay khi Cao Lôì Hoa và Furion chuẩn bị chạy trốn, thanh Tài quyết trên lưng Cao Lôì Hoa đột nhiên lại sáng lên một cái.

Việc sau đó lại giống như trước. Cao Lôì Hoa và Furion cảm thấy trước mặt tối sầm lại, rồi lại xuất hiện ở trên đại băng nguyên, đúng nơi mà lúc trước bọn họ đã biến mất.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Cao Lôì Hoa dụi dụi mắt, mình và Furion lại bị truyền tống ra đến đây? Nếu không phải trên tay còn có cô bé da đen này, Cao Lôì Hoa sẽ cho rằng vừa rồi mình bị thiên lôi đánh trúng rồi sinh ra ảo giác.

- Đúng là nơi này, vẫn ở chỗ này.

Furion kêu lên một tiếng. Bởi vì ở trên mặt đất còn có thể nhìn thấy loáng thoáng vài khối ma tinh băng hệ. Với lại bây giờ mặt băng chỗ hai người Cao Lôì Hoa đang đứng rõ ràng thấp hơn đôi chút so với chung quanh, hiển nhiên là kết quả khi bị thiên lôi đánh trúng. Tuy tuyết có rơi thêm một tầng, nhưng cũng không cao hơn được so với nơi khác.

- Hai người bọn Tiểu Tam đâu rồi?

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu, xem xét chung quanh.

- Bên kia!

Furion thấy được cách chỗ đó không xa có một bóng người nho nhỏ.

- Ôi, cũng biết dựng lều cơ đấy, xem ra chúng ta biến mất cùng khá lâu rồi.

Cao Lôi Hoa khẽ cười, hẳn không biết mình và Furion biến mất không chỉ là "Một lúc" mà đã biến mất ba ngày ba đêm rồi!

Cao Lôi Hoa mỉm cười ôm lấy cô bé cùng Furion đi về phía căn lều.

Trong căn lều kia, chính là Tiểu Tam đang đặt một chân vào địa ngục rồi...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 173

Vì Ngôi Vương Tất Cả Điều Vô Tình. (P1) .

Khi Cao Lôì Hoa đi đến gần túp lều thì nghe được tiếng kêu lo lắng của Slime hoàng kim. Cầu Cầu và Cao Lôì Hoa có một mối liên hệ rất đặc biệt. Ví dụ như, Slime ở một nơi rất xa thì cũng có thể cảm ứng được Cao Lôì Hoa và ngược lại. Loại năng lực chính Cao Lôì Hoa cũng không biết có từ khi nào, chỉ biết nó đột ngột xuất hiện.

Lúc này thì Cầu Cầu đang nằm úp lên người Tiểu Tam, ma lực liên tục từ cơ thể của nó truyền vào trong cơ thể của Tiểu Tam, cố gắng giữ lại chút sinh cơ cuối cùng của nàng.

Lúc Cao Lôì Hoa được truyền tổng vào hang động kỳ quái kia, Cầu Cầu cũng không bị đưa vào theo mà ở chung một chỗ với hai nàng kia. Nhưng khi Tuyết Y Nhi hạ độc thủ với Tiểu Tam thì cũng đúng lúc Cầu Cầu ngủ mê mết để bổ sung năng lượng. Cầu Cầu dù sao cũng là Slime, sau mỗi một lần biến thân nó đều phải tiêu hao rất nhiều năng lượng. Cho nên nó đều buộc phải ngủ để bổ sung năng lượng bị tiêu hao. Đương nhiên, theo sự gia tăng năng lượng của Cầu Cầu, mà thời gian của giấc ngủ cũng càng ngày càng ngắn lại.

Khi Cao Lôì Hoa và Furion bị thiên lôi đánh trúng rồi biến mất, Cầu Cầu cũng rất nhanh chóng rơi vào giấc ngủ. Bởi vì giữa nó và Cao Lôì Hoa có mối liên hệ, nên nó có thể cảm ứng được Cao Lôì Hoa không có chuyện gì xảy ra, do đó Cầu Cầu cũng yên tâm mà ngủ.

Đó là lí do Cầu Cầu cũng không biết rõ lắm chuyện Tuyết Y Nhi đã thương Tiểu Tam. Nó chỉ biết là sau khi tỉnh lại đã thấy Tiểu Tam đang nằm trên vũng máu rồi! Thấy nàng như vậy Cầu Cầu rất lo lắng, nó không phải là Slime bình thường, trí tuệ của nó cũng chẳng thua kém gì nhân loại. Nhưng mà dù cho có thông minh đến đâu cũng không vô ích. Nó không phải là mục sư cũng không có phương pháp chữa thương cao siêu như Cao Lôì Hoa. Cho nên đối với việc Tiểu Tam bị thương, nó chỉ có thể dùng ma lực của mình duy trì chút sinh mệnh cuối cùng ở trong cơ thể của nàng. Nhưng mà cũng may là Cầu Cầu làm theo bản năng, chính hành động này lại may mắn bảo vệ được tính mạng của Tiểu Tam.

Lại nói, Tuyết Y Nhi lúc đó đi cũng khá vội vàng, vì có tật giật mình nên sau khi đâm Tiểu Tam nàng không nghĩ đến Cầu Cầu ở góc lều. Có nằm mơ nàng cũng không nghĩ đến kế hoạch của mình cuối cùng thất bại vì Slime hùng mạnh.

Slime hoàng kim đã ở bên cạnh Tiểu Tam cả một buổi chiều rồi. Nếu như Cao Lô Hoa không đến kịp, ma lực của nó cũng sẽ cạn kiệt, lúc đó tính mệnh của Tiểu Tam sẽ thực sự trở nên nguy hiểm.

Nhưng thật may là Cao Lô Hoa đã quay trở lại đúng lúc này! Cầu Cầu đã cảm ứng được khí tức của hắn ở xa. Thế là nó liền gọi lớn, để cho Cao Lô Hoa đi về phía túp lều.

- Tiểu Tam?

Sau khi nghe được tiếng kêu gọi của Cầu Cầu, Cao Lô Hoa liền khẩn trương bước nhanh tới căn lều đã bị phủ một lớp tuyết. Vừa bước vào thì Cao Lô Hoa sững cả người. Ở trước mặt hắn, Tiểu Tam đang ôm áo của Băng Tuyết nữ thân, khoe miệng của nàng vẫn còn vương vệt máu khô nổi bật dưới sự phản chiếu ánh sáng của tuyết:

- Tiểu Tam!

Cao Lô Hoa khẩn trương gọi một tiếng, khẽ động một cái đã vọt đến bên cạnh Tiểu Tam. Sau đó đặt tay lên trên cổ tay của nàng, nhanh chóng truyền lô thần lực vào bên trong cơ thể của Tiểu Tam.

- Slime.

Cầu Cầu khẽ hô lên, cơ thể nhỏ bé của nó nhu nhược ngã xuống một bên. Năng lượng được tích lũy ba ngày trước của nó lại một lần nữa tiêu hao sạch sẽ. Khi thấy Cao Lô Hoa đến, Cầu Cầu cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Băng Sương Cự Long Furion theo sau Cao Lô Hoa tiến vào căn lều, rồi im lặng đứng ở bên cạnh nhìn cô gái nằm trên mặt đất. Hơi thở của cô gái này đã rất mỏng manh, gần như không còn cảm nhận được. Nếu như không phải là có người dùng ma lực cố gắng giữ lại một tia sinh mệnh cuối cùng, nàng có lẽ đã sớm rời khỏi thế giới này rồi.

Furion khẽ nhắm mắt lại rồi mở bừng mắt ra. Lúc này hai mắt của hắn lấp lánh ánh sáng xanh như nước. Đây là kỹ năng thiên phú của Băng Sương Cự Long tộc “Mắt thật”.

- Ngực trái của nàng bị một vết thương nghiêm trọng. Ủa? Thật kỳ lạ, trái tim của nàng lại ở bên phải. Tiếc là, đã quá muộn rồi, nếu như tới sớm một chút nữa có lẽ còn có thể cứu chữa.

Băng Sương Cự Long Furion thàn than một tiếng, sau đó nói với Cao Lô Hoa:

- Cao Lô Hoa huynh đệ, khí tức sinh mệnh của cô gái này đã gần cạn kiệt rồi.

Cao Lô Hoa vẫy vẫy tay, tỏ ý là mình đã biết. Sau đó gia tăng lô thần lực từ từ di chuyển trong cơ thể của Tiểu Tam.

- Phù!

Cao Lôì Hoa thở ra một hơi, tính mệnh của Tiểu Tam đã tạm thời được bảo đảm. Nguồn lôì thần lực lần này của mình có thể bảo vệ sinh mệnh của nàng chừng một tháng. Nhưng mà tháng sau nhất định phải tìm được biện pháp để điều trị cho Tiểu Tam. Cao Lôì Hoa nhìn chăm chăm miệng vết thương trên ngực trái của Tiểu Tam vẫn còn lộ rõ dấu tay sau khi bộc phát đấu khí. Nhìn thương tích như thế này Cao Lôì Hoa nhú mày. Phải biết rằng mình và Furion rời khỏi chỉ trong chốc lát, là ai mà trong một khoảng thời gian ngắn như vậy đánh Tiểu Tam bị thương chứ?

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, cậu nói xem là ai làm vậy?

Băng Sương Cự Long Furion cũng nhìn dấu tay do đấu khí tạo thành trên ngực trái của Tiểu Tam rồi hỏi.

- Ta nghĩ, cũng chỉ có cô gái tên Tuyết Y Nhi kia thôi.

Cao Lôì Hoa hơi cau mày, ở trên đại băng nguyên rộng lớn này cũng chỉ có mấy người bọn mình ở đây. Từ khi tiến vào đến giờ, Cao Lôì Hoa hoàn toàn không cảm ứng được khí tức của Tuyết Y Nhi. Xem ra cô nàng này đã không còn ở hiện trường nữa. Hơn nữa lúc mới khởi hành, từ việc Tuyết Y Nhi là có thể thoải mái nhảy lên lưng Slime trong trạng thái cự long.

Thì cô gái này quả thật là một chiến sĩ. Chỉ một lúc là có thể làm được chuyện này, thì chính là Tuyết Y Nhi kia rồi.

Vừa nghĩ đến quan hệ của Tuyết Y Nhi và Tiểu Tam, Cao Lôì Hoa than thở bất đắc dĩ. Hoàng gia, vĩnh viễn không thể thiếu những chuyện huynh đệ tàn sát nhau, hoàng thất mãi mãi là nơi đen tối nhất, là nơi vô tình nhất. Ngay từ khi mới gặp cô gái Tuyết Y Nhi này, mình còn cho rằng do xem nhiều phim truyền hình mà lo lắng thái quá. Ai ngờ loại chuyện này lại có thể xảy ra, nữ nhân kia cuối cùng lại hạ độc thủ với Tiểu Tam.

- Ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lời cho con đàn bà kia!

Cao Lôì Hoa cắn răng nắm chặt lấy bàn tay.

- ĐỪNG~~

Có lẽ vì động tác của Cao Lôì Hoa quá lớn, cô bé đang ở trong ngực hắn đột nhiên mở mắt khê rên rĩ. Sau đó nó nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa rồi lại quay sang nhìn Tiểu Tam ở trước mặt Cao Lôì Hoa.

- ĐỪNG!

Sau khi thấy Tiểu Tam, cô bé đang ở trong lòng của Cao Lôì Hoa ngoẹo vài cái. Cao Lôì Hoa cũng không nghĩ nhiều liền thả cô bé xuống. Tiếp đó cô bé bước từng bước nhỏ đi đến bên cạnh Tiểu Tam. Bởi vì hai vai bị xích xuyên qua nên cô bé đi rất chậm.

Cao Lôì Hoa cũng không để ý đến cô bé, hắn nắm chặt tay nói với Băng Sương Cự Long Furion:

- Furion, người có muốn theo ta tới vương quốc Băng Tuyết một chuyến không?

- Sao? Cậu đi đến vương quốc Băng Tuyết làm gì?

Furion hỏi, thực ra hẳn cũng biết Cao Lôi Hoa muốn đi làm cái gì.

- Giết người!

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói.

- Thôi được, tôi sẽ không để ý đến thân thể này mà đi với cậu một chuyến!

Furion cười khỏ, dù sao trong mắt người của vương quốc Băng Tuyết thì mình cũng là một ác long, một con ác long chuyên cướp đoạt ở quốc gia bọn họ. Đã như vậy, hẳn cũng không sợ hình tượng của mình xấu hơn nữa hay không.

Khi Cao Lôi Hoa và Furion đang nói đến chuyện đi đến vương quốc Băng Tuyết, thì Slime hoàng kim ở bên cạnh đột nhiên kêu lớn lên. Theo tiếng kêu của Cầu Cầu, một nguồn lực lượng rất bất an xuất hiện từ vị trí của Tiểu Tam! Đúng vậy, là một nguồn lực lượng bất an! Không biết vì sao, nguồn sức mạnh này gây cho Cao Lôi Hoa một loại cảm giác chẳng lành.

Cao Lôi Hoa vội vàng quay đầu nhìn về phía của Tiểu Tam. Ngay sau đó hẳn liền thấy được cô bé da đen dễ thương kia đang đặt bàn tay bụ bẫm lên bộ ngực của Tiểu Tam. Luồng năng lượng màu đen bắt nguồn chính từ trên bàn tay này! Cao Lôi Hoa trợn tròn mắt, lực lượng này không phải là đấu khí, không phải là ma lực, cũng không phải là thần lực! Là một loại lực lượng mà Cao Lôi Hoa chưa từng được thấy qua! Phản nghịch, bất an! Cũng không phải là hắc ám thần lực, mà là một loại lực lượng còn hỗn loạn và đen tối hơn so với hắc ám thần lực.

Sức mạnh của Vong Linh Đại trưởng lão là hắc ám. Nhưng chỉ có điều đó là đối với nhân loại mà thôi, sức mạnh hắc ám sau khi thành thần thì cũng là thần lực. Về mặt bản chất cũng không có khác biệt gì!

Nhưng lực lượng này thì hoàn toàn khác biệt. Nó trái ngược hẳn với thần lực. Thậm chí còn khiến cho Cao Lôi Hoa cảm thấy có một chút cảm giác bất an!

Khi năng lượng màu đen chạm đến ngực của Tiểu Tam, Cao Lôi Hoa được thấy cảnh tượng lần đầu tiên trong đời hẳn thấy.

Chiếm đoạt! Năng lượng từ tay của cô bé không ngờ lại cắn nuốt vết thương trên ngực trái của Tiểu Tam!

Đồng tử Cao Lôi Hoa co mạnh lại! Với thị lực vượt trội của hẳn có thể nhìn thấy rõ ràng, nguồn năng lượng màu đen từ trong tay cô bé đang “ăn” vết thương trên ngực của Tiểu Tam! Toàn bộ vết thương dường như bị một cái gì đó “ăn”, nên miệng vết thương nhanh chóng thu nhỏ lại!

Cao Lôi Hoa và Băng Sương Cự Long Furion đứng nhìn đến ngây người! Tuy năng lượng từ tay của cô bé khiến cho Cao Lôi Hoa cảm thấy rất bất an, nhưng năng lượng này cũng quá cường hãn đi thôi!

- Dừng! Ngon tuyệt! Hi hi.

Sau khi ngực của Tiểu Tam khôi phục trở lại, cô bé lại làm ra một chuyện khiến Cao Lô Hoa phun máu! Nó giật mạnh yếm của Tiểu Tam! Phải biết rằng vì đang ở trên đại băng nguyên, nên quần áo trên người của Tiểu Tam tương đối nhiều. Nhưng lúc này lại bị cô bé kia thoải mái kéo ra.

Cao Lô Hoa lúc này đang đứng bên phải, ngực trái của Tiểu Tam lại lộ rõ ở trước mắt hắn. Núm vú màu hồng sáng ngời nhẹ nhàng rung động trước mắt Cao Lô Hoa. Có lẽ bởi vì khí lạnh, nên khi hai hạt anh đào xinh đẹp màu hồng này phơi bày trong không trung, liền nhang chóng săn lại... ..

Suy nghĩ bấy bạ! Trong đầu của Cao Lô Hoa hiện lên một chút ý nghĩ bấy bạ. Sau đó hắn lại còn được nhìn thấy hình ảnh mạnh bạo hơn nữa.

Cô bé này lại vui đùa vào ngực của Tiểu Tam, há miệng ngậm lấy đầu vú của nàng... ..

Chẳng lẽ. Nó chữa trị tốt cho Tiểu Tam, chính là vì, mút sữa sao?

Cao Lô Hoa cứ tự suy đoán đến mướt mắt mồ hôi.

- Trời! Cao Lô Hoa huynh đệ!

Furion nhìn cô bé này hô lên đầy thán phục! Bởi vì tiếng hít thở của Tiểu Tam bây giờ lại khê vang lên! Sau khi vận “Mất thật”, Furion rõ ràng thấy được cơ thể của Tiểu Tam bùng bùng sức sống! Mới vừa rồi Tiểu Tam còn như sắp chết, mà giờ đã hoàn toàn khôi phục lại rồi!

Đây là sức mạnh gì vậy? Cao Lô Hoa và Furion nhìn nhau một cái. Chẳng lẽ bởi vì cái sức mạnh này, cô bé mới bị Lôi thần phong ấn ở nơi đó sao?

Tiểu Tam từ từ mở mắt ra, từ vú trái của nàng truyền đến một loại cảm giác rất kỳ diệu. Loại cảm giác này khiến Tiểu Tam cảm thấy tê tê, ngứa ngứa, nhưng lại có chút thoải mái (ND: Nghe cứ na na bệnh Tê tê, say say thế ko bit). Tiểu Tam dám khẳng định mình chưa từng trải qua loại cảm giác này.

Đúng rồi, mình dường như đã chết rồi mà, trong lúc mở mắt, Tiểu Tam thảm nghĩ. Sau khi mở mắt, nàng liền nhìn thấy Cao Lô Hoa đang mỉm cười đứng ở bên cạnh. Đúng vậy, đã chết rồi nên mới thấy được Cao đại ca. Tiểu Tam cười tự giễu, sau đó chuẩn bị đứng lên hỏi thăm Cao Lô Hoa.

Khi Tiểu Tam vươn tay chuẩn bị khởi động thân thể của mình thì, bởi vì vài ngày không cử động nên thân thể cứng đờ và lập tức truyền đến từng cơn đau nhức. Đau? Tiểu Tam trong lòng cả kinh! Có cảm giác đau, chẳng lẽ mình chưa chết sao? Tiểu Tam lập tức phản ứng, nàng ngay lập tức mở to hai mắt nhìn Cao Lô Hoa ở trước mặt:

- Cao đại ca, em, chưa chết sao?

- Nói gì mà ngốc vậy, có ta ở đây, làm sao để em phải chết chứ?

Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn Tiểu Tam:

- Cứ nghỉ ngơi đi, em không sao đâu. Yên tâm đi.

Nói xong, Cao Lôì Hoa thò tay ôm lấy cô bé, muốn kéo nó ra khỏi vú trái của Tiểu Tam.

- Đau!

Tiểu Tam lập tức rên rỉ. Ở trên vú trái của nàng, cô bé kia cắn rất chặt. Cao Lôì Hoa kéo một cái, con bé kia lại không chịu nhả ra, vì vậy đầu vú của Tiểu Tam cũng bị kéo lên theo.

- Hề hề.

Thấy Tiểu Tam kêu đau, Cao Lôì Hoa xấu hổ cười cười. Mà thôi, nó muốn bú thì cho bú no vậy. Cao Lôì Hoa vẫn không tin là cô bé này có thể hút được cái gì từ trên người của Tiểu Tam.

Tiểu Tam cúi đầu nhìn cô bé đang cắn đầu vú của mình, cô bé có hơi đen, nhưng lại đen đẹp cộng thêm hình dáng mũm mĩm khiến cho người ta căn bản không thể nổi giận với nó:

- Nó, là con gái của ai đây?

Tiểu Tam nghi ngờ hỏi. Bây giờ nàng đang có một bụng nghi vấn cần phải hỏi. Vì sao mình lại không có việc gì? Hai người Cao Lôì Hoa vì sao biết mất rồi lại xuất hiện ở trước mặt nàng, còn có cô bé này ở đâu ra chứ?

- A.

Cao Lôì Hoa đặt tay phải lên tay của Tiểu Tam, thu hồi lại lôì thần lực tiến vào trong thân thể của nàng lúc trước. Để cho cơ thể cứng nhắc của nàng dần dần trở lại bình thường.

Từ vẻ mặt của Tiểu Tam là có thể thấy nàng có nhiều vấn đề muốn hỏi. Cao Lôì Hoa cũng không để Tiểu Tam hỏi nhiều, liền giải thích từ từ cho Tiểu Tam những chuyện mình và Furion đã trải qua.

Sau khi kể xong, Tiểu Tam cũng biết được một chút chuyện. Nàng nhìn lại cô bé ở trong lòng. Tính mạng của nàng là do Cầu Cầu và cô bé này cứu về.

- Tiểu Tam, thương tích của em, có phải là do Tuyết Y Nhi kia gây ra không.

Sau khi nói xong chuyện của mình và Furion, Cao Lôì Hoa nhìn Tiểu Tam hỏi.

- Tuyết Y Nhi.

Tiểu Tam lẩm bẩm cái tên đã từng khiến cho nàng cảm thấy thân thiết:

- Tuyết Y Nhi, Tuyết Y Nhi à! Ha ha, ha ha!

Tiểu Tam cười cay đắng:

- Cao đại ca, đó là hoàng gia sao? Hoàng gia nhất định phải tàn nhẫn như vậy sao? Tình cảm chẳng qua chỉ là gánh nặng sao? Vì sao Tuyết Y Nhi lại đối xử với em như vậy? Dã thú mặc dù hung ác, cũng không đánh đồng loại. Vì sao con người lại như vậy? Chẳng lẽ con người, ngay cả dã thú cũng không bằng sao?

Cao Lôì Hoa vuốt ve đầu Tiểu Tam, hắn cũng không biết an ủi nàng thế

nào cho tốt. Con người, trước mặt lợi ích thì sẽ trở nên như vậy. Vì sự mê hoặc của quyền lợi mà con người mất đi lý trí, ngay cả cảm thú cũng không bằng, việc này cũng chẳng có gì là kỳ lạ. Sống trong hoàng gia, đó là số mệnh không tránh được. Đế vương từ xưa đến nay, có người nào có tình có nghĩa chứ? Vô tình, bọn họ mới có thể bảo đảm leo lên ngôi vua được!

- Cao đại ca, em rất choáng váng.

Tiểu Tam nói đầy mắt mắt:

- Em thật là ngốc, lại tin tưởng tình bạn và tình thân trong hoàng thất. Em lại còn tin tưởng nàng ta... ..

Cao Lôì Hoa ở bên cạnh trầm mặc không nói gì. Hắn không biết phải làm gì để an ủi Tiểu Tam vào lúc này. Đời người thay đổi rất nhanh, không phải chỉ nói vài ba câu là có thể an ủi được? Cao Lôì Hoa bây giờ chỉ có thể ở bên cạnh Tiểu Tam, lắng nghe nàng trút ưu phiền.

- Có lẽ, em vốn có tình trạng như này. Trong hoàng thất, không cần người giống như em. Đúng không, Cao đại ca.

Tiểu Tam cúi đầu khẽ hỏi.

Cao Lôì Hoa nhìn Tiểu Tam ở trước mặt. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy nàng bây giờ khác xa so với trước đây. Chỉ trong phút chốc, cả người Tiểu Tam dường như đã thay đổi.

- Em là Sophia!

Tiểu Tam ngẩng đầu lên, ánh mắt thể hiện sự lạnh lùng. Nàng bây giờ, đã không còn là một Tiểu Tam ngây thơ và đại khờ chỉ biết trốn ở phía sau Cao Lôì Hoa nữa. Tiểu Tam khờ khạo kia, đã bị chôn vùi ở trong đại băng nguyên này, bị chính tay Tuyết Y Nhi mai táng ở đây rồi! Còn hiện giờ, là Sophia, tam công chúa vương quốc Băng Tuyết! Thành viên hoàng gia, người kế thừa đế quốc Băng Tuyết.

- Tiểu Tam, muốn anh giết chết Tuyết Y Nhi hộ em không?

Cao Lôì Hoa nhìn Tiểu Tam hiện giờ cũng đành chịu. Nói thật ra, hắn không muốn nàng biến thành như vậy.

- Không, Cao đại ca. Chuyện này, anh không cần ra tay.

Tiểu Tam lộ ra nụ cười cay nghiệt. Nàng nhẹ nhàng ôm lấy cô bé đang ngậm đầu vú rồi hơi ngòì dậy:

- Em muốn dùng cách của mình để giải quyết chuyện này, phương pháp của em. Em muốn cho Tuyết Y Nhi biết, em là ai!... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 174

Bộ Đồ Của Băng Tuyết Nữ Thần. (P1)

Được rồi, nếu em đã quyết như vậy. Cao Lô Hoa khẽ thở dài một tiếng:

- Nhưng anh có một thứ này muốn đưa cho em, có lẽ nó có tác dụng với em.

- Cảm ơn anh.

Tiểu Tam. à không; có lẽ phải gọi nàng là Sophia. Sophia khẽ đáp. Ở thế giới này, tình cảm của người khác dành cho nàng có lẽ đều giả dối. Chỉ có duy nhất một người đối tốt với nàng chân thật. Chính là nam nhân trước mặt đã vì nàng mà bạc trắng cả đầu. Sophia tin rằng cho dù tất cả mọi người trên đại lục này phản bội lại nàng; nàng cũng không quan tâm. Chỉ cần trong lòng của nàng, có hắn là được rồi.

Cao Lô Hoa lấy ra một thanh kiếm màu xanh lam từ trong nhẫn không gian. Cả thanh trường kiếm giống như là được tạc từ một khối băng tinh. Vừa mới được lấy ra, thanh kiếm đã tỏa ra hàn khí bức người, đủ để chứng tỏ nó không tầm thường!

- Kiếm của Băng Tuyết Nữ Thần!

Sophia hô lên một tiếng. Nói thật. nàng chưa được xem qua thanh trường kiếm này. Bởi vì từ khi vương quốc Băng Tuyết sáng lập đến nay, bộ đồ của Băng Tuyết Nữ Thần cũng chưa từng được tập hợp lại, đều thiếu thanh trường kiếm này! Mặc dù đã nhìn qua hình dáng thanh trường kiếm trên bức tượng Băng Tuyết Nữ Thần ở cửa đại điện. Nhưng nó được người chế tạo dựa theo hình ảnh trong trí nhớ của người xưa chấp vá mà tạo thành, so với cây kiếm thật vẫn còn có rất nhiều khác biệt.

Sophia sờ dĩ lập tức được tên của thanh trường kiếm này là bởi vì cái áo Băng Tuyết Nữ thần ở bên người nàng! Bộ thần khí này khi tập hợp lại một nơi sẽ phát cộng hưởng!

- ừ. đúng vậy. là kiếm của Băng Tuyết Nữ Thần.

Cao Lô Hoa khẽ cười. tên thanh kiếm này là do Furion nói cho hắn biết.

Sophia nhận lấy thanh kiếm Băng Tuyết thần kiếm từ tay của Cao Lô Hoa, bàn tay dịu dàng vuốt ve thanh trường kiếm

- Nhận chủ đi thôi. Cao Lô Hoa nói với Sophia:

- Để bộ đồ của Băng Tuyết Nữ Thần nhận chủ đi. Đừng bỏ lỡ cơ hội.

- Không được. Bộ đồ của Băng Tuyết Nữ thần là vật của thần điện.

Sophia không hề nghĩ ngợi trả lời ngay, nhưng mà vừa mới nói ra, nàng tự cười mình:

- Thoáng cái đã phản ứng rồi. ta vẫn còn ngây thơ quá.

Sau đó Sophia chìa ngón tay quẹt qua lưới Băng Tuyết thần kiếm một cái. Nhỏ từng giọt máu đỏ tươi lên trên kiếm và áo của Băng Tuyết Nữ Thần.

Đình! Một tiếng, bộ đồ của Băng Tuyết Nữ Thần phát ra âm thanh đình đang lạnh lạnh rồi tự động mặc trên người Sophia, còn cô bé ở trong lòng nàng thì bị tách ra một bên.

Sau khi mặc vào bộ đồ của Băng Tuyết Nữ Thần. áo choàng như băng tinh, trường kiếm như băng tinh. Nếu như lúc này cho Sophia thêm một quyển sách nữa thì rất giống với bức tượng thần điện kia. Cao Lôi Hoa cười khà khà.

- Trước khi trở về. anh muốn đề cao lực chiến đấu của em. Cao Lôi Hoa nhìn Sophianói:

- Đi thôi. trở về nào. Trên đường anh sẽ làm cho em một việc nữa.

- Furion. muốn theo ta đến đế quốc Băng Tuyết không? Cao Lôi Hoa quay qua Furion cười hì hì.

- Lần này đã không cần đến ta nữa rồi.

Furion nhìn Cao Lôi Hoa cười khà khà:

- Ta bây giờ phải quay về gặp lão sư phụ gấp! Ta là một cự long bát giai đầu tiên của long tộc xuất hiện sau ba ngàn năm đó! He he, giờ con đường phía trước của lão tử rộng mở rồi!

- Vậy, được rồi.

Cao Lôi Hoa lên tiếng, thực ra hắn cũng muốn Furion trở về. Sau đó đề cho Cầu Cầu hóa thân thành Tứ Dực Ngân Phi Long, hác hác. Hai người hai rồng, quang cảnh trở về. thật là hoành tráng!

Nhưng mà nếu Furion không rảnh cũng không sao.

Lúc này, cô bé da đen bị áo của Băng Tuyết Nữ Thần đây đi bắt mãi chạy tới bên cạnh Cao Lôi Hoa. Cô bé đáng yêu này dùng thân thể nhỏ bé mà cọ vào đùi của hắn.

- Được rồi, cô bé, cháu tên gì?

Cao Lôi Hoa ôm lấy cô bé đầy thương yêu. Nhìn hai sợi xích ở trên vai nó, Cao Lôi Hoa cảm thấy rất đau lòng. Hai sợi xích này không biết là do ai làm ra, tuy là xuyên qua vai nhưng lại không nhìn thấy dấu vết bị đâm qua giống như mọc trên vai. Cao Lôi Hoa không biết phải làm sao để loại bỏ chúng đi. Nhưng cũng may là cô bé này không có cảm giác đau. vừa kéo hai sợi xích vừa chạy vui vẻ.

- Mộng~Ti~

Cô bé ngẩng đầu lên nhìn Cao Lôi Hoa, đôi mắt của nó đen láy sâu thẳm.

- Mộng Ti?

Cao Lôì Hoa ôm chặt cô bé. hỏi:

- Mộng Ti đúng không?

Cô bé gật đầu, ý nói:

- Mộng~Ti~

-Ha ha, Cao Lôì Hoa huynh đệ, Mộng Ti và Kim Toa Nhi thật là giống nhau đó. Cậu dẫn nó về nhà cho Kim Toa Nhi xem. ha ha!

Băng Sương Cự Long Furion cười nói với Cao Lôì Hoa.

- Ừ. trước tiên ta cùng với Sophia đi giải quyết chuyện của đế quốc Băng Tuyết. Rồi ta sẽ giúp Mộng Ti mua một ít quần áo.

Cao Lôì Hoa ôm Mộng Ti, sau đó nói với Sophia:

- Tiểu Tam. chuẩn bị tốt chưa?

-Rồi!

Sophia khưc sật đầu, cài trường kiếm vào bên hông áo của Băng Tuyết Nữ Thần. Trên mặt của nàng không còn nụ cười xinh đẹp xưa, giống như những tảng băng lạnh trên đại băng nguyên, rất lạnh.

Ánh mắt nàng cũng không còn chan chứa tình cảm ngày trước.

- Trông giống Băng Tuyết Nữ Thần quá.

Cao Lôì Hoa cười khỏ, "Tiểu Tam" có lẽ đã biến mất rồi. Sau này trên thế giới cũng không còn ai là "Tiểu Tam" nữa. Nếu có thì cũng là nữ hoàng vương quốc Băng Tuyết Sophia mà thôi. Còn việc bây giờ mình muốn làm, chính là vì "Tiểu Tam" mà báo thù.

- Kìa Cao Lôì Hoa huynh đệ, chúng ta từ biệt ở đây thôi!

Furion nhanh chóng biến hóa thành một con Băng Sương Cự Long vô cùng to lớn, xuất hiện trước mặt Cao Lôì Hoa và Sophia. Cánh rồng ở sau lưng cũng từ một đôi biến thành hai đôi! Hón nữa dường như sau khi tiến giai, vóc người của Furion giống như lợn bơm nước, căng phồng lên.

ví dụ như vậy không thích hợp nhưng rất chân thực. Thân hình của Furion so với trước tăng lên đúng một vòng.

- Sau này gặp lại nhé, Cao Lôì Hoa huynh đệ!

Băng Sương Cự Long Furion vỗ đôi cánh nhanh chóng bay lên trời. dần dần biến thành một chấm nhò màu xanh lam. Sau khi tiến vào bát giai Furion vô cùng hưng phấn. Vội vàng đem tin tức tốt lành này báo cho Long tộc biết!

Sau khi Furion bay lên, Cao Lôì Hoa vẫy vẫy tay rất lịch sự. chỉ có điều qua một lúc lâu, hấn vẫn đứng yên tại chỗ vẫy tay liên tục.

Sophia nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa, vẫy tay tạm biệt cũng không cần phải lâu như vậy chứ! Vì vậy, nàng đi tới kêu hấn:

- Cao đại ca, anh làm sao vậy? Ừa?

Khi Sophia đi đến trước Cao Lôì Hoa, không nhìn được bật cười.

Hóa ra lúc này vẻ mặt đẹp trai của Cao Lôì Hoa đã biến thành màu gan heo. Đầu sỏ gây ra chuyện này chính là "Mộng Ti" ở trong lòng hấn. Con bé

này không biết là học được ở đâu mà đã cởi áo Cao Lôì Hoa một cách nhanh chóng, sau đó nghiêng ngáu cái núm vú cứng ngắc của hân!

Tay tái của Cao Lôì Hoa đang vung vẩy, còn tay phải lại đang kéo "Mộng Ti" ra khỏi người mình. Nhưng tuy con bé vẫn còn nhỏ, nhưng sức lực lại không nhỏ. Sau khi ngậm được đầu vú của Cao Lôì hoa thì dù chết cũng không chịu buông ra.

Cao Lôì Hoa không biết phải làm sao, một mặt đành phải giả bộ vẩy tay, mặt khác lại tiếp tục "cố gắng" chịu đựng Mộng Ti.

- Ha ha.

Sophia cười gập cả bụng. Giờ khắc này, dường như nàng đã khôi phục lại thành Tiểu Tam vô ưu vô lo rồi.

Cao Lôì Hoa sau khi "chiến đấu một lúc lâu cũng không hiệu quả, không thể làm gì khác hơn là đành cam chịu. Nhìn cảnh con bé cắn núm vú của hân không nhả ra, làm Cao Lôì Hoa nhớ đến chuyện trên hòn đảo khi vừa đến dị giới này. Khi đó, Kim Toa Nhi cũng gắng sức cắn đầu vú của hân như thế này. Hai đứa bé này đúng là giống nhau như đúc, làm những chuyện giống nhau. Khiến cho Cao Lôì Hoa cảm thấy có phải là mình đã trở về đảo rồi không?

Lại nói, thâm thoát, mình đến thế giới này cũng hơn ba tháng rồi.

Cao Lôì Hoa đột nhiên trầm mặc, khiến cho Sophia ở trước mặt hân và Mộng Ti ở rong lòng đều nhìn về phía hân.

Nhìn thấy vẻ từng trải không phù hợp với tuổi tác trong mắt Cao Lôì Hoa, Sophia cảm thấy trái tim của mình run lên. Nhưng nàng nhanh chóng che đi:

- Cao đại ca, anh làm sao vậy?

Sophia khẽ hỏi.

- Không có gì.

Cao Lôì Hoa phát hiện mình lại thất thần:

- Nhớ nhà.

- Cao đại ca nhớ nhà à, vậy anh trở về nhà trước đi. Chuyện trong hoàng cung, một mình em cũng có thể làm được.

Trong mắt Sophia hiện lên sự lạnh lùng. Những gì Tuyết Y Nhi gây ra cho nàng, nàng muốn trả lại gấp mười lần.

- Không, không phải là nhà này. Là một mái nhà khác của anh, một mái nhà vĩnh viễn không trở về được.

Cao Lôì Hoa khẽ thở dài, đầu lắc mạnh:

- Đi thôi, anh đưa em đi, nhân tiện đề cao sức mạnh của em lên một chút.

- Nâng cao như thế nào?

Tiểu Tam nghi hoặc nói.

- Mẫu Chu.

Cao Lôì hoa cười hì hì:

- Bảo Liệt Mẫu Chu là ma thú siêu giai thượng vị băng hệ, có lực công

kích mạnh mẽ, lại có khả năng sinh ra Bạo Liệt Băng Chu. Cũng chính là thứ mà chúng ta cần gặp được.

- Anh muốn bắt con ma thú này cho em sao?

Sophia nghi hoặc nói:

- Nhưng mà con ma thú này chưa từng có người nào bắt được. Bởi vì bắt nó quá khó, đầu tiên ở trên đại băng nguyên trắng xóa tìm được thân thể trong suốt của bọn nó cũng là một chuyện khó khăn, hơn nữa tìm được rồi cũng rất khó bắt được. Mọi người bắt nó đều chết bởi Bạo Liệt Băng Chu. Dù cho bắt được Mẫu Chu, nó cũng có thể tự bạo. hoàn toàn bắt không được.

- Yên tâm, tất cả cứ để anh lo! Đi theo anh, sơn nhân tự có diệu kế!

Cao Lô Hoa cười rồi bẻ Slime hoàng kim từ trong căn lều ra, bỏ vào trong ngực. Sau đó cũng ôm chặt lấy "Mộng Ti", đau thì cũng cố mà chịu để cho Mộng Ti cắn núm vú của hắn.

Bạo Liệt Mẫu Chu - tương tự như mình di động. Có loại ma thú này thì sự an toàn của Tiểu Tam sau này sẽ có trợ giúp rất lớn. Cao Lô Hoa thầm nghĩ, Tiểu Tam, điều mà anh có thể cho em cũng chỉ như vậy thôi.

Tuy là không có Tuyết Y Nhi dẫn đường, nhưng Cao Lô Hoa cũng không lo lắng đến chuyện bị lạc đường! Bây giờ trong tay hắn đã có pháp bảo rồi! Hi hi!

Từ trong nhẫn không gian, Cao Lô Hoa lấy ra một miếng "Ma pháp định vị toàn đại lục" của Băng Sương Cự Long Furion! Có thứ này, Cao Lô Hoa chỉ cần đưa vào trong miếng thủy tinh này một chút năng lượng là có thể nhìn thấy vị trí hiện tại của mình là chỗ nào trên đại lục! Giống như một tấm bản đồ nhỏ phía góc trò "Truyện kỳ" mà trước kia từng chơi đó.

Việc còn lại là phải làm như thế nào tìm được Bạo Liệt Mẫu Chu thôi! Ở dưới thần niệm của Cao Lô Hoa, cho dù là một con sâu cũng có thể tìm được trên đại lục băng nguyên!

Rất nhanh, dưới sự giúp đỡ của thủy tinh, Cao Lô Hoa dẫn Sophia quay trở về chỗ trước đây đã gặp một con Bạo Liệt Băng Chu. Chính là ở chỗ này, Sophia không cẩn thận giẫm lên một con tiểu Băng Chu, thiếu chút nữa là bị thương.

- Dừng lại được rồi, anh phải triển khai thần niệm.

Cao Lô Hoa khẽ nói với Sophia, bởi vì có bộ đồ Băng Tuyết nữ thần, nên Sophia di chuyển trên tuyết không hề bị lộn xuống, cho nên ván trượt tuyết giờ cũng không cần.

- Vâng.

Sophia gật đầu, đứng qua một bên.

Cao Lô Hoa xòe rộng bàn tay, lấy Cao Lô Hoa làm trung tâm mở rộng thần niệm ra bốn phương tám hướng.

- tìm được rồi.

Cao Lô Hoa mở mắt ra, hai mắt hắn đã biến thành màu vàng tím! Sau khi

trải qua vài lần Cao Lôì Hoa đã biết rõ tác dụng của con người màu vàng tím này. Đây là "Mắt thần" - một thức đặc biệt chỉ có được sau khi lĩnh ngộ thần cách. Có hiệu quả tương tự với "Mắt thật" của Long tộc, nhưng mà tác dụng so với "Mắt thật" còn mạnh hơn rất nhiều.

Cự long tộc được gjoì là bộ tộc mà Sáng thết hàn sủng ái nhất không phải không có lý do. "Mắt thật", Long uy, thực ra đều là năng lực của thần cấp được thu nhỏ lại một chút mà thôi.

- ở đằng trước. Cẩn thận!

Cao Lôì Hoa chỉ cho Tiểu Tam về một ụ băng nổi bật nói:

- Chỗ đó, chính là nơi ở của Băng Tuyết Mẫu Chu...

Băng Tuyết Mẫu Chu thực ra nếu đơn lẻ chiến đấu thì năng lực cũng không phải là rất mạnh, nhưng bọn nó thắng vì có số lượng đông.

Rất nhiều năm sau, Cao Lôì Hoa cảm thấy may mắn vì quyết định bắt con Mẫu chu này cho Tiểu Tam. Bởi vì một cao Bạo Liệt Mẫu Chu không chỉ có một lần cứu sinh mệnh của nàng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 175

Phong Ba Ở Băng Cơ Thần. (P1)

Phát hiện Bạo Liệt Mẫu Chu, Cao Lôĩ khẽ nói với Sophia bên cạnh:

- Tiểu Tam, đợi anh ở đây.
- Vâng. Cao đại ca.

Sophia gật đầu. nàng biết nếu muốn bắt Bạo Liệt Mẫu Chu thì nàng không thể giúp được mà có khi lại còn mang đến phiền toái cho Cao Lôĩ Hoa, liền ngoan ngoãn đứng đợi.

Cao Lôĩ Hoa khẽ cười. sau đó chân điểm nhẹ một cái. cả người lao về phía trước « giống như không có trọng lượng. Bạo Liệt Mẫu Chu ẩn nấp ở bên trong cự băng cách đó không xa, tuy rằng là thượng vi cao giai ma thú, nhưng năng lực tấn công của nó cũng không mạnh. Hơn nữa ngoài cự long ra thì nó là một trong những sinh vật lười biếng nhất. bình thường chúng sẽ không hoạt động gì mà ẩn núp ở trong động băng để ngủ. Năng lực công kích chủ yếu của nó chỉ là 'sinh đẻ không có kế hoạch' ra Bạo Liệt Băng Chu, khả năng này của nó đích thực là mạnh mẽ. cho dù đang ngủ, bụng của nó vẫn như một cái máy đẻ, không ngừng cho ra những con tiểu Băng Chu xinh đẹp. Tất cả sự an toàn của chúng đều giao cho đám tiểu Băng Chu này. Tiểu Băng Chu không có thị lực, nhưng có năng lực cảm ứng khá mạnh, chỉ cần trên mặt đất truyền đến một chút động tĩnh thì đám 'đệ tử Ankedā' kinh khủng này sẽ tiến tới tấn công kẻ xâm lược.

Nhưng nếu không phát hiện ra tiếng động nào thì sao? Đi trên đại băng nguyên mà không phát sinh ra một tiếng động quả thực là chuyện không dễ dàng. Nhưng riêng Cao Lôĩ Hoa thì chuyện này thật sự muỗĩ. Kinh công thần kỳ của võ thuật Trung Quốc có thể giúp hắn chạy trên băng tuyết mà không phát ra tiếng động nhỏ nào!

Nhờ kinh công, Cao Lôĩ Hoa dễ dàng tránh thoát đám nhện con và tới bên nhện mẹ! Bạo Liệt Mẫu Chu xinh đẹp phi thường, nếu các tiểu Bạo Liệt Băng Chu là các vật phẩm chế tạo tinh xảo thì Bạo Liệt Mẫu Chu chính là một tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao. Thân hình nó trong suốt như thủy tinh trái ngược hẳn với nhện ở trên địa cầu. khiến cho người khác nảy sinh cảm giác trầm trồ.

Cao Lôi Hoa mỉm cười rồi thò tay phải ra, muốn dùng một chút lôi điện để làm thân thể con Bạo Liệt Băng Chu tê liệt.

Nhưng đúng lúc này Bạo Liệt Mẫu Chu đột nhiên mở mắt. Vận may của Cao Lôi Hoa không tốt lắm.

Sáu con mắt của Bạo Liệt Mẫu Chu dán chặt vào Cao Lôi Hoa đang tiếp cận nó. Ngay sau đó nó lập tức ý thức được hấn là kẻ quấy nhiễu!

-Rít—

Con Mẫu Chu rít lên những tiếng kêu bén nhọn! Ngay sau đó vô số Bạo Liệt Băng Chu xuất hiện bên người nó! Tất cả lập tức ngưng tụ bằng nguyên tố. - chuẩn bị tự bạo!

Đúng cách đó không xa, Sophia căng thẳng nhìn Cao Lôi Hoa. Lúc các Bạo Liệt Băng Chu ngưng tụ đủ bằng nguyên tố thì cũng là lúc chúng nó tự bạo!

Hắc!

Cao Lôi Hoa hừ một tiếng, xem ra mình hiện giờ thiếu thù đoạn có thể giam cầm đôi thủ trên diện tích lớn. Chẳng qua đối với việc tự bạo này, Cao Lôi Hoa không phải là hết cách! Hấn nắm chặt tay phải, khế quát:

- Lĩnh vực! Phán Quyết!

Muôn chúng nó không thể tự bạo chỉ còn cách khiến chúng mất đi mối liên hệ với băng nguyên tố ở bên ngoài! Dùng lĩnh vực đối phó với các tiểu Băng Chu này, Cao Lôi Hoa liền nghĩ tới một câu ở trên địa cầu "Giết gà dùng dao mổ trâu, đại pháo bắn muỗi..."

Cao Lôi Hoa đã hoàn toàn nắm được lĩnh vực của mình nên liền triển khai một cái lĩnh vực nhỏ trong phạm vi bốn thước.

Trong nháy mắt, quá trình của các băng chu đều ngừng lại. Hiện tại chúng nó đang ở bên trong một thế giới lôi điện. Không có băng nguyên tố nào thì làm sao có thể tự bạo? Băng Chu tự bạo khác với ma pháp sư tự bạo, ma lực trong cơ thể băng chu ít đến tội nghiệp, nếu muốn tự bạo thì phải dùng ma lực trong cơ thể làm chất dẫn. Thu hút băng nguyên tố bên ngoài để tiến hành tự bạo.

Sau khi triển khai lĩnh vực, thần uy của Cao Lôi Hoa theo sát đó đè lên người Bạo Liệt Mẫu Chu!

— Vừa cảm thấy thần uy của Cao Lôi Hoa, Bạo Liệt Mẫu Chu lập tức run lấy bầy đứng trong một góc lĩnh vực. Đối với thần uy thì một ma thú cao giai như nó sao có khả năng ngăn cản chứ! Nó không bị dọa chết ngay tại chỗ là may mắn lắm rồi.

Kỳ thật Cao Lôi Hoa cũng là tự tìm phiền toái cho mình, ma thú bậc cao như Bạo Liệt Mẫu Chu có tri tuệ. Chúng có thể hiểu được một vài điều. Cho nên chỉ cần Cao Lôi Hoa thi triển thần uy, chúng nó chỉ có thể sợ hãi run rẩy

Thấy Bạo Liệt Mẫu Chu sợ hãi ở trong góc, Cao Lôi Hoa liền thu hồi lĩnh vực lại rồi nhìn Bạo Liệt Mẫu Chu cười ha hả, còn đơn giản hơn so với hấn

tưởng tượng. Cao Lôì Hoa nhe nhàng gọi Sophia:

- Tiêu Tam.

- Hả? Cứ như vậy là được ư?

Sophia kinh ngạc đi tới bên cạnh Cao Lôì Hoa. Nhìn Bao Liệt Mẫu Chu nói:

- Cao đại ca. con này không đáng yêu như Slime.

- Ừ, haha.

Cao Lôì Hoa khẽ cười, cầu cầu quả thực là đáng yêu nhưng không thể cấp cho Tiêu Tam làm ma sủng được. cầu cầu là dị loại trong tộc Slime. biết đi đâu tìm được một Slime cường đại như thế để làm ma sủng cho Tiêu Tam đây:

- Đừng ngại, ký khế ước đi. Cao Lôì Hoa nói.

- Được rồi.

Tiêu Tam đáp, sau đó đi tới trước mặt Bao Liệt Mẫu Chu, đặt tay lên trên trán nó, miệng lầm nhảm chú văn khế ước.

Bao Liệt Mẫu Chu muốn phản kháng; nhưng nó nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Cao Lôì Hoa thì chút ý niệm này liền biến mất. Sophia ký ước tương đối thuận lợi.

- Đi thôi, mọi việc xong rồi. chúng ta quay về Băng Tuyết đế quốc thôi. Cao Lôì Hoa cười nói.

- Dạ!

Tiêu Tam vung tay phải lên. thu ma sủng Bao Liệt Mẫu Chu vào nhẫn không gian của mình. Mẫu Chu này sẽ là con át chủ bài của nàng. Không thể tùy tiện để người khác phát hiện được.

Nhờ tác dụng của miếng thủy tinh định vị toàn địa lục, cho dù là ở đại băng nguyên rộng lớn, Cao Lôì Hoa và Sophia nhanh chóng trở về Băng Cơ thành.

Từ xa xa, Cao Lôì Hoa và Tiêu Tam nhìn thấy có một đội binh lính võ trang hạng nặng ở cửa thành. Tay bọn họ cầm một bức họa không rõ của người nào. Cảnh thận kiểm tra từng nhóm người mao hiểm từ đại băng nguyên.

- Huynh đệ, Băng Cơ thành đã xảy ra chuyện? vì sao có một đội kiếm sĩ đứng như vậy?

Cao Lôì Hoa tiên hỏi một mao hiểm giả đang đi về phía Băng Cơ thành.

- A, tiểu huynh đệ chắc mới từ đại băng nguyên trở về. Nghe nói là tam công chúa của đế quốc xảy ra chuyện trên đại băng nguyên, hiện tại Băng Cơ thành hạ lệnh tất cả mọi người phải toàn lực tìm kiếm tam công chúa. Mệnh lệnh của nữ hoàng điện hạ là chết phải thấy xác. Thế nhưng trên đại băng nguyên này biết tìm ở đâu đây!

Kẻ mao hiểm nói.

- Đội kiếm sĩ này tiểu đội phụ trách đứng chờ công chúa quay trở về.

- cảm ơn huynh đệ.

Cao Lô Hoa lấy ba kim tệ từ trong nhẫn không gian đưa cho mạo hiểm giả này:

- Lão ca dùng chút tiền này mua rượu uống cho ấm người.

- Cảm ơn tiểu huynh đệ! Ha ha, tiểu huynh đệ quả là người sáng khoái!

Mạo hiểm giả vui vẻ tiếp nhận kim tệ sau đó cáo biệt rồi chạy như điên về tửu **** ở trong Băng Cơ thành.

- Cao đại ca, xem ra là mẹ em đã biết em xảy ra chuyện. Những người này có thể là tới tìm em.

Sophia nhìn đội kỵ sĩ kia rồi nói.

- Sophia. thân là người hoàng tộc, em phải học rất nhiều.

Cao Lô Hoa thở dài, tuy rằng Tiểu Tam có thay đổi. nhưng lối suy nghĩ rất đổi trong một sớm một chiều:

- khi suy nghĩ chuyện gì em cũng phải nghĩ theo nhiều phương diện. Tính toán được những mặt tốt xấu nhất.

Tuy rằng không thích Tiểu Tam trở thành loại người người dối trá trong hoàng thất, nhưng nếu Tiểu Tam đã lựa chọn con đường này, Cao Lô Hoa chỉ có thể tận lực giúp nàng đi tiếp, để nàng nắm chắc khả năng giành tồn.

- Ý của Cao đại ca là gì?

Sophia dường như hiểu ra một chút.

- Đám binh lính này có thể là do mẹ em phái tới. Nhưng cũng có thể là người do Tuyết Y Nhi phái tới.

Cao Lô Hoa nói tiếp:

- Các khả năng nhau nên em phải tính toán sao cho tốt. Hành vi của bọn họ rất lạ. nếu bọn họ tới là để cứu em thì ít phải phái vài người đi vào đại băng nguyên tìm em chứ, sao lại đứng ở cửa thành đợi em.

- cảm ơn Cao đại ca, em hiểu rồi. Sophia sật đầu. Quả thật nàng suy nghĩ chưa thấu đáo.

Cao Lô Hoa đã đoán đúng, đám binh lính này cũng không phải là tới cứu Tiểu Tam. Bọn họ được người khác âm thầm ra lệnh, ngộ nhờ tam công chúa còn sống thì phái bí mật giết chết nàng!

Lại nói Tuyết Y Nhi sau khi trở về. càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng. Tự trách mình bỏ đi vội vàng, không kiểm tra kỹ càng Sophia sống hay chết. Tuy rằng một chương kia cho dù là võ sĩ cấp Hoàng kim cũng chắc chắn phải về Tây Thiên. Nhưng sự tình trọng đại, nàng không thể không lo lắng.

- Cao đại ca. Bây giờ chúng ta phải làm như thế nào? Sophia nhìn đám binh lính kia rồi hỏi.

- Tự em quyết định nên làm như thế nào đi.

Cao Lô Hoa ôm chát cô bé Mộng Ti và Slime hoàng kim:

- Nếu em kiên quyết muốn đi con đường này. em phải đối diện với tất cả.

- Ừm.

Sophia gật đầu, sau khi suy nghĩ trong chốc lát. đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi:

- Cao đại ca, anh cho rằng thành chủ Băng Cơ thành có đáng tin cậy hay không?

- Là cái tên Đức Nhĩ à. Cao Lô Hoa cười khinh:

- Hắn là một kẻ thông minh, cũng là một kẻ giỏi giang, anh nghĩ chỉ cần em cho hắn một chỗ tốt. có thể sử dụng hắn được.

- Cho hắn ưu đãi thì có thể dùng được sao? Vậy nếu em cho hắn không đủ cái tốt mà người khác cho hắn, vậy hắn có thể chuyển hướng qua người khác hay không?

Sophia rất nhanh đã học được, suy một ra ba.

- Tiểu Tam, anh không phải là Sáng Thế thần, cái gì cũng biết cả. Cao Lô Hoa cười nói:

- Nhưng anh cho rằng tên Đức Nhĩ này là người thông minh, hắn sẽ biết đầu phục ai thì tốt hơn. Anh nghĩ chỉ cần em làm thật tốt thì hắn chính là trợ thủ đắc lực nhất. Chỉ ít hắn cùng không dám làm ra chuyện bất lợi với em cả.

- Vậy chúng ta tới tìm hắn. Sophia nói:

- Em có cảm giác hắn chính là một thuộc hạ tốt. Chẳng qua... Sophia quay đầu lại nói với Cao Lô Hoa:

- Bây giờ chuyện vào thành, đành phải nhờ Cao đại ca vậy.

- Ha ha.

- Được. để anh. Chỉ cần đi theo anh là được.

Cao Lô Hoa khẽ cười:

- Đứng lại! Dừng lại.

Kiểm sĩ đứng cạnh cửa bước ra ngăn cản Cao Lô Hoa và Sophia. Sophia khẩn trương nắm lấy Cao Lô Hoa.

Đội trưởng đội kiểm sĩ thấy đúng là người trong bức tranh, liền lui lại một bước - hành lễ với Sophia:

- Tam công chúa điện hạ tôn kính! Người quả nhiên là không có việc gì, nữ hoàng điện hạ tìm người đã lâu.

- ồ, đã xảy ra chuyện gì sao? Mẹ ta tìm ta đã lâu rồi ư? Sophia nhìn kiểm sĩ này:

- Giờ ta đang chuẩn bị trở về. các người lui ra đi.

- Việc này. tam công chúa điện hạ, cấp trên có lệnh chúng thần phải hộ tống tam công chúa điện hạ về Băng Tuyết thần điện.

Tên kiểm sĩ kia có vẻ tôn kính:

- Mời điện hạ đi cùng chúng thần. chúng ta đi vào truyền tống trận tới Băng Tuyết thần điện.

Bọn họ giả bộ rất giống nhưng không thoát khỏi con mắt của Tiểu Tam và Cao Lô Hoa.

- Không cần phiền toái các người. Ta không cần người khác hộ tống. Nói

xong Sophia kéo tay Cao Lôì Hoa đi vào bên trong thành.

Tên kiếm sĩ kia liền khoát tay chặn lại, đám kiếm sĩ lập tức chắn trước mặt Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam.

- To gan. lui ra! Sophia hét lên.

Chỉ có điều đám kiếm sĩ phía trước sao có thể ngoan ngoãn lui ra được? Lúc này tên kiếm sĩ đội trưởng từ phía sau đi lên phía trước một bước, kéo tay của Tiểu Tam:

- công chúa điên hạ, cấp trên ra lệnh. muốn chúng thần phái hộ tống Tam công chúa quay về Băng Tuyết thần điện!

Buông tay! Người làm cái gì vậy?

- Theo đúng mệnh lệnh. Thần phải đích thân hộ tống công chúa.

Tên kiếm sĩ kia cười đắc ý, sau đó nháy mắt với đám kia. nếu để tam công chúa ra đi. nhiệm vụ của bọn chúng làm sao hoàn thành? - Lần này bất luận như thế nào cũng phái ép tam công chúa về cùng!

- Này! Tiểu tử kia. công chúa nói người buông tay ra. Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói.

- Nơi này không có chuyện của người, tên đầu bạc này, thức thời thì tránh qua một bên.

Thấy công chúa đã ở trong lòng bàn tay mình, tên đầu lĩnh không hề khách khí với Cao Lôì Hoa. dù sao, công chúa điên hạ sắp 'ra đi' rồi! Không ai biết là do bọn chúng đã hạ thủ.

- Ta thích dùng hành động biểu đạt nhưng lời ta nói!

Cao Lôì Hoa cười lạnh. tay phải hơi động. "Xoát" một tiếng, thanh kiếm Tài Quyết đã ở trên tay phải, hất chém mạnh xuống! Một kiếm này nhanh đến nỗi làm cho người ta không thể thấy! Cánh tay của tên kiếm sĩ đang kéo Tiểu Tam liền bị chặt sát đến vai.

- Nhớ rõ chưa. ta đã nói là người buông tay ra mà. Khóe miệng Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ quỷ dị.

Một giọt máu tươi vô tình bắn lên trên mặt cô bé đang nắm trên tay Cao Lôì Hoa.

Đang ngủ say cô bé đột nhiên mở mắt: - Máu.

Mộng Ti thốt ra một tiếng, tiếp theo đôi mắt màu đen từ từ hiện lên màu đỏ tươi

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 176

Vũ Diệu Tử Thân Của Tiểu Nha Đầu.

Máu. là máu!

Trong lòng Cao Lôì Hoa. Mộng Ti đột nhiên nở nụ cười, tay phải nắm chặt lấy tay của Cao Lôì Hoa, tiếp đó không ngờ thanh kiếm Tài quyết lại dễ dàng rơi vào trong tay Mộng Ti.

Cao Lôì Hoa lập tức cả kinh, không ngờ Mộng Ti có thể đoạt được thanh Tài quyết từ tay của hắn! Tuy rằng Cao Lôì Hoa không phòng bị quá lớn đối Mộng Ti, nhưng nếu muốn 'cướp hàng' trong tay Cao Lôì Hoa thì có dễ gì?!

Càng khiến Cao Lôì Hoa kinh ngạc chính là, thanh kiếm Tài quyết khi rơi vào trong tay Mộng Ti lại không có phản kháng! Cao Lôì Hoa nhớ rõ. lúc Vong Linh Đại trưởng lão động vào thanh Tài quyết lập tức bị nó tự động công kích!

- Máu, đẹp quá.

Mộng Ti nhẹ nhàng lau đi vết máu tươi trên mặt mình, rồi xòe ra trước mắt nhìn. Sau đó miếng cô bé lẩm bầm nhưng câu khó hiểu:

- Người mà chủ nhân muốn giết, tức là địch nhân của ta! Đã là địch nhân, chỉ có thể chết!

Chữ chết vừa dứt, Mộng Ti cầm thanh kiếm Tài quyết, nghiêng ngả đi về hướng đám binh lính.

- Mẹ nó, các huynh đệ, giết tên đầu bạc này!

Tên kiếm sĩ bị Cao Lôì Hoa chém đứt một cánh tay kích động hét rống lên. Đặc biệt là khi nhìn thấy một cô bé cầm trường kiếm lao tới phía bọn hắn, hắn cảm thấy tôn nghiêm của một kiếm sĩ đã bị làm nhục một cách nghiêm trọng.

- Sátttttt!

Mười tên kiếm sĩ bị sỉ nhục vọt lên. tay cầm đại kiếm chém xuống Mộng Ti đang lao đến!

- Cao đại ca.

Sophia ở bên cạnh nhìn thấy tình cảnh ấy tức thì hét lên chói tai:

- Cao đại ca, nhanh cứu cô bé đi!

Cao Lôì Hoa lại ngơ ngác nhìn Mộng Ti phía trước, không di động lấy

nửa bước, Mộng Ti đã trở về bên cạnh Cao Lôì Hoa, sau đó cọ cọ vào đùi Cao Lôì Hoa đầy vẻ đáng thương.

Vẫn là tiểu cô nương Mộng Ti mũm mĩm đáng yêu. Cao Lôì Hoa dịu dàng ôm lấy cô bé, sau đó tiếp lấy thanh kiếm Tài quyết từ trong tay cô bé. Trong giây phút cầm vào thanh kiếm Tài Quyết. Cao Lôì Hoa cảm nhận thấy tâm tình được giải thoát từ thanh kiếm Tài quyết.

Chỉ trong vòng một ngày, Mộng Ti đã khiến hần cảm thấy kinh ngạc hai lần.

Ọc! Sau khi điệu múa kết thúc. mọi người mới phản ứng nhưng không tự chủ được mà nôn mửa thốc tháo. ở đây đều là những người sống trên lưỡi đao mũi kiếm. trải qua bao sống chết. Nhưng tình cảnh trước mắt khiến bọn họ buồn nôn!

Bọn họ đã từng thấy những cái chết ghê tởm. không ít người đã đánh nhau với vong linh. Thân thể thối nát của vong linh khiến họ cảm thấy ghê tởm.

Nhưng sự ghê tởm đó so với lúc này thì còn kém xa.

Soạt! Mười mấy tên kiếm sĩ từ trên không trung rơi xuống đã biến thành một đồng thịt nát. Thậm chí không ai có thể tìm được từ đồng bầy nhầy này một miếng thịt lớn hơn cái móng tay. Ngay cả áo giáp chế tạo tinh xảo trên người đám binh lính này cũng bị cắt thành những mảnh nhỏ.

Xinh đẹp và tàn khốc cùng tồn tại. điệu múa huyền ảo thật sự làm cho người khác run sợ. Diễn biến xảy ra quá nhanh chóng. trong phút chốc tiếng nôn mửa vang khắp cửa thành.

Ở đây chỉ có Cao Lôì Hoa là thờ ơ lạnh nhạt. với hần thì một đồng thịt nát cũng không tính gì cả, kiểu như này ở Trung Quốc có tên là "thiên đao vạn quả". Chẳng qua, Cao Lôì Hoa xuất thân từ Tổ 13. Cảnh máu me gấp trăm lần thế này đã từng trải qua, ở thời đại cao Lôì Hoa, hành hạ địch nhân đến chết là chuyện thường xuyên, thiên đao vạn quả cũng lỗi thời rồi, một đồng thịt này cũng không thể kích thích được thần kinh của Cao Lôì Hoa.

22 Bên kia.

Sau khi chuyện này xảy ra, Đức Nhĩ thành chủ Thành Tuyết Cơ tất nhiên là đứng ngồi không yên. Dựa vào cơ sở ngầm ở thành Tuyết Cơ, hần nhanh chóng biết được chuyện đã xảy ra ở cửa thành. Tam công chúa điện hạ đã trở lại, hơn nữa còn hành hạ đến chết đội binh lính bảo hộ nàng đến từ Băng Tuyết thần điện!. đúng vậy. đích thực là hành hạ đến chết.

Đức Nhĩ không phải là đồ ngốc, ngay từ đầu hần đã biết đội binh lính tới từ Băng Tuyết thần điện kia không có ý tốt. Nhưng hần không nghĩ tới công chúa còn sống. Hơn nữa nàng vừa mới trở về lại sử dụng thủ đoạn như sấm sét như vậy.

- Làm tốt lắm.

Tin tức đến tai Đức Nhĩ khiến hần không khỏi cảm thán. Hần không cảm

thấy tam công chúa điện hạ tàn nhẫn. Mà ngược lại còn tán thưởng thủ đoạn sấm sét của nàng! Người nắm quyền, nếu không có thủ đoạn sấm sét thì trong loạn thế cứ chờ diệt quốc đi!

- Người đâu. Mau mau chuẩn bị xe ngựa tốt để ta đi nghênh đón công chúa điện hạ. Mặt khác, phải người đi rửa sạch đồng rác rưởi ở cổng thành, thành Tuyết Cơ của chúng ta là nơi văn minh, đồng thối vụn làm ảnh hưởng đến "chỉ tiêu thành phố văn hóa của năm" của chúng ta. Gọi người đến dọn dẹp đi!

- Vâng, thưa thành chủ đại nhân tôn kính.

Lao quân gia cung kính đáp, lão cả đời bội phục chỉ có vài người, trong đó với thành chủ mập mạp này thì bội phục từ tận đáy lòng! Thành chủ chẳng những một tay vực Thành Tuyết Cơ đang xuống dốc trở thành một tòa thành có thanh có sắc, đối với việc lớn đều không qua loa đại khái!

ở cửa thành, Cao Lô Hoa nhẹ nhàng ôm lấy tiểu nha đầu. Dường như cô bé này và Cầu Cầu giống nhau. Sau khi dung đến lực lượng; thì sẽ ngủ say.

- Cao đại ca, chuyện vừa rồi là do Mộng Ti làm sao?

Sophia đã nôn xong, sau đó nàng không thể tin nhìn vào cô bé đang yếu đang ngủ trong lòng Cao Lô Hoa, nàng tình nguyện tưởng bản thân nhìn lầm. bị hoa mắt còn hơn.

- Ủ!

Cao Lô Hoa gật đầu, nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc trên trán tiểu nha đầu. Tai nạn, mang đến tai nạn cho nhân loại? Liệu đây có phải là một phần của tai nạn không?

- Tam công chúa điện hạ vạn phúc!

Lúc này, thành chủ mập mạp Đức Nhĩ đã mang theo xe ngựa từ phương xa tới.

- Công chúa điện hạ đã sợ hãi rồi!

Biết rất rõ việc này là do đồng bạn của tam công chúa điện hạ làm. nhưng lời nói của Tuyết Phát Lan, đã biến thành tam công chúa bị kinh sợ:

- Mời công chúa điện hạ lên xe ngựa, chuyện tiếp theo để tiểu nhân thay người hoàn thành!

Mời công chúa điện hạ tới quý phủ nghỉ ngơi một chút. Chốc nữa tiểu nhân sẽ quay trở lại.

- Tốt, vậy phiền thành chủ đại nhân.

Tiểu Tam đang rất khó chịu, cứ đứng ở cửa thành thế này lúc nữa nàng sẽ không chịu nổi. liền kéo Cao Lô Hoa lên xe ngựa.

- Người đâu, mau dọn dẹp đồng thối này.

Thành chủ đại nhân vung tay lên. phía sau hần xuất hiện một đám binh lính tỏa ra sát khí bùng bùng, mặt không đổi sắc quét dọn đồng thối trên mặt đất. không ai nôn mửa giống như đang làm một chuyện rất bình thường. Bọn họ đích thực là những binh lính đã tôi luyện trên chiến trường. Là những

chiến sĩ đã tắm qua khói lửa và máu tanh! ở trên chiến trường những chuyện ghê tởm và máu tanh còn hơn đây rất nhiều. đồng thịt này lại càng khiến bọn họ nhớ tới chiến trường mà thôi.

Trên xe ngựa, Cao Lôì Hoa đặt tay lên người Sophia, truyền lôì thần lực chậm rãi mát xa cơ thể nàng; giúp nàng thoát khỏi cảm giác nôn mửa.

- Thế nào rồi. có khá hơn không? Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng hỏi.

- Ừm. tốt hơn nhiều rồi. Cao đại ca, anh không cảm thấy cảnh vừa rồi khó chịu sao?

Sophia kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa.

- À xem nhiều đâm ra miễn dịch rồi. Cao Lôì Hoa nhún vai.

Sophia gật đầu tỏ vẻ hiểu, cũng chỉ có người như Cao Lôì Hoa mới như vậy. nhìn thấy Mộng Ti giết đám người kia xong coi như không có việc gì, vẫn ôm lấy cô bé này. Có trời mà biết được. cô bé này lại khủng bố đến như vậy chứ?

- Nhìn rõ biểu hiện của thành chủ chưa? Cao Lôì Hoa nhìn ra bên ngoài cửa sổ thản nhiên nói.

- ừm. Sophia sật đầu.

- Hắn đã tỏ rõ lập trường đối với em.

Cao Lôì Hoa buông màn che xe ngựa xuống.

- Chuyện tiếp theo phải làm thế nào. hắn trong lòng em đã biết.

- Em biết rồi.

Sophia sật đầu. với biểu hiện vừa rồi của thành chủ, là người có thể dùng được.

- Sau khi anh giúp em giải quyết chuyện của hoàng cung xong. anh sẽ trở về nhà.

Cao Lôì Hoa ôm tiều cô nương trong lòng, nhẹ nhàng nói.

- Em. biết rồi.

Sophia cúi đầu, mân mê những ngón tay của mình. Đột nhiên, nàng ngẩng đầu lên nhìn Cao Lôì Hoa:

- Cao đại ca!

- Sao?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn Sophia.

- Bất kể như thế nào, em vĩnh viễn là Tiều Tam của anh. Sophia đỏ mặt khi nói ra những lời này:

- Bất kể sau này em trở thành gì đi nữa.

-

- Được rồi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười:

- Tiều Tam

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 177

Tư Cách Thừa Kế Nữ Hoàng.

Sau khi xuống xe ngựa, Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam được lão quản gia đưa vào trong phủ thành chủ.

vào trong Phủ, Cao Lôì Hoa mỉm cười nhìn bài trí bên trong, xem ra lão thành chủ mập mạp này là một người rất biết hưởng thụ. Tuy rằng thành Băng Cơ không lớn nên phủ thành chủ không quá to. Nhưng cây cỏ trong Phủ đều được sắp xếp rất trang nhã.

- Tam công chúa điện hạ, tiên sinh Cao Lôì Hoa, mời dùng trà. Quản gia tự mình bưng trà lên.

- Làm phiền rồi.

Cao Lôì Hoa tiếp lấy chén trà bằng hai tay, quen với lễ mao của người Trung Quốc, Cao Lôì Hoa nói cảm ơn rất tự nhiên.

**

Chỉ là một câu nói vô tình của Cao Lôì Hoa, lại khiến quản gia cùng tam công chúa rất có thiện cảm, hân mỉm cười với Cao Lôì Hoa:

- Đây là việc tôi nên làm. tiên sinh không cần khách khí.

-Ha ha.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng bưng trà lên nhấp một ngụm. Sau đó lại hỏi quản gia một ít chuyện về thành chủ và thành Băng Cơ.

Có lẽ bởi vì một câu cảm ơn kia của Cao Lôì Hoa, mà lão quản gia như là biết gì nói nấy, nói không ngừng.

Độ khoảng hết một chén trà, Cao Lôì Hoa từ miệng lão quản gia tìm hiểu được nhiều chuyện. thấy rất vừa lòng với thành chủ Đức Nhĩ này.

Cũng đúng lúc này. thành chủ Đức Nhĩ cùng giải quyết xong sự tình bên ngoài trở về.

- Tam công chúa điện hạ, đã để người bị sợ hãi rồi.

Vào trong Phủ, Đức Nhĩ bước tới trước mặt Tiểu Tam.

- Không sao, thành chủ đại nhân không làm sai, Việc này không trách người.

Sophia nhẹ nhàng khoát tay áo. lúc này Cao Lôì Hoa vẫn ở phía sau nàng không nhúc nhích. Ý tứ rất rõ ràng; mọi chuyện đều để Tiểu Tam tự giải

quyết. Có thể khiến thành chủ này thành thủ hạ của nàng không. Thì phải dựa vào bốn sự của nàng.

- Tam công chúa điện hạ, người không việc gì là quá tốt rồi. Đức Nhĩ đứng lại, nói:

- Người xuất phát từ thành Băng Cơ, nếu xảy ra chuyện gì ở trên đại băng nguyên. thân làm thành chủ khó mà thoát khỏi trách nhiệm.

Trong mắt Đức Nhĩ hiện vẻ bất đắc dĩ, nếu Tiểu Tam thật sự xảy ra chuyện. Bên trên khẳng định lấy hấn khai đao, hấn chỉ là một thành chủ không quyền không thể không người nâng đỡ! Chỉ làm con dê thế tội đầy oan khuất mà thôi. cũng may là công chúa điện hạ không sao.

- Mời công chúa điện hạ xem.

Đức Nhĩ từ phía sau mang ra một quyển trục làm bằng da dê đưa cho Tiểu Tam:

- Đây là tình bao mới nhất có liên quan đến Tuyết Y Nhi công chúa ở vương đô, cùng với mệnh lệnh tìm kiếm tam công chúa điện hạ của nữ hoàng bộ hạ.

Đức Nhĩ tuy không biết giữa tam công chúa và Tuyết Y Nhi công chúa xảy ra chuyện gì. Nhưng với cảm giác nhạy bén, thấy giữa hai người không ổn. Vì thế đã âm thầm thu thập tư liệu về Tuyết Y Nhi.

Đức Nhĩ là người rất có năng lực, có thể lĩnh hội được ý tứ của người khác. Sophia chưa từng nói mà hấn lại biết được Sophia muốn gì, và sắp xếp mọi việc cho tốt.

- Làm phiên thành chủ đại nhân.

Sophia tiếp lấy quyển trục. Mở ra xem. Xem một lúc. Tiểu Tam nhú chặt lông mày. trầm mặc hồi lâu mới ngẩng đầu nói với Cao Lô Hoa:

- Cao đại ca, em nghĩ chúng ta phải nhanh chóng quay về Băng Tuyết thần điện.

-?

Cao Lô Hoa ung dung ôm tiểu nha đầu, nói:

- xảy ra chuyện gì vậy?

- Ngày kia chính là buổi lễ Tuyết Y Nhi kế thừa ngôi vị nữ hoàng.

Sophia nắm chặt quyển trục trong tay, dùng sức đến độ các đốt ngón tay của nàng trắng bệch. Nữ nhân Tuyết Y Nhi này quả thực là ghê tởm.

Đức Nhĩ đã thu thập được. Sau khi Tuyết Y Nhi trở về Băng Tuyết thần điện lập tức kể lại cho nữ hoàng cùng các trưởng lão chuyện quân đoàn ma đao sĩ - thủ hạ của Đại trưởng lão đã thi triển cấm chú trên đại thảo nguyên. Sau đó lại nói dối rằng cô ta và Sophia toàn lực mới chạy ra khỏi cấm chú này, rồi lại miêu tả giống như đức sự ghê sợ của cấm chú, cuối cùng chỉ còn mình cô ta trốn thoát. Tam công chúa có thể đã chết trong cấm chú kia.

Con gái gặp nạn, trong cơn bi phẫn nên nữ hoàng không phân biệt được lời của Tuyết Y Nhi. Khi xác định được quân đoàn ma đao sĩ của Đại trưởng

lão đã thi triển cấm chú trên đại băng nguyên, nữ hoàng lập tức tiến hành xử quyết Đại trưởng lão, sau đó hạ lệnh tìm kiếm tam công chúa. Đồng thời phế bỏ quyền thừa kế của con gái Đại trưởng lão.

Sau cùng chỉ còn lại Tuyết Y Nhi là người thích hợp thừa kế địa vị nữ hoàng đế quốc Băng Tuyết. Mấy công chúa khác không có công lao hay tài năng uy quyền gì lớn. hoặc là thế lực của mẹ các nàng không lớn.

Kết quả cuối cùng dễ dàng đoán ra được. Vị trí kế thừa nữ hoàng rơi vào Tuyết Y Nhi. nghĩa hội đế quốc Băng Tuyết quyết định Tuyết Y Nhi làm người thừa kế. Nghi thức sẽ tổ chức ở đế đô đế quốc Băng Tuyết – cử hành ngay dưới chân tượng Băng Tuyết nữ thần.

Cao Lô Hoa tiếp lấy quyền trục nhìn một lúc nói:

-Tiểu Tam, bình tĩnh một chút. Người thừa kế nữ hoàng còn phải phải trải qua một nghi thức đúng không?

- Đúng vậy. Sophia gật đầu đáp:

- Nghi thức sẽ được cử hành ngay dưới chân bức tượng Băng Tuyết nữ thần ở đế đô.

- Truyền tông trận ở đây truyền đến Băng Tuyết thần điện được sao? Cao Lô Hoa hỏi.

- Ừm. đúng vậy. Tiểu Tam đáp:

- Từ Băng Tuyết thần điện đi tới đế đô phải mất hai ngày.

- Không phải là vừa đúng lúc sao. Cao Lô Hoa khẽ cười:

- Chúng ta chỉ cần tới trước khi nàng ta tiến hành nghi thức.

- Ừm. Cao đại ca, chúng ta lập tức khởi hành được không? Sophia gật sật đầu.

- Được.

Cao Lô Hoa thả lỏng người, lôi thần lực truyền vào Slime hoàng kim ở trên vai. Nó đã tỉnh lại rồi. Đến lúc đó, đương không thể thiếu Cầu Cầu được.

- Nhưng Cao đại ca. Đến lúc đó, anh có thể tha mạng cho Tuyết Y Nhi được không?

Sophia do dự hỏi.

- nàng ta đối với em như vậy. em vẫn muốn tha mạng cho nàng ta sao?

Cao Lô Hoa hỏi lại.

- Đương nhiên, em muốn giữ cái mạng sống của nàng ta lại! Sophia ngẩng đầu lên. ánh mắt của nàng tràn đầy vẻ tàn khốc:

- Em muốn Cao đại ca buông tha cho nàng; sau đó em muốn cho nàng ta biết, cái gọi là sống còn khổ hơn chết! Em muốn nàng ta trở mắt nhìn cửa nát nhà tan! Chính nàng đã biến em thành người như thế này. em muốn nàng ta phải trả giá gấp trăm lần!

- Được rồi, theo ý em vậy.

Cao Lô Hoa khẽ thở dài. Làm đế vương cần vô tình nhưng không có

nghĩa là tuyệt tình. Bộ dáng hiện giờ của Tiểu Tam không biết là tốt hay xấu, cùng không biết Tiểu Tam có thể phân biệt được vô tình và tuyệt tình hay không. Chỉ khác một chữ nhưng lại cách nhau cả ngàn dặm.

Lúc này ánh mắt của Đức Nhĩ nhìn Tiểu Tam càng cuộng nhiệt! Nhất là khi nàng nói ra câu cuối cùng, vẻ cuộng nhiệt không lời nào diễn tả được. Đức Nhĩ biết đế quốc Băng Tuyết không bình lặng và yên ổn như bề ngoài!

Tuy ở nơi băng giá này, không có quốc gia nào có chủ ý với đế quốc Băng Tuyết. Nhưng trên băng nguyên có vô số ma thú hùng mạnh, là địa phương không gieo trồng được thực vật gì,

Dã man nhân và Thú nhân bộ tộc luôn nhìn vào đế quốc Băng Tuyết như hổ đói rình mồi. Nếu nữ hoàng mới lên không thể hành động vô tình thì không thể đảm nhiệm vị trí này! Bộ dáng hiện tại của Tiểu Tam khiến Đức Nhĩ rất kỳ vọng. Nữ hoàng hiện tại quá năng cảm tình, không thích giết chóc, nếu Tiểu Tam vô tình cũng bình tĩnh thì đó chính là phúc của đế quốc.

- Thuộc hạ nhất định dốc hết sức an bài thỏa đáng vì công chúa đệ ba, làm tốt công tác phía trước!

Đức Nhĩ kích động xoay người nói:

- công chúa điện hạ, hai ngày sau cử hành nghi thức thừa kế nữ hoàng; trong hai ngày này thuộc hạ sẽ phong tỏa mọi tin tức liên quan đến việc người đã trở lại.

- Tất cả bồ câu đưa thư. tín ung ở trong thành Băng Cơ đã bị người của thuộc hạ chặn giết, ma lực dao động truyền đi từ Thành Băng Cơ cũng đã bị chặt đứt hoàn toàn! Thuộc hạ cam đoan tin tức công chúa điện hạ trở về trong hai ngày sẽ không truyền ra bên ngoài! Công chúa điện hạ nếu nhanh chóng thì hai ngày sẽ tới được đế đô! xuất kỳ bất ý mà hành sự!

Tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng tam công chúa bất hòa với Tuyết Y Nhi, từ giọng nói của tam công chúa có thể nghe ra được!

Cao Lô Hoa tán thưởng nhìn thành chủ mập mạp này! Tâm tư người này rất tinh minh. người khác chưa nghĩ hẳn đều đã nghĩ rồi! Hơn nữa còn làm xong trước.

- công chúa điện hạ. Ma pháp trận đã được chuẩn bị cho người, do không thể trực tiếp truyền tông đến Băng Tuyết thần điện. Mà chỉ truyền đến một thành nhỏ gần Băng Tuyết thần điện. Như vậy lộ trình của công chúa điện hạ sẽ tăng thêm gần một canh giờ.

Thành chủ xuất ra một tấm bản đồ rồi nói với Tiểu Tam và Cao Lô Hoa.

- Được rồi, giờ chúng ta xuất phát.

Tiểu Tam đứng lên, sau đó nhìn thành chủ nói:

- Đức Nhĩ tử tước. nếu sau này ta về tới đế đô, người có nguyện ý theo phục vụ ta không?

Trong mắt thành chủ Đức Nhĩ hiện vẻ kích động, ước muốn cả đời hẳn chính là rời khỏi thành Băng Cơ. tiến vào đế đô tối cao của đế quốc! Thành

Băng Cơ không chứa được người như hấn!

- Như thế nào? Không muốn sao?

Giọng Tiểu Tam rất lạnh lùng, lúc này nàng có một chút giống hình tượng mà Cao Lôi Hoa từng biết – nữ hoàng võ Tắc Thiên ngông cuồng tự đại!

-Không, thuộc hạ nguyện đi theo hầu hạ tam công chúa điện hạ! Tay phải Đức Nhĩ nắm chặt đặt ở trước ngực hấn.

- Tốt lắm, đưa chúng ta tới truyền tông trần đi.

Tiểu Tam rút Băng Tuyết thần kiếm bên hông ra, nàng là một pháp sư, nhưng từ sau khi có trang phục của Băng Tuyết Nữ Thần thì trông giống như một kiếm sĩ.

Được thành chủ dẫn dắt, Cao Lôi Hoa và Tiểu Tam tới truyền tông trần.

- công chúa điện hạ, thuộc hạ ở nơi này đợi tin vui của công chúa điện hạ.

Đức Nhĩ nói.

- Người, chuẩn bị cho thật tốt. Qua ngày kia người tới để đô theo ta.

Tiểu Tam phát tay, cùng Cao Lôi Hoa bước vào bên trong truyền tông ma pháp trần.

Đế quốc Băng Tuyết vốn là một đế quốc nữ quyền. Cho nên Đức Nhĩ không cảm thấy làm thủ hạ cho một nữ nhân là chuyện mất mát. Nếu tam công chúa trở thành nữ hoàng thì hấn sẽ hết tay trợ giúp.

* * * * *

Ánh sáng truyền tông trần biến mất.

Cao Lôi Hoa và Tiểu Tam bước ra khỏi đầu kia của truyền tông trần - chính là ma pháp trần của ma pháp nghiệp đoàn.

- Cao Lôi Hoa đại ca, chúng ta có cần mua hai con ngựa không? Tiểu Tam hỏi.

- Không cần, thời gian không nhiều lắm. Việc đi đường giao cho Slime đi. Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Slime trên vai:

- Cầu Cầu, dậy ăn cơm...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 178

Diễn Lễ, Cự Long Quang Lâm.

Lúc này cảnh tượng ở đế đô đế quốc Băng Tuyết tràn ngập hân hoan.

Nhưng có hai nhân vật chính lại không có biểu hiện hứng thú với không khí vui mừng này.

Nữ hoàng đang đứng ở trong phòng mình, khi nàng tỉnh táo lại. mơ hồ cảm thấy sự tình không bình thường. Có thể ngồi trên vị trí nữ hoàng hiển nhiên nàng không thể là nhân vật đơn giản. Bình tâm suy nghĩ lại tất cả mọi việc đã phát sinh, cuối cùng ánh mắt hoài nghi của nàng lại rơi vào người quay về báo tin là Tuyết Y Nhi. Dưới cảm chú, một bạch ngân kiếm sĩ còn có thể bình an trở về ư? Còn con gái của mình lại không có một chút tin tức? Chẳng qua đây chỉ là phỏng đoán, không có chứng cứ, nàng không thể làm gì hơn. Chỉ có thể phải người âm thầm đi điều tra.

Mặc khác Tuyết Y Nhi cũng không có cảm thấy vui mừng một chút nào, đám người nàng phải tới thành Băng Cơ đã vài ngày rồi không có đưa về tin tức gì. cũng không biết bên đó đã xảy ra chuyện gì. Lại nhớ tới tên thành chủ mập mạp của thành Băng Cơ kia, Tuyết Y Nhi lại cảm thấy bất an. Nàng đã an bài xung quanh đế đô lực lượng bí mật của gia tộc. Một khi phát hiện tung tích tam công chúa, liền giết người diệt khẩu. Nhưng đến giờ cũng chưa có tin tức nào. Chính bởi vì quá yên lặng, cho nên Tuyết Y Nhi cảm thấy bất an, đặc biệt nàng đã cảm giác được nữ hoàng tinh minh đã hoài nghi đến nàng.

- Báo cáo, nhị công chúa.

-

Một bóng người màu đen hiện ra trước mắt Tuyết Y Nhi.

- Có tin tức chưa?

-

Tuyết Y Nhi cùng không quay đầu lại hỏi

- Không có tin tức, thông tin ma pháp của thành Băng Cơ hoàn toàn không thể đi vào, cũng không truyền đi được. Bỏ câu đưa tin cũng không thấy.

Bóng người màu đen khẽ đáp.

"Chẳng lẽ. Sophia thật sự không chết?" Tuyết Y Nhi nhíu mày: "Không,

không có khả năng. Cho dù một chưởng của ta không đánh chết được nó, cái rét lạnh của Đại băng nguyên cũng đủ để làm nó chết cứng rồi."

- Người tiếp tục quan sát, dừng để lộ ra điểm dị thường nào. Tuyết Y Nhi nói:

- Có lẽ đây là quý kế của nữ hoàng điện hạ. Ngồi được trên cái ngai vị nữ hoàng hiển nhiên sẽ không đơn giản. Nếu đây là quý kế của nữ hoàng, nàng mà không cần thân lộ ra dấu vết thì không dễ xử lý.

Đúng chính ngộ, đế quốc Băng Tuyết tổ chức quốc lễ. Dường như sự tình cũng không như Tuyết Y Nhi tưởng tượng, đến giờ này không ngờ cùng không có đại sự gì xảy ra.

Đặc biệt là để đô, tất cả mọi người đều tập trung trên quảng trường ngoài hoàng cung đế quốc Băng Tuyết.

Ở đây, nữ hoàng của đế quốc Băng Tuyết sẽ tiến hành nghi thức sắc phong người kế thừa cho công chúa Tuyết Y Nhi. Đội danh dự đứng thành hai hàng thẳng tắp, tạo thành một con đường dành riêng cho nữ hoàng và công chúa Tuyết Y Nhi. Trên con đường này trải đầy hoa tươi, ở đế quốc Băng Tuyết hoa tươi là thứ rất là xa xỉ.

Nữ hoàng cười tủm tỉm nhìn Tuyết Y Nhi. trong tay của nữ hoàng là vương miện đại biểu cho người thừa kế đế quốc Băng Tuyết.

Về mặt Tuyết Y Nhi lộ ra sự vui vẻ, không nhanh không chậm đi tới trước mặt nữ hoàng, chỉ cần vương miện này đặt lên trên đầu mình. Thì mình sẽ là người thừa kế đế quốc Băng Tuyết.

- Dưới sự chứng kiến của Băng Tuyết Nữ Thần! Tế tự của Băng Tuyết thần điện nghiêm trang nói:

- ở trên Đại băng nguyên vĩ đại. công chúa Tuyết Y Nhi xinh đẹp và trí tuệ đã trải qua những cuộc thí luyện nặng nề, nhận được sự chiếu cố của Băng Tuyết Nữ Thần. Và phần thưởng dành cho nàng là thân phận người thừa kế đế quốc Băng Tuyết.

- Công chúa Tuyết Y Nhi thiên tuế.

Tất cả người dân đế quốc Băng Tuyết đều hưng phấn hét lên.

- Dưới sự chúc phúc của Băng Tuyết Nữ Thần, đã ban phúc cho Đế quốc Băng Tuyết chúng ta công chúa Tuyết Y Nhi là người kế thừa để lãnh đạo đế quốc phát dương quang đại.

Tế tự hô lên đầy kích động.

Mọi người ở đế quốc Băng Tuyết đều tín ngưỡng Băng Tuyết Nữ Thần, dưới danh nghĩa của thần. Mọi người đều hưng phấn hét lên.

- Cùng tồn tại với Băng Tuyết Nữ Thần

Nữ hoàng cầm vương miện chậm rãi đi tới trước mặt Tuyết Y Nhi. Vương miện trong tay từ từ hướng tới đầu nàng.

Hô hấp của Tuyết Y Nhi trở nên dồn dập! Rất nhanh thôi, nàng sẽ trở thành người thừa kế nữ hoàng; sau đó, nàng trở thành nữ hoàng của đế quốc

Băng Tuyết! Không những thế, nàng còn muốn trở thành nữ hoàng của toàn bộ đại lục.

-

Đột nhiên, từ trên bầu trời vang lên tiếng rống ngâm! Tiếng rống ngâm vang dội cả trời đất, khiến mọi người run rẩy!

Cao Lô Hoa cần chính là hiệu quả này, hắc và Tiểu Tam đã đến đây từ lâu.

Đứng ở trên không trung chờ thời khắc sắc phong này.

Là Băng Sương Cự Long Furion sao? Một vài vị trưởng; lão trở nên khẩn trương ° trước đây Băng Sương Cự Long Furion đã từng vào trong hoàng cung mà không gì có thể ngăn cản hắc! Cho nên chỉ có thể trở mắt nhìn hắc cướp đi áo choàng của Băng Tuyết Nữ Thần cùng vô số ma tinh!

Anh mắt của mọi người đều hướng lên không trung.

Dưới ánh mắt trời rực rỡ của Đại băng nguyên, một con cự long màu trắng từ trên trời giáng xuống! Miệng nó không ngừng rít sào, long uy phô thiên cái địa đè ép mọi người dưới mặt đất.

Chỉ trong chốc lát, đám người bên dưới trở nên hỗn loạn không chịu nổi. Người thường làm sao có thể ngăn cản được long uy?

Cự long dồn dập vỗ bốn cánh, tạo thành một trận cuồng phong xuống đám người ở bên dưới.

Đám người đó chịu không nổi áp lực đành phải dạt sang một bên để lộ ra một khoảng trống để cự long từ trên trời hạ xuống.

- Grao.

-

Cự long rít sào một trận. sau đó đáp xuống khoảng trống mà đám đông đã tránh ra, sau khi hạ xuống, nó liền nằm xuống, thu hai đôi cánh lại. Đôi long nhãn lấp lánh ánh sáng nhìn chằm chằm vào Tuyết Y Nhi đang tiến hành nghi thức kế thừa trên hoàng cung

Dưới ánh mắt của toàn bộ mọi người ở đế đô. từ trên lưng con cự long trắng bạc, một bóng người chậm rãi đi xuống.

Từ trên đài cao, Tuyết Y Nhi nhìn thấy con cự long trắng bạc này thì biến sắc. Cự long này nàng tất nhiên đã gặp qua, cũng đã từng cười một lần. Đó chính là sủng vật của nam tử tóc trắng - Slime! Hiện giờ nhìn thấy ánh mắt trên tức trong mắt Slime khiến cho sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

- Xin hỏi. là vị long kỵ sĩ điện hạ nào hạ cô đến bỉ quốc. Không thể tiếp đón từ

xa

Nữ hoàng dù sao cũng là chủ nhân của một quốc gia, nàng nhanh chóng tỉnh táo lại. rồi tiến lên trước một bước nói:

- Long kỵ sĩ điện hạ chẳng lẽ không biết, không có sự đồng ý của chúng ta mà tiến vào biên giới nước ta, đủ khiến cho hai nước xảy ra chiến tranh rồi

sao!

Long ky sĩ là chức nghiệp tối cao của đại lục. Bởi vì cự long ít nhất đều là thánh giai. Long ky sĩ tuy rằng bản thân chỉ là thánh cấp, thậm chí còn không đạt tới

nhất trong thánh cấp! Cho nên chỉ cần là long ky sĩ sẽ tự động nhận được danh

xung điện hạ.

Tuyết Y Nhi đã bắt đầu lui về phía sau, nàng không thấy rõ người trên cự long này là Sophia hay nam tử tóc trắng kia, nhưng bất kể là người nào, đôi với nàng mà nói cũng không phải là chuyện tốt.

- Chị Tuyết Y Nhi. chị muốn chạy đi đâu thế? Em gái từ đại băng nguyên trở về. Chị cũng không chào đón sao?

Từ trên người cự long vang lên giọng nói châm biếm của Sophia.

Dưới ánh mặt trời. một tay Sophia cầm thanh trường kiếm như băng tinh. Mà trên người nàng; đứng là áo choàng của Băng Tuyết Nữ Thần đã bị Băng Sương Cự Long cướp đi!

-Sophia?!

Nữ hoàng vui mừng kêu lên. Con gái của mình không chết! Đây là tin tức tốt nhất mà nàng nhận được mấy ngày qua!

Tiểu Tam chân khễ điếm, từ trên người cự long bay xuống. Đi ở trong hư không giống; như là đi trên đất bằng vậy. Đây chính là một trong những tác dụng của bộ đồ Băng Tuyết Nữ Thần. Nếu ở trên băng tuyết đi lại bình thường thì đi lại trên không trung cũng là chuyện đơn giản

Nhưng mọi người cũng không biết được Tiểu Tam đã chiếm được bộ đồ Băng Tuyết Nữ Thần, nên đều ngờ ngác nhìn Tiểu Tam.

Chiêu này của Tiểu Tam đã làm chấn động mọi người bao gồm cả nữ hoàng.

Tiếp theo, hình ảnh Cao Lô Hoa đã xuất hiện ở phía sau Tiểu Tam. Cao Lô Hoa cười hà hà hướng về Tuyết Y Nhi ở trên khán đài.

Tiếng cười này, khiến Tuyết Y Nhi không đứng vững được, ngã xuống đất.

Tuyết Y Nhi thật không ngờ, mình đợi ba ngày cũng không có phát hiện tung tích nam nhân này. Nghĩ rằng nam nhân này đã chết, không ngờ tới hắn vẫn còn sống!

Ta nên làm cái gì bây giờ? Làm sao bây giờ? Mồ hôi trên trán Tuyết Y Nhi chảy ròng ròng. Nàng thất bại chính là bởi vì xem nhẹ sức mạnh của Cao Lô Hoa. Đã mấy lần nàng đánh giá thực lực của Cao Lô Hoa nhưng đến cuối cùng vẫn không phỏng đoán chính xác.

Đột nhiên, Tuyết Y Nhi nhìn thấy được nữ hoàng đang đứng mặt mình!

A AAAAAAAAAAh

Máu nóng xộc lên não, Tuyết Y Nhi không suy nghĩ gì nhiều, nhào dậy.

Tay phải chụp lấy cổ nữ hoàng hét:

- Các người đừng có lại đây! Tất cả lui sang một bên!

Trong mắt Cao Lôì Hoa hiện lên vẻ khinh miệt.

- Có nghe hay không, lui ra phía sau!

Tuyết Y Nhi quát lên điên cuồng. Lúc này không còn biên pháp, chỉ đành xuất ra toàn bộ lực lượng của gia tộc. Chỉ cần giữ được nữ hoàng trong tay, thì có thể không chế được đế quốc Băng Tuyết.

- Này. nhóc con, người dường như tóm sai rồi.

Giọng nói trêu tức của Cao Lôì Hoa vang lên bên tai Tuyết Y Nhi. Tuyết Y Nhi vừa mới cúi đầu. Kinh ngạc phát hiện tay mình đang tóm lấy cánh tay của nam tử tóc trắng, còn nữ hoàng lại bị đẩy sang bên cạnh rồi.

- Tuyết Y Nhi!

Nữ hoàng sau khi đứng vững thân mình liền nghiêng chặt rằng nhìn Tuyết Y Nhi. Cho dù không biết chuyện cụ thể, nhưng nhìn hành vi vừa rồi của Tuyết Y Nhi, nữ hoàng cũng đã có thể đoán ra một ít.

Tuyết Y Nhi sửng sốt, nhìn thấy tay mình đang nắm lấy cánh tay của Cao Lôì Hoa, thì trong đầu nàng trở nên trống rỗng.

-Hừ!

Cao Lôì Hoa vung tay. Quăng Tuyết Y Nhi đánh phịch một cái.

- Bịch!

Tuyết Y Nhi văng vào vách tường, lập tức hôn mê.

Cao Lôì Hoa cười lạnh, hắn cũng không giết nữ nhân này. Bởi vì Tiểu Tam đã từng nói, như thế quá dễ dàng cho ả. Lúc này Tiểu Tam cũng từ phía sau chạy tới.

- Sophia!

Nữ hoàng ôm chặt Tiểu Tam:

- Sophia. con không có việc gì là tốt rồi. không có việc gì là tốt rồi

- Mẹ, con không sao.

Tiểu Tam khẽ tách nữ hoàng ra, sau đó quay đầu nói với đám vệ sĩ của nữ hoàng ở phía sau:

- Người đâu, bao vây lấy gia tộc của nhị trường lão! Không buông tha một ra người nào! Trốn thoát một người. ta sẽ trị tội các người!

Tên đội trưởng vệ sĩ ngay cả phản ứng cũng không kịp, vừa rồi trên người tam công chúa phát ra khí thế khiến hắn không thể không lựa chọn tuân theo.

Về phần nàng

Tiểu Tam nhìn Tuyết Y Nhi trên mặt đất, cười cay độc nói:

- Bắt lấy ả, ta muốn đích thân tiếp đãi ả.

Nữ hoàng ngơ ngác nhìn Sophia, Tiểu Tam, dường như đã hoàn toàn thay đổi. Giống như là một người khác vậy. Chỉ có điều, nữ hoàng cũng không biết Tiểu Tam thay đổi như vậy rốt cuộc là tốt hay xấu.

- Tiểu Tam, mọi việc cũng đã xong rồi, anh cùng phải đi rồi.

Nhìn vào hoàng cung. Cao Lôì Hoa thở dài, hẳn không thích không khí nơi này, không có nhân tính, cũng không có tình cảm.

- Lập tức phải đi sao? Tiểu Tam ngắc đầu hỏi.

-Ừ.

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- Em biết rồi. Tiểu Tam sập đầu:

- Chúng ta còn có thể gặp lại không?

- Người hỏi vấn đề này. là lấy thân phận Sophia hay là Tiểu Tam? Cao Lôì Hoa bước lên trên lưng cự long, sau đó quay đầu hỏi.

- Em hiểu rồi.

Tiểu Tam cúi đầu, nàng chính là Sophia

- Vậy. Tạm biệt.

Cao Lôì Hoa phát tay. Cầu Cầu lại vỗ cánh chở Cao Lôì Hoa bay lên không trung

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 179

"Tuyệt Sa" Đồi Chủ.

Trên không trung, Slime đang chở Cao Lôì Hoa bay về phía trước. Lúc này quanh thân cầu cầu được bao bọc một tầng lôì quang mờ mờ, khiến cho những bông tuyết ở đế quốc Băng Tuyết không thể chạm đến người Slime.

Cao Lôì Hoa nhìn về phía hoàng cung của đế quốc Băng Tuyết đang dần thu nhỏ lại khẽ thở dài một hơi. Có lẽ, chính tay hắn đã đẩy Tiểu Tam lên con đường trở thành nữ hoàng này, Tiểu Tam biến thành như vậy. Hắn đích thực có trách nhiệm - rất lớn. Chỉ có điều không biết lần sau gặp lại Tiểu Tam, thì sẽ là tình cảnh như thế nào.

- Slime, bay tiếp đi. Khi ngó đến thành thị thì dừng lại một chút, chúng ta mua

Lấy ít đồ vật.

Cao Lôì Hoa nói với Slime, rồi cúi nhìn cô bé đang ngủ ở trong lòng. Trên người Mộng Ti cũng chỉ có một tấm áo bố màu đen, hơn nữa trông cũng khá cũ nát. Đặc biệt là hai sợi xích trên hai vai của cô bé trông rất dễ gây sự chú ý.

- Grao.

Slime lên tiếng, từ trên cao nhìn xuyên qua các tầng mây mù, Cầu Cầu mơ hồ nhìn thấy phía trước có một tòa thành thị khá lớn.

Slime khẽ hô lên, phóng về phía trước. Sau khi bay đến phía trên tòa thành thị kia, ánh sáng màu vàng quanh người Cầu Cầu liền mất đi, rồi Cầu Cầu nhanh chóng biến lại thành bộ dạng Slime hoàng kim, bay đến trên vai của Cao Lôì Hoa.

- A!

Cao Lôì Hoa khẽ vuốt ve Slime. Nó liền liếm liếm mặt của Cao Lôì Hoa.

- Đi xuống thôi, tóm cho chắc nhé.

Cao Lôì Hoa nói với Cầu Cầu, rồi cả người liền hạ thẳng xuống dưới.

Thành Băng Thú là địa phương mà các nữ nhân thích nhất ở đế quốc Băng Tuyết, ở nơi này có những đồ trang sức và quần áo xinh đẹp nhất trên thế giới. Nơi này là thiên đường của nữ nhân, nữ nhân cần dùng gì, cơ bản đều có thể mua được ở đây.

Cao Lô Hoa từ trên trời hạ thẳng xuống một khoảng trống trên đường dưới cái nhìn soi mói của một đám người. Thấy mọi người đều đang nhìn mình, Cao Lô Hoa nhún vai chẳng thêm quan tâm. sau đó đi thẳng về cửa hàng bán quần áo đang trước.

- Là một ma pháp sư sao? Ta thấy hắn từ trên không trung hạ xuống. Một người qua đường hỏi.

- Nhìn hắn gầy yếu như vậy. chắc là ma pháp sư rồi, chẳng qua. vì sao hắn lại đi vào cửa hàng chuyên bán trang phục nữ nhân vậy?

Người qua đường kia nghi hoặc nói:

- Chẳng lẽ. hắn có sở thích đặc biệt...

-

Phải biết rằng; cửa hàng Cao Lô Hoa đi vào là cửa hàng "chuyên kinh doanh" nữ trang, cũng là cửa hàng chuyên bán các loại y phục cho phụ nữ.

Cao Lô Hoa ôm Mộng Ti. đi vào trong cửa hàng trang phục.

- Hoan nghênh quý khách đến với Đại lý trang phục "Tuyết Sa" của thanh Bãng

Thú

—

~ Cao Lô Hoa vừa mới bước vào. thì đã có một nhân viên phục vụ đứng cửa lễ phép chào hắn. Tuy rằng nhân viên phục vụ này thấy Cao Lô Hoa là nam nhân thì có chút kinh ngạc, nhưng cũng không có nói ra. Chẳng qua, trong mắt nàng rõ ràng lộ ra ý nghi ngờ Cao Lô Hoa là một kẻ biên thái.

- Tuyết Sa?

Cao Lô Hoa nghe thấy tên này xong thì hơi ngơ ngợ. hắn thấy cái tên này quen quen, hơn nữa không phải là quen bình thường. Hắn cảm thấy Tuyết Sa này và hắn có quan hệ nào đó. Chỉ là nhất thời không nghĩ ra được mà thôi.

- Tìm hộ ta một bộ quần áo thích hợp cho cô bé này.

Cao Lô Hoa chỉ vào cô bé trong lòng mình nói với nhân viên phục vụ. Tam thời Cao Lô Hoa không nhớ nổi Tuyết Sa và mình có quan hệ gì, nên cũng không tiếp tục đề ý.

Lúc này cô gái kia mới đề ý đến cô bé trong lòng của Cao Lô Hoa. Là một cô bé rất đáng yêu. Chỉ có điều hai sợi xích trên vai cô bé này lại khiến đồng tử cô nhân viên phục vụ kia co rút lại.

Lại là loại quý tộc có sở thích biến thái, nữ nhân viên phục vụ này càng đánh giá Cao Lô Hoa thấp hơn.

Lúc này Cao Lô Hoa thấy được ánh mắt nữ nhân viên kia lóe lên vẻ chán ghét. Thấy ánh mắt của cô gái kia nhìn vào Mộng Ti trong lòng mình, Cao Lô Hoa lập tức minh bạch ánh mắt đó. Cao Lô Hoa cười khò. Chẳng qua hắn cũng lười giải thích:

- Tiểu thư. làm việc nhanh lên chút đi, đừng đứng nhìn ta ngẩn ngơ thế. Cao Lô Hoa bắt đầu dĩ nói:

- Tìm mấy bộ quần áo trẻ em màu đen đi.

Làn da của Mộng Ti là màu đen. Mặc đồ trắng chỉ càng làm đen hơn mà thôi. Chẳng bằng mặc đồ đen, cho nó cùng tông.

Tuy rằng không ưa thích sĩ đôi với nam nhân này, nhưng thanh danh của hàng trang phục tốt nhất Đại lục "Tuyệt Sa" không thể sụp đổ trong tay nàng được. Nàng vẫn mỉm cười như trước gật đầu:

- Mời tiên sinh để cô bé này theo tôi vào trong chọn quần áo.

- Ừm.

Cao Lô Hoa nhe nhàng vỗ khuôn mặt của Mộng Ti.

-Dung?

Mộng Ti ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- Đi vào trong đi, cháu hãy chọn lấy một bộ quần áo. Cao Lô Hoa nhe nhàng thả Mộng Ti xuống đất:

- Đi theo chị này vào trong chọn quần áo đi.

- Dạ

Mộng Ti ngoan ngoãn gật đầu. sau đó đi theo nhân viên phục vụ vào trong phòng.

- Huynh đệ, tiểu Loli của ngươi cũng khá phết.

Đột nhiên, một giọng nói dâm dăng vang lên phía sau Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa quay đầu lại phát hiện một nam tử tóc vàng đang dùng ánh mắt bỉ ổi nhìn theo Mộng Ti đi sau nhân viên phục vụ kia.

Cao Lô Hoa thấy nam tử này liền cảm thấy buồn nôn, bởi vì bên phải nam tử này chính là một cô bé gái ăn mặc khá lòe loẹt... Oa, từ cô bé này có thể thấy được. Nam tử này, chắc chắn là một kẻ nghiện Loli.

Không cần phải nói, nam tử này khẳng định xem Cao Lô Hoa là người đồng đạo với hắn.

Khóe miệng Cao Lô Hoa giật giật, lúc này hắn thấy xúc động đến nỗi muốn đập bẹp tên này một trận.

- Huynh đệ, ta là con trai của thành chủ!

-

Nam tử tóc vàng này đầu tiên là giới thiệu thân phận "tôn quý" của mình. Sau đó hắn tiếp tục dõi mắt theo bóng dáng Mộng Ti ở xa, vẻ dâm tà trong mắt hắn đang sục sôi:

- Tiểu loli này rất xanh nha. Huynh đệ, ngươi có thể bán lại cho ta không? Huynh đệ, chắc chắn ta sẽ trả giá cao để mua!

Cao Lô Hoa quay ngoắt đi, không thèm để ý tới nam tử này. Cao Lô Hoa sợ mình mà tiếp tục nhìn hắn thêm nữa, chắc sẽ không kìm nổi mà tấn cho hắn một trận.

- Huynh đệ, cân nhắc gì nữa, một trăm vạn, thế nào! Nam tử tóc vàng vỗ vỗ vai Cao Lô Hoa nói:

- Một trăm vạn, đủ để người mua một tiểu loli rất tốt rồi. Nếu không phải ta thấy tiểu loli này rất ưng mắt, thì ta cũng sẽ không ra giá cao đến như vậy!

- Không bán, biến qua một bên.

Cao Lô Hoa phát phát tay. bực tức nói.

- Huynh đệ, người chẳng nề mặt gì cả. Nói cho người biết. Ta là con trai của thành chủ, ta nói cho người hay. nhất định ta phải có tiểu loli này.

-

Nam tử tóc vàng kia có chút bất mãn. Nếu không phải là vì cô bé kia thì hẳn cũng không ăn nói khéps nép như vậy.

- Mẹ nó, người thực phiền phức!

-

Cao Lô Hoa không kìm chế nổi nữa, nói thật, Cao Lô Hoa cũng không có hứng thú với tiểu loli, dù sao vào thời của Cao Lô Hoa, cũng đã là thời khoa học kỹ thuật phát triển rất cao. Mức độ sa đọa của con người ở thế giới đó không phải là điều mà người ở thế giới này có thể so sánh được. Chẳng qua, nam nhân này thật sự phiền phức. Giống như ruồi nhặng cứ vo ve bên tai Cao Lô Hoa.

Hắn xoay người, xuất quyền! Lại thêm một cước. Động tác của Cao Lô Hoa

như nước chảy mây trôi. Gọn gàng linh hoạt, hiển nhiên là kết quả qua trăm ngàn tập luyện.

-Áhhh!

Nam tử tóc vàng kia đau đớn rên rỉ. Cả người ngã về phía sau lập tức hôn mê bất tỉnh...

- A! Vì sao người lại đánh người trong cửa hàng Tuyết Sa chúng ta. Đúng lúc này, nhân viên phục vụ kia dẫn Mộng Ti đi ra ngoài. Nàng nhìn thấy chân của Cao Lô Hoa đang đặt trên mặt nam tử kia thì lập tức hô lên kinh hãi.

Mộng Ti cùng từ chỗ thiếu nữ đi tới bên cạnh Cao Lô Hoa. Lúc này cô bé mặc một bộ âu phục màu đen rất là vừa vặn. Đặc biệt cô nhân viên này rất thông minh, giắt hai sợi xích trên vai Mộng Ti vào bộ quần áo, khiến nó trông giống như là đồ trang sức vậy. Mộng Ti hiện giờ cộng thêm quần áo trông càng giống một tiểu Loli.

- Chủ nhân, có muốn giết kẻ này không?

-

Khi Mộng Ti thấy Cao Lô Hoa đập lên mặt nam nhân đang nằm trên mặt đất, miệng nàng thốt ra một câu khiến mọi người ở đây trơ nên cứng ngắc.

Đặc biệt cô nhân viên phục vụ kia nhìn cô bé đáng yêu này đầy sùng sốt, nếu cô gái này biết rằng cô bé đáng yêu trong mắt nàng, từng chém mười mấy kiếm sĩ biến thành đồng thít vụn mà không chớp mắt lấy một cái ở thành Băng Cơ, thì không rõ nàng sẽ có cảm tưởng gì.

- Hừm. Mộng Ti, đừng có mỡ miêng ngậm miêng lại nói đến giết người, cháu là một cô bé, phải có văn minh. Nam nhân này chỉ hơi phiền một tí, cảnh cáo chút là được rồi.

Cao Lôi Hoa nghe thấy lời nói của Mộng Ti cũng cảm thấy rét run. Hắn dám khẳng định chỉ cần mình gặt đầu, thì nam tử dưới chân hắn sẽ chết ở trong tay Mộng Ti.

- Tiểu thư. Không ngờ lại rước thêm phiền toái cho cô.

Cao Lôi Hoa quay đầu ngượng ngùng nói với thiếu nữ, dù sao đánh nhau ở trong cửa hàng đích xác cũng không phải là chuyện tốt gì:

- Tính dùm ta bộ quần áo trên người Mộng Ti giá bao nhiêu tiền.

- Hân hạnh được phục vụ. giá ba trăm kim tệ.

Cô gái kia bĩu môi, trong mắt hiện lên sự đắc ý. Bộ quần áo trên người Mộng Ti

nhều nhất cũng chỉ đáng giá một trăm kim tệ. Nhưng nàng lại nói gấp ba. Nàng thật sự muốn nhìn xem nam nhân này sẽ có phản ứng gì. Nàng nhìn Cao Lôi Hoa đầy vẻ coi thường.

- Được rồi

Cao Lôi Hoa hiển nhiên cùng nhìn ra ý nghĩ của cô gái này, chẳng qua hắn cũng không nói cái gì thò tay vào trong người lấy ra một tấm thẻ ma tinh quét qua chiếc máy quét của cô gái.

Con số ba trăm hiện lên rõ ràng trên máy quét.

Ồ.

Cô nhân viên kia thật sự không ngờ Cao Lôi Hoa lại thanh toán một cách thoải mái như vậy.

- Hẹn gặp lại.

Cao Lôi Hoa ôm Mộng Ti vào lòng; chuẩn bị đi ra phía cửa.

- Đợi đã, tiên sinh!

Thấy Cao Lôi Hoa sáng khoái như vậy, cô gái kia cũng cảm thấy sững sốt. Khi Cao Lôi Hoa đi ra tới cửa. thì cô nhân viên kia đột nhiên kêu lên.

- Có chuyện gì sao?

Cao Lôi Hoa quay đầu hỏi.

- Vâng, thực xin lỗi tiên sinh. Cô gái móc trong túi ra một chiếc thẻ ma tinh:

- Tiên sinh. vừa rồi là tôi nói đùa với ngài. Bộ quần áo này chỉ đang giá tám mươi bảy kim tệ. Thực xin lỗi tiên sinh, đây là tiền thừa trả lại cho ngài.

Cao Lôi Hoa nheo mắt nhìn cô gái này, đến cuối cùng nàng cũng gọi hắn lại. cho nên ấn tượng của Cao Lôi Hoa về nàng cũng tốt hơn rất nhiều:

- Tiểu thư, cô tên gì?

-Lôi Ly Nhã, là người thiết kế chính của cửa hàng Tuyết Sa.

- Ừm. ta nhớ kỹ rồi. Cao Lôi Hoa phát tay:

-Tiểu cô nương; chỗ tiền thừa này, coi như là cho cô mua kẹo đi, hắc hắc!

- Chủ nhân, kẹo. Mộng Ti cùng muốn. Mộng Ti ở trong lòng Cao Lôi Hoa cùng nói.

- Hắc hắc!

Cao Lôi Hoa khẽ cười, bước qua cái tên đáng thương đang nằm dưới đất đi ra khỏi cửa.

- Đợi đã!

-

Thiếu nữ kia chạy ra khỏi cửa hàng; nhưng bên ngoài đã không còn thấy bóng dáng của Cao Lôi Hoa, chỉ có người đang đi lại trên phố.

Đế đô Quang Minh.

Cao Lôi Hoa đáp xuống gần thành rồi đặt Slime lên vai. ôm Mộng Ti đi về phía đế đô Quang Minh.

Khi đi tới cổng thành, Cao Lôi Hoa đi từ từ như cũ hướng về phía trước.

- Đứng lại. đóng thuế vào thành.

Tại đó, một tên binh sĩ cản đường phía trước của Cao Lôi Hoa:

- Vào thành, đóng hai ngân tệ. Thuế vào thành là mỗi người một ngân tệ.

Tên binh sĩ đó chỉ Cao Lôi Hoa và Mộng Ti.

-Ừa?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc:

- Thời gian ta ở đây cũng không ngắn. cho tới giờ chưa từng nghe qua cái gì là thuế vào thành.

Hai ngân tệ đối với Cao Lôi Hoa mà nói cũng chẳng đáng gì, nhưng lại khiến hắn cảm thấy bức mình.

- Ừa? Đạo sư Cao Lôi Hoa? Đúng là đạo sư Cao Lôi Hoa rồi!

Đúng lúc này. một cậu bé mặc áo bào ma pháp sư nhìn thấy Cao Lôi Hoa, liền vui vẻ kêu lên.

- Gọi ta sao?

Cao Lôi Hoa quay đầu lại. mặc dù hắn là một đạo sư trên danh nghĩa của học viện. Chỉ có điều Cao Lôi Hoa không quen người khác gọi hắn như vậy nên nhất thời cũng không có phản ứng lại.

- Da, thuế vào thành của đạo sư cứ giao cho con đi.

Chỉ thấy nam sinh bên cạnh Cao Lôi Hoa móc ra một cái túi. lấy ra hai ngân tệ đưa cho binh lính kia.

Cao Lôi Hoa nhú mày. từ bộ dạng của nam sinh này có thể thấy cậu bé cũng không giàu có gì:

- Được rồi, các người có thể vào rồi.

Sau khi thu được thuế vào thành, tên binh lính kia cũng lui sang một bên.

- Em tên gì?

Sau khi vào thành, Cao Lôi Hoa hỏi.

- Mike Jackson.

Ngm sinh kia đáp.

- Em nhận ra ta à? Ta nhớ ta rất ít khi xuất hiện ở học viện mà.

Nói đến đó, Cao Lôì Hoa cũng cảm thấy xấu hổ. Bản thân hấn ở Học viện Ma Võ Thánh Peter cũng không được bao lâu.

Dạ! Đạo sư Cao Lôì Hoa. Lần trước ở học viện ngài khiêu chiến và dễ dàng đánh bại hoàng kim kỵ sĩ Peter Angfelden, nên em đã nhớ kỹ hình ảnh đạo sư Cao Lôì Hoa.

Mike Jackson giờ pháp trượng của mình nói:

- Phong thái của đạo sư khi đó quá tuyệt vời!

-

- ồ, dường như em là một pháp sư. Cao Lôì Hoa nhìn ma -pháp bào trên người Mike Jackson:

- Em là một ma pháp sư. vì sao lại thích xem võ sĩ chiến đấu?

- Như thế thì làm sao a? Pháp sư không thể thích vũ kỹ sao? Mike Jackson cười ha hả đáp.

Cao Lôì Hoa ngắm thân hình gầy còm của Jackson nói:

- Em dường như rất gầy.

- Không phải đạo sư cũng gầy như vậy sao?

Mike Jackson không cam lòng yếu thế đáp. Dáng người của Cao Lôì Hoa lúc này cũng rất đúng tiêu chuẩn phải gầy yếu".

Cao Lôì Hoa nhìn hình dáng hiện tại của mình, bất đắc dĩ lắc đầu, khi mình còn ở trên địa cầu cũng không phải là bộ dáng thế này. cùng không nhớ thân hình biến thành như vậy từ lúc nào:

- Đúng rồi. Mike Jackson vì sao lại có chuyện thu thuế vào thành? Ta ở đây cũng đã hai tháng rồi. vì sao cùng không biết?

- Dạ, em cùng không biết. Chẳng qua, nghe nói đế quốc Quang Minh chuẩn bị chiến tranh.

Mike Jackson cười nói:

- Việc này cũng không liên quan tới bình dân như chúng ta. Chúng ta cùng chẳng thể can thiệp được, Chiến tranh, cuối cùng thì người chịu khổ cùng là chúng ta mà thôi.

Chiến tranh. Cao Lôì Hoa nhú mày. hấn vừa mới giết thái tử, thì ngay sau đó đế quốc Quang Minh liền chuẩn bị chiến tranh? Không liên quan gì tới hấn chứ. Cao Lôì Hoa thầm nghĩ.

Cao Lôì Hoa thật sự đã đoán đúng; cuộc chiến tranh này tuy không có quan hệ trực tiếp đến hấn, nhưng cũng gián tiếp do Cao Lôì Hoa tạo thành.

Nhất thời. Cao Lôì Hoa và Mike Jackson trầm mặc không nói gì. Châm rãi đi về phía trước.

- ủa? ở đây mở cửa hàng trang sức từ lúc nào vậy?

Đang đi, Cao Lôì Hoa đột nhiên nhìn thấy cửa hàng trang sức ở ven đường.

- À. mới được co hai ngày, đây là cửa hàng trang sức nổi tiếng. Dường

như Mike Jackson biết không ít, đến cả việc này cũng biết rõ.

- vào xem thử nào.

Cao Lô Hoa dẫn theo Mike Jackson đi về phía cửa hàng trang sức.

- Việc này, đạo sư muốn đi vào sao?

Khuôn mặt Mike Jackson trở nên đỏ bừng, trên thế giới này. trang sức là độc quyền của nữ nhân. Ý nghĩa của cửa hàng trang sức với cửa hàng chuyên kinh doanh quần áo phụ nữ cũng không có gì khác nhau.

- U. vừa đúng lúc. ta muốn mua một vật tặng cho một người. Cao Lô Hoa dẫn Mike Jackson bước vào cửa hàng.

- Hoan nghênh tới đây. xin hỏi các vị muốn mua gì?

Người bán hàng nhìn thấy là hai nam nhân, cũng sửng sốt. Chẳng qua cũng lập tức tỉnh lại.

- A. Tôi muốn đồ trang sức cho vị hôn thê. Cao Lô Hoa mỉm cười nói.

- Ồ. vị hôn thê của tiên sinh quả thực hạnh phúc. Cho tới giờ tôi vẫn chưa từng thấy nam nhân nào vì nữ nhân của mình mà tới cửa hàng này.

Người bán hàng hiển nhiên có năng lực tiếp thu tốt. nói với Cao Lô Hoa:

- Tiên sinh, ngài hợp ý món nào. vì ngài là khách nam đầu tiên của cửa hàng chúng tôi, chúng tôi có thể giảm cho ngài còn tám phần.

- Hề hề. rất cảm ơn.

Cao Lô Hoa gật đầu. sau đó ngắm nghía đồ trang sức ở xung quanh.

Ở bên cạnh, Mike Jackson đỏ mặt đi theo sau Cao Lô Hoa, dường như muốn ra ngoài, rồi lại ngượng ngùng đi tiếp.

- Jackson. em đi theo ta có phải có chuyện gì cần hay không? Cao Lô Hoa vừa đánh giá trang sức. vừa cười nói:

- Nếu không có chuyện, em không cần theo ta đâu.

- Em. em.

Mike Jackson cúi đầu, hồi lâu cũng không nói được cái gì.

ạ

- Yên tâm đi. có chuyện gì thì cứ nói ra, ha ha. Chỉ cần ta làm được, thì ta nhất định giúp em làm.

Cao Lô Hoa cười ha ha nói.

- Em. em không sao.

~ Mike Jackson cúi đầu đáp.

- Tốt thôi, nếu em khẳng khẳng không nói thì cũng không sao.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Sau này. nếu em muốn nói, thì cứ tới tìm ta.

Nói xong, từ trong ngăn hoa tai, Cao Lô Hoa lấy ra một đôi khuyên tai hình thánh giá khảm ngọc bích:

- Tiểu thư bán hàng; tôi muốn thứ này, đóng gói hộ tôi được không?

- Không thành vấn đề.

Người bán hàng sau khi nhận lấy đôi khuyên tai thì cười nói:

- Ánh mắt của tiên sinh quả nhiên độc đáo. Đôi khuyên tai này tên là "Nước mắt của biển", là tác phẩm của một Đại sư nổi danh. Giá trị là một ngàn kim tệ. tôi chỉ lấy tám phần. Giá tám trăm kim tệ.

Người bán hàng thuận thực gói đôi khuyên tai này vào trong một cái hộp nhỏ.

- cảm ơn nhiều.

Cao Lôi Hoa đưa thẻ ma tinh ra. Lần trước sau khi từ hội đấu giá trở về. trên người Cao Lôi Hoa cũng có không ít kim tệ. trở thành một tiểu phú rồi.

Cao Lôi Hoa dẫn Mike Jackson bước ra khỏi cửa hàng trang sức.

- Mike Jackson, nếu sau này em muốn nói với ta. Thì tới tìm ta nhé.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ cậu bé ma pháp sư này, dường như thằng bé muốn nói điều gì đó, nhưng lại do dự không dám.

- Dạ! cảm ơn đạo sư Cao Lôi Hoa. Em về nhà trước đây.

Tâm tình Mike Jackson rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều, vẫy tay chào Cao Lôi Hoa, hưng phấn chạy về phía trước.

Nhìn bóng lưng Mike Jackson xa dần, Cao Lôi Hoa cười cười, sau đó ôm Mộng Ti đi về nhà.

* * * * *

Lúc này. trong nhà Tĩnh Tâm.

Trên mặt Vọng Linh Đại trưởng lão lộ ra nụ cười âm hiểm. một ma pháp trận được khắc dưới đất. Tra Lý đứng ở bên cạnh làm trợ thủ cho lão, lần lượt chuyển các loại vật liệu ma pháp và dung dịch ma pháp.

- Khác khác! Khác khác

Nụ cười âm hiểm trên mặt Vong Linh Đại trưởng lão càng ngày càng đậm. Tra Lý đứng ở bên cạnh không nhận được mà rung mình.

- Sát lục giả. Tiến hóa đi!

Vọng Linh Đại trưởng lão nhắm hai mắt lại, đem vật liệu cuối cùng đặt vào trong ma pháp trận này. Từ ma pháp trận bùng lên một trận ánh sáng rồi lại nhanh chóng biến mất...

- Khắc khắc. Tra Lý. lão tử thành công rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão cười âm hiểm:

- Thuật sát lục giả cuối cùng cũng tiến hóa! Ha ha!

- No có hiệu quả gì?

Tra Lý nhìn thấy vẻ mặt của Vong Linh Đại Trưởng lão nên cười gượng gạo.

- Ha ha, có thể nói thế này, trước kia nhiều nhất ta chỉ có điều khiển sáu cường giả thánh cấp. Nhưng bây giờ thuật sát lục giả tiến hóa thành công. sáu 'sát lục giả' thánh cấp của ta giờ mỗi người đều có thể mang theo hai người yếu hơn bọn họ. Ha ha!

Vong Linh Đại trưởng lão cười khoái trá, sau đó trong lòng thầm tính

toán có nên tìm vài người để thí nghiệm một chút, chỉ có điều không biết người nào trở thành nhóm thí nghiệm đầu tiên của Vong Linh Đại trưởng lão đây? Lúc này tổ trưởng tổ chức "Sauron" dường như đang ở trong nhả Cao Lôì Hoa, hẳn chính là kẻ thí nghiệm đầu tiên của Vong Linh Đại trưởng lão.

- Vậy chừng nào Thì người làm cho ta thú Hẹp giả (người đi săn) đây?

Tra Lý hưng phấn nói, hẳn thoải mái ở bên cạnh làm tiểu đệ trợ thủ cho lão còn không phải là vì thú liệp giả đó sao.

- Hắc hắc, điều này còn phải xem bản thân người! Vọng Linh Đại trưởng lão cười nói:

- Người có thể tìm được nhiều nguồn tốt. thì ta có thể làm ra hàng tốt, đây chính là chia theo kiểu 1 nguồn - 1 hàng.

Cao Lôì Hoa khẽ đẩy cửa chính ra

-Ta đã trở về

Cao Lôì Hoa khẽ hô như mọi lần. Sau đó tiến về phía phòng khách

Đi qua phòng khác, Cao Lôì Hoa liền thấy phòng ăn, Tĩnh Tâm đang ngồi bên bàn ăn uống vui vẻ. Mái tóc dài màu lam xõa trên vai Tĩnh Tâm, thỉnh thoảng nàng hất mái tóc dài về phía sau

Cao Lôì Hoa cảm thấy trong lòng ấm áp, bất kể khi nào nhìn thấy Tĩnh Tâm hẳn đều có cảm giác thoải mái như vậy. Có điều, cái tình cảnh này nhìn qua vì sao lại cảm thấy quen

-Tĩnh Tâm, ta đã trở về

Cao Lôì Hoa đi về phía Tĩnh Tâm, sau đó theo thói quen định thò tay nâng mái tóc nàng lên. Nhưng lúc này, Tĩnh Tâm lại quay sang nở nụ cười hài hước

A

Tay của Cao Lôì Hoa liền cứng đờ lại giữa không trung. Sau đó ôm Mộng Ti và Slime nhảy nhanh về phía sau, lắp bắp hỏi:

Đây là Tĩnh Tâm hay là nhạc mẫu đại nhân vậy?

-Hừ hừ! Tiểu tử! Lần này người phản ứng nhanh lắm

Lúc này chỉ thấy thân hình cột sát của nhạc mẫu đại nhân hiện ra đằng sau Cao Lôì Hoa, chỉ thấy nhạc mẫu đại nhân mặt đằng đằng sát khí cầm đinh ba trong tay

Ha, ha, ha

Cao Lôì Hoa ngượng ngừng cười, chút nữa là quên, nhạc mẫu đại nhân còn ở nhà. Lúc này, Tĩnh Tâm mới từ trong phòng đi ra mỉm cười với Cao Lôì Hoa

Lúc này mới là Tĩnh Tâm! Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng đặt Mộng Ti sang một bên, sau đó chạy tới bên Tĩnh Tâm, tiếp lấy cái đĩa trong tay nàng:

-Tĩnh Tâm, nhắm mắt lại, ta tặng cho nàng một món quà

Tĩnh Tâm mở to mắt nghi hoặc, rồi vẫn gật đầu nhắm mắt lại. Cao Lôì Hoa ôm chậm lấy Tĩnh Tâm rồi lấy ra một đôi khuyên tai, dịu dàng đeo cho

Tĩnh Tâm

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 181

Sauron Bất Đắc Dĩ Xin Giúp Đỡ.

Từ khi bắt đầu đến ở nhà Tĩnh Tâm tới giờ, Cao Lôì hoa vẫn chưa tặng cho Tĩnh Tâm món trang sức nào. Tuy rằng hắn cảm thấy đôi hoa tai mình chọn khá được nhưng cũng không biết có phù hợp với Tĩnh Tâm hay không.

Dịu dàng đeo đôi hoa tai "Nước mắt của biển" cho Tĩnh Tâm xong, Cao Lôì Hoa thở phào hài lòng, đôi hoa tai "Nước mắt của biển" này vô cùng thích hợp với Tĩnh Tâm, dường như nó được đặc biệt làm ra để dành riêng cho nàng vậy.

Tĩnh Tâm trước giờ không có trang điểm, hiện giờ sau khi đeo đôi khuyên tai này lại càng xinh đẹp động lòng người.

Mẹ vợ đại nhân Tĩnh Âm ở bên cạnh khẽ huých người Hải Hoàng, ý bảo ông nhìn Cao Lôì Hoa mà học tập. Nói thật nam nhân ở thế giới này so với Cao Lôì Hoa kém quá nhiều. Mua đồ trang sức cho nữ nhân của mình ở thế giới này lại là điều cực kì hiếm thấy, bởi vì bình thường nam nhân cũng sẽ không vào trong cửa hàng trang sức. Như trước đây từng nói, tại thế giới này vũ lực là tối thượng, nam nhân vào cửa hàng trang sức thì cũng xấu hổ giống như là một nam nhân tiến vào trong cửa hàng nội y của phụ nữ vậy.

- Được rồi!

Cao Lôì hoa buông Tĩnh Tâm ra, sau đó khẽ hỏi:

- Thế nào?

Tĩnh Tâm mở mắt, rồi tay phải sờ lên vành tai của mình.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng lấy ra một tấm gương giơ ra trước mặt Tĩnh Tâm.

Nhìn bản thân mình trong gương. Tĩnh Tâm lộ ra nụ cười xinh đẹp. Trong lòng nữ nhân đều thích cái đẹp, Tĩnh Tâm cũng không ngoại lệ.

Tiếp đó ngay trước mặt Hải Hoàng và mẹ mình Tĩnh Tâm hạnh phúc ôm lấy Cao Lôì Hoa, trao cho hắn một nụ hôn lãng mạn kiểu Pháp. Đây chính là Tĩnh Tâm, mặc dù có vẻ lạnh lùng, nhưng nếu muốn làm sẽ làm liền, thích dùng hành động để biểu đạt ý tứ của mình. Thích hôn là hôn ngay. Không câu nệ gì cả.

Tĩnh Âm nhìn con gái của mình có phần hâm mộ. Sau đó huých Hải Hoàng đầy khó chịu, ý tứ rất rõ ràng. kế tiếp Hải Hoàng ắt phải hao tổn tâm tư và thời gian để chọn đồ trang sức để tặng người vợ luôn xinh đẹp, tươi trẻ của mình rồi...

- A, ba ba, đây là ai vậy?

Cô bé Kim Toa Nhi đang ở cùng với mẹ vợ Tĩnh Âm sau khi nhìn thấy Cao Lô hoa ôm Mộng Ti đi vào nghi hoặc hỏi, Mộng Ti và Kim Toa Nhi giống nhau như đúc, Kim Toa Nhi bò tới bên cạnh rồi sờ vào mặt Mộng Ti.

Nghe thấy lời Kim Toa Nhi, Cao Lô Hoa đành tiếc nuối buông tha đôi môi đỏ mọng của Tĩnh Tâm, nhìn về phía Kim Toa Nhi và Mộng Ti.

Tĩnh Tâm cũng quay đầu nhìn lại, sau đó nàng lập tức nhìn thấy một cô bé giống y hệt Kim Toa Nhi.

- Ha ha, cô bé này tên là Mộng Ti.

Cao Lô hoa buông Tĩnh Tâm ra, sau đó từ từ kẻ lại rành mạch những sự tình đã phát sinh trên đại băng nguyên cùng với lai lịch của Mộng Ti.

Hải Hoàng cau mày nhìn cô bé mà Cao Lô hoa mới nhận này. Đặc biệt là lúc nghe Mộng Ti bị Lô thần phong ấn, lão có chút nghi hoặc nhìn Mộng Ti. Chỉ là lão cố lục lọi trong ký ức vẫn không có tư liệu gì về cô gái này. Hải Hoàng dù sao cũng là đế vương biển cả, chuyện trên đất liền cũng không biết nhiều lắm.

Lúc này, Kim Toa Nhi cùng Mộng Ti đang nhìn nhau, khi thấy một người giống mình như đúc, hai cô bé đều cảm thấy thích thú.

- em bé. Ba ba nói em gọi là Mộng Ti hả!

Kim Toa Nhi bò tới trước Mộng Ti hỏi.

Mộng Ti nhẹ nhàng gật đầu.

- Ha ha!

Kim Toa Nhi cười nói:

- Mộng Ti, về sau người gọi ta là chị nhé, từ nay ở trong nhà này, chị sẽ che chở em.

Cao Lô Hoa khẽ cười, trong nhà không có việc gì là một tin tức tốt đối với Cao Lô hoa.

Thùng thùng. Đúng lúc này, có người gõ cửa.

- Lại là người của Quang Minh thân diện đến đưa tiền hôm nay đây.

Hải Hoàng bất đắc dĩ vỗ tay một cái, cửa chính tự động mở ra.

Chỉ có điều lần này là ngoài dự kiến của Hải Hoàng. Người đến là một hắc y nhân gầy còm.

- Ha ha! Có phải đến tìm ta không?

Hải Hoàng hứng phấn đứng lên, thân là Hải Hoàng lại làm ra những chuyện thất lễ như vậy thật sự khó coi. Chẳng qua mấy ngày này lão giống như là bảo mẫu thủ hộ cho nhà Cao Lô Hoa vậy, cho dù là thánh nhân cũng

cảm thấy nhạt nhẽo.

- Không, không phải. Tôi đến tìm tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Hắc y nhân kia thấy bộ dạng hùng hổ của Hải Hoàng vội vàng xua tay nói.

- Ủa, không phải là Sauron sao?

Cao Lôì Hoa nhìn hắc y nhân kia cười ha hả, đứng ở cửa chính là hắc y nhân Sauron luôn luôn đứng sau lưng thái tử.

- Ha ha, tiên sinh Cao Lôì Hoa, ngài ở nhà thật sự là tốt quá.

Sauron lau mồ hôi, nam tử cao như cái cột điện vừa rồi tạo cho hắn áp lực thật sự rất lớn. Hắn nheo mắt nhìn Cao Lôì Hoa. Vật hộp theo loài, bằng hữu của Cao Lôì Hoa không có người nào dễ gặm cả.

- Có chuyện gì sao?

Cao Lôì Hoa híp mắt nhìn Sauron, nhớ rõ người này đã từng nói đem chuỗi cửa hàng "Tuyết Sa" tặng cho mình, nhưng mấy ngày này mình lại không có ở nhà.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, tôi đến để thực hiện lời hứa của mình.

Sauron đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa chìm một tấm ma pháp khế ước thư ra:

- Trong này là khế ước của chuỗi cửa hàng trang phục "Tuyết Sa" nổi danh đại lục. Hiện tại, tôi chân chính giao "Tuyết Sa" cho Cao Lôì Hoa huynh đệ, ngày mai tôi sẽ mang người phụ trách chính của Tuyết Sa tới đây gặp tiên sinh Cao Lôì Hoa một chút. Từ ngày mai, người làm của Tuyết Sa chính thức sẽ là thủ hạ cho tiên sinh Cao Lôì Hoa, Tuyết Sa chính thức thuộc về Cao Lôì Hoa tiên sinh, hắc hắc...

Cao Lôì Hoa cười ha hả, không chút do dự nhân lấy ma pháp khế ước này, đưa về phía sau cho Đại trưởng lão, sau đó Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn Sauron:

- Nói đi, theo điều kiện lúc trước. Người giao Tuyết Sa cho ta, ta sẽ giết sạch đám người dị nghị người. Lần này, muốn khử người nào?

- Tôi muốn tiên sinh Cao Lôì Hoa xử lý toàn bộ sáu người này giúp tôi.

Sauron lấy ra sáu ma pháp ảnh của sáu người đưa cho Cao Lôì Hoa:

- Mọi việc xin phiền tiên sinh vậy.

- Được rồi, nói cho ta biết bọn họ hiện ở nơi nào?

Cao Lôì Hoa nhận lấy ma pháp ảnh nhìn thoáng qua:

- Buổi tối ta sẽ giúp người xử lý mấy người này, chẳng qua, nếu một lần mà xử lý sáu người này. Ta sợ ai cũng nghĩ là người xử lý sáu người bọn họ.

- Cái này, cũng không còn cách nào.

Sauron cười khò:

- Chúng ta chỉ còn cách làm vậy, cho dù người khác có biết cũng còn hơn là để cho bọn chúng sống sót. Nếu sáu tên này còn sống thì tôi không thể thống nhất tổ chức được.

- Chuyện này ta sẽ giải quyết cho.

Trong mắt Đại trưởng lão lấp lánh sự cuồng nhiệt! Vừa lúc hần cần một nhóm người để thí nghiệm năng lực mới của mình:

- Ta có thể khiến sáu cái tên kia hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của người từ ngày mai!

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Vong Linh đại trưởng lão. Chẳng lẽ Vong Linh đại trưởng lão muốn biến sáu người kia thành sát lục giả?

Vong Linh đại trưởng lão khẽ thì thầm bên tai Cao Lô Hoa, sau đó Cao Lô Hoa và Vong Linh đại trưởng lão đều cùng cười âm hiểm.

- buổi tối, ngươi có cách nào làm cho bọn chúng tụ tập cùng nhau không?

Cao Lô Hoa nhìn Sauron nói:

- Chỉ cần ngươi có thể làm cho sáu người bọn chúng ở cùng một chỗ, ta có thể cho sáu người tuyệt đối trung tâm, hơn nữa sẽ vĩnh viễn làm thủ hạ không phản bội ngươi.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, ngài không phải nói giỡn chứ?

Sauron không thể tin được nhìn Cao Lô Hoa, vĩnh viễn sẽ không phản bội! Cái này có thể sao?

- Người không cần quản bọn ta có thể làm được hay không.

Cao Lô Hoa cười lạnh:

- Người chỉ cần thu hút bọn chúng tới một chỗ là được. Cho dù ta không thể làm bọn chúng nghe lời ngươi. Ta cũng có thể giết bọn chúng.

Sauron nghe thấy có lý, nên gật đầu:

- Được rồi, tiên sinh Cao Lô Hoa, tối nay tôi sẽ tìm cách dụ sáu người bọn chúng.

- Được rồi, ngươi có thể trở về chuẩn bị đi. Tám giờ tối, ta sẽ ở trong khoảng rừng rậm kia chờ ngươi.

Cao Lô Hoa nói.

- Được rồi, tiên sinh Cao Lô Hoa, chuyện này, tôi đồng ý.

Hần chính là vì bất đắc dĩ mới phải mượn nam nhân này thống nhất tổ chức.

Tám giờ tối.

Sauron quả nhiên giữ lời, không biết hần dùng biện pháp gì không ngờ có thể khiến sáu người chống đối hần lại đi theo hần vào trong rừng rậm.

Cao Lô Hoa và Vong Linh đại trưởng lão lơ lửng trên không trung lạnh lùng nhìn xuống dưới.

- Đám người này có thể chế tạo sát lục giả bậc hai.

Vong Linh đại trưởng lão thấy đám người mà Sauron mang tới liền cười ha hả.

Mà dùng để nắm giữ đám sát lục giả bậc hai này, còn cần một con sát lục giả bậc một...

- A, Cao huynh đệ, cậu đã trở về rồi.

Lúc này Đại trưởng lão và Tra Lý vừa mới làm xong thì nghiệm đi xuống dưới lầu. Sau đó lập tức nhìn thấy Cao Lô Hoa cùng hai Kim Toa Nhi một đen một trắng:

- ủa? Cao huynh đệ, cậu từ nơi nào lại mang về một tiểu Kim Oa Nhi vậy?

Cao Lô Hoa cười ha hả. Đành phải đem những chuyện phát sinh trên đại lục băng nguyên giản lược nói lại một lần.

Tra lý cũng nghi hoặc nhìn Mộng Ti. Trong đầu hắn cũng không có thông tin về cô bé này. Chắc là cô bé này bị phong ấn trong khoảng thời gian hắn còn bị Quang Minh thần phong ấn ở Vong Linh cốc.

Khi đó loài người, thú tộc, Tinh linh tộc đồng loạt phản kháng Ma tộc, lúc ấy trên người Tinh Linh thần lại được dùng làm trận nhãn của ma pháp phong ấn.

- Á, Đại trưởng lão, Bảo bảo đâu?

Cao Lô hoa nghi hoặc nhìn Đại trưởng lão, phải biết rằng Vong Linh đại trưởng lão luôn luôn một tắc cũng không rời Bảo Bảo, hôm nay sao lại như vậy? Vậy mà lại không thấy được bóng dáng của Bảo Bảo.

- Ô, cậu nói cháu gái của ta à.

Mẹ vợ Tinh Âm đứng cạnh đột nhiên trả lời:

- Buổi trưa ta để Tinh Tâm cho cháu gái bú sữa, giờ nó còn đang ngủ.

- Ra vậy.

Cao Lô hoa gật đầu:

- Trong mấy ngày ta vắng nhà có chuyện gì xảy ra không?

- Mọi việc đều tốt cả.

Nhạc phụ đại nhân Hải Hoàng không vui nói:

- Người đi ra ngoài, còn sợ có người tìm đến. Ta ở đây lâu như vậy, đừng nói là có chuyện. Đến cả bóng người cũng không thấy. chỉ có người của Quang Minh thần điện mỗi ngày đều mang tiền đến.

- Hi, không có chuyện gì là tốt nhất, không phải sao?

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 182

Người Cũng Phải Biến Thành Con Rối.

Sauron, nói đi, tôi như thế này người gọi sáu người chúng ta đến có chuyện gì? Sáu người ở sau Sauron khó chịu hỏi. Nói thật lúc này sáu người bọn họ cũng thất rất quái lạ, đã muộn như thế này Sauron còn phái người kêu bọn họ đến đây? Không biết nơi này có bẫy hay mai phục gì không. Sáu người bọn họ hiện đang đối nghịch với Sauron, cho nên bất cứ lúc nào cũng phải phòng bị nhất cử nhất động của đối phương.

Khi Sauron gọi họ tới đây, bọn họ đều phái người cẩn thận dò xét địa phương này rồi. Kết quả lại kinh ngạc phát hiện nơi này không hề đặt bẫy, cũng không có mai phục. Chỉ có một mình Sauron ở chỗ này chờ bọn họ.

Nhìn Sauron ở phía trước, sáu người đều cảm thấy nghi hoặc. Nếu không phải đã phái người kiểm tra chỗ này, thì bọn họ đều sẽ nghĩ Sauron định gây bất lợi cho mình.

Chẳng qua cho dù lúc này Sauron muốn gây bất lợi thì sáu người bọn họ cũng không sợ. Thực lực Sauron tuy rằng mạnh hơn so với từng người bọn họ, nhưng sáu người bọn họ liên thủ thì Sauron căn bản không phải là đối thủ. Quan trọng nhất là sáu người bọn họ đã an bài người của mình ở xung quanh đây, cho nên bọn họ không hề sợ hãi.

- Tôi nay gọi sáu vị tới đây là muốn bàn một chuyện rất quan trọng.

Sauron cười ha hả nói.

- Ta lập tức đi thẳng vào vấn đề nhé, ta muốn sáu vị nguyện trung thành với ta.

- Ha ha ha.

Sáu gã kia nghe được những lời này, toàn bộ đều cười một cách điên cuồng. Người cười lớn nhất hài hước nhìn Sauron:

- Sauron, có phải người muốn làm tổ trưởng đến điên rồi không? Bảo sáu người chúng ta nguyện ý trung thành với người? Ha ha! Tức cười! Đây là điều tức cười nhất ta từng nghe qua!

Sauron hí mắt nhìn sáu người phía trước:

- Các người khẳng định không cần suy nghĩ lại sao?

- Sauron, người như người, không có tư cách làm lãnh đạo. Cho dù người

là trưởng lão duy nhất còn lại đi nữa.

Sáu người kia lạnh lùng nhìn Sauron:

- Không ngờ người muốn bọn ta trung thành với người, quả thực là nực cười!

- Nếu tất cả các người đều nghĩ thế, thì cũng không sao.

Sauron lùi về phía sau một bước. Bởi vì hắn đã nhìn thấy một đạo lôi quang màu vàng tím từ trên trời đang lao xuống.

Giữa không trung.

Vong Linh đại trưởng lão cười âm hiểm nói với Cao Lôi Hoa:

- Cao huynh đệ, khi ra tay nhớ làm miệng vết thương nhỏ một chút, vết thương quá lớn đối với thí nghiệm của ta không được tốt lắm. Nếu thí nghiệm này của ta thành công. Hắc hắc! Tuyệt đối là có lợi!

- Ta biết rồi.

Cao Lôi hoa cười ha hả. Đồng thời thân hình biến thành một đạo lôi quang lao xuống sáu người bên dưới.

- A!

Lôi quang màu vàng tím lóe lên một cái rồi tắt lịm. Trong sáu người đang cười, có một kẻ gần Cao Lôi Hoa nhất đột nhiên ngã xuống đất. Ở yết hầu của hắn đã bị một thanh trường kiếm xuyên qua.

- Ai?

Năm người còn lại quát to, đều đồng thời cho tay vào trong người lục lọi, chuẩn bị bắn pháo hiệu cho thủ hạ mai phục ở lân cận đến đây.

Xẹt! Năm người còn không kịp bắn tín hiệu, một đạo lôi quang màu vàng tím chợt lóe qua trước người bọn họ. Tiếp đó, trên cổ bọn họ đều xuất hiện một đường tơ hồng.

Đúng là Cao Lôi Hoa, tốc độ của Cao Lôi Hoa rất nhanh, xuất kiếm, thu kiếm, không một ai ở đây có thể thấy rõ được động tác của hắn. Chỉ có thể nhìn thấy một tia lôi quang màu vàng tím.

Năm tiếng bạch vang lên, năm người đều ngã xuống mà tay vẫn cho vào trong người không kịp lấy pháo hiệu ra.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, đây chính là thủ hạ trung thành mà ngài nói sao?

Sauron thấy sáu người đều đã nằm chết dưới đất, thất vọng nói, vốn hắn tưởng Cao Lôi Hoa muốn làm gì đó khiến sáu người nà đều có thể quy thuận mình.

Chỉ là hắn không có nghĩ tới Cao Lôi Hoa chỉ đơn giản giết chết bọn họ. Bọn họ đã chết thì còn nói gì trung thành với không nữa?

Bản thân Sauron muốn giết sáu người này cũng rất đơn giản. Dưới tay hắn có đủ cao thủ. Nhưng những thủ hạ trong tay hắn đều là sát thủ của tổ chức. Kêu người của tổ chức giết chết người trong tổ chức, mặc dù là phe đối lập, nhưng vẫn sẽ khiến uy tín của hắn trong tổ chức suy giảm.

- hắc hắc!

Vong Linh đại trưởng lão cũng từ trên không từ từ hạ xuống:

- Tiêu tử kia, biết khôi lỗi ma pháp không?

Vong Linh đại trưởng lão đi tới bên cạnh thi thể sáu người kia tán thưởng nói:

- Cao huynh đệ làm tốt quá, miệng vết thương không lớn, đóng băng bọn họ thôi. Mang về thành đêm nay làm sát lục cấp 2.

- Các người muốn làm gì thi thể này? Khôi lỗi ma pháp?

Sauron nhìn Cao Lôì Hoa cùng Vong Linh đại trưởng lão:

- Chẳng lẽ các người muốn dùng thi thể bọn họ làm con rối sao?

- Ừ, không sai. Thật sự chỉ có con rối mới có thể phục vụ cho ta, người nói có đúng không?

Cao Lôì Hoa khẽ cười đi tới bên người Sauron.

- Ừm, tiên sinh nói có lý. Con rối có thể vĩnh viễn nắm trong tay mình.

Sauron cười phụ họ. Ngay lúc này đột nhiên đồng tử Sauron co rút lại. Sau đó hắn cúi nhìn xuống bụng của mình.

Ở đó, chỉ thấy một thanh trường kiếm đâm xuyên từ lưng ra phía trước bụng hắn. Thanh trường kiếm xinh đẹp rất dễ nhận ra, trên thân kiếm, thấp thoáng có thể nhìn thấy lôì quang màu vàng tím. điều đó đủ để chứng minh thân phận chủ nhân của thanh trường kiếm.

- Người!

Sauron khó tin ngoái đầu nhìn về phía sau. Đó là vị trí của Cao Lôì Hoa. Chuôi thanh trường kiếm đang nằm nắm trong tay Cao Lôì Hoa. Lúc này, Cao Lôì Hoa đang lạnh lùng nhìn hắn.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 183

Truyện Cổ Tích Nàng Tiên Cá.

Đại trưởng lão, chừng nào thì lão có thể hoàn thành mấy con rối này?

Cao Lô Hoa hỏi.

Đại trưởng lão sờ chiếc nhẫn không gian trên tay mình nói:

- Nếu không có thì thay đổi thì nội trong hai ngày ta có thể hoàn thành.

Vậy lão hãy cố gắng nhanh lên đi. ta có dự cảm là chúng ta sẽ cần đến mạng lưới tình báo của tổ chức này nhanh đây.

: Cao Lô Hoa rút trường kiếm lên vẩy hết máu trên thân kiếm.

- Như vậy đi. Theo kế hoạch, bảy con rối này cũng tốn chút thời gian, nhưng nếu ta đẩy nhanh tốc độ thì đến tối ngày mai là có thể làm xong. Vong Linh Đại trưởng lão thu hồi khối băng xong, sau đó hỏi:

- Cao huynh đệ, tôi thấy tình hình hiện giờ hình như không có chuyện gì dùng thông tin tình báo cơ mà?

- Ta cũng không rõ ràng lắm. Chỉ có điều là luôn luôn có loại cảm giác này. Cao Lô Hoa gãi gãi trán, hôm ngy. sau khi vào thành, Cao Lô Hoa liền có cảm

thấy phải bắt đầu chú ý tới tin tức tình báo:

- Vậy cứ thế nhé, phiền Đại trưởng lão vất vả một chút, nhanh chóng hoàn thành bảy con rối này.

- Được, tôi biết rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão lên tiếng:

- Cùng lắm thì đêm nay tôi sẽ cố gắng làm nhanh hơn.

- ừm. vất vả cho Đại trưởng lão rồi.

Cao Lô Hoa ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên trời:

- Cũng nên trở về thôi, Tĩnh Tâm có thể đang đợi chúng ta.

- Đi thôi, không còn lưu lại dấu vết nào cả.

Vong Linh Đại trưởng lão thu hồi mấy bộ xương khô đang thu dọn chiến trường rồi nói.

Làm xong hết mọi việc, Cao Lô Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão bay về hướng tới nhà Tĩnh Tâm.

ở trong bóng đêm, không có nhiều người có thể nhìn thấy thân ảnh của

Cao Lôi Hoa và Đại trưởng lão. Hai người nhẹ nhàng hạ xuống đại viện nhà Tĩnh Tâm.

- ủa? Có phải có người khóc đúng không?

Trước khi đẩy cửa vào nhà, Cao Lôi Hoa chợt nghe được tiếng khóc của một đứa trẻ.

- Hình như là của cô bé bán long nhân kia.

Đại trưởng lão nhất thời không nhớ được tên bọn nhỏ, nhưng vẫn nhớ được đặc điểm của chúng.

- Để ta đi xem.

Cao Lôi Hoa lên tiếng, rồi tiến vào trong. Đứng trước cửa phòng Tĩnh Tâm nói:

- Làm sao vậy? Tĩnh Tâm?

Sau khi vào phòng, Cao Lôi Hoa liếc mắt thấy Kim Toa Nhi đang khóc. Ngay cả Rudolph và Mộng Ti vốn chơi thân với Kim Toa Nhi cũng khóc theo.

Nhất thời, tiếng trẻ con khóc huyên náo cả phòng.

Cả Tĩnh Tâm lẫn mẹ vợ Tĩnh Am lúc này đã vội đến phát điên rồi, cũng không biết phải an ủi ba đứa nhỏ này như thế nào. Càng lúc ba đứa nhỏ càng khóc dữ dội hơn, có chiều hướng tam ca hợp tấu.

- Ba ba, may quá ba trở lại rồi. Ba nhìn xem. em ấy khóc liên tục.

-

Nguyệt Nhị là người đầu tiên nhìn thấy Cao Lôi Hoa vào cửa liền vội vàng nói.

- Ngoan nào. sao Kim Toa Nhi lại khóc thế? Cao Lôi Hoa bước tới bế Kim Toa Nhi lên:

- Làm sao vậy Kim Toa Nhi? Ai bắt nạt con vậy? Sao khóc dữ thế? Cao Lôi Hoa búng búng mũi Kim Toa Nhi cười nói.

- Đừng?

-

Nghe thấy giọng nói của Cao Lôi Hoa, Kim Toa Nhi dụi dụi mắt, sau khi mở mắt ra nhìn thấy Cao Lôi Hoa rồi lại khóc lớn hơn.

- Ôi, Nguyệt Nhị, sao Kim Toa Nhi lại khóc như vậy? Cao Lôi Hoa hỏi.

- Hình như vì muốn ba đó. Nguyệt Nhị nói:

- Em ấy sau khi tỉnh lại không thấy ba ba đâu thế là khóc.

- Hì hì!

Cao Lôi Hoa ngượng ngừng cười, mấy ngày nay mình không ở nhà. Vừa mới trở về lại chạy ra ngoài:

- Ngoan. Kim Toa Nhi, ba ba kể cho con chuyện cổ tích. Đừng khóc nữa. Cao Lôi Hoa bế Kim Toa Nhi lên cao cho chơi trò phi thuyền.

Nghe thấy Cao Lôi Hoa nói vậy, Kim Toa Nhi dần dần ngừng khóc:

- Ba, mẹ, chuyện cổ tích, con muốn nghe

Cao Lô Hoa cười hề hề:

- Con nín đi thì ba sẽ kể chuyện cổ tích.

-Vâng!

Kim Toa Nhi nhẹ nhàng sát đầu sau đó mỉm cười.

Kim Toa Nhi vừa ngừng khóc, Rudolph và Mộng Ti ở bên cạnh cũng dụi mắt rồi cũng nín theo.

- Hô- cuối cùng cũng chịu dừng lại.

-

Mẹ vợ Tĩnh Âm thở phào nhẹ nhõm, tiếng khóc của ba đứa trẻ này có sức sát thương quá lớn, cũng không kém năng lực công kích âm thanh của bộ tộc nàng.

Tĩnh Tâm tới cạnh mỉm cười bất đắc dĩ với Cao Lô Hoa.

- Tĩnh Tâm, đi thôi. Bế mấy đứa nhỏ lên. chúng ta ra phòng khách đi. Cao Lô Hoa nói với Tĩnh Tâm rồi bế Mộng Ti lên. Tĩnh Tâm bế Rudolph đi theo Cao Lô Hoa ra phòng khách.

Dưới ánh trăng; Cao Lô Hoa bế Kim Toa Nhi và Mộng Ti còn Tĩnh Tâm ôm Rudolph ngồi cạnh đó.

Ở phía bên kia của Cao Lô Hoa là mấy người Nguyệt Nhị và Quang Minh

Thánh nữ Bích Lê Ti. Hiện tại cả gia đình Cao Lô Hoa ngồi tùm lại vừa vắn

thành một vòng tròn.

- Ngẩng đầu nhìn ba mặt trăng đặc biệt của dị giới, Cao Lô Hoa mỉm cười, tình: ■ cảnh này khiến hẳn thật hoài niệm.

- Kể chuyện gì đây nhỉ?

Cao Lô Hoa ôm hai cô bé giống nhau y như đúc, rồi cố gắng lục lọi trong đầu những truyện cổ tích đã từng kể cho con gái Lý Nhi đáng yêu.

- Rồi, kể chuyện cổ tích nàng tiên cá nhé.

Cao Lô Hoa nói:

- Đây là một truyện cổ tích rất nổi tiếng ở quê hương ta.

- Nàng tiên cá? Ba ba, người nó chính là về mỹ nhân ngư của hải tộc sao? Bảo Bảo đang được mẹ vợ Tĩnh Âm bế ngẩng đầu lên hỏi.

- Hải tộc?

-

Cao Lô Hoa vỗ vỗ đầu mình, quên mất, ở trên địa cầu nàng tiên cá chỉ có trong truyền thuyết, nhưng đây khôngphải địa cầu, ở đây có mỹ nhân ngư mà.

Có thể, gần giống mỹ nhân ngư của hải tộc. Chẳng qua ta cũng chưa nhìn qua mỹ nhân ngư của hải tộc. Ha ha.

-

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Ta chỉ biết rằng, nàng tiên cá trong truyện cô tích của ta có thân trên giống nhân loại còn bên dưới có đuôi cá.

Lúc này, nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, cả Tĩnh Tâm và Tĩnh Âm đều khẽ run lên, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía Cao Lôì Hoa.

- ĐÓ là một truyện cô tích rất đẹp.

-

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên cao:

- Truyền thuyết kể rằng. ở nơi sâu, rất sâu dưới đáy biển, có một tòa thành rất hoành tráng; hùng vĩ. Tòa thành đó là nhà của vua Biển cả. Trong tòa thành có sáu nàng công chúa, các nàng đều rất xinh đẹp. Nhất là công chúa út, với mái tóc dài màu xanh của biển. làn da nhỏ mịn như cánh hồng, có đôi mắt xanh thẳm như nước biển, khiến nàng còn quyến rũ hơn hẳn năm người chị. Nhưng nàng cũng giống các chị, không có chân, chỉ có một cái đuôi như đuôi cá.

Nàng thích nhất nghe các chị của mình nói về những điều mới lạ trên mặt biển.

Bởi vậy. tiểu công chúa thường nghĩ, sẽ có một ngày mình có thể lên mặt biển

nhìn xem. Đến một ngày, nàng lén bơi lên mặt biển nhìn xem thế giới trên mặt

biển truyền thuyết trong miệng của các tỷ tỷ khác với đáy biển như thế nào

Cao Lôì Hoa vẫn ôm hai đứa nhỏ kể đều đều. Chỉ có điều Cao Lôì Hoa không nhìn thấy cơ thể Tĩnh Tâm đang hơi run rẩy.

Sau khi Cao Lôì Hoa kể đến chuyện tình nàng công chúa và hoàng tử, rồi việc công chúa mất khả năng nói chuyện sau khi lên bờ, Tĩnh Tâm không kim được run rẩy mạnh hơn.

Ở trong lòng Tĩnh Tâm. Rudolph nghĩ hoặc nhìn mẹ, nó bây giờ còn nhỏ chưa thể nói chuyện, nó chỉ thấy từ đôi mắt màu lam của mẹ, một dòng chất lỏng đang chảy xuống.

Tách- tách- Tiếng động vang lên sau lưng Cao Lôì Hoa làm gián đoạn câu chuyện của hắn, Cao Lôì Hoa nghĩ hoặc quay đầu về phía sau nhìn, đó là nơi Tĩnh Tâm ngồi.

Liền đó Cao Lôì Hoa phát hiện bờ vai Tĩnh Tâm rung rung, Cũng với đó là những tiếng nấc nghẹn ngào. Tĩnh Tâm khóc?!. Cao Lôì Hoa cả kinh. Đây là lần - đầu tiên Cao Lôì Hoa thấy Tĩnh Tâm khóc khi tới thế giới này.

- Tĩnh Tâm, nàng làm sao vậy?

-

Cao Lôì Hoa sốt ruột nói, tuy rằng truyện cổ tích mình kể cũng hơi bi kịch, ' nhưng cũng không đến nỗi khiến Tĩnh Tâm kích động thành thế này

chứ?

Tách!

Lại một tiếng nữa cất lên. Lúc này đây, Cao Lôi Hoa đã thấy rõ ràng cái gì gây ra tiếng động!

Là nước mắt của Tĩnh Tâm. một giọt lệ từ đôi mắt màu xanh lam của Tĩnh Tâm lăn qua khuôn mặt của nàng rồi rơi xuống đất. Nhưng khi giọt nước mắt chạm đất thì lại biến thành ngọc trai sáng bóng!

Từng giọt nước mắt không ngừng từ tuôn rơi, rồi cũng biến thành những viên ngọc trai.

- Tĩnh Tâm?! Nàng sao vậy? Cao Lôi Hoa sốt ruột hỏi.

- Mẹ?

Mấy đứa trẻ cũng khó hiểu nhìn Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm dụi dụi mắt rồi đột nhiên buông Rudolph ra, chạy ra khỏi phòng khách.

- Tĩnh Tâm!

-

Cao Lôi Hoa hét to một tiếng, hắn không biết Tĩnh Tâm làm sao? Tự nhiên lại thành ra như vậy?

- Ba, mẹ khóc kìa, ba đi an ủi mẹ đi

Kim Toa Nhìn ở bên cạnh chọc chọc Cao Lôi Hoa rồi nói.

Xin lỗi, bảo bối, hôm nay kể chuyện cổ tích đến đây thôi. Lần sau, sẽ kể cho các con câu chuyện vui hơn.

-

Cao Lôi Hoa trao một đứa cho Nguyệt Nhi. đứa kia cho Bích Lệ Ti. Sau đó, Cao Lôi Hoa nhanh chóng chạy theo Tĩnh Tâm, hắn không biết tại sao Tĩnh Tâm lại khóc? Lúc này, Tĩnh Tâm không giống bình thường ở trong mắt Cao Lôi Hoa, Tĩnh Tâm không yếu đuối như vậy? ít nhất, từ trước tới giờ Cao Lôi Hoa không thấy Tĩnh Tâm khóc một lần nào.

Cao Lôi Hoa nhanh chân đuổi theo Tĩnh Tâm. Tĩnh Tâm chạy ra khỏi nhà. Cao Lôi Hoa bắt đầu đuổi theo, nhưng không tới gần quá, chỉ đứng khá xa sau Tĩnh Tâm.

Ở trong nhà, mẹ vợ Tĩnh Âm ngồi nhìn cảnh Cao Lôi Hoa đi xa: "Truyện cổ tích sao mà trùng hợp vậy? Vì sao lại đúng lúc như thế?"

Cao Lôi Hoa chạy theo Tĩnh Tâm tới một bến cảng biển.

Ở trước mắt hắn, lúc này, Tĩnh Tâm đứng im không nhúc nhích. Gió biển thổi tung mái tóc dài màu lam của nàng.

- Đẹp quá.

-

Cao Lôi Hoa không nhận được buột miệng khen

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 184

Lão Bà Của Ta Là Mỹ Nhân Ngư.

Dường như cảm thấy Cao Lôì Hoa đã đến, Tĩnh Tâm quay đầu lại nhìn hần sau đó lại hướng ánh mắt về phía mặt biển xa xôi.

- Tĩnh Tâm, nàng làm sao vậy? Có phải có chuyện gì không?

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng lại gần Tĩnh Tâm.

Lúc này, Tĩnh Tâm đã ngừng khóc, một mình nàng đứng trên bến cảng nhìn về đại dương bao la, rồi nhẹ nhàng thở dài một hơi. Dưới ánh trăng, bóng dáng của Tĩnh Tâm trông có vẻ rất cô đơn.

Cao Lôì Hoa đi về phía Tĩnh Tâm. Đột nhiên hần không cẩn thận trượt chân thiếu chút nữa bị ngã. Cao Lôì Hoa nhìn xuống, phát hiện ra dưới chân mình có vài viên ngọc trai rất đẹp.

Đợi một chút! Nhìn những viên ngọc trai này, Cao Lôì Hoa đột nhiên nghĩ đến một việc. Trong truyền thuyết, những giọt nước mắt thương tâm của mỹ nhân ngư khi rơi xuống mặt đất sẽ hóa thành một viên ngọc trai. Sau đó, hần lại nghĩ đến bố vợ của mình – Nguyệt Chấn Thiên Poseidon, danh hiệu của bố vợ mình là Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên Poseidon!

Tĩnh Tâm không phải là mỹ nhân ngư đó chứ?! Cao Lôì Hoa thầm nghĩ. Hần cúi xuống nhặt vài viên ngọc trai lên. Đây chính là nước mắt của Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa cẩn thận đem viên ngọc trai này vào nhẫn không gian, sau đó đi tới cạnh Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cầm bàn tay nàng, sau đó kéo người Tĩnh Tâm lại:

- Vừa rồi nàng làm sao vậy?

Đôi mắt xanh nước biển của Tĩnh Tâm mở to nhìn Cao Lôì Hoa thật lâu. Bỗng chợt, trong mắt nàng hiện ra vẻ kiên quyết, dường như nàng đã hạ quyết định gì đó.

Sau đó, Tĩnh Tâm đột nhiên rút tay ra khỏi tay của Cao Lôì Hoa, rồi nhảy xuống biển.

- Tĩnh Tâm!

Cao Lôì Hoa quát to một tiếng, không hề nghĩ ngợi, nhảy ngay xuống

biển theo sau Tĩnh Tâm.

Trong khi rơi xuống, Tĩnh Tâm nhìn thấy Cao Lôi Hoa cũng nhảy ngay sau nàng, trong lòng nàng xuất hiện một niềm vui sướng.

- Bùm bùm!

Cả Tĩnh Tâm và Cao Lôi Hoa cùng rơi xuống nước.

- Tĩnh Tâm, nàng đang ở đâu?

Vừa rơi xuống nước, Cao Lôi Hoa vội vã tìm kiếm bóng dáng Tĩnh Tâm xung quanh. Nhưng tìm như thế nào cũng không thấy nàng. Tĩnh Tâm cứ như đột nhiên biến mất không còn dấu vết.

Cao Lôi Hoa vội nhắm mắt lại, sau đó nhanh chóng triển khai thần niệm! Tình hình xung quanh Cao Lôi Hoa hiện ra trong đầu của hắn. Nhưng, cho dù triển khai thần niệm, Cao Lôi Hoa vẫn không tìm được Tĩnh Tâm như trước. Tĩnh Tâm như biến mất khỏi thế giới này.

- Tĩnh Tâm! Nàng đừng làm ta sợ, nàng mau ra đây đi! Nàng đang ở nơi nào?

Cao Lôi Hoa mở mắt, gào to trong nước.

- Cao... Lôi... Hoa. Thiếp... thiếp.

Lúc Cao Lôi Hoa đang lo lắng tìm kiếm Tĩnh Tâm. Một giọng nói dịu dàng, rất êm tai truyền đến từ phía sau Cao Lôi Hoa. Giọng nói đứt quãng giống như là vì chủ nhân của giọng nói này không có thói quen nói chuyện, cho nên giọng nói có phần cứng nhắc, không liên mạch. Nhưng cho dù như thế, nó vẫn không làm mất đi sự rung động trong giọng nói đó.

Cao Lôi Hoa nghe thấy giọng nói đó không khỏi run người lên! Một cảm giác không thể nói lên lời tự nhiên xuất hiện. Giọng nói này hơi mất tự nhiên, hơi cứng nhắc, nhưng cho dù như thế cũng khiến người ta có cảm giác say mê. Tựa như giọng nói này mang theo ma lực vậy.

- Cao, Lôi, Hoa.

Giọng nói kia càng lúc càng thuận hơn.

Ngay sau đó, một đôi tay trắng nõn từ đằng sau lưng Cao Lôi Hoa ôm lấy hắn.

- Là nàng sao? Tĩnh Tâm?

Cao Lôi Hoa kích động nắm chặt đôi tay nhỏ của nàng, cảm tạ ông trời chết tiệt, hắn đã nghe được Tĩnh Tâm nói chuyện!

- Ừm. Thiếp. Tĩnh Tâm.

Giọng Tĩnh Tâm rất khẽ.

Cao Lôi Hoa nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của Tĩnh Tâm. Quả nhiên, Tĩnh Tâm có thể nói, ngay từ đầu hắn đã cho rằng Tĩnh Tâm có thể nói. Và thật sự, Tĩnh Tâm có thể nói.

Nhưng không biết vì sao khi biết Tĩnh Tâm có thể nói, Cao Lôi Hoa không có xúc động mãnh liệt như trong lần gặp mẹ vợ.

Lần này, Cao Lôi Hoa chỉ nắm chặt lấy tay của Tĩnh Tâm, hưởng thụ thời

khắc này. Hấn hiện tại vui vẻ đến nỗi không thốt thành lời.

Giọng nói của Tĩnh Tâm so với mẹ vợ còn hay hơn một chút. Cao Lôi Hoa trong lòng thâm nghĩ. Hiện tại, bộ dáng của hấn thật giống thằng ngốc, ngơ ngác đứng giữa dòng nước không nhúc nhích.

- Tĩnh Tâm, nàng thật sự có thể nói sao?

Cao Lôi Hoa cầm tay của Tĩnh Tâm, định kéo nàng ra trước mặt mình.

- Từ từ, Cao... Lôi... Hoa.

Giọng nói của Tĩnh Tâm truyền tới:

- Chàng đã chuẩn bị tâm lý tốt chưa?

- Thế là sao?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ muốn nhìn Tĩnh Tâm còn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt ư?

- Thiếp, muốn chàng chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Tĩnh Tâm vẫn dán sát sau lưng Cao Lôi Hoa nói:

- Chuẩn bị tốt chưa?

- Rồi.

Cao Lôi Hoa đáp, thâm nghĩ Tĩnh Tâm hôm nay hình như không giống với bình thường.

Tĩnh Tâm buông Cao Lôi Hoa ra. Sau đó, Cao Lôi Hoa kéo Tĩnh Tâm ra trước mặt mình.

- Lôi... Hoa.

Sau khi Tĩnh Tâm được kéo ra đằng trước, khẽ gọi một tiếng.

Cao Lôi Hoa nhìn người con gái kỳ diệu trước mắt, mái tóc màu lam dài của Tĩnh Tâm đã xõa ra. Nhưng kỳ quái là, mặc dù ở trong nước, nhưng tóc của Tĩnh Tâm vẫn không có ướt. Có cảm giác rằng, nước biển không thể làm ướt mái tóc của Tĩnh Tâm.

Nhìn xuống chút nữa, Cao Lôi Hoa tròn tròn mắt lại.

Trong nước biển, đôi chân thon dài của Tĩnh Tâm không thấy đâu mà thay vào đó là một chiếc đuôi cá. Đuôi cá màu lam nhẹ nhàng đung đưa trong nước.

- Thiếp là, nhân ngư.

Đôi mắt xanh của Tĩnh Tâm nhìn chằm chằm Cao Lôi Hoa. Tĩnh Tâm khản trương nói:

- Chàng còn có thể thích thiếp không?

Cao Lôi Hoa vẫn không trả lời, hấn đứng yên nhìn Tĩnh Tâm. Trong đầu hấn lúc này đã biến thành trống rỗng, đúng vậy, là một lỗ trống hạnh phúc!

Nhìn Cao Lôi Hoa một lúc lâu không trả lời, ánh mắt Tĩnh Tâm trở nên buồn bã. Nàng nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó buông hai tay của Cao Lôi Hoa ra, rồi quay ra sau.

- Tĩnh Tâm!

Cao Lôi Hoa túm lấy Tĩnh Tâm đang muốn quay đi. Sau đó ôm chặt lấy cơ thể nàng.

Thật may, thiếu chút nữa khiến Tĩnh Tâm đi mất. Cao Lôi Hoa không khỏi cảm thấy mình may mắn. Cao Lôi Hoa kéo lấy tay của Tĩnh Tâm sau đó ghì chặt nàng vào lòng.

Yêu hay không yêu, không cần phải nói ra thành lời.

Cao Lôi Hoa nâng khuôn mặt của Tĩnh Tâm lên, rồi đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ tươi của nàng. Yêu chỉ có thể dùng hành động để chứng minh!

Không biết có phải tại vì ở trong nước hay không, môi của Tĩnh Tâm rất lạnh. Nhưng loại cảm giác lạnh lẽo này lại khiến Cao Lôi Hoa cảm thấy rất thoải mái. Cảm giác rất phiêu bồng!

Sau khi bị Cao Lôi Hoa “cưỡng” hôn, đôi mắt Tĩnh Tâm mở thật to, rồi lại chậm rãi nhắm lại. Cuối cùng, hai tay Tĩnh Tâm cũng ôm lấy Cao Lôi Hoa, chủ động luôn lưỡi vào trong miệng Cao Lôi Hoa.

Nàng yêu Cao Lôi Hoa cả đời. Bây giờ và mãi mãi về sau chỉ có mình chàng mà thôi.

- Ta yêu nàng, Tĩnh Tâm.

Hôn xong, Cao Lôi Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm vào lòng, tưởng như có thể đem Tĩnh Tâm dung nhập vào cơ thể để nàng không thể xa được mình:

- Ta thề với lương tâm, ta vĩnh viễn yêu Nguyệt Tĩnh Tâm.

Lời thề rất đơn giản, nhưng tại lúc này lại rất chân thật, động lòng người. Ít nhất, Tĩnh Tâm đã cảm động.

Nàng rúc đầu vào lòng Cao Lôi Hoa và khóc hạnh phúc. Tĩnh Tâm bị Cao Lôi Hoa ôm đến đau đớn nhưng nàng lại không hề kêu than một tiếng nào.

- Tĩnh Tâm, vừa rồi nàng bỏ đi, là không tin vào ta.

Cao Lôi Hoa siết chặt Tĩnh Tâm:

- Nàng phải tin tưởng ta, bất kể nàng là có dáng vẻ gì, chỉ cần nàng là Tĩnh Tâm là được. Hắc hắc, nói đi, làm thế nào bồi thường được sự thương tâm của ta... ..

- Ừm!

Cao Lôi Hoa chưa nói xong, đôi môi đỏ mọng của Tĩnh Tâm đã bịt kín miệng Cao Lôi Hoa.

Sau đó, Tĩnh Tâm nhìn thẳng vào hai mắt của Cao Lôi Hoa:

- Thiếp biết rồi, Lôi Hoa.

- Tĩnh Tâm, vừa rồi vì sao nàng đột nhiên chạy trốn?

Cao Lôi Hoa ôm Tĩnh Tâm bất mãn hỏi.

- Lôi Hoa.

Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên nói:

- Truyện cổ tích vừa rồi chàng kể đó, có nhớ không?

- Ừm.

Cao Lôi Hoa nhìn Tĩnh Tâm, dường như hắn đã đoán được. Trong lòng

lại nghĩ, sẽ không trùng hợp như vậy chứ. Cũng giống như nàng tiên cá, cũng mất đi giọng nói. Đây là nữ diễn viên chính trong truyện cổ tích đó nha. Như vậy cũng rùa quá đi!

Cao Lôi Hoa lắc lắc đầu, Tĩnh Tâm sẽ không phải là nhân vật chính của chuyện cổ tích. Ít nhất, khi xuống nước Tĩnh Tâm còn có thể nói chuyện, mà trong truyện cổ tích kia, khi nàng tiên cá xuống biển cũng là lúc sinh mệnh mất đi vĩnh viễn.

- Những gì ta trải qua và nàng tiên cá trong câu chuyện của chàng rất giống nhau.

Tĩnh Tâm ở trong lòng của Cao Lôi Hoa nói:

- Nhưng không phải hoàn toàn giống nhau. Lôi Hoa, chàng có biết Hải hoàng là cha thiếp không?

- Có.

Cao Lôi Hoa ôm Tĩnh Tâm, hai người vừa nói vừa bơi, cuối cùng bơi đến một bãi đá ngầm. Cao Lôi Hoa ôm Tĩnh Tâm ngồi lên đấy.

- Thiếp, không thể, rời khỏi nước.

Tĩnh Tâm ngồi trên hòn đá, nửa cái đuôi vẫn chìm trong nước:

- Sau khi rời khỏi nước, thiếp sẽ không thể nói chuyện.

- Như vậy cũng được.

Cao Lôi Hoa nắm lấy tay của Tĩnh Tâm:

- Nhưng mà...

- Ừm, khi thiếp trưởng thành liền lén ly khai mặt biển. Tuy rằng thiếp có thể sống trên mặt đất, nhưng cái giá phải trả rất lớn.

Tĩnh Tâm nhìn mặt trăng trên cao, nhẹ nhàng nói:

- Lôi Hoa, thiếp muốn kể mọi chuyện của thiếp cho chàng.

- Được, ta sẽ lắng nghe.

Cao Lôi Hoa nắm chặt tay Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm cười với Cao Lôi Hoa, rồi bắt đầu kể chuyện cũ của mình...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 185

Lần Đầu Đặc Biệt Giữa Mỹ Nhân Ngư Và Cao Lô Hoa.

Tĩnh Tâm dựa vào lòng Cao Lô Hoa khẽ nói:

- Em là con út trong gia đình. Trên em còn có năm người chị và một anh trai.

" Đáy biển là nơi cấm địa mà loài người không thể đặt chân đến. Bởi vì nơi đó không có không khí, thế giới không có không khí không phải là nơi mà loài người có thể sinh sống được. Nơi này là thiên hạ của hải tộc.

Diện tích đáy biển ước chừng gấp 7 lần đại lục. Tại đáy biển mênh mông cũng

có nhưng sinh vật trí tuệ. Chính những sinh vật này là "đại ca" dưới đáy biển.

Bọn họ được nhân loại trên mặt đất gọi là "hải tộc".

Cũng giống như trên đất liền, hải tộc cũng chia làm rất nhiều chủng tộc, có tộc Mỹ nhân ngư*, tộc Hải long, tộc Bạng nhân (con trai) cùng với bộ tộc Kinh nhân (cá voi), ngoài ra còn có rất nhiều mà không thể kể hết được. Bọn họ là những người con của biển cả, có nhiệm vụ cai quản và mở mang đáy biển.

Trong hải tộc, bộ tộc Mỹ nhân ngư là vương giả cường đại nhất. Địa vị của bộ tộc Mỹ nhân ngư dưới biển giống như nhân loại trên đất liền. Tuy rằng thân thể bộ tộc Mỹ nhân ngư không phải là mạnh nhất, vì nếu luận theo thân thể thì bộ tộc Mỹ nhân ngư không thể so sánh với bộ tộc Hải long về tố chất.

Nhưng bộ tộc Mỹ nhân ngư và loài người đều giống nhau là đều có trí tuệ thông minh. Hơn nữa do dân số đông đảo nên bọn họ chiếm được địa vị bá chủ nơi đáy biển.

TỘC nhân bộ tộc Mỹ nhân ngư chỉ cở thể trưởng thành sau mười tám tuổi, lúc đó mới được nhận chúc phúc của biển cả, có khả năng sinh sống tạm thời trên đất liền. Nếu dám bước lên đất liền trước khi trưởng thành, thì sẽ chịu những lời nguyền rủa của biển - mất đi tiếng nói khi ở trên mặt đất.

Tĩnh Tâm thân là công chúa của biển cả, lại là con út của Hải Hoàng, nàng luôn vô lo vô nghĩ. Chỉ có điều, vào năm Tĩnh Tâm mười năm tuổi,

nàng đã gặp phải một việc.

Tĩnh Tâm nhỏ hơn nhiều so với các người chị của mình, giống như nàng tiên cá trong truyện cổ tích của Cao Lôi Hoa. Tĩnh Tâm có 5 người chị nhưng không có may mắn như nàng tiên cá. Năm người chị của nàng chỉ biết tranh đoạt quyền thống trị đáy biển. Lúc đó chỉ có đấu tranh tàn khốc lẫn nhau chứ chưa nói gì đến tình yêu thương.

Hoàn cảnh như vậy đã tạo nên con người Tĩnh Tâm với tính cách lạnh nhạt, ít nói chuyện. Mặc dù người mẹ Tĩnh Âm rất yêu thương nàng, nhưng tình thương đó lại càng khiến cho năm người chị sinh lòng đố kỵ, ghen ghét với Tĩnh Tâm.

Năm ấy. Tĩnh Tâm mới mười năm tuổi. Trên mặt biển có một con thuyền chạy qua.

Mặt biển chính là không gian của hải tộc. Nếu không được đồng ý đến hải tộc, tất cả nhân loại, thuyền bè đều không được đi được trên mặt biển.

Thế nhưng trên thế giới vẫn có những người ôm lấy tư tưởng may mắn đó.

Con thuyền kia chính là loại ôm vào sự may mắn, trên thuyền trở đầy xa xỉ phẩm của quý tộc nhân loại.

Rất không may, con thuyền này bị đội tuần tra của hải tộc phát hiện ra.

Bị phát hiện ra thì kết cục không cần phải nói, con thuyền sẽ bị hải tộc phá hủy hoàn toàn.

Khi đó, Nguyệt Hoa Thiên lén lút dẫn Tĩnh Tâm nhỏ bé tới vùng lân cận nhìn cuộc chiến trên mặt biển.

Dưới sức tấn công kịch liệt của hải tộc, chưa đầy một lát sau, toàn bộ con thuyền dần chìm xuống.

Đám người hải tộc cười thống khoái. Đồ xa xỉ phẩm trên con thuyền là thứ đồ tốt hiếm có đối với người hải tộc. Phá hủy con thuyền có thể thu được 30% vật phẩm, đó là quy định của hải tộc. Cho nên đội dùng sĩ hải tộc sau khi hạ con thuyền tỏ ra rất vui vẻ.

Loài người vĩnh viễn là chủng tộc biết cách hưởng thụ nhất. Trí tuệ của hải tộc mặc dù không thua kém loài người, chỉ tiếc bởi vì sự hạn chế của nơi sinh sống nên hải tộc không thể thoải mái được hưởng thụ những vật phẩm xa xỉ như nhân loại được.

Lúc này, ở đáy biển, Tĩnh Tâm đang xem cuộc chiến thì thấy một người đàn ông rơi khỏi chiếc thuyền.

Từ xa, Tĩnh Tâm nhìn thấy mái tóc của người đàn ông đó khác hẳn với những người khác trên thuyền - mái tóc dài màu đen. Hình ảnh mái tóc lạ lẫm, đừng nói là đại lục, cho dù toàn bộ hải tộc cũng cực kỳ hiếm thấy.

Cho nên, Tĩnh Tâm với sự tò mò của một đứa nhỏ liền bơi về phía người đàn ông kia. Không biết vì lý do gì mà nàng cảm thấy rất thích thú mái tóc dài màu đen đó. Tựa như có một loại cảm ứng kỳ diệu khiến nàng cảm thấy

mái tóc màu đen rất dễ chịu. Vì vậy. Tĩnh Tâm lén bơi đến, khi đội tuần tra còn chưa phát hiện, nàng liền kéo người đàn ông đó lên một hòn đảo ở gần đây.

Trong cơn hưng phấn, đội tuần tra hải tộc không nhìn thấy việc làm của Tĩnh Tâm. Chỉ có Nguyệt Hoa Thiên là nhìn rõ song hắn cũng không nói ra chuyện này. Chỉ lén lút đi theo âm thầm bảo vệ cô em gái Tĩnh Tâm của mình.

Ban đầu, Tĩnh Tâm đưa người đàn ông lên trên đảo rồi trở về.

Vài ngày sau, Tĩnh Tâm cảm thấy hết sức buồn chán bèn bơi lên mặt biển, lén lút nhìn người đàn ông tóc đen kia. Nói cách khác ngắm nhìn vẻ mặt người đó. Bởi nếu chưa trưởng thành thì không thể rời khỏi mặt nước, cho nên Tĩnh Tâm chưa từng lên bờ chỉ bơi ở phía dưới nhìn trộm.

Cho đến một ngày, người đàn ông tóc đen đột nhiên phát hiện ra Tĩnh Tâm.

Ở trên đảo nhàm chán nên sau khi nhìn thấy Tĩnh Tâm hắn vô cùng hưng phấn. Vì thế hắn liền vui vẻ hàn huyên với Tĩnh Tâm.

Người đàn ông nói cho Tĩnh Tâm biết hắn họ Vân. Một dòng họ rất kỳ quặc.

Những ngày tiếp theo, người đàn ông đó còn dạy cho Tĩnh Tâm một loại ngôn ngữ mà trước giờ nàng chưa từng nghe qua. Mãi cho đến sau này, Tĩnh Tâm mới biết được ngôn ngữ kia tên là "Long ngữ".

Tĩnh Tâm và người đàn ông nói chuyện phiếm vốn không phải chuyện hệ trọng. Tĩnh Tâm cũng chỉ là cảm thấy tò mò màu tóc của người đàn ông đó mà thôi. Nhưng không may, mối quan hệ giữa hai người lại bị mấy người chị của Tĩnh Tâm phát hiện ra.

Bởi vì ghen tị Tĩnh Tâm được ba mẹ thương yêu. mấy người chị bắt được cơ hội này đã thêm mắm thêm muối vào mối quan hệ của Tĩnh Tâm và người đàn ông: đem kể với Hải Hoàng.

Hải hoàng sau khi nghe được chuyện này, liền gọi thủ hạ thân tín của mình đi theo dõi Tĩnh Tâm. Để xem Tĩnh Tâm thật sự có giống như lời của mấy người chị hay không.

Tay thân tín đó không dám tiếp cận gần, cho nên chỉ có thể quan sát mọi việc ở xa. Sau đó, hắn thấy được tiểu công chúa Tĩnh Tâm đã lén lút bơi tới hòn đảo hoang vắng đó nói chuyện với một người đàn ông nhân loại.

Thế rồi. tay thân tín này đã khai báo lại mọi chuyện cho Hải Hoàng.

Hải Hoàng giận dữ:

- Cái gì!

-

Con gái của mình có quan hệ mờ ám với một nhân loại. Đối với hải tộc mà nói thì đây là tội không thể tha thứ. Bởi vì lúc ấy quan hệ giữa hải tộc và loài người rất căng thẳng. Loài người rất tham lam. đã nhiều lần bắt thiếu nữ

hải tộc đem lên trên lục địa, bởi vì thiếu nữ hải tộc lớn lên rất xinh đẹp. Cho nên đề trả thù, hải tộc không cho bất cứ con thuyền của loài người chạy trên biển. Đối với hải tộc, nhân loại mà tới một người thì giết một người, tới hai người giết hai người. Vì thế lúc ấy Hải Hoàng đã hạ lệnh truy sát người dân ông kia.

Nguyệt Hoa Thiên đang núp ở gần đó nghe được tin. vội vàng chạy tới chỗ Tĩnh Tâm.

Sau khi gặp nhau, Nguyệt Hoa Thiên lập tức kể lại sự tình cho Tĩnh Tâm.

- Em gái, phải làm sao bây giờ? Nguyệt Hoa Thiên ở bên cạnh vội la lên.

- Vân đại ca.

Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên nhìn về phía người đàn ông tóc đen:

- Anh nói xem bây giờ phải làm sao?

- Làm gì bây giờ ư? Người đàn ông tóc đen nhìn lên không trung:

- Thế giới này thực sự là một thế giới rất kỳ diệu.

Không biết vì lý do gì mà người đàn ông tóc đen lại cảm thán thốt lên.

Tĩnh Tâm, thời gian không còn kịp nữa rồi. Em dẫn hắn chạy tới chỗ loài người đi.

-

Nguyệt Hoa Thiên nói với Tĩnh Tâm.

- Được rồi.

-

Tĩnh Tâm hoàn toàn đồng ý. Sau đó, Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên cùng nhau kéo người đàn ông bơi về phía thế giới nhân loại.

Được sự trợ giúp của Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên, người đàn ông kia cuối cùng cũng trốn thoát. Sau khi bước chân lên đại lục, phía sau Tĩnh Tâm liên vang lên tiếng truy sát của hải tộc.

Dưới sự thúc giục của Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên, người đàn ông bắt đầu chạy thục mạng về phía thành phố của loài người. Ngay cả cơ hội nói với Tĩnh Tâm một câu cũng không có. Còn Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên cũng bị binh lính hải tộc bắt mang về thành phố hải tộc.

Sau khi biết tên đàn ông kia trốn thoát. Hải hoàng cũng không nói gì thêm. Hắn còn có thể nói cái gì?

Ở bên dưới là Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên, một là đứa con gái yêu quý, một

là đứa con trai duy nhất. Cuối cùng Hải hoàng cũng chỉ có thể cảm tức giận tượng trưng Tĩnh Tâm và Nguyệt Hoa Thiên một thời gian.

Cao Lô Hoa ôm Tĩnh Tâm hỏi:

Vậy. Tĩnh Tâm. về sau em nghĩ như thế nào lại đến thế giới nhân loại.

Bởi vì em thật sự không chịu được tính cách của các chị, nên sau đó em trốn khỏi hoàng cung và chạy tới thế giới loài người.

-

Tĩnh Tâm bất đắc dĩ nói:

- Chỉ có điều, sau khi lên trên đại lục thì em không nói được nữa.

- Tĩnh Tâm, em đến thế giới loài người là vì cái người họ Vân kia sao?

Cao Lôì Hoa cảm thấy băn khoăn liền hỏi.

- A.

Tĩnh Tâm lắc lắc đầu:

- Em cũng không biết lúc ấy vì sao mình muốn lên lục địa. Song, khi đất liền rồi thì em đi tìm hấn.

-

Nói đến đây, giọng Tĩnh Tâm bỗng trầm xuống.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng ôm chặt Tĩnh Tâm. Xem ra ngay mỗi thương tâm từ lâu này của Tĩnh Tâm là phát sinh sau khi lên bờ tìm người dẫn ông tóc đen kia.

- Em có tìm được, hấn không? Cao Lôì Hoa khẽ nói.

- Có. em tìm được rồi.

Tay Tĩnh Tâm mon trớn mái tóc bạc của Cao Lôì Hoa:

- Lôì Hoa. Tóc của anh trước kia cũng là màu đen mà.

-

Cao Lôì Hoa khẽ đáp.

- Hiện giờ, em rất thích màu tóc trắng như này.

Tĩnh Tâm nói:

- Năm ấy, em tìm được hấn trên một ngọn đồi nhỏ. trong một ngôi mộ ở bé... Tĩnh Tâm ngừng lại:

- Còn có cả lời di ngôn của hấn, hấn nói, em sẽ tìm được một người có mái tóc đen giống như hấn.

- Cao Lôì Hoa, em nghĩ rằng em cần cảm tạ Vân đại ca. Bởi vì khi hấn khiến em có cơ hội đi tới lục địa và được gặp anh.

Tĩnh Tâm ôm lấy Cao Lôì Hoa, kiss hấn một cái:

- Lôì Hoa, em yêu anh, thực sự rất yêu anh.

Cảm xúc mãnh liệt khiến hai tay Cao Lôì Hoa lần sờ về phía cơ thể Tĩnh Tâm, nhẹ nhàng cởi quần áo của Tĩnh Tâm. Sau đó bàn tay Cao Lôì Hoa tiến quân thần tốc. xộc thẳng "hai hòng pháo" của Tĩnh Tâm.

- Cao Lôì Hoa.

Tĩnh Tâm ôm chặt Cao Lôì Hoa, thủ thi ở bên tai:

- Lần đầu tiên của tộc nhân ngư chỉ có thể ở trong trạng thái nhân ngư mới có thể hoàn thành.

-ừ?

Cao Lôì Hoa nhìn xuống nửa dưới của Tĩnh Tâm. Cái đuôi màu lam xinh đẹp cứ nhẹ nhàng đong đưa. Ý tứ trong câu nói của Tĩnh Tâm rất rõ ràng. Lần đầu tiên của nàng giao cho Cao Lôì Hoa.

Hai mắt Cao Lôi Hoa cứ nhìn chăm chăm vào cái đuôi màu lam của Tĩnh Tâm. Không thể phủ nhận cái đuôi Tĩnh Tâm rất đẹp, cũng rất gợi cảm. Thế nhưng... cái đuôi khiến Lôi Hoa không biết hành động thế nào?

- Hì hì.

Tĩnh Tâm dường như hiểu ý Cao Lôi Hoa. Nàng ôm lấy Cao Lôi Hoa khẽ nói:

- Lôi Hoa, mọi việc cứ giao cho em được không? Lôi Hoa. em cho anh một lần đầu tiên mà anh vĩnh viễn không thể quên. Lần đầu tiên hoàn toàn khác biệt với phụ nữ nhân loại.

Nói xong. cái đuôi của Tĩnh Tâm quấn lên phần eo Cao Lôi Hoa. Môi của Tĩnh Tâm dính chặt lên môi Cao Lôi Hoa. Tĩnh Tâm từ từ cởi quần áo của Cao Lôi Hoa.

Cơ thể Tĩnh Tâm siết chặt lấy thân thể Cao Lôi Hoa.

- Lôi Hoa, lúc này em giao cả cho anh đây. Trên biển lớn. Lần đầu tiên. Em chỉ yêu anh, một người. Duy nhất. Một lần...

Tĩnh Tâm ôm chặt Cao Lôi Hoa nói năng lộn xộn.

Tiếp theo, Cao Lôi Hoa cảm thấy quần áo của mình lần lượt bị cởi xuống. Tiểu huynh đệ của Cao Lôi Hoa bị cái đuôi của Tĩnh Tâm quấn quanh. Sau đó Cao Lôi Hoa cảm thấy như tiến vào một nơi rất lạnh lẽo rồi lại rất ấm áp...

Rồi thì, một thứ chất lỏng màu lam từ chỗ cái đuôi Tĩnh Tâm quấn lên người Cao Lôi Hoa chảy ra. Máu của Tĩnh Tâm trong trạng thái mỹ nhân ngư là màu lam.

- Lôi.

Trong ánh mắt của Tĩnh Tâm tràn đầy vũ mị, hai mắt của nàng nhìn chăm chăm Cao Lôi Hoa, giọng nói đầy sức quyến rũ.

- Aaaaaah!

Cao Lôi Hoa lập tức run lên đầy hưng phấn. Rốt cục, sau bao năm làm xử nam. Lôi thần tân nhiệm Cao Lôi Hoa đã hoàn thành lần đầu tiên với người vợ thân yêu của hắn - giao phối

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 186

Thú Nhân Vương Giả Trời Sinh.

Đuôi của Tĩnh Tâm quấn quanh Cao Lôì Hoa, đây là lần đầu tiên của Tĩnh Tâm, cũng là lần đầu của Cao Lôì Hoa. Đồng thời, đối với Cao Lôì Hoa mà nói thì lần đầu tiên này rất đặc biệt. Có thể nói là trừ Cao Lôì Hoa ra, không một nhân loại có thể 'hưởng thụ' lần đầu tiên như vậy.

Tĩnh Tâm không cho Cao Lôì Hoa xem hạ thể của nàng. Nàng dùng đuôi của 'mình' giết chặt phần thân dưới của Cao Lôì Hoa. che kín hoàn toàn chỗ hai người kết hợp.

- Cao... Lôì... Hoa.

Giọng nói dụ hoặc của Tĩnh Tâm lại vang bên tai Cao Lôì Hoa:

- Từ giờ phút này, anh là của riêng mình em.

- Em. bây giờ cũng là 'độc quyền' của anh.

Cao Lôì Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm. từ chỗ ấy ấy lại truyền tới cảm giác tiêu hồn. Cái lạnh buốt của nước biển cùng với khí tức băng giá trên người Tĩnh Tâm nhưng vẫn khiến Cao Lôì Hoa cảm thấy ấm áp. Làm Cao Lôì Hoa 'lên mây'.

Cao Lôì Hoa xoay người đè Tĩnh Tâm xuống chiếm thế chủ động, hôn lướt từ cổ lên mặt của Tĩnh Tâm.

- Bây giờ. em cũng là người duy nhất của anh sao?

Đôi mắt xanh lam của Tĩnh Tâm khô chớp rồi nàng lập tức nở nụ cười. Nàng chưa từng hỏi chuyện trước kia của Cao Lôì Hoa. nếu Cao Lôì Hoa muốn nói thì sẽ tự nói, nàng cũng không cần phải hỏi. Trong lòng mỗi người đều có góc riêng tư. cũng bởi vì giữa hai người có những bí mật nhỏ thì mới khiến cho nửa kia cảm thấy thần bí. Nếu cả hai đều đem bí mật trong lòng thổ lộ ra hết thì liệu họ có đi hết cuộc hành trình khám phá lẫn nhau hay không.

Về điểm này thì Tĩnh Tâm và Cao Lôì Hoa đều có chung cách nghĩ. Nếu cứ tò mò quá mức thì cũng tức là không tin tưởng lẫn nhau.

- Cao. Lôì Hoa.

Tĩnh Tâm nằm bên người Cao Lôì Hoa thả thê:

- Từ giờ phút này. em nên gọi anh là gì?

- Gọi anh là honey đi.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, đôi tay lại đang du ngoạn nửa trên Tĩnh Tâm. vậy cá trên người Tĩnh Tâm cọ cọ vào cơ thể Cao Lôi Hoa làm hắn có cảm giác thật khó mà tả nổi. (NB: Cái này em cũng chịu không biết tả: D)

Có lẽ là do lần đầu. Cùng có thể do cả hai đều là kiên cường; dũng mãnh. Nên cả hai vẫn duy trì sự ngọt ngào mê ly rất lâu

Cũng không biết bao lâu, Cao Lôi Hoa thở gấp gấp:

- Tĩnh Tâm.

- Ummm.

Tĩnh Tâm khẽ rên lên, đồng thời đuôi càng siết chặt.

Cuối cùng; cả hai người rên ri thoải mái vì cũng đạt 'đỉnh' khoái lạc.

- Phù- phù-

Tĩnh Tâm thở sấp, rồi lẳng lẳng tựa vào trong lòng Cao Lôi Hoa, nửa dưới của cả hai vẫn không tách ra.

Cao Lôi Hoa ôm Tĩnh Tâm từ từ ngồi dậy. Lúc này Tĩnh Tâm chỉ để lại chóp đuôi nhúng vào trong nước để tránh việc thiếu nước mà biến trở lại hai chân

Sau khi ngồi dậy, Cao Lôi Hoa lấy một tấm áo choàng trong nhân không gian ra. khoác lên người cả hai.

Vừa rồi hưng phấn trong cơn mê say tình ái quá nên quần áo của Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm đều bị ném xuống nước...

Qua cơn 'mây mưa', trên mặt Tĩnh Tâm thoáng hiện lên một phong thái mỉa mai, yêu kiều. ướt át. Tĩnh Tâm bây giờ, càng làm Cao Lôi Hoa chết mê chết mệt.

- Ủa, cái áo choàng này là chiếc lúc xưa sao?

Tĩnh Tâm thấy chiếc áo choàng quen quen, tay sờ qua áo choàng nói.

- ừ, chính là tấm áo đó. Cao Lôi Hoa cười ha hả nói:

- Lúc ấy ở trên đảo anh không có mặc gì, em đã đưa tấm áo này cho anh, anh vẫn giữ cho đến giờ.

Cao Lôi Hoa hơi vén chiếc áo lên nói:

- Lúc ấy, anh trần truồng đến thế giới này. Bây giờ, anh cũng trần... truồng như vậy luôn... ha ha.

- Lôi Hoa.

Nàng khẽ vuốt mái tóc bạc của anh. nàng đang hồi tưởng lại những thời điểm hai người gặp nhau. Lúc ở trên đảo, Cao Lôi Hoa trông thật nhếch nhác, về đến nhà Tĩnh Tâm thì lại bị mấy đứa nhỏ chê là gã công tử bột. Rồi lúc ngăn mình tát Saaga. Còn nữa, có đôi khi mình rất vô tình với anh.

- Làm sao vậy?

Cao Lôi Hoa ôm Tĩnh Tâm ngắm nhìn những vì sao sáng trên bầu trời.

Bầu trời ban đêm thật lung linh, làm tâm hồn Cao Lôi Hoa cảm thấy thư thái.

- Không có gì. Tĩnh Tâm khẽ lắc đầu:

- Lôi Hoa à, em không thể nói.

-ừh

Cao Lôi Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm, Tĩnh Tâm không nói cũng không sao, đó chẳng phải cũng là một nguyên nhân Cao Lôi Hoa thích Tĩnh Tâm hay sao chứ:

- Em nhìn những vì sao trên trời kia, chúng thật đẹp phải không? Cao Lôi Hoa chỉ lên trời.

- Em thấy.

Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên nhìn.

- Bầu trời đầy sao nhưng cũng không có một ngôi sao có thể nói... Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nhưng ngôi sao đó không biết nói nhưng vẫn rất xinh đẹp. Tĩnh Tâm, em cũng như thế đó.

- Cảm ơn anh, Lôi. Tĩnh Tâm mỉm cười.

- Mỗi một ngôi sao lấp lánh trên cao kia đều có một thế giới như đại lục của chúng ta đó.

Cao Lôi Hoa thì thảo.

- Mỗi ngôi sao đều là một thế giới sao? Làm sao anh biết thế? Tĩnh Tâm hỏi.

- Nhà của anh, có thể là một ngôi sao trên bầu trời cao kia. Cao Lôi Hoa nhìn Tĩnh Tâm đang nằm trong lòng mình:

- Đêm nay. hai ta over-night ở đây đi. Tối nay anh không cho em về đâu.
, chiếc đuôi của nàng quẫy nhẹ trong nước

-Vâng!

Tĩnh Tâm khẽ sật đầu

Sáng hôm sau, Cao Lôi Hoa mở mắt ngấm nhìn Tĩnh Tâm trong lòng mình.

Đúng vậy, hôm qua không phải là mơ. Cao Lôi Hoa mỉm cười nhìn Tĩnh Tâm,

sau đó nhìn lướt xuống phía dưới

Lập tức. Cao Lôi Hoa cảm thấy mũi mình nóng lên, cả đêm qua, Tĩnh Tâm như chú mèo cuộn tròn rúc vào trong lòng Cao Lôi Hoa.

Không còn tiếp xúc với nước biển, chiếc đuôi cá của Tĩnh Tâm lại biến thành một đôi chân dài trắng nõn nà, tại địa phương chữ 'Y' là một vùng trắng xóa. Dưới một chút, hơi gồ gồ lên, gợi cảm mê người. Đã có ai được quan sát chỗ kia của mỹ nhân ngư có lông hay chưa??

-Ý?

Mi mắt Tĩnh Tâm hơi giật giật, sau đó đôi mắt màu lam mở bừng ra.

- Dậy nào, chúng mình về nhà thôi.

Cao Lôì Hoa có phần lúng túng nói với Tĩnh Tâm.

- Vâng

Tĩnh Tâm đáp, chẳng qua khi nàng đứng lên thì mặt đỏ au.

Quần áo Cao Lôì Hoa không có, thì làm sao nàng còn quần áo cơ chứ?

Tĩnh Tâm ngẩng đầu nhìn Cao Lôì Hoa chăm chăm.

- Hắc hắc!

Cao Lôì Hoa hiểu ngay ý Tĩnh Tâm, mở nhắñ không gian ra tìm kiếm. Cuối cùng, Cao Lôì Hoa lôi ra được một bộ y phục màu trắng của võ sĩ.

— - * — —

Cao Lôì Hoa đem bộ đồ cho Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nhận lấy bộ đồ. Sau đó từ trong lòng Cao Lôì Hoa đứng lên. Trong phút chốc, những đường cong hoàn mỹ của Tĩnh Tâm hiện ra trước mặt Cao Lôì Hoa. Ánh mặt trời chiếu lên trên người Tĩnh Tâm. Tĩnh Tâm khẽ vuốt mái tóc dài rồi mặc bộ trang phục màu trắng trước mặt Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa ngẩn tò te nhìn Tĩnh Tâm dưới ánh mặt trời. Lúc này, Tĩnh Tâm đẹp tựa như nữ thần 'Venus' trên địa cầu.

Tĩnh Tâm mặc quần áo xong quay lại nhìn Cao Lôì Hoa.

Thấy bộ dáng Cao Lôì Hoa như người mất hồn, Tĩnh Tâm mỉm cười. Sau đó

ngồi xuống, lấy một bộ đồ trong nhắñ không gian của Cao Lôì Hoa, giúp hắñ mặc

quần áo.

Mặt trời lên cao.

Cao Lôì Hoa ôm bờ eo thon của Tĩnh Tâm:

- Bám chắc chưa.

Tĩnh Tâm gật gật đầu.

Cao Lôì Hoa hơi dậm chân phải một cái rồi cả hai người bay lên trời. Trước đó, Cao Lôì Hoa vẫn cúi nhìn bãi đá ngầm không nổi xa rời.

Chính chỗ này đây, lần đầu tiên Cao Lôì Hoa đã trở thành một người đàn ông đích thực. Một nơi kỷ niệm đầy ý nghĩa. Hôm nào rảnh rồi phải đem khối đá này về nhà mới được.

Về tới nhà, Cao Lôì Hoa đẩy cổng chính ra.

Không ngờ tất cả mọi người trong nhà đều cùng ngồi một chỗ, dường như đang chờ hắñ về. Cao Lôì Hoa tinh ý nhìn thấy, ngoại trừ Nguyệt Sur và hồ nữ kia, mọi người đều ngồi cùng nhau.

"Không phải chờ xét xử ta đó chứ?" Cao Lôì Hoa trầm nghĩ, rồi trong lòng ngầm xem có cách nào ứng phó cuộc xét xử này không.

- Sao vậy? Mới sáng sớm mà tụ tập đông đủ thế?

Cao Lôi Hoa nhìn lên đồng hồ ma pháp, vẫn còn chưa đến sáu giờ.

- Ba, Nguyệt Sur mất tích rồi. Nguyệt Nhị ngẩng đầu lên nói với Cao Lôi Hoa:

- Đêm qua còn thấy. vậy mà sáng nay đã không thấy. Cả cái vị hồ nữ mà bữa trước ba cứu về cũng không thấy đâu luôn.

- Nguyệt Sur? Mất tích? Cao Lôi Hoa nhíu mày:

- Hay là hai người đó đi dạo đâu đó?

- Không đâu, lâu rồi mà. Nguyệt Nhị nói:

- Nếu Nguyệt Sur có đi ra ngoài cũng sẽ thông báo với bọn con một chút chứ, đằng này lại không nói gì rồi đi luôn.

- Tra Lý, người có biết Nguyệt Sur đi đâu không?

Cao Lôi Hoa suy nghĩ trong chốc lát rồi ngẩng đầu lên hỏi Tra Lý.

Tra Lý lắc đầu. mới sáng sớm hán cũng bị đánh thức, sau đó lại nghe nói Nguyệt Sur mất tích.

Cao Lôi Hoa lại quay đầu nhìn mẹ vợ Tĩnh Âm và Hải hoàng Poseidon. Hai vợ chồng họ cũng lắc đầu.

- Thằng bé Nguyệt Sur này không thể mất tích như vậy được. Cao Lôi Hoa nhíu mày

- Trước khi Nguyệt Sur mất tích có nói hay làm việc gì đặc biệt không?

- Không biết, hoàn toàn mù tịt.

Tra Lý thở dài nói. Ngày hôm qua Vong Linh Đại trưởng lão vì muốn đẩy nhanh tốc độ, nên bây giờ vẫn còn ở trong phòng thí nghiệm. Mà hán cũng sơ ý, ngay cả Nguyệt Sur đi ra ngoài lúc nào cũng không biết.

- Thằng bé này, thật là lảm chuyện. Cao Lôi Hoa nhăn mặt:

- Đại trưởng lão chưa đi ra sao? Ta đi hỏi lão, chỉ e là phải cần tới năng lực tình báo của tổ chức tình báo kia rồi.

- Đạo sư Cao Lôi Hoa! Đạo sư Cao Lôi Hoa!

Lúc này. ở ngoài cửa vang lên một giọng nói quen tai, giọng nói này Cao Lôi Hoa cỏ nghe qua lúc vào thành.

Người đang kêu đó là học sinh Mike Jackson, cũng chỉ có nó mới kêu Cao Lôi Hoa như vậy.

Cao Lôi Hoa quay đầu. Vừa lúc vị học sinh đó chạy như điên tới trước Cao Lôi Hoa:

- Đạo sư Cao Lôi Hoa, em có tin tức muốn báo cho ngài đây.

- Chuyện gì? Cao Lôi Hoa hỏi.

- Vâng. Là chuyện hoàng cung bị cháy với vụ chiến tranh lần này. Mike Jackson đứng trước người Cao Lôi Hoa nói:

- Lần trước ngài vào thành có hỏi em biết vì sao có chiến tranh không? Ta đã biết rồi. hiện giờ, đế quốc chúng ta đang chuẩn bị khai chiến với đế quốc thú nhân!

- Đế quốc thú nhân? Khai chiến?

Cao Lôì Hoa trợn trờng mắt, hắ cảm thấy mình như hiểu được một vài điềì:

- Vì sao lại khai chiến với đế quốc thú nhân chứ

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 187

Tiếng Gầm Phẫn Nộ Của Sư Tử. (P1)

[Mike Jackson từ từ thuật lại tỉ mỉ mọi chuyện. Cao Lô Hoa trầm mặc một chút rồi nói với Mike Jackson:

- Em nói là đế quốc Quang Minh khai chiến tộc Thú nhân là có liên quan với vụ hoàng cung hỏa hoạn lần trước à?

-Vâng. đúng vậy. Mike Jackson nói:

- Bởi vì đạo sư có hỏi em chuyện này lúc vào thành, nên em mới đi tìm hiểu tin tức này. À, đúng rồi, mấy ngày này đạo sư nên cân thận một chút. Bởi vì em nghe nói, đế quốc Quang Minh dường như gây bất lợi với ngài đó.

Mike Jackson dừng một chút rồi nói tiếp

- Lúc em đi tìm hiểu chiều nay. có nghe từ trong cung truyền ra nói rằng trận hỏa hoạn đó là do một ả hồ nữ gây ra. hơn nữa thái tử điện hạ Ifa còn chết bên trong trận hỏa hoạn này. Mà ngọn nguồn ngọn lửa này chính là ả hồ nữ, ả hồ nữ đó thì đạo sư hẳn cũng biết.

- Chính là ả hồ nữ mà ta đấu giá được trong phòng đấu giá lần trước sao?

-

Cao Lô Hoa cười lạnh một tiếng, sự tàn bạo của hồ nữ đó cũng là do thái tử điện hạ Ifa tự làm tự chịu. Nhắc đến vụ này, Cao Lô Hoa lại nhớ đến thái tử hiện tại của đế quốc Quang Minh, chính là nhị hoàng tử Ivan trước kia.

Ngày đó Cao Lô Hoa muốn hấn giải quyết vụ hồ nữ này một cách êm đẹp, nhưng hấn dường như chưa hoàn thành điều Cao Lô Hoa muốn hấn làm. Hiện tại đế quốc Quang Minh muốn tìm phiền toái đến mình rồi đây!

- Vâng, chính là hồ nữ đó. Mike Jackson nói:

- Trong cung truyền ra tin tức nói là ả hồ nữ đó đã giết chết thái tử Ifa. Cho nên đế quốc Quang Minh đòi tộc Thú nhân giao nộp hồ nữ đó để khai báo, hơn nữa khai chiến với tộc Thú nhân còn có vài nước liên hợp lại với nhau. À. còn cả đạo sư nữa, nghe nói đế quốc Quang Minh đem vụ hồ nữ đó liên quan đến ngài luôn. Dường như hiện giờ đã lên kế hoạch an bài với đạo sư rồi. đạo sư có muốn trốn đi không?

- Trốn? Hừ!

Cao Lô Hoa cười ha hả, xem ra tính tình mình hiền quá. Nên đế quốc

Quang Minh cứ hết lần này tới lần khác lại muốn đề đầu cưỡi cổ mình đây! Chính tay mình 'mần thịt' gã thân vương đế quốc Quang Minh. Không ngờ bọn chúng không biết điều mà còn có chủ ý đánh nhau với mình. Xem ra đế quốc Quang Minh muốn giải quyết thù mới nợ cũ đây mà. Một khi đã vậy. Cao Lôi Hoa cũng không ngại cao giọng nói:

- Trôn, không phải tính cách của ta. Nếu bọn họ muốn đối phó với ta, ta sẽ cho họ biết thái độ của ta đối với địch nhân.

- Đạo sư Cao Lôi Hoa!

Mike Jackson kích động nhìn Cao Lôi Hoa, nói:

- Đạo sư, em muốn đi theo ngài!

-Hả?

Cao Lôi Hoa nghĩ hoặc nhìn Mike Jackson gây yếu:

- Em muốn đi theo ta sao?

- Đúng vậy. đạo sư. Người có thể thu em làm đồ đệ không? Mike Jackson nhìn Cao Lôi Hoa đầy mong chờ:

- Em muốn làm đồ đệ của đạo sư, sau đó đi theo người khắp nơi!

- Em, dường như là một pháp sư.

Khóe miệng Cao Lôi Hoa khẽ nhếch, là một ma pháp sư. thân hình Mike Jackson thực sự là ốm nhom.

- Vâng! Thừa đạo sư, tuy rằng em là pháp sư. Nhưng còn muốn học võ kỹ của người!

Mike Jackson kiên định nói.

- Được rồi, nếu em đã kiên ưì như vậy. Cao Lôi Hoa nhún vai:

- Muốn làm đồ đệ của ta, phải chuẩn bị tâm lý cho tốt, người bình thường không thể chịu nổi phương pháp huấn luyện của ta đâu.

- Em tin tưởng mình sẽ kiên trì được thừa đạo sư! Về mặt Mike Jackson kiên quyết.

- Được rồi. Lát nữa chạy bộ theo chúng ta.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ vai vị đồ đệ mới thu, sau đó nói với Tra Lý đang đứng cạnh:

- Thế nào, người nói Nguyệt Sư sẽ đi đâu đây?

Tra Lý sật đầu nói:

- Nếu Nguyệt Sư nghe được tin tức đó trước chúng ta thì có lẽ thằng bé đến tộc Thú nhân rồi. Bộ tộc Thái Thản sư tử trời sinh ra đã là vương giả và là người thủ hộ trong Thú nhân. Thú nhân gặp nạn, ắt Thái Thản sư tộc tất nhiên phải nhận lấy trách nhiệm chống đỡ cho tộc rồi.

- Tra Lý. người đi giúp Nguyệt Sư đi. Trong mắt Cao Lôi Hoa nổi lên tà quang. Nói:

- Ta phải giải quyết mấy con muỗi ở đế đô đã, rồi sẽ đến tộc thú nhân sau. Bất kể Nguyệt Sư muốn làm gì, chỉ cần không phải lựa chọn sai lầm, ta đều ủng hộ nó hết mình. Nếu nó muốn giúp tộc Thú nhân, ta cũng không khoan

tay đầu. Chẳng qua, chúng ta cũng không nên giúp nó làm hết. Nguyệt Sur muốn làm vương của Thú nhân thì phải để nó học cách làm. Nếu cứ dựa vào sự trợ giúp của chúng ta thì nó vĩnh viễn sẽ không trưởng thành được. Nó giờ đã là một con hùng ưng rồi. chúng ta nên hy vọng sẽ nhìn thấy nó sải đôi cánh bay lượn trên bầu trời đại lục sau này.

- Cao huynh đệ, anh nói rất có đạo lý. Tra Lý gật gật đầu:

- Thân là Thú nhân thì phải như vậy.

- Ba ba, ba lại muốn đi ra ngoài nữa sao? Kim Toa Nhi nhìn Cao Lôi Hoa nói.

- Đúng vậy.

Cao Lôi Hoa vỗ về Kim Toa Nhi. Chuyện tình mấy ngày này làm Cao Lôi Hoa có phần mệt mỏi, hết chuyện này tới chuyện kia đều khiến Cao Lôi Hoa cảm thấy chán ghét. Những ngày này thời gian Cao Lôi Hoa ở bên gia đình quá ít. Cao Lôi Hoa rất muốn có một cuộc sống bình yên bên Tĩnh Tâm và các con.

- Có điều. Sẽ rất nhanh. Rất nhanh thôi, cả nhà mình sẽ sống yên bình bên nhau. Cao Lôi Hoa an ủi Kim Toa Nhi nói:

- Chỉ cần giải quyết xong chuyện này. mỗi ngày ba ba sẽ kể chuyện cổ tích cho con nghe nhé, rồi làm đồ chơi cho con. Nấu cho con nhiều món ngon nè...

- Dạ, ba ba, ba đi làm nhanh đi. Kim Toa Nhi gật gật đầu nói.

Tra Lý đứng lên:

- Giờ ta đi trước đây. Hai người Nguyệt Sur với hồ nữ đó làm ta lo quá.

- Đừng nóng, chờ Đại trưởng lão ra đã. Cao Lôi Hoa nói:

- Chờ mấy con rồi của lão đã, chúng ta cần tin tức. Tĩnh Tâm đi tới cạnh Cao Lôi Hoa, ghé sát vào tgi hần.

Liền đó, giọng nói mê người, ngọt ngào của Tĩnh Tâm vang bên tai Cao Lôi Hoa:

- Lôi. em. ở nhà chờ anh. Lần này, anh phải nhanh về đó!

Miệng Cao Lôi Hoa như chữ O, sau đó quay lại nhìn Tĩnh Tâm đang mỉm cười ở đằng sau. Tĩnh Tâm. vừa rồi, hình như là nói chuyện, hơn nữa vẫn đang ở trạng thái con người

Tại một nơi khác.

Nguyệt Sur và tiểu hồ nữ cầm tấm bản đồ nhìn con đường trước mặt đầy bối rối.

Tiểu hồ nữ tuy rằng bị bắt từ trong tộc Thú nhân ra, nhưng đó là do nàng đang chơi đùa không cẩn thận bị người ta đánh ngất, sau đó bị mang đi, cho nên nàng cũng chẳng nhớ rõ con đường đi tới tộc Thú nhân.

- Hồ Mị Nhi, hình như chúng ta lại đi lạc đường rồi?

Nguyệt Sur lau mồ hôi nói. Hiện tại mặt trời đã lên cao. Nguyệt Sur và Hồ

Mị Nhi đã lang thang ở chỗ này lâu rồi.

- Thực xin lỗi. Nguyệt Sur, em không nhớ đường.

Lúc này Hồ Mị Nhi đang trong hình dạng một cô bé yếu đuối, nàng cũng không nhớ được nhiều chuyện.

- Không sao, chuyện này không thể trách em.

Nguyệt Sur an ủi. Hôm qua chính mình nghe được chuyện mấy nước nhân loại liên hợp lại đề đổi phó với tộc Thú nhân.

Vì vậy. Trời vừa tối liền lôi kéo Hồ Mị Nhi trốn về tộc Thú nhân. vốn hẳn tưởng rằng Hồ Mị Nhi biết đường.

Hắn vẫn biết hiện tại mình có đến tộc Thú nhân thì cũng không biết có giúp đỡ được gì không? Nhưng bản năng của Thái Thân sư tộc đã khắc trong sâu thẳm linh hồn của Nguyệt Sur nhắc nhở nó phải cố gắng vì sự sinh tồn của Thú tộc. Thủ hộ Thú tộc. là mục tiêu theo đuổi cả đời của Nguyệt Sur.

- Ua? Phía trước có người. Hình như là một thương đội!

Nguyệt Sur nhìn thấy cách đó không xa thấp thoáng có một thương đội liền hưng phấn kêu:

- Hồ Mị Nhi, đi, chúng ta nhanh qua đó hỏi thăm đường.

- Được. được rồi.

Hồ Mị Nhi ở sau lưng Nguyệt Sur khẽ đáp, kỳ thật trong lòng của mình, Hồ Mị Nhi vẫn có ác cảm với thương đội loài người. Trong thâm tâm nàng vẫn nhớ rõ cảnh một đám người thương đội xông vào lãnh thổ tộc Thú nhân rồi bắt cóc nàng đem bán đi.

Chỉ có điều Hồ Mị Nhi cũng không nói cho Nguyệt Sur, mà cầm chặt tay hắn.

Từ nhỏ đến lớn, Nguyệt Sur đều ở trong đế đô Quang Minh. tuy rằng nó còn trẻ

- nhưng thi thoảng cũng bộc lộ vẻ thành thực vượt trội so với người thường nhưng

dù sao thì nó cũng chỉ là một đứa nhỏ. Sau hơn mười năm sinh sống trong Quang Minh đế đô. mối quan hệ của nó với con người đã không còn phòng bị gì cả.

Mang theo Hồ Mị Nhi. Nguyệt Sur chạy lại gần thương đội đằng xa kia.

- Người nào! Dừng lại!

Còn cách thương; đội trăm thước, cung thủ của thương đội đã lên dây cung nhắm vào Nguyệt Sur hét lớn.

- Xin lỗi. chúng tôi chỉ là người qua đường. Có điều không cẩn thận nên lạc đường, vì vậy muốn tới đây hỏi thăm đường.

Nguyệt Sur tiến tới nói với tay cung thủ đó.

- Dừng lại. Không được tiến tới. Nếu không đừng trách ta không khách khí. Lăn lộn giang hồ nhiều năm, người cung thủ này rất cảnh giác với mấy

vị lạc đường này

- Lạc Y Lạc, chuyện gì thế?

Lúc này. một gã mặc áo giáp kỵ sĩ cười ngửa đi trước thương đội quay sang chỗ này hỏi cung thủ.

- Đoàn trưởng. Là một thằng nhóc, nó nói nó bị lạc đường.

-

Tên cung thủ lên tiếng. Trong khoảnh khắc quay đầu lại, hắn liếc nhìn thấy một cái đuôi hồ ly của tiểu hồ nữ đang nấp sau lưng Nguyệt Sur. Hồ nữ?! Con mắt cung thủ này nheo lại. Phải biết rằng địa vị của hồ nữ trong tộc Thú nhân rất cao. cho nên con người thường đặt giá một hồ nữ rất cao. nhất là một xử nữ thì giá trên trời. kha khá. Trong mắt bọn lính đánh thuê, hồ nữ chính là một đồng kim tệ biết chuyển động.

Chẳng qua, hắn cũng nghĩ lại. Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ nhoi trong đoàn lính đánh thuê, lại nhìn trang phục không phú cũng quý của Nguyệt Sur. Chính vì điểm quan trọng này. nên hắn cũng không dám lộn xộn.

Vị đoàn trưởng kia đến trước mặt Nguyệt Sur, cau mày nói:

- Ê nhóc, có chuyện gì?

- Xin hỏi, đi bộ lạc Thú nhân thì đi đường nào ạ? Nguyệt Sur hỏi.

- Nhóc. Tộc Thú nhân giờ không còn yên ổn nữa. người đến đó làm gì?

Trong mắt vị đoàn trưởng xuất hiện một vẻ hiên hòa hiếm thấy.

- Không có gì, chỉ là muốn đi một chuyện mà thôi. Chú có thể nói cho cháu biết đường đi không ạ?

Vị đoàn trưởng cau mày suy nghĩ một chốc:

- Như vậy đi, không bằng nhóc đi theo bọn chú. Bọn chú đang hộ tống một thương đội tới tộc Thú nhân.

- Vậy làm phiền chú nhiều.

Nguyệt Sur sật đầu, kéo chặt Hồ Mị Nhi sau lưng:

- về tiền nong, chúng cháu sẽ trả theo giá thuê nhé.

- Được rồi, nhóc, cô theo kịp nhé đừng để tụt lại sau đó. Vị đoàn trưởng cười cười:

- Nhóc à, bộ râu của chú mày rất cá tính. Ta thích.

° Nguyệt Sur nói.

- Hi hi.

Nguyệt Sur cười ha hả, dẫn Hồ Mị Nhi đi theo vị đoàn trưởng!

Lúc Nguyệt Sur ra tới đằng trước, đột nhiên vị đoàn trưởng thở dài nói với Nguyệt Sur:

- Nhóc à, cái người đi sau nhóc là hồ nữ hả.

-Dạ

Nguyệt Sur khẽ trả lời, đồng thời nắm chặt tay của Hồ Mị Nhi, lúc này Nguyệt Sur mới nhớ tới cảnh Hồ Mị Nhi bị đem đi đấu giá.

- Đừng căng thẳng thế nhóc. Đoàn trưởng cười ha hả:

- Nhắc nhóc một chút, kêu cô bé hồ nữ đó giấu đuôi đi, nếu không sẽ gặp những phiền phức không cần thiết đấy. Còn nữa, sau này gặp người lạ thì phải cẩn thận, không phải ai cũng dễ gần đâu. Ồi chào. quên đi. ta nói nhiều với một đứa nhóc như ngươi làm gì chứ. Vị đoàn trưởng vỗ vỗ đầu mình nói:

- Tóm lại. cứ bảo con bé đó giấu đuôi là được rồi.

- Cảm ơn!

Ánh mắt Nguyệt Sur lộ vẻ cảm kích, hẳn biết vừa rồi mình cũng thật liều. Không ngờ lại quên mất thân phận của Hồ Mị Nhi.

Nghĩ vậy. Nguyệt Sur vội vàng đem cho Hồ Mị Nhi một cái áo choàng che cái đuôi của nàng lại.

Hồ Mị Nhi mỉm cười xinh đẹp với Nguyệt Sur. Không có biện pháp, hồ nữ trời sinh đã rất mỹ hoặc, cho dù một nụ cười bình thường thì cũng tràn đầy hấp dẫn.

Chỉ có điều Nguyệt Sur không nhìn thấy được ánh mắt gian tà của tên cung thủ đằng sau hắn và vị đoàn trưởng. Trong lòng hắn ngập tràn hình ảnh của hồ nữ, đem bán một ả hồ nữ lời ít nhất cũng vài vạn kim tệ! Nếu là xử nữ thì trên trời luôn. Mà vài vạn kim tệ đó cả đời hắn làm lính đánh thuê cũng không thể kiếm ra! Mà cơ hội này đã xuất hiện ngay trước mắt hắn. Chỉ cần hắn quyết định làm hay không thôi!

Cho dù muốn làm thì một mình hắn đương nhiên không ổn rồi. Xem ra phải tìm thêm vài người mới được.

Đoàn trưởng thì không làm rồi, tính tình của đoàn trưởng quá chính trực. Có điều. trong đoàn có lẽ có vài vị 'hảo huynh đệ' sẽ bỏ phiếu cho phi vụ này của hắn. Cho dù gia đình thằng nhóc kia có giàu có, nhưng chỉ cần hắn làm thật tốt. cùng lắm thì đem hồ nữ này sang nước khác bán, mình cũng sang đó sinh sống luôn!

Tên cung thủ càng nghĩ càng khoái, lập tức, hắn cảm thấy cuộc sống như thế mới là đẹp. Vì thế, hắn lén lút đi chầm chậm sau đội ngũ rồi tìm vài vị 'hảo huynh đệ. Dục vọng, làm con người ta đánh mất lý trí. Mà cái giá phải trả khi mất lý trí là tiếng gọi của tử thần!!

Bên trên. Lúc này Nguyệt Sur đang cùng Hồ Mị Nhi ngồi trên một con 'thú đà la'.

Tính tình của vị đoàn trưởng kia cũng thật tốt. lại còn cho Nguyệt Sur với hồ nữ một con 'thú đà la, đây là một loại ma thú chuyên dùng cho việc vận chuyển. Hai đứa an vị trên lưng con 'thú đà la' từ từ đi theo thương đội, hướng về vùng

đất tộc Thú nhân

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 188

Tiếng Gầm Phẫn Nộ Của Sư Tử. (P2)

Từ khi gia nhập vào thương đội, Hồ Mị Nhi đều cẩn thận theo sát Nguyệt Sư không dám rời xa, bởi vì ánh mắt của những người chung quanh làm nàng cảm thấy sợ hãi và bất an.

Nguyệt Sư vỗ nhẹ tay Hồ Mị Nhi. Nguyệt Sư cảm nhận được sự căng thẳng của Hồ Mị Nhi, nhưng lại không biết làm cách nào để an ủi nàng.

Hồ tộc là một chủng tộc rất mẫn cảm, trực giác của các nàng thường chính xác lạ lùng. Mà lúc này, Hồ Mị Nhi lại cảm thấy nguy hiểm, cho nên nàng không dám rời xa Nguyệt Sư nửa bước, cứ bám sát bên người Nguyệt Sư.

- Ha ha, nhóc mệt chưa vậy? Giờ cũng trưa rồi, tới chỗ đám cây đằng trước nghỉ một chút vậy.

Đoàn trưởng cười cười với Nguyệt Sư, sau đó quay lại nói to với thương đội và lính đánh thuê của mình đến nghỉ tại đám cây cối đằng trước.

- Ôi, mệt gần chết luôn.

Nguyệt Sư cười nói, tuy ngồi trên lưng 'thú đà la' nhưng đi suốt một đoạn đường dài cũng làm Nguyệt Sư cảm thấy mệt mỏi.

- Ha ha, nhóc lần đầu đi xa nhà hả.

Đoàn trưởng quay đầu cười nói:

- Đường còn dài lắm, nhóc phải cố lên đi.

- Dạ!

Nguyệt Sư gật gật đầu.

Đi tới tán cây phía trước, mọi người đều dừng lại sau đó thương đội cùng với sự trợ giúp của lính đánh thuê bắt đầu bốc dỡ hàng hóa, hạ trại.

Làm xong, mọi người bắt đầu nấu cơm tại chỗ, chuẩn bị bữa trưa.

Nhóm được mấy đồng lửa xong, mấy tay lính đánh thuê lấy ra đủ loại thịt bắt đầu nướng. Còn có mấy tên lấy hũn chai rượu mang theo người ra. Rượu và thịt vĩnh viễn là thứ mà lính đánh thuê không thể thiếu.

- Nhóc, muốn làm một tí không?

Đang ngồi bên đồng lửa uống rượu, đoàn trưởng nâng bình rượu của mình lên nói với Nguyệt Sư.

- Dạ không.

Nguyệt Sư khẽ lắc đầu, tuy râu của cậu dài nhưng vẫn chỉ là baby thôi.

- Đoàn trưởng nè, nó chỉ là thằng nhóc thôi. Sao lại mời nó uống rượu chứ?!

Ngồi bên cạnh đoàn trưởng, thủ lĩnh thương đội cười nói. Vị thủ lĩnh này tầm 30 tuổi, vừa nhìn tướng mạo của hắn đủ biết đây là một người sành sỏi, đối xử với mọi người rất khôn khéo.

- Khà khà.

Vị đoàn trưởng lúc này mới nhớ ra Nguyệt Sư chỉ là một đứa trẻ liền cười ngượng, sau đó bắt đầu chén tạc chén thù với đám người xung quanh.

Uống rượu bát lớn, ăn miếng thịt to. Đây là lính đánh thuê. Cuộc sống của bọn họ tuy rằng có phần thô lỗ, nhưng lại khiến mọi người có cảm giác phóng khoáng. Nguyệt Sư nhìn đám lính đánh thuê này, tự đáy lòng nó cảm thấy rất thích cuộc sống phóng khoáng như vậy.

- Để mọi người chờ lâu rồi. Bữa trưa đến đây.

Lúc này, đầu bếp mang một cái nồi lớn tới. Trong nồi là thức ăn chính của lính đánh thuê, thịt nướng chỉ là đồ ăn lót dạ rồi trước khi ăn cơm mà thôi.

Trong lúc mọi người ăn uống, Nguyệt Sư với Hồ Mị Nhi đều vẫn ngồi trên 'thú đà la' mà không xuống. Không phải Nguyệt Sư không đói, mà do dạo này toàn ăn đồ của 'đầu bếp' Cao Lôì Hoa nấu nên mấy món ăn của họ nhìn là nuốt không trôi rồi.

Chẳng qua, trước lúc đi, Nguyệt Sư cũng mang đầy thức ăn trong bao tay không gian rồi. Cho nên lúc này Nguyệt Sư với Hồ Mị Nhi bắt đầu hưởng thụ những đồ ăn mang theo.

- Xem ra đúng là công tử nhà giàu rồi.

Bên một đồng lửa cách đó không xa, một tay lính đánh thuê đang bung bát cơm nhìn Nguyệt Sư cười khẩy. Các đồ vật không gian trên đại lục tuy rằng không phải quý cho lắm, nhưng nhà bình thường cũng khó có thể mua được.

Hơn nữa, việc Nguyệt Sư không ngồi ăn cùng với mọi người làm mấy tay lính đánh thuê xếp Nguyệt Sư vào loại công tử bột.

- Nếu là con ông cháu cha thì phải xử đẹp, không để lại dấu vết.

Một gã bên bếp lửa âm hiểm nói, gã là tay cung thủ mới đầu gặp Nguyệt Sư, lúc này gã nhỏ giọng nói với mấy tên bên cạnh:

- Nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc. Tránh cho gia tộc nó tìm đến mình.

- Đúng vậy, không còn cách nào hơn.

Vài tên nhìn Nguyệt Sư cười ha hả nói.

Ngồi đối diện Nguyệt Sư, đang ăn đột nhiên Hồ Mị Nhi run cả người, cái cảm giác bất an lại càng lúc càng mạnh hơn, Hồ Mị Nhi ngẩng đầu nhìn xung quanh lo lắng.

- Sao vậy? Hồ Mị Nhi?

Nguyệt Sur thấy Hồ Mị Nhi cứ nhìn xung quanh thì nghi hoặc hỏi.

- Không biết nữa. Cảm thấy không ổn, giống như có gì đó chuẩn bị xảy ra.

Hồ Mị Nhi nói nhỏ với Nguyệt Sur.

- Yên tâm. Yên tâm đi. Cho dù có chuyện cũng đã có ta ở đây.

Nguyệt Sur vỗ vỗ ngực cam đoan.

- Vâng.

Hồ Mị Nhi gật gật đầu, tiếp tục cúi đầu nhai đồ ăn.

- Gần đến lúc rồi.

Ngồi bên bếp lửa, tay cung thủ thấp giọng nói với mười một vị ‘hảo huynh đệ’ của mình.

- Nhanh thôi, thuốc gần ngấm rồi.

Một gã đạo tặc ngồi cạnh tên cung thủ cười dâm:

- Thuốc này của ta, tuyệt đối không có vấn đề. Hãy chờ xem, ‘hàng’ chuẩn bị phát huy tác dụng rồi đó.

- Hắc hắc, hợp tác vui vẻ.

Tay cung thủ cười ha hả.

- ‘Hàng’ ngấm rồi!

Gã đạo tặc kia cũng cười ha hả, sau đó cùng mười một vị ‘hảo huynh đệ’ nhìn những người khác trong đoàn lính đánh thuê.

- Sao lại thế này, ta chóng mặt quá?!

Ở đó, một gã đang chuẩn bị ngoặm một miếng thịt nướng trên tay thì đột nhiên kêu lên. Vừa dứt lời, hắn liền ngã vật xuống đất bất tỉnh nhân sự.

- Joseph, người bị sao vậy?

Một vị bằng hữu của gã lính đánh thuê vừa ngất xỉu vội vàng chạy lại, nhưng mới chạy nửa chừng thì hắn cũng đổ ầm xuống.

- Ta, ta...

Lại có người ngã xuống.

Ngay sau đó, tiếng người ngã vật xuống đất vang lên liên tục. Trong nháy mắt, toàn bộ lính đánh thuê đều đo đất, ngoại trừ vị đoàn trưởng đang còn ngồi.

- Không ổn! Trong cơm có độc! Yaahh!

Đoàn trưởng nhíu mày rồi quát to một tiếng, đầu khí hoàng kim bùng lên. Đoàn trưởng là một tay kiếm sĩ hoàng kim bậc năm. Trong mắt nhân loại thì rất là cường đại.

- Sao lại thế này!

Nguyệt Sur nghi hoặc nhìn cả đoàn người, thấy đoàn trưởng vận đầu khí liền nói:

- Đoàn trưởng, xảy ra chuyện gì?

- Nguyệt Sur, chạy mau đi.

Đoàn trưởng nhíu mày nói:

- Thức ăn đã bị người bỏ độc, không biết là ai làm. Lần này gặp phiền phức to rồi.

- Ha ha ha ha!

Nhìn mọi người hôn mê, mười hai tên nhóm cung thủ giả làm ‘sâu đo’ cũng chậm rãi đứng lên. Bọn chúng từ từ siết chặt vòng vây Nguyệt Sur và Hồ Mị Nhi.

- Các người?!

Đoàn trưởng nhíu mày:

- Là các người hạ độc?

- Đoàn trưởng, xin lỗi. Vì tài lộ, chúng tôi chỉ có thể làm như vậy.

Tay cung thủ nhìn hồ nữ sau lưng Nguyệt Sur cười âm thầm:

- Một con hồ nữ, đủ cho anh em chúng tôi ăn uống no say nửa đời người còn lại rồi. Chúng tôi không thể không làm.

- Vì tiền mà các người hạ độc chính những người anh em của mình sao?!

Đoàn trưởng giận dữ hét.

- Yên tâm đi, đoàn trưởng. Thuốc của ta chỉ làm các anh em ngất thôi.

Tên đạo tặc kia xoay xoay con dao găm trên tay nói:

- Bớt nói nhảm đi, việc chính là nhanh nhanh giải quyết thằng nhóc với con hồ nữ đó đã. Tránh dậm dãi lắm mồm.

Gã đạo tặc vừa nói, mười hai tên lập tức di chuyển, nhanh chóng vây quanh Nguyệt Sur và Hồ Mị Nhi.

Nguyệt Sur lạnh lùng nhìn đám người này. Tay đã đặt lên thanh trường kiếm đeo bên hông, nhưng trong lòng thầm kêu khổ. Mặc dù nhân số không đông, nhưng ai cũng uy mãnh. Trình độ mười hai tên này cũng tương đương với cấp Bạch Ngân.

- Lên!

Tay cung thủ kéo trường cung bắn một mũi tên nhắm vào Nguyệt Sur. Mười một tên còn lại ngay sau đó cùng xông vọt về hướng Nguyệt Sur.

- AAA!

Lúc này, vị đoàn trưởng rống lên như hổ gầm, đầu khí hoàng kim tăng vọt. Tiếng leng keng vang lên, thân ảnh vị đội trưởng hiện ra trước mặt Nguyệt Sur, cầm đại kiếm vung mạnh mẽ, chặn thế công của mười một người đồng thời đẩy lùi chúng.

Còn mũi tên kia cũng bị trường kiếm của Nguyệt Sur cản được. Thực lực của Nguyệt Sur là cấp Bạch Ngân! Mấy đứa nhỏ nhà Cao Lôì Hoa đều là thiên tài, mới hơn mười tuổi đầu đã đạt tới cấp độ Bạch Ngân. Hơn nữa con gái lớn Nguyệt Nhị còn có dấu hiệu đột phá.

- Phù phù!

Vị đoàn trưởng đỡ thế công của mười một người xong thì thở hổn hển,

hai mắt nhìn vào mười hai người, sự phẫn nộ trong mắt thì khỏi phải nói.

- Đoàn trưởng, sao ngài lại che chở cho người ngoài chứ, cần gì phải vậy?

Tay cung thủ khuyển bảo. Đi theo đoàn đội lâu, bọn họ cũng biết rõ thực lực cao cường của Hoàng Kim kiếm sĩ, nếu bình thường thì cho dù mười hai người xông lên cũng không có một phần thắng. Chẳng qua, hôm nay thì khác, đoàn trưởng trúng thuốc rồi.

- Phù, phù, người ngoài?

Vị đoàn trưởng cười phá lên:

- Nó không phải là người ngoài của ta. Các người còn nhớ rõ tên ta chứ?!

- Tên của đoàn trưởng là Lai Nhân Bố Lỗ Tư.

Mười hai người cùng đáp.

- Đúng vậy, là Lai Nhân Bố Lỗ Tư.

Vị đoàn trưởng khẽ thở dài một tiếng:

- Lai Nhân là họ của ta, cũng là chủng tộc vinh quang của ta. Grào!

Ông hét lớn lên. Bùm! Một luồng năng lượng cuồng bạo tạo thành luồng khí lưu xoay quanh bên trên vị đoàn trưởng. Ngay sau đó, cơ thể vị đoàn trưởng Lai Nhân Bố Lỗ Tư này căng phồng lên như bơm đầy khí, mái tóc vàng cũng xõa tung ra. Bùm! Lại một tiếng nổ nữa, năng lượng đầu khí trên người Bố Lỗ Tư nổ mạnh làm cản trở tầm nhìn mọi người.

Ngay sau đó, một nam nhân mang theo những đặc thù của sư tử xuất hiện trước mặt mọi người, tóc dài màu vàng cùng với bờm sư tử, răng nanh sắc bén, cơ thể tràn đầy tính cuồng bạo, những điều này đều nói lên thân phận của vị đoàn trưởng đáng kính. Một thú nhân cuồng hóa, một cỗ máy giết người!

- Tộc Sư tử, Lai Nhân Bố Lỗ Tư!

Đoàn trưởng Bố Lỗ Tư ngẩng đầu cao ngạo lên gầm. Thú tộc cuồng hóa mà vẫn còn lý trí. Đây là đặc trưng của thú nhân bậc cao!

- Vương tộc của Thú tộc, tộc Sư tử!

Mười hai vị 'hảo huynh đệ' nhìn trạng thái thú nhân của đoàn trưởng mà sửng sốt. Đoàn trưởng Bố Lỗ Tư của bọn họ không ngờ lại là thú nhân cuồng chiến sĩ. Phải biết rằng lúc bình thường đoàn trưởng đã là Hoàng Kim kiếm sĩ đỉnh phong, bây giờ lại là Lai nhân cuồng hóa thì chí ít cũng đạt đến Đại Kiếm Sư cấp sáu!

- Liều mạng, dù sao hắn cũng đã trúng độc, không kiên trì được lâu đâu!

Vẻ hung ác hiện lên trong mắt tay cung thủ, sau đó hắn nâng cung lên bắn một mũi tên lên nhằm vào Lai Nhân Bố Lỗ Tư, mục tiêu là trái tim của ông. Mũi tên lóe lên ánh lục quang, hiển nhiên là đã tẩm kịch độc! Tay cung thủ này quyết hạ độc thủ!

Mười một người kia thấy tay cung thủ ra tay thì nhanh chóng siết chặt vũ khí chém vào những chỗ hiểm trên người Bố Lỗ Tư. Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, mười hai gã này đã đi với nhau thì sao có kẻ nào là lương thiện chứ?

Vũ khí của mười hai người cứ nhè tới những vị trí mà Bồ Lỗ Tư khó phòng thủ đâm chém.

- Ha ha, come on baby, come on baby ...!

Bồ Lỗ Tư cười lớn một tiếng, đối mặt với mười một gã đánh thuê này ông vẫn không chút hoang mang, giờ đại kiếm lên, miệng khế niệm:

- Thú thần cùng tồn tại với ta!

Đợi đến khi mười một người xông đến trước mặt, ông mới hét lớn một tiếng, tay cầm trường kiếm vẽ thành một vòng tròn, một hơi chặn luôn thế công của mười một thanh kiếm.

Cấp bậc Kiếm Sư với Bạch Ngân đúng là chênh lệch rất lớn, cho dù là mười một người vẫn không đỡ được kiếm phong của Bồ Lỗ Tư! Mười một người hoàn toàn bị sức mạnh của Bồ Lỗ Tư đẩy bật ra sau!

Nhưng vào lúc này, mũi tên mà tay cung thủ bắn ra cũng bay đến nơi. Mũi tên kịch độc cắm trúng ngay đùi của Bồ Lỗ Tư.

- Hồng!

Hai mắt Bồ Lỗ Tư đỏ lên, thú nhân sau khi cuồng hóa thì gặp máu càng điên cuồng lên!

Bồ Lỗ Tư tấn công như điên.

- Nạp mạng đi!

Bồ Lỗ Tư hét lớn một tiếng, phóng mạnh thanh đại kiếm về phía gã cung thủ đằng xa! Đồng thời Bồ Lỗ Tư cũng phóng theo thanh đại kiếm.

- Hắc hắc!

Gã cung thủ thấy Bồ Lỗ Tư lao về mình cũng không thềm né tránh mà chỉ cười âm hiểm. Kịch độc mà gã bôi trên mũi tên đâu phải hàng lởm. Cho dù Bồ Lỗ Tư có là thú nhân dũng mãnh đi chăng nữa thì cũng không thể chống đỡ được bao lâu!

- Choang!

Tay cung thủ giờ trường cung lên đỡ đại kiếm của Bồ Lỗ Tư. Nhưng sức mạnh từ thanh đại kiếm cũng chấn bay gã ra xa rồi ngã mạnh xuống đất.

Nhưng khi gã nhìn thấy Bồ Lỗ Tư thì lại bật cười!

- Hự!

Quả nhiên không ngoài dự tính của gã, Bồ Lỗ Tư đang lao về phía gã thì... Phịch! Một tiếng đổ nhào xuống.

- Ha ha!

Tay cung thủ đứng lên, rồi rút đoạn kiếm bên hông ra:

- Chỉ biết dùng thân thể mà không biết xài đầu óc, cái đồ tứ chi phát triển mà óc quả nhỏ, cho dù ngươi có năng lực của Đại Kiếm Sư thì đã sao?!

Tay cung thủ giờ cao thanh kiếm rồi đâm mạnh xuống Bồ Lỗ Tư đang nằm trên mặt đất!

Mắt Nguyệt Sư đỏ lên. Mọi việc phát sinh quá nhanh, Nguyệt Sư còn chưa có thời gian để phản ứng.

Chờ lúc Nguyệt Sur phản ứng thì tay cung thủ đã chém xuống Bồ Lô Tư!

- Ahhhhhh!!!!!!!

Hai mắt Nguyệt Sur long lên sòng sọc, cậu bé ngẩng đầu lên rống to. Sau đó không thèm nghĩ ngợi gì thêm, rút trường kiếm bên hông xông thẳng tới tay cung thủ ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 189

Sư Tử Hồng.

Gần như trong nháy mắt, thân hình của Nguyệt Sư từ trên ‘thú đà la’ bắn lên. Lúc này, tốc độ của Nguyệt Sư đã đạt đến cực hạn, vọt tới trước người tay cung thủ.

Choang! Khi đoản kiếm của tên cung thủ chỉ cách đoàn trưởng một tấc thì vừa vụn bị trường kiếm của Nguyệt Sư cản lại.

- Biến cho ta!

Nguyệt Sư gầm lên, trường kiếm trên tay bùng lên một trận ánh sáng màu bạc.

- Bạch Ngân kiếm sĩ?!

Tay cung thủ kinh hãi kêu lên, không ngờ thằng nhóc này lại là kiếm sĩ Bạch Ngân. Hắn vẫn tưởng rằng Nguyệt Sư chỉ là một tên công tử bột ăn chơi trác táng không ngờ thực lực của nó lại như vậy! Nó giờ chỉ là một đứa bé, đợi vài năm nữa thì... Tay cung thủ càng hạ quyết tâm giết chết Nguyệt Sư. Nếu để thằng nhóc này sống, cuộc sống sau này của mình không thể yên ổn nổi rồi.

Tay cung thủ đánh giá thấp đẳng cấp của Nguyệt Sư, nhưng hắn lại còn xem thường sức mạnh của Nguyệt Sư.

Lúc đoản kiếm và trường kiếm chạm vào nhau, một nguồn lực lượng mạnh mẽ trên trường kiếm của Nguyệt Sư truyền đến làm đoản kiếm trên tay gã muốn rơi ra, cường lực khiến cổ tay gã đau nhức.

- Mẹ nó, đây là lực lượng kỳ quái gì!

Tay cung thủ mắng thăm một tiếng, lạnh lẽo quăng thanh kiếm về phía Nguyệt Sư, sau đó chân đạp mạnh, thối lui ra đằng sau.

Một tiếng xoẹt vang lên, tuy tay cung thủ phản ứng rất nhanh nhưng mà kiếm khí của Nguyệt Sư vẫn kịp rạch một nhát trên ngực gã.

- Hự!

Sau khi bắn ra phía sau, tay cung thủ lạnh cả người, đồng thời thăm kêu may mắn. May mà vừa rồi mình phản ứng nhanh chóng, nếu không đạo kiếm khí vừa rồi của Nguyệt Sư không chỉ xin tý huyết mà ‘làm lòng’ gã luôn!

- Mọi người cô lên, cùng xông lên đi!

Tay cung thủ vừa băng bó lại vết thương vừa hét lên với mười một ‘hảo huynh đệ’.

- Hắc hắc, cùng băm thằng nhóc này!

Mười một tên này lúc đầu cũng đều kinh hoảng khi thấy Nguyệt Sur bùng phát đầu khí Bạch Ngân, chẳng qua chúng cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. Thằng nhóc này mà không diệt thì mười một người bọn chúng không có ngày an thân. Cả bọn đều chung ý tưởng!

- Tiềm hành!

Một gã hắc y khế quát rồi thân ảnh hấn mờ dần, sau đó biến mất trong không khí.

Mười người còn lại nắm chặt binh khí trên tay, vận đầu khí Bạch Ngân lên.

- Chém!

Mười người cùng hét lớn chém về phía Nguyệt Sur tạo thành mười đạo kiếm khí màu trắng. Bên kia, tay cung thủ nhảy lên cao, rồi lấp hai mũi tên, bắn liên tục nhằm thẳng vào ngay chỗ yếu của Nguyệt Sur.

- Rống!

Nguyệt Sur hồng lên một tiếng, không thèm để ý tới mười đạo đầu khí kia. Cậu biết mười đạo đầu khí này tuy mạnh nhưng chỉ chém thẳng nên chỉ cần né thì không có việc gì hết! Ánh mắt của cậu dán chặt vào tay cung thủ, tay này mới là kẻ gây phiền toái lớn nhất! Không giải quyết hấn trước thì cực kỳ bất lợi cho bản thân!

Nghĩ vậy, Nguyệt Sur đạp mạnh chân phải xuống đất, búng thẳng lên không trung. Dù sao thì tay cung thủ ở trên không cũng đã bị thương, dù cùng là Bạch Ngân nhưng nếu liều mạng thì xử gã vẫn được!

- Quả nhiên là xông tới chỗ ta!

Tay cung thủ cười lạnh, tay phải nhẹ buông, hai mũi tên như hai con rắn độc bay về phía Nguyệt Sur.

- Biến đi!

Đối mặt với hai mũi tên, Nguyệt Sur không né mà múa kiếm phá hai mũi tên kia. Quét được hai mũi tên, Nguyệt Sur thế như Hoàng Long, tiếp tục đâm thẳng tới tay cung thủ.

Mắt thấy trường kiếm của Nguyệt Sur sắp đâm vào thân thể mình, tay cung thủ cười quái dị.

Nguyệt Sur cả kinh, nhìn thẳng vào mắt tay cung thủ, ánh mắt của tay cung thủ phản chiếu một bóng hắc y đang ở ngay sau lưng mình, mà trên tay hấn là một con dao găm đang nhằm thẳng tới trái tim cậu.

Nguyệt Sur cắn răng, cố đè nén sự sợ hãi. Đã né không được thì phải làm sao cho mình ít bị tổn thương nhất! Thân hình Nguyệt Sur hơi nghiêng sang trái một chút, dùng bả vai của mình đỡ đỡ chiếc gao găm của hắc y nhân.

- U!

Nguyệt Su cắn chặt răng, cậu cảm thấy bả vai đau nhói, con dao găm đã cắm ngập vào trong cánh tay phải.

Nguyệt Su cắn răng, tay phải bị thương liền hất trường kiếm sang bên tay trái, sau đó không để ý đến hắc y ở phía sau, mà tiếp tục lao trường kiếm về phía tay cung thủ. Đã cố gắng để trả cái giá như vậy thì giờ nhất định phải kiếm tí lời từ tên cung thủ.

Giữa không trung, tay cung thủ lộ ra ánh mắt kinh ngạc. Sự kiên cường của Nguyệt Su đã vượt qua sức tưởng tượng của gã, tuy rằng kinh nghiệm trận mạc của cậu nhóc kém hơn gã nhiều, nhưng sự kiên cường của cậu cùng với khả năng lâm nguy không loạn làm cho gã lắp bắp sợ hãi.

- Shít, không ngờ đâm trật!

Hắc y sau lưng Nguyệt Su dần ngưng tụ.

Hắn vốn muốn đâm vào lồng ngực của Nguyệt Su, ai dè không thành công.

Sau một đao không giết được Nguyệt Su, tay đao tặc này cũng đứng yên nhìn Nguyệt Su chém tới tên cung thủ vì cũng chẳng còn đao thứ hai.

- Mẹ khỉ!

Tay cung thủ bất mãn chửi, nhưng vẫn bình tĩnh ứng phó, tay vung trường cung lên trực tiếp dùng thân cung đỡ đòn của Nguyệt Su. Trong lúc vung tay, ở mép trường cung của gã bắn ra hai thanh phi đao. Hóa ra gã còn có hậu chiêu, khó trách đôi mắt với Nguyệt Su vẫn không chút hoang mang.

- Choang!

Trường kiếm trong tay Nguyệt Su bị trường cung cản lại, sau đó từ trên cao, gã cung thủ nhấc chân đá về phía Nguyệt Su.

- Bịch!

Nguyệt Su rớt từ trên trời xuống, lần này cậu bị thiệt thòi chút ít, dù sao thì kinh nghiệm thực chiến của cậu còn ít quá nên không biết đến những âm hiểm của địch nhân.

- Ôi!

Bất đắc dĩ, Nguyệt Su thở dài, lật nghiêng người trên không, cố gắng đưa về tư thế hạ xuống. Sau khi tiếp đất liền chuẩn bị tấn công tay cung thủ tiếp.

- Ha ha!

Lúc Nguyệt Su chạm đất, cả mười tên kiếm sĩ đều cười to. Mười đao đầu khí bạch ngân lao ầm ầm đến chỗ Nguyệt Su rớt xuống.

Mắt Nguyệt Su co lại, cậu đã như cung giương hết nỏ, không còn chút lực nào. Không còn cách nào khác là đành trơ mắt nhìn mười đao kiếm khí điên cuồng đang chém vào mình!

- Nguyệt Su!

Trên lưng ‘thú đà la’, Hồ Mị Nhi hét lên chói tai, sau đó đôi mắt màu lục của nàng dần biến thành màu đỏ... ..

- Xử lý thằng nhóc này đi!

Tay cung thủ hạ xuống đất, sau đó xử lý sơ vết thương trên người nói.

- Hừ, người nói gì? Người cho rằng thằng nhóc này có thể sống sót dưới mũi đao đầu khí của Bạch Ngân kiếm sĩ của bọn ta à!

Một tay kiếm sĩ đứng cạnh bắt mẫn nói.

- Thằng nhóc này phản ứng rất nhanh đó!

Một gã đao tặc cầm trủy thủ nói:

- Vừa rồi tao vốn định đâm một nhát vào tim nó, ai dè nó né được.

- Được rồi, đừng nhiều lời nữa, mang con bé hồ nữ kia đi thôi.

Tay cung thủ băng bó xong vết thương nói:

- Tránh đêm dài lắm mộng, mang con bé đi nhanh, con bé này là núi vàng núi bạc của anh em mình đó.

- Ok!

Lúc này, một tên kiếm sĩ cầm trọng kiếm cười hắc hắc đi về phía hồ nữ. Khi hắn đi ngang qua vị đoàn trưởng Lai Nhân Bồ Lỗ Tư, hắn cười ha hả rồi vòng lại nói với tay cung thủ:

- Thế nào, Lạc Y Lạc. Muốn tao đâm đoàn trưởng một kiếm không? Dù sao gã cũng thấy chúng ta rồi. Để gã sống không có lợi gì cho chúng ta cả.

- Không cần thiết.

Tay cung thủ nở nụ cười tự tin tàn khốc:

- Thuộc độc của anh mày không phải trò chơi, cho dù mũi đoàn trưởng cũng đi đời ông vải hết!

- Được thôi. Tùy ý mày.

Gã kiếm sĩ kia cười ha hả, đi nhanh về phía hồ nữ:

- Chẳng qua, tao nhắc cho mày nhớ, đoàn trưởng là tộc nhân của tộc Sư tử trong thú tộc, không biết ‘hàng’ của mày có hiệu quả không. Mọi người đều biết tộc Thú nhân có sức đề kháng với độc được cao lắm, đặc biệt là Sư tộc và Hồ tộc, hai hoàng tộc trong thú tộc đó.

Nói xong, hắn đi tới gần hồ nữ, thò tay định chộp lấy hồ nữ trên lưng ‘thú đà la’.

- Đứng!

Hồ nữ kinh hãi kêu lên, lùi dần về sau.

- Con nhóc, đừng chạy!

Hắn cất bước tới trước, tóm hồ nữ như xách gà con:

- Chà chà, con bé ngon ghê. Không biết còn trinh không nữa. Nếu không còn trinh thì hầu hạ đại gia một đêm mới được.

- Được rồi, đừng lề mề nữa.

Tên đao tặc cầm trủy thủ xoay xoay nói:

- Mày mà đùa chết là đi toi hết kim tệ của chúng ta đó.

- Lâm Khắc Tư! Tiện thể cho đoàn trưởng một kiếm đi.

Sau khi nghe tên kiếm sĩ nói, tay cung thủ trầm mặc một lúc rồi cho rằng lời hắn có lý nên nói với tay trọng kiếm luôn.

- Hắc hắc, sớm nên nói như vậy rồi.

Tên kiếm sĩ kia cười ha hả, lại gần bên người đoàn trưởng đang ngất xỉu giờ trọng kiếm lên:

- Tuy đoàn trưởng đối với chúng ta không tồi, chẳng qua người thiện lương như hắc không thích hợp làm đoàn trưởng.

Lúc này, trong mắt hồ nữ trên tay hắc nổi lên màu hồng yêu dị, càng ngày càng đậm. Cặp mắt y hết lúc cô nàng với mấy người Cao Lô Hoa gặp nhau trong hoàng cung. Xem ra một nhân cách khác của cô nàng nổi dậy rồi!

Nhưng lúc con mắt cô nàng chưa biến đổi hoàn toàn thì ánh mắt cô nàng chợt dịu lại, hồng quang dần dần tan mất. Sau đó, hân hoan nhìn về đằng xa. Ở đó, nàng cảm nhận được một luồng sức mạnh khiến nàng có cảm giác rất an tâm. Đó là - khí tức của cường giả mạnh nhất tộc Thú nhân.

- Rống~~~

Ở đằng sau, Nguyệt Sư gầm lên như hùng sư phấn nộ! Tiếng sư tử rống oang oang bên tai mười hai lính đánh thuê! Bằng mắt thường có thể thấy được một làn sóng âm mờ mờ phát ra! Đây là tiếng gầm của vương giả thảo nguyên khi phấn nộ!

Nghe thấy tiếng rống đó, mười hai người run bắn lên, tên kiếm sĩ đang chuẩn bị chém đoàn trưởng cũng dừng lại, bị một cỗ sóng âm bắn bay ra!

Nếu có một cao thủ võ lâm trên Trái Đất mà thấy thì phải kinh ngạc thốt lên:

- Thiếu Lâm - Sư tử hồng!

Một tiếng gào rống này là sự chứa chứa phấn nộ, là tiếng gào rống của hùng sư! Gào rống vì sự căm hận kẻ thù... ..

.....

Ở phương xa, cuối cùng thì Vong Linh Đại trưởng lão cũng bước ra khỏi phòng thí nghiệm.

Bên cạnh lão là một tay hắc y nhân Sauron, sau đó là năm gã đầu lĩnh của tổ chức xếp thành một hàng.

- Đại trưởng lão, thành công chứ?

Cao Lô Hoa hỏi luôn.

- Hề hề!

Đôi mắt của Đại trưởng lão thì thâm quầng nhưng tràn đầy hưng phấn, chỉ chỉ Sauron đằng sau nói:

- Thành công, hiện tại năm gã đó đều do người quản. Cứ như vậy thì tổ chức hoàn toàn nằm trong tay người rồi!

- Tốt lắm!

Cao Lô Hoa cười to nói:

- Trí tuệ bọn họ còn nguyên chứ?

- A, người anh em Cao Lô Hoa yêu quý, cậu đang nghi ngờ ‘thuật’ của ta sao? Là thủ hạ của Vong Linh Đại trưởng lão ta, trí tuệ bọn họ là được ‘bảo

tồn'.

Đại trưởng lão cười ha hả, sau đó vung tay lên, ý bảo gã hắc y nhân Sauron show hàng.

- Chủ nhân tôn kính.

Sauron bước lên trước một bước, nói với Cao Lôi Hoa:

- Đây là khế ước thư 'Tuyết sa' mà lần trước thuộc hạ có mang đến đây, chỉ cần ngài ghi vài chữ thì 'Tuyết sa' sẽ hoàn toàn thuộc về ngài.

Nói xong, gã dâng lên khế ước thư 'Tuyết sa'.

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa thuận tay nhận lấy phong khế ước, sau đó nhìn gã hắc y nhân Sauron, nhìn bề ngoài thì lúc trước với hiện giờ cũng không có khác gì nhau. Thậm chí cả thân thể cũng không có cảm giác cứng ngắc gì hết. Xem ra trình độ thủ thuật của Đại trưởng lão cũng lên không ít.

- Không tồi! 'Tuyết sa' này ta nhận. Còn nữa, khi nào ta làm xong mấy việc trở về thì người đem người phụ trách 'Tuyết sa' đến gặp ta luôn.

Cao Lôi Hoa nói với hắc y nhân. Hình ảnh bộ áo cưới trên địa cầu lại tái hiện trong đầu Cao Lôi Hoa, bộ áo cưới như vậy chỉ có 'Tuyết sa' mới có thể làm ra đây. Cao Lôi Hoa trầm nghĩ. Hắn nghĩ sẽ cử hành hôn lễ theo kiểu địa cầu ở trên dị giới, sẽ cho Tĩnh Tâm một đám cưới chưa ai từng có ở đây.

- Việc này không thành vấn đề.

Sauron trả lời đầy tôn kính.

- Được rồi, người đi chinh đôn lại tổ chức đi, nhớ chú ý cận kề đến hành động, quan hệ gần đây của mấy đại đế quốc với thú nhân. Sau đó, cố gắng tìm hiểu xem tin tức đứa con Nguyệt Sư của ta.

Cao Lôi Hoa dặn dò.

- Xin cam đoan hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao.

Sauron vung tay lên, mang theo năm người biến mất khỏi tầm mắt Cao Lôi Hoa.

- Tra Lý à, chúng ta đi thôi.

Cao Lôi Hoa nói:

- Có điều, trước khi đi tìm Nguyệt Sư, ta cảm thấy nên đi tới hoàng cung đế quốc Quang Minh cái đã. Ta cho rằng, để thiên hạ đề đầu mình hoài cũng phát ngán. Lần này, phải làm chút chút gì thôi ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 190

Huyết Mạch Thú Hoàng Thức Tỉnh.

Từ xa xưa trên đại lục đã lưu truyền lại truyền thuyết về một vị thần linh cường đại làm chúng thần cảm hận. Đó chính là chủ thần Thổ hệ! Tên của ông là ‘Thái Thần’! Là một vị chủ thần của đại địa nên thân hình của ông cao hơn trăm mét. Cho nên bị mọi người gọi là Cự Nhân thần.

Nghe nói, ở trên đại lục hiện giờ có một vài tộc nhân cường đại trong ‘Cự nhân tộc’ đủ sức đương đầu với cự long là do có quan hệ với Thái Thần Cự thần.

Do đó, sự cường đại của Thái Thần là điều mà hầu như mọi người đều biết!

Sở dĩ Thái Thần hùng mạnh là bởi thân thể rất đặc biệt! Cùng là thần lực, nhưng khi ông chém ra thì mạnh hơn cả trăm lần so với mấy vị thần đồng cấp. Không phải mạnh hơn về chất mà là do hơn hẳn về số lượng. Cùng là phát ra thần lực, nếu các vị thần khác chỉ chém ra một kiếm khí dài một thước thì Thái Thần có thể chém ra một đường kiếm khí dài cả trăm thước.

Mà truyền thuyết còn kể, trong Thú tộc cũng có một bộ tộc giống Cự Nhân tộc được thần Thái Thần chúc phúc. Bọn họ có thể trong một thời gian ngắn nhận được năng lực cường hãn từ ‘Thái Thần phụ thể’, có thể có được một phần thần lực từ Thái Thần Cự thần!

Chủng tộc đó chính là vương giả hùng mạnh nhất của Thú tộc, bộ tộc Bạch Sư Tử - hay còn được xưng là Thái Thần sư tộc!

Nguyệt Sư không biết cơ thể mình đã xảy ra chuyện gì nữa. Trong khoảnh khắc mười đạo kiếm khí sắp chạm tới người thì Nguyệt Sư cảm thấy cả thế giới xung quanh dường như ngưng đọng lại. Ngay sau đó cậu cảm thấy trong cơ thể mình có một nguồn lực lượng đang sôi trào lên! Nguyệt Sư chưa bao giờ cảm thụ qua lực lượng này! Nguồn lực lượng này cứ tích tụ mãi trong người làm Nguyệt Sư có cảm giác nếu không phát tiết ra thì không thoải mái!

Rốt cục tới một lúc sau, Nguyệt Sư không kiềm nổi rống lên! Một tiếng sư tử hồng từ miệng hắn phát ra.

Trong tiếng rống, thân thể Nguyệt Sư căng phình lên điên cuồng! Cả

người giống như được bơm những luồng khí giận dữ vậy! Quần áo trên người cậu bị xé tan ra! Sau đó thân hình dần dần cao lớn lên!

Ba thước, năm thước, tám thước! Vẫn còn dài ra! Mười thước, mười hai rồi, lại mười lăm!! Rốt cuộc thì sau khi cao mười lăm thước thì thân hình của Nguyệt Sur mới ngừng tăng trưởng!

- Hồng!

Nguyệt Sur lại gằm lên một lần nữa! Hiện tại nó cảm thấy cả người tràn trề sức mạnh! Từng múi cơ trên người sáng bóng như những viên cẩm thạch phản chiếu ánh mặt trời!

Nhìn xuống một chút là chú chim nhỏ của Nguyệt Sur! Nếu lúc này tất cả nam nhân trên thế giới nhìn thấy ‘chú chim nhỏ’ thì e là muốn đập đầu chết vì tự ti! Bởi vì chú chim nhỏ đã biến thành chú chim khổng lồ rồi! Hắc hắc!

- A!

Nguyệt Sur rên rỉ thoải mái! Cậu cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình có dùng cũng không hết. Cậu cảm giác rằng chỉ cần chân còn đặt trên mặt đất thì cậu sẽ có sức mạnh vô cùng tận!

“Đúng rồi, mình đang định làm gì nhỉ?” Nguyệt Sur cười ha hả. Tiếng cười vang dội đất trời. Lúc này mười đạo kiếm khí đã ập tới người Nguyệt Sur nhưng ngay cả một sợi lông cũng không rung nổi!

Chẳng qua, mười đạo kiếm khí này cũng nhắc nhở Nguyệt Sur muốn làm việc gì! Nguyệt Sur cúi đầu nhìn mười hai người thấp bé nhẹ cân mét bảy. À, cao nhất có tên hai mét. Đúng rồi, hình như mười hai thằng này muốn chơi với mình mà!

- Ha ha!

Nguyệt Sur cười ha hả, không hề do dự đâm một quyền xuống mười hai người phía dưới!

Cơ thể của Nguyệt Sur biến thành khổng lồ nhưng tốc độ không hề chậm chút nào!

Một quyền siêu tốc làm da đầu mười hai tên lính đánh thuê tê dại. Cơ thể khủng như vậy mà lại còn có tốc độ thế này! Không để người ta sống sao hả trời?!

Ầm! Một tiếng nổ vang lên, nắm tay Nguyệt Sur đâm mạnh xuống mặt đất tạo một chiếc hố thật lớn!

Chẳng qua vận may mười hai tên kia cũng không tồi, tất cả đều né được một quyền của Nguyệt Sur trong gang tấc!

- Mẹ nó, đây là quái vật gì vậy trời?

Tay đạo tặc vừa chạy vừa chửi xối xả, cặp mắt muốn ăn tươi nuốt sống nhìn tay cung thủ. Mẹ mày. Mày sống thọ quá mà? Tự dung đi chơi với quái vật làm chi?

- Con bé hồ nữ, bắt lấy nó!

Tay cung thủ không thèm để ý ánh mắt của gã đạo tặc, nhìn Hồ Mị Nhi

quát to.

- Mẹ kiếp, chim cút con mẹ mày đi!

Tay kiếm sĩ chửi to:

- Giờ là lúc nào mà còn muốn con hồ nữ nữa, cái mạng với tiền cái nào quan trọng hơn?

- Không! Không phải!

Vừa trốn, tay cung thủ vừa la lớn:

- Bắt lấy con bé uy hiếp tên quái vật này! Đó là hy vọng cuối cùng của chúng ta....

- Nói cái gì? Mày thật ghê tởm!

Tuy đã biến thành khổng lồ nhưng tai của Nguyệt Sur rất thính. Tay cung thủ nói gì Nguyệt Sur cũng đều nghe hết, không lọt một chữ. Mặt Nguyệt Sur đánh lại, tay phải vung thành chưởng, đầu khí màu bạc tập trung trên nắm tay hấn.

Vù! Dưới sự kết hợp của đầu khí nắm tay Nguyệt Sur càng to và nhanh hơn! Cả bàn tay đập xuống người tên cung thủ tựa như đập ruồi! Đi theo Cao Lôi Hoa một thời gian, Nguyệt Sur cũng học hỏi được một chút ít tính cách không tốt không xấu!

Ví dụ như không cho phép kẻ nào xúc phạm vào người thân mình.

Mà hiện tại thì Hồ Mị Nhi chính là người thân của Nguyệt Sur, cậu không muốn bất kỳ kẻ nào làm hại đến cô bé! Muốn làm hại nàng, phải chết!

Trong cơn giận dữ, tốc độ ra đòn của Nguyệt Sur nhanh kinh người! Tay cung thủ chưa kịp làm gì thì bị một chưởng vỗ xuống!

- Á!

Tay cung thủ hét lên thảm thiết! Nhưng chỉ kêu được một nửa thì im bật, giống như là đang dùng máy nghe nhạc bấm pause!

Mười một tên đồng bọn nghe tiếng kêu thảm thiết của tay cung thủ đều quay đầu nhìn lại. Lập tức, mặt cả bọn như người chết đuối rồi chạy thục mạng về phía trước. Sắc mặt cả bọn trắng y như Vong Linh Đại trưởng lão ở nhà Cao Lôi Hoa.

Vì sao cả bọn như vậy?

Có biết bánh thịt là gì không? Có lẽ tất cả mọi người đều biết bánh thịt thì hao hao giống cái gì rồi!

Đã thấy bánh tráng chưa? Chính là bánh thịt bị đập dẹp lép đó?

Chưa thấy hả? Chẳng qua mười một tên lính đánh thuê đã được chứng kiến bánh tráng thịt là gì rồi! Tay cung thủ đó, trong cơn giận dữ của Nguyệt Sur đã bị đập thành một cái bánh thịt dán chặt xuống mặt đất....

Mười một tên vất chân lên cổ mà chạy, cả bọn ai cũng sợ mình là cái bánh tiếp theo

Nguyệt Sur trơ mắt nhìn mười một người bỏ chạy, không đuổi theo mà chỉ nhìn cả bọn chạy xa. Sau đó cậu khẽ thở phào nhẹ nhõm, mí mắt sụp xuống,

cả người từ từ đổ về phía trước. Trong khi ngã, cả người cậu cũng nhanh chóng thu nhỏ lại!

Bịch! Khi cả người Nguyệt Sur ngã xuống đất thì cũng trở thành bình thường.

Nguyệt Sur không đuổi theo mười một người kia vì cậu biết năng lượng trong người đã dùng hết.

Đây là lần đầu tiên cậu biến thân. Theo lý thuyết, sau khi đến tuổi trưởng thành thì huyết mạch trong người cậu mới thức tỉnh và khi đó mới có thể sử dụng kỹ năng 'Thái Thân phụ thể'.

Nhưng dưới sự bồi bổ các loại thực phẩm dinh dưỡng của Cao Lôi Hoa nên Nguyệt Sur dậy thì sớm, thân thể đạt tới ngưỡng trưởng thành. Cho nên mới thuận lợi biến thân trước thời hạn như vậy!

Nhìn Nguyệt Sur ngã xuống nhưng vẫn bình an, vị đoàn trưởng nằm gần đó khẽ cười.

Ông cũng mới tỉnh dậy không lâu. Lúc Nguyệt Sur dùng sư tử hồng đã làm ông tỉnh dậy.

Với năng lực kháng độc của Sư tộc thì chất độc kia cũng không có hiệu quả với ông cho lắm. Hơn nữa, trên người ông còn mang theo một tác phẩm của tộc Tinh Linh - chiếc vòng rừng xanh có tác dụng chữa bệnh và giải độc.

Cho nên lúc Nguyệt Sur dùng công phu sư tử hồng, vị đoàn trưởng liền thức giấc.

Nhưng dù tỉnh lại thì vẫn rất yếu. Sau đó khi thấy toàn bộ quá trình biến thân của Nguyệt Sur thì ông nở một nụ cười vui vẻ!

- Thú thân tại thượng!

Đoàn trưởng Lai Nhân Bô Lễ Tư niệm đầy phấn khích:

- Vương giả đã trở về, thú tộc đã có hy vọng! Thú thân, nhất định là do người muốn bảo vệ những con dân của mình nên mới để vương giả Sư tộc trở về lãnh đạo thú tộc, lại một lần nữa để đại lục được chứng kiến sự hùng mạnh của thú nhân chúng ta.

Sự xuất hiện của Nguyệt Sur đã mang đến hy vọng cho ông! Ông biết Nguyệt Sur đại biểu cho điều gì, đó là Thái Thân sư tộc! Ngay lúc mới gặp Nguyệt Sur thì ông cũng nghĩ đây là một người bình thường trong Sư tộc, nhưng không ngờ Nguyệt Sur lại là vương giả của thú tộc - Thái Thân sư tộc!

Hạnh phúc tới bất chợt quá! Đúng vào thời điểm đế quốc Thú nhân khai chiến với nhân loại thì vương giả của bọn họ trở về!

Đoàn trưởng cười tới rơi nước mắt! Khóc vì quá kích động! Thú tộc chịu ủy khuất đã đủ rồi, trong tình trạng không có một người lãnh đạo, tuy gọi là đế quốc Thú nhân nhưng chỉ trên danh nghĩa mà thôi! Cả đế quốc như chia năm xẻ bảy.

Giờ thì tốt rồi, Thái Thân sư tộc đã trở về! Nhất định là ý chỉ của Thú thân! Ông hạnh phúc nghĩ..

- Ủa. Không thấy quái vật đuổi theo sau!

Đang chạy trời chết, tay kiếm sĩ trong mười một tên lính đánh thuê nhìn phía sau không thấy con quái vật cao to khủng bố liền nói!

- Ôi! Thật sự không thấy sao!

Cả bọn dừng chân, người thì dựa bên gốc cây, người nằm trên tảng đá thờ hồn hèn. Tình hình vừa rồi đã vượt qua sự tưởng tượng của bọn chúng. Cái bộ dạng bánh tráng thịt của tay cung thủ làm cả bọn rung động tận tâm linh.

- Không đúng, chờ đã!

Tay đạo tặc tựa như nghĩ ra gì đó liền hét lớn:

- Chúng ta quay lại!

- Mẹ kiếp, mày tham nó vừa thôi, mày muốn chết thì về đi, ông mày đếch về!

Một tên khác bất mãn nói, hình ảnh cái bánh thịt đã khắc sâu vào trong đầu gã, không thể xóa đi được. Cho nên gã không muốn quay lại làm cái bánh thứ hai!

- Không, chúng ta phải quay về xem!

Tay đạo tặc cười ha hả:

- Tao đoán là thằng nhỏ đó biến hình cũng có thời gian giới hạn! Nếu không sao nó lại không đuổi theo xử lý bọn mình? Lấy thân thể khổng lồ của nó mà đuổi theo thì chỉ cần vài bước là kịp rồi! Tao nghĩ, nhất định là do nó đã không còn tí sức lực nào rồi!

- Nhưng lỡ nó còn biến thân được thì sao?

Trong lòng bất an, tên kia hỏi.

- Cho nên chúng ta phải quay lại xem sao, nếu có gì thì anh em mình dợt tiếp!

Tay đạo tặc nói tiếp:

- Chết một người mà không được cái đeo gì ông mày đếch cam!

- Hơn nữa, mặt mũi bọn mình thằng nhóc cũng thấy hết rồi! Nếu không thừa dịp này giết nó thì khẳng định sau này nó cũng không bỏ qua cho chúng ta đâu! Dựa vào lực lượng của nó, thiên hạ này còn chốn nào cho anh em ta dung thân đây!

Có thể nói tay đạo tặc rất có đầu óc, suy nghĩ bố cục rất toàn diện, nếu thằng nhóc có thể biến thân một cách tùy ý thì mười một người bọn họ có trốn chỗ nào thì trước sau gì mà chẳng chết!

- Tao cũng đếch cam! Đẳng nào cũng chết một mạng, mà cũng trở mặt với đoàn thương hội rồi! Không được cái gì, ông mày akay!

Chín người khác cũng căn răng:

- Về! Về xem sao!

- Được rồi, nếu tất cả anh em đều muốn thì tao cũng đi theo.

Cái tên phản đối lúc đầu suy đi nghĩ lại lời gã đạo tặc nói, thấy cũng có lý,

gã cũng gật đầu. Chủ yếu là gã cũng không cưỡng nổi sự hấp dẫn của Hồ Mi Nhi. Đó là tiền vàng tiền bạc mà! Bởi thế mới có câu nói: Người chết vì tiền, chim chết vì thóc. Những lời này bất kể là khi nào cũng đều rất hợp đạo.

Kết quả là cả mười một tên không cam lòng quay lại chỗ lùm cây cối khi này.

Sau khi về đến lùm cây, gã đạo tặc xung phong tiên phong. Bọn họ ước định chỉ cần gã đạo tặc ra hiệu thì cả bọn sẽ xông lên tấn công!

Tay đạo tặc sử dụng thuật ẩn nấp rồi chạy tới tìm hiểu xung quanh. Sau khi quan sát tình hình thì gã nở nụ cười đắc ý!

Quả nhiên, đúng như gã dự đoán. Thằng nhóc biến thân thành quái vật đã ngất rồi! Mà cái đồng kim tệ biết di động tức là hồ nữ kia thì đang cố gắng kéo thằng nhóc lên lưng con 'thú đà la'.

- Cơ hội tốt!

Gã liền hiện thân, sau đó nở nụ cười đậm đàng đi tới bên con bé hồ nữ và thằng nhóc, siết chặt con dao găm trên tay, nhất định phải xử lý thằng nhóc mới được!

Thấy gã đạo tặc hiện thân, cả bọn đều nở nụ cười đậm, rồi mười người đi ra khỏi bụi cây. Chuôi vũ khí của cả bọn phản chiếu ánh mặt trời lóa mắt.

Mười một người tiến dần đến hồ nữ và thằng nhóc.

Đúng lúc này, hồ nữ đang kéo thằng nhóc thì bờ trên vai chợt rung khê, sau đó cái đuôi của nàng lộ ra khỏi áo choàng. Dường như có cái gì đó đang thay đổi vậy.

Tiếp đó, hồ nữ liền quay đầu lại mỉm cười với mười một tên lính đánh thuê.

Cả mười một người run bắn lên! Nụ cười của hồ nữ thật mị hoặc, thế nhưng điều khác biệt là cả mười một người không ai nhìn nụ cười của nàng. Bởi vì bọn họ đều bị một đôi mắt hấp dẫn! Đó là một đôi mắt màu đỏ đầy yêu dị, trong con ngươi thỉnh thoảng hiện lên một chút màu tím tím.

Đây là một đôi mắt sao! Mười một tên trợn trừng mắt nhìn, một đôi mắt thật ấn tượng với họ!

- Ai da, không ngờ các ngươi còn dám quay lại!

Bộ dáng của hồ nữ thật yếu đuối, tiếng cười trong trẻo như chuông bạc nhưng ẩn chứa đầy mị hoặc và sát ý.

Xinh đẹp luôn tồn tại cùng với nguy hiểm. Mà càng xinh đẹp thì nguy hiểm càng khủng bố.

Điều này, mười một tên lính đánh thuê lúc sắp thăng thiên đã giác ngộ ra một chân lý... ..

Cực Phẩm Vú Em

Quyển 2: Chuyện Xưa Của Vú Em

Chương 191: Ta là Lôi thần!

Nguồn Dịch: Võ Gia Trang

Bom ngày 10-10: 61:

Trong hoàng cung của Quang Minh đế quốc, thái tử Ivan đang trốn trong phòng mình không dám bước một bước ra ngoài. Hắn sợ gã nam tử ma quỷ đầu bạc kia.

Bởi vì thời gian gần đây không biết cái thằng chết tiết nào truyền ra tin tức trước khi chết đại ca mang theo một hồ nữ. Để rồi sau đó hoàng đế Quang Minh đế quốc tra được, trước lúc chết, đại ca hắn và Cao Lôì Hoa tranh chấp hồ nữ ở hội đấu giá đế đô.

Các đầu mỗi đầu chỉ đến Cao Lôì Hoa. Từ cái chết lần trước của thân vương Peter Larsen, giới cao tầng của Quang Minh đế quốc đã hoài nghi Cao Lôì Hoa rồi. Tuy rằng sự việc kia cuối cùng được Kiếm Thánh Robinhood đứng ra thừa nhận toàn bộ trách nhiệm. Nhưng bọn họ vẫn giữ thái độ hoài nghi đối với cái chết của Peter Larsen.

Lúc ấy, có rất nhiều ánh mắt để ý Cao Lôì Hoa. Giới cao tầng Quang Minh đế quốc cũng không phải đồ ngốc, chỉ có điều, Cao Lôì Hoa và Học viện Ma Võ Thánh Peter có quan hệ không bình thường. Hơn nữa, trong chuyện đó thì thân vương Peter Larsen cũng là sai trước.

Đây là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, nên cái chết của thân vương Peter Larsen cũng không có biện pháp nào khác.

Nhưng chuyện lần này lại quan hệ đến Cao Lôì Hoa, khiến những người trong hoàng gia Quang Minh đế quốc không thể ngồi yên. Bởi người chết lần này chính là thái tử Quang Minh đế quốc, người thừa kế Quang Minh đế quốc! Thù mới cộng thêm hận cũ, cuối cùng dẫn tới việc Quang Minh đế quốc âm thầm tiến hành kế hoạch đối phó với Cao Lôì Hoa.

Đồng thời, sau khi biết sự kiện ở hoàng cung là do hồ nữ kia làm, Quang Minh đế quốc lập tức liên hợp với các quốc gia nhân loại xung quanh chuẩn bị phát động cuộc ‘Thánh chiến’ lần thứ 32 với tộc Thú nhân.

Đây chỉ lấy danh nghĩa đối kháng với đế quốc thú nhân thôi, còn thực chất là điều đến một số cao thủ gây bất lợi cho Cao Lôì Hoa.

Xét thấy thực lực Cao Lôì Hoa biểu diễn ở hội đấu giá, Quang Minh đế quốc thậm chí phải mời Kiếm Thánh hộ quốc ra. ý tứ muốn đối phó với Cao Lôì Hoa đã phơi bày rất rõ ràng.

Thế nhưng, thái tử Ivan sau khi biết tin này lại khiếp sợ ở lì trong phòng, không dám bước ra ngoài nửa bước. Sự cường đại của Cao Lôì Hoa thì thái tử Ivan đã cảm nhận được sâu sắc rồi.

Hắn sợ hãi bởi vì nhớ tới lời nói của Cao Lôì Hoa. Lúc hoàng cung bốc cháy, những lời Cao Lôì Hoa từng nói vẫn in sâu trong tâm trí hắn. Cao Lôì Hoa muốn hắn giải quyết vấn đề này, đừng để việc này liên hệ đến Cao Lôì Hoa. Nhưng hiện tại, mấy tên ngu ngốc kia đã nói ra chuyện này, để chuyện kia lại liên quan đến Cao Lôì Hoa.

Bây giờ, Ivan chỉ có thể chờ Cao Lôì Hoa đến đây.

- Ôi, thái tử Ivan, 'how are you'?

Ivan đang nghĩ tới Cao Lôì Hoa, không ngờ giọng nói của Cao Lôì Hoa lại đột nhiên vang lên bên cạnh.

Ivan giật cả nẩy quay đầu lại. Rồi hắn nhìn thấy Cao Lôì Hoa với mái tóc bạc đang ngồi trên ghế lạnh lùng nhìn hắn.

- Cho ta một lời giải thích đi chứ, vương tử Ivan.

Tay phải Cao Lôì Hoa rung lên, một tia lôi điện màu tím hiện ra trên đầu ngón tay của Cao Lôì Hoa.

Khi lôi quang xuất hiện trên tay Cao Lôì Hoa, thái tử Ivan cảm thấy nguồn lôi điện trong cơ thể mình bắt đầu hoạt động! Trên trán hắn mồ hôi lạnh không ngừng túa ra.

- Cao tiên sinh, tôi đã làm hết sức rồi.

Ivan cố chịu đau nói:

- Chỉ có điều không ngờ, bộ hạ cũ của đại ca tôi lại điều tra được cái chết của đại ca tôi. Lại còn cả việc đại ca tôi trước khi chết mua được hồ nữ ở hội đấu giá. Cho nên mới đem tất cả sự tình đổ lên người ngài.

- Ô?

Cao Lôì Hoa thu hồi lôi quang trên tay:

- Thì ra là thế.

Cao Lôì Hoa đứng lên nhìn vương tử Ivan. Hắn cũng từng hoài nghi có phải Ivan giở trò quỷ hay không. Chẳng qua nhìn tình hình hiện giờ chắc là không phải rồi:

- Quên đi, người nói người đã cố gắng. Ta sẽ tin người một lần. Nhưng hôm nay, ta nghe nói, Quang Minh đế quốc các người muốn phái người đối phó ta đúng không?

- Đúng vậy. Thật xin lỗi Cao tiên sinh, tôi đã cố hết sức, nhưng tôi vừa mới làm thái tử, tôi không thể quản được nhiều sự tình như vậy. Những bộ hạ cũ của đại ca tôi không nghe lời tôi.

Ivan chán nản đáp.

- Bỏ đi.

Cao Lôì Hoa phát phát tay:

- Ta nghe nói, Quang Minh đế quốc các người tổ chức một đội cao thủ định xử lý ta, đúng không?

- Đích xác có việc này.

Nếu Cao Lôì Hoa đã biết việc này, thì Ivan cũng đành phải gật đầu.

- Người có biết nhóm cao thủ này hiện đang ở đâu không?

Cao Lôì Hoa nhìn Ivan chằm chằm. Đôi mắt đen của Cao Lôì Hoa lóe ra một tia sát khí. Hắc hắc, tuy rằng không thể làm quá nhiều chuyện cho đứa con của mình. Nhưng nếu trước khi thú nhân cùng Quang Minh đế quốc khai chiến, một đám cao thủ chết thì đúng là chuyện tốt mà.

- Tôi không biết địa điểm cụ thể, chỉ biết rằng hiện giờ họ đang ở chỗ của

cha tôi.

Ivan vương tử cố gắng đem những gì mình biết nói cho Cao Lôì Hoa.

- Được rồi, có tin tức này là đủ.

Cao Lôì Hoa đứng lên:

- Người nhớ cho kỹ, hiện tại người đã là thái tử của Quang Minh đế quốc. Vậy hãy nhanh chóng nắm lấy toàn bộ thực quyền Quang Minh đế quốc đi. Khi ta và người nhà ta sống ở Quang Minh đế quốc, ta không hy vọng người thân của ta gặp nguy hiểm. Nếu không hậu quả thế nào, người tự biết!

- Tôi hiểu!

Thái tử Ivan gật đầu lia lịa.

- Hy vọng đây là lần cuối cùng.

Lời nói của Cao Lôì Hoa vẫn còn vang khắp gian phòng, chỉ có điều hấn đã biến mất trước mặt Ivan.

Trong căn phòng.

Cao Lôì Hoa vừa đi khỏi, hai chân thái tử Ivan mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Khí thế Cao Lôì Hoa phát ra trong lúc vô ý khiến thái tử Ivan cảm thấy áp lực.

Sau khi ra khỏi phòng của Ivan, Cao Lôì Hoa lại đi tìm hiểu nơi cụ thể của hoàng đế trong hoàng cung.

Phàm là hoàng đế, nơi ở của hấn chính là nơi lớn nhất, nơi phồn hoa nhất. Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa liền lúi Cầ Cầ trong ngực ra.

- Chuẩn bị tốt chưa, tiểu tử kia.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Cố lên, nếu làm tốt, ta sẽ tìm cho người một Slime xinh đẹp làm lão bà.

- Slime~~

Cầ Cầ lập tức kích động kêu vài tiếng, có điều Cao Lôì Hoa nghe không hiểu.

- Chuyển sang hình dạng cự long đi Cầ Cầ.

Cao Lôì Hoa ném Cầ Cầ lên trời.

- Rống!

Cầ Cầ phát ra một tiếng long ngâm. Sau đó thân hình nó từ từ biến thành một khối chất lỏng màu hoàng kim. Ánh sáng kim sắc bao quanh cơ thể Cầ Cầ.

- Rống!

Cầ Cầ lại phát ra một tiếng long ngâm trầm thấp. Tiếng long ngâm này trong nháy mắt truyền đi toàn bộ Quang Minh đế đô, khiến toàn bộ trâu, ngựa, ma thú đều bị hù dọa, chân mềm nhũn.

Nhìn cự long màu bạc trên cao, những cận vệ hoàng cung đều run lên rồi rên rỉ tuyệt vọng! Trong hoàng cung thời gian này chả được yên ổn gì cả, mấy ngày trước thì xuất hiện con hỏa hồ ly khổng lồ, thiêu rụi một nửa hoàng cung.

Không ngờ, mới qua vài ngày, lại xuất hiện cự long còn mạnh hơn hỏa hồ ly còn! Hơn nữa, cự long này khí thế thật hung hãn, vừa thấy đủ biết là điềm chẳng lành rồi!

Không biết vài ngày nữa, Hỏa phượng hoàng có xuất hiện không? Nhóm thị vệ cười khỏ nghĩ.

Cự long bung đôi cánh bay xung quanh hoàng cung. Khi cự long cúi xuống làm hiện ra một thân ảnh nhỏ bé trong mắt các thị vệ hoàng cung.

Trên người cự long là một nam tử đầu bạc, trong tay nam tử này có một thanh trượng lõi quang dài.

- Long kỵ sĩ?!

Tất cả binh lính trong cung hô to kinh ngạc! Long kỵ sĩ là giấc mơ của mọi chiến sĩ. Đây là chiến sĩ vinh quang nhất!

- Long kỵ sĩ điện hạ tôn kính, nơi đây là không phận của Quang Minh đế quốc, mời ngài rời đi. Nếu không, hành vi của ngài sẽ khiến hai quốc gia xảy ra chiến tranh!

Lúc này từ bên trong hoàng cung Quang Minh đế quốc, một đám nhân mã lục tục đi ra, một ma pháp sư ở trong đó được chỉ thị dùng ma pháp khuếch đại âm thanh, nói với long kỵ sĩ trên cao.

Cao Lô Hoa đứng ở trên thân cự long nhìn xuống dưới, đám người này, vừa nhìn qua đã không thấy kẻ nào yếu. Nhưng đó chỉ là xét theo tiêu chuẩn của nhân loại mà thôi. Ở trong mắt Cao Lô Hoa, đám người này thật không đáng là gì.

- Ta không cần phải Rời đi.

Giọng nói của Cao Lô Hoa như sấm truyền vào tai mọi người.

- Vị đại nhân long kỵ sĩ kia, ngài tới bốn quốc có việc gì sao?

Trong đám cao thủ này, có một lão già chậm chậm đi ra. Sau lưng lão có một thanh kiếm màu đồng cổ nhìn có vẻ lâu năm.

- Hộ quốc Kiếm Thánh đại nhân.

Những cao thủ bên cạnh nhìn thấy lão đều hành lễ.

Lão già này chính là Kiếm Thánh hộ quốc của Quang Minh đế quốc – Kiếm thánh Quang Minh hệ Thi Tác Nhĩ.

- Ta đến, chính là để mọi người nhớ đến tên ta.

Cao Lô Hoa trên không nói đồng thời tỏa ra uy áp Lôi thần, đè xuống bên dưới.

Bên dưới, mọi người lập tức cảm giác thấy cơ thể nặng nề. Còn đối với đám cao thủ thì uy áp này khiến nhóm người có cảm giác vô lực.

- Yahhhh!

Từ trên người Kiếm Thánh Quang Minh hệ bạo phát kiếm quang màu trắng. Nhưng khi hắn triển khai đấu khí lại cảm thấy uy áp càng trầm trọng hơn, khiến hắn không thở nổi. Uy áp này khiến hắn nghĩ tới uy áp của Quang Minh thần thi triển trong thần điện.

- Nhớ kỹ tên ta. Ta gọi là – Cao Lôì Hoa!

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng, vô số lôì điện đột nhiên sinh ra! Sau đó lôì quang rơi xuống dưới như mưa.

- Ma pháp sư lôì hệ, mau ngăn cản lôì quang!

Một mặt, các chiến sĩ vận đấu khí, sau đó quát các ma pháp sư lôì hệ.

Có thể đối kháng với ma pháp lôì hệ thì hiệu quả nhất là ma pháp thực vật của Tinh Linh tộc. Nhưng ở đây không có ma pháp thực vật của Tinh Linh tộc, cho nên cũng chỉ có thể dùng ma pháp lôì hệ để cản lôì hệ ma pháp mà thôi.

- Lôì thần vĩ đại! Người hầu trung thành của người cầu người, xin người hãy thi triển thần lực vĩ đại! Trợ giúp người hầu của ngài! Lôì quang cầu!

Những pháp sư lôì hệ ở dưới phản ứng rất nhanh, bọn họ nhanh chóng niệm ma pháp lôì quang cầu. Để đối phó với lôì quang từ trên trời rơi xuống, dùng lôì quang cầu từ dưới phóng lên là lựa chọn tốt nhất!

Nhưng bọn họ đến chết cũng không biết rằng, nam tử tóc bạc ở trên đầu bọn họ chính là người nắm giữ thần cách của Lôì thần – Lôì thần Cao Lôì Hoa! Chủ thần lôì hệ vừa mới thăng chức!

Một ma pháp sư chỉ có thể sử dụng sức mạnh từ Lôì thần ban thưởng lại để đối phó Lôì thần sao? Dùng ma pháp lôì hệ để đối phó Cao Lôì Hoa là chuyện hết sức sai lầm... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 192

Ở Bên Cạnh Chàng Cho Đến Khi Chàng Trở Thành Thú Hoàng.

Nhìn mấy pháp sư lôi hệ phía dưới, Cao Lô Hoa đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái từ tâm sinh ra! Cảm giác này mang theo một tia phần nộ, khinh miệt. Tiếp đó, tinh thần Cao Lô Hoa tiến nhập một trạng thái kỳ lạ. Một cảm giác có thể nắm giữ mọi loại lôi điện sinh ra trong thiên hạ.

Cao Lô Hoa từ từ nhắm mắt lại.

Im lặng trong một lát, Cao Lô Hoa mở bừng hai mắt, đôi mắt màu vàng tím, đôi mắt của thần!

- Lấy danh nghĩa của ta, Lôi thần Cao Lô Hoa!

Cao Lô Hoa lạnh lùng nhìn mấy tên pháp sư lôi hệ đang đối kháng với hắn. Cao Lô Hoa biết cảm giác phần nộ vừa rồi đến từ đâu! Đó là từ thần cách của Cao Lô Hoa! Thần cách của Lôi thần đã truyền đạt sự phần nộ tới Cao Lô Hoa!

Dùng ma pháp lôi hệ để đối phó với Lôi thần, đây là sự sỉ nhục lớn nhất! Mà Cao Lô Hoa chính là Lôi thần!

- Sỉ nhục thần linh, chỉ có diệt vong! Lôi điện chính là ta!

Cao Lô Hoa bóp chặt tay phải. Dùng lôi điện tấn công Lôi thần, đây là chuyện buồn cười nhất thiên hạ! Lôi quang tuôn ra đầy trời, biểu hiện sự phần nộ của Lôi thần!

Bùm, bùm, bùm! Một loạt tiếng nổ vang lên. Sáu tên ma pháp sư lôi hệ vừa mới thi triển lôi quang cầu dường như thấy được chuyện khủng khiếp nhất trong cuộc đời, hai mắt tròn tròn kinh hãi. Sau đó, lôi quang cầu nổ liên tiếp từ hai tay bọn họ hướng ngược lại

Pháp sư lôi hệ tấn công Lôi thần, giống như nhổ nước bọt lên trời, cuối cùng nước bọt lại rơi trúng vào mặt!

- Chúng ta, cũng dám công kích thần của chúng ta.

Khóe miệng mấy tên ma pháp sư lôi hệ rỉ máu, đỏ ăm ngả xuống. Trước khi chết, mấy tên ma pháp sư nói một câu mà không ai hiểu cả.

Vừa rồi, những người khác không nhìn thấy, chỉ có những tên ma pháp sư lôi hệ nhìn thấy. Đó chính là thần thể của Cao Lô Hoa!

Một người khổng lồ một tay cầm kiếm, một tay cầm trượng, được lôi

quang bao bổ toàn thân.

Tay trái nắm trượng Thần phạt, tay phải cầm kiếm Tài quyết! Đây là thần của những ma pháp sư lỗi hệ - Lỗi thần. Mấy tên ma pháp sư lỗi hệ cười khở rồi lần lượt ngã xuống đất. Tấn công chủ thần hệ của mình, thật là chuyện rất buồn cười.

Sự việc phát sinh quá đột ngột. Mất đi sự ngăn chặn của ma pháp sư lỗi hệ, vô số lỗi quang không hề lưu tình dội thẳng xuống nhóm cao thủ kia. Đám người đang không hề lo lắng, không hề chuẩn bị nên hoàn toàn không có lực lượng phản kháng.

Người theo người nối chân nhau biến mất khỏi thế giới này!

Cơn mưa lỗi quang qua đi, đám cao thủ vừa rồi còn đứng đó đã biến mất, chỉ để lại trên mặt đất một cái hố to, sâu không thấy đáy.

Còn một người sống sót duy nhất đó là lão Kiếm Thánh hộ quốc. Từ lúc mấy tên pháp sư kia nổ tan xác, với kinh nghiệm phong phú của mình, lão liền triển khai đấu khí chạy ra xa. Cuối cùng may mắn thoát được một kiếp.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng liếc nhìn tên Kiếm Thánh trong góc hoàng cung. Sau đó bảo Cầu Cầu vỗ cánh bay đi.

- Cao Lôi Hoa. Hẳn chính là Cao Lôi Hoa.

Lão Kiếm Thánh nằm trên mặt đất thều thào lảm bảm. Đùi phải của hắn đã cháy đen. Cho dù hắn trốn như thế nào, nhưng có thể nhanh hơn lỗi quang sao? Một chân hắn đã bị một đạo lỗi quang đánh trúng. Cái chân này chắc chắn đã bị phế rồi.

- Trời ơi, không ngờ chúng ta lại muốn đối phó với một người như vậy. Chúng ta thật ngu ngốc.

Kiếm thánh kia thần thờ, thì thào nói:

- Chúng ta thật ngu ngốc. Dám động thủ với người như vậy. Chúng ta thật đần độn.

Lúc này, ở bên kia, hồ nữ Hồ Mị Nhi từ từ cởi áo choàng của mình xuống, trườn lên người Nguyệt Sư. Vừa rồi Nguyệt Sư biến thân khiến quần áo trên người hắn bị rách hết.

- Chàng trai nhỏ, lần này chúng ta huề nhau.

Hồ Mị Nhi cúi đầu xuống hôn phớt một cái lên mặt Nguyệt Sư. Lần trước, hắn đã nhìn thấy hết thân thể mình, lần này mình lại nhìn thấy hết thân thể hắn.

- Chàng thanh niên này không tồi. Ta quả thật không nhìn nhầm người.

Hồ Mị Nhi mỉm cười, đung đưa chín cái đuôi sau lưng. Lúc này, nàng đã biến thành Cửu Vĩ Yêu Hồ.

Từ lúc, nàng đem áo choàng trườn cho Nguyệt Sư, đến khi chín cái đuôi hiện ra, tất cả đều đập vào mắt mười một tên lính đánh thuê.

- Có chín cái đuôi?

Mười một tên lính đánh thuê kinh ngạc nhìn chín cái đuôi sau lưng hồ nữ.

- Cáp cáp! Chín cái đuôi. Chẳng lẽ lại biến dị? Dạng như này có thể bán được giá cao đó!

Một tên kiếm sĩ còn chưa cảm nhận được tình trạng, liêm liêm môi nhìn hồ nữ xinh đẹp trước mặt.

Hồ nữ biến dị đối với hắn mà nói thì giá trị càng nhiều.

- Ôi, không ngờ các người dám quay lại nha!!

Hồ Mị Nhin quay đầu lại cười như chuông ngân với mười một tên lính đánh thuê, tiếng cười tràn đầy mỉa mai hoặc hấp dẫn.

Nghe tiếng cười này, mười một tên lính đánh thuê nuốt nước miếng ừng ực! Sự quyến rũ của hồ nữ đúng là không phải người thường có thể chịu đựng được. Chỉ đơn giản cười một cái mà thiếu chút đã câu mất hồn bọn chúng.

- Mỹ nhân, ngoan ngoãn đi theo chúng ta đi.

Một tên chiến sĩ cầm búa từ trong đám lính đánh thuê đi ra. Vuốt cằm, cười dâm ô với hồ nữ.

- A, người muốn ta theo người ư?

Cửu vĩ hồ xoa xoa khuôn mặt trắng mịn của mình:

- Nhưng mà, ta không thích diện mạo của người. Người nói xem, làm sao bây giờ?

- Có nghe hay không, dâm nữ này ghét mặt của người đây!

Ở bên cạnh chiến sĩ cầm rìu, một tên lính đánh thuê cầm đao khác cười lớn rồi đẩy tên cầm rìu sang một bên, đi tới trước mặt Hồ Mị Nhi:

- Đến đây nào, mỹ nhân, theo ta đi thôi!

- Dâm nữ?

Ánh mắt của Cửu Vĩ Yêu Hồ đột nhiên trở nên lạnh lùng. Nàng ghét nhất bị gọi thế này. Từ bé đến lớn, nàng rất ghét kiểu xưng hô kiểu này:

- Không ai có thể gọi ta như vậy.

Giọng nói của Cửu Vĩ Yêu Hồ còn vang bên tai những tên lính đánh thuê thì một bóng người đỏ rực lao đến tên lính đánh thuê cầm trường đao tạo thành một tàn ảnh màu đỏ.

Hai tay Hồ Mị Nhi hóa thành trảo, sau đó cắm thẳng vào ngực tên lính đánh thuê cầm trường đao kia.

- Á?!

Tên lính đánh thuê không dám tin nhìn hồ nữ vọt đến trước mặt hắn trong nháy mắt. Sau đó hắn cúi xuống nhìn lại ngực của mình. Ở đó, có một cánh tay trắng mịn đã xuyên vào ngực hắn. Thậm chí hắn có thể cảm giác bàn tay mảnh khảnh kia đang nắm giữ trái tim mình!

- Thật là một trái tim bản thủ.

Hồ Mị Nhi thản nhiên nói:

- Trái tim đã bản thủ thế này rồi thì không cần cũng không sao, đúng không?

- Không, không! Ngươi không thể làm vậy!

Tên lính đánh thuê cầm trường đao kinh hoàng kêu lớn, bởi vì hắn đã có thể cảm thấy, bàn tay nắm trái tim hắn đang dần dần bóp chặt lại!

Bụp một tiếng. Tên lính đánh thuê kia cảm thấy trái tim yếu ớt của mình đã bị hồ nữ này bóp nát!

Hồ Mị Nhi kéo bàn tay ra khỏi ngực tên lính đánh thuê. Chầm chậm lau máu trên tay đồng thời, hai mắt tên lính đánh thuê trước mặt biến thành trắng dã, cả người đổ về phía sau.

Nhìn lên ngực tên lính đánh thuê vừa ngã xuống, có thể thấy rất rõ ràng một cái lỗ to bằng nắm tay. Dường như còn có thể thấy trái tim bị bóp nát trong đó.

- Mẹ ngươi, đồ kỹ nữ này!

Tên chiến sĩ cầm rìu điên cuồng hét lên, vung rìu chém xuống Hồ Mị Nhi!

- Kỹ nữ?!

Khóe miệng Hồ Mị Nhi cười lạnh.

- Hỏa!

Hồ Mị Nhi yêu kiều quát lên một tiếng. Hai tay vung lên, hai ngọn roi do hỏa nguyên tố hình thành xuất hiện trong tay Hồ Mị Nhi!

Hồ Mị Nhi quát hai ngọn roi lửa về phía tên chiến sĩ cầm rìu!

- Cuồng phũ, mau lui lại!

Tên lính đánh thuê cầm trọng kiếm nhìn hai ngọn roi lửa kia, trong lòng cảm thấy không ổn.

Nhưng đã muộn! Hai ngọn roi trong tay Hồ Mị Nhi đã quát trúng tên chiến sĩ cầm rìu.

Trong nháy mắt, tên chiến sĩ cầm rìu giống như một ngọn cây khô bị đốt cháy. Chỉ trong một lát, từ một chiến sĩ mạnh mẽ giờ này đã bị thiêu thành tro tàn!

Chín tên lính đánh thuê còn lại trợn trừng mắt nhìn hồ nữ trước mặt. Lúc này chúng cảm thấy mình giống như một bầy sói tìm thấy một con cừu ngon lành, nhưng chuẩn bị ăn thịt, thì đột nhiên lại phát hiện đây là một con cự long đội lột cừu!

Đã không được ăn, mà lại bị cự long đánh chết mấy đồng bạn... ..

- Tất cả cùng lên hay là lùi lại?

Lúc này, tên đạo tặc đứng sau mọi người khẽ nói. Lực lượng của hồ nữ này đã vượt qua sự tưởng tượng của bọn chúng.

- Mẹ nó, tất cả đều tại ngươi.

Tên chiến sĩ cầm trọng kiếm gầm lên với tên đạo tặc:

- Nếu không phải tại ngươi, chúng ta sẽ không trở lại, rồi lại gặp phải loại chuyện này!

Tên đạo tặc trầm mặc một lát, rồi ngẩng đầu lên nói dứt khoát:

- Được! Một khi đã như vậy, ta sẽ tiến lên!

Nói xong. Hắn chậm rãi tiến nhập trạng thái tiềm hành.

- Từ từ, ngươi muốn làm gì?

Tên chiến sĩ cầm trọng kiếm khản trương nói. Chỉ có điều hiện giờ đã không nhìn thấy bóng dáng của tên đạo tặc ở đâu cả!

Tên đạo tặc trong trạng thái tiềm hành từ từ tới gần Hồ Mị Nhi!

Mười thước, tám thước! Càng ngày càng đến gần hơn.

Trên mặt tên đạo tặc lộ ra một nụ cười đắc ý. Chỉ cần trạng thái của mình không bị nhìn thấy, thì đối với hồ nữ gầy yếu này, một đao là có thể giải quyết!

Nhưng đáng tiếc, hắn không nhìn thấy ánh mắt hồ nữ kia lóe lên một tia giao hoạt!

Hồ Mị Nhi cố ý nhìn về phía mấy tên lính đánh thuê ở phía xa, nhưng khóe mắt nàng vẫn không ngừng liếc nhìn tên đạo tặc đang tiếp cận nàng!

Tên đạo tặc không phát hiện ánh mắt của Hồ Mị Nhi, vì hắn không dám nhìn tới đôi mắt màu đỏ kia.

Rốt cục hắn đã tiến đến phạm vi công kích! Hắn mỉm cười rồi tung mình lên, tay cầm dao găm nhắm hồ nữ đâm tới!

Nhưng, khi hắn cảm thấy thời điểm tốt nhất để động thủ thì cây roi lửa đã cuốn lấy hắn. Sau đó, hắn nhanh chóng cảm nhận được cơ thể mình đang bị thiêu đốt, giống tên chiến sĩ cầm rìu xấu số kia.

- Không biết rằng ánh mắt của cửu vĩ hồ có thể phá giải hết tất cả ảo thuật và ẩn thân thuật sao?

Thanh âm yêu mị của Hồ Mị Nhi vang bên tai tên đạo tặc. Chẳng qua, hắn đã không còn bất cứ cơ hội nào để suy nghĩ rồi.

Đình. Chiếc dao găm rơi xuống đất còn tên đạo tặc đã bị ngọn lửa của hồ nữ đốt cháy thành tro bụi tan trong không khí rồi.

- Chạy đi!

Tên chiến sĩ cầm trọng kiếm quát to một tiếng. Những tên lính đánh thuê khác bắt đầu chạy trời chết lần hai.

Có điều, bọn họ có thể chạy được một lần, nhưng có thể chạy được lần thứ hai sao?

Hồ Mị Nhi cười lạnh một tiếng, tay phải phát mạnh chiếc roi lửa, cuốn lấy những tên lính đánh thuê còn lại!

Nàng không có dự định để những tên này còn sống, để rồi sau đó lại nhận những rắc rối từ chúng một lần nữa.

Khi ngọn roi lửa quét vào mấy tên lính đánh thuê còn lại thì cũng là lúc trong không khí xuất hiện mấy ngọn đuốc người... ..

Hồ Mị Nhi cười khẽ một tiếng, giải quyết xong mọi việc, nàng lại trở về bên cạnh Nguyệt Sư.

- Thái Thân sư tử, thú hoàng tái thế. Chàng trai trẻ, cuộc gặp gỡ giữa

chúng thật sự là một giấc mộng. Nhưng ta sẽ ở bên cạnh cố gắng hết sức để giúp chàng. Trờ giúp chàng, đến khi chàng trở thành thú hoàng chân chính.

- Một ngày nào đó...

Hồ Mị Nhi ôm lấy Nguyệt Sur, giọng nói của nàng run run kèm theo một chút bất đắc dĩ.

Chỉ có thể giúp chàng trai nhỏ này cho tới ngày trở thành thú hoàng, một ngày nào đó, chỉ có thể, như vậy... ..

Dường như nghe được tiếng của Hồ Mị Nhi, Nguyệt Sur trong hôn mê mấp máy môi như muốn nói gì đó, nhưng lại không có nói ra.

Hồ Mị Nhi khẽ cười, ôm chặt chàng trai nhỏ này rồi nhẹ nhàng tựa vào người hắn.

Một lúc Hồ Mị Nhi cũng thiếp đi, bởi đây không phải bản thể của nàng, không thể không chế thân thể này trong thời gian dài. Sau khi nàng ngủ say, chín cái đuôi sau lưng co rút lại, chỉ còn một cái ngoài cơ thể.

Nằm gần đó, đoàn trưởng đại nhân xem xong trận chiến đấu vừa rồi thì lệ đã rơi đầy mặt! Thật xúc động, Thú tộc có hy vọng phục hưng rồi!

Hung phấn qua đi, đoàn trưởng đại nhân cuối cùng thiếp đi vì mệt mỏi. Bởi vì có năng lực kháng độc nên sinh mệnh không bị nguy hiểm nhưng vẫn khiến cho hắn mệt mỏi. Đặc biệt là trúng độc xong hắn còn cố cưỡng hóa. Vừa rồi xem xong trận đấu, hắn cũng yên tâm mà ngủ.

Nguyệt Sur từ từ mở mắt, hắn bị những tiếng ồn xung quanh đánh thức. Sau khi mở mắt ra hắn rất sững sốt.

Chỉ thấy xung quanh có mấy tên lính đánh thuê bảo vệ cho thương đội tay cầm trường kiếm vây quanh hắn và Hồ Mị Nhi.

- Sao lại thế này? Các người có ý gì?

Nguyệt Sur nhíu mày, theo quán tính cầm thanh trường kiếm của mình.

- Nói. Có phải người giết đồng bạn của chúng ta đúng không?

Một tên lính đánh thuê hung tợn nhìn chằm chằm Nguyệt Sur. Sau khi bọn họ tỉnh lại, liền phát hiện đồng bạn của mình thiếu mười hai người. Mà trong đó một tên cung thủ không ngờ bị vật nặng ép thành bánh thịt.

Nơi này không có người ngoài, hơn nữa vừa rồi có người bỏ thuốc vào thức ăn, lúc đó vừa vặn là Nguyệt Sur và hồ nữ lại ăn thức ăn riêng.

Lập tức, mọi ánh mắt của họ đều tập trung về phía Nguyệt Sur và Hồ Mị Nhi.

Dưới tình huống này, người đầu tiên bọn họ hoài nghi chính là Nguyệt Sur.

- Nói! Có phải người giết đồng bạn của chúng ta đúng không?

Một tên cao to điên cuồng hét:

- Nếu không đừng trách cái rìu của ta vô tình!

Trong lúc nhất thời, Nguyệt Sur cũng không biết giải thích thế nào cho tốt. Chỉ có thể cười khổ nhìn nhóm lính đánh thuê này...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 193

Nước Mắt Nữ Thần Sinh Mệnh.

Cuối cùng thì chuyện gì đến cũng sẽ đến, một đám lính đánh thuê rút đao kiếm ra, tạo thành một vòng tròn vây quanh Nguyệt Sur.

Trong mắt Nguyệt Sur hiện lên vẻ lạnh lùng, tay phải nắm chặt trường kiếm. trong đầu Nguyệt Sur bình tĩnh phân tích tình hình, bây giờ cho dù cậu có giải thích kiểu gì đi chăng nữa thì mấy người lính đánh thuê này cũng không tin cậu. Rồi mình cũng sẽ bị giết. Nguyệt Sur không thể làm cái loại người ngoan ngoãn chờ người ta chém giết, nếu đã không giải thích được thì đánh chiến một trận. Hấn sợ gì ai!

- Dừng tay! Các người đang làm cái gì đó!

Đang lúc Nguyệt Sur và đám lính đánh thuê sắp sửa quay cảnh ‘chuyện tình sủng dạn’, thì giọng nói của đoàn trưởng Lai Nhân Bồ Lỗ Tư vang lên.

Nguyệt Sur đột nhiên cảm thấy giọng nói của Bồ Lỗ Tư thật lúc này êm tai, quả thật so với bà ngoại Tĩnh Âm còn dễ nghe hơn!

- Đoàn trưởng, chính thằng nhóc này đã hạ thuốc mê và còn giết chết mười hai vị huynh đệ của chúng ta!

Một gã chiến sĩ cầm búa nhìn thấy đoàn trưởng liền chỉ vào Nguyệt Sur nói.

- Người nói đến mười hai thằng không nên thân kia à? Ủ, bọn chúng đích thật là bị vị tiểu huynh đệ này ‘mần thật’ đó.

Đoàn trưởng gật đầu cười ha hả.

- Mẹ nó! Người còn gì để nói nữa không? Các huynh đệ, giết thằng nhóc báo thù cho huynh đệ mình!

Cả đám điên cuồng hét lên rồi giơ cao vũ khí tỏ ý liều mạng.

- Tất cả dừng tay, nghe ta nói hết đã.

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư hét lớn.

- Đoàn trưởng, còn gì nữa?

Tất cả quay đầu lại nhìn đoàn trưởng của mình, cả đám đều không biết vì sao đoàn trưởng lại ngăn cản mình báo thù cho các huynh đệ?

Bồ Lỗ Tư bắt đầu dĩ lắc đầu, sau đó giải thích cho đám lính đang kích động này tất cả những chuyện mà mình thấy. Kể từ lúc mười hai tên tham

lam đem lòng xấu xa, rồi nói sơ qua lúc Nguyệt Sur chiến đấu với bọn chúng. Chẳng qua, về phương diện chiến đấu thì ông cũng kể lướt qua. Ông che dấu năng lực của hồ nữ và Nguyệt Sur. Tuy tất cả ở đây đều là huynh đệ của ông. Nhưng đây là việc đại sự liên quan đến sinh tồn của Thú tộc không cẩn thận không được.

- Đoàn trưởng, chuyện này... khó tin quá!

Một vài tay lính nhíu mày, bọn hăn quả thật không thể tin được những người huynh đệ bên cạnh mình lâu như vậy lại là người như thế.

- Các người không tin lời ta nói sao?

Bố Lỗ Tư nhướng mày.

- Không! Điều này sao có thể!

Mấy người lính cuống quýt nói, tính tình của đoàn trưởng có huynh đệ nào không biết:

- Chỉ có điều khi biết mình có những người huynh đệ như vậy mới buồn làm sao. Không ngờ bọn họ lại thế... thật sự làm con người ta ớn lạnh tâm can.

- Được rồi.

Nguyệt Sur ôm chặt Hồ Mị Nhi trong lòng nói với họ:

- Nếu đã biết là hiểu lầm thì mấy anh làm ơn đừng chia vũ khí vào người ta nữa.

Cả đám cười ngượng rồi thu vũ khí lại. Sau đó trịnh trọng xin lỗi Nguyệt Sur.

- Nhóc à, vừa rồi sợ không?

Bố Lỗ Tư đi tới bên Nguyệt Sur cười nói.

- Hi hi.

Nguyệt Sur cười ha hả, sợ à? Buồn cười thật, Nguyệt Sur hăn từ nhỏ đến giờ sợ cái quái gì?!

Sau khi cười xong. Nguyệt Sur định đứng thẳng dậy. Nhưng lập tức cảm thấy người mình lạnh lạnh. Cúi đầu nhìn thì cậu mới phát hiện ra trên người mình ngoại trừ một chiếc áo khoác thì không còn một mảnh vải che thân. Khó trách khi gió thổi qua thì lại cảm thấy dưới háng man mát.

Nguyệt Sur cười ngượng:

- Đoàn trưởng à, có thể cho cháu bộ quần áo không?

- Ha ha, ta cũng không có bộ nào hợp với nhóc cả. Nhóc dùng tạm này.

Bố Lỗ Tư lấy một bộ quần áo võ sĩ từ nhẫn không gian, chẳng qua đây chỉ là một bộ quần áo làm bằng vải thô.

Nguyệt Sur cầm lấy bộ quần áo, rồi mặc lên người:

- Đoàn trưởng, khi nào thì chúng ta có thể đến được đế quốc Thú nhân?

- Nhanh thôi!

Vị đoàn trưởng cười híp mắt:

- Mạo muội hỏi một câu, không biết nhóc đến đế quốc Thú nhân để làm

gì?

- Đoàn trưởng chắc đã biết chuyện một số quốc gia loài người đang muốn phát binh với đế quốc Thú nhân.

Sau khi mang quần áo xong, cúi xuống cầm trường kiếm dưới đất dắt vào hông, Nguyệt Sư nói:

- Cháu vì nghe được tin tức này nên đến đế quốc Thú nhân. Kỳ thật, cháu cũng không biết mình đến đế quốc Thú nhân có thể làm được gì nữa, nhưng, cháu muốn cống hiến một phần sức lực của mình vì Thú tộc.

- Nhóc à, cách nghĩ của nhóc rất tốt!

Đoàn trưởng Lai Nhân Bồ Lỗ Tư cười lớn một tiếng:

- Chỉ cần nhóc trở về. Thì đối với tộc Thú nhân chính là sự trợ giúp lớn nhất! Nhóc. Thú tộc có chấn hưng được hay không chính là nhờ nhóc đó! Chỉ cần thú hoàng lệnh xuất ra, tất cả thú nhân trên đại lục sẽ trở về, lúc đó, nhân loại mới là phải sợ thú nhân chúng ta!

Trong mắt Bồ Lỗ Tư hiện lên vẻ cuồng nhiệt, trong tộc Thú nhân đã lưu truyền một câu: Thú hoàng lệnh xuất, vạn thú trở về! Chỉ có điều, thú hoàng lệnh chỉ có thể do bộ tộc thú hoàng có huyết thống thuần khiết nhất nắm giữ. Nếu, vị thiếu niên trước mắt này chính là người của bộ tộc thú hoàng thì việc sự phục hưng của Thú tộc có hy vọng rồi!

Trong hoàng cung của đế quốc Quang Minh.

Quốc vương hiện tại là Bubb Rend XV sắc mặt âm u ngồi chính giữa trong Thiên điện. Chính điện đã bị lôi quang của Cao Lôi Hoa biến thành đồng gạch vụn vài giờ trước.

- Bệ hạ! Hạ thần cho rằng, lần này nhất định phải dạy bảo Cao Lôi Hoa một chút! Dám đến đây đối đầu với chúng ta sao!

Một gã võ quan đứng lên nói với Bubb Rend XV:

- Chúng ta sẽ cho hắn một bài học thích đáng, cho hắn biết sự lợi hại của đế đô Quang Minh chúng ta!

- Cho hắn một bài học?!

Bubb Rend XV cười lạnh lùng nhìn gã võ quan:

- Con mẹ nó, tìm ai dạy bảo hắn đây? Người hả? Mấy tinh anh của quốc gia ta mà còn bị hắn bóp chết như con kiến, con mẹ nhà người còn dám nói với ta là dạy bảo hắn hả?!

Bubb Rend XV càng nói càng kích động, cuối cùng văng tục luôn, hầu như là hét toáng lên!

- Quốc vương của thần, thứ cho thần ngu muội, xin người hạ lệnh để chúng thần biết phải nên đối xử với Cao Lôi Hoa như thế nào?

Một lão già quan văn bất đắc dĩ đứng dậy hỏi.

- Sau này, đừng ai đứng trước mặt ta mà nhắc đến cái tên Cao Lôi Hoa này nữa.

Bubb Rend XV phát tay, trong nháy mắt, hấn đường như già nua đi rất nhiều:

- Về sau, không ai được động đến hấn. Trừ khi các người nắm chắc xử lý được hấn, hoặc chắc chắn được hấn tể người xong mà không mang họa và lấy cho đế quốc thì làm.

Lời Bubb Rend XV nói làm lòng người chán nản. Nhưng phải chịu thôi, bởi vì những điều Bubb Rend XV nói đều là sự thật.

Bubb Rend XV thở dài, nhìn Quang Minh thần điện cách hoàng cung không xa. Ngay từ đầu hấn đã xin sự trợ giúp của Quang Minh thần điện, nhưng thần điện nghe thấy ba chữ Cao Lôì Hoa thì trốn như sợ dịch tả. Nhất là khi nghe thấy đối phó với Cao Lôì Hoa thì một bóng người cũng không thấy.

Làm vua một nước, có ai mà mong muốn trong quốc gia mình có một lực lượng không thể nắm giữ, nhưng mà, Bubb Rend XV cũng chẳng còn cách nào khác đành chấp nhận sự thật đau lòng. Sự cường đại của Cao Lôì Hoa đã vượt qua sự lý giải của con người. Sức mạnh của Cao Lôì Hoa không phải là thứ mà bọn hấn có thể đụng đến.

Sau khi phá tan hoang hoàng cung của đế quốc Quang Minh. Tâm tình của Cao Lôì Hoa cũng thoải mái lên nhiều. Xem ra, con người chung quy cũng phải phát tiết một chút, nhìn hoàng cung thành một bãi phế tích, Cao Lôì Hoa thâm nghĩ.

Về tới nhà, Cao Lôì Hoa đi đến bên cạnh Tra Lý nói:

- Đứng dậy đi Tra Lý. Chúng ta chuẩn bị đuổi theo Nguyệt Sư. Đại trưởng lão đã ra lệnh cho thủ lĩnh tổ chức Sauron, bất cứ lúc nào tổ chức Sauron cũng sẽ truyền tin tức tới cho chúng ta. Dựa vào hệ thống tình báo của nó, ta nghĩ sẽ tìm được Nguyệt Sư nhanh thôi.

- Không, người anh em Cao Lôì Hoa à, ta thay đổi chủ ý rồi.

Tra Lý đứng cạnh cửa nhìn lên trời nói:

- Ta nghĩ, hiện tại chúng ta nên đi Vong Linh cốc trước tiên!

- Vong Linh cốc? Ha ha, chẳng lẽ ngươi nhớ...?

Cao Lôì Hoa lập tức biết ngay ý tưởng của Tra Lý! Trong Vong Linh cốc có gì? Nơi đó có chủng tộc mạnh nhất của Thú tộc—Hoàng kim sư tộc! Lúc này Tra Lý muốn đến Vong Linh cốc chắc chắn là liên quan đến Hoàng kim sư tộc rồi!

- Ừ, đúng vậy, Cao huynh đệ.

Tra Lý gật đầu:

- Ta muốn đi tới Vong Linh cốc dẫn bọn họ ra luôn. Hoàng kim sư tộc đã sinh sống ở đó gần ngàn năm, bây giờ cũng là lúc bọn họ trở về rồi. Nếu có thể thì...

Tra Lý ngừng một chút, nhìn về phương hướng Vong Linh cốc:

- Có thể mang được nàng ra nữa thì quá tốt rồi!

Ánh mắt Tra Lý hiện lên vẻ tiếc nuối, thương nhớ. Bởi hắn nhớ đến một mỹ nhân thuộc về hắn và đang bị bệnh trong Vong Linh cốc. Chính là Vong Linh Nữ Thần người đã khiến hắn tiếc nuối.

- Được rồi. Chúng ta sẽ đi vong Linh cốc trước!

Cao Lô Hoa cười to một tiếng, sự hùng mạnh của Hoàng kim sư tộc thì Cao Lô Hoa đã từng gặp qua. Tộc đó có những chiến sĩ hùng mạnh, đồng thời còn có những ma pháp sư cường đại! Tay cầm một cành đại thụ ‘lang nha bông’ làm thành gậy, lúc thì dùng làm bông để đánh địch, lúc thì dùng để thi triển ra ma pháp cường đại! Toàn tộc bọn họ đều là chiến sĩ ma vũ song tu! Cho dù nói bọn họ là đội quân mạnh nhất đại lục cũng không nói ngoa.

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức xuất phát thôi.

Cao Lô Hoa cười ha hả:

- Về việc phá vỡ phong ấn thì giao cho ta đi!

- Cao huynh đệ, cậu với Tra Lý muốn đi Vong Linh cốc mà không nói với ta một tiếng, quên ta với công chúa rồi hả?

Ở bên trong, Vong Linh Đại trưởng lão không biết từ đâu cười ha hả xông ra nhìn Cao Lô Hoa. Ở sau Vong Linh Đại trưởng lão, Bảo Bảo chớp chớp đôi mắt:

- Ba ba, con nhớ mẹ.

Ở bên Cao Lô Hoa, Tra Lý nghe hai chữ ‘ba ba’ thì cả người run lên. Trong mắt hắn hiện lên sự cảm thán, tiếc nuối, chua xót. Một tiếng ‘ba ba’ này của Bảo Bảo kêu lên về phía hắn, nhưng không phải gọi hắn.

- Việc này. Được rồi, nhưng các người đi cả thì ai ở nhà bảo vệ đây.

Cao Lô Hoa có phần bất an nói, phải biết rằng mẹ vợ với bố vợ cũng không thể nán lại nhà lâu được. Việc bảo vệ cả nhà, Cao Lô Hoa không yên tâm cho lắm.

- Yên tâm đi, Cao Lô Hoa huynh đệ.

Vong Linh Đại trưởng lão cười ha hả:

- Nhiều nhất thì cậu thả Kiếm Thần ‘Tiểu Hắc’ ra, để hắn ở đây không được sao.

Tiểu Hắc, chính là Kiếm Thần lôi hệ-- La Đế. Chẳng qua bây giờ hắn được ban thưởng cho cái tên vĩ đại ‘Tiểu Hắc’.

- Ha ha, thiếu nữa thì ta quên mất hắc hắc tiêu!

Cao Lô Hoa cười lớn. Nếu Vong Linh Đại trưởng lão không nhắc thì hắn cũng quên luôn vị ‘Kiếm Thần’ trong tay. Có gã, an toàn cả nhà khỏi lo.

- Cầu Cầu, lại làm phiền người rồi!

Cao Lô Hoa đem Cầu Cầu trên vai xuống.

- Si~ Si~ Slime.

Cầu Cầu thò móng vuốt ra cào cào ba cái.

- Được rồi, ba cái chân trâu thì ba cái.

Cao Lôì Hoa vồ vồ Cầu Cầu:

- Mục tiêu, Vong Linh cốc.

- Hì hì!

Trong miệng Cầu Cầu phát ra tiếng cười nghe éo éo.

- Lôì Hoa.

Lúc này, Tĩnh Tâm từ trong phòng bước ra. Bây giờ Cao Lôì Hoa đã không còn phiền não vì phân biệt Tĩnh Tâm với mẹ vợ Tĩnh Âm. Từ lần đầu tiên thân mật với Tĩnh Tâm thì giữa hai người đã có một mối liên hệ rất thân kỳ. Cho nên khi Tĩnh Tâm vừa ra thì Cao Lôì Hoa lập tức nhận ra nàng liền.

Đi tới bên cạnh Cao Lôì Hoa, tuy đã khôi phục được khả năng nói chuyện nhưng Tĩnh Tâm vẫn không thích nói. Nàng tháo dây chuyền trên cổ xuống. Trên dây chuyền là một quả thủy tinh màu lam, giống như một giọt nước mắt bằng thủy tinh.

Tĩnh Tâm khẽ nhón chân, đeo dây chuyền vào cổ Cao Lôì Hoa.

- Đây là!

Vong Linh Đại trưởng lão kinh ngạc kêu một tiếng, trên sợi dây chuyền này tỏa ra một cỗ lực lượng làm Vong Linh Đại trưởng lão rất khó chịu. Có thể làm Vong Linh Đại trưởng lão khó chịu như vậy chỉ có thể là lực lượng tương phản với lão - Lực lượng sinh mệnh!

- Giọt nước mắt của nữ thần Sinh Mệnh!

Tra Lý nhìn sợi dây chuyền nói.

- Nước mắt nữ thần Sinh Mệnh?

Cao Lôì Hoa nhìn sợi dây chuyền:

- Cái này có ích lợi gì?

- Cao huynh đệ, người thật may mắn. Có nó, người chẳng khác nào có hai sinh mệnh.

Tra Lý cảm thán nói:

- Đây là một trong năm giọt nước mắt trong suốt cuộc đời nữ thần Sinh Mệnh. Nữ thần Sinh Mệnh là vợ của Sáng Thế Phụ Thần. Chính tay nàng đã sáng tạo ra sinh mệnh của thế giới này. Truyền thuyết nói rằng cả đời nàng chỉ chảy ra năm giọt nước mắt, mỗi giọt nước mắt của nàng đối với thần tộc đều là một bảo bối khó cầu. Thần tộc, vốn có sinh mệnh vĩnh hằng, chỉ cần không xảy ra chuyện gì thì thần chính là bất tử. Nhưng thần cũng không có nghĩa là không chết, bởi vì trong thần tộc có thể bị vị thần mạnh hơn tiêu diệt. Nhưng chỉ cần có được một giọt nước mắt của nữ thần Sinh Mệnh thì cho dù người chết thì chỉ cần giọt nước mắt này người đã có sinh mệnh thứ hai. Năm giọt nước mắt của nữ thần Sinh Mệnh đã bị dùng mất ba giọt, một giọt trong tay Hải Hoàng, giọt khác thì không rõ ở đâu. Trên tay người là giọt của Hải Hoàng, thật không ngờ ông ấy lại đem thứ này cho con gái mình..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 194

Hoạt Tử Nhân. (P1)

Ở trên lưng Cầu Cầu, mấy người Cao Lôì Hoa bay thẳng từ ngoài Vong Linh cốc tới bên phong ấn.

Cao Lôì Hoa, Tra Lý cùng Đại trưởng lão và Bảo Bảo, bốn người một lần nữa tiến vào địa phương quen thuộc này.

Nhìn tầng phong ấn màu vàng trước mặt, trong đầu Cao Lôì Hoa bất giác lại hiện lên khuôn mặt của Tiểu Tam, trong lần đầu gặp gỡ nàng cười rục rĩ giống tiểu muội nhà hàng xóm. Nhưng rồi khuôn mặt đó từ từ biến mất, được thay bằng khuôn mặt lạnh lùng của tam công chúa Sophia - người thừa kế nữ hoàng.

Đối với tam công chúa giống như muội muội này, trong lòng Cao Lôì Hoa cảm thấy áy náy, nàng biến thành bộ dạng như vậy có liên quan rất lớn đến hắn.

- Suy nghĩ gì vậy Cao Lôì Hoa?

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn thấy Cao Lôì Hoa thất thần, dường như đang trầm tư, nên hỏi một tiếng.

- A, không có, tự nhiên nhớ tới cố nhân thôi.

Cao Lôì Hoa thuận miệng nói.

- Là cô nương gọi là Tiểu Tam đúng không.

Đại trưởng lão nói:

- Chuyện của nàng, ta cũng biết được một chút.

- Lão biết?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Đại trưởng lão:

- Làm sao lão biết?

- Ha ha, Cao Lôì Hoa, cậu quên rằng thủ lĩnh tổ chức tình báo là Sauron đang nằm trong tay ta à.

Đại trưởng lão giờ giờ ngón tay đang đeo nhẫn không gian chứa sát lục giả, cười nói:

- Nghe nói cô nương Tiểu Tam kia là tam công chúa đế quốc Băng Tuyết đúng không?

- Ừm.

Cao Lôì Hoa gật đầu:

- Đúng vậy, thật không nghĩ tới, tùy tiện cứu một người, không ngờ người đó lại là một công chúa.

- Cao Lôì Hoa, nhìn dáng vẻ của cậu, hình như cậu rất chán ghét những tranh chấp trong hoàng gia đúng không?

Đại trưởng lão nói.

- Đúng, ta không thích những chuyện tranh quyền đoạt lợi trong hoàng gia, ở đó nhân tính được thể hiện một cách thối nát.

Cao Lôì Hoa thở dài.

- Cho nên cậu không muốn Tiểu Tam trở thành người thừa kế nữ hoàng?

Đại trưởng lão tủm tủm cười.

- Có lẽ vậy, thôi quên đi, tất cả đều đã trôi qua, nói nhiều cũng không thay đổi được.

Cao Lôì Hoa lắc đầu rồi nhìn về Tra Lý. Đang định hỏi hắn bao giờ tiến vào phong ấn nhưng lại thấy hắn cũng đang bần thần suy nghĩ.

- Hắc hắc, Tra Lý, nghĩ ngợi gì vậy?

Cao Lôì Hoa vỗ vai hắn.

- Ồ, không có gì.

Tra Lý cười cười:

- Phải tiến vào thôi, nhiệm vụ mở phong ấn phải nhờ vào cậu rồi.

- Không thành vấn đề, hai người hãy mang Cầu Cầu và Bảo Bảo lùi lại sau.

Cao Lôì Hoa nói với Tra Lý và Đại trưởng lão.

Hai người họ gật đầu, người thì ôm lấy Bảo Bảo, người kia thì ôm Slime hoàng kim lùi xa ra phía sau.

- Phù!

Cao Lôì Hoa hít một hơi thật sâu, rồi đứng tấn, tay phải nắm lại thành quyền, chỉ còn ngón giữa hơi lồi lên trên, từ từ đưa xuống ngang thắt lưng.

- Phá! Sơn! Không!

Cao Lôì Hoa hét to một tiếng, tay phải đâm mạnh về phía phong ấn.

Mấy tháng trước, lúc còn ở thánh cấp, bởi vì không đủ lực lượng nên Cao Lôì Hoa không thể sử dụng Phá Sơn Không để phá vỡ tầng phong ấn này.

Nhưng hiện tại đã khác, Cao Lôì Hoa đã tiến đến thần giai. Vậy cùng một chiêu thức, có thể không thành công sao?

Lôi quang màu vàng tím tập trung trên tay phải của Cao Lôì Hoa. Khi ngón giữa chạm vào tầng phong ấn, quyền kinh tổng thẳng lôi thần lực vào trong màn phong ấn. Đối với loại phong ấn khủng này, phá hoại từ bên trong là phương án tốt nhất.

Giống như lần trước, khi Cao Lôì Hoa chạm vào phong ấn, tầng phong ấn liền gợn lăn tăn như sóng nước, lấy nắm tay Cao Lôì Hoa làm trung tâm, vòng tròn khuếch tán ra xung quanh.

Lần này so với lần trước quả thật bất đồng bởi thần lực mạnh hơn dị năng nhiều lắm!

Lần trước cái vòng sóng gợn kia chỉ khuếch tán được một vòng rồi biến mất. Còn lần này, vòng sóng gợn đó càng khuếch tán thì càng lớn!

Tiếp đó nơi Cao Lôi Hoa chạm vào tầng phong ấn xuất hiện một lỗ thủng cao chừng gấp đôi người. Tầng phong ấn mà được xưng là không thể phá vỡ trong hai tháng nay đã bị phá vỡ hai lần.

- Cao Lôi Hoa, loại quyền kỹ này của cậu thật là tinh diệu.

Tra Lý đứng bên cạnh nhìn cái lỗ thủng trên phong ấn cảm thán nói. Nếu ngàn năm trước, hắn nắm giữ quyền kỹ này. Phong cũng không cần phải cùng Vong Linh tộc ở lại trong phong ấn lâu thế này.

Nếu ngàn năm trước, hắn xem qua được quyền kỹ này thì hiện giờ hắn và Vong Linh nữ thần cũng không thành bộ dạng này.

- Hắc hắc, đừng có được tiện nghi mà vô mộng ngựa thề. Chiêu này cũng không quá khó học, ta nghĩ ngươi nhìn vài lần chắc là bất chước cũng không sai biệt lắm. Đi thôi, đi thôi.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, tiếp Cầu Cầu từ tay Tra Lý, sau đó tiến vào trong phong ấn

- Ba ba, đi vào đi! Chúng ta vào trong gặp mẹ mẹ, con muốn gặp mẹ mẹ! Con muốn gặp mẹ mẹ!

Sau khi tiến vào phong ấn, Bảo Bảo hưng phấn kêu lên, bàn tay không ngừng lắc đầu Cao Lôi Hoa.

- A, được rồi, trước hết đi xem Sư tộc, rồi đi đến chỗ của mẹ mẹ của con.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ khuôn mặt của Bảo Bảo.

Ở bên kia, khi phong ấn bị phá ra, trong thần điện bị hắc ám bao phủ quanh năm, một mỹ nữ mặt tái nhợt từ từ mở mắt. Vẻ mặt của nàng lộ ra sự khó tin, nàng cảm giác được phong ấn vĩnh cửu kia không ngờ lại bị người phá.

- Cao Lôi Hoa.

Sau khi tiến vào trong phong ấn, Tra ý đột nhiên dừng lại nói với Cao Lôi Hoa.

- Sao vậy, Tra Lý?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn hắn.

- Ta nghĩ, hay là để một mình ta đi về lãnh địa của hoàng kim sư tộc.

Tra Lý đột nhiên nói.

- Một mình ngươi đi? Vậy chúng ta làm gì?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi.

- Cậu mang theo Bảo Bảo đi vào Vong Linh thần điện đi.

Tra Lý nói đầy vẻ bất đắc dĩ:

- Bảo Bảo muốn trở về thăm mẹ, ngươi nên mang nó đi thôi.

- A, đúng rồi! Ba ba, nghe lời Tra Lý thúc thúc đi, mang con đi thăm mẹ

mụ.

Bảo Bảo kéo kéo bàn tay của Cao Lôì Hoa.

“Thúc thúc?”

Tra Lý nghe vậy không khỏi cười miễn cưỡng, quan hệ giữa mình với Vong Linh nữ thần quá phức tạp. Có lẽ đây là hình phạt mà ông trời dành cho ‘tình yêu điên cuồng’ của mình với Vong Linh nữ thần. Con gái đứng trước mặt mình không gọi là ba ba mà lại gọi là thúc thúc. Hai chữ này như ngọn núi đè nặng trong lòng Tra Lý.

Cao Lôì Hoa nhìn Tra Lý cười ha hả:

- Cũng tốt, chúng ta chia ra hành động vậy. Hẹn gặp lại ở nơi này. Lúc đó ta sẽ phá một cái lỗ to hơn để cho cả bộ tộc hoàng kim sư tử đều được ra ngoài.

- Vậy, chúng ta chia tay ở đây.

Tra Lý hét to một tiếng rồi xoay người chạy một mạch về phía hoàng kim sư tộc không quay đầu lại.

- Hắc hắc!

Nhìn bóng dáng của Tra Lý, Cao Lôì Hoa bật cười.

- Khặc khặc!

Vong Linh Đại trưởng lão cũng cười quái dị.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa nghe tiếng cười âm hiểm của Vong Linh Đại trưởng lão liền quay sang nhìn, thế là bắt gặp cái bộ dạng “không có ý tốt” của hắn.

- Đại trưởng lão, lão làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa kỳ quái nhìn Vong Linh Đại trưởng lão

- Hắc hắc, Cao Lôì Hoa. Cậu hắn cũng đoán được thân phận thật sự của Tra Lý rồi chứ.

Đại trưởng lão cười ha hả.

- Ủ!? Ha ha!

Cao Lôì Hoa đột nhiên nghĩ. Thế nào mình lại không nghĩ tới. Thân là Vong Linh Đại trưởng lão, đại tướng đứng đầu dưới tay Vong Linh Nữ Thần, có lẽ nào lại chưa gặp Thú Thần Tra Lý cơ chứ?

Hóa ra lão lặng lẽ đứng yên nhìn quan hệ giữa Thú Thần và Bảo Bảo.

- Xem như thay nữ thần điện hạ trả lại chút thù.

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn Cao Lôì Hoa rồi nhìn tiểu công chúa. Con gái của mình gọi người khác là ba ba còn gọi mình là thúc thúc ngay trước mặt mình, cảm giác của hắn lúc này thật là khó hình dung.

“Ai bảo lúc đó ngươi cưỡng ép nữ thần điện hạ”.

Vong Linh Đại trưởng lão cười âm hiểm.

- Được rồi, cũng không còn sớm nữa. Chúng ta tới Vong Linh thần điện thôi.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Lần trước ở trong này, ta vẫn chưa đi qua Vong Linh thần điện.

- Ân, đi thôi, tôi dẫn cậu đi gặp nữ thần.

Vong Linh Đại trưởng lão hưng phấn nói:

- Cao Lô Hoa, tôi nói cho cậu biết, nữ thần của chúng tôi rất xinh đẹp!

- Này, lão nói với ta nữ thần có xinh đẹp hay không để làm gì?

Cao Lô Hoa nhú mày nói.

- Cậu không phải là ba ba của công chúa điện hạ sao, nên phải có quan hệ với nữ thần chứ.

Đại trưởng lão cười nói.

- Được rồi Đại trưởng lão, loại chuyện này không đùa được.

Cao Lô Hoa lần này tiến vào Vong Linh cốc chính là để giải quyết quan hệ giữa Tra Lý và Vong Linh Nữ Thần.

- Ba ba, mẹ mẹ của con rất đẹp, không kém mẹ mẹ Tĩnh Tâm đâu!

Bảo Bảo bỗng dung ngẩng đầu lên nói:

- Ba ba, ba cưới mẹ mẹ con được không? Giống như lấy Tĩnh Tâm mẹ mẹ đó.

- Ấc!

Cao Lô Hoa đàn thôi mặt.

- Khắc khắc!

Vong Linh Đại trưởng lão cười sặc.

- Nơi đây cách Vong Linh thần điện khá xa, không bằng cưỡi trên cốt long “Cát Mỗ” của ta đi.

Vong Linh Đại trưởng lão phát tay một cái, trên tay lão liền xuất hiện một thanh cốt trượng nhỏ màu đen.

- Lấy danh nghĩa của ta, bồi nạp lộc tư cát mỗ, triệu hồi đồng đội của ta – xuất hiện đi, Cát Mỗ, cốt long triệu hồi!

Cốt trượng của Vong Linh Đại trưởng lão lại vẽ một ma pháp trận phức tạp trên không trung.

- Rống!

Cánh cửa Vong Linh không gian màu đen xuất hiện, cốt long Cát Mỗ vô cùng uy phong chui ra.

- Lên đi.

Vong Linh Đại trưởng lão nói rồi dẫn đầu nhảy lên trên lưng cốt long.

- Ngồi trên người cốt long thật khó chịu.

Cao Lô Hoa ôm Bảo Bảo nhảy theo, sau khi ngồi xuống nói:

- Lưng của Cầu Cầu nhà ta mềm mại hơn nhiều, ngồi trên cái đống xương cứng rắn này đau hết cả mông.

Vong Linh Đại trưởng lão cau mày:

- Muốn ngồi thì ngồi, không muốn thì đi bộ đi.

- Hắc hắc.

Cao Lô Hoa cười ha ha, ôm Bảo Bảo đặt lên đùi hắn.

Vong Linh cốt long bay lượn một lúc đã tiến tới nơi hắc vụ bao phủ quanh năm.

- Chính là nơi này.

Vong Linh trưởng lão nói với Cao Lô Hoa.

- Nơi này?

Cao Lô Hoa nhìn địa phương bị bao phủ bởi hắc vụ, trong không khí tràn đầy Vong Linh khí tức:

- Tầng hắc vụ này dường như là do thần lực hình thành?!

- Đúng rồi.

Vong Linh Đại trưởng lão cảm thán nói:

- Phong ấn này là nhằm vào Vong Linh tộc chúng tôi, không có hắc vụ này, nếu chúng ta bị ánh sáng của phong ấn này chiếu vào sẽ tạo ra thương tổn rất lớn. Vì vậy, để bảo vệ bộ tộc Vong Linh, Vong Linh Nữ Thần đã triển khai thần lực tạo ra hắc vụ để che phủ tòa thần điện này, giúp bộ tộc Vong Linh có khả năng sống sót trong phong ấn này. Nhưng để duy trì tầng hắc vụ này cần rất nhiều lực lượng, nên Vong Linh Nữ Thần thường lâm vào trạng thái ngủ say.

- Bởi vậy, lần trước cứu công chúa, nữ thần mới không xuất hiện?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Chính xác.

Vong Linh Đại trưởng lão nói:

- Phong ấn chết tiệt này làm hại bộ tộc Vong Linh chúng tôi.

- Vậy không bằng, lần này các người đi ra cùng hoàng kim sư tộc đi.

Cao Lô Hoa nói với Vong Linh Đại trưởng lão:

- Dù sao cũng là ra ngoài, không bằng đi chung cho vui.

- Cao Lô Hoa huynh đệ.

Vong Linh Đại trưởng lão thở dài:

- Hảo ý của cậu, tôi hiểu, nhưng cậu cũng biết rằng, cuộc thần ma đại chiến lần trước, chúng ta đã thua, Vong Linh tộc bây giờ đi ra ngoài chỉ như chuột chạy qua đường, người nào cũng muốn đánh. Vậy cậu bảo chúng tôi ra ngoài làm gì?

Cao Lô Hoa gật gật đầu, hắn cũng ý thức được chuyện này. Muốn đi ra ngoài Vong Linh tộc phải có thực lực hùng mạnh để không ai dám động đến bọn họ. Nếu không chỉ có thể tìm một địa phương khác ẩn núp.

Trên đại lục, tuy rằng có rất nhiều chỗ có thể trốn được, nhưng khó có thể tìm được nơi nào cho cả Vong Linh tộc ẩn núp mà không bị người ta phát hiện.

“Liệu có chỗ nào không?” Câu hỏi này cứ luẩn quẩn trong đầu Cao Lô Hoa. Linh quang chợt lóe, dường như có ý tưởng gì đó, nhưng lại không nghĩ ra. Ở trên trời? Cao Lô Hoa vỗ vỗ đầu mình, hắn vừa nghĩ đến trên trời. Sống trên trời? Cao Lô Hoa nghi hoặc nghĩ.

Cốt long lao xuyên qua màn hắc vụ, hạ thẳng xuống dưới.

- Đại trưởng lão và công chúa điện hạn đã trở lại.

Tên hộ vệ Vong Linh thần điện nhìn thấy Đại trưởng lão trở về liền hét to lên.

Đồng thời, từ trong thần điện, một vị nữ tử áo trắng bị một tầng hắc vụ bao phủ chậm chậm bước ra cửa thần điện.

- Mụ mụ!

Nhìn thấy nữ tử áo trắng, Bảo Bảo trong lòng ngực của Cao Lôì Hoa hưng phấn hét to một tiếng rồi nhảy ra khỏi lòng hắc chạy về phía nữ tử áo trắng.

Cao Lôì Hoa cũng nhìn về phía nữ tử kia.

Theo lời Đại trưởng lão, Vong Linh Nữ thần rất xinh đẹp, Bảo Bảo dường như cũng thừa hưởng sự xinh đẹp đó từ mẫu thân.

Sắc mặt hơi tái nhợt, khiến cho nàng có vẻ đẹp mỏng manh. Có lẽ bởi vì thiếu ánh sáng mặt trời nên da nàng không trắng hồng mà trắng bạch không tì vết, khiến nàng trông càng mềm yếu hơn. Vong Linh Nữ Thần khiến cho người ta có cảm giác rung động lòng người, mong manh dễ vỡ, làm cho người khác có cảm giác thương tiếc.

- Mẹ nó.

Nhìn Vong Linh Nữ Thần, Cao Lôì Hoa khẽ mắng một tiếng:

- Nữ nhân trông ‘yếu’ như vậy làm sao năm xưa Tra Lý có thể nhẫn tâm xuống tay.

Vong Linh Nữ Thần như một cô búp bê bằng thủy tinh, Cao Lôì Hoa thấy, nếu là nam nhân thì chỉ e luôn muốn che chở cho nàng, không nỡ làm tổn thương nàng.

- Bảo Bảo

Vong Linh Nữ Thần dịu dàng ôm lấy con gái, nhẹ nhàng cạ khuôn mặt của mình vào khuôn mặt của nhỏ nhắn của con.

- Đại trưởng lão, vất vả cho người rồi.

Vong Linh Nữ Thần ôm lấy Bảo Bảo rồi nói với Đại trưởng lão.

- Làm việc vì nữ thần điện hạ, thần luôn không do dự.

Vong Linh Đại trưởng lão tôn kính trả lời với Vong Linh Nữ Thần.

- Mụ mụ, đó là ba ba.

Bảo Bảo trong lòng Vong Linh nữ Thần quay đầu chỉ vào Cao Lôì Hoa:

- Ba ba gọi là Cao Lôì Hoa.

Mặt Vong Linh Nữ Thần hơi ửng đỏ lên. Bảo Bảo vẫn là trẻ con, lời của cô bé khiến người khác hao tổn rất nhiều tâm trí.

Cao Lôì Hoa cũng không tránh được xấu hổ, gãi gãi đầu:

- Xin chào, tôi là Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa chìa tay phải về phía Vong Linh Nữ Thần.

- ???

Vong Linh Nữ Thần nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa giờ tay phải ra không biết để làm gì?

- Nữ thần điện hạ, đây là cách chào của quê hương Cao tiên sinh. Cái này gọi là bắt tay!

Vong Linh Đại trưởng lão vội vàng giải thích cho Vong Linh Nữ Thần

- À.

Vong Linh Nữ Thần gật đầu, rồi chìa tay trái của mình về phía Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa cười méo xệch. Tuy rằng Vong Linh Nữ Thần đang ôm Bảo Bảo nhưng dùng tay trái để bắt tay thì... ...

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, ngài hình như là nhân loại.

Vong Linh Nữ Thần cẩn thận nhìn Cao Lôì Hoa rồi nói.

- Ân. Có thể coi là nhân loại.

Cao Lôì Hoa cười khỏ một tiếng, giờ mình chỉ có thể xem như là nhân loại thôi, bởi bây giờ mình đã thành thần rồi mà.

- Ân, Tiên sinh Cao Lôì Hoa nói rất đúng.

Vong Linh Nữ Thần cười:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa tuy rằng đã chết qua một lần, nhưng lại vẫn còn sống. Tiên sinh thật kỳ diệu.

- Đã chết một lần

Nghe Vong Linh Nữ Thần nói, Cao Lôì Hoa run lên, đã chết một lần! Chẳng lẽ nguyên nhân chính là nhiệm vụ cuối cùng ở địa cầu sao?

Mình đã chết một lần, sao bây giờ vẫn còn sống?

Đây là ý tứ gì?

Cao Lôì Hoa chợt nghĩ đến, mình chính là hoạt tử nhân (xác chết sống lại)

...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 195

Chiến Thần Bị Một Rìu Chém Chết. (P1)

Hiện tại tôi là người sống hay là người chết. Lời nói mơ hồ của Vong Linh Nữ Thần khiến Cao Lôì Hoa nuốt nước miếng.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa cứ nói đùa.

Vong Linh Nữ Thần mỉm cười nói:

- Hiện tại ngài không phải đang sống tốt sao? Vậy ngài nói xem ngài là người sống hay người chết?

- Có thể coi là người sống.

Cao Lôì Hoa gãi gãi đầu nói:

- Hay là tôi và Vong Linh tộc các người giống nhau, tuy có thể hành động, nhưng lại là người chết?

- Ha ha, Cao Lôì Hoa huynh đệ đừng làm ta cười.

Vong Linh Đại trưởng lão cười nói:

- Vong linh có thể sống được mà không ăn, không uống, không ngủ, cậu nghĩ cậu giống à?

Cao Lôì Hoa vò đầu bứt tai, hẳn thật sự không biết đặc tính này của vong linh:

- Vậy Đại trưởng lão, lão không phải cũng ăn cũng ngủ đó sao?

- Tôi không phải là vong linh.

Vong Linh Đại trưởng lão cười khỏ:

- Tôi là vong linh pháp sư, không phải là vong linh.

- Thật là loạn.

Cao Lôì Hoa bắt đầu nói:

- Không nói nữa, dù sao, tôi vẫn còn sống là được.

Vong Linh Nữ Thần mỉm cười nhìn Cao Lôì Hoa, trên người hẳn, nàng cảm thấy thần lực, không phải là thần cấp bậc tám, mà là lực lượng của thần cách.

Nhưng dò xét kỹ càng, nàng lại không cảm giác được thần cách của Cao Lôì Hoa.

“Có thể mình đã nhầm.” Vong Linh Nữ Thần thầm nghĩ. Lần trước ở trong phong ấn Cao Lôì Hoa mới đột phá từ bậc bảy lên bậc tám. Làm sao có

thể lĩnh ngộ thần cách nhanh như vậy?

Vong Linh Nữ Thần không biết rằng Cao Lôi Hoa đã biến thần lực trở thành chân khí. Vậy nên nếu Cao Lôi Hoa không nguyện ý, không ai có thể cảm giác được khí tức thần lực của hắn. Võ thuật cổ đại khi đến đại thành thì rất coi trọng phản phác quy chân. Tu vi càng cao thì nhìn qua lại càng giống với người thường.

- Mụ mụ.

Giọng nói của Bảo Bảo cắt đứt suy nghĩ của Vong Linh Nữ Thần:

- Mụ mụ đang nghĩ gì vậy?

- A, không có gì.

Vong Linh Nữ Thần lắc đầu rồi hướng tới Cao Lôi Hoa cười xin lỗi.

- Đúng rồi, mụ mụ, con cho ba ba cười mụ mụ được không?

Tính khí bướng bỉnh của Bảo Bảo lại nổi lên, cô bé vẫn không buông tha ý định muốn ba ba ở cùng mụ mụ.

- Ân nói lung tung.

Vong Linh Nữ Thần nhẹ nhàng gõ đầu Bảo Bảo:

- Mụ mụ đã sinh con rồi làm sao có thể lập gia đình được nữa?

- Nhưng, Tĩnh Tâm mụ mụ cũng có nhiều con mà ba ba vẫn cưới đó.

Bảo Bảo chu cái miệng xinh xinh nói:

- Hơn nữa ba ba kia không tốt bằng Cao ba ba, từ bé đến giờ, ba ba không thăm con lần nào. Con không cần ba ba như vậy, trên thế giới này chỉ có Cao ba ba là tốt nhất.

Cao Lôi Hoa đứng bên kín đáo lau mồ hôi Vong Linh Nữ Thần rất xinh đẹp, dễ khiến nam nhân sinh ra cảm giác che chở. Nhưng có câu “Con thầy, vợ bạn, gái cơ quan – ba chỗ ấy là không nên đụng vào”. Bất kể như thế nào thì giữa Cao Lôi Hoa và Vong Linh Nữ Thần không thể có khả năng này.

- Thục xin lỗi, tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Vong Linh Nữ Thần nhẹ nhàng vỗ đầu Bảo Bảo rồi nói với Cao Lôi Hoa.

- Không có việc gì, Bảo Bảo chỉ là trẻ con, không cần để ý.

Cao Lôi Hoa cười ha ha.

- Nữ thần điện hạ, Cao Lôi Hoa huynh đệ, mọi người vào trong nào rồi nói sau, đừng đứng ở cửa nữa, nơi này không phải chỗ để nói chuyện.

Vong Linh Đại trưởng lão nhìn thấy tình cảnh khó xử vội vàng đứng ra giải vây.

- Xin lỗi Cao Lôi Hoa huynh đệ, mời vào trong.

Lúc này Vong Linh Nữ Thần mới phát hiện thấy mọi người vẫn còn đứng ngoài cửa vong linh thần điện, cũng cảm thấy có chút thất lễ, vội vàng mời Cao Lôi Hoa tiến vào trong.

- Chỉ cần gọi là Cao Lôi Hoa thôi.

Cao Lôi Hoa nghe Vong Linh Nữ Thần gọi mình là “Cao Lôi Hoa huynh đệ” lập tức cảm thấy không được tự nhiên. Vong Linh Đại trưởng lão và Tra

Lý gọi thế hẳn còn không có cảm giác gì, nhưng một nữ nhân lại gọi mình như vậy thật là khác thường.

- Ủ, được rồi Cao Lôi Hoa.

Vong Linh Nữ Thần nheo mắt lại cười nói:

- Đi vào trong rồi nói chuyện tiếp, đừng đứng ở ngoài cửa như thế.

Nói xong, nàng ôm Bảo Bảo đi vào trong thần điện.

Dựa đầu lên vai Vong Linh Nữ Thần, Bảo Bảo làm mặt quỷ với Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nhún vai đành chịu, đi theo Vong Linh Nữ Thần.

Vừa bước vào, Cao Lôi Hoa cẩn thận đánh giá xung quanh thần điện. Về cơ bản mà nói, kiến trúc thần điện của đại lục này khá giống kiến trúc La Mã ở địa cầu, đều tạo thành từ nhiều cột đá lớn trông rất rộng lớn.

- Nữ thần, Vong Linh Nữ Thần, điện hạ?

Cao Lôi Hoa mở miệng muốn gọi, nhưng lại không biết gọi nàng như thế nào cho phải? Liên tục đổi cách xưng hô, nhưng nói thế nào đều cảm giác không ổn.

- A, Cao Lôi Hoa, anh cứ gọi thẳng tên ta là được rồi.

Vong Linh Nữ Thần cũng phát hiện được bộ dáng của Cao Lôi Hoa, vì vậy cười nói.

- Thật ngượng quá, vậy nàng tên gì?

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu nói.

- Tên ta là Phi Ti Hi.

Vong Linh Nữ Thần nói.

- Phi Ti Hi

Cao Lôi Hoa gật gật đầu nói:

- Cho tôi hỏi một chút, nàng còn hận Thú Thần không?

Vong Linh Nữ Thần ngừng lại, rồi hỏi:

- Hẳn bảo anh hỏi ta à?

- Không, hẳn không có hỏi, tôi chỉ hơi tò mò thôi.

Cao Lôi Hoa nói.

- Vậy à, anh hãy ngồi xuống trước đi.

Vong Linh Nữ Thần ôm lấy Bảo Bảo ngồi xuống ghế:

- Vì sao anh lại muốn hỏi vấn đề này?

Cao Lôi Hoa cũng tiện tay kéo một cái ghế rồi ngồi xuống nói với Vong Linh Nữ Thần:

- Là do tôi thấy mỗi khi nói tới cô thì hẳn đều rất áy náy, vẫn không dám đến gặp cô. Ngay cả lần trở về này cũng vậy, hẳn cũng không dám đến đây. Cho nên tôi tò mò muốn hỏi một chút.

- Mụ mụ, Thú Thần là ai vậy?

Bảo Bảo hỏi Vong Linh Nữ Thần.

Vong Linh Nữ Thần ôm chặt Bảo Bảo rồi ngẩng đầu lên, trong mắt nàng

thoáng hiện vẻ cười chê:

- Thú Thần là một tên ngốc.

- Tên ngốc?

Bảo Bảo nhích lại gần trong lòng nàng nói:

- Vậy chúng ta đừng để ý đến đồ ngốc đó, nói chuyện về đồ ngốc chẳng có gì hay cả. Đến đây nào, mù mù, chúng ta nói lại chuyện lúc nãy đi.

- Nha đầu này.

Vong Linh Nữ Thần khẽ gõ trán Bảo Bảo rồi nhìn Cao Lôi Hoa:

- Cao Lôi Hoa, chuyện tình của ta với Thú Thần, anh biết được bao nhiêu rồi?

- Tôi chỉ biết là hai người dính tiếng sét ái tình ở trên chiến trường. Rồi sau khi thần ma đại chiến kết thúc Quang Minh Tứ Thần phái Thú Thần đến đây đàm phán với cô. Tiếp đó các người bị bọn họ phong ấn ở nơi này.

Cao Lôi Hoa ngồi dựa vào thành ghế, hứng thú nhìn Vong Linh Nữ Thần nói:

- Sau đó, cô tức giận đã bỏ Thú Thần.

- Đó là những điều hần nói với anh sao?

Vong Linh Nữ thần vuốt vuốt mái tóc hỏi.

- Hắc hắc, những điều đó đều từ miệng hần nói ra cả.

Cao Lôi Hoa nói:

- Vậy nên ta muốn hỏi xem cô còn giận hần hay không? Nghe ngữ khí của hần dường như cô vẫn giận hần đúng không?

- Ài, hần quả thật vẫn như xưa, không chịu động não tí gì.

Vong Linh Nữ Thần Phỉ Ti Hi tựa vào ghế nói:

- Thật ra đã trôi qua bao lâu rồi, chuyện giữa tôi và hần làm gì còn hận hay không hận nữa chứ? Nếu tôi hận hần thì sao lại đồng ý để hần tới đàm phán với tôi, để rồi bị bốn tên kia phong ấn chứ?

- Tốt, có những lời này là được rồi.

Cao Lôi Hoa đứng lên nói:

- Khi nào gặp hần, tôi sẽ kéo hần tới gặp cô! Nếu cô không còn hận hần thì quan hệ giữa hai người có thể có kết quả rồi.

- Cảm ơn anh, Cao Lôi Hoa.

Vong Linh Nữ Thần cúi đầu khẽ nói. Tên ngốc Thú Thần kia, nếu không có người khác nói giúp thì e rằng sẽ trốn nàng cả đời luôn.

- Đúng rồi, Cao Lôi Hoa có phải anh vừa tiến lên thần cấp không lâu.

Vong Linh Nữ Thần nhìn Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ừm, chính xác.

Cao Lôi Hoa gật đầu nói.

- Vậy anh hãy theo tôi, tôi có vật này muốn anh xem.

Vong Linh Nữ Thần nói với Cao Lôi Hoa:

- Vật này có thể giúp anh rất lớn. Anh đã giúp tôi và Thú Thần nhiều

chuyện như vậy, hãy coi đây là một chút báo đáp.

- Cái gì vậy?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Đây là một vật rất thú vị đó.

Vong Linh Nữ Thần đứng dậy, ôm Bảo Bảo rồi vẫy vẫy với Cao Lôi Hoa, tiếp đó tiến vào bên trong thần điện.

Cao Lôi Hoa đành phải đứng lên đi theo sau nàng.

Đi vào thật sâu trong thần điện, Vong Linh Nữ Thần dẫn Cao Lôi Hoa tới một căn phòng nhỏ.

- Tới rồi!

Vong Linh Nữ Thần hô lên rồi đẩy cửa ra.

Bước vào trong phòng, Cao Lôi Hoa ngó nghiêng xung quanh...

Trong căn phòng không có cái gì ngoại trừ một cái tể đàn bằng đá cùng với một ma pháp cầu toả ra hồng quang yêu dị chiếu sáng cả căn phòng, tạo ra một khung cảnh khủng bố.

- Cô dẫn ta đến đây làm gì? Chẳng lẽ để nhìn tiểu cầu màu đỏ này?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Vong Linh Nữ Thần. Trong căn phòng này, ngoại trừ ma pháp cầu màu đỏ không còn cái gì khác. Nhưng quả cầu màu đỏ này không có gì đặc biệt cả.

- Ha ha đương nhiên không phải, Bảo Bảo xuống đi nào.

Vong Linh Nữ Thần nói với Bảo Bảo.

- Không đâu, ba ba, ôm con!

Bảo Bảo không đồng ý, chìa tay về phía Cao Lôi Hoa nói.

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa cười, ôm lấy Bảo Bảo từ tay của Vong Linh Nữ Thần.

Sau đó Vong Linh Nữ Thần đi đến trước ma pháp cầu màu đỏ, đặt tay lên đó. Khi tiếp xúc với bàn tay của nàng, ma pháp cầu bỗng sáng hơn.

Tiếp đó, Vong Linh Nữ Thần khẽ niệm chú với ngôn ngữ Cao Lôi Hoa chưa từng nghe qua. Càng niệm, hắc quang từ tay Vong Linh Nữ Thần xuất hiện càng nhiều, tương ứng với đó ma pháp cầu lại càng sáng đỏ lên.

Phụt! Chợt cả căn phòng tối sầm lại, rồi Cao Lôi Hoa phát hiện tể đàn trước mặt Vong Linh Nữ Thần đột nhiên chìm xuống làm lộ ra một cửa động ngầm.

- Công nghệ cao thật.

Cao Lôi Hoa tán thưởng một tiếng rồi ôm Bảo Bảo bước theo Vong Linh Nữ Thần xuống dưới.

Tiến vào trong tầng hầm, chợt có một cỗ uy thế ép tới Cao Lôi Hoa. Uy áp này rất yếu, nhưng hẳn có thể cảm nhận được uy áp này chỉ xuất hiện sau khi lĩnh ngộ thần cách.

- Thần cấp bậc tám?

Cao Lôi Hoa nói.

- Ừm, đúng vậy, bậc tám.

Vong Linh Nữ Thần cười nói:

- Đây là Chiến Thần một trong Quang Minh Tứ Thần.

- Chiến Thần?

Thần kinh của Cao Lôì Hoa lập tức khẩn trương hẳn.

- Đúng rồi, có điều chỉ từng là Chiến Thần thôi.

Vong Linh Nữ Thần cười nói:

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa, Thú Thần có nói với anh, trong khi tôi với hắn đàm phán, Quang Minh Tứ Thần liền lên tới đây phong ấn trộm chúng tôi không?

- Có.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu.

- Khi đó, ôi cùng hắn bàn luận một chuyện. Kỳ thật cũng không có chuyện gì, trên cơ bản là tôi dẫn Vong Linh tộc lui về, và Thú Thần có thể bảo hộ chúng ta không cho chủng tộc nào tấn công chúng ta khi lui về.

Khi cuộc đàm phán giữa hai người đang rất hăng say thì chợt xuất hiện bốn luồng sức mạnh cường đại. Tất cả đều là thần lực bậc tám, không những thế tất cả đều giữ thần cách.

Thú Thần và Vong Linh Nữ Thần không khỏi nhú mày, bốn thần lực chính là của Quang Minh tứ thần.

Vì thế Vong Linh Nữ Thần cùng Thú Thần vội vàng từ bàn đàm phán chạy ra ngoài.

Nhưng khi họ ra đến nơi thì đã quá muộn. Tứ thần đã đứng sẵn ở bốn góc của Vong Linh cốc. Phía sau họ, có rất đông quang minh ma pháp sư nhân loại không ngừng truyền ma lực vào người bọn họ để bọn họ chuyển thành thần lực. Tiếp theo Quang Minh tứ thần bắt đầu kết ấn, thi triển “Tứ Thần phong ấn”, phong ấn này được coi là phong ấn không thể phá hủy chuyên nhằm vào Vong Linh tộc.

Khi thấy tứ thần bắt đầu thi triển phong ấn, Vong Linh Nữ Thần chợt biến sắc, rồi tức giận nhìn về phía Thú Thần. Cảm giác đầu tiên khiến nàng tức giận đó là cho rằng Thú Thần hợp tác với Quang Minh tứ thần để lừa mình.

- Người là tên lừa đảo, tại sao lại gạt ta!

Vong Linh Nữ Thần cắn chặt răng đẩy Thú Thần đi, rồi chuẩn bị chạy vào trong Vong Linh thần điện.

- Thái dương thần! Chiến thần! Con mẹ các ngươi! Đây là chuyện gì!

Nhìn Vong Linh Nữ Thần tức giận rút lui, Thú Thần thật sự phẫn nộ!

Hắn ngẩng đầu lên nhìn Quang Minh tứ thần!

Quang Minh tứ thần nở nụ cười âm hiểm trông thật ghê tởm!

- Trả lời ta mau! Các ngươi làm như này là có ý gì?

Thú Thần gào to, bốn chiếc cánh sau lưng xuất hiện!

Thú thần bay lên, cầm “Cuồng hóa thần phủ” chém về phía phong ấn.

Thần phủ mang theo toàn bộ thần lực tạo thành một lưới riu màu vàng xé rách bầu trời, chém thật mạnh vào phong ấn.

- Âm!

Thần phủ chém vào phong ấn tạo thành tiếng nổ thật lớn đồng thời tỏa ra một trận ánh sáng chói lòa.

Tiếng nổ lớn khiến Vong Linh Nữ Thần quay lại nhìn, chợt thấy Thú Thần bị sức mạnh của tứ thần đánh ngược trở lại. Chẳng lẽ hắn không hợp tác với Quang Minh tứ thần? Hắn không gạt ta? Ngay lúc đó, Vong Linh Nữ Thần chợt nghĩ vậy.

Rầm! Thú Thần rơi mạnh xuống đất.

- AAAA! Lũ khốn kiếp các ngươi, dám gạt ta!

Thú Thần bật dậy, lúc này đôi mắt đã biến thành đỏ sẫm.

- Cuồng hóa!

Thú Thần hét lớn, cơ thể trong nháy mắt bành trướng.

- Lĩnh vực tầng một – lực lượng lĩnh vực!

Thú Thần hét to một tiếng, triển khai lực lượng lĩnh vực ra.

- Tăng gấp ba mươi lần sức mạnh!

Thú Thần đẩy lực lượng lĩnh vực lên mức cao nhất.

- Dám gạt ta sẽ phải trả giá lớn - chịu chết đi.

Hai tay Thú Thần giơ cao thần phủ ra sau đầu, không ngừng nén thần lực vào trong thần phủ.

- Lực lượng thần kỹ - Chung cực nhất trảm.

Thú Thần hét to một tiếng ném thần phủ mang theo sự căm phẫn về phía tứ thần ở trên phong ấn.

Tiếng xé gió chói tai vang lên. Thần phủ đột nhiên xuyên qua không gian, nháy mắt xuất hiện trước mặt Chiến Thần ở phía tây.

Bất kể năng lượng gì, ma pháp, đấu khí, lực lượng thì sau khi đến cực hạn đều đại biểu cho sức mạnh vô địch!

Chiến thần cùng thú thần đều là hai đại chủ thần đại biểu cho sức mạnh! Nhưng lúc này, Chiến thần mới nhận ra hắn cùng Thú Thần có sự chênh lệch!

Thần phủ của Thú Thần không ngờ có thể xuyên qua không gian! Dùng sức mạnh cao nhất để phá vỡ không gian. Khiến chiếu riu xuất hiện ngay trước mặt hắn!

Không có bất cứ khả năng nào phản kháng! Thậm chí Chiến Thần còn không kịp triển khai Tốc độ lĩnh vực của mình.

Xoẹt! Thần phủ khảm thẳng vào đầu của Chiến thần, chẻ thành hai nửa như bỏ dưa hấu!

Sức mạnh điên cuồng. Thuần túy là lực lượng, không pha lẫn năng lượng nào khác! Lực lượng thật lớn, dường như đã đạt tới cực hạn.

Cơ hội Chiến Thần bỏ trốn là không có, hắn chết bởi duy nhất một phủ!

Chiến thần vừa chết, ‘Cuồng hóa chiến phủ’ cùng thi thể của Chiến thần từ không trung rơi xuống! Mất đi Chiến thần, phong ấn bên phía tây cũng bị hở ra. Thi thể hắn rơi vào bên trong phong ấn.

Chiến Thần vừa chết, phía sau hắn, toàn bộ đám quang minh ma pháp sư nhân loại cũng phum máu ra rồi dần dần ngã xuống, sống chết không rõ. Nhóm ma pháp sư này về sau chính là đám vong linh bên ngoài cốc.

- Gầm!

Sau khi giết chết Chiến thần, Thú thần rống to một tiếng, rồi biến mất khỏi chiến trường, ngay cả “Cuồng hóa thần phủ” mà hắn yêu quý cũng không cảm lấy, mà cứ như vậy biến mất.

Giữa không trung, Quang Minh tứ thần chỉ còn lại tam thần đang ngây người! Kỳ thật ngay từ đầu họ đã biết, Thú Thần mạnh hơn so với bọn họ một chút, nhưng không nghĩ tới hắn lại mạnh như vậy! Chỉ cần một đòn không ngờ đánh chết Chiến thần mà không kịp phản kháng, cứ như vậy từ trên trời rơi xuống, khiến bọn họ ngay cả cơ hội cứu hắn cũng không có.

- Đừng ngây người ra như vậy nữa, nếu không muốn chết thì hoàn thành phong ấn này nhanh lên.

Thái Dương thần phản ứng đầu tiên liền quát to một tiếng. Tuy rằng mất đi Chiến thần, nhưng phong ấn đã gần kết thúc. Tuy rằng không quá hoàn mỹ nhưng có thể thành công!

- Tứ Thần phong ấn, phong ấn không thể phá!

Ba tên Quang Minh thần còn lại liên tục tạo thủ ấn, mỗi người đều tự thêm lực lượng để bù vào chỗ trống của Chiến thần.

Dưới sự đốc sức của ba vị thần, toàn bộ Vong Linh cốc nhanh chóng bị phong ấn bao phủ, tạo thành một không gian cách ly với thế giới bên ngoài.

Phù! Sau khi phong ấn hoàn thành, ba vị thần thì nhau hít thở. Cuối cùng bọn họ cũng xem như đã được biết tới sức mạnh của Thú Thần.

Đồng thời bọn họ cũng hiểu được, tại sao lực lượng lĩnh vực của Thú thần tuy rằng chỉ là lĩnh vực cấp thấp nhưng Phụ thần lại tự tay chế tạo vũ khí cho hắn.

Quang Minh tam thần lúc này mới hiểu được, lĩnh vực không có mạnh yếu, chỉ có chủ nhân của lĩnh vực đó có biết sử dụng hay không thôi. Giống như lực lượng lĩnh vực, có thể trong tay người khác là rác rưởi, nhưng trong tay Thú thần lại là lĩnh vực mạnh nhất.

Chỉ tiếc rằng bọn hắn biết được điều đó đã quá muộn. Nhìn thi thể của Chiến thần trong phong ấn, tam thần chợt cảm thấy mệt mỏi. Đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì phong ấn được Thú thần.

Quang Minh tam thần không dám ở lại nơi này. Ở lại thêm một phút nào đối với họ cũng đều là ác mộng. Vì vậy họ mang ma pháp sư nhân loại nhanh chóng rút lui.

Trong phong ấn, Vong Linh Nữ Thần nhìn tam thần chạy đi thì mới bưng

tỉnh.

Nàng biết rằng mình đã trách nhầm Thú thần. Nhưng khi muốn tìm hấn, nàng lại không biết hấn đã trốn đi đâu.

Vong Linh Nữ Thần thở dài, đi đến bên cạnh thần phủ cùng thi thể của chiến thần.

Mà bây giờ, Vong Linh Nữ Thần mang Cao Lôì Hoa đến đây là muốn đưa cho hấn một vật. Đó chính là thần cách của Chiến thần!

Chiến thần mặc dù chết nhưng thần cách của hấn vẫn còn.

Vong Linh Nữ Thần nghĩ đến Cao Lôì Hoa hiện nay chỉ là thần cấp bậc tám mà chưa có thần cách, nên mới muốn đem thần cách của Chiến thần tặng cho hấn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 196

Chiến Thần? Quái Thú? Ma?

Chiến thần và Thú thần đều giống nhau là thần về vũ kỹ. Thú thần thì có lĩnh vực trọng lực mà lĩnh vực của Chiến thần là tốc độ. Có thể nói Thú thần là loại trọng kiếm sĩ chuyên sức mạnh, còn Chiến thần là loại khinh kiếm sĩ chuyên về tốc độ.

Lại nói tiếp, lúc ở bên trong phong ấn, Chiến thần bị Thú thần giết tương đối oan khuất. Một là khi đó Chiến thần đang tập trung thi triển thuật phong ấn, hoàn toàn không hề đề phòng với Thú thần. Bởi vì lúc đó thuật phong ấn tuy rằng chưa hoàn thành, nhưng cũng không phải một vị thần thì có thể phá được. Còn nữa, hẳn cũng không nghĩ tới một phủ của Thú thần lại mạnh mẽ như vậy! Không chỉ đột phá phong ấn tứ thần, mà sau khi phá vỡ phong ấn còn giết chết hẳn.

Cho nên Chiến thần oan ức mà ra đi. Chiến thần chết không thể nhắm mắt, nếu như cùng Thú thần đánh nhau một trận, tuy kết quả cũng có thể là chết, nhưng tuyệt đối không phải là giống như vậy bị Thú thần giết chỉ trong vài giây.

Vong Linh Nữ Thần dẫn Cao Lôì Hoa đi tới bên cạnh cái quan tài làm bằng băng ở chính giữa tầng hầm. Giữa cái quan tài băng này chính là thi thể của Chiến thần.

Đó là một quan tài băng trong suốt, ở vị trí đỉnh đầu có một có một cây phủ lớn. Cao Lôì Hoa nghi ngờ nhìn vào cái chuôi của cây búa này. Không phải là Vong Linh Nữ Thần đối với Chiến thần có thù hận đặc biệt gì chứ, đã chết rồi mà vẫn còn dùng búa chém vào đầu Chiến thần sao?

- Cái phủ này chính là ‘Cuồng hóa thần phủ’ của Thú thần. Khi đó thần phủ chém vào đầu của Chiến thần rồi sau này cũng không có biện pháp nào tháo ra. Cho nên đành phải đem cây phủ này và Chiến thần đặt vào cùng với nhau luôn.

Vong Linh Nữ Thần thấy Cao Lôì Hoa đang nghi hoặc nhìn cây chiến phủ kia liền giải thích.

- À, thì ra là thế.

Cao Lôì Hoa đi đến trước quan tài băng rồi nhìn vào trong. Nằm ở giữa

quan tài bằng chính là một gã thanh niên rất anh tuấn. Tên này có mái tóc dài màu vàng óng, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, ngũ quan giống như được khắc bằng băng. Điều này ngay lập tức khiến cho Cao Lôi Hoa phán xanh rờn - Chiến thần có khả năng là một tên công tử bột. Chỉ đáng tiếc là cây phủ lớn ở trên đầu đã xóa bỏ hoàn toàn khí chất của hắn.

- Đây chính là Chiến thần sao?

Cao Lôi Hoa nhìn gã đàn ông tuấn tú ở trong quan tài bằng hỏi.

- Đúng vậy, đây là Chiến thần, Ares.

Vong Linh Nữ Thần đứng ở bên cạnh Cao Lôi Hoa lên tiếng:

- Trước đây ở trong thần tộc là một mỹ nam thần nổi danh, là người tình trong mộng của rất nhiều nữ thần, Thế nào, có đẹp trai không?

- Hắc hắc. Được rồi, cô dẫn tôi đến xem hắn để làm gì? Chẳng lẽ để tôi chăm xem Chiến thần đẹp trai hay không sao?

Cao Lôi Hoa quay lại nhìn Vong Linh Nữ Thần nghi hoặc hỏi. Cái xác của một vị thần đối với Cao Lôi Hoa cũng chẳng có tác dụng gì, nhiều lắm cũng chỉ để cho Vong Linh Đại trưởng lão làm thành 'Sát lục giả' thôi.

- Cao Lôi Hoa. Anh vừa mới bước vào cấp tám à.

Vong Linh Nữ Thần đặt bàn tay lên trên quan tài bằng, cái nắp liền mở ra.

- Ủ, lần trước ở Vong Linh cốc tôi đã tiến vào cấp tám.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Có thích thành thần không?

Trên ngón tay của Vong Linh Nữ Thần lóe ra tia sáng màu đen:

- Ở trong Vong Linh cốc cả ngàn năm nên tôi cũng không có cái gì tốt để tặng cho anh. Chỉ có duy nhất một thứ có ích, chính là thần cách của Chiến thần. Thế nào, có muốn không?

- Thần cách? Cao Lôi Hoa giật mình:

- Nữ thần Phi Ti Nhĩ, thần cách cũng có thể tặng người khác được sao?

- Việc này có gì mà không thể chứ?

Vong Linh Nữ Thần đắc ý cười nói:

- Vừa tiến vào cấp tám mà không có lĩnh vực và thần cách đều bị gọi là Thí Thần giả. Chứng tỏ bọn họ có được sức mạnh của chủ thần, nhưng lại không có thần cách. Muốn nhận được thần cách thì có hai phương pháp, thứ nhất là tự mình lĩnh ngộ, hai là tiêu diệt được một chủ thần, sau đó đoạt lấy thần cách của hắn làm của mình. Thần cách này nếu có thể thông qua cướp giết mà có, vì sao lại không thể tặng cho người khác chứ?

- Vậy, làm sao để tặng cho người ta?

Cao Lôi Hoa nhìn cái xác của Chiến thần trong quan tài bằng. Nói thực là Cao Lôi Hoa tuy rằng đã có thần cách, nhưng chưa từng được xem qua thần cách là vật gì, có hình dạng như thế nào. Cao Lôi Hoa chỉ biết thần cách là một cái gì đó rất thần bí, lĩnh ngộ thông suốt thì có thể đạt được. Nhưng mà thần cách là như thế nào? Tồn tại ở nơi nào trong thân thể thì Cao Lôi Hoa

hoàn toàn mù tịt.

- Thần cách, tồn tại ở chỗ này!

Tay phải của Vong Linh Nữ Thần chỉ vào bụng dưới của Chiến thần.

Cao Lôì Hoa nheo mắt lại. Vong Linh Nữ Thần ấn vào chỗ mà ở Trung Quốc gọi là - Đan điền! Chẳng lẽ thần cách tồn tại bên trong đan điền sao?

- Vậy làm sao lấy được thần cách đây?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Vong Linh Nữ Thần.

- Trực tiếp dùng thần lực của mình mà tạo thành lực hút. Chỉ cần giết được chủ thần, là có thể thu được thần cách.

Trên tay phải của Vong Linh Nữ Thần hắc mang đại thịnh. Một lực xoáy do Vong linh thần lực sinh ra.

Sau đó, chỗ bụng dưới của Chiến thần, một khối năng lượng màu vàng hình tròn bắt đầu phát ra từng đợt âm thanh cộng hưởng. Cao Lôì Hoa có thể cảm thấy rõ ràng một khối năng lượng màu vàng này mang theo một cỗ uy áp của thần cấp.

- Thần cách của Chiến thần này tặng cho anh.

Vong Linh Nữ Thần bắt đầu gia tăng việc truyền năng lực vong linh, sau đó một khối màu vàng bắt đầu giã dụa ở bên trong cơ thể của Chiến thần, rồi dần dần thoát ra khỏi thân thể của Chiến thần.

- Phi Ti Nhĩ. Vậy một người có thể có hai cái thần cách không?

Cao Lôì Hoa hướng về Vong Linh Nữ Thần hỏi.

- Đương nhiên là không thể.

Vong Linh Nữ Thần trả lời không chút do dự:

- Nếu có thể có hai thần cách, thì thần cách của Chiến thần đã bị ta lấy ra ngàn năm trước rồi. Đó là quy luật của Sáng Thế thần, một thần chỉ có một cái thần cách, quản lý một lĩnh vực. Không có một vị thần nào có thể vừa quản lý cái này vừa trông coi cái khác được. Anh hỏi vậy để làm gì?

- Như vậy à.

Cao Lôì Hoa cười khổ một tiếng:

- Vậy cô có thể không cần lấy thần cách này nữa.

- Vì sao?

Vong Linh Nữ Thần nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa:

- Chẳng lẽ anh chê thần cách của Chiến thần quá kém sao? Không đâu, tuy là Chiến thần bị một búa của Thú thần giết chết. Nhưng thần cách của hắn hoàn toàn không tệ. Năm đó trong các thần, Chiến thần cũng là một vị thần lợi hại.

- Không phải.

Cao Lôì Hoa hít sâu một hơi. Hắn cũng lười biếng giải thích mà trực tiếp dùng hành động để bày tỏ điều mình muốn nói. Cao Lôì Hoa cố ý nói lỏng áp chế thần lực của mình, sau đó một cỗ thần áp từ trên người hắn phát ra:

- Còn có, đôi mắt của thần!

Cao Lôì Hoa nhắm mắt lại khi mở ra thì đã trở thành đôi mắt màu tím của thần. Thần uy, đôi mắt của thần. Đây chính là những yếu tố chứng tỏ sau khi lĩnh ngộ thần cách.

- Cách đây không lâu tôi đã lĩnh ngộ được thần cách rồi.

Cao Lôì Hoa nói với Vong Linh Nữ Thần:

- Nếu một người không thể có hai thần cách, vậy thần cách của Chiến thần đối với tôi mà nói cũng là vô dụng. Cho nên ta cũng không cần thần cách của Chiến thần làm gì.

- Cao Lôì Hoa, anh đúng là thiên tài.

Vong Linh Nữ Thần không khỏi cảm thán một tiếng. Cao Lôì Hoa là người đầu tiên dựa vào chính sức mạnh của mình phá bỏ quy tắc của Sáng Thế thần mà trở thành một chủ thần thực sự:

- Anh lĩnh ngộ được thần cách gì?

- Thần cách của Lôì thần.

Cao Lôì Hoa lên tiếng, sau đó hướng đôi mắt của thần về phía cơ thể của Chiến thần dưới tay Vong Linh Nữ Thần.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa vừa nhìn thì lập tức thốt lên nghi hoặc. Bởi vì hắn thấy thần lực bên trong cơ thể của Chiến thần bắt đầu nổi lên! Sau đó một cỗ lực lượng mang theo khí tức quang minh bắt đầu ngưng tụ lại, và biến đổi.

- Cẩn thận!

Cao Lôì Hoa hét lên. Mặc dù không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng mà trực giác nói cho hắn biết đây không phải là chuyện tốt! Hắn vội vàng lên tiếng để nhắc nhở Vong Linh Nữ Thần.

Nhưng tiếng kêu của Cao Lôì Hoa đã chậm một chút.

Chiến thần vốn là đã chết đột nhiên vùng tay phải lên đánh thẳng vào bụng của Vong Linh Nữ Thần.

Vong Linh Nữ Thần không kịp phòng ngừa liền bị một quyền này của đánh bay ngược về phía sau, đập mạnh vào bức tường ở dưới tầng hầm. May mắn là, tiếng kêu của Cao Lôì Hoa làm cho Vong Linh Nữ Thần vận khởi Vong Linh thần lực theo bản năng. Cho nên một quyền này cũng không gây thương tổn nặng cho nàng.

- Đây là, chuyện gì xảy ra vậy?

Vong Linh Nữ Thần không dám tin nhìn về phía thi thể của Chiến thần, việc này làm sao có thể chứ! Hơn một nghìn năm trôi qua! Chiến thần đã sớm bị một phủ kia của Thú thần chém chết rồi. Tại sao chỉ trong phút chốc hắn lại có thể cử động được? Hơn nữa một quyền vừa rồi mang một sức mạnh rất lớn!

Cao Lôì Hoa cũng căng thẳng nhìn về phía Chiến thần, đôi mắt của thần soi từng nhất cử nhất động bên trong cơ thể hắn.

- Hồng! Hí!

Chiến thần phát ra một tiếng gào thét khàn đặc, nhưng không phải là tiếng gào thét phát ra từ con người, mà giống như tiếng rít gào của quái thú. Rất là chói tai!

Ngay sau đó, kim quang trên người Chiến thần bắt đầu thu vào bên trong. Kim quang sau khi rút vào trong cơ thể của hắn thì dần thay đổi thành một loại năng lượng màu đen. Ngay cả thần cách kia của Chiến thần đã bị Vong Linh Nữ Thần hút ra bên ngoài cũng bị rút trở vào bên trong cơ thể hắn. Cũng giống như thần lực của Chiến thần, thần cách màu vàng kia sau khi bị hút vào trong cơ thể cũng biến thành màu đen, so với bóng đêm còn đen hơn nhiều.

Khi thần cách của Chiến thần hoàn toàn biến thành màu đen, từ trên người của hắn tuôn ra một luồng sức mạnh màu đen, một cỗ sức mạnh màu đen mà Cao Lô Hoa rất quen thuộc!

Đây là một nguồn sức mạnh màu đen, đen tuyệt đối. Nguồn lực lượng này không phải là đầu khí, không phải là sức mạnh ma pháp, lại càng không phải là thần lực! Lực lượng này mang theo sự phản nghịch và điềm xấu! So với thần lực màu đen ở trên người Vong Linh Nữ thần thì nguồn năng lượng này còn hỗn loạn, hắc ám và bất an hơn hẳn! Sức mạnh này, khiến người ta cảm thấy rất tà ác!

Vốn là sức mạnh cũng không phân biệt chính tà. Nhưng sức mạnh này lại khiến Cao Lô Hoa cảm thấy nó rất tà ác!

Sức mạnh như thế này, Cao Lô Hoa nhớ đã gặp qua một lần! Hồi tưởng lại đoạn thời gian khi ở đại băng Nguyên, lúc đi cứu cô bé Mộng Ti, Cao Lô Hoa cũng đã cảm ứng được loại sức mạnh này. Hiện giờ sức mạnh mà Chiến thần bộc phát ra tuy rằng còn yếu hơn so với Mộng Ti, nhưng khiến Cao Lô Hoa cảm thấy hoàn toàn bất an như nhau.

- Đây là. Cái gì vậy?

Cao Lô Hoa quay lại nhìn về phía Vong Linh Nữ Thần. Nàng được Sáng Thế thần trực tiếp tạo ra, hiểu biết của nàng tuyệt đối cũng nhiều hơn so với hắn.

- Tôi không biết đây là cái gì.

Ánh mắt nữ thần hiện lên vẻ kinh hãi. Không ngờ trên thế giới lại có sức mạnh còn đen tối hơn so với thần lực hắc ám, nguồn lực lượng này khiến cho Vong Linh Nữ Thần cảm thấy bứt rứt.

- Cô có biết vì sao Chiến thần lại trở thành thế này không? Hắn không phải là đã chết rồi sao?

Cao Lô Hoa đưa tay ra phía sau nắm lấy thân của thanh kiếm Tài Quyết.

- Tôi cũng không biết.

Vong Linh Nữ thần cười khỏ, nếu biết thì đã tốt rồi.

- Bỏ đi. Mặc kệ nó. Nói chung cũng không phải hàng tốt đẹp gì!

Cao Lô Hoa rút thanh Tài Quyết ở sau lưng ra:

- Thừa lúc hắn còn chưa hoàn toàn thức tỉnh, tiêu diệt hắn!

-Tử lôi cửu kích—Nộ lôi tê thiên diệt địa!

Thanh Tài Quyết trong tay Cao Lôì Hoa mang theo lôi quang màu tím chém về phía Chiến thần. Tuy là không biết Chiến thần xảy ra chuyện gì, nhưng Cao Lôì Hoa cũng không muốn chờ Chiến thần hoàn toàn biến hóa mới đánh nhau với hắn. Thừa cơ hắn còn chưa hoàn toàn biến hóa mà tiêu diệt mới là vương đạo!

Vút một tiếng, thanh Tài Quyết chém về phía Chiến thần.

Nhưng Chiến thần không hổ danh là thần tốc độ, hắn nhanh chóng giơ tay lên. Chắn ở trước mặt Cao Lôì Hoa.

Phập! Một tiếng, thanh Tài Quyết là thần binh do chính Sáng Thế Thần tạo ra, thân thể của Chiến thần có thể ngăn cản được sao?

Thanh Tài Quyết dễ dàng chém đứt cánh tay của Chiến thần.

- Rống! Hí!

Chiến thần ở trong quan tài băng phát ra một tiếng kêu thống khổ, sau đó cả người hắn nhanh chóng từ trong quan tài nhảy ra ngoài.

- Gào!

Chiến thần sau khi nhảy ra khỏi quan tài băng thì rống to lên một tiếng, hất đầu lên làm văng cái phủ vẫn cắm trên đầu xuống. Sau đó khuôn mặt anh tuấn của Chiến thần bắt đầu kéo dài ra, hàm răng trắng nõn dần biến thành những răng nanh bén nhọn. Sau cùng, làn da trên người hắn có một lớp vảy bao trùm lên như vảy rồng.

Rít rít vài tiếng, ở sau lưng hắn mọc lên ba cái đuôi bọ cạp.

Trong nháy mắt, Chiến thần vừa rồi còn anh tuấn tiêu sái vậy mà giờ lại biến thành quái thú.

Khiến cho Cao Lôì Hoa kinh ngạc chính là cánh tay phải vừa rồi mới bị hắn chém đứt vậy mà bây giờ lại tự động bay đến tay của Chiến thần. Sau đó dường như biến thành một cánh tay của quái thú.

- Đây là, loại quái vật gì!

Nhìn Chiến thần ở trước mặt, Cao Lôì Hoa hít một hơi lạnh. Bây giờ, nếu không phải là trên người con quái vật này còn mặc cái áo của Chiến thần, thì chẳng có người nào tin con quái vật này từng là một Chiến thần anh tuấn trong lòng rất nhiều nữ thần?

- Sức mạnh bất an này, cùng với bộ dạng quái thú. Chẳng lẽ là!

Vong Linh Nữ Thần dường như nhớ ra được một cái gì đó, kinh ngạc kêu lên. Tay run rẩy chỉ vào con quái vật Chiến thần:

- Ma? ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 197

Dung Hợp, Thần Cách Và Ma Cách.

Là ma, chết tiệt. Chiến thần không ngờ lại trở thành ma. Vong Linh Nữ Thần cắn chặt răng ngọc nhìn Chiến thần.

- Ma? Là cái gì vậy?

Tay trái Cao Lôì Hoa cũng rút trượng Thần phạt ở sau lưng ra. Tay trái cầm trượng, tay phải cầm kiếm, hấn cảnh giác nhìn con quái vật ở trước mặt.

- Ma, là một loài tồn tại hoàn toàn trái ngược so với thần.

Vong Linh Nữ Thần cười khổ một tiếng:

- Ma mà tôi nói đến không phải là Ma tộc do tôi lãnh đạo kia. Bọn chúng đại biểu cho sự phá hoại, bất an, hủy diệt. Nhưng mà, nực cười chính là khi thần chết đi, oán niệm không tan mà sinh ra chúng. Sau một thời gian thật lâu thì thành hình. Sau khi một chủ thần chết đi, chỉ cần hai thứ thần cách và thân thể không bị phá hủy, thì có thể trở thành ma. Chuyện này cũng chỉ là một truyền thuyết, nhưng không nghĩ tới là tôi lại được nhìn thấy.

- Vậy, hấn còn có thần cách không?

Cao Lôì Hoa gồng người, nhanh chóng tập trung sức mạnh.

- Bọn họ đã không còn thần cách nữa rồi, mà được gọi là ma cách.

Vong Linh Nữ Thần cười gượng.

Lúc này, trong nhà Tĩnh Tâm nơi cách xa Vong Linh cốc cả ngàn dặm, Mộng Ti đang cùng chơi đùa với Kim Toa Nhi giống mình như đúc đột nhiên ngẩng đầu lên nghi hoặc. Cô bé hướng ánh mắt về phía Vong Linh cốc khẽ cau mày.

- Mộng Ti, em làm sao vậy?

Kim Toa Nhi khó hiểu nhìn Mộng Ti.

- Em cảm thấy chủ nhân gặp nguy hiểm.

Mộng Ti ngoái lại nói. Từ khi Cao Lôì Hoa cứu Mộng Ti ra khỏi phong ấn, cô bé liền gọi Cao Lôì Hoa là chủ nhân. Cao Lôì Hoa tìm đủ mọi cách nhưng cũng không thể khiến cô bé đổi cách xưng hô lại được.

- Ba ba gặp nguy hiểm sao?

Cô bé Kim Toa Nhi không tin nhìn về phía Vong Linh cốc:

- Mộng Ti, không có việc gì đâu. Yên tâm đi, ba ba rất mạnh. Ba là người

mạnh nhất trên đời, không có việc gì đâu.

- Chỉ mong như vậy.

Mộng Ti gật đầu đồng thời miệng lẩm bầm một câu:

- Hửn, lại muốn đến nữa sao?

Chính cô bé cũng không biết mình đang nói cái gì. “Hửn” là ai?

- Phi Tỉ Nhĩ, cô mang Bảo Bảo rời khỏi chỗ này đi.

Cao Lôì Hoa cũng không quay đầu lại, nói với Vong Linh Nữ Thần. Lôì quang trên thanh Tài quyết đã trở thành màu hồng.

- Không được, sức mạnh của ma gấp hai lần của hửn trước khi chết. Chiến thần bây giờ ít nhất cũng mạnh hơn gấp đôi so với khi còn sống. Với lại hửn vừa mới trở thành ma căn bản là không có lý trí. Có lẽ chúng ta nên cùng nhau đối phó với hửn.

Trong tay Vong Linh Nữ Thần đã xuất hiện cốt trượng:

- Nam nhân các ngươi đều giống nhau, chớ thấy tôi là phụ nữ mà coi thường.

- Đi ra ngoài!

Cao Lôì Hoa đột nhiên quát to!

- Anh!

Vong Linh Nữ Thần cắn chặt răng, nhưng vẫn không chịu đi ra ngoài.

- Mang Bảo Bảo đi ra ngoài. Tôi không muốn để cho Bảo Bảo bị thương.

Cao Lôì Hoa không biết phải làm sao, buộc lòng phải nhẹ giọng nói:

- Cuộc chiến sắp tới không phải là thứ Bảo Bảo có thể xem được. Cô đã hiểu chưa.

- Được, tôi đưa Bảo Bảo ra ngoài, sau đó sẽ quay lại.

Vong Linh Nữ Thần suy nghĩ một chút rồi nói.

- Được rồi.

Cao Lôì Hoa gật đầu, đồng thời Tử Lôì quyết trong cơ thể nhanh chóng vận hành. Cơ thể của Cao Lôì Hoa truyền đến cảm giác hưng phấn. Đối với Cao Lôì Hoa mà nói, bây giờ rất khó tìm được một đối thủ tốt.

Vong Linh Nữ Thần sau khi nhìn con quái vật Chiến thần kia một cái, rồi ôm lấy Bảo Bảo, xoay người chạy theo thông đạo lên phía trước.

- Ba ba, cố lên.

Bảo Bảo ngoái lại nói với Cao Lôì Hoa.

- Không có gì, yên tâm đợi ba đi ra. Chẳng qua chỉ là một con quái vật không có lý trí mà thôi.

Cao Lôì Hoa đáp.

Chờ khi tiếng bước chân của Vong Linh Nữ Thần đã ở ngoài xa, Cao Lôì Hoa vung trường kiếm nhắm vào cửa động chém ra một đạo kiếm khí.

Ầm! Một tiếng, cửa động bị một kiếm này của Cao Lôì Hoa làm cho sập xuống. Cửa vào ngay lập tức bị lấp kín.

Cuộc chiến đấu sắp tới không phải là nơi mà bọn Đại trưởng lão có thể chịu được. Vong Linh Nữ Thần nếu xuống đây, Vong Linh Đại trưởng lão nhất định cũng sẽ cùng theo xuống. Nhưng với năng lực của Vong Linh Đại trưởng lão, chỉ có thể làm bia đỡ đạn thôi. Cho nên không bằng chặt đứt ý niệm xông vào đây của bọn họ.

- Chối! Hối!

Quái vật Chiến thần trước mặt hí to một tiếng. Ở vị trí bụng dưới của hắn có thể nhìn thấy rõ ràng một viên đá màu đen.

- Đây là ma cách sao?

Cao Lô Hoa nhìn viên đá tự nhủ, nếu như ma cách và thần cách đều quan trọng như nhau, sao lại để lộ ra rõ ràng như vậy chứ? Quên đi, mặc kệ nó. Không cần biết tình trạng của con quái vật này thế nào, dù sao thì đầu tiên cũng phải thử một chút đã!

Vừa nghĩ đến đây, thân hình của Cao Lô Hoa khẽ động. Thanh Tài quyết mang theo lôi quang đâm về viên đá ở bụng dưới của quái vật Chiến thần.

- Hối!

Chiến thần hét lớn một tiếng, đồng thời hắn nhanh chóng cong người lại, ba cái đuôi bọ cạp đâm về phía trước nhanh chóng nghênh tiếp Cao Lô Hoa.

- Vũ!

Tay trái của Cao Lô Hoa cầm trượng Thần phạt khua liên tục, nhanh chóng chặn ba cái đuôi này lại. Đồng thời tay phải cầm thanh Tài quyết chia ra phía trước, không chút do dự đâm về bụng dưới của Chiến thần.

- Hắc ám lĩnh vực! Tốc độ!

Chiến thần thét lên một tiếng khàn khàn, đây là câu nói của nhân loại đầu tiên kể từ khi hắn thức tỉnh. Sau đó, hắc quang từ trên người hắn mở rộng ra, bao quanh toàn bộ tầng hầm, đây chính là lĩnh vực của Chiến thần, tốc độ lĩnh vực. Nhưng mà sau khi thành ma, thì lại biến thành hắc sắc lĩnh vực.

- Tốc độ tăng hai mươi một lần!

Chiến thần lại hí lên. Trong phạm vi của lĩnh vực này, tốc độ của Chiến thần lập tức được nâng lên hai mươi một lần.

Bởi vì tốc độ tăng nhanh, thân thể to lớn của Chiến thần thoáng cái đã trở nên linh hoạt.

- Tốc độ ma kỹ! Mười hai phân thân!

Bên trong lĩnh vực, Chiến thần lại hét lớn lên một tiếng. Phân thân chính là kỹ năng sau khi Chiến thần triển khai tốc độ lĩnh vực.

Trong nháy mắt, trước mặt Cao Lô Hoa có mười ba Chiến thần. Dù cho có dùng đôi mắt của thần cũng nhìn không ra người nào mới chính là Chiến thần. Bởi vì mười ba chiến thần này hoàn toàn là Chiến thần thật sự. Chính là bởi vì tốc độ quá nhanh nên tạo thành phân thân. Nói cách khác mười ba tên này đều là Chiến thần.

- Chịu chết đi, hối! Người dám chém ta!

Mười ba tên Chiến thần này cùng nhau rống lên một tiếng, tất cả cùng đâm về phía Cao Lôì Hoa.

- Phù!

Cao Lôì Hoa hít sâu một hơi rồi từ từ nhắm mắt lại. Có đôi khi mắt nhìn thấy cũng không nhất định là chính xác, đôi mắt của mình cũng lừa gạt chính mình. Cao Lôì Hoa nắm chặt trượng lần kiểm đứng yên tại chỗ đợi Chiến thần đi đến.

Mười ba tên Chiến thần tức mười ba nắm đám giống như mưa lao về phía Cao Lôì Hoa. Nắm đám như cuồng phong bạo vũ lại giống như những ngọn sóng lớn giữa biển khơi.

Mà Cao Lôì Hoa lại giống như một viên đá ngầm giữa biển, dù có bao nhiêu sóng đi chẳng nữa thì Cao Lôì Hoa vẫn ổn định như cũ. Hai tay liên tục điểm, đẩy, chọc, ngăn. Cố gắng ngăn chặn nắm đám của Chiến thần.

- Gào! Hí!

Tấn công mãi không được, quái thú Chiến thần liền trở nên nóng nảy. Mới trở thành ma, chỉ số IQ của hắn cũng không cao. Tuy là rất mạnh, nhưng tấn công lại không hề có quy tắc. Tất cả, chỉ dựa vào bản năng. Tấn công một lúc, hắn kêu lên gấp rút.

- Được rồi! Đến lượt ta.

Hai mắt Cao Lôì Hoa mở bừng ra, trong đôi mắt lôì quang màu vàng tím lấp lánh!

- Lĩnh vực! Tài Quyết!

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng thốt ra từng chữ đã từng khiến cho chư thần run rẩy. Sức mạnh của Lôì thần năm xưa thì mọi người đều biết. Thần tộc chết ở trong tay Lôì thần, không ít hơn ba vị. Lôì thần đã khiến cho lĩnh vực Tài Quyết trở thành một cơn ác mộng trong mắt chư thần.

Trong nháy mắt, tất cả nguyên tố ở trong mật thất đều bị lôì nguyên tố đồng hóa. Toàn bộ không gian xung quanh không còn lại bất cứ nguyên tố gì ngoài lôì nguyên tố tinh khiết.

Đây là thế giới lôì điện. Ở chỗ này, chỉ có sấm chớp! Ở trong thế giới này, những nguyên tố duy trì lĩnh vực tốc độ của Chiến thần biến mất làm cho lĩnh vực này dần tan biến.

Đây là lĩnh vực Tài Quyết, là nơi khiến cho chúng thần cảm thấy thống khổ. Lĩnh vực Tài Quyết không giống với bất kỳ lĩnh vực nào khác. Tất cả lĩnh vực nếu đối kháng với lĩnh vực Tài Quyết thì đều bị đồng hóa hoặc bị phá hủy. Trừ phi lĩnh vực của người còn mạnh hơn so với lĩnh vực Tài Quyết! Chẳng hạn như lĩnh vực tầng thứ hai của Hải Hoàng.

- Lấy danh nghĩa của Cao Lôì Hoa ta, thi hành, Tài Quyết!

Cao Lôì Hoa vùng mạnh thành Tài quyết lên.

Xẹt! Xẹt! Toàn bộ lôì quang bên trong lĩnh vực ngưng tụ thành một cột lôì điện ở phía trước. Năng lượng ẩn chứa bên trong cột lôì điện này khiến

cho Chiến thần cảm thấy sợ hãi từ trong bản năng! Đây là sự sợ hãi từ sâu trong linh hồn. Tia sét Tài Quyết, phán quyết tất cả tội ác trên thế gian. Thân là ma như Chiến thần đối với thần lôi này lại càng sợ hãi.

Ầm! Một tiếng, cột lôi hủy diệt này đánh thẳng về phía Chiến thần.

- Gào! Hí! Gào!

Chiến thần không cam lòng nhìn cột lôi quang này. Cột lôi quang này đủ để cho hắn bị hủy diệt một lần nữa, trong mắt Chiến thần hiện lên sự tuyệt vọng. Bỗng nhiên, từ sự tuyệt vọng đó lại biến thành điên cuồng!

Trong giây phút khi lôi quang bỏ lên thân thể của Chiến thần, viên ma cách ở bụng dưới của hắn bắn mạnh về phía Cao Lôi Hoa! Sau đó, khi ma cách đánh lên trên người của Cao Lôi Hoa liền nổ tung!

Cao Lôi Hoa trợn trừng mắt, không ngờ tên này lại có thể ném ma cách giống như bom? Hèn chi ma cách lại dễ lộ rõ ra như vậy.

Sau khi ma cách phát nổ, vỏ ngoài của viên ma cách vỡ tung để lộ ra một khối màu đen ở bên trong. Dưới sự khống chế của Chiến thần, nó đánh vào bụng dưới của Cao Lôi Hoa, rồi nhanh chóng chui vào bên trong đan điền của Cao Lôi Hoa!

Chiến thần phát ra giọng cười hí hí. Trên thế giới này, không ai có thể có hai thân cách. Ma cách và thần cách tuy khác biệt, nhưng dù sao cũng do thần cách biến thành. Mà một người một khi có hai cái thân cách thì chỉ có một kết quả cuối cùng là nổ tan xác hóa thành nguyên tố lực lượng tinh thuần.

Dưới tình huống bình thường, Thần tộc không thể đem thân cách của mình mà ép buộc nhập vào trong cơ thể của người khác. Nhưng Chiến thần thì không giống vậy, hắn lợi dụng lực đẩy của vụ nổ mà đẩy ma cách vào trong cơ thể của Cao Lôi Hoa.

- Hí hí!

Chiến thần phát ra tiếng hí hí, dường như là đang cười. Cười Cao Lôi Hoa cùng chết với hắn.

Ầm! Một tiếng, đạo lôi quang cuối cùng cũng đã trút xuống người Chiến thần. Mà lúc đó, ma cách của hắn cũng đã nhập vào trong đan điền của Cao Lôi Hoa.

Thần cách, ma cách. Hai thể loại hoàn toàn bất đồng đặt ở cùng nhau thì sẽ như thế nào nhỉ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 198

Phá Vỡ Quy Tắc Của Sáng Thế Thần.

Ma cách, suy cho cùng chính là thần cách biến chất. Cho nên nếu nói theo một cách khác, ma cách cũng chính là thần cách. Bởi vì có ma cách vẫn còn có thể nắm giữ một sức mạnh của lĩnh vực. Giống như Chiến thần, tuy là đã trở thành ma nhưng vẫn còn có thể nắm giữ tốc độ lĩnh vực.

Mà ở trong thế giới này, quy luật do Sáng Thế thần lập ra đó là một thần chỉ có một lĩnh vực. Một vị thần chỉ được cai quản, nắm giữ lĩnh vực thuộc về bọn họ. Cho nên căn bản là không có chuyện một vị thần nắm giữ hơn một lĩnh vực.

Thực ra Sáng Thế thần sở dĩ phải đặt ra như vậy, chính là để đề phòng chư thần vì cướp đoạt càng nhiều thần cách mà tàn sát lẫn nhau. Như thế này một vị thần chỉ có thể có một thần cách, lại có thể khiến cho các chư thần sẽ không vì một thần cách mà gây ra chiến tranh lung tung.

Cho nên theo quy tắc của Sáng Thế thần tối cao, hễ vị thần nào mà trong cơ thể có hai thần cách, hẳn chỉ có thể hứng lấy hủy diệt!

Ma cách, cũng là thần cách! Tuy ma cách là loại biến chất, nhưng bản chất của nó cũng không thay đổi.

Cao Lô Hoa tuy không phải là người của thế giới này, nhưng hẳn đi đến thế giới này, thì cũng chỉ có thể tuân theo quy tắc của Sáng Thế thần.

Chiếu theo quy luật của Sáng Thế thần, ở trong thế giới này ai mà trong cơ thể có hai thần cách, thì chỉ có một cái kết quả - Là nổ tan xác mà chết. Đây là quy tắc do Sáng Thế thần lập ra, chỉ cần người ở trong cái thế giới này, vậy người chỉ có một con đường là bạo thể mà chết! Trừ khi người có thể trở thành một tồn tại mạnh hơn so với Sáng Thế thần.

Cho nên, trong nháy mắt khi ma cách tiến vào bên trong cơ thể của Cao Lô Hoa. Hẳn lập tức cảm thấy trong cơ thể có hai thần cách bất đồng đang xảy ra xung đột. Ma cách tốc độ của Chiến thần và thần cách Lô thần của Cao Lô Hoa thế như nước và lửa. Hơn nữa Chiến thần đã nhập ma, lực lượng giữa ma cách và thần cách càng trái ngược.

Hai cái “Cách cách” gặp nhau, thì giống như Hỏa tinh đụng vào Địa Cầu. Thần cách và ma cách ở trong đan điền đáng thương của Cao Lô Hoa sinh

ra một vụ nổ cực mạnh. Thậm chí trong giây lát đã làm tổn thương thân thể nguyên tố cấp tám của Cao Lôì Hoa.

- Mẹ nó, không ngờ ta lại trở thành cái dạng này!

Cao Lôì Hoa cắn răng. Hắn đúng là không nghĩ tới Chiến thần lại áp dụng loại pháp tắc của Sáng Thế thần, đem ma cách đưa vào trong cơ thể của hắn.

Cao Lôì Hoa mím môi, nắm chặt hai tay. Cả người khó khăn ngồi xuống, thành tư thế đả tọa. Cao Lôì Hoa dù sao cũng không phải là người của thế giới này, hắn có phương pháp vận chuyển thần lực khác hẳn nơi đây.

Hai thần cách nổ mạnh tạo ra sức mạnh rất lớn. Cao Lôì Hoa chỉ có thể đem tất cả lôì thần lực trên người sử dụng. Sau đó dùng nó để hóa giải lực phá hoại mạnh mẽ kia trong đan điền. Dùng Tử Lôì Quyết để loại bỏ cỗ thần lực phá hoại cuộn cuộn không ngừng này.

Nhưng mà lực phá hoại giữa thần cách và ma cách giống như vô cùng vô tận.

Thời gian chia thành từng giây trôi qua, nhưng giữa thần cách và ma cách vẫn còn ra sức húc nhau.

Thần cách ở trên thế giới là tồn tại bất diệt. Ví dụ như thần cách của Lôì thần. Chỉ cần trong vũ trụ này còn tồn tại lôì điện, thần cách của Lôì thần sẽ không biến mất. Nhưng mà lôì điện có biến mất hay không? Vũ trụ này rất lớn, trong nó, có vô số lôì nguyên tố. Lôì nguyên tố còn tồn tại, thì thần cách Lôì thần sẽ không bao giờ biến mất.

Cho nên, hai thần cách ở bên trong cơ thể của Cao Lôì Hoa cũng sẽ không biến mất. Sẽ mãi mãi ở trong cơ thể của hắn mà va đập, phá hoại.

Bây giờ, nếu mà có người nhìn thấy Cao Lôì Hoa lúc này, nhất định sẽ bị cảnh tượng trước mặt làm cho kinh ngạc tròn xoe mắt. Thân thể của Cao Lôì Hoa liên tục bị phá hủy, sau đó lại được phục hồi lại bằng với tốc độ phá hủy.

Cũng không biết trải qua bao lâu, khi Cao Lôì Hoa cảm thấy thần lực của mình càng lúc càng suy nhược, hai thần cách ở bên trong đan điền sinh ra thần lực lại càng ngày càng mạnh. Cuối cùng, thần lực bên trong cơ thể của hắn tiêu hao hết sạch thì, “Ầm!” Một tiếng, thân thể Cao Lôì Hoa cũng chịu không nổi sức mạnh hủy diệt được sinh ra từ hai thần cách này.

Sức mạnh hủy diệt trải rộng ra khắp cơ thể Cao Lôì Hoa. Hắn chỉ cảm thấy lực lượng mạnh mẽ kia trong nháy mắt đã xé nát thân thể của mình ra.

Trong lúc nhất thời, Cao Lôì Hoa thậm chí còn cảm nhận được rõ ràng thần cách Lôì thần đang truyền đạt đến hắn nỗi bi thương và không cam lòng.

Ngay sau đó, Cao Lôì Hoa chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, rồi dần dần mất đi tri giác, rơi vào trong bóng tối vô tận... ..

- Nhanh, dọn dẹp đồng đất đá để mở cửa ra cho ta! Nhanh một chút nữa

nào!

Vong Linh Nữ Thần ở ngoài cửa động chỉ huy bọn vong linh vận chuyển đá ra. Nhìn tốc độ vận chuyển của chúng chậm chạp như vậy, làm nàng cảm thấy rất lo lắng. Chẳng qua là nàng không dám dùng thần lực để mở cái cửa động này ra, bởi vì nó đã chịu một đòn của Cao Lôì Hoa rồi, cũng không chịu nổi một kích thứ hai với cường độ cũng giống như vậy được. Một kích nữa thì toàn bộ cái tầng hầm này sẽ đổ sụp xuống vĩnh viễn.

Cho nên Vong Linh Nữ Thần không còn cách nào khác hơn là sai số lượng lớn vong linh cố gắng vận chuyển những tảng đá. Chỉ có thể đứng trên cửa động mà lo lắng suông, tuy là cách một tầng đá, nhưng ở bên trong tầng ngầm vẫn có thể truyền đến rõ ràng từng trận chấn động năng lượng mà thần lực và ma lực va chạm. Loại chấn động năng lượng thể này khiến cho Vong Linh Nữ Thần cảm thấy không an lòng. Bây giờ nàng hối hận vì mình đã đưa Cao Lôì Hoa đi vào tầng hầm này. Vốn đây là lòng tốt của nàng, muốn tặng thần cách của Chiến thần cho Cao Lôì Hoa. Nhưng không ngờ lại đột nhiên xảy ra chuyện này. Lòng tốt trở thành chuyện xấu, đây đại khái là cảm giác của nàng bây giờ.

- Nữ thần điện hạ, xin người đừng nóng vội. Cao huynh đệ là người tốt sẽ được trời phù hộ, hẳn sẽ không có chuyện gì đâu.

Vong Linh Đại trưởng lão ở bên cạnh hết sức khuyên nhủ Vong Linh Nữ Thần, nhưng mà Cao Lôì Hoa thực sự có xảy ra chuyện gì hay không, ngay cả lão cũng không nói rõ ràng được. Nhưng mà trong ấn tượng của lão thì chàng thanh niên tóc trắng này sẽ càng ngày càng tiến cao, đi xa hơn nữa. Tuyệt đối sẽ không chết ở bên trong cái tầng hầm nhỏ bé này được.

Bên kia, trong nhà Cao Lôì Hoa cách xa cả ngàn dặm.

Mộng Ti đột nhiên ngừng lại không chơi đùa cùng Kim Toa Nhi nữa, giờ khắc này, cô bé vậy lại không cảm nhận được khí tức của Cao Lôì Hoa nữa.

- Mộng Ti, em làm sao vậy?

Kim Toa Nhi nghi hoặc nhìn Mộng Ti.

- Khí tức của chủ nhân mất rồi.

Mộng Ti lẩm bẩm nói.

- Vậy là có ý gì?

Kim Toa Nhi không hiểu.

- Mất rồi, mất rồi!

Mộng Ti đột nhiên ngẩng đầu lên, trong con ngươi của nàng cũng không có một chút tiêu điểm nào, giống như là mất đi linh hồn vậy.

Tĩnh Tâm đang ôm đứa bé ngồi nghỉ cũng cảm thấy có chút lo lắng. Nàng thậm chí còn cảm thấy tâm tình mình không thể nào yên lặng được. Hình như, đã xảy ra chuyện gì rồi. Ánh mắt của Tĩnh Tâm không khỏi nhìn về phía Vong Linh cốc.

Cao Lôi Hoa hơi mở mắt, sau đó theo thói quen mà nhìn tay chân của mình. Kinh ngạc phát hiện thân thể của mình lại trở nên trong suốt, giống như là một linh hồn vậy. Sau đó từ trên ngực hần truyền đến từng trận cảm giác mát lạnh. Hần cúi đầu nhìn lại thì thấy trước ngực hần có một chuỗi thủy tinh phát ra ánh sáng nhàn nhạt. Cao Lôi Hoa nhận ra đó là thứ Tĩnh Tâm tạng cho hần, trong truyền thuyết thì đó là nước mắt của nữ thần Sinh Mệnh - vợ của Sáng Thế thần. Hơn nữa nghe Tra Lý nói nó có gì đó rất đặc biệt.

Sinh Mệnh nữ thần, chỉ để lại năm giọt nước mắt. Đó là kết quả của năm lần khóc. Nàng mỗi một lần khóc, đều chỉ để lại một giọt nước mắt.

Tách! Một tiếng, “Nước mắt của Nữ Thần Sinh Mệnh” đọng ở trong ngực của Cao Lôi Hoa đột nhiên vỡ tan ra trước mặt hần. Thủy tinh vỡ ra thành một giọt nước nhỏ, đem thân thể trong suốt của Cao Lôi Hoa bao vào bên trong.

Sau đó, Cao Lôi Hoa lợi dụng một loại trạng thái đặc thù mà rơi vào một loại cảnh giới kỳ diệu.

Đó là một nơi rất mơ hồ, loáng thoáng có thể cảm thấy đó là một tòa thần điện rất lớn. Rất lớn, rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với tất cả những thần điện mà Cao Lôi Hoa đã được nhìn thấy. Nhưng mà cũng rất mơ hồ, làm cho hần cũng chẳng nhìn rõ đây rốt cuộc là chỗ nào.

- Ôi~

Đó là một tiếng thở dài, trong tiếng thở dài, tràn đầy bi thương.

Cao Lôi Hoa có thể nghe được đó là tiếng thở dài của một người phụ nữ. Chẳng qua là tiếng thở dài này, lại khiến cho Cao Lôi Hoa vốn không biết rõ chuyện gì lại tràn ngập cảm giác bi thương.

- Con chắc chắn là muốn làm như vậy sao?

Giọng nói của người phụ nữ kia nhẹ nhàng vang lên.

- Tất nhiên!

Là tiếng của một chàng trai trẻ tuổi:

- Dựa vào cái gì mà đại ca lại có được tất cả những thứ mà phụ thần sáng chế, mà con lại không được như vậy. Cũng đều là con, vì sao phụ thần có thể quyết định như vậy! Con muốn tranh đoạt với đại ca! Con muốn giành lại những gì ở trong tay đại ca. Bởi vì trong tất cả những thứ kia cũng có một phần thuộc về con! Khi sáng tạo ra thế giới xinh đẹp này, con cũng có phần mà!

- Con, nhưng con phải biết rằng, nếu con muốn làm như vậy, con sẽ mất đi sự che chở của mẹ. Từ nay về sau, con sẽ mất đi sự bảo hộ về sinh mệnh của mẹ.

Trong giọng nói của người phụ nữ kia tràn đầy bất đắc dĩ:

- Con làm mất đi sinh mệnh, trở thành một người chết.

- Không có sinh mệnh, con cũng có phương pháp để sống. Thậm chí, con

có thể sống mạnh mẽ là khác.

Người con trai kia không thêm quan tâm nói.

- Nhưng mà con như vậy, cũng không phải là con nữa.

Người phụ nữ nỗ lực khuyên giải.

- Chỉ cần không để đại ca đạt được tất cả, vậy thì thế nào cũng được!

Giọng nói của người con trai mang theo sự quật cường:

- Cha không thể ích kỷ như vậy, chôn vùi hết công lao của con! Con chỉ muốn đoạt lại những gì thuộc về con thôi!

-Tùy con cứ đi đi, con của ta. Ta không biết làm gì cả.

Người phụ nữ che mặt ngồi xuống, không hề liếc mắt nhìn người thanh niên ở trước mặt lấy một cái. Đồng thời, một giọt nước mắt trong suốt từ trên khóe mắt của nàng chảy xuống. Rơi xuống nhân gian hóa thành một viên thủy tinh bảy màu.

Đây là nguyên nhân làm cho Nữ Thần Sinh Mệnh phải khóc sao? Cao Lô Hoa dường như đã hiểu rõ ý nghĩa trong cảnh tượng này.

Cái bị vỡ này chính là nước mắt của Nữ Thần Sinh Mệnh. Mà tất cả những gì mình nhìn thấy chính là tình tiết được ghi lại trong nháy mắt về chuyện một giọt nước mắt của nữ thần Sinh Mệnh được tạo ra.

Rì rào ~~ tiếng nước chảy...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 199

Quái Vật Cao Lôì Hoa.

Trên thế giới mọi vật đều phân chia âm dương. Độc dương không thịnh, cô âm không trường (nghĩa câu này dạng như âm dương mà chênh lệch thì đều không phát triển được). Trung Quốc có cái gọi là đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật; hay là vô cực sinh thái cực, thái cực sinh lưỡng nghi, âm dương kết hợp mà sinh vạn vật. Đây là quy luật của quê hương trên địa cầu của Cao Lôì Hoa.

Vạn vật trên thế gian phân ra thành ánh sáng và bóng tối, ánh sáng và bóng tối đối lập với nhau. Hai cái coi nhau là kẻ thù, có ánh sáng thì không có bóng tối, có bóng tối thì không có ánh sáng. Nếu cưỡng ép đem hai đem hai loại này để cùng một nơi, vậy thì chỉ có hủy diệt. Đây là quy luật trên đại lục mà hiện tại Cao Lôì Hoa đang ở.

Nhưng mà theo một cái ý nghĩa nào đó mà nói, tuy là Cao Lôì Hoa không còn sống ở trên địa cầu, nhưng mà hắn vẫn được tính là người địa cầu. Chỉ có điều Cao Lôì Hoa bây giờ lại đang ở trên đại lục này. Cho nên hiện giờ hắn đứng giữa hai quy luật lớn đó.

Cho nên dưới sự trợ giúp của nước mắt Sinh Mệnh Nữ Thần, Cao Lôì Hoa lách qua được kẽ hở của quy luật trên cái đại lục này. Đầu tiên khi hai cái “Cách cách” va chạm vào nhau thì quy luật của đại lục này khiến cho cơ thể của Cao Lôì Hoa nổ tung một lần. Sau khi nước mắt Sinh Mệnh Nữ Thần lại giúp khôi phục cơ thể của hắn, thì quy luật của địa cầu khiến cho hai cái thần cách ở bên trong cơ thể của Cao Lôì Hoa sinh ra âm dương hợp nhất. Nhưng mà không biết nếu đợi cho hai cái “Cách cách” ở bên trong cơ thể hắn hợp lại làm một thì sẽ sinh ra tình cảnh gì... ..

Những tảng đá che lấp cửa động cuối cùng cũng được dọn dẹp sạch sẽ, Vong Linh Nữ Thần và Đại trưởng lão vội vàng chạy vào bên trong tầng hầm này. Nhưng mà khi mấy người bọn họ nhảy vào bên trong cửa động, thì nhìn thấy một con quái vật kinh khủng và dữ tợn đang ngơ ngác đứng ở đó. Ở bên cạnh con quái vật này, cũng có một con quái vật giống như vậy khắp người đầy lân phiến.

Vừa nhìn thấy vậy, Vong Linh Nữ Thần và Vong Linh Đại trưởng lão

phát động tấn công không chút do dự vào hắn.

Bởi vì, trước mặt Vong Linh Nữ Thần và Vong Linh Đại trưởng lão là một tên mà ở trên người đầy những lân phiến màu đen, những mảnh lân phiến dày này giống như một bộ áo giáp bao bọc tên này lại. Hơn nữa ngay cả bộ mặt của hắn cũng bị che phủ bởi một cái mặt nạ do lân phiến tạo thành. Chỉ lộ ra một đôi đồng tử màu tím vàng. Điều làm cho Vong Linh Nữ Thần và Vong Linh Đại trưởng lão cảm thấy kỳ lạ chính là sau lưng người này có hai đôi cánh màu trắng tinh.

Vừa nhìn thấy con quái vật này, Vong Linh Nữ Thần liền không chút do dự mà tấn công ngay! “Vong Linh thần kỹ- - Thần hóa cốt mâu!” Vong Linh Nữ Thần xuất ra kỹ năng sở trường thần hóa cốt mâu đâm về phía tên quái vật mảnh khảnh ở trước mặt.

- Phỉ Ti Nhĩ, cô làm gì vậy!

Quái vật kia sau khi nghe được giọng nói của Vong Linh Nữ Thần thì lập tức quay đầu lại. Sau đó hắn thò cánh tay phải phủ đầy lân phiến ra, tay không nắm được thần hóa cốt mâu của Vong Linh Nữ Thần! Bang! Một tiếng, thần hóa cốt mâu không ngờ lại dễ dàng bị bóp vỡ nát ra.

- Ngươi? Là?

Vong Linh Nữ Thần sững sốt nhìn tên quái vật ở trước mặt, bởi vì nàng nghe được giọng nói phát ra từ tên quái vật này giống như là của Cao Lôì Hoa. Nhìn kỹ lại mái tóc dài của con quái vật này, cũng là mái tóc dài màu trắng cực kỳ đặc biệt của Cao Lôì Hoa. Trên thế giới này ngoại trừ hắn, thì không ai có mái tóc dài như vậy. Hơn nữa vóc dáng con quái thú trước mặt này cũng khá mảnh khảnh.

- Ngươi là, Cao Lôì Hoa?

Vong Linh Nữ Thần hỏi một tiếng thăm dò.

- Nói nhảm, không phải ta thì là ai?

Cao Lôì Hoa bắt mạch hô lên một tiếng:

- Cô nói đi, vì sao vừa nhìn thấy tôi thì đã tấn công rồi?

- Cao Lôì Hoa, hình dáng của anh làm sao trở thành dạng này?

Vong Linh Nữ Thần chỉ vào người Cao Lôì Hoa hỏi. Đồng thời những vong linh ở phía sau nàng cũng dùng ánh mắt giống như vậy mà nhìn Cao Lôì Hoa. Hình dáng của hắn bây giờ quả thật là khiến cho người ta cảm thấy kinh ngạc. Nếu như không phải trên người hắn có khí tức thần thánh, thì bộ dạng của hắn bây giờ, đúng là ma!

- Hình dáng gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc, mình còn có thể biến thành dạng gì nữa chứ? Vì cảm thấy kỳ lạ nên hắn cúi đầu nhìn thân thể mình. Vừa nhìn thì ngay lập tức ngây cả người. Cao Lôì Hoa thấy trên người mình bị bao phủ bởi một tầng lân phiến rất dày, hắn sờ sờ lớp lân phiến thì không ngờ nó mọc ra từ trên cơ thể mình.

- Trời! Có chuyện gì xảy ra? Ta làm sao lại biến thành bộ dạng như thế này?

Cao Lôì Hoa kêu gào, theo bản năng sờ sờ lên mặt mình, thì thấy ngay cả mặt cũng có lân phiến! Trời, bộ dạng như thế này thì làm sao mà đi ra ngoài gặp người khác chứ? Cao Lôì Hoa cười khổ.

- Cao Lôì Hoa, vì sao hình dạng của anh lại biến thành như thế này? Còn Chiến thần bây giờ thế nào rồi?

Vong Linh Nữ Thần quan tâm nhất chính là Chiến thần trở thành ma đã chết hay chưa?

- Tôi cũng không biết vì sao mình lại trở thành như thế này nữa.

Cao Lôì Hoa lên tiếng:

- Chiến thần ở bên cạnh đó, hẳn bị ta giết rồi!

Nói xong, Cao Lôì Hoa quay sang nhìn về phía Chiến thần. Sau đó hắn kinh ngạc phát hiện thân thể của Chiến thần vẫn còn vẹn toàn nằm trên mặt đất. Một đạo thiên lôi vừa rồi, vậy mà cũng không hủy diệt được thân thể của hắn. Điều này đủ để chứng tỏ thân thể của Chiến thần cường hãn như thế nào rồi.

Như vậy thì thân thể sau khi ma hóa, ít nhất thì có sức chống đỡ gấp ba lần thần cấp, thậm chí còn có thể mạnh hơn! Sở dĩ thần sau khi hóa ma mạnh hơn so với khi còn sống, có lẽ cũng không phải sức mạnh sau khi ma hóa của bọn họ mạnh lên, nguyên nhân quan trọng chính là cơ thể cường đại của bọn họ.

- Ta thật sự cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cao Lôì Hoa nhớ rõ khi vừa mới tỉnh lại đã từng kiểm tra cơ thể rồi mà, hoàn toàn không có một chỗ nào bất ổn. Nhưng vì sao chỉ trong chốc lát thì cơ thể của mình lại trở thành bộ dạng giống như quái thú thế này?

- Đúng rồi, chẳng lẽ là!

Cao Lôì Hoa đột nhiên nhớ ra.

Mình vừa rồi sử dụng cái “Ma cách” màu đen kia.

Vừa nghĩ đến đây, Cao Lôì Hoa vội vàng nhắm mắt lại, đưa thần niệm tới chỗ ma cách ở bên trong đan điền. Tiếp đó ma cách khẽ run lên rồi lân phiến trên người Cao Lôì Hoa bắt đầu rút vào bên trong. Chỉ trong nháy mắt, lân phiến trên người hắn đã rút hết. Lộ ra dáng người Cao Lôì Hoa với làn da màu vàng.

- Phù! Quả nhiên là như thế này.

Cao Lôì Hoa cười hì hì, nhưng sau này có phải mỗi lần sử dụng lĩnh vực thì sẽ trở thành như vậy sao? Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

- A! ~~

Khi lân phiến trên người Cao Lôì Hoa vừa mới rút đi hết, Vong Linh Nữ Thần ở bên cạnh lại hét lên một tiếng lớn. Sau đó nàng vội vàng che mặt rồi nhanh chóng chạy ra ngoài động.

- Lại làm sao vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Vong Linh Nữ Thần đang che mặt mà chạy điên cuồng.

- Hí hí.

Vong Linh Đại trưởng lão cười chỉ chỉ vào cơ thể của Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa cúi đầu nhìn xuống không khỏi cảm thấy xấu hổ. Sau khi lân phiên biến mất, trên người Cao Lô Hoa trống trơn chẳng có cái gì cả. Thảo nào Vong Linh Nữ Thần phải che mặt mà chạy điên cuồng như vậy.

Cao Lô Hoa cảm thấy mặt đỏ lên, nhìn lướt về phía tay phải của mình. Nhẫn không gian ở trên tay hắt lại một lần nữa chứng minh là nó không tầm thường. Cho dù dưới tình huống như vậy, nó vẫn còn tồn tại, có vẻ không bị một chút tổn hại nào.

- Nhẫn không gian còn là tốt rồi.

Cao Lô Hoa lấy một bộ quần áo trong nhẫn không gian ra mặc vào.

- Được rồi. Chúng ta đi thôi, có việc gì đi ra ngoài rồi nói sau.

Vong Linh Đại trưởng lão nói với Cao Lô Hoa.

- Được rồi! Nhưng mà...

Cao Lô Hoa khẽ quay lại nhìn thân thể của Chiến thần vẫn còn nguyên vẹn ở trên mặt đất.

- Có chuyện gì vậy? Cao Lô Hoa huynh đệ?

Vong Linh Đại trưởng lão hỏi.

Cao Lô Hoa không nói gì. Hắn đi tới bên cạnh Chiến thần quan sát một lượt:

- Bỏ khi! Vậy mà còn chưa chết!

Cao Lô Hoa không khỏi than thở một tiếng, Chiến thần này cũng quá trâu bò đi, như vậy mà vẫn còn chưa chết!

- [Long ngữ] Băng Phong Thuật!

Tay phải Cao Lô Hoa lập tức vung lên, đóng băng cơ thể Chiến thần. Rồi cắt cơ thể của Chiến thần vào trong không gian vong linh.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, thi thể của Chiến thần tôi đã xem qua. Đã bị cậu làm tổn hại quá lớn. Hơn nữa đã trở thành ma, cũng không còn thích hợp mà chế tạo thành Sát Lục Giả nữa.

Vong Linh Đại trưởng lão nói:

- Sát Lục Giả không thể dùng ma để chế tạo. Có thể nói, bản thân ma cũng là một tồn tại giống như Sát Lục Giả. Đã chết rồi, nhưng vẫn còn tồn tại và hoạt động.

- Ha ha! Tôi cũng không biết có chuyện gì xảy ra, tôi chỉ cảm thấy thứ này có lẽ sẽ có ích.

Cao Lô Hoa đáp.

- Vậy thì tùy cậu.

Vong Linh Đại trưởng lão cười nói, sau đó cùng Cao Lô Hoa đi lên trên

mặt đất.

Khi ra khỏi tầng hầm, Cao Lôì Hoa liền nhìn thấy Vong Linh Nữ Thần đang ôm Bảo Bảo, dẫn theo một đám vong linh đứng đợi hắ ở cửa động.

- Cao Lôì Hoa, thật xin lỗi. Tôi không ngờ Chiến thần lại đột nhiên trở thành ma.

Vong Linh Nữ Thần xấu hổ nói với Cao Lôì Hoa.

- Ba ba!

Bảo Bảo ở trong lòng Vong Linh Nữ Thần sau khi nhìn thấy Cao Lôì Hoa không có việc gì, liền chia tay về phía hắ.

Cao Lôì Hoa dang hai tay ra đón lấy Bảo Bảo, rồi thơm vài cái lên mặt của cô bé.

- Phỉ Ti Nhĩ, việc này không trách cô được.

Cao Lôì Hoa nói với nữ thần Vong Linh:

- Tôi nghĩ khi đó cũng chẳng ai biết được Chiến thần lại đột nhiên trở thành ma.

- Anh không trách tôi là tốt rồi.

Vong Linh Nữ Thần cười một cái, lại nói tiếp:

- Nhưng mà, anh có coi thường tôi hay không Cao Lôì Hoa?

Sau khi xin lỗi xong, sắc mặt của Vong Linh Nữ Thần lại biến đổi liên tục. Vừa rồi còn cười xấu hổ, bây giờ khuôn mặt lại đỏ lên, là đỏ lên vì nổi giận.

- ?? Tôi coi thường cô lúc nào?

Cao Lôì Hoa lập tức sửng sốt.

- Nếu không khinh thường tôi, vì sao anh lại phải đánh sập cửa động chứ?

Vong Linh Nữ Thần nắm chặt bàn tay.

- Không phải, chuyện này. Tôi không phải là có ý khinh thường cô. Việc này, tôi biết nói thế nào đây.

Cao Lôì Hoa xấu hổ cười cười, dù sao Vong Linh Đại trưởng lão bây giờ cũng đang ở bên cạnh. Cao Lôì Hoa cũng không thể nói là vì thực lực của Đại trưởng lão không mạnh, cho nên đánh sập cái cửa động.

Nhưng mà Vong Linh Đại trưởng lão là ai chứ? Hắ là một lão già đã thành tinh sao lại không nhìn ra tâm tư của Cao Lôì Hoa chứ.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ.

Vong Linh Đại trưởng lão thở dài:

- Cảm ơn cậu!

- Không có gì.

Cao Lôì Hoa gãi đầu cười hì hì... ..

Bên kia, Thú thần Tra Lý đi đến lãnh thổ của tộc Sư Tử. Hắ đứng từ xa nhìn Sư tộc, rồi thở dài một hơi. Là mình, đã hại các huynh đệ của Sư tộc phải ở trong phong ấn này cả nghìn năm. Nhưng mà, lần này, hắ sẽ đưa bọn họ ra ngoài, để cho bọn họ lại một lần nữa xuất hiện trên vũ đài của toàn bộ

đại lục..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 200

Vong Linh Nữ Thần Thích Ngược Đãi. (P1)

Hừ! Tra Lý khẽ thở dài rồi từ từ bước về phía tòa thành bị phong ấn. Kể từ lần trước cảm thấy then với Vong Linh Nữ Thần, hấn mắt tích đã hơn một nghìn năm. Mấy năm gần đây, thỉnh thoảng hấn cũng ấn dấu khí tức của mình, lặng lẽ đến nhìn lãnh thổ thuộc về thú nhân này. Nhưng không một lần nào quang minh chính đại trở về.

- Ta... đã... trở... về.

Tra Lý nhìn tòa thành cao vút, khẽ hô lên một tiếng.

- Thú thần vĩnh viễn tồn tại cùng chúng ta, sức mạnh, dũng cảm, trung thành, vĩnh viễn không rời khỏi Thú tộc.

Khi Tra Lý vừa mới đặt chân tới tòa thành thì, cửa chính của tòa thành đột nhiên tự động mở ra.

Nhìn về phía trước, bảy vị cường giả thánh giai của Hoàng kim sư tộc dẫn theo tất cả dũng sĩ của tộc quý ở cửa thành. Bọn họ đã cảm giác được khí tức của Thú thần từ rất xa. Nhất thời, các chiến sĩ của hoàng kim sư tộc vô cùng xúc động. Thật sự là khí tức của Thú thần, Thú thần cũng không bỏ Thú tộc!

- Ta đã trở về!

Nhìn tộc nhân đông nghịt trước mặt, Tra Lý khẽ thở dài.

- Thần đã ngày đêm chờ đợi vị thần của mình trở về.

Tộc trưởng đương nhiệm của hoàng kim sư tộc quý ở trước mặt Tra Lý, nước mắt lưng tròng.

- Nghìn năm qua, khổ cho các người rồi.

Tra Lý giơ tay phải:

- Lần này, tôi đến là muốn làm một chuyện. Đó là đưa cả tộc ra khỏi phong ấn này! Nơi này, không phải thế giới dành cho những dũng sĩ của chúng ta. Thế giới của các người là ở bên ngoài rộng lớn! Ở chỗ đó, mới là chỗ các người tự do phát huy lòng dũng cảm.

- Thú thần!!

Hoàng kim sư tộc sau khi nghe được lời nói của Tra Lý thì kích động. Thậm chí có người còn không tin mà vỗ vỗ vào mặt mình. Khi thấy mình không phải là đang mơ, tất cả thú nhân đều kích động mà rống lên:

- Thú thần, vị thần của sức mạnh! Sức mạnh vĩnh viễn tồn tại cùng chúng ta!

- Thú thần luôn tồn tại cùng chúng ta!

Các chiến sĩ của hoàng kim sư tộc đâm liên tục vào ngực mình. Chiến sĩ của hoàng kim sư tộc là mạnh mẽ nhất. Nhưng ở bên trong phong ấn này nhiều năm như vậy, bọn họ khát khao được chiến đấu. Chiến trường, là chốn quy tụ của bọn họ. Khát vọng lớn nhất của hoàng kim sư tộc khi được chết không phải là chết già trong nhà mình, mà là chết ở trên chiến trường.

- Để cho thế giới lại thấy rõ sức mạnh của thú tộc chúng ta!

Thú thần quát to một tiếng, giờ nắm tay phải lên cao. Tra Lý lúc này là Thú thần cuồng bạo không ai bì nổi:

- Chuẩn bị một chút đi, hỡi những dũng sĩ của ta. Để cho những tên đã quên sức mạnh của Thú tộc kia biết một chút cái gì gọi là dũng sĩ Thú tộc!

- Đúng rồi, Phỉ Ti Nhĩ. Cô có nghĩ tới chuyện đưa Vong Linh tộc ra khỏi phong ấn này không?

Cao Lô Hoa ôm Bảo Bảo, quay lại nhìn Vong Linh Nữ Thần:

- Phong ấn này có thể làm suy yếu thực lực của Vong Linh tộc các cô bất cứ lúc nào. Bây giờ, tầng phong ấn này đối với tôi mà nói thì cũng chỉ là một tầng biên giới lúc nào cũng có thể phá vỡ được.

- Đi ra ngoài sao?

Vong Linh Nữ Thần Phỉ Ti Nhĩ cười khở:

- Không lúc nào tôi không muốn cả. Nhưng bây giờ. Ôi! Cho dù chúng tôi có đi ra thì sau đó phải đi theo con đường nào đây? Trên thế giới rộng lớn hiện giờ còn chỗ nào cho tộc Vong Linh chúng tôi dung thân chứ? Chúng tôi thua trong đại chiến thần ma, bây giờ chúng tôi chỉ như con chuột chạy qua đường thôi.

Cao Lô Hoa đột nhiên nở nụ cười thần bí:

- Có lẽ, tôi có thể tìm cho các cô một chỗ.

- Cái gì?

Vong Linh Nữ Thần kinh ngạc nhìn Cao Lô Hoa:

- An bài cho chúng tôi nơi ở sao? An bài như thế nào?

- Ha ha!

Cao Lô Hoa chỉ chỉ lên bầu trời:

- Nếu có thể, tôi muốn xây dựng một chỗ cho mình. Ở trên trời.

- Tiên sinh Cao Lô Hoa, anh đang nói giỡn sao?

Vong Linh Nữ Thần cười méo nói:

- Trên bầu trời con người làm sao sống được? Cho dù thiên đường của Thần tộc, địa ngục của Ma tộc chẳng qua cũng chỉ là một cái không gian khác mà thôi.

- Hắc hắc!

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Tạm thời, tôi cũng không thể khẳng định. Nhưng, tôi đã từng ở nơi mà nhìn thấy giống như một - hòn đảo nhỏ trên không trung!

- Hòn đảo ở trên không sao?

Vong Linh Nữ Thần nhú mày:

- Đó là cái gì vậy?

- Một hòn đảo nhỏ có thể lơ lửng trên không trung.

Cao Lôì Hoa cười ha ha nói:

- Nếu như có thể chế tạo ra một hòn đảo trên không, cô thấy tộc Vong Linh có thể sống ở đó được không? Bởi vì tộc Vong Linh các cô dường như rất sợ ánh sáng mặt trời.

- Nếu như anh có thể tạo ra được, tộc Vong Linh ở trên đó ở tuyệt đối không phải là vấn đề!

Vong Linh Nữ Thần nói:

- Tộc Vong Linh chúng tôi chẳng qua là không thích ánh sáng mặt trời, nhưng không e ngại nó. Thậm chí có một số vong linh còn rất thích tắm nắng. Có điều chúng tôi thích bóng đêm hơn thôi. Trong bóng tối, chúng tôi có thể phát huy ra 150% sức mạnh.

- Được!

Cao Lôì Hoa gật đầu nói:

- Vậy là được! Chỉ cần tôi làm xong một hòn đảo nhỏ giữa không trung, thì sẽ đưa tộc Vong Linh của cô ra khỏi phong ấn này!

- Tốt!

Vong Linh Nữ Thần cũng hô to đáp, trong mắt nàng hiện lên một chút chờ đợi. Trong chỗ phong ấn này, toàn thể sức mạnh của tộc Vong Linh đều giảm xuống theo bậc thang. Cứ tiếp tục như vậy, qua mấy nghìn năm nữa, sợ rằng các chiến sĩ của tộc Vong Linh chắc chắn sẽ trở nên yếu ớt vô lực:

- Chỉ cần anh làm được một hòn đảo trên không, tộc Vong Linh chúng tôi sẽ theo anh đi ra ngoài.

- Đầu tiên tôi phải làm xong tất cả mọi chuyện trước mắt đã, rồi tôi sẽ bắt tay vào chuẩn bị làm việc này.

Cao Lôì Hoa cười đắc ý, hòn đảo trên không, từ khi Cao Lôì Hoa nhìn thấy Lôì thần điện thì luôn ghi tạc trong lòng. Khi đó, Cao Lôì Hoa liền nghĩ ngay đến chuyện làm cho Tĩnh Tâm một cái, để làm nơi tổ chức đám cưới cho hắn và Tĩnh Tâm. Cao Lôì Hoa đã nói muốn cho Tĩnh Tâm một cái hôn lễ đặc biệt. Lúc ấy hắn liền nghĩ tới hòn đảo Lôì thần điện ở giữa không trung. Đều là Lôì thần, Cao Lôì Hoa nghĩ những chuyện mà Lôì thần làm được chẳng lẽ hắn làm không được. Chỉ cần có phương pháp, Cao Lôì Hoa sẽ làm ra một hòn đảo trên không thứ hai.

Nhưng mà, chế tạo hòn đảo ở trên không thì Cao Lôì Hoa vẫn còn thiếu rất nhiều thứ, chẳng hạn như cái quan trọng nhất—Nhân lực!

Nhưng nếu như có tộc Vong Linh, về mặt nhân lực sẽ không còn là vấn đề nữa rồi. Cao Lôì Hoa cười hài lòng.

- Nếu như anh thực sự làm được một hòn đảo giữa không trung, Vong Linh tộc của chúng tôi sẽ mãi là người bạn trung thành với anh.

Vong Linh Nữ Thần muốn tỏ ý với Cao Lôì Hoa rằng nếu như hắn có thể đưa tộc Vong Linh ra ngoài, thì cả tộc sẽ là minh hữu tận tâm vì hắn.

Cao Lôì Hoa gật đầu, hắn muốn chính là kết quả này. Hắn tốn nhiều sức lực muốn đưa tộc Vong Linh ra ngoài, cũng là tìm cho mình một minh hữu. Dù sao cũng có rất nhiều chuyện mà không phải một người hùng mạnh thì có thể làm được.

- Như vậy, đợi chuyện của Thú tộc làm xong, tôi sẽ đi xem Lôì thần điện đã.

Cao Lôì Hoa nói:

- Tôi phải tìm được phương pháp chế tạo đảo trên không.

Cùng Cao Lôì Hoa đi vào chính điện của Vong Linh thần điện, Vong Linh Nữ Thần đột nhiên quay lại nói với hắn:

- Cao Lôì Hoa, các anh đến Vong Linh cốc này chính là muốn dẫn hoàng kim sư tộc rời khỏi chỗ này sao?

- Đúng vậy!

Cao Lôì Hoa gật đầu nói.

- Vậy, hắn cũng đến đây chứ.

Vong Linh Nữ Thần cúi đầu nói.

- Ừ!

Cao Lôì Hoa ôm chặt Bảo Bảo ở trong lòng:

- Cô muốn đi tìm hắn sao?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Không biết. Tôi cũng không biết có nên đi tìm hắn không.

Vong Linh Nữ Thần khẽ thở dài:

- Giữa tôi và hắn, chuyện gì đã xảy ra thật sự là khó mà nói rõ được. Mỗi quan hệ giữa tôi và hắn cũng rối loạn.

- Nữ thần điện hạ!

Khi Cao Lôì Hoa và Vong Linh Nữ Thần đang nói chuyện, một Vong Linh kỵ sĩ từ ngoài cửa chạy vào:

- Nữ thần! Hoàng kim sư tộc đã tập trung đến trước cổng Vong Linh thần điện. Chúng ta có phát động tấn công không?

- Đợi một chút.

Vong Linh Nữ Thần nhíu nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Cao Lôì Hoa:

- Là hắn đến đây sao?

- Ngoài hắn ra, còn ai có thể khiến cho hoàng kim sư tộc đến đây được chứ?

Cao Lôì Hoa mỉm cười.

- Được rồi. Chúng ta đi ra thôi, dù sao sớm muộn gì cũng phải gặp. Đi ra xem hắn thế nào.

Vong Linh Nữ Thần bóp chặt tay phải, mạnh đến nỗi làm cho những đốt ngón tay của nàng hiện trắng nhợt.

Tên vong linh kỳ sĩ đi trước dẫn đường, Cao Lô Hoa và Vong Linh Nữ Thần bước theo ra cửa Vong Linh thần điện.

Từ xa, Cao Lô Hoa đã nhìn thấy hình dáng của Tra Lý đang mặc một bộ tinh linh chiến giáp có hoa văn. Tra Lý đang đi qua đi lại trước cửa Vong Linh thần điện.

- Người còn tới chỗ này làm gì?

Vong Linh Nữ Thần sau khi đi đến cửa, liền nhìn chăm chăm vào Tra Lý. Nhìn thấy hắn là lập tức nàng cảm thấy cơn tức giận và oán hận từ trong lòng bốc lên. Nàng nghĩ đến chuyện một mình nuôi nấng con gái, mà tên này đã lâu như vậy rồi vẫn chưa từng đến thăm hai mẹ con mình một lần nào. Lại thấy dáng điệu của hắn bây giờ bắt chước giống như chó vậy lại càng làm cho Vong Linh Nữ Thần cảm thấy khó chịu. (Tra Lý rống lên: Oan uổng, cũng không phải vì tôi muốn đẹp zai hơn một chút nên mới đặc biệt mặc bộ áo giáp tốt nhất hay sao!)

- Ta... ta ... ta muốn đến xem (cô), ta muốn đến, lấy lại cây búa của ta.

Tra Lý mặt đỏ lên, sau đó hắn lắp bắp nói ra một câu làm cho Cao Lô Hoa muốn hộc máu.

Vong Linh Nữ Thần nghiêng răng:

- Được thôi, tự người đi mà lấy cây búa gãy về đi!

Thú thần chẳng biết làm sao, hắn nắm chặt tay. Vừa rồi rõ ràng muốn nói một đằng, nhưng đúng lúc muốn mở miệng thì, lại không thể nói ra được. Cuối cùng đành phải nói nẻo khác.

Sau khi nhìn thấy những phản ứng của Vong Linh Nữ Thần. Tra Lý lại càng muốn vả miệng mình một cái thật mạnh. Ngay cả một câu nói cho ra dáng cũng không nói nên lời. Sau khi hít một hơi thật sâu, Tra Lý cuối cùng cũng nói được một câu.

- Cô, cùng với ta đi lấy cây búa được không?

Tra Lý mặt mày nhăn nhó giống như đốt khi, nhưng lần này rốt cuộc cũng nói ra một câu ra hồn.

Vong Linh Nữ Thần đang nhíu mày, nghe xong câu này của Tra Lý thì mới dẫn ra. Sau đó nàng xoay người đi vào sâu bên trong Vong Linh thần điện.

Vong Linh Nữ Thần vừa đi, Tra Lý cũng không biết phải làm sao. Nàng cũng chẳng hề nói, đó là đồng ý hay không đồng ý đây?

- Vẫn đứng đực ở đó làm gì? Còn không đi vào đi.

Cao Lô Hoa bất đắc dĩ đi đến phía sau Tra Lý. Không chút lưu tình mà đạp hắn một nhát bần vào trong thần điện.

- Tôi, đi vào với nàng sao?

Tra Lý lập tức hiểu rõ ý tứ của Cao Lôì Hoa, sau đó điên cuồng chạy theo bóng của Vong Linh Nữ Thần.

- Ba ba! Ngày hôm nay Tra Lý thúc thúc rất lạ, giống như phát tình vậy.

Bảo Bảo ngẩng lên nói với Cao Lôì Hoa.

- He He! Bảo Bảo nói cực kì chính xác, hẳn phát tình rồi.

Cao Lôì Hoa cúi đầu nói với Bảo Bảo:

- Bảo Bảo nè, con không muốn biết cha ruột của con sao?

- Cha ruột sao?

Bảo Bảo cúi suy nghĩ rất lâu, cuối cùng không ngờ lại gật đầu. Nó thật sự muốn biết mặt mũi người cha ruột của mình như thế nào.

- Hắc hắc!

Cao Lôì Hoa cười rồi ôm Bảo Bảo đi vào trong tầng hầm.

- Cao huynh đệ, chờ tôi với.

Vong Linh Đại trưởng lão cũng kêu lên một tiếng, nhanh chân nhanh tay chạy theo phía sau Cao Lôì Hoa.

- Chắc là ở dưới tầng hầm.

Cao Lôì Hoa lẩm bẩm nói, hẳn còn nhớ rõ lúc mới đến đã thấy cây búa kia của Thú thần ở bên trong tầng hầm. Vậy chắc chắn Vong Linh Nữ Thần sẽ đưa Thú thần đi xuống đó rồi.

Cao Lôì Hoa ôm Bảo Bảo, cùng Vong Linh Đại trưởng lão ở phía sau, một nhóm ba người lén lút đi tới tầng hầm.

- Xác định mục tiêu đang ở phía trước, cẩn thận hành động. Đừng làm ra tiếng động.

Cao Lôì Hoa khẽ nói với Bảo Bảo và Vong Linh Đại trưởng lão.

Vong Linh Đại trưởng lão và Bảo Bảo đều gật đầu. Sau đó ba người cẩn thận mà đi tới cửa hầm ngầm. Khi chuẩn bị di chuyển, thì đúng lúc có vài tảng đá lớn còn chưa được đem đi, vừa vặn có thể để cho ba người Cao Lôì Hoa nấp vào.

Khi ba người Cao Lôì Hoa mò đến cửa tầng hầm, từ xa đã nghe thấy bên trong truyền ra những âm thanh kỳ quái.

- Aaah! U~~ Hừ!

Không phải chứ! Một chuỗi âm thanh dâm dăng từ bên trong tầng hầm truyền ra.

Chẳng lẽ Thú thần và Vong Linh Nữ Thần lại bắt đầu “Tình yêu điên cuồng!” sao? Trên mặt Cao Lôì Hoa lộ ra một nụ cười dâm dăng. Nhưng mà nghĩ lại, không đúng! Thanh âm này dường như là của Thú thần thì phải?

Thế là, Cao Lôì Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão mang theo lòng hiếu kỳ lén lút nấp ở cửa động, ngó vào bên trong.

Sau đó hai người đều trợn mắt nhìn tình cảnh trước mặt.

Trên mặt đất trong tầng hầm, Thú thần Tra Lý bị lột sạch chỉ còn lại một

cái quần nhỏ, cả người bị cột vào giữa tầng hầm. Nhìn thấy kỹ năng trói buộc như vậy, Cao Lôi Hoa có thể khẳng định Vong Linh Nữ Thần là một cao thủ trong chuyện đó.

Bây giờ, ở trong tầng hầm, Vong Linh Nữ Thần vốn rất ốm yếu lại đang cầm lấy cái búa của Thú thần, dùng cái búa đó làm cái vợt “Bóng bàn”, mà bóng thì đương nhiên là Thú thần Tra Lý. Mà vợt bóng bàn tất nhiên sẽ là bản mặt của búa. Còn tiếng kêu “Êm tai” a a kia chính là từ trong miệng của Thú thần phát ra.

Nhìn Vong Linh Nữ Thần bây giờ, trong đầu Cao Lôi Hoa đột nhiên hiện lên một từ: “Nữ hoàng SM!”

(SM - sadomasochism: Chứng ác-thống dâm, thích bị ngược đãi)

- Ba ba, mụ mụ và thúc thúc đang chơi cái gì vậy? Nhìn thấy có vẻ chơi rất vui vậy?

Bảo Bảo nghi hoặc hỏi Cao Lôi Hoa.

- Ủ! Đang chơi một trò rất vui.

Cao Lôi Hoa vì không muốn làm ô nhiễm tâm hồn thuần khiết của Bảo Bảo nói:

- Đó là một trò chơi rất vui.

- Vậy à!

Bảo Bảo gật đầu, dường như đã hiểu..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 201

Ba Ta Nói, Trên Đầu Chúng Ta Có Người Ở Đó.

Lúc này, ở chỗ khác, Nguyệt Sur dưới sự dẫn đường của đội trưởng Bồ Lỗ Tư sau vài ngày gấp rút lên đường cuối cùng cũng đặt chân lên lãnh địa của Thú tộc.

- Từ nơi này trở đi, chính là lãnh thổ của Thú nhân. Nơi đây gọi là “Lang Vực”, là lãnh thổ của các dũng sĩ Lang tộc. Mọi người đều biết, Lang kỵ binh của Lang tộc là một trong những kỵ binh mạnh mẽ nhất. Cho nên bọn họ gánh vác nhiệm vụ bảo vệ biên giới.

Bồ Lỗ Tư vừa đi vừa giải thích cho Nguyệt Sur.

- Lãnh thổ của Thú tộc, tại sao lại trở nên như thế này?

Nguyệt Sur nhìn vùng đất đai trước mặt mà niềm thương cảm xộc lên trong lòng hẳn. Cả vùng đất rộng lớn lại chẳng có một ngọn cỏ nào, ở trên mảnh đất cằn cỗi này thì làm sao mà sống được chứ?

- Thú tộc của chúng ta, không có vua.

Bồ Lỗ Tư than nhẹ một tiếng:

- Vì không có người lãnh đạo, sau vài cuộc chiến thì chúng ta mất đi rất nhiều lãnh thổ, nên chỉ có thể sống ở những nơi nghèo khó này. Đất đai như vậy cũng chẳng trồng được lương thực, cũng không có con mồi nào tốt. Do đó mới dẫn tới sự bần cùng của thú tộc chúng ta.

- Ai vậy, đứng lại cho ta!!

Khi Bồ Lỗ Tư giới thiệu một vài chuyện cho Nguyệt Sur, một đội Lang kỵ binh của Lang tộc từ đằng xa chạy tới đứng chặn ở trước mặt bọn họ.

Nguyệt Sur đưa mắt nhìn, ở bên dưới các Lang kỵ binh là những con sói lớn với đôi mắt lộ ra hung quang. Lang tộc, là kỵ binh cường đại nhất trong Thú tộc. Trừ cái đuôi ở phía sau và hàm răng sói bén nhọn, Lang tộc và loài người thật ra cũng không khác biệt nhiều. Nhưng mà bọn họ rõ ràng cao lớn hơn rất nhiều so với con người.

- Là ta, Bồ Lỗ Tư.

Bồ Lỗ Tư ở giữa đoàn xe đi ra, Sur tộc là hoàng tộc nên rất có mặt mũi trong tộc Thú nhân. Bồ Lỗ Tư là một người khá nổi tiếng trong tộc Thú Nhân. Năm đó hất dứt khoát vứt bỏ những đái ngộ của hoàng gia, tự nguyện

đi đến xã hội của loài người để sống, học tập chiến thuật và kỹ thuật của con người. Cho nên ở trong tộc Thú nhân, hắn được coi là một anh hùng. Hành động của hắn đã giành được sự tôn trọng của Thú nhân.

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư!

Đội Lang kỵ binh đều hành lễ với Bồ Lỗ Tư, Bồ Lỗ Tư không phải quan chức, mà đây là sự tôn trọng của các dũng sĩ Lang kỵ binh thôi.

- Nếu đây là đoàn xe của đại nhân Bồ Lỗ Tư thì cho qua.

Đội trưởng Lang kỵ binh hành lễ xong rồi lui sang một bên.

- Đi thôi.

Bồ Lỗ Tư nói với đoàn xe, sau đó đoàn xe lại chậm rãi tiến về phía trước.

- Thật là có khí phách!

Nguyệt Sư nhìn Lang kỵ binh thốt lên đầy cảm thán. Đội Lang kỵ sĩ nếu được trang bị tốt hơn một chút, chắc chắn sẽ rất có khí phách.

- Ủ!

Bồ Lỗ Tư khẽ cười nhìn Nguyệt Sư. Tuy rằng là Thú hoàng trời sinh, nhưng dù sao nó vẫn chỉ là đứa bé. Thỉnh thoảng, Nguyệt Sư vẫn còn lộ ra một chút đặc tính của trẻ con.

Bong~ bong~ bong~~~

Đoàn xe của Bồ Lỗ Tư và Nguyệt Sư đi chưa được mấy bước, từ trong lãnh thổ của Lang Tộc vang lên tiếng chuông dồn dập.

- Tiếng chuông này có nghĩa là gì?

Nguyệt Sư ngẩng đầu lên hỏi, tuy không biết tiếng chuông này có nghĩa gì, nhưng trực giác nói cho nó biết việc này cũng không phải là chuyện tốt.

- Là một tiểu đội của loài người, thường đến lãnh địa của chúng ta quấy rối!

Một tên Lang kỵ binh đứng gần đó nghiêng rằng giải thích cho Nguyệt Sư:

- Đến quá nhiều lần rồi. Mẹ nó! Các huynh đệ, chúng ta lên! Lần này nhất định phải cho bọn nó có đi mà không có về!

- Hồng! Thú thần tồn tại cùng ta, sức mạnh, dũng cảm, tiến lên.

Đám Lang kỵ binh gầm nhẹ lên một tiếng rồi cười sới chạy về chỗ phát ra tiếng chuông.

- Grừ!

Con sói gầm lên một tiếng, sau đó lao về phía trước, để lại một vệt bụi mù ở phía sau.

- Ta cũng muốn đi xem một chút!

Nguyệt Sư đứng lên, nắm chặt lấy thanh trường kiếm ở phía sau:

- Khi cần thiết, ta có thể giúp đỡ một chút.

- Ta, ta cũng muốn đi.

Hồ Mị Nhi ở bên cạnh khẽ nói:

- Ta là một tế tự nên cũng có chút tác dụng ở trên chiến trường!

- Ca ngợi Thú thần!

Khi biết rõ Hồ Mị Nhi là tể tự, Bồ Lỗ Tư rất vui vẻ. Sau đó hắn quay lại nói với đám bảo tiêu:

- Các huynh đệ hãy tiếp tục bảo vệ đoàn xe lên đường. Ta muốn đi giải quyết chuyện này.

- Rõ! Đội trưởng.

Đội bảo tiêu gật đầu, theo đoàn xe chậm rãi đi về phía trước. Bọn họ là con người, trong cuộc chiến với Thú nhân này, bọn họ không thể giúp Thú nhân cầm đao chém lên người đồng loại của mình được. Chẳng qua bọn họ cảm phục cách đối nhân xử thế và tính cách của Bồ Lỗ Tư. Cho nên họ cũng không đi giúp loài người, mà chỉ có thể đứng vào trung lập.

- Chúng ta đi thôi, Nguyệt Sur tiểu huynh đệ!

Bồ Lỗ Tư dắt hai con tuấn mã ra.

- Đi thôi, cháu cũng muốn xem, chiến tranh thật sự là như thế nào!

Nguyệt Sur giữ yên nhảy lên lưng chiến mã, trước đây nghe cha kể câu chuyện về “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, những chuyện trong đó làm cho Nguyệt Sur máu huyết sôi trào. Cậu bé cũng rất muốn biết và cảm nhận về một cuộc chiến. Thú tộc trời sinh ra là để chiến đấu, Nguyệt Sur cũng không phải là ngoại lệ! Trong máu của bọn họ có chảy dòng máu của chiến sĩ.

Tiểu hồ nữ và Nguyệt Sur ngồi chung một con, cố gắng bám chặt vào Nguyệt Sur. Thật ra từ đầu Nguyệt Sur cũng không định mang Hồ Mị Nhi ra chiến trường, nhưng khi nghe thấy Hồ Mị Nhi là tể tự chiến trường thì đành phải để cho nàng cùng đi theo. Bởi vì trên chiến trường, một tể tự có ích hơn rất nhiều so với một chiến sĩ mạnh mẽ. Có đôi khi, có một tể tự thì có thể xoay chuyển được toàn bộ chiến cuộc.

Rất nhanh, bọn Nguyệt Sur ba người hai ngựa đã đuổi kịp đám Lang kỵ binh đi trước.

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư.

Đội Lang kỵ binh tất nhiên là phát hiện ra Bồ Lỗ Tư, tôn kính chào hỏi.

- Chiến thần luôn ở bên cạnh chúng ta. Bảo vệ quê hương của chúng ta, là trách nhiệm của mỗi một thú nhân chúng ta. Ta và các người như nhau.

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư, có ngài đi cùng là vinh hạnh cho chúng ta.

Lang kỵ binh cảm động nói. Một thành viên hoàng tộc cùng bọn họ ngăn cản quân địch là vinh dự của tất cả chiến sĩ. Đặc biệt đại nhân Bồ Lỗ Tư còn nổi danh là một dũng sĩ mạnh mẽ.

Thế là đội Lang kỵ binh cùng với Bồ Lỗ Tư, Nguyệt Sur chạy về phía trước. Vì là kỵ binh, bọn họ nhanh chóng chạy đến chỗ phát ra tiếng báo động.

Từ xa nhìn lại, Nguyệt Sur dễ dàng nhìn thấy một đội trọng kỵ binh của nhân loại đang quần lấy một đội tự vệ của Lang nhân. Đội Lang nhân tự vệ chẳng qua chỉ do những Lang nhân bình thường vì chiến đấu mà tự hình thành. Sức chiến đấu của bọn họ cũng không lớn, vũ khí của bọn họ cũng chỉ

là những cây gậy gỗ lớn.

Ánh mắt của Nguyệt Sur lại hướng về phía tên mặc áo bào đen đang đứng ở phía sau đội kỵ binh nhân loại kia. Đó là một ma pháp sư.

- Hồng! Thú thần, sức mạnh, dũng cảm!

Đội Lang kỵ binh rú lên, bước về phía trước chuẩn bị tấn công!

- Lấy danh nghĩa Thú thần - vị thần sức mạnh - Tế tự thuật “Cuồng Hóa Quang Hoàn!”

Một giọng nói trong trẻo lọt vào tai của mỗi Lang kỵ binh! Là tế tự, không ngờ là tế tự! Tất cả những Lang kỵ binh nhìn về phía thiếu niên và thiếu nữ đang đi cùng với Bồ Lỗ Tư kia.

Chỉ nhìn thấy tay của thiếu nữ Hồ tộc kia phát ra một vòng ánh sáng màu đỏ tươi. Ngay lập tức, tất cả Lang kỵ binh đều cảm thấy một luồng sức mạnh vô tận dâng lên. Hai mắt bọn họ trở thành màu đỏ sẫm! Nhưng quan trọng nhất là, đầu óc của bọn họ vẫn còn giữ được sự thanh tỉnh.

- Hồng!!

Những Lang kỵ binh rống lên một tiếng hạnh phúc! Mẹ nó, thật là may mắn, không ngờ lại cuồng hóa tinh táo để chiến đấu. Một khúc quân hành cao cấp! Có một tế tự mạnh mẽ như vậy ở cùng bọn họ, những tên kỵ binh nhân loại cứ đứng đó mà chờ lang nha bổng của bọn họ đập xuống đi.

- Hồng hồng! Giết mấy đứa kia đi!

Tất cả những Lang kỵ binh đều cảm thấy cơ thể điên cuồng lên, tay giơ lang nha bổng lên nhằm về đội kỵ binh nhân loại kia.

Đội Lang nhân tự vệ nhanh chóng rút ra một bên khi những Lang kỵ binh kia chạy tới. Sự phối hợp giữa bọn họ và Lang kỵ binh khá tốt, rõ ràng cũng có kinh nghiệm chiến trường.

Đội trọng kỵ binh nhân loại cười khinh miệt khi nhìn thấy những cây lang nha bổng trong tay Lang kỵ binh. Trên người bọn họ là giáp nặng thì làm sao mà Lang nha bổng có thể gây nên tổn hại được chứ?

- Làm cho nhóm dã thú này biết được thế nào mới được gọi là kỵ binh đi!

Một tên kỵ binh nhân loại trong hàng ngũ cười điên cuồng, sau đó vọt về phía Lang kỵ binh. Chỉ vì khinh thường địch nhân nên bọn họ không nhìn thấy ánh mắt của những Lang kỵ binh trong đội ngũ kia, có màu đỏ!

- Lấy danh nghĩa của Thú thần, ta là Hồ Mị Nhi xin khẩn cầu - Hư Nhược Trớ Chú Quang Hoàn!

Một mình Hồ Mị Nhi biểu diễn còn chưa xong! Từ đầu bàn tay của nàng bắn ra một tiểu cầu màu đen đi sau mà đến trước, bay qua những Lang kỵ binh đang chạy mà đến trước kỵ binh nhân loại, nổ tung ra.

Khi quả cầu màu đen nổ ra, ngay lập tức, kỵ binh nhân loại cảm thấy thân thể trở nên nặng nề. Những cây thương trước đó có thể vung lên nhẹ nhàng mà bây giờ lại nặng nề giống như búa tạ vậy! Bọn họ hoảng sợ nhìn về phía trước, là tế tự của thú nhân! Là “Hư nhược quang hoàn”!

Bọn họ kinh hồn khi thấy đám Lang kỵ binh đang chạy đến! Các kỵ binh nhân loại thậm chí có thể ngửi thấy được mùi máu tươi từ trong miệng những sói!

- Con mẹ nó, Sướng thật! Kích thích thật!

Những tên Lang kỵ binh sau khi thấy quả cầu đen nổ tung liền hưng phấn kêu lên!

Trăm năm trước, là lúc Thú tộc là hùng mạnh nhất, tể tự hoành hành! Lúc đó chiến tranh cũng sảng khoái giống như thế này, kỵ binh và tể tự, kẻ đánh người chống thì không cần phải nói! Chẳng qua sau này, khi tể tự trong Thú tộc càng ngày càng ít thì cũng không thể nào lên chiến trường được. Từ đó về sau, khi thú tộc chiến đấu trở nên khó khăn rất nhiều.

Chiến tranh mà có tể tự, mới là cuộc chiến sảng khoái nhất!

Những Lang kỵ binh kêu lên gào hưng phấn rồi vung đại bồng nện thẳng xuống cổ của trọng kỵ binh! Đánh vào chỗ này, có thể làm cho áo giáp của trọng kỵ binh giữ được nguyên vẹn, những cái áo giáp này đều là chiến lợi phẩm của Lang kỵ binh bọn họ.

Thú tộc lúc nào cũng thiếu binh khí và áo giáp!

- Hỡi Lôi thần, ta cầu xin ngài, đánh xuống lôi quang vô tận đi!

Lúc này, ma pháp sư ở phía sau kỵ binh nhân loại cuối cùng mới chuẩn bị xong ma pháp của hắn. Ma pháp sư vung mạnh cây trượng trong tay, một chùm lôi quang từ trên trời rơi xuống!

- Là ma pháp sư sao? Mẹ nó chứ!

Lang kỵ binh nổi giận gầm lên một tiếng lộ vẻ bất đắc dĩ. Sức chống cự của Thú nhân với ma pháp rất kém. Bình thường thì một chút lôi quang này cũng đủ để kết liễu sinh mệnh của bọn họ. Bây giờ dưới trạng thái cuồng hóa, không biết có đỡ được hay không.

- Ma pháp lôi hệ à!

Ánh mắt của Nguyệt Sư lộ ra nụ cười tà ác rồi đứng lên! Từ khi bắt đầu bước chân vào chiến trường, Nguyệt Sư luôn dõi theo ma pháp sư này. Khi phát hiện tên này là ma pháp sư lôi hệ thì cười hạnh phúc!

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của tất cả thú nhân, cả người Nguyệt Sư giống như một con chim lớn mà nhào tới, không ngờ lại dùng thân thể để đón tiếp lôi quang!

Ầm! Một tiếng, từng đạo lôi quang vô tình đánh lên trên người Nguyệt Sư! Nhưng làm cho tất cả mọi người phải kinh ngạc chính là, Nguyệt Sư ngay cả đánh rắm cũng chẳng có!

- Ha ha!

Nguyệt Sư hạ xuống trước mặt tên ma pháp sư kia mà cười lên ha ha.

- Cha ta từng nói, Cha ở trên đầu của chúng ta, ma pháp lôi hệ, chúng ta cũng không cần phải sợ!

Nguyệt Sư vỗ vỗ quần áo trên người mình, vừa cười vừa nói với tên ma

pháp sư ở trước mặt. Đồng thời, trường kiếm của Nguyệt Sư đã nhanh chóng được rút ra, bổ mạnh xuống đầu của tên ma pháp sư kia...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 202

Cuộc Chiến Tranh Đoạt Thú Hoàng. (P1)

Trường kiếm của Nguyệt Sư cắm sâu vào đầu của ma pháp sư. Chỉ cần bị chiến sĩ áp sát, cho dù là pháp sư thánh cấp cũng sẽ không có chuyện tốt.

Ma pháp sư nhìn Nguyệt Sư mà không cam lòng, máu tươi từ trên đầu chảy xuống ròng ròng:

- Vì sao? Vì sao ngươi không bị ảnh hưởng tí nào cả! Please tell me why?

- Sorry, không phải ta đã nói rồi sao?

Nguyệt Sư rút trường kiếm về nói:

- Ta miễn dịch đối với Lôi hệ. Bởi vì, cha ta nói, người quản lý lôi điện ở trên cao là người của chúng ta.

- Ta, không hiểu.

Ma pháp sư từ từ ngã xuống. Đến lúc chết hắn vẫn còn không biết Nguyệt Sư vì sao lại có thể đối đầu trực tiếp với một ma pháp lôi hệ cao cấp mà chẳng có chuyện gì xảy ra. Còn những gì Nguyệt Sư nói thì ngay cả một câu hắn cũng chẳng hiểu.

Thấy Nguyệt Sư ung dung như vậy, tất cả Lang kỵ binh đều hướng ánh mắt vào hình dáng của hắn. Một chàng thiếu niên chịu sự công kích của lôi điện mạnh mẽ như vậy mà chẳng bị tổn hại gì cả. Chính hắn đã cứu được cả đội Lang kỵ binh của mình.

- Hồng! Thú thần, vĩnh viễn ở bên chúng ta!

Sau khi quân địch bị giết sạch không còn một mống, các Lang nhân của khu vực này kích động chạy ra reo hò nhiệt liệt. Nhìn thấy kẻ địch bị Lang kỵ binh của mình đại triển thần uy chém sát như thái rau, tất cả Lang nhân đều kích động, hoan hô âm trời.

Còn đội Lang kỵ binh kia lại hăng hái lột bỏ áo giáp ở trên người của đội trọng kỵ binh nhân loại kia ra, mặc lên người mình. Sau khi ‘mượn dùng hộ’ áo giáp, đội Lang kỵ binh ngay lập tức giống như từ súng bắn chim mà biến thành đại bác vậy. Hoán đổi chính là quy tắc của Thú nhân. Khi chiến tranh, chỉ cần người nào giết được quân địch thì có thể lập tức phân phối chiến lợi phẩm ngay tại chỗ.

- Nguyệt Sư ca!

Hồ Mị Nhi ngồi ở trên ngựa nhìn thấy người trong lòng mình đại triển thần uy liền hô lên hải lòng.

- Hì hì.

Nguyệt Sur cười hai tiếng, sau khi lau khô vết máu dính trên trường kiếm thì đi về phía Hồ Mị Nhi.

- Nguyệt Sur. Vừa rồi là chuyện gì xảy ra vậy?

Bố Lỗ Tư há hốc mồm nhìn Nguyệt Sur. Tình cảnh vừa rồi quá khoa trương, khi Nguyệt Sur bị ma pháp lôi hệ đánh lên người lại chẳng rụng cái lông nào. Cho dù Nguyệt Sur có huyết thống của Thú Hoàng, nhưng cũng không thể khủng đến mức như vậy được chứ? Hơn nữa hắn cũng chưa từng nghe thấy Thú Hoàng lại không sợ ma pháp? Phải biết rằng ma pháp đối với bộ tộc Thú nhân có lực khắc chế trời sinh. Đương nhiên, ngoại trừ Sur tộc trong Thú nhân tộc thôi.

- Hì hì. Cha của cháu đã nói qua.

Nguyệt Sur nhảy lên lưng ngựa của mình nói:

- Cha cháu nói chúng cháu không cần phải sợ ma pháp lôi hệ.

- Cha cháu nói? Ông ấy nói vậy thì cháu tin chắc sao?

Bố Lỗ Tư nghĩ mà thấy sợ nhìn Nguyệt Sur.

- Đương nhiên, cha cháu đã nói thì sao có thể là giả được chứ? Bây giờ, sự thật không phải đã chứng minh điều này rồi sao?

Nguyệt Sur chưa từng nghi ngờ lời nói của Cao Lôi Hoa bao giờ.

Bố Lỗ Tư đang muốn hỏi xem cha của Nguyệt Sur là ai thì những Lang kỵ binh đã lại gần.

- Đại nhân Bố Lỗ Tư, rất cảm ơn sự giúp đỡ của ngài và bạn của ngài!

Lang kỵ binh nhìn Hồ Mị Nhi và Nguyệt Sur đầy cảm kích. Ngày hôm nay nếu không có sự giúp đỡ của hai người này, đội Lang kỵ binh của bọn họ sợ rằng đều phải ôm hận rồi. Chỉ một cuộc tấn công quy mô nhỏ mà nhân loại lại phải tới ma pháp sư, hơn nữa còn là một ma pháp sư cấp bậc không thấp.

- Không cần phải cảm ơn ta, ta còn chưa làm được chuyện gì cả.

Bố Lỗ Tư nhún vai:

- Người mà các người phải cảm ơn chính là bọn họ.

Bố Lỗ Tư chỉ và Nguyệt Sur và Hồ Mị Nhi.

- Rất cảm ơn sự giúp đỡ của hai vị. Nếu không có các vị, đội Lang kỵ binh chúng tôi lúc này sợ rằng đều phải vùi thân rồi.

Đội trưởng Lang kỵ binh nói với Nguyệt Sur.

- No problem, chúng tôi cũng đều là thú nhân, không cần phải cảm ơn làm gì. Bảo vệ lãnh thổ của Thú tộc vốn là cũng có phần của chúng tôi.

Nguyệt Sur đáp.

- Dù sao chẳng nữa, Lang tộc chúng tôi sẽ luôn ghi tạc trong lòng ơn nghĩa này của các vị. Lang tộc không phải chủng tộc vong ân.

Đội trưởng Lang nhân kính trọng nói với Nguyệt Sur và Hồ Mị Nhi. Tuy

rằng hai người chỉ là hai thiếu niên, nhưng thực lực của bọn họ đã giành được sự tôn trọng của Lang nhân. Đội trưởng Lang kỵ binh sau khi cảm tạ xong quay lại nói với Bồ Lỗ Tư:

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư, ngài chuẩn bị đi đến thành Sư tử sao?

- Đúng vậy.

Bồ Lỗ Tư đáp rồi nhìn Nguyệt Sư ở bên cạnh. Chỉ cần đưa được Nguyệt Sư tới Thành Sư tử, rồi lấy được khối “Thú Hoàng lệnh” mà chỉ dành riêng cho bộ tộc Thú Hoàng, ngày đó sẽ là ngày thú nhân trở lại, thú tộc sẽ không sợ bất kỳ cuộc gây chiến nào.

Thú Hoàng lệnh xuất ra, vạn thú trở về!

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư cũng chuẩn bị đi tham gia cuộc chiến tranh đoạt Thú Hoàng sao? Đại nhân Bồ Lỗ Tư, chúng ta ủng hộ ngài!

Đội Lang kỵ binh kia nghe thấy Bồ Lỗ Tư muốn đi đến thành Sư tử thì lập tức hưng phấn nói. Bồ Lỗ Tư đối nhân xử thế ra sao tất cả Thú tộc đều biết, theo bọn họ thấy nếu Bồ Lỗ Tư làm vua, thì đúng là phúc của Thú tộc!

- Cuộc chiến tranh đoạt Thú Hoàng ư?

Bồ Lỗ Tư nghi hoặc nhìn tên Lang kỵ binh kia:

- Vì muốn tuyển ra Thú Hoàng mà dùng vũ lực để chiến đấu tranh đoạt sao?

- Đúng vậy.

Đội trưởng Lang kỵ binh nói:

- Vào thời điểm hiện tại, Thú tộc rất cần một người có thể lãnh đạo tất cả mọi người. Cho nên mới có cuộc chiến tranh đoạt Thú Hoàng lần này. Người giành chiến thắng trong cuộc chiến, sẽ trở thành vua của thú tộc chúng ta.

- Chỉ dùng vũ lực để quyết định thôi sao?

Bồ Lỗ Tư lại hỏi.

- Đúng vậy, người thắng làm vua, không phải đây luôn là quy tắc của Thú tộc chúng ta sao?

Lang kỵ binh nghi hoặc hỏi ngược lại, chẳng lẽ như vậy thì có gì không đúng sao?

- Ôi!

Bồ Lỗ Tư thở dài, sống trong thế giới loài người nhiều năm, Bồ Lỗ Tư biết rõ, người mạnh cũng không nhất định là người thích hợp để làm vua. Kẻ làm vua, không chỉ là mạnh, còn phải có đầu óc nữa.

- Thôi được, giờ ta lập tức đi đến thành Sư tử.

Bồ Lỗ Tư than thở nói.

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư, có muốn chúng tôi lựa chọn một đội chiến sĩ hộ tống ngài đi đến thành Sư tử không?

Lang kỵ binh hỏi.

- Không, không cần.

Bồ Lỗ Tư cảm kích nhìn qua đội Lang kỵ binh:

- Trên vai các người còn có nhiệm vụ bảo vệ “Lang Vực”. Lúc này chúng ta sao có thể để cho những dũng sĩ của các người vì ta mà phải rời khỏi chỗ này được.

- Ha ha!

Đội trưởng Lang kỵ binh đột nhiên cười lên ha ha:

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư yên tâm, trong tộc chúng tôi vừa lúc có một đội Lang kỵ binh chiến sĩ vừa mới trưởng thành. Chúng tôi muốn để bọn họ đi theo bên cạnh đại nhân Bồ Lỗ Tư, để cho bọn họ ném trải việc đời, chúng tôi làm như vậy cũng coi như là có tư tâm đi.

- Nếu quả thật muốn đi, người có thể phái các chiến sĩ đi ở bên cạnh hân.

Bồ Lỗ Tư sau khi trầm mặc một chút rồi chỉ vào Nguyệt Sur mà nói với đội trưởng Lang kỵ binh:

- Chỉ có đi theo hân, đội chiến sĩ Lang kỵ binh của tộc người mới có thể khôi phục lại được uy danh năm nào của Lang kỵ binh được!

- Đi theo hân sao?

Đội trưởng Lang kỵ binh đánh giá cẩn thận Nguyệt Sur một chút, sau đó hân nhớ đến biểu hiện vừa rồi của Nguyệt Sur. Đối với Thú nhân, tuổi tác không phải là vấn đề! Cường giả mãi mãi nhận được sự kính trọng của bọn họ! Đội trưởng Lang kỵ binh vỗ bình bịch lên ngực của mình, lớn tiếng nói:

- Được! Tôi tin vào ánh mắt của đại nhân Bồ Lỗ Tư, cũng tin vào những gì mà chính tôi vừa rồi nhìn thấy! Vậy mời các vị đi theo chúng tôi một chuyến. Tôi dẫn các vị trở về tộc, ở đó những người chiến sĩ thành niên sẽ tuyên thệ, vĩnh viễn đi theo bước chân của cậu!

Bồ Lỗ Tư vỗ nhẹ lên vai của Nguyệt Sur:

- Sự trung thành của Lang tộc nổi tiếng trong Thú tộc. Không chỉ là Thú tộc, thậm chí cũng rất nổi tiếng trên đại lục. Cháu cứ đi theo đi, đội Lang kỵ binh trẻ tuổi này sẽ là những chiến sĩ trung thành nhất của cháu.

Nguyệt Sur nghi hoặc nhìn Bồ Lỗ Tư. Cậu không hiểu tại sao Bồ Lỗ Tư lại để những chiến sĩ Lang kỵ binh đi theo hân để làm gì?

- Mời đi theo tôi đến đây!

Đội trưởng Lang kỵ binh cười nói, sau đó hân cười sõi đi trước dẫn đường, dẫn ba người Nguyệt Sur chạy vào trong Lang Vực.

Sau gần nửa tiếng đồng hồ, từ xa đã nhìn thấy nơi đóng quân ở phía trước một sườn núi.

- Là chỗ này!

Đội trưởng Lang kỵ binh chỉ vào nơi đóng quân nói với ba người. Nơi đó chính là chỗ huấn luyện Lang kỵ binh của Lang tộc bọn họ, cũng là trọng địa quân sự của Lang tộc trong chiến tranh.

- Đại đội trưởng đội 1 đã quay trở về.

Người canh gác ở trong Lang Vực từ xa đã nhìn thấy đội Lang kỵ binh của mình quay trở về thì lập tức phát ra tiếng hoan hô. Từ những bộ áo giáp

sáng bóng ở trên người của đội Lang kỵ binh có thể nhìn thấy thu hoạch của bọn họ cũng không phải là nhỏ!

- Thú tộc luôn tồn tại cùng ta!

Đội trưởng kỵ binh Lang nhân từ rất xa đã phát phát tay, sau đó hét lớn lên:

- Ta mang đến 3 vị khách quý, các người mau đi báo lại với tộc trưởng đại nhân.

- Rõ! Đại đội trưởng!

Lang nhân ở trên trạm canh gác nhảy xuống, sau đó dặn dò người bạn ở bên cạnh mình một chút, rồi lại nhanh chóng chạy về chỗ ở của tộc trưởng.

Khi mấy người Nguyệt Sư đi vào trong, thì tộc trưởng Lang tộc đã dẫn theo một đội dũng sĩ từ trong tộc đi ra nghênh đón.

Tộc trưởng là một tộc nhân của Bạch Lang tộc. Bạch Lang tộc là chủng loại hiếm thấy ở trong Lang tộc, cũng là loại mạnh mẽ nhất trong Lang tộc:

- Đội trưởng đội 1, khách quý mà người nói chính là ba vị này sao?

- Đúng vậy, khách quý tôi nói đến chính là tiên sinh Bồ Lỗ Tư và hai người bạn.

Đội trưởng Lang kỵ binh 1 đáp rồi nói với tộc trưởng mục đích mà hắn mang ba người Bồ Lỗ Tư tới:

- Tôi dẫn mấy vị này đến đây là muốn để cho đội Lang kỵ binh thanh niên của chúng ta đi theo bọn họ, cũng để cho những người còn trẻ nung luyện một chút.

- Đại nhân Bồ Lỗ Tư sao?

Tộc trưởng hướng ánh mắt về phía Bồ Lỗ Tư đang ngồi trên lưng ngựa:

- Bồ Lỗ Tư, mời vào!

- Khoan đã tộc trưởng.

Bồ Lỗ Tư ở trên lưng ngựa xấu hổ cười cười:

- Chúng tôi phải lên đường gấp, cho nên nếu như có thể, ngài dẫn đội thanh niên tới đây đi.

- Việc này, được rồi.

Tộc trưởng gật đầu, dặn dò vài câu với một lang nhân ở bên cạnh. Lang nhân kia gật đầu vài cái trước khi biến mất ở trước mặt đám người Nguyệt Sư.

Tộc trưởng nhìn Bồ Lỗ Tư, trong mắt hắn dường như có chút khó xử. Dù sao đội thanh niên kia cũng là hy vọng của Lang tộc, thoáng cái để cho người khác mang đi, hắn có chút luyến tiếc.

- Yên tâm đi, tộc trưởng.

Bồ Lỗ Tư cũng nhìn ra sự khó xử của tộc trưởng:

- Tôi cam đoan với ngài, đội Lang kỵ binh thanh niên này sẽ chấn hưng lại uy danh đệ nhất kỵ binh của Lang tộc ở trên đại lục. Bọn họ, sẽ khiến cho tất cả quân địch run sợ. Lấy danh nghĩa của Bồ Lỗ Tư ta xin tuyên thệ với

Thú thần.

Bố Lỗ Tư đặt tay phải lên ngực mình. Hắn có lòng tin, tin tưởng huyết mạch của Thú Hoàng. Tộc Thú Hoàng là tộc được các vị thần chúc phúc. Bọn họ là niềm kiêu hãnh của Thú tộc! Đây là một loại niềm tin kiên định, và sau vài ngày tiếp xúc hắn đã có lòng tin với Nguyệt Sư.

Sau khi tộc trưởng nghe được lời nói của Bố Lỗ Tư, trong mắt cũng hiện lên chút an ủi:

- Tất nhiên, nếu đại nhân Bố Lỗ Tư đã nói như vậy, tôi cũng không có gì để nói. Hy vọng nhóm Lang con này sẽ đi theo bước chân của đại nhân Bố Lỗ Tư.

- Không, bọn họ không phải đi theo tôi.

Bố Lỗ Tư cười lớn một tiếng:

- Mà là đi theo bước chân của hắn.

Bố Lỗ Tư chỉ vào Nguyệt Sư nói.

- Hắn sao??

Tộc trưởng nhìn Nguyệt Sư cũng chỉ có thể xem như là “Thiếu niên” này, có chút không yên tâm. Thiếu niên này nhìn qua cũng chỉ tầm tầm như đội Lang kỵ binh thanh niên của mình thôi, như vậy có thể tin được không?

- Yên tâm đi, tộc trưởng.

Bố Lỗ Tư nói:

- Tôi cam đoan với ngài. Hắn, sẽ mang đến sự huy hoàng cho Thú nhân.

- Tôi cũng có thể bảo đảm.

Đội trưởng Lang kỵ binh ở bên cạnh cũng vỗ vỗ ngực của mình.

Nguyệt Sư nghi hoặc nhìn Bố Lỗ Tư, cậu bé cũng không biết mình có thể làm được cái gì. Dựa vào điều gì mà Bố Lỗ Tư lại có lòng tin lớn như vậy đối với hắn chứ? Chẳng lẽ vì thân phận của mình sao?

Nguyệt Sư nhớ đến khi còn ở trong nhà, thì Tra Lý tự xưng là người của Hoàng kim sư tộc có nói hắn là vua của Thú nhân, trời sinh làm vua. Nguyệt Sư nhìn vào mắt của Bố Lỗ Tư, không phải ngay cả Bố Lỗ Tư cũng cho rằng hắn là vị vua trời sinh của Thú nhân đấy chứ.

Vong Linh cốc.

Cao Lôì Hoa và Vong Linh Đại trưởng lão đang lên chạy từ trong tầng hầm ra ngoài. Sau đó cùng ra về đang đứng chờ ở trong thần điện.

Một lúc lâu sau, Tra Lý và Vong Linh Nữ Thần mới từ trong tầng hầm chậm rãi đi ra.

Vong Linh Nữ Thần sau khi đi ra thì vẻ mặt tràn đầy xuân sắc. Nếu như Cao Lôì Hoa không thấy được tình cảnh phát sinh ở bên trong tầng hầm, thì chắc chắn sẽ cho rằng Vong Linh Nữ Thần được sự ‘tươi tắm’ của Tra Lý.

Ở phía sau Vong Linh Nữ Thần, Tra Lý chân thấp chân cao bước ra khỏi tầng hầm. Ở sau lưng hắn có đeo một cái cự phủ. Vừa vuốt ve Tra Lý vừa vô

cùng xúc động.

Bây giờ cây cự phủ này làm cho hấn vừa yêu vừa hận.

- Phỉ Ti Nhĩ, sắc mặt cô khá tốt.

Cao Lôì Hoa nhìn vẻ mặt đầy sắc hồng của Vong Linh Nữ Thần Phỉ Ti Nhĩ mà cười hì hì. Chẳng qua ý nghĩa của nụ cười này chỉ có Vong Linh Đại trưởng lão ở bên cạnh mới có thể hiểu được thôi.

- Còn Tra Lý, người làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa nhìn Tra Lý cười nói.

- Khụ khụ, mấy vấn đề này chúng ta tạm thời không nên đề cập tới.

Tra Lý nói:

- Ta đã tập trung hết Hoàng kim sư tộc ở đây rồi. Chúng ta có thể xuất phát bất kỳ lúc nào.

- Được rồi, chính sự quan trọng hơn.

Cao Lôì Hoa cũng ngưng cười, nói với Tra Lý:

- Tra Lý, nhân số Hoàng kim sư tộc có bao nhiêu vậy?

- À! Nếu tính cả phụ nữ và trẻ em thì có khoảng vài vạn người.

Tra Lý đắc ý cười.

- Đó mới là vấn đề.

Cao Lôì Hoa nhíu mày nói:

- Vong Linh cốc ở bên trong biên giới của Quang Minh đế quốc. Vấn đề của chúng ta là làm sao đưa vài vạn tộc nhân Hoàng kim sư tộc từ Quang Minh đế quốc đến lãnh thổ Thú Nhân đế quốc. Người của Quang Minh đế quốc cũng không phải là ngu, hấn cũng không thể tùy tiện thả vài vạn người đi ra đâu.

- Việc này người cứ yên tâm!

Tra Lý cười lớn một tiếng:

- Chúng ta dùng phương thức của thú nhân mà đi ra...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 203

Đường Do Người Đi Mà Thành.

Trong phong ấn, Cao Lôì Hoa và Tra Lý cùng nhau đứng ở bên cạnh phong ấn, đằng sau bọn họ là mấy vạn chiến sĩ Hoàng kim sư tộc đứng chung một chỗ.

Nữ thần Vong Linh ôm Bảo Bảo đứng ở bên cạnh Tra Lý. Đường như nàng còn chưa nói cho Bảo Bảo, Tra Lý là cha của nó.

- Ba ba nhanh chóng làm xong mọi chuyện để đến đón Bảo Bảo ra ngoài chơi nhé.

Đôi mắt to trong veo như nước của Bảo Bảo nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ừm! Tất nhiên rồi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười với Bảo Bảo:

- Khi nào xong chuyện, ba ba sẽ đến thăm Bảo Bảo để thương của ba.

Tra Lý đứng đó mà thở dài bất đắc dĩ. Nữ thần Vong Linh dường như vẫn còn rất tức giận. Sau khi cho hắn một trận SM vẫn còn không để cho Bảo Bảo gọi hắn một tiếng ba. Mỗi khi nghe thấy Bảo Bảo ngọt ngào gọi Cao Lôì Hoa là ba ba thì Tra Lý lại cảm thấy chua xót cõi lòng.

- Được rồi, chúng ta bắt đầu đi thôi.

Cao Lôì Hoa đi đến ranh giới phong ấn, đặt tay lên trên phong ấn rồi truyền Lôì thần lực vào. Lúc này, phong ấn dễ dàng bị Cao Lôì Hoa phá vỡ tạo thành một lỗ thủng lớn.

Sự biến đổi to lớn dưới tầng hầm làm cho thực lực của Cao Lôì Hoa lại được đề cao lên không ít. Bây giờ, tầng phong ấn này đối với Cao Lôì Hoa mà nói thì giống như đi qua cửa nhà mình vậy, muốn vào thì vào mà muốn ra thì ra.

Khi ở chỗ phong ấn tạo thành một lỗ thủng lớn, Hoàng kim sư tộc ở phía sau Tra Lý ngay lập tức kêu lên kích động. Thậm chí có người xúc động đến mức bật khóc thút thít! Nghìn năm rồi, sau nghìn năm, Hoàng kim sư tộc cuối cùng mới có thể thoát ra khỏi phong ấn! Đây là thời khắc lịch sử! Thời khắc này sẽ vĩnh viễn được ghi vào lịch sử của Sư tộc!

- Tra Lý, đến đây!

Khi Cao Lôì Hoa mở được phong ấn liền gọi Tra Lý một tiếng. Tra Lý lập

tức đi đến bên cạnh Cao Lôi Hoa, khởi động thần lực giúp Cao Lôi Hoa mở rộng lỗ hồng phong ấn này.

Bây giờ người phải đi ra có thể hơn vài vạn, Cao Lôi Hoa muốn làm cũng không phải chỉ đơn giản là phá vỡ phong ấn. Hơn nữa còn muốn giữ lại cái phong ấn này! Khi phong ấn mở rộng đủ lớn, Hoàng kim Thú tộc dưới sự chỉ đạo của tộc trưởng được chia thành từng đội từ trong phong ấn đi ra.

Vài vạn người đi qua, nếu đi nhanh thì cũng phải nửa ngày. Tuy mở phong ấn đối với Cao Lôi Hoa mà nói thì chỉ là chuyện đơn giản. Nhưng cái phong ấn này cũng rất biến thái, năng lực tự phục hồi của nó rất mạnh. Cho nên Cao Lôi Hoa và Tra Lý chỉ có thể cẩn răng dùng thần lực duy trì cái lỗ hồng này.

Sau nửa ngày, Cao Lôi Hoa và Tra Lý đều thở phì phò, thần lực không ngừng tiêu hao làm cho hai người có vẻ chịu không nổi.

- Tra Lý, định làm gì sau khi ra khỏi Quang Minh đế quốc chưa?

Cao Lôi Hoa ngồi ở trên cỏ nói với Tra Lý. Sau khi ra khỏi phong ấn thì người của Hoàng kim sư tộc bắt đầu hạ trại ở Vong Linh cốc.

- Đương nhiên là dùng phương pháp của Thú nhân chúng ta rồi!

Tra Lý cầm lấy cây phủ ở trên lưng mình:

- Tất cả mọi thứ ngăn cản trước mặt chúng ta đều bị chém bay hết! Bàn chân của chúng ta đi qua chỗ nào, thì đó chính là đường!

- Việc này! Có thể được không?

Cao Lôi Hoa không khỏi méo miệng. Thăm nghĩ trong lòng, không hổ là Thú nhân! Ý nghĩ thật là cuồng.

- Cao huynh đệ!

Tra Lý nở nụ cười:

- Cậu và tôi đều là bậc tám, tạo một con đường về đế quốc Thú nhân chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ! Giống như cậu đã từng nói một câu, nói thế nào ấy nhỉ, trên thế giới ban đầu vốn không có đường, mà người đi nhiều rồi cũng trở thành đường. Đường như là nói như vậy phải không? Dù sao, đường là do người đi nhiều mà thành! Chúng ta muốn làm, chính là “Đi” để tạo ra con đường!!

Thành Trần Uy, là một tòa thành lớn của Quang Minh đế quốc nằm trên con đường thẳng nối liền Vong Linh cốc và Thú Nhân đế quốc. Bên trong tòa thành này có ba vạn quân thường quy của Quang Minh đế quốc, và ba nghìn thánh điện kỵ sĩ của Quang Minh thần điện trú ở trong thành. Còn có gần trăm tên quang minh mục sư, có thể nói là lực lượng cũng khá đông!

Ở phía xa, Tra Lý và Cao Lôi Hoa dẫn theo Hoàng kim sư tộc Sư ngắm nhìn tòa thành khổng lồ đều cảm thấy nếu đi đường vòng thì không được, đi vòng thì phải xa hơn thêm ba ngày đường. Mặc dù Cao Lôi Hoa và Tra Lý còn có những dũng sĩ trưởng thành của Hoàng kim sư tộc có thể đơn giản mà

bay qua bầu trời.

Nhưng đằng sau không chỉ có những dũng sĩ, còn có cả trẻ em và phụ nữ nữa! Hơn nữa tất cả mấy vạn người bay qua bầu trời của tòa thành cũng không có thực tế. Mang theo trẻ em và người già, nói tổng thể thì tốc độ của Hoàng kim sư tộc cũng không phải là nhanh.

- Làm sao bây giờ?

Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn Tra Lý.

- Làm sao bây giờ? Hì hì! Đánh chết mẹ nó!

Tra Lý giơ cây phủ lên:

- Lần này, ta lên trước! Ta mở đường!

- Được rồi.

Cao Lô Hoa nhún vai. Bọn họ đã giao hẹn cứ một người mở đường, một người ở phía sau bảo vệ phụ nữ và trẻ em của Hoàng kim sư tộc.

- Phủ thân ời phủ thân. Gần nghìn năm rồi. Chúng ta làm một trận nào giống như thời oanh liệt nào!

Tra Lý nắm chặt lấy Cuồng hóa thân phủ đi về phía thành Thần Uy.

Vác chiến phủ to lớn trên vai, Tra Lý bước nhanh tiến về phía thành Thần Uy.

- Đứng lại!

Quân phòng thủ của thành Thần Uy đã quát lên với Tra Lý từ rất xa:

- Bây giờ đã vào thời chiến tranh, hể người nào không có giấy nhập thành thì không được vào thành. Đưa giấy thông hành của ngươi ra đây.

- Giấy vào thành sao?

Tra Lý ngẩng đầu lên nhìn tên lính mà nhe hàm răng sáng bóng của hân:

- Giấy nhập thành đang ở trên vai ông này.

Hai tên lính thủ vệ nhìn lên vai của Tra Lý thì thấy một cây phủ thật lớn.

- Hì hì!

Tra Lý cười quái dị, tay phải vung mạnh phủ lên! Hai tên lính ở trước mặt hân ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có, bị cây phủ này chặt đứt thành hai đoạn.

- A~~~!

Hai tên lính hét lên một tiếng thảm thiết, tiếng kêu đó thu hút sự chú ý của binh lính ở trên tường thành.

- Là thú nhân! Là thú nhân! Nhanh, cung tiễn thủ, giết hân!

Một tên quan nhỏ ở trên tường thành khi nhìn thấy chùm râu của Tra Lý, ngay lập tức hiểu rõ chùm lông đó không phải là râu. Mà là bờm của Sư tộc.

Vì thế, hân lập tức ra lệnh giết ngay! Cung tiễn thủ trên tường thành cũng đã kéo căng cung. Nhất thời, vô số tên bắn về phía Tra Lý.

Tra Lý cười hì hì, tay phải múa một vòng, mặt phủ lớn chắn ở trước người hân và che kín tất cả bộ vị.

Keng keng keng! Tất cả tên bắn tới đều bị mặt phủ của Tra Lý cản lại.

- Đến lượt ta.

Tra Lý nâng phủ lên:

- Sức mạnh của thần - Liệt địa nhất trảm!

Ầm! Tra Lý chém thẳng xuống mặt đất.

Rầm! Một tiếng. Khi phủ của Tra Lý bỏ xuống mặt đất, cửa thành và tường thành trước mặt hắn liền bị một phủ đánh sụp xuống.

- Không, điều này làm sao có thể được!

Binh lính ở trên tường thành trợn ngược mắt nhìn! Tường thành của Quang Minh đế quốc đều đã được ma pháp Quang Minh phụ trợ! Cho dù là Kiếm Thánh cũng không thể một kiếm mà bỏ toàn bộ tường thành ra được! Nhưng tên thú nhân trước mặt này lại chỉ cần một phủ lại phá vỡ được cửa thành lẫn tường thành!

- Ngăn hắn lại! Ngăn lại!

Lúc này, tướng quân thủ thành từ xa chạy lại, ở phía sau hắn là một đội trọng kỵ binh đang hôc tốc chạy về phía Tra Lý.

- Xung phong!

Đội kỵ binh hét to, tuấn mã ở bên dưới cũng hí lên một tiếng vọt tới chỗ Tra Lý.

- Ha ha!

Tra Lý cười lớn, đối với hắn mà nói, kỵ binh loài người đến nhiều ít bao nhiêu thì cũng chỉ có chết!

Tra Lý cũng lười dùng thần lực, trực tiếp cầm phủ xông về phía đội kỵ binh kia. Hễ là chỗ nào mà phủ của hắn đi qua, thì không có một cái thi thể nào được hoàn chỉnh! Phủ đi qua, chỉ để lại trên đất từng bộ phận riêng rẽ!

- Nhanh. Đi gọi Thánh Điện Kỵ Sĩ đến đây! Nhanh!

Thấy tình hình trước mặt, tướng quân thủ thành liền trở nên nóng nảy.

- Đoàn Thánh Điện Kỵ Sĩ với quân số ba nghìn đã đến!

Không cần phải đợi tướng quân thủ thành nói gì, xảy ra chuyện lớn như thế này người của đoàn Thánh Điện Kỵ Sĩ làm sao mà không tới được? Bọn họ đang chạy đến hiện trường.

- Hoàng kim thú nhân này quá mạnh!

Tướng quân thủ thành chỉ vào Tra Lý rồi nói với những kỵ sĩ của đoàn Thánh Điện Kỵ Sĩ.

- Trên thế giới này, chỉ có Quang Minh thần là chúa tể! Tất cả sự tà ác trước mặt chúng ta đều bị tiêu diệt!

Đội trưởng của đoàn Thánh Điện Kỵ Sĩ kéo mặt nạ bảo hộ xuống:

- Quang Minh thần luôn ở bên với chúng ta, nhân nghĩa, dũng cảm, trung thành!

Các kỵ sĩ rống lên khẩu hiệu, mỗi lần gào lên một câu thì trên người bọn họ lại được tăng thêm một tầng Thánh Quang phòng ngự. Có thể nói, đoàn Thánh Điện Kỵ Sĩ đích xác là kỵ binh hùng mạnh của nhân loại.

Nhưng con kiến dù có trang bị như thế nào, làm sao có thể đấu được với Cự Long? Bất kể tăng thêm cái gì, ở trong mắt Tra Lý thì những trọng kỵ binh này chẳng có gì khác biệt so lúc đầu. Ngoại trừ bọn chúng có thể kéo Quang Minh thân xuống, như vậy mới có thể “giao lưu, học hỏi, cọ xát” với Tra Lý.

Ở bên kia, những dũng sĩ của Hoàng kim sư tộc cũng nắm chặt “Lang Nha Bổng”! Máu huyết của họ đang sục sôi, chẳng qua bây giờ không phải là chiến trường của bọn họ. Bọn họ phải nhẫn nại! Đợi đến khi trở về Thú Nhân đế quốc, là quê hương ở trong truyền thuyết, khi đó mới là thời khắc tắm máu chiến tranh của bọn họ.

Việc Tra Lý muốn làm cũng không phải là giết sạch quân địch, mà muốn tạo ra một con đường! Cho nên Tra Lý cũng không muốn lãng phí thời gian.

Rất nhanh, ba nghìn Thánh Điện Kỵ Sĩ ở trước mặt hấn ngã xuống trong vũng máu!

- Đường đã dọn dẹp xong. Tiến lên thôi!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, Ngay sau đó, mấy vạn người của Hoàng kim sư tộc âm âm chạy qua con đường mới được tạo ra trong thành Thần Uy.

Sau khi đại quân đi qua, toàn bộ thành Thần Uy hoàn toàn yên tĩnh. Chỉ để lại một con đường lớn được tạo ra giữa thành như muốn tố cáo sự tàn bạo của Tra Lý.

Suốt một tháng, quốc vương của Quang Minh đế quốc bất ngờ ngã bệnh. Bởi vì tin tức truyền đến trong một tháng qua là một đả kích kinh hoàng nhất đối với hắn.

Trên bản đồ, từng thành thị ở trên một con đường thẳng đều bị một cái thế lực vô danh tấn công điên cuồng! Bởi vì muốn tiến công Thú Nhân đế quốc mà tất cả quân đội ở bên trong những thành thị này đều bị giảm bớt đi rất nhiều. Căn bản không thể chống đỡ được sự tấn công đó.

Chỉ vỏn vẹn trong một tháng, Quang Minh đế quốc đã bị hủy đi một nửa thành trì!

Theo tin tức tình báo từ tiền tuyến truyền về, trong đám người đánh vào những tòa thành này có một người đàn ông đầu bạc anh tuấn. Cái tên đàn ông này từng có lần dùng lôi quang đánh vỡ cửa thành của một tòa thành.

Không cần phải nói, đầu bạc cũng chỉ có gã Cao Lôi Hoa kia mà thôi.

- Chúng ta, dường như đã trêu chọc những người không nên đụng vào.

Kiểm Thánh hộ quốc ngồi ở bên cạnh nhìn lên bản đồ mà cười khổ...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 204

Nguy Cơ Của Quân Đội Thú Tộc.

Thời gian trôi qua rất nhanh, vô tình đến bây giờ đã một tháng trôi qua kể từ khi rời khỏi Vong Linh cốc. Cao Lôi Hoa và Tra Lý dẫn theo Hoàng kim sư tộc cũng hành quân được một tháng. Mặc dù di chuyển trên một con đường thẳng, nhưng vì trong tộc còn có người già và trẻ nhỏ cho nên tốc độ cũng bị làm chậm đi không ít.

Phương xa, một người chiến sĩ của Hoàng kim sư tộc đang vội vàng bay lại. Đây là một thánh giai bậc bảy trong Hoàng kim sư tộc, nhưng mà bây giờ nhiệm vụ của hắn là một thám tử. Dùng cường giả thánh giai để làm thám báo, cũng chỉ có Cao Lôi Hoa mới có thể làm vậy thôi.

- Tình hình chiến đấu của Thú Nhân tộc thế nào?

Cao Lôi Hoa hỏi tên thánh giai Hoàng kim sư tộc.

- Tình hình đã bắt đầu xấu đi rồi!

Tên chiến sĩ thánh giai kia vừa thở hổn hển vừa nói:

- Đoàn quân pháp sư của nhân loại đã chạy đến lãnh thổ của Thú Nhân rồi. Đoán chừng cũng không còn bao lâu nữa, tình hình của Thú tộc sẽ có chuyển biến xấu.

- Không ngờ vẫn chậm một chút.

Cao Lôi Hoa nhíu mày:

- Được rồi! Tra Lý phân phó xuống đi, chúng ta lập tức gấp rút lên đường.

- Theo lời cậu, Cao huynh đệ!

Tra Lý gật đầu, sau đó quay lại hô to:

- Hống! Mọi người chuẩn bị, thời gian không còn nhiều, bắt đầu gấp rút lên đường thôi!

Các chiến sĩ của Hoàng kim sư tộc đều lục tục đứng dậy, chuẩn bị xuất phát.

Bọn Cao Lôi Hoa chạy được một tháng thì cuộc chiến của Thú Nhân tộc và nhân loại cũng được nửa tháng rồi.

Nguyệt Sư ngẩng đầu lên nhìn những ánh nắng chói chang ở trên bầu trời, gió nhẹ thổi qua lại mang theo mùi khó ngửi. Đây là chiến trường, ở trên

chiến trường thì ngay cả gió cũng mang theo mùi máu.

Bây giờ bầu không khí tương đối áp lực, bởi vì trước mặt đám người Nguyệt Sur chính là hơn một vạn quân đội liên hợp của loài người.

Áo giáp và vũ khí sáng loáng. Còn nữa, nhân số của bọn họ cũng hơn gấp ba lần đám người Nguyệt Sur.

- Phù!

Nguyệt Sur thở ra một hơi thật sâu, từ từ giơ đại kiếm lên. Thanh trường kiếm ban đầu của hắn không biết đã gãy ở lần chiến đấu thứ bao nhiêu rồi. Trên chiến trường, cự kiếm thì thích hợp hơn so với trường kiếm.

- Thú Thần luôn tồn tại bên ta! Giết!

Nguyệt Sur chỉ kiếm lên trời, hét lớn một tiếng, ánh mắt mang theo chiến ý nồng đậm. Sau đó dẫn đầu xung phong tiến về phía loài người ở phía trước.

- Thú thần, vĩnh viễn tồn tại cùng chúng ta!

Các chiến sĩ Thú tộc cũng rống lớn lên, đi theo phía sau Nguyệt Sur.

- Giết!

Trong quân đội của loài người ở đối diện cũng vang lên những tiếng reo hò rung trời, nhưng kỳ lạ là bọn họ lại không lập tức xông lên. Mà đột nhiên tách ra hai bên, lộ ra đội quân ma pháp sư ở phía sau.

Trên ma trường của những ma pháp sư lấp lánh ánh sáng của ma pháp nguyên tố, ma pháp của bọn họ đã được chuẩn bị hoàn thành rồi.

Nguyệt Sur nhìn nhìn thấy trên ngực bọn chúng có một tiêu chí đại biểu cho ma pháp sư hệ Lôi. Khóe miệng không khỏi lộ ra một nụ cười gian tà.

- Hồi Lôi thần, lấy danh nghĩa tôn kính của ngài, xin hãy ban xuống lôi quang vô tận tiêu diệt địch nhân của chúng ta đi! Tật quang điện nhãn!

Đội ma pháp sư kia đã sớm đọc xong những chú văn chuẩn bị, sau đó trước người đội ma pháp sư xuất hiện vô số đạo lôi quang thẳng tắp cao tới vài trăm mét. Một loạt những lôi quang này phóng về phía các chiến sĩ Thú nhân tộc. Tình cảnh rất tráng lệ.

- Ha ha!

Nhìn những lôi quang này, Nguyệt Sur đột nhiên cười rộ lên. Sau đó trên người của hắn tỏa ra từng chùm ánh sáng màu hoàng kim.

Trong nửa tháng này, rèn luyện trên chiến trường đã làm cho Nguyệt Sur đột phá cảnh giới Bạch Ngân kiếm sĩ, đạt đến cấp Hoàng Kim kiếm sĩ!

Khi đấu khí bùng lên, thân ảnh của Nguyệt Sur giống như quỷ dị nghênh đón một loạt lôi quang kia!

Trong ánh mắt kinh ngạc của liên quân nhân loại, thân ảnh của Nguyệt Sur thoát ẩn thoát hiện, lúc phải lúc trái, dần dần tạo thành một hàng ảo ảnh dài cả mấy trăm mét. Từ xa nhìn lại giống như một Nguyệt Sur dài trăm mét đang ngăn cản Tật quang điện nhãn của đám ma pháp sư vậy!

- Tên cuồng vọng, hắn muốn lấy sức của một người để đỡ tất cả Tật

quang điện nhãn này sao?

Những kỵ sĩ nhân loại khẽ cười. Theo bọn họ thấy, tên Hoàng Kim kiếm sĩ của Thú tộc này chết chắc rồi!

Nhưng tưởng tượng thì tốt đẹp như vậy, nhưng sự thật thì thường rất tàn khốc!

Một loạt Tật quang điện nhãn có khoảng vài trăm đạo tất cả đều bắn vào người Nguyệt Sư. Nhưng tình cảnh thú nhân này thịt nát xương tan như trong tưởng tượng lại không phát sinh. Tật quang điện nhãn được gọi là ma pháp có lực sát thương trực tiếp mạnh nhất lại không phát huy được uy lực vốn có của nó.

Khi mấy trăm đạo Tật quang điện nhãn đánh ở trên người Nguyệt Sư, thì giống như trâu đất xuống biển, một đi không trở lại, chẳng có chút phản ứng nào.

- Không thể như thế được! Điều này làm sao có thể chứ!

Pháp sư và kỵ binh trong đội ngũ liên quân của con người kêu lên đầy khó tin.

- Đoàn trưởng vạn tuế! Đoàn trưởng Nguyệt Sư vạn tuế! Thú thần cùng tồn tại với chúng ta!

Nhìn thấy chiêu thức đó của Nguyệt Sư, các thú nhân ở phía sau hấn gầm rú lên điên cuồng!

- Thật sáng khoái!

Thân ảnh của Nguyệt Sư hợp lại làm một, bóng người màu vàng xuất hiện trước mặt nhân loại:

- Bây giờ, đến lượt chúng ta! Hồ Mị Nhi, bắt đầu đi!

- Được, Nguyệt Sư ca!

Một giọng nói trong trẻo từ bên trong đại quân Thú tộc ở phía sau Nguyệt Sư vang lên:

- Hỡi Thú thần, lấy danh nghĩa Hồ Mị Nhi, kẻ nô tài này hướng về ngài khẩn cầu, xin hãy làm cho các chiến sĩ của ngài nhận được lực lượng cường hóa đi! Cuồng hóa quang hoàn!

- Xoẹt!

Bỗng chốc, từ trung tâm đại quân Thú tộc nơi Hồ Mị Nhi đang đứng bỗng xuất hiện một quang sáng màu hồng! Quang sáng càng ngày càng được mở rộng.

Sau cùng đem tất cả chiến sĩ thú tộc bao lại ở bên trong quang sáng này.

- Hồng! Cuồng hóa! Grào! Cuồng hóa! Grừ~~~

Liên quân Thú tộc phát ra đủ loại tiếng gầm, sau đó tất cả bắp thịt của thú nhân giống như được bơm phồng lên vậy! Những đặc trưng của loài thú cũng hiện lên rõ ràng!

- Thú thần, cùng ta tồn tại. Sức mạnh, dũng cảm!

Tiếng rống của thú nhân vang lên khắp cả một phương trời, dù trong trạng

thái cuồng hóa nhưng vẫn bảo trì được sự tỉnh táo như cũ! Thú nhân nắm chặt lấy đủ loại vũ khí đã được thuật cuồng hóa gia trì thêm rồi bước về phía liên quân nhân loại còn đang sững sờ vì sự vô hiệu của ma pháp Lôi hệ... ..

Chiến tranh không thể trì hoãn được nữa rồi. Dưới trạng thái bình thường, lực chiến đấu của Thú tộc đối với nhân loại là 1: 2. Mà dưới tình huống cuồng hóa tỉnh táo, lực chiến đấu của Thú nhân với nhân loại lại trên 1: 8. Một chút người thế này, còn không đủ cho Thú tộc giết!

- Phù!

Nguyệt Sur nhìn chiến trường sau trận đại chiến, khẽ thở phù ra một hơi. Ngẩng đầu lên nhìn ba cái mặt trăng yêu dị ở trên trời. Chiến đấu thắng tuyệt từ giữa trưa đến tận đêm khuya.

Keng! Một tiếng, tay Nguyệt Sur buông lỏng xuống, cự kiếm cũng không thể nắm được chặt mà rơi xuống đất.

Thân phận bây giờ của Nguyệt Sur, là đoàn trưởng quân đoàn liên hợp Thú tộc thứ ba. Gọi là quân liên hợp cũng dễ để nghe một chút mà thôi. Thật ra ở bên trong quân đoàn này cũng chưa được trải qua huấn luyện, đều là thú nhân tán loạn của các tộc. Bọn họ là những thú nhân tự nguyện tham gia chiến tranh. Ở bên trong có Ngưu nhân, Dương nhân. Cũng có Hùng nhân, Tượng Nhân. Lực chiến đấu rất lộn xộn, sức mạnh cũng chênh lệch không đồng đều.

Một tháng trước, Nguyệt Sur cũng không trở thành Thú Hoàng giống như suy nghĩ của Bồ Lỗ Tư khi đến thành Sư tử.

Cũng không phải là thú nhân không tin tưởng Nguyệt Sur, mà chẳng ai biết. Bởi vì khi Nguyệt Sur và Bồ Lỗ Tư mang theo một đội Lang kỵ binh chạy đến thành Sư tử thì Thú Hoàng mới đã được tuyển chọn ra rồi.

Thú Hoàng đương nhiệm người đã chiến thắng các cuộc chiến là Hồ vương Spark, không thể không thừa nhận, hẳn là một dũng sĩ đích thực!

Nửa tháng trước, liên quân nhân loại cuối cùng cũng tập trung nhân mã, khai chiến với Thú nhân đế quốc!

Liên quân nhân loại đến đây gồm có “Quang Minh đế quốc” tín ngưỡng của Quang Minh thần, “Cuồng chiến sĩ đế quốc” tín ngưỡng của Chiến thần, và Thánh Lôi Liên Minh quốc có một cái tín ngưỡng rất thú vị tin tưởng vào “Tài Quyết chi thần, Lôi thần.”

Bởi vì tuyển chọn ra Thú Hoàng, cho nên Nguyệt Sur mới dứt khoát quyết định tham gia quân đội thú nhân. Lặng lẽ làm một người tiểu binh mà đi lên. Vốn Bồ Lỗ Tư muốn khuyên Nguyệt Sur, để cho hắn đi lấy Thú Hoàng lệnh. Nhưng Nguyệt Sur lại không muốn như vậy, nên Bồ Lỗ Tư cũng không biết nói gì cho tốt cả. Vì vậy Nguyệt Sur và đội thanh niên Lang tộc đã thề tận trung với mình cùng nhau tham gia quân đội thú nhân.

- Nửa tháng rồi.

Giọng nói của Nguyệt Sur hơi khàn khàn, sống trên chiến trường nửa

tháng, làm cho một chàng thanh niên tính tình trẻ con trở nên trưởng thành. Trong suốt thời gian đó, Nguyệt Sur dựa vào khả năng không sợ lôi điện, võ kỹ siêu cường cùng với cái đầu bình tĩnh đã trở thành đoàn trưởng đoàn thứ ba.

Còn đoàn trưởng đoàn ba trước đây, trong một lần tấn công đã qua đời.

Chẳng qua, bởi vì trong những nước tham gia chiến tranh này có Thánh Lôi Quang liên minh. Mà quốc gia này phần lớn đều là pháp sư Lôi hệ. Cho nên Nguyệt Sur chiến đấu cứ như cá gặp nước, nhờ đó trong khoảng thời gian nửa tháng hần nổi lên là một hình tượng cường đại trong Thú tộc. Hơn nữa dưới sự ảnh hưởng của Bồ Lỗ Tư, Nguyệt Sur được lên làm đoàn trưởng đoàn thứ ba.

- Đúng vậy, nửa tháng rồi!

Bồ Lỗ Tư ở bên cạnh Nguyệt Sur khẽ thở ra một tiếng.

Phía sau Nguyệt Sur là đội kỵ binh thiếu niên của Lang tộc. Lang tộc rất coi trọng lời thề của mình, nên bọn họ không hề có ý nuốt lời đi theo Nguyệt Sur. Cho dù lúc đầu Nguyệt Sur cũng chỉ là một tên tiểu binh, bọn họ vẫn kiên định với sự lựa chọn mà đi theo sau lưng hần.

Trên chiến trường, không chỉ làm cho Nguyệt Sur trưởng thành, cũng làm cho đội lang kỵ binh thanh niên chín chắn hơn. Áo giáp màu trắng trên người bọn họ do trải qua khói lửa chiến tranh đã biến thành màu tím đen rồi, đó là những vết máu dính lên.

Hổ vương Spark hung hãn và dũng mãnh, khi liên quân nhân loại vừa mới đến lãnh thổ thú nhân thì hần đã tự mình dẫn theo một đội tinh anh đến đánh cho nhân loại trở tay không kịp. Nhân loại cũng không nghĩ đến dưới tình huống như vậy, Thú tộc lại dám xuất binh đến tấn công bọn họ cho nên mới tháo chạy ra xa.

Sau đó trong nửa tháng chiến đấu, Hổ vương Spark dẫn theo chiến sĩ Thú tộc quyết chí tiến lên. Ở bên trong từ điển của Thú nhân không bao giờ có chữ phòng thủ. Đối với thú nhân, chiến đấu chính là cách phòng thủ mạnh mẽ nhất.

Nhưng mà đây chính là điểm Nguyệt Sur và Bồ Lỗ Tư lo lắng nhất, tấn công dũng mãnh ngay từ đầu quả thật là có thể đạt được những thu hoạch không thể tưởng tượng được. Nhưng Hổ vương Spark sau khi ném được trái ngọt một lần lại dẫn theo Thú tộc quyết chí tiến lên, tấn công mãnh liệt đối với nhân loại.

- Cứ tiếp tục như vậy thì không thích hợp. Hơn nữa đám ma pháp sư quân chi viện của nhân loại đã đến nơi rồi!

Nguyệt Sur than thở, vài trận chiến trước đây cũng không gặp phải đội quân ma pháp sư của nhân loại. Bởi vì ma pháp sư có thể chất rất kém, lên đường rất chậm, cho nên đi đến chiến trường thường chậm hơn một chút.

Trong vài trận chiến trước mặc dù cũng gặp phải ma pháp sư, nhưng chỉ

lác đác vài người. Căn bản không có khả năng giống như một đội ma pháp sư hoàn chỉnh vào lúc này được.

Bây giờ bọn Nguyệt Sư đều muốn gặp đội quân ma pháp sư của nhân loại, còn Thú Hoàng Hồ vương Spark kia đang ở tiền tuyến dẫn dắt quân đội chắc đã sớm gặp được ma pháp sư nhân loại rồi.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 205

Chẳng Chỗ Nào Thiếu Những Kẻ Bại Hoại. (P1)

Nghĩ đến tình hình chiến đấu ở tiền tuyến, Nguyệt Sur quay lại hét lớn một tiếng:

- Người đâu.
- Tiểu đoàn trưởng!

Một gã chiến sĩ Ngu tộc ở phía sau Nguyệt Sur lên tiếng, đứng thẳng người lên nói:

- Có chuyện gì vậy? Tiểu đoàn trưởng?

Thú tộc chỉ phục tùng những người mạnh mẽ, mà Nguyệt Sur mạnh mẽ như thế nào thì ở đoàn 3 đã rõ như ban ngày. Hơn nữa đi theo Nguyệt Sur được nửa tháng, đội quân không chính quy của binh đoàn 3 cũng rất vui sướng. Trên mình mỗi người đều như là từ thời kì đồ đá tiến hóa đến thời kì đồ sắt. Bây giờ thành viên của binh đoàn 3 đều được trang bị đầy đủ, trong tay bọn họ là vũ khí mới toanh của nhân loại, thậm chí còn có người cầm vũ khí sáng loáng như gương.

Vì Nguyệt Sur không sợ Lô điện của ma pháp sư nhân loại. Mà Hồ Mị Nhi người tình của Nguyệt Sur lại là một tế sư cường hãn làm cho người ta trở nên sôi sục. Dưới sự phối hợp này, trong những cuộc chiến quy mô nhỏ bọn họ chưa từng thất bại. Suốt nửa tháng, hình tượng của Nguyệt Sur cũng đã khắc sâu vào trong lòng tất cả mọi người trong binh đoàn.

- Ta đã dặn tìm vài huynh đệ Ưng tộc nhanh tay lẹ mắt trong binh đoàn, bây giờ đã tìm được mấy người thích hợp rồi?

Nguyệt Sur hỏi:

- Tốt nhất là có năng lực nhìn rõ trong bóng đêm.
- Báo cáo, chuyện này lão Ngu tôi không biết, để tôi đi gọi lão Hồ Ly tới.

Chiến sĩ Ngu tộc bỏ miếng thịt ngựa nướng trong tay xuống. Không có biện pháp, ngựa của nhân loại thì nhỏ hơn với đa số thú nhân. Nên trừ những con đặc biệt khỏe mạnh, những con khác chỉ có thể giết lấy thịt ăn, nếu không cũng quá lãng phí.

Thả miếng thịt ngựa xuống, chiến sĩ Ngu tộc chạy vọt đi như điên.

Lão Hồ Ly trong miệng lão Ngưu chính là một lão già của Hồ Ly tộc đi theo quân đoàn. Lão là người phụ trách những việc vặt trong binh đoàn 3.

Một lát sau.

- Tiểu đoàn trưởng, ngài gọi tôi sao?

Lão Hồ Ly đi theo phía sau lão Ngưu, từ phía sau doanh trại chạy tới.

- Đúng! Lần trước bảo lão tìm vài huynh đệ Ưng tộc, có chọn được người thích hợp không?

Nguyệt Sư hỏi.

- Có, có mười nam tử trưởng thành của Ưng tộc, nhanh tay lẹ mắt, lại có năng lực nhìn rõ trong bóng tối, rất thích hợp với ý muốn của đoàn trưởng.

Lão Hồ Ly lên tiếng:

- Để tôi đi gọi bọn hán qua đây.

- Ừm! Làm phiền lão!

Nguyệt Sư gật đầu, binh đoàn Ba là một đội quân không chính quy, Nguyệt Sư cũng không có khả năng huấn luyện bọn họ trong một khoảng thời gian ngắn được. Tuy Nguyệt Sư đã từng nghe Cao Lôi Hoa nói qua rất nhiều lần phương pháp huấn luyện một đội quân có kỷ luật nghiêm minh. Nhưng bây giờ hán cũng không có thời gian để huấn luyện. Chỉ có thể dựa vào những phương pháp đơn giản, bố trí vài tiểu đội, rồi lại sắp xếp vài người phụ trách quản lý.

Không lâu sau, lão Hồ Ly dẫn mười người chiến sĩ Ưng tộc sau lưng có hai cánh đến.

- Tốt lắm!

Nguyệt Sư quan sát mười chiến sĩ Ưng tộc nói:

- Giao cho các người một nhiệm vụ.

Nguyệt Sư cũng không nói những lời thừa thãi, trên chiến trường nhất định phải học được sự ngắn gọn:

- Bay lên không, tìm hiểu tình hình chiến đấu ở phía trước như thế nào. Chuyện này rất quan trọng với chúng ta. Còn nữa, phải còn sống trở về.

- Rõ! Đoàn trưởng!

Mười chiến sĩ Ưng tộc đồng thanh lên tiếng, vỗ cánh bay thẳng lên bầu trời đêm.

Sau nửa canh giờ, mười chiến sĩ Ưng tộc đã đập cánh bay trở về, vừa bay vừa hét lên:

- Tiểu đoàn trưởng, không tốt lắm!

- Có chuyện gì?

Lòng Nguyệt Sư trầm xuống, cảm giác chẳng lành chợt nảy lên.

- Báo Tiểu đoàn trưởng, Thú Hoàng đã chết trận, quân đội Thú Nhân tộc đã bắt đầu rút lui.

Những Ưng nhân sau khi bay một vòng trên trời, đã đến bên cạnh Nguyệt

Sư, thở hắt nói:

-Thú Hoàng...Thú Hoàng xông lên phía trước, bị một ma pháp khổng lồ của ma pháp sư nhân loại đánh chết. Bây giờ ngay cả thi thể cũng không còn. Các huynh đệ thú nhân ở phía trước đã bắt đầu rút lui về phía sau dưới sự chỉ huy của những người thủ lĩnh.

- Quả nhiên là vậy!

Nguyệt Sư khẽ thở ra một hơi.

- Tiểu đoàn trưởng, tôi còn phát hiện một nhánh quân khoảng chừng ba nghìn Hồ nhân đang rút lui về phía chúng ta. Bọn họ là quân đội của gia tộc Thú Hoàng.

Một người thiếu niên Ưng tộc ở giữa nói.

- Rút lui về phía chúng ta à! Được rồi, nếu như có thể được thì cố gắng sắp xếp cho bọn họ.

Nguyệt Sư khẽ thở dài:

- Lương thực của chúng ta còn đủ không?

- Việc này tiểu đoàn trưởng cứ yên tâm!

Lão Hồ Ly ở một phía xông ra cười hì hì, hắc khoe khàng chìa ra mười ngón tay. Trên mười ngón tay hắc lại đeo mười cái nhẫn hết sức tinh xảo và long lẫy.

Nguyệt Sư nhướng mày, trên những cái nhẫn có chút ma lực dao động. Hắc liền nhận ra đây đều là nhẫn không gian.

- Nhân loại đúng là giàu có.

Lão Hồ Ly liếm liếm môi nói:

- Đây là nhẫn không gian mà sau khi chúng ta thắng lợi đã tìm được trên người nhân loại. Bên trong mỗi cái nhẫn đều có đủ thực vật cho một vạn chiến sĩ Dã Trư tộc ăn trong một tháng. Nhân loại chỉ có một tiểu đội mà mang theo nhiều thực vật, giống như bọn họ xem chiến tranh là một cuộc dạo chơi vậy.

Chiến sĩ Dã Trư là một chủng tộc ăn uống mạnh nhất trong Thú Nhân tộc. Nói cách khác thì những thực vật nơi đây cũng đủ cho binh đoàn 3 của Nguyệt Sư cầm cự được hơn một năm. Nguyệt Sư trầm nghĩ, sau đó hài lòng gật đầu.

- Làm rất tốt, chú Cát Bố Đề.

Nguyệt Sư quay sang cười với lão Hồ Ly, Cát Bố Đề là tên của lão.

- Cảm ơn lời khen, tiểu đoàn trưởng.

Lão Hồ Ly cười khà khà. Sau đó vén tay áo của mình lên, lộ ra sáu cái vòng tay không gian:

- Trong sáu cái này, còn có thực vật nhiều hơn mười không gian giới chỉ nữa.

- Nếu như vậy, sắp xếp những chiến sĩ đang rút về sẽ không còn vấn đề gì rồi.

Nguyệt Sư khẽ thở dài một cái.

- Tuyệt đối không có vấn đề.

Lão Hồ Ly cười khà khà.

- Được rồi! Khi nào bọn họ chạy đến đây, lúc đó chú cứ thu xếp cho bọn họ.

Nguyệt Sư nói với lão Hồ Ly.

- Có lẽ sáng sớm mai sẽ chạy đến!

Một chiến sĩ Ưng nhân nói.

- Tiểu đoàn trưởng cứ yên tâm! Tất cả mọi việc cứ giao cho tôi.

Lão Hồ Ly khẽ lên tiếng.

Sáng sớm hôm sau, Nguyệt Sư đang ôm Hồ Mị Nhi ngủ say lại bị những âm thanh âm ỉ náo loạn đánh thức.

- Chuyện gì mà âm ỉ vậy?

Nguyệt Sư dụi dụi mắt, nhìn về phía ồn ào bên ngoài. Sau đó hắn nhìn thấy những người binh đoàn 3 của mình đang tranh cãi âm ỉ với một số người khác. Nhìn kỹ lại, cãi nhau với binh đoàn 3 chính là những binh sĩ của đội quân Hồ tộc rút lui mà ngày hôm qua những chiến sĩ Ưng tộc đã nhìn thấy. Bởi vì trên trán của bọn họ có một chữ “Vương” rất rõ ràng.

Chẳng qua lúc này bọn họ đang phát sinh tranh chấp với những binh sĩ binh đoàn 3 của Nguyệt Sư.

- Chuyện gì xảy ra?

Nguyệt Sư nhíu mày, nhắc hai cây kiếm còn to hơn người mình chạy thẳng đến chỗ đang tranh cãi âm ỉ.

- Tiểu đoàn trưởng! Đây là thú nhân từ tiền tuyến chạy về.

Người đàn ông to lớn mạnh mẽ đang tranh chấp với Hồ nhân là lão Ngưu chiến sĩ của Ngưu tộc thủ hạ của Nguyệt Sư.

- Người chính là đoàn trưởng binh đoàn 3 sao?

Một Hồ nhân thân hình cường tráng nhìn Nguyệt Sư từ trên xuống dưới. Trong mắt hắn không khỏi hiện lên vẻ khinh thường. Đối với thú nhân, thì một đứa trẻ con đối với bọn họ chẳng có gì đáng chú ý.

- Đúng vậy!

Nguyệt Sư lạnh lùng lên tiếng. Thấy giọng nói Hồ nhân không tốt đẹp gì, tất nhiên Nguyệt Sư cũng chẳng thèm nể mặt nể mũi gì hắn. Cha từng nói, người ta đối đãi với mình thế nào, mình cũng phải đối với người ta như vậy! Không cần dùng vẻ mặt nhiệt huyết để thuận theo vào cái mộng lạnh của người khác. Cũng giống như vậy, mình như thế nào với người ta, thì người ta sẽ như vậy đối với mình:

- Vì sao các ngươi lại tranh chấp với người của ta?

- Không có gì cả, chúng ta chỉ cần các ngươi cung cấp cho một chút thực vật, dù sao những chiến sĩ của chúng ta cũng quá đói rồi!

Hổ nhân nhún vai nói.

Nguyệt Sư chuyển mắt nhìn lão Ngưu:

- Lão Ngưu, lão Hồ Ly đâu? Ngày hôm qua không phải ta đã nói phải đưa cho bọn họ một chút thực vật sao?

- Đoàn trưởng, tôi ở đây!

Lão Hồ Ly chen từ trong đám người ra.

- Sao không lấy thực vật cho bọn họ?

Nguyệt Sư nghi hoặc nhìn lão Hồ Ly. Nguyệt Sư cũng hiểu rõ tính tình của lão Hồ Ly, với tính cách của lão dù có đào sâu ba tấc cũng chẳng bỏ ra một đồng nào, nhưng tuyệt đối không phải loại người ky bo trong những chuyện lớn.

- Không phải chúng ta không cho.

Lão Hồ Ly nhìn tên Hổ nhân một cái:

- Tôi đã cho bọn họ một cái nhẫn không gian rồi. Họ chỉ hơn ba nghìn người, một cái nhẫn không gian cũng đủ cho bọn họ no đủ để trở về!

Nguyệt Sư nhíu mày:

- Vậy sao còn phát sinh tranh chấp?

- Tiểu đoàn trưởng! Là bọn họ muốn cướp toàn bộ nhẫn không gian.

Lão Hồ Ly có chút oan ức nói với Nguyệt Sư:

- Tôi không cho, bọn họ lại muốn cướp!

- Phải vậy không?

Nguyệt Sư quay đầu lại lạnh lùng nhìn ba nghìn Hổ nhân.

- Chuyện này thì thế nào chứ?

Hổ nhân cũng không phủ nhận:

- Nhiều thực vật như vậy ở trong tay một đám tạp quân, cũng chỉ lãng phí mà thôi, không bằng đưa cho Hổ nhân tinh nhuệ chúng ta.

- Không biết xấu hổ!

Giọng nói Nguyệt Sư trở nên lạnh lẽo:

- Thực vật này là binh đoàn 3 chúng ta vất vả cực nhọc cướp được trên tay của nhân loại, cho các người một cái đã tốt lắm rồi. Các người có thể rời đi.

- Các người cướp được từ trên tay của nhân loại sao? Ha ha! Người chọc ta cười chết mất!

Hổ nhân kia cười ha hả lên:

- Dựa vào đội quân rác rưởi của các người sao? Thôi được! Các người không đưa ra, ta sẽ cướp!

Nói xong, chiến sĩ Hổ nhân nhắc chân muốn đi về phía lão Hồ Ly.

“Keng!” Một tiếng, khi Hổ nhân đi được một bước, hai cây kiếm cực lớn xuất hiện ngay trước mặt hắn!

Mồ hôi lạnh từ trên trán Hổ nhân chảy xuống. Hắn quay đầu lại nhìn Nguyệt Sư.

Hai cây kiếm, là Nguyệt Sur rút ra.

- Giỏi thì người bước thêm một bước nữa coi.

Nguyệt Sur cười lạnh:

- Mẹ nó, người dám tiến lên một bước, ta sẽ cho người trở về trong vòng tay Thú thần.

- Người dám!

Chiến sĩ Hồ nhân dừng chân lại, nhưng vẫn ra vẻ anh hùng, quay đầu lại nhìn Nguyệt Sur một cách hung tợn.

- Dám hay không, người cứ thử sẽ biết.

Nguyệt Sur cười lạnh một tiếng, nhìn chiến sĩ Hồ nhân:

- Người thử đi lên trước một bước nữa coi.

Sau khi Hồ nhân nghe thấy câu nói của Nguyệt Sur, vẻ mặt trở nên tái xanh. Hắn giơ chân lên nhưng lại không dám hạ xuống. Hắn rất kinh ngạc khi nhìn thấy một luồng sát ý nồng đậm trong mắt tên đoàn trưởng thiếu niên.

Từ đôi mắt màu vàng của Nguyệt Sur hắn có một cảm giác nếu hắn dám bước về phía trước một bước nữa, thì hai cây kiếm lớn kia sẽ không chút do dự chém thẳng xuống đầu! Hắn dám bước thêm một bước, thì người thanh niên này chắc chắn sẽ giết chết mình!

- Không ai được sỉ nhục chiến sĩ của ta. Vì bọn họ là những dũng sĩ mạnh mẽ nhất. So với những tên khốn trốn chạy từ tiền tuyến trở về rồi điều võ dương oai trước mặt tộc nhân của mình như các người, thì khác xa.

Cả người Nguyệt Sur tỏa ra một luồng sát ý lạnh lẽo.

Sau đó Nguyệt Sur cũng chẳng thèm nhìn tên Hồ nhân, mà chậm rãi đi về phía sau:

- Lão Hồ Ly! Bây giờ đừng nói đến thực vật của một cái nhẫn, mà một sợi lông cũng không cho bọn hắn. Giữ thực vật của chúng ta lại để cấp cho chiến sĩ. Chúng ta không đem mồ hôi xương máu của mình ném cho bọn rác rưởi không biết tốt xấu này được.

Nguyệt Sur nói với lão Hồ Ly, đối với bằng hữu của mình Nguyệt Sur tuyệt đối sẽ dùng lễ để đối đãi. Nhưng giống như nhóm Hồ nhân này còn muốn thực vật sao? Không chém chết bọn họ thì may mắn lắm rồi. Đi theo bên cạnh Cao Lôi Hoa, hắn đã được chân truyền tính bênh vực người mình Cao Lôi Hoa.

- Thú thần cho chúng ta tình yêu thương đồng loại, nhưng cũng đừng để nó làm chúng ta mềm yếu.

Nguyệt Sur quét ánh mắt qua đám Hồ nhân:

- Bây giờ, các người rút đi. Cũng đừng hi vọng chúng ta viện trợ cho các người, cho dù chỉ là một chút!

Nhìn Nguyệt Sur trước mặt, những người Hồ nhân cảm thấy thân thể nặng nề, một cỗ áp lực khó hiểu dồn ép lên người bọn họ, làm cho bọn họ không

dám hít thở mạnh. Mắt bọn họ dán chặt bóng lưng Nguyệt Sur, từ trên người tên chàng trai bé nhỏ này, bọn họ lại cảm nhận được một cỗ khí phách. Tuy rất hoang đường, nhưng thật sự là một cỗ khí phách làm cho bọn họ cảm thấy hít thở có chút khó khăn.

Nguyệt Sur cười lạnh nhìn đội Hồ nhân. Hắn có dòng máu Thú Hoàng, trời sinh đã là Thú Hoàng. Nói cách khác hắn là loại người trời sinh có khí phách vương giả. Bởi vì hắn có tư cách vương giả.

- Báo cáo! Tiểu đoàn trưởng!

Lúc này, vài Ưng nhân được Nguyệt Sur phái đi quan sát tình hình quân địch đã bay đến:

- Phát hiện truy binh của nhân loại đang đuổi tới ở phía sau,!

- Nhanh vậy sao!

Nguyệt Sur nhíu mày:

- Địch nhân có nhân số bao nhiêu? Binh chủng gì?

- Rất nhiều! Đếm không xuể!

Mấy Ưng nhân vội nói:

- Nhìn qua đều là kỵ binh, rất rối loạn. Không nhìn rõ bọn họ còn binh chủng nào khác không.

- Được rồi!

Nguyệt Sur nhíu mày, sau đó quay đầu lại nhìn ba nghìn Hồ nhân, dùng một giọng khàn khàn nói với bọn họ:

- Bây giờ, ta cho các ngươi hai sự lựa chọn. Một, ta cho các ngươi thực vật, rồi mang theo nó mà tiếp tục làm những tên lính đào ngũ; Hai, các ngươi ở lại theo ta quyết chiến một trận với nhân loại để bảo vệ đất đai của chúng ta... ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 206

Trên Bình Nguyên Tiêu Diệt Kỵ Binh. (P1)

Nghe lời Nguyệt Sư nói, 3000 hồ nhân liền trầm mặc. Trong chiến tranh, chết chóc là không thể tránh khỏi, kỵ binh của nhân loại tuy không có sức khỏe bằng Thú tộc nhưng bù lại họ lại có trí tuệ rất cao.

Kỵ sĩ trang bị vũ khí hạng nặng là ác mộng của thú nhân. Bọn họ được bọc thép từ đầu đến chân, khiến cho vũ khí của thú nhân không gây được nhiều uy hiếp đối với họ.

Nhưng nếu nghe theo Nguyệt Sư mang lương thảo lùi về, khiến tất cả hồ nhân khó xử. Bởi Thú tộc là chiến sĩ trời sinh. Lòng tôn nghiêm của chiến sĩ làm họ không muốn mang lương thảo lùi lại. Đặc biệt trước mặt một đội quân không chính thức mà lại sắm vai kẻ bỏ trốn thì thật là mất mặt.

- Trong các người ai có thể quyết định chuyện này thì bước ra đi.

Nguyệt Sư lời thanh trọng kiếm sau lưng nói:

- Ta không có nhiều thời gian để lãng phí với các người.

- Được rồi! Tiểu đoàn trưởng đến từ sư tộc xin được báo cáo.

Lúc này bên trong 3000 hồ nhân, một sư nhân mặc trọng giáp bước lên nói:

- Xin chào, tôi là chiến sĩ Hùng sư tộc, cũng là thủ lĩnh của 3000 hồ nhân chiến sĩ, thống lĩnh Hồ Lâm Khắc. Như lời ngài nói, thú tộc không có chiến sĩ bỏ chạy, cho dù chết chúng ta cũng phải chết trên chiến trường!

- Không được, Hồ Lâm Khắc thúc thúc, người không thể quyết định như vậy được. Thực lực của kỵ binh của nhân loại chúng ta đã chứng kiến qua, chúng ta không nên chiến đấu cùng bọn họ. Vũ khí của chúng ta không thể xuyên qua áo giáp của bọn họ.

Tên hồ nhân lúc đầu định cướp nhẫn không gian của lão hồ ly kia lập tức phản đối. Hắn chỉ vào mặt Nguyệt Sư nói:

- Nếu tiểu tử này nói hấn và đội quân không hỗn tạp này ở lại thì cứ để bọn chúng ở lại, coi như là chặn đường cho chúng ta! Chúng ta đi thôi.

- Bốp!!!

Thống lĩnh Hồ Lâm Khắc giáng cho tên hồ nhân kia một bạt tai thật mạnh rồi nói:

- Hồ Cương, một tên yếu đuối như người không xứng là dũng sĩ Hồ tộc chúng ta! Đừng để hồ tộc chúng ta mất mặt!

- Hồ Lâm Khắc thúc thúc.

Hồ Cương không cam lòng nói:

- Nhưng chúng ta không phải là đối thủ của kỵ sĩ trang bị vũ khí hạng nặng, hơn nữa bọn họ còn có ma pháp sư hùng mạnh!

- Hừ!

Nguyệt Sư hừ lạnh một tiếng:

- Nếu lùi về sau như người nói, đó chính là khu dân cư của đế quốc. Ta đã phái người tổ chức cho cư dân rút lui, nhưng cũng cần có thời gian. Nếu chúng ta lùi lại theo lời người nói, nhóm cư dân ấy chết chắc không phải nghi ngờ. Thân là chiến sĩ thú nhân mà người có thể nói được chữ lui này ư?

- Nhưng lưu lại chúng ta cũng chắc chắn chết!

Hồ Cương tuyệt vọng nói.

- Người không phải chiến sĩ thú nhân.

Nguyệt Sư khinh miệt nhìn Hồ Cương:

- Chiến sĩ thú nhân vì đế quốc mà chiến đấu. Nếu như người nhát gan như thế, thì nên về nhà đi. Trên chiến trường không cần những người như người.

- Người!

Hồ Cương cắn chặt răng nhưng vعن vعن cũng chỉ có thể. Khí thế trên người Nguyệt Sư khiến hắn không thể nói thêm câu nào.

- Hồ Cương. Đủ rồi!

Hồ Lâm Khắc thống lĩnh quát to:

- Đừng để hồ nhân tộc mất mặt nữa, cho dù chết ở nơi này cũng là cái chết quang vinh. Nếu lùi lại một bước, lão tử không xứng đáng là người Thú tộc!

- Báo!!

Bỗng nhiên, một chiến sĩ Ưng tộc từ trên trời bay xuống:

- Tiểu đoàn trưởng, kỵ binh chỉ còn cách chúng ta mười ngàn thước.

- Tốt!

Nguyệt Sư gật đầu sau đó nói với lão hồ ly vài tiếng.

Lão hồ ly gật gật đầu rồi nhanh chóng lùi về sau đoàn 3.

- Chuẩn bị tốt chưa, hỡi các chiến sĩ đoàn 3.

Nguyệt Sư hô lên, nếu bọn chúng là kỵ binh, ta sẽ cho chúng thấy thế nào là khắc tinh của kỵ binh! Khi cuộc chiến này kết thúc, ta muốn cho mọi người trên đại lục này biết, ở trên bình nguyên kỵ binh không phải là vô địch.

- Thừa! Tất cả đã chuẩn bị xong!

Mọi người trong quân đoàn 3 đồng thời đứng lên, sau đó nhanh chóng mặc những bộ áo giáp khiến cho đám hồ nhân đỏ cả mắt.

Đi được một lát, lão hồ ly thở hắt ra chạy về.

- Thứ đó đã chuẩn bị tốt chưa?

Nguyệt Sư quay đầu hỏi lão.

- Đã được hoàn thành, nhưng do thời gian gấp rút nên số lượng khá ít.

Lão âm hiểm cười:

- Vì chúng ta chuẩn bị tốt, tuy số lượng ít, nhưng cũng đủ cho bọn chúng một bài học.

- Tốt, hiện tại bọn chúng còn cách chúng ta bao xa?

Nguyệt Sư hỏi.

- Tiêu đoàn trưởng! Đã đến! Bọn chúng đã đến!

Trên trời, chiến sĩ Ung tộc vội vàng hạ xuống nói. Khi trận chiến tới gần, Ung tộc không dám bay nữa bởi nếu còn tiếp tục, bọn họ sẽ trở thành cái bia ngắm cho cung tiễn thủ cùng ma pháp sư nhân loại.

- Tốt, chuẩn bị!

Nguyệt Sư vung tay phải lên, duỗi ngón trở ra rồi phát mạnh xuống. Một chiến sĩ Lang tộc đứng ở trên một đồng đất cách đó khá xa nhìn thấy động tác của Nguyệt Sư, ngay lập tức phát chiếc cờ màu lam lên.

Cách Nguyệt Sư năm nghìn thước, khi đại kỳ màu lam được phát lên, tộc nhân Xuyên sơn giáp tộc (tộc Tê tê) nhanh chóng lùi khỏi tiền tuyến.

Xuyên sơn giáp tộc là những người đào hang giỏi nhất trong thú tộc. Nhưng năng lực của bọn họ chưa từng được thú nhân coi trọng. Đối với thú nhân tộc mà nói, đào kiếm mới là vương đạo.

Đồng thời, trong quân đoàn 3, đám chiến sĩ Hùng tộc, Tượng tộc và Ngưu tộc từ từ đi ra. Trên tay họ ôm những thanh gỗ được vót nhọn. Họ đứng thành một hàng ngang rồi đồng loạt cắm thanh gỗ xuống đất chéch lên 45°. Trình độ của thú tộc quá kém, nên không thể chế tạo được loại long thương dài 5 thước khắc tinh của kỵ binh, nhưng những khúc gỗ lớn này hiệu quả cũng không kém.

Sau khi cắm xong, những chiến sĩ cường tráng cầm chắc chiến phủ rồi tiến lên phía trước, dùng thân thể mình che lấp những khúc gỗ lớn.

- Đoàn trưởng Nguyệt Sư.

Thống lĩnh Hồ Lâm Khắc bước vào.

Đứng cạnh Nguyệt Sư, ông nghi hoặc hỏi:

- Ngài chuẩn bị chiến đấu cùng kỵ binh nhân loại ở trên bình nguyên này sao?

Mọi người đều biết trên bình nguyên, kỵ sĩ có thể phát huy toàn bộ năng lực của mình. Chiến đấu với kỵ binh ở trên bình nguyên gần như là tự tìm đường chết, trừ phi ngươi có một kỵ binh mạnh hơn kỵ binh nhân loại.

- Ủ, đúng vậy. Chúng ta sẽ xử lý bọn chúng ở trên bình nguyên này.

Nguyệt Sư nhìn dải màu đen ở ngoài chân trời đặc ý cười.

Hồ Lâm Khắc nghi hoặc nhìn Nguyệt Sư. Thấy Nguyệt Sư cười tự tin như thế, hắn cũng không biết Nguyệt Sư lấy được sự tự tin từ đâu? Hay là

Nguyệt Sur là một con ngựa non hấu đá không hiểu gì về chiến đấu?

Khi Nguyệt Sur nhìn thấy kỵ binh nhân loại, nhóm người này cũng nhìn thấy đội ngũ của hắn. Khi bọn họ thấy chỉ có lẻ loi vài tên binh lính cao to của thú tộc cầm chiến phủ che trước người, cả đoàn kỵ binh liền cười hô hô.

Trong mắt bọn họ, đội thú nhân này thật là vớ vẩn. Dựa vào mấy người này có thể cản kỵ sĩ trang bị vũ khí hạng nặng bọn họ sao?

- Chiến thần tại thượng. Vinh quang cùng tồn tại với chúng ta!

Kỵ sĩ đoàn rống to một tiếng rồi bắt đầu tăng tốc. Bình nguyên mệnh mông này chính là địa bàn của kỵ sĩ. Ai có thể cản được bọn họ?

Quả thật, khi đoàn kỵ binh trang bị vũ khí hạng nặng xông lên ngay cả cự long cũng phải tránh! Gần như không ai có thể đỡ được đợt công kích này. Nhưng không có “người” nào cản được, không có nghĩa là không có gì có thể ngăn cản được!

Lúc vài vạn kỵ sĩ bắt đầu xung phong, đột nhiên dưới chân họ, xuất hiện sợi dây thừng được căng ra. Không có dấu hiệu nào báo trước, những sợi dây thừng này như từ hư không xuất hiện.

Nhóm kỵ binh không ngờ là nơi đại thảo nguyên này có thể xuất hiện nhiều dây thừng đến thế. Vì thế, nhóm kỵ sĩ đi đầu cả người lẫn ngựa đều ngã xuống, sau đó bị chiến mã của đám chạy sau dày xéo.

Thật vất vả mới qua được đồng dây thừng gát ngựa này, đám kỵ binh dốc toàn lực xông lên xử lý đám thú nhân đáng chết kia thì trước mặt họ lại có rất nhiều những hố lớn nhỏ khác nhau. Chỉ cần cười không cẩn thận là chiến mã sẽ tụt xuống đó, rồi đám kỵ sĩ té lăn quay trên đất rồi lại để nhóm kỵ binh đằng sau giã thịt... ..

Chỉ trong khoảng cách rất ngắn, kỵ binh nhân loại đã bị tổn thất cực kỳ thâm trọng và nghiêm trọng.

Nhìn đồng bạn chết bởi ngựa của mình, đám kỵ binh còn lại gần như phát điên!

Rốt cuộc, nhóm kỵ binh cuối cùng với tinh thần dũng cảm quật cường đã đột phá thành công vô số những chướng ngại và đến trước mặt thú nhân!

- Yaaaah! Chiến thần tại thượng!

Kỵ binh rống to một tiếng rồi tăng tốc hướng đến thú nhân. Mũi thương của chúng tỏa ra hàn quang chói mắt!

Chiến thần tại thượng, hiện giờ trong đầu của những kỵ binh này là xuyên đám thú nhân đáng giận trước mắt này lên thương của mình như những xiên thịt vậy!

Cuối cùng, bọn họ đã đến trước mặt thú nhân, thậm chí thấy được vẻ mặt đáng ghét của bọn chúng!

Nhưng đúng lúc này, quân đội thú nhân lại lùi về đằng sau làm lộ ra những khúc gỗ lớn nhọn đầu cắm 45° so với mặt đất.

- Ôi, không! Không!

Kỵ binh ở hàng đầu kêu lên tuyệt vọng!

Điều mà mình không muốn thì đừng ép cho người khác.

Vừa rồi còn muốn xiên thú nhân trên mũi thương của mình, bây giờ họ gặp phải khảo nghiệm sinh tử. Bọn họ bị thú nhân xiên lại.

Kỵ binh trang bị vũ khí hạng nặng khi đã tiến lên thì không thể dừng lại. Bọn họ chỉ có tiến mà không có lùi. Nên cho dù biết tiến lên là chết, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể cắn răng tiến lên. Hơn nữa, bây giờ dừng lại cũng không được!

- Chiến thần tại thượng! (NB: Có mà Chiến thần tại gổ)

Nhóm kỵ binh hàng đầu khóc thét khẩu hiệu cuối cùng... ..

Trong khi tiếng hí của chiến mã bị đâm thủng, nhóm kỵ binh mặc giáp cũng bị đâm thủng kêu gào kết hợp lại thành bản hòa tấu vang khắp chiến trường... ..

Nhìn tràng cảnh đang trước, thống lĩnh hổ nhân Hồ Lâm Khắc không khỏi kinh ngạc, hẳn không ngờ người thiếu niên Nguyệt Sur này lại có nhiều biện pháp như vậy? Chỉ trong chốc lát, đại bộ phận kỵ binh đều bị tiêu diệt. Đây chính là đội trọng kỵ binh tinh nhuệ vừa đuổi giết 3000 hổ nhân chiến sĩ ư? Bây giờ xem ra, đội quân này đã không chịu nổi một kích!

- Mị Nhi, kế tiếp xem em làm đó!

Nguyệt Sur hô lên với Hồ Mị Nhi. Kế hoạch của hắn so với tưởng tượng thì hoàn mỹ hơn nhiều! Đánh rắn phải đập đầu, đây là điều rất quan trọng. Phải nhân cơ hội chó rơi xuống nước mà đập vài phát để nâng tinh thần.

- Tốt, Nguyệt Sur! Chuyện kế tiếp hãy để em!

Thanh âm Hồ Mị Nhi vang lên thật mê hoặc. Thành viên quân đoàn 3 rất ấn ý vây quanh người nàng trông khá thuần thực. Xem ra họ thường xuyên làm điều này.

- Thịnh Thú thần, lấy danh nghĩa của ta – Hồ Mị Nhi, khẩn cầu ngài mang cho chiến sĩ năng lượng cuồng hóa. Cuồng hóa quang hoàn!

Thanh âm Hồ Mị Nhi như tiếng ca vang lên, tiếp đó quanh người nàng xuất hiện một vòng sáng màu hồng!

Chỉ trong chốc lát, vòng sáng màu hồng khuếch trương càng lớn, nhanh chóng bao phủ toàn bộ thành viên đoàn 3.

- Rống! Cuồng hóa!

Khi vòng sáng màu hồng bao quanh bọn họ, tất cả thành viên đoàn 3 khẽ run lên. Trăn miện một lời cùng rống lên.

Tiếp đó thân thể họ bắt đầu phình to lên, toàn bộ đều đã tiến nhập trạng thái cuồng hóa.

Ở một bên, thống lĩnh Hồ Lâm Khắc lại một lần nữa kinh ngạc! Quân số đoàn 3 cũng phải trên 3000 người! Thiếu nữ này không ngờ có thể khiến bọn họ đồng thời cuồng hóa. Hơn nữa đây là cuồng hóa thanh tinh! Thực lực mức này, cho dù là tế tỵ ngu nhất trong Thú thần điện cũng không hơn!

Sau khi cuồng hóa, thành viên đoàn 3 thành thực cầm vũ khí của mình ném tới yết hầu của kỵ sĩ trang bị vũ khí hạng nặng. Áo giáp của nhóm kỵ sĩ này có giá trị rất cao. Nếu giữ được nguyên vẹn thì giá còn cao hơn nữa.

Sau khi cuồng hóa, trong tay chiến sĩ đoàn 3, kỵ binh nhân loại thật giống như những con cừu nhỏ “dịu dàng”. Cho dù muốn chống cự cũng không ngăn được lực lượng của thú nhân sau khi cuồng hóa

- Rống, tất cả chiến sĩ hổ nhân nghe lệnh, chúng ta không thể lép vế được. Tất cả tiến lên.

Thông lĩnh Hồ Lâm Khắc nhìn quân đội của Nguyệt Sư đang điên cuồng tấn công kỵ binh nhân loại, hắn cũng không ngồi yên được nữa, dẫn theo các dũng sĩ hổ tộc tiến lên chém giết.

Chiến tranh là như vậy, thật tốt! Đánh thoải mái, quân địch chán nản, chiến lợi phẩm nhiều!

Hồ Lâm Khắc hiện tại đã tin rằng những thứ xa hoa của Nguyệt Sư chính là chiến lợi phẩm của hắn.

Mất đi ý chí chiến đấu, kỵ sĩ nhân loại nhanh chóng bị thủ hạ của Nguyệt Sư hạ gục. Ngay khi đám kỵ binh này vừa bị tiêu diệt, phía xa xuất hiện một đám đen.

- Mau xem người đang tiến đến đây là ai.

Nguyệt Sư nắm chắc thanh cự kiếm nói.

- Là tộc nhân của chúng ta.

Bên cạnh Nguyệt Sư, một chiến sĩ Ưng tộc nói, ánh mắt của hắn so với thú tộc khác còn sắc bén hơn nhiều:

- Tuy nhiên, hình như bọn họ đang chạy trốn. Mẹ nó! Phía sau là liên quân nhân loại! Còn có cả ma pháp sư!

- Tại sao lại như vậy!

Nguyệt Sư cảm rằng, hiện tại cạm bẫy dùng đã gần hết. Mẹ nó, sớm không đến chậm không đến. Bây giờ ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, chỉ có cách là dùng cứng đầu cứng! Nghĩ như vậy, Nguyệt Sư rống to:

- Đoàn 3, chuẩn bị ngăn cản!

- Rõ!

Thành viên đoàn 3 cũng phát hiện tình huống so với bình thường không giống. Mọi người nắm chặt vũ khí trong tay.

Lúc này, ở trong đoàn đội, Hồ Cương vừa nghe được truy binh của nhân loại đang tiến đến đây, trong đó có cả ma pháp sư nhân loại. Lập tức, trong mắt hắn lóe lên sự sợ hãi rồi phát tay với đám thân tín của mình, lén lút lui ra đằng sau.

Tuy nhiên, khi chuẩn bị trốn đi, Hồ Cương chợt nhớ tới điều gì đó. Hắn hướng tới mấy tên thân tín của mình vẫy vẫy tay rồi đi đến chỗ của Hồ Mị Nhi.

Vừa rồi khi Hồ Mị Nhi ra tay hắn cũng thấy được. Hiện tại, chạy trốn

mang theo một tế tự có lợi với bọn họ.

Xuyên qua đoàn người, Hồ Cương mang theo thân tín của mình đến trước mặt Hồ Mị Nhi.

- Tiểu cô nương hồ tộc!

Hồ Cương tới sau Hồ Mị Nhi khẽ nói.

Hồ Mị Nhi quay đầu lại nhìn hắn rồi nhíu mày. Nàng nhớ rõ tên hồ nhân này sáng nay đã muốn cướp vật gì đó của lão hồ ly. Đối với loại người này, nàng không có hảo cảm.

- Tiểu hồ nữ, nàng nhân ra vật gì đây không?

Hồ Cương lấy từ trong người một lệnh bài bằng vàng.

- Không biết.

Hồ Mị Nhi trả lời.

- Cô có phải tế tự không vậy?

Hồ Cương sững sốt hỏi.

- Mắt ngươi mù à.

Hồ Mị Nhi không khách khí nói:

- Không nhìn thấy ta vừa sử dụng chiến ca à? Ta đương nhiên là tế tự.

- Là tế tự sao không biết vật này.

Hồ Cương nắm lệnh bài nói:

- Đây là lệnh bài của Giáo hoàng trong Thú thần điện. Tất cả tế tự đều phải nghe lời người nào cầm lệnh bài này!

Hồ Cương đặc ý nói, phụ thân của hắn chính là Giáo hoàng đương nhiệm.

- Bây giờ ta muốn cô đi cùng chúng ta!

Hồ Cương cầm lệnh bài nói với Hồ Mị Nhi.

- Đi theo các ngươi? Làm gì?

Hồ Mị Nhi kinh hãi nhìn về mặt của Hồ Cương. Nàng nhớ rõ lần nàng bị nhân loại bắt, về mặt của bọn họ cũng y hệt như thế này.

- Hồ Cương điện hạ, không cần phải nói gì với nàng. Chỉ cần lệnh bài này, muốn mang nàng đi, không ai có thể nói gì.

Tên thân tín bên cạnh Hồ Cương nhìn vệt đen càng ngày càng tới gần vội la lên.

- Được rồi! Không còn thời gian nữa! Mang nàng đi!

Hồ Cương quát một tiếng, nhưng khi nói lời này hắn không khỏi nhớ lại ánh mắt lạnh băng của Nguyệt Sư.

Nghe lệnh của Hồ Cương, nhóm người bên cạnh hắn tiến đến giữ lấy tay của Hồ Mị Nhi.

- A~~~! Các ngươi làm gì vậy!

Hồ Mị Nhi kêu to lên. Đồng thời, các chiến sĩ quân đoàn 3 cũng nhanh chóng vọt đến bên cạnh nàng, rút vũ khí chĩa về phía những hồ nhân kia.

Hồ Cương giơ lệnh bài lên nói:

- Các ngươi mù à! Không thấy vật này là gì sao? Ta mang nàng đi, ai dám

can thiệp? Nếu can thiệp, các người sẽ là kẻ thù của Thú thần điện!

- Hừ!

Lúc này, một tiếng hừ lạnh sau lưng hắn vang lên...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 207

Người Cha Dũng Mạnh Nhất Trong Lịch Sử.

Chỉ một tiếng hừ nhẹ nhàng, nhưng trong tai Hồ Cương lại giống tiếng sấm, khiến khí huyết của hắn nhộn nhạo.

- Ai!

Hồ Cương vội quay đầu lại.

Sau lưng hắn có một nam tử mặc võ sĩ bào màu trắng đang lạnh lùng nhìn hắn. Trên lưng người đàn ông này có một kiếm một trượng. Con gió thổi qua khiến mái tóc dài màu trắng và kiện võ sĩ bào màu trắng phát phới.

- Người vừa nói muốn động đến nàng sao?

Đôi đồng tử màu đen của nam tử đó nhìn chằm chằm vào hồ nhân được gọi là Hồ Cương. Cái nhìn đó khiến Hồ Cương như tiến vào trong hầm băng, thân hình không ngừng run lên.

- Ngài là ai?

Khí thế nam tử đầu bạc trước mặt tỏa ra khiến hắn không khỏi kinh sợ. Hồ Cương nắm chặt thanh trường kiếm ở bên hông, nhưng hắn bị ai phát hiện ra đến sức lực cầm thanh kiếm lên mình cũng không có.

- Cha!

Hồ Mị Nhi nhìn người vừa tới lập tức kêu lên vui vẻ. Nguyệt Sư gọi Cao Lôì Hoa như thế nào nàng liền gọi Cao Lôì Hoa như thế.

Ở bên cạnh, thú nhân cũng nhìn hắn một cách khác thường. Nhìn bề ngoài Cao Lôì Hoa trông giống một thanh niên khoảng hai mươi tuổi. Cũng không trách được hắn, từ lần xuyên việt trước khiến bề ngoài của hắn trẻ hơn. Bộ râu yêu thích của hắn cũng biến mất.

Nhìn bộ dạng của Hồ Mị Nhi cũng chỉ là thiếu nữ vào độ tuổi mười lăm.

Các thú nhân bắt đầu tính toán. Cao Lôì Hoa bao nhiêu tuổi sinh nữ nhi? Năm tuổi? Bảy tuổi? Hay mười tuổi?... ..

- Tiểu hồ nữ.

Cao Lôì Hoa vẫy vẫy tay với Hồ Mị Nhi, nói ra thì cũng thật xấu hổ, tuy rằng hồ nữ đã ở trong nhà Cao Lôì Hoa vài ngày, nhưng hắn thậm chí còn chưa biết tên nàng. Bởi mấy ngày này Cao Lôì Hoa luôn bị việc vật quán thân, cho nên cũng không hỏi được tên nàng.

- Vâng!

Hồ Mị Nhi cố gắng xuyên qua đám người tiến đến bên cạnh Cao Lôi Hoa.

- Cha, bọn họ bắt nạt con.

Hồ Mị Nhi tiến tới đằng sau người Cao Lôi Hoa kéo kéo góc áo của hắn, giống như con gái làm nũng cha của mình.

Cao Lôi Hoa khẽ cười, hắn thật khó có thể coi tiểu hồ nữ này và cửu vĩ hồ kia thành một người.

- Ủ, mấy lời nói của bọn chúng ta đều đã nghe được rồi.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ đầu tiểu hồ nữ rồi hướng về phía Hồ Cương lạnh lùng cười:

- Tiểu tử, vừa rồi ngươi định đụng đến nàng?

- Ngươi là ai?

Hồ Cương run rẩy hỏi. Hắn không biết phải trả lời câu hỏi của Cao Lôi Hoa thế nào nên đành hỏi ngược lại.

- Khốn khiếp!

Cao Lôi Hoa vốn khó chịu bởi tên này dám động vào bạn gái của con mình, mà bây giờ hắn còn dám hỏi vặn lại hắn! Thân ảnh Cao Lôi Hoa chợt lóe, không ai có thể nhìn thấy hắn di chuyển thế nào! Chỉ trong nháy mắt, Cao Lôi Hoa đã xuất hiện bên cạnh Hồ Cương, rồi co chân đá mạnh một phát.

Phịch!

Một cái nhắc chân của Cao Lôi Hoa nhìn trông rất nhẹ nhàng lại biến Hồ Cương như quả bóng da rơi bụp xuống đất.

- Hồ Cương diện hạ. Mấy tên thân tín ngây người, bọn họ căn bản không thấy được Cao Lôi Hoa ra tay như thế nào? À không, phải nói là ra chân như thế nào? Khi nhìn Cao Lôi Hoa lần nữa lại phát hiện hắn đã quay lại bên cạnh Hồ Mị Nhi.

- Muốn động đến con của ta mà không hỏi Cao Lôi Hoa là ai à!

Cao Lôi Hoa nhìn mấy tên hồ nhân trước mặt, cười lạnh một tiếng.

Hồ Cương khốn khổ đứng lên. Sau đó lại xuất ra lệnh bài:

- Ta không quản ngươi là ai! Ta muốn dẫn hồ nữ này đi không ai có thể ngăn trở! Bởi nàng là tế tự, mà tế tự phải nghe theo Thú thần điện.

- Ngươi lấy miếng lệnh bài mục nát này hù dọa ai đấy?

Cao Lôi Hoa không thèm để ý. Cho dù là quỷ bài tử hắn cũng chẳng sợ cái rắm gì.

Hồ Cương cắn chặt răng chuẩn bị nói cái gì đó. Bỗng nhiên trong đám đông chợt xôn xao. Tiếp đó Nguyệt Sư cùng Bồ Lỗ Tư từ bên trong đó bước ra.

- Cha?!!

Nguyệt Sư nhìn thấy nam tử đầu bạc, kinh ngạc kêu lên.

- Ặc, ai có thanh âm khàn khàn như vậy nhỉ?

Cao Lô Hoa quay đầu ra sau nhìn thì thấy đó là Nguyệt Sur.

- Là con à.

Cao Lô Hoa cười ha hả, sau đó đánh giá trên dưới một lượt:

- Không tồi đó, Nguyệt Sur. Con đã rắn chắc hơn nhiều rồi.

Cao Lô Hoa đi tới bên cạnh Nguyệt Sur định xoa đầu hắn, nhưng giữa chừng lại biến thành vỗ vai hắn.

- Con của ta, làm rất tốt. Con đã trưởng thành rồi, xoa đầu không còn thích hợp nữa.

- Cha!

Nguyệt Sur bật cười. Đối với hắn mà nói, bất kể ai khen ngợi cũng không bằng người cha tôn kính của mình khích lệ.

- Con trai, con khiến ta rất tự hào.

Cao Lô Hoa đặt tay lên ngực Nguyệt Sur. Trên đường trở về, tiểu đoàn trưởng của đoàn 3 luôn được thú tộc tán dương. Trong mấy đứa con, Nguyệt Sur là thành thực nhất. Có lẽ là có quan hệ đến chủng tộc trong thú tộc.

- Xin chào tiên sinh Cao Lô Hoa, tôi vẫn thường được nghe đoàn trưởng Nguyệt Sur nhắc tới ngài.

Bồ Lỗ Tư đứng bên cạnh Nguyệt Sur hỏi thăm Cao Lô Hoa.

- Xin chào.

Cao Lô Hoa hâm mộ nhìn bộ râu của Bồ Lỗ Tư, thật là một bộ râu đẹp nha.

- Ta cũng phải cảm ơn ngài đã chiếu cố cho con của ta.

Nói xong, Cao Lô Hoa quay đầu lại nhìn về phía nhóm hổ nhân kia.

- Nguyệt Sur, con đến thật đúng lúc.

Cao Lô Hoa nhìn về đám hổ nhân có ý đồ động đến Hồ Mị Nhi:

- Cái lệnh bài trong tay tên kia là cái gì? Nhìn qua trông thật ngẫu nha?

- Trời ơi, đây là lệnh bài của Giáo hoàng?!

Bồ Lỗ Tư thấy lệnh bài liền kinh ngạc kêu lên. Phải biết rằng, Giáo hoàng lệnh này có thể sai khiến tất cả tế tự trong thú nhân, không thể đơn giản dễ dàng lấy ra! Nhưng không hiểu sao lại ở trong tay hổ nhân này?! Phải biết rằng lệnh bài của Giáo hoàng đặt trong sự bảo hộ rất cẩn mật. Trừ khi vạn bất đắc dĩ, nếu không sẽ không có khả năng xuất hiện!

- Đã nghe chưa!

Hồ Cương nhìn Bồ Lỗ Tư vừa mới đến, lập tức đắc ý:

- Hiện giờ ta muốn dẫn hồ nữ này đi, có ai kháng nghị nữa không?

Trong nhất thời, đám thú nhân xung quanh không nói lời nào. Có lệnh bài của Giáo hoàng, đại biểu cho thần quyền chí cao trong Thú tộc. Có lệnh bài của Giáo hoàng, tế tự trong thiên hạ ai dám không nghe?!

- Ha ha ha!

Hồ Cương hiện ra bộ dáng tiểu nhân đắc chí, cười rộ lên:

- Các ngươi, mang hồ nữ này đi, chúng ta đi thôi! Nếu không sẽ không

kịp đâu.

- Này, Nguyệt Sư. Ta đã từng nói với con rằng, ai động đến người nhà chúng ta thì phải làm sao?

Nhìn Hồ Cương, Cao Lôì Hoa nói.

Trong mắt Nguyệt Sư lộ rõ sát ý:

- Giết! Diệt trừ hậu họa!

- Tốt lắm.

Cao Lôì Hoa rút thanh trọng kiếm của tên thú nhân bên cạnh nói:

- Bây giờ, ta biểu diễn cho con xem một chút nhé. Sau này, nếu ai dám động đến người nhà của chúng ta, bất kể là ai! Cho dù là thần, thì lão tử cũng chém hấn! Ai dám động đến người nhà của Cao Lôì Hoa thì kết cục sẽ là thế này!

Cao Lôì Hoa cầm thanh trọng kiếm từ từ bước về phía Hồ Cương.

- Người muốn làm gì!

Hồ Cương nhìn nam tử đầu bạc này không ngờ dám động thủ với hấn, lập tức giơ lệnh bài lên dọa:

- Ta là con trai của Giáo hoàng, người dám động đến ta?!

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Bố Lỗ Tư bên cạnh thấy không khí căng thẳng, vội vàng đứng ra hòa giải:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, ngài bình tĩnh một chút.

- Bình tĩnh cái rắm!

Cao Lôì Hoa đến trước mặt Hồ Cương:

- Nhớ kỹ, kiếp sau đừng có chọc ta, nhất là động đến thân nhân của ta!

- Người dám động thủ? Cha ta là Giáo hoàng thú tộc! Người động đến ta, ta sẽ cho con người chết ngay!

Hồ Cương nóng nảy, không tự chủ được rống lên.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa nghe thấy vậy, vừa rồi trên mặt còn có vẻ hài hước, giờ đã biến mất. Nhìn tên Hồ Cương này, ánh mắt Cao Lôì Hoa hiện lên sát ý. Cao Lôì Hoa cười lạnh:

- Tốt lắm, cảm ơn người đã nhắc nhở. Sau khi xử lý người xong, ta cũng không quên phụ thân người đâu.

Trên đại kiếm lóe ra lòì quang màu tím!

Ánh sáng màu tím hiện ra, Hồ Cương không kịp né tránh. Thần uy của Cao Lôì Hoa đã sớm đè nặng lên hấn, khiến hấn không có khả năng hành động.

- A!!

Hồ Cương kêu một tiếng thảm thiết, thanh kiếm đã chia hấn thành hai mảnh.

Thú nhân có mặt tại nơi này bỗng ngây dại, không ai có thể tin Cao Lôì Hoa lại thực sự động thủ! Một đao chia Hồ Cương thành hai đoạn.

- Vốn người không bị giết.

Cao Lôi Hoa lạnh nhạt nói:

- Nhưng người đã nói câu không nên nói.

Kỳ thật, ngay từ đầu, Cao Lôi Hoa chỉ muốn chém hấn một đao, nhưng không giết chết hấn, Nhưng hấn lại nói “cha ta là Giáo hoàng thú tộc! Người động đến ta, ta sẽ giết con người.” khiến Cao Lôi Hoa nổi lên sát tâm.

Hết thấy mọi khả năng gây nguy hiểm cho thân nhân của mình, Cao Lôi Hoa đều phải bóp chết. Cho dù đó mới chỉ là trong ý nghĩ.

- Ha hã, đây mới là phong cách của cha. Đúng rồi, tại sao cha lại đến đây vậy?

Nguyệt Sư không để ý đám thú nhân đang ngăn người kia, cười hỏi. Nhớ tới sự kiện mình bỏ nhà cùng Hồ Mị Nhi tháng trước, Nguyệt Sư còn cảm thấy ngượng ngùng.

- Ha hã, con còn hỏi ta làm sao đến đây à?

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nếu không phải con bỏ nhà đi không nói câu nào, thì ta sao lại đi khắp nơi tìm con chứ? Sau đó trên đường ta phát hiện thấy liên quân nhân loại đang hướng đến chỗ của các con. Ta nghĩ thực lực của các con khó có thể đối phó nên ta liền đến tìm con.

- Đúng vậy, cha à.

Nguyệt Sư cười khỏ:

- Như cha đã nói, không bột đố gột nên hồ. Nhân số cách biệt quá lớn, không thể dựa vào mưu kế mà chiến thắng được. Số lượng của địch nhân quá nhiều, mà con chỉ sử dụng được không quá hai nghìn người, hơn nữa vừa rồi đã tiến hành cuồng hóa.

- Yên tâm đi, lần này cha tới đây, chính là mang đến cho con một đội quân chi viện.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ vai Nguyệt Sư nói:

- Một vạn chiến sĩ hoàng kim sư tộc đang tiến đến đây!

- Hoàng kim sư tộc?!

Bố Lỗ Tư kinh ngạc kêu lên, hoàng kim sư tộc đại biểu cho cái gì có lẽ nhiều thú nhân không biết. Nhưng là một người hiểu biết, Bố Lỗ Tư hiểu hoàng kim sư tộc đại biểu cho cái gì ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 208

Thú Hoàng Đại Chiến Long Kỵ Sĩ.

Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài nói chính là Hoàng kim sư tộc trong truyền thuyết thượng cổ thú nhân sao? Tộc thú nhân duy nhất biết sử dụng ma pháp?!

Bố Lỗ Tư nghe được lời nói của Cao Lôi Hoa, sự kích động của hắn không thể diễn tả bằng lời.

Mọi người đều biết, ma pháp chính là khắc tinh của Thú nhân tộc! Khả năng chống cự ma pháp của thú nhân quá kém. Nhưng Hoàng kim sư tộc lại vượt qua quy luật này! Hoàng kim sư tộc không chỉ có sức mạnh hùng hậu, không những thế còn nắm giữ những ma pháp cực mạnh! Bọn họ chính là ma vũ song tu, quân đội do bọn họ tạo thành chỉ có thể dùng từ “dũng mãnh” để hình dung!

- Đúng vậy, chính là Hoàng kim sư tộc mà người nói.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Thế nào? Có bọn họ trợ giúp thì có bao nhiêu phần thắng?!

- Có! Phần thắng sẽ rất cao!

Bố Lỗ Tư kích động nói!

- Cha, người thật tuyệt vời!

Nguyệt Sư cũng rất kích động nhưng không quên vuốt mông ngựa Cao Lôi Hoa một cái.

- Tuy nhiên, để bọn họ tới đây cần một chút thời gian.

Cao Lôi Hoa mỉm cười nói:

- Theo ta tính toán để đến nơi này họ cần nửa giờ nữa.

- Nửa giờ.

Nghe lời này của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Sư trầm xuống. Nhìn phương xa, bóng dáng quân địch càng lúc càng tới gần. Phỏng chừng chỉ cần mười phút nữa, quân địch có thể đuổi đến nơi này. Hiện tại, dựa vào binh lực mà Nguyệt Sư có trong tay lại không có sự giúp đỡ của cạm bẫy, chống đỡ được đợt tấn công nửa giờ không đúng là một vấn đề.

- Cha, không thể khiến bọn họ nhanh một chút sao?

Nguyệt Sư nói với Cao Lôi Hoa.

- Nửa giờ là tốc độ nhanh nhất rồi.

Cao Lôi Hoa cười khẽ:

- Binh mới tắt bại. Không thể khiến bọn họ tổn hết sức khi chạy tới đây. Nếu không cho dù tới, bọn họ cũng không có tác dụng gì.

- Được rồi, nửa giờ thì nửa giờ!

Nguyệt Sur thở dài rồi nhìn Hồ Cương bị Cao Lôi Hoa chém thành hai nửa. Sau đó lại vẫy tay nói với thành viên đoàn 3:

- Người đầu tới đây, xử lý đồng rác rưởi này đi. Khi tâm tình không tốt nhìn thấy đồng rác này càng tệ hơn.

- Rõ, tiểu đoàn trưởng.

Tên chiến sĩ Lang tộc lên tiếng, sau đó gọi mấy đồng bạn đem cỗ thi thể này đi.

Bồ Lỗ Tư nhìn thi thể Hồ Cương liền cảm thấy bất đắc dĩ:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài có khả năng gặp phiền toái rồi. Phụ thân của hần là Giáo hoàng Thú thần điện. Ở vương quốc Thú nhân, phụ thân hần có sức ảnh hưởng quá lớn. Mà giờ thì ngài đã giết con của hần. Ôi.

- Chuyện này có gì quan trọng chứ?

Cao Lôi Hoa không thèm để ý nói:

- Cùng lắm thì sau khi ta trở về liền xử lý phụ thân của hần.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, phụ thân của hần là Giáo hoàng đại nhân. Nếu ngài làm hại phụ thân hần, vậy cũng chính là làm nhục Thú thần. Lúc đó ngài sẽ là kẻ thù của toàn bộ thú nhân.

Nghe được lời của Cao Lôi Hoa, Bồ Lỗ Tư nóng nảy nói.

- Hắc hắc, vậy nếu Thú thần tự tay xử lý Giáo hoàng thì sao?

Cao Lôi Hoa nhíu mày cười. Bất kính với Thú thần? Thú thần không phải là Tra Lý sao. Hắc hắc

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài cứ nói đùa. Thú thần sao có thể xử lý Giáo hoàng của mình.

Bồ Lỗ Tư cười khỏ.

- Điều này không nhất định.

Cao Lôi Hoa cười thần bí, hần đã quyết định để chuyện này cho Tra Lý xử lý.

- Báo cáo tiểu đoàn trưởng, những chiến sĩ thú tộc ở tiền tuyến rút lui đã gần đến chỗ chúng ta? Hiện tại chúng ta phải làm sao bây giờ?

Thám báo Ưng tộc từ trên không trung hạ xuống nói với Nguyệt Sur.

- Đã tới đây, vậy để cho bọn họ vào đi.

Nguyệt Sur bất đắc dĩ thở dài. Nói dễ nghe là rút lui, còn nói khó nghe là đào binh. Hiện tại Thú tộc không còn giống như xưa kia. Nhớ năm xưa, trong từ điển của chiến sĩ thú nhân không có chữ rút lui. Cho dù chỉ còn một người, cũng phải khiến địch nhân trả giá. Nhưng hiện giờ, không biết từ khi nào Thú tộc đã đánh mất đi huyết tính của mình.

- Rõ, tiểu đoàn trưởng.

Chiến sĩ Ưng tộc trả lời rồi bay lên trời.

Đội chiến sĩ Ưng tộc bay xa, Cao Lôì Hoa đột nhiên thở dài nói:

- Nguyệt Sư, sau lưng những thú nhân đang rút lui có phải là liên quân nhân loại đang truy sát bọn họ không?

- Đúng vậy.

Nguyệt Sư nói.

- Nguyệt Sư, con đã làm một việc rất sai lầm.

Cao Lôì Hoa nói:

- Khi địch nhân truy sát, con không nên để đám thú nhân trốn chạy đó một con đường được.

- Tại sao ạ?

Nguyệt Sư nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Nếu nhường đường cho bọn họ, thứ nhất sẽ khiến khí thế của quân đội giảm mạnh. Hai quân giao chiến, khí thế của binh lính là cực kỳ quan trọng, binh lính không có ý chí chiến đấu đối với con là chuyện không tốt. Thứ hai, khi bọn họ tới đây, sẽ làm rối loạn bố cục của binh lính lúc đầu của con. Đến khi liên quân nhân loại đến đây, con lấy đâu ra thời gian để bố trí lại thế cục.

Cao Lôì Hoa nói nhỏ với Nguyệt Sư.

Nguyệt Sư nhíu mày nói:

- Nhưng đây là con đường duy nhất, nếu họ không qua đây thì phải làm gì?

- Đây là chiến tranh.

Cao Lôì Hoa thở dài nói:

- Trên chiến trường không có tình cảm. Ôi, thôi. Về sau con sẽ hiểu được.

Cao Lôì Hoa thở dài, có một số việc không thể nói rõ, chỉ có thể tự mình trải qua.

- Phụ thân, con nhớ rồi.

Nguyệt Sư gật đầu. Cho dù, bây giờ chưa hiểu nhưng ngày sau có thể sẽ hiểu.

Khi Cao Lôì Hoa nói chuyện với Nguyệt Sư. Trong đội quân bỗng ồn ào lên, rồi thống lĩnh Hồ tộc Hồ Lâm Khắc tiến đến.

- Đoàn trưởng Nguyệt Sư, ta cần ở ngài một lời giải thích.

Đám hồ nhân phía sau Hồ Lâm Khắc hùng hổ nói:

- Tại sao ngài lại giết Hồ Cương?

- Tại sao giết hắn, trong lòng các người đều biết rõ.

Nguyệt Sư quay đầu nhìn đám hồ nhân lạnh lùng nói. Vừa nhìn thấy tên hồ nhân vừa hỏi tội mình liền cảm thấy chán ghét:

- Hắn vừa làm điều gì các người đều đã biết! Giết hắn bởi vì hắn đáng chết! Đang trong lúc chiến tranh trọng yếu, không ngờ hắn lại muốn mang tế tự duy nhất rời khỏi chiến trường. Cái dã tâm này nếu không giết hắn chẳng

lẽ còn muốn giữ lại gây tai họa cho quân đoàn của ta à!

- Đoàn trưởng Nguyệt Sur, ngài quên rằng Hồ Cương có Giáo hoàng lệnh. Ai cầm Giáo hoàng lệnh, tất cả tể tự thú nhân đều phải nghe theo.

Thông lĩnh Hồ Lâm Khắc lại nói:

- Trên tay hấn đã có Giáo hoàng lệnh, tại sao ngài lại giết hấn?!

- Khôn khiếp! Ngài đến đây để chỉ trích ta sao?!

Nguyệt Sur tức giận nhìn Hồ Lâm Khắc:

- Giáo hoàng chẳng liên quan gì đến ta cả! Hồ Mị Nhi là người của ta, hấn cầm khối lệnh bài nát ấy mà cũng đòi mang người của ta đi?! Ngay từ đầu, khi các người đoạt lương thảo của ta, ta cũng không trách cứ gì các người. Nhưng không ngờ các người không biết điều, lại còn ở đoàn 3 của ta quấy nhiễu rồi muốn trách cứ ta?! Thú thần cho chúng ta tình yêu đồng loại, nhưng đừng để nó trở thành điểm yếu của chúng ta! Xem ra các người tưởng ta là quả trứng mềm phải không?

- Ta không có ý này. Ôi! Nhưng bất kể thế nào người cũng không nên giết Hồ Cương.

Hồ Lâm Khắc thấy mình hơi quá đáng nhưng cái chết của Hồ Cương khiến hấn không cam lòng.

- Cho dù thời gian có quay ngược trở lại ta cũng sẽ không do dự chém hấn thêm lần nữa!

Nguyệt Sur lạnh nhạt nói:

- Ngay từ đầu ta đã từng cảnh cáo hấn một lần, nếu hấn làm chuyện quá giới hạn, ta sẽ không buông tha cho hấn.

- Tốt! Tốt!

Hồ Lâm Khắc nghiêng răng nói:

- Vậy, quân đoàn 3 của người tự giải quyết địch nhân đi! Thứ lỗi cho ta cùng 3000 chiến sĩ Hồ tộc không thể cùng quân đoàn 3 liều mạng cản quân địch được!

Hồ Lâm Khắc quay đầu lại rồi bước đi. 3000 hồ nhân tộc cũng bước theo hấn mà không thèm nhìn đằng sau lấy một lần.

- Thật là phiền toái.

Cao Lôì Hoa nhìn Hồ Lâm Khắc rồi nói:

- Con trai, về sau cẩn thận một chút. Tên Giáo hoàng kia ta sẽ giúp con giải quyết. Nhưng sau này con vẫn cần phải cẩn thận những người khác.

- Con biết rồi cha.

Nguyệt Sur gật đầu nói:

- Tiểu đoàn trưởng, thú nhân từ phía trước đã lùi đến đây.

Chiến sĩ Ưng tộc bay xuống nói:

- Hiện tại, nhóm chiến sĩ đầu tiên đã đến nơi của chúng ta. Phía sau còn có rất nhiều chiến sĩ nữa.

- Được rồi, kêu người hỏi bọn họ xem, họ có nguyện ý lưu lại chiến đấu

không. Nếu bọn họ không muốn thì cứ để họ đi. Tuy nhiên đừng đưa cho họ lương thảo. Chúng ta cũng phải dùng đến.

Nguyệt Sư phất phất tay nói với chiến sĩ Ưng tộc.

Sau một lúc hồi, những chiến sĩ từ tiền phương lui về cũng chẳng có mấy người nguyện ý lưu lại. Đa số đều lựa chọn rút lui không chút do dự.

Nguyệt Sư an bài những người nguyện ý ở lại chiến đấu ra hậu phương.

Nhìn đám thú nhân chạy trời chết kia, Nguyệt Sư cười khở. Hắn không gọi bọn họ là dũng sĩ thú nhân bởi bọn họ đã mất tư cách làm dũng sĩ.

- Tiểu đoàn trưởng, ngài nhìn xem, đằng kia có gì kìa?

Một thiếu niên Ưng tộc bên cạnh đột nhiên chỉ về phía xa rồi nói với Nguyệt Sư.

- Đó?

Nguyệt Sư ngẩng đầu theo hướng theo ngón tay ung nhân chỉ thì thấy trên bầu trời có một bóng đen đang từ từ lớn dần!

Bóng đen càng ngày càng gần. Cuối cùng, Nguyệt Sư cũng nhìn thấy đó là thứ gì. Đó là một con cự long màu đen rất lớn, chính là Âm Âm Hắc Long! Âm Hắc Long trong Long tộc là chủng tộc thượng đẳng!

Nhưng tại sao Long tộc lại tham gia vào cuộc chiến giữa thú tộc và nhân loại? Nguyệt Sư nghi hoặc. Nhưng sau đó, hắn liền thấy trên lưng Âm Hắc Long có một người mặc giáp đen đang cầm long thương!

- Đây là long kỵ sĩ?

Nguyệt Sư nhìn cự long ở trên cao nói. Khó trách, vì sao thú nhân lại chạy trời chết mà không muốn ở lại giúp hắn. Bởi người đuổi theo bọn họ chính là long kỵ sĩ - chiến sĩ mạnh nhất của nhân loại. Thú tộc không có năng lực phản kháng. Thú tộc không có năng lực chiến đấu trên không nên chiến đấu với long kỵ sĩ thật là một cơn ác mộng. Cho nên khi thú nhân tộc từ tiền tuyến rút lui bọn họ mới không dám lưu lại, không có năng lực phi hành thì việc chống lại cự long chỉ còn đường chết.

- Rống!

Cự long ở trên không trung gào to một tiếng, long uy ép xuống mọi người phía dưới. Âm Hắc Long cũng là có vị trí khá cao trong Long Tộc! Điểm mạnh của bọn chúng là có ma pháp nguyên rửa và ăn mòn.

Cự long há to miệng phun ra một ngọn lửa đỏ. Đó chính là tuyệt kỹ của Âm Hắc Long – Hắc ám long tức!

Ở bên dưới, những binh sĩ đang chạy trốn về phía Nguyệt Sư bị long tức thiêu rụi trong nháy mắt. Long tức cho dù là thánh giai cũng không dám chống đỡ chính diện!

- Hừ! Hừ!

Nhìn đám thú nhân bị long tức đốt thành tro bụi, hơi thở của Nguyệt Sư dần dần nặng lên. Dấu ấn Thú hoàng ngập tràn trong đầu Nguyệt Sư. Hai mắt hắn đỏ lên, đó đều là chiến sĩ của thú nhân tộc!

- Gầm!

Nguyệt Sur rống to một tiếng, một lần nữa hấn lại biến thân thành trạng thái này.

- Gầm! Dừng tay cho ta!

Nguyệt Sur gào lên rồi thân thể không ngừng lớn lên.

Xoạc!

Quần áo trên người hấn bị rách rách, tiếp đó thân thể hấn không ngừng lớn lên. Giống như lần trước, khi cao đến mười lăm thước mới dừng lại.

- Gầm!

Nguyệt Sur lại rống lên một lần nữa. Nhưng lần này và lần trước không giống nhau, tiếng gầm tràn đầy lực lượng. Cơ thể hấn bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu vàng. Hai tay hấn đột nhiên gồng lên, khiến người ta có thể hiểu được lực phá hoại của cánh tay này.

- Thú hoàng?!

Thấy được Nguyệt Sur biến thân, không chỉ đoàn 3 còn có những binh lính đang rút lui đều nhìn hấn chăm chăm. Ngay lập tức, đã có thú nhân điên cuồng gào thét. Thú hoàng, thật sự là thú hoàng! Sau hơn một ngàn năm, Thú hoàng của Thú tộc lại xuất hiện trước mặt mọi người.

Cao Lôi Hoa sửng sốt nhìn Nguyệt Sur. Bởi vì Tra Lý nói Nguyệt Sur khi trưởng thành mới biến thân được, tại sao Nguyệt Sur lại biến thân sớm thế này?

- Gầm!

Nguyệt Sur co chân lại, rồi nhảy lên nhanh như viên đạn hướng tới cự long trên cao.

Cự long không thể ngờ được đột nhiên lại có người khổng lồ nhảy lên trên nên không có phòng bị.

Vì vậy Nguyệt Sur dễ dàng đâm trúng cằm của nó.

Cự long còn đang phun long tức chẳng có đề phòng nên bị Nguyệt Sur đánh một quyền!

Nên ngọn lửa xộc thẳng qua lỗ mũi của nó.

Trên cao, cự long lắc đầu, cú đánh của Nguyệt Sur khiến nó cảm thấy choáng váng!

Nhưng chuyện còn chưa chấm dứt! Hai mắt Nguyệt Sur tỏa ra màu đỏ yêu dị, thời điểm thú nhân bị thương khiến thú hoàng ấn ký trong hấn phần nộ!

Cho nên khi tay phải của Nguyệt Sur đâm vào cằm của cự long còn tay trái cũng quán lấy cổ nó. Nguyệt Sur sau khi biến thân không nhỏ hơn cự long bao nhiêu. Sau khi tóm cổ cự long, Nguyệt Sur kéo tuột xuống dưới.

Ầm!

Cự long rơi xuống đất tạo chấn động lớn!

Long kỵ sĩ đứng trên người cự long chóng mặt rồi rất nhanh sau đó nghiêng răng đâm trường thương nhắm vào Nguyệt Sur.

Choang!

Tiếng trường thương của long kỵ sĩ va chạm Nguyệt Sư phát ra âm thanh như tiếng kim loại đập vào nhau, không những thế còn tóe lửa. Mũi thương nhọn của hắn không thể ngay cả da của Nguyệt Sư cũng không đâm thủng!

Nguyệt Sư căn bản không để ý tới tên long kỵ sĩ trên người cự long. Sau khi kéo cự long xuống đất, hắn ngồi trên người cự long và khóa lấy nó. Đồng thời liên tiếp giã chày giã cối vào cự long!

Tên long kỵ sĩ rất chán nản! Hắn là long kỵ sĩ hộ quốc của Chiến thần đế quốc. Đây chính là lần đầu tiên chiến đấu! (NB: đéch hiểu thằng này nó ngồi tu luyện mà lên được level)

Ngay từ đầu cuộc chiến khi hắn tham gia cuộc chiến này, hắn được đánh đắm rất thoải mái. Bởi vì Thú tộc không có năng lực chống đỡ nên hắn mang theo đoàn kỵ binh hùng mạnh dễ dàng đánh bại đội quân của thú nhân.

Lần này sau một hồi chiến đấu với Thú nhân tộc, hắn cười cự long truy đuổi thú nhân đào thoát!

Ai dè đang truy kích, đột nhiên trong đội quân Thú tộc bỗng xuất hiện một người khổng lồ!

Lúc đầu hắn không nhìn thấy trong đội quân của thú nhân có người khổng lồ, cứ như tên khổng lồ cao mười lăm thước này từ trên hư không hiện ra vậy.

Hắn và Âm Hắc Long không ngờ bị tên khổng lồ này kéo từ trên trời xuống!

Và giờ, tên khổng lồ này đang ngồi trên người Âm Hắc Long, tay không ngừng đâm vào yết hầu của nó. Cổ chính là nơi cứng rắn nhất của cự long nhưng cũng lại là nơi yếu ớt nhất! Bởi cự long có vảy ngược. (Rồng có vảy ngược, động vào tất nổi giận)

- Gầm! Gầm!

Âm Hắc Long bị Nguyệt Sư cười liên đập cánh giãy dụa muốn bay lên.

- Hắc Long!

Long kỵ sĩ đau lòng hét lên, rồi vận long đấu khí!

Long đấu khí là đấu khí tự tiến hóa sau khi long kỵ sĩ và cự long ký kết ước!

- Chết đi! Tên đáng ghét này!

Long kỵ sĩ hét lớn một tiếng rồi ngưng tụ long đấu khí lên long thương rồi đâm Nguyệt Sư.

Phụt!

Mũi long thương đã đâm vào thân thể của Nguyệt Sư.

- Aaaa!

Nguyệt Sư đau đến méo cả miệng, quay lại nhìn long kỵ sĩ đang đâm hắn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 209

Lừa Gạt Long Kỵ Sĩ.

Đau!

Nguyệt Sư cắn răng nhin đau. Cây long thương của long kỵ sĩ trông như một que tăm. Nhưng dù que tăm chọc vào thịt cũng đau! Nguyệt Sư ngay lập tức đập tay về phía long kỵ sĩ.

Là long kỵ sĩ đương nhiên Đức Xuyên có thực lực. Hắn là Đại kiếm sư bậc sáu, với thực lực này trong nhân loại cũng là cao thủ đứng đầu!

Đương nhiên chỉ thực lực là không đủ, hắn phải được cự long công nhận mới trở thành long kỵ sĩ.

Ngay khi Nguyệt Sư đánh về phía hắn, Đức Xuyên quyết đoán buông long thương ra rồi nhảy sang một bên.

Nguyệt Sư nhìn Đức Xuyên rồi không để ý đến hắn nữa, hắn gạt lấy long thương đang cầm trên tay mình chọc vào mắt cự long. Tuy long thương nhỏ, nhưng để đánh vào vị trí yếu hại này là đủ rồi!

- Rống!

Cự long thét một tiếng đau đớn, điên cuồng vỗ đôi cánh. Rốt cuộc nó đã thoát ly khỏi thân thể Nguyệt Sư và bay lên trời.

- Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!

Thấy cự long từ phía dưới trườn ra. Nguyệt Sư hét to một tiếng. Đợi cự long bay lên liền thò tay nắm lấy đuôi của cự long liều mạng kéo xuống!

- Rống!

Cự long cảm giác được đuôi của mình bị một sức mạnh rất lớn kéo xuống. Nó lại càng rống to và vỗ cánh điên cuồng hơn!

Nhưng sức mạnh hiện giờ của Nguyệt Sư như thế nào chứ! Cự long thấy cơ thể mình dần dần bị tụt xuống dưới.

- Rống!

Cự long ngoái lại phun một đạo long tức về phía Nguyệt Sư.

Nhưng Nguyệt Sư cũng không chút hoang mang, hắn há miệng thét:

- Thú hoàng bào hao đạn!

Một quả cầu năng lượng màu tím từ trong miệng hắn bay ra.

Oành!

Quả cầu tím cùng long tức va chạm vào nhau rồi biến mất.

- Ha ha, không còn chiêu nào à! Thế thì rơi xuống cho lão tử.

Nguyệt Sư hét to, gân xanh nổi khắp cánh tay, tăng thêm lực siết chặt, kéo cự long xuống dưới.

- Rông~ Rông~

Cự long hét thảm. Sức khỏe tên không lồ dã man này quá lớn, nếu bị hấn đè tiếp thì có muốn thoát ra cũng thật là khó khăn!

Vậy nên cự long xuất ra toàn bộ sức lực, đập cánh nhào về phía trước. Bốn chân cũng cố gắng đập đập. Nhìn nó như đang bơi vậy.

- Ha ha!

Cuối cùng Nguyệt Sư cười điên cuồng. Bởi vì cự long đã bị hấn tóm lấy!

Nguyệt Sư đang cười, nhưng bỗng nhiên cảm thấy đuôi của cự long to hơn.

- Chẳng lẽ cự long có thể biến lớn giống như ta?

Nguyệt Sư nghi hoặc nhìn Âm Hắc Long. Theo như hấn thấy Âm Hắc Long càng ngày càng lớn hơn. Tuy nhiên Nguyệt Sư nhanh chóng phát hiện ra không phải là cự long biến lớn mà là mình đang nhỏ dần!

Tuy rằng Nguyệt Sư có khả năng biến thân nhưng do chưa đến giai đoạn trưởng thành nên thời gian biến thân còn ngắn. Không ngờ rằng vào lúc tối trọng yếu này hấn lại nhỏ dần đi.

- Rông!

Âm Hắc Long nhìn Nguyệt Sư đang nhỏ dần hưng phấn gào lên! Tuy rằng không biết vì sao Nguyệt Sư đột nhiên nhỏ đi, nhưng đây chính là không phải là chuyện tốt cho nó sao?

Nguyệt Sư càng ngày càng nhỏ dần. Cuối cùng trở về bình thường.

- Rông!

Cự long hưng phấn gào to, vỗ cánh bay lên trời! Tình hình bây giờ đảo ngược, Nguyệt Sư đang ôm lấy đuôi của Âm Hắc Long nên cũng bị nó kéo lên không trung.

- Cha! Cứu con với! Help!

Nguyệt Sư bám chặt đuôi Âm Hắc Long hét lớn. Thật buồn cười, chính mình kéo nó từ cao xuống bây giờ mình lại bị nó kéo lên.

- Ha ha ha!

Lúc này một tiếng cười kiêu ngạo từ trên Âm Hắc Long vang lên!

Nguyệt Sư ngẩng đầu lên thì thấy tên long kỵ sĩ mặc áo giáp đen đang cười.

Long kỵ sĩ Đức Xuyên hiện giờ đang vô cùng thoải mái, hấn vừa cười vừa đi về phía Nguyệt Sư! Là một long kỵ sĩ, hấn và cự long là một, đứng trên thân cự long thì hấn và cự long như dung hợp vào nhau, nên không sợ bị ngã. Nhưng Nguyệt Sư không phải long kỵ sĩ. Đức Xuyên có thể không ngã nhưng hấn thì có thể. Đức Xuyên cười âm hiểm:

- Tiểu tử, lúc này không phải ngươi kiêu ngạo lắm hay sao? Ha ha! Ngươi kiêu ngạo lắm cơ mà! Dám đánh Âm Hắc Long của ta cơ mà! Không ngờ lại có lúc thảm hại như thế này! Xem chiêu! Phần nộ long thứ!

Đức Xuyên cười rộ đồng thời tay trái rút thanh kiếm bên hông đâm Nguyệt Sư.

- Nay. Ngươi muốn động đến con của ta bằng thanh kiếm này sao?

Lúc Đức Xuyên đâm xuống Nguyệt Sư, sau lưng hắn vang lên một giọng nói thản nhiên của một người đàn ông. Thanh âm này dường như không có cảm tình, rất lạnh đậm, rất lạnh lẽo, khiến Đức Xuyên dù đứng dưới ánh mặt trời chói chang mà không khỏi run mình một cái!

- Ai?

Đức Xuyên nhanh chóng quay đầu lại, cùng lúc đó vung tay về phía sau.

Nhưng ngay lập tức Đức Xuyên phát hiện thanh kiếm của mình bị người ta bắt được không cách nào lấy ra! Đến lúc này Đức Xuyên nhìn thấy một nam tử đầu bạc đang lạnh lùng nhìn hắn. Cúi đầu xuống, hắn lại không ngờ được bàn tay của nam tử kia đang cầm lấy lưỡi kiếm của hắn! Nhưng lưỡi kiếm sắc bén như vậy lại không thể làm thương tổn gì được nam tử kia!

Người đàn ông này lên đây như thế nào?! Nhìn người này, Đức Xuyên nghi hoặc nghĩ! Hắn đang trên lưng cự long, mà nó đang ở giữa không trung! Nam tử này làm sao có thể lên đây, không những thế lại còn đến sau lưng hắn mà hắn không phát hiện ra?!

- Ừm, trường kiếm không tồi.

Cao Lô Hoa cười lạnh một tiếng:

- Kiếm tuy tốt, nhưng trong tay các ngươi thì chỉ là rác rưởi mà thôi.

Tay phải Cao Lô Hoa hơi dùng sức trường kiếm liền bị bẻ cong:

- Vừa rồi ngươi muốn động vào con của ta đúng không?

Cao Lô Hoa cười lạnh nhìn Long kỵ sĩ.

- Cha!! Help!! Con sắp rơi rồi!

Nguyệt Sư ôm đuôi cự long hét lên, hắn cảm thấy từ khi Cao Lô Hoa xuất hiện, cự long càng run lên mạnh mẽ.

Vì cự long run mình, khiến cho Nguyệt Sư đang ôm cái đuôi lại càng thảm! Riêng việc ôm cũng đã khó khăn, nên khi Âm Hắc Long run rẩy thì Nguyệt Sư lại càng cảm thấy sắp không trụ được nữa rồi. Nếu Cao Lô Hoa không cứu hắn có thể hắn sẽ rơi xuống.

- Ha ha. Tên đầu bạc kia, ta cảnh cáo ngươi, cầm ngươi lên xôn.

Sau khi nghe được tiếng thét của Nguyệt Sư.

Đức Xuyên liền tỉnh táo tinh thần:

- Ngươi dám động đến ta, ta sẽ bảo Âm Hắc Long ném đứa con yêu quý của ngươi xuống.

- Ha ha, ngươi nói con cự long bên dưới này sao? Nếu thích ngươi cứ bảo nó ném thử xem.

Cao Lôi Hoa cười nói, cự long là một sinh vật rất nhạy cảm. Từ khi Cao Lôi Hoa với thực lực bậc tám xuất hiện, Âm Hắc Long liền cảm thấy khí thế áp bức từ hắn mang lại nên mới run rẩy từ nãy đến giờ.

- Người cứ thử xem! Kêu con cự long kia ném con ta xem nào!

Cao Lôi Hoa thò tay ra bóp chặt yết hầu của Đức Xuyên. Không có một chút phản kháng, Đức Xuyên chán nản phát hiện ra trước mặt nam tử này ngay cả năng lực phản kháng hắn còn không có, chỉ có thể trơ mắt nhìn Cao Lôi Hoa bóp yết hầu của mình!

- Đây là người bức ta! Âm Hắc Long ném tên lỗ mãng kia đi!

Đức Xuyên không ngờ Cao Lôi Hoa còn dám động thủ, liền chó cùng rứt giậu! Hắn cắn chặt răng ra lệnh cho Hắc Long.

- Rống! Rống!

Nhưng Âm Hắc Long lại rên rỉ kêu hơn nữa cũng không dám phát đuôi ném tên thú nhân kia xuống, bởi vì nó không dám. Nó cảm giác được nam tử đầu bạc trên lưng nó không phải là người mà là thần!

Vậy nên nó cũng không dám động thủ, hơn nữa lại còn cẩn thận cuộn cái đuôi lại, đảm bảo Nguyệt Sư không thể rơi xuống.

Đức Xuyên nhìn Âm Hắc Long không tuân theo mệnh lệnh của hắn ngược lại lại còn muốn bảo vệ Nguyệt Sư, tức muốn hộc máu.

- Người thấy chưa.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Người đã làm gì Âm Hắc Long của ta!

Đức Xuyên nhìn chằm chằm Cao Lôi Hoa. Hắn cảm giác được dường như Cao Lôi Hoa đã động tay động chân vào việc này. Nếu không, tại sao Âm Hắc Long lại không nghe mệnh lệnh của hắn?!

- Ta không cần phải làm gì.

Cao Lôi Hoa cười lạnh:

- Bây giờ, ta cho người hai lựa chọn.

Hắn nâng Đức Xuyên rồi nói tiếp:

- Thứ nhất, người và con Âm Hắc Long này cởi bỏ khế ước rồi đưa ta long địch, ta sẽ cho người rời khỏi đây. Thứ hai, ta sẽ giết người.

Long địch, là vật mà tất cả các long kỵ sĩ đều có. Khi khế ước với cự long, long kỵ sĩ đều nhận được một long địch. Long địch này như là một thứ nguyên không gian. Bởi cự long rất thích ngủ nên long địch chính là nơi cho chúng ngủ, và hơn nữa long địch có thể bất cứ lúc nào triệu hoán cự long. Có thể nói, long địch chính là một không gian cho sủng vật!

- Không thể, điều đó không có khả năng! Ta không thể cùng Âm Hắc Long giải trừ khế ước, lại càng không thể đưa long địch cho người!

Đức Xuyên không nghĩ ngợi hết lên. Sự tình liên quan đến tôn nghiêm của long kỵ sĩ, hắn không thể chủ động bỏ khế ước với cự long.

- Người có đồng ý cởi bỏ khế ước không, đối với ta không có chuyện gì

lớn.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Tuy có đôi chút phiền toái, nhưng chỉ là sau khi giết người khế ước sẽ được giải trừ. Mà long địch thì không có cũng không sao cả. Ta sẽ đến hội đấu giá tìm mua long địch. Hiện tại, hội đấu giá nhiều như vậy, bỏ một chút thời gian là có thể tìm được thôi.

Cao Lô Hoa nói tiếp:

- Kỳ thật, chẳng qua là ta cho người một cơ hội. Người đưa cho ta long địch, cởi bỏ khế ước, vậy sẽ đỡ phiền toái hơn, rồi ta sẽ thả người ra. Được rồi, ta sẽ cho người suy nghĩ một chút, muốn chết hoặc nghe theo lời ta.

Nghe được lời của Cao Lô Hoa, Đức Xuyên trầm mặc, Đúng như lời Cao Lô Hoa nói, sau khi hấn giết mình, khế ước giữa mình và cự long tự nhiên sẽ được giải khai. Vậy nên có cởi bỏ khế ước hay không, không còn quan trọng. Tuy long địch rất ít, nhưng trong hội đấu giá có thể cũng bán.

Nhưng muốn hấn tự động bỏ khế ước và giao ra long địch của mình khiến hấn rất khó chịu. Đây là chuyện vô cùng sỉ nhục đối với long kỵ sĩ. Nếu làm chuyện này hấn sẽ mất đi sự tôn nghiêm của long kỵ sĩ!

Lòng tôn nghiêm hoặc sinh mạng. Đức Xuyên đang khó khăn chọn lựa giữa hai thứ này.

Thật lâu sau, Đức Xuyên dường như hạ quyết tâm, hấn ngẩng đầu lên nhìn Cao Lô Hoa:

- Vậy, ta sẽ đưa cho người long địch và tự động trừ bỏ khế ước. Nếu như vậy người chắc chắn sẽ thả ta chứ?

- Đương nhiên, lấy danh nghĩa của Thú thần ta thề với người. Chỉ cần người làm theo lời ta nói thì ta sẽ thả người.

Cao Lô Hoa mỉm cười nói với Đức Xuyên.

- Được, ta sẽ tin tưởng người một lần.

Đức Xuyên cắn chặt răng. Con người của thế giới này rất tin tưởng thần, vì thế lời thề với bọn họ là chuyện rất nghiêm túc. Nếu trái lời thề sẽ bị thần trừng phạt! Vậy nên, Đức Xuyên liền tin tưởng Cao Lô Hoa. Dù rằng sự tôn nghiêm rất đáng quý, nhưng tính mạng còn quý hơn! Còn sống mới là vương đạo! Đây gọi là thanh sơn bất cải, lục thủy thường lưu (núi xanh còn đó, nước biếc còn chảy!)

- Long thần vĩ đại, ta – Đức Xuyên lấy danh nghĩa của mình, khẩn cầu ngài, giải trừ khế ước của ta cùng với cự long này. Khế ước giải!

Đức Xuyên hét một tiếng rồi quanh thân hấn xuất hiện ánh sáng màu đen. Cũng giống hấn, quanh thân thể của Âm Hắc Long cũng tỏa ra quang mang màu đen.

- Rống!

Âm Hắc Long gào một tiếng bi ai, nó vì chủ nhân mà gào thét. Long kỵ sĩ tự giải trừ khế ước với tọa kỵ của mình rất ít gặp trừ khi chủ nhân của chúng

qua đời.

- Khế ước đã được giải khai.

Đức Xuyên khó khăn nói với Cao Lôì Hoa. Dù sao yết hầu của hắn vẫn bị Cao Lôì Hoa bóp.

Tiếp đó, hắn lấy long địch từ trong thứ nguyên không gian ra. Là một long kỵ sĩ hắn luôn có thứ nguyên không gian của riêng mình.

- Được rồi, như lời thề của ta, ta sẽ thả ngươi đi.

Cao Lôì Hoa tiếp nhận long địch từ tay Đức Xuyên, rồi mỉm cười tà dị

- Thả ta ra.

Đức Xuyên đáp lại lời Cao Lôì Hoa.

- Không thành vấn đề. Ta là người giữ chữ tín. Theo lời hứa, ta sẽ thả ngươi ra.

Cao Lôì Hoa cười nói, dưới cái nhìn nghi hoặc của Đức Xuyên, hắn nhắc Đức Xuyên đi ra rìa cự long, sau đó nhẹ nhàng thả tay ra!

- Không ngươi không thể làm như vậy. Không!!!!!!

Đức Xuyên hét thảm thiết, cả người rơi xuống dưới...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 210

Bộ Tộc Hoàng Kim Sư Tử Hùng Mạnh.

Cao Lô Hoa phúi phúi tay cúi nhìn xuống dưới, khi thấy Đức Xuyên hạ cánh “thuận lợi” mới gạt đầu hài lòng.

- Được rồi, đã giải quyết hẳn xong. Bây giờ đến ngươi.

Cao Lô Hoa nói với Âm Hắc Long đang run rẩy bên dưới:

- Giờ cũng cho ngươi hai lựa chọn. Một là chết, hai là cùng con của ta thực hiện chủ tứ khế ước. Ngươi lựa chọn đi.

- Ô~~~!!!!

Hắc Long kêu lên ghen ngào rồi khẽ gạt đầu, nó không còn sự lựa chọn nào khác. Người đàn ông đứng trên nó rất khủng, trâu đến nỗi khiến nó không dám có ý nghĩ phản kháng trong đầu. Nó chỉ là một Âm Hắc Long vừa mới trưởng thành, chẳng lẽ bắt nó chết trẻ? Bây giờ gã đàn ông này muốn hẳn ký khế ước đành phải ký thôi.

- Nguyệt Sư, Âm Hắc Long coi như là lễ vật ta tặng cho con.

Cao Lô Hoa cười ha ha đi đến phía đuôi kéo Nguyệt Sư lên:

- Cầm đi. Đây là long địch.

Cao Lô Hoa lấy long địch của Đức Xuyên đưa cho Nguyệt Sư.

- Ha ha, cảm ơn ba!

Nguyệt Sư cười nói. Hẳn cũng không cự tuyệt bởi đối với hẳn sự trợ giúp của Âm Hắc Long là rất lớn vào thời điểm này. Hơn nữa, từ lần Cao Lô Hoa ôm Tĩnh Tâm rất tình cảm trên Cầu Cầu trong hình dạng Tứ Dực Ngân Phi Long. Hình tượng long kỵ sĩ đó đã in sâu vào trong tâm trí Nguyệt Sư.

- Được rồi, bây giờ con hãy khế ước với Âm Hắc Long này đi!

Cao Lô Hoa nói với Nguyệt Sư.

- Vâng! Ha ha!

Nguyệt Sư hưng phấn đi đến phía đầu Âm Hắc Long.

Tiếp đó, Nguyệt Sư khẽ đặt tay lên trán của nó, đọc chú văn:

- Lấy danh nghĩa của ta, Nguyệt Sư. Trước sự chứng kiến của Long thần, ta xin ký khế ước vĩnh viễn với Âm Hắc Long trước mặt. Long kỵ sĩ khế ước, ký!

Nguyệt Sư vừa dứt lời, một ma pháp trận màu đen hình thành trên tay hẳn

khắc lên trán Hắc Long. Đồng thời từ người Âm Hắc Long cũng tỏa ra ánh sáng màu đen phối hợp với Nguyệt Sư. Hiện tại, Nguyệt Sư chính là long kỵ sĩ.

Bên trên, Nguyệt Sư cùng long kỵ sĩ Đức Xuyên giao tranh. Còn bên dưới, liên quân nhân loại cùng thú tộc quân đoàn 3 do Nguyệt Sư dẫn dắt cũng giao chiến với nhau.

Không có sự trợ giúp cạm bẫy, tình hình chiến đấu của quân đoàn 3 ngày càng bất lợi, có dấu hiệu thất bại. Cho dù có được sự hỗ trợ của đám binh lính từ tiền tuyến nhưng sự chênh lệch số lượng giữa đội quân nhân loại và thú nhân không phải là ít. Tuy rằng nếu một chọi một thì chiến sĩ quân đoàn 3 của Nguyệt Sư tuyệt sẽ không hề thua kém tên kỵ binh nhân loại nào, nhưng số lượng chênh lệch gấp 10 lần. Song quyền nan địch tứ thủ, quân đoàn 3 phải vừa đánh vừa lùi lại.

Tình trạng như vậy khiến chiến sĩ thú nhân cảm thấy bất lực. Chiến sĩ quân đoàn 3 vốn không phải là binh lính chính quy, trước kia cũng chỉ mới trải qua các cuộc chiến quy mô nhỏ. Trận chiến ngày hôm qua cũng được coi là cuộc chiến lớn nhưng là do nhờ mưu kế chân phương của Nguyệt Sư mới dành được chiến thắng. Nên đối với lần đại chiến này, quân đoàn 3 thật sự là không thể ứng phó.

- Ba, cứ tiếp tục như này thì không được rồi!

Sau khi Nguyệt Sư ký khế ước với Âm Hắc Long thì lại lo lắng quan sát cuộc chiến phía dưới. Thấy đội quân thú nhân ngày càng lùi lại, nôn nóng nói:

- Không được, ba. Con phải xuống giúp họ!

Nguyệt Sư vỗ đầu Âm Hắc Long, sau đó tiện tay “cầm hộ” long thương của long kỵ sĩ Đức Xuyên lưu lại.

- Rống!

Sau khi Nguyệt Sư hạ lệnh, Âm Hắc Long gào lên rồi điên cuồng lao xuống liên quân nhân loại!

Mới chỉ lao xuống mà Âm Hắc Long dễ dàng làm gỏi hơn mười tên kỵ binh nhân loại. Hiện tại nó đang trong trạng thái stress nặng! Nó muốn đem tất cả những ủy khuất vừa rồi phát tiết ra ngoài.

Đội quân thú nhân khi nhìn Âm Hắc Long hạ xuống thì cảm thấy hơi bất an, nhưng rồi thấy nó không tiến đến phía họ mà lao đến chỗ nhân loại nên cảm thấy rất khó hiểu. Đến khi nhìn trên lưng nó là Nguyệt Sư, bọn họ lập tức kích động hô:

- Thú hoàng! Thú hoàng! Thú hoàng!

Trong lúc nhất thời, khí thế của binh lính thú nhân lại tăng cao... ..

Chẳng biết đã giết bao lâu, dường như thời gian trôi thật chậm.

- Không tốt rồi. Giết không xuể.

Nguyệt Sư nhìn liên quân nhân loại đông nườm nượp cười khỏ nói. Long kỵ sĩ rất hùng mạnh nhưng muốn giết hết mọi người bên dưới là chuyện rất thiếu thực tế. Cho dù bọn họ đứng yên thì dù có giết tới xụi cả tay cũng không xong được.

Chiến sĩ quân đoàn 3 cũng thấy được quân đội nhân loại thật quá nhiều. Bọn họ dùng chiến thuật biến người khiến thú nhân không ngừng ngã xuống. Ngay cả đội thiếu niên Lang tộc đi theo Nguyệt Sư cũng có người hi sinh.

- Chẳng lẽ mọi việc cứ thế này sao???

Chiến sĩ quân đoàn 3 thở dài.

- Grào! Grào!

Ngay khi chiến sĩ quân đoàn 3 tuyệt vọng, từ phương xa vang lên những tiếng gầm rung trời. Đó chính là tiếng sư tử gầm.

Từ tiếng gầm này, vô số ma pháp xuất hiện ngay trên đầu liên quân nhân loại! Không có một chút dự báo, ma pháp cường đại thoáng cái đã tiêu diệt một mảng quân đội nhân loại. Ma pháp công kích đột ngột như vậy khiến liên quân nhân loại rối loạn.

- Là ai?! Ai đã trợ giúp thú nhân?!

Chủ soái của liên quân nhân loại nhìn những ma pháp này không kìm được hét lên hỏi. Mọi người đều biết thú nhân không biết sử dụng ma pháp. Chẳng lẽ có người trợ giúp thú nhân? Chẳng lẽ là Tinh Linh hay tộc nào khác? Chủ soái liên quân nhân loại trầm nghĩ.

- Ha ha ha ha! Cao huynh đệ, ta đã tới.

Từ phía xa đã nghe thấy tiếng cười của Tra Lý. Phía sau hắn là đội quân tóc vàng. Đó chính là một vạn sư tộc tóc vàng tay cầm vũ khí đặc ý nhất - lang nha bổng cự đại. Đây không phải là lang nha bổng bình thường, đây là vũ khí dành riêng cho hoàng kim thú nhân, ma pháp lang nha bổng, vừa có thể làm ma trượng lại vừa có thể làm bổng.

- Các người là ai, tại sao lại trợ giúp thú nhân tộc.

Phía trong binh lính nhân loại vang lên thanh âm của chủ soái. Nhìn một vạn tráng hán tóc vàng này hắn cảm thấy bất an. Tuy chỉ một vạn người rất ít so với nhân loại. Nhưng chủ soái dám đánh cược rằng, cả đời chưa bao giờ nhìn thấy binh lính dũng mãnh như vậy!

Một vạn tráng hán này như lưỡi dao sắc bén, thế tiến tới như chẻ tre. Nhân loại trước mặt bọn họ như đậu hũ không chịu nổi một kích. Lang nha bổng dù bằng gỗ lại có thể thoải mái đập vỡ áo giáp kỵ binh nhân loại, thỉnh thoảng bọn họ còn triển khai ma pháp gây ác mộng cho kỵ binh.

Nhìn một vạn tráng hán đột nhiên xông tới, chủ soái không nhịn được hô lên hỏi. Nhưng rất nhanh sau đó hắn lại hối hận bởi vì điều này chẳng khác nào nói cho người khác biết được vị trí của hắn.

Quả nhiên, nghe thấy tiếng của chủ soái, ánh mắt bảy vị thánh giai đầu lĩnh của Hoàng kim sư tộc sáng lấp lánh!

- Sát!

Bảy người rống lên một tiếng, giơ phủ lên rồi xông đến chỗ vừa phát ra tiếng nói. Phàm là ai che mắt bọn họ đều chết không toàn thân. Cứ một tiếng rống phát ra là một cái đầu bay đi. Đánh trộm trước tiên cần đánh đầu, đạo lý này hoàng kim sư tử hiểu rõ!

Tra Lý cũng không xông vào hành động đó. Đối với hắn, loại trình độ giết chóc này không thể khơi dậy hứng thú của hắn. Liên quân nhân loại thật chẳng khác gì những đứa trẻ yếu ớt, trừ khi Tra Lý muốn phát tiết. nếu không hắn cũng lười chẳng muốn động thủ.

- Là bộ tộc Hoàng kim sư tử! Thật là hoàng kim sư tử bộ tộc. Trời ơi, viện quân của chúng ta tới rồi!

Nhìn đám tráng hán kia, Bồ Lỗ Tư xúc động hét lên! Cao Lô Hoa nói thật không sai, đó chính là bộ tộc hoàng kim sư tử, bộ tộc đã biến mất ngàn năm trước. “Thú thần tôn kính, phải chăng tương lai đã mở ra với thú tộc?” Bồ Lỗ Tư trầm nghĩ.

- Hoàng kim sư tử? Viện quân?

Thú nhân nghe được chữ “viện quân” lập tức từ tình trạng tuyệt vọng quay ngoắt thành hưng phấn!

Nhìn một vạn hoàng kim sư tộc, chủ soái nhân loại thở dài. Máy vạn kỵ binh nhân loại trước mặt hoàng kim sư tộc không đáng là gì. Tất cả chiến thuật, trận pháp đều mất đi uy lực trước đó.

Địa cầu – quê của Cao Lô Hoa từng lưu truyền một câu. Dưới sức mạnh tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều vô dụng!

Chỉ cần một vạn người, hoàng kim sư tộc đã giết hơn vài vạn nhân loại kỵ binh. Nhìn đội quân đó càng ngày càng gần, chủ soái cắn chặt răng rồi hạ lệnh lui quân.

- Uuuuuuu!

Trong trận doanh nhân loại nổi lên tiếng kèn lui quân, kỵ binh nhân loại đều liều mạng quay về sau.

Nhìn một vạn người kia có thể đánh bại mấy vạn người bọn họ, nên bọn họ không có lá gan đối mặt với một vạn tráng hán tóc vàng này.

Thấy liên quân nhân loại chạy trốn, hoàng kim sư tộc cũng không đuổi theo. Bọn họ chỉ khinh thường nhìn những người bỏ chạy. Bởi vì để tới đây bọn họ đã chạy vất vả, mỗi một nên giờ cần phải nghỉ ngơi một phen, dù sao họ cũng không vội.

- Thật hùng mạnh.

Nguyệt Sư nhìn một vạn tráng hán tóc vàng này, há miệng kinh ngạc.

- Hùng mạnh à.

Đột nhiên, ở bên cạnh Nguyệt Sư, một thanh âm hùng hồn vang lên:

- Cháu cho rằng họ hùng mạnh. Vậy cho bọn họ theo cháu từ hôm nay trở đi có được không Nguyệt Sư? Để bọn họ thuận phục cháu, trung thành với

cháu, được không?

Nguyệt Sư quay đầu lại, không ngờ người nói chuyện với mình là Tra Lý. Không biết lúc nào Tra Lý đã đứng trên lưng Âm Hắc Long.

- Nếu bọn họ nghe lời của cháu thì không còn gì tốt hơn nữa!

Tuy không biết thân phận của Tra Lý là gì mà có thể khiến cả bộ tộc hoàng kim sư tử nghe lời, nhưng Nguyệt Sư cũng không nghĩ nhiều mà nói:

- Tra Lý thúc thúc, nếu trong tay cháu có bộ tộc hoàng kim sư tử, cháu sẽ cho những người bước chân lên Thú nhân đế quốc không còn đường trở về! Cháu muốn bọn họ phải trả giá cho hành động của mình!

Nói xong, khí phách của Nguyệt Sư lại một lần nữa hiện ra...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 211

Vì Con Trai Tới Cửa Cầu Hôn.

Trong quân doanh liên quân nhân loại.

Đại biểu của đế quốc Quang Minh đứng cúi đầu. Bên cạnh hắn là đại biểu của Chiến thần đế quốc và Lôi thần đế quốc.

Tướng quân Tư Đại Hi của Chiến thần đế quốc cũng là chủ soái của liên quân nhân loại găm lên với đại biểu của Quang minh đế quốc:

- Mẹ, Quang minh đế quốc các người có ý gì? Đầu tiên là kêu ba nước chúng ta cùng tiến công Thú nhân đế quốc, đến khi quân đội chúng ta đã bị tổn thất lớn, các người lại nói phải triệt binh. Chẳng lẽ các người muốn để những huynh đệ của chúng ta đổ máu vô ích hay sao?

Đại biểu của Quang minh đế quốc ngượng ngùng cười một tiếng, rồi lôi tấm bản đồ Quang minh đế quốc ra, dùng bút vạch một đường thẳng từ Thú nhân đế quốc đến Vong linh cốc. Rồi hắn nói:

- Chúng ta làm thế cũng là do bất đắc dĩ. Tháng trước, Quang minh đế quốc đã bị công kích, những kẻ đó công kích thẳng từ Thú nhân đế quốc đến Vong Linh cốc, tất cả mọi thứ trên con đường này đều bị hủy diệt. Cuộc chiến đã diễn ra hơn một tháng. Hiện tại, Quang minh đế quốc chúng ta chẳng còn nhiều binh lực, nên chúng ta phải cho quân đội lùi lại.

- Được, Quang minh đế quốc các ngài muốn triệt binh thì cũng có thể.

Đại biểu của Lôi thần đế quốc từ đầu vẫn im lặng bỗng nhiên ngắt đầu nói:

- Vậy thì phiền Quang minh đế quốc các ngài hãy bồi thường tất cả những thiệt hại mà Lôi thần đế quốc và Chiến thần đế quốc trong cuộc chiến lần này. Ngay từ đầu, chúng ta là nể mặt Quang minh đế quốc các ngài nên mới giúp đỡ các người tấn công Thú nhân đế quốc. Đến bây giờ chúng ta chưa có một chỗ tốt nào thì các người lại muốn bội ước, muốn triệt binh. Có thể nói hai đất nước Chiến thần đế quốc và Lôi thần đế quốc của chúng ta tiến công cũng gặp rất nhiều khó khăn. Chúng ta không thể chịu tổn thất một cách vô ích cho Quang minh đế quốc các người nhiều như vậy. Bây giờ người tự nói đi, bồi thường cho chúng ta như thế nào?

Đại biểu Quang minh đế quốc nghiêng răng ken két nhìn tên cáo già của

Lôi thần đế quốc thầm nghĩ trong lòng: “Vì mặt mũi của chúng ta mới tiến quân? Mẹ nó, nếu không phải Thú nhân đế quốc là một miếng thịt béo thì các người sẽ đáp ứng xuất binh cùng chúng ta sao? Lúc đầu kêu gọi các người xuất binh, các người đáp ứng hào hứng như thế nào chứ!

Tuy nhiên lời này hẳn không thể nói ra chỉ có thể ngấm trong lòng. Đại biểu Quang minh đế quốc thở dài nói:

- Được rồi, hoàng đế của chúng ta cũng đã nói qua. Những tổn thất của các ngài sẽ do Quang minh đế quốc gánh chịu. Tuy nhiên số lượng bồi thường cụ thể thì chúng ta sẽ phải thương lượng lại lần sau.

- Tốt, cứ quyết định như vậy.

Đại biểu của Lôi thần đế quốc cười âm hiểm. Trong cuộc chiến tranh lần này, Lôi thần đế quốc bọn họ đã mất vài ma pháp sư nhưng lại là đế quốc tổn thất ít nhất trong 3 đế quốc. Bởi, ma pháp sư di chuyển rất chậm, hơn nữa còn chưa tới lượt bọn họ ra tay thì cuộc chiến đã kết thúc.

- Được thôi, ta cũng không có ý kiến.

Đại biểu của Chiến thần đế quốc thở dài. Nói thật, vừa rồi hẳn đã bị một vạn người tóc vàng kia dọa cho chết khiếp. Tuy rằng ngoài mặt thì hẳn ra vẻ lui binh rất khó xử nhưng thật ra trong lòng lại rất vui vẻ. Hẳn rất sợ phải đối mặt với một vạn tráng hán kia. Lui binh có lẽ là lựa chọn tốt nhất, không những thế còn có tiền bồi thường kèm theo, tại sao lại không làm chứ? Nhưng đại biểu của Chiến thần đế quốc còn một điều phải lo lắng, không biết long kỵ sĩ của bọn họ đã xảy ra chuyện gì? Hẳn không biết tại sao trong thú nhân tộc lại xuất hiện người khổng lồ và tại sao Âm Hắc Long lại tấn công nhân loại.

Binh lính nhân loại đã bị một vạn thành viên của Hoàng Kim Sư tộc đánh lui. Các thành viên của quân đoàn 3 cùng hoàng kim sư tộc cuối cùng cũng gặp nhau.

Dưới sự an bài của Tra Lý, hoàng kim sư tộc thề trung thành với người có huyết mạch thú hoàng – Nguyệt Sư và nghe theo lời hắn.

Chiến tranh đã kết thúc, có thêm một vạn thành viên hoàng kim sư tộc nên Nguyệt Sư đành phải điều chỉnh lại lại đoàn 3 một lần nữa. Đầu tiên Nguyệt Sư cho những chiến sĩ lui binh từ tiền tuyến ở lại giúp mình gộp vào với những thành viên còn lại của đoàn 3.

Rồi hẳn đem binh lính của Lang tộc cùng hoàng kim sư tộc gộp lại với nhau.

Sau khi kiểm kê thương vong, Nguyệt Sư kinh ngạc phát hiện rằng thương vong của đoàn 3 cũng không đến nỗi thảm và nghiêm trọng như trong tưởng tượng. Về cơ bản thành viên đoàn 3 không chết nhiều người, nhưng rất nhiều người bị trọng thương. Người nào người nấy cũng đều ít nhiều bị thương.

- Sao rồi? Khi nào thì chúng ta bao giờ sẽ phản công?

Sau một hồi nghỉ ngơi, bảy vị cường giả thánh giai của hoàng kim sư tộc vây quanh Nguyệt Sư hưng phấn hỏi. Trong phong ấn ngàn năm đã khiến họ nhàm chán. Cuộc chiến vừa rồi cũng khiến bọn họ hơi hơi thoải mái nhưng do còn mệt mỏi vì phải hành quân nên bọn họ không được tận hứng. Hiện giờ bọn họ tha thiết hy vọng Nguyệt Sư hạ lệnh phản công.

Nguyệt Sư nhíu mày trầm mặc trong giây lát rồi nói với Cao Lôi Hoa:

- Cha nói xem chúng ta có nên phản công hay không?

- Việc này con tự xử lý đi.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Tuy nhiên, ta nhắc con một chút. Nếu bây giờ con phản công, có lẽ sẽ thu được kết quả không ngờ đó. Bởi bọn họ sẽ không ngờ được rằng con sẽ quyết định như thế, nên sẽ không phòng bị gì. Cho nên lần đánh lên này có thể thành công, nhưng nếu bọn họ có phòng bị, quân đội của con sẽ gặp nguy hiểm. Vậy, phản công hay không tùy con lựa chọn.

Nghe được lời nói của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Sư lại trầm mặc.

Lúc sau, Nguyệt Sư ngẩng đầu kiên định nói:

- Được rồi. Chúng ta sẽ đánh cuộc một phen! Phản công.

- Tốt! Rõng! Phản công! Phản công!

Bảy thánh giai hoàng kim sư tộc vui vẻ rống lên.

Lần đại phản công này, Nguyệt Sư chỉ mang một tiểu đội lang kỵ sĩ cùng một vạn hoàng kim sư tộc. Thành viên đoàn 3 bởi vì mới trải qua một lần cuồng hóa nên cần phải nghỉ ngơi. Hơn nữa thương vong của đoàn 3 khá nhiều, cho nên muốn được dưỡng thương cho tốt.

Lần này, Nguyệt Sư cũng không mang theo Hồ Mị Nhi. Ngay cả Âm Hắc Long thì Nguyệt Sư cũng thu vào long địch.

Đoàn người Nguyệt Sư nhanh chóng tiến đến đại bản doanh của liên quân nhân loại. Nhưng khi tiến vào trong, bọn họ lại rất kinh ngạc.

Bởi vì trong doanh trại không còn một bóng người.

- Chẳng lẽ có mai phục?

Nguyệt Sư nghĩ. Nhưng nhìn xung quanh hắn lại không nhìn thấy bóng dáng của ai.

- Tại sao lại như vậy?

Nguyệt Sư hơi nghi hoặc, nhìn lại quân doanh một lần, phát hiện ra dường như liên quân nhân loại đi vô cùng gấp gáp, rất nhiều đồ đạc cũng chưa mang đi.

- Báo cáo!

Chiến sĩ Ưng tộc hạ xuống nói:

- Tiểu đoàn trưởng, ở cách phía trước chúng ta rất xa đã phát hiện ra tung tích nhân loại. Tuy nhiên bọn họ đã rút lui khỏi lãnh địa của thú tộc và đang tiến về quốc gia nhân loại.

- Cái gì?

Gã thánh giai hoàng kim sư tộc nghe được tin này liền thét lớn một tiếng:

- Người nói lại xem. Bọn chúng rút lui rồi ư?!

- Đúng vậy.

Chiến sĩ Ưng tộc tuy không biết vì lý do gì nhưng quân đội nhân loại thực sự đã rút lui. Không những thế rút lui với tốc độ rất nhanh đến cả quân dụng còn chưa kịp mang đi

- Không! Tại sao bọn chúng lại bỏ đi như vậy?

Những chiến sĩ hoàng kim sư tộc hay tin vậy đều không vui:

- Thú hoàng điện hạ. Thỉnh người cho chúng ta truy kích quân đội của nhân loại. Để chúng ta có thể đến để quốc nhân loại chiến đấu.

- Đừng kích động.

Nguyệt Sư phát tay nói:

- Xem ra bọn họ đã sớm có tính toán. Giờ cho dù chúng ta có đuổi cũng không kịp, như vậy hãy lùi về thôi. Cha ta đã từng nói: Quân tử bào thù mười năm chưa muộn. Cho dù bọn chúng đã lui binh nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không tha cho bọn chúng. Chúng ta sẽ về chinh đồn trước. Mỗi hận này nhất định phải báo.

- Hura, thú hoàng điện hạ vạn tuế! Báo thù!!!

Hơn một vạn thú nhân hưng phấn rống một tiếng.

Nguyệt Sư dẫn đoàn người trở về quân doanh đoàn 3.

- Làm sao vậy?

Hồ Mị Nhi vẫn đứng đợi Nguyệt Sư ở phụ cận quân doanh chạy ra. Khi thấy bộ dạng bơ phờ của Nguyệt Sư liền tưởng hẳn đã xảy ra chuyện gì nên khẩn trương chạy tới hỏi.

- Yên tâm đi, Mị Nhi. Ta không sao.

Nguyệt Sư cười khỏ một tiếng:

- Chúng ta vào trong đã rồi nói tiếp.

- Ừm.

Hồ Mị Nhi gật đầu rồi cùng Nguyệt Sư đi vào trong lều của Cao Lô Hoa và Tra Lý đang ở.

Nguyệt Sư thuật lại chuyện xảy ra một lần nữa cho Cao Lô Hoa và Tra Lý.

- Rút lui rồi à.

Cao Lô Hoa vuốt ve cằm, hành động của liên quân nhân loại trái với dự đoán của hắn. Không ngờ bọn họ lại rút lui.

- Cha, trở về rồi con sẽ chuẩn bị tấn công.

Nguyệt Sư cắn chặt răng nói:

- Bọn chúng tấn công chúng ta xong, lại phải mộng rời đi. Đừng mơ có cửa đó.

- Được rồi.

Cao Lôì Hoa khẽ cười nói;

- Trước tiên con phải thông nhất toàn bộ thú tộc. Lúc đó người tấn công cũng không muộn. Còn nữa, khi tấn công thì phải cố gắng chú ý đừng hại những người dân vô tội. Trong chiến tranh, người chịu khổ nhất vẫn là bình dân.

- Vâng, con biết rồi thưa cha.

Nguyệt Sur nắm chặt tay nói.

- Nguyệt Sur.

Thấy Nguyệt Sur nói chuyện xong, Hồ Mị Nhi ngẩng đầu lên nói:

- Chiến tranh tạm thời dừng lại được không.

- Được rồi. Tha cho bọn họ một thời gian.

Nguyệt Sur cười nói với Hồ Mị Nhi.

- Nguyệt Sur, em muốn về nhà.

Hồ Mị Nhi cúi đầu nói với Nguyệt Sur.

- Về nhà? Hồ Mị Nhi, nhà nàng ở đâu?

Nguyệt Sur hỏi.

- Nhà của em là Hồ vực ở bên cạnh Lang vực.

Hồ Mị Nhi đáp.

- Vậy nàng muốn ta phái người hộ tống nàng trở về sao?

Nguyệt Sur hỏi.

- Ừ.

Hồ Mị Nhi nhẹ nhàng gật đầu rồi cắn răng nói:

- Anh không trở về với em sao?

- Điều này. Nhưng có rất nhiều việc cần ta làm ở đây.

Nguyệt Sur nhíu mày nói. Hiện giờ chuyện quân đoàn 3, rồi lại chuyện những chiến sĩ rút lui, quá nhiều chuyện chờ hắn xử lý

- Vậy, quên đi.

Hồ Mị Nhi có chút mất mát, vâng về góc áo của mình bắt đầu dĩ nói.

Cao Lôì Hoa thấy biểu hiện của Nguyệt Sur thì không nhìn nổi nữa. Xem ra mình phải tự thân xuất mã rồi. Cao Lôì Hoa vỗ vỗ vai Nguyệt Sur nói:

- Không được, Nguyệt Sur. Con cùng Hồ Mị Nhi về nhà nàng đi. Không chỉ con phải đi, ta cũng phải đi mà tất cả mọi người cũng phải đi.

- Tất cả đều phải đi?

Nguyệt Sur nghi hoặc hỏi:

- Cha đến nhà Hồ Mị Nhi để làm gì?

- Cầu hôn.

Cao Lôì Hoa kéo áo của mình nói tiếp:

- Khổ cái thân già của ta, phải đến tận cửa cầu hôn giúp người.

- Ừ? Cha!

Hồ Mị Nhi nghe thấy lời nói của Cao Lôì Hoa cũng nín nói...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 212

Trâu Già Thích Gặm Cỏ Non Trong Truyền Thuyết.

Thế nhưng còn những chuyện ở đây.

Nguyệt Sư lo lắng nói.

- Không nhưng nhị cái gì hết! Ta hỏi con, con có đi không?

Cao Lôi Hoa quay đầu lại, đôi mắt “hấp dẫn” để lộ “sát khí” hướng về phía Nguyệt Sư. Thật bó tay, chẳng biết có phải do Nguyệt Sư là thú nhân hay không, mà mọi chuyện khác sao hần tinh minh thế, còn chuyện tình cảm thì thật ngốc nghếch. Tình cảm của Hồ Mị Nhi đã bày ra trước mặt, tiểu cô nương người ta hi vọng hần đến nhà mà hần chẳng biết ý tí nào. Cao Lôi Hoa tức đến hộc máu. Hần thậm chí còn đang nghĩ xem, có lẽ sau khi hoàn tất chuyện này có khi phải về nhà bồi dưỡng Saga một khóa học tình cảm hay không.

- !!!!

Nhìn thấy ánh mắt của Cao Lôi Hoa, khuôn mặt Nguyệt Sư cứng lại, cho dù hiện giờ hần có thiên ngôn vạn ngữ cũng không dám nói “không”.

- Đoàn trưởng Nguyệt Sư, ngài cứ đi về nhà tiểu cô nương này một lần đi.

Nhìn bộ dáng do dự của Nguyệt Sư, phó đoàn trưởng quân đoàn 3 Bồ Lô Tư cũng thấy không được. Hần cười với Nguyệt Sư:

- Nơi đây có tôi cùng bảy vị trưởng lão của hoàng kim sư tộc là đủ rồi. Ngài cứ yên tâm nghe lời của cha ngài đi. Tôi cam đoan, lúc ngài quay về, tôi sẽ cho ngài thấy một quân đoàn 3 hoàn toàn mới!

- Vậy thì được. Cha, con nghe lời cha.

Nguyệt Sư gật gật đầu. nếu Bồ Lô Tư đã nói như vậy, Nguyệt Sư còn gì để nói?

- Ta cũng tạm thời ở lại đây.

Tra Lý ngắc đầu nói:

- Vạn nhất nhân loại còn quay lại, có ta ở đây cũng sẽ yên tâm hơn chút.

- Được rồi, người nói cũng đúng. Chỉ cần vài người theo chúng tôi là được rồi, Nguyệt Sư con chuẩn bị một chút đi. Cần ăn mặc bảnh một chút đó.

Cao Lôi Hoa nói với Nguyệt Sư:

- Đây là lần đầu tiên ta đi cầu hôn cho con trai nên cũng tính là khó khăn. Con đừng để ta mất mặt.

- Được rồi, tất cả đều nghe lời cha... ..

Nguyệt Sur gật đầu.

- Ha ha. Thế này mới phải chứ.

Cao Lôì Hoa đắc ý cười, rồi quay đầu nhìn Hồ Mị Nhi:

- Mị Nhi, ngoan ngoãn chuẩn bị về làm con dâu nhà Cao Lôì Hoa này đi, ha ha.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng vỗ vai Hồ Mị Nhi:

- Đúng rồi Mị Nhi, nhà con cách đây xa không? Nếu xa quá, chúng ta cưới cự long đi. Tới cầu hôn mà, nhất định phải làm phô trương một chút, không thể để làm mất mặt nhà ta.

- Nhà của con cũng không xa lắm.

Lúc này Hồ Mị Nhi cúi gằm mặt xuống, lời nói của Cao Lôì Hoa khiến nàng rất hạnh phúc nhưng đồng thời cũng rất xấu hổ. Tuy nhiên nói chung hạnh phúc vẫn nhiều hơn.

- Vậy con dẫn theo 10 lang kỵ binh nhé.

Nguyệt Sur vẫy tay nói.

Nhìn 10 người này, vẻ mặt Nguyệt Sur thoáng buồn. Lúc đầu còn 12 người mà bây giờ chỉ còn 10 người.

- Rõ đoàn trưởng.

10 tên lang kỵ sĩ hét to một tiếng. Trên cánh tay phải của bọn họ có một mảnh băng trắng trên vai. Khi họ chưa trả thù cho 2 người đồng bạn đã chết, họ sẽ không bỏ tấm băng tay xuống.

- Các người yên tâm.

Nguyệt Sur cũng không biết khuyên bọn họ thế nào, kỳ thật bọn họ cũng chỉ là những đứa trẻ. Những đứa trẻ khác ở độ tuổi này đều có cha và mẹ, nhưng bọn họ lại khác. Nguyệt Sur khẽ thở dài một tiếng. Từ điều đó, Nguyệt Sur lại càng muốn làm người thủ hộ của Thú tộc. Ít nhất, hắn muốn để những đứa bé Thú tộc được sống một cuộc sống tốt nhất:

- Ta thề, ba quốc gia đã tấn công thú nhân để quốc sẽ bị Thú tộc trả thù suốt đời. Trên thế giới này có thú nhân để quốc thì không có ba đế quốc nhân loại, và ngược lại.

- Đoàn trưởng.

Ánh mắt 10 thiếu niên Lang tộc cũng hiện lên sự kiên định. Sói là một trong những sinh vật tàn bạo nhất trên thế gian, cũng là một loài thù dai nhất. Đắc tội với Lang tộc thì hãy chờ sự trả thù của họ suốt đời đi.

- Không những thế.

Nguyệt Sur nắm chặt tay:

- Một ngày nào đó, ta sẽ khiến không ai trên đại lục có thể khinh thị Thú tộc... ..

- Cha, con mặc thế này không được tự nhiên cho lắm.

Nguyệt Sur hiện giờ mặc bộ võ phục màu trắng ngồi trên con bạch mã. Trông Nguyệt Sur lúc này đích thị là một vương tử bạch mã của dị giới. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên đó là hắn phải cạo râu đi.

- Con không hiểu gì cả. Con không biết rằng màu trắng làm tôn sự thanh nhã của con lên à.

Cao Lôì Hoa cười nói. Nói thật từ khi mái tóc của Cao Lôì Hoa biến thành màu trắng, hắn lại đặc biệt yêu thích màu trắng. Từ quần áo tới giày dép tất cả đều là màu trắng. Ngay cả quần áo của Tĩnh Tâm thì trong tiềm thức hắn cũng muốn nàng mặc đồ màu trắng. Còn Cầu Cầu thì do giờ không có thuốc nhuộm chứ không hắn cũng có ý muốn đổi tông trắng luôn.

- Nhưng bộ đồ này thật bất tiện.

Nguyệt Sur bất mãn nói. Mặc bộ võ phục này mà vào trong cuộc chiến thì chỉ là gánh nặng mà thôi.

- Nguyệt Sur, đừng cần nhàn nữa.

Hồ Mị Nhi ngồi phía trước Nguyệt Sur ngọt ngào nói.

- Được rồi, vậy không nói nữa.

Nguyệt Sur lên tiếng sau đó chẳng biết là vô ý hay hữu ý tay ôm lấy eo Hồ Mị Nhi.

Cứ đi như vậy được một lát, Nguyệt Sur đột nhiên ngừng lại, đứng nhìn về phía trước khẽ thở dài. Không chỉ Nguyệt Sur mà cả 10 tên lang kỵ sĩ cũng ngăn người ra.

- Sao vậy? Nguyệt Sur.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi. Hắn nhìn theo ánh mắt Nguyệt Sur thì thấy đó là nơi cư trú đám thú nhân ở lại, nhìn qua cũng chẳng có vấn đề gì.

- Không có gì.

Nguyệt Sur nói:

- Đây là địa bàn của Lang tộc.

Nói xong, Nguyệt Sur quay lại nhìn 10 lang kỵ sĩ mà khi xa quê có những 12 người.

- Nguyệt Sur, chúng ta có vào đó không?

Hồ Mị Nhi hỏi Nguyệt Sur, nàng cũng biết chuyện về 10 lang kỵ sĩ này.

- Không được.

Nguyệt Sur quyết tâm nói:

- Lần thứ hai ta tiến vào nơi này thì toàn bộ đại lục đều biết uy danh của lang kỵ binh. Lúc đó ta mới có mặt mũi tiến vào nơi này. Giá!

Nguyệt Sur quát to 1 tiếng, phóng ngựa như điên về phía trước.

- Rõ!

10 tên lang kỵ sĩ sau khi nghe thấy Nguyệt Sur cũng rống to một tiếng.

Bọn họ cũng chạy như điên theo sau.

Theo lời nói của Nguyệt Sur, khi bọn họ trở về nơi đây cũng là lúc bọn họ

đã thành những người danh chấn đại lục.

Lúc lâu sau, Nguyệt Sur ôm Hồ Mị Nhi hỏi:

- Mị Nhi, còn bao lâu nữa mới đến nhà nàng?

- Rất nhanh thôi, xuyên qua nơi này sẽ đến Hồ vực.

Hồ Mị Nhi nheo mắt nhìn tất cả mọi thứ quen thuộc trước mặt. Trở lại nơi này khiến nàng trở nên thoải mái hơn. Nơi đây chính là nhà nàng, nơi thân quen nhất của nàng.

Lãnh địa của Hồ tộc – Hồ Vực, ở ngay sau Lang vực. Bên cạnh Hồ vực gồm có Mãnh hổ thành của Hồ tộc, thành Sư tử của Sư tộc, Lang vực của Lang tộc, Cuồng Bạo thành của Hùng tộc và Cự tượng thành của Tượng tộc. Bốn bộ tộc cường đại này che chở bốn phía cho Hồ tộc.

Hồ tộc là đối tượng cần thú nhân phải bảo hộ. Hồ tộc có thiên phú cực cao về hiến tế. Dường như mọi hồ nhân đều có khả năng làm tế tự, hơn nữa họ còn có nhiều khả năng rất đặc biệt. Tỷ như xử nữ hoa quan của hồ tộc, khiến cho Hồ tộc trở thành chủng tộc quốc bảo của Thú tộc.

Cuối cùng, đám người Cao Lôì Hoa đã vượt qua Lang vực. Dưới sự dẫn đường của Hồ Mị Nhi, mọi người đã tiến vào Hồ vực.

- Từ nơi này trở đi chính là Hồ vực.

Nàng nói với Cao Lôì Hoa.

- Tốt lắm, Nguyệt Sur, con chuẩn bị một chút đi, cố gắng khoe bộ mặt đẹp trai của con ra nhé.

Cao Lôì Hoa quay đầu lại nói với Nguyệt Sur.

- Con cho rằng, khi cởi bộ quần áo này, con sẽ là người đẹp trai nhất.

Nguyệt Sur nhăn mặt nhỏ giọng nói, không dám nói to tiếng.

- Phía trước là nhà của con. Đó đó, chính là tòa nhà cao nhất đó.

Hồ Mị Nhi chỉ chỉ ngôi nhà cao nhất.

Nhà của Hồ Mị Nhi dường như có địa vị không tồi, từ độ cao của nhà nàng là có thể thấy. Nhà nàng cao hơn rất nhiều so với các căn nhà khác, trông như hạc giữa bầy gà, rất dễ nhìn thấy được.

Phi ngựa nước đại, mọi người nhanh chóng tiến đến căn nhà cao nhất. Gần đến nơi, Cao Lôì Hoa mới phát hiện, đó không chỉ là một phòng ốc, mà căn nhà nàng rất giống của nhân loại, có rất nhiều phòng không những thế còn có thêm một cái sân to.

Hồ Mị Nhi nhảy xuống ngựa, chạy nhanh vào đập cửa.

Nhìn cánh cửa thân quen này, Hồ Mị Nhi rất vui vẻ. Nàng đã từng nghĩ rằng nàng không còn cơ hội để trở về nơi này, nhưng hiện tại nàng đang đứng ở đó.

- Ai đó?

Một thanh âm già nua đằng sau cửa vang lên. Sau đó có tiếng bước chân.

- Phúc bá, là cháu, là cháu!!! Cháu đã trở về.

Hồ Mị Nhi hiển nhiên nhận ra người đằng sau cửa là ai rồi hưng phấn hô

lên.

Cạch!

Cánh cửa chính được mở ra, một lão nhân Hồ tộc bước từ trong ra. Lão neho mắt nhìn Hồ Mị Nhi, rồi hưng phấn hét to:

- Tiểu... Tiểu thư! Thú thần tại thượng. Tiểu thư đã trở lại Nhờ có phúc của Thú Thần mà cuối cùng tiểu thư đã về.

Phúc bá thấy Hồ Mị Nhi liền kích động không ra bộ dạng gì, lão đã chăm sóc từ lúc Hồ Mị Nhi còn bé, từ lâu lão đã coi nàng như cháu gái của mình.

- Tiểu thư, mau vào nhà. Tiểu thư có biết không, từ khi cháu biến mất, phu nhân khóc rất nhiều đó. Khóc đến mắt sưng hết cả lên rồi. May mắn thay, Thú thần tại thượng, tiểu thư đã bình an trở về.

Phúc bá kích động nói với Hồ Mị Nhi.

- Vâng, Phúc bá.

Hồ Mị Nhi xúc động nói:

- À, đúng rồi! Phúc Bá! Lần này cháu có thể trở về, là nhờ Nguyệt Sur bọn họ.

Hồ Mị Nhi chỉ chỉ vào đám người Nguyệt Sur.

- Ai, đừng nói nữa. Có gì vào trong nói tiếp! Mời các vị đi theo ta. Không biết phu nhân và lão gia sẽ vui như thế nào khi biết tiểu thư trở lại.

Phúc bá vui vẻ lau nước mắt rồi nói với đám người Cao Lôì Hoa và Nguyệt Sur:

- Đừng đứng ở ngoài nữa, mau mau tiến vào nhanh nào.

- Vậ thì vào thôi.

Cao Lôì Hoa cười nói rồi nhảy xuống ngựa.

Nguyệt Sur cũng xuống ngựa, vừa xuống, hắn đã bị Hồ Mị Nhi kéo tay chạy vào trong nhà.

- Hồ Mị Nhi, địa vị nhà con ở trong hồ tộc cũng không thấp đâu nhĩ.

Nhìn thấy gia cảnh của Hồ Mị Nhi, Cao Lôì Hoa mở miệng hỏi. Bởi trong Hồ tộc, ngôi nhà hoa lệ như này cũng không nhiều lắm.

- Vâng. Cha của con là trưởng tế tự. Cùng cai quản Hồ tộc với tộc trưởng.

Hồ Mị Nhi cười nói tiếp:

- Cha đừng hỏi nhiều như vậy, mọi người đi nhanh lên nào. Con dẫn mọi người đi gặp ba con. (Hồ Mị Nhi gọi Cao Lôì Hoa là ba còn gọi phụ thân mình là ba).

Được Hồ Mị Nhi dẫn đường, mấy người Cao Lôì Hoa tiến vào đại sảnh. Bỗng một giọng nói trong trẻo vang lên:

- Con gái!

Rồi một mỹ phụ hồ tộc từ trong phòng chạy ra. Vừa ra đã liếc thấy Hồ Mị Nhi đang ôm Nguyệt Sur thế là mỹ phụ Hồ tộc này lao tới ôm chầm lấy Hồ Mị Nhi.

- Con gái! Con gái! Ở đâu?

Phía sau mỹ phụ hồ nữ, một lão già cũng từ trong phòng bước ra.

- Ba, má.

Hồ Mị Nhi hô to một tiếng với mỹ phụ và lão già hồ tộc.

- Ủa?

Lúc trước Cao Lô Hoa đã nghĩ rằng mình cũng tầm tuổi với ba mẹ Hồ Mị Nhi. Nhưng nhìn cảnh này hẳn nghĩ đến một thành ngữ “Trâu già gặm cỏ non”. À không, nếu như nói chính xác phải là “Hồ già ăn cỏ non”.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 213

Lão Cao Thấy Xấu Hổ.

Nhưng Cao Lôì Hoa là ai chứ, câu chuyện trâu già gặm cỏ non tại thế giới hắc xuất hiện rất nhiều. Bởi thế giới của hắc sau khi vật chất, của cải phát triển tới cực điểm, rồi từ đó trở nên sa đọa, biến chất là chuyện quá bình thường. Chỉ có điều từ khi tới thế giới này, Cao Lôì Hoa chưa từng nhìn thấy chuyện như vậy, nên vô tình trung Cao Lôì Hoa đã “thuần khiết” hơn rất nhiều. Do đó khi thấy gia đình này hắc cũng kinh ngạc một phen.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng lấy lại tinh thần rồi hắc mỉm cười đi tới trước mặt cha mẹ của Hồ Mị Nhi:

- Hai vị chính là cha và mẹ của Hồ Mị Nhi đúng không?
- Đúng vậy.

Cha của Hồ Mị Nhi gật đầu rồi đánh giá Cao Lôì Hoa. Hắc nhíu mày hỏi:

- Ngài là nhân loại?
- Xem là như vậy.

Cao Lôì Hoa nhún vai nói.

- Nhân loại người đến đây làm gì?

Trên mặt cha của Hồ Mị Nhi lộ ra vẻ không vui. Hiện tại thú nhân và nhân loại đang có chiến tranh, không ngờ lại có nhân loại đi đến nhà hắc. Đây không phải là khiêu chiến với sự tôn nghiêm của Thú tộc hay sao?

- Ba, sao ba có thể nói với cha như vậy.

Hồ Mị Nhi nhìn thấy cách cư xử của ba mình thì rất không vui:

- Con thoát khỏi tay nhân loại cũng đều nhờ có cha đó, nếu không có cha thì giờ có thể ba sẽ không gặp được con nữa. Vậy mà ba lại đối xử với cha như vậy.

- Cái gì mà ba với cả cha.

Cha của Hồ Mị Nhi nhăn mặt nói:

- Sao lại rối tung rối loạn như thế, vậy là ý tứ gì?
- Có ý tứ gì ư? Đó chính là cha của con.

Hồ Mị Nhi chỉ chỉ Cao Lôì Hoa nói rồi chỉ vào ba của mình:

- Còn người đương nhiên là ba của con.
- Nói bậy.

Cha của Hồ Mị Nhi nổi giận. Con gái của mình lại gọi người khác là cha trước mặt mình, làm sao hắn có thể không giận?

- Hồ Thiên, lão nổi giận như thế làm gì.

Mẹ của Hồ Mị Nhi bắt mắt nhìn trượng phu của mình rồi cười nói với đám người Cao Lôi Hoa:

- Nghe Mị Nhi nhà tôi nói, chính các vị đã cứu nó.

- Ừm, đúng vậy.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Vậy các vị chính là ân nhân của nhà chúng tôi, mời các vị vào trong nhà nói chuyện. Đứng ngoài như vậy còn ra thể thống gì.

Mẹ của Hồ Mị Nhi ngượng ngùng cười. Bày ra tư thế mời đám người Cao Lôi Hoa vào trong nhà.

Cao Lôi Hoa gật đầu, rồi cùng Nguyệt Sur và 10 tên lang kỵ sĩ tiến vào.

- Nguyệt Sur.

Hồ Mị Nhi thoát khỏi vòng tay của mẹ nàng rồi chạy đến ôm lấy cánh tay của Nguyệt Sur.

- Mị Nhi!

Nhìn thấy cảnh này, ba của nàng rất tức giận. Một hoàng hoa khuê nữ không ngờ lại dám ôm tay nam nhân khác ngay trước mặt mọi người, đây là thể thống gì. Cho nên hắn rất tức giận quát to một tiếng.

Hồ Mị Nhi bấu môi rồi buông tay ra. Sau đó chạy lại về phía mẹ nàng.

Sau khi vào nhà, Cao Lôi Hoa cảm thấy bầu không khí rất áp lực. Bởi cha của Hồ Mị Nhi luôn nhìn mình với ánh mắt rất không thân thiện.

- Nói đi. Các người tới nơi này làm gì.

Vừa vào nhà cha của Hồ Mị Nhi nói thẳng.

Nghe giọng đó, Cao Lôi Hoa cũng không vui, hắn nhíu mày nói:

- Làm gì ư? Ngài không phải nhìn thấy sao? Ta đưa con gái của ngài trở về.

Cao Lôi Hoa không phải là người biết nén giận, chộc giận hắn thì hắn sẽ mặc kệ bất cứ cái gì sẽ mang Hồ Mị Nhi đi luôn. Ai dám ngăn cản thì hắn sẽ đập bẹp người đó ra. Lần này cũng là do Hồ Mị Nhi nhớ nhà nên hắn mới tới nơi đây. Cầu hôn cho con trai vốn cũng chỉ là cho đúng thủ tục, có thể nói là một công đôi việc, tiện thể nói với bố mẹ Hồ Mị Nhi, con ta muốn kết hôn với con của các người.

Nhưng nhìn thấy biểu tình của ba Hồ Mị Nhi, Cao Lôi Hoa cảm thấy rất khó chịu.

- Hừ. Nhân loại các người tốt như vậy sao?

Cha của Hồ Mị Nhi cười quái dị:

- Nói đi, thấy các người đã đưa con gái của ta trở về, bây giờ các người muốn làm gì ta sẽ tận lực giúp đỡ.

- Cha!

Hồ Mị Nhi cũng nhìn ra ba của mình dường như không thân thiện với mấy người Cao Lôì Hoa nên không nhin nổi lên tiếng.

- Nơi này không có việc của con. Câm miệng cho ta.

Cha của Hồ Mị Nhi quát 1 tiếng.

- Hồ Thiên, lão mới là người phải im lặng! Giờ lão vào trong cho tôi.

Từ lúc vào nhà đến giờ hồ mầu không nói chuyện, đột nhiên tức giận chỉ Hồ Thiên rồi hét một tiếng.

- Lão bà.

Hồ Thiên lí nhí nói.

- Đi vào trong. Chuyện này để tôi xử lý.

Hồ mầu tức giận nói

- Được rồi.

Hồ Thiên thở dài một tiếng rồi đứng dậy đi vào phòng.

Thật là nữ nhân mạnh mẽ. Cao Lôì Hoa thầm lau mồ hôi, thật may mắn Tĩnh Tâm của hắn rất dịu dàng. Nếu như Tĩnh Tâm cũng giống như mẹ của Hồ Mị Nhi thì thật là không tốt. Lựa chọn Tĩnh Tâm quả là không sai. Ka ka.

- Thật xin lỗi tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Mẹ của Hồ Mị Nhi quay lại ngưỡng ngưỡng cười nói với Cao Lôì Hoa:

- Việc của các ngài thì vừa rồi Hồ Mị Nhi cũng có nói qua cho tôi. Tôi tên là Hồ Kiều Kiều, là mẹ của Hồ Mị Nhi.

Hồ Kiều Kiều xấu hổ nói:

- Thay mặt chồng tôi, xin lỗi các ngài vì chuyện vừa rồi.

- Đã xin lỗi rồi thì bỏ đi.

Cao Lôì Hoa phát phát tay, Hồ Kiều Kiều đúng là người biết đạo lý. Triết lý sống của Cao Lôì Hoa luôn như vậy, người kính ta một thước ta kính người một trượng. Nếu người nào khiến mình khó chịu thì Cao Lôì Hoa tự nhiên sẽ không đưa cái mặt nóng ra tiếp cái mông lạnh của người ta.

Đối với kiểu người nh Hồ Kiều Kiều, Cao Lôì Hoa tất nhiên sẽ không thể lạnh lùng với nàng được.

- Mong mọi người đừng có trách chồng của tôi.

Hồ Kiều Kiều ngưỡng ngưỡng nói:

- Chồng của tôi rất ghét nhân loại. Các ngài cũng đã nhìn thấy bộ dáng già cả đáng thương của hắn.

- Ủa? Cha của Hồ Mị Nhi không phải vì tuổi tác mà già như vậy sao?

Cao Lôì Hoa nhíu mày hỏi. Chẳng lẽ không phải là “trâu già gặm cỏ non trong truyền thuyết” sao? Vậy nguyên nhân là gì?

- Ôi, chính nhân loại đã biến hắn thành hình dáng này.

Hồ Kiều Kiều khổ não nói:

- Đó là do một loại thuật trở chú giống như “suy lão thuật” của vong linh tộc. Nhớ năm đó, chồng của tôi bị nhân loại bắt đi, sau đó bị bắt làm vật thí nghiệm cho ma pháp. Sau này tuy rằng may mắn có thể trốn chạy trở về

nhưng bộ dáng lại bị biến thành như vậy. Cho nên, lão rất ghét nhân loại.

- Thì ra là vậy.

Cao Lô Hoa ngồi xuống dựa vào thành ghế, rồi nói tiếp:

- Tuy nhiên bất kể thế nào thì sự thật là thái độ của hắc đối với ta không tốt. Cho dù trước kia đã xảy ra việc gì, thì cách đối xử của hắc ngày hôm nay là sai lầm.

- Đúng vậy, tôi biết.

Hồ Kiều Kiều cười khỏ một tiếng:

- Tôi xin lỗi các ngài vì cách cư xử của chồng tôi.

- Cô không cần xin lỗi. Đây là lỗi của hắc không phải lỗi của cô. Tôi là người ân oán rất rõ ràng. Cô không cần để ý.

Cao Lô Hoa nhún vai:

- Được rồi, dù sao hứng thú khi đến nơi này cũng bị hắc giảm bớt khá nhiều rồi. Tôi sẽ nói ngắn gọn.

- Xin cứ nói.

Hồ Kiều Kiều gật đầu. Theo như con gái mình nói, nam tử đầu bạc này chính là kẻ có sức mạnh đến người khác phải rùng mình. Mà điều quan trọng hơn là, Thú tộc có thể thắng lợi công lớn cũng thuộc về hắc.

- Tôi tới để đề thân.

Cao Lô Hoa nghiêm trang nói. Sau đó kéo Nguyệt Sư từ sau ra:

- Cô cũng nhìn thấy hai đứa nó vừa nảy thân mật như thế nào rồi. Tôi nghĩ con của tôi và con của cô rất tâm đầu ý hợp. Người làm ba như tôi đành phải vác mặt dày tới cầu thân vậy. Về phương diện chủng tộc của con tôi thì các vị có thể yên tâm. Nó không phải nhân loại mà là người của Sư tộc.

Cao Lô Hoa nói tiếp:

- Một nam nhân như vậy chắc cũng không có vấn đề gì. Vậy cô có đồng ý cuộc hôn nhân này hay không?

Mất hết cả cảm hứng, Cao Lô Hoa không muốn nói gì thêm, nên hắc nói thẳng luôn mục đích của mình.

- Cầu thân?!

Hồ Kiều Kiều cười khỏ.

- Sao vậy? Có vấn đề gì à?

Nhìn bộ dạng của Hồ Kiều Kiều, Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- Việc này có chút vấn đề.

Hồ Kiều Kiều ngượng ngùng nói:

- Không giấu gì ngài. Mị Nhi nhà chúng tôi đã được đính hôn với một gia đình Hồ tộc khác rồi.

Hồ Mị Nhi nghe thấy lời mẹ nàng nói liền kinh ngạc nói:

- Mẹ, con có hôn ước gì??? Chuyện này xảy ra lúc nào vậy? Tại sao con lại không biết?

- Cô định qua mặt tôi à?

Nghe lời nói của Hồ Mị Nhi, Cao Lôi Hoa nhú mảy:

- Hay là cô không muốn gả Mị Nhi cho con tôi?

- Đương nhiên là không phải rồi tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Hồ Kiều Kiều vội vàng giải thích:

- Mấy ngày hôm trước, khi Mị Nhi biến mất, chúng tôi đã hứa gả nó cho người ta. Bởi nhà họ nói Hồ Mị Nhi đã bị nhân loại bắt đi làm nô lệ, nên chúng tôi tình nguyện gả Mị Nhi cho bọn họ, họ sẽ huy động lực lượng của gia tộc tìm Mị Nhi giúp chúng tôi. Lúc đó, chúng tôi đang thương tâm nên khi nghe yêu cầu của bọn họ, chúng tôi lập tức đáp ứng. Cho nên

Hồ Kiều Kiều thở dài nói.

- Vậy là hôn ước này là có thật sao?

Cao Lôi Hoa nhú mảy.

- Rất tiếc, tiên sinh Cao Lôi Hoa. Hôn ước này chúng tôi đã lập dưới danh nghĩa của Thú thần, nên chúng tôi không thể bội ước.

Hồ Kiều Kiều cúi đầu ngượng ngùng nói.

Nghe lời nói của Hồ Kiều Kiều, Cao Lôi Hoa cảm thấy mặt mình nóng bừng, thật vất vả mới đến để cầu thân cho con trai thì không ngờ lại nghe được con dâu mà mình chỉ định lại sắp lập gia đình, còn chú rể lại không phải là Nguyệt Sur. Nghĩ đến đây Cao Lôi Hoa thấy quá xấu hổ! Không được!

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng, chuyện này không thể được! Nếu Mị Nhi gả cho người khác, thì sau này mình làm sao có thể ngẩng đầu trước Nguyệt Sur được. Bất kể thế nào cho dù dùng võ lực, cũng phải để Mị Nhi là con dâu nhà mình. Về phần lời hứa của Kiều Kiều với Thú thần, hẳn căn bản không thềm để trong tai, bởi Thú thần còn đang ở nhà hắn... ..

Đúng lúc này, một tiếng nhạc vang lên, một đám mây từ đằng xa theo gió tiến lại gần, bên trên có quỳnh lâu điện ngọc. Một bạch y tiên tử đang lẳng lẳng đứng trên đó.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 214

Ngoại Trừ Con Ta, Ai Dám Lấy Con Dâu Của Ta!

Cho nên, đối với người dân thú tộc bọn tôi thì không thể trái lời thề với Thú thần!

Hồ Kiều Kiều giải thích cho Cao Lôì Hoa.

- Từ từ, từ từ đã.

Cao Lôì Hoa chặn họng Hồ Kiều Kiều:

- Ta muốn biết, lúc đầu có phải gia đình cô đã có ước hẹn là ‘nếu có gia tộc bọn họ giúp tìm được Hồ Mị Nhi thì các người sẽ gả Hồ Mị Nhi cho người trong gia tộc đó’ có đúng không?!

Cao Lôì Hoa nhấn mạnh từng chữ một.

- Về cơ bản là vậy!

Mắt Hồ Kiều Kiều lóe mừng. Hồ tộc vốn thành thạo mấy vụ bày mưu tính kế, ý tứ của Cao Lôì Hoa thì nàng cũng đoán được chút ít. Chỉ có điều, hôn sự của Hồ Mị Nhi là không thể thay đổi, dù Cao Lôì Hoa có nói gì đi nữa cũng vậy thôi.

- Nói như vậy thì hiện tại Hồ Mị Nhi cũng đâu phải do bọn họ tìm ra.

Cao Lôì Hoa cau mày nói:

- Bọn họ chưa bỏ ra chút công sức nào thì cô cũng không có nghĩa vụ nhất định phải gả Hồ Mị Nhi cho con bọn họ!

- Thực xin lỗi, tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Hồ Kiều Kiều nhẹ lắc đầu.

- Dù hôm nay ngài có nói gì thì hôn sự này cũng không thể thay đổi. Chiều theo trước lúc ước hẹn thì dù họ có tìm được Hồ Mị Nhi hay chúng tôi tìm được, hoặc người khác tìm được Hồ Mị Nhi đi nữa. Thì chỉ cần Hồ Mị Nhi trở lại thì chúng tôi sẽ gả Hồ Mị Nhi cho nhà họ.

- Vậy con ta làm sao bây giờ!

Cao Lôì Hoa ngồi thẳng người lên:

- Nói thật! Nếu không phải vì con ta thì ta cũng không đi cứu con cô! Chuyện này ta yêu cầu một lễ công đạo! Không có gì mà con trai ta vất vả cực nhọc cứu con gái cô ra rồi lại để các người gả cho người khác!

- Thật sự xin lỗi tiên sinh!

Hồ Kiều Kiều cười trừ:

- Nếu không thì chúng tôi sẽ dùng cách khác để cảm tạ ơn cứu mạng con gái chúng tôi.

Hồ Kiều Kiều không ngừng cười khỏ, hôn sự của con gái quá trọng yếu. Không thể nào cự tuyệt được.

- Mẹ nó! Quên đi. Nói nửa ngày trời mà chẳng khác nào chưa nói gì! Giờ ta tuyên bố, chấm dứt đàm phán tại đây!

Cao Lôì Hoa bực mình đứng dậy vỗ quần áo rồi quay đầu nói với Nguyệt Sur và Hồ Mị Nhi:

- Con trai, con dâu, chấm dứt đàm phán ở đây. Vốn là muốn một cái đám cưới có danh có phận một chút nên mới ngồi đây. Tình hình hiện giờ thì hai đứa thấy rồi đó, nói lý cũng không xong. Các con đi về với ta, cần quái gì phải đi cầu hôn, không cầu vẫn hôn được!

- Vâng, thưa ba!

Nguyệt Sur cười tươi như hoa, từ đầu buổi đến giờ ngồi bên cạnh nghe đã rất khó chịu rồi, đến cầu hôn mà gặp phải nhà gái không ưng ý cho cưới.

Nhìn Hồ Kiều Kiều, Cao Lôì Hoa cười khinh thường. Hắn vốn chuẩn bị nói có tình có lý rồi! Ai dè gặp phải cái mẹ hồ nữ này thì như thằng mọt sách ngồi nói với tường? Hắn đến cầu hôn là cho có hình thức mà thôi chứ trong lòng thì kệ xác ông bà thông gia ưng hay không. Thế giới này không giảng đạo lý mà cần nắm đấm - Thực lực! Thực lực, chính là đạo lý! Có thể nổ một chút rằng trên thế giới này không ai mà Cao Lôì Hoa muốn dẫn đi lại không đi được!

Sau khi đứng lên, Cao Lôì Hoa quay lại lạnh lùng nhìn Hồ Kiều Kiều nói:

- Con ta với con gái cô yêu nhau. Vậy mà cô lại vì một cái ước hẹn vớ vẩn mà chia rẽ uyên ương. Thật là nực cười! Hôn sự này, không cần phải cầu hôn gì hết! Đi cầu hôn càng thêm tức! Nguyệt Sur, dẫn Hồ Mị Nhi về, chúng ta đi.

Nói xong, Cao Lôì Hoa đi. Nguyệt Sur liền đứng dậy. Còn Hồ Mị Nhi ở bên cạnh cũng *** ton đứng dậy theo Nguyệt Sur. Ở lại nhà để ba mẹ gả mình cho thằng khác. Hồ Mị Nhi không dại gì lại chọn ở nhà.

Nhìn Cao Lôì Hoa, Hồ Kiều Kiều nhất thời sửng sờ tại chỗ, nàng thật không ngờ đang nói chuyện phải trái với nhau đột nhiên Cao Lôì Hoa lại không thèm nói lý nữa. Mọi việc quá đột ngột nên nàng đành ngơ ngác nhìn Cao Lôì Hoa đi ra cửa.

- Các người đứng lại!

Hồ Thiên cha của Hồ Mị Nhi từ trong phòng trong chạy ra quát mấy người Cao Lôì Hoa.

- Quên đưa của hồi môn à!

Cao Lôì Hoa quay đầu lại, híp mắt nhìn Hồ Thiên.

- Để con gái ta lại!

Hồ Thiên trừng mắt nhìn Cao Lôì Hoa.

- Dựa vào gì ta?

Cao Lôì Hoa cười lạnh.

- Vì nó là con ta!

Hồ Thiên hét lớn.

- Nhảm, đi thôi.

Không nhiều lời, Cao Lôì Hoa dẫn Nguyệt Sur với Hồ Mị Nhi cùng các lang kỵ binh đi ra cửa.

- Hồ Mị Nhi!

Hồ Thiên thét lên:

- Chỉ cần ngươi bước ra khỏi cửa này, từ nay về sau, ngươi sẽ không còn là con gái của Hồ Thiên ta nữa! Nhà ta sẽ không có đứa con gái như ngươi!

Đang bước về trước, Hồ Mị Nhi đành dừng lại. Cô có thể vì Nguyệt Sur mà rời khỏi nhà. Nhưng khi nghe cha mình nói không nhận mình làm con gái thì cô lại sợ hãi. Một bên là người yêu, một bên là người thân, làm sao bây giờ. Đi trên con đường nào cũng làm trái tim mềm yếu của Hồ Mị Nhi như bị dao cắt, cô không biết mình phải làm gì nữa.

Nếu ở trạng thái cửu vĩ hồ thì Hồ Mị Nhi sẽ không do dự mà đi theo Nguyệt Sur, nhưng trong trạng thái hiện tại thì giữa tình thân và tình yêu khiến cô rất khó lựa chọn. Cả hai đều có vị trí ngang nhau trong con tim bé bỏng của cô.

Cao Lôì Hoa nhíu mày nhìn vào mắt Hồ Mị Nhi.

Tình thân vs tình yêu không phải là thứ mà một cô gái như Hồ Mị Nhi có thể quyết định. Lão Hồ Thiên này thật ác độc, không ngờ lại lấy tình thân ra giữ Hồ Mị Nhi lại.

- Phù!

Cao Lôì Hoa hít sâu:

- Được rồi, nếu đã như vậy thì trước tiên Mị Nhi ở lại nhà đi.

Cao Lôì Hoa bắt đầu nói.

- Ba?

Lúc đầu Hồ Mị Nhi nhìn Cao Lôì Hoa một cách kinh ngạc, nhưng sau khi nhìn vào đôi mắt đen của Cao Lôì Hoa thì cô nhẹ nhàng gật đầu nói:

- Vâng ạ!

- Giờ ta có một câu hỏi cuối cùng.

Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn Hồ Thiên:

- Nói cho ta biết, thằng nào muốn lấy Hồ Mị Nhi? Gia đình mà ngươi nói là nhà nào gì?

- Nói thì ngươi biết cũng không sao! Đó là con trai của tộc trưởng Hồ tộc Fox.

Hồ Thiên nói ra cái tên này mà không khỏi đắc ý. Gia tộc Fox là gia tộc có thể chấn động tất cả thành thị của Thú tộc. Gia tộc này nắm giữ mạch

máu kinh tế của cả đế quốc Thú nhân. Thú tộc không giỏi kinh doanh nhưng Hồ tộc lại khác, Hồ tộc là thương nhân trời sinh. Nói cách khác, tất cả thương đội của đế quốc Thú nhân hiện giờ đều do gia tộc Fox nắm giữ, nói họ nắm giữ mạch máu giao thương của cả đế quốc cũng không sai. Cho nên Hồ Thiên rất đặc chí nói tên gia tộc ra.

- Được!

Cao Lô Hoa lạnh lùng nói:

- Mị Nhi, con cứ ở lại trước đã nhé.

- Vâng.

Hồ Mị Nhi cúi đầu, nhưng giọng nói của cô bé đầy cổ quái.

- Được rồi, chúng ta đi!

Cao Lô Hoa phất tay, dẫn con trai với đội lang binh đi ra cửa không thèm quay đầu lại.

- Nhân loại, người đừng bước chân vào nhà ta nữa!

Hồ Thiên nhìn Cao Lô Hoa đi liền hả hê nói:

- Đừng tưởng mang theo một đội lang kỵ binh đầu phục nhân loại mà tưởng là giỏi! Muốn cưới con gái ta, không có cửa đâu!

- Hừ!

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng, quay lại nhìn Hồ Thiên trừng trừng. Người này làm Cao Lô Hoa ghét rồi!

Đụng phải ánh mắt của Cao Lô Hoa, Hồ Thiên như bị nhét bom vào mồm, câm như hến.

- Chờ chút, ba à. Con có thể gọi người như vậy chứ.

Giọng nói của Hồ Mị Nhi thay đổi hoàn toàn, giọng nói trong trẻo giờ đây biến thành yêu dị.

Cao Lô Hoa liếc sang Hồ Mị Nhi liền phát hiện ra chín cái đuôi đang vẫy vẫy phía sau.

- Là trạng thái yêu hồ sao?

Cao Lô Hoa gãi gãi trán:

- Được rồi, cô gọi ta là ba cũng được.

- Ta có thể giống Mị Nhi gọi người một tiếng ba. Vậy ba à, con chờ các người quay lại.

Hồ Mị Nhi ở trong trạng thái cửu vĩ hồ cười yêu kiều, sau đó nhảy đến bên cạnh Nguyệt Sư.

- Chàng trai bé nhỏ.

Giọng Hồ Mị Nhi rất ngọt, cứ như âm thanh của ma quỷ dụ hoặc người ta phạm tội. Nàng chấp hai tay ra sau lưng, người hơi khóm xuống khẽ gọi Nguyệt Sư. Chẳng biết vô tình hay cố ý mà cái khe rãnh sâu hút mê người của nàng lại hiện ra trước mặt Nguyệt Sư.

- Hả? Có chuyện gì?

Nguyệt Sư ngẩng đầu nhìn Hồ Mị Nhi, sau đó hít hít mũi, cố gắng để máu

mũi khỏi phải chảy ra.

- Em chờ anh.

Hồ Mị Nhi lấy ngón tay đặt dưới cằm Nguyệt Sur rồi kéo lại gần, khẽ lướt đôi môi hồng đỏ của mình qua miệng Nguyệt Sur.

Hồ Thiên nhìn Hồ Mị Nhi với Nguyệt Sur thân mật thì há hốc mồm, sau đó cố gắng quay đầu nhìn chỗ khác. Đối với việc tình cảnh này không ngờ một Hồ Thiên cố chấp lại lựa chọn ‘không nhìn’. Phải biết rằng vừa nãy Hồ Mị Nhi mới kéo tay Nguyệt Sur một chút mà Hồ Thiên đã trách mắng rồi, mà giờ thì lại như vậy.

- Hi hi! Chàng trai nhỏ, đôi môi của chàng thật sự hấp dẫn. Nó cứ hấp dẫn em phạm tội không à.

Hồ Mị Nhi như vẫn còn thèm muốn, khẽ liếm đôi môi mình, cười cười với Nguyệt Sur.

Nguyệt Sur bị “cưỡng hun” đến nỗi cánh môi bị kéo hẳn ra, đồng thời trong lòng thầm nghĩ:

- Tiểu hồ ly mê người đáng ghét. Phải biết rằng, em mới chính là thứ khiến người ta dễ phạm tội nhất!

- Tốt lắm, chúng ta đi thôi.

Cao Lôì Hoa kêu, sau đó bước ra khỏi cửa nhà Hồ Mị Nhi. Phía sau Cao Lôì Hoa, Nguyệt Sur gần như là tông cửa trốn ra ngoài...

- Hi hi~ Hi hi!

Nhìn Nguyệt Sur bỏ chạy. Hồ Mị Nhi cười khanh khách.

- Ba, chẳng lẽ chúng ta để Mị Nhi ở lại như vậy sao?

Sau khi ra khỏi cửa, Nguyệt Sur nghi hoặc hỏi Cao Lôì Hoa. Cậu thấy Cao Lôì Hoa xử lý chuyện này không giống phong cách thường ngày của ông! Theo như tính tình của Cao Lôì Hoa thì sau khi hét lớn lên sẽ ném ra mấy cái lòi điện hoa lệ, rung động toàn trường, sau đó ung dung mang Hồ Mị Nhi đi. Đó mới là người ba cường đại mà cậu biết.

- Ha ha!

Ánh mắt Cao Lôì Hoa lóe lên vẻ nham hiểm:

- Ta muốn xem, ngoại trừ con trai ta ra, ai dám lấy con dâu ta đã chọn chứ! Gia tộc Fox phải không? Chúng ta đi thăm một chút! Ta nói rồi, nhỏ cỏ phải nhỏ tận gốc, nếu cưỡng ép Hồ Mị Nhi cũng không phải là biện pháp hay ho gì.

- Ha ha, con hiểu rồi!

Nguyệt Sur ở bên Cao Lôì Hoa lâu ngày tự nhiên nhanh chóng hiểu ý tứ của Cao Lôì Hoa! Trong nhất thời, cả hai cha con lộ ra một nụ cười gian ác...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 215

Là Người Bình Thường Em Không Muôn Nói Đâu!

Ba à, chúng ta lần này chơi lớn luôn.

Nguyệt Sư cười ha hả với Cao Lôi Hoa:

- Mình về kéo luôn quân đoàn 3 đến đây luôn được không? Tiện thể kéo theo một vạn nhân mã Hoàng Kim Sư tộc nữa! Dựa vào từng đó, con không tin không thịt được cái tên muốn cướp ‘bà xã’ của con.

- Hic.

Cao Lôi Hoa không khỏi thán than, xem ra Nguyệt Sư đúng là chân truyền của mình:

- Ha ha, Nguyệt Sư. Tạm thời không cần ra quân ồ ạt như thế, trước hết mình cứ đi coi xem gia tộc Fox ra sao đã rồi sau đó sẽ tính đến việc điều động binh mã.

- Vâng, ba nói rất có lý. Được rồi, trước hết đi xem gia tộc Fox đã.

Biết Cao Lôi Hoa không có phớt lờ vợ của mình nên tâm tình Nguyệt Sư thoải mái hẳn. Giờ Cao Lôi Hoa nói gì cậu đều đáp ứng hết.

Vừa đi vừa ngắm khu phố Hồ tộc, đi chán chường Cao Lôi Hoa mới phát hiện ra một vấn đề.

- Ôi, Nguyệt Sư này, con có biết gia tộc Fox ở đâu không?

Cao Lôi Hoa lặng lẽ lau mồ hôi hỏi.

- Ừa, ba, chẳng lẽ ba cũng không biết gia tộc Fox ở đâu à?

Nguyệt Sư hỏi nhỏ Cao Lôi Hoa:

- Con thấy ba rất tiêu sái bước ra khỏi nhà Hồ Mị Nhi mà không hề hỏi địa chỉ gia tộc Fox, cho nên cứ nghĩ ba biết rồi chứ!

- Cái này, là sơ suất nhỏ. Con cũng không biết luôn à?

Cao Lôi Hoa ho nhẹ hỏi.

- Không biết!

Nguyệt Sư trả lời dứt khoát.

- Quên đi.

Cao Lôi Hoa nói:

- Tuy nhiên, theo ba nghĩ, gia tộc Fox là tộc trưởng của Hồ tộc vậy thì cứ kiểm đại một người trong Hồ tộc hỏi là biết thôi.

- Vẫn là ba sáng suốt.

Trong lòng đang vui nên Nguyệt Sur cũng không tiếc mấy câu phỉnh. Chỉ cần ba giải quyết được chuyện của mình và Hồ Mị Nhi thì có nịnh thêm dăm ba câu nữa cũng chẳng sao.

- Được rồi, Nguyệt Sur. Giờ con kiếm đại một ai đó hỏi đi.

Cao Lôi Hoa cười ha hả nói với Nguyệt Sur.

- Chuyện nuôi!

Nguyệt Sur xuống ngựa lại rồi hỏi một cô bé Hồ nữ đang đứng trước cửa nhà:

- Tiểu muội muội à, cho anh hỏi chút nhé, muội có biết gia tộc Fox tộc trưởng của Hồ tộc ở đâu không?

- ???

Cô bé Hồ nữ xinh xắn nghe Nguyệt Sur hỏi xong thì lập tức dùng một ánh mắt ngờ vực nhìn Nguyệt Sur.

- Tiểu muội muội à, cho anh hỏi nhà của tộc trưởng Fox của Hồ tộc ở đâu vậy?

Sợ cô bé Hồ nữ nghe không rõ nên Nguyệt Sur hỏi lại.

Cô bé này giờ mới hiểu mấy người Nguyệt Sur thật sự không biết nhà của gia tộc Fox ở đâu. Khóe miệng cô bé nở một nụ cười gian xảo.

Ở trong đế quốc Thú nhân có lưu truyền một câu nói: Người Hồ tộc cười, đại biểu cho việc họ chuẩn bị ‘màn thịt’ người rồi. Tất nhiên không phải dùng gươm đao ở đây mà là muốn buôn bán nhà người một chút thôi....

- Vị ca ca này thật anh tuấn!

Cô bé Hồ nữ cười ngọt như mía đường nói với Nguyệt Sur:

- Anh muốn hỏi đường à?

- Đúng, đúng rồi.

Nguyệt Sur gật gật đầu cười nói. Cái này chính là độc chiêu thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên (ngàn cách vạn cách không hiệu quả, chỉ có cách nịnh hót – vỗ mông ngựa – là dùng được thôi)! Một câu khen ngợi đẹp trai của cô bé Hồ nữ khiến Nguyệt Sur sướng rơn trong lòng. Phải biết rằng từ lúc cậu và Cao Lôi Hoa đi cùng nhau tới giờ, chưa có một ai khen cậu đẹp trai.

- Vâng, ca ca đẹp trai, việc đó, mẹ em có nói là hễ có người hỏi đường mà mình chỉ đường cho họ thì sẽ được cho tiền để mua kẹo ăn đúng không ạ?

Cô bé hồ nữ nháy nháy mắt nhìn Nguyệt Sur nói.

- Việc này, đương nhiên! Đương nhiên rồi! Hỏi được đường sẽ cho em ít tiền mua kẹo ăn.

Nguyệt Sur sờ sờ túi rồi miễn cưỡng đồ ra được một kim tệ:

- Cho em nè!

Nguyệt Sur hào phóng đưa cho cô bé một kim tệ. Tuy nhiên trong mắt không ngừng tiếc nuối, đó là đồng kim tệ duy nhất trong túi cậu, một kim tệ

với nhà bình thường thì đã là phí sinh hoạt của cả tháng trời! Trong lòng Nguyệt Sur đau nhói.

- Thank's đại ca ca!

Cô bé hồ nữ nhận lấy kim tệ, đưa lên miệng khẽ cắn một nhát. Xác nhận kim tệ này là thật, cô bé cười hớn hở nói với Nguyệt Sur:

- Đại ca ca, em nói thầm với anh nè! Nhà mà anh muốn tìm đó, rất là thần bí, nếu là người bình thường em không nói cho hần đâu...!

Cô bé chỉ chỉ cánh cổng phía sau lưng mình. Bên trên cánh cổng có một tấm biển to dùng hai loại văn tự của Thú tộc và nhân loại ghi một tấm biển thật to (Đệ nhất thương gia Thú tộc—Gia tộc Fox)!

- Hic!

Nguyệt Sur nhìn tấm biển cô bé chỉ mà đơ ra, cậu cảm thấy mình bị đả kích trầm trọng!

- Hoan nghênh đến nhà của em, em gọi là Hồ Tiên.

Cô bé nheo mắt nhìn Nguyệt Sur cười nói:

- Lấy một kim tệ là có lãi nên em sẽ dẫn mọi người vào nhà tham quan miễn phí. Thế nào, đại ca ca đẹp trai!

- Tốt, tốt lắm.

Nguyệt Sur đau lòng nói.

- Mời mọi người vào!

Cô bé cầm lấy kim tệ rồi hứng khởi đi vào trong.

Nhìn bóng lưng cô bé Hồ Tiên, mặt Nguyệt Sur méo xệch:

- Ba à, giờ ta phải làm sao?

Tiến vào trong, Nguyệt Sur cười khổ.

- Đi vào rồi nói sau.

Cao Lô Hoa hạ giọng nói, sau đó nhanh chóng đi đầu.

Đi theo sau cô bé hồ nữ qua cánh cổng gia tộc Fox.

Tiếp đó, cô bé dẫn mọi người đi vào trong phòng khách.

Cao Lô Hoa vừa bước vào trong phòng nhìn thì thấy một nam tử tóc vàng đang ngồi. Bóng dáng người này có vẻ quen quen, hình như đã gặp ở đâu.

Lại gần, Cao Lô Hoa nghe được giọng nói rất cuốn hút của nam tử tóc vàng. Chỉ thấy nam tử đó nâng chén trà làm một ngụm nhỏ rồi nhẹ nhàng nói:

- Tộc trưởng Fox này, yêu cầu của ngài làm ta khó xử quá! Như ngài nói, nếu dựa vào một mình ta thì việc mở rộng kinh doanh bình sữa sẽ gặp nhiều khó khăn trong Thú tộc. Nhưng cũng không phải là không làm được! Mà bình sữa này thì Thú tộc rất cần! Chỉ cần ta bỏ chút công phu thì việc mở rộng sản xuất hay phát triển ở đây có gì khó khăn?! Còn nữa, việc ngài muốn cổ phần bên trong, ta nói cho ngài, bình sữa này cũng không phải là phát minh của ta, cho nên cổ phần của ta cũng chỉ có 50%, việc ngài muốn có cổ

phần bên trong là không có khả năng. Nhiều nhất thì ta chỉ có thể cho ngài mấy phần trăm lợi nhuận trong đế quốc Thú nhân mà thôi! Quan trọng nhất là... mặc dù nói hơi khó nhé nhưng nói thật với ngài. Ta hy vọng tất cả mọi người trên đại lục ai cũng đều được dùng bình sữa, còn Thú tộc thì... không có cũng chẳng sao, đối với ta cũng chẳng tổn thất gì. Kiếm tiền với ta mà nói thì kiếm trong nhân loại cũng đủ rồi! Cho nên ta mới nói cho ngài biết, tộc trưởng ngài là người thông minh, ngài phải suy xét kĩ lưỡng vị trí của ngài đi. Nói trắng ra, là ngài cần ta chứ ta đâu cần ngài. Do đó, ngài không có tư cách ra điều kiện gì với ta hết.

Ngồi đối diện với nam tử tóc vàng là một vị nam tử Hồ tộc. Hắn cúi đầu trầm mặc thật lâu rồi khẽ thở dài! Lời của nam tử tóc vàng không hề có chút khách khí nhưng hắn có vốn để nói như vậy! Đúng như lời gã nói, cái bình sữa thần kỳ đó nếu có thể phát triển ở trong Thú tộc sẽ giúp tỷ lệ trẻ con Thú tộc sống sót tăng lên 30%! Trong Thú tộc, có nhiều chủng tộc nên trẻ em thì có rất nhiều mà bà vú thì ít. Trẻ em Thú tộc thiếu sữa là chuyện phổ biến ở đây. Nhưng nếu có bình sữa thần kỳ thì việc trẻ em Thú tộc sống sót không cần phải nói.

Ai ai cũng nói, trong kinh doanh Fox có thể vắt kiệt nước đôi phương ra, nhưng hiện tại thì không dễ rồi.

Cao Lô Hoa nghe hai người nói thì mỉm cười. Hiện tại hắn đã biết gã tóc vàng đó là ai. Đó chính là ông anh yêu quý của Tĩnh Tâm - Nguyệt Hoa Thiên! Khó trách, nhìn quen mắt ghê!

- Ba à, lại có người tìm ba đó!

Cô bé Hồ Tiên chạy vào trong phòng khách đứng bên gã Hồ tộc nói.

- Ô, lại có khách đến à?

Tộc trưởng gia tộc Fox ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng khách, khi ông thấy mấy người Cao Lô Hoa thì nghi hoặc nói:

- Ủa? Hồ Tiên, ba hình như đâu có quen mấy người này?

Tộc trưởng gia tộc Fox hỏi cô con gái rụt.

Hồ Tiên thè lưỡi, đưa một kim tệ ra:

- Nhận tiền người ta thì phải giúp người giải quyết khó khăn ~~

- Biết ngay là con mà....

Tộc trưởng gia tộc Fox lắc lắc đầu.

- Ông anh, lâu ngày không gặp, khỏe chứ?

Cao Lô Hoa cũng không khách khí, phóng thẳng vào phòng khách, nói với nam tử tóc vàng.

- Ủa? Chim đâu hót mà quen rứa.

Nguyệt Hoa Thiên quay lại nhìn Cao Lô Hoa, sau đó kêu một tiếng rõ lớn:

- Ô, hóa ra là cậu em rể đẹp trai, tài giỏi của ta đại giá quang lâm! Chắc chắc, vài ngày không gặp, chú em đẹp trai lên đó!

Nguyệt Hoa Thiên cười ha hả.

- Vẫn không sánh kịp lão ca hì hì!

Cao Lô Hoa cười ha hả, sau đó cũng không khách sáo, kiếm một cái ghế ngồi xuống.

- Xin lỗi, vị này là?

Tộc trưởng Fox nghi hoặc hỏi Nguyệt Hoa Thiên.

- Là em rể ta, Cao Lô Hoa.

Nguyệt Hoa Thiên chỉ chỉ vào Cao Lô Hoa nói:

- Chính là nhà phát minh ra bình sữa mà ta nói đó.

- Ồ? Vị này chính là người phát minh ra bình sữa sao?

Ánh mắt của vị tộc trưởng Fox lập tức sáng ngời!

- Trước tiên không nói đến chuyện bình sữa.

Cao Lô Hoa xua tay nói:

- Ta tới đây chỉ vì một chuyện! Hiện tại ta cũng không muốn nhiều lời, nghe nói con của người chuẩn vị lấy vợ, có phải có chuyện như vậy không?

...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 216

"Con Cua" Bất Giai Trong Truyện Thuyết!

“Con ta cùng con dâu của ngài?” Tộc trưởng Fox nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa, trong nhất thời hấn cũng không biết mô tê gì nên liền hỏi lại:

- Không biết con dâu của tiên sinh Cao Lôì Hoa là ai vậy?

Cao Lôì Hoa kéo một cái ghế ngồi xuống nói:

- Con dâu ta chính là con gái của Hồ Thiên, Hồ Mị Nhi.

Cao Lôì Hoa bắt chéo chân nói với tộc trưởng Fox.

- Hồ Mị Nhi?

Tộc trưởng Fox nhú mày:

- Theo như ta biết thì Hồ Mị Nhi là con dâu nhà chúng ta mới đúng. Cách đây không lâu gia tộc nhà ta với nhà Hồ Thiên đã đính ước với nhau. Không biết từ lúc nào mà Hồ Mị Nhi lại là con dâu của người?

- Rất xin lỗi, ta đến không phải để đàm luận xem Hồ Mị Nhi là con dâu nhà nào hay trở thành vợ người ta khi nào.

Cao Lôì Hoa cười lạnh:

- Ta chỉ muốn biết xem con của người có phải là muốn kết hôn với Hồ Mị Nhi không?

- Đúng vậy! Hôn sự của con ta với Hồ Mị Nhi đối với gia tộc Fox chúng ta rất quan trọng, nhất định phải cưới Hồ Mị Nhi về.

Fox nói, giá trị của Hồ Mị Nhi hấn cũng biết, Hồ Mị Nhi chính là Thánh nữ Hồ tộc vạn năm truyền thừa lại! Có được nàng chính là nắm giữ được tất cả tế tự của Thú tộc! Cho nên, dù trả giá gì đi chăng nữa thì Thánh nữ phải thuộc về gia tộc Fox.

- Hủy hôn đi lão hồ ly!

Cao Lôì Hoa híp mắt nói với tộc trưởng Fox.

- Không thể được!

Nghe Cao Lôì Hoa nói xong, tộc trưởng Fox bác bỏ ý kiến của Cao Lôì Hoa, nói:

- Hôn sự này, dù gì cũng không hủy bỏ!

- Ngại quá, có bỏ hay không, người cũng không có quyền lựa chọn.

Cao Lôì Hoa hơi nhô mình lên trước nói.

- Người dựa vào cái gì mà đòi ta hủy bỏ hôn sự này! Người đại biểu cho ai bắt ta hủy bỏ?!

Tộc trưởng Fox trợn trừng hai mắt nhìn Cao Lôi Hoa:

- Bằng vào việc phát minh bình sữa này hả, xin lỗi đi chú em!

Hắn còn tưởng Cao Lôi Hoa dựa vào quyền không chế bình sữa nên nói vậy.

- Từ trước tới giờ ta không có nghĩ đến cái thứ đó.

Cao Lôi Hoa nở nụ cười tà dị:

- Ta dựa vào chính mình.

- Mở to mắt cáo nhìn cho rõ đi!

Cao Lôi Hoa đứng lên rồi từ sau lưng dần dần hiện ra bốn chiếc cánh trắng nõn mang theo lôi quang. Bốn cái cánh rất lớn, sau khi mở ra hoàn toàn thì gần như đã che kín cả gian phòng khách.

Sau khi triển khai đôi cánh thần ra, một cỗ thần uy từ trên người Cao Lôi Hoa cũng tản ra. Thần uy đè ép tất cả mọi người trong phòng khách. Ngay cả Nguyệt Hoa Thiên ngồi bên cạnh cũng cảm thấy cỗ uy áp này.

Thần uy vừa triển khai, liền nhanh chóng phát tán ra các hướng xung quanh. Rất nhanh, toàn bộ khu vực Hồ tộc đã bị thần uy của Cao Lôi Hoa bao trùm. Tất cả các cường giả của Hồ tộc dù cao giai hay thấp đều cảm thấy linh hồn run rẩy! Tất cả đều quay đầu nhìn về phía nơi xuất phát của uy áp - Nhà của tộc trưởng Fox.

Trong nhất thời, từ gia cầm, dã thú đến ma thú trong Hồ tộc đều rên lên bất an. Nhưng chúng cũng chỉ dám rên rỉ thôi, bởi chúng không có lá gan để gầm rú. Hết thấy đều quỳ rạp trên mặt đất không dám nhúc nhích. Chờ cơn phẫn nộ của Thần đi qua.

- Bậc tám?! Thần?!

Tộc trưởng Fox nhanh chóng nhận ra sau lưng của Cao Lôi Hoa là cái gì! Đó là thứ mà trong truyền thuyết chỉ có Thần nắm giữ ‘Thần dực – đôi cánh của thần’! Dưới uy áp nặng nề, tộc trưởng Fox ngay cả hít thở cũng không thông.

- Ánh mắt cũng không tồi nhỉ. Đúng vậy! Bậc tám Lôi thần, Cao Lôi Hoa.

Trong tay Cao Lôi Hoa lóe lên một quả lôi quang màu vàng tím:

- Hủy diệt hay thỏa hiệp. Người tính đường nào?

Nhìn quả cầu trong tay Cao Lôi Hoa khá nhỏ, nhưng không ai dám hoài nghi uy lực của nó!

- Ngài... là muốn dùng võ lực để cưỡng ép tôi sao?

Fox cắn răng, cố hết sức khí lực toàn thân mới rống lên được một câu như vậy.

- Người có thể nghĩ vậy. Bởi vì ta vốn tới đây để ép buộc mà. Cho hai lựa chọn, muốn ta hủy diệt cả gia tộc Fox này hay là thỏa hiệp đây.

Cao Lôi Hoa ngang tàng nói.

- Tôi.... ..

Tộc trưởng Fox không ngăn được rung động trong lòng, cả người nhũn ra, quỳ trước mặt Cao Lôì Hoa.

- Tốt lắm. Ngày mai, người hãy nói ra việc hủy bỏ hôn sự với lão già Hồ Thiên kia đi.

Cao Lôì Hoa chậm rãi thu hồi khí thế.

Sau khi Cao Lôì Hoa thu hồi khí thế, tộc trưởng Fox yếu ớt vẫn nằm trên mặt đất. Hắn dĩ nhiên không ngu ngốc đến mức đi chọc một vị ‘thần’, sau khi Cao Lôì Hoa thu hồi khí tức hắn liền thở phào. Hắn biết, chỉ cần mình nói sai từ nào thì gia tộc Fox sẽ bị xóa tên khỏi đại lục.

Tuy rằng là bị bắt buộc, nhưng vị tộc trưởng này cũng không dám có ý nghĩ phản kháng hay trả thù. Hắn chỉ là một con người bình thường, lấy tư cách đâu mà đấu với thần cơ chứ? Làm châu chấu đá xe để được gì?

- Ta hy vọng trước ngày mai sẽ nghe được tin người hủy bỏ hôn ước với lão Hồ Thiên kia.

Cao Lôì Hoa đứng lên rồi chuẩn bị bước ra khỏi cửa.

- Khoan, em rể yêu dấu, chú chờ tý.

Lúc Cao Lôì Hoa đứng dậy, Nguyệt Hoa Thiên liền gọi lại.

- ???

Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn Nguyệt Hoa Thiên:

- Anh có việc gì sao?

- Ha ha, cái này là cho chú đó.

Nguyệt Hoa Thiên lấy một tấm thủy tinh tạp màu tím ra.

- Đây là cái gì?

Cao Lôì Hoa nhận lấy. Sau khi đùa nghịch một chốc hắn có thể nhìn ra cái thủy tinh tạp màu tím này được chế tạo khá tinh mỹ, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa một tầng ma lực tinh diệu.

- Một tấm thủy tinh tạp tử sắc hạng VIP hàng limited, trên đại lục chỉ có 8 cái.

Nguyệt Hoa Thiên đắc ý nói:

- Bên trong nó có một nửa lợi nhuận của việc kinh doanh bình sữa mà chúng ta thỏa thuận. Về sau, cứ tới tháng thì anh sẽ chuyển khoản vào tạp này cho chú.

- Ừ. Em biết rồi.

Cao Lôì Hoa nghịch nghịch tấm tạp chút rồi khẽ cười rồi tiện tay ném nó vào trong nhẫn không gian:

- Đúng rồi, anh Nguyệt nè.

Đột nhiên Cao Lôì Hoa quay đầu lại cười nói:

- Rảnh đến nhà em một chuyến, em có món này cho anh xem.

Cao Lôì Hoa đang nhớ cái xe đẩy trẻ con đã muốn tạo ra từ lâu nhưng chưa có thể làm ra. Máy thứ này không biết sẽ làm cho Nguyệt Hoa Thiên

hứng thú thế nào đây.

- Có thể, đợi đàm phán xong việc kinh doanh ở đây thì anh sẽ đến. Nghe nói hai đứa cũng định ngày kết hôn rồi phải không?

Nguyệt Hoa Thiên cười ha hả.

Cao Lô Hoa mỉm cười gật đầu, phải nói lại, mình và Nguyệt Tinh Tâm có thể nhanh chóng đến với nhau không thể bỏ qua sự hiểu lầm tuyệt vời của ông anh Nguyệt Hoa Thiên này.

- Ba à, giờ mình làm gì?

Ra khỏi nhà Fox, Nguyệt Sư hỏi Cao Lô Hoa.

- Tìm đại một cái nhà trọ để nghỉ chân đã.

Cao Lô Hoa nói:

- Sau đó, ba có thứ này cho con.

- Cái gì vậy?

Nguyệt Sư tò mò hỏi.

- Một ít tri thức về phương diện võ kỹ của ba, cùng với một số kiến thức hệ thống binh pháp và cách cai quản quốc gia.

Cao Lô Hoa sai bước nói với Nguyệt Sư.

- Cái đó, ba à, thương lượng lại đi. Con chỉ học mình võ kỹ được không?

Nguyệt Sư nghe mấy cái sau thì liền cảm thấy không ổn.

- Nguyệt Sư.

Đột nhiên Cao Lô Hoa khí khái lắm liệt nói:

- Con không nên cư xử như là một đứa nhỏ nữa, trở thành Thú hoàng của Thú tộc đã là chuyện không thể thay đổi rồi, con cần phải học mấy thứ này để sau này dùng. Ba không thể ở bên con cả đời được. Mà con cũng không có khả năng đi theo ba cả đời.

- Dạ, con hiểu ạ.

Nghe Cao Lô Hoa nói, Nguyệt Sư nghiêm chỉnh gật đầu.

Hồ tộc là một chủng tộc rất giỏi kinh doanh. Ở trong khu vực hồ tộc, tuy rằng không để các chủng tộc khác tùy ý tiến vào nhưng vẫn có sắp đặt một số quán trọ cho các chủng tộc khác sử dụng.

Tùy tiện kiếm một nhà trọ xong, Cao Lô Hoa mang theo Nguyệt Sư và vài vị lang kỵ binh tiến vào bên trong quán.

Bởi vì không có nhiều thời gian nên sau khi tìm được một chỗ an tĩnh thì Cao Lô Hoa bắt đầu truyền thụ cho Nguyệt Sư một số tinh hoa văn hóa trong lịch sử của Trung Quốc, từ võ kỹ đến binh pháp và phương diện trị quốc. Mấy thứ này Cao Lô Hoa định vài năm nữa sẽ dạy cho Nguyệt Sư, có điều người tính không bằng trời tính. Hắn cũng không ngờ là Nguyệt Sư lại chạy đến đế quốc Thú nhân sớm vậy.

Thời gian cứ từ từ trôi....

Không biết đã học được mấy canh giờ, hai mắt của Nguyệt Sư đã sưng đỏ lên, cố gắng tập trung tinh thần lắng nghe tri thức mà Cao Lô Hoa truyền

thụ.

Tuy nhiên, trong một buổi chiều mà ghi nhớ đồng tri thức Cao Lôì Hoa truyền thụ có vẻ quá khó khăn.

- Nếu có mấy cái loại ấn ký truyền thừa như Long tộc, Thiên sứ hay Ác ma thì hay quá.

Nguyệt Sư day day đôi mắt sưng đỏ của mình, thống khổ kêu.

- Ấn ký truyền thừa?

Nghe Nguyệt Sư nói, Cao Lôì Hoa nhướng mày lên. Hắn nhớ lại lúc mình trên đảo hoang, Furion từng nhắc đến ấn ký truyền thừa. Theo như lời vị long đạo tặc này thì tộc Thiên sứ, Ác ma và Long tộc mạnh là vì bọn họ nắm giữ ‘ấn ký truyền thừa’ cái này có thể giúp họ tiếp thu tri thức về ma pháp, vũ kỹ.

Chỉ có điều, ấn ký truyền thừa là cái gì vậy? Trí nhớ sẽ thông qua phương pháp gì để truyền cho đời sau chứ?

Làm sao để lưu giữ trí nhớ? Cao Lôì Hoa lâm vào trầm tư.

Sau đó, Cao Lôì Hoa chợt nhớ ra một thứ - cái này là cũng có chức năng lưu giữ trí nhớ mà Furion đưa cho hắn, miếng ‘ký ức thủy tinh’ (USB di giới).

Tri thức, dựa vào phương pháp gì để lưu giữ vào trong miếng ký ức thủy tinh? Cái ký ức thủy tinh này cũng không phải như máy tính ở Trái Đất, không phải dùng số liệu để mà ghi nhớ. Nghĩ đến đó, Cao Lôì Hoa liền lấy một tấm ký ức thủy tinh ra từ nhẫn không gian.

- Ba, đây là cái gì vậy?

Nguyệt Sư tò mò hỏi. Nhìn miếng thủy tinh này cũng không xấu. Nếu tặng cho Hồ Mị Nhi thì....

- Chờ ba tý, đừng làm ồn.

Cao Lôì Hoa dặn dò Nguyệt Sư, sau đó nhắm mắt lại dùng thần lực cảm nhận năng lượng bên trong miếng ký ức thủy tinh.

- Quả nhiên là vậy!

Trong chốc lát, Cao Lôì Hoa mở bừng mắt cười ha hả!

- Chuyện gì mà quả nhiên vậy ba?

Nguyệt Sư tò mò hỏi Cao Lôì Hoa.

- Nguyệt Sư, con lại đây.

Khóe miệng Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười, vẫy Nguyệt Sư lại.

- Vâng.

Nguyệt Sư nghe lời lại gần.

Nhưng ngay sau đó, Cao Lôì Hoa lại ra tay như chớp giật. Nhanh chóng ấn vào trán Nguyệt Sư. Tiếp đó, một cỗ lực thần lực bằng một phương thức kỳ dị tràn vào trong óc Nguyệt Sư.

- Ba~~

Nguyệt Sư kêu rên thống khổ, ngay sau đó đồng tử ảm đạm, cả người ngã

xuống...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 217

Cuộc Sống Mà Cao Lôì Hoa Thích Nhất.

Quả nhiên.

Nhìn Nguyệt Sur ngất đi, Cao Lôì Hoa cười ha hả, đúng như hấn dự liệu, cái gọi là ký ức thủy tinh thật ra cũng không có gì khác với thủy tinh bình thường. Chỉ có điều ký ức thủy tinh là do người ta dùng ma pháp đặc thù đem phần trí nhớ phức tạp lưu lại giống như máy vi tính lưu trữ số liệu, tin tức..

Mà cái gọi là ấn ký truyền thừa có lẽ cũng là một phương pháp truyền đạt trí nhớ đặc thù bằng ma lực truyền lại cho đời sau.

Cao Lôì Hoa tuy không biết phương pháp sử dụng ấn ký truyền thừa nhưng với một người đã nắm giữ thần lực như Cao Lôì Hoa thì việc dùng thần lực đem trí nhớ vào đầu người khác là có thể làm được. Tuy nhiên loại cưỡng chế khắc ghi trí nhớ vào đầu người khác không phải là cách Cao Lôì Hoa ưa thích.

Bởi vì phương pháp khống chế thần lực của Cao Lôì Hoa là phương pháp vận hành chân khí của võ thuật cổ truyền Trung Quốc. Hấn có thể cho thần lực tiến vào đại não của con người mà không làm não họ bị tổn thương. Mà đối với những vị thần khác thì việc làm đó chỉ để lại một kết quả--- Não nhận nhiều thần lực mà ô lê hóp, bắn tung tóe!

- Ui da, ba thật là ác, ba đã làm gì với đứa con yếu ớt của mình vậy?

Rất lâu, Nguyệt Sur mơ mơ màng màng đứng dậy. Sau khi lắc lắc đầu thấy đầu mình không bị hư hỏng gì, cậu nói với Cao Lôì Hoa đầy vẻ bất mãn.

- À? Tỉnh rồi à.

Cao Lôì Hoa thoải mái làm ngụm trà, ung dung nói với Nguyệt Sur:

- Nghe câu hỏi đây, điểm thứ nhất của binh pháp Tôn Tử là gì?

- Làm sao con biết được.

Nguyệt Sur thuận miệng đáp, nhưng ngay sau đó trong đầu cậu lại nảy ra một chuỗi kí tự mà cậu chưa bao giờ biết:

- Điều quan trọng nhất, Tôn Tử viết: binh giả, quốc chi đại sự. Sinh tử, tồn vong chi đạo, tất sát dã. Cổ kinh lấy ngũ sự, giáo chi lấy kế, mà tác tình này: nhất viết ngôn, nhị viết thiên, tam viết địa, tứ viết tượng, ngũ viết pháp.

Ngôn giả, khiến dân vu thượng, đồng ý, bắt dữ... ..

(Tôn tử nói: Chiến tranh là đại sự của quốc gia, quan hệ tới việc sống chết của nhân dân, sự mất còn của nhà nước, không thể không khảo sát nghiên cứu cho thật kỹ. Cho nên, phải dựa vào năm mặt sau đây mà phân tích, nghiên cứu, so sánh các điều kiện tốt xấu giữa hai bên đối địch, để tìm hiểu tình thế thắng bại trong chiến tranh: Một là Đạo, hai là Thiên, ba là Địa, bốn là Tướng, năm là Pháp. Đạo là chỉ việc chính trị, đạo nghĩa, phải làm cho nguyện vọng của dân chúng và vua nhất trí với nhau, đồng tâm đồng đức. Có như vậy, trong chiến tranh mới có thể bảo nhân dân vì vua mà chết, vì vua mà sống, không sợ hiểm nguy.)

Nguyệt Sư không tin nổi, vỗ vỗ đầu mình! Mấy cái từ lạ lẫm này Nguyệt Sư khẳng định chắc cú là mình chưa từng nghe qua! Nhưng mấy cái này lại xuất hiện trong đầu mình một cách kỳ diệu, đã vậy mình lại còn hiểu rất rõ ràng nữa chứ!

- Ba, ba à~!

Nguyệt Sư nuốt nước miếng, ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa như nhìn trân châu bảo ngọc. Giờ cậu đã biết tất cả những điều này chắc chắn là nhờ một chương vừa rồi của Cao Lôi Hoa! Tuy hơi đau một chút, nhưng đáng giá!

- Thế nào, khá hơn rồi chứ!

Cao Lôi Hoa đắc ý ưỡn lưng nói:

- Nghe con nói học tập mệt nhọc, phiền phức. Ta tìm phương pháp nhẹ nhàng cho con học.

- Wow! Ba à, ba thực sự rất là cool!

Nguyệt Sư luồn ra sau lưng Cao Lôi Hoa rồi đâm lưng một cách từ từ:

- Ba à! Nói như vậy, ba đã lợi hại như thế thì hẳn là ba có khả năng đem trí thức của ba vào trong đầu của con rồi! Đây, ba con mình cùng nhau bàn bạc nha, ba đem hết tri thức của ba vào trong đầu con đi! Ba thấy thế nào, ý kiến hay phải không?

- Cái thằng được voi đòi Hai Bà Trưng.

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Con khẳng định là muốn tất cả tri thức của ta không?

Nguyệt Sư ra sức gật đầu:

- Ba, càng nhiều tri thức càng tốt mà! Hay nhất là trong đầu ba có gì cứ chuyển qua cho con hết luôn!

- Con chắc chắn chứ?

Cao Lôi Hoa cười gian:

- Ha ha. Vì con là con ta. Nên ta nhắc con một chút, con nghĩ xem một người mà có hai kiểu suy nghĩ thì sẽ như thế nào nhỉ?

- Một người mà có hai kiểu suy nghĩ? A, có hai kiểu suy nghĩ không phải là biến thành như Hồ Mị Nhi rồi sao?

Nguyệt Sư hỏi.

- Không sai. Cũng không khác gì lắm.

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Nếu ta mà đem hết tri thức cho con thì con sẽ có hai kết cục. Một là con sẽ trở thành một Hồ Mị Nhi thứ hai, sau đó để hai vợ chồng son cùng một chỗ, ha ha, tuyệt phối! Hai là, con sẽ không chịu nổi đồng tri thức và sẽ biến thành một kẻ ngớ ngẩn. Thế nào? Còn muốn tri thức của ta nữa không?

- Không, không, không muốn nữa!

Nguyệt Sur lắc đầu lia lịa. Cho dù không biến thành đàn độn nhưng mà thành người có hai nhân cách chẳng phải đại biểu rằng mình phải chia xẻ Hồ Mị Nhi với người kia sao? Việc này không được, tuyệt đối không được!

- Nguyệt Sur.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nâng chén trà lên làm ngậm, sau đó gọi Nguyệt Sur.

- Vâng, sao vậy ba?

Nguyệt Sur nhìn về phía Cao Lôi Hoa.

- Ngày mai, ba phải đi về rồi.

Cao Lôi Hoa xoay xoay chén trà trong tay.

- Mai. Đi về?

Nguyệt Sur cúi đầu:

- Ba à, ba không giúp con thu phục Thú tộc sao?

- A.

Cao Lôi Hoa khẽ lắc đầu:

- Con đường của mình phải dựa vào bản thân mình đi. Dựa vào ta, con sẽ không thể trở thành người tài được. Hơn nữa, con cũng biết điều cuộc sống mà ba hy vọng nhất là mẹ con các con được bình an, sống yên bình giống như một gia đình bình thường.

Cao Lôi Hoa cười đầy hòa ái, lúc ở trên Trái Đất, Cao Lôi Hoa đã từng mong ước như vậy. Bằng không hẳn đã không buông tha chức vị mà Tổ 13 đã hứa cho hắn để rồi lựa chọn sống một cuộc sống yên ổn với Vũ Hinh.

- Vả lại, bây giờ ở bên con cũng không thiếu người. Theo như con nói thì còn có lão hồ ly trung đoàn đệ tam kia với cái người giúp đỡ con từ đầu Bồ Lỗ Tư, chỉ cần có thể sử dụng tốt thì mấy người bọn họ đều có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho con. Hơn nữa, mấy ngày nữa chú Tra Lý sẽ ở cùng với con.

Cao Lôi Hoa làm một ngụm trà, chậm rãi nói.

- Chú Tra Lý ở lại sao?

Nguyệt Sur há miệng tròn vo.

- Ừ, nếu con quản lý Thú tộc có vấn đề gì thì cứ kéo hắn ra.

Cao Lôi Hoa cười vô lương:

- Con có lẽ đã đoán ra được một chút thân phận của hắn rồi nhỉ.

- Không rõ lắm. Chỉ biết là địa vị của chú ấy ở trong tộc không hề thấp.

Ba à, Chú Tra Lý có phải là tộc trưởng của bộ tộc Hoàng Kim Sư Tử không?
Nguyệt Sư hỏi.

- Ha ha, tộc trưởng? Nguyệt Sư, con quá coi thường chú ấy rồi.

Cao Lô Hoa lắc đầu nói:

- Chú ấy là thần của Thú tộc các con—Lực Lượng Chi Thần, Thú Thần!

- Ấc!

Miệng Nguyệt Sư như chữ O, cái này giống như việc vào một ngày có người nói cho bạn biết người vẫn sống bên cạnh bạn, quan hệ thân thiết với bạn lại là ông trùm cỡ bự thì kinh ngạc thế nào đây!

- Cố gắng làm cho tốt.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ bả vai Nguyệt Sư:

- Có Tra Lý chống phía sau cho con, dù trời sập thì có hấn cũng đỡ được! Cứ thẳng tay mà làm, sau đó, chờ con ổn định lại Thú tộc rồi, ba sẽ đưa mẹ và các anh chị em của con tới đây giúp đỡ lễ cưới của con luôn.

- Vâng!

Nguyệt Sư gật đầu cái rụp:

- Ba à, con sẽ ổn định lại Thú tộc trước lễ cưới của người!

Nguyệt Sư cười ha ha:

- Đến lúc đó, con muốn làm phù rể đó.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa cười cười vỗ nhẹ bả vai Nguyệt Sư.

Ở bên kia. Trong nhà Hồ Mị Nhi.

Hồ Mị Nhi trong trạng thái cửu vĩ đang ngồi trong phòng mình mỉm cười nhìn lên trời, ngồi kế bên là mẹ nàng, Hồ Kiều Kiều.

- Mị nhi, con thật sự thích cậu bé Nguyệt Sư đó sao?

Hồ Kiều Kiều hỏi có phần không dám tin. Cái tên Nguyệt Sư đó chỉ là một cậu bé con. Nếu Hồ Mị Nhi ở trạng thái bình thường mà thích thì còn giải thích được, bởi vì nó cũng là đứa nhỏ. Nhưng Hồ Mị Nhi đang ở trạng thái cửu vĩ cũng thích một người ít tuổi như Nguyệt Sư thì bà cũng hơi kinh ngạc. Dù sao cách suy nghĩ của Hồ Mị Nhi ở trạng thái cửu vĩ hoàn toàn là khác! Hay con bé này chạy theo một tuyến phi công trẻ?

- Vâng, đúng vậy. Con bắt đầu thích hấn từ khi nào nhỉ?

Cửu vĩ Hồ Mị Nhi lộ ra một nụ cười duyên, rồi nàng hồi tưởng lại những hình ảnh về Nguyệt Sư. Tình cảm của nàng đối với Nguyệt Sư rất là kỳ lạ, lần đầu gặp mặt là lúc tiến hành hủy diệt hoàng cung của đế quốc Quang Minh, khi đó Nguyệt Sư và Cao Lô Hoa đang vội vàng vàng đi vào bên trong hoàng cung hình như là tìm nàng.

Trong lần ấy, Hồ Mị Nhi đã biết rằng mình đã thích Nguyệt Sư tại giây phút đó rồi.

Mà bản thân mình biết về Nguyệt Sư, dường như là trong vụ đoàn lính

đánh thuê, mới biết Nguyệt Su chính là huyết mạch Thú Hoàng. Tuy nhiên thật sự mà nói thì bởi vì một nhân cách khác ảnh hưởng đến cảm giác của mình hay là do huyết mạch Thú Hoàng của Nguyệt Su? Hồ Mị Nhi cũng không biết nữa.

Chuyện tình cảm quá mức phức tạp, Hồ Mị Nhi chỉ biết mình thích Nguyệt Su. Còn vì sao thích, cũng không quan tâm. Một khi đã thích thì đừng hỏi tại sao!

- Ta nghĩ, cái tên nhân loại Cao Lôì Hoa kia với thằng nhóc Nguyệt Su đó đã giao tay đầu hàng rồi.

Ngồi bên, Hồ Thiên buông quyền “Tế tự đại truyện” xuống, ngẩng đầu nói:

- Hồ Mị Nhi, con cũng không nên quá hy vọng vào việc hấn đến đây nữa!

- Không, sẽ không đâu.

Hồ Mị Nhi cười đầy ẩn ý:

- Cha à, cha đừng quá coi thường ba của con. Ba con, không phải loại người cam chịu đâu. Con nghĩ, chỉ sợ gia tộc Fox lần này gặp phiền phức rồi.

- Hừ! Mị nhi, con đã muốn cùng chết chung với thằng nhóc Nguyệt Su kia rồi hả.

Hồ Thiên lạnh nhạt nói:

- Gia tộc Fox là gia tộc mạnh nhất trong tộc chúng ta, chỉ bằng vào cái gã Cao Lôì Hoa kia mà đòi châu chấu đá xe à... ..

Hồ Thiên chưa kịp nói hết thì một luồng uy áp mạnh mẽ phủ xuống khiến cho người lão không tự chủ được mà run rẩy. Không, không chỉ có vậy! Hồ Thiên kinh ngạc phát hiện, cỗ uy áp này bao phủ cả Hồ vực!

- Trời ơi! Cái này, cái này... dứt khoát là thần uy! Chẳng lẽ Hồ tộc chúng ta chọc giận thần linh sao?

Hồ Thiên run lẩy bẩy, cố gắng thốt ra một câu.

- Hì hì, là khí tức của ông ấy, là khí tức của ba mà.

Trong uy áp, Hồ Mị Nhi không hề cảm thấy khó chịu, cảm nhận được hơi thở này, nàng mỉm cười với Hồ Thiên:

- Cha à, lần này chỉ sợ người thất vọng rồi, gia tộc Fox e là đi tong rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 218

Ta Đến Là Để Hủy Hôn Ước.

Uy áp phủ khắp Hồ vực, tới nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ trong nháy mắt luồng thần uy lại biến mất giống như chưa từng xảy ra.

- Đây... đây là thần uy sao? Là thần uy của vị thần nào?

Hồ Thiên run rẩy bò trên mặt đất.

- Làm sao tôi biết được.

Hồ Kiều Kiều lắc đầu cười khỏ, cả ngàn năm qua ở cái thế giới này thần không xuất hiện, nằng chẳng rõ thần uy là cái mô tê gì thì làm sao biết được uy áp này là của vị thần nào.

- Thú thần tại thượng, cầu xin người bảo hộ cho con dân người không bị tai họa.

Hồ Thiên nhồm dậy rồi từ từ quỳ xuống nhắm mắt cầu nguyện Thú thần. Từ cổ uy áp vừa rồi, tất cả mọi người đều cảm giác được một cơn giận dữ. Thần mà phẫn nộ thì chắc có lẽ là sẽ bị hủy diệt thôi. Hồ Thiên không biết làm sao, đành cầu nguyện Thú thần.

Cứ ngồi ngơ ngác trong phòng thật lâu, nhưng tai họa hủy diệt mà lão tưởng tưởng vẫn không thấy.

- Thú thần tại thượng!

Hồ Thiên kích động hô to lên, xem ra đúng là Thú thần đã phù hộ cho Hồ vực, Hồ Thiên nghĩ thầm. Lão không biết rằng cổ thần uy này là do gã tóc bạc mà lão khinh thường phát ra.

Thần uy qua đi, toàn bộ Hồ tộc đều lâm vào cảnh hỗn loạn. Gia súc chạy loạn, ma thú thì cuồng hóa công kích... làm mấy người Hồ tộc vội tới sát đầu mễ trán.

Hồ Thiên lại thở dài, hai tay run rẩy nâng chén trà lên. Thần uy đã qua nửa ngày trời nhưng tay lão vẫn còn run lẩy bẩy.

- Tùng tùng tùng! Lúc này, có người đập cửa nhà Hồ Thiên.

- Ai đó?

Hồ Thiên cố gắng kìm hãm con tim đang nhảy loạn lên, sau đó lớn tiếng hỏi.

- Hồ Thiên lão ca. Là ta, Fox Lâm Hứa.

Giọng của tộc trưởng gia tộc Fox vang lên ngoài cửa.

Vừa nghe được tiếng của tộc trưởng Fox, Hồ Thiên liền vui hẳn lên. Lão đắc ý nhìn con gái cưng Hồ Mị Nhi nói:

- Mị nhi, lần này chỉ sợ người thất vọng không phải là ta rồi. Mà là con! Tộc trưởng Fox đã đến. Lần này đến nhất định là để cầu hôn. Chuẩn bị cho tốt đi. Đừng có nghĩ tới cái gã nhân loại tóc bạc với thằng con chẳng biết từ đâu tới kia!

Hồ Thiên cười lớn, đồng thời cao giọng đáp:

- Là tộc trưởng Fox sao, được rồi, chờ chút, ta ra mở cửa ngay.

Trong cơn hưng phấn Hồ Thiên cũng quên luôn nỗi hoảng sợ do cổ thần uy gây ra. Liền chạy vội ra mở cửa.

Hồ Mị Nhi hí mắt nhìn ra cửa, nàng cũng không đoán được lúc này tộc trưởng gia tộc Fox đến nhà mình làm gì?

Ngoài cửa, Hồ Thiên tháo chốt ra, sau đó cười dài nói với tộc trưởng Fox:

- Ha ha, quả nhiên là lão đệ Fox! Mau, mau vào đi, đừng khách khí! Là người nhà cả mà, đừng khách khí!

- Được rồi.

Tộc trưởng Fox cười khỏ. Thăm nghĩ: ‘Người nhà à? Chỉ sợ một lúc nữa thì không phải rồi’.

Phía sau tộc trưởng Fox là một thanh niên Hồ tộc anh tuấn, chàng thanh niên này chính là con của tộc trưởng Fox, Fox Lâm Quang. Vừa vào nhà, tộc trưởng Fox và đứa con liền thấy được ‘Thánh nữ’ Hồ Mị Nhi trong trạng thái cửu vĩ.

Trạng thái cửu vĩ tràn đầy mê hoặc, ánh mắt đầy quyến rũ đánh về phía Lâm Quang đứng sau tộc trưởng Fox Lâm Hứa và, sau đó khẽ ngáp. Đối với hai cha con nhà này, nàng cũng chả thêm kính trọng gì hết, thật nhàm chán, nàng không thêm để ý hai cha con bọn họ, xoay người đi về phòng.

- Tộc trưởng Fox đến là để cầu hôn sao?

Hồ Thiên hơi đắc ý nhìn bóng lưng Hồ Mị Nhi, cố ý lớn tiếng nói bóng gió.

- Không, không phải, Hồ Thiên té tự đừng hiểu lầm.

Vừa nghe được hai chữ ‘hôn lễ’, tộc trưởng Fox liền mạng xua tay:

- Cái này. Chúng ta vào rồi nói chuyện đi.

- Tộc trưởng Fox, có chuyện gì xảy ra à?

Hồ Thiên nhìn sắc mặt khó coi của Fox, cảm thấy bất an liền hỏi.

- Cái này... Hồ Thiên té tự, chúng ta... cái này.

Tộc trưởng Fox nhe răng đỏ mặt, trước sau không nói nổi.

- Tộc trưởng Fox, có chuyện gì thì ông cứ nói ra đi!

Hồ Thiên là người nóng tính, nhìn bộ dạng của tộc trưởng Fox như vậy, lão nóng nảy.

- Cái này... Hồ Thiên té tự à. Hôn ước giữa hai nhà chúng ta hủy bỏ đi.

Tộc trưởng Fox cắn chặt răng. Thà bẽ mặt nói ra còn hơn là không còn cái mạng già nữa.

- Ông, ông có cái gì?!

Nghe tộc trưởng Fox nói, khuôn mặt tươi cười của Hồ Thiên lập tức cứng đơ lại, lão trừng mắt nhìn chăm chăm vào tộc trưởng Fox. Nói:

- Tộc trưởng Fox không ưng ý Hồ Mị Nhi nhà ta sao?

- Không, đương nhiên là không phải rồi. Tôi làm sao không thích Hồ Mị Nhi chứ.

Fox vội nói. Chuyện hài, Thánh nữ mà không tốt thì ai tốt hơn? Cho dù Thánh nữ không tốt thì lão cũng nguyện ý cưới về nhà! Chỉ có điều, hiện tại cả nhà mình đều không có tư cách lấy Thánh nữ nữa. Trừ phi không cần toàn bộ gia tộc Fox, nếu không lão cũng không có khả năng cưới Hồ Mị Nhi cho con trai mình.

- Vậy thì vì cái gì mà người cho rằng con gái Hồ Thiên ta không xứng với người nhà Fox người?!

Hồ Thiên nổi giận đùng đùng nhìn chăm chăm Fox.

- Không, tuyệt đối không phải việc này!

Fox lau mồ hôi lạnh, trong tộc, Hồ Thiên là thủ lĩnh tế tự, hơn nữa lại là ứng cử viên cho chức Giáo hoàng của đế quốc. Hai nhà có thể nói là môn đăng hộ đối. Chẳng qua, chính vì như vậy mới khó nói tới chuyện hủy hôn sự của Hồ Mị Nhi với con trai mình.

- Vậy người cho ta cái công đạo coi!

Hồ Thiên ngồi xuống, ngửa chén trà lên tu liền một hơi.

Tộc trưởng Fox méo mặt nói:

- Hồ Thiên, tôi và ông là bạn tốt đã hơn mười năm, ông cũng biết cách đối nhân xử thế của tôi. Tôi tuyệt đối không khinh thường con gái nhà ông. Chỉ có điều, hôn sự này phải hủy bỏ thôi. Không còn cách nào khác.

- Tốt! Tốt! Hay cho câu không còn cách nào khác!

Hồ Thiên cắn chặt răng:

- Người một mực muốn hủy hôn liền hủy hôn! Ta còn biết làm gì khác? Chẳng lẽ ta bắt con người lấy con ta! Xin thứ cho nhà có việc không tiện tiếp khách! Không tiễn.

Hồ Thiên đứng lên, nổi giận đùng đùng đi vào trong nhà.

- Chị à.

Tộc trưởng Fox cười khỏ với Hồ Kiều Kiều đang uống trà đối diện.

- Có người uy hiếp tộc trưởng sao?

Hồ Kiều Kiều ngồi bên cười khẽ hỏi.

- Ôi.

Tộc trưởng Fox gật gật đầu.

- Là một gã nhân loại tóc bạc phải không?

Hồ Kiều Kiều tiếp tục hỏi.

- Chị cũng biết gã?

Tộc trưởng Fox ngẩng đầu lên nhìn Hồ Kiều Kiều.

- Sáng sớm nay gã đến nhà ta cầu hôn.

Hồ Kiều Kiều khẽ nâng chén trà uống một ngụm:

- Chỉ có điều không nghĩ tới là gã tìm người, càng không ngờ người lại bị gã uy hiếp đến nhà ta từ hôn.

Giọng nói của Hồ Kiều Kiều lạnh dần:

- Tuy nhiên, ta cũng muốn biết, một tên nhân loại như hần có bản lĩnh gì mà có thể uy hiếp đến người? Hay gã có ưu đãi gì mà người đến từ hôn?

- Ưu đãi? Chị à, tôi sao có thể lại vì chút lợi ích mà đi từ hôn chứ.

Tộc trưởng Fox nói:

- Tôi không phải loại người như vậy!

- Người là thương nhân, hươn nữa lại là một thương nhân rất thành công.

Hồ Kiều Kiều nói:

- Chỉ cần có đủ lợi lộc, ta không cho rằng người sẽ duy trì được tín niệm của mình. Không chỉ người mà cả Hồ tộc này ai mà không thế?

- Chị nghĩ vậy cũng được.

Fox thở dài:

- Dù sao thì kết cục cũng vậy rồi. Hôn sự này, tôi cũng không có cách giải quyết khác.

Fox thở dài:

- Tôi đúng là bất đắc dĩ, mong chị và Thiên ca hiểu cho nỗi khổ cho tôi. Chị, tôi xin cáo từ.

Fox cười khổ một tiếng, sau đó dẫn đứa con đi về.

- Không còn cách nào khác? Khó xử? Chẳng lẽ người đó thật sự có năng lực làm cả gia tộc Fox cúi đầu sao?

Lúc Fox xoay người, Hồ Kiều Kiều cũng tin lời Fox ba phần. Dù sao thì Fox là gia tộc hạng nhất Hồ tộc, bọn họ không thể đem danh dự mình ra đùa giỡn được.

Bên kia, Hồ tộc trong thành Mãnh Hổ.

- Giáo hoàng điện hạ.

Vị thống lĩnh Hồ tộc Hồ Hổ Lâm Khắc quỳ gối trước mặt Giáo hoàng của Thú thần điện:

- Hồ Cương điện hạ, Hồ Cương điện hạ đã...!

- Chuyện con ta, ta đã biết.

Giáo hoàng Thú tộc khẽ thở dài:

- Giáo hoàng lệnh không phải tới vạn bất đắc dĩ thì không được đưa ra. Vậy mà hần lại tự dung mang Giáo hoàng lệnh đi rêu rao, ôi!

Giáo hoàng khẽ thở dài.

- Giáo hoàng.

Trong mắt Hồ Lâm Khắc hiện lên tia hận ý:

- Tuy Hồ Cương điện hạ ăn cắp Giáo hoàng lệnh là tội lớn, nhưng cũng không phải là tội chết! Vậy mà cái tên ở quân đoàn 3 đó khinh người quá đáng. Bọn chúng coi thường Giáo hoàng lệnh hơn nữa còn giết Hồ Cương điện hạ. Tội này không thể tha được!

Hồ Lâm Khắc càng nói càng kích động:

- Giáo hoàng điện hạ. Thịnh ngài cho phép thần dẫn người đi tiêu diệt bọn chúng! Không diệt bọn họ thì còn đâu là oai nghiêm của vương tộc Hồ tộc chúng ta! Hiện tại người của thần đã tiến đến gần chỗ bọn chúng. Bây giờ, bọn chúng đang trong Hồ vực! Chỉ cần Giáo hoàng hạ lệnh, thần liền hóa kiếp bọn chúng ngay! Đem đầu bọn chúng dâng cho ngài!

Giáo hoàng cúi đầu trầm tư, sau đó ngẩng đầu lên nói:

- Được rồi, nhưng ngươi phải lưu ý, đừng để lại dấu vết gì.

- Vâng!

Hồ Lâm Khắc đáp cương quyết rồi đứng dậy đi ra khỏi điện.

Đợi sau khi Hồ Lâm Khắc đi ra, phía sau Giáo hoàng đột nhiên xuất hiện một bóng người.

- Giáo hoàng Hồ Mạnh có cần ta giúp một tay không?

Người nọ cười âm hiểm, trên người hắt phát ra một cỗ lực lượng làm người ta cảm thấy bất an.

- A, ngươi đã đến rồi thì đi giúp Lâm Khắc một chút đi.

Giáo hoàng chậm rãi ngẩng đầu lên. Lúc này, hai mắt của lão không ngờ lại đỏ như máu:

- Hồ vực của Hồ tộc vừa xuất hiện một cỗ uy áp cường đại, ta nghĩ ngươi nên đi đến đó thì mọi sẽ an toàn một chút.

- Oke, dù sao Hồ tộc đối với chúng ta mà nói vẫn có ích mà.

Người nọ cười lạnh, thân ảnh hắt dần dần chìm vào trong bóng tối...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 219

Cha, Chuyện Này Để Ta Tự Mình Tới Giải Quyết

Sau khi có được mệnh lệnh của Giáo Hoàng, Hồ Lâm Khắc nắm chặt quyền đầu lớn bước hướng chính mình chính mình thống trị trong quân doanh đi đến. Lúc này đây, nhất định phải làm cho một đám thấp kém thú nhân kia biết, hồ tộc mới là thú tộc vương giả!

Sau khi đi tới quân doanh, Hồ Lâm Khắc từ trong quân đội chính mình chọn lựa ra một trăm quân tinh nhuệ nhất một trăm hồ nhân chiến sĩ.

Chuẩn bị xong, một trăm hồ nhân tinh nhuệ chiến sĩ mang vũ khí lợi hại đặng đặng sát khí đi theo Hồ Lâm Khắc phía sau chuẩn bị xuất phát.

“Hồ Lâm Khắc đại nhân.” Tại thời điểm Hồ Lâm Khắc chuẩn bị đứng dậy xuất phát, tình báo viên thuộc hạ của hắn từ đằng xa chạy lại đây đối với hắn kêu.

“Làm sao vậy? Có tin tức gì không muốn báo sao?” Hồ Lâm Khắc quay đầu hỏi.

“Đúng vậy, Hồ Lâm Khắc đại nhân. Lần này có tin tức về hồ nữ hiến tế từng tại đệ tam đoàn xuất hiện”. Nhân viên tình báo trả lời, sau đó hắn lộ ra bộ dáng làm khó, nói: “Hồ Lâm Khắc đại nhân, hồ nữ chúng ta hiện tại uy hiếp không làm khó được nòng. Theo chúng ta tìm hiểu, hồ nữ kia là nữ nhi của hồ tộc hiến tế trưởng Hồ Thiên. Nếu bình thường những nữ nhân thú tộc khác thì không nói, nhưng hồ tộc rất giống là thú tộc bảo hộ chúng ta, hơn nữa thân phận của Hồ Thiên đặc thù. Cho nên đối với nữ nhi của hắn chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Không nghĩ tới dĩ nhiên là nữ nhi của Hồ Thiên.” Khi biết được là nữ nhi của hồ thiên, Hồ Lâm Khắc nhíu mày, nói: “Quên đi. Hồ thiên thân phận đặc thù, là thú tộc hiến tế trong đầu lĩnh nhân vật chúng ta hiện tại không nên cùng với hắn kết thù. Bất quá vì đề ngừa vạn nhất, ngày mai phái vài người canh giữ ở hẻm cửa không cho hắn đi ra ngoài lúc chúng ta giết đầu bạc nhân loại cùng với sư tộc tiểu đội trưởng là được. Đừng làm quá mức sẽ không tốt.”

“Rõ, Hồ Lâm Khắc đại nhân.” Nhân viên tình báo kia lên tiếng, xoay người về phía sau thối lui.

Đêm, Cao Lôi Hoa tiếp tục hướng Nguyệt Sư giảng giải một vài vấn đề này nọ, tuy rằng đã truyền thừa cho Nguyệt Sư trí nhớ, nhưng dù sao trí nhớ là cứng nhắc truyền qua, rất nhiều vấn đề này nọ Nguyệt Sư nhất thời vẫn không thể lý giải.

“Chít chít ~ chít chít ~”, lúc này, tại Cao Lôi Hoa nơi phòng cửa sổ truyền đến một trận dồn dập tiếng chim hót. Theo một trận tiếng chim hót, một con phong hệ ma thú ‘Chít chít điều’ từ cửa sổ bay vào phòng Cao Lôi Hoa.

Chít chít điều, một loại loài chim phong hệ phi hành tốc độ khá. Hơn nữa chúng nó có được năng lực so với bồ câu cường đại hơn ở chỗ biết đường. Cho nên chúng nó được dùng để truyền tống khẩn cấp tình báo hoặc là một vài mật báo.

Cao Lôi Hoa duỗi tay, chít chít điều liền nhu thuận đứng ở trong lòng bàn tay Cao Lôi Hoa. Hiển nhiên, đây là một con truyền tống cấp báo thư điều tra qua huấn luyện.

Từ trên đuôi nhỏ điều gỡ xuống tờ giấy, Cao Lôi Hoa một lần nữa đem chít chít điều thả đi ra ngoài.

Mở ra tờ giấy, Cao Lôi Hoa khoe miệng lộ ra nụ cười. Đây là một tin tức ‘Lôi’ tổ chức truyền cho Cao Lôi Hoa. ‘Lôi’ tổ chức chính là tổ chức sát thủ bị Cao Lôi Hoa thu phục. Chính là cuối cùng bị Cao Lôi Hoa bắt buộc sửa lại tên.

Đây là một phong mật thư từ ‘Lôi’ tổ chức truyền đến, thư trên nói hồ tộc Giáo hoàng rốt cục nhịn không được muốn giết đi con trai hắc, hiện tại hơn một trăm đầu hồ tộc tinh anh do hồ tộc thống lĩnh ‘Hồ Lâm Khắc’ suất lĩnh hướng hồ vực tới rồi. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra sáng sớm ngày mai bọn họ liền có thể chạy tới hồ vực.

“Có ý tứ.” Cao Lôi Hoa buông tờ giấy trong tay xuống phá lên cười.

“Cha, cái gì vậy?” Nguyệt Sư nghi hoặc hỏi một tiếng. Từ trong tay Cao Lôi Hoa tiếp nhận tờ giấy kia.

“Là mấy tên hồ nhân.” Cao Lôi Hoa nâng chung trà lên không nhanh không chậm nhấp một ngụm: “Ngày mai, bọn họ có lẽ có thể tới rồi.”

“Cha, chuyện này chuẩn bị làm sao bây giờ?” Nguyệt Sư cười nói.

“Một trăm đầu hồ nhân mà thôi, tùy tay liền có thể giải quyết.” Cao Lôi Hoa cười nói.

“Cha, để cho con. Chính con giải quyết việc này, thế nào?” Nguyệt Sư đột nhiên nở nụ cười: “Cha cũng nói qua, con vĩnh viễn dựa vào cha thay con giải quyết sự tình, con vĩnh viễn là hài tử không lớn lên được mà.”

“Một mình con giải quyết?” Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn Nguyệt Sư.

“Yên tâm đi, phụ thân, con không phải chỉ có một người.” Trong mắt Nguyệt Sư hiện lên một tia hàn quang: “Tuy rằng đều là thú tộc nhân. Nhưng việc làm của hồ tộc làm ta ớn lạnh. Thú hoàng ấn ký để ta đối thú tộc có ý thức trách nhiệm thủ hộ, nhưng là cũng ban thưởng cho ta loại tôn

nghiêm của vương giả.”

Nguyệt Sư đứng ở cửa sổ, tay phải trong móc ra ma pháp quyền trục. Vạch tìm tòi ma pháp quyền trục, Nguyệt Sư đem ma pháp quyền trục ném về phía bầu trời. Nháy mắt, bầu trời hồ tặc thoáng hiện một đóa pháo hoa ma pháp xinh đẹp.

Thú hoàng có trách nhiệm thủ hộ thú tộc. Đồng thời cũng trách nhiệm loại bỏ hành vi ác liệt của thú tộc.

Không trung, trong nháy mắt pháo hoa bạo mở, tuần tra ung tộc chiến sĩ được Nguyệt Sư phái tới đang ở không trung nắm bắt hình thái của pháo hoa. Sau khi nhìn thấy pháo hoa ung tộc chiến sĩ xoay người hướng đệ tam đoàn địa điểm phương xa bay đi. Đây vài cái bay lượn ung nhân trên không trung là theo mệnh lệnh của Nguyệt Sư tại hồ vực trên không thay phiên chú ý Nguyệt Sư mệnh lệnh.

Mà một pháo hoa của Nguyệt Sư này đại biểu cho Nguyệt Sư kêu gọi bọn hắn đi đệ tam đoàn, mang một vạn người hoàng kim sư tử tộc đến nơi này!

Trên đường từ Mãnh hổ thành đi hồ tặc, một tiểu đội hơn trăm người đang phóng ngựa chạy như điên.

“Thống lĩnh đại nhân, hồ vực ngay trước mắt. Phỏng chừng sáng sớm ngày mai chúng ta có thể tới?” Một gã hồ tặc chiến sĩ đối với Hồ Lâm Khắc nói.

“Hảo! Thật tốt quá!” Hồ Lâm Khắc khoe miệng lộ ra tia mỉm cười, hắn đã tưởng tượng thấy bộ dáng chính mình chém xuống đầu sư tử tộc tiểu thí hài. Hưng phấn qua đi, hắn quay đầu với phía sau chừng một trăm hồ nhân quát: “Nghe ta binh chia làm hai đường, một đội chuẩn bị tốt đi bảo vệ nhà của Hồ Thiên, một đội khác chuẩn bị theo ta đi giết mấy tên gia hỏa giết Hồ Cương điện hạ!”

“Giáo hoàng điện hạ nói qua. Ai giết hài tử đội trưởng quân đoàn 3, liền có thể được Giáo hoàng coi trọng. Đến lúc đó thăng quan tiến chức không phải là mộng!” Hồ lâm cười hắc hắc, giơ lên hai thanh đại kiếm chói lọi trong tay.

“Rõ!” Một bên hơn một trăm hồ nhân phân ra hai mươi người chạy về phía nhà Hồ Thiên. Mặt khác tám mươi người tiếp tục hướng địa phương Cao Lô Hoa cùng với Nguyệt Sư chạy tới.

Sáng sớm, Cao Lô Hoa đuổi lưng một cái bước về phía cửa sổ. Sau đó hắn liền chứng kiến Nguyệt Sư đã toàn thân võ trang đứng ở cửa sổ nhìn phương xa.

“Buổi sáng.” Cao Lô Hoa đi tới cửa sổ hướng ra phía ngoài nhìn lại, liếc mắt một cái Cao Lô Hoa liền nhìn vào xa xa tám mươi người đang ở hướng hồ vực chạy tới: “Hắc hắc, con trai, xem ra bọn họ đang đến đây. Người chuẩn bị tốt chưa?”

“Đương nhiên.” Hai tay Nguyệt Sư rút ra cự kiếm của mình, ánh mắt của

hắn gắt gao nhìn chăm chăm thống lĩnh hỏ nhân Hồ Lâm Khắc.

“Xuất phát thôi” Cao Lôi Hoa cũng không nói nhiều, từ trong không gian giới chỉ tùy tay lấy ra một thanh trường kiếm. Đôi phó tên gia hỏa như vậy căn bản không cần phải Tài Quyết Chi Nhận.

Bọn Hồ Lâm Khắc sau khi tiến nhập hồ vực liền binh chia làm hai đường, hai mươi qua đầu hỏ nhân chiến sĩ quay đầu ngựa lại hướng nhà Hồ Thiên chạy đi, tám mươi đầu khác hướng thẳng địa phương Cao Lôi Hoa cùng với Nguyệt Sư chạy tới.

Tại thời điểm bọn chúng phóng ngựa chạy như điên, đột nhiên trên đường xuất hiện một cao một thấp lưỡng đạo thân áo trắng bóng người.

“Tránh ra! Đừng cản đường!” Một gã hỏ tộc chiến sĩ hướng về phía nhân ảnh này ảnh hét to một tiếng, hiện tại ngày mới vừa sáng, bọn họ thấy không rõ dáng người. Bất quá đang phóng ngựa chạy như điên nên hắn cũng không chuẩn bị dừng lại, hắn vung roi ngựa trong tay ý muốn đem người kia đuổi ra chỗ khác.

Nhưng mà, roi của hắn vừa mới vung ra, nghênh đón hắn lại là một thanh lôi quang trường kiếm lóe sáng!

Xoát! một tiếng, một thanh trường kiếm phá không mà đến, trường kiếm trên không trung nổi lên kiếm hoa xinh đẹp. Một kiếm liền xuất hiện làm gia hỏa cả người lẫn ngựa chính tề trăm thành hai nửa tả hữu!

Bị cắt thành hai nửa hỏ nhân bởi vì quán tính vẫn vọt tới phía sau Cao Lôi Hoa thật xa mới không cam lòng ngã xuống...

Kiếm hoa qua đi, nhân ảnh kia nhẹ nhàng cười. Gió nhẹ thổi bay, tóc hắn là một đầu bạc theo gió tung bay.

“Là người!” Hồ Lâm Khắc gìm cương ngựa, mở to hai mắt nhìn nhìn Cao Lôi Hoa. Hắn nhận thức Cao Lôi Hoa, cùng với Cao Lôi Hoa bên cạnh người kia là sư tộc tiểu đội trưởng.

“Giết! Giết hai người bọn hắn, hai người này chính là mục tiêu!” Hồ Lâm Khắc nhìn đến Cao Lôi Hoa cùng với Nguyệt Sư sau, nhất thời hỏ nhân chiến sĩ phía sau điên cuồng rống lên. Đồng thời, chính hắn đi đầu hướng Cao Lôi Hoa cùng với Nguyệt Sư phát động xung phong.

“Cổ vũ kỹ -- tốc kiếm.” Cao Lôi Hoa trong miệng nhẹ nhàng quát, tiếp theo thân ảnh Cao Lôi Hoa liên tục lóe ra. Trường kiếm trong tay bám từng đạo Tử Quang xẹt qua tám mươi qua thân thể hỏ nhân chiến sĩ.

Từ khi trong cơ thể tồn tại ma cách của Chiến Thần, tốc độ Cao Lôi Hoa hiện tại chỉ sợ là không ai có thể theo kịp! Lôi điện vốn chính là một loại thần lực tốc độ cực nhanh, hơn nữa khinh công của Cao Lôi Hoa, ngay lúc đó lại tăng thêm tốc độ ma cách, tốc độ của Cao Lôi Hoa có thể nói là đạt tới đỉnh phong!

Kéo theo một đường tàn ảnh, thân ảnh Cao Lôi Hoa xuyên qua tám mươi hỏ nhân chiến sĩ, trong tay hắn trường kiếm đồng thời xẹt qua thân thể.

trong nháy mắt thời gian, thân ảnh Cao Lôi Hoa từ tám mươi đầu hồ nhân phía trước hiện lên, xuất hiện phía sau.

Trường kiếm run rẩy, Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng sủy đi vết máu trên trường kiếm.

Xôn xao! một lần. Ngay sau đó, tám mươi qua đầu hồ nhân chiến sĩ liền vũ khí cũng chưa kịp động, toàn bộ biến thành một đồng máu loãng.

Chỉ có Hồ Lâm Khắc đứng ở phía trước hồ nhân chiến sĩ trừng mắt ánh mắt ngơ ngác đứng ở tại chỗ. Con người của hắn mở to, ngơ ngác đứng ở tại chỗ vẫn không nhúc nhích. Cố gắng há miệng thở dốc, nhưng hắn lại phát hiện chính mình nói không ra một câu. Hồ tộc dẫn theo toàn tinh anh, không ngờ ngăn không được người khác một kiếm...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 220

Tử Thần Phân Thân

“Cha, người cũng quá ác độc, không để cho ta giải quyết, hiện tại không ngờ một mạng cũng không để cho ta.” Nguyệt Sur giơ hai tay đại kiếm trong vỏ xiêm áo vẫn y nguyên, đến kiếm cũng chưa rút ra. Vì thế không khỏi bất mãn rất hờn Cao Lô Hoa nói.

“Ha ha” Cao Lô Hoa cười hắc hắc, chỉ vào Hồ Lâm Khắc đã ở trong trạng thái ngẩn người, nói: “Bên kia không phải có một cái đầu sao? Ta để riêng cho người một tên còn gì?”

“Tên gia hỏa này, chả khác gì đã chết cả.” Nguyệt Sur giơ đại kiếm trong tay đi tới bên người Hồ Lâm Khắc, Hồ Lâm Khắc vẻ mặt ngẩn người, hiển nhiên còn chưa có từ khiếp sợ phản ứng lại: “Kỳ thật lần trước ở trên chiến trường, ta không nên cứu nhóm gia hỏa này.” Nguyệt Sur nhìn Hồ Lâm Khắc nói, sau đó hất giơ đại kiếm trong tay lên, một kiếm bổ về phía đầu Hồ Lâm Khắc: “Bất quá hiện tại cũng không muộn, giờ ta chặt đầu hắn xuống!”

“Hừ!” Đúng lúc này, Cao Lô Hoa trong mắt hiện lên một tia sát khí! Đồng thời, hất tay phải hung hăng vung, trường kiếm trong tay lóe ra một trận tử kim sắc lôi quang, mang theo tiếng long ngâm xé gió, trường kiếm nhanh chóng bắn về phía Nguyệt Sur. Trên thân kiếm lôi quang bao hàm lực lượng nói cho mọi người một kiếm này chứa uy lực rất lớn!

Nghe được tiếng trường kiếm phía sau, Nguyệt Sur nghiêng đầu nghi hoặc nhìn trường kiếm hướng hắn bay tới.

‘Đình!’ một tiếng, khi trường kiếm chuẩn bị chạm vào người Nguyệt Sur, lại đột nhiên tạm dừng ở giữa không trung! Tiếp theo, vang lên thanh âm một trận kim thiết chạm vào nhau. Tựa hồ đang cùng cái gì đó đánh nhau!

Sau khi trường kiếm bị đỡ, lôi thần lực trên trường kiếm nháy mắt bạo mở! Một cỗ năng lượng sóng xung kích hướng bốn phía khuếch tán mở ra!

Theo một đạo năng lượng sóng xung kích, trong hư không trống rỗng một trận vận vạo. Trong ánh mắt kinh ngạc của Nguyệt Sur, một bóng người mặc đồ hắc sắc chậm rãi xuất hiện trước mặt Nguyệt Sur cùng với Cao Lô Hoa. Tại đó hắc y nhân nắm trong tay một thanh hắc sắc liên đao.

Nhìn thấy liên đao trong tay hắc y nhân kia Nguyệt Sur thầm chửi. Vừa

rồi nêu một kiếm của Cao Lôì Hoa không tới đúng lúc, liềm đao trong tay hắc y nhân kia chỉ sợ đã chém trên người mình.

“Quả nhiên là cao thủ.” Bóng đen sau khi xuất hiện, kỳ quái đối với Cao Lôì Hoa nói: “Không nghĩ tới tại thế giới nhân loại có thể có người nhìn thấu tiềm hành thuật của ta. Không sai, không sai!”

“Người là ai?” Nhìn hắc y nhân, Cao Lôì Hoa nhú mày. Hơi thở trên người tên gia hỏa trước mắt này làm cho Cao Lôì Hoa cảm thấy một loại cảm giác chán ghét.

“Tốc độ của ngươi rất tốt.” Người nọ cười hắc hắc: “Bất quá, tuy rằng tốc độ của ngươi rất nhanh, nhưng vẫn trong phạm vi ta có thể thừa nhận. Nhân loại cường giả, chúng ta thương lượng. Chúng ta hôm nay dừng ở đây. Ngươi cũng buông tha Hồ Lâm Khắc được không?”

“Buông tha?” Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn khinh miệt! Nở nụ cười: “Hắn đã chết, nói chuyện buông tha làm gì?”

“??” Người nọ nhanh chóng quay đầu nhìn liếc mắt Hồ Lâm Khắc một cái, tiếp theo hắn liền chứng kiến tại ngực trái Hồ Lâm Khắc, một lỗ nhỏ trong suốt dễ dàng thấy được! Lỗ nhỏ trong suốt không có một tia vết máu, giống như cái chỗ này vốn là chỗ trống!

“Người là làm sao bây giờ đến ?” Người nọ ảnh cả kinh, quay đầu nhìn phía Cao Lôì Hoa. Nhưng đầu hắn vừa mới quay lại, lại cảm thấy bả vai mình đau xót.

Bởi vì Cao Lôì Hoa trong nháy mắt đã xuất hiện ở bên cạnh hắn, vô thanh vô tức. Trong tay Cao Lôì Hoa một thanh trường kiếm hoa lệ lóe ra lôi quang đã chém trên bờ vai hắn.

“Không ai từng dạy ngươi, trong khi chiến đấu thất thần, là chuyện ngu xuẩn sao?” Cao Lôì Hoa lạnh lùng nhìn bóng đen nói, đồng thời trong ánh mắt bóng đen không dám tin, kiếm của Cao Lôì Hoa bắt đầu từ bả vai hung hăng đem bóng đen kia trảm thành hai nửa.

“Thất thần trong khi chiến đấu, là một hành vi ngu xuẩn.” Cao Lôì Hoa thu hồi trường kiếm, sau đó xoay người nói với Nguyệt Sư.

“Hắc hắc, điểm ấy ta cũng biết.” Một bên Nguyệt Sư cười hắc hắc, sau đó vung đại kiếm trong tay chém xuống đầu Hồ Lâm Khắc.

“Tiểu đội trưởng đại nhân! Chúng ta ở đây! Muốn giết ai! Muốn giết ai! giết con mẹ nó, đã lâu không được giết người. Nghe được tiểu đội trưởng muốn đánh nhau. Chúng ta rất hưng phấn đấy!” Xa xa, thanh âm đại quân nhanh chóng truyền tới.

Là một đại đội quân đoàn hoàng kim sư tử tới rồi. Căn cứ theo yêu cầu của Nguyệt Sư, lần này tới chỉ có một ngàn người hoàng kim sư tộc.

“Thật có lỗi, các ngươi tới đã muộn một chút, vừa kịp tới quét dọn chiến trường.” Nguyệt Sư cười hắc hắc với một ngàn hoàng kim sư tộc.

“Đội trưởng! Người lừa gạt tình cảm của bọn ta?” Một ngàn hoàng kim

sư tử bộ tộc nhiệt huyết sôi trào vừa nghe đến không còn đôi tượng đánh nhau. Nhất thời giống sương đánh cà, toàn bộ thất vọng!

Nguyệt Sư cũng có chút ngưng ngừng, nói với hoàng kim sư tử tộc: “Lưu vài người quét tước chiến trường, còn lại theo ta đi mang ta lão bà về nhà, đúng rồi, thuận tiện mang đầu người này đi. Ai tới đóng băng thuật cái?” Nguyệt Sư giơ lên đầu Hồ Lâm Khắc trên tay.

“Rõ, tiêu đội trưởng đại nhân!” Sư tộc chiến sĩ đều là cường giả ma vũ song tu. Ma pháp đối với bọn họ mà nói là chuyện nhỏ. Nghe được mệnh lệnh của Nguyệt Sư, từ trong đám người đi ra một người, tùy tay thi triển cái đóng băng thuật đối với đầu người trong tay Nguyệt Sư, dụng đóng băng thuật đóng băng lại.

“Từ đã, Nguyệt Sư. Quan sát lực của ngươi còn chưa đủ.” Đột nhiên, Cao Lô Hoa gọi Nguyệt Sư lại. Cười nói với Nguyệt Sư.

“Làm sao vậy? Cha?” Nguyệt Sư nghi ngờ hỏi, như thế nào đột nhiên nói tới sức quan sát của mình?

“Ngày hôm qua mật báo ngươi xem rồi chứ? Vậy ngươi còn nhớ rõ theo lời phong mật báo đó lần này đến đây bao nhiêu hủ nhân không?” Cao Lô Hoa cười hỏi.

“Ân, ta còn nhớ rõ, dường như là chừng một trăm tên.” Nguyệt Sư nói.

“Vậy ở nơi này có bao nhiêu người?” Cao Lô Hoa mỉm cười chỉ vào đám thi thể trên mặt đất.

“Này” Nguyệt Sư quay đầu đếm đếm vài cái, sau đó lộ ra biểu tình nghi hoặc: “Tám mươi tên! Như thế nào thiếu hai mươi tên.”

“Ha ha, về sau làm việc phải cẩn thận.” Cao Lô Hoa vỗ vỗ Nguyệt Sư: “Thân là một thú hoàng, ngươi vô luận làm chuyện gì cũng không thể buông tha một chi tiết nhỏ! Bởi vì một chi tiết cũng có thể làm cho ngươi thất bại thảm hại. Thiếu hai mươi người, nếu hai mươi người này đang âm thầm làm việc theo lệnh, đối với ngươi mà nói là một sự uy hiếp.”

“Rõ, phụ thân. Ta đã biết.” Nguyệt Sư trong lòng cũng cả kinh, vừa rồi chính mình không ngờ liên số lượng địch nhân cũng không rõ.

“Xuất hiện đi,” Cao Lô Hoa hướng khoảng không phía sau nói.

“Lôi tổ trưởng.” Lúc này, trong không khí một đạo nhân ảnh giống như quỷ ảnh xuất hiện: “Đã có tin tức hai mươi tên hủ tộc còn lại.”

“Ở đâu?” Cao Lô Hoa hỏi.

“Cửa nhà của Hồ Mị Nhi tiểu thư.” Nhân ảnh nọ nhẹ giọng nói, tổ chức gia hỏa này đều giống nhau: Tích tụ như kim.

“Cái gì? Tại nhà Hồ Mị Nhi?! Mẹ nó, cha, mau! Nhanh đi đến nhà Hồ Mị Nhi!” Nguyệt Sư vừa nghe đến hai mươi tên gia hỏa không ngờ tại nhà Hồ Mị Nhi nhất thời nóng nảy!

“Đừng nóng vội.” Cao Lô Hoa nói: “Bọn họ mang cho ngươi một cơ hội tốt. Hiện tại ngươi mang theo hoàng kim sư tộc, vừa lúc bọn chúng cho

người một cơ hội lập uy. Cho cô chấp nhận phụ của người biết thực lực của người, trong thế giới thực lực là tối thượng, người phải có thực lực mới không làm cho người ta khinh thường.”

“Nghe rõ! Phụ thân!” Nguyệt Sur lớn tiếng lên tiếng, sau đó mang một ngàn hoàng kim sư tử tộc dừng sĩ đằng đằng sát khí hướng nhà Hồ Mị Nhi đi tới...

Đợi cho đại quân sau khi rời đi, Cao Lôi Hoa nhíu mày ngẫm nhìn kia bị trảm thành lưỡng đoạn bóng đen. Không biết vì cái gì này mặt đất này bóng đen để hắn cảm thấy khó chịu. Là ta suy nghĩ nhiều sao? Cao Lôi Hoa lắc đầu, sau đó hướng hồ vực đi đến.

Sau khi Cao Lôi Hoa rời đi, hai nửa hắc sắc bóng người nguyên bị Cao Lôi Hoa chém không ngờ chậm rãi chuyển động. Dần dần, thân thể bị Cao Lôi Hoa trảm thành lưỡng đoạn chậm rãi mấp máy, dần dần dính vào nhau.

“Nam nhân thật mạnh.” Sau khi dính vào nhau, bóng đen đã chết mở mắt, lộ ra cười nụ khổ nói: “Quá cường đại, chỉ một kiếm, không ngờ khiến cho ta chết một lần.”

“Số 1, người vừa rời chết một lần ?” Lúc này, bên cạnh bóng đen đột nhiên lại xuất hiện một bóng đen đồng dạng.

“Đúng vậy.” bóng đen trên mặt đất cười khổ một tiếng: “Nếu không phải chúng ta là tử vong chi thần Bản Tôn, dốc hết sức lực nắm giữ ‘Tử’, ta nghĩ ta đã xong đời rồi.”

“Là ai giết chết người? Tại thế giới nhân loại, chẳng lẽ còn có người có thể gây tổn thương tổn đến người?” Bóng đen kia sau khi xuất hiện nghi ngờ hỏi

“Là một đầu bạc nam tử.” Bóng đen được kêu là số 1 cười khổ một tiếng: “Chỉ một kiếm, không ngờ dễ dàng chém ta. Tuy rằng là ta có chút khinh địch.”

“Đối phương là thần sao?” Sau lại tới bóng người nhẹ giọng hỏi.

“Không biết. Hắn là không phải, bởi vì ta không cảm giác được hơi thở của cường giả sau Kiếm Thần cấp. Bất quá hơi thở trên người hắn làm ta cảm thấy rất kỳ quái.” Số 1 sau khi hoàn toàn khôi phục đứng lên nói: “Trên người hắn có một cỗ lực lượng tới cực điểm hắc ám. So với lực lượng của chúng ta còn muốn hắc ám hơn, ta không dám tưởng tượng đó là lực lượng gì, lực lượng kia tựa giống ma! Bất quá lại không giống. Dù sao, hắn cho ta cảm giác rất kỳ quái !”

“Được rồi, để ta phát tin tức tới những phân thân khác, gần nhất đừng tìm gia hỏa tóc trắng xung đột.” Người hắc ám thứ hai khẽ thở dài một tiếng nói: “Còn có, số 1. Bản thể lên tiếng, bảo phân thân chúng ta nhanh nghĩ biện pháp tìm ra tên thần thú kia. Nếu không tìm ra tên kia, chúng ta đều chết chắc rồi. Vật kia gần nhất số lần xuất hiện càng ngày càng nhiều. Không tìm được thần thú, chúng ta tựa thảm.”

“Được rồi. Ta cũng không phải không biết.” Tên Hắc y nhân được xưng là số 1 thở dài: “Vừa rồi nam nhân này, chỉ một kiếm đã có thể chém chết ta. Chúng ta tuy rằng chính là phân thân, nhưng cũng có một phần lực lượng bản thể nha! Nam nhân này, lại không giống là thần, lại không giống là ma, chính là cái gì vậy...”

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 221

Huyết Kỵ Sĩ.

Lúc này, Hồ Thiên đại tể tự Hồ tộc đang cau có ngồi trong phòng, sáng sớm nay, lão vừa mở cửa thì phát hiện trước cửa nhà xuất hiện hai mươi chiến sĩ Hồ tộc, tay cầm binh khí, đằng đằng sát khí.

Hồ Thiên muốn đi ra ngoài thì bị hai mươi chiến sĩ Hồ tộc này chặn lại.

Sau đó Hồ Thiên liền cãi nhau ầm ĩ với bọn Hồ tộc. Kết quả là bị cưỡng chế đi vào trong nhà.

Tiếp đó, không biết nghe được tin tức ở đâu, vị tộc trưởng Hồ tộc Fox cũng chạy đến. Nhưng kết quả cũng bị hai mươi chiến sĩ Hồ tộc thuận tay đá vào trong nhà ngồi “tết lông” bên cạnh Hồ Thiên.

- Khốn khiếp, Hồ tộc thật không coi Hồ tộc chúng ta ra gì! Con bà nó là con hổ, đừng để ta đi ra được. Ta mà ra thì mỗi ngày bọn hổ con chúng bay gặm cỏ qua ngày đi!

Tộc trưởng Fox sừng cò lên quát!

- Ta muốn biết rốt cuộc là có chuyện gì! Vì sao Hồ tộc lại vây quanh nhà ta.

Hồ Thiên thở dài.

- Tôi cũng không biết.

Fox cũng bán ‘than’ theo.

Chỉ có Hồ Mị Nhi vẫn còn đang dụi dụi mắt ngái ngủ nhìn mấy tên chiến sĩ Hồ tộc trước cửa. Sau khi ngủ dậy, Hồ Mị Nhi lại trở thành cô bé đáng yêu dễ thương. Nàng nghi hoặc nhìn hai mươi tên chiến sĩ Hồ tộc này, tay phải giờ lên làm động tác ném giống như muốn tặng mấy quả “tà ác quang hoàn” cho mấy tên này làm bữa sáng.

- Bùm! Ầm ầm!

Lúc này, ngoài cửa vang lên những tiếng động hỗn loạn. Sau đó, tiếng gầm gừ quen thuộc của Nguyệt Sư vang lên. Là Nguyệt Sư! Hai mắt Hồ Mị Nhi sáng rực lên!

- Gừ! Thuận ta thì sống, chống ta thì chết!

Nguyệt Sư nắm chặt cự kiếm. Cậu cũng không rõ mấy lời này có nghĩa gì, nhưng nghe cũng thấy vui tai!

Phía sau Nguyệt Sur là một đám nam tử tóc vàng. Đám này đều có những bộ râu dài manly. Hai tay để trần để lộ lông lá rậm rạp, cơ bắp cuồn cuộn cứng như nham thạch. Lang Nha bổng trên tay bọn họ có vẻ còn to hơn cả chiến sĩ Hồ tộc! Trên người không mang khôi giáp, chỉ mang một lớp da thú! Phía dưới lớp da thú thô ráp là hai bắp đùi như hai cột đá.

Hai mươi chiến sĩ Hồ tộc đứng trước nhà Hồ Mị Nhi vừa thấy nhóm nam tử tóc vàng này thì không khỏi thấy lạnh sống lưng.

- Hoan nghênh các vị đến Hồ tộc làm khách, hỡi những chiến sĩ hồ nhân dũng cảm.

Nguyệt Sur cầm cự kiếm từ từ lại gần hai mươi Hồ nhân, sau hai chữ ‘dũng cảm’ hẳn còn nhấn mạnh thêm:

- Ta không muốn sát hại đồng bào mình. Tuy các ngươi có phần quá đáng nhưng ta vẫn cho các ngươi một cơ hội. Các chiến sĩ ‘dũng cảm’, mời các vị ‘chim cú’ dùm ta.

Nguyệt Sur nói với giọng điệu đầy khinh miệt với hai mươi tên Hồ tộc.

Đám Hồ nhân nghiêng răng ken két, trợn trừng mắt nhìn Nguyệt Sur! Bọn họ đang tính toán sao cho một đòn là xử đẹp Nguyệt Sur.

Phía sau Nguyệt Sur là một đám nam tử tóc vàng, mới nhìn là biết không dễ chọc ròi, toàn là thú dữ cả. Mà hiện tại cả đám đó đang đứng cách xa Nguyệt Sur! Với khoảng cách này bọn đó chưa chắc đã cứu viện kịp cho thắng nhóc này.

Hai mươi Hồ nhân liếc mắt nhìn nhau, sau đó âm thầm gật đầu. Nhanh! Cả hai mươi Hồ nhân cùng rút trường kiếm nhảy lên cao lao về phía Nguyệt Sur.

- Ngu ngốc.

Nguyệt Sur lạnh lùng nói.

Đồng thời, đám Hoàng Kim Sur Tộc phía sau Nguyệt Sur đều rất phần nỡ! Đối với đồng tộc, bọn họ vốn không muốn ra tay! Bởi vì trách nhiệm của Hoàng Kim Sur Tộc là thủ hộ Thú tộc chứ không phải giết hại chính đồng loại của mình! Nhưng không ngờ mấy tên Hồ tộc lại ra tay với Nguyệt Sur giữa thanh thiên bạch nhật, ra tay với đồng loại của mình!

- Chết!

Trong mắt đội Hoàng Kim Sur tộc hiện lên sát khí. Đồng thời tay giơ cao Lang Nha bổng lên! Miệng nhanh chóng niệm đồng ma pháp chú ngữ khô khan.

Ngay sau đó thì ‘xẹt xẹt xẹt’! Liên tiếp tiếng lôi điện vang lên! Đám Hồ nhân trợn mắt, bởi vì chúng thấy lôi điện đang nhắm vào bọn chúng!

Ngay sau đó cả hai mươi vị chiến sĩ ‘dũng cảm’ đã không còn trên cõi đời này.

- Hoàng Kim Sur Tộc?

Đứng bên cửa, Hồ Thiên nhìn đám nam tử cầm Lang Nha bổng này mà

ngây đại. Từ trên đám nam tử đó tỏa ra khí tức của Hoàng Kim Sư Tộc - thú tộc trong truyền thuyết có thể sử dụng ma pháp! Trong Thú tộc, chỉ có Hoàng Kim Sư Tử tộc mới có thể sử dụng ma pháp! Không cần đắn đo gì thêm, nhóm nam tử này chính là người của Hoàng Kim Sư Tử tộc rồi!

Nguyệt Sư cười lớn, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc ngỡ ngàng của Hồ Thiên bước vào trong nhà.

- Mị nhi, anh đến đây.

Bước vào nhà, vẻ mặt Nguyệt Sư lại tươi như hoa.

- Nguyệt Sư~

Hồ Mị Nhi vừa nhìn thấy Nguyệt Sư liền lao tới. Ôm chặt lấy hắn.

- Đi theo ta đi Mị nhi!

Nguyệt Sư bế bổng Hồ Mị Nhi lên, cũng không để Hồ Mị Nhi trả lời. Hắn ôm nàng bước ra cửa không ngoái đầu lại. Không thèm để ý đến Hồ Thiên cũng như Hồ Kiều Kiều ở bên. Mà cả hai người họ cũng ngỡ ngàng, không nói lên lời, nhìn Nguyệt Sư mang Hồ Mị Nhi đi.

- Đi!

Nguyệt Sư quát to, rồi dẫn theo các chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử đi.

- Thú hoàng đại nhân.

Trên đường, các chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử hỏi:

- Thú tộc, tại sao lại trở thành như vậy ạ?

- Hử?

Nhìn đám chiến sĩ, Nguyệt Sư biết họ đang hỏi về mấy tên chiến sĩ Hồ nhân. Phải biết rằng lúc trước kia, Thú tộc tuyệt đối không bao giờ ra tay với đồng loại của mình! Nguyệt Sư liền trả lời:

- Chính vì vậy nên mới cần một người đứng ra để đưa Thú tộc trở lại Thú tộc trước kia, không phải sao?

Nguyệt Sư mỉm cười nói.

- Chúng thuộc hạ đã hiểu.

Đám dũng sĩ Hoàng Kim Sư Tử giơ tay trước ngực ra dấu tuyên thệ, nghiêm túc nói:

- Chúng tôi xin thề sẽ đi theo Thú hoàng điện hạ lên trời xuống biển, sống chết không từ!

Cao Lô Hoa đang bay trên cao nhìn thấy hết tất cả mọi việc đang diễn ra phía dưới.

- Haizzz!

Cao Lô Hoa thở dài, Nguyệt Sư, đã là đứa nhỏ rời khỏi vòng tay của hắn sớm nhất. Hắn không nghĩ Nguyệt Sư lại có thể tự lập nhanh như vậy. Nhìn Nguyệt Sư, Cao Lô Hoa thì thầm:

- Đường đi, ba đã trải sẵn cho con rồi. Việc tiếp theo chỉ có thể tự trông chờ vào con thôi.

Bên cạnh, cũng có một bóng người thô kệch đang nổi “lênh phênh” là Thù thần Tra Lý.

- Tra Lý. Cái tên Giáo hoàng đó có lẽ có vấn đề.

Cao Lôì Hoa nói với Tra Lý:

- Trong mấy ngày người ở lại thì cần chú ý chút.

- Ta biết.

Tra Lý cười ha hả:

- Khi về ta đã thử dò xem rồi. Ha ha, không ngờ ta không có mặt vài năm, Thù tộc lại bị nhiều dị giáo đồ bên ngoài xâm chiếm. Xem ra hình như chư thần đều quên hết sự tồn tại của Lực Lượng chi thần này rồi.

- Vậy tất cả phiên toái này giao cho người.

Cao Lôì Hoa nói.

- Không có gì mà phiên cả. Mấy tên đó dám trái ước định năm xưa của chư thần, ta chỉ làm việc nên làm thôi.

Tra Lý nói:

- Còn người. Không “Say goodbye” với Nguyệt Sư à?

- Khỏi đi.

Cao Lôì Hoa phát tay:

- Con đường của nó, để nó tự đi đi. Hơn nữa còn có người ở cạnh trợ giúp, ta nghĩ cũng không có vấn đề gì đâu.

- Ta muốn đi Vong Linh cốc một chuyến.

Cuối cùng, Cao Lôì Hoa quay đầu lại nói với Tra Lý:

- Muốn ta nhấn nhủ điều gì không?

- Muốn nói nhưng không biết nói gì đây. Tuy nhiên...

Tra Lý ngượng ngùng nói với Cao Lôì Hoa:

- Cao huynh đệ, có chuyện này, chúng ta thương lượng một chút.

- Chuyện gì?

Cao Lôì Hoa nói.

- Việc ấy, có thể hay không... việc ấy....

Một Tra Lý luôn hào sảng không ngờ lại e thẹn như gái mười lăm.

- Có chuyện gì nói đi.

Nhìn bộ dạng Tra Lý, Cao Lôì Hoa cảm thấy dựng tóc gáy.

- Việc là, người chừng nào mới có thể để Bảo Bảo kêu ta một tiếng là cha?

Tra Lý u oán nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ặc!

Cao Lôì Hoa hít một hơi thật sâu:

- Lần sau gặp mặt, ta sẽ nói cho nó biết người là cha nó.

Nói xong, Cao Lôì Hoa chạy té khói với vận tốc ánh sáng về phía Vong Linh cốc, hiện tại có cho tiền hấn cũng không dám ở lại nhìn về mặt ai oán như thiếu phụ của Tra Lý dù chỉ một giây... ..

Vong Linh cốc.

Cao Lôì Hoa tiến vào phong ấn thoải mái như vào nhà mình, đập một cái lỗ trên phong ấn rồi bước vào trong Vong Linh cốc.

Uy lực phong ấn của Vong Linh cốc đã giảm xuống rất nhiều. Vừa mới vào trong phong ấn, Cao Lôì Hoa phát hiện ra địa bàn của Vong Linh tộc đã mở rộng ra tới tận phong ấn. Không còn bộ tộc Hoàng Kim Sư Tử, hiện tại trong phong ấn chỉ toàn là xương khô với cương thi và vong linh.

- Cao Lôì Hoa.

Vong Linh Nữ Thần cảm thấy phong ấn rung động liền biết Cao Lôì Hoa đến đây.

- Ba ba đến sao?! Con cũng ra!

Ở bên cạnh, Bảo Bảo trong bộ đồ âu phục nhỏ sung sướng hô lên rồi kéo tay Vong Linh Nữ Thần ra trước cửa thần điện.

- Phỉ Ti Nhĩ.

Từ xa nhìn thấy Vong Linh Nữ Thần và Bảo Bảo đứng trước cửa điện chờ mình. Cao Lôì Hoa nhiệt tình vẫy tay với hai người.

- Ba ba~~

Bảo Bảo vui mừng kêu to, đồng thời nhanh chóng lao vào trong lòng Cao Lôì Hoa.

- Phỉ Ti Nhĩ, lần này ta đến trước hết là muốn mang Bảo Bảo ra ngoài.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Bởi vì phong ấn không phải là một nơi ở tốt cho Bảo Bảo.

- Được rồi. Ta biết.

Vong Linh Nữ Thần tuy rằng không muốn nhưng vẫn phải đồng ý. Nàng không thể đi ra ngoài được vì hàng trăm vạn vong linh vẫn đang cần sự giúp đỡ của nàng. Nàng mà đi thì đám vong linh này thật sự sẽ tẻo hết luôn.

- Cao Lôì Hoa, nếu anh muốn ra ngoài thì tôi có thể cho anh mang theo một trăm tên huyết kỵ sĩ.

Vong Linh Nữ Thần đột nhiên nói với Cao Lôì Hoa. Vụ Chiến Thần lần trước đã đem lại cảm giác áy náy cho nàng. Cho nên lần này nhất định phải bồi thường một chút cho Cao Lôì Hoa.

- Huyết kỵ sĩ?

Cao Lôì Hoa nhú mày:

- Huyết kỵ sĩ là gì vậy?

- Đúng vậy. Huyết kỵ sĩ... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 222

Tĩnh Tâm Tức Giận?

Huyết kỵ sĩ?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Vong Linh Nữ Thần, từ vẻ mặt của nàng là có thể biết huyết kỵ sĩ hẳn là không đơn giản.

- Đúng vậy, chính là huyết kỵ sĩ.

Vong Linh Nữ Thần cười khê:

- Huyết kỵ sĩ được tạo thành hoàn toàn từ máu, lấy máu của chủ nhân bọn họ làm cơ sở. Do đó bọn họ rất trung thành. Hơn nữa bọn họ rất hùng mạnh. Đây chính là át chủ bài cuối cùng của tôi.

- Hoàn toàn nghe lệnh của chủ nhân, hơn nữa từ máu tạo thành? Vậy bọn họ trông như nào?

Cao Lô Hoa hỏi. Nghe Vong Linh Nữ Thần nói cả nửa ngày Cao Lô Hoa vẫn không thể hình dung ra huyết kỵ sĩ như thế nào.

- Ha ha

Vong Linh Nữ Thần giải thích:

- Bản thân các huyết kỵ sĩ đều là linh hồn của cường giả trong các tộc thượng cổ. Bởi vì khi còn sống thực lực của bọn họ rất mạnh, cho nên sau khi chết thì linh hồn của họ không biến mất. Hơn nữa ở những nơi đặc thù đầm máu chiến trường, pháp trường thì sau khi chết đi bọn họ có thể hấp thụ được máu của những người khác để tiến hóa thành huyết kỵ sĩ. Tuy linh hồn bọn họ còn tồn tại, nhưng do đa phần đã mất đi trí óc nên về cơ bản bọn họ hành động hoàn toàn theo bản năng hoặc theo mệnh lệnh của chủ nhân.

Vong Linh Nữ Thần nói:

- Tuy thế nhưng cũng đừng có coi thường bọn họ. Sự lợi hại của bọn họ không chỉ về mặt trí tuệ, nhưng bọn họ có đặc tính rất đặc biệt. Đó là bọn họ có thể phát huy thực lực bằng nửa chủ nhân mình. Tỷ như anh, huyết kỵ sĩ nào có máu của anh sẽ có một nửa thực lực của anh.

Sau khi nghe được lời nói của Vong Linh Nữ Thần, hai mắt của Cao Lô Hoa lập tức sáng bừng. Có một trăm tên có sức mạnh bằng nửa hắn??

- Đúng vậy. Đây chính là hàng special của tôi.

Vong Linh Nữ Thần thần bí nói:

- Muốn tạo thành huyết kỳ sĩ cần một giọt máu tươi của chủ nhân. Rồi sự sống của bọn họ sẽ phụ thuộc vào sự tồn tại của chủ nhân. Nếu chủ nhân của họ không chết thì bọn họ sẽ tồn tại vĩnh viễn.

- Hàng tốt!

Nghe đến đó, Cao Lôi Hoa không kìm nổi phải bật thốt lên tán thưởng:

- Những vị thần khác có huyết kỳ sĩ của riêng mình hay không?

Cao Lôi Hoa hỏi.

Vong Linh Nữ Thần lắc lắc đầu nói:

- Những vị thần khác không có khả năng đó. Chỉ có tôi, Vong Linh Nữ Thần mới có thể khiến huyết kỳ sĩ nghe lời.

- Chẳng lẽ không thể chinh phục huyết kỳ sĩ bằng vũ lực hay sao?

Cao Lôi Hoa vừa đi vừa hỏi.

- À, huyết kỳ sĩ là vong linh nên bọn họ không biết chết là cái gì.

Vong Linh Nữ Thần nói tiếp:

- Thế nên trừ tôi là người nắm giữ vong linh ra thì không ai có thể không chế họ.

Cao Lôi Hoa gật gù đầu rồi bước theo Vong Linh Nữ Thần tới một bãi tha ma sau thân điện.

Vừa bước vào, điều đầu tiên đập vào mắt Cao Lôi Hoa chính là mấy trăm huyết hồn đang bồng bênh giữa không trung.

- Tôi bồi dưỡng huyết kỳ sĩ chính tại nơi này. Những linh hồn đó chính là những huyết kỳ sĩ. Ở đây tổng cộng có 324 tên huyết kỳ sĩ. Vong Linh Nữ Thần chỉ đám huyết kỳ sĩ phía trước nói:

- Anh hãy lựa chọn 100 tên cho mình đi.

- Không có gì quan trọng cả. Cô thay ta chọn là được rồi.

Dù sao hắn cũng không biết tên huyết kỳ sĩ nào tốt hơn nên chọn hay không chọn cũng như nhau

- Vậy cũng được. Vong Linh Nữ Thần gật đầu rồi khẽ vẫy tay một cái. Lập tức một trăm tên huyết kỳ sĩ trên người hiện ra màu đỏ của máu bay tới trước mặt Vong Linh Nữ Thần.

- Cao Lôi Hoa, bọn họ đã chuẩn bị sẵn sàng để nhận máu tươi của anh rồi.

Vong Linh Nữ Thần quay sang nói với Cao Lôi Hoa.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa đáp rồi rút kiếm Tài quyết ra rồi cứa vào tay mình

Một dòng máu tươi màu vàng từ cổ tay Cao Lôi Hoa chảy ra. Cao Lôi Hoa cũng ngạc nhiên nhìn máu của mình.

Vong Linh Nữ Thần nhìn thấy vẻ sững sờ Cao Lôi Hoa liền cau mày. Nàng nhanh chóng cầm lấy tay hắn rồi vung lên. Dòng máu tươi trên cổ tay Cao Lôi Hoa biến thành một trăm giọt nhỏ bắn về 100 huyết kỳ sĩ.

Trong phút chốc, từ trên người 100 tên huyết kỳ sĩ xuất hiện hào quang màu vàng tím. Sau khi hào quang biến mất, 100 kỳ sĩ hình người trong trạng

thái lỏng màu vàng lọt hiện ra trước mặt Cao Lôì Hoa.

- Cao Lôì Hoa, anh làm sao vậy?

Vong Linh Nữ Thần hỏi hấn.

- À.

Cao Lôì Hoa tỉnh lại, hấn chỉ vào những giọt máu vàng đang chảy trên tay mình, cười khổ nói:

- Giờ tôi có thể tính là người không?

- E là không phải.

Vong Linh Nữ Thần khẽ cười:

- Cao Lôì Hoa, anh nghĩ nhiều như vậy làm gì. Cao Lôì Hoa mãi là Cao Lôì Hoa, cho dù máu có biến thành màu xanh, thì anh cũng có biến thành người khác đâu, đúng không?

- Phù! Cũng đúng.

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- Được rồi, trở về thôi. Phải biết rằng Vong Linh tộc có thể ra khỏi đây không đều phụ thuộc vào anh đó.

Vong Linh Nữ Thần nói.

Ôm lấy Bảo Bảo, Cao Lôì Hoa bước ra khỏi phong ấn.

Vong Linh Nữ Thần đứng bên trong phong ấn nhìn Cao Lôì Hoa, há miệng hồi lâu mới thốt ra được một câu:

- Cao Lôì Hoa, hãy chăm sóc con gái tôi thật tốt.

- Yên tâm đi! Có tôi ở đây, cam đoan Bảo Bảo sẽ an toàn.

Cao Lôì Hoa vẫy tay với Vong Linh Nữ Thần rồi bước ra khỏi phong ấn.

Vượt qua rất nhiều thành thị của Quang Minh đế quốc, một lần nữa Cao Lôì Hoa bế Bảo Bảo về tới Quang Minh đế đô.

- Ha ha, ba ba, tới nơi rồi sao?

Bảo Bảo ở trong lòng Cao Lôì Hoa hưng phấn hô lên.

- Đúng vậy chúng ta đã trở lại.

Cao Lôì Hoa cười với Bảo Bảo rồi chìa tay đẩy cánh cửa quen thuộc đi vào bên trong.

- Chúc mừng trở về, con rể.

Hải hoàng Poseidon cau mày từ trong nhà đi ra. Từ khi Cao Lôì Hoa gõ cửa, lão đã cảm thấy khí tức của hấn. Lập tức lão nhẹ nhàng thở phào.

- Ông ngoại biến thái! Cháu đã trở về!

Bảo Bảo nhìn thấy Hải hoàng thốt ra 1 câu khiến Poseidon tức đến hộc máu.

- Ách!

Poseidon cười méo xẹo nhìn Bảo Bảo. Bởi vì lần trước thấy được cháu gái, lão quá hưng phấn đến nỗi cởi quần lót của Bảo Bảo ra để xem đó là cháu trai hay cháu gái. Và giờ đây lão phải mang cái biệt danh này.

- Có việc gì sao, nhạc phụ?

Cao Lôì Hoa nhìn về mặt bất đắc dĩ của Poseidon liền nghi hoặc hỏi.

- Đang nhớ tới con thì thật may con trở về. Nếu không ta cũng không biết phải làm sao bây giờ. Mấy hôm trước ta và Tĩnh Âm muốn về nhà, dù sao chúng ta đã ở trong thế giới nhân loại khá lâu rồi.

Poseidon nói tiếp:

- Nhưng mấy ngày nay, tâm tình của Tĩnh Tâm không được tốt lắm, nên chúng ta không thể về nhà được. Thật may mắn con đã trở về rồi. Con mau đến xem Tĩnh Tâm như thế nào đi.

- Tĩnh Tâm xảy ra chuyện gì sao? Tại sao tâm tình nàng lại không tốt?

Cao Lôì Hoa hỏi đầy khó hiểu, Tĩnh Tâm không phải là người dễ tức giận mà?

- Con tự mình xem đi.

Poseidon bĩu môi nói.

- Ba ba, Tĩnh Tâm mụ mụ tức giận sao?

Bảo Bảo cũng nhìn Hải Hoàng đầy ngờ vực. Trong trí nhớ của cô bé, Tĩnh Tâm là người rất bình thản nên khi nghe Tĩnh Tâm tức giận Bảo Bảo rất ngạc nhiên.

- Vâng, để con đi xem.

Cao Lôì Hoa ôm chặt Bảo Bảo rồi chân khễ điềm một cái, rồi cả người như gió lao lên trên lầu.

- Tốc độ thật nhanh.

Hải Hoàng run lên, tốc độ Cao Lôì Hoa vừa mới thi triển so với mấy ngày trước thì nhanh hơn nhiều. Tiến bộ như vậy cũng thật quá sức tưởng tượng rồi. Chẳng lẽ ta đã già rồi không thể theo kịp bước chân với những người trẻ tuổi hay sao? Hải Hoàng thầm nghĩ trong lòng.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng lao đến phòng của Tĩnh Tâm. Phải biết rằng tính cách của nàng rất lãnh đạm bởi vậy nên nàng sẽ không dễ dàng giận dữ điều gì. Vậy chuyện gì đã xảy ra vậy.

- Tĩnh Tâm, Tĩnh Tâm !!!

Cao Lôì Hoa đập cửa phòng Tĩnh Tâm.

- Két!

Cửa phòng mở ra. Tĩnh Tâm với mái tóc màu lam và đôi mắt xanh dương như chưa từng thay đổi. Tuy rằng nhìn qua có vẻ hơi tiêu tụy nhưng cũng không có khác biệt gì lớn.

- Tĩnh Tâm! Có chuyện gì vậy?

Cao Lôì Hoa nóng nảy nói.

- Ta là mẹ vợ của con.

Người phụ nữ trước mặt liền mỉm cười xấu xa.

- A!

Cao Lôì Hoa chờ đợi, nhìn kỹ lại thì quả nhiên đây không phải là Tĩnh Tâm. Bởi giữa Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm có sợi dây liên kết rất đặc biệt.

- Mẹ, Tĩnh Tâm đâu rồi?

Cao Lô Hoa cuống cuống hỏi.

Tĩnh Âm chỉ ra sau rồi nói:

- Nó ở bên trong, nhìn nó đang khổ sở lắm.

- Vậy để con đi vào. Tĩnh Tâm!

Cao Lô Hoa gọi to một tiếng rồi đi vào trong phòng.

- Ba ba vào xem Tĩnh Tâm mù mù đi. Con cùng bà ngoại đi tìm Tiểu Toa Nhi chơi.

Bảo Bảo nói với Cao Lô Hoa đầy ‘quan tâm’.

- Ha ha, Bảo Bảo thật thông minh.

Cao Lô Hoa mỉm cười rồi trao cô bé cho Tĩnh Âm.

Cao Lô Hoa từ từ bước vào phòng.

Ở bên trong, Tĩnh Tâm ngồi trên giường đùa nghịch mái tóc lam của mình.

Tĩnh Tâm vẫn xinh đẹp như trước, nhưng ánh mắt nàng rất buồn.

- Tĩnh Tâm, nàng làm sao vậy?

Cao Lô Hoa đi tới ngồi cạnh nàng rồi dịu dàng hỏi ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 223

Dùng Tay Ra Hiệu Cũng Là Một Loại Ngôn Ngữ.

Tĩnh Tâm, nàng làm sao vậy?

Cao Lô Hoa bất an nhìn Tĩnh Tâm.

Chính bởi vì Tĩnh Tâm bình thường rất hiếm khi tức giận, nên khi nàng tức giận khiến hấn rất là lo lắng.

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lô Hoa rồi nhẹ nhàng lắc đầu, cũng không nói một câu nào. Nhưng hành động đó lại khiến Cao Lô Hoa càng thêm lo lắng hơn.

- Xảy ra chuyện gì vậy Tĩnh Tâm? Có chuyện gì mà không thể nói cho ta sao?

Cao Lô Hoa ôm lấy eo Tĩnh Tâm rồi dịu dàng hỏi.

Tĩnh Tâm quay đầu lại, đôi mắt màu lam tha thiết nhìn Cao Lô Hoa, thật lâu sau trong ánh mắt nàng hiện lên vẻ buồn bã.

Vẻ buồn bã của nàng sao thoát khỏi ánh mắt tinh tế của Cao Lô Hoa:

- Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Nàng có thể nói với ta một tiếng được không?

Thấy Tĩnh Tâm cả buổi mà không nói câu, Cao Lô Hoa tức thời nóng giận.

Bỗng nhiên, Tĩnh Tâm đẩy Cao Lô Hoa ra rồi đè hấn xuống giường.

Cao Lô Hoa thuận thế ôm chặt lấy Tĩnh Tâm.

Một lúc sau, Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên rồi nhẹ nhàng đẩy Cao Lô Hoa ra.

- Làm sao vậy?

Cao Lô Hoa khẽ hỏi.

Tĩnh Tâm gạt đầu rồi chỉ chỉ vào miệng rồi lắc tay.

- Vậy có nghĩa gì?

Nhìn những động tác của Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa cả kinh:

- Tĩnh Tâm chẳng lẽ nàng không nói được nữa.

Giọng nói của Tĩnh Tâm thuộc loại tiên âm. Cao Lô Hoa còn nhớ rõ lần “vui vầy cá nước” đầu tiên. Khi Tĩnh Tâm gọi tên hấn, giọng nói đó khiến Cao Lô Hoa không thể nào quên.

Trong truyền thuyết, tiếng hát của mỹ nhân ngư có sức hấp dẫn đặc biệt, có thể khiến những con thuyền của nhân loại lạc đường vĩnh viễn trên biển

cả.

Thường thì những gì mỹ lệ nhất đều có sức mạnh rất khủng bố. Tiếng hát của mỹ nhân ngư cũng như vậy. Nhưng sự khủng bố của các nàng chỉ xuất hiện khi đối mặt với địch nhân.

Nhưng mặc kệ tiếng hát của mỹ nhân ngư thế nào, Cao Lôì Hoa chỉ biết rằng giọng nói của Tĩnh Tâm rất tuyệt vời.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu. Kể từ lần trước nàng chỉ có thể nói chuyện được 2 ngày đến sáng ngày thứ 3, khi ngủ dậy nàng bỗng phát hiện mình không thể nói được nữa. Bởi vậy mấy ngày nay nàng đều rầu rĩ không vui. Tâm tình được rồi lại mất khiến Tĩnh Tâm cảm thấy rất áp lực

- Không sao đâu, không sao đâu Tĩnh Tâm.

Biết được nguyên nhân khiến Tĩnh Tâm khổ sở, Cao Lôì Hoa thở dài một hơi. Một người bị mất giọng nói từ lâu vừa nói được nhưng vài ngày sau lại không nói được. Cho dù kiên cường như Tĩnh Tâm cũng không thể chịu được chuyện tàn khốc như vậy.

Nếu giọng nói của Tĩnh Tâm đã trở lại, tại sao giờ này lại mất đi. Chẳng lẽ do sức mạnh lời nguyên rủa của biển cả?

Lúc này Cao Lôì Hoa lại không biết rằng, lời nguyên rủa của biển cả đối với hắn rất có lợi. Sau này hắn mới biết tác dụng của nó, và còn tiếc rằng tại sao lời nguyên lại không mạnh hơn một chút...

- Không có việc gì đâu, Tĩnh Tâm. Chỉ là không thể nói chuyện thôi mà, cũng không phải sự tình to lớn mà. Ngày đó ta yêu nàng thì nàng cũng không nói giống như thế này. Bất kể là hiện giờ nàng có nói được hay không thì ta vẫn yêu nàng mãi mãi.

Cao Lôì Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm vào lòng mình.

Nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm càng vui sâu vào lòng Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa cắn chặt răng nói:

- Tĩnh Tâm. Không phải là không nói được sao!

Cao Lôì Hoa nâng khuôn mặt Tĩnh Tâm lên nói:

- Ta không tin là không tìm được phương pháp giúp em nói được. Lần trước ta có thể giúp em, cái ấy. ...tiết sữa. Nên ta cũng có thể giúp em nói được. Cái anh cần chỉ là thời gian.

Khuôn mặt Tĩnh Tâm bỗng đỏ bừng lên, trong mấy ngày này nàng đã học được không ít kiến thức mới. Nàng đã biết rằng xử nữ không có sữa. ...Đương nhiên, nàng là ngoại lệ.

Vậy nên khi Cao Lôì Hoa nói đến hai chữ “tiết sữa” thì nàng lại càng xấu hổ.

- Ha ha.

Nhìn khuôn mặt kiêu diễm của Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa không kìm nổi hôn trộm một cái.

Nhưng hắn lại không ngờ được, Tĩnh Tâm lại giữ chặt mặt hắn hôn đáp trả nồng nhiệt.

Sau khi hôn, hai người cứ như thế ôm nhau, Cao Lôi Hoa không nói thêm cái gì. Có đôi khi, im lặng lại hơn có tiếng.

Nhìn Tĩnh Tâm trong lòng mình, hắn nhớ lại lần đầu tiên gặp nàng trên hoang đảo, cái tư thế oai hùng của Tĩnh Tâm khi chém đứt đôi con Phong lang. Lúc đó hình ảnh của nàng đã in sâu vào tâm trí của Cao Lôi Hoa.

Lúc ấy Cao Lôi Hoa hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày Tĩnh Tâm lại nằm trong lòng mình. Hắn và nàng quen nhau cũng không tính là dài, chỉ có mấy tháng. Nhưng trong những tháng ngày ngắn ngủi đó, hình ảnh Tĩnh Tâm lại chiếm giữ một phần trọng yếu trong trái tim của Cao Lôi Hoa. Hiện tại, hắn biết rằng mình không thể đánh mất nàng. Tĩnh Tâm là duy nhất của hắn trong cái thế giới này.

“Nếu có thể giúp Tĩnh Tâm nói chuyện trở lại thì thật tốt.”

Cao Lôi Hoa thâm nghĩ.

- A. Đúng rồi.

Nhìn bàn tay mảnh khảnh của nàng, mắt Cao Lôi Hoa lóe sáng.

- Ta có cách rồi, Tĩnh Tâm. Cho dù nàng không cần nói nhưng vẫn có thể khiến người khác hiểu.

Cao Lôi Hoa đột nhiên nghĩ tới cái gì đó liền cười nói với Tĩnh Tâm.

Hai mắt Tĩnh Tâm sáng bừng lên hy vọng, nhìn về phía Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nắm chặt lấy tay nàng, nhìn bàn tay mềm mại này, Cao Lôi Hoa đã nghĩ tới ngôn ngữ dành cho người câm điếc. Hồi ở địa cầu, Cao Lôi Hoa cũng không học qua môn này, chỉ là nhìn tay của Tĩnh Tâm, hắn chợt nhớ tới ở địa cầu, rất nhiều minh tinh, ngôi sao ca nhạc khi nhảy cũng đã thêm mấy động tác đó vào. Lúc đó dùng tay ra hiệu trong khi nhảy có một thời trở thành một nên hắn cũng nhớ được 1 số động tác đơn giản.

Nhưng đây là dị giới chứ không phải địa cầu. Ở đây không ai hiểu thủ ngữ cả. Nếu Cao Lôi Hoa nói mình sáng tạo ra ngôn ngữ này thì cũng chẳng sao cả vì không sợ ai nói hắn ăn cắp sáng chế hết.

Hiện tại trong đầu Cao Lôi Hoa đang nghĩ tới thủ ngữ mà hắn muốn dành riêng cho Tĩnh Tâm.

Bàn tay của Tĩnh Tâm rất mềm, hẳn nhụi không có dấu vết gì của việc luyện kiếm cả. Bàn tay như vậy mà sử dụng thủ ngữ thì quả thật là nghệ thuật!

- Ai dám bảo rằng, nói chuyện nhất thiết phải bằng miệng!

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Đôi tay xinh đẹp của nàng cũng có thể nói mà.

Tĩnh Tâm đầu tiên nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa nhưng rồi lập tức nhẹ nhàng mỉm cười. Nàng rất tin tưởng hắn, bởi hắn đã bao giờ lừa nàng đâu.

Nói là làm, hai người ngồi trên giường cùng nhau tìm hiểu thủ ngữ.

- Ta.

Cao Lô Hoa dùng tay chỉ vào mình.

- Nàng.

Rồi hấn chỉ Tĩnh Tâm.

Hắn cũng không nhớ được nhiều động tác của thủ ngữ lắm. Hắn cũng chỉ truyền kiến thức ít ỏi của mình cho Tĩnh Tâm, rồi từ những hành động thường ngày hấn sáng tạo thêm một số động tác để coi nữa.

Nửa ngày trôi qua, dưới công sức của hai người, bộ khung của thủ ngữ cũng đã được kha khá.

Tĩnh Tâm rất hứng thú với thủ ngữ mà Cao Lô Hoa nói, những ngón tay xinh đẹp của nàng múa máy không ngừng, so sánh với những động tác từ bàn tay thô ráp của Cao Lô Hoa thì đúng là một trời một vực.

- Ừm.

Tĩnh Tâm đột nhiên kéo tay Cao Lô Hoa, phát ra một giọng mũi.

- Thế nào nữa?

Cao Lô Hoa cười nói với Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm đỏ mặt rồi từ từ ngồi xuống trước mặt Cao Lô Hoa. Sau đó, nàng chỉ tay vào mình tiếp đó hai bàn tay để trước ngực tạo thành hình trái tim, cuối cùng chỉ vào Cao Lô Hoa.

- Ha ha, ta cũng vậy, Tĩnh Tâm. I love U, nàng công chúa xinh đẹp của ta.

Cao Lô Hoa dịu dàng kéo Tĩnh Tâm vào trong lòng.

- Ừ.

Tĩnh Tâm chống lên ngực Cao Lô Hoa, ánh mắt lộ ra tiểu ý. Tay nàng vẫy vẫy như muốn nói từ “nước” rồi sau đó làm động tác bơi như cá.

Cuối cùng nàng nhìn chằm chằm Cao Lô Hoa.

Thích làm thì làm, đây luôn luôn là đặc điểm của Tĩnh Tâm, cũng là điều mà Cao Lô Hoa rất thích. Cao Lô Hoa thừa nhận yêu Tĩnh Tâm phần lớn bởi vì nàng giống Vũ Hinh ở địa cầu. Nhưng bây giờ lại khác. Hắn yêu sự lạnh lùng bên ngoài mà từ ái bên trong của nàng. Một công chúa hải tộc thâm lặng thu dưỡng các đứa bé.

Thấy được động tác của Tĩnh Tâm, mắt Cao Lô Hoa sáng lên lấp lánh rồi phá lên cười.

Ý tứ của Tĩnh Tâm rất rõ ràng, đó là để nàng tiến vào trạng thái nhân ngư ở trong nước rồi hai đứa cùng nhau abc...xyz ...

Sau một hồi hú hí, Cao Lô Hoa bế Tĩnh Tâm đầy thỏa mãn ra khỏi bồn tắm.

Sau khi ra ngoài, Cao Lô Hoa thấy mẹ vợ đại nhân Tĩnh Âm đang nhìn về phía mình và Tĩnh Tâm với ánh mắt bất thiện.

- He he.

Cao Lô Hoa mặt dày vẫn cười với Tĩnh Âm.

- Lôi Hoa, tối nay, ta cùng Poseidon sẽ rời khỏi đây. Chắc lão đã nói với con.

Tĩnh Âm nói.

- Vâng.

Việc này Poseidon đã từng nói qua, nhưng lúc đó trong lòng hắn chỉ quan tâm đến Tĩnh Tâm nên cũng không để ý lắm.

- Tiểu Cao à!

Poseidon ngồi bên cạnh Tĩnh Âm cười ha hả:

- Sao thế, chúng ta sắp đi rồi, ngươi cũng phải tỏ ra thành ý một chút chứ. Mẹ vợ ngươi đã trông nom nhà hộ ngươi lâu như vậy, nói thế nào cũng phải nấu cho ta một bữa tối chứ!

- Hờ hờ.

Cao Lôi Hoa cười méo cả miệng. Có lẽ hai cụ này không đi e là không phải bởi vì tâm tình Tĩnh Tâm không tốt, mà có lẽ bởi vì Cao Lôi Hoa chưa trở về.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 224

Tiểu Pp Của Rudolph.

Được rồi, dù sao cũng cần phải bồi bổ Tinh Tâm nữa. Cao Lôì Hoa buông Tinh Tâm ra. Suốt mấy ngày rầu rĩ không vui, đã thế lại vừa hoạt động thân thể nên Cao Lôì Hoa cảm giác được Tinh Tâm gầy hơn. Hì hì!

- Lôì, thiếp và chàng đi.

Tinh Tâm đột nhiên ghé miệng vào tai hắn rồi khẽ nói.

- Được thôi, không thành vấn đề. Chúng ta đi nào.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu nhưng thân hình run lên mạnh mẽ, lập tức quay đầu lại ngạc nhiên nhìn Tinh Tâm.

- Làm sao thế?

Tinh Tâm nheo mắt, cười quyến rũ hỏi.

- Tinh Tâm, sao nàng có thể nói chuyện vậy. Giờ không ở dưới nước mà?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Tinh Tâm.

- Không biết.

Tinh Tâm nói nhỏ tiếp:

- Có điều, sau khi với chàng.... Liên có thể nói chuyện. Không biết vài ngày sau lại trở về như cũ không. Dường như đây là sự nguyên rủa của biển cả.

Thanh âm của Tinh Tâm rất khẽ nhưng đối với Cao Lôì Hoa mà nói thì đây quả thực là một sự hấp dẫn trần trụi! Đây là do lời nguyên rủa của biển cả sao? Cao Lôì Hoa nghĩ thầm trong lòng, nếu như cứ sau mỗi lần mình “ấy” Tinh Tâm thì nàng lại có thể nói thêm mấy ngày chẳng. Trời ơi, phải chi lời nguyên rủa của biển cả mãnh liệt thêm một chút nữa.

Tục ngữ nói “nam nữ phối hợp, làm việc không thấy mệt”.

Dưới sự giúp đỡ của Tinh Tâm, Cao Lôì Hoa làm bữa tối đầy hưng phấn. Cho nên, bất kể là về tốc độ hay chất lượng thì đều tăng cao.

Nhìn tốc độ làm đồ ăn của Cao Lôì Hoa, Poseidon cười híp cả mắt đồng thời trong lòng thầm gào to “Nhanh nữa lên, nhiều nữa lên.”

Phải biết rằng, khi trở về đáy biển có ăn thì cũng chỉ toàn mấy loại thực vật, muốn ăn những món ngon như thế này là chuyện rất khó khăn. Thế nên, không thể trách lão thèm ăn được, đây thực sự là do hoàn cảnh bắt buộc!

- Đã xong, kết thúc!

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ tay hài lòng rồi nhìn Bảo Bảo ngồi trên bàn hô lên:

- Bảo Bảo, đừng ăn vụng.

- Ủ, ba ba, con không nhin được mà.

Bảo Bảo quay người lại làm nũng với Tĩnh Âm:

- Bà ngoại xem, ba ba không cho con ăn. Bụng con đói.

Poseidon ở bên cạnh nghe thấy lời của Bảo Bảo thì lập tức trừng mắt nhìn Cao Lôì Hoa. Đối với Hải hoàng mà nói thì Bảo Bảo là đứa cháu mà lão ưa thích nhất trong đám cháu của mình.

Cao Lôì Hoa cười khỏ:

- Thôi vậy, Bảo Bảo muốn ăn cũng được. Tuy nhiên trước đó ít nhất con nên gọi Kim Toa Nhi, Mộng Ti với Rudolph xuống cùng nhau ăn chứ.

- Sớm biết ba sẽ nói vậy mà!

Bảo Bảo cười vsng rồi nhảy từ trên người Tĩnh Âm xuống và chạy lên tầng.

- Saga cùng Nguyệt Nhị chắc sắp về đúng không?

Làm xong hết thấy, Cao Lôì Hoa theo thói quen liếc nhìn đồng hồ ma pháp.

- Ủ, sắp trở về rồi.

Tĩnh Tâm khẽ đáp.

- Ta đi ra ngoài xem nhé.

Nói xong, Cao Lôì Hoa bước ra ngoài cổng.

Nhìn bóng dáng của Cao Lôì Hoa, trong đôi mắt của Tĩnh Tâm xẹt qua một tia kỳ dị. Thời gian như trở về những ngày Cao Lôì Hoa mới tới nhà Tĩnh Tâm, khi đó Cao Lôì Hoa cũng làm cơm sớm rồi ra ngoài cửa chờ bọn nhỏ trở về.

Điều duy nhất khác biệt chính là hiện giờ mái tóc đen của Cao Lôì Hoa đã biến thành bạc rồi.

Kỳ thật không chỉ Tĩnh Tâm mới hoài niệm cảnh này. Cao Lôì Hoa cũng thế, hẳn thở dài cảm thán. Trong khoảng thời gian này hẳn chạy đông chạy tây, hình như đã lâu rồi không đứng đợi ở cửa nhìn bọn nhỏ về.

Đi tới cửa, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng mở cửa. Đúng lúc đó, Saga cùng Nguyệt Nhị ở phía ngoài cũng chuẩn bị đẩy cửa vào.

- Ba, ba!!!

Saga cùng Nguyệt Nhị đồng thời hô lên

- Chào buổi tối, các con của ba.

Mới đầu Cao Lôì Hoa cũng sững sốt rồi híp mắt lại cười nói.

- Cha, Nguyệt Sur trở về chưa?

Saga đảo mắt quanh phòng, khi không thấy Nguyệt Sur liền nghi hặc hỏi.

- Nguyệt Sur ư. Nó là một con hùng ưng, đã đến lúc nó phải bay về nơi của nó rồi.

Cao Lô Hoa cảm khái nói:

- Các con cũng thế thôi. Ngày nào đó, các con sẽ giống Nguyệt Sur, sẽ đi về những nơi thuộc về các con.

- Vậy Nguyệt Sur không trở về nhà nữa sao?

Nguyệt Nhị hỏi. Từ lâu cả 3 đứa đã quen với việc cùng rời giường rồi cùng nhau tới trường. Bây giờ thiếu đi một người khiến nàng không quen.

- Nó đã có nhà của nó.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Ặc, làm sao thế. Cứ làm như Nguyệt Sur đi hửn thế. Yên tâm đi, nó còn có thể trở về mà, nhưng không phải bây giờ.

Cao Lô Hoa nói rồi nhìn về hướng của thú nhân đế quốc. Nơi có một người con trai của hửn. Tuy là một đứa bé đã trưởng thành nhưng vẫn còn tính trẻ con. Có lẽ Nguyệt Sur sẽ trở lại, nhưng chẳng biết là bao giờ.

- Ba, chính ba mới là người biến bầu không khí thành ra như vậy.

Saga ở bên cạnh bất mãn nói.

- A, được rồi, không nói nữa, vào trong nhà thôi.

Đợi mấy đứa nhỏ đi vào, Cao Lô Hoa đóng cửa lại rồi nói:

- Hôm nay, ba chuẩn bị cho các con mấy món ăn ngon đó. Tối nay, ông bà ngoại của các con phải đi rồi.

Saga nói:

- A, ông ngoại phải đi à. Đúng rồi ba ơi, thật ra ông ngoại con còn dám gọi nhưng bà ngoại thì con không dám gọi.

- Con cũng vậy.

Nguyệt Nhị cũng nói phụ thêm:

- Có trời mới biết, khi nào con gọi mẹ thành bà ngoại, bà ngoại thành mẹ.

- Ha ha, vấn đề đấy à.

Cao Lô Hoa cười khỏ. Có người mẹ trẻ cũng không hửn là chuyện tốt:

- Buổi tối cứ chào bà ngoại đi nhé. Lòng người rất đặc biệt, các con chỉ gọi ông ngoại mà không gọi bà ngoại, có trời mới biết bà ngoại sẽ nghĩ gì nữa?

- Chúng con biết rồi.

Nguyệt Nhị cùng Saga gật gật đầu.

- Đúng rồi, ba ơi.

Đi được vài bước, Saga đột nhiên nói:

- Có một chuyện con muốn hỏi ba.

- Có chuyện gì vậy?

Cao Lô Hoa xoay lại đáp.

- Ba có biết khiêu vũ không?

Saga gãi đầu xấu hổ hỏi.

- Ủ? Kiểu nhảy nào?

Cao Lô Hoa hỏi. Hửn biết nhảy không ít hơn mười loại. Tổ 13 là một tổ

chức có những nhiệm vụ đặc biệt. Cao Lôi Hoa từng có nhiệm vụ làm gián điệp và giết tổng thống nước XX nên cũng tham gia nhiều loại vũ hội.

Điều cần học trong tổ 13 là rất nhiều, kỹ năng giao tiếp là một trong số đó.

Mà trong kỹ năng giao tiếp, khiêu vũ cũng là một mắt xích rất quan trọng. Cái gì là nhảy đầm, hip hop, nhảy Latin... Cao Lôi Hoa đều có thể nhảy nhưng chỉ là có hình có dạng mà thôi.

- Đây là vũ hội dành cho quý tộc.

Nguyệt Nhị đứng bên cạnh cũng chen vào:

- Saga muốn tham gia một vũ hội nên mới hỏi ba có biết khiêu vũ không.

- Vũ hội của quý tộc? Vậy là phải dung những điệu nhảy hữu nghị rồi.

Cao Lôi Hoa suy nghĩ một chút, rồi đột nhiên nhớ tới Tĩnh Tâm. Hồi xưa nàng cũng là công chúa mỹ nhân ngư mà. Tuy rằng là một công chúa không đủ tư cách nhưng muốn nhảy mấy điệu nhảy hắc là không thể làm khó nàng.

- Đi, theo ba đi gặp mẹ của các con đi.

Cao Lôi Hoa cười nói với Saga.

- Mẹ? Mẹ biết nhảy sao?

Saga gãi gãi đầu. Ở trong lòng bọn nhỏ thì Tĩnh Tâm rất đáng kính. Nhưng mẹ lạnh lùng như vậy làm sao biết khiêu vũ? Không chỉ Saga mà Nguyệt Nhị cũng nghĩ vậy.

- Đừng coi thường mẹ các con.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nàng sẽ cho các con một sự ngạc nhiên.

- Ba ba, mau tới đây! Mau tới đây! Xảy ra chuyện rồi.

Trong phòng bỗng nhiên vang lên tiếng kêu kỳ quái của Bảo Bảo.

- Sao vậy?

Cao Lôi Hoa tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì, vội vàng lao vào phòng.

- Ba, Rudolph kéo quần.

Bảo Bảo nói với Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa cười khở một tiếng. Hắn còn tưởng đã xảy ra chuyện gì. Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vỗ hai má Bảo Bảo, rồi ôm Rudolph ra bên ngoài.

Đứa bé kéo đũng quần là muốn đổi quần. Nhưng nếu thay quần trước mặt mọi người thì còn ai muốn ăn nữa.

- Muốn thiếp giúp không?

Tĩnh Tâm tới phía sau Cao Lôi Hoa nói. Bởi vì trong mấy tháng Cao Lôi Hoa ở nhà, tuy rằng xuống giường là vào phòng bếp, lên thì lên phòng ngủ nhưng chưa bao giờ thấy hắn từng thay quần cho các con. Do vậy, Tĩnh Tâm lo Cao Lôi Hoa không làm được nên cũng chạy theo hắn.

- Ta làm được mà.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nàng cứ ăn cơm trước đi. Để nguội sẽ mất ngon đó.

- Hi hi.

Tĩnh Tâm khẽ cười nhưng cũng không đi vào trong mà chỉ đứng ở cửa nhìn:

- Vậy chàng cứ làm đi, thiếp đứng ở đây nhìn.

- Cũng được.

Cao Lôì Hoa ôm Rudolph ra ngoài rồi kéo quần nó xuống

Nếu các vị thần khác mà nhìn thấy Cao Lôì Hoa đang làm gì thì có lẽ sẽ rụng cả mắt ra. Đường đường là Lôì Thần không ngờ lại thay quần cho một đứa nhỏ. Nói ra ai tin?

- Dị giới quả nhiên không dễ thích ứng..

Cao Lôì Hoa thở dài một tiếng rồi kéo quần Rudolph xuống. Nhưng rồi hắn mới nhận ra thế giới này không có tã lót.

Tĩnh Tâm thật khó xử. Cao Lôì Hoa chán nản, những chuyện như đứa bé tè ra quần hồi xưa đều do Tĩnh Tâm làm.

“Xem ra có thời gian phải làm cái tã mới được”.

Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

Tĩnh Tâm nhìn dáng vẻ của Cao Lôì Hoa. Nàng biết rằng hắn rất mạnh mẽ, giống như phụ thân của nàng.

Cao Lôì Hoa không giống một nam nhân bình thường, hắn hoàn toàn khác với những người khác.

- A?

Sau khi cởi được quần của Rudolph, Cao Lôì Hoa kinh ngạc kêu lên. Rồi hắn nhìn kỹ “tiểu PP” của Rudolph. Cũng không phải bởi vì “nó” rất trắng, mà Cao Lôì Hoa thấy "nó" lại giống một thứ...

]

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 225

Khiêu Vũ Cùng Mẹ Vợ.

Cao Lôì Hoa cẩn thận nhìn “tiểu PP” của Rudolph. Sau đó mặt hắn méo mó một hồi. Trên quả mông trắng mập của Rudolph có một “tiểu PP” dài và nhôm phía đầu lại có một chùm hình tam giác đang vẩy vẩy trước mắt Cao Lôì Hoa.

Trong ngôi nhà này, thực sự là nhân loại rất ít. Người yêu của Cao Lôì Hoa là công chúa mỹ nhân ngư. Con gái lớn Nguyệt Nhị thì Cao Lôì Hoa cũng đã biết là Tinh linh tộc. Kim Toa Nhi là bán long nhân. Nguyệt Sư là thú nhân. Còn Saga thì cách đây không lâu mới xác định là con của em gái của Lôì thần tiên nhiệm, nên cũng không được tính là nhân loại. Về phần Mộng Ti vừa mới gia nhập thì còn chẳng giống nhân loại nữa. Cuối cùng là Bảo Bảo thì lại càng không rồi, mẹ cô bé là Vong Linh Nữ Thần còn cha cô bé là Thú Thần.

Bản thân Cao Lôì Hoa cũng vốn là một nhân loại chính gốc nhưng xem ra hiện giờ cũng không tính là nhân loại nữa rồi.

Hy vọng cuối cùng của hắn chính là Rudolph. Hắn mong đứa con này thuần khiết là nhân loại, nhưng xem ra là vô vọng rồi.

Nhưng mà sự thật lại quá tàn khốc.

Sau khi cởi quần và thấy được “tiểu PP” của Rudolph. Cao Lôì Hoa phát hiện ra 1 sự thật, trong cái gia đình này, không có ai là nhân loại cả. “Tiểu PP” của Rudolph chính là một cái đuôi trắng và nhọn đang vẩy trước mặt Cao Lôì Hoa. Chẳng cần nói cũng biết Rudolph không phải là nhân loại.

- Lôì, làm sao vậy?

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của Cao Lôì Hoa, Tinh Tâm lên tiếng.

- Tại sao Rudolph lại có đuôi vậy?

Cao Lôì Hoa quay đầu lại hỏi Tinh Tâm.

- À, từ khi sinh ra nó đã có rồi.

Tinh Tâm nhìn Cao Lôì Hoa:

- Sao thế? Rudolph có đuôi làm anh rất ngạc nhiên sao?

- Không, không phải.

Cao Lôì Hoa cười trừ. Hắn cũng không được coi là nhân loại nữa rồi. Vậy

cả nhà không có ai là nhân loại cả.

- Hi hi.

Tĩnh Tâm đứng dựa vào tường nhìn Cao Lôì Hoa thay quần cho con.

- Được rồi, Tĩnh Tâm, nàng có biết khiêu vũ không?

Cao Lôì Hoa chợt nhớ tới chuyện Saga nên quay lại hỏi Tĩnh Tâm.

- Khiêu vũ ư? Không biết.

Tĩnh Tâm lắc đầu. Nàng là mỹ nhân ngư nên học vũ đạo của nhân loại làm gì? Bởi cho dù nàng muốn nhảy cũng không có điều kiện, đuôi của mỹ nhân ngư khiến nàng không có khả năng học khiêu vũ. Tuy sau khi lên đất liền, nàng đã có chân để đi lại nhưng lại không có thời gian để học khiêu vũ.

- Không có việc gì đâu, Tĩnh Tâm đừng xấu hổ, tối nay nhảy cùng ta nhé.

Cao Lôì Hoa dùng tấm vải ướt lau sạch “tiểu PP” của Rudolph rồi thay cho nó một cái quần sạch. Bởi vì bị tình tiết trong truyện “Nàng tiên cá” in sâu vào đầu nên Cao Lôì Hoa cho rằng Tĩnh Tâm cũng biết khiêu vũ.

- Được thôi, chàng đã muốn thì chúng ta cùng khiêu vũ.

Tĩnh Tâm nhún vai nói. Đối với Tĩnh Tâm mà nói thì học khiêu vũ cũng là một chuyện tốt.

Trời tối dần, đại gia đình Cao Lôì Hoa ra bãi cỏ phía sau nhà ngòì, bởi vì Cao Lôì Hoa đã tuyên bố rằng hần cùng Tĩnh Tâm sẽ khiêu vũ tại đây.

- Có nhạc không?

Cao Lôì Hoa nắm lấy tay của Tĩnh Tâm rồi quay lại hỏi bọn nhỏ.

- Có!

Saga trả lời rồi lôi một cái rương ở bên cạnh ra.

Ở thế giới ma pháp này tuy khoa học kỹ thuật không được tiên tiến như ở địa cầu. Nhưng có nhiều phương diện cũng không kém hơn là bao. Tuy ở đây không có năng lượng và khoa học kỹ thuật như ở địa cầu nhưng có một số thứ họ vẫn có thể làm được nhờ ma pháp. Như máy ghi âm có thể dùng ma pháp thủy tinh ký ức để thay thế.

Saga mở cái rương lấy ra một loại ma pháp thủy tinh đặc chế, nó có thể ghi nhớ đồng thời phát ra âm thanh.

- Tĩnh Âm, bà nói con gái của chúng ta biết khiêu vũ sao?

Ở đằng kia, vợ chồng Hải đang ghé tai thì thầm với nhau. Ngay từ đầu bọn họ chỉ muốn ăn cơm xong là sẽ trở về, nhưng sau khi cơm nước xong thì lại nghe thấy Cao Lôì Hoa nói muốn khiêu vũ cùng Tĩnh Tâm, nên bọn họ quyết định ở lại xem.

Từ trước đến giờ bọn họ chưa từng nghe qua Tĩnh Tâm biết khiêu vũ, vậy nên bọn họ muốn ở lại để xem “chuyện lạ có thật”.

- Tôi cũng không biết.

Tĩnh Âm nhíu mắt nhìn Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm rồi nói:

- Chúng ta cứ xem trước đã.

- Bắt đầu rồi đó ba ời!

Saga kêu một tiếng rồi mở ký ức thủy tinh ra.

Âm thanh nhẹ nhàng du dương vang lên

Cao Lô Hoa nắm chặt lấy tay của Tĩnh Tâm bước ra giữa bãi cỏ.

- Tĩnh Tâm, nàng muốn nhảy kiểu gì? Nhảy theo kiểu ngoại giao hay loại khác?

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng hỏi Tĩnh Tâm.

- Thiếp nói rồi, thiếp không biết nhảy mà.

Tĩnh Tâm nói nhỏ với Cao Lô Hoa:

- Tất cả đều nghe lời chàng. Chàng muốn nhảy như nào thiếp cũng chiều.

- Ô. Tĩnh Tâm, nàng thật sự chưa từng nhảy bao giờ à?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Thiếp không phải đã nói rồi sao. Thiếp chưa từng học qua.

Tĩnh Tâm nhú mày nhìn Cao Lô Hoa.

- Việc này.

Cao Lô Hoa cười khỏ:

- Vậy thôi, nàng cứ bước theo bước chân của ta. Bây giờ chúng ta sẽ học nhảy!

- Ừm.

Tĩnh Tâm khẽ đáp.

Bản nhạc du dương vang lên, Cao Lô Hoa nắm chặt lấy tay của Tĩnh Tâm, rồi khẽ nói:

- Tiến 1 bước, lùi hai bước, trái 3 bước, phải 2 bước. Lại một lần nữa, tốt lắm.

Chân Tĩnh Tâm bước theo khẩu hiệu của Cao Lô Hoa kết hợp với nhịp điệu của điệu nhạc. Có thể nói rằng khả năng tiếp thu của Tĩnh Tâm rất nhanh, tuy rằng nàng chưa thể phối hợp nhịp nhàng với Cao Lô Hoa nhưng tính ra nàng cũng đã học được có hình có dạng rồi.

Đương nhiên có nhiều lúc nàng không cẩn thận nên vẫn giẫm lên bàn chân của Cao Lô Hoa.

Saga, Nguyệt Nhị cùng mấy đứa nhỏ đều ngượng ngùng quay mặt đi chỗ khác. Không phải hai người bọn họ nhảy không tốt, mà là khi bọn chúng nhìn thấy Tĩnh Tâm thường xuyên dẫm vào chân của Cao Lô Hoa. Các con đều vì bố mà đau lòng.

- Poseidon, xem ra con gái của chúng ta không biết nhảy rồi.

Tĩnh Âm nói thầm với Poseidon.

- Vậy phải làm sao bây giờ? Đường đường là công chúa của hải tộc mà không biết nhảy. Ai, mất mặt quá.

Tuy rằng Tĩnh Tâm không biết nhảy là trong dự kiến của hai người. Dù sao, ở dưới biển Tĩnh Tâm không có cơ hội học, khi lên cạn thì không có thời gian, nên căn bản nàng không biết nhảy.

- Tôi sẽ dạy con!

Tĩnh Âm đứng lên rồi đi đến giữa sân.

Thật may mắn. Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm cũng vừa nhảy xong một điệu.

Cao Lôì Hoa dắt Tĩnh Tâm lùi ra ngoài.

- Con “rê” chờ chút, mẹ cùng con nhảy một điệu được không?

Tĩnh Âm đi đến trước mặt Cao Lôì Hoa khẽ cười.

- Hả? Mẹ con mình? Cũng được ạ.

Cao Lôì Hoa gật đầu nói.

- Ai da? Bà ngoại biết khiêu vũ sao?

Saga nghe thấy lời nói của Tĩnh Âm thốt lên một tiếng rồi bật nhạc lên.

Tiếng nhạc vang lên, Tĩnh Âm kéo Cao Lôì Hoa ra giữa sân.

- Con gái nhìn kỹ bước chân của mẹ nhé. Mẹ không có nhiều thời gian dạy cho con đâu, có thể học nhiều hay ít là do bản lĩnh của con.

Đi ngang qua Tĩnh Tâm thì Tĩnh Âm hạ giọng nói:

- Ở trên đất liền, con cần phải học khiêu vũ của nhân loại.

Nghe được lời nói của mẹ, Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gật đầu.

Cao Lôì Hoa cùng Tĩnh Âm bắt đầu lướt theo những tiếng nhạc.

Trong con mắt của những đứa trẻ thì dường như những người đang nhảy vẫn như cũ. Bởi Tĩnh Âm thật quá giống với Tĩnh Tâm, từ khuôn mặt, mái tóc đến cả đôi mắt tất cả đều giống nhau.

Tĩnh Âm và Poseidon không chỉ sống ở dưới nước, vợ chồng bọn họ rất thích du ngoạn các nơi trên đất liền. Vậy nên, Tĩnh Âm rất am hiểu vũ đạo của nhân loại.

Tĩnh Tâm cẩn thận nhìn từng động tác của Tĩnh Âm. Tính cách của nàng rất hiếu thắng. Không phải chỉ là khiêu vũ thôi sao, nàng nhất định cũng có thể nhảy được.

Lúc này đây, Cao Lôì Hoa lại biến thành vai phụ, cùng phối hợp với Tĩnh Âm nhảy múa ở giữa sân.

Sau khi kết thúc, Tĩnh Âm vừa lau mồ hôi vừa cười tiến về bên cạnh Poseidon.

Đi qua Tĩnh Tâm, Tĩnh Âm nhẹ nhàng vỗ lên vai con gái yêu của mình rồi nói:

- Cố lên con gái của ta. Cao Lôì Hoa là người chồng tốt đó, hẳn quý trọng con, con cũng nên trân trọng hẳn.

- Vâng!

Tĩnh Tâm gật đầu tấp lự.

- Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm, hông còn sớm nữa, chúng ta phải về thôi.

Poseidon ôm lấy Tĩnh Âm rồi nói với Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi:

- Đã muộn thế này rồi, bố mẹ làm sao về được? Hay là ở đây với bọn con đi, sang mai hãy về.

- À, không cần đâu, bố mẹ có biện pháp mà.

Poseidon cười lớn nói:

- Thủ hạ của ta có lẽ cũng đợi lâu rồi.

Nói xong, Poseidon bắn thần lực màu lam lên cao rồi nổ tung trên trời.

Ngay sau đó, một đội cá mập từ đằng xa bơi lại.

Cao Lôì Hoa dụi dụi mắt, hắc đúng là không nhìn nhầm. Đội cá mập này đang bơi trên trời.

- Hải hoàng điện hạ!

Khi đội cá mập lại gần thì trên người chúng lộ ra những chiến binh mặc khôi giáp.

Từ trên lưng một con cá mập trắng lớn nhất một tên kỵ sĩ trong trang phục nhân loại bước xuống cung kính thi lễ với Poseidon.

Trước mặt của đại gia đình Cao Lôì Hoa, Poseidon và Tĩnh Âm từ từ bước lên chiếc xe do đội cá mập kéo rồi quay đầu lại nói với Cao Lôì Hoa:

- Con rể nhớ kỹ ngày cưới của con nhé?

- Vâng.

Cao Lôì Hoa cười híp mắt. Khi Poseidon nói tới hôn lễ, hắn đã nghĩ tới rất nhiều việc. Muốn kết hôn thì cần hôn phục rồi có thể là hôn đảo trên không. Những thứ này nếu để dành cho đám cưới của mình và Tĩnh Tâm thì chắc chắn sẽ khiến nàng bất ngờ.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 226

Saga Và Thánh Nữ.

Dường như khi nhạc mẫu đại nhân rời đi đã khơi dậy niềm đam mê khiêu vũ của cả nhà Cao Lôi Hoa.

Trong đó, nồng nhiệt nhất chính là Saga và Tĩnh Tâm. Cứ khi rảnh, Tĩnh Tâm lại kéo Cao Lôi Hoa ra sân sau tập khiêu vũ, thậm chí nàng đã học được một số loại khiêu vũ.

Nhưng từ khi có phong trào khiêu vũ này, một ngôi sao khiêu vũ đã được mọi người khai quật à í lộn phát hiện - đó là Mộng Ti.

Những bước nhảy của Mộng Ti cực kỳ điêu luyện. Ngày đó cô bé chỉ bộc lộ chút tài năng của mình mà đã khiến mọi người kinh ngạc rồi!

Tất cả mọi người đều bị hấp dẫn bởi những vũ điệu thần tiên của Mộng Ti.

Nhưng khi nhìn thấy Mộng Ti nhảy, Cao Lôi Hoa lại run lên, hắn không nhận nổi liên tưởng tới cảnh giết người bên ngoài thành Tuyết Cơ.

Lúc đó, Mộng Ti cũng nhảy một điệu rất đẹp, Cao Lôi Hoa còn nhớ rõ đó tên của điệu nhảy đó là - sát lục chi vũ. Vì giết người mà nhảy, nhảy để giết người.

Cao Lôi Hoa nhớ rõ rằng khi đó, dường như thân hình của Mộng Ti lớn hơn, giống như của một thiếu nữ trưởng thành. Chỉ có điều khi đó, Cao Lôi Hoa đã rơi vào trong một trạng thái mơ hồ. Đến bây giờ, hắn cũng không biết lúc đó có chuyện gì xảy ra.

Thân phận của tiểu Mộng Ti vẫn là một câu hỏi. Hình dáng của cô bé không chỉ giống Kim Toa Nhi y như đúc mà hơn nữa khí tức của cô bé lại cực kỳ giống với của Chiến thần sau khi biến thành ma ở trong Vong linh cốc.

Cao Lôi Hoa khẽ lắc đầu, tạm thời quăng mấy chuyện này ra khỏi đầu.

Một tuần sau, đến ngày Saga phải tham gia vũ hội thì Cao Lôi Hoa cuối cùng cũng biết lý do tại sao một Saga bình thường lạnh lùng lại đột nhiên đề xuất tham gia loại vũ hội náo nhiệt này.

Từ lời của Nguyệt Nhị, hắn biết được, hóa ra Thánh Nữ Bích Lệ Ti cũng

tham gia vũ hội này.

Không lâu trước đó, Quang Minh thánh nữ bị Cao Lôì Hoa ‘bắt cóc’ sau khi hết hạn “quota” một tháng thì lại trở về Quang Minh thần điện.

Saga tham gia vũ hội này chính là bởi vì Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti cũng sẽ tham gia.

Đã lâu rồi, Saga không gặp mặt Bích Lệ Ti. Nàng là Quang Minh thánh nữ nên nàng không có khả năng ra ngoài. Mà từ khi rời nhà Cao Lôì Hoa, nàng còn không ra khỏi Quang Minh thần điện nửa bước.

Được dịp nàng tham gia vũ hội do Học viện Ma Võ Thánh Peter tổ chức nên Saga hiển nhiên không thể không tham gia.

Hơn nữa, ngày hôm là ngày rất đặc biệt đối với Saga. Hôm nay là sinh nhật lần thứ 15 của hần. Trên đại lục này, mười lăm tuổi thì đã được coi là từ một cậu bé trưởng thành một người đàn ông rồi. “Vũ hội lần này coi như một món quà sinh nhật đặc biệt dành cho mình”.

Saga nghĩ thầm trong lòng.

- Ba thấy con đẹp zai không?

Saga đứng trước gương sửa sang lại quần áo, thỉnh thoảng quay sang hỏi mấy người Cao Lôì Hoa.

- Ủ, cũng không tồi.

Cao Lôì Hoa trả lời một cách máy móc:

- Saga à, thật ra muốn gặp Bích Lệ Ti là chuyện bình thường. Cùng lắm thì ba lại bắt cóc nàng một lần nữa, bảo Quang Minh thần điện cứ một ngày mang một trăm kim tệ tới đây, đó không phải chuyện khó. Cho nên con cần gì phải làm như vậy.

- A.

Saga đang cười tươi lại biến thành cười khổ:

- Ba à, Bích Lệ Ti trước khi đi có nói rằng, mặc dù những ngày ở đây là những ngày vui nhất trong cuộc đời của nàng.. Nhưng nàng không muốn ba lại bắt cóc nàng thêm một lần nữa, nàng nói thời gian một tháng đã là đủ rồi. Nàng là Thánh nữ của Quang Minh thần điện, một tháng không ở đó đã là một tội lớn, nàng không muốn mắc tội đó lần nữa.

- Ài! Lại một cô bé bị tẩy não.

Cao Lôì Hoa nhún vai, không thể không cảm thán lực lượng tôn giáo không phải người thường có thể tưởng tượng được. Ở địa cầu cũng thế, có rất nhiều tín đồ, trong đó có không ít những phần tử có tri thức như giáo sư, bác sĩ...! Bọn họ là thông minh hay ngu ngốc? Đương nhiên không phải do bọn họ ngu ngốc rồi, đó là do ma lực tôn giáo. Nó có thể làm người thông minh biến thành u mê con hơn kẻ ngu ngốc!

Cũng như thế, Thánh nữ Bích Lệ Ti cũng không ngốc, trái lại nàng rất thông minh. Nhưng do từ nhỏ đã phải tiếp nhận đồng giáo lý của Quang Minh giáo hội, rồi thêm mười mấy năm thôi miên, nên bây giờ cho dù kêu

nàng dâng hiến sinh mạng cho Quang Minh thần điện thì chỉ e nàng cũng không hề nháy mắt.

Thế nên, Cao Lôì Hoa cảm thấy bất đắc dĩ. Hẳn là Lôì thần cũng là vị thần tốc độ. Nhưng hẳn không phải là thần về linh hồn hay gì gì đó, hẳn không có năng lực khống chế tư tưởng của nhân loại

Sau khi sửa soạn xong, Saga cùng Nguyệt Nhị chuẩn bị đi tham dự vũ hội.

- Chúc các con thành công.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ vai Saga, ngoại trừ cổ vũ cho con, hẳn không còn biện pháp gì nữa. Bích Lệ Ti đã nói trắng ra nên Cao Lôì Hoa cũng không có muồn bắt cóc mình một lần nữa.

- Lôì, anh cùng em tập nhảy đi.

Thanh âm của Tĩnh Tâm từ sân sau vang lên.

- Đến đây cung.

Cao Lôì Hoa đáp một tiếng rồi đi vào trong. Trên người Tĩnh Tâm chỉ mặc một chiếc áo bó ở bên trên và chiếc váy dài ở bên dưới. Bộ quần áo này càng tôn lên vóc dáng hoàn mỹ của nàng.

Nhưng ngay khi Cao Lôì Hoa mới đi được một nửa đường thì đột nhiên ngoài cửa vang lên một hét thảm thiết.

- Aaaaaaaaaa!!!!

Đó là tiếng hét của Saga. Khi hẳn cùng Nguyệt Nhị đi ra ngoài cửa, đột nhiên Saga hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

- Sao vậy?

Cao Lôì Hoa chạy tới cửa:

- Nguyệt Nhị xảy ra chuyện gì vậy?

Cao Lôì Hoa hỏi, lạ thật, vừa rồi hẳn không hề có khí tức nào của địch nhân mà, vậy tại sao Saga lại ngã xuống?

- Con cũng không biết, Saga đang đi thì đột nhiên ngã xuống.

Nguyệt Nhị hoang mang nói.

- Không có gì, có ba ở đây rồi.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng đỡ Saga ngồi lên rồi áp tay vào lưng nó truyền một chút Lôì thần lực biến dị.

Nay khi thần lực tiến vào trong cơ thể của Saga, Cao Lôì Hoa giật mình kinh hãi.

Trong đan điền của Saga không ngừng sinh ra một nguồn năng lượng màu đen, chính cỗ năng lượng này khiến Saga bị ngất.

Nhưng năng lượng màu đen này lại không gây tổn hại cho Saga, mà lại không ngừng củng cố kinh mạch của hắn. Nếu cứ tiếp tục như thế này thì có lẽ sau khi Saga tỉnh dậy, nó sẽ mạnh gấp 3 lần. Có lẽ nguyên nhân Saga té xỉu là do cỗ lực lượng này cải tạo thân thể hắn.

Xác định được Saga không có chuyện gì, Cao Lôì Hoa thầm thở phào nhẹ

nhồm rồi mở mắt ra.

- Ba, Saga thế nào rồi?

Nguyệt Nhị ở bên cạnh lo lắng nói.

Tĩnh Tâm cũng từ bên trong chạy ra khẩn trương nhìn Cao Lôi Hoa.

- Không có chuyện gì đâu, tất cả mọi việc đều ổn.

Cao Lôi Hoa thu hồi thần lực rồi cười nói.

- Tại sao Saga lại té xỉu vậy?

Tĩnh Tâm hỏi.

- Không có việc gì đâu. Chẳng biết tại sao trong cơ thể con nó lại xuất hiện một nguồn năng lượng quái lạ.

Cao Lôi Hoa đặt Saga nằm xuống đất rồi nói qua tình trạng cơ thể của Saga.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng thở phào. Tiếng hét của Saga dọa nàng sợ chết khiếp.

- Ba!

Saga mơ màng mở mắt, hình ảnh đầu tiên mà hắn nhìn thấy là mái tóc bạc của Cao Lôi Hoa nên hắn liền gọi:

- Ba, con muốn tham gia vũ hội ngày hôm nay.....

- Đừng làm cản nữa, nhìn con thế này thì làm sao có thể tham gia được.

Cao Lôi Hoa quát khế một tiếng:

- Muốn gặp được Bích Lệ Ti thì ba có thể đưa con đi bất cứ lúc nào! Không phải chỉ là Quang Minh thần điện thôi sao, cùng lắm thì ta hủy nó đi là được. Con ở nhà dưỡng bệnh, ba cam đoan có thể cho con lại được nhìn thấy Bích Lệ Ti!

- Không được, ba, hôm nay con thật sự phải đi.

Saga nóng nảy nói:

- Con cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Kỳ thực vũ hội lần này là do người hầu của nàng đưa con một lá thư của nàng. Nhưng con không hiểu cái gì cả, nói cái gì mà lần cuối cùng gặp con, sau này không có cơ hội nữa nên con rất sốt ruột ba à. Buổi tối nay con nhất định phải đi ba à. Con phải làm rõ việc này, con muốn gặp nàng để hỏi rõ ràng.

- Ồ!

Khóe miệng Cao Lôi Hoa nhếch lên. Nghe khẩu khí này của Saga, một tháng Cao Lôi Hoa cố gắng cũng không có uống phí. Saga và Bích Lệ Ti chắc đã nảy sinh tình cảm rồi. Đây thật sự là một chuyện tốt.

- Được rồi.

Cao Lôi Hoa vỗ vai Saga:

- Buổi tối nay, ba sẽ đi thay con.

- Ba thay con đi ư?

Saga cười khỏ nói:

- Ba đi thì có ích gì? Ba không phải là con mà.

Saga nói xong, quay đầu lại thở dài một tiếng:

- Có lẽ ông trời không muốn con được thấy nàng. Đang yên đang lành sao lại tự nhiên phát sinh chuyện như vậy!!!

Giọng nói của Saga tràn đầy bi ai.

- Ha ha, con yên tâm đi! Chờ ba một chút đi. Ba cam đoan với con, xuất hiện ở vũ hội, sẽ là một Saga thật 100%.

Cao Lôì Hoa cười nói... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 227

Thuật Dịch Dung Và Xúc Cốt Công.

Biến thành một người khác! Nhân loại trên đại lục đối với loại ma pháp này cũng không phải là việc khó khăn gì. Cao thủ trong môn ma pháp ảo thuật này, chỉ cần một chút ma pháp lực thì muốn biến thành ai đều có thể cả.

Có điều cũng đáng tiếc là ảo thuật chung quy vẫn chỉ là ảo thuật. Ảo thuật không chịu nổi khảo nghiệm. Đặc biệt, có một số chủng tộc còn có nhãn thuật chuyên môn để khắc chế ảo thuật nữa. Cũng giống như một số kỹ năng như “chân thật chi nhãn” (Mắt thật) của cự long, “tự nhiên chi mâu” (mắt tự nhiên) của Tinh Linh tộc ... đều có thể thoải mái vạch trần được môn ma pháp gà què này. Thậm chí, một số cường giả có tu vi cao một chút cũng có thể có phương pháp riêng biệt để bài trừ ảo thuật được.

Bất quá, đương nhiên là “biến thành Saga” theo như lời Cao Lôì Hoa nói cũng không phải là nhờ vào cái ma pháp ảo thuật gà què gì đó, mà là có tuyệt kỹ võ công cổ đại “súc cốt công” và “thuật dịch dung” thường dùng khi hành tẩu giang hồ.

Nói đến “thuật dịch dung” và “súc cốt công”, Cao Lôì Hoa không thể không tán thưởng. Khi Cao Lôì Hoa mới chỉ là một đệ năng giả Lôì hệ bậc bốn nho nhỏ, trong một vài lần làm nhiệm vụ đã lâm vào khốn cảnh. Nhưng cuối cùng, nhờ sự trợ giúp của “thuật dịch dung”, Cao Lôì Hoa đều thoát khỏi chỗ nước sôi lửa bỏng đó. Chỉ có điều sau này, khi Cao Lôì Hoa đã trở thành đệ năng giả Lôì hệ bậc bảy thì dần dần không sử dụng đến “thuật dịch dung” này.

Trước lực lượng hùng mạnh thì mọi mưu kế chỉ đều là vô dụng. Cao Lôì Hoa bậc bảy khi ở trên địa cầu căn bản là không có khái niệm “đào mệnh”, có thể nói lúc đó là thời gian Cao Lôì Hoa hoành hành. Nếu không có “đào mệnh” thì thuật dịch dung cũng tự nhiên dùng ít đi. Cuối cùng, thậm chí Cao Lôì Hoa còn không cần dùng đến chiêu thức đó nữa.

Tuy nhiên, không ngờ là sau bao nhiêu năm, Cao Lôì Hoa lại có cơ hội sử dụng lại “thuật dịch dung” này. Cao Lôì Hoa cười ha hả, nói với mấy người Saga:

- Không phải chỉ là làm một Saga giống y như đúc hay sao. Các con chờ ba, ba vào nhà chuẩn bị một tí rồi ra ngay.

- Vâng, được ạ.

Nguyệt Nhị và Saga đáp tiếng.

Sau đó, Cao Lôi Hoa liền chui vào trong phòng.

Sau khi Cao Lôi Hoa đi vào trong phòng rồi, mấy người Nguyệt Nhị bên ngoài liền nghe thấy một loạt tiếng động xương cốt ma sát nhau, tiếp đó lại là liên tiếp những âm thanh ồn ào kỳ quái. Nhưng dù cho có nghe thấy thanh âm đi nữa thì bọn chúng cũng không thể tưởng tượng ra được là Cao Lôi Hoa rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nghi hoặc rất nhanh được tiêu trừ! Trong chốc lát sau, cửa phòng Cao Lôi Hoa bị mở ra, Cao Lôi Hoa đầu bạc từ trong phòng đi ra.

Ba người Nguyệt Nhị vừa nhìn đến Cao Lôi Hoa thì lập tức cả ba người Tĩnh Tâm, Nguyệt Nhị, Saga đều há hốc mồm. Mà không, chính xác thì phải nói là Saga “kia”. Ngoại trừ cái đầu bạc ra, hiện giờ Cao Lôi Hoa và Saga chính là giống nhau như khuôn đúc. Chiều cao và hình thể y xì, đều là mắt đen, đều là khuôn mặt anh tuấn như nhau. Khi cả hai cùng nhướn mày thì càng giống như anh em sinh đôi.

- Đây là... ba ư?

Quan sát “Saga” đầu bạc trước mặt, Nguyệt Nhị dò xét gọi Cao Lôi Hoa một tiếng. Nếu không phải vì cái đầu bạc này, Nguyệt Nhị thật không dám xác định người trước mặt mình đây là Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, thế nào hả?

Cao Lôi Hoa đắc ý nhìn thần sắc kinh ngạc của ba người.

- Tuyệt!

Saga bỏ nhào đến gần Cao Lôi Hoa, một lúc lâu sau mới nói được tiếp:

- Ba ơi, tóc ba có thể làm cho thành màu đen được không?

- Không thành vấn đề. Màu tóc là chuyện nhỏ.

Cao Lôi Hoa cười cười đáp. Từ tóc màu đen chuyển thành màu bạc thì không dễ chứ đổi ngược lại thì đơn giản. Cao Lôi Hoa biết có thể dùng một số loại thực vật để làm thế được.

Cao Lôi Hoa cười ha hả nói tiếp:

- Thế nào? Có giống không?

Câu trước là Cao Lôi Hoa dùng giọng nói của mình. Nói xong sang câu thứ hai thì không ngờ giọng nói của hắn cũng thành giọng của Saga rồi.

- Giống! Rất giống ạ!

Nguyệt Nhị nhìn bộ dạng Cao Lôi Hoa, lớn tiếng tán tụng.

- Giống. Quá tốt rồi. Thế ba ơi, chuyện vũ hội để ba lo nhé.

Saga nói xong, trên trán mồ hôi mẹ mồ hôi con tuôn như suối. Vừa rồi vì chuyện vũ hội cho nên cậu ta hoàn toàn tập trung sự chú ý vào sự kiện kia mà nhất thời không cảm giác được cơ thể đau đớn. Nhưng khi vụ vũ hội đã

được giải quyết xong thì cơn đau ập đến khiến cho Saga đau đến nghiêng chặt răng vào.

Thấy sắc mặt thống khổ của Saga, Cao Lôi Hoa lắc đầu. Điềm nhẹ chân, trong nháy mắt Cao Lôi Hoa đã tới phía sau Saga, tay phải chặt vào cổ Saga. “Uych” một tiếng, Saga bị một chương này của Cao Lôi Hoa đánh cho té ngã xuống đất.

Bề thóc Saga đã xiu lên, Cao Lôi Hoa đưa cậu về phòng ở trên lầu. Tĩnh Tâm và Nguyệt Nhị vẫn đứng lại đó chờ hần.

- Tĩnh Tâm, lát nữa nàng đến chăm sóc Saga nhé.

Cao Lôi Hoa đặt Saga lên giường xong xuống dưới lầu nói với Tĩnh Tâm:

- Trước khi nó tỉnh lại, ngàn vạn lần đừng động chạm gì vào cơ thể nó. Bất kể là có thể nào cũng đừng xô dịch nó đi đâu nhé. Dù sao thì cũng không thể có chuyện gì được đâu, nếu di chuyển thì thực sự là không có ích lợi gì với Saga cả.

- Rồi, thiệp biết rồi.

Tĩnh Tâm gật đầu.

- Vậy giao lại cho nàng đây.

Cao Lôi Hoa cười nói.

Sau khi làm tóc đôi thành màu đen, Cao Lôi Hoa đi theo con gái Nguyệt Nhị đến địa điểm tổ chức vũ hội đêm nay.

Vũ hội này là do Học viện Ma Võ Thánh Peter tổ chức, nghe nói là vũ hội quyền tiền từ thiện.

Vũ hội, là do hai vị viện trưởng thánh cấp đồng tổ chức. Nghe nói sở dĩ phải tổ chức quyền tiền từ thiện là bởi vì lần trước suốt dọc con đường thuộc đế quốc nối liền từ Vong Linh cốc tới Thú nhân đế quốc đã bị một thế lực không rõ tên hủy diệt, cho nên nạn dân quá nhiều

Chỉ cần là học sinh ở Học viện Ma Võ Thánh Peter thì đều có thể tham gia vũ hội. Tuy nhiên, mỗi người tham gia đều phải đưa một khoản tiền vào cửa có giá trị không nhỏ.

Đồng thời, vũ hội lần này còn mời một số nhân sĩ nổi tiếng ở Quang Minh đế quốc. Ví dụ như là vị Quang Minh chủ giáo trẻ tuổi nhất, người đã từng là tình địch số 1 của Cao Lôi Hoa – Ngô Thiên. Còn có Quang Minh Thánh Nữ Bích Lệ Ti, cùng với một số nhân sĩ nổi tiếng trên thương trường.

Sau khi đã đưa khoản tiền vào cửa, Cao Lôi Hoa và Nguyệt Nhị chậm rãi tiến vào trong hội trường vũ hội.

Hội trường vũ hội được đặt tại lầu ba một Nhà hát lớn của đế đô. Ở đây có thể chứa được đến vài ngàn người.

- Ba, chắc chắn là không có vấn đề gì chứ?

Nguyệt Nhị khẽ hỏi Cao Lôi Hoa.

- Nếu như bị Bích Lệ Ti nhận ra thì làm sao giờ? Dù sao nàng ta và Saga

cũng thân cận với nhau gần một tháng đấy.

- Nhận ra à? Chắc chắn là không thể.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Các con đều không nhận ra được, không lý do gì Bích Lệ Ti lại có thể nhận ra. Cho dù Bích Lệ Ti có thể nhận ra được cũng là một chuyện tốt.

Cao Lôi Hoa cười ha hả nói. Nếu như Bích Lệ Ti có thể nhận ra Saga, thì chứng tỏ Bích Lệ Ti đúng là đã thấu hiểu Saga rồi.

- Thế ba cần thận ứng phó nhé. Con không thể nào cứ đi cùng bên cạnh ba được.

Sau khi vào trong hội trường, Nguyệt Nhị nói một tiếng rồi phát phát tay với Cao Lôi Hoa sau đó thì đi tới mấy bạn nữ của mình. Dù sao thì đây là vũ hội, tuy rằng hiện giờ Cao Lôi Hoa đang là thân phận của Saga, trên danh nghĩa là anh em của Nguyệt Nhị, nhưng nếu hai người cứ kè kè cạnh nhau thì đúng là không hợp tình hợp lý.

Sau khi Nguyệt Nhị đã rời đi xa, Cao Lôi Hoa tiện tay cầm một ly rượu, sau đó tìm một cái góc cột nhẹ nhàng dựa vào đó nhâm nhi.

Những vụ tụ tập thế này Cao Lôi Hoa cũng không mấy hứng thú, trừ khi là lúc ở cùng với mọi người trong nhà mình.

Trong ký ức thì vụ tụ tập cuối cùng hình như là lúc mình rời khỏi tổ 13, các anh em tổ chức liên hoan chia tay mình, Cao Lôi Hoa mới uống rượu nhiều. Lần đó cũng là lần cuối cùng hấn say rượu.

Mình thì đã tới cái thế giới xa lạ này, không biết các anh em ở Địa Cầu sống có khỏe mạnh không. Còn nữa, không biết mẹ con Vũ Hình sống thế nào nữa.

Có lẽ bây giờ tiểu nha đầu đã trở thành một thiếu nữ rồi. Ai mà biết được. Có câu nói “trên trời một ngày, bằng trên mặt đất một năm”. Cũng không biết là thời gian ở đây và ở Địa Cầu có giống nhau không nữa.

Haizzzz, chỉ nghĩ một ít việc thế thôi mà Cao Lôi Hoa lại không khỏi thở dài.

- Saga.

Bỗng nhiên, tiếng Bích Lệ Ti vang lên bên tai Cao Lôi Hoa, ngay sau đó, một bóng người áo trắng cũng hiện ra bên cạnh hấn.

Cao Lôi Hoa nhất thời không biết phản ứng thế nào, ngẩng đầu “ừ ừ” nhìn con dâu Bích Lệ Ti của mình. Nhưng lập tức, Cao Lôi Hoa nhớ ra thân phận hiện nay của mình là Saga. Ánh hào quang trong mắt hấn chợt lóe qua, nhanh chóng chuyển thành tiêu ý khi nói chuyện.

Bích Lệ Ti nghi hoặc nhìn ‘Saga’ trước mắt. Tuy rằng nhìn rất nhiều rồi, ‘Saga’ trước mắt không có vấn đề gì, nhưng trực giác của phụ nữ nói cho nàng biết, ‘Saga’ trước mắt nàng có vẻ có vấn đề. Đặc biệt là ánh mắt vừa rồi Saga nhìn mình, không ngờ lại có cảm giác là trưởng bối nhìn tiểu bối.

Đôi khi, không thể không thừa nhận trực giác của phụ nữ là một khả năng

rất đáng sợ.

- Bích Lệ Ti, nàng tới rồi.

Giọng nói của Cao Lôì Hoa cũng đổi thành giọng của Saga, cười híp mắt nói với Bích Lệ Ti.

- Dạ.

Bích Lệ Ti gật đầu, cũng không nói gì thêm, chỉ cầm một ly rượu lên, nhẹ nhấp một ngụm.

- Saga.

Bích Lệ Ti uống vào chút rượu rồi thì có vẻ là có thêm dũng khí. Nàng đỏ mặt nói với 'Saga':

- Nhảy với ta một điệu được không?

- Khiêu vũ à? Được rồi.

Cao Lôì Hoa cười ha hả. Trước đó vài ngày vừa mới nhảy với mẹ vợ, giờ lại nhảy với con dâu.

Cao Lôì Hoa, hay là 'Saga' đứng lên, duỗi tay về phía Bích Lệ Ti:

- Thừa quý cô xinh đẹp, tôi có vinh hạnh mời nàng một điệu nhảy không?

Chỉ có điều, ngay lúc đó, bên kia, một ánh mắt nam tử đang nhìn chòng chọc Cao Lôì Hoa. Nếu Cao Lôì Hoa có quay đầu lại xem thì có thể phát hiện được ra ngay, nam tử này là người hấn có quen biết....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 228

Thánh Thiên Sứ Giáng Lâm.

Khi Cao Lôì Hoa nắm tay Bích Lệ Ti bước trên sàn nhảy, trong góc phòng, một đôi đồng tử màu vàng nhìn chăm chú vào hai người. Sau đó, chủ nhân của đôi đồng tử màu vàng này lộ ra nụ cười tà ác.

Cao Lôì Hoa nếu như quay đầu xem lại một chút thì sẽ nhận ra người này ngay. Chủ nhân của đôi đồng tử màu vàng này chính là Thánh tử của Quang Minh Thần Điện, con trai của Giáo Hoàng – Thánh tử Bruce.

Cũng chính là cái tên Thánh tử đã đối xử bạo lực với Thánh nữ Bích Lệ Ti trước khi Cao Lôì Hoa bắt cóc nàng.

Chỉ có điều là hiện tại, trong mắt gã lại toát ra một cỗ chiến ý cuồng nhiệt. Nhìn gã bây giờ so với một tháng trước thì hoàn toàn bất đồng. Về nhu nhược đã mất đi và được thay bằng một loại khí chất đặc thù.

Vũ khúc nhẹ nhàng vang lên, Cao Lôì Hoa kéo Bích Lệ Ti nhảy theo điệu nhạc. Vũ đạo ở dị giới và những gì Cao Lôì Hoa được học trước kia cũng không có chênh lệch gì nhiều.

- Bích Lệ Ti, lúc này nàng có thể nói cho ta biết, nội dung trong lá thư lúc trước là có ý gì vậy?

Cao Lôì Hoa, mà không, phải nói là ‘Saga’ vừa khiêu vũ, vừa khẽ nói với Bích Lệ Ti. Mục đích của hắn chính là để Bích Lệ Ti có một lời giải thích với Saga.

- Saga, ta...

Bích Lệ Ti hơi khổ sở nói. Saga trước mặt có thể nói ra bức thư này, nên nàng đành tạm thời bỏ qua ý nghi ngờ Saga rồi lắc đầu:

- Sau này ta có lẽ cũng sẽ không ra khỏi Quang Minh Thần Điện được nữa rồi.

- Thế là có ý gì? Không ra khỏi Quang Minh Thần Điện? Là cái lão Giáo Hoàng ôn vật kia ép nàng sao?

Cao Lôì Hoa trong lót ‘Saga’ nhướn mày, đồng thời trong lòng thầm mắng: “Bố khỉ, nếu cái lão Giáo Hoàng ôn vật này làm trò quỷ gì, lão tử không bỏ sống lão ra thì không xong.”

Lúc này đây, chỉ cần Bích Lệ Ti trước mặt gật đầu một cái thôi là Cao Lôì

Hoa sẽ không chút do dự lộ ra vài tên ‘huyết kị sĩ’ (chính là những ‘huyết kị sĩ’ trong tay Vong Linh Nữ Thần) đi ‘thăm hỏi’ Giáo Hoàng.

- Giáo Hoàng, lão ôn vật?

Bích Lệ Ti khẽ nhắc lại lời nói của Cao Lôi Hoa, tiếp đó, trong mắt nàng hiện lên một tia sáng khác thường.

- Ngươi, không phải là Saga.

Bích Lệ Ti đột nhiên ngẩng đầu nói với Cao Lôi Hoa.

-?

Cao Lôi Hoa cũng choáng. Hắn tự nhận là chưa lộ ra sơ hở nào cả.

- Vì sao lại nói thế?

Cao Lôi Hoa cười khẽ, hỏi.

- Saga không phải là người như vậy. Tuy rằng ngươi và Saga rất giống nhau. Nhưng, ngươi không phải là Saga.

Trong giọng nói của Bích Lệ Ti mang theo cả nỗi thương cảm. Nàng thân nhiên nói tiếp:

- Thôi được. Có lẽ đây đúng là ý chỉ của Quang Minh thần. Ta chỉ muốn gặp mặt Saga lần cuối, nhưng lại không thể.

- Saga bị bệnh rồi.

Cao Lôi Hoa mỉm cười nói.

- Nhưng nó lại khẳng khẳng muốn tham gia vũ hội này. Ta đành phải thay nó đến đây. Nó nói, nó muốn biết ngươi đã nói những lời đó với nó là có ý gì.

- Bệnh ư? Có nghiêm trọng không?

Bích Lệ Ti cắn cắn môi.

- Muốn đến thăm hắn xem không?

Cao Lôi Hoa hí mắt lại cười hỏi.

- Ta...

Bích Lệ Ti vừa mở miệng định đồng ý, nhưng dường như lại nhớ ra cái gì, cười khỏ nói:

- Quên đi.

Cao Lôi Hoa nhú nhú mày. Cô bé Bích Lệ Ti này chắc hẳn là có chuyện gì khó xử rồi. Có nên ép nàng thêm một lần nữa không? Trong lòng Cao Lôi Hoa âm thầm có chủ ý.

- Bích Lệ Ti, thời gian không còn nữa. Chúng ta phải đi về.

Lúc này, Thánh tử Bruce vẫn đứng một góc nhìn Bích Lệ Ti và Cao Lôi Hoa bước lại gần. Phía sau lưng gã là năm Thánh điện kỵ sĩ.

Bích Lệ Ti khẽ gật đầu, rồi sau đó định buông tay Cao Lôi Hoa ra.

- Đây, tiểu nha đầu, có muốn đến thăm Saga một chút không?

Cao Lôi Hoa không buông tay nàng ra, chỉ hơi ngẩng đầu mỉm cười nhìn nàng.

- Muốn gặp thì làm thế nào?

Bích Lệ Ti cười một cách bất đắc dĩ:

- Ta phải đi, đến giờ rồi.

- Muốn đến thăm, rất dễ dàng. Ta mang người đến.

Cao Lôi Hoa lộ ra nụ cười đắc ý. Kỳ thật, ngay từ đầu hắn cũng không ngờ tới chuyện là Bích Lệ Ti có thể nhận ra hắn không phải là Saga. Tuy nhiên, nhận ra rồi cũng tốt. Nhận ra rồi thì có thể chứng minh được là quan hệ giữa Saga và Bích Lệ Ti trong một tháng kia là không đơn giản.

- Ta...

Bích Lệ Ti có vẻ muốn nói gì đó, nhưng Cao Lôi Hoa lại kiên quyết kéo tay nàng đi ra bên ngoài.

Thánh tử Bruce và mấy tên Thánh điện kỵ sĩ phía sau nhanh chóng chặn hai người Cao Lôi Hoa và Bích Lệ Ti lại.

- Cút ngay!

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu, khễ quát lên.

- Người tên là Saga phải không? Người muốn dẫn Bích Lệ Ti đi đâu?

Thánh tử dẫn theo mấy tên thị vệ của Quang Minh Thần Điện chặn trước mặt Cao Lôi Hoa.

- Ta kêu người cút đi!

Cao Lôi Hoa dõn khí vào đan điền, quát lên một tiếng, đồng thời chân trái bước về phía trước. Khi chân trái chạm mặt đất, một làn sóng năng lượng hùng mạnh bắn ra phía trước theo hình nan quạt. Lập tức, tất cả những người đang đứng chắn trước mặt hắn đều bị cơn sóng năng lượng này ép cho bắn bay tung lên.

- Tiểu nha đầu, hiện tại ta tuyên bố. Hoan nghênh người lại một lần nữa bị ta bắt cóc.

Tiếng nói nguyên bản của Cao Lôi Hoa lộ ra, sau đó, hắn kéo tay Bích Lệ Ti, từ từ đi ra phía ngoài.

- Người là... ba của Saga?

Bích Lệ Ti kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa đang trong trạng thái của Saga đứng trước mặt.

- Là ta. Có vấn đề gì sao?

Cao Lôi Hoa kéo tay Bích Lệ Ti, khi bước ra cửa lớn, lôi thần lực phát ra nâng thân hình nhẹ như bông của Bích Lệ Ti lên một cách nhẹ nhàng, sau đó, bay lên không trung mang theo cả Bích Lệ Ti.

- Ha ha, không ngờ lại là một cao thủ. Đây là cao thủ hùng mạnh đến cỡ nào nhỉ?

Lúc này, Quang Minh Thánh tử bị năng lượng của Cao Lôi Hoa bắn văng ra nhưng không bị thương tổn chút nào đã đứng được lên. Ánh mắt gã nhìn theo Cao Lôi Hoa trên không trung, đồng tử màu vàng dần chuyển thành màu ngân bạch.

- Không ngờ ta vừa mới giáng lâm lại thấy một cường giả bậc tám. Tốt quá! Thật là tốt quá!

Nói rồi, sau lưng Thánh tử Bruce có tiếng quần áo bị xé toạc, ba đôi cánh trắng nõn bật tung ra. Ngay sau đó, thân thể Thánh tử Bruce cũng bay lên không trung, truy đuổi theo bóng dáng Cao Lôì Hoa.

- Thánh thiên sứ giáng lâm?!!

Hai lão viện trưởng của Học viện Ma Võ Thánh Peter vẫn luôn im lặng chăm chú quan sát hiện trường sau khi nhìn thấy ba đôi cánh sau lưng Thánh tử thì kêu lên kinh ngạc.

Quang Minh Thần Điện là căn cứ địa của Thần Tộc ở nhân gian. Trong Quang Minh Thần Điện thờ phụng bốn vị thần Thiên Sứ tộc “Chiến Thần”, “Thái Dương Thần”, “Quang Minh Thần” và “Hỏa Thần”.

Đồng thời, để trợ giúp Giáo Hoàng thu thập được càng nhiều tín đồ của Quang Minh Thần Điện ở nhân gian, cứ cách một khoảng thời gian Thiên Sứ tộc lại giáng lâm một vị linh hồn thiên sứ hùng mạnh.

Thánh tử và Thánh nữ kỳ thực chính là một cơ thể được chuẩn bị để thiên sứ có thể dùng đến khi giáng lâm. Đương nhiên, sau khi linh hồn thiên sứ trở về Thiên đường, Thánh tử có thể trở thành tân Giáo Hoàng.

Lúc này, Thánh tử Bruce đã không còn là Bruce ban đầu nữa, gã chỉ còn là một hình nộm do thiên sứ chiếm giữ mà thôi.

Sau khi đã triển khai ba đôi cánh, Bruce bay về phía Cao Lôì Hoa trên không trung. Chỉ là tốc độ của gã không sao so được với Cao Lôì Hoa. Trong nháy mắt, gã đã bị mất bóng Cao Lôì Hoa trên không trung.

Thánh tử Bruce thất vọng bay trở về. Gã vốn là một thiên sứ có năng lực chiến đấu tốt nhất trong Thần giới. Hơn nữa, gã cũng là một trong số ít những thiên sứ có được ba đôi cánh đồng thời là cường giả bậc tám của Thần giới. Chỉ là, hiện tại gã không có thần cách mà thôi.

Lần giáng lâm này bởi vì gã nghe nói ở thế giới nhân loại xuất hiện thần cách, lại dường như là một thần cách rất hùng mạnh. Hơn nữa, một phân thân của Thái Dương thần đã bị diệt trừ ở thế giới nhân loại. Cho nên gã mới được Thiên giới phái xuống thế giới nhân loại.

Sau khi về tới vũ hội, đột nhiên ánh mắt gã nhìn đến một người. Ngay sau đó, gã lộ ra một nụ cười gian tà.

- Ha ha, có nàng còn ở đây, ta không tin là ngươi không trở lại.

Ánh mắt Thánh tử Bruce dừng lại đúng chỗ Nguyệt Nhị vẫn còn đang ở vũ hội. Gã nhớ rõ rằng cô gái này và tiêu tử tóc đen kia cùng đi vào với nhau.

Đồng thời ngay lúc đó, Cao Lôì Hoa đang phi hành cũng chợt nhớ ra Nguyệt Nhị:

- Thôi chết, ta quên mất con gái rồi.

Cao Lôì Hoa dờ khóc dờ cười:

- Xong đời rồi. Không ngờ lại quên mất nó ở vũ hội. Không biết về nhà nó hành mình thế nào nữa đây.

- Bích Lệ Ti, cô đứng đây chờ ta.

Cao Lôi Hoa vung tay phải lên, một hào quang màu vàng tím xuất hiện, tiếp đó, trong không trung xuất hiện hai vật thể hình người màu vàng.

- Chủ nhân.

Hai vật thể hình người màu vàng kia sau khi xuất hiện liền tôn kính chào Cao Lôi Hoa. Đây chính là hai trong số một trăm huyết kỵ sĩ mà Cao Lôi Hoa thu nạp.

- Bảo vệ nàng ta cho tốt. Ta đi một lúc rồi quay lại ngay.

Cao Lôi Hoa phân công rồi vội vàng xoay người bay về phía vũ hội.

Bích Lệ Ti nhìn theo thân ảnh Cao Lôi Hoa, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ. Nàng nhớ rõ là nàng đã từng nói qua với Saga rằng nàng không hy vọng Cao Lôi Hoa lại bắt cóc nàng một lần nữa. Nhưng hiện giờ, nàng lại bị bắt cóc rồi, tuy nhiên trong lòng nàng không hề có chút chán ghét mà ngược lại lại có chút hưng phấn?!

Thần cách song hệ tốc độ và Lôi điện khiến cho tốc độ của Cao Lôi Hoa đạt đến mức độ khủng bố. Khi mang theo Bích Lệ Ti là vì chiều cố đến nàng cho nên tốc độ phi hành đã giảm bớt rồi. Hiện giờ có một thân một mình, hành động của Cao Lôi Hoa không còn e dè nữa, toàn lực triển khai tốc độ.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh Cao Lôi Hoa đã lại một lần nữa xuất hiện ở vũ hội. Lúc này đây Cao Lôi Hoa đã hiện ra bản thể, tuy nhiên, mái đầu bạc vẫn tạm thời là màu đen.

Khi vừa xuất hiện ở vũ hội, Cao Lôi Hoa cũng vừa lúc thấy được đội Thánh điện kỵ sĩ đang vây quanh Nguyệt Nhị.

Trước mặt Nguyệt Nhị là hai lão già mà Cao Lôi Hoa cũng quen biết.

Còn đội Thánh điện kỵ sĩ kia, theo sự dẫn dắt của Thánh tử Bruce đang chậm rãi tiến gần Nguyệt Nhị.

- Nguyệt Nhị.

Cao Lôi Hoa đi vào rồi thì ngưng ngừng gọi một tiếng. Hắn cũng chẳng thèm nhìn tới Thánh tử với mấy cái hộ điện kỵ sĩ gì gì kia nữa.

- Hừ!

Nguyệt Nhị hất cái đầu, làm ra vẻ: “đấy, ba tự xử đi”

- Ặc ặc...

Cao Lôi Hoa bắt đầu vò đầu bứt tai. Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, không nên quên mất con gái ở vũ hội chứ.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 229

Quần Âu Thánh Thiên Sứ, Huyết Kỵ Sĩ Tiên Hóa.

Hắc hắc! Cường giả, ta biết là ngươi sẽ quay lại mà!

Thánh tử Bruce vừa thấy Cao Lôì Hoa liền lập tức cười ha hả. Bởi vì hắn vốn là linh hồn trực tiếp giáng xuống nên hắn nhìn người cũng là trực tiếp nhìn linh hồn. Hắn lập tức nhận ra linh hồn Cao Lôì Hoa:

- Tới đây đi, cường giả của thế giới này. Ta, người có khả năng lớn nhất sẽ trở thành Chiến thần tiếp theo trong Quang Minh thần tộc - Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á hướng ngươi khiêu chiến! Tiếp nhận sự khiêu chiến của ta đi, cường giả nhân loại!

- Vớ vẩn, ngu ngốc!

Cao Lôì Hoa chép chép miệng. Đồng thời trong miệng hắn phát ra chú văn liên tiếp:

- Lấy danh nghĩa Cao Lôì Hoa ta - Triệu hoán toàn bộ huyết kỵ sĩ đã được hồi sinh máu huyết của ta!

Tay phải Cao Lôì Hoa phát lên một cái.

Sau cái phát tay của Cao Lôì Hoa, giữa hội trường vũ hội đột nhiên xuất hiện gần trăm sinh vật hình người màu vàng tím.

Thoáng cái có thêm chín mươi tám sinh vật hình người, cả hội trường vũ hội lập tức chật chội hẳn lên.

Cao Lôì Hoa nhìn nhóm huyết kỵ sĩ này, đếm lại chỉ có chín mươi tám người. Vốn lần trước hắn triệu hồi được cả trăm huyết kỵ sĩ, nhưng giờ có hai người đang bảo vệ Bích Lệ Ti. Bởi thế Cao Lôì Hoa giờ chỉ triệu hồi ra được có chín mươi tám người. Chín mươi tám huyết kỵ sĩ lập tức tụ tập bên cạnh Cao Lôì Hoa, vây quanh hắn đợi lệnh.

- Robinhood, người tới dường như là Cao Lôì Hoa huynh đệ.

Viện trưởng học viện Ma Võ Thánh Peter - Lôì hệ thánh ma đạo sư Solomond nói với Kiếm thánh phong hệ Robinhood ở bên cạnh.

- Ủ, hình như đúng là Cao Lôì Hoa huynh đệ. Nhưng sao tóc hắn lại biến thành màu đen thế nhỉ? Ha ha, nếu đúng là hắn thì có chuyện vui lớn rồi. Chẳng qua hy vọng lần này ta không cần đi chịu tội thay.

Kiếm thánh phong hệ Robinhood cười quái dị nói:

- Lão mun, lần này mà cần chịu tội là tới phiên lão đó.

-...

Nguyệt Nhị đứng sau viện trưởng chẳng còn biết nói gì nữa. Dường như trong mắt hai người này, Cao Lô Hoa xuất hiện chỉ là để bắt bọn họ chịu tội vậy.

Sau khi nhìn chín mươi tám huyết kỵ sĩ mới được triệu hồi này, Cao Lô Hoa phát phát tay nói:

- Lên đi, đánh gãy răng hần! Nhưng tạm thời đừng giết người ở đây. Ta không muốn gây phiền toái cho hai lão già kia.

Cao Lô Hoa nhìn thấy hai lão viện trưởng, phó đứng trước mặt Nguyệt Nhị, cười một tiếng. Dù sao vũ hội này là do hai lão tổ chức, hần cũng không thể vuốt mặt mà không nể mũi được.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Chín mươi tám tiếng hô lãnh khốc đồng loạt vang lên. Vừa dứt lời, chín mươi tám huyết kỵ sĩ đã vọt về phía trước.

Chín mươi tám huyết kỵ sĩ phân ra hai người, vây quanh thánh điện kỵ sĩ Nguyệt Nhị, còn lại chín mươi sáu người khác thì hướng về phía Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á phóng tới.

- Hừ, muốn dùng chiến thuật biến người sao?!

Chiến thiên sứ sáu cánh, mạnh mẽ chỉ dưới Quang Minh thần "vĩ đại" hừ lạnh một tiếng! Chiến thuật biến người luôn là biện pháp để vũ giả cấp thấp trên đại lục này đối phó với cường giả.

Vì thế Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á liền coi chín mươi sáu vật thể hình người này xếp vào loại "cấp thấp".

Nhưng huyết kỵ sĩ thực sự là phế vật sao? Đáp án là không!

Huyết kỵ sĩ đầu tiên vọt tới trước mặt thiên sứ Ngã Âu Lý Á, sau đó tới khi năm đám màu vàng tím của huyết kỵ sĩ đánh vào thân thể mình thì thiên sứ Ngã Âu Lý Á mới cảm nhận được thực lực của vật thể hình người này! Dường như chỉ trong nháy mắt, vật thể hình người này đã có thể áp sát hần!

Thiên sứ Ngã Âu Lý Á vội vã định lui về phía sau. Nhưng phản ứng của hần đã chậm. Năm đám của huyết kỵ sĩ đã đánh mạnh vào ngực hần!

Rắc! Tiếng xương gãy vang lên.

Sau đó "phụt" một tiếng, Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý phun một ngụm máu tươi, cả người lui lại mấy bước.

Nương theo lực đạo này, Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý nhanh chóng hướng về phía cửa vũ hội chạy trốn. Không gian vũ hội quá nhỏ, trong không gian này mà bị đánh hội đồng thì quá bất lợi đối với hần.

Mặc dù cánh sau lưng hần rất nhiều, có tới ba đôi, so với Cao Lô Hoa lúc mở cánh thì còn nhiều hơn một đôi nhưng lực lượng của hần thực ra mới chỉ vượt qua cấp tám mà thôi. Hơn nữa hần còn chưa có lĩnh vực và thần cách của thần.

Nguyên nhân đơn giản là vì thần giới và ma giới là những địa phương đặc thù. Ở nơi này độ thần kiếp nhỏ hơn trên đại lục rất nhiều, cho nên tộc Thiên Sứ và Ác Ma mới có mấy người đạt tới cấp tám.

Mà chín mươi sáu huyết kỵ sĩ trước mặt này đều không phải là những huyết kỵ sĩ bình thường. Thực lực của họ đều hơn một nửa thực lực của bản thể.

Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á đã rất sáng suốt chọn cách thoát ra từ một cửa khác!

Chẳng qua khi hắn chỉ còn cách cánh cửa vài bước, kế hoạch chạy trốn ra ngoài lập tức tan thành bọt nước ~

Huyết kỵ sĩ sau khi có được một nửa lực lượng của Cao Lôì Hoa, nói về năng lực đã tương đương với một thí thần giả cấp tám! Nếu không phải huyết kỵ sĩ chỉ kế thừa được có lực lượng của Cao Lôì Hoa mà không thể kế thừa được ký ức chiến đấu của hắn thì thực lực bọn họ đã tăng vọt!

Bởi vì huyết kỵ sĩ không phải nhân loại, cũng không có kinh mạch nên Cao Lôì Hoa cũng chẳng thêm tạo ra "ấn ký truyền thừa" để truyền ký ức cho bọn họ làm gì. Vì thế mặc dù huyết kỵ sĩ có thực lực cường hãn nhưng lại chỉ biết dựa vào thân thể mà chiến đấu, cuối cùng khiến thực lực suy giảm rất nhiều.

Chẳng qua dù không thể phát huy được hoàn toàn thực lực nhưng để đối phó với một thí thần giả cấp tám thì đã quá đủ rồi!

Lúc Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á vừa đang định đập cửa thoát ra thì một đám huyết kỵ sĩ dũng mãnh như một bầy sói lao tới.

Vũ kỹ đặc ý nhất của hắn còn chưa kịp thể hiện thì đã bị đám huyết kỵ sĩ đè cứng xuống đất. Đón chào hắn chính là một loạt nắm đấm trút xuống như mưa.

Trong số đó thì kẻ đánh nhiều nhất chính là huyết kỵ sĩ đã đánh hắn lúc đầu. Huyết kỵ sĩ này thể hình cũng to hơn những người khác một chút, lực đánh cũng mạnh nhất!

Chiến thiên sứ sáu cánh Ngã Âu Lý Á bị đánh tới không còn sức phản kháng!

Đồng thời, mỗi khi nắm đấm của huyết kỵ sĩ rơi vào ngực hắn, hắn liền "phối hợp" phun một ngụm máu tươi.

Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á không chỉ học máu mồm. Trái tim hắn cũng đang học máu! Bởi vì miệng hắn phun ra không phải máu tươi bình thường. Đây là bản mệnh tinh huyết lúc Thánh Thiên sứ phủ xuống mang theo. Tinh huyết này cứ học ra chút nào là ít đi chút đó đó!

Máu huyết phun ra toàn bộ rơi vào người huyết kỵ sĩ trước mặt kia. Vừa rơi lên người hắn, máu tươi lập tức bị hút sạch.

Chiến thiên sứ bị đè xuống đất đánh hội đồng giờ mới bị ai phát hiện ra nhóm người màu vàng tím đang đánh mình này không phải phé vật. Mỗi

người bọn họ thực lực đều chẳng kém gì mình!

Trời ạ, từ bao giờ nhân gian lại sinh ra nhiều cường giả như vậy? Chiến thiên sứ cảm thấy không thể tin nổi.

Xem ra phải vứt bỏ thân thể này, dùng trạng thái linh hồn trở về thiên giới thôi! Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á thầm kêu khổ. Đồng thời hắn âm thầm chuẩn bị mở ra cánh cửa thiên giới, sau đó vứt bỏ thân thể này chạy về.

- Hồng ~ ~ lực lượng!! Máu tươi! Ta, Ca Đức!

Lúc này đột nhiên huyết kỵ sĩ đang đánh Chiến thiên sứ bỗng ngáng đầu ngửa mặt lên trời gầm lớn.

Cao Lôì Hoa nhất thời nghi hoặc nhìn huyết kỵ sĩ này, bởi vì lúc này trên người tên huyết kỵ sĩ này truyền tới một cảm giác rất kỳ diệu. Cảm giác này khiến Cao Lôì Hoa cảm thấy rất khó tin.

- Hồng!

Chỉ thấy trên người huyết kỵ sĩ này lóe lên từng trận hồng quang. Sau đó đột nhiên hắn từ trên người Ngã Âu Lý Á đứng dậy, chậm rãi đến trước mặt Cao Lôì Hoa nói:

- Chủ nhân vĩ đại, xin ngài hãy ban thưởng cho thuộc hạ một giọt máu tươi nữa. Huyết kỵ sĩ tử kim sắc nọ đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa, quỳ gối đúng theo lễ nghi của kỵ sĩ ra mắt lĩnh chủ, tôn kính nói với Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa trầm mặc trong chốc lát, sau đó gật đầu, cắt một đầu ngón tay của mình, để một giọt máu tươi nhỏ lên người hắn.

Sau khi tiếp nhận giọt máu tươi của Cao Lôì Hoa, huyết kỵ sĩ này phát ra một tiếng rên thoải mái, đồng thời tử quang trên người hắn bắt đầu thu dần vào trong cơ thể.

Quá trình tử quang thu vào trong cơ thể rất nhanh, chỉ trong nháy mắt. Sau đó huyết kỵ sĩ bỗng nhiên biến mất, thay vào đó là một nam tử khôi giáp, bên ngoài là trường bào màu trắng.

Không còn trạng thái tử kim sắc mà đã trở thành hoàn toàn giống một con người. Nếu không phải màu da của hắn quá nhợt nhạt thì hắn sẽ giống loài người như đức.

- Huyết kỵ tướng, từng là chiến sĩ linh hồn - - Ca Đức, tham kiến chủ nhân vĩ đại.

Nam tử mặc chiến giáp và áo bào trắng đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa, nhẹ nhàng quỳ một chân xuống, nói với Cao Lôì Hoa đầy vẻ tôn kính.

- Huyết kỵ tướng? Cao Lôì Hoa cười híp cả mắt nhìn kẻ gọi là chiến sĩ linh hồn Ca Đức này.

- Vâng, đúng vậy. Thuộc hạ may mắn tiến hóa thành huyết kỵ tướng. Mới rồi thuộc hạ cũng không rõ là đã xảy ra chuyện gì liền đã tiến hóa. Tựa hồ huyết kỵ sĩ sau khi đạt tới một trình độ nhất định sẽ có thể tiến hóa.

Ca Đức sau khi tiến hóa liền có trí tuệ:

- Chủ nhân chắc cũng nhận ra, sau khi tiến hóa thành huyết kỵ tướng,

thuộc hạ đã khôi phục một ít ký ức và thần trí trước đây.

- Thuộc hạ tên là Ca Đức, nghề nghiệp: Từng là chiến sĩ linh hồn.

Không đợi Cao Lô Hoa hỏi, Ca Đức đã lập tức giải thích nghề nghiệp và những chuyện liên quan tới trí nhớ của mình. Hắn do máu tươi của Cao Lô Hoa mà hồi sinh, cho nên hắn có thể cảm nhận một mức độ nào đó sự nghi hoặc của Cao Lô Hoa.

Theo như lời Ca Đức nói, linh hồn chiến sĩ là một nghề nghiệp đã mất đi từ lâu trong thế giới loài người. Trong truyền thuyết, rất lâu trước đây, trên đại lục từng có một chủ thần cường đại gọi là "linh hồn chủ thần". Hắn là chủ thần của linh hồn, mà linh hồn chiến sĩ là chiến sĩ tôn thờ hắn.

Thủ hạ của hắn có một đội linh hồn chiến sĩ cường đại. Linh hồn chiến sĩ sau khi được linh hồn chủ thần ban phúc sẽ có được khả năng trực tiếp công kích hoặc phong ấn linh hồn sinh vật khác.

Chỉ là không biết vì sao sau thần ma đại chiến, linh hồn chiến sĩ lại biến mất. Sau khi linh hồn chủ thần biến mất, linh hồn chiến sĩ cũng biến mất hoàn toàn.

Nhìn huyết ký sĩ đã tiến hóa trước mắt, Cao Lô Hoa vui vẻ cười vang. Hắn đúng là không ngờ được Vong Linh nữ thần lại thu thập được một cường giả như vậy. Chẳng qua không biết năng lực của hắn là gì, hắn vì sao lại chết.

- Thuộc hạ không biết mình vì sao lại chết.

Thân là do huyết mạch Cao Lô Hoa sinh ra, chủ nhân có điều muốn hỏi là hắn cảm nhận được. Ca Đức sau đó lại nhận ra nghi vấn của Cao Lô Hoa, lập tức giải thích:

- Mặc dù khôi phục một ít ký ức nhưng ký ức của thuộc hạ cũng chưa phải đã khôi phục đầy đủ.

- Trở thành huyết ký tướng người có cảm giác gì? Không phải chỉ là nhớ ra một chút ký ức thôi chứ? Cao Lô Hoa cười nói.

- Không chỉ nhớ ra một chút ký ức mà thuộc hạ còn nhớ lại một số kỹ năng của ta khi còn sống. Chẳng qua về mặt lực lượng cũng không tăng thêm.

Ca Đức nói với Cao Lô Hoa.

- Chủ nhân, muốn thuộc hạ thể hiện năng lực không?

- Năng lực của ngươi? Được, ta cũng đang muốn biết ngươi có năng lực gì đây.

Cao Lô Hoa gật đầu.

- Vậy thuộc hạ xin thể hiện năng lực phong ấn linh hồn. Ca Đức xoay người nhìn Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á còn đang bị đè ngiễn trên mặt đất, sau đó nói với Cao Lô Hoa:

- Chủ nhân có tinh thạch tinh khiết hay không? Tốt nhất là loại trong suốt ấy!

- Đây.

Cao Lôì Hoa tùy ý lấy trong nhắ không gian ra một viên tinh hạch trong suốt của ma thú ném cho Ca Đứć.

- Chủ nhậ, thuộc hạ sẽ biểu diễn năng lực của mình, thể hiện lòng biết ơn người đã cho giới chỉ tính mạng thứ hai.

Ca Đứć đi tới bên người kẻ bị Thánh thiên sứ phủ xuống kia, nói:

- Thuộc hạ định phong ấn hồn phách của kẻ này làm lễ vật dâng chủ nhậ!

- Linh hồn thiên sứ? Cao Lôì Hoa nheo hai mắt cười hắc hắc. Linh hồn là một loại tồn tại rất kỳ diệu, cũng là cấm khu của nhậ loại, Cao Lôì Hoa đối với linh hồn cũng rất hứng thú.

Ca Đứć hít sâu một hơi, chuyện muốn phong ấn linh hồn thiên sứ đây cũng là chuyện Ca Đứć không có khả năng làm được khi còn sống. Bởi vì Ca Đứć khi còn sống mặc dù cường đại nhưng không có thiên sứ cường đại như vậy.

Nhưng hiện giờ trạng thái của Ca Đứć đã cho phép hắ làm chuyện này! Lúc này hắ đã có một nửa năng lượng của Cao Lôì Hoa! Luồng năng lượng mạnh mẽ này đủ giúp hắ phong ấn linh hồn thiên sứ, đặt vào trong ma tinh trong suốt này!

- Linh hồn chỉ tâm cùng ta tồn tại, lực lượng linh hồn đi theo tay phải ta. Hiện giờ ta lấy danh nghĩa của chiến sĩ linh hồn, phong ấn linh hồn trước mắt!!

Ca Đứć đi tới bên người Thánh Tử, sau đó nhẹ nhàng đọc chú vắ. Theo chú vắ của hắ, tay phải hắ từ từ trở nên trong suốt, rồi Ca Đứć chậm rãi chọc cánh tay này vào bên trong cơ thể Thánh Tử! Cánh tay phải của hắ không làm tổn hại gì tới thân thể Thánh Tử, mà giống như đi vào tới linh hồn hắ, sau đó cánh tay phải kỳ diệu đó kéo linh hồn ở trong cơ thể Thánh Tử Bruce kéo ra ngoài...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 230

Smile Cầu Cầu Ăn Mất Thiên Sứ.

Tay phải của chiến sĩ linh hồn Ca Đức từ từ cho vào trong người Thánh tử Bruce, sau đó lôi ra một thân ảnh trong suốt mảnh khảnh. Đó chính là Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á.

- Không!

Thấy linh hồn của mình lại có thể bị lôi ra từ trong cơ thể, Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á thét thảm thiết. Vốn hắn có ý nghĩ rằng dù thân thể có bị phá hoại như thế nào nhưng chỉ cần bảo vệ được linh hồn thì hắn lại có thể trở lại thiên giới một lần nữa, sau đó lại ở thiên giới tái tạo thân thể một lần nữa, cuối cùng có thể sống lại!

Nhưng hiện giờ không biết từ đâu lôi ra một chiến sĩ linh hồn, đập tan hoàn toàn kế hoạch kim thiên thoát xác của hắn!

- Dừng, đừng lôi linh hồn của ta ra! Dừng mà!

Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á gào thét điên cuồng, cố gắng giãy dụa đến cùng. Vừa gào thét hắn vừa ngưng tụ toàn bộ lực lượng để chống lại cánh tay phải trong suốt của chiến sĩ linh hồn Ca Đức.

- Hừ! Muốn giãy chết sao!

Ca Đức hừ lạnh một tiếng, tay phải bóp chặt. Một cỗ lực lượng màu đỏ như máu bùng lên trên người hắn, sau đó cuồn cuộn truyền vào cánh tay phải của hắn!

- Đi ra cho ta!

Ca Đức quát lớn một tiếng. Dưới lực lượng màu đỏ như máu kia, linh hồn của Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á cuối cùng cũng không thể chống nổi, thoáng một cái liền bị hắn lôi ra khỏi thân thể Thánh tử Bruce!

- Ô ~ ô ~

Sau khi linh hồn bị rút ra, thân thể Thánh tử Bruce phát ra vài tiếng ô ô từ trong cổ họng, rồi lập tức lại bị chín mươi lăm huyết kỵ sĩ đè nghiêng xuống mặt đất...

Còn Ca Đức sau khi lôi được linh hồn Ngã Âu Lý Á thì thở phào nhẹ nhõm. Tay trái hắn cầm tinh hạch trong suốt mà Cao Lô Hoa đưa cho hắn, sau đó giờ cao lên, tay phải vẫn nắm chặt linh hồn của Chiến thiên sứ Ngã

Âu Lý Á.

- Lấy danh nghĩa của ta - chiến sĩ linh hồn Ca Đức, thi triển lực lượng do linh hồn chủ thần ban cho, phong ấn linh hồn!

Trong miệng Ca Đức nhanh chóng vang lên một loạt thượng cổ chú văn vô cùng trúc trắc.

Cùng với chú văn của Ca Đức, tay phải hấn phát ra một luồng lực lượng linh hồn. Sau đó hấn nắm chặt tay phải. Dưới tác dụng của lực lượng linh hồn, linh hồn của Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á thu nhỏ lại chỉ còn bằng cỡ một ngón cái.

- Phong ấn!

Ca Đức hét lớn một tiếng, đồng thời tay phải ấn linh hồn của Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á hướng về phía tinh hạch trong suốt kia.

Đình! Một tiếng vang lên. Tay trái và tay phải Ca Đức hợp lại, đem linh hồn Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á nhét vào trong tinh hạch.

- Phong ấn linh hồn, cuối cùng, tạo kết giới phong ấn.

Sau khi nhét linh hồn của thiên sứ vào trong tinh hạch, hai tay Ca Đức nhanh chóng điểm liên tiếp. Một cái ma pháp trận đầy thượng cổ chú văn hiện lên trên tinh hạch trong suốt. Ngay sau đó viên tinh thạch liền phát ra bạch quang êm dịu.

Bạch quang sau khi biến mất, Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á đã hoàn toàn bị phong ấn trong tinh hạch này!

- Hô!

Hoàn thành mọi việc, Ca Đức thảm thờ phào nhẹ nhõm. Phong ấn linh hồn một thiên sứ cường đại đối với hấn đây cũng là lần đầu tiên. Mặc dù cả quá trình hữu kinh vô hiểm nhưng hấn vẫn phải dùng hết lực lượng toàn thân.

Cầm tinh hạch phong ấn linh hồn thiên sứ trong tay, Ca Đức chậm rãi đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa, sau đó quỳ một gối xuống nói:

- Chủ nhân vĩ đại, đây là lễ vật đầu tiên mà người hầu trung thành nhất của người - Ca Đức dâng lên người, tinh hạch phong ấn linh hồn thiên sứ!

Chiến sĩ linh hồn Ca Đức dâng tinh hạch đó bằng hai tay cho Cao Lôì Hoa.

- Làm tốt lắm, huyết kỵ tướng.

Cao Lôì Hoa nhận tinh hạch, sau đó đưa nó lên trước mắt, nhắm mắt xem xét Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á ở bên trong.

Vừa nhìn thấy linh hồn thiên sứ đang bị phong ấn, Cao Lôì Hoa không thể không cảm thán rằng trời cao thật kỳ diệu.

Theo truyền thuyết, thiên sứ ở thần giới không có phân biệt giới tính. Bọn họ chẳng phân biệt nam nữ, bất kỳ thiên sứ nào cũng có thể sinh hài tử. Vì thế mới nói thiên sứ là loại sinh vật vừa là cha, vừa là mẹ.

Mặc dù không phân biệt giới tính nhưng vẻ ngoài của thiên sứ đều xinh

đẹp phi thường. Ví dụ như Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á trước mắt này, đang ngồi ôm đầu gối trong phong ấn, chìm vào hôn mê. Nhưng chỉ nhìn qua một cái đã thấy Chiến thiên sứ Ngã Âu Lý Á thật rất mỹ lệ.

Đây quả là một tuyệt tác nghệ thuật. Cao Lôì Hoa sau khi nhận tình hạch liền cười ha hả, sau đó tùy ý cắt tình hạch đi.

- Làm tốt lắm, huyết kỵ tướng.

Cao Lôì Hoa lại khen ngợi Ca Đức một lần nữa. Sau đó hắn đưa mắt nhìn thân thể Thánh tử, thấy hắn vẫn đang bị chín mươi lăm huyết kỵ sĩ đè nghiền xuống đánh đập.

- Được rồi, không cần đánh nữa.

Cao Lôì Hoa cười, nói với đám huyết kỵ sĩ.

Chín mươi lăm huyết kỵ sĩ nghe thấy mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa liền dừng lại, chia thành hai nhóm đứng thẳng quanh Cao Lôì Hoa, để lại trên mặt đất là Thánh tử Bruce đã bị đánh tới mức cả cha mẹ hắn cũng không thể nhận ra.

- Đúng rồi, huyết kỵ tướng, người tên là Ca Đức đúng không?

Cao Lôì Hoa nói với Ca Đức.

- Đúng vậy, thưa chủ nhân vĩ đại.

Ca Đức tôn kính nói:

- Thuộc hạ nhớ rõ khi còn sống tên là Ca Đức.

- Tốt! Ca Đức. Sau này chín mươi chín huyết kỵ sĩ do người thống lĩnh đi.

Cao Lôì Hoa nói:

- Từ hôm nay người trở thành người lãnh đạo của nhóm chín mươi chín huyết kỵ sĩ.

- Tuân mệnh! Thưa chủ nhân!

Ca Đức thể hiện một dáng vẻ rất lạnh lùng nói:

- Huyết kỵ tướng vốn là thủ lĩnh của huyết kỵ sĩ. Thuộc hạ nhất định có thể trợ giúp chủ nhân lãnh đạo các huynh đệ thật tốt.

- Tốt, có lời này của người là ta yên tâm rồi.

Cao Lôì Hoa cười nói. Xong mọi chuyện hắn liền nhìn về phía nữ nhi bảo bối Nguyệt Nhị.

Lúc này hai huyết kỵ sĩ lúc đầu nhận lệnh Cao Lôì Hoa đi cứu Nguyệt Nhị đang đánh toi bời đám thánh điện kỵ sĩ vây quanh.

Thánh điện kỵ sĩ cũng được xem là cao thủ nhất đẳng trong nhân loại, nhưng đối với hai huyết kỵ sĩ này thì chẳng đáng một xu!

Cho nên hiện giờ từ thân thể bọn thánh điện kỵ sĩ đang vang lên những tiếng bịch bịch, hự hự...

Đứng bên cạnh huyết kỵ sĩ, hai vị viện trưởng Học viện Ma Võ Thánh Peter đang tí mắt nhìn hai huyết kỵ sĩ uy mãnh này.

Phía sau hai vị viện trưởng đại nhân, Nguyệt Nhị lại đang nhìn Cao Lôì Hoa.

Nhìn vẻ mặt trấn định của Nguyệt Nhị, Cao Lôi Hoa không khỏi âm thầm gật đầu. Tình hình vừa rồi Nguyệt Nhị không ngờ lại không có chút hoảng hốt. Cao Lôi Hoa không khỏi tự hào vì nữ nhi của mình.

- Nguyệt Nhị, vài ngày không gặp mà đã can đảm hơn nhiều rồi. Vừa rồi thấy con lâm nguy mà không sợ hãi, ta cảm thấy vui mừng vô cùng đó, hắc hắc.

Cao Lôi Hoa cười hề hề, đi tới cạnh Nguyệt Nhị. Dù sao vừa rồi hắn cũng quên bém Nguyệt Nhị ở chỗ này, cho nên bây giờ hắn chỉ còn cách cười lấy lòng mà thôi.

- Không phải đâu.

Nguyệt Nhị bất mãn nói với Cao Lôi Hoa.

- Hôm nay con đem vũ khí bí mật theo, cho nên mới vừa rồi con mới có thể theo lời cha là "lâm nguy mà không sợ hãi".

Nói xong Nguyệt Nhị từ phía sau lôi ra một vật to cỡ nắm tay.

Thứ này toàn thân màu vàng, một cái bong bóng phập phồng trên lỗ mũi nó, nhìn rõ ràng là đang ngủ rất say.

Ánh mắt Cao Lôi Hoa lộ ra vẻ vui mừng. Vũ khí bí mật theo lời Nguyệt Nhị nói chính là Slime Hoàng Kim --- Cầu Cầu.

- Hóa ra con nói Cầu Cầu à.

Cao Lôi Hoa cười cười. Vài ngày không gặp, tiểu tử này dường như béo lên rất nhiều. Cao Lôi Hoa đưa tay cẩn thận đón Cầu Cầu từ trong tay Nguyệt Nhị. Tiểu tử này có thể nói là đồng bọn đầu tiên của Cao Lôi Hoa ở thế giới này. Đối với nó, Cao Lôi Hoa có một thứ tình cảm đặc thù.

- Hổng hổng ~ hổng!

Cầu Cầu đang ngủ bị quấy rầy, bất mãn kêu mấy tiếng rồi lại cuộn thân thể quanh tay Cao Lôi Hoa mấy vòng, tiến vào trong ngực Cao Lôi Hoa ngủ tiếp.

Nhưng ngay khi thân thể nó tới gần ngực Cao Lôi Hoa, đột nhiên đôi mắt nói sững lại. Sau đó nó hưng phấn nhìn trước ngực Cao Lôi Hoa, đôi mắt màu vàng phát ra sự thèm muốn mãnh liệt!

- Hổng hổng!

Cầu Cầu ngẩng đầu kêu mấy tiếng với Cao Lôi Hoa, đồng thời thân thể béo tròn của nó dụi dụi vào người Cao Lôi Hoa.

- Làm sao vậy? Cầu Cầu? Nhớ ta sao?

Cao Lôi Hoa nhìn Cầu Cầu cảm thán nói. Không ngờ mới không gặp tiểu tử này vài ngày mà nó đã nhớ mình tới mức này. Xem vẻ vui mừng của nó, Cao Lôi Hoa cũng phải than một tiếng.

- Slime ~ slime ~

Cầu Cầu hưng phấn kêu lên. Cầu Cầu kêu lên, tiếng kêu đặc biệt này chứng tỏ nó đã hưng phấn tới cực điểm rồi! Phải biết rằng bình thường Cầu Cầu đều là dùng tiếng rống của cự long để biểu đạt ý tứ của mình.

Vừa kêu, Cầu Cầu vừa dùng móng vuốt nho nhỏ của mình cào cào vào ngực Cao Lôi Hoa. Dường như ở đó có một thứ gì đó hấp dẫn nó!

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Cầu Cầu. Theo ánh mắt của Cầu Cầu, Cao Lôi Hoa nhìn thấy tinh hạch phong ấn linh hồn thiên sứ kia! Ngoài viên tinh hạch ra thì Cao Lôi Hoa cũng không thấy vật gì khác.

- Người muốn thứ này sao?

Cao Lôi Hoa nhìn tiểu Cầu Cầu đáng yêu, lấy ra tinh hạch có phong ấn linh hồn thiên sứ.

- Hồng hồng!

Cầu Cầu không ngừng gật đầu, đồng thời vẽ hung phấn trong mắt nó hiện rõ trước mắt Cao Lôi Hoa!

- Người muốn thứ này hả?

Cao Lôi Hoa thử đưa tinh hạch cho Cầu Cầu.

- Hồng hồng!

Cầu Cầu hưng phấn gật đầu, sau đó trong ánh mắt ngạc nhiên của Cao Lôi Hoa, Cầu Cầu há cái miệng nhỏ đáng yêu của nó ra, không hề do dự cắn lấy tinh hạch trong tay Cao Lôi Hoa. Ngay sau đó trong miệng nó vang lên âm thanh rộp rộp.

Mơ hồ, Cao Lôi Hoa còn nghe thấy cả tiếng kêu kinh hoàng của linh hồn thiên sứ Ngã Âu Lý Á trong tinh hạch truyền ra...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 231

Thỉnh Cầu Của Viện Trưởng Solomond.

Rắc rắc! Rắc rắc rắc! Hoàng kim Slime miệng thì nhai khối tinh hạch, mắt thì lim dim, vẻ mặt lộ vẻ vô cùng hạnh phúc.

Nó thì hạnh phúc thật nhưng Cao Lôì Hoa lại bị hành động của nó làm toát mồ hôi lạnh:

- Má ơi, tiểu tử nhà ngươi sao bạ cái gì cũng ăn thế!

Cao Lôì Hoa khẽ mắng.

Cũng chẳng phải Cao Lôì Hoa tiếc gì cái ma tinh phong ấn linh hồn thiên sứ. Thứ này đối với hắn cũng chỉ là một vật để trang trí mà thôi. Cầu Cầu muốn ăn thì Cao Lôì Hoa cũng chẳng thêm nhieu mảy một cái.

Chẳng qua trong tinh hạch này có phong ấn một linh hồn thiên sứ đã đạt cấp tám đó! Dù là hắn đang trong trạng thái bị phong ấn nhưng Cầu Cầu lấy thực lực cấp bảy ăn một cái linh hồn cấp tám thì quả thực khiến Cao Lôì Hoa lo lắng. Hắn sợ Cầu Cầu sẽ xảy ra chuyện.

- Ca Đức, Ca Đức, ngươi mau tới đây xem, tiểu tử này có việc gì không?

Cao Lôì Hoa khẩn trương cầm Cầu Cầu đưa tới trước huyết ký tướng Ca Đức.

- Chủ nhân vĩ đại, xin người hãy yên tâm. Hoàng kim Slime này chẳng việc gì đâu. Thuộc hạ có thể cảm thấy rất rõ, hồn phách kia đang bị Slime này tiêu hóa.

Huyết ký tướng Ca Đức cẩn thận quan sát thân thể Cầu Cầu rồi nói với Cao Lôì Hoa.

- Phù!

Nghe Ca Đức nói vậy, Cao Lôì Hoa mới thở phào nhẹ nhõm.

- Mẹ kiếp, tiểu tử nhà ngươi làm lão tử sợ chết khiếp. Cao Lôì Hoa định gõ cho tiểu tử này một cái thật đau, nhưng vươn tay ra rồi lại không sao nở xuống tay được. Thân thể tiểu tử này cũng chỉ lớn bằng nắm tay, làm sao hắn nở ra tay đây?

Cười khở một tiếng, Cao Lôì Hoa bắt đắ dĩ nhét tiểu tử kia vào trong ngực.

Cầu Cầu tựa hồ cũng biết Cao Lôì Hoa chẳng bao giờ xuống tay với mình

nên lộ ra vẻ mặt tươi cười rất đặc chí. Sau đó thân thể nhỏ nhỏ của nó hạnh phúc chui vào trong ngực Cao Lôì Hoa, bắt đầu tiêu hóa lực lượng của hồn phách thiên sứ trong tinh hạch nó.

- Ba ba, Cầu Cầu không sao chứ?

Nguyệt Nhì nhìn thấy vẻ khẩn trương của Cao Lôì Hoa liền nhẹ giọng hỏi.

- Không sao đâu.

Cao Lôì Hoa sau khi để Cầu Cầu vào trong ngực liền quay đầu nhìn lại đám thánh điện kỵ sĩ đang bị huyết kỵ sĩ đánh liên hồi, trong mắt lộ một tia hàn quang.

- Đem mấy tên đó ra ngoài giải quyết đi.

Cao Lôì Hoa nói với mấy huyết kỵ sĩ:

- Bọn chúng không còn giá trị gì trên đời này nữa.

- Vâng thưa chủ nhân.

Đám huyết kỵ sĩ gật đầu, kéo mấy tên thánh điện kỵ sĩ ra bên ngoài.

- Hai vị viện trưởng, lại quấy rầy vũ hội rồi, thật là xấu hổ.

Sau khi xử lý xong mọi chuyện, Cao Lôì Hoa cười khỏ với hai vị viện trưởng. Hắn vốn không muốn quấy rầy vũ hội này nên mới quyết định đem thánh nữ Bích Lệ Ti bỏ chạy. Nhưng có kẻ lại muốn gây chuyện, cuối cùng khiến Cao Lôì Hoa trong lúc vội vã quên luôn Nguyệt Nhì còn đang ở vũ hội.

Bất đắc dĩ, Cao Lôì Hoa không thể làm gì khác hơn là lại quay lại vũ hội, sau đó làm nháo nhào lên.

Đối với hai vị viện trưởng, Cao Lôì Hoa trong lòng cảm kích. Hai vị viện trưởng là những người đầu tiên giúp đỡ hắn khi hắn tới thế giới này. Lần trước phó viện trưởng Robinhood còn chủ động giúp hắn nhận tội danh giết thân vương Peter Larsen.

Bọn họ có ơn với Cao Lôì Hoa, hắn tuyệt đối ghi tạc trong lòng. Trung Quốc có câu ngạn ngữ "mang ơn một giọt nước, báo đáp cả dòng sông" cho nên khi quấy rầy vũ hội này Cao Lôì Hoa cũng cảm thấy rất xấu hổ.

- Thôi, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát. Vũ hội chỉ cần tổ chức tốt là được, có chút chuyện thì lại có biện pháp bù đắp được, không sao đâu.

Viện trưởng Solomond nói về thân nhiên.

- Cảm ơn.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói với Solomond. Mặc dù không biết tại sao nhưng lúc này khi thấy Solomond, Cao Lôì Hoa phát hiện thái độ Solomond đối với hắn có rất nhiều cải thiện. Ít nhất trong mắt Solomond cũng ít hẳn đi vẻ mưu mô vốn có của lão hồ ly này, mặc dù Cao Lôì Hoa đối với vẻ mưu mô mang tính thiện ý này của lão cũng không phản cảm.

- Cao Lôì Hoa, ta muốn hỏi một chút.

Solomond nhìn gần trăm huyết kỵ sĩ phía sau Cao Lôì Hoa, nói:

- Những người phía sau người là ai? Là thứ người triệu hoán sao? Ta cảm nhận được rõ ràng, thực lực bọn họ sợ rằng đủ sức phá hủy cả thủ đô Quang Minh đế quốc.

Nhìn gần trăm huyết kỵ sĩ phía sau Cao Lôì Hoa, trong mắt Solomond lóe lên một tia kinh ngạc. Hắn vừa mới nhìn những sinh vật hình người này, cảm nhận được rõ ràng rằng thực lực của từng người bọn họ vượt quá sức tưởng tượng của hắn.

- Á, thật ra cũng khó có thể giải thích rõ ràng được. Như thế này đi, ngài có thể coi bọn họ là những vật sống dựa vào ta.

Cao Lôì Hoa cũng không biết giải thích sao cho rõ, chỉ đành dùng từ ngữ "chuyên môn" của Vong Linh nữ thần để giải thích sự tồn tại của một trăm huyết kỵ sĩ này.

- Để thuộc hạ, thưa chủ nhân vĩ đại. Vấn đề này xin để cho thuộc hạ giải thích!

Chiến sĩ linh hồn Ca Đức đứng bên cạnh Cao Lôì Hoa không nhịn được, đứng dậy nói:

- Thừa bằng hữu của chủ nhân tôn kính, chúng ta chính là những người hầu trung thành nhất của chủ nhân - Huyết kỵ sĩ!

- Vật sống nhờ? Người hầu? Huyết kỵ sĩ?

Solomond nhìn những huyết kỵ sĩ phía sau Cao Lôì Hoa, sau đó khẽ thở dài.

Mới mấy tháng không gặp, sự tiến bộ của Cao Lôì Hoa khiến lão phải sợ hãi than thẳm.

Lão còn nhớ rõ, lúc mới gặp, Cao Lôì Hoa mới chỉ vừa mới tiến vào thánh cấp! (Khi đó Cao Lôì Hoa mới từ hoang đảo trở về, rất yếu, thực lực chưa khôi phục được toàn bộ). Sau đó một thời gian, lão gặp lại Cao Lôì Hoa thì đã thấy hắn dùng thần niệm quét qua cả Quang Minh đế đô. Cũng vì thế lão mới biết thực lực của Cao Lôì Hoa đã đạt tới mức độ rất cao.

Giờ gặp Cao Lôì Hoa lần nữa, lão phát hiện Cao Lôì Hoa đã đứng ở mức mà hắn chỉ có thể ngược nhìn đầy ngưỡng mộ, ngay cả thủ hạ của Cao Lôì Hoa so với lão cũng mạnh hơn nhiều. Lão không khỏi thẳm thở dài, nghĩ sao năm tháng không bỏ qua con người.

Nếu như nói theo cách của Cao Lôì Hoa thì là Trường Giang sóng sau đè sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát...

Suy nghĩ thật lâu, Solomond cũng không biết rốt cục mình đã nghĩ bao lâu, cảm thấy cuộc đời đúng là đầy bất ngờ.

Lắc lắc mạnh đầu, Solomond ngẩng đầu nhìn Cao Lôì Hoa kiên định. Lúc này đôi mắt già nua của hắn toát lên vẻ kiên nghị:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, ta muốn thỉnh cầu người đấu với ta một trận có được không?

- Hả? Cái gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn thánh ma đạo sư Solomond, không biết vì sao đột nhiên hắn lại đưa ra yêu cầu này.

- Đấu với ta một trận đi, Cao Lôì Hoa huynh đệ. Cõi như là đặt một dấu ấn tuyệt vời cho nhân sinh của ta đi.

Solomond nhìn chằm chằm vào Cao Lôì Hoa nói:

- Người hãy đấu một trận với ta đi, Cao Lôì Hoa.

- Được rồi.

Nhìn ánh mắt kiên định của lão, Cao Lôì Hoa gật đầu. Hắn không biết phải làm thế nào để cự tuyệt thỉnh cầu của Solomond nên đành đành phải đồng ý.

- Chủ nhân, mọi chuyện xong hết rồi. Lúc này có ba tên huyết kỵ sĩ đi vào. Chỉ mấy người như vậy đã xử lý sạch đám thánh điện kỵ sĩ.

- Xong rồi sao? Tốt lắm.

Cao Lôì Hoa gật đầu, trong mắt lóe lên một tia hàn ý. Đối với mấy kẻ dám có dũng khí tới gần Nguyệt Nhị, tử vong là kết cục duy nhất của bọn chúng.

- Các người trở về không gian triệu hoán đi thôi.

Cao Lôì Hoa nói với chín mươi bảy huyết kỵ sĩ:

- Trừ Ca Đức ra thì các người tiêu tán hết đi.

- Vâng, thưa chủ nhân.

Trừ Ca Đức, chín mươi bảy tên huyết kỵ sĩ khác lên tiếng, sau đó biến mất khỏi vũ hội.

- Ca Đức.

Cao Lôì Hoa gọi Ca Đức đang đứng bên cạnh.

- Vâng thưa chủ nhân.

Ca Đức đáp.

- Người đi gọi hai người vừa mới bảo vệ thánh nữ về cho ta, đem cả thánh nữ Bích Lệ Ti về đây.

Cao Lôì Hoa nói với Ca Đức, giờ hắn còn phải đấu một trận với Solomond, thế nên tất nhiên muốn đem thánh nữ Bích Lệ Ti trở lại.

- Tuân lệnh!

Ca Đức lên tiếng, đồng thời áo bào trắng bay phấp phới, sau đó thân hình hắn vọt lên cao.

- Viện trưởng Solomond, chỗ này không tiện để chúng ta ra tay, chúng ta tới chỗ khác đi.

Cao Lôì Hoa nói với Solomond.

- Cảm ơn!

Solomond mỉm cười.

- Đừng nói tới chuyện ơn huệ làm gì.

Cao Lôì Hoa nhún vai.

- Chúng ta tới Học viện Ma Võ Thánh Peter đi. Chẳng qua ta phải bàn

giao việc ở nơi này một chút đã.

Solomond nói xong quay về phía một đạo sư của học viện vẫy vẫy tay.

- Có chuyện gì vậy viện trưởng đại nhân?

Đạo sư kia chạy tới bên cạnh Solomond.

- Vũ hội giờ giao cho người phụ trách nhé.

Solomond nói với vị đạo sư kia.

- Cố gắng duy trì vũ hội, tiện thể tìm một mục sư trị liệu cho Thánh tử một chút đi.

Solomond nhìn Thánh tử Bruce miệng phun máu tươi, mặt sưng húp như đầu heo, nói.

- Vâng thưa viện trưởng đại nhân.

Đạo sư lên tiếng, xoay người chạy đi.

- Được rồi Cao Lôì Hoa huynh đệ.

Solomond đứng lên.

- Chúng ta tới Học viện Ma Võ Thánh Peter đi. Ở đó có vũ đài thích hợp cho chúng ta.

- Được, tùy ý ngài vậy.

Cao Lôì Hoa đáp. Nhưng trong lòng hắn thầm cười khở. Hắn là Lôì thần đó. Mà Solomond mà xui quẻ khiến lại là lôì hệ thánh cấp.

- Đi thôi, xe ngựa đang ở cửa sau.

Phó viện trưởng Robinhood cười:

- Đi theo ta.

- Chờ một chút.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Phải đợi đám kỵ sĩ đem Thánh nữ Bích Lệ Ti về đã chứ.

Hắn cười hắc hắc, chung quy không quên được nha đầu kia.

- Hừ!

Vừa nghe Cao Lôì Hoa nói vậy, Nguyệt Nhị liền tỏ vẻ không vui:

- Ba ba người chỉ nhớ mỗi Bích Lệ Ti kia, vừa rồi còn quên cả con...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 232

Con Gái Của Solomond.

Có được một nửa lực lượng của Cao Lôì Hoa, tốc độ của Huyết kỵ sĩ tăng lên nhanh chóng, chỉ trong vài phút Ca Đức và hai Huyết kỵ sĩ đã mang Thánh nữ Bích Lệ Ti về gặp Cao Lôì Hoa.

- Chủ nhân, Ca Đức đã mang mục tiêu trở về.

Huyết kỵ tướng Ca Đức báo cáo với Cao Lôì Hoa.

- Ủ. Làm tốt lắm, Ca Đức.

Cao Lôì Hoa khen Ca Đức rồi quay đầu nói với hai huyết kỵ sĩ:

- Trước hết giải tán.

- Vâng! Chủ nhân.

Huyết kỵ sĩ đáp đầy tôn kính, sau đó cả hai từ từ biến mất trong không khí.

- Tốt lắm, Ca Đức. Hiện tại tình hình có chút thay đổi, trước tiên chúng ta sẽ đi Học viện Ma Võ Thánh Peter đã.

Cao Lôì Hoa cười nói với Ca Đức và Thánh nữ Bích Lệ Ti.

- Tất cả nghe theo chú Cao.

Thánh nữ Bích Lệ Ti cúi đầu nói, nếu nàng đã xác định rõ quan hệ của mình với Saga thì người đàn ông nhìn có vẻ hơn nàng mấy tuổi này là trưởng bối của nàng.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, không biết vì sao mà lúc nghe Bích Lệ Ti kêu chú, Cao Lôì Hoa liền cảm thấy mình như già đi rất nhiều.

Được sự hướng dẫn của phó viện trưởng Robinhood, mấy người Cao Lôì Hoa đã sớm ngồi lên xe ngựa.

Học viện Ma Võ Thánh Peter cũng không xa hội trường cho lắm, chỉ trong chốc lát, mấy người Cao Lôì Hoa đã đến nơi.

- Đi theo ta, ở học viện chúng ta cũng có một chỗ thi đấu cho siêu cấp cường giả.

Lúc xuống ngựa, Solomond liền nói với Cao Lôì Hoa.

- Tốt.

Cao Lôì Hoa lên tiếng, rồi đưa mắt nhìn Solomond:

- Viện trưởng, ta muốn biết vì sao ông lại muốn đánh với ta một trận?

- A, cũng không có gì.

Solomond cười khê:

- Chỉ muốn tìm một người đánh một trận thôi.

Xuyên qua sân vận động học viện, lễ đường, rồi vườn hoa ở hậu viện. Cuối cùng Solomond cũng dừng lại.

- Chính là ở chỗ này.

Solomond mang mấy người Cao Lôì Hoa vào một sân thi đấu đặc biệt dành riêng cho cường giả bàn luận, sân thi đấu này như một sân Golf thu nhỏ.

- Vậy, chúng ta bắt đầu thôi.

Cao Lôì Hoa khởi động sơ sơ, nói với Solomond.

- Tốt!

Tay phải Solomond duỗi ra, một pháp trượng nhỏ bé nhưng tinh xảo hiện ra.

Xem ra Solomond thật sự chuẩn bị rồi. Cao Lôì Hoa bắt đầu dĩ lắc đầu, đứng thẳng đôi mắt với Solomond.

- Lôì nguyên tổ, nghe theo lời thỉnh cầu của ta-- Cuồng Bạo Lôì Xà!

Thấy Cao Lôì Hoa đã chuẩn bị xong, Solomond liền giơ gậy lên xuất ra ma pháp lão thành thực nhất—Cuồng bạo lôì xà, một ma pháp đơn thể bậc cao. Lấy lôì nguyên tổ tạo thành hình dáng những con rắn. Tuy chỉ là một loại ma pháp đơn thể. Nhưng dưới sự sử dụng của Solomond, uy lực của nó đã gần đạt đến siêu cấp ma pháp!

Nhưng đôi mắt với ‘lôì xà’, Cao Lôì Hoa không trốn tránh, đợi đến lúc lôì xà đến trước mặt, hắn mới chậm rãi duỗi tay phải, đồng thời ngón tay trở nhẹ nhàng điểm lên đầu lôì xà.

Xịt! Ở một bên, Solomond, Robinhood và Bích Lệ Ti không tin vào mắt mình, vừa rồi lôì xà còn hung hỏ uy phong bao nhiêu thì bây giờ đã tan biến trong nháy mắt. Hóa thành lôì nguyên tổ tinh thuần nhất.

Hai mắt Solomond tròn tròn. Lão cảm thấy vừa rồi ngón tay của Cao Lôì Hoa không hề phát ra một tia lực lượng nào! Chỉ có điều, không có một tia lực lượng nào nhưng ngón tay của Cao Lôì Hoa lại mang đến một cảm giác kỳ lạ, dường như có một loại mệnh lệnh gì đó, đúng vậy! Chính là quy tắc! Một loại quy luật mang tính mệnh lệnh đối với lôì nguyên tổ!

Solomond có thể cảm nhận Cao Lôì Hoa không phải dùng sức lực xua tan lôì nguyên tổ, mà ngón tay của hắn mang theo một loại quy tắc vận hành nào đó khiến lôì nguyên tổ tản ra!

‘Hắn làm sao làm được thế?’ Solomond không tin nổi, nhìn bộ dạng Cao Lôì Hoa vừa rồi dường như là ra mệnh lệnh cho lôì nguyên tổ. Nhưng ngoại trừ Lôì thần, trên thế giới này còn có người nào có khả năng đó chứ?!

- Tiếp!

Không tin nổi, Solomond lại hét lớn lên, trên đỉnh ma trượng tản ra lôi nguyên tố mãnh liệt!

- Cuồng long tử điện!

Solomond hét lớn. Theo tiếng gầm rú của lão, lôi nguyên tố trên bầu trời lại ngưng tụ, sau đó tạo thành một con lôi long. Cùng với trên không, một con lôi long ở phía dưới nhanh chóng lao vào Cao Lôi Hoa!

Hai con lôi long, một trên một dưới, phối hợp với nhau, hai mặt giáp công tiến tới Cao Lôi Hoa!

- Đi chỗ khác chơi.

Đối mặt với hai con lôi long, Cao Lôi Hoa vẫn không chút hoang mang. Lúc lôi long vừa lại gần, Cao Lôi Hoa khẽ kêu một tiếng, sau đó, điều khiến Solomond kinh ngạc lại lần nữa xuất hiện, hai con lôi long đang nhắm vào Cao Lôi Hoa trong nháy mắt lại y như lôi xà, biến thành lôi nguyên tố tinh thuần nhất.

- Tiếp tục!

Dường như không từ bỏ ý định, Solomond hét lớn, đồng thời trên tay lão ngưng tụ lôi điện thật lâu rồi ném về phía Cao Lôi Hoa.

- Đến ít hay nhiều cũng thế thôi.

Đối mặt lôi cầu cường bạo, Cao Lôi Hoa cũng thản nhiên nói:

- Tản ra.

Bụp! Một lần nữa, đạo lôi quang mà viện trưởng đại nhân kính yêu vừa ngưng tụ lại tan biến trước mặt Cao Lôi Hoa.

Nhưng trong mắt viện trưởng lại như mỉm cười.

Tiếp đó, bên trong lôi quang vừa bị tan biến không ngờ lại xuất hiện một tia lôi quang hơi mảnh!

Vừa rồi lôi điện bên ngoài bị tản đi, nhưng lôi nguyên tố ở trung tâm thì không có tản đi.

Cao Lôi Hoa hơi bất ngờ khi thấy đạo lôi quang này. Sau đó không khỏi thán than. Viện trưởng đại nhân đúng là dày dặn trận mạc. Trong lôi nguyên tố này đều được tinh thần lực của viện trưởng bám vào. Tuy phần lớn lôi quang bên ngoài đã bị tản đi nhanh chóng nhưng tinh thần lực của lão rất mạnh mẽ nên vẫn còn cố gắng duy trì được một đạo lôi điện này.

- Ha ha. Tuy nhiên, có hơn thì cũng vô dụng thôi.

Cao Lôi Hoa khẽ cười, sau đó thấp giọng quát một tiếng:

- Lấy danh nghĩa của ta - Lôi thần, mệnh lệnh cho các ngươi, tản ra!

Giọng nói của Cao Lôi Hoa rất nhỏ, nên mấy người viện trưởng không ai nghe được. Nhưng đối với lôi nguyên tố mà viện trưởng triệu ra thì đúng là mệnh lệnh tối cao! Vừa nghe được lệnh, lôi nguyên tố liền nổ tung!

Dưới mệnh lệnh của Lôi thần Cao Lôi Hoa, lôi nguyên tố thoát khỏi sự khống chế của viện trưởng. Lập tức tan biến vào trong bầu trời.

- Hộc!

Solomond thở mạnh, lúc này sắc mặt lão đã tái nhợt, việc cưỡng chế lôi nguyên tố đã tiêu hao rất lớn lực lượng của lão. Đã vậy, đến phút cuối lôi nguyên tố còn thoát ly, khiến lão bị ma pháp cản trở.

- Viện trưởng, lão chuẩn bị đột phá rồi đó.

Cao Lôi Hoa thấy rõ tình hình hiện tại của Solomond. Hiện tại Solomond chuẩn bị tiến hành đột phá bậc bảy.

- Ha ha.

Solomond nhẹ nhàng gạt đầu, tuy nhiên vẫn lộ ra điểm bất đắc dĩ. Ai ai cũng biết, tại đại lục, bậc bảy tiến vào bậc tám đồng nghĩa với – Chết!

- Cũng coi như là gặp dịp ...

Trong mắt Cao Lôi Hoa hiện lên vẻ tươi cười:

- Để ta giúp lão một phen đi! Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu phụ thuộc vào lão viện trưởng ngài thôi!

Nói xong, thân thể Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng bay lên.

- Giúp ta đột phá?

Solomond nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa.

- Bắt đầu rồi.

Giọng nói của Cao Lôi Hoa đột nhiên hư ảo:

- Hoan nghênh lão tiến vào không gian của ta!

Cao Lôi Hoa vừa nói, toàn bộ sân thi đấu liền bị một màn hào quang màu vàng tím bao quanh.

- Lấy danh nghĩa Lôi thần thi hành công lý chính nghĩa phán quyết! Lĩnh vực.

Thanh âm Cao Lôi Hoa rất nhỏ, nhưng lại vang dội trong thế giới màu vàng này:

- Tài quyết!

Xẹt xẹt! Toàn bộ hào quang màu vàng rung động kịch liệt! Sau đó toàn bộ nguyên tố trong không gian chuyển hóa thành lôi quang màu vàng tím. Lĩnh vực của Lôi thần - Tài quyết!!

Solomond kinh ngạc nhìn không gian này, lôi điện, tất cả đều là lôi điện! Có loại thì thô to, có loại thì li ti. Có những tiếng hồ quang xẹt xẹt cũng có cả tiếng sấm rền vang. Nơi này, chính là thế giới của lôi điện! Ngoại trừ lôi điện, không còn có cái gì khác.

Solomond ngơ ngác nhìn thế giới tràn đầy lôi điện trước mặt, lão đột nhiên cảm thấy kính sợ và có cảm giác vô lực. Đứng trước vô số lôi quang, lực lượng của nhân loại thật là nhỏ bé!

- Hoan nghênh tiến vào thế giới lôi điện.

Giọng nói của Cao Lôi Hoa vang bên tai Solomond. Cao Lôi Hoa mở lĩnh vực ra nhưng không phát động ra một đòn tấn công nào. Cả mấy tháng qua, trình độ khống chế lĩnh vực của Cao Lôi Hoa đã thăng tiến thêm một bậc.

- Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu phải phụ thuộc vào lão thôi.

Cao Lô Hoa thấp giọng nói với Solomond, sau đó thân ảnh từ từ biến mất vào trong lôi quang, để lại mình Solomond trong thế giới lôi quang này.

Solomond cúi đầu, ngẫm nghĩ, lúc thì cười, lúc nhăn mặt. Dần dần, Solomond tiến nhập vào một loại cảnh giới như nhập định, đứng ngơ ngác không nhúc nhích.

- Không tồi lắm.

Cao Lô Hoa hạ giọng, tay phải vuốt ve lôi điện bên trong lĩnh vực, sau đó lấy Cao Lô Hoa làm trung tâm lĩnh vực Tài quyết dần dần co lại.

- Phù!

Cao Lô Hoa thở ra một hơi, mấy cái vụ triển khai lĩnh vực này thật không thoải mái! Lúc lĩnh vực Lôi thần vừa tản ra, trên sân thi đấu chỉ còn lại mình Cao Lô Hoa và đoàn người ngơ ngác phân vân nhìn viện trưởng Solomond.

- Solomond.

Phong chi Kiếm Thánh Robinhood nghi hoặc nhìn Solomond, thấy lão bất động liền muốn lại gần lay tỉnh.

- Dừng!

Cao Lô Hoa nhanh chóng xuất hiện bên Robinhood nói:

- Giờ đừng đánh thức viện trưởng, ông ấy có đột phá hay không phụ thuộc vào thời khắc này.

- Solomond muốn đột phá?

Robinhood liếc nhìn Solomond. Lão nhớ lúc xưa khi tiến vào thánh cấp cũng từng có một quá trình đột phá như vậy, chỉ có điều trong nhất thời không nghĩ đến bây giờ Solomond lại lâm vào quá trình này.

- Ba, chú Robinhood, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy? Vì sao vừa nãy lại có ánh sáng màu vàng tím chói mắt thế?

Lúc này, một giọng nói êm tai từ đầu bên kia sân thi đấu truyền đến, sau đó vang lên những tiếng bước chân lại gần.

- Ủa?

Phong chi Kiếm Thánh Robinhood quay lại nhìn người đang đi tới:

- A, ra là cô cháu gái.

Robinhood thấy người đi tới liền cười phá lên, sau đó chỉ chỉ vào cô gái nói với Cao Lô Hoa:

- Người anh em à, đến đây, ta giới thiệu cho người biết. Đây là con gái của Solomond. Các người trẻ tuổi thì nên quen biết với nhau một chút.

Cao Lô Hoa nhìn người vừa tới, đầu tiên thì sững sốt, sau đó khóe miệng mỉm cười:

- Ha ha, một tháng không thấy. Cô có khỏe không..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 233

Tuý Thần Thảo, Say Chết Ngươi Luôn.

Cao đại ca?

Cô gái vừa nhìn thấy Cao Lôì Hoa liền mỉm cười:

- Đúng là không ngờ lại được gặp anh sớm vậy. Đạo này anh sống thế nào?

- A. Rất tốt.

Cao Lôì Hoa nhún vai, vừa định gọi tên cô bé nhưng đột nhiên không biết mình phải gọi tên nào đây:

- Ha ha. Giờ anh phải gọi em tên gì nhỉ? Sophia hay là Tiểu Tam?

- Tùy Cao đại ca.

Sophia cười khẽ, hiện tại phong cách cử chỉ của cô có một sức hấp dẫn không lời, đây là phong cách của người bề trên lâu ngày tạo thành. Một loại mị lực khiến ánh mắt mọi người đều tập trung lên cô.

Cao Lôì Hoa gật đầu, nhìn cung cách cử chỉ của Sophia. Trước mắt hẳn đúng là nữ hoàng tương lai của đế quốc Băng Tuyết, Mã Luân Sophia. Về phần cô bé Tiểu Tam mà Cao Lôì Hoa từng biết đã không còn nữa, cô bé đó đã bị sự thù hận, ghen ghét của vương quyền giết chết trên đại băng nguyên rồi. Bây giờ, cô bé đó là Mã Luân Sophia, không phải là Tiểu Tam.

- Chị Tiểu Tam?

Ở một bên, Nguyệt Nhị nhìn thấy Sophia thì hơi nghi ngờ, bởi vì Sophia và Tiểu Tam trong trí nhớ của Nguyệt Nhị quá khác nhau. Đôi khi sự chênh lệch về khí chất cũng làm thay đổi cả một con người.

- A, là em gái nhỏ Nguyệt Nhị mà.

Sophia mỉm cười lại gần Nguyệt Nhị, khẽ cười nói:

- Hi hi. Mới có một tháng không gặp mà Nguyệt Nhị càng ngày càng xinh đẹp, không biết có bao nhiêu chàng trai chết mê chết mệt vì em đây.

- Hi hi.

Nguyệt Nhị cười khẽ:

- Chị Tiểu Tam mới đẹp cơ. Vừa rồi suýt nữa em không nhận ra chị đó!

- Ha ha.

Tiểu Tam cười.

- Sophia, cha em là viện trưởng Solomond à?

Cao Lôì Hoa nhìn Solomond còn đang trầm mặc hỏi, vừa rồi hẳn nghe thấy Sophia gọi lão là ba. Nơi đây trừ Robinhood ra chỉ có thể là Solomond.

- Vâng, đúng vậy. Cha em là Solomond.

Sophia mỉm cười nhìn Solomond.

Cao Lôì Hoa không khỏi cảm thán nhìn thân hình già nua của Solomond, nữ hoàng đế quốc Băng Tuyết hẳn đã thấy qua, là một người phụ nữ trung niên. Nhưng nhìn lão Solomond trước mặt thì...! Chẳng lẽ là trâu già gặm cỏ non? Cao Lôì Hoa nghĩ thầm.

- Cao đại ca có phải thấy cha em rất già?

Sophia chỉ hơi liếc nhìn Cao Lôì Hoa, là đã có thể đoán được tâm tư của hẳn:

- Cha em đúng là già thật rồi.

Sophia nói tiếp:

- Tuy nhiên, cha em thật ra mới có năm mươi ba tuổi thôi.

- ???

Cao Lôì Hoa nhìn Solomond đầy khó tin, sau đó cẩn thận đánh giá lại lão một lần nữa. Không thể tin được cái lão tóc tai trắng xóa vậy mới có năm mươi mấy tuổi đầu:

- Có phải viện trưởng từng xảy ra chuyện gì không?

Cao Lôì Hoa hỏi, nhìn bộ dạng hiện tại của Solomond khiến Cao Lôì Hoa nhớ tới lão bố vợ Hồ Thiên của Nguyệt Sư. Lão hồ ly già này cũng bởi vì xảy ra chuyện nên mới biến thành bộ dáng như vậy.

- Cấm chú.

Sophia nói:

- Nhân loại thi triển cấm chú thì phải trả một cái giá như vậy. Năm đó cha em vì mẹ em mà sử dụng cấm chú. Cho nên bây giờ ông mới như vậy. Mà năm đó, thực lực của cha còn chưa đạt tới thánh cấp.

- A. Khó trách.

Cao Lôì Hoa cảm thán. Solomond đúng là một nam nhân vĩ đại, khác xa với Cao Lôì Hoa. Lúc xưa nghe Tiểu Tam kể về cha cô bé, Cao Lôì Hoa đã từng khen ông ta là một người đàn ông cao thượng, chỉ là hẳn không nghĩ tới người đàn ông cao thượng đó lại là lão viện trưởng cáo già này. (ND: Vì siêu giai đại công kê mà lừa đảo Cao Lôì Hoa)

- Đúng rồi, Cao đại ca, tối nay anh có rảnh không?

Đột nhiên Sophia ngẩng đầu lên nhìn Cao Lôì Hoa:

- Tối nay, em có thể hẹn anh ra ngoài một chút được không?

Trong mắt Sophia hiện lên vẻ chờ mong.

- À.

Cao Lôì Hoa sờ sờ mũi mình:

- Có khả năng tối nay không rảnh rồi.

Cao Lôi Hoa ngưng ngừng nói, bởi vì mấy bữa tối nay đều dành thời gian tập khiêu vũ với Tĩnh Tâm. Cao Lôi Hoa không muốn làm gì khác bây giờ, hiện tại anh chỉ mong sao mình có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tĩnh Tâm mà thôi.

- Vậy à.

Sophia có vẻ thất vọng:

- Thôi, quên đi.

- Tuy nhiên, nếu có chuyện gì thì chiều nay anh rảnh.

Cao Lôi Hoa mỉm cười nói với Sophia.

- Thật sao?

Trong mắt Sophia hiện lên tia hưng phấn:

- Vậy chiều nay Cao đại ca đi với em một lát nha? Không lâu lắm đâu. Chỉ một lát thôi. Được không?

- Ừ.

Cao Lôi Hoa gật đầu. Sau đó quay lại hỏi Nguyệt Nhị và Bích Lệ Ti:

- Hai đứa định thế nào? Đứng ở đây, hay là để ta kêu Ca Đức đưa hai đứa về nhà trước?

- Đưa bọn cháu về nhà trước đi.

Bích Lệ Ti vội vàng nói, nàng vừa nghe tin Saga bị bệnh thì lòng nóng như lửa đốt rồi.

- Vậy cũng được, chúng ta cùng về đi.

Nguyệt Nhị bất mãn nói thầm, vốn cô bé muốn đi làm pháo cơ.

- À.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Nguyệt Nhị:

- Nguyệt Nhị à. Giao cho con một nhiệm vụ đây. Con về nói với Tĩnh Tâm, kêu mẹ con đừng để cho người khác đụng vào Saga. Đặc biệt là con, Bích Lệ ti. Phải nói cho cô biết dù thế nào đi nữa cũng không được chạm vào Saga. Quan trọng nhất là tuyệt đối không dùng quang minh trị liệu thuật.

- Vâng! Cháu biết rồi! Cháu tuyệt đối không dùng quang minh ma pháp với Saga.

Bích Lệ Ti gật đầu.

Trong lòng cô bé chỉ muốn nhanh chóng ở bên cạnh Saga lúc này thôi.

- Được rồi, để ta gọi Huyết kỵ sĩ đưa hai đứa về. Lấy danh nghĩa của ta, Cao Lôi Hoa, chiêu gọi sinh vật cùng cộng sinh với ta (NB: Ra đi huyết đệ - đỡ phải dài dòng).

Tay phải Cao Lôi Hoa giơ lên, sau đó, Huyết kỵ tướng Ca Đức mang theo mười tên Huyết kỵ sĩ khác xuất hiện trước mặt Cao Lôi Hoa.

- Chủ nhân vĩ đại, người có gì phân phó không ạ?

Huyết kỵ sĩ Ca Đức vừa xuất hiện thì tôn kính nói với Cao Lôi Hoa.

- Các người đưa Nguyệt Nhị và Bích Lệ Ti về nhà rồi chia ra canh phòng cho ta. Nhớ cẩn thận, ta sợ cái đám có mắt không trông Quang Minh Thần

Điện kia lại quên mất bài học mấy hôm trước.

Cao Lôì Hoa nói với Huyêt ky sĩ.

- Tuân lênh! Thừa chủ nhân!

Cả đám cùng lên tiếng, sau đó bảo vệ Nguyệt Nhị và Bích Lệ Ti đi về...

...

- Phó viện trưởng à, ta xem lão viện trưởng có lẽ không tỉnh dậy ngay đâu, chuyện chiều cô đến lão giao cho ông vậy!

Cao Lôì Hoa nói với Robinhood, sau đó không để Robinhood nói một tiếng liền mang Sophia biến mất.

Tại khu phố hoang mà ít người biết ở Quang Minh đế đô.

- Một tháng không gặp, em thay đổi nhiều quá Sophia.

Vẫn là chôn cũ, trên bờ cỏ bên cạnh dòng suối mát, Cao Lôì Hoa cùng với Tiểu Tam lặng lẽ ngồi cạnh nhau.

- Cao đại ca không gọi em là Tiểu Tam nữa sao?

Sophia liếc nhìn Cao Lôì Hoa.

- A.

Cao Lôì Hoa cười nhẹ:

- Chỉ là cái tên thôi mà. Mà nói gì thì nói, em vốn là Sophia mà, phải không?

- Vâng. Hì hì.

Sophia gật đầu.

- Giờ em càng ngày càng thích hợp trở thành một nữ hoàng rồi.

Cao Lôì Hoa nhìn Sophia nói.

Sophia nghe hai chữ ‘nữ hoàng’ thì cả người liền run lên. Sau đó ngẩng đầu nói với Cao Lôì Hoa:

- Cao đại ca, em đã giết Tuyết Y Nhi.

Sophia thấp giọng nói:

- Là tự tay em giết, dùng một con dao băng. Tự tay em, đâm nằng... ..

Cao Lôì Hoa nhú mày. Sau đó ngồi yên lặng lắng nghe Sophia nói, không nói một lời. Nhìn bộ dáng hiện tại của nằng, chắc là đã chịu áp lực rất lớn, giờ cô bé cần một người để phát tiết. Cái nằng cần không phải là một người an ủi mà cần một người lắng nghe.

- Em cũng không biết làm sao lại xuống tay như thế.

Hai mắt vô thần, Sophia nói tiếp:

- Tóm lại là khi em tỉnh táo lại thì Tuyết Y Nhi đã chết trên tay em. Là nằng lúc ở đại băng nguyên bức em làm vậy, là nằng tự làm tự chịu sao?

Sophia nói rất nhiều, cứ như vậy, từng phút từng phút, Cao Lôì Hoa ngồi bên cạnh cô bé, nghe cô bé tâm sự đến lúc hoàng hôn... ..

- Cảm ơn Cao đại ca.

Sophia ngửa người ra sau, nằm dài trên bờ cỏ.

- Không cần cảm ơn anh. Anh cũng không nói câu nào mà.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- À, cảm ơn là vì anh đã lắng nghe em nói lâu vậy.

Sophia nói:

- Vốn nghĩ nhanh thôi, ai dè nói hết cả một buổi chiều.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa cười nhẹ.

- Đúng rồi, Cao đại ca, cũng đến bữa rồi! Có thể đi uống một chút với em không? Xem như là ăn tối!

Đột nhiên Sophia ngẩng đầu, chống tay nhìn thẳng Cao Lôi Hoa.

- Uống rượu? Ha ha.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nói thật là thân thể hiện tại của anh. Uống rượu cứ như uống nước.

- Ừm, cũng đúng thật.

Sophia gật đầu, tuy nhiên chỉ trong chốc lát cô cười thần bí:

- Cao đại ca, em có thứ này tốt lắm. Thứ này thế nào nhỉ! Có thể nói là có nó thì rượu không còn giống nước với anh nữa.

Sophia cười thần bí, sau đó cẩn thận lấy một túi cỏ xanh biếc từ trong người ra. Nếu không phải vì Cao Lôi Hoa thì cô cũng không muốn lấy thứ này ra.

- Đây là gì vậy?

Cao Lôi Hoa nhíu mày, thấy Sophia lấy một túi cỏ nhỏ ra, mùi rượu thơm nồng xộc thẳng lên mũi.

- Túy thần cỏ ở Sâm lâm nữ thần, trong truyền thuyết khi cho cỏ này vào rượu thì rượu đó được gọi là Túy thần tửu! Uống rượu này vào đến thần cũng phải say.

Sophia híp mắt lại nhìn Cao Lôi Hoa nói tiếp:

- Cũng là trong truyền thuyết, Nữ thần rừng khi nấu rượu cho các thần đã cho cỏ này vào rượu.

- Đến thần cũng say?

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Hình như đã lâu lắm rồi anh chưa nếm thử cảm giác ‘say’ là gì.

- Đó, hôm nay sẽ cho Cao đại ca nếm thử hương vị của say rượu.

Sophia cười nói:

- Túy thần thảo, không say không tiếp...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 234

Trong Nhà Đã Xảy Ra Chuyện Gì Rồi?

Túy thần thảo, truyền thuyết nói rằng từ xa xưa nó do nữ thần rừng chuyên cai quản thực vật tạo ra. Nàng vốn khác với các vị thần bậc tám khác, nàng vốn là một Tinh Linh thất cấp nhưng được sự đề bạt của Sáng Thế thần mà trở thành bậc tám thần cấp.

Nghe nói trước khi nàng trở thành thần đã là một con ma men. Mà khi nàng trở thành thần thì phát hiện thân thể cấp tám quá ‘hài hòa’ đến nỗi loại bỏ hết độ cồn trong rượu, khiến cho rượu ngon vào miệng cứ như nước lã. Vì thế nữ thần rừng quyết không cam chịu, đối với một con ma men lâu năm, thì nửa tỉnh nửa say vĩnh viễn là chuyện mà nàng mong muốn nhất! Nếu không có rượu đối với nàng là sự trừng phạt lớn nhất! Vì thế, vốn là nữ thần cai quản thực vật trong thiên hạ, nàng đã nghĩ ra được một diệu kế.

Nghe nói, trong suốt ngàn năm, rốt cuộc nàng đã tìm kiếm và nuôi cấy ra được một thứ có thể làm thần say—Túy thần thảo! Chỉ cần trong rượu có thứ cỏ này thì thần cũng say túy lúy!

Phần lớn túy thần thảo đều sinh trưởng ở nơi cực lạnh, cho nên đế quốc Băng Tuyết chính là một địa phương tốt để nó sinh trưởng. Tuy nhân loại không cần đến túy thần thảo để say vì rượu ngon trong nhân gian cũng có thể khiến bọn họ say nhũn cả ra rồi, nhưng nếu rượu có thêm túy thần thảo thì hương vị sẽ mê người hơn. Cho nên túy thần thảo lập tức trở thành mặt hàng đầu cơ kiếm lợi.

Nhìn Sophia bỏ túy thần thảo vào vò rượu, Cao Lôì Hoa nhẹ lắc đầu, chính hắn cũng không hiểu nổi tại sao mình lại đáp ứng uống rượu với cô bé, nhưng đành nào cũng đã đáp ứng rồi, đành uống vậy.

Cuối cùng, Cao Lôì Hoa đã say. Nhiều năm rồi, hắn mới được ném lại tư vị say rượu. Hơn nữa là say bí tỉ. Say bất tỉnh nhân sự luôn.

Mà ở bên cạnh Cao Lôì Hoa, cũng là một người say, Tiểu Tam. Hiện tại mắt cô bé đỏ như mắt thỏ.

- Người đâu, thu xếp cho ta và... và anh ấy một, một... gian phòng đi.

Tiểu Tam vẫy tay kêu chủ quán, ý nàng là mỗi người một gian phòng.

Nhưng chủ quán thì lại hiểu nhầm. Hắn vẫy tay kêu tiểu nhị đến, sau đó

nói thắm vài tiếng.

Tiểu nhị gật gật đầu, sau đó nhanh chóng đem Cao Lôì Hoa và Tiểu Tam an bài vào ‘một gian phòng’.

Cứ như thế, một đêm trôi qua. Sáng sớm hôm sau.

Cao Lôì Hoa mở mắt, cảm giác đầu đau như búa bổ sau cơn say rượu vẫn chưa hết. Tủy thần thảo thật là danh bất hư truyền. Cao Lôì Hoa day day trán. Hắn không ngờ mình lại say thật, hơn nữa còn say bí tỉ.

Theo thói quen vươn tay hít thở. Rồi ngồi dậy.

Ngay sau đó, mắt Cao Lôì Hoa trợn tròn. Bởi vì hắn thấy được một hình ảnh không nên thấy.

Ở phía bên phải, Tiểu Tam xinh đẹp vừa ngủ say vừa mút ngón tay.

Lập tức, Cao Lôì Hoa nhìn quần áo mình theo bản năng!

Đi toang rồi! Cao Lôì Hoa cảm thấy đầu mình như sét đánh giữa trời quang! Bởi vì hắn thấy quần áo mình cực kỳ, cực kỳ bừa bộn!

Lúc này trong đầu Cao Lôì Hoa hiện lên vô số trường hợp trong các bộ phim điện ảnh thường trình chiếu! Đầu tiên là hai người say, một nam và một nữ, cả hai say đến mơ hồ nên đi vào cùng một gian phòng. Sau đó là chuyện cả hai cùng nhau tham khảo sự huyền bí của nhân sinh, sau đó sẽ công bố kết quả nghiên cứu xuyên đêm của mình cho cả thế giới biết. Tác phẩm: Đứa nhỏ như thế nào mà có!

Không! Thật sự là không cảm thú như vậy chứ! Cao Lôì Hoa nhìn lại mình, quần áo lộn xộn có thể nói cho hắn biết chuyện này vô cùng có khả năng xảy ra. Hoặc giả là hắn không cẩn thận đã cùng Tiểu Tam tham khảo triết lý vĩ đại nhất của nhân sinh

- U? Cao đại ca, anh tỉnh rồi à? Anh làm gì ở đây vậy?

Lúc này Tiểu Tam cũng mơ màng tỉnh dậy, dụi dụi mắt nhìn Cao Lôì Hoa nói.

- Tiểu, ...Tiểu Tam.

Cao Lôì Hoa nhìn quần áo lộn xộn trên người, sau đó quay đầu nói với Tiểu Tam:

- Giữa chúng ta có xảy ra chuyện gì không?

Cao Lôì Hoa lắp bắp nói.

- Ủa? Chúng ta làm gì cơ?

Tiểu Tam nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa. Ánh mắt cô bé tràn đầy sự khó hiểu.

- Anh, ý anh là... hai chúng ta... sau khi say đó. Anh có làm gì có lỗi với em không?

Cao Lôì Hoa cũng không biết nói sao cho tốt. Chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Tiểu Tam.

- À, Cao đại ca, chẳng lẽ anh nghĩ giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao?

Đôi mắt ranh mãnh của Tiểu Tam nhìn Cao Lô Hoa, sau đó cười rộ lên:

- Yên tâm đi Cao đại ca. Đêm qua em tỉnh hơn anh chút ít. Hơn nữa, anh xem, nhìn người em đó, có giống như đã xảy ra chuyện gì gì đó không? Quần áo em rất chỉnh tề, yên tâm đi, hai người say đến chết thì làm được gì cơ chứ?

Tiểu Tam chỉ vào trang phục chỉnh tề như mới mặc vào của mình nói với Cao Lô Hoa.

- Hic~~ a, là anh suy nghĩ nhiều.

Cao Lô Hoa nhìn quần áo của Tiểu Tam còn chỉnh tề thì nhẹ nhàng thở phào, dù sao thì hiện tại trừ Tĩnh Tâm ra, hẳn không muốn phụ trách thêm một người phụ nữ nào nữa. Vả lại cảm giác của hắn đối với Tiểu Tam cũng khá kỳ quái, giống như một cô em gái, lại có phần giống bạn bè? Hoặc là thân thiết hơn một chút? Nhưng dù sao thì hắn với Tiểu Tam cũng không có khả năng phát sinh ra chuyện gì được.

- Cao đại ca à, ngày hôm qua thật ngại quá, để anh bồi em cả đêm. Phòng chừng chị Tĩnh Tâm và mọi người ở nhà đang lo lắng. Anh về trước đi, nếu không chỉ sợ chị với mấy đứa nhỏ lại kêu người đi tìm anh.

Tiểu Tam uể oải nói với Cao Lô Hoa.

- Còn em? Không cùng đi với anh sao?

Cao Lô Hoa hỏi:

- Thật khó gặp mặt nhau, đi đến nhà anh chuyển đi. Lần trước không tiếp đón chu đáo, lần này sẽ cho em thưởng thức tay nghề của ông anh này!

- Cao đại ca, làm ơn đi, không thấy em mới dậy chưa kịp trang điểm à? Chờ em trang điểm rồi đi đến nhà anh nha? Còn anh. Mau về trước đi. Còn nói là cho em thưởng thức tay nghề mà, không về chuẩn bị à?

Tiểu Tam ngồi trên giường cười nói.

- Ủ, cũng đúng! Vậy được rồi.

Cao Lô Hoa gật đầu:

- Anh sẽ ở nhà chờ em đến, tí nữa sẽ cho em thưởng thức tuyệt kỹ nấu nướng của anh.

Biết mình và Tiểu Tam không phát sinh ra chuyện gì, Cao Lô Hoa vẫy tay cười cười với Tiểu Tam:

- Nói rồi đó, em trang điểm sửa soạn nhanh lên rồi đến nhà anh đó.

- Lại nữa! Em có phải là con nít đâu, em biết nhà của anh rồi, em sẽ đến. Anh lo mà chờ em đó. Tay nghề của anh ở Vong Linh cốc em đã nếm rồi, lần này em rất mong chờ đó.

Tiểu Tam ưỡn người cười nói.

- Rồi! Một lời đã định. Anh sẽ làm thật ngon chờ em đến.

Cao Lô Hoa chỉnh sơ lại quần áo mình, sau đó vuốt vuốt mái tóc lại, rồi kéo cửa phòng dột ra ngoài. Tuy không cùng Tiểu Tam phát sinh chuyện gì nhưng cũng đã ngủ với cô bé cả đêm! Cứ đi ra nhanh cho đỡ ngại.

Chờ Cao Lôì Hoa đi ra, đột nhiên Tiểu Tam nằm trên giường thở dài. Cô khẽ giơ tay phải lên, trên tay cô là một sợi tóc bạc dài. Nhẹ lắc đầu, Tiểu Tam khó khăn đứng dậy. Thoáng sửa soạn lại, Tiểu Tam đi thẳng đến Học viện Ma Võ Thánh Peter mà không đi tới nhà Cao Lôì Hoa. Cô không định đến nhà hắn, mà muốn đi thẳng về đế quốc Băng Tuyết của mình.

‘Cao đại ca, nếu em gặp anh sớm thì thật tốt!’ Tiểu Tam cầm sợi tóc bạc cười khỏ... ..

Đi khỏi quán trọ, Cao Lôì Hoa đường hoàng thẳng tiến về nhà. Đồng thời cũng suy nghĩ xem nên giải thích với Tĩnh Tâm thế nào khi về nhà. Cao Lôì Hoa không định nói dối với Tĩnh Tâm, nhưng phải giải thích sao cho cô ấy không hiểu sai đây.

- Âm~ Âm~!

Mây đen cuộn cuộn cùng với hai tiếng nổ như sấm sét vang lên.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc ngẩng đầu lên, sau đó phát hiện ra trên bầu trời Quang Minh đế quốc, từng đạo lôì quang đen sịt như rắn đang lượn lờ, gào rít trên trời.

Cao Lôì Hoa híp mắt lại. Không ngờ lại là lôì quang màu đen, mà hắc lôì này cùng với Cao Lôì Hoa có quan hệ rất khó nói. Phải biết rằng Cao Lôì Hoa chính là Lôì thần, tất cả lôì điện đều có liên hệ đặc thù với hắn. Nhưng hắc lôì này lại liên quan rất chi là ít.

Cùng với đám lôì quang màu đen này, ở một hướng rất quen thuộc với Cao Lôì Hoa bỗng xuất hiện một cột sáng mang theo lực lượng hắc ám dày đặc chiếu thẳng lên trời!

Cao Lôì Hoa tròn tròn mắt. Đó là nhà Cao Lôì Hoa!

- Trong nhà xảy ra chuyện sao?

Cao Lôì Hoa nhíu mày. Chết tiệt, mình vừa đi khỏi nhà có một đêm mà đã xảy ra chuyện gì thế?

Sợ nhà mình gặp chuyện chẳng lành, Cao Lôì Hoa tăng tốc phóng về nhà!

Trong chớp mắt, Cao Lôì Hoa đã lướt qua nửa đế đô, đứng trước cửa nhà mình.

- Hà!

Cao Lôì Hoa thở một hơi, rồi chạy vào trong.

Vừa vào trong thì một cảnh tượng khiến hắn phải phần nộ đang diễn ra!

Trước cửa chính nhà mình, không ngờ lại bị một đồng Thánh điện kỳ sĩ mặc áo giáp vây quanh! Không nói cũng biết, đám này là người của Quang Minh Thần Điện!

- Mẹ nó! Quang Minh thần điện thật sự quên bài học lần trước sao? Hay là lần đó không đủ?

Cao Lôì Hoa cắn chặt răng, đã vậy hắn đây không ngại xử lý luôn Quang Minh Thần Điện đâu! Nếu người nhà mình bị tổn thương tí nào thì... cho đám Quang Minh Thần Điện uống trà đá với sếp Quang Minh thần của

chúng luôn!

Kỳ thật, lần này Cao Lôì Hoa cũng nghĩ sai rồi.

Quang Minh Giáo hoàng không quên cái ngày thăm sát lần trước ở thần điện. Hiện tại lão có nỗi khổ không nói được mà!

Vốn Quang Minh đế quốc là nơi được sự chúc phúc của Quang Minh thần nhiều nhất, là nơi mà thần ban ơn, được gọi là địa phương Quang Minh thần phù hộ! Ở đây, tất cả tà ác đều phải tản đi nơi khác hết!

Nhưng mà ngày hôm qua tại Quang Minh đế đô xuất hiện một cỗ năng lượng hắc ám! Mà quan trọng nhất là cỗ năng lượng này xuất hiện tại chỗ mà Giáo hoàng cấm kỵ nhất-- Nhà của Cao Lôì Hoa!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 235

Tiêu Sát Chém Giết.

Bên trong Quang Minh thần điện, Giáo Hoàng thống khổ đi qua đi lại. Đêm hôm qua, đế đô xuất hiện một cỗ lực lượng hắc ám cường đại, mỗi người bên trong thần điện đều cảm nhận được.

Theo tôn chỉ của Quang Minh thần! Tất cả hắc ám đều không được xuất hiện tại nơi có Quang Minh thần! Ở nơi này, tất cả hắc ám phải loại trừ!

Bất kể thế nào thì tuyệt đối không được đánh mất mặt mũi của Quang Minh thần điện! Năng lượng hắc ám không được phép xuất hiện trong Quang Minh đế đô! Giáo Hoàng lập tức ra lệnh truy kích cỗ năng lượng hắc ám này! Hơn nữa cũng tự thân xuất mã đi chỉ đạo!

Đồng thời, bởi vì cỗ hắc ám này mạnh mẽ dị thường nên Giáo Hoàng hạ lệnh cho giáo chúng của Quang Minh thần điện đi tìm con mình, cũng chính là Bruce đã có vinh hạnh được Chiến thiên sứ nhập vào. Nếu có cường giả bậc tám vĩ đại Chiến thiên sứ ở đây thì mọi việc sẽ đơn giản hơn nhiều! (Lúc này lão Giáo Hoàng còn chưa biết đứa con yêu quý của mình đã bị người ta tẩn thành cái đầu heo, đang trị thương ở trong vũ hội. Hơn nữa linh hồn Thánh thiên sứ trong cơ thể của Thánh tử đã trở thành món ăn ngon của Slime, ma thú mà Giáo Hoàng cho là ma thú cấp thấp nhất ~ Tin Thánh tử bị tẩn đã bị Học viện Ma Võ Thánh Peter cố ý phong tỏa, cho nên đến tận bây giờ, lão Giáo Hoàng vẫn chưa biết tin tức gì).

Sau khi nhận lệnh của Giáo Hoàng, Thánh điện kỵ sĩ của Quang Minh thần điện đã xuất phát trước để bao vây cỗ năng lượng hắc ám, sau đó thì Giáo Hoàng mới dẫn người tới sau!

Nhưng, khi lão vừa đến chỗ cỗ năng lượng hắc ám thì khuôn mặt lập tức tái nhợt!

Bởi trước mặt lão chính là nhà của tên ác ma kia. Giáo hoàng vẫn còn nhớ cái gã nam nhân tóc bạc gầy ốm mà đầy uy nghiêm kia! Là gã nam nhân mà trước đó đối mặt với tầng tầng lớp lớp phòng thủ của Quang Minh thần điện đã ‘màn thịt’ mất mấy vị trưởng lão Quang Minh! Mà ghê sợ hơn là không ai biết Cao Lôi Hoa ra tay như thế nào!

Cho nên cả khi mà linh hồn Thánh thiên sứ bậc tám giáng lâm, Giáo

Hoàng cũng không dám có ý đụng chạm đến Cao Lôì Hoa. Lão đã bị thực lực của Cao Lôì Hoa dọa chết khiếp rồi, giờ ngay cả thủ hạ có sức chiến đấu mạnh nhất dưới Quang Minh thần có xuống thì lão vẫn không khỏi sợ hãi gã tóc bạc này.

Nhưng hiện tại, lão đã phát hiện ra đám thủ hạ ngu xuẩn của mình đã bao vây nhà của gã tóc bạc đó... ..

- Mau, mau đi tìm Bruce cho ta!

Việc đã đến nước này, Giáo Hoàng cũng không còn sự lựa chọn nào khác! Lão lớn tiếng gào thét kêu người đi gọi Quang Minh Thánh thiên sứ, đó là biện pháp duy nhất bây giờ! Mời Chiến thiên sứ bậc tám ra, đó là con đường duy nhất của lão! Lão đã không còn đường lui, hic, dẫn người bao vây nhà của tên ác ma đó. Tên đó bỏ qua cho lão sao? Giờ lão đành cắn răng đâm lao mà theo lao thôi!

Đồng thời, sau khi bố trí thủ hạ tiếp tục vây quanh nhà gã ác ma xong, lão Giáo Hoàng nhanh chóng quay về Quang Minh thần điện!

Về đến Quang Minh thần điện thì như một con chiên thành kính nhất từ trước đến nay, Giáo Hoàng cung kính cầu nguyện trước Quang Minh thần.

Mãi đến lúc rạng sáng, năng lượng hắc ám trong đế đô càng lúc càng mạnh! Sau đó trong nháy mắt liền đột nhiên biến mất!

Nhưng biến mất chưa bao lâu. Đoạn thời gian biến mất đó Cao Lôì Hoa rời giường đi ra khỏi khách sạn. Sau đó một cột sáng màu đen phóng thẳng lên trên trời cao! Tại trung tâm cột sáng màu đen này, năng lượng hắc ám cường đại muôn phần!

- Giáo Hoàng điện hạ. Cổ năng lượng hắc ám đó càng ngày càng mạnh, hiện tại đã ngưng tụ thành một cột sáng rồi!

Thình thoảng, lại có kỵ sĩ ở bên ngoài đem tin tức cho Giáo Hoàng, đồng thời hỏi thêm một câu:

- Giáo Hoàng điện hạ, khi nào thì chúng ta tấn công?

- Khi nào tấn công? Cái này, ôi!

Lão như già thêm mấy tuổi:

- Đã có tin tức của Thánh thiên sứ chưa?

- Thưa. Tạm thời vẫn chưa có.

Gã thánh điện kỵ sĩ bất đắc dĩ trả lời.

- Vậy thì chờ đi, cổ năng lượng hắc ám đó quá mạnh! Chúng ta cần sự trợ giúp của Thánh thiên sứ đại nhân.

Giáo hoàng thở dài, một lần nữa đứng trước tượng Quang Minh thần cầu nguyện... ..

*****.

Bên này, Cao Lôì Hoa cảm tức nhìn đám Thánh kỵ sĩ đang vây quanh nhà mình, sau đó nhanh chóng bước lại.

‘Mẹ nó, nếu nhà tao mà có chuyện gì. Cho dù làm đứa nhỏ bị dọa khóc thì

ông mày cho bọn này phải trả giá'. Cao Lôi Hoa thầm nghĩ, ở trong lòng Cao Lôi Hoa thì vị trí của Tinh Tâm và mấy đứa nhỏ là không thể động vào. Kẻ nào động vào, giết không tha!

- Tiên sinh, nơi đây là nơi Quang Minh thần điện của đế quốc đang làm việc, vì có năng lượng hắc ám xuất hiện. Cho nên bây giờ nghiêm cấm mọi người đi vào.

Một Thánh kỵ sĩ thấy Cao Lôi Hoa đến liền ngăn lại.

- Tránh ra!

Cao Lôi Hoa tức giận quát lớn. Đồng thời một cỗ sát khí bắn về phía đám Thánh kỵ sĩ.

Xoạt! Đám kỵ sĩ đều đồng loạt lạnh run! Theo bản năng liền nhanh chóng rút trường kiếm ra, gã đàn ông trước mặt sát khí quá mạnh, rõ ràng là kẻ địch.

- Muốn chết!

Cao Lôi Hoa thấy chúng rút vũ khí ra thì hàn quang trong mắt lóe lên, đồng thời cả người biến thành một đạo tàn ảnh, ngay sau đó, lôi quang tràn ngập hiện trường!

Vốn Cao Lôi Hoa không có nửa phần hảo cảm gì với Quang Minh thần điện! Nếu không phải có một con dâu tương lai của mình Thánh nữ của Quang Minh thần điện thì Quang Minh thần điện đã sớm bị hấn đập nát!

Cho nên, đối với mấy tên kỵ sĩ Thánh điện chắn trước mặt thì Cao Lôi Hoa không hề do dự, đập chết nó luôn!

Lôi quang tản đi, trong không khí chỉ lưu lại những tiếng xẹt xẹt, lác tách li ti của lôi điện.

Lúc đầu vốn có một đội Thánh kỵ sĩ trước mặt Cao Lôi Hoa, bây giờ đã không còn một mống.

Chào mừng bày con chiên về với vòng tay ấm áp của Quang Minh thần nha! Tay phải Cao Lôi Hoa khẽ vẫy, một tia lôi quang như có sinh mạng bật lên tay hắn.

- Còn mấy người nữa, muốn cùng về không.

Cao Lôi Hoa nhìn đám Thánh kỵ sĩ đang vây quanh các mặt khác của nhà.

- Lên!

Lúc đầu, đám Thánh kỵ sĩ cũng sừng sờ nhưng ngay lập tức tỉnh lại! Thánh kỵ sĩ là do mồ hôi và xương máu của Quang Minh thần điện thành lập lên, bọn họ có ý chí kiên cường mà người thường khó có thể đủ được!

Tỉnh táo lại, các Thánh kỵ sĩ nắm chặt trường kiếm, vận đấu khí toàn thân lên lao tới Cao Lôi Hoa.

- Lôi!

Hai tay Cao Lôi Hoa mở ra rồi quát lớn! Tất cả lôi nguyên tố trong trời đất nghe được giọng nói của Cao Lôi Hoa liền nhanh chóng ủa về! Cao Lôi

Hoa là Lôi thần, lôi điện chính là Cao Lôi Hoa! Chỉ huy lôi nguyên tố chẳng tốn một chút năng lượng nào của Cao Lôi Hoa! Vô số ánh sáng màu vàng tím tràn ngập quanh người Cao Lôi Hoa.

Một ít lôi quang trên tay Cao Lôi Hoa nhanh chóng biến thành lôi điện, rồi dần dần to bằng ngón tay cái, cả đám nguyên tố lao đến trước Cao Lôi Hoa.

- Quang Minh cùng tồn tại với ta! Quang Minh phòng ngự chiến giáp!

Thấy Cao Lôi Hoa muốn sử dụng ma pháp. Thánh kỵ sĩ cùng nhau xướng ca bài thánh ca phòng ngự, một vầng sáng phòng ngự công kích xuất hiện dưới chân bọn họ. Đây là bài ca mà Thánh kỵ sĩ hay sử dụng nhất khi đối đầu với ma pháp sư— phòng ngự ma pháp quang hoàn, một loại ánh sáng có năng lực ngăn cản ma pháp rất tốt.

Có quang sáng phòng thủ dưới chân rồi, đám Thánh kỵ sĩ như bầy lang sói lao đến Cao Lôi Hoa. Đối với họ mà nói thì Cao Lôi Hoa chỉ là một gã ma pháp sư, mà ma pháp sư thì phương pháp cận chiến là tối ưu nhất! Bọn họ rất tự tin. Chỉ cần lại gần thì gã này chết chắc!

- Dừng tay!!

Đúng lúc này. Giọng nói của một gã nam tử từ xa truyền đến! Giọng nói này có chút quen tai nên Cao Lôi Hoa quay đầu lại xem ai đến thì phát hiện ra đó người trẻ tuổi nhất trong tứ đại giáo chủ Quang Minh thần điện Ngô Thiên.

- Cơ hội tốt!

Nhìn thấy Cao Lôi Hoa quay đầu đi hướng khác, một đám Thánh kỵ sĩ tận dụng ngay cơ hội cầm trường kiếm xông lên!

Tuy nhiên, Cao Lôi Hoa cũng không có nghe theo lời gã. Cười lạnh, vung tay phải lên. Lôi quang trong tay nổ tung.

Sau đó, đám Quang Minh kỵ sĩ trước mặt Cao Lôi Hoa đều biến thành bụi bặm.

- Dừng!

Ngô Thiên kêu thảm một tiếng. Nhưng gã tới quá muộn. Quang Minh kỵ sĩ, tất cả ba mươi người đều bị một màn lôi quang của Cao Lôi Hoa nghiền nát!

- Hừ!

Cao Lôi Hoa cười khẩy rồi đi nhanh vào trong nhà. Để lại một gã Ngô Thiên ngơ ngác đứng ở cửa.

- Đối với những kẻ làm hại người nhà của ta.

Thân ảnh của Cao Lôi Hoa tiến vào trong nhà, nhưng giọng nói của hắn lại vang bên tai Ngô Thiên:

- Ta sẽ không bỏ qua đâu, bọn họ đều có một kết cục. Trở thành cát bụi thôi!

Nói xong, Cao Lôi Hoa bước nhanh vào nhà, sau đó chạy thẳng đến

phòng mà năng lượng hắc ám phát ra.

- Sao lại thế này? Là Saga sao?

Năng lượng hắc ám từ trong phòng Saga phóng ra. Cao Lôi Hoa liền đẩy cửa phòng Saga. Sau đó thấy cả nhà đều đang ở trong phòng Saga. Mà Saga thì đang lăn lộn trên giường đầy đau khổ.

Cả nhà Tĩnh Tâm đều đặt tinh thần lên người Saga nên cũng không phát hiện ra Cao Lôi Hoa đã đến.

- Sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra? Ai động đến Saga à?

Cao Lôi Hoa chen đến bên người Saga rồi quay lại khẩn trương hỏi mấy người xung quanh.

- Ba, ba đã về?!

Ở một bên, Nguyệt Nhị thấy Cao Lôi Hoa liền khóc nức nở:

- Ba, không biết sao lại thế này nữa. Không ai đụng đến Saga cả, mà lúc nửa đêm Saga bỗng hét to, mọi người đến thì thấy nó thế này rồi.

- Chú Cao, chú mau cứu Saga đi.

Bích Lệ Ti nức nở:

- Lỗi là ở cháu, bốc đồng rời khỏi Quang Minh thần điện, mới khiến cho Quang Minh thần trừng phạt Saga.

Cao Lôi Hoa cảm thấy day dứt, Saga bị như thế này là từ lúc nửa đêm hôm qua, mà lúc đó hắc cũng đang say!

- Đừng nóng, sợ cái gì. Quang Minh thần chẳng là cái đình gì. Cho lão tiên cũng chẳng dám động vào một sợi lông của con ta?

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Bích Lệ Ti:

- Cô cũng đừng để chuyện này trong lòng. Việc này cô với Quang Minh thần điện không có liên quan gì hết.

Nói xong, Cao Lôi Hoa định chạm vào người Saga thì lại phát hiện ra tầng năng lượng hắc ám bảo vệ khiến người ta không thể chạm vào Saga. Cao Lôi Hoa cũng không dám tự tiện phá vỡ tầng bảo hộ này, chỉ sợ cố ý phá thì làm Saga bị thương mất.

- Ba, thế nào rồi?

Nguyệt Nhị khẩn trương hỏi, cả nhà đều nhìn về phía Cao Lôi Hoa.

- Trước cứ để yên vậy đã!

Cao Lôi Hoa trầm mặc rồi ngẩng đầu lên nói:

- Chỉ có thể trông đợi vào chính Saga thôi, yên tâm đi, ba sẽ ở đây trông coi, sẽ không có chuyện gì không may đâu... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 236

Quyết Định Của Quang Minh Thần.

Ba, Saga thật sự không sao chứ?

Nguyệt Nhị ở một bên khăn trương nhìn Saga, nhìn khuôn mặt thống khổ của Saga, Nguyệt Nhị làm chị nên lo lắng không ngớt.

- Cứ để đó cho ba.

Cao Lô Hoa khăn trương đến toát mồ hôi, trạng thái hiện tại của Saga khiến Cao Lô Hoa không thể ra tay được, có trời mới biết được khi phá vỡ cái vòng phòng ngự trên người Saga có làm nó bị thương hay không.

Đương khi Cao Lô Hoa lo lắng, một bàn tay nhỏ bé, mảnh mai nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa quay đầu nhìn lại, phát hiện Tĩnh Tâm đang lau mồ hôi cho mình:

- Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa khẽ gọi.

Tĩnh Tâm khẽ cười với Cao Lô Hoa, sau đó nàng lấy tay ra dấu ‘không cần gấp’. Chịu sự nguyên rủa ‘vạn ác’ của biển cả, Tĩnh Tâm xinh đẹp lại một lần nữa bị mất đi khả năng nói chuyện.

- Hà, ta không sao đâu Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa mỉm cười đáp lại Tĩnh Tâm. Sau đó chậm rãi nhắm hai mắt lại hít một hơi thật sâu, tới khi mở mắt ra thì đôi mắt đã chuyển sang màu vàng, đôi mắt của thần.

Nhờ tác dụng của mắt thần, Cao Lô Hoa lại thấy rõ phương thức vận hành năng lượng trong người Saga.

Năng lượng trong cơ thể Saga vận hành lần này cũng như lần trước, đều từ trong đan điền chảy ra trui rèn cơ thể của Saga. Chỉ có điều cỗ năng lượng hắc ám này đã có một chút khác biệt về vị trí.

Hiện tại, thông qua mắt thần, Cao Lô Hoa thấy cứ một lần năng lượng hắc ám vận chuyển xong thì lại phân ra một phần nhỏ năng lượng tập trung sau lưng Saga. Mà luồng hắc ám nhỏ này càng lúc càng ngưng tụ nhiều hơn, đây chính là nguyên nhân là Saga đau đớn.

Cao Lô Hoa bậm môi, đồng thời thầm nghĩ:

- Có nên giúp Saga loại bỏ cỗ năng lượng hắc ám sau lưng nó không?

- Chú, con van chú, chú mau cứu Saga đi.

Thánh nữ Bích Lệ Ti nhìn thấy Cao Lôì Hoa vẫn ngồi yên không nhúc nhích, lại nhìn bộ dạng đau đớn của Saga thì đau lòng khôn nguôi.

- Được rồi. Dù thế nào thì ta cũng phải giúp Saga bình ổn lại khí tức đã. Bây giờ, mọi người lui ra sau một chút đi.

Cuối cùng Cao Lôì Hoa hạ quyết tâm, kêu mọi người lui ra sau. Tuy chưa biết cỗ lực lượng trong người Saga đang làm gì, vì sao lại xuất hiện... Nhưng nhìn Saga đau đớn như vậy, Cao Lôì Hoa cũng không chịu được. đành phải chuẩn bị ra tay giúp Saga giảm bớt đi cỗ năng lượng hắc ám đang ngưng tụ sau lưng.

Chờ mọi người lui ra sau, Cao Lôì Hoa liền đi tới trước mặt Saga. Tay nhanh chóng chạm vào tầng năng lượng bảo hộ của Saga.

- Kyaa!

Cao Lôì Hoa khẽ quát, lôi thần lực biến dị tùy tâm phát ra nên Cao Lôì Hoa nhanh chóng xuyên qua vòng tròn năng lượng bảo hộ, vào sát người Saga.

- Hà!

Cao Lôì Hoa hít một hơi sâu, sau đó định đặt tay lên lưng Saga.

Nhưng ngay lúc tay Cao Lôì Hoa chạm vào lưng Saga thì cả người Saga đột nhiên cong gập người lại, liền đó một cỗ năng lượng hắc ám thuần khiết lấy Saga làm trung tâm tản ra bốn phía.

- Không tốt!

Cao Lôì Hoa quát to. Đồng thời nhanh chóng lui ra sau một bước, nhanh chóng dùng Lôi thần lực tạo ra một tầng phòng ngự trước cơ thể, tầng phòng ngự trong nháy mắt che chắn cho cả mấy người ở phía sau.

Cùng lúc Cao Lôì Hoa bày ra tầng phòng ngự, thì Saga cũng rống lên một tiếng, sau đó năng lượng hắc ám trên người bùng phát ra, làm đồ vật trong phòng lộn tung phèo. Cả phòng giống như bị bão quét qua.

Sau khi phát năng lượng hắc ám ra thì đột nhiên Saga ngẩng đầu lên, để lộ ra đôi mắt của mình.

Nhìn đôi mắt của Saga, Cao Lôì Hoa cả kinh. Bởi vì đôi mắt màu đen tuyền đã bị một đôi mắt màu đỏ tươi như máu thay thế. Một đạo hồng quang trong mắt Saga lóe lên.

- Ky...aa!

Saga khẽ gầm lên, tức khắc sau lưng nó xuất hiện hai dải sóng năng lượng hắc ám rồi dần dần biến thành một đôi cánh chim!

Bùm! Đôi cánh sau lưng Saga hóa thành thực thể rồi xòe rộng ra, một sợi lông chim màu đen nhẹ nhàng lượn lờ xuống mặt đất. Sợi lông vừa chạm đất thì biến mất!

Lúc này, trong phòng trừ Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm ra thì tất cả đều ngây

dại! Khi họ thấy sau lưng Saga mọc ra một đôi cánh chim màu đen thì ngây như phồng! Lớn lên ở Quang Minh đế đô, tất cả đều hiểu đôi cánh đen tượng trưng cho điều gì. Đó là dấu hiệu của thiên sứ đọa lạc hắc ám!

Cao Lôi Hoa nhìn đôi cánh màu đen của Saga thì cũng không có kinh ngạc nhiều. Nhìn cánh của Saga, Cao Lôi Hoa nhớ đến mẹ của cậu bé đang bị phong ấn tại hòn đảo trên không trung.

Đó là người mẹ ruột của Saga - Jennifer. Cao Lôi Hoa nhớ rõ sau lưng Jennifer cũng có đôi cánh chim màu đen. Cho nên đôi với đôi cánh chim màu đen này của Saga cũng không làm Cao Lôi Hoa kinh ngạc cho lắm.

- Ba?

Sau khi mở cánh ra thì Saga dường như tỉnh táo lại. Đôi mắt đỏ dần dần trở lại màu đen. Vừa mở mắt, cậu đã thấy Cao Lôi Hoa đang ở trong phòng mình, hơn nữa, không chỉ có Cao Lôi Hoa mà cả nhà đều đang ở trong căn phòng nhỏ của mình:

- Làm sao vậy? Sao mọi người lại ở trong phòng con thế?

- A, không có việc gì.

Cao Lôi Hoa nhìn Saga âu yếm nói.

- Sa... Saga.

Lúc này, ở một bên, ánh mắt Bích Lệ Ti nhìn chăm chăm vào đôi cánh màu đen chói mắt của Saga. Lớn đến từng này, Bích Lệ Ti tất nhiên hiểu được ý nghĩa của đôi cánh màu đen này. Đại biểu cho sự đối lập tuyệt đối với Quang minh - Hắc ám!

- Bích, Lệ Ti.

Saga vừa nghe được giọng nói của Bích Lệ Ti thì có phần không tin nhìn qua bên đó. Đập vào mắt hắn là hình ảnh Thánh nữ đang đắm lệ, hai mắt tấy đỏ vì khóc, lập tức Saga cảm thấy xót xa cõi lòng.

Gần như không hề nghĩ ngợi, Saga liền mở rộng vòng tay đón Bích Lệ Ti vào lòng:

- Bích Lệ Ti, em sao vậy?

Saga dịu dàng hỏi.

- Saga.

Tuy Bích Lệ Ti vẫn còn có phần e ngại thân phận nhưng lúc này cũng không nghĩ nhiều đến thế. Bích Lệ Ti nhào vào trong lòng Saga khóc òa lên. Lúc này, cô không cần biết thân phận của Saga hay của cô là gì nữa. Cho dù Saga có là thiên sứ đọa lạc thì đã sao cơ chứ.

Nhìn động tác của Thánh nữ, trong mắt Cao Lôi Hoa hiện lên tia vui mừng. Vừa rồi hắn thấy lúc Bích Lệ Ti nhìn thấy đôi cánh của Saga thì có chút chần chừ, nhưng bây giờ cô bé không hề để ý đến thân phận thiên sứ đọa lạc của Saga. Điều này làm Cao Lôi Hoa cảm thấy hơi vui.....

*****.

Quang Minh Thần Điện.

- Bẩm Giáo Hoàng điện hạ, toàn bộ Thánh kỵ sĩ đang bao vây mục tiêu của chúng ta đã anh dũng hy sinh.

Một gã mục sư quang minh đưa tin cho Giáo Hoàng:

- Giáo Hoàng điện hạ, chúng ta nên phát động tổng tấn công chứ!

- Bị giết sao? Ồi~

Trong mắt Giáo Hoàng tràn ngập bi ai, kỳ thật ngay từ đầu lão đã biết kết cục của đám Thánh kỵ sĩ này rồi. Nếu không có gì bất ngờ thì gã nam nhân đó sẽ chuẩn bị tìm đến lão để xử, Giáo Hoàng vừa nghĩ thế thì run người:

- Vẫn chưa có tin của Thánh tử Bruce sao?

Giáo Hoàng hỏi, lão đầy lo lắng, tìm khắp đêm rồi mà vẫn chưa thấy có kẻ nào báo tin tìm được Bruce. Thánh thiên sứ trong cơ thể của Bruce là hy vọng cuối cùng của lão!

- Không có, vẫn chưa có tin tức gì của Thánh tử điện hạ.

Vị mục sư kia trả lời Giáo Hoàng.

- Được rồi, người đi ra ngoài đi.

Quang Minh Giáo Hoàng cảm thấy mất mát, hy vọng cuối cùng của lão - Thánh thiên sứ không ngờ lại lặn sủi tăm vào phút chót. Lão lết thân hình mệt mỏi của mình vào trong nội thất, tiếp tục hướng lên Quang Minh thần cầu nguyện.

Chỉ có điều lão Giáo Hoàng vẫn không biết trên thiên đường, tâm tình của ba vị bộ trưởng Quang Minh thần cũng chẳng tốt hơn tý nào.

- Ngã Âu Lý Á đã chết.

Trong Quang Minh đại điện trên thiên đường, Thái Dương thần, Quang Minh thần cùng với Hỏa thần ngồi cùng một chỗ, thần sắc ngưng trọng. Quang Minh thần ngồi đối diện với Thái Dương thần và Hỏa thần nói.

Ở trên thiên giới, Ngã Âu Lý Á là một trong những thiên sứ lĩnh ngộ thần cách hùng mạnh nhất. Cũng được công nhận là một trong những vị thần có khả năng kế thừa Chiến thần cao nhất.

Lấy năng lực của Ngã Âu Lý Á thì những vị thần bình thường mới lĩnh ngộ thần cách không thể là đối thủ của gã. Nói cách khác, muốn giết chết Ngã Âu Lý Á thì thực lực cũng gần như bằng ba người họ đang ngồi đây.

- Trước đây vài ngày, một trong những phân thân của ra cũng bị giết. Ta nghi tên đó cùng với kẻ giết Ngã Âu Lý Á là một.

Thái Dương thần cười khỏ nói, dù sao thì phân thân bị người ta ‘màn thịt’ cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Vốn Thái Dương thần định dấu kín không kể ra, nhưng tình hình bắt buộc phải nói. Thí thần giả bậc tám và Thiên sứ tối cường Ngã Âu Lý Á đột nhiên mất liên lạc với Thiên giới, hơn nữa không thấy linh hồn gã dao động. Có thể nói là gã đã đi tong rồi.

- Vậy giờ phải làm sao?

Ở bên Quang Minh thần, Hỏa thần nhìn sang hỏi, trong ba thần thì Quang Minh thần là người đứng đầu.

- Đến lúc rồi chúng ta xuống nhân gian xem sao.

Quang Minh thần ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lóe lên ánh hào quang màu vàng, không hổ là Quang Minh thần... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 237

Thời Đại Tiên Tiên, Nhiều Việc Tiểu Đệ Cũng Làm Được.

Đại ca, ý của huynh là chúng ta đi xuống Nhân giới?

Thái Dương thần nghi hoặc nhìn Quang Minh thần.

- Đúng vậy.

Quang Minh thần nói:

- Ngay cả Ngã Âu Lý Á cũng đã chết, đến lúc chúng ta phải ra tay rồi.

- Đại ca, không thể được.

Hỏa thần đứng bên cạnh vôi vàng nói:

- Nếu chúng ta đều đi Nhân giới thì Thiên giới ai sẽ quản lý. Đệ nghĩ có ít nhất một người sẽ phải ở lại Thiên giới.

Trong Quang Minh tứ thần, Quang Minh thần đứng đầu, Chiến thần đứng thứ hai, Thái Dương thần đứng thứ ba, còn Hỏa thần nhỏ nhất. Bởi vậy nên, Thái Dương thần và Hỏa thần đều gọi Quang Minh thần là đại ca. Bây giờ Chiến thần đã chết, nên Thái Dương thần đứng thứ hai còn Hỏa thần đứng thứ ba.

- Tam đệ, đệ nói cũng phải.

Thái Dương thần gật đầu rồi nói với Quang Minh thần:

- Nếu không thì như thế này đi đại ca. Một mình đệ sẽ xuống Nhân giới, em cam đoan sẽ mang đầu kẻ giết Ngã Âu Lý Á lên Thiên giới.

- Đúng là Thiên giới cần phải có người ở lại để quản lý. Vậy cứ theo ý của nhị đệ đi, làm phiền đệ xuống hạ giới. Nhớ để phân thân của đệ đi trước để đề phòng vạn nhất.

Quang Minh thần suy nghĩ thật lâu rồi ngẩng đầu lên nói với Thái Dương thần:

- Đệ quen thuộc với Nhân giới hơn chúng ta. Dù sao đệ có nhiều phân thân đi lại dưới đó nên nhiệm vụ lần này giao cho đệ. Chú ý an toàn.

- Cứ tin tưởng đệ.

Trong mắt Thái Dương thần hiện lên vẻ khát máu. Hắn đã sớm muốn xuống Nhân giới để xử lý tên dám phá hủy phân thân của hắn rồi. Một phân thân hắn phải mất hơn một trăm năm mới luyện chế được không ngờ lại để người khác dễ dàng phá hủy. Cừu này không báo hấn không thể an tâm.

- Hơn nữa, lần này đi xuống Nhân giới đệ cũng đừng nên chọn phương thức giáng lâm.

Quang Minh thần nói:

- Tình huống khẩn cấp, ta sẽ dùng lực lượng của mình mở ra cánh cửa Thiên giới. Sau đó, nhị đệ cố gắng nhảy xuống Nhân giới. Nếu như dùng cách giáng lâm, thực lực của nhị đệ sẽ giảm xuống, bây giờ chúng ta không biết được thực lực của người giết Ngã Âu Lý Á như thế nào. Đề phòng chuyện xấu nhất xảy ra, đệ hãy xuống Nhân giới với trạng thái mạnh nhất đi.

- Ha ha, được rồi, đại ca. Vừa rồi đệ cũng nghĩ như vậy.

Thái Dương thần vuốt ve trường thương hoa lệ của mình. Nếu sử dụng phương pháp giáng lâm, nếu cơ thể không thích hợp sẽ khiến thực lực của hắn giảm xuống rất mạnh. Nhưng nếu sử dụng cánh cửa Thiên giới thì lại có thể bảo toàn 100% thực lực của hắn.

- Quang Minh đại ca, đệ sẽ đi cùng nhị ca.

Hỏa thần ở bên cạnh đột nhiên mở miệng:

- Đệ và nhị ca đều là thuộc tính hỏa. Nếu bọn đệ cùng đi, thì ít nhất cũng có thể hỗ trợ cho nhau.

- Ha ha, tam đệ quá cẩn thận rồi.

Thái Dương thần cười nói:

- Nhân giới có thể xuất hiện cao thủ loại gì chứ? Cho dù có một người lĩnh ngộ được thần cách thì cũng làm sao so được với chúng ta – những người được Sáng Thế phượng ban cho thần cách chứ. Một mình, nhị ca cũng đủ rồi. Đệ và đại ca cứ ở đây chờ tin vui của ta đi.

- Không phải như vậy đâu nhị ca. Đệ nghĩ nếu đối phương có thể giết Ngã Âu Lý Á mà thần không hay quý không biết, vậy có thể không phải là tân thần ở Nhân giới. Rất có thể đó là Vong Linh Nữ Thần, Tử thần, hoặc là Hắc Ám thần, ba vị thần của Ma tộc. Điều đệ lo lắng là nếu đối phương là Tử thần thì nhị ca cũng chỉ có thể một mất một còn chứ chưa chắc đã hơn được gì đâu.

- Tử thần à.

Mặt Thái Dương thần ỉu xiu. Lần thần ma đại chiến lần trước, Tử thần một mình chống lại Quang Minh Tứ Thần liên thủ mà vẫn không rơi vào thế hạ phong. Nếu không phải lúc đó vẫn còn Thú Thần mạnh mẽ đến biến thái thì có lẽ trận chiến đó họ đã thua rồi.

Thái Dương thần cười khổ. Những vị thần có thể nắm giữ nhị trọng lĩnh vực cũng không nhiều. Trong đó, Tử thần và Thú thần đều đã lĩnh ngộ được. Nếu như gặp phải Tử thần thì Nhiệm vụ lần này thật không dễ dàng.

- Tam đệ nói đúng.

Quang Minh thần cẩn thận suy nghĩ một phen, sau đó kết luận việc này có thể do Tử thần của Ma tộc làm ra là có khả năng lớn nhất. Phái hai người bọn họ đi cũng yên tâm hơn.

- Vậy tam đệ đi cùng nhị đệ đi. Huynh sẽ đi chuẩn bị cánh cửa Thiên giới.
- Được rồi, vậy chúng ta cùng đi.

Thái Dương thần cũng gật đầu đáp, đây cũng không phải là lúc làm anh hùng.

- Được rồi, các đệ đi theo huynh, huynh sẽ mở ra cánh cửa Thiên giới.

Quang Minh thần đứng dậy hướng đến cánh cửa Thiên giới.

- Đã lâu rồi không xuống Nhân giới.

Thái Dương thần xoa tay:

- Thật sự hoài niệm cuộc chiến ở Nhân giới hồi xưa.

Lúc đó, tại nhà của Cao Lôì Hoa.

Saga đáng thương đang ngồi trên giường đầy tủi thân. Hiện tại, cậu bé cũng không dám ra khỏi nhà một bước. Bởi vì khi phá hiện rằng trên lưng mình xuất hiện một đôi cánh màu đen, so với đôi cánh của Cao Lôì Hoa thì thật khác biệt. Hơn nữa đôi cánh này không thể ẩn vào trong cơ thể. Nghĩ xem, nếu một người có đôi cánh màu đen này ra đường cho dù có võ công cái thế cũng bị dân chúng Quang Minh đế đô đuổi đánh.

Nơi này là Quang Minh đế quốc, tất cả mọi người đều tôn sùng Quang Minh thần. Trong mắt của người dân thành này đôi cánh đen của Saga đại biểu cho tội đồ trong truyền thuyết.

Saga nếu muốn ra ngoài thì hoặc là tìm cách ẩn đi đôi cánh sau lưng, hoặc là làm cho Quang Minh đế đô chuyển sang tín ngưỡng Hắc ám thần đi.....

Ở bên cạnh Saga, Thánh nữ Bích Lệ Ti đang chống cằm nhìn Saga. Nếu cảnh tượng này truyền ra ngoài, có lẽ không ai có thể tin được. Thánh Nữ, tín đồ được xưng là thuần khiết nhất của Quang Minh thần không ngờ lại ở cùng một chỗ với một tên hắc ám thiên sứ.

- Ha ha.

Đứng cạnh cửa, Cao Lôì Hoa chỉ mỉm cười rồi bước xuống dưới lầu.

Việc làm ba cũng thật không dễ dàng. Lúc đầu tuy Bích Lệ Ti không chán ghét đôi cánh đen của Saga. Nhưng nghĩ đến tư tưởng tôn giáo của nàng, Cao Lôì Hoa không an tâm, nên đứng ở ngoài cửa thật lâu.

Tới khi xác định đôi tình nhân trẻ này không sinh ra mâu thuẫn gì bởi vì đôi cánh đen này thì Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Sau khi hần đi xuống dưới tầng, mọi người đều trông ngóng nhìn Cao Lôì Hoa.

- Không có chuyện gì đâu, tất cả đều yên ổn.

Cao Lôì Hoa cười nó.

- Hi hi, không có gì là tốt rồi.

Nguyệt Nhị cười rồi chỉ ra cửa và nói với Cao Lôì Hoa:

- Ba ơi, lúc này Ngô Thiên giáo chủ đến, hiện vẫn đứng ở ngoài cửa đợi ba đó.

- Ô? Vậy à.

Cao Lôi Hoa lắc đầu cười khỏ. Tên Ngô Thiên này hẳn cũng không biết làm gì với hắn, tuy tên này rất ma mãnh nhưng hắn không làm điều gì bất lợi cho Cao Lôi Hoa. Thậm chí còn có mấy lần trợ giúp hắn, Cao Lôi Hoa quyết định gặp mặt hắn một lần.

- Quên đi, để ba đi ra ngoài một lát.

Cao Lôi Hoa nói một tiếng với người nhà rồi đi ra ngoài cửa.

Bước ra ngoài cửa, Cao Lôi Hoa nhìn thấy ngay Ngô Thiên đang “ngắm trăng”.

Ngô Thiên vẫn như trước, mặc bộ quần áo trắng tinh dành cho Quang Minh giáo chủ. Với các ăn mặc bất phàm như vậy, hắn cũng khiến nhiều thiều nữ ở Quang Minh đế quốc phải điên cuồng. Cao Lôi Hoa cũng tự nhận rằng mình không đẹp trai bằng Ngô Thiên.

- Ngô Thiên giáo chủ, sao trời tối thế này mà anh vẫn ở đây.

Cao Lôi Hoa bước về phía Ngô Thiên.

- Ha ha, Cao Lôi Hoa huynh đệ lâu ngày không gặp nha. Tôi đứng đây để đợi anh đó.

Ngô Thiên cười nói dường như hắn cũng không để ý Cao Lôi Hoa ở trong nhà từ lâu.

- Được rồi nếu Ngô Thiên giáo chủ đã thắng thần như vậy ta cũng không lòng vòng làm gì.

Cao Lôi Hoa thu lại vẻ tươi cười:

- Anh có cái chuyện gì thì nói đi tôi không thích lằng nhằng.

- Được rồi, để tôi nói.

Ngô Thiên ngẩng đầu lên:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, tôi muốn biết ngài có phải định đối phó với Giáo hoàng đúng không?

- Ủ, phán đoán của anh rất chính xác. Tôi đang muốn giáo huấn tên Giáo hoàng kia một trận.

Cao Lôi Hoa nhú mắt nói.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài có thể cho tôi thời gian mấy ngày để chuẩn bị không?

Ngô Thiên ngẩng đầu lên, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng:

- Cho tôi 3 ngày, sau đó ngài mới đi đối phó Giáo Hoàng được không? Cho tôi chuẩn bị một thời gian, như vậy tôi có thể nương theo chuyện này để thay thế vị trí Giáo hoàng.

- Ha ha, ta vì sao phải làm như vậy?

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Làm chuyện đó thì ta có gì tốt không?

- Đương nhiên là có.

Ngô Thiên nói:

- Đến lúc đó, khi tôi làm Giáo chủ, tôi có thể bảo vệ gia đình ngài. Nhưng trước hết ngài cứ thông thả một lát, đừng trả thù vội, ba ngày sau ngài ra tay được không vậy, tiên sinh Cao Lôi Hoa?

- Không thể phủ nhận lời nói của anh rất hấp dẫn.

Cao Lôi Hoa cười rồi nói tiếp:

- Nhưng đã quá muộn rồi.

- Đã quá muộn? Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài đã ra tay?

Ngô Thiên kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, cần phải ta tự ra tay hay sao?

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Ở thời đại tiến bộ, có những việc chỉ cần để tiêu đệ đi làm là được rồi. Hiện tại, có lẽ mấy tên đàn em của ta đã tới cạnh giáo hoàng cho hắn một phát rồi.

- A?!

Ngô Thiên kinh ngạc kêu to một tiếng. Hắn ở nơi này lâu như vậy nhưng cũng không thấy ai ra ngoài cả.

Dường như nhìn thấy nghi hoặc của Ngô Thiên, Cao Lôi Hoa cười nói:

- Anh có thể về xem “đệ” của ta như thế nào.

Sau khi thấy Thánh điện kỵ sĩ vây quanh nhà Cao Lôi Hoa, hắn liền ra lệnh Ca Đức cùng 4 gã huyết kỵ sĩ khác đến Quang Minh thần Điện. Ca Đức là một huyết kỵ tướng có trí tuệ nên nhiệm vụ này cũng có thể đã hoàn thành.

Ngô Thiên khẩn trương:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, thứ lỗi cho tôi vô lễ. Xin cáo từ trước.

Nói xong, Ngô Thiên xoay người chạy đi. Hắn không ngờ Cao Lôi Hoa đã ra tay! Thời gian không còn nhiều nữa rồi!

- Trong Quang Minh thần điện, những tranh chấp quyền lực thật khiến người ta chán ghét.

Cao Lôi Hoa thở dài... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 238

Tên Khốn Nạn Nào Dám Dẫm Lên Xe Bb Của Ta.

Sau khi đuổi Ngô Thiên đi, lúc đó đã gần đến trưa.

- Thời gian trôi qua thật nhanh, vào chuẩn bị cơm trưa thôi.

Cao Lô Hoa ưỡn ưỡn lưng nói. Ở dị giới này bận bịu suốt, cuối cùng hẳn cũng được đón nhận những phút giây yên bình ngắn ngủi này.

Chỉ có điều, không ai biết rằng sau làn gió lạnh này liệu có phải là khoảng khắc trước khi một cơn bão chuẩn bị ập xuống hay không?

- Ôi, kệ vậy.

Cao Lô Hoa khẽ cười một tiếng. Những ngày ở cạnh gia đình là lúc cảm thấy thành thoi nhất. Có Tĩnh Tâm và bọn trẻ bên cạnh, hẳn không cảm thấy cô độc. Hẳn có một nửa của mình, có những đứa con đáng yêu. Một người từ địa cầu nhảy tới dị giới sống như hẳn cuối cùng cũng tìm được một gia đình.

Sau một hồi cảm khái, Cao Lô Hoa bước vào phòng.

- Tĩnh Tâm, đến giờ nấu cơm rồi đó, chúng ta cùng nấu nhé.

Đứng ở trước cửa phòng, Cao Lô Hoa nói to một tiếng.

- Ủ.

Tĩnh Tâm đứng lên, trả lời bằng giọng mũi. Chẳng còn cách nào khác, cái lời nguyên rủa của biển mà Cao Lô Hoa “vừa yêu vừa hận” lại phát huy tác dụng khiến nàng không thể nói được.

- A, ba ơi, trưa nay con muốn ăn gà xé phay.

Nguyệt Nhị giơ tay lên rồi nói.

- Mẹ ba ba, mẹ ba ba, con muốn ăn thịt hấp.

Kim Toa Nhi bập bẹ nói.

- Ba ba, con muốn ăn sườn xào chua ngọt.

Thanh âm Bảo Bảo vang lên.

- Chủ nhân, xin ngài cho thuộc hạ một phần cơm trứng.

Mộng Ti nói đầy hứng khởi. Mộng Ti gần đây rất thích ăn cơm trứng.

- Ủ ư ...

Đây là tiếng của Rudolph. Nhưng thật đáng tiếc, nó muốn biểu đạt cái gì đó nhưng lại không thể diễn đạt. Chỉ có thể kêu cho nên không ai để ý đến nó... ..

- Ok, ok! Ba sẽ lập tức làm luôn.

Cao Lô Hoa vui vẻ nói. Chuyện nấu nướng này tuy vất vả nhưng cũng rất sung sướng. Cao Lô Hoa vừa vào bếp vừa đáp lời bọn nhỏ.

Tĩnh Tâm mỉm cười rồi theo sau Cao Lô Hoa tiến vào trong bếp. Sau đó, bên trong tràn đầy những thanh âm chát chém.

Tục ngữ nói rằng “nam nữ làm việc, không biết chán”

Có Tĩnh Tâm bên cạnh, Cao Lô Hoa càng làm việc hăng hái hơn.

Bữa trưa đã được hoàn thành rất nhanh chóng.

Nhà Cao Lô Hoa rất coi trọng bữa ăn. Khi cơm vừa hết, thức ăn cũng hết luôn. Bởi vì Cao Lô Hoa đã từng nói lãng phí là điều đáng xấu hổ.

Sau khi ăn trưa xong, đại gia đình, bước ra sân nằm phơi nắng. Ngoại trừ Saga và Bích Lệ Ti ở trong phòng thì tất cả mọi người đều có mặt.

Ôm con vào lòng, Cao Lô Hoa thoải mái nằm trên cỏ. Sau đó kể những chuyện cổ tích lưu hành ở ở trên địa cầu.

Sau khi kể mấy câu chuyện, hần chợt nhìn thấy bóng dáng của Tĩnh Tâm.

Nhìn Tĩnh Tâm đang ôm Mộng Ti và Kim Toa Nhi trong lòng, Cao Lô Hoa đột nhiên nghĩ tới một vật gì đó.

- Hình như mình muốn làm cái gì đó nhỉ?

Mắt Cao Lô Hoa sáng lên, hần nhớ tới một vật hần đã từng muốn làm nhưng lại không có thời gian để làm đó là – xe nôi.

- Tĩnh Tâm, nàg cứ ngồi đó, ta nghĩ được một vật này rất hay.

Cao Lô Hoa đứng lên rồi nói với Tĩnh Tâm. Nhân dịp có thời gian rảnh rỗi như thế này hần cũng muốn nhanh chóng làm xong vật này.

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- Đừng coi thường mấy thứ này, chúng rất hữu dụng đó.

Cao Lô Hoa từ trong giới chỉ của mình lấy ra một cành cây, cùng một chất màu trắng có thể co giãn. Vật này hần tìm được ở Vong Linh Cốc, đó là cành cây và quả cây “Lang nha bồng”. Sau khi lấy ra Cao Lô Hoa bắt đầu gọt gọt dẻo dẻo....

Tĩnh Tâm im lặng chống cằm hạnh phúc ngồi nhìn Cao Lô Hoa. Bên cạnh nàg, là Nguyệt Nhi, Rudolph, Bảo Bảo, Mộng Ti, cùng Kim Toa Nhi cũng đang nhìn hần.

Cầm quả của cây “lang nha bồng” trong tay, Cao Lô Hoa không khỏi cảm thán sự kỳ diệu của thế giới này, quả của cây “lang nha bồng” hoàn toàn vượt qua trí tưởng tượng của Cao Lô Hoa. Bởi vì quả này không có trên Địa cầu. Quả này không có vỏ không có thịt... Nó chỉ đặc như cao su. Sau khi hòa trộn và nhào nặn thành hình tròn thì nó thật giống một chiếc bánh xe.

Ở đây tất cả tài liệu đều phải làm một cách gia công. Bên phải Cao Lô Hoa có một tờ giấy trắng để thiết kế.

Nói thật rằng, lúc ở Địa Cầu, Cao Lô Hoa chỉ nhìn qua xe nôi dành cho trẻ con, hần cũng không nghiên cứu nó. Bởi vì tuy hần từng làm vú em ở Địa

Cầu, nhưng con gái của Vũ Hinh đều đã lớn nên hắn chỉ xem qua chứ chưa dùng. Nên bây giờ hắn cũng chỉ nhớ qua qua cấu tạo của nó.

Tuy nhiên thể cũng đủ rồi, mặc dù không thể tạo ra một cái xe nôi đẹp, nhưng nếu là xe nôi đơn gian thì có thể.

Cao Lô Hoa cố gắng nhớ lại cấu tạo của chiếc xe nôi rồi vẽ vào giấy.

- Mẹ~ ba ba. Người đang làm gì vậy?

Cách xưng hô độc đáo này không nhìn cũng biết đó là bán long nhân Kim Toa Nhi.

Đối với cách gọi của Kim Toa Nhi, Cao Lô Hoa cũng không có cách nào khác. Hắn đã dùng nhiều phương pháp để cô bé đổi lại cách gọi nhưng đều thất bại. Dường như trong mắt nó, hắn mãi mãi là mẹ mà không phải là ba.

- Ha ha, cái này gọi là xe nôi dành cho trẻ con. Có cái này những người mẹ không cần phải mệt mỏi bế các con để đi ra ngoài nữa.

Cao Lô Hoa cười nói.

- Không cần ôm mà cũng được. Chẳng lẽ phải cõng trên lưng?

Kim Toa Nhi tiếp tục hỏi.

- Ha ha, không phải đâu. Con cứ chờ một lát rồi sẽ biết.

Cao Lô Hoa cười lớn một tiếng rồi tiếp tục vui đùa vào làm việc.

Tĩnh Tâm vẫn chăm chú nhìn Cao Lô Hoa, trên mặt nàng ý cười càng đậm. Nàng không phải là người biết cách thể hiện dễ dàng, nhưng cũng may Cao Lô Hoa lại là một người có thể hiểu được. Lời nói vừa rồi của hắn khiến nàng cảm thấy rất ấm áp. Phải chăng hắn chế tạo vật này là vì mình.

- Được rồi. Không tồi. Có khi làm thêm một chỗ cho tên nhóc Cầu Cầu kia.

Cao Lô Hoa cười mỉm rồi vẽ thêm vị trí của Cầu Cầu lên bức tranh.

Nghĩ đến Cầu Cầu, chắc lúc này nó đang ngủ trên giường của Cao Lô Hoa. Dường như từ khi theo Cao Lô Hoa có lẽ Cầu Cầu chỉ có ba việc để làm ăn – ngủ - biến thân. Suốt ngày chỉ là cái vòng tuần hoàn này đã làm hình dáng nó béo lên rất nhiều.

- Ok! Làm theo khuôn mẫu này chắc chắn sẽ thành công.

Cao Lô Hoa lôi thanh kiếm Tài Quyết ra rồi bắt đầu gọt, vọt cành cây “lang nha bông”.

Phải sử dụng thanh kiếm Tài Quyết không phải bởi hắn thích “cắt tiết gà bằng dao mổ trâu” mà thực sự cây này rất cứng. Phải biết rằng cây “lang nha bông” chính là vật liệu chính làm Lang Nha Bông của Hoàng Kim sư tộc, không một vũ khí tầm thường nào có thể gây tổn hại cho nó. Vậy nên bắt đầu dĩ hắn phải dùng thanh kiếm Tài Quyết.

Có bản thiết kế rồi, mọi thứ dường như dễ dàng hơn rất nhiều.

Dưới ánh mắt của người nhà, Cao Lô Hoa nhanh chóng hành động.

Tĩnh Tâm dường như nhìn thấy vô số thân ảnh của Cao Lô Hoa.

- A ha ha ha ha! Đại công cáo thành.

Cao Lôì Hoa đắć ý đứng dậy lau mồ hôi, chiếc xe này đượć hắñ gọi là xe BB.

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa đã làm xong. Nguyệt Nhị và mấy đứả trẻ mở to mắt ra nhìn chẳm chẳm vào vậć ở đắng sau Cao Lôì Hoa.

- Ba ơi, cho con hỏi. Đây là vậć gì?

Nguyệt Nhị không kìm đượć mà cau mày, nằg không muốñ đả kich Cao Lôì Hoa nhưng vậć này thật là xấu xí. Đây chỉ là để mấy cằh cây chồg lên nhau sau đó đặt lên vậć gì tròn tròn.

Theo như Cao Lôì Hoa nói lúc đầu, với vậć này mẹ Tĩnh Tâm có thể đi ngoài để mua vậć dụng hàng ngày mà vẫn có thể mang theo Rudolph theo. Nghĩ đến đây, Nguyệt Nhị không thể không tưởng tượng tới cằh Tĩnh Tâm đây thứ này trong đó có hai đứả bé...

- Đây chính là xe nôi trẻ con, nó có thể chứa trẻ con đi dạo.

Cao Lôì Hoa đắć ý cười nói về kiệt tác của mình.

- Ha ha!

Nghe đượć lời nói của Cao Lôì Hoa, Nguyệt Nhị lập tức đây ảm muộì nhìn về phía Rudolph. Bởi vì nó là đối tượng đầu tiên sử dụng vậć này.

Thấy ánh mắt không có hảo ý của Nguyệt Nhị, Rudolph cảm thấy rất sợ hãi. Tuy nó không thể nói, nhưng thẳng bé cũng không phải là đứả bé nhân loại bình thường. Nó cũng có cảm nghĩ của trẻ con, lúc này trong lòng nó có một dự cảm xấu.

- Ủ, xem ra mọi người chưa biết vậć này sử dụng như thế nào, ba sẽ làm thử cho các con xem một lần. Nào, Rudolph con vào nằm xem.

Cao Lôì Hoa cười đây hiền lành rồi bước về phía Rudolph.

- Không, không, không.

Rudolph nhìn Cao Lôì Hoa tới gần, nó càng kêu gào thảm thiết, nó không muốñ làm người thử nghiệm xe nôi, bởi thế nó liên tục thét lên từ duy nhất mà nó biết – không.

- Không cần khẩn trương, chỉ ngồi một lát là đượć thôi mà. Con phối hợp với ba một tí xem nào.

Cao Lôì Hoa cười nói với Rudolph.

- Không! Không!

Rudolph liều mạng lắc đầu. Nhìn cái chỗ ngồi xấu xí này đánh chết nó cũng không ngồi.

- Hi hi.

Tĩnh Tâm nhìn thấy cằh này cũng phải bật cười. Nằg cúi đầu nhìn bức vẽ của Cao Lôì Hoa. Liền đó nằg không khỏi sửng người lại.

Bởi nằg nhìn thấy bản thiết kế và thành phẩm là hoàn toàn khác nhau. Có thể nói, Cao Lôì Hoa chỉ làm những phần cơ bản nhất của cái xe nôi. Nhìn bản thiết kế của hắñ cũng khá là đẹp.

Tĩnh Tâm mỉm cười rồi chậm rãi bước vào trong nhà.

Trong khi Cao Lôì Hoa vẫn đang tiếp tục thực hiện công tác tư tưởng với Rudolph. Lúc này Tĩnh Tâm mang rất nhiều thứ ở trong phòng bước ra.

Tuy Tĩnh Tâm là công chúa hải tộc hơn nữa lại là kiếm sĩ cao cấp. Nhưng nàng vẫn biết những gì gọi là “nữ công gia chánh”.

Khi Cao Lôì Hoa vẫn đang dỗ Rudolph, nàng đến chỗ xe nôi, dựa vào bản thiết kế rồi cải tạo lại.

- Rốt cục con có ngồi hay không? Nếu con không ngồi, tối nay ba không nấu đồ ăn cho con nữa.

Cao Lôì Hoa dùng tới thức ăn để uy hiếp Rudolph.

- Không, không!

Rudolph vẫn lắc đầu như cũ. Nó không muốn phải tiến vào cái xe nôi đó. Thằng bé cũng không tin Cao Lôì Hoa lại cắt đi bữa ăn của nó nên chẳng hề sợ hãi.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng lắc đầu cười rồi đi đến chỗ Cao Lôì Hoa khẽ vỗ vai hắn.

- Ủa, sao vậy Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa quay lại nhìn Tĩnh Tâm.

- A

Tĩnh Tâm khẽ cười rồi xoay đầu Cao Lôì Hoa hướng về phía chiếc xe nàng vừa mới cải tạo.

Ánh mắt hắn như lộ ra. Trước mặt hắn không phải cái xe BB xấu xí kia mà là một chiếc xe rất đẹp. Đó mới đúng là chiếc xe nôi dành cho trẻ em giống như hắn từng tưởng tượng. Cao Lôì Hoa kinh ngạc nhìn Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, là do nàng làm sao?

- Ừ.

Tĩnh Tâm đáp bằng giọng mũi, rồi cười rạng rỡ.

- Ha ha, thật sự hoàn mỹ. Cái này thật giống với cái anh nghĩ.

Cao Lôì Hoa cũng nhìn chiếc xe nôi do Tĩnh Tâm gia công cười hả hê.

Đồng thời, Rudolph cũng nhìn cái xe nôi. Sau đó ánh mắt của nó liền thay đổi.

- Ba. ba.

Đây là từ thứ hai trong đời mà nó nói được, sau đó nó chìa tay về phía Cao Lôì Hoa, bộ dáng như muốn thử xe.

- Giờ con muốn thử xe rồi à?

Cao Lôì Hoa nhìn Rudolph cười một cách xấu xa.

Tiểu Rudolph ra sức gật đầu, giả bộ một kiểu dáng anh dũng.

- Ha ha, con muốn thử xe à, nhưng ba thay đổi ý định rồi, không cho con lên nữa.

Cao Lôì Hoa cười rồi ôm Kim Toa Nhi và Mộng Ti lên. Đặt hai cô bé trông như là song sinh vào trong xe nôi rồi huýt sáo đẩy xe đi dạo.

Rudolph vẫn ngồi trên bãi cỏ chìa tay ra. Nó cảm giác được thật tức

tươi... ..

- Được rồi, ba không đùa con nữa.

Nhìn vẻ mặt sắp khóc của Rudolph, Cao Lôì Hoa vội bế Kim Toa Nhi và Mộng Ti ra khỏi xe rồi đi về phía Rudolph.

Ngay khi, Cao Lôì Hoa ôm hai cô bé ra khỏi xe nôi. Bỗng nhiên phía sau Cao Lôì Hoa nổ bùm một tiếng.

Cao Lôì Hoa quay đầu lại đầy cứng nhắc, sau đó sắc mặt hần trở nên tái nhợt.

Phía sau hần, chiếc xe nôi bốc lên từng đợt khói. Trong làn khói đó dường như xuất hiện một bóng người, dường trên người đó còn xuất hiện cả lửa.

- Aaaaaaa!!!

Cao Lôì Hoa phẫn nộ hét lên:

- Mẹ nó! Ai dám đâm xe BB của lão tử....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 239

Bố Con Phẫn Nộ.

Cao Lô Hoa rất phẫn nộ. Hắn tốn cả một buổi chiều để chế tạo cái xe nôi này, không ngờ lại bị một tên vô danh chẳng biết từ đâu rơi xuống giẫm đạp. Tuy rằng còn cách màn bụi che khuất nhưng từ tiếng gõ gãy là có thể thấy chiếc xe nôi này hỏng rồi.

Cao Lô Hoa tức giận, phải biết rằng đây không chỉ là một chiếc xe nôi bình thường, chiếc xe này chính là do bàn tay của Tĩnh Tâm hoàn tất. Chiếc xe nôi đầu tiên của dị giới có thể nói là kết tinh tâm huyết của hắn và Tĩnh Tâm.

- AAAAA!

Sau tiếng hét của Cao Lô Hoa, lại xuất hiện một tiếng hét còn to hơn. Đó là tiếng rống giận dữ của Rudolph. Vất vả lắm mới dùng nước mắt lừa được ba, sắp ngồi được lên chiếc xe nôi xinh đẹp đó rồi, ai ngờ đúng lúc quan trọng đó lại có một người rơi từ trên trời xuống đạp nát chiếc xe đó.

Rudolph thực sự nổi giận.

- Khốn kiếp, aaaaaa.

Cả hai bố con đều giận dữ gầm lên. Hai người ăn ý nhảy cao lên trông như hai con sói một lớn một nhỏ lao về phía bóng người phía sau làn khói.

Phía sau lớp bụi kia đó chính là Thái Dương thần – Apollo. Hắn rất buồn bực. Khi đại ca mở cánh cửa Thiên giới, hắn vì nôn nóng muốn đến Nhân giới, nên hắn bước vào đó trước 2 giây làm cho lúc truyền tống có hơi chút lệch lạc. Tuy nhiên nhìn Quang Minh thần điện ở phía xa kia tâm tình của hắn cũng dần bình tĩnh trở lại, thật may mắn sai lệch không lớn lắm. Hắn vẫn đang ở Quang Minh thành không cách xa Quang Minh thần điện lắm.

- Phù, cuối cùng cũng tới Nhân giới. Nhìn tượng Quang Minh thần ở bên trên Quang Minh thần điện. Lòng Apollo tràn đầy kích động, hắn liền đứng dậy chuẩn bị phóng đến đó.

Nhưng hắn nhận thấy không ngờ mình đang ngồi trên một chiếc xe kỳ quái, mông hắn chui tọt vào bên trong còn hai cái chân thì thòng lủng ở ngoài.

- Đây là vật gì vậy?

Thái Dương thần Apollo nghi hoặc đánh giá chiếc xe nhưng cũng không biết đó là vật gì.

- Quên đi, không biết thì thôi.

Apollo vịn thành xe muốn đứng dậy, nhưng chiếc xe này dành cho trẻ con mà hắn lại là người lớn, nên khi hắn đứng dậy, chiếc xe phát ra tiếng rắc rắc như muốn rời ra.

Apollo vất vả mãi mới nhấc mông ra khỏi cái xe rồi đứng lên.

- Mục tiêu, Quang Minh thần điện.

Apollo khê hô một tiếng rồi sử dụng Thái Dương thần lực, một ngọn lửa bùng lên vây quanh người hắn.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị phóng đi thì có hai tiếng gầm gừ tới chấn động linh hồn truyền tới tai hắn. Sau đó, một nắm tay nhỏ đang lao về phía hắn.

Tuy nắm tay này rất nhỏ, nhưng Thái Dương thần Apollo cũng không dám xem thường, bởi hắn nhìn thấy nắm tay của tên kia mang theo một lực lượng rất lớn. Nếu bị trúng phát này chỉ sợ cũng chẳng dễ chịu gì.

Nhìn thấy nắm đấm này tới gần, Apollo cũng vội vàng phản ứng.

Apollo không hổ danh là cường giả bậc tám mà Sáng Thế Thần sáng tạo. Khi nắm đấm nhỏ bé đẩy tới gần, hắn vặn vẹo thân thể như một con rắn, tránh thoát nắm đấm đó.

- Hô!

Apollo nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi nhìn về phía chủ nhân của nắm đấm đó.

Àm!

Apollo kinh ngạc khi thấy uy lực của nắm đấm đó. Phía sau hắn có một cái lỗ có bán kính một thước.

Apollo nhíu mày há hốc mồm khi thấy chủ nhân của nắm đấm đó không ngờ chỉ là một đứa bé đáng yêu. Nhưng lúc này vẻ mặt của nó lại đang rất tức giận.

- Dám phá chiếc xe BB của ta, chết đi!

Trong khi Apollo còn đang ngơ ngác nhìn đứa trẻ, đằng sau hắn lại vang lên một thanh âm phản nộ. Apollo lập tức nhớ lại vừa rồi có hai tiếng rống. Vậy địch nhân không phải chỉ có đứa bé này.

Nghe thấy tiếng rít gào ở đằng sau, Apollo không hề nghĩ ngợi định nhảy sang bên trái. Thái Dương thần rất tự tin với tốc độ của mình. Ngoại trừ Chiến thần ra thì trên thế giới này số người có tốc độ hơn hắn không nổi mười người.

Nhưng ngay sau đó hắn lại phát hiện một sự thật đau khổ. Tốc độ của người xông tới đây tốc độ rất là nhanh. Nhanh đến nỗi hắn không kịp tránh né đã trúng một quyền rồi.

Phụt!

Apollo bị Cao Lôì Hoa phần nộ đánh một quyền bay ngược về sau đồng thời cũng không kìm được mà phun một ngụm máu tươi.

Kỳ thật, Apollo cũng rất mạnh mẽ. Sở dĩ, hắn bị Rudolph và Cao Lôì Hoa đánh không phải bởi vì hắn là tên rác rưởi. Mà tại vừa mới từ cánh cửa Thiên giới xuống hắn cũng không ngờ mình liền bị tập kích ngay cho nên không hề chuẩn bị gì cả. Vậy nên dễ dàng để bố con nhà Cao Lôì Hoa đánh.

- Gào! Chờ đã, các người là ai mà dám đánh ta?

Apollo bật dậy rồi quát to. Hắn tưởng rằng tất cả mọi người ở Quang Minh thành đều là tín đồ trung thành của Quang Minh thần. Vậy nên hắn định dùng danh nghĩa Thái Dương thần để dọa hắn.

Bốp!

Trả lời hắn chính là năm nắm của Rudolph.

Apollo vội vàng lùi ra sau một bước, một cái hồ to lại xuất hiện trước mặt hắn.

- Các người là ai, tại sao lại tập kích ta.

Apollo xoay một vòng tránh cú nắm của Rudolph rồi hét lên với Cao Lôì Hoa.

- Mẹ nó, tại sao phải tập kích người ư? A, người phá nát chiếc xe BB của ta còn hỏi ta làm sao phục kích người à!

Cao Lôì Hoa rất ghét những người đã làm sai lại còn không chịu nhận lỗi. Vì vậy hắn lại càng phần nộ, tung một quyền tới Thái Dương thần Apollo.

- Khốn kiếp, xem đây. Thần kỹ, liệt diễm hộ thuẫn.

Apollo cũng phát hỏa, hắn nhanh chóng giơ tay phải lên cao. Một chiếc khiên lửa xuất hiện trên tay phải của hắn, nhưng hắn khó khăn lắm mới đỡ được cú đánh của Cao Lôì Hoa.

- Khốn kiếp người nói cái gì là xe BB? Khi nào ta lại dẫm lên xe BB của người.

Thái Dương thần quát lớn.

- Thần kỹ? Bạc tám?

Cao Lôì Hoa nhìn tám khiên lửa trên tay Apollo liền thu lại thái độ vui đùa, tập trung tinh thần nhìn Thái Dương thần.

- Khốn kiếp, ta nói cho người biết. Ta là... ..

Thái Dương thần muốn nói ra tên mình một lần nữa.

- Cô vũ kỹ, Phá Sơn Không!

Cao Lôì Hoa không hề để ý lời nói của Thái Dương thần. Hắn nắm chặt tay lại, ngón giữa hơi gò lên đánh về phía Apollo.

- Thần kỹ, tử diễm hộ thuẫn.

Apollo lần nữa nâng tám chắn lên chặn nắm của Cao Lôì Hoa:

- Chặn!

- Hừ!

Khóe miệng Cao Lôì Hoa xuất hiện nụ cười quỷ quyệt, quyền kinh vẫn

đám thẳng vào hộ thuẫn của Apollo. Lần này Apollo không thể chặn được quyền kinh xuyên qua hộ thuẫn, hắn lại bị đánh bật ra ngoài.

- Bạc tám?

Cảm giác được lực lượng truyền từ tay của Cao Lôì Hoa, Apollo rất kinh ngạc. Nhưng đồng thời hắn cũng rất nghi hoặc, trên người nam tử tóc bạc này hắn không cảm nhận được một tia thần lực nào. Nhưng quyền của hắn lại hiện ra sức mạnh của bạc tám.

Chẳng lẽ số mình “may” như vậy sao, vừa đi xuống Nhân giới đã gặp ngay cao thủ bạc tám. Hay, hiện tại Nhân giới có rất nhiều cường nhân bạc tám, tùy tiện đi đâu cũng có chẳng?

Apollo âm thầm nghĩ.

Apollo nghĩ đến tình cảnh của mình, hắn đang ở thế hạ phong nên hắn cũng không ham chiến nữa chuẩn bị chạy trốn.

Tuy rằng khi lâm trận mà bỏ chạy có điểm hơi xấu hổ, nhưng ít nhất hắn cũng phải gặp mặt Hỏa Thần đã.

Nghĩ vậy, Thái Dương thần Apollo liền xoay người phóng ra ngoài.

- Phá xe BB của ta mà còn dám trốn, hừ! Như thế nào ngươi cũng phải trả giá cho chuyện này.

Cao Lôì Hoa lại một lần nữa lao đến đám Apollo.

Tuy nhiên, lần này Apollo rất tỉnh, hắn lui ra xa né cú đâm của Cao Lôì Hoa rồi quay người phóng đi.

- Gầm! Dám chạy à

Cao Lôì Hoa rống to một tiếng, chuẩn bị đuổi theo.

Nhưng lúc này một đôi tay mềm mại ôm lấy mặt hắn, khiến cơn giận của hắn nguôi ngoai một chút.

Cao Lôì Hoa quay đầu lại nhìn chủ nhân của bàn tay này, Tĩnh Tâm.

- Đừng đuổi theo nữa nữa.

Tĩnh Tâm dùng thủ ngữ nói với Cao Lôì Hoa. Rồi nàng chỉ đám bụi kia. Sau khi bụi tan đi, xe BB vẫn ở đó không tổn hao tí gì. Quả nhiên, dùng “lang nha bông” chế tạo xe nôi thì thật không chê vào đâu được.

Nhìn chiếc xe không tổn thất tí gì, cơn tức của Cao Lôì Hoa và Rudolph cũng tan biến.

Thái Dương thần Apollo vừa chạy vừa nghĩ. Nam tử đầu bạc đó hình như hắn gặp ở đâu rồi, nhưng hắn không nhớ rõ. Hắn vừa bay về phía Quang Minh thần điện vừa nghĩ cách lấy lại thể diện...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 240

Quân Ấu Hỏa Thần.

Không chỉ Apollo thấy Cao Lôi Hoa quen mắt, mà Cao Lôi Hoa cũng thấy cái tên vừa này như đã gặp rồi.

Nhìn bóng tên đang chạy trốn, Cao Lôi Hoa hơi cau mày. Tên này dường như hắn đã từng hội ngộ ở đâu đó nhưng bây giờ không nghĩ ra.

- Ba ơi, làm sao vậy?

Nguyệt Nhị đứng bên cạnh hỏi Cao Lôi Hoa.

- Không có gì đâu, chỉ cảm giác tên đó rất là quen mắt.

Cao Lôi Hoa lắc đầu nói, nếu không nghĩ ra thì không cần phải suy nghĩ nữa. Bỏ chuyện đó sang một bên, hắn quay đầu nhìn chiếc xe nô rồi cảm thán:

- Không hổ là làm bằng thân cây “lang nha bổng”, chất lượng thật hoàn hảo. Nhìn chiếc xe nô không bị phá hư, tâm tình của hắn cũng tốt hơn nhiều.

- Được rồi, may chiếc xe này không bị hỏng, lần này cho con ngồi lên.

Cao Lôi Hoa vui vẻ ôm Rudolph lên rồi đi tới chiếc xe nô.

Lại nói, sức mạnh mà Rudolph phát ra vừa rồi cũng khiến Cao Lôi Hoa giật mình kinh hãi. Cứ nhìn hai cái hố to là kiệt tác của Rudolph thì biết. Tuy nhiên sau khi bùng nổ thì Rudolph lại khôi phục bộ dáng ô a bình thường.

- Ha ha

Cao Lôi Hoa ôm Rudolph về phía xe BB.

Ở trong lòng của Cao Lôi Hoa, tâm tình Rudolph cũng rất kích động. Quá trình ngồi trên chiếc xe này cũng thật quá gian khổ. Khi chuẩn bị ngồi được rồi từ đâu lại xuất hiện một tên ngu ngốc quấy rầy. May mắn, nó cuối cùng cũng được ngồi trên chiếc xe nô này. Hy vọng lần này không có ai phá đám.”

Rudolph trầm nghĩ.

Chỉ có điều đời nhiều khi không được như mong muốn.

Ngay thời điểm Cao Lôi Hoa đặt Rudolph vào chiếc xe nô thì trước mặt lại xuất hiện một vầng hào quang màu đỏ. Dường như vệt sáng này xuyên qua không gian mà xuất hiện vậy.

Ngay sau đó, vệt sáng đỏ không lệch chút nào đâm sầm xuống đúng vị trí

mà Thái Dương thần Apollo vừa thử nghiệm.

Cao Lôì Hoa lại trợn trừng mắt nhìn! Phía sau vệt sáng đỏ là một bóng người.

Trước mặt Cao Lôì Hoa, chiếc xe nôi vừa trải qua đại nạn giờ lại đang ‘ưu tiên’ chở tiếp một nam tử được hỏa diễm bao quanh. Chiếc xe nôi đáng thương rốt cục cũng kêu chịu nổi sức nặng phát ra một tiếng “rắc” giòn tan rồi long ra.

Không chỉ có chiếc xe nôi tan vỡ mà còn có cả nỗi mong chờ của Cao Lôì Hoa và Rudolph cũng tiêu tan...

Cao Lôì Hoa chết sững cả người ngay cả Rudolph cũng không khác là bao. Lúc này ánh mắt hai cha con bọn họ đỏ ửng lên.

Chiếc xe BB “tưởng mất mà được” nhưng lại chỉ trong nháy mắt “vừa được lại mất”. Mới một lúc trước vẫn còn hoàn hảo mà bây giờ lại trở thành một đồng rác.

Ánh mắt hai bố con nhà Cao Lôì Hoa đều co lại, sát khí tỏa ra ngun ngút.

Chỉ có điều lúc này tên thủ phạm kia vẫn chưa biết mình đã gây tai họa. Hắn lắc lắc đầu, đứng dậy.

- Chết tiệt, cái gì vậy?

Thân ảnh màu đỏ cúi đầu nhìn vật khiến mình rơi xuống trong thư thế cực kỳ xấu hổ - xe BB.

- Trông thật đáng ghét!

Thân ảnh quát lớn một tiếng sau đó trên người hắn bùng phát lên ngọn lửa màu trắng, nhánh cây “lang nha bông” được xưng là nước lửa khó tồn thương được không ngờ lại bốc cháy dữ dội!

Không cần phải nói có thể sử dụng ngọn lửa mạnh mẽ như vậy trừ Hỏa thần ra không ai có thể làm được.

Người này chính là Hỏa thần trong Quang Minh tam thần. Khi ở cánh cửa Thiên giới, hắn bước sau Thái Dương thần một bước. Khi Thái Dương thần bước xuống hắn mới vội vàng bước theo.

Cũng chính tại nơi Thái Dương thần vừa bỏ chạy. Hắn liền hạ xuống chiếc xe BB của Cao Lôì Hoa.

Trải qua một kiếp của Thái Dương thần, đến đời Hỏa Thần, rốt cuộc chiếc xe nôi cũng không chịu được mà tan tành. Hơn nữa nguyên nhân chính là vì ngọn lửa hộ thể của Hỏa thần thiêu rụi.

Nhìn chiếc xe đang bùng cháy, lửa giận của bố con nhà Cao Lôì Hoa bốc lên vạn trượng. Không chỉ có chiếc xe BB bị thiêu đốt mà cả 2 cha con Cao Lôì Hoa cũng bùng cháy phần nộ.

- Nhị ca, huynh ở nơi nào?

Hỏa thần sau khi đứng dậy nhìn xung quanh tìm tung tích của Thái Dương thần. Bởi vì Thái Dương thần đi trước hắn một bước nên Hỏa thần nghĩ hiện tại nhị ca của mình đang ở quanh đây.

Nhưng sau một lúc ngó nghiêng lại không thấy ai, chỉ thấy một vài người sắc mặt bất thiện đang nhìn chằm chằm hắn.

- Nhân loại thấp kém.

Hỏa thần khẽ hừ một tiếng. Người thường mà dám nhìn hắn với ánh mắt như vậy là không thể tha thứ. Hắn liền phát thần uy ra xung quanh.

- Lại một tên bậc tám nữa.

Cảm nhận được khí tức bậc tám, Cao Lôì Hoa bình tâm trở lại. Vừa nãy một tên thần cấp bậc tám xuất hiện đã khiến Cao Lôì Hoa cảm thấy nghi hoặc rồi mà hiện tại lại xuất hiện một tên bậc tám nữa, khiến Cao Lôì Hoa không thể không suy nghĩ vấn đề đó.

Nhìn Cao Lôì Hoa lâm vào suy tư, Hỏa thần lại nghĩ hắn bị thần uy của mình làm cho run sợ nên cười đắc ý. Trong mắt hắn, loại nhân loại vĩnh viễn không thể tiến lên bậc tám thật sự là thấp kém.

Không để ý tới ánh mắt của mấy tên đó, Hỏa thần ngẩng đầu nhìn phương hướng Quang Minh thần điện rồi định bay đi.

- Còn muốn chạy sao?

Cao Lôì Hoa thấy được thân hình Hỏa thần di động liền hừ lạnh một tiếng, đã phá hủy xe BB của hắn mà dám đi? Đừng nói cửa, ngay cả chuồng chó cũng không có! Nhưng nói cho cùng hai tên bậc tám xuất hiện cũng không phải sự tình đơn giản. Cao Lôì Hoa phải tìm hiểu rõ xem hai tên này có gây bất lợi cho người nhà mình không.

- Hắc ám lĩnh vực, tốc độ!

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng, tiếp đó hắc ám lực từ trong cơ thể hắn trào lên. Lĩnh vực tốc độ của Chiến thần hắc ám được triển khai.

Thấy Cao Lôì Hoa sử dụng hắc ám lĩnh vực, Mộng Ti cũng đột nhiên sống người, nhìn hắn với ánh mắt khác thường. Từ trên người chủ nhân Cao Lôì Hoa, cô bé cảm thấy có một cỗ lực lượng giống với mình. Đứa bé rất kinh ngạc, phải biết rằng trên người nó có chính là lực lượng bị Sáng Thế thần nguyên rửa. Sáng Thế thần tạo ra hai quy tắc sinh và tử. Mà lực lượng của Mộng Ti lại nằm ngoài quy tắc đó nên bị Sáng Thế thần nguyên rửa.

Dưới sự giúp đỡ của lĩnh vực, tốc độ của Cao Lôì Hoa đã đạt tới đỉnh. Chỉ trong giây lát hắn đã hiện ra trước mặt Hỏa thần.

- Ủa? Là bậc tám? Người là vị thần nào?

Hỏa thần cũng cảm giác được trên người Cao Lôì Hoa có một lực lượng không thua kém gì bậc tám, mà Cao Lôì Hoa lại thể hiện lĩnh vực khá giống với lĩnh vực của Chiến thần. Bởi vậy Hỏa thần cũng không biết Cao Lôì Hoa là vị thần gì.

Hắn cũng không biết chắc Cao Lôì Hoa có đúng là bậc tám không, cũng không chắc rằng Cao Lôì Hoa đã triển khai lĩnh vực. Bởi vì bên trong lĩnh vực của Cao Lôì Hoa hắn không cảm thấy bị tổn thương gì cả. Bình thường mà nói thì lĩnh vực của các thần đều lấy lực sát thương là chủ yếu.

Ở trong thần tộc cũng chỉ có Chiến thần và Thú thần có lĩnh vực kỳ lạ, lĩnh vực của bọn họ không có khả năng công kích mà chỉ có tính chất phụ trợ, cho nên phương thức chiến đấu của bọn họ cũng chủ yếu là võ kỹ. Mà Hỏa thần cũng không đem lĩnh vực của Cao Lôì Hoa đánh đồng với lĩnh vực của nhị ca Chiến thần đã chết của mình. Hắn cho rằng Chiến thần đã chết, mà lĩnh vực này của Cao Lôì Hoa chính là lĩnh vực của Chiến thần sau khi thành ma, khác biệt so với lĩnh vực tốc độ của Chiến thần khi còn sống.

- Ta là ai ư? Đáng lẽ câu này phải do ta hỏi mới đúng chứ. Tự nhiên xông vào nhà của ta, người là ai?

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói. Bởi vì lúc này do triển khai lĩnh vực tốc độ của Chiến thần, nên trên người hắn toả ra một cỗ lực lượng hắc ám, bất an, so với thần lực của Vong Linh Nữ Thần và Tử thần còn hắc ám hơn.

- Hắc ám thần tộc?!

Hỏa thần kinh hãi hô lên. Từ khí tức trên người Cao Lôì Hoa, Hỏa thần liền lầm tưởng hắn là người của Hắc Ám thần tộc. Cảm nhận được sức mạnh mãnh liệt của Cao Lôì Hoa, Hỏa thần chợt nghĩ đến phân thân của Thái Dương thần và thiên sứ bậc tám Ngã Âu Lý Á. Chẳng lẽ hai người đó là do người này giết bọn họ. Hỏa thần thâm nghĩ.

Đồng thời, thần kinh của Hỏa thần cũng căng lên nhanh chóng. Theo hắn nhận định nếu hắn cùng Cao Lôì Hoa giao chiến thì sẽ có mấy phần thắng.

Hỏa thần âm thầm đoán định thực lực của Cao Lôì Hoa. Từ khí tức của Cao Lôì Hoa, hắn biết được thực lực giữa hai người vẫn có một chút chênh lệch.

Hỏa thần đánh giá một cách thận trọng rồi cuối cùng kết luận hắn không nắm chắc được mình có thể chiến thắng, hơn nữa còn rất có thể bị thiệt. Nên hắn quyết định đi tìm Thái Dương thần rồi bàn tiếp.

Nghĩ vậy hắn liền bay về hướng Quang Minh thần Điện.

- Còn muốn chạy ư?

Sau khi mở ra tốc độ lĩnh vực không có người nào có thể chạy nhanh hơn Cao Lôì Hoa trừ phi người đó có sức mạnh hơn gấp 2 lần hắn.

Cao Lôì Hoa lao bắn theo sau Hỏa thần đồng thời lăm nhăm chú ngữ triệu tập huyết kỵ sĩ.

- Lấy danh nghĩa của ta, triệu tập huyết kỵ sĩ!

Cao Lôì Hoa nâng tay phải lên, một hơi liền triệu ra 95 tên huyết kỵ sĩ vây quanh Hỏa Thần.

Bịch bịch một hồi, Hỏa thần giống như bị một vòng tròn màu tím bao vây vậy.

- Đây là...

Nhìn gần 100 tên này, Hỏa thần không nói được lời nào. Bởi vì ở đây tên nào tên này đều có thực lực không thua gì bậc tám hết.

Không có khả năng, làm sao mà có gần một trăm người bậc tám được.

Hỏa thần kinh ngạc, cao thủ bậc tám sao lại dễ dàng tìm thấy như vậy chứ. Phải biết rằng trên Thiên Giới cũng chỉ có mấy tên thiên sứ bậc tám mà thôi. Chẳng lẽ là ảo giác. Hỏa thần thầm suy nghĩ.

- Đánh! Đánh hấn thành đầu heo thì thôi.

Cao Lôì Hoa rống lớn. Người dám làm hỏng xe BB của ta sẽ phải trả giá lớn.

- Rõ, thưa chủ nhân vĩ đại.

Nghe được lệnh của Cao Lôì Hoa, 95 tên huyết kỵ sĩ lập tức lao đến Hỏa Thần. 95 người, 190 cú đâm hướng tới Hỏa thần.

- Không!!!!

Hỏa thần hét thảm một tiếng. Trong lĩnh vực tốc độ của Cao Lôì Hoa, Hỏa thần không thể so sánh được với những tên huyết kỵ sĩ được gia tốc. Ngay lập tức, trên đầu Hỏa thần hàng trăm năm đâm che kín.

Huyết kỵ sĩ chưa tiến hóa nên không có thân thể. Bọn có thể xuyên qua cơ thể của người khác mà đâm lên người địch nhân. Hỏa thần xui xẻo vừa xuống Nhân giới liền được chiêu đãi một bữa đâm miễn phí.

- Có cái gì không đúng.

Nhìn Hỏa thần bị đánh, Cao Lôì Hoa không khỏi nhíu mày. Cao thủ bậc tám không thể yếu nhược như vậy được.

- Không tốt.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy hai tay Hỏa thần đang che miệng hình như lắm nhảm gì đó.

Cao Lôì Hoa vừa hét lên thì đột nhiên cả người Hỏa thần biến thành một ngọn lửa màu trắng rồi bắn đầu lan ra.

Huyết kỵ sĩ còn không có phản ứng gì thì Hỏa thần đã biến mất.

- Mẹ nó. Lại chạy mất rồi.

Cao Lôì Hoa chán nản lắc đầu. Nhìn những tên huyết kỵ sĩ vẫn còn đang ngỡ ngàng đứng đó Cao Lôì Hoa cười khỏ. Điểm yếu của huyết kỵ sĩ chính là trí thông minh của bọn họ quá thấp.

Hơn nữa hấn cũng không ngờ tên kia có sức chịu đựng quá tốt. Phương thức hóa diễm để chạy trốn của hấn cần có thời gian chuẩn bị, nên hấn cần phải có thân thể cứng rắn để chịu trận.

Nhưng có thể chạy thoát thì sao chứ. Hỏa thượng có trốn cũng không thoát khỏi miếu! Hấn đã nhìn rõ ngọn lửa đó bay về phía một hướng.

Các ngọn lửa đang lẩn trốn đều nhằm về một hướng đó là thần điện.

Bên trên Quang Minh thần Điện.

Ngọn lửa màu trắng dần dần tụ lại thành hình một người.

- Tam đệ đến rồi à.

Thái Dương thần Apollo đứng bên cạnh Hỏa thần nói. Sau khi cảm nhận được khí tức của Hỏa thần hấn liền ra đây.

- Phù, phù!

Sau khi hiện thân, Hỏa thần liền thở hắt hắt rồi ngẩng đầu nhìn Thái Dương thần và cười khò.

- Đệ cũng gặp phiền toái?

Thái Dương thần Apollo nhìn thấy Hỏa thần sử dụng bí kíp thoát thân của mình “hỏa diễm hóa hình” nên hỏi. Nếu không gặp chuyện gì, Hỏa thần sẽ không dùng tới chiêu thức này.

- Phù phù, đệ hoài nghi đã tìm được tên giết Ngã Âu Lý Á.

Hỏa thần kể chuyện mình vừa gặp với Apollo:

- Đệ nghi tên đó là người của Hắc Âm thần tộc.

Apollo hỏi:

- Đệ nói rằng hắc là người của Hắc Âm thần tộc? Hắc có 100 thủ hạ bậc tám.

- Không có khả năng, thông tin về Hắc Âm thần tộc chúng ta đều có, nhưng căn bản không có tên nào như vậy.

- Điều này đệ cũng không biết. Đúng rồi, nhị ca huynh có thể liên lạc với đại ca được không?

Hỏa thần hít sâu một hơi:

- Đệ nghĩ đại ca cũng nên xuống đây một chuyến. Một mình hai chúng ta cũng khó có thể chống đỡ được thủ hạ của hắc.

Nhớ tới một trăm tên kia, Hỏa thần chột rùng mình. Tuy sức đánh một trăm tên này cũng không tương xứng với bậc tám nhưng hắc cũng không rõ được bọn họ có đánh toàn lực hay không.

- Được rồi để huynh thử liên hệ với đại ca xem sao. Chỉ có điều không biết đại ca xuống như thế nào

Apollo thở dài. Quang Minh thần mở cánh cửa Thiên giới đưa bọn họ xuống dưới này, nhưng nếu hắc xuống thì lấy ai mở cánh cửa Thiên Giới.

Cánh cửa Thiên Giới chính là cửa nối thông giữa Thần giới và Nhân giới. Lại nói, khi xưa, Sáng Thế thần tạo ra Nhân giới, Thần giới, Ma giới, lúc đó cả ba giới đều không có gì cách trở, chỉ cần có đủ thực lực là có thể đi lại từ giới này sang giới khác.

Nhưng sau này Thần tộc và Ma tộc đều tranh giành nhau quyền nắm giữ Nhân giới nên đã xảy ra Thần Ma đại chiến.

Cuộc chiến đó khiến Sáng Thế thần phản nộ. Bởi vậy, ông liền tạo ra cổng để tách biệt ba giới. Từ đó, Thần giới, Ma giới, Nhân giới cũng không qua lại với nhau nữa.

Cứ như vậy ngàn năm trôi qua, Quang Minh thần tộc rốt cục cũng không chịu đựng được ở Thần giới nhàm chán này. Bọn họ hoài niệm nhân gian xinh đẹp.

Vì thế Quang Minh chư thần tập hợp lại và bọn họ nghĩ ra được một cách. Bọn họ tập trung lực lượng đục một lỗ nhỏ ở cánh cổng ngăn cách hai giới, rồi để lại ký hiệu trên đó. Cái lỗ nhỏ đó chính là cánh cửa Thiên Giới.

Sau này, khi Thần tộc muốn xuống Nhân giới cần có người dùng thần lực để mở cánh cửa đó. Nhưng điểm yếu của cánh cửa đó là tốn rất nhiều lực lượng, nên khi người của Thần tộc muốn xuống Nhân giới cần có một người mở cửa hộ. Bởi giữa hai giới có không gian loạn lưu, nếu dính vào đó hậu quả thật khó tưởng tượng được.

Kỳ thật không phải chỉ Thần giới mới dùng cách này mà cả Ma giới cũng dùng biện pháp này, chỉ có điều Thần giới không biết mà thôi.

Phương pháp này vẫn được Thần giới sử dụng từ lâu nhưng lại chỉ được dùng cho các siêu cấp cường giả. Sau khi các môn nhân xuống dưới Nhân giới bọn họ tìm thêm được một cách mới, đó là giáng lâm. Biện pháp này mọi người đều có thể sử dụng. Chỉ cần ở nhân gian có một cơ thể thích hợp là có thể giáng lâm. Nhưng có một điểm yếu đó là khi giáng lâm người đó không thể sử dụng hoàn toàn sức mạnh của mình mà phải dựa vào thân thể mình giáng lâm.

Bởi thế, muốn xuống Nhân giới mà không bị giảm bớt thực lực chỉ có cách dùng cánh cửa Thiên Giới.

- Phương pháp dùng cánh cửa Thiên giới là không khả quan. Có lẽ chúng ta nên tìm cho đại ca một thân thể thuộc tính quang minh. Trước hết để huynh liên lạc với đại ca.

Thái Dương thần cảm thán một tiếng rồi chuẩn bị liên hệ với Quang Minh thần.

- Cũng chỉ còn cách đó.

Hỏa thần gật đầu. Trong Quang Minh tam thần thì thực lực của Quang Minh thần mạnh nhất, nên đối phó với nam nhân đầu bạc kia là đủ rồi.

- Tam đệ, hộ pháp cho huynh để huynh liên lạc với đại ca.

Thái Dương thần quát nhỏ một tiếng rồi dùng thần lực liên hệ với Quang Minh thần.

Nói đến cũng thật ngượng, hắn và Hỏa thần vừa xuống Nhân giới một lúc, không ngờ cũng phải gọi Quang Minh thần giúp đỡ. Nhưng hiện tại tình huống thật bất đắc dĩ, án theo như lời Hỏa thần nói, nếu không có đại ca, thì hai người không thể nào nắm chắc tất thắng được.

- Aaaaaaaaaaaaa!!

Ngay khi Hỏa thần và Thái Dương thần chuẩn bị liên lạc với Quang Minh thần, thì bên trong Quang Minh thần điện phát ra một tiếng hét thảm.

- Xảy ra chuyện gì?

Hai vị thần nhanh chóng liếc nhìn nhau rồi lao đến hướng vừa phát ra tiếng kêu...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 241

Một Kiếm Giết Giáo Hoàng.

Hỏa Thần và Thái Dương Thần nhanh chóng lao đến nơi vừa phát ra tiếng kêu, đến khi tới nơi thì không ngờ người đó chính là Giáo hoàng.

- Chuyện gì xảy ra vậy?

Tốc độ của hai vị thần cũng không tồi, tiếng kêu vừa phát ra họ lập tức đến ngay.

Nhưng ngay cả như vậy thì bọn họ vẫn đến muộn một bước.

Trước mặt bọn họ, Giáo hoàng đang ôm lấy ngực trái của mình, nơi đó hiện giờ đã bị một thanh kiếm đâm xuyên qua. Hắn không cam lòng, thực lực của hắn cũng là thánh cấp, không ngờ lại không có cảm giác năng lượng dao động gì mà đã bị người khác đâm vào ngực.

Vừa rồi hắn đang ngồi trong phòng cầu nguyện đột nhiên ngực cảm giác lạnh toát rồi có cảm giác đau đớn lan ra toàn cơ thể.

- Aaaaaaaa!!!!

Giáo hoàng hét thảm thiết, hắn nhìn xuống dưới ngực mình rồi phát hiện một thanh kiếm xuyên qua trái tim mình. Màu đỏ của thanh kiếm chính là dòng máu chảy ra từ trái tim hắn.

- Có lẽ vậy cũng tốt.

Giáo hoàng nhắm mắt lại, ngã về phía trước. Hiện tại hắn không cần lo lắng điều gì nữa.

Bịch! Giáo hoàng ngã xuống. Cả đời hắn chỉ có một lỗi lầm, đó là đến cuối đời hắn lại có tham niệm. Khi có cơ hội thành thần hắn không kìm nổi lòng.

Ở Địa cầu có câu “ác giả ác báo”, chỉ có điều sớm hay muộn mà thôi.

Phía sau Giáo hoàng là một nam tử mặc quần áo màu trắng. Trong tay hắn cầm một thanh trường kiếm màu đỏ. Khuôn mặt hắn tái nhợt, nhưng nói chung cũng dễ nhìn. Nam tử này chính là Ca Đức – huyết kỵ tướng của Cao Lôì Hoa.

Ở phía sau Ca Đức là bốn bóng người, bọn họ phụ trách cảnh giới bốn phía.

- Nhiệm vụ hoàn thành.

Ca Đức khẽ cười một tiếng, rồi từ từ rút thanh kiếm màu đỏ từ trong cơ thể của Giáo hoàng ra. Sau khi xác nhận Giáo hoàng đã chết, Ca Đức quay lại nói với bốn tên huyết kỵ sĩ:

- Được rồi, đi thôi.

- Rồi, tướng quân Ca Đức.

Huyết kỵ sĩ nhận lệnh chuẩn bị đi về.

- Chuyện gì xảy ra vậy?!

Lúc này Thái Dương Thần và Hỏa Thần vừa chạy đến nơi ở của Giáo hoàng.

Ngay khi Thái Dương Thần còn đang kinh ngạc nhìn những người giết Giáo hoàng, Hỏa Thần cũng nhìn thấy nhưng lập tức đồng tử của hắn co rút lại. Nhìn những thân ảnh màu vàng này hắn nhận ra được. Bởi những người này vừa rồi đã tẩm quất cho hắn free.

Thái Dương Thần thấy được tình hình trong này cũng cắn chặt răng. Hắn nhận ra được người vừa ngã xuống chính là Giáo hoàng đương nhiệm, người đại diện của Quang Minh Tam Thần ở Nhân Giới.

- Khốn kiếp!

Thái Dương Thần hét to. Người đại diện của họ tại Nhân giới bị giết khác nào cho bọn họ một cái tát vào mặt. Thẹn quá hóa giận, Thái Dương Thần đuổi tay phải ra, quát một tiếng:

- Lấy danh nghĩa của ta, Thái Dương Thần, xuất hiện đi Thần quang thương.

Xẹt xẹt. Trên tay của Thái Dương Thần xuất hiện một cổ hào quang màu đỏ. Nó dần dần ngưng đọng lại thành một cây thương hoa lệ. Trên đó khắc rất nhiều chú văn.

Sau khi triệu hồi vũ khí của mình, Thái Dương Thần không do dự lao đến. Hắn dùng chiêu thường dùng nhất của kỵ sĩ – chọc. Chỉ thấy hắn như một tia chớp lao về phía Ca Đức. Trường thương ẩn chứa một cỗ lực lượng hùng mạnh như muốn một chiêu có thể giải quyết Ca Đức ngay lập tức.

Ca Đức cũng rất kinh ngạc, không ngờ người đàn ông tóc đỏ này lại có lực lượng mạnh mẽ như vậy. Nhưng hắn cũng không phải là kẻ ngồi yên chịu chết.

Khi Thái Dương Thần vọt tới, Ca Đức cũng nhẹ nhàng huy động thanh kiếm của mình. Ánh kiếm tuy chậm nhưng thật ra lại rất nhanh, tạo ra những bóng kiếm mê ảo.

- Linh hồn kiếm kỹ, mê kiếm.

Giọng nói của Ca Đức phảng phất như từ chân trời xa xôi truyền tới.

Thái Dương Thần nhìn kiếm của Ca Đức rồi cười lạnh. Dùng một thanh kiếm mềm như bún đó mà nghĩ đỡ được chiêu thức toàn lực của hắn ư?! Thật buồn cười. Nghĩ đến đây, hắn tăng thêm một chút lực thúc đẩy thân thương lao nhanh về phía Ca Đức.

Keng!

Hai vũ khí chạm vào nhau. Nhưng Thái Dương Thần lại rất kinh ngạc, một thương toàn lực của hắn không ngờ bị một chiêu tướng như vô dụng của Ca Đức cản lại.

- Làm sao có khả năng.

Thái Dương Thần hét lên, rồi đôi mắt của hắn âm thầm dần giống như vô thần vậy.

Kỳ thật nếu nhìn kỹ có thể thấy rõ cách Ca Đức ngăn chặn một kích của Thái Dương Thần. Đó là lúc thần thương đâm đến Ca Đức thì đột nhiên biến thành mềm nhũn không còn tí lực nào. Cho nên Ca Đức mới có thể tránh được chiêu thức của Thái Dương Thần.

Về phần Thái Dương Thần, ngay lúc hắn thất thần, bốn gã kỵ sĩ như tâm ý tương thông với Ca Đức liền như hổ sói lao đến đánh Thái Dương Thần.

Bên kia, Hỏa Thần sau khi trông thấy chiêu kiếm của Ca Đức liền ngây ngốc đứng nhìn. Đó là linh hồn kiếm kỹ của Linh hồn chủ thần. Có người nói kiếm kỹ đó có thể trực tiếp thôi miên linh hồn kẻ thù. Mà kiếm kỹ này chỉ có thể do Linh hồn chủ thần và chiến sĩ của hắn mới có thể sử dụng.

Mà hiện tại nam tử mặc áo trắng này và bốn thân ảnh vàng bóng kia chắc chắn là thủ hạ của nam tử đầu bạc kia. Chẳng lẽ nam tử đầu bạc kia chính là Linh hồn chủ thần?! Hỏa Thần thầm đoán.

Tuy nhiên tình hình hiện tại cũng không cho hắn suy nghĩ nhiều. Nhìn tình cảnh không ổn của Thái Dương Thần, nếu Hỏa Thần không làm gì có thể hắn sẽ chết.

- Hỏa!

Nhìn bốn thân ảnh nhào về phía Apollo, Hỏa Thần vội vã giơ tay phải lên rồi duỗi ngón trỏ và ngón giữa ra giơ lên trước mặt mình rồi quát to một tiếng.

Hỏa nguyên tố được lệnh của Hỏa Thần tập trung lại xung quanh Thái Dương Thần, tạo thành một vòng lửa bảo vệ hắn.

Ngọn lửa mà Hỏa Thần tạo đương nhiên là cực kỳ nóng. Tuy nói hỏa hệ chủ yếu là công kích mà không có phòng ngự, nhưng ngọn lửa này lại đỡ được công kích của bốn kỵ sĩ.

- Nhị ca, tỉnh lại.

Hỏa Thần hét lớn một tiếng, tiếng hét này chấn động tâm can, đem Thái Dương Thần đang mơ hồ tỉnh lại. Vừa tỉnh lại, Apollo giận không thể tả được, đường đường là Thái Dương Thần không ngờ bị một tên vô danh dùng một chiêu vô danh vậy khốn. Apollo quá tức giận chọc thương về phía Ca Đức.

Ca Đức nhìn cây thương này thở dài một hơi. Mặc dù hắn có một nửa thực lực của chủ nhân nhưng cũng chỉ được tính là gần đến bậc tám mà thôi, còn thua kém nam tử tóc đỏ nhiều lắm. Chiêu “mê kiếm” vừa rồi của mình

cũng chỉ là do xuất kỳ bất ý mới có thể thành công.

Nhưng ngay sau đó hần cười quỷ dị. Thực lực của hần thua tên nam tử tóc đỏ này nhưng hần cùng chủ nhân cộng sinh! Nếu chủ nhân bất tử, hần không bao giờ chết được. Hình dáng này chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi, dù bị đâm mấy thương thì sao chứ?

Vì thế, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thái Dương Thần, Ca Đức không hề để ý ngọn thương đâm vào mình. Một tay hần giữ chặt trường thương không cho Apollo kéo về, còn tay kia cầm kiếm chém Thái Dương Thần.

- Mẹ nó, ngươi là ai? Tại sao bị đâm lại không chết?!

Thái Dương Thần không còn cách nào khác đành bỏ thương ra, lùi về đằng sau mấy bước để tránh kiếm của Ca Đức.

- Hừ, muốn giết ta ư, không đơn giản vậy đâu!

Ca Đức hừ lạnh một tiếng rồi nhanh chóng nhiệm chú ngữ:

- Lấy danh nghĩa của chủ nhân của ta. Khẩn cầu chủ nhân che chở cho ta, ban cho kẻ tôi tớ trung thành của ngài Lôi thần lực!

Hần không phải khẩn Linh hồn chủ thần mà là tân chủ nhân – Lôi thần Cao Lôi Hoa.

Sau khi cầu nguyện, trên người Ca Đức và 4 tên kỵ sĩ đều xuất hiện một vòng sáng biểu hiện cho lôi điện và tốc độ. Thân là người hầu cũng như là tín đồ, tự nhiên họ có thể mượn được lực lượng của Cao Lôi Hoa.

- Mẹ nó, lão tử không tin không giết được các ngươi! Lĩnh vực – Thần hỏa!

Thái Dương Thần bị Ca Đức chọc giận. Vài tên vô danh này không ngờ dám đoạt thần thương của hần lại còn dùng giọng điệu đó nói chuyện với hần. Đây là làm nhục hần, vì thế hần không thèm để ý đây là địa phương nào, liền thi triển lĩnh vực của mình.

Nơi này giờ chỉ còn hỏa nguyên tố. Đó chính là lĩnh vực của Thái Dương Thần – thần hỏa.

Khi lĩnh vực của Apollo được triển khai, Ca Đức hiện ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Bốn tên kỵ sĩ bên cạnh hần đã biến thành tro.

- Tiểu tử, nhớ rõ tên ta. Ta là Thái Dương Thần Apollo! Xuống địa ngục đừng quên nói rằng ai giết ngươi.

Apollo hung hăng nói với Ca Đức.

- Apollo, ta nhớ rồi.

Thanh âm của Ca Đức vang vọng bên tai của Apollo:

- Lần sau gặp lại ta sẽ mạnh hơn, với danh nghĩa của chủ nhân, ta thề.

Thân ảnh của Ca Đức chậm rãi biến mất, nhưng trong mắt không có một tia sợ hãi. Hần nhìn thẳng Thái Dương Thần rồi thề.

- Ha ha! Muốn mạnh hơn ta ư? Buồn cười!

Thái Dương Thần cười phá lên:

- Ngươi đã chết thì nói cái gì mà hùng mạnh hơn, trừ khi tái sinh thôi.

Hiện tại cứ ngoan ngoãn xuống địa ngục xếp hàng đi.

Khi Ca Đức biến mất, thanh thần thương cũng rơi xuống đất. Thái Dương Thần giơ tay ra nhặt lấy vũ khí của mình.

“Địa ngục sao? Đó không phải nơi ta đến.”

Ý niệm cuối cùng Ca Đức phát ra, hắc cười lạnh:

“Bởi vì ta bất tử.”

Lúc chiến đấu, Thái Dương Thần và Hỏa Thần không có phát hiện ra, ở một góc nhà có một bóng người anh tuấn ngơ ngác đứng nhìn.

Đó là Quang Minh đại giáo chủ Ngô Thiên. Người có tiềm năng trở thành Giáo Hoàng nhất.

Ngô Thiên rất may mắn, bởi vì vừa rồi Thái Dương Thần triển khai lĩnh vực, nó trải ra đến trước mặt Ngô Thiên mới dừng lại. Bởi vậy hắn giữ được một mạng.

Nhưng cũng bởi vì lĩnh vực quá hùng mạnh nên có thể che giấu được khí tức của Ngô Thiên, khiến cho hai vị thần không phát hiện ra hắn.

Lúc này, Ngô Thiên ngơ ngác nhìn tình cảnh trong đó. Hắn nhìn thấy thủ hạ của Cao Lôì Hoa bị nam nhân tóc đỏ kia thoải mái tiêu diệt.

Ngay sau khi lĩnh vực tản đi, Ngô Thiên cẩn thận nhìn hai người này. Sau đó, hắn liền ngớ người ra.

Hai người này Ngô Thiên có nhận ra. Thân là Quang Minh đại giáo chủ, hắn đương nhiên biết hai người này là ai. Hai người này không ngờ là Hỏa Thần và Thái Dương Thần trong Quang Minh Tứ Thần.

Nhìn thấy hai người này, Ngô Thiên cảm thấy trống rỗng. Hắn còn tưởng rằng mình đang nằm mơ, hắn thậm chí không thể tin được rằng mình có thể được thấy Quang Minh Thần.

Kỳ thật cảm giác này cũng rất bình thường. Một người là tín đồ, đột nhiên thấy vị thần tín ngưỡng của mình xuất hiện trước mặt mình, người đó mới cảm nhận được tâm tình của Ngô Thiên lúc này.

“Hiện tại nên làm thế nào bây giờ?”

Nhìn hai vị thần này Ngô Thiên cũng không thể cao hứng nổi.

Nếu là lúc trước, nhìn thấy họ hắn sẽ đến ngay và quỳ dưới chân họ, nhưng hiện giờ, Hỏa Thần và Thái Dương Thần lại vừa tiêu diệt thủ hạ của Cao Lôì Hoa.

Như vậy, Cao Lôì Hoa và bọn họ sẽ không trên một con đường, đó cũng là điều khiến hắn bối rối.

Bởi vì, hắn và Cao Lôì Hoa cũng có thể nói là “câu kết” với nhau...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 242

Ghen Ghét Ngấm Ngấm Làm Thối Nát Cả Xương Tủy.

Hiện giờ trước mặt Ngô Thiên có hai con đường. Một là hấn phủ phục dưới chân Quang Minh thần mà hấn vẫn tôn thờ từ khi ra đời tới nay. Hai là hấn lén lút tìm tới Cao Lô Hoa, tố cáo với Cao Lô Hoa chuyện Hỏa thần và Thái Dương thần đi tới nhân gian.

Thân là tín đồ của Quang Minh thần, vốn hấn không chút do dự lựa chọn con đường số một. Nhưng trước đó vài ngày hấn đã "cầu kết" chút ít với Cao Lô Hoa. Ví dụ như chuyện ám sát giáo hoàng hấn cũng không thoát khỏi việc có liên quan. Nếu bị truy cứu ra thì hấn cũng khó thoát chết. Chính là vì một chút "cầu kết" này khiến hấn không dám đối mặt với thần linh hấn vốn tôn thờ.

Thế nên giờ hấn mới phân vân, hợp tác với cái tên nam nhân mạnh mẽ mà ương bướng kia, hay mang tâm lý cầu may quỳ xuống trước Quang Minh thần mà cầu khẩn người sẽ không phát hiện ra sự cầu kết của mình với Cao Lô Hoa.

Trước tình huống này Ngô Thiên cuối cùng sẽ quyết định thế nào?

Nhìn Thái Dương thần và Hỏa thần đứng kia, Ngô Thiên cắn răng. Hấn không quyết định được, không biết nên làm thế nào!

- Ai? Lúc này Thái Dương thần đang đứng trong sảnh đột nhiên quay đầu về phía Ngô Thiên đứng trong góc khuất. Vừa rồi Ngô Thiên không che dấu khí tức, vốn là nhờ lực lượng của lĩnh vực che dấu khí tức nên Thái Dương thần và Hỏa thần mới không phát hiện ra hấn. Bây giờ lực lượng của lĩnh vực dần dần tán đi, khí tức của Ngô Thiên lập tức bị Thái Dương thần phát hiện.

Ngô Thiên khẽ cắn môi, không còn cách nào khác, đánh phải đi ra ngoài gặp hai người này. Trong mơ hấn cũng không bao giờ nghĩ mình lại gặp được Thái Dương thần.

- Tôi thật sự không phải là nằm mơ đó chứ?

Thân thể hấn từ một góc đại điện đi ra, sau khi tới trước mặt Thái Dương thần và Hỏa thần, Ngô Thiên "giả nai" không tin được sự thật trước mắt.

- Hả, không ngờ là giáo chủ của Quang Minh thần điện sao?

Thái Dương thần sau khi thấy áo bào giáo chủ trên người Ngô Thiên liền nghi hoặc nhìn hần.

- Quang Minh thần trên cao, vinh diệu của Quang Minh thần vĩ đại không nơi nào không có!

Ngô Thiên vội vàng quỳ xuống.

- Tứ đại giáo chủ của Quang Minh thần điện, Ngô Thiên, bái kiến thần của tôi. Xin thần đem ánh sáng tới khắp mọi ngả tối tăm trên thế giới này.

Sau khi quỳ xuống, thân thể Ngô Thiên không tự chủ được mà run lên.

- Đúng là giáo chủ rồi.

Hỏa thần nhìn Ngô Thiên, cảm nhận được thần lực quanh mình trên người hần rất mạnh, hơn nữa trường bào trên người hần cũng không phải là giả.

- Chuyện vừa rồi ngươi đã thấy hết rồi đúng không?

Thái Dương thần bay lên, thể hiện bộ dáng của thần linh. Đồng thời với tiếng nói của hần vang lên, một luồng thần uy từ trên thân thể hần truyền ra, áp xuống người Ngô Thiên.

Sau khi cảm thấy cỗ thần uy này, thân mình Ngô Thiên càng run rẩy kịch liệt.

Thái Dương thần gật đầu hài lòng, đối với phản ứng của Ngô Thiên cảm thấy rất vừa ý. Sau đó hần giả dối nói:

- Ngươi thấy đó, linh hồn của giáo hoàng đã trở về thiên quốc tươi đẹp rồi.

Quang Minh thần dùng ngữ khí tràn ngập uy nghiêm nói.

- Tuy nhiên nước không thể một ngày không có vua, bây giờ ta lấy danh nghĩa ta - Thái Dương thần Apollon trong Quang Minh Tứ thần ban cho ngươi, Ngô Thiên đại giáo chủ vinh dự trở thành Giáo hoàng!

Đôi mắt Ngô Thiên lập tức mở thật to. Lời nói của Thái Dương thần vừa rồi khiến Ngô Thiên hạnh phúc muốn chết ngất! Trời biết hần khát khao vị trí giáo hoàng này đã bao lâu rồi. Không ngờ hôm nay đơn giản như vậy đã chiếm được.

“Mình thật sự không phải nằm mơ rồi!”

Ngô Thiên không tự chủ được véo mình một cái.

- Dưới danh nghĩa của Thái Dương thần Apollon, chính thức tuyên bố ngươi trở thành Giáo hoàng đời thứ 82, thành đại biểu của chúng ta ở nhân gian. Từ giờ trở đi, những việc ngươi làm đều đại biểu cho ý của chúng ta.

Thái Dương thần phát phát tay nói với Ngô Thiên. Nói thật là đối hần, ai làm giáo hoàng không quan trọng. Nói một cách khó nghe, giáo hoàng chỉ như một con chó mà Quang Minh thần bọn hần nuôi ở nhân gian mà thôi. Về phần con chó này loại nào thì không quan trọng, quan trọng là nó phải trung thành.

- Cuối cùng, dưới vinh quang của bốn thần, ngươi tiến hành lo hậu sự cho giáo hoàng tiền nhiệm cho tốt đi.

- Vâng! Vinh quang của thần không nơi nào không có!

Ngô Thiên kích động đáp:

- Hậu sự của giáo hoàng tiền nhiệm, kẻ bề tôi này nhất định sẽ xử lý hoàn hảo. Xin vinh quang của thần xua tan mọi hắc ám trên thế gian này!

- Còn có một việc nữa.

Hỏa thần đứng bên cạnh đột nhiên nói:

- Thánh nữ đâu, tuyên năng tới gặp bổn thần.

- Thánh nữ ư?

Ngô Thiên cười khỏ. Vài ngày trước thánh nữ Bích Lệ Ti đã cùng với con trai của Cao Lôi Hoa bỏ trốn, nhưng mà làm sao hấn dám nói điều này ra chứ?

Vì vậy Ngô Thiên không thể làm gì khác, ngẩng đầu nói:

- Thần vĩ đại, vinh quang của người trần ngập đại lục. Chuyện của thánh nữ kẻ bề tôi này cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng năng đột nhiên mất tích đã lâu. Người duy nhất biết chuyện về thánh nữ là giáo hoàng tiền nhiệm. Nhưng hiện tại giáo hoàng đã trở lại trong vòng tay của Quang Minh thần quang vinh rồi.

Ngô Thiên tỏ vẻ bất đắc dĩ.

Hỏa thần nhíu mày. Đối với những gì Ngô Thiên nói hấn không hề hoài nghi. Hấn làm sao có thể ngờ một giáo đồ của Quang Minh thần lại có thể lừa gạt mình. Hấn cau mày là bởi vì theo lời Ngô Thiên nói, hiện không rõ thánh nữ ở nơi nào. Không gặp được thánh nữ, nói như vậy thì mọi chuyện không dễ dàng rồi. Hấn và Thái Dương thần đang muốn mời đại ca xuống. Nhưng đại ca muốn xuống thì phải dùng phương thức giáng trần mới được.

Quang Minh thần muốn giáng trần thì phải tìm một thân thể có thuộc tính Quang Minh. Thuộc tính càng tinh thuần thì khả năng Quang Minh thần có thể phát huy thực lực càng lớn. Nói đại khái là người thích hợp nhất chính là thánh nữ và thánh tử.

Thánh tử vài ngày trước đã bị lực thiên sứ Ngã Âu Lý Á nhập thể rồi, thế nên hấn nói hỏi tới thánh nữ.

- Nhị ca, thánh nữ mất tích, như vậy thì khó khăn rồi đây.

Hỏa thần thở dài nói:

- Đại ca muốn giáng trần nhất định phải tìm một thân thể có thuộc tính Quang Minh. Nhưng hiện giờ lại không có thánh nữ ở đây.

Thái Dương thần nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát. Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn Ngô Thiên.

- Ngô Thiên.

Thái Dương thần quay đầu nói với Ngô Thiên:

- Bổn thần hỏi ngươi, bây giờ ngươi có thể tìm trong đế đô một người có thân thể mang thuộc tính Quang Minh không? Thuộc tính phải tinh khiết, hơn nữa tốt nhất là phụ nữ, xử nữ thì càng tốt.

Thái Dương thần nói vậy vì hắn biết đại ca khi giáng trần rất thích nhập vào thân thể phụ nữ.

- Mang thuộc tính Quang Minh? Phụ nữ? Là xử nữ?

Ngô Thiên nhíu mày suy nghĩ. Vốn trong lòng hắn đang nghĩ tới chuyện khác. Cứ theo lời Hỏa thần nói, tựa hồ vị thần cường đại nhất trong bốn vị thần Quang Minh cũng đã muốn xuất hiện rồi. Nói cách khác, đến lúc đó ba vị thần Quang Minh đều giáng xuống đại lục này.

Hơn nữa cũng theo lời Thái Dương thần và Hỏa thần nói, Quang Minh thần giáng trần lại cần thân thể của một người. Thân thể này phải là phụ nữ lại còn phải là người có thuộc tính Quang Minh.

Nhưng đi đâu để tìm một nữ tử có thuộc tính quang minh tinh khiết bây giờ? Ngô Thiên âm thầm suy nghĩ trong chốc lát.

Đột nhiên trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một người.

Người này là người phụ nữ hắn đã từng yêu, cho tới bây giờ hắn vẫn yêu. Chỉ có điều nữ nhân này không thuộc về hắn. Hắn yêu nàng như vậy nhưng trong mắt nàng hắn lại chẳng bằng một nam nhân nàng mới biết vài tháng.

Ngô Thiên muốn đoạt lại nàng, nhưng nam nhân nọ lại quá mạnh mẽ, mạnh mẽ tới mức khiến Ngô Thiên phải run rẩy.

Ngô Thiên không lúc nào không ghen ghét nam nhân kia, không lúc nào không nhớ tới nữ nhân đó!

Bây giờ trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một ý tưởng điên cuồng. Tất nhiên là nam nhân kia rất cường đại, cường đại tới mức hắn không dám có ý nghĩ chống lại. Nhưng hiện giờ đã có ba vị Quang Minh thần xuất hiện rồi. Đúng vậy, là ba vị thần, ba vị Quang Minh thần! Nếu ba vị này xuất hiện thì nam nhân kia chẳng đáng nói tới nữa.

Tại sao không mượn sức ba vị thần này để giết chết nam nhân kia chứ! Còn cả nàng, Ngô Thiên trong lòng thầm nghĩ, thứ ta không có được thì người khác đừng hòng có được!

Tất cả là tại nàng! Nếu nàng không chọn ta thì nàng cũng đừng mong chọn được nam nhân khác! Ghen ghét khiến nội tâm Ngô Thiên điên cuồng. Hắn cảm thấy kế hoạch này thật hoàn mỹ. Ghen ghét ngấm ngấm làm thối nát cả xương tủy, là khởi nguồn của tội ác! Bởi vì ghen ghét, Ngô Thiên đã trở nên điên cuồng.

- Có rồi! Thần vĩ đại. Đúng là có một nữ nhân như vậy! Ngô Thiên ngẩng đầu nhìn Thái Dương thần.

- Tốt!

Thái Dương thần cười phá lên:

- Bây giờ bốn thần giao cho người một nhiệm vụ. Người hãy đem nữ nhân đó tới đây. Đợi đến khi đại ca giáng trần thì lúc đó người đã lập được đại công rồi!

- Vâng, chủ nhân tôn kính của kẻ hèn này. Đây là việc nô tài nên làm.

Ngô Thiên quỳ mọp xuống, sau đó chậm rãi lui ra ngoài.

- Tốt rồi, nhị ca. Người có thân thể mang thuộc tính Quang Minh đã giải quyết xong. Chúng ta cũng liên lạc với đại ca thôi.

Hỏa thần nói với Thái Dương thần.

- Tam đệ hộ pháp cho ta, để ta liên lạc với đại ca.

Thái Dương thần nói, sau đó nhắm hai mắt lại, một lần nữa dùng thần lực liên lạc với Quang Minh thần đang ở thần giới.....

Lại nói tới Cao Lôi Hoa, hắn đang vừa ăn cơm, vừa suy nghĩ chuyện phát sinh ngày hôm nay.

Đột nhiên, thân thể hắn run nhẹ!

- Làm sao vậy?

Tĩnh Tâm nhạy cảm phát hiện ra sự khác thường của Cao Lôi Hoa, sau đó sử dụng thủ ngữ để hỏi hắn.

- A. Không sao đâu.

Cao Lôi Hoa cười cười, sau đó khẽ ngâm:

- Lấy tên Cao Lôi Hoa ta, trở về đi hồi kẻ hèn cận sinh ra từ máu huyết của ta.

Cao Lôi Hoa cắt tay mình, để một giọt máu tươi màu vàng tím chảy ra.

Sau đó, Ca Đức và bốn huyết kỵ sĩ khác vốn đã bị Apollon xử giờ lại hiện ra trước mặt Cao Lôi Hoa.

- Người vừa mới chết một lần sao?

Cao Lôi Hoa nhìn Ca Đức nhẹ giọng hỏi.

- Chủ nhân vĩ đại, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ. Chỉ có điều sau đó thuộc hạ bị một người gọi là "Thái Dương thần Apollon" đánh chết.

Ca Đức quỳ trước mặt Cao Lôi Hoa nói:

- Thái Dương thần Apollon đi cùng với một người toàn thân bao bọc bởi hỏa diễm. Hiện giờ bọn họ đang ở Quang Minh thần điện. Xin chủ nhân hãy lưu tâm.

- Thái Dương thần Apollon?! Cao Lôi Hoa sau khi nghe tới cái tên này mới nhớ ra trong sự kiện Bảo Bảo lần trước, hắn đã đánh chết một cái phân thân của Quang Minh thần. Phân thân nọ hình như tên là Thái Dương thần Apollon!

Lúc này Ngô Thiên đã đi ra từ trong Quang Minh thánh điện. Hắn khe khẽ thở dài, sau đó bước nhanh như bay về phía nhà Cao Lôi Hoa.

Đi tới trước nhà Cao Lôi Hoa, Ngô Thiên đập cửa ầm ầm.

Sau khi nghe tiếng đập cửa, Cao Lôi Hoa phát phát tay với bọn Ca Đức, sau đó bọn họ liền biến mất.

Xong đâu đấy, Cao Lôi Hoa từ từ đi ra cửa.

- Ai đấy?

Cao Lôi Hoa mở cửa hỏi.

- Là tôi, Cao Lôi Hoa huynh đệ. Tôi có việc gấp muốn nói cho anh biết!

Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên tiến vào, vẻ mặt lo lắng nói với Cao Lôi Hoa:

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, anh gặp phải phiền toái rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 243

Muốn Động Thủ Trước Tiên Phải Tập Trung Nhân Mã.

Có chuyện gì vậy, Ngô Thiên đại giáo chủ?

Sau khi mở cửa Cao Lôì Hoa liền thấy Ngô Thiên đang đứng trước cửa. Hắn nheo mắt cười, sau đó né sang một bên cho Ngô Thiên đi vào trong nhà.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, mọi chuyện không ổn rồi.

Sau khi vào nhà, Ngô Thiên vội vàng kêu lên với Cao Lôì Hoa:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, Quang Minh nhị thần tới rồi! Là hai trong số ba Quang Minh thần của Quang Minh thần điện chúng ta, Hỏa thần và Thái Dương thần đều đã giáng trần rồi!

Ngô Thiên thở hắt ra, vẻ mặt lo lắng nói với Cao Lôì Hoa:

- Hôm nay tôi đi gặp giáo hoàng, nhưng lại nhìn thấy hai vị thần linh này.

- Quang Minh thần sao?

Cao Lôì Hoa cười nhìn Ngô Thiên nói:

- Quang Minh thần là việc của thần điện các ngươi, bọn họ thì liên quan gì tới ta?

- Cao Lôì Hoa huynh đệ.

Ngô Thiên cười khổ nói:

- Theo lý mà nói thì Quang Minh thần chẳng liên quan gì tới anh. Nhưng Hỏa thần và Thái Dương thần khi giáng trần lại thấy thủ hạ của anh đánh chết Quang Minh giáo hoàng. Sau đó Thái Dương thần liền ra tay diệt mấy thuộc hạ của anh. Hiện giờ tôi lo rằng Thái Dương thần có ý định gây khó dễ cho anh.

Lời nói của Ngô Thiên tràn đầy vẻ lo lắng.

Nhìn Ngô Thiên, Cao Lôì Hoa không khỏi hơi nhíu mày. Chuyện Quang Minh thần tới đại lục Cao Lôì Hoa cũng vừa mới thông qua huyết ký tướng Ca Đức biết được. Chỉ là vì sao Ngô Thiên lại nói cho hắn chuyện này? Phải biết rằng Ngô Thiên là người của Quang Minh thần điện, nói gì thì nói Cao Lôì Hoa cũng không thể hoàn toàn tin nhiệm hắn. Bởi vì hắn luôn gây cho Cao Lôì Hoa cảm giác là một kẻ mưu mô xảo quyệt.

- Ngươi là giáo chủ của Quang Minh thần điện cơ mà.

Cao Lôì Hoa nheo mắt nhìn Ngô Thiên:

- Tại sao ngươi lại nói với ta chuyện này? Dù sao thì Quang Minh thần cũng là thần linh được các ngươi tôn thờ.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, anh không tin tôi sao? Nói trắng ra vậy, tôi chạy tới nói với anh tin này chính là vì giao dịch của chúng ta trước kia. Giao dịch đó của chúng ta mà bị Quang Minh thần điện biết thì tôi tránh không thoát khỏi cái chết.

Trên mặt Ngô Thiên lộ vẻ bất đắc dĩ, nói tiếp:

- Quang Minh thần giáng trần đối với tôi mà nói cũng chẳng có gì tốt. Thậm chí có thể nói, bọn họ xuống đây đem tới cho tôi một mối uy hiếp. Nếu để bọn họ tra ra những chuyện tôi đã làm thì tôi hẳn phải mất mạng! Vì thế chuyện cần làm bây giờ của tôi là nghĩ cho anh, mặt khác cũng coi như là tôi nghĩ cho bản thân mình.

Cao Lôi Hoa gật đầu nói:

- Được rồi, vậy xin đa tạ Ngô Thiên giáo chủ.

- Ấy, Cao Lôi Hoa huynh đệ đừng khách sáo.

Ngô Thiên cười nói.

- Vậy xin hỏi giáo chủ còn chuyện gì cần nói không? Cao Lôi Hoa mỉm cười hỏi. Ngô Thiên không thể nhìn ra chút lo lắng nào trên mặt Cao Lôi Hoa.

Hắn không lo nhưng Ngô Thiên lại nóng nảy.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, chẳng lẽ anh không lo lắng chút nào sao?

Ngô Thiên hơi nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa. Về ngoài của Cao Lôi Hoa như chẳng có việc gì khiến Ngô Thiên cảm thấy trong lòng bất an. Chẳng lẽ Cao Lôi Hoa không thèm coi Quang Minh thần vào đâu sao? Hay nói cách khác là cho dù ba Quang Minh thần tới đây hắn cũng không thèm để ý chắc? Không, không thể nào! Quang Minh thần là thần đó. Cao Lôi Hoa dù có mạnh tới đâu cũng chỉ là một con người mà thôi. Hắn làm sao lại không coi Quang Minh thần vào đâu. Ngô Thiên nhẹ nhàng lắc đầu, cố loại bỏ ý nghĩ "buồn cười" này của mình.

- Lo lắng? Ta sao lại phải lo lắng?

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ, người tới là Quang Minh thần đó! Bọn họ là thần, không phải nhân loại bình thường đâu.

Ngô Thiên đã hơi nóng nảy, nói:

- Bọn họ nếu gây bất lợi với anh thì...

- Thần sao? Ha ha.

Cao Lôi Hoa cười một tiếng nói:

- Ngô Thiên giáo chủ. Đầu tiên xin cảm ơn ngươi đã mất công tới đây nói với ta tin tức này. Ngươi còn chuyện gì khác không?

- Không, không có.

Ngô Thiên ngượng ngập nói. Trước khi đi hắn đã chuẩn bị đầy một bụng

chữ nghĩa, nhưng khi tới đây rồi lại chẳng có cơ hội nói ra.

- Không có chuyện khác vậy thì Ngô Thiên giáo chủ, ta không tiền nhé.

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói với Ngô Thiên.

- Ô.

Ngô Thiên ngơ ngác lên tiếng. Hắn căn bản không biết phải nói sao mới được, cho nên hắn thần thờ bước ra khỏi nhà Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa nhìn theo bóng lưng Ngô Thiên cười nhạt, sau đó từ từ đóng cửa lại.

- Ba, có chuyện gì sao? Nguyệt Nhi từ trong phòng đi ra nhìn Cao Lôì Hoa hỏi.

- Không có gì, chỉ là giáo chủ Ngô Thiên tới nói với ba chút chuyện thôi.

Cao Lôì Hoa cười cười, chẳng qua nụ cười của hắn hiện giờ có chút tà ác. Sau khi biết có hai Quang Minh thần đến đại lục, Cao Lôì Hoa liền biết cuộc sống yên ổn của mình hiện giờ đã chấm dứt. Nếu như hắn mắc kẹt hai kẻ này, thì hai tên Quang Minh thần đáng chết này sẽ làm loạn cuộc sống của hắn hoàn toàn, mang đến phiền toái liên tục cho hắn.

- Muốn làm loạn cuộc sống của ta, ta sẽ cho lũ ngu xuẩn người trả giá đắt.

Hai mắt Cao Lôì Hoa hiện hàn quang. Hắn đã từng nói rất nhiều lần, hắn là người sợ phiền toái. Chính vì sợ phiền toái nên hắn mới lựa chọn biện pháp đơn giản nhất là tiêu diệt mọi nguồn gốc gây ra phiền toái. Tốt nhất triệt để diệt trừ khi phiền toái còn đang trong trứng nước. Mà ngay lúc này, hai Quang Minh thần chính là nguồn gốc có thể mang phiền toái tới cho Cao Lôì Hoa.

Nguyệt Nhi nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa. Nàng có thể cảm thấy nụ cười của ba mình có chút kỳ quái, đúng, có thể nói là còn hơi tà ác?!

Lúc này Tĩnh Tâm cũng từ trong phòng đi ra. Nàng nhẹ nhàng đi tới bên cạnh Cao Lôì Hoa, đôi mắt xanh sâu thẳm như biển của nàng ngược nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ủ? Sao vậy Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa nhìn Tĩnh Tâm hỏi.

Tĩnh Tâm khẽ mỉm cười rồi chìa tay vuốt ve lông mày đang nhíu chặt của Cao Lôì Hoa. Chẳng qua ngay khi vừa chạm tới trán Cao Lôì Hoa, nàng liền lập tức rút lại, xấu hổ cười cười với hắn. Hóa ra là bàn tay nàng bởi vì bữa ăn vừa rồi nên hơi dính mỡ.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa nắm lấy bàn tay Tĩnh Tâm, khẽ gọi tên nàng. Bàn tay mềm mại của nàng khiến hắn bình tĩnh hơn nhiều.

- Ủ?

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Tĩnh Tâm, không biết vì sao ta phát hiện ra ta muốn làm một việc.

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc.

- ???

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa.

- Chính là việc này.

Cao Lôi Hoa cười hắc hắc, rồi chẳng thèm quản Nguyệt Nhị đang đứng cạnh mà liều mạng hôn một cái lên bên má của Tĩnh Tâm...

Ở phía xa xa, tại một tòa nhà có thể nhìn thấy ngôi nhà của Cao Lôi Hoa, có một bóng người anh tuấn đang đứng.

Bóng người anh tuấn này chính là Ngô Thiên.

Lúc này Ngô Thiên đang từ xa nhìn lại nhà Cao Lôi Hoa. Vừa rồi mọi chuyện diễn ra hoàn toàn bất đồng với dự tính của hắn. Hắn vốn muốn mượn tin tức hai vị Quang Minh thần tới đây để lấy được tín nhiệm của Cao Lôi Hoa, sau đó mới nghĩ biện pháp tiếp cận Tĩnh Tâm. Cuối cùng chỉ cần hắn có cơ hội đến gần Tĩnh Tâm liền chớp cơ hội lừa gạt nàng đem đi.

Bản tính Ngô Thiên đúng là gian trá, nhưng hắn lại đánh giá quá thấp sự cảnh giác của Cao Lôi Hoa đối với hắn. Thực ra hắn vốn đã phát hiện ra Cao Lôi Hoa luôn cảnh giác đối với hắn, điểm này từ thái độ của Cao Lôi Hoa hắn cũng nhận thấy.

Chẳng qua Cao Lôi Hoa cảnh giác với hắn nhưng Tĩnh Tâm thì không.

Nhớ năm đó, Quang Minh ma pháp của Tĩnh Tâm là một tay của Ngô Thiên dạy dỗ.

Khi đó cả Quang Minh thần điện, không, thậm chí là cả Quang Minh đế đô đều cho rằng Ngô Thiên và Tĩnh Tâm là một đôi. Hắn với nàng là nam tài nữ mạo. Ngay cả Ngô Thiên cũng nghĩ như vậy.

Lúc này người theo đuổi Tĩnh Tâm rất đông, nhiều người trong đó cũng xuất sắc không kém Ngô Thiên, ví dụ là Quang Minh kỵ sĩ lục cấp Luke và thái tử Quang Minh đế quốc đã chết.

Trong ba nam nhân này, thái tử Quang Minh đế quốc mặc dù có tài hoa nhưng dù sao hắn cũng là thái tử. Thân là thái tử, Quang Minh đế quốc có rất nhiều chuyện cần hắn phải làm, khiến hắn không còn bao nhiêu thời gian. Vì thế Ngô Thiên không cho rằng uy hiếp của thái tử là lớn.

Mà tình địch còn lại của hắn, Quang Minh kỵ sĩ lục giai Luke, thân là con trai độc nhất của phong chi kiếm thánh, mặc dù lực lượng rất lớn nhưng Ngô Thiên tin tưởng mình tuyệt đối tốt hơn Luke này! Vì vậy hắn vẫn luôn cho rằng mình hoàn toàn xứng với Tĩnh Tâm. Tĩnh Tâm nhất định thuộc về hắn.

Hắn thậm chí đã chuẩn bị cho hôn lễ với nàng!

Chỉ tiếc rằng mộng tưởng thì tươi đẹp mà sự thật lại vô cùng tàn khốc!

Cuộc sống Ngô Thiên tưởng tượng ra chẳng tồn tại được bao nhiêu. Không lâu sau đó, một nam nhân chẳng biết từ đâu tới xuất hiện trong lòng Tĩnh Tâm. Sau đó chỉ trong vài tháng ngắn ngủi liền nắm được tâm hồn của người thiếu nữ này!

Nam nhân đó chính là Cao Lôi Hoa. Ngô Thiên căn bản không biết Cao

Lôi Hoa từ đâu đến, cũng không biết làm thế nào hấn lại xuất hiện bên cạnh Tĩnh Tâm. Hấn chỉ biết kẻ nam nhân cường đại tới mức khiến hấn phần nộ này lúc đầu lấy thân phận thân nhân của Tĩnh Tâm xuất hiện, cho nên Ngô Thiên cũng không để ý lắm. Dù sao thì cũng là người thân của Tĩnh Tâm, có gì uy hiếp đâu?

Nhưng sau đó một thời gian, Ngô Thiên lại thấy Tĩnh Tâm thường xuyên biểu hiện ôn nhu đặc biệt với Cao Lôi Hoa. Quan hệ của nàng với hấn càng ngày càng thân mật. Rốt cục Ngô Thiên cũng cảm thấy sự việc có điểm không hợp lý.

Chỉ là khi Ngô Thiên cảm thấy không đúng thì đã quá muộn. Bởi vì lúc đó quan hệ của Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm đã cơ bản được định đoạt.

Nghĩ tới đây hai mắt Ngô Thiên bắt đầu đỏ lên! Hấn nhìn chăm chăm vào cửa nhà Cao Lôi Hoa. Lúc này trong đầu hấn toàn là thân ảnh đầu bạc của Cao Lôi Hoa.

- Cao, Lôi, Hoa.

Ngô Thiên cắn răng, gằn từng chữ một. Một nam nhân như rút từ tảng đá chui ra, vốn tưởng rằng không có chút uy hiếp, cuối cùng lại đoạt đi Tĩnh Tâm của hấn!

- Thứ ta không chiếm được thì người cũng đừng mơ có được.

Ngô Thiên nắm chặt tay, hung hăng đánh một quyền tan nát cột đá bên người. Cừu hận và đố kị đã che mờ mắt hấn, khiến hấn không còn thấy được những chuyện mình làm sẽ gây ra hậu quả gì.

- Tĩnh Tâm, tối nay ta phải đi có chút việc.

Nụ hôn ấm áp trôi qua, Cao Lôi Hoa cười nói với Tĩnh Tâm.

- Ừm.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu. Cao Lôi Hoa nói với nàng những gì nàng không nghe được một từ, chỉ biết nhẹ nhàng đáp lời.

- Tối nay ta phải tới Vong linh cốc và thú nhân đế quốc. Sau đó còn phải đi tìm hai lão bằng hữu.

Cao Lôi Hoa nheo mắt nhìn về hướng Vong linh cốc và thú nhân đế quốc. Cuối cùng Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn về hướng Quang Minh thần điện.

- Hy vọng lão bằng hữu Tra Lý có thể tới. Hấn mà tới thì hai lão bằng hữu ở Quang Minh thần điện kia tha hồ mà vui vẻ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 244

Kiểm Kỹ Của Tĩnh Tâm.

Mấy tên thần chết tiết trong Quang Minh Thần điện không cho ta thì giờ. Cho nên thời gian rất gấp. Ta phải đến Vong Linh cốc và đế quốc Thú nhân ngay bây giờ. Lấy tốc độ của ta, rạng sáng ngày mai có thể trở về.

Cao Lô Hoa nói khẽ bên tai Tĩnh Tâm.

- Ừm.

Tĩnh Tâm vẫn như cũ, khẽ ừ nhẹ một tiếng.

- Còn nữa, mấy đứa nhỏ nàng chăm sóc nhé. Ta sẽ đi Cầu Cầu lại, có gì sẽ chiếu cố lẫn nhau được.

Cao Lô Hoa nói với Tĩnh Tâm.

- Ừm.

Tĩnh Tâm dịu dàng nói, tay ôm Cao Lô Hoa chặt hơn.

- Chú ý giữ gìn sức khỏe đó, honey của ta.

Cao Lô Hoa khẽ hôn Tĩnh Tâm một cái. Trong khi Tĩnh Tâm còn đang đỏ mặt vì xấu hổ thì hắn bay lên nói:

- Rạng sáng ngày mai ta có thể trở về.

Tĩnh Tâm gật đầu.

- Ừa, mẹ à, ba muốn đi đâu vậy?

Nguyệt Nhị đứng bên cạnh sau khi thấy Cao Lô Hoa bay lên liền quay đầu hỏi Tĩnh Tâm.

- Hử?

Tĩnh Tâm ngẩn ngơ chút, sau đó khẽ lắc đầu, vừa rồi nàng cũng không biết Cao Lô Hoa nói gì nữa, một câu cũng chẳng rõ, chỉ biết là Cao Lô Hoa hôn mình trước mặt con gái. Sau đó thì mặt nàng đỏ au vì nóng. Cứ ừ liên tục, Cao Lô Hoa có nói gì nàng cũng ừ hết... ..

- Mình phải tìm cơ hội vào trong nhà Cao Lô Hoa.

Ở một chỗ bí mật, Ngô Thiên vừa nhìn vào nhà Cao Lô Hoa vừa thầm nghĩ. Chỉ có điều vừa nghĩ đến Cao Lô Hoa thì Ngô Thiên lại thấy sợ. Có Cao Lô Hoa ở đây thì chẳng có cơ hội mang Tĩnh Tâm ra ngoài được! Ngô Thiên cũng không biết Cao Lô Hoa đã bay ra ngoài. Bởi vì tốc độ của Cao Lô Hoa quá nhanh, lấy thị lực của Ngô Thiên căn bản không nhìn thấy bóng

dáng Cao Lôi Hoa khi bay.

Túc trực hồi lâu theo dõi nhà Cao Lôi Hoa từ xa, Ngô Thiên hạ quyết tâm đi đến nhà Cao Lôi Hoa, vừa đi vừa nghĩ xem lấy có gì để vào nhà Cao Lôi Hoa đây.

Đi tới cổng nhà Cao Lôi Hoa, Ngô Thiên gõ cửa.

- ??

Nghe tiếng gõ cửa, Tĩnh Tâm chạy ra, mở cửa.

Vừa nhìn thấy Tĩnh Tâm mở cửa, Ngô Thiên cũng sững sờ. Ngắm nhìn Tĩnh Tâm vẫn xinh đẹp như xưa, trong lòng Ngô Thiên cảm thấy bồi hồi. Tuy nhiên, Ngô Thiên quyết không để tình cảm biểu hiện ra ngoài:

- A, là Tĩnh Tâm à. Thế... thế tiên sinh Cao Lôi Hoa đâu? Ta có chuyện muốn nói cho hần biết.

Ngô Thiên cười hỏi.

Nguyệt Nhị vẫn lẻo đẻo theo Tĩnh Tâm đi tới, lúc cô nhìn thấy giáo chủ Ngô Thiên thì mỉm cười với hần.

Trong trí nhớ của cô thì Ngô Thiên vẫn đối xử với các chị em mình không tệ.

Bởi vì ngày xưa thích Tĩnh Tâm nên trong học viện Ngô Thiên rất chiều cố đến mấy đứa nhỏ. Cho nên ấn tượng của Nguyệt Nhị đối với Ngô Thiên cũng không xấu.

Mà dù sao thì Tĩnh Tâm hồi xưa cũng có thể tính là học trò của Ngô Thiên. Cho nên đối với Ngô Thiên, Tĩnh Tâm cũng không có nhiều phản cảm cho lắm.

- Đạo sư Ngô Thiên tìm ba cháu ạ, ba cháu mới đi ra ngoài. Ba nói có thể mai ba về.

Nguyệt Nhị cũng không đề phòng gì Ngô Thiên nên ngây ngô trả lời.

- Cái gì? Tiên sinh Cao Lôi Hoa đi ra ngoài?

Ánh mắt Ngô Thiên lập tức sáng rực lên! Cao Lôi Hoa đi ra ngoài? Hơn nữa mai mới về? Ôi! Quang Minh thần tại thượng. Là ngài đã phù hộ con sao?! Trong lòng Ngô Thiên mừng như điên. Tuy nhiên hần vẫn giả bộ lo lắng nói:

- Ngày mai mới về sao? Vậy là muộn rồi.

Nói xong, hần làm bộ suy nghĩ thật lâu, sau đó, quay đầu nói với Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, việc này có lẽ nói với cô thôi. Nói với cô cũng giống như nói với hần vậy. Cùng lắm thì khi Cao huynh đệ về thì cô chuyển lời giùm.

- Ừm.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, ra hiệu Ngô Thiên có gì cần nói thì cứ nói.

- Chuyện này cũng khó mà nói rõ được. Như vậy đi, Tĩnh Tâm, cô đi theo tôi, tôi cho cô nhìn một thứ đồ này.

Ngô Thiên giả bộ lo lắng nói với Tĩnh Tâm. Xem đồ? Ngô Thiên hần có

gì cho người ta xem cơ chứ.

-?

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Ngô Thiên.

- Chuyện này nói sợ cô không rõ, tôi dẫn cô đi nhìn chút vậy.

Ngô Thiên lo lắng nói, nhiệm vụ của hắn là phải mang Tĩnh Tâm đi đến Quang Minh Thần Điện, chuyện khác không cần hắn lo.

- Cô Tĩnh Tâm, có gì ăn không ạ?

Lúc này, Thánh nữ Bích Lệ Ti từ trên lầu đi xuống nói. Ngồi nói chuyện với Saga nửa ngày, hai người rót cuộc cũng đói bụng. Tuy nhiên hiện tại Saga vẫn chưa dám đi ra gặp người, vì thế trong vai trò là cô vợ nhỏ, Bích Lệ Ti liền xuống dưới định làm một ít gì đó cho Saga lót bụng.

- A? Là đạo sư Ngô Thiên?!

Ngay sau đó, Bích Lệ Ti liền thấy được Ngô Thiên đang nói chuyện với Tĩnh Tâm. Cô bé vốn cũng là học sinh do Ngô Thiên dạy bảo, tính ra thì Ngô Thiên chính là thầy giáo của cô, nên vừa nhìn thấy Ngô Thiên, cô bé rất vui.

Ngô Thiên vừa nhìn thấy Bích Lệ Ti thì lập tức mắt sáng ngời, nở nụ cười:

- Bích Lệ Ti, cô đang ở đây à. Ở đây có khỏe không?

- Vâng, cảm ơn đạo sư quan tâm. Bích Lệ Ti ở đây rất khỏe mạnh. Nơi đây cho Bích Lệ Ti một cảm giác rất ấm cúng.

Bích Lệ Ti cười nói.

- A, thật tốt. Đúng rồi, may mà Bích Lệ Ti cũng ở đây. Vừa lúc tôi muốn dẫn Tĩnh Tâm đi xem thứ này. Cô ở đây luôn thì tốt quá, việc này cũng quan hệ đến cô, cùng đi luôn.

Ngô Thiên nói:

- Thời gian không còn nhiều nữa.

Vừa nghe Ngô Thiên nói xong, Tĩnh Tâm liền nhú mày. Cô cảm thấy hôm nay Ngô Thiên rất quái lạ.

Bích Lệ Ti khó xử nhìn Ngô Thiên nói:

- Nhưng tôi muốn làm ít đồ ăn cho Saga.

Bích Lệ Ti hơi bối rối.

- Việc này, cứ để bạn học Nguyệt Nhị thay cô làm đi.

Ngô Thiên thấy Nguyệt Nhị ở bên liền nói.

- Được rồi, Nguyệt Nhị, làm phiền chị rồi.

Suy nghĩ một lúc, Bích Lệ Ti nói với Nguyệt Nhị:

- Cả ngày nay Saga chưa ăn gì, làm phiền chị nhé.

- Hì hì. Cứ để chị, nói gì thì Saga cũng là em của tôi mà.

Nguyệt Nhị cười nói.

- Tốt lắm, Tĩnh Tâm, Bích Lệ Ti. Hai người đi theo tôi đi.

Ngô Thiên nói.

Xuất phát từ sự tín nhiệm của mình đối với Ngô Thiên nên Tĩnh Tâm với

Bích Lệ Ti cũng không nói gì, đi theo sau Ngô Thiên.

- Tĩnh Tâm à, hôm nay có chút chuyện.

Ngô Thiên vừa đi trên đường vừa nói:

- Hai cô đi theo tôi, việc này sợ nói không rõ nữa. Vốn là tìm tiên sinh Cao Lôi Hoa. Nhưng hẳn không có ở đây...

Cứ như vậy, Ngô Thiên mang Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti đi đến Quang Minh Thần Điện.

Vừa thấy Quang Minh Thần Điện thì Tĩnh Tâm nhú mày. Nàng phát hiện thấy có chuyện gì đó không thích hợp ở đây, sao lại đến Quang Minh Thần Điện mới nói? Hơn nữa, trực giác phụ nữ cho thấy không nên bước tới phía trước. Nàng cảm thấy bất an.

Tĩnh Tâm duỗi tay ngăn không cho Bích Lệ Ti bước tới.

- Sao vậy? Cô Tĩnh Tâm?

Bích Lệ Ti nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm, cô bé chỉ kêu Tĩnh Tâm là cô chứ không giống như Saga kêu Tĩnh Tâm là mẹ. Dù sao thì ngay lập tức bắt cô sửa đổi cũng không phải dễ. Tuy thấy đi đến Quang Minh Thần Điện nhưng cô cũng không có suy nghĩ gì nhiều.

Ngô Thiên cũng nghi hoặc quay đầu nói với Tĩnh Tâm:

- Làm sao vậy?

- Hừ!

Tĩnh Tâm hừ lạnh một tiếng. Đôi mắt băng lam nhìn Ngô Thiên chằm chằm, ánh mắt lạnh lùng khiến cả người Ngô Thiên run lên. Đồng thời trong mắt hẳn lộ ra vẻ lo lắng.

- Làm sao vậy Tĩnh Tâm?

Ngô Thiên cố gắng tỏ ra bình tĩnh, giả bộ nghi hoặc hỏi Tĩnh Tâm.

Ánh mắt của Tĩnh Tâm vẫn lạnh lùng nhìn Ngô Thiên, vẻ lo lắng của Ngô Thiên không qua được mắt Tĩnh Tâm.

- Làm sao vậy cô Tĩnh Tâm?

Bích Lệ Ti không hiểu vì sao Tĩnh Tâm lại đột nhiên dừng lại nhìn Đạo sư Ngô Thiên lạnh lùng như vậy nên khẽ hỏi.

Tĩnh Tâm ra dấu tay cho Bích Lệ Ti. Bích Lệ Ti gật gật đầu, thủ ngữ của Tĩnh Tâm đã được truyền bá phổ biến trong nhà Cao Lôi Hoa:

- Đạo sư Ngô Thiên, cô Tĩnh Tâm hỏi người có phải muốn đưa chúng ta đến Quang Minh Thần Điện hay không.

- Cái này...

Nhất thời Ngô Thiên cũng không biết trả lời sao, hẳn vốn chưa nghĩ ra cái cớ gì để lừa hai cô nàng này. Không ngờ Tĩnh Tâm lại nhạy cảm như thế, tuy rằng cũng biết Tĩnh Tâm sẽ phát hiện ra ý đồ của mình, nhưng không ngờ nhanh thế.

Nhìn thấy bộ dạng Ngô Thiên, Tĩnh Tâm thất vọng lắc đầu, sau đó kéo Bích Lệ Ti đi về nhà.

- Giờ còn muốn chạy à?

Ngô Thiên cắn chặt răng, quyết tâm lột mặt nạ dê để lộ bản tính lang sói. Ngay từ đầu cũng đoán ra Tĩnh Tâm sẽ phát hiện ra ý đồ của mình nên hắn đã sớm có chuẩn bị. Hắn vung tay phải lên, liền đó một đội Thánh kỵ sĩ trong lùm cây xung quanh đi ra. Hắn đã cho người mai phục! Không chỉ nơi này, mà cứ cách trăm mét gần Thánh điện lại cho một đám Thánh kỵ sĩ mai phục!

- Đạo sư Ngô Thiên, ông!

Sắc mặt Thánh nữ Bích Lệ Ti trắng bệch ra. Hiện tại hình tượng Ngô Thiên đẹp đẽ trong lòng Bích Lệ Ti đã tan thành mảnh vụn! Cô không nghĩ tới Ngô Thiên lại làm những chuyện như vậy.

- Hừ!

Tĩnh Tâm hừ lạnh, trong đôi mắt băng lam nhìn Ngô Thiên mang theo một vẻ chán ghét.

- Các cô nên ngoan ngoãn đi theo ta đi.

Ngô Thiên lộ ra nụ cười làm người ta khinh bỉ, trong lòng của Ngô Thiên, Bích Lệ Ti chỉ là một cô nàng Thánh nữ Quang Minh, không có lực công kích. Mà Tĩnh Tâm cũng chỉ là học trò của mình, học được một vài ma pháp quang hệ.

Chỉ tiếc, Ngô Thiên còn không biết, Tĩnh Tâm không chỉ là một ma pháp sư quang minh, đồng thời còn là một kiếm sĩ siêu cấp! Năm đó, lúc trên long đảo, Tĩnh Tâm đã dùng một chiêu chém chết Phong lang để cứu Cao Lô Hoa là gì!

Chỉ có điều, trên thế giới này có mấy ai biết Tĩnh Tâm xài kiếm đâu? Ngay cả mấy đứa nhỏ còn chưa biết mẹ chúng là một kiếm sĩ nữa là!

Tĩnh Tâm không thèm nhìn lấy mấy kỵ sĩ Quang Minh một cái. Xoạt! Một thanh trường kiếm trong nháy mắt không gian của Tĩnh Tâm bay ra. Nhẹ nhàng rơi vào tay Tĩnh Tâm.

Trong nháy mắt, cả trời đất dường như chỉ còn hình ảnh trường kiếm băng lam! Tĩnh Tâm là con gái Hải Hoàng. Kiếm kỹ của nàng là một trong những kiếm kỹ mạnh nhất của Hải tộc—Băng chi kiếm kỹ.

Băng, là vật lạnh lẽo nhất trên thế gian này, mà lúc này, kiếm của Tĩnh Tâm, cũng lạnh lẽo như vậy...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 245

Cao Lôi Hoa Trở Lại.

Tĩnh Tâm là con gái Hải Hoàng, chỉ cần đến một độ tuổi nhất định thì sẽ tự động đạt đến trình độ thánh cấp. Tộc Nhân Ngư, Cự Long, Thiên Sư và Ác Ma đều giống nhau, chỉ cần các nàng gần trăm tuổi thì tự động tiến vào thánh cấp.

Tuy nhiên, hiện tại Tĩnh Tâm còn lâu mới đến trăm tuổi nhưng nàng cũng đã đạt tới cấp bậc Đại Kiếm Sư. Mà thời đại bây giờ ma pháp cùng vũ kỹ đã không như xưa, bậc sáu đã là đỉnh điểm đối với đa số nhân loại bình thường!

Đình! Trường kiếm rời vỏ, đại giáo chủ Ngô Thiên chỉ cảm thấy một cỗ hàn khí phả vào mặt.

Đôi mắt băng lam của Tĩnh Tâm nhìn chằm chằm vào đội Thánh kỵ sĩ, Thánh kỵ sĩ trong mắt nhân loại cũng được coi là đội kỵ sĩ tinh nhuệ, trình độ của họ đa số đều là bậc bốn Bạch Ngân trở lên. Hơn nữa, Thánh kỵ sĩ còn có kỹ năng là thánh ca hành khúc thật sự làm người ta đau đầu.

Đã vậy, bọn họ còn được trang bị khôi giáp hạng nặng do Quang Minh Thần Điện đúc thành nên thật sự rất trâu bò.

- Đề kháng chiến hoàn - Đề kháng băng.

Vừa nhìn thấy thuộc tính đấu khí của Tĩnh Tâm, tất cả Thánh kỵ sĩ nhanh chóng cầu nguyện, sau đó một quang sáng màu băng lam xuất hiện dưới chân họ.

Xoạt! Lúc quang sáng vừa hiện dưới chân các vị Thánh kỵ sĩ thì một thân hình mảnh mai đã lướt qua người họ. Trường kiếm trong tay người đó đã vạch ra một đường hoa mỹ đi qua yết hầu của các vị Thánh kỵ sĩ.

Choang! Đại kiếm trên tay các Thánh kỵ sĩ rớt xuống đất, bọn họ đồng loạt ôm lấy cổ mình. Nhưng không một tia máu xuất hiện, vì cổ bọn họ đều bị đóng băng trong nháy mắt!

Những kỵ sĩ che cổ đều không dám tin vào thân hình màu lam vừa lướt qua đó. Thân hình mảnh mai đó chính là Tĩnh Tâm.

Đứng phía sau đám kỵ sĩ, giáo chủ Ngô Thiên cũng sững sờ, vô thức lùi ra sau vài bước, trốn ra sau các Thánh kỵ sĩ chưa bị khứa cổ.

Tại khoảng khắc Tĩnh Tâm xuất kiếm, Ngô Thiên đã phát hiện ra mình

hình như chưa từng hiểu rõ Tĩnh Tâm. Ngay cả kiếm thuật của Tĩnh Tâm mạnh như thế mà mình cũng không biết. Vừa rồi, động tác ‘cắt tiết gà’ của Tĩnh Tâm thật sự như nước chảy mây trôi. Nhìn chiêu cắt tiết đó của Tĩnh Tâm đủ hiểu đó không phải là kiếm kỹ bình thường.

Phải biết rằng cả người của Thánh kỵ sĩ đều được bao bọc bởi thép dày, hầu hết là phủ kín cả người từ trên xuống dưới, chỉ có một khe rất nhỏ ngay trên cổ thôi. Nhưng Tĩnh Tâm lại đâm một cách chính xác vào cổ của các Thánh kỵ sĩ rồi quét qua cổ của họ.

Một kiếm xuất xong, Tĩnh Tâm lại xuất hiện bên cạnh Bích Lệ Ti.

Tĩnh Tâm hất những giọt máu trên kiếm xuống. Sau đó nhìn Ngô Thiên đầy khinh bỉ.

Thấy sự khinh bỉ trong mắt Tĩnh Tâm, Ngô Thiên uất ức. Sự khinh bỉ của Tĩnh Tâm cũng không khiến cho Ngô Thiên hối hận, ngược lại càng làm tăng thêm thù hận của Ngô Thiên đối với Cao Lôi Hoa.

- Khôn khiếp! Tất cả lên đi!

Ngô Thiên điên cuồng hét rống lên. Trong nháy mắt, dọc đường xung quanh đã xuất hiện hơn mấy trăm Thánh kỵ sĩ. Mấy trăm Thánh kỵ sĩ từ bốn phương tám hướng hợp thành ‘Thập diện mai phục’ bao vây Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti.

Tĩnh Tâm nhú mày, người bên đối phương quá nhiều. Cho dù là người bình thường đi nữa thì Tĩnh Tâm cũng không dám chắc sẽ mang được Bích Lệ Ti thoát ra ngoài, huống chi lại là đội quân kỵ sĩ tinh nhuệ -- Thánh kỵ sĩ.

Đám đông Thánh kỵ sĩ bao vây Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti càng lúc càng xiết chặt vòng vây lại.

“Lôi. Anh ở đâu!”

Trong lòng Tĩnh Tâm lo lắng nghĩ, tại thời điểm nguy cấp này, trong lòng nàng xuất hiện hình bóng của Cao Lôi Hoa, hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ, cường tráng, nếu anh ấy ở đây thì thật tốt.

- Cô Tĩnh Tâm. Làm sao bây giờ?

Bích Lệ Ti rồi muốn khóc, cô bé không nghĩ tới đạo sư Ngô Thiên lại là một kẻ tiểu nhân như thế.

- Bắt các nàng lại, nhưng đừng để các nàng bị thương.

Ngô Thiên đứng đằng sau ra lệnh cho các Thánh kỵ sĩ.

- Phòng ngự quang hoàn!

Trên người các Thánh kỵ sĩ lóe lên hào quang, sau đó từ từ ép hai người Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti vào trong... ..

Tĩnh Tâm cười cam chịu, Ngô Thiên mang theo quá nhiều thủ hạ, hơn nữa mình còn phải chiếu cố cho Bích Lệ Ti. Nàng nhanh chóng bị mấy ngàn Thánh kỵ sĩ bắt được.

Choang! Trường kiếm trên tay rơi xuống. Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti đã bị hai Thánh kỵ sĩ tóm lấy.

Nhìn cả hai người vừa bị bắt, Ngô Thiên đắc ý đi lại gần Tĩnh Tâm, sau đó nhặt lấy trường kiếm băng lam dưới đất lên.

Tĩnh Tâm cắn chặt hàm răng, ánh mắt đầy phẫn nộ.

- Tĩnh Tâm, tất cả đều do nàng tự làm tự chịu thôi.

Ngô Thiên nhặt thanh trường kiếm lên nói với Tĩnh Tâm:

- Nàng phải biết rằng, ta đã từng theo đuổi nàng như thế nào. Vậy mà cuối cùng, nàng lại lựa chọn cái gã Cao Lôi Hoa, một gã chỉ ở bên cạnh nàng mấy tháng trời. Nói cho ta biết. Ta có chỗ nào kém gã đó?!

Câu cuối, Ngô Thiên gần như là rít lên.

- May mắn là ban đầu cô Tĩnh Tâm không có lựa chọn tên đối trá như ông, nếu cô Tĩnh Tâm lựa chọn ông thì đúng là có mắt không trông rồi!

Bích Lệ Ti phẫn nộ nói hết suy nghĩ trong lòng:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa so với ông tốt hơn rất nhiều, hơn ông gấp gấp trăm trăm vạn nghìn lần!

- Câm miệng!

Ngô Thiên rít lên, tát Bích Lệ Ti một cái.

Bích Lệ Ti giận sôi người, trợn mắt:

- Ngô Thiên, ông làm như vậy rồi ông cũng hối hận mà thôi! Tiên sinh Cao Lôi Hoa sẽ không bỏ qua cho ông đâu.

- Hối hận? ha ha! Các người mới phải hối hận!!

Hai mắt Ngô Thiên đỏ như máu, vươn tay chạm vào Tĩnh Tâm! Nhưng không hiểu vì sao, khi hấn chạm vào Tĩnh Tâm thì hấn lạnh run người, lập tức rút tay lại. Không hiểu vì sao, khi vừa chạm vào Tĩnh Tâm thì hấn đột nhiên nghĩ đến hình ảnh một người đàn ông có đôi mắt màu đen, mái tóc bạc tung bay theo gió... ..

- Người đâu, đem hai nàng về Quang Minh Thần Điện.

Ngô Thiên cắn chặt răng, khễ thở dài. Cuối cùng, thật không ngờ hấn lại không đủ can đảm chạm vào người Tĩnh Tâm. Hấn, thật sự không dám.

- Rõ!

Thánh kỵ sĩ Quang Minh Thần Điện lên tiếng, đưa Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti đi đến Quang Minh Thần Điện.

Sáng sớm hôm sau.

- Chị à, em đói bụng.

Mới sáng sớm, giọng nói của Saga từ dưới lầu truyền lên, phá mộng đẹp của Nguyệt Nhị.

- Ooo~~ Em đói chứ chị không chắc, giờ mà mẹ với Bích Lệ Ti sao vẫn chưa về nhỉ?

Nguyệt Nhị dụi dụi mắt bò dậy.

- Chị, mẹ không về, mà nàng iu của em cũng không về à!

Saga hét rống.

- Ba đâu? Ba chưa về luôn à?

Nguyệt Nhị khó khăn xuống giường hỏi.

- Chưa luôn.

Saga quát:

- Nếu ba mà về thì em kêu mẹ làm gì?

- Hic~

Nguyệt Nhị thông khổ đứng dậy, cởi áo ngủ, thay đồng phục học viện Thánh Peter.

- Chị, em đói.

Sau đó, giọng nói của Bảo Bảo cũng truyền tới.

Cũng may mà Kim Toa Nhi với Rudolph còn đang ngủ say như chết. Chứ hai đứa mà tỉnh dậy thì sẽ khóc không dứt vì đói cho coi.

- Quái, sao ba với mẹ còn chưa về nhỉ.

Nguyệt Nhị vừa mở cửa phòng vừa suy nghĩ.

Tùng tùng! Đang lúc Nguyệt Nhị còn suy nghĩ vớ va vớ vẩn về Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

- Mới sáng sớm mà ai vậy ta!

Saga bắt đầu nói.

- Có thể là ba hoặc mẹ về, Saga, em đi mở cửa đi.

Nguyệt Nhị sai Saga.

- Không. Em ứ đi. Em không đi mở cửa đâu.

Saga từ chối ngay, phải biết rằng đôi cánh màu đen của cậu bây giờ rất khó giải quyết, nên trước khi tìm ra cách thì cậu kiên quyết không bước chân ra khỏi cửa.

- Em đi cho.

Ở bên cạnh, Bảo Bảo ngoan ngoãn xung phong nhận nhiệm vụ, sau đó chạy chậm chậm ra ngoài cửa.

Cửa mở ra, Bảo Bảo thấy hai người đàn ông đầu tóc bù xù đang đứng ở trước cửa.

- Xin lỗi, các vị tìm ai ạ?

Giọng nói êm ái của Bảo Bảo vang lên.

- Hê, Bảo Bảo, là ba.

Một trong hai người đó cúi đầu xuống mỉm cười với Bảo Bảo, đôi mắt đen, mái tóc bạc, không phải Cao Lôì Hoa thì là ai.

- Ha ha, là ba, ba đã về.

Bảo Bảo chạy lại gần Cao Lôì Hoa:

- Bọn con nhớ ba lắm, bọn con đói bụng quá ba ơi!

- Hả? Bọn con đói sao? Mẹ không ở nhà à?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi, nếu Tĩnh Tâm ở nhà sao lại để mấy đứa đói cơ chứ.

- Con cũng không rõ lắm, chỉ nghe chị Nguyệt Nhị nói thì mẹ đi ra ngoài, giờ vẫn chưa về.

Bảo Bảo vúi lấy cổ Cao Lôi Hoa:

- Kệ, ba à, bọn con đói bụng lắm rồi ba à.

- Được rồi, được rồi, ba biết rồi.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, xoa xoa mái tóc vàng của Bảo Bảo, biến đầu tóc Bảo Bảo thành tổ quạ liền cười nói:

- Ba sẽ chuẩn bị đồ ăn ngay.

- Vâng, chị Nguyệt Nhị đã nói là ăn sáng phải ít một chút. Ba à, ba cho con hai con bò câu sữa, ba phần mì xốt, thêm một phần bánh kem nữa nha.

-

Khóe miệng Cao Lôi Hoa giật giật, thế mà gọi là ít sao...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 246

Một Minh Đèn Quang Minh Thần Điện.

Cao huynh đệ.

Vừa thấy Bảo Bảo xong, bóng người to lớn đứng sau nói với Cao Lôì Hoa bằng một giọng quái dị.

- Hả? Chuyện gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc quay đầu lại.

- Cậu đáp ứng ta...

Giọng nói có phần khản trương, lo lắng:

- Tới thời điểm cậu nên nói...

- A. Ta nhớ rồi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười sau đó nói với Bảo Bảo đang ôm chặt lấy mình:

- Bảo Bảo, lại đây, ngay bây giờ, ta trình trọng giới thiệu cho con một người. Một người mật thiết nhất với con.

- Người mật thiết nhất với con?

Bảo Bảo nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa. Ở trong lòng cô bé, người mật thiết nhất, thân nhất chính là Cao Lôì Hoa và Vong Linh Nữ Thần. Tiếp đó là mẹ Tĩnh Tâm và mấy người Nguyệt Nhị thôi.

- Ủ, đúng vậy! Là người thân nhất của Bảo Bảo con đó.

Cao Lôì Hoa nhéo mũi của Bảo Bảo cười nói.

- Ba, ba nói người thân nhất của con là vị đại thúc sau lưng ba phải không?

Bảo Bảo nhìn bóng người phía sau Cao Lôì Hoa láu lỉnh hỏi.

- Ôi Bảo Bảo quả thật thông minh.

Cao Lôì Hoa cười cười, vỗ về Bảo Bảo:

- Tuy nhiên, ông ấy cũng không phải là đại thúc đâu. Hôm nay, ta sẽ giới thiệu cho con một chút. Ông ấy, chính là ba ruột của con đó.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Là ba ruột của con? Là ba sinh ra con?

Bảo Bảo nghi hoặc nhìn hình bóng phía sau Cao Lôì Hoa. Nhưng khẽ nhúu lông mày lại, đối với người ba chưa từng thấy mặt này, cô bé nhất thời khó chấp nhận được.

- Bảo Bảo, con gái ba, là ba, là ba đây!

Người phía sau Cao Lôì Hoa kích động cởi áo choàng ra, lộ ra khuôn mặt thật. Một mái tóc vàng, hơn nữa còn một bộ râu quai nón cực kỳ manly đối với Cao Lôì Hoa, khuôn mặt chữ điền, cùng với một thanh cự phủ khổng lồ chính là chiêu bài của Lực Lượng chi thần—Thú thần Tra Lý. Hình dáng Tra Lý bây giờ khác với lúc ở trong nhà Cao Lôì Hoa, đây mới chính là diện mạo thật của Tra Lý.

- A. Đây không phải là Tra Lý đại thúc sao? Ba, Tra Lý thúc thúc sao lại trở thành ba ruột của con được?

Bảo Bảo không nghĩ ra, liền quay đầu hỏi Cao Lôì Hoa. Cô nhóc này không hiểu tại sao chú Tra Lý lại trở thành ba ruột của mình.

- Chuyện tiếp theo thì lão tự xử đi.

Cao Lôì Hoa vô lương cười với Tra Lý. Hắn chỉ đáp ứng nói với Bảo Bảo ai là cha ruột của cô bé thôi.

Ánh mắt Tra Lý đầy cảm kích nhìn Cao Lôì Hoa, sau đó bồng Bảo Bảo lên.

- Đại thúc, ba ba Cao Lôì Hoa vừa nói thúc là ba của con à?

Đôi mắt tròn đen của Bảo Bảo nhìn Tra Lý đầy nghi hoặc.

- Đúng vậy, con gái yêu của ba.

Tra Lý kích động nói:

- Đây, đến đây, hai ba con mình cùng tâm sự nào, con gái của ba... ..

Quang Minh Thần Điện.

Mất cả đêm đến tận sáng hôm sau thì Thái Dương thần rốt cuộc cũng dùng thần lực liên hệ được với Quang Minh thần trên Thiên giới.

- Đại ca có đó không?

Thái Dương thần lo lắng gọi, dùng thần lực truyền lời xuyên qua vị diện cực kỳ tiêu hao thần lực. Lây thực lực hiện tại của Thái Dương thần cũng không duy trì được bao lâu. Hắn đã dùng thần lực cảm ứng nguyên buổi tối với sáng nay rồi.

- Sao vậy? Là nhị đệ hả?

Một hồi lâu mới thấy Quang Minh thần trả lời, giọng nói có vẻ yếu ớt. Ngày hôm qua một mình hắn cố gắng mở cánh cổng Thiên giới để cho hai đệ hạ xuống trần gian. Hiện tại nếu không tĩnh dưỡng mấy ngày thì đừng hòng khôi phục. Mở cửa Thiên giới đúng là hành xác mà.

- Đại ca. Đệ với tam đệ gặp chút phiền phức. Hơn nữa chúng em cũng đã tìm được mục tiêu rồi. Tuy nhiên là thú dữ, có khi đại ca phải xuống mới được.

Thái Dương thần ngưng ngừng nói với Quang Minh thần.

- Hả? Cái gì? Bằng sức hai chú mà không giải quyết được mục tiêu à?

Quang Minh thần nghi hoặc hỏi. Phải biết rằng Thái Dương thần với Hỏa thần liên thủ thì thực lực rất khủng bố. Cả hai đều là hỏa hệ, khi cả hai cùng

ra tay thì có thể bổ sung cho nhau. Đặc biệt là lĩnh vực của cả hai có thể phối hợp với nhau tuyệt vời! Hai người liên thủ lại thậm chí có thể chống lại được cả thượng vị thần nắm giữ hai lĩnh vực!

Chẳng lẽ là thượng vị thần Tử thần của bên Hắc Ám thần xuất hiện? Quang Minh thần nghĩ.

- Đại ca, chuyện là thế này...

Thái Dương thần nhanh chóng kể lại chuyện mình và Hỏa thần vừa được “tâm quất, giác hơi”. Lại đem số lượng và chất lượng thủ hạ của Cao Lôì Hoa phóng đại lên một chút. Một trăm Huyết kỵ sĩ chỉ thôi lên có vài trăm thôi.

Quang Minh thần vừa nghe Thái Dương thần Apollo kể xong thì liền nhíu mày, vài trăm tên bậc tám? Điều này sao có thể? Quang Minh thần tưởng tai mình bị lãng liên hỏi lại một lần:

- Nhị đệ, chú xác định thủ hạ của gã đó đều là bậc tám chứ? Thật sự là bậc tám sao?

- Đại ca, đệ lấy danh nghĩa của mình ra thề. Thủ hạ của gã đều là bậc tám, đều có thực lực bậc tám!

Lời của Thái Dương thần cũng đúng thật, Huyết kỵ sĩ của Cao Lôì Hoa chính là cường giả bậc tám! Tuy không thể cùng đối kháng với bậc tám chân chính. Nhưng năng lực bậc tám của chúng vẫn sờ sờ ra đó.

- Ôi. Được rồi.

Quang Minh thần trầm mặc thật lâu. Cuối cùng gật đầu:

- Chiều nay hai đệ chuẩn bị cho đại ca một con bé có thuộc tính quang minh thật tốt, tốt nhất là xử nữ. Sau đó, đại ca sẽ giáng lâm xuống.

- Đại ca tốt quá!

Thái Dương thần Apollo vừa nghe Quang Minh thần nói vậy liền kích động nói:

- Người thì bọn đệ đã chuẩn bị xong rồi, đại ca có thể giáng lâm bất cứ lúc nào.

- Được rồi, nếu đã chuẩn bị xong thì chiều nay đại ca xuống.

Quang Minh thần thở dài:

- Các chú chuẩn bị nghi thức cho tốt.

- Vâng thưa đại ca.

Thái Dương thần nói:

- Chúng đệ sẽ nhanh chóng chuẩn bị tài liệu cho nghi thức. Chiều nay bọn đệ sẽ khởi động nghi thức, chờ đại ca giáng lâm.

- Được rồi. Tốt lắm, giờ đệ cũng không nên lãng phí thần lực nữa. Chiều nay, chuẩn bị cho tốt, chờ đại ca giáng lâm.

Quang Minh thần thở dài, trong lòng nghĩ đến những lời Thái Dương thần vừa nói. Quang Minh thần thậm chí nghĩ đến cả ngàn năm không gặp không ngờ thế giới loài người lại xuất hiện một thần cấp cường đại như vậy? Hơn nữa

còn có đám thủ hạ bậc tám nữa chứ?

Chẳng lẽ đúng như lời Hỏa thần với Thái Dương thần, đối phương là người của Hắc Âm Thần tộc?

- Ok đại ca, đệ out đây.

Thái Dương thần nói lời tạm biệt Quang Minh thần liền thu hồi lại thần lực, sau đó khẽ thở phào rồi bật cười.

- Sao rồi nhị ca? Liên lạc được với đại ca chưa?

Hỏa thần ở bên cạnh khản trương hỏi.

- Liên lạc được rồi.

Thái Dương thần thu lại thần lực xong đứng dậy nói:

- Cũng nói chuyện với đại ca rồi.

- Vậy đại ca nói sao?

Hỏa thần vội vàng hỏi.

- Đại ca nói chiều nay giáng lâm!

Thái Dương thần cười nói:

- Bảo chúng ta chuẩn bị nghi thức cho tốt.

- Thật tốt quá!

Hỏa thần hơn hớn, tu vi của Quang Minh thần ngàn năm sau cuộc đại chiến Thần Ma đã thâm sâu khó lường. Dù sao Hỏa thần cũng biết tu vi của Quang Minh thần hơn xa mình. Cho nên nếu lúc này đại ca xuống thì chắc chắn hẳn có thể báo được thù rồi! Phải đánh tan xác mấy trăm tên Huyết kỵ sĩ kia mới được!

- Đúng rồi, tam đệ nè, đã tìm được thân thể cho đại ca giáng lâm chiều nay chưa?

Thái Dương thần hỏi.

- Ha ha, điểm này nhị ca cứ yên tâm. Cái tên nhân loại Ngô Thiên đó làm rất tốt, không ngờ hẳn tìm được hai hạt giống tốt lắm.

Hỏa thần cười tà:

- Hai con bé đó thật là múp! Nếu không phải dùng làm thân thể cho đại ca thì... Chắc chắc!

- Được rồi, đừng đụng vào hai con bé đó. Nếu không đại ca không tha cho đệ đâu.

Thái Dương thần cười cười nói với Hỏa thần mặt đầy thâm ý:

- Mang hai con bé đó lên đây.

- Để đệ đi kêu Ngô Thiên đem lên.

Hỏa thần cười nói.

Dưới mệnh lệnh của Hỏa thần và Thái Dương thần, Ngô Thiên sai thủ hạ đem Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti lên. Hiện giờ được sự ủng hộ của hai vị thần, Ngô Thiên đã trở thành Giáo Hoàng của Quang Minh Thần Điện!

Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti bị đưa đi theo. Tuy nhiên, để phòng hai nàng chống cự, Ngô Thiên sai người làm một phép thôi miên cấp thấp. Khiến hai

nàng tạm thời bị ngủ mê.

- Không tồi, hai thân thể rất tốt. Thân thể có thuộc tính quang minh tinh thuần như thế này thật hiếm thấy.

Thái Dương thần vừa lòng gật đầu:

- Tam đệ nè, chiều nay chuẩn bị nghi thức giáng lâm đón đại ca, đến lúc đó hai nữ nhân này đại ca thích ai thì chọn.

- Ha ha. Giáo hoàng Ngô Thiên, bản thân có chuyện muốn giao cho người.

Hỏa thần cười ha hả, quay đầu nói với Ngô Thiên:

- Tế đàn giáng lâm đã chuẩn bị xong chưa?

- Thưa, chúng bề tôi đã chuẩn bị xong. Vinh quang của Quang Minh thần rọi chiếu nhân gian.

Ngô Thiên cười nói, ngay lúc thiên sứ bậc tám giáng lâm thì Ngô Thiên cũng có ở đây nên Tế Đàn dùng để làm gì Ngô Thiên cũng biết một ít.

- Chuyện Tế Đàn giao cho người.

Thái Dương thần nói với Ngô Thiên.

- Vâng ạ.

Ngô Thiên lên tiếng, chậm rãi lui ra ngoài... ..

- Cái gì? Con nói Tĩnh Tâm với Bích Lệ Ti đi ra ngoài từ ngày hôm qua? Đi với ai?

Ăn xong, Cao Lôi Hoa hỏi Nguyệt Nhị về Tĩnh Tâm.

- Vâng, đi ngày hôm qua.

Nguyệt Nhị đáp:

- Là đạo sư Ngô Thiên, ngày hôm qua ông ấy đến tìm ba. Nhưng ba đi vắng. Ông ấy liền tìm mẹ, sau đó đưa Bích Lệ Ti đi cùng luôn. Chuyện đó là vào tối qua.

Nguyệt Nhị đem chuyện hôm qua kể lại cho Cao Lôi Hoa nghe.

- Ngô Thiên mang Tĩnh Tâm đi ư?

Cao Lôi Hoa nhíu mày, Tĩnh Tâm không có việc gì chứ? Nghĩ tới nghĩ lui, Cao Lôi Hoa vẫn lo lắng. Vì vậy hấn đứng dậy đi ra phòng ngoài.

- Ba, sao vậy?

Nguyệt Nhị nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa hỏi.

- Không có gì. Ba đi gặp Ngô Thiên hỏi xem mẹ con thế nào.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Dạ.

Nguyệt Nhị lên tiếng.

Lúc ra khỏi cửa nhà, Cao Lôi Hoa thu lại nụ cười trên mặt. Hấn không nghĩ ngợi gì phóng thẳng đến Quang Minh Thần Điện luôn. Nói thật, hấn không có tin cậy gì Ngô Thiên. Tên Ngô Thiên này lắm mưu nhiều kế, Tĩnh Tâm ở cùng hấn khiến Cao Lôi Hoa lo lắng không nguôi.

Đặc biệt là đêm hôm qua, Cao Lôi Hoa cảm thấy trong lòng bất an. Bây

giờ, Tĩnh Tâm lại đi cả đêm chưa về. Hơn nữa còn đi với lão Ngô Thiên. Cao Lôi Hoa càng lúc càng cảm thấy bất an. Giờ chỉ còn cách chạy thẳng đến Quang Minh Thần Điện gặp Ngô Thiên thôi.

- Chết tiệt, ta sao lại bất cẩn thế chứ. Không lưu lại hai huyết kị sĩ ở nhà. Nếu không thì cũng nên để sát lục giả cấp tám Lôi hệ Tiểu Hắc ở nhà cũng tốt. Khôn khiếp!

Cao Lôi Hoa nhanh chóng đi đến Quang Minh Thần Điện. Hiện tại hẳn chỉ cầu mong hai người không xảy ra chuyện gì thôi.

- Thằng khôn Ngô Thiên, tốt nhất ngươi nên thức thối. Nếu Tĩnh Tâm có chuyện gì xảy ra, ông mày sẽ cho linh hồn mày cũng không được ngủ yên.

Cao Lôi Hoa tức tối nghĩ thầm.

Chạy thẳng đến Quang Minh Thần Điện, vừa đến nơi, Cao Lôi Hoa cảm thấy xung quanh Thần điện có một tầng kết giới bao quanh.

Cao Lôi Hoa nhíu mày, nghĩ nhiều lắm gì chứ!

- Yaaa!

Cao Lôi Hoa tung một quyền thật mạnh vào tầng kết giới này...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 247

Giận Dữ Đến Lặng Người, Đánh Chết Ngô Thiên.

Bụp! Sau khi Cao Lô Hoa vận dụng lôi thần lực biến dị, tầng kết giới này dễ dàng bị phá tan. Với trình độ của Cao Lô Hoa thì ngay cả kết giới ở Vong Linh cốc do bốn vị thần Quang Minh toàn lực thi triển được xưng là kết giới phong ấn vĩnh viễn không thể phá còn chưa xi nhê nói chi cái kết giới còn con do hai vị Hỏa thần và Thái Dương thần vội vội vàng vàng thi triển ra?

Phá kết giới xong, Cao Lô Hoa toàn lực chạy vào trong Quang Minh Thần Điện.

Trên đường, vô số Thánh kỵ sĩ phòng thủ tại trạm kiểm soát đều không có một chút phản ứng. Với cặp mắt trần tục thì lấy đâu ra cơ mà nhìn thấy Cao Lô Hoa toàn lực chạy chứ, cả đám chỉ cảm thấy một trận gió hiu hiu nhẹ thổi qua mà thôi.

Không ai nhìn thấy nên Cao Lô Hoa đã vào sâu trong Quang Minh Thần Điện.

Lúc này, ở bên trong phòng của Giáo hoàng, Thái Dương thần cùng Hỏa thần đang ra sức bày Tế Đàn giáng lâm. Muốn Quang Minh thần giáng lâm thì phải làm nghi thức Tế Đàn.

Hiện tại, Thái Dương thần và Hỏa thần đang chờ Quang Minh thần giáng xuống.

- Chuẩn bị cho tốt, đại ca nói chuẩn bị giáng xuống rồi đó.

Thái Dương thần dùng thần lực liên hệ với Thiên giới một hồi rồi xoay người nói với Giáo Hoàng Ngô Thiên:

- Ngô Thiên, mang hai con bé kia lên đây. Để Quang Minh thần tự mình lựa chọn thân thể.

- Thừa vâng. Phục vụ cho thần chính là vinh hạnh của con.

Ngô Thiên lên tiếng, sau đó quay đầu nói với mấy tên thân tín bên dưới:

- Người đâu, mang Thánh nữ Bích Lệ Ti và tiểu thư Tĩnh Tâm lên.

- Tuân lệnh.

Kỵ sĩ bên ngoài điện nhận lệnh đi, chốc lát sau bốn gã Thánh kỵ sĩ mang Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti đi vào trong phòng của giáo hoàng.

Ngô Thiên đứng sau Thái Dương thần và Hỏa thần nhìn Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti bị đưa lên Tế Đàn.

Khi nhìn thấy Tĩnh Tâm bị đưa lên Tế Đàn, Ngô Thiên lộ ra vẻ mặt điên cuồng.

“Đã thấy chưa, đã thấy chưa!”

Ngô Thiên gào rống trong lòng, cái gì ta không chiếm được thì người khác đừng hòng mơ tưởng! Cao Lôi Hoa. Ta không chiếm được Tĩnh Tâm thì người cũng đừng hòng. Không một ai có thể chiếm được hết! Ha ha...!

Ầm! Lúc Ngô Thiên đang đắc ý thì đột nhiên một tiếng nổ vang lên, tiếp đó toàn bộ Quang Minh Thần Điện khê chấn động.

- Cái gì vậy? Chuyện gì xảy ra?

Ngô Thiên hét lớn hỏi.

- Ủa?

Lúc cơn chấn động đi qua, Hỏa thần và Thái Dương thần nhú mày. Vừa rồi tiếng ‘ầm’ đó chính là do kết giới phòng ngự mà cả hai đã bố trí xung quanh Quang Minh Thần Điện đã bị phá vỡ. Nói cách khác, một tầng kết giới phòng ngự này đã bị người ta phá vỡ rồi.

- Quang Minh thần vĩ đại ở khắp mọi nơi.

Ngô Thiên quay đầu nhìn Thái Dương thần và Hỏa thần.

- Ai?!

Bất chợt, Hỏa thần và Thái Dương thần cùng hét lên. Ánh mắt cả hai đều nhìn ra cửa phòng, vừa rồi, một cỗ uy áp xuất hiện khiến hai vị thần cảm thấy bất an.

Nghe tiếng quát của Hỏa thần, Ngô Thiên cũng nhìn theo Hỏa thần và Thái Dương thần ra cửa phòng.

Tiếp đó, Ngô Thiên thấy một người mặc đồ trắng, hơi gầy gò, đang chậm rãi bước vào trong đại sảnh.

Vừa nhìn thấy người đi vào, Ngô Thiên trợn tròn mắt. Thân hình ấy, dù có hóa thành tro, Ngô Thiên cũng nhận ra. Đó là một người duy nhất trên đại lục có mái tóc màu trắng, thân hình gầy yếu, cùng với đôi mắt màu đen lấp lóe tử quang. Đó chính là Cao Lôi Hoa, một gã đàn ông đáng sợ, không ngờ lại tìm đến đây.

- Tĩnh Tâm!

Cao Lôi Hoa vừa xuất hiện tại phòng Giáo Hoàng, lập tức nhìn thấy các Thánh kỵ sĩ đang áp giải Bích Lệ Ti và Tĩnh Tâm. Kề bên chính là Quang Minh giáo chủ—Ngô Thiên!

- Ngô Thiên!! Việc này là do ngươi làm?!

Cao Lôi Hoa nhìn chằm chằm vào Ngô Thiên. Giọng nói của Cao Lôi Hoa thấp nhưng lại vang vọng trong Thần điện. Cao Lôi Hoa nghiêng răng nhìn Ngô Thiên, vừa rồi, lúc mới bước vào nhìn thấy bộ dạng của Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa không thể kìm nén được phần nộ!

- Là hấn?!

Đồng thời, ở bên cạnh Hỏa thần và Thái Dương thần thấy Cao Lôi Hoa thì liếc mắt nhìn nhau khẽ kêu.

- Ha ha, ha ha ha! Cao Lôi Hoa. Không ngờ người đến nhanh như thế!

Đột nhiên Ngô Thiên cười điên cuồng. Hiện giờ có hai lãnh đạo làm chỗ dựa, Ngô Thiên cảm thấy lá gan mình lớn hơn, lưng thẳng lên nói:

- Là ta. Ha ha! Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều là ta làm! Kêu người bắt Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti cũng là ta! Bây giờ, đem Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti lên Tế Đàn cho Quang Minh thần giáng lâm cũng là ta. Ha ha, Cao Lôi Hoa, cái gì ta không chiếm được, người cũng đừng hòng đoạt được! Ta không chiếm được Tĩnh Tâm thì người cũng đừng hòng! Người không có cơ hội đâu! Người và Tĩnh Tâm hãy chết cùng nhau ở chỗ này đi! Ha ha ha!

- Có biết những kẻ động vào người nhà ta, ta sẽ làm gì với chúng không?

Thân hình Cao Lôi Hoa hơi hư ảo, hấn nói với Ngô Thiên.

- Ha ha? Đối phó với ta sao? Cao Lôi Hoa, ý của người là đối phó với ta bây giờ sao? Ha ha ha ha! Cao Lôi Hoa, người có vẻ thích đùa nhỉ!

Ngô Thiên cười ha hả. Phải biết rằng hiện tại chỗ dựa cách mạng của hấn chính là hai vị thần của Quang Minh Thần Điện—Hỏa thần và Thái Dương thần! Trong suy nghĩ của Ngô Thiên, dù Cao Lôi Hoa có lợi hại đến mấy đi nữa thì cũng chỉ là người, mà con người thì lấy cái quái gì để đấu với thần cơ chứ.

- Người cho rằng ta chỉ biết nói đùa sao?

Trong nháy mắt, thân hình Cao Lôi Hoa hư ảo biến mất tại chỗ, sau đó lướt qua sự cản trở của Hỏa thần và Thái Dương thần, hiện bên cạnh Ngô Thiên.

- Đụng vào nhà ông, giết không tha.

Giọng nói của Cao Lôi Hoa vang lên phía sau Ngô Thiên. Nghe được giọng của Cao Lôi Hoa, Ngô Thiên trợn tròn mắt, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi.

Bốp bốp bốp bốp! Bốn đòn đánh vang lên, bốn tên Thánh kỵ sĩ áp giải Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti bay ra xa, đụng vào vách tường!

Trợn tròn mắt, không chỉ Ngô Thiên mà cả Thái Dương thần lẫn Hỏa thần. Tốc độ Cao Lôi Hoa quá nhanh, nhanh đến mức bọn họ không kịp làm gì.

- Không ai có thể đụng vào người nhà ông, những tên đụng vào người nhà ông, tất cả đều phải trả giá!

Giọng nói của Cao Lôi Hoa vang bên tai Ngô Thiên, tuy nhỏ nhưng Ngô Thiên lại nghe ra sự phẫn nộ của bên trong lời nói! Từ lúc Cao Lôi Hoa đi vào dị giới này, Cao Lôi Hoa đã phát thệ không để cho Tĩnh Tâm bị ức hiếp... Những việc Ngô Thiên gây ra, cho dù có chết trăm ngàn lần cũng không làm Cao Lôi Hoa nguôi giận!

Giận dữ đến lạng người, chính là cơn giận dữ phần nộ nhất!!

- Đặc biệt làm Tĩnh Tâm bị tổn thương, thì không có chết đơn giản đâu! Ta muốn linh hồn của ngươi trọn đời kiếp kiếp bị tra tấn, dày vò!

Tay phải Cao Lôi Hoa chộp lên đầu Ngô Thiên.

- Buông hãn ra!

Hỏa thần và Thái Dương thần thấy Cao Lôi Hoa chộp lấy Ngô Thiên liền động thủ. Cả hai đều cảm thấy mình bị bôi tro trát trấu, bọn họ không ngờ Cao Lôi Hoa, dưới sự ngăn cản của cả hai lại dễ dàng thoát mái bắt Ngô Thiên, nghĩ vậy, cả hai tức tối xông lên đánh Cao Lôi Hoa.

- Buông hãn ra?

Cao Lôi Hoa cười gằn! Bụp! Đầu Ngô Thiên như quả dưa hấu bị nỏ tung tóe.

Tay phải của Cao Lôi Hoa lóe lên lói quang màu vàng tím! Đầu Ngô Thiên trong tay Cao Lôi Hoa đã bị lói quang đánh tan tát. Đầu, đối với con người, vẫn là một trong những bộ phận yếu ớt, không chịu nổi một đòn mãnh liệt.

Sau khi bóp nát đầu Ngô Thiên, Cao Lôi Hoa cũng không định buông tha cho Ngô Thiên! Hãn đã nói, hãn muốn linh hồn của Ngô Thiên bị tra tấn đời đời kiếp kiếp!

- Lấy danh nghĩa của ta, Cao Lôi Hoa, triệu hồi Huyết kỵ tướng— Ca Đức!

Tay phải Cao Lôi Hoa vung lên, Huyết kỵ tướng Ca Đức xuất hiện trước mặt Thái Dương thần và Hỏa thần.

Lúc Ca Đức xuất hiện, Thái Dương thần và Hỏa thần cũng sững người ra. Cả hai nghi hoặc nhìn Ca Đức, tên này đã bị đốt thành tro bụi trong lĩnh vực Thái Dương thần rồi cơ mà, sao giờ lại hiện ra trước mặt cả hai?

- Ca Đức, rút lấy linh hồn tên này, ta muốn hãn bị tra tấn linh hồn liên tục cả ngày lẫn đêm.

Cao Lôi Hoa chỉ vào thi thể của Ngô Thiên lạnh lùng nói.

- Chủ nhân vĩ đại, việc này cứ giao cho Ca Đức!

Ca Đức lên tiếng xong liền chụp lấy thi thể của Ngô Thiên. Đồng thời niệm chú văn phong ấn linh hồn.

- Cho ngươi, phong ấn vào đây đi.

Cao Lôi Hoa thuận tay đưa cho Ca Đức một quả thủy tinh. Để Ca Đức phong ấn linh hồn Ngô Thiên vào trong.

- Vâng, chủ nhân vĩ đại.

Ca Đức lên tiếng, nhận lấy quả thủy tinh.

- Ngươi, ngươi còn chưa chết?!

Lúc Thái Dương thần nhìn thấy Ca Đức thì trong lòng run sợ. Thái Dương thần không dám tin, nhìn Ca Đức mà trong lòng thì gào thét: ‘Không có khả năng, điều này sao có thể? Người này đã bị thần hỏa trong lĩnh vực

của mình thiêu thành tro tàn rồi cơ mà, như thế nào lại hiện ra trước mặt ta?!

Ca Đức cười khẩy với Thái Dương thần, sau đó chọc tay vào người Ngô Thiên, kéo linh hồn của hắn ra, rồi phong ấn linh hồn Ngô Thiên vào trong quả thủy tinh mà Cao Lô Hoa vừa đưa cho hắn. Cuối cùng giao lại quả thủy tinh cho Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa cười lạnh lùng, đem quả thủy tinh ném vào trong nhân không gian. Cuộc sống còn dài lắm Ngô Thiên à...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 248

Ta Chỉ Vì Tĩnh Tâm Mà Điên Cuồng.

Đối với người tự dung nhờ nước miếng vào mình, mình không chỉ nhờ lại mà phải đâm hấn một cái, rồi giẫm đạp lên khuôn mặt của hấn. Mà đối với người làm tổn thương những người thân thương yêu của mình, người không nên tìm hấn giảng dạy đạo lý, mà phải cầm trường kiếm lên ‘tùng xẻo’ hấn!

- Kế tiếp, hấn là hai người nhỉ?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ hồng nhìn Hỏa thần và Thái Dương thần trước mặt, đồng thời, một cỗ lôi quang mờ nhạt quán quanh Cao Lôì Hoa, lôi quang giống như những đũa trẻ tinh nghịch quán quýt bên Cao Lôì Hoa.

Trên người Cao Lôì Hoa tràn ngập sát khí.

Thái Dương thần và Hỏa thần nhìn nhau, sau đó Thái Dương thần gật đầu đứng dậy. Dựa theo điều luật thứ 326 của Sáng Thế Thần, Thái Dương thần chuẩn bị cùng Cao Lôì Hoa giảng dạy đạo lý.

Trước lúc chiến đấu thì phải lấy danh nghĩa của Sáng Thế Thần tiến hành một màn tranh luận, sau đó mới oánh một trận thống khoái. Đây là luật giữa các vị thần, bất kể Quang Minh thần hay Hắc Ám thần đều phải tuân theo điều luật này, đây là luật mà Sáng Thế thần lập ra... ..

- Được rồi, vị cường giả này. Nói cho ta biết, lĩnh vực của ngươi là gì? Sau đó, chúng ta, dưới danh nghĩa của Sáng Thế Thần sẽ tiến hành tranh luận... ..

Thái Dương thần đứng dậy chuẩn bị nói lý với Cao Lôì Hoa.

Sáng Thế Thần lập ra điều luật này nhìn như có vẻ hoang đường, nhưng mà Sáng Thế Thần cũng có nỗi khổ tâm. Hấn lập ra quy tắc này là vì lo cho quan hệ giữa các vị thần. Trong cuộc sống của các vị thần cũng có những mâu thuẫn không tránh khỏi, chỉ cần là sinh vật có trí tuệ thì sẽ có mâu thuẫn tồn tại!

Mà nhiều lúc các mâu thuẫn đó đơn giản chỉ là hiểu lầm, cho nên, trước lúc đánh nhau thì hai bên lý luận với nhau có khi lại hóa giải một hồi can qua. Không thể nói, điều luật này của Sáng Thế Thần rất thiết thực và đầy hòa bình.

Chỉ tiếc, đứng trước mặt Thái Dương thần là Cao Lôì Hoa, lại không phải là thần của thế giới này! Hơn nữa, nguyên tắc của Cao Lôì Hoa là thắng nào đụng ông, không kể nó có lý do lý diệc gì. Cho dù lý do có chính đáng thì cũng đéch quan tâm! Lý do là cái đình gì? Oánh trước tính sau!

Cho nên, lúc Thái Dương thần vừa nói đợc hai câu thì Cao Lôì Hoa như xuyên qua thời không bằng vận tốc cực nhanh xuất hiện trước mặt Thái Dương thần!

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Thái Dương thần, nghênh đón hấn là một nắm tay lập lòe lôì quang.

- Lý luận con mẹ mày!

Cao Lôì Hoa trợn trừng mắt mắng to. Một quyền thật mạnh vào mặt Thái Dương thần! Thắng chết tiệt này dám động vào Tĩnh Tâm mà còn không biết xấu hổ đòi tranh luận với ông cái gì?

Phải hiểu là mỹ nhân ngư Tĩnh Tâm xinh đẹp tuyệt trần có vị trí như thế nào trong lòng Cao Lôì Hoa! Vị trí đó là do Cao Lôì Hoa nguyện dùng sinh mạng mình đánh đổi! Từ đáy lòng mình, Cao Lôì Hoa thề không để cho sinh mệnh như Vũ Hình thứ hai bị một tia ủy khuất. Tĩnh Tâm, chính là tất cả của Cao Lôì Hoa ở dị giới này.

Mà đối với kẻ làm Tĩnh Tâm bị thương thì chuẩn bị chịu cơn phần nộ của tân Lôì thần Cao Lôì Hoa đi!

- Trọng quyền kỹ-- Lôì, bạo!

Cao Lôì Hoa quát, đánh ra một quyền như tên gọi này!

Lôi bạo là một loại quyền kỹ do Cao Lôì Hoa chỉnh sửa lại võ học trên Trái Đất. Đòn này đem lực lượng ngưng tụ lại một điểm, khi đánh trúng đối thủ sẽ đem tất cả lực lượng bạo ra! Loại quyền kỹ này sử dụng thích hợp nhất là khi đang ở trong trạng thái phần nộ!

Bốp! Nắm đấm của Cao Lôì Hoa đánh thẳng vào khuôn mặt anh tuấn của Thái Dương thần, ngay sau đó, lực lượng lôì quang ngưng tụ nổ bùng trên mặt Thái Dương thần.

- Âm~

Quyền kinh mãnh liệt khiến cả người Thái Dương thần lộn ngược ra sau! Lôì bạo đã khiến cho khuôn mặt anh tuấn của hấn đen thui như than.

Một dòng máu mũi màu vàng chảy trên khuôn mặt Thái Dương thần, đúng, hấn đã chảy máu mũi.

- Ngươi, sao ngươi lại làm vậy!

Thái Dương thần lúi cúi đứng dậy. Sau đó phần nộ nhìn Cao Lôì Hoa, cái gã tóc bạc này không ngờ không tuân theo điều luật của Sáng Thế Thần vào đâu, gã dám khiêu chiến quyền uy của Sáng Thế Thần!

Nhưng Thái Dương thần chưa kịp nói xong thì Cao Lôì Hoa lại hiện ra trước mặt hấn! Lần này là cơn phần nộ tới từ chân của Cao Lôì Hoa! Cao Lôì Hoa nhắc cao chân, đập lên mặt Thái Dương thần!

Thái Dương thần còn chưa kịp hiểu gì thì cả trước mắt của hắn chính là bàn chân to oí là to! Sau đó, hắn bị bàn chân đó đạp nằm bẹp dưới đất.

- Lý luận, lý luận cái đầu mày!

Cao Lôì Hoa giơ chân hạ xuống, chà đạp khuôn mặt anh tuấn của Thái Dương thần liên tục. Mỗi một cước đều mang theo sự phẫn nộ điên cuồng của Cao Lôì Hoa! Nhìn thấy người quan trọng nhất cõi lòng mình, Tĩnh Tâm, bị tổn thương, Cao Lôì Hoa cảm thấy cả người mình run rẩy, một cơn tức giận điên cuồng muốn ăn tươi nuốt sống hai tên trước mặt này!

- Cô Tĩnh Tâm. Là Cao Lôì Hoa ba ba, hình như có chút đang sợ quá.

Ở một bên, Bích Lệ Ti nhìn thấy máu tanh, không chịu nổi phải vùi đầu vào trong lòng Tĩnh Tâm, không dám nhìn... Dù sao, nàng cũng trưởng thành trong Quang Minh Thần Điện. Nhưng cùng sống gia đình Cao Lôì Hoa, nàng chứng kiến rất nhiều Thánh kỵ sĩ của Quang Minh Thần Điện chết trên tay Cao Lôì Hoa. Tuy nàng cảm thấy mấy tên Thánh kỵ sĩ kia đáng chết, nhưng là người của Quang Minh Thần Điện, nàng vẫn không đành lòng nhìn.

Tĩnh Tâm ôm lấy Bích Lệ Ti, khẽ vỗ về an ủi.

Đáng sợ sao? Nhìn Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm tự hỏi lòng. Không, một chút đáng sợ cũng không có. Máu me trước mắt không làm Tĩnh Tâm sợ hãi. Bởi nàng chỉ biết, con người điên cuồng như hổ đói khát máu này chính là vì nàng, vì nàng mà điên cuồng. Hắn như vậy, dù có đáng sợ hơn nữa cũng chỉ khiến cho Tĩnh Tâm ghen ngào trong hạnh phúc. Tĩnh Tâm mỉm cười.

- The end, đi chết đi!

Trong mắt Cao Lôì Hoa lộ ra sát khí kinh thiên! Một cỗ lôi quang ngưng trên tay:

- Đi gặp Quang Minh thần của các ngươi đi!

Tay phải của Cao Lôì Hoa đã ngưng tụ năng lượng đủ để biến Thái Dương thần thành mảnh vụn!

Nghe có vẻ lâu nhưng thật ra chỉ trong nháy mắt! Đến lúc này, Hỏa thần mới hết ngăn người.

- Không! AAA! Buông nhị ca ra!

Hỏa thần hét lớn xông tới sau Cao Lôì Hoa. Đồng thời, một cây chùy lửa nhằm lưng Cao Lôì Hoa nện xuống.

- Phấn!

Cao Lôì Hoa quát lớn, chuyển mình, tha cho Thái Dương thần, đâm mạnh vào Hỏa thần!

Bùm! Lôi quang màu tím cùng ngọn lửa màu trắng trên chùy chạm vào nhau, sinh ra một cơn chấn động mạnh mẽ ở xung quanh!

Ngay sau đó, nắm tay của Cao Lôì Hoa chạm vào chùy của Hỏa thần.

Lúc nắm đâm chạm vào chùy thì cả người lẫn chùy của Hỏa thần bị bắn ngược ra sau, phun một ngụm máu tươi. Lúc cây chùy chạm vào nắm tay

Cao Lôi Hoa, Hỏa thần không ngờ có cảm giác mình đang dùng búa đánh lên ngọn núi được xưng ‘Sáng Thế Thần Sơn’ trên Thiên giới!

Hơn nữa, không chỉ như vậy! Lúc cây chùy của mình đang bay trên không trung thì bỗng vỡ vụn!

Ánh mắt Hỏa thần trợn ngược, tuy cây chùy này không phải do chính Sáng Thế Thần tạo ra nhưng cũng đã được tôi luyện trăm ngàn lần, vậy mà lại bị vỡ nát dễ dàng như vậy? Cây chùy bị vỡ chứng minh một quyền tùy ý này của Cao Lôi Hoa ẩn chứa bao nhiêu là sức mạnh!

Lúc phần nộ, sức mạnh của Cao Lôi Hoa tăng gấp 2 lần so với bình thường! Con người có tình cảm, đôi lúc, tình cảm mới là cội nguồn của sức mạnh!

Dù là phần nộ, bi thương, hạnh phúc hay tuyệt vọng! Đều có thể giúp cho con người phát huy sức mạnh cực hạn của mình!

Tuy nhiên, một búa này của Hỏa thần cũng đạt được mục đích. Lúc hấn chém Cao Lôi Hoa thì Thái Dương thần đang nằm dưới chân của Cao Lôi Hoa cũng thừa dịp lúc Cao Lôi Hoa đắm một quyền mà trốn thoát, sau đó nhanh chóng đứng cạnh Hỏa thần.

- Nhị ca.

Hỏa thần nhìn cây chùy trên tay chỉ còn cái cán mà cười khỏ. Cái gã này mạnh quá đi. Cho dù là Lực Lượng chi thần—Thú thần Tra Lý năm xưa cũng không hơn gã!

- Mẹ nó! Mặc kệ, thí mạng luôn, tam đệ.

Thái Dương thần quệt vết máu trên mặt. Hấn phần nộ nhìn Cao Lôi Hoa, cái gã đã mang cho hấn sự sỉ nhục.

- Được! Liều mạng!

Hỏa thần cắn chặt răng, ném cán cây chùy yêu thích xuống đất.

Trong mắt Cao Lôi Hoa lóe hồng quang, như con chim ưng nhìn hai con chuột đang bàn mưu tính kế.

- Muốn cùng lên sao?

Cao Lôi Hoa cười ngạo:

- Cùng lên thì cùng lên! Cao Lôi Hoa ta há sợ!!

Tay phải Cao Lôi Hoa duỗi ra, trong nháy mắt không gian phát ra một tiếng trong trẻo. Sau đó, Tái Quyết xuất hiện trên tay:

- Ta sẽ băm bợn bầy ra thành nát vụn, hai người các người dám động tới Tĩn Tâm của ta...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 249

Linh Hồn Quang Minh Thần Giáng Lâm Và Linh Hồn Đả Thủ Ca Đức.

Thanh kiếm Tài Quyết là vũ khí do Sáng Thế thần tự tay tạo ra. Nó cũng không phải là loại vũ khí mà ‘Hỏa thần chùy’ bị Cao Lô Hoa một quyền đánh nát kia có thể so sánh được. Thanh kiếm Tài Quyết, là một thanh kiếm có linh tính.

Khi Cao Lô Hoa nắm lấy thanh thanh kiếm Tài Quyết này, nó liền phát ra tiếng kêu tinh tinh tang tang hưng phấn, đồng thời, hai chữ ‘tài quyết’ đỏ như máu trên thân kiếm kia lóe lên ánh hào quang đỏ tươi. Nó có thể cảm ứng được sự phẫn nộ của Cao Lô Hoa. Mà Cao Lô Hoa phẫn nộ cũng có nghĩa là chết chóc.

Thân là vũ khí, Tài Quyết sinh ra không phải vì hòa bình, mà là vì chiến đấu. Kiếm, bất kể là loại kiếm nào, cũng đều sinh ra không phải vì hòa bình, mà là vì chiến tranh.

- Đến đây đi, hai tên khốn các ngươi.

Cao Lô Hoa nâng cao thanh kiếm Tài Quyết. Thanh âm của hắn lúc này giống như tiếng nô lôi (sấm gầm giận dữ) rít gào, chấn nhiếp cả nhân tâm:

- Để ta tự tay đưa hai hán già các ngươi ra đi.

- Cuồng vọng. Ta nói cho ngươi hay, ngươi sẽ hối hận vì câu nói vừa rồi của ngươi. Lĩnh vực, thần hỏa!

Thái Dương thần Apollo hét lớn một tiếng, lại một lần nữa, hắn mở rộng lĩnh vực của mình ra. Thái Dương thần là thần thuộc Hỏa hệ, lĩnh vực của hắn đương nhiên là lĩnh vực Hỏa hệ. Trong nháy mắt khi Thái Dương thần triển khai lĩnh vực, toàn bộ căn phòng của Giáo Hoàng bị một phiến hồng quang che giấu hết. Tiếp theo đó, toàn bộ giáo thánh rơi vào trong biển lửa. Lĩnh vực Hỏa hệ, thần hỏa!

Cùng lúc đó, Hỏa thần bên cạnh Thái Dương thần Apollo cũng quát to một tiếng, mở rộng lĩnh vực của hắn:

- Lĩnh vực, liệt hỏa phân thiêu!

Đều là thần thuộc Hỏa hệ, lĩnh vực ‘thần hỏa’ của Thái Dương thần Apollo và lĩnh vực ‘liệt hỏa phân thiêu’ của Hỏa thần mỗi người một vẻ. Lĩnh vực ‘liệt hỏa phân thiêu’ của Hỏa thần chú trọng về chất. Trong lĩnh

vực của hắc, ngọn lửa có thể thiêu đốt hết tất cả. Còn lĩnh vực ‘thần hỏa’ của Thái Dương thần Apollo thì chú trọng về lượng. Trong lĩnh vực của hắc là thế giới hỏa diễm vô tận, đủ loại kiểu dáng, đồ sộ mà lại nguy hiểm.

Khi hai lĩnh vực của Hỏa thần và Thái Dương thần đã hợp làm một thì chính là sự kết hợp giữa lượng và chất.

Cho nên, khi Hỏa thần triển khai lĩnh vực của hắc, thì ngọn lửa trong lĩnh vực ‘thần hỏa’ của Thái Dương thần Apollo cũng giống như được tiếp thêm Viagra, hùng mạnh hẳn lên, màu lửa cũng biến thành màu trắng.

- Kêu gào đi, sướng chưa? Người là cái đồ đáng ghét. Để ta xem xem rốt cuộc là ai biến ai thành tro bụi được nào.

Khi Hỏa thần và Thái Dương thần Apollo nhìn thấy Cao Lôì Hoa bị vùi lấp trong lĩnh vực hợp thể của bọn họ thì hai người lập tức cười phá lên đắc chí. Trong lĩnh vực hỏa diễm hợp thể của bọn họ, cho dù là vị thần cao nhất có thể vận dụng 2 tầng lĩnh vực cũng không dám cứng rắn đối kháng.

“A....” Lúc này, trên Tế Đàn đột nhiên có một tiếng kêu kinh hãi. Bởi vì lĩnh vực của Thái Dương thần và Hỏa thần đã giăng đầy Giáo Hoàng thánh, cho nên hiện giờ Bích Lệ Ti và Tĩnh Tâm cũng bị lĩnh vực hợp thể này vây quanh. Ngọn lửa hùng hực thiêu đốt hai người.

- Đừng sợ, có ta ở đây rồi.

Thân ảnh Cao Lôì Hoa đột nhiên hiện ra bên cạnh Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti.

Đồng thời, hắc nghiêng răng nhìn Hỏa thần và Thái Dương thần đang đứng cách đó không xa, thầm nghĩ: “Mẹ nó chứ, vừa rồi mình làm sao ấy nhỉ. Không ngờ lại làm trò với hai tên này lâu đến thế, còn để cho bọn họ mở thêm lĩnh vực ra nữa. Mình điên rồi hay sao ý?” Vừa nhìn thấy tình cảnh của Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti thì Cao Lôì Hoa lập tức thấy hối hận rồi.

Cũng còn may là hắc kịp đến bên Tĩnh Tâm đúng lúc. Nếu chậm chút nữa mà Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì cơ hội hối hận của hắc cũng tèo.

- Lĩnh vực – Lôì thần lĩnh vực, Tài Quyết!

Sau khi đến bên Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng. Ngay sau đó, một lĩnh vực Tài Quyết màu vàng tím tỏa ra quanh người hắc với một tốc độ nhanh nhất có thể. Sau đó, ở trong lĩnh vực của hai tên Thái Dương thần và Hỏa thần, lĩnh vực Tài Quyết quả thực là kháng cự dần tạo ra một không gian nhỏ.

Lĩnh vực Tài Quyết vừa xuất ra, các lĩnh vực khác đều bị thôn phệ mà thoái lui về phía sau. Đây cũng là nguyên nhân khiến cho các chư thần đau đầu vì lĩnh vực Tài Quyết. Lĩnh vực Tài Quyết màu vàng tím sau khi xuất hiện liền nhanh chóng thôn phệ lĩnh vực của Hỏa thần và Thái Dương thần Apollo, tạo nên một không gian thuộc Lôì thần ở ngay trong lĩnh vực của hai tên này. Sau đó, lĩnh vực màu vàng tím vây quanh Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti,

không để cho các nàng chịu chút tổn thương nào.

- Cao Lôi Hoa ba ba.

Bích Lệ Ti quay đầu gọi Cao Lôi Hoa, tinh thần nàng đang khẩn trương liền thả lỏng ra. Tĩnh Tâm ở bên cạnh cũng mỉm cười nhẹ nhõm

- Tĩnh Tâm, nàng và Bích Lệ Ti ở yên trong này đừng nhúc nhích nhé.

Sau khi đã cố định được lĩnh vực, Cao Lôi Hoa nói với Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti. Tiếp đó, hấn đứng dậy, đi về phía Hỏa thần và Thái Dương thần Apollo.

- Chàng định làm gì?

Tĩnh Tâm kéo tay Cao Lôi Hoa lại, rồi ra dấu hỏi.

- Yên tâm đi. Ta đi ra ngoài xử lý hai cái tên phiền hà này.

Cao Lôi Hoa khẽ vỗ về bàn tay mềm mại của Tĩnh Tâm. Mỉm cười để nàng yên tâm, hấn bước nhanh ra khỏi lĩnh vực Tài Quyết của chính mình, đi vào trong lĩnh vực hợp nhất của Thái Dương thần và Hỏa thần.

Cao Lôi Hoa đã từng có kinh nghiệm đối phó với lĩnh vực Hỏa hệ của Thái Dương thần một lần rồi. Hấn đã từng cùng phân thân của Thái Dương thần độ sức một lần, cho nên hấn biết, chỉ cần có thần lực hộ thân, trong tình huống không tiêu hao thần lực thì lĩnh vực Hỏa hệ không đủ để hấn phải sợ hãi.

Gần như trong nháy mắt Cao Lôi Hoa bước ra khỏi lĩnh vực, quần áo trên người hấn liền bị thiêu đốt sạch sẽ, chỉ có điều thân thể hấn dường như lại không hề gì, đến cả mái tóc bạc cũng không có hiện tượng bị thiêu cháy.

- Chiến đấu, không đơn giản là dựa vào lĩnh vực.

Cao Lôi Hoa nhìn Hỏa thần và Thái Dương thần ở phía trước cười khinh miệt.

Sau khi Hỏa thần và Thái Dương thần Apollo nhìn thấy Cao Lôi Hoa triển khai lĩnh vực liền cả kinh. “Là Lôi thần ư?!” Thái Dương thần và Hỏa thần nhìn nhau, phải biết rằng Lôi thần cũng không phải tồn tại kiểu bình thường. Sau đó, khi Cao Lôi Hoa bước ra từ trong lĩnh vực Tài Quyết, bước vào lĩnh vực của bọn họ, nhưng không ngờ, hỏa diễm trong lĩnh vực không hề mảy may làm tổn thương hấn, Thái Dương thần và Hỏa thần lại một lần nữa kinh hãi. Bọn họ nghĩ rằng không thể có người nào có thể ở trong hỏa diễm của lĩnh vực lại bình an vô sự như thế cả.

Chỉ có điều, Hỏa thần và Thái Dương thần không biết bên người Cao Lôi Hoa đã có một tầng hào quang màu vàng tím bảo hộ thân thể hấn. Tuy nhiên, bọn họ không biết cũng là bình thường thôi. Bởi vì Cao Lôi Hoa thể hiện chính là tác dụng của võ thuật cổ truyền Trung Quốc. Thái Dương thần và Hỏa thần đương nhiên sẽ không thể hiểu nổi Cao Lôi Hoa vì sao mà không hề bị thương. Phương thức vận hành chân khí đâu có phải là thứ mà người ở thế giới này dễ dàng lý giải được?

Thần lực của Cao Lôi Hoa là dựa theo phương thức vận chuyển chân khí

mà vận hành toàn thân. Mỗi khi thần lực bắt đầu vận chuyển, thần khí hộ thể sẽ chủ động bảo hộ thân thể của Cao Lôi Hoa.

- Bây giờ, hãy tiếp nhận sự phần nộ của ta đi!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, thanh kiếm Tài Quyết trong tay hung hãn chém tới. Hai tên khốn khiếp này hết lần nọ đến lần kia thương tổn Tĩnh Tâm, giờ có chết trăm lần cũng không chuộc được tội.

Cùng lúc tiến lên, Cao Lôi Hoa lại triển khai lĩnh vực tốc độ của ma hạch. Lập tức, tốc độ của hắn tăng vọt lên một nấc thang mới.

Dưới tác dụng của khinh công và lĩnh vực tốc độ, tốc độ của Cao Lôi Hoa thực sự là rất nhanh, nhanh đến mức Hỏa thần và Thái Dương thần không kịp phản ứng gì nữa. Thậm chí, khi bọn họ còn chưa nhìn rõ thân ảnh của Cao Lôi Hoa thì thanh kiếm Tài Quyết của hắn đã chém về thân thể của Hỏa thần đang đứng phía trước rồi.

Kiểm quang của thanh kiếm Tài Quyết giống như một dải lụa, lướt về phía Hỏa thần. Chỉ trong nháy mắt, khi Hỏa thần còn chưa kịp phản ứng lại thì kiếm quang của thanh Tài Quyết đã áp sát tận mặt rồi.

- Tam đệ!

Thái Dương thần quát to một tiếng, tay phải đẩy mạnh Hỏa thần về phía trước.,

Sát dần phía trên cánh tay trái của Hỏa thần, sau đó, giống như cắt đậu phụ, thanh kiếm Tài Quyết hung hãn chém xuống cánh tay trái của hắn.

- Hừ, trốn được một kiếm, ngươi còn có thể thoát được một kiếm thứ hai của ta sao?

Cao Lôi Hoa khễ quát lên, nhanh chóng rút thanh kiếm Tài Quyết về, lại chém một phát nữa về phía Hỏa thần.

- Chớ có coi thường chúng ta.

Thái Dương thần hét lớn, giơ cao ‘Quang Minh Thần Thương’ trong tay, che trước mặt Hỏa thần.

“Đoàng” một tiếng, thanh kiếm Tài Quyết bị Quang Minh Thần Thương của Thái Dương thần chặn lại.

- Hừ.

Cao Lôi Hoa hừ lạnh, rồi cổ tay vừa động, trường kiếm lượn vòng từ dưới hướng lên trên chém thẳng vào Hỏa thần.

Nhưng ngay tại thời điểm sắp chém được Hỏa thần rồi, Cao Lôi Hoa lại mạnh mẽ xoay người, quay đầu nhìn lại về phía sau. Bởi vì ở phía sau Cao Lôi Hoa đột nhiên có một trận dao động mang thuộc tính Quang Minh truyền tới.

Theo dao động của cỗ thần lực này, Hỏa thần và Thái Dương thần lộ vẻ tươi cười. Đây là ‘Quang Minh thần’ sắp giáng lâm!

Vừa rồi, khi Cao Lôi Hoa tiến vào, bọn họ đã gọi đại ca Quang Minh thần chuẩn bị giáng lâm rồi, nhưng không ngờ khi nghi thức vừa mới bắt đầu thì

Cao Lôi Hoa đã tiến vọt lên đánh chặn làm gián đoạn nghi thức.

Tuy nhiên, cũng may là bộ phận trọng yếu nhất của nghi thức là Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti vẫn còn ở đó. Vừa rồi, chính bởi vì Hỏa thần và Thái Dương thần triển khai lĩnh vực nên hiện giờ Bích Lệ Ti và Tĩnh Tâm vẫn đứng trên Tế Đàn kia. Như thế cũng là điều kiện thuận lợi nhất cho việc Quang Minh thần giáng lâm. Hỏa thần và Thái Dương thần thăm thử phào nhẹ nhõm.

- Sao lại thế này?

Cao Lôi Hoa nghiêng răng. Một cỗ dao động năng lượng đột ngột hùng mạnh này, thậm chí Thái Dương thần và Hỏa thần hợp lực lại trước Cao Lôi Hoa cũng chưa có được dao động năng lượng hùng mạnh đến thế.

Trên bầu trời, nguyên tố Quang Minh nhanh chóng náo động hết cả lên. Tiếp đó, một thân ảnh hư ảo như không như có dần xuất hiện. Sau đó, thân ảnh hư ảo này bắt đầu xoay tròn trên Tế Đàn.

Là linh hồn ư? Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn linh hồn đang tản ra lực lượng Quang Minh hùng mạnh kia. Không ngờ là chỉ có một linh hồn? Phát tán ra lực lượng Quang Minh hùng mạnh như thế, không ngờ lại chính là linh hồn trong suốt này ư?

- Thân thể đâu? Thân thể để ta giáng lâm ở đâu rồi?

Linh hồn trên không trung kia quát lên với Hỏa thần và Thái Dương thần.

Bởi vì Bích Lệ Ti và Tĩnh Tâm đã ở trong lĩnh vực của Cao Lôi Hoa, cho nên linh hồn trong suốt này không thể phát hiện được sự tồn tại của họ.

- Chủ nhân.

Sau khi nhìn thấy linh hồn mang lực lượng Quang Minh hùng mạnh ở trong không trung này, huyết ký tướng Ca Đức vốn đã bị Cao Lôi Hoa triệu tập ra ngay từ đầu không kìm nổi khẽ gọi một tiếng như chứng tỏ sự tồn tại của mình. Đối phó với linh hồn, dường như hắn mới là chuyên gia....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 250

Lĩnh Vực Tài Quyết Vs Lĩnh Vực Tịnh Hóa.

Linh hồn là một sự tồn tại rất kỳ diệu, tồn tại kiểu hư ảo. Đối với linh hồn mà nói, tất cả những thương tổn về mặt vật chất đều vô dụng. Đừng có hy vọng trông chờ vào đao kiếm để gây ra thương tổn cho linh hồn được. Thậm chí, có một số linh hồn của cường giả còn có thể sinh ra năng lực đối kháng nhất định đối với lĩnh vực của thần.

Sau khi giáng lâm và lưu chuyển một vòng, linh hồn hùng mạnh mang năng lượng Quang Minh này rốt cuộc phát hiện ra Bích Lệ Ti và Tĩnh Tâm trong lĩnh vực. Sau đó, lão phóng thẳng tới thân thể Tĩnh Tâm bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Tĩnh Tâm, là con gái của Hải hoàng, có thể nói là thân thể tốt nhất để lão giáng lâm vào. Nếu sử dụng thân thể của Tĩnh Tâm, Quang Minh thần dám cam đoan mình ít nhất có thể xuất ra thực lực đến 99%. Cho nên, linh hồn Quang Minh thần lập tức nhìn trúng Tĩnh Tâm, nhanh chóng vọt về phía nàng.

- Lão chết tiệt kia, cắt ngay.

Thấy linh hồn kia đang xông về phía Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa quỳnh hết cả lên. Hắn hung hăng vung tay phải lên, dưới ý chí của hắn, lôi quang ở bên trong lĩnh vực Tài Quyết nhanh chóng ngưng tụ, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ vào mặt cái linh hồn của lão Quang Minh thần.

Linh hồn của cường giả thực sự là có thể sinh ra lực đối kháng với lĩnh vực của thần, nhưng cũng còn phải xem xem là lĩnh vực của thần nào nữa. Lĩnh vực Tài Quyết của Cao Lôi Hoa đâu có đơn giản để cho lĩnh vực của các thần bình thường khác so sánh được?

Khi linh hồn của Quang Minh thần vừa tiếp cận lĩnh vực Tài Quyết thì lão phát ra một tràng tiếng kêu “két két” như các vật thể va phải nhau.

- A....

Linh hồn của Quang Minh thần bị tổn thương kêu lên thảm thiết. Sau đó, linh hồn của lão nhanh chóng lui về phía sau, định bụng rời khỏi lĩnh vực của Cao Lôi Hoa.

Nhưng mà, tốc độ phiêu di của linh hồn có thể nhanh hơn tốc độ của lôi điện ư?

Đáp án là KHÔNG! “Àm” một tiếng, lôi quang đã ngưng tụ thật lâu được Cao Lôi Hoa điều khiển bổ mạnh vào linh hồn của Quang Minh thần.

- A....

Linh hồn của Quang Minh thần lại một lần nữa phát ra tiếng kêu bi thảm. Đồng thời linh hồn của lão cũng run lên bần bật. Một kích này của Cao Lôi Hoa đã khiến linh hồn của Quang Minh thần bé đi một phần

- Grào

Quang Minh thần nhìn thấy linh hồn của mình co rút nghiêm trọng thì rống lên một tiếng lớn. Sau đó, lão không ngờ lại không hề cố kỵ sự đau đớn do tổn thương linh hồn mà hung hăng lao vào bên trong lĩnh vực của Cao Lôi Hoa.

Tiếp theo là tiếng kết kết của linh hồn bị tổn thương vang lên không ngừng. Linh hồn Quang Minh thần như không biết đến đau đớn cứ hung hăng lao vào sâu bên trong lĩnh vực của Cao Lôi Hoa.

Lúc này, mọi người không thể không thán phục nghị lực của Quang Minh thần. Không ngờ là lão không hề kiêng dè lĩnh vực Tài Quyết thuộc Lôi hệ của Cao Lôi Hoa có thể gây tổn thương cho mình mà trực tiếp phóng về phía Tinh Tâm đang ở bên trong lĩnh vực.

- Aaaa, khôn kiếp!

Cao Lôi Hoa lo lắng hét lớn một tiếng, đáng ghét là mình không hề có phương thức sát thương hữu hiệu nào đối với loại linh hồn này. Nhưng ngay sau đó, Cao Lôi Hoa nhớ tới huyết kỳ tướng Ca Đức.

Không cần hẳn phải nhiều lời, huyết kỳ tướng Ca Đức – chuyên gia về linh hồn đã lao thẳng về phía linh hồn của Quang Minh thần. Tuy nhiên, tốc độ của Ca Đức thật sự là rất chậm, chưa kịp tiếp cận thì linh hồn của Quang Minh thần đã đến gần linh hồn của Tinh Tâm rồi. Lúc này, trên mặt linh hồn của Quang Minh thần lộ ra một ý cười đắc ý.

Đúng lúc này, bên trong lĩnh vực Tài Quyết, Tinh Tâm cũng lộ ra một ý cười khinh miệt. Đúng – ý cười khinh miệt. Nếu nói muốn chơi đùa với linh hồn thì Mỹ Nhân Ngư tộc cũng là chuyên gia!

- Lui ngay!

Ngay khi linh hồn của Quang Minh thần tiếp cận Tinh Tâm, nàng đột nhiên ngẩng cao đầu hét lớn. Sau đó, từ trong miệng nàng vang lên một thanh âm rất đặc thù. Nói thanh âm này kỳ lạ cũng không phải là Tinh Tâm sử dụng một ngôn ngữ kỳ lạ mà là thanh âm của nàng phảng phất như không chỉ dùng miệng thốt ra mà là trực tiếp vang vọng từ nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn. Đúng thế, thanh âm này trực tiếp vọng ra từ trong sâu thẳm linh hồn của Tinh Tâm.

Mỹ Nhân Ngư tộc trời sinh là cường giả linh hồn. Trong truyền thuyết, trên đại dương vô tận, tiếng ca của các nàng tiên cá là tai vạ của thủy thủ. Tiếng ca của các nàng có thể khiến cho linh hồn của các thủy thủ bị hấp dẫn,

rồi bước vào trong lốc xoáy tử vong trong tiếng ca du dương của các nàng.

Mẫu thân của Tĩnh Tâm, Tĩnh Âm, chính là một nhân ngư có huyết thống thuần khiết. Tĩnh Tâm đương nhiên cũng là một pro về linh hồn. Một tiếng “lui ngay” tuy rằng không có lực công kích linh hồn quá lớn, nhưng lại khiến cho linh hồn của Quang Minh thần giống như bị sét đánh, lập tức héo bớt một ít.

Quang Minh thần nghiêng rằng. Lão âm thầm đánh giá, nữ nhân tóc lam trước mặt rõ ràng không phải là kẻ dễ dây vào. Một tiếng ngâm phát ra từ linh hồn vừa rồi của nàng đủ để biểu hiện năng lực linh hồn của nàng rất mạnh.

Không còn cách nào khác, Quang Minh thần hung hăng nghiêng rằng chui vào Bích Lệ Ti đang ở trong lòng Tĩnh Tâm. Lão không có sự chọn lựa nào khác. Nếu không giáng lâm, lão cũng chỉ còn cách trở về Thiên giới. Thậm chí, đến khả năng quay về Thiên giới cũng chưa chắc chắn. Một tầng lĩnh vực màu vàng tím bên ngoài không ngờ lại trực tiếp tổn thương linh hồn lão. Tình hình hiện giờ khiến lão không thể không lựa chọn con đường ép buộc giáng lâm. Rơi vào bước đường cùng, lão chỉ còn có một lựa chọn là thân thể Bích Lệ Ti đang nằm trong lòng Tĩnh Tâm.

Tuy rằng thân thể Bích Lệ Ti so với Tĩnh Tâm kém hơn rất nhiều. Nhưng giờ thì Quang Minh thần chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Còn nữa, Bích Lệ Ti tuy không bằng Tĩnh Tâm, nhưng nàng vốn là Thánh nữ, thể chất của nàng tuy không tốt như Tĩnh Tâm, nhưng cũng là một hiếm có trong nhân loại.

Quang Minh thần liệu lĩnh không quản tới sự đau đớn khi linh hồn bị thiêu đốt, vẫn cứ đắm sâu vào trong lĩnh vực Tài Quyết một lần nữa, sau đó, hung hăng tiến nhập cơ thể của Bích Lệ Ti.

Lúc này, huyết kỳ tướng Ca Đức vừa mới chạy tới bên cạnh lĩnh vực, chỉ còn biết giương mắt ra nhìn Quang Minh thần tiến nhập cơ thể của Bích Lệ Ti thôi.

Tĩnh Tâm giờ đây lại muốn quát lên một tiếng. Nhưng trạng thái hiện giờ của nàng có thể làm cho Quang Minh thần lui về phía sau một lần đã là rất miễn cưỡng rồi. Nếu để ngâm rống lên một lần nữa thì nàng cũng bó tay. Dù sao, nàng cũng chưa đạt đến trình độ trưởng thành trong Mỹ Nhân Ngư tộc, mà Quang Minh thần lại là thần thuộc Quang Minh hệ, sự chênh lệch giữa hai bên là quá lớn.

Sau khi linh hồn Quang Minh thần nhập thể, thân thể Bích Lệ Ti đang nằm trong lòng Tĩnh Tâm khẽ run lên. Tiếp đó, hai mắt nàng mở to, hai mắt nàng đã biến thành màu vàng tím bạc thần – là đôi mắt của thần.

Ngay sau đó, Bích Lệ Ti trong lòng Tĩnh Tâm duỗi tay phải ra, đập về phía Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm cả kinh, nhanh chóng buông lỏng tay đang ôm Bích Lệ Ti, cả

người chợt lóe lên lùi về phía sau, vừa kịp thoát khỏi một chương này của Bích Lệ Ti.

Trong nháy mắt Tĩnh Tâm lui được ra, tay phải của Cao Lô Hoa nắm chặt, lôi điện trong lĩnh vực Tài Quyết nhanh chóng ngưng tụ lại, tạo thành một tấm lưới che kín thân thể Bích Lệ Ti. Một vòng lôi quang bao vây quanh thân thể Bích Lệ Ti, chỉ cần nàng nhúc nhích một chút thôi là sẽ đón nhận ngay toàn bộ lôi quang tru sát trong lĩnh vực Tài Quyết.

Bích Lệ Ti ngẩng đầu lên, lộ ra một tia cười lạnh lòng với Cao Lô Hoa. Hiện giờ, nàng đã không còn là Bích Lệ Ti nữa mà đã trở thành Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’.

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ đứng đầu trong Quang Minh tứ thần. Cho dù là ở trong lần đại chiến Thần Ma, lão dường như cũng không ra tay quá vài lần. Lão vẫn lấy thân phận đứng đầu Quang Minh tứ thần để xuất hiện, nhưng cũng không ai biết được thực lực chân chính của lão ra sao.

Cho dù là Thú thần và Tử thần thuộc Hắc ám cũng không đoán được thực lực thực sự của Quang Minh thần. Mọi người chỉ biết một điều duy nhất là, lão là người đứng đầu trong Quang Minh tứ thần, có thể làm cho ba thần còn lại phải ngoan ngoãn nghe lời lão. Điều đó có lẽ cũng tương xứng với bản lĩnh thực sự chẳng?

- Lĩnh vực, tầng thứ nhất Quang Minh lĩnh vực – Tịnh hóa!

Bị Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ chi phối, Bích Lệ Ti nhẹ nhàng niệm một câu, triển khai lĩnh vực Quang Minh thần, Tịnh hóa.

Lĩnh vực Tịnh hóa của Quang Minh thần hoàn toàn không hề có lực công kích; không hề có một chút lực phòng ngự. Thậm chí, không hề có năng lực phụ trợ gì đó của Thú Thần. Hoặc là cũng có thể hiểu theo một nghĩa khác, lĩnh vực này của Quang Minh thần quả thực là đồ rác rưởi.

Nhưng, trên thế giới này không có lĩnh vực nào vô dụng cả, chỉ có lĩnh vực không biết cách dùng mà thôi.

Trên một khía cạnh khác, lĩnh vực Tịnh Hóa lại là một lĩnh vực cực kỳ biến thái. Tịnh Hóa, khiến cho tất cả năng lượng quay trở về trạng thái nguyên thủy, bao gồm cả lĩnh vực của các thần.

Cùng với lĩnh vực Tịnh Hóa mà Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ triển khai, không ngờ lão lại có thể ép buộc mở ra một lĩnh vực nho nhỏ màu trắng ngay trong ‘Lĩnh vực Tài Quyết’ của Cao Lô Hoa. Tuy nhiên, cũng chỉ dừng lại ở tình trạng này mà thôi.

Bởi vì lĩnh vực Tài Quyết, ngoại trừ đặc tính thuộc Lôi hệ ra thì còn có một điểm đặc thù là – xua tan hết tất cả các lĩnh vực khác. Chỉ cần là lĩnh vực, thì sẽ rất dễ dàng bị lĩnh vực Tài Quyết xua tan đi.

Vì thế lĩnh vực Tịnh Hóa của Quang Minh thần gặp lĩnh vực Tài Quyết của Cao Lô Hoa thì cũng như rùa gặp vương bát, trợn mắt ra mà nhìn nhau.

Một loại là liễu mạng tịnh hóa đối phương, loại còn lại thì liễu mạng xua

tan lĩnh vực mà đôi phương khuếch tán ra.

Trên trán Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ nổi lên ít mồ hôi. Cuối cùng lão cũng được biết lĩnh vực của Cao Lôì Hoa có ý tứ thế nào, là lĩnh vực Tài Quyết, lĩnh vực của Lôì thần. So với lĩnh vực Tịnh Hóa, lĩnh vực Tài Quyết còn hơn ở chỗ là loại lĩnh vực có lực công kích.

- Nhị đệ, Tam đệ, các người thu hồi lĩnh vực và thôi lui trước đi.

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ đứng trong lĩnh vực Tài Quyết nghiêng rằng, đột nhiên ngẩng đầu nói với Hỏa thần và Thái Dương thần.

- Đại ca phải sử dụng chiêu kia ư?

Hỏa thần nhặt cánh tay của mình bị chém đứt rơi trên mặt đất kia, sau đó, cùng Thái Dương thần thu hồi lĩnh vực, lui dần về phía sau. Hỏa thần dường như không hề lo lắng vì việc mình bị chặt đứt mất một cánh tay. Bởi thì như lão thấy thì chỉ cần có sự hiện diện của Quang Minh thần, mất có một cánh tay thì nhằm nhò gì???

Sau đó, Thái Dương thần và Hỏa thần nhanh chóng thu hồi lĩnh vực tinh thần của mình rồi lui về phía sau.

- Phù!

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ hít sâu vào một hơi. Xem ra, lão muốn dùng một đại chiêu nào đó.

Lúc này, huyết kỳ tướng Ca Đức vốn xông lên từ đầu nhưng chậm chân đột nhiên hai mắt bỗng sáng lên. Tiếp đó, khóe miệng hần lộ ra một nụ cười âm hiểm rất thực, rất có nhân tính...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 251

Trạng Thái Ma Hóa Của Cao Lôì Hoa.

Muốn có sức mạnh thì phải trả giá, mà cái giá khinh khủng là hình dạng bị biến đổi. Ta không muốn cho người ta yêu nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ này của ta.

Khỏe miệng Huyết kỵ tướng Ca Đức lộ ra nụ cười âm hiểm, đúng vậy, hấn thừa nhận đối với cấp bậc chiến đấu của chủ nhân thì hấn không có tác dụng gì nhiều. Luận về sức mạnh thì hấn yếu hơn Quang Minh thần rất nhiều. Miễn cưỡng được tính vào bậc tám thì độ chênh lệch của hấn so với Quang Minh thần cứ như lực sĩ với trẻ em thì kéo co.

Tuy lực lượng linh hồn của Ca Đức rất mạnh nhưng đối với Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ thì năng lực này của Ca Đức có hiệu quả hay không thì còn chưa biết.

Nhưng hiện tại Quang Minh thần đã bị thương, nếu có thể thừa cơ đánh lén thì có thể xử lý được Quang Minh thần cũng nên. Hơn nữa, bây giờ Quang Minh thần đã lộ ra một cơ hội cho Ca Đức!

Vừa rồi, Quang Minh thần kêu Thái Dương thần và Hỏa thần rời đi thì bắt đầu ngưng tụ sức mạnh để tung ra một đòn cực mạnh. Trong nháy mắt, Ca Đức đã phát hiện ra một sơ hở trên người Quang Minh thần.

Đây là cơ hội ngàn năm có một! Vì thế, Ca Đức không hề do dự bước vào lĩnh vực tài quyết của Cao Lôì Hoa. Vì hấn và Cao Lôì Hoa có huyết mạch tương thông nên không cần lo lĩnh vực tài quyết ngộ thương. Đi vào lĩnh vực xong, Ca Đức không hề do dự xông về phía Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’!

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ nhìn hấn khinh miệt, tuy lão đang chuẩn bị tung đại chiêu. Lão cũng biết lúc thi triển đại chiêu không quá thành thực này sẽ xuất hiện một chút sơ hở. Nhưng tính vốn cẩn thận thì lý gì lão không đề phòng sơ hở này?

Cho nên lúc Ca Đức xông đến bên người Quang Minh thần thì bị vòng phòng ngự do lão bố trí bắn văng ra ngoài.

- A! Hà~

Sắc mặt Ca Đức tái nhợt sau khi bị bắn ra. Nhưng dù bị bắn ra xa, khỏe

miệng Ca Đức vẫn nở nụ cười xấu xa... ..

- Quái, Bích Lệ Ti bị gì vậy? Sao giống như biến thành người khác vậy?

Vừa nhìn vừa nghĩ sao Bích Lệ Ti lại thay đổi như thế, Cao Lôi Hoa lớn tiếng hỏi.

- Là bị giáng lâm thừa chủ nhân.

Huyết kỵ tướng Ca Đức bị bắn ra tới bên người Cao Lôi Hoa. Thuận tiện giải thích cho Cao Lôi Hoa.

Lúc Huyết kỵ tướng Ca Đức bị bắn ra khỏi lĩnh vực thì Tĩnh Tâm cũng quyết định đi tới bên cạnh Cao Lôi Hoa.

- Giáng lâm? Là cái gì?

Cao Lôi Hoa giữ được Tĩnh Tâm liền hỏi Ca Đức.

- Giáng lâm là một loại phương pháp giúp chư thần trên Thiên giới xuống Nhân giới. Đơn giản là linh hồn của Quang Minh thần thông qua phương pháp đó nhập vào một người.

Ca Đức nói:

- Phương pháp giáng lâm này thuộc hạ cũng chỉ nghe nói. Thuộc hạ nhớ là hồi thuộc hạ chưa chết, chủ nhân của thuộc hạ từng nói cho thuộc hạ biết loại giáng lâm này, khi đó trên Thiên giới, giáng lâm vẫn còn là một lý luận, mà lý luận này là do chủ nhân của thuộc hạ nói ra, không nghĩ tới nhanh như vậy. Kỹ thuật ‘giáng lâm’ đã phát triển đến thế này.

- Ý ngươi là cái linh hồn chiết tiết kia đang ở trên người con dâu ta?

Cao Lôi Hoa nghiêng răng.

- Đúng vậy thừa chủ nhân.

Ca Đức đáp.

- Mẹ nó, hèn gì đột nhiên thấy con dâu mình quái quái.

Cao Lôi Hoa tức giận nghiêng răng, lúc đầu hấn cứ tưởng linh hồn của Quang Minh thần công kích Tĩnh Tâm và Bích Lệ Ti, không ngờ là chiếm hữu thân thể. Loại chuyện này chẳng phải là ‘ma ám’ trong truyền thuyết Trung Quốc ở Trái Đất sao? Cao Lôi Hoa lắc đầu. Sau đó căm tức nhìn ‘Bích Lệ Ti’:

- Kệ xác mày là ai, ta cũng phải tóm cổ mày ra khỏi cơ thể con dâu ta!

- Yaaa!

Lúc này, Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ nắm chặt tay quát lớn, cuối cùng cũng xuất chiêu! Lĩnh vực thứ hai của lão. Quang Minh thần gào rít:

- Lĩnh vực! Quang minh lĩnh vực tầng hai—Thần vương giáp!

Lĩnh vực tầng thứ hai của Quang Minh thần—Thần vương khải không phải là lĩnh vực có tính sát thương lớn, có điều, đây lại là lĩnh vực cường hóa thân thể cho Quang Minh thần.

Lúc Quang Minh thần hét to lĩnh vực tầng thứ hai thì sau lưng Bích Lệ Ti mọc ra hai cánh chim trắng nõn, đồng thời một chiếc áo giáp không biết chất

liệu gì hiện ra trên người! Chiếc áo giáp nhìn rất đơn giản nhưng lại khiến cho người nhìn cảm thấy từng trận áp lực, đủ biết chiếc áo giáp này không đơn giản! Một chiếc áo giáp này chính là lĩnh vực tầng thứ hai của Quang Minh thần. Nhìn qua có vẻ lĩnh vực thứ hai này chỉ là việc mặc thêm cái áo giáp.

Trên thực tế thì đúng là thế. Lĩnh vực thứ hai của Quang Minh thần chính là tạo nên một chiếc áo giáp trên người này!

Lĩnh vực thứ nhất là tịnh hóa! Đem tất cả mọi lĩnh vực trở thành lực lượng nguyên thủy nhất! Tầng thứ hai của lão—‘Thần vương giáp’. Là do Quang Minh thần không muốn cho người ta biết lĩnh vực của mình!

Nếu luận về độ quái dị về lĩnh vực thì Quang Minh thần xứng đáng là một ‘super pro’. Lĩnh vực của lão không hề giống với mấy vị thần kia nhằm vào con người mà tạo ra. Lĩnh vực của lão là nhằm vào các vị thần mà tạo ra!

Đầu tiên là lĩnh vực tịnh hóa—tịnh hóa tất cả mọi lĩnh vực (làm mọi lĩnh vực mất tác dụng), sau đó là Thần vương giáp, lĩnh vực giúp võ kỹ của Quang Minh thần đạt đến cực hạn.

Nếu Quang Minh thần chiến đấu với vị thần khác thì đầu tiên sẽ bị lĩnh vực của lão tịnh hóa. Sau đó thì cùng nhau tay bo với lão! Mà chơi tay bo thì lão chiếm thượng phong rồi. Chư thần trên thế giới này có mấy ai tinh thông võ kỹ?

Tuy lĩnh vực thứ hai này của Quang Minh thần rất trâu bò nhưng đã lâu rồi Quang Minh thần cũng không có ra tay. Bởi vì lão và Hải thần đều giống nhau, chưa nắm giữ thành thực lĩnh vực thứ hai này.

Mỗi khi sử dụng loại lĩnh vực này thì Quang Minh thần đều khó không chế được bản thân. Sau khi triển khai ra lĩnh vực thứ hai thì bất kể sinh vật nào trước mặt đều trở thành đối tượng chiến đấu của lão. Cho nên lão mới kêu Hỏa thần và Thái Dương thần rời khỏi đây trước khi lão thi triển.

Lúc Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ triển khai lĩnh vực thứ hai ra thì một trận uy áp mạnh mẽ tự nhiên theo người lão tỏa ra, lan tỏa khắp thánh phòng Giáo Hoàng.

Uy áp mạnh mẽ làm cũng khiến Cao Lôì Hoa khó thở, nhưng ngay sau đó lại giống như kích thích một thứ bên trong Cao Lôì Hoa, đây là cảm giác hưng phấn muốn chiến đấu!

- Lực lượng thật là mạnh mẽ.

Tròng mắt Cao Lôì Hoa hóa hồng, sau đó ngẩng cao đầu nhìn Quang Minh thần:

- Ha ha! Quả nhiên mạnh mẽ, năng lượng thật cường đại! Khiến cho ta cảm thấy bị uy hiếp! Thật là cảm giác tuyệt vời!

- Ồ?

Bấy giờ Tĩnh Tâm cảm thấy Cao Lôì Hoa lúc này hơi kỳ quái. Vì vậy nàng kéo nhẹ áo Cao Lôì Hoa.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa gọi Tĩnh Tâm. Nhưng hấn không có quay đầu lại, hơn nữa giọng nói có phần hơi kỳ quái:

- Trước hết nàng rời khỏi đây, được không?

Cao Lôì Hoa khẽ nói.

Rất khẽ.

- ??

Tĩnh Tâm kéo tay áo Cao Lôì Hoa. Bây giờ nàng cảm thấy Cao Lôì Hoa có phần không giống với thường ngày.

- Hà!

Cao Lôì Hoa cố gắng giữ cơn kích động hưng phấn trong người, sau đó nói với Ca Đức:

- Ca Đức, người mang Tĩnh Tâm rời khỏi đây. Về đến nhà thuận tiện kêu gã Thú thần kia đến đây cho ta.

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa, nàng cảm thấy Cao Lôì Hoa không dám quay mặt nhìn nàng.

Đúng là Cao Lôì Hoa không dám quay mặt nhìn nàng. Bởi đôi mắt màu đen kia đã hóa thành màu đỏ khát máu.

- Không. Chủ nhân xin đừng để thuộc hạ đi. Xin ngài cho thuộc hạ ở lại giúp ngài.

Ca Đức kiên định nói với Cao Lôì Hoa:

- Chủ nhân. Về phương diện linh hồn thì là sở trường của thuộc hạ. Thuộc hạ nghĩ có thể ở lại giúp chủ nhân.

- Được rồi. Tĩnh Tâm, ta sẽ kêu Huyết kỵ sĩ khác đưa nàng rời khỏi đây.

Suy nghĩ thấy Ca Đức nói cũng có lý nên Cao Lôì Hoa vung tay phải lên, bốn Huyết kỵ sĩ màu vàng tím xuất hiện bên cạnh Cao Lôì Hoa.

- Các người, mang Tĩnh Tâm về.

Cao Lôì Hoa nói với bốn Huyết kỵ sĩ:

- Hết tốc độ mà đi.

- Vâng thưa chủ nhân.

Bốn Huyết kỵ sĩ lên tiếng.

Tĩnh Tâm cắn chặt răng, hiện tại Cao Lôì Hoa trông rất kỳ quái, nàng không muốn mình phải rời xa Cao Lôì Hoa lúc này, có điều ở lại sẽ thành gánh nặng cho Cao Lôì Hoa. Mím môi. Cuối cùng Tĩnh Tâm gật đầu.

Trong mắt Cao Lôì Hoa hiện lên vẻ an ủi, bất cứ lúc nào Tĩnh Tâm cũng đều nghĩ cho hấn mà không cần hấn phải giải thích điều gì.

Theo mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa, bốn Huyết kỵ sĩ nhanh chóng đến bên cạnh Tĩnh Tâm, che chở Tĩnh Tâm ra khỏi Quang Minh Thần Điện.

- Nhanh lên, mang Tĩnh Tâm rời khỏi đây càng nhanh càng tốt.

Giọng nói của Cao Lôì Hoa càng lúc càng run rẩy như bị áp lực gì đó đè nén.

- Còn muốn chạy sao? Dễ ăn dưa bở nhỉ?

Lúc này, Thái Dương thần và Hỏa thần vừa mới lui ra ngoài đã xông tới chặn Huyết kỵ sĩ lại.

Bốn Huyết kỵ sĩ lắc mình xuất hiện trước Tĩnh Tâm cảnh giác nhìn Thái Dương thần và Hỏa thần.

- Không cần để ý đến chúng, đi đi!

Cao Lôì Hoa lạnh lùng quát, đồng thời vung tay lên, vù vù! Hai đạo lôi quang màu đen trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Thái Dương thần và Hỏa thần, ngăn cản hai người truy đuổi.

Đúng vậy. Là lôi điện màu đen! Khác với lôi điện màu vàng của Cao Lôì Hoa lúc bình thường.

- Vâng!

Bốn Huyết kỵ sĩ lên tiếng, cùng nhau che chở cho Tĩnh Tâm nhanh chóng rút lui ra khỏi Quang Minh Thần Điện.

Hỏa thần và Thái Dương thần muốn giơ chân đuổi theo.

- Hà. Dường như Tĩnh Tâm đã đi xa rồi. Khặc khặc~~

Bây giờ, các người thử đuổi theo một bước xem!

Cao Lôì Hoa chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Hỏa thần và Thái Dương thần, lúc này, trong đôi mắt màu đen phát ra những tia sáng màu hồng làm con người ta sợ hãi.

- Tĩnh Tâm đi rồi, nàng sẽ không nhìn thấy được hình dạng hiện tại của ta.

Nhìn Huyết kỵ sĩ đưa Tĩnh Tâm đi, giọng nói Cao Lôì Hoa có phần kỳ quái:

- Bởi vì ta không muốn cho Tĩnh Tâm nhìn thấy bộ dạng đáng sợ hiện tại của ta.

Cao Lôì Hoa thấp giọng nói.

Hỏa thần và Thái Dương thần nghi hoặc nhìn mắt Cao Lôì Hoa, không biết vì sao hai đạo lôi quang màu đen vừa rồi lại khiến cho Hỏa thần và Thái Dương thần hơi kinh ngạc. Bọn họ không khỏi nhìn về phía đại ca Quang Minh thần đang triển khai lĩnh vực thứ hai kia.

- Hai đứa đuổi theo con bé kia đi!

Quang Minh thần cố gắng không chế bản thân nói với Hỏa thần và Thái Dương thần. Sau đó quay đầu nhìn về phía Cao Lôì Hoa.

- Yes, sir.

Hỏa thần và Thái Dương thần lên tiếng, chuẩn bị đuổi theo Tĩnh Tâm.

- Ai dám bước một bước coi!

Cao Lôì Hoa hét rống lên, một cỗ lực lượng hắc ám cực mạnh bùng nổ trên người Cao Lôì Hoa! Đây là một cỗ lực lượng hắc ám u tối, tuyệt đối hắc ám! Cỗ lực lượng này không phải đấu khí, cũng không phải ma pháp, càng không phải là thần lực! Cỗ lực lượng này mang theo phản nghịch và xấu xa!

Cho dù là thần lực hắc ám của Hắc Ám thần tộc cũng không đạt tới trình độ hắc ám này! Đây là cỗ lực lượng hắc ám so với Hắc Ám thần tộc còn hỗn loạn hơn, đen tối hơn, và xấu xa hơn! Cỗ lực lượng này làm người ta có cảm giác tà ác!

Nhưng mà ngay sau đó, điều làm người ta bất ngờ là ở bên trong cỗ lực lượng hắc ám cực độ này không ngờ lại lộ ra một cỗ lực lượng thần thánh. Đây là lực lượng thần thánh tinh thuần nhất.

Cứ như vậy cỗ lực lượng hắc ám này mang theo lực lượng thần thánh bao phủ Cao Lôi Hoa, hình thành một cơn gió lốc năng lượng. Năng lượng của gió lốc không ngừng tăng trưởng xoay tròn xung quanh Cao Lôi Hoa.

Thật lâu sau, lực lượng hắc ám mới tản đi, tại bên trong không ngờ Cao Lôi Hoa đã biến mất mà xuất hiện một con quái vật vảy màu đen cao lớn!

Lớp vảy dày y như là lân giáp bao phủ quanh người con quái vật. Ngay cả mặt hắc cũng bị vảy phủ lên. Chỉ lộ ra một đôi mắt quái dị, mắt trái tà dị đỏ như máu, mắt phải thì giống như mắt màu vàng của chúng thần.

Nhưng càng tà dị hơn là ở sau lưng con quái vật tà ác đó lại xuất hiện bốn chiếc cánh dài đại biểu cho thần dự!

- Chủ nhân?!

Huyết kỵ sĩ Ca Đức nhìn con quái vật trước mặt, nếu không phải có mái tóc trắng dài quen thuộc thì ngay cả Ca Đức – người có mối liên hệ đặc biệt đã không thể nhận ra con quái vật trước mặt là Cao Lôi Hoa!

Đó chính là Cao Lôi Hoa sau khi đã dung hợp thần cách và ma cách.

Khi này do Tĩnh Tâm ở đây nên Cao Lôi Hoa không muốn sử dụng sức mạnh mới này. Hắn sợ Tĩnh Tâm nhìn thấy bộ dạng hiện tại của mình sẽ sợ hãi, cho nên Cao Lôi Hoa không muốn cho người mình yêu phải chứng kiến khuôn mặt kia của mình.

- Các người, vừa rồi muốn truy kích Tĩnh Tâm sao?

Giọng nói của Cao Lôi Hoa giống như được máy móc ghép hai giọng nói khác nhau, đầy âm trầm và khủng bố:

- Lĩnh vực, tốc độ!...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 252

Cướp Lấy Thần Cách.

Lĩnh vực, lĩnh vực tốc độ! Giọng nói như máy móc hợp thành của Cao Lôì Hoa làm Hỏa thần và Thái Dương thần liên tưởng đến một lĩnh vực rất quen thuộc, lĩnh vực hắc ám—lĩnh vực tốc độ hiện đang xuất hiện trên Cao Lôì Hoa. Lĩnh vực tốc độ là một loại lĩnh vực mang tính phụ trợ, nhưng đối với vị thần tinh thông vũ kỹ thì lĩnh vực này lại trở thành một lĩnh vực có tính thực dụng nhất!

Mà đối với Cao Lôì Hoa thì lĩnh vực này rất thực dụng. Luận võ công, trên thế giới này kiếm đâu ra một thằng có võ công Trung Quốc cổ truyền như Cao Lôì Hoa cơ chứ.

- Lĩnh vực tốc độ?

Vừa nghe được tên của lĩnh vực xong thì Hỏa thần và Thái Dương thần đang chuẩn bị đuổi theo Tĩnh Tâm liền sợ hãi. Lĩnh vực tốc độ, kia không phải là lĩnh vực của nhị ca Chiến thần sao? Vì sao lại xuất hiện trên người tên quái vật này?

- Lĩnh vực tốc độ? Không thể như thế?!

Hỏa thần vừa nghe được bốn chữ ‘lĩnh vực tốc độ’ thì lập tức quay đầu nhìn Cao Lôì Hoa, muốn xem thử lĩnh vực của Cao Lôì Hoa có thật hay không.

- Tam đệ cẩn thận!

Ở góc kia, Quang Minh thần kêu to, nhưng đã muộn!

Lúc Hỏa thần vừa quay đầu nhìn thì Cao Lôì Hoa đã biến mất! Vừa mở ra lĩnh vực thứ hai, Quang Minh thần chỉ kịp kêu to sau đó trơ mắt nhìn Cao Lôì Hoa xuất hiện trước mặt Hỏa thần.

- Không!

Hỏa thần quay về phía sau nhìn không thấy bóng dáng Cao Lôì Hoa đâu, còn đang nghi hoặc thì đột nhiên Hỏa thần cảm thấy yết hầu mình ngọt ngọt, sau đó một ngụm máu tươi từ trong miệng hắt trào ra. Sau đó cảm thấy bụng mình đau đớn. Hỏa thần vội nhìn xuống thì thấy tại bụng hắt, cánh tay phải góm ghiếc của con quái vật màu đen đang cắm vào trong bụng mình.

Bụng, là một trong những bộ phận yếu ớt của Thần tộc. Đồng thời cũng là

nơi chứa thần cách của Thần tộc. Mà tại Trung Quốc người ta gọi chỗ đó là đan điền. Nơi đó là cội nguồn sức mạnh của Hỏa thần thậm chí là tất cả chúng thần!

- Khè khè.

Quái vật ngẩng đầu lên. Sau đó giọng cười máy móc lại vang lên. Hỏa thần liền cảm thấy một lực hút cường đại đang trực tiếp hình thành trong cơ thể của mình.

Trong cơn hoảng sợ, Hỏa thần cảm thấy thần cách của mình lệch ra khỏi vị trí vốn có, đang bị ‘móng vuốt’ của Cao Lôì Hoa cầm lấy xé ra khỏi cơ thể.

- Đại ca, cứu đệ! Hắn lấy thần cách của đệ!

Hỏa thần duỗi tay về phía Quang Minh thần cầu cứu.

- Thả ra.

Quang Minh thần ‘Tur Phô Hưu Đức’ hét lớn, đồng thời áo giáp trên người lảo loe sáng lên các loại ánh sáng phụ trợ, đây mới là tác dụng thật sự của lĩnh vực thứ hai, trong nháy mắt tăng sức mạnh chiến đấu của Quang Minh thần lên vài lần.

Tốc độ của Quang Minh thần lập tức gia tăng, giống như ánh sáng lao về phía Cao Lôì Hoa.

- Khắc khắc~ Đã muộn!

Quái vật Cao Lôì Hoa chuyển mình cười với Quang Minh thần, sau đó tay phải lôi mạnh ra, một viên quang hoàn màu đỏ từ trong cơ thể của Hỏa thần bị Cao Lôì Hoa kéo ra!

Hơn nữa là cưỡng ép lấy ra khỏi cơ thể khi Hỏa thần lúc còn sống.

Vốn muốn lấy thần cách của thần thì trước hết phải giết chết vị thần đó sau đó mới mổ xác vị thần đó lấy thần cách ra. Bởi vì thần cách này với thần thể còn có một loại liên hệ, chỉ cần vị thần đó còn sống thì thần cách sẽ không rời khỏi thần thể của vị thần đó.

Nhưng thế sự không có gì là tuyệt đối, cũng có hiện tượng cưỡng ép lôi thần cách ra khỏi cơ thể vị thần còn sống!

Giống như lĩnh vực tài quyết của Cao Lôì Hoa! Lĩnh vực tài quyết. Mang theo lực lượng lôi điện phán xét quyết định, hắn có tư cách cướp đoạt năng lực thần cách của tất cả vị thần phạm tội, tuy nhiên đáng tiếc là hiện giờ Cao Lôì Hoa còn chưa biết lĩnh vực của mình có công năng hạng nhất này.

Còn có một phương pháp khác là thần lực của người cướp phải mạnh hơn gấp năm lần so với vị thần bắt hạnh đó!

Hiện tại Cao Lôì Hoa đang dùng chính là phương pháp này! Lực lượng bình thường của Cao Lôì Hoa mạnh hơn Hỏa thần gấp ba lần. Sau khi ma hóa thì đâu chỉ mạnh hơn gấp năm lần?

- A~~

Hỏa thần kêu thảm, ngã bịch ra sau. Khuôn mặt tái nhợt vì mất đi thần

cách, ánh mắt đờ đẫn nhìn một viên hồng cầu trên tay Cao Lôì Hoa.

- Nam nhân, người rất mạnh, người tên gì?

Quang Minh thần ‘Tư Phô Hưu Đức’ nhìn Hỏa thần đang nằm dưới đất vì mất thần cách lại không hề lo lắng. Lão ngừng tiến về phía trước, đứng đối diện con quái vật hỏi.

- Hừ.

Cao Lôì Hoa không thèm để ý đến Quang Minh thần. Hắn ném thẳng thần cách Hỏa thần về phía sau. Sau đó từ từ nhìn Quang Minh thần ‘Tư Phô Hưu Đức’ trước mặt.

- Thần cách của ta, thần cách của ta!

Ánh mắt Hỏa thần nhìn thần cách như điên như dại, trong mắt hắn chỉ còn có mỗi thần cách tồn tại, nhìn Cao Lôì Hoa ném thần cách lên, hắn lập tức hét lớn, vươn hai tay ra chụp lấy thần cách vốn là của Hỏa thần hắn.

Nhưng Hỏa thần sao không nghĩ lại, Cao Lôì Hoa sẽ tốt bụng cho trả lại thần cách cho hắn sao?

Thần cách của Hỏa thần bay theo một hình parabol bay qua đỉnh đầu Hỏa thần tới một bóng người áo trắng – Huyết kỵ tướng Ca Đức!

Nhìn thần cách Hỏa thần bay tới mình. Lúc đầu Ca Đức cũng kinh ngạc nhưng ngay sau đó hắn lập tức hiểu ý của Cao Lôì Hoa! Hắn tiếp lấy viên hồng cầu, cầm lấy nó mà tràn đầy kích động.

Một viên hồng cầu tuy chỉ to bằng nắm tay nhưng khi cầm trên tay lại khiến cho Ca Đức có cảm giác nắm giữ tất cả hỏa nguyên tố trong thiên hạ! Có một đạo hào quang này, hắn liền có thể nắm hết tất cả hỏa nguyên tố trong thiên hạ trên tay mình.

- Trả thần cách Tam đệ cho ta!

Thái Dương thần đâm trường thương về phía Ca Đức, ‘Quang mang thần thương’ xoay tròn như một con độc long lao tới Ca Đức.

- “Về đây nghe cung”!

Cao Lôì Hoa hét lớn. Tay phải vung lên, một thanh trường kiếm hiện ra trên tay, sau đó phóng về phía Thái Dương thần.

Đang tấn công Ca Đức, khước mắt Thái Dương thần nhìn cái bóng màu đỏ đó, sau đó ngẫm nghĩ một chút, nếu hắn tiếp tục tiến tới thì thanh trường kiếm đó sẽ không do dự chém lên người hắn. Bất đắc dĩ, Thái Dương thần đành phải ngừng thế công, lùi ra sau. Trường kiếm màu đỏ hung hiểm sượt qua bờ vai, vạch một vết cắt sâu trên tay hắn.

Choang! Thanh trường kiếm cắm thẳng xuống đất. Thái Dương thần nhìn thanh trường kiếm. Trên thân kiếm đỏ như máu hiện ra hai chữ chói mắt ‘Tài quyết’.

- Nếu người bước tới một bước nữa, người sẽ chết!

Cao Lôì Hoa nheo mắt nhìn Thái Dương thần, lời nói của hắn không mang theo một sự thỏa hiệp nào. Thậm chí Thái Dương thần còn cảm giác

thấy chỉ cần mình tiến lên một bước nữa thì mình sẽ phải uống trà với Diêm Vương.

Đặc biệt nhìn vào con mắt trái đỏ như máu của Cao Lôì Hoa, Thái Dương thần cảm thấy một cơn lạnh giá từ đáy lòng hấn bốc lên, lạnh từ trên đầu xuống mông!

- Ờ tóc đỏ, ta còn nhớ rõ ngươi. Ngươi tên là Thái Dương thần Apollo phải không?

Huyết kỵ tướng Ca Đức ngẩng đầu nhìn Thái Dương thần:

- Còn nhớ hôm đó ta nói gì với ngươi không Apollo.

Huyết kỵ tướng Ca Đức nắm chặt thần cách Hỏa thần cười tà dị với Thái Dương thần:

- Hôm đó, ta từng lấy danh nghĩa chủ nhân ra thề. Nếu ta gặp ngươi lần nữa, ta sẽ mạnh hơn ngươi.

Ca Đức lộ nụ cười, là nụ cười đắc ý khi nguyện vọng và lời thề đã thực hiện thì con người ta đều cảm thấy thỏa mãn muôn phần!

Thái Dương thần cắn chặt răng, nắm chặt ‘Quang mang thần thương’, nhưng khóe mắt không ngừng liếc về phía con quái vật Cao Lôì Hoa kia. Thái Dương thần cảm thấy không đủ cam đảm bước tới một bước.

- Hôm nay, ta sẽ mạnh hơn ngươi!

Ca Đức hét lớn sau đó không hề do dự ấn thần cách Hỏa thần vào bụng mình!

- A~~

Loại cảm giác khi thần cách Hỏa thần nhập thể này khiến Ca Đức kêu thảm thiết. Thân thể Ca Đức là do máu huyết của Cao Lôì Hoa sinh ra, theo lý thuyết thì không thể có cảm giác được.

Nhưng cơn đau khi thần cách Hỏa thần nhập vào cơ thể chính là ... đau đốn về linh hồn! Trán Ca Đức đỏ mồ hôi hột vì đau.

Trong truyền thuyết, thí thần giả bậc tám muốn trở thành thần chân chính thì có hai cách. Cách thứ nhất là giết một vị thần có cùng thuộc tính của mình đoạt lấy thần cách của hấn. Cách thứ hai chính là tự mình lĩnh ngộ ra thần cách.

Cách thứ nhất trên thực tế gần như không có. Bởi vì xác suất giết chết một vị thần là bao nhiêu cơ chứ, cho dù giết được thì cũng không nhất định thành thần mà phải xem coi thần cách đó có phù hợp với cơ thể mình hay không. Theo lịch sử Sáng Thế đến giờ thì chưa có vị thí thần giả nào do đoạt được thần cách nhờ giết vị thần khác được ghi lại.

Nhưng mà cũng có lời đồn rằng việc dung hợp thần cách có xác suất thành công là 30%. Dung hợp thất bại thì linh hồn cũng tiêu, thậm chí ấn ký tồn tại cũng bị hủy diệt khỏi vũ trụ này!

Cho dù Ca Đức là bất tử nhưng nếu ấn ký tồn tại tiêu tan thì cũng thật sự cũng tẻo!

Lúc này Ca Đức cũng bất chấp tất cả, có một cơ hội thực hiện lời thề hấn sẽ không bỏ qua! Đây là tôn nghiêm của chiến sĩ viễn cổ. Một chiến sĩ khi đã phát ra lời thề của mình thì phải tuân theo, đó là tôn nghiêm của chiến sĩ.

Ca Đức nhắm hai mắt lại. Hấn đã đem an toàn của bản thân giao vào trong tay chủ nhân, hấn tin tưởng chỉ cần có chủ nhân bên cạnh thì mình sẽ không sao. Trong lúc mình tiêu hóa thần cách Hỏa thần thì sẽ không có một ai dám động đến một sợi lông của mình!

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ nhìn Cao Lôi Hoa, lại nhìn Ca Đức đang dung hợp thần cách Hỏa thần. Cuối cùng hạ quyết tâm không thể để bọn họ tăng thêm một vị thần! Quang Minh thần hạ quyết định, sau đó bốn chiếc cánh sau lưng bung ra, đồng thời tại song chương ‘Thần vương khai’ mọc ra thêm hai móng vuốt sắc bén như lưỡi dao.

- Quang Minh thần kỹ, thân pháp ánh sáng khúc xạ!

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ khẽ quát, ngay sau đó thân thể như ánh sáng khúc xạ xông tới Ca Đức theo hình zic zắc. Đây là thân pháp ánh sáng khúc xạ của Quang Minh thần cũng là thân pháp mà lão kiêu ngạo nhất! Với thân pháp này, thậm chí lão có thể cũng đua công thức F1 với Chiến thần.

Sau khi xông đến cạnh Ca Đức, Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ nở nụ cười đắc ý, nâng lợi trảo lên, lưỡi dao sắc bén như móng vuốt cự hùng đánh về phía Ca Đức đang nhắm mắt tiêu hóa thần cách Hỏa thần!

Quang Minh thần ‘Tư Phổ Hưu Đức’ bằng thân pháp ‘ánh sáng khúc xạ’ đúng là đã gia tăng tốc độ lên rất nhanh, nhưng tốc độ của Cao Lôi Hoa lại nhanh hơn!

Lúc Quang Minh thần đánh Ca Đức thì Cao Lôi Hoa cũng di chuyển liền.

Đi sau mà tới trước, lĩnh vực tốc độ cộng với tốc độ như tia chớp của Lôi thần cộng với khinh công của võ thuật cổ truyền Trung Hoa, khiến tốc độ của Cao Lôi Hoa đạt đến cực hạn trong thế giới này!

Mỗi một loại lực lượng, bất kể là thứ gì, chỉ cần khi hấn đạt đến cực hạn thì đại biểu một thứ-- Vô địch!

Năm đó Thú thần cuồng hóa cộng với lĩnh vực thứ hai khiến sức mạnh của hấn trở thành cực hạn đã phá nát không gian do Sáng Thế thần chương quản.

Lúc này Cao Lôi Hoa cũng làm được! Chỉ là sau khi phá nát không gian, cơ thể của Cao Lôi Hoa lại xuất hiện bên cạnh Ca Đức.

Keng! Lúc Quang Minh thần nghĩ mình sẽ chém chết Ca Đức thì một cánh tay rắn chắc đã chặn lại một kích của Quang Minh thần. Đây là cánh tay có vảy màu đen! Chủ nhân của nó chính là gã đàn ông quái vật kia!

- Khi khi~ Khi khi~!

Cao Lôi Hoa thở phì phò, nhìn Quang Minh thần chằm chằm vì đây là cơ thể của con dâu hấn.

- Con bà người, biến ra khỏi cơ thể của con dâu ta mau!!

Cao Lô Hoa quát lớn, vẩy đen trên thân dựng ngược lên, thể hiện cơn tức giận của Cao Lô Hoa.

Ở một bên, Huyết kỵ tướng Ca Đức đem thần cách Hỏa thần ép vào bụng mình xong thì một loạt tin tức từ trong thần cách truyền lên não Ca Đức! Có lực lượng, có tri thức, còn có lý giải của Hỏa thần về hỏa nguyên tố.

Quá trình dung hợp thần cách cũng không lâu như trong tưởng tượng của Ca Đức, chỉ trong nháy mắt Ca Đức đã nắm giữ được thần cách của Hỏa thần.

Một cỗ năng lượng hỏa diễm từ đan điền của Ca Đức truyền ra, nhanh chóng cải tạo lại cơ thể của Ca Đức lần nữa.

Mọi thứ đều hoàn thành trong lúc Cao Lô Hoa và Quang Minh thần liệu mạng so găng với nhau.

Hiện tại Ca Đức lại tiến hóa. Huyết kỵ tướng đã tiến hóa thành Huyết kỵ thần!

Ca Đức chậm rãi mở mắt. Đây là một đôi mắt màu vàng, khác với đôi mắt tử kim của Cao Lô Hoa, đôi mắt này là đôi mắt màu vàng của thần linh.

Ca Đức vốn là chiến sĩ linh hồn, lần này khi hấn vừa mở mắt ra, không ngờ hấn có thể nhìn rõ được linh hồn trong cơ thể Bích Lệ Ti.

Ở trong là hai linh hồn. Một đang ngủ say, một đang không chế cơ thể.

- Ấc!

Nhìn linh hồn đang không chế cơ thể Bích Lệ Ti, Ca Đức liền kêu lên. Bởi vì đột nhiên hấn phát hiện linh hồn không chế cơ thể của Bích Lệ Ti có phần khác thường.

Ca Đức có thể xác định linh hồn trong cơ thể Bích Lệ Ti chính là Quang Minh thần, thế nhưng “đại ca” của Thái Dương thần và Hỏa thần, sao linh hồn của Quang Minh thần có vòng một hơi lớn, vòng hai lại nhỏ nhắn, vòng ba lại cực đại thế này? Mà chân cũng rất thon dài... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 253

Võ Công Cổ Truyền, Diễm Huyết.

Ca Đức nghi hoặc nhìn ngực, eo, mông, mà không còn quan trọng nữa vì Ca Đức đã có một phát hiện vĩ đại... linh hồn của Quang Minh thần không có trym (P/s: Quang Minh thần cũng không phải là thiên sứ vô tính). Chẳng lẽ Quang Minh thần là... ..

Ca Đức nhìn linh hồn của Quang Minh thần mà ngẩn ngơ, thì đột nhiên Quang Minh thần nhảy thẳng tới trước, phóng lên trên đầu Ca Đức, sau đó dùng chân đạp xuống, quyết tâm giết chết gã Ca Đức này.

Ca Đức cứng đờ ngẩng đầu lên, tốc độ Quang Minh thần quá nhanh, khiến cho Ca Đức không có thời gian phản ứng. Tuy nhiên chẳng lẽ mới thành thần mà đi đời nhà ma sao? Ca Đức há miệng thở dốc. Hắn muốn né những mà thân thể không theo kịp suy nghĩ né đi.

Bịch! Lúc này Cao Lôì Hoa đứng cạnh đá thẳng vào mông Ca Đức, khiến hắn bay ra chỗ khác.

Bị Cao Lôì Hoa đá văng ra, Ca Đức liền ngã lăn vài vòng rồi cố gắng ổn định đứng dậy. Tuy nhiên cũng thở dài, một cú đá này của Cao Lôì Hoa không hề lưu tình nhưng cũng cứu một mạng của Ca Đức.

Quang Minh thần bắt mắt nắm chặt lưỡi dao sắc bén trên khôì giáp, một đòn vừa rồi không ngờ không thịt được gã thần Ca Đức này.

- Ca Đức, ngươi nghĩ cái gì thế? Giờ là lúc nào mà thần thờ thế?!

Giọng nói máy móc của Cao Lôì Hoa lạnh nhạt vang lên với Ca Đức.

- Chủ nhân. Cái này... cái này...

Ca Đức khẩn trương muốn nói bộ dạng linh hồn Quang Minh thần thật sự trong cơ thể Bích Lệ Ti. Tuy nhiên suy nghĩ một lúc lại không nói. Bây giờ là lúc chiến đấu, bất kể đối phương là ai, nếu đối nghịch với chủ nhân thì phải bị tiêu diệt!

Tuy nhiên nhìn thấy thân thể của Quang Minh thần xong thì Ca Đức tiếc nuối không nguôi. Ai biết Quang Minh thần chiếm cơ thể của Bích Lệ Ti chứ.

- Vâng thưa chủ nhân!

Nhìn Quang Minh thần chán chê xong, Ca Đức hí mắt nói:

- Chủ nhân, ngài có cách nào khiến cho Quang Minh thần tạm thời không động đậy được không? Giống như phép thuật giam cầm đại loại gì đó?

Ca Đức lặng lẽ dùng phương thức nói chuyện cảm ứng độc nhất giữa hần và Cao Lô Hoa để hỏi.

-?

Đôi mắt đỏ rực của Cao Lô Hoa nhìn về phía Ca Đức.

- Chỉ cần chủ nhân khiến nàng ngưng động đậy. Cho dù là một phút thì thuộc hạ có biện pháp xử lý vụ này ngay.

Ca Đức tiếp tục dùng tâm linh truyền tin cho Cao Lô Hoa:

- Ngay từ đầu thuộc hạ đã làm một số thứ lên người Quang Minh thần rồi. Chỉ cần chủ nhân giam cầm được Quang Minh thần thì thuộc hạ có biện pháp đôi phỏ.

Ca Đức đầy tự tin nói với Cao Lô Hoa. Giảng lâm là lý luận mà chủ nhân trước kia của Ca Đức ‘Linh hồn chủ thần’ đề xuất ra, đối với lý luận này, Ca Đức rõ hơn ai hết. Trong bộ lý luận giảng lâm này, linh hồn chủ thần có một sai lầm trí mạng, đây là chính miệng Linh hồn chủ thần nói cho bọn Ca Đức nghe.

Cao Lô Hoa nhìn Ca Đức, sau đó suy nghĩ xem trong đầu có chứa chiêu thức giam cầm nào không. Theo sở học của Cao Lô Hoa thì trong ma pháp có rất nhiều phép thuật giam cầm nhưng mấy ma pháp đó không có tác dụng đối với thần.

Bỗng nhiên Quang Minh thần thét thảm một tiếng, Thái Dương thần ở một bên mặt mày biến sắc. Sau đó, hần không hề để ý Hỏa thần đang nằm rên rỉ dưới đất vọt ra khỏi thính phòng Giáo Hoàng ngay.

Người khác có thể không biết nhưng Thái Dương thần thì hiểu rất rõ! Tiếng thét này của Quang Minh thần không phải do bị thương hay gì gì đó... Mà tiếng thét này chứng tỏ hậu quả của việc thi triển lĩnh vực tầng thứ hai của Quang Minh thần, hiện tại, Quang Minh thần đã không thể không chế được mình nữa. Sau đó, Quang Minh thần sẽ điên cuồng tấn công bất cứ ai đứng trước mặt, dù là đối thủ hay bạn bè người thân.

- Người đuổi theo gã Thái Dương thần đó đi.

Giọng nói độc đáo của Cao Lô Hoa nói với Ca Đức:

- Chuyện làm Quang Minh thần không ngo ngoe. Cứ để ta thử xem.

Nói xong, Cao Lô Hoa đuổi tay phải ra, ngón trở và ngón giữa chỉ thẳng. Nói đến việc làm người khác không động đậy được thì Cao Lô Hoa chợt nhớ đến một thứ, một món võ cổ truyền Trung Hoa trên Trái Đất—thuật điểm huyết.

- Vâng thưa chủ nhân. Thái Dương thần cứ giao cho thuộc hạ!

Ca Đức không hề do dự tuân thủ mệnh lệnh của Cao Lô Hoa, sau đó hần liền rút một thanh trường kiếm linh hồn đỏ như máu đuổi theo Thái Dương thần. Hôm nay, hần phải hoàn thành lời thề khi xưa, đánh gục Thái Dương

thần. Ngày hôm đó, thực lực của hắn không mạnh nhưng hôm nay, cây ná bắn chim đã được thay thành khẩu đại bác rồi. Đủ vốn so găng với Thái Dương thần!

Nhìn Ca Đức đi xong, Cao Lô Hoa cười ha hả, đồng thời hai con mắt của hắn cũng biến thành màu đỏ, vốn đôi mắt trái màu tử kim giờ cũng xuất hiện một tầng màu đỏ luôn.

- Yaaa~~

Ở lĩnh vực thứ hai, Quang Minh thần không thể không chế được bản thân, điên cuồng hét rống. Nguyên bộ ‘Thần vương giáp’ trong nháy mắt biến thành đỏ tươi, hơn nữa, áo giáp vốn giản dị giờ tràn đầy hoa văn thần bí! Đây mới chính là lĩnh vực tầng thứ hai của Quang Minh thần. Ngay từ đầu, Quang Minh thần muốn không chế thân thể mình nên đã cố đè nén một bộ phận thực lực của lĩnh vực thứ hai. Hiện tại, tức giận điên người, Quang Minh thần không cần cố kỵ gì nữa.

- YAAA~~

Cao Lô Hoa cũng hét lên theo Quang Minh thần! Bản chất ma tính vốn cũng điên cuồng. Quang Minh thần không còn vật vả áp chế nữa thì Cao Lô Hoa việc gì không giải phóng toàn bộ năng lượng của trạng thái ma hóa cơ chứ?

Một cỗ lực lượng mới trong cơ thể sinh ra. Đến Cao Lô Hoa cũng không thể nắm giữ hoàn toàn được. Nếu có thể nắm giữ hoàn toàn được thì Cao Lô Hoa đã không phân biệt năng lượng hắc ám và thần thánh ra. Mà đã dung hợp cả hai thành một loại năng lượng khác rồi.

- Hà hà! Hà!

Hai mắt Quang Minh thần đỏ rực, thở hổn hển nhìn con quái vật toàn lân giáp trước mặt.

Mà đôi mắt với Quang Minh thần, cặp mắt hồng của Cao Lô Hoa cũng đang nhìn xem cái áp giáp màu đỏ kia là gì.

- AAA~~

- AAA~~

Không hẹn nhau, cả hai cùng điên cuồng rống lên, sau đó, như hai con dã thú xông vào cắn xé nhau.

Không có thủ đoạn bịp bợm, không ma pháp, cả hai đều dùng sức mạng thuần túy nhất của cơ thể liều mạng! Nhưng lấy cường độ cơ thể của cả hai thì khi đụng vào nhau, một cỗ năng lượng hủy diệt bắn ra xung quanh.

Oanh, ầm ầm~~ cả thính phòng rung động dữ dội. ngay cả thính phòng Giáo Hoàng cũng rung chuyển mạnh. Sau đó bất lực biến thành một bãi hoang tàn!

Trong đồng hoang tàn đó, hai hình dạng đỏ đen phóng vút lên cao như hai viên đạn bắn chỉ thiên.

Sau đó cả hai đứng yên trên bầu trời, gầm gừ nhìn nhau.

- AAA!

Cao Lôì Hoa găm lên, thân thể phá không xuất hiện bên cạnh Quang Minh thần.

Trên người Cao Lôì Hoa vẫn còn lĩnh vực tốc độ, cho nên khi hấn di chuyển thì thỉnh thoảng lại phá vỡ không gian, sau đó đột nhiên xuất hiện bên người Quang Minh thần, đánh mạnh một phát.

Quang Minh thần không kịp né tránh, chỉ có thể chịu đòn trên không.

Hiện tại trên không trung chỉ còn hai con đã thú lao vào cắn xé nhau. Không hề có chút ý thức giác ngộ của hai vị thần... ..

Bên kia, Ca Đức cầm theo trường kiếm linh hồn đỏ thẫm đuổi theo Thái Dương thần. Đang đuổi thì phát hiện Thái Dương thần hình như đang chờ hấn.

- Thái Dương thần Apollo!

Mắt đỏ hoe vì thấy kẻ thù, Ca Đức quát lớn sau đó chém một đường kiếm quỹ dị về phía Thái Dương thần.

- Lấy danh nghĩa của Thái Dương thần. Đi chết đi!

Thái Dương thần nhanh chóng niệm chú văn:

- Xuất hiện đi, Quang huy chiến xa!

Bùm! Thái Dương thần đã niệm xong chú văn, một chiếc chiến xa do hai con độc giác thú kéo trên mặt đất được triệu hồi ra, sau đó Thái Dương thần nhảy lên trên chiếc chiến xa.

Có chiến xa thì Thái Dương thần mới đích thực là Thái Dương thần, ngồi trên chiến xa, năng lực của hấn mới phát huy được 100%. Bởi vì trường thương trên tay hấn phối hợp với chiến xa là chuẩn không cần chỉnh!

Ngồi trên chiến xa. Thái Dương thần cảm thấy lực lượng của mình dần dần được gia tăng:

- Kẻ chết là người mới đúng! Bây giờ ta sẽ lấy thần cách ra khỏi cơ thể người trả lại cho tam đệ của ta!

Choang! Trường thương của Thái Dương thần với trường kiếm linh hồn của Ca Đức chạm vào nhau.

Ca Đức bị lực lượng hùng mạnh của trường thương đánh văng ra sau. Hấn vội vàng ổn định lại cơ thể trên không. Ăn một thương của Thái Dương thần, trong lòng Ca Đức mới âm thầm sợ, vừa bước vào bậc tám là ma mới nên Ca Đức quá hưng phấn quên mất Thái Dương thần là con ma cũ thành tinh đang ngồi trên chiến xa. Sau khi dùng kiếm cứng đối cứng với một thương của Thái Dương thần, Ca Đức bị thiệt thòi liền.

Ca Đức nhanh chóng lui ra sau. Đồng thời tay khẽ vung trường kiếm lên, một đường kiếm đỏ xoay tròn trên không trông thì như chậm mà lại cực nhanh, tạo nên tầng tầng bóng kiếm mê ảo.

- Kiếm kỹ linh hồn. Mê kiếm!

Thanh âm của Ca Đức cứ như từ chân trời xa xăm truyền tới.

- Cùng một chiêu kiếm mà còn muốn dùng lại sao? Đừng xem thường người khác quá!

Thái Dương thần tăng tốc độ, trường thương đâm mạnh lên kiếm Ca Đức.

Nhưng mà khóe miệng của Ca Đức cũng nở nụ cười khinh miệt. Cùng một chiêu hấn sẽ dùng lại hai lần với cùng một người sao?

Lúc Thái Dương thần cầm trường thương đâm lên kiếm Ca Đức, Ca Đức liền buông kiếm ra. Sau đó nhào người về phía trước, tay không xông tới Thái Dương thần... ..

Bên kia.

Lúc Quang Minh thần xoay người đánh thì hồng quang trong mắt Cao Lô Hoa nhanh chóng tan đi. Sau khi khôi phục một tia kim quang, hấn nhanh chóng vươn ngón tay đâm lên người Quang Minh thần.

- Cổ vũ kỹ. Điểm huyết!...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 254

Đề Hoàn Thành Mệnh Lệnh Của Chủ Nhân Chết Cũng Không Từ.

Lúc này, Bích Lệ Ti bị Quang Minh Thần ký sinh và Cao Lôì Hoa đang đánh nhau đến mức long trời lở đất.

Cuối cùng hai người lại trở về chỗ Giáo Hoàng thánh đã biến thành đồng nát vụn.

Lúc này, ánh mắt màu đỏ của Cao Lôì Hoa nhạt dần. Thần lực vận chuyển theo phương thức vận hành của chân khí. Cao Lôì Hoa cũng dần dần thanh tĩnh trở lại.

Rồi hắn nhìn Quang Minh Thần đang chuẩn bị lao tới đánh hắn.

- Cơ hội tốt!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, Quang Minh Thần đang trong trạng thái điên cuồng nên khí thể kinh hồn, nhưng mà chỉ tấn công không phòng thủ.

Cơ hội tốt như vậy mà không lợi dụng thì đập đầu mà chết đi. Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng:

- Cổ vũ kỹ, điểm huyết.

Rồi Cao Lôì Hoa duỗi tay phải ra, đầu ngón tay chỉ về phía thân thể của Quang Minh Thần.

Tuy hiện tại có một tầng “Thần Vương giáp” đang bao bọc thân thể Quang Minh Thần, nhưng Cao Lôì Hoa không hề cố kỵ vẫn thi triển chiêu thức.

Cách!

Ngón tay của Cao Lôì Hoa chọc vào phía giáp vai phải của Quang Minh Thần.

- Mở, cho ta.

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng. Đầu ngón tay hắn phun ra một cỗ lực lượng vừa tà ác vừa chính khí. Cỗ năng lượng kỳ lạ đó bắn vào “Thần vương giáp” của Quang Minh Thần tạo thành một lỗ nhỏ. Tiếp đó phân vảy bên tay phải được rút đi, lộ ra ngón tay của Cao Lôì Hoa. Một cỗ năng lượng đặc biệt từ đầu ngón tay của Cao Lôì Hoa tràn vào bên trong cơ thể Quang Minh Thần.

- Hy vọng rằng cấu tạo cơ thể của nhân loại ở Địa giới giống của Địa cầu.

Cao Lô Hoa thâm nghĩ trong lòng.

Cỗ năng lượng này vừa tiến vào cơ thể thì động tác của Quang Minh Thần liền bị ngừng lại. Quang Minh Thần kinh ngạc nhìn Cao Lô Hoa, sau khi thân thể bị chế trụ, ‘Thần vương giáp’ trên người Quang Minh thần mất đi thần lực duy trì nên từ từ biến mất, liền đó lý trí của Quang Minh thần cũng được khôi phục.

Nàng nhìn chằm chằm vào thân thể của mình rồi kinh ngạc nhìn Cao Lô Hoa. Vừa rồi nàng rõ ràng không cảm giác nguyên tố nào giam cầm lực lượng của nàng, nhưng tự nhiên thân thể lại không động đậy được. Bây giờ Quang Minh Thần cũng không thể cử động nổi một ngón tay, mà nàng cũng không nói được, nên nàng chỉ có thể tự hỏi mình.

Cao Lô Hoa đứng lên, lấy một chiếc áo choàng từ nhẫn không gian ra rồi choàng lên người. Trong nhẫn không gian của hắn không có quần áo nên chỉ có thể làm như thế này thôi. Cùng lúc đó, những chiếc váy màu đen cũng dần dần co lại.

Cao Lô Hoa suy nghĩ, đến bây giờ lực lượng ma hóa hắn cũng chưa nắm chắc hoàn toàn. Tuy nhiên lực lượng đó cũng thật mạnh mẽ, có thể chống đỡ được lĩnh vực tầng hai của Quang Minh Thần... ..

Ở bên này Quang Minh Thần bị chế phục, còn bên kia trận chiến giữa Ca Đức và Apollo cũng sắp đến hồi kết thúc.

Cả hai người đều không sử dụng lĩnh vực.

Ca Đức vừa mới trở thành thần, tuy rằng nắm giữ được lĩnh vực nhưng cũng không có khả năng sử dụng thành thạo ngay được, nên cho dù dùng cũng bằng không.

Mà Thái Dương Thần cũng biết nếu mình sử dụng lĩnh vực cũng vô ích, bởi vì hắn biết nếu hắn không có được lĩnh vực tầng cao hơn thì nó không tạo ra được thương tổn gì cho tân Hỏa Thần Ca Đức.

Cho nên họ dùng phương thức cận chiến để đánh nhau.

Apollo triệu tập ra Thái Dương chiến xa phối hợp với thần thương liên tiếp ra đòn khiến Ca Đức lâm vào thế hạ phong. Dường như Ca Đức sắp bại đến nơi.

- Ha ha, tiểu tử áo trắng kia. Không phải ngươi kiêu ngạo lắm sao, không phải ngươi nói ngươi mạnh hơn ta sao. Vậy bây giờ thì sao!!!

Trường thương trong tay Apollo giống như là cuồng phong bạo vũ đổ xuống người Ca Đức, khiến hắn không có lực để trả đòn.

Nhưng trong cơn hưng phấn nên Thái Dương Thần không để ý tuy Ca Đức ở thế hạ phong nhưng miệng hắn vẫn khế cười.

Ca Đức không thèm quan tâm đến điệu cười châm chọc của Apollo. Kiếm của Ca Đức vẫn đỡ đòn của Apollo nhưng chân hắn lại đi theo một bộ pháp rất kỳ lạ. Mỗi bước đi của Ca Đức tưởng chừng rất tùy ý nhưng thật ra trong đấy lại ẩn chứa quy tắc.

Chỉ có điều động tác của Ca Đức rất kín đáo, không ai có thể nhìn thấy hắn làm cái gì, Thái Dương Thần cũng không để ý đến điều đó. Apollo chỉ nghĩ rằng Ca Đức đang cố gắng chống đỡ mà thôi.

- Ha ha ha, đến đây đi, đánh bại ta xem nào.

Apollo cười điên cuồng, trường thương trong tay hắn càng đâm càng nhanh, chỉ trong thời gian ngắn trên người Ca Đức đã có vài vết thương.

- Người chỉ có trình độ này thôi sao? Trình còi thế này mà đòi thắng ta ư? Chết cười.

Thái Dương Thần kỹ - cực hạn nhất kích.

Thái Dương Thần hét lớn một tiếng, hai con độc giác thú hí lên một tiếng, rồi chạy đến phía Ca Đức, dưới sự phối hợp này, thương pháp của Thái Dương Thần cũng điên cuồng đâm đến Ca Đức.

- Thật tốt, đây cũng là chiêu cuối cùng của ta.

Ca Đức ngẩng đầu lên nói với Thái Dương Thần:

- Linh hồn kiểm trận – Tỏa hồn trận pháp.

Khi Ca Đức hét lên, xung quanh Thái Dương Thần xuất hiện những dấu chân màu đỏ, không cần nói cũng biết những dấu chân này ẩn chứa thần lực của Ca Đức. Không ít không nhiều cũng đủ năm trăm bước.

Tỏa hồn trận, trận pháp do Linh hồn chủ thần tạo ra rất đặc biệt. Trận pháp này có công dụng là đột nhiên giam cầm linh hồn của đối thủ không cho đối thủ cử động. Tác dụng của nó rất mạnh mẽ, cho dù là thần cũng không di chuyển được.

Điều đáng tiếc duy nhất là muốn sử dụng trận pháp này phải thực hiện năm trăm bước chân ẩn chứa thần lực sung mãn theo quy tắc thì trận pháp mới hoạt động.

Thử hỏi trong chiến đấu có thắng ngốc nào lại để người ta làm như vậy. Bởi thế nên mặc dù tác dụng của trận pháp này rất mạnh mẽ nhưng lại không sử dụng được.

Nhưng khi Thái Dương Thần cười trên chiến xa, Ca Đức rất giáo hoạt chạy quanh Thái Dương Thần, bởi vậy Thái Dương Thần không thể điều khiển xe đuổi theo mà chỉ có thể đứng tại chỗ đâm hắn. Những vết thương trên người Ca Đức chỉ là do hắn thi triển khổ nhục kế thôi.

Vì vậy cho nên Ca Đức vừa đùa với trường thương của Thái Dương thần, vừa lén lút hoàn thành trận pháp khó thực hiện nhưng cực kỳ hùng mạnh này!

- Khóa!

Ca Đức thấy thương ảnh lao đến nhưng vẫn không tránh né, hai bàn tay vẫn kết thủ ấn rồi quát to một tiếng.

Mũi thương của Thái Dương Thần chỉ còn cách ngực của Ca Đức một tấc.

Hai mắt của Thái Dương Thần trở nên vô thần, linh hồn của hắn đã bị giam cầm.

- Rất tốt, Ca Đức.

Cao Lô Hoa mỉm cười với Ca Đức. Trên người Cao Lô Hoa hiện giờ là một chiếc áo choàng màu đỏ, may mắn là có chữ ở bên trong hần trần truồng rồi...

- Ta mạnh hơn ngươi.

Ca Đức mỉm cười nói với Apollo.

Choang!

Thân ảnh Cao Lô Hoa xuất hiện bên cạnh Apollo chém cho hần một đao, rồi kéo thân thể hần đi vào trong 'di chỉ' Giáo hoàng thánh.

- Đi vào đây nào Ca Đức. Ta vừa giam cầm thân thể Quang Minh Thần rồi.

Cao Lô Hoa chỉ chỉ vào Bích Lệ Ti đang gờ tay nói.

- Trời ơi, chủ nhân! Sao ngài làm được vậy?

Ca Đức đánh giá Quang Minh Thần, hần không nhận thấy một tia năng lượng giam cầm nào, nhưng nhìn hình dáng của nàng thì chắc chắn là như vậy.

- Đừng nói điều này vội. Ngươi có thể lôi linh hồn của Quang Minh Thần ra khỏi con dâu ta không?

Cao Lô Hoa kéo áo choàng che kín người để tránh 'phơi bày cảnh xuân' ra rồi nói.

- Không có vấn đề gì, thưa chủ nhân.

Ca Đức đáp.

- Được, vậy ngươi lôi linh hồn của Quang Minh Thần ra đây.

Cao Lô Hoa hung dữ nói:

- Sau đó cứ ngược đãi hần thoải mái, dám động đến Tĩnh Tâm và con dâu của ta hả, lá gan không nhỏ đâu.

- Rõ chủ nhân. Thuộc hạ sẽ dùng phương pháp tàn nhẫn nhất.

Ca Đức hơi khó xử bởi linh hồn của Quang Minh thần hơi đặc biệt. Phải biết rằng kể cả khi còn sống hần cũng chưa từng động thủ với con gái, nhưng tuy hần khó xử nhưng đây là mệnh lệnh của chủ nhân nên hần phải thực hiện.

- Tốt nhất, cởi hết quần áo của hần ra, nếu linh hồn hần mặc quần áo.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Cởi quần áo hần ra sau đó lấy roi đánh hần. Đúng rồi, Ca Đức, có thể dùng roi đánh linh hồn được không?

- Cũng được ạ, nếu chủ nhân bắt thuộc hạ sẽ làm.

Ca Đức ngượng ngùng nói.

- Tốt, vậy nhiệm vụ này giao cho ngươi.

Cao Lô Hoa oán hận nói:

- Đem hần lột sạch ra. Lúc đánh hần phải dùng ký ức thủy tinh mà lưu lại. Ta muốn tất cả mọi người đều nhìn thấy Quang Minh Thần khóa thân bị

đánh như thế nào.

- Rõ, thưa chủ nhân.

Ca Đức căn rãng nói:

- Thẻ chết sẽ hoàn thành mệnh lệnh của chủ nhân.

Lúc này Cao Lôì Hoa không có nhìn thấy, vẻ mặt của Quang Minh Thần dưới thân thể của Bích Lệ Ti đang tái nhợt...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 255

Thái Dương Thần Chạy Trốn.

Cao Lô Hoa không biết rằng lời nói của hắn bị Quang Minh Thần nghe được. Mặt nàng tái nhợt, nhìn nàng lúc này thật giống bệnh mỹ nhân Vong Linh Nữ Thần.

- Chủ nhân, không có vấn đề gì. Giờ ngài có muốn lôi linh hồn Quang Minh Thần ra ngay không?

Ca Đức thật sự còn đợi Cao Lô Hoa ra lệnh. Chỉ cần có vậy, hắn sẽ rút linh hồn Quang Minh Thần ra khỏi thân thể Bích Lệ Ti rồi thưởng cho nàng mấy roi.

- Kéo, kéo cho ta. Làm hắn lăn ra đây.

Cao Lô Hoa tức giận nhìn Bích Lệ Ti. Hắn tức giận mình không có khả năng như Ca Đức, có thể trực tiếp lôi linh hồn nàng ra để rồi tự mình cho nàng mấy roi.

- Chủ nhân tôn kính, y như ngài mong muốn.

Ca Đức gật đầu rồi đi đến chỗ Quang Minh Thần.

- Phong ấn bằng thủy tinh trong suốt à.

Cao Lô Hoa lấy một mảnh thủy tinh trong suốt rồi nói với Ca Đức.

- Không cần đâu chủ nhân, tình huống lần này có chút đặc biệt không cần phải dùng phong ấn thủy tinh.

Ca Đức đến bên cạnh Bích Lệ Ti rồi giải thích:

- Lần này thuộc hạ không những đem linh hồn của Quang Minh Thần ra khỏi thân thể của Bích Lệ Ti tiểu thư mà còn có thể đem lực lượng của Quang Minh Thần phong ấn tại thân thể của Bích Lệ Ti tiểu thư rồi mới lôi linh hồn của Quang Minh Thần ra khỏi thân thể của tiểu thư.

- Làm được điều này cũng là do ngài đã giam cầm thân thể của tiểu thư Bích Lệ Ti.

Ca Đức nói tiếp:

- Thuộc hạ có thể đem lực lượng của Quang Minh Thần phong ấn trong cơ thể của tiểu thư Bích Lệ Ti. Nhưng để làm được điều đó phải khiến cho thân thể nàng không được cử động.

- Người nói có thể phong ấn được lực lượng của Quang Minh Thần trong

thân thể của Bích Lệ Ti.

Cao Lô Hoa nhíu mày, vậy chẳng lẽ Bích Lệ Ti có được toàn bộ thực lực của Quang Minh Thần.

Ca Đức gật đầu:

- Đúng vậy chủ nhân, khi Bích Lệ Ti tiểu thư tỉnh dậy sẽ có được tất cả lực lượng của Quang Minh Thần. Chỉ có điều lực lượng này bị phong ấn, phải đến một trình độ nhất định mới cởi bỏ được phong ấn.

Ca Đức tiếp tục giải thích cho Cao Lô Hoa tại sao hắn có thể đem lực lượng và linh hồn của Quang Minh Thần tách ra. Tất cả nguyên nhân đều do, Quang Minh Thần xuyên qua Thiên giới bằng phương pháp “giáng lâm”. Chủ nhân tiền nhiệm của Ca Đức – Linh hồn chủ thần chính là người nghĩ ra cách đó. Hắn đã từng nói cho Ca Đức lỗi hỏng của cách làm đó. Giáng lâm chính là linh hồn của thần tộc mang theo lực lượng đi xuống Nhân giới nhập vào thân thể nhân loại. Nếu như cách làm này hoàn mỹ có thể đem tất cả lực lượng và trí tuệ nhập vào thân thể mới. Nhưng thật không may, linh hồn và lực lượng không phải là một thể thống nhất. Vì thế khi giáng lâm, lực lượng và linh hồn có thể bị tách ra.

Sau một hồi giải thích, hắn nhìn Quang Minh Thần nói tiếp:

- Vậy nên, thuộc hạ có thể làm cho lực lượng và linh hồn của Quang Minh Thần tách ra.

- Không!!!!!!

Quang Minh Thần hét to một tiếng. Làm nàng mất đi lực lượng, chẳng bằng nàng chết đi cho xong.

- Thiên giới chi môn.

Quang Minh Thần bắt đầu sử dụng quân bài cuối cùng để chạy trốn. Nàng cưỡng ép mở ra thông đạo duy nhất giữa Thiên giới và Nhân giới. Tiếp đó, linh hồn Quang Minh Thần chủ động rời khỏi thân thể của Bích Lệ Ti bay về phía Thiên giới chi môn.

Nhìn linh hồn Quang Minh Thần rời khỏi thân thể của Bích Lệ Ti. Ca Đức mỉm cười. Hắn không ngờ Quang Minh Thần có thể rời khỏi thân thể của Bích Lệ Ti. Nhưng hắn đã từng ra tay trên linh hồn của Quang Minh Thần, cho dù nàng không ra hắn cũng có biện pháp khiến nàng phải ra.

- Chi!!!!!!

Một nửa linh hồn của Quang Minh Thần vừa chui ra khỏi thân thể của Bích Lệ Ti, đột nhiên linh hồn nàng rung mạnh lên như bị điện giật.

Nhân cơ hội này, hai tay Ca Đức kết thủ ấn rồi quát một tiếng:

- Phong!

Quang Minh Thần chỉ có thể cảm thấy linh hồn của mình đột nhiên run lên. Sau đó nhận ra linh hồn của mình có thể ra khỏi thân thể của Bích Lệ Ti. Nhưng sau khi nhìn lại nàng phát hiện lực lượng của mình cũng chính là thần cách và Quang Minh thần lực lại bị lưu lại trong thân thể của Bích Lệ

Ti.

- Ha ha!!!

Ca Đức cười phá lên. Nói thật, muốn đem lực lượng của Quang Minh Thần tách ra khỏi linh hồn nàng không phải chuyện dễ dàng, nhưng Ca Đức không nghĩ tới Quang Minh Thần lại phối hợp hần rời khỏi thân thể của tiểu thư Bích Lệ Ti. Nàng làm như vậy chính là trợ giúp cho hần.

- Không!!!!

Quang Minh Thần bị thảm hét một tiếng. Sau khi mất đi lực lượng, nàng đã biết được kết cục của mình.

Một nam tử đầu bạc dùng roi đánh vào linh hồn trần trụi của nàng. Nghĩ đến đó, cả người Quang Minh thần run lên.

- Ta phải về Thiên giới, ta không thể ở lại đây.

Quang Minh Thần cố gắng lao về cánh cửa Thiên giới.

Nhưng cánh cửa đó tưởng gần lại rất xa, nàng không còn cơ hội vào đó nữa. Mất đi thần lực nàng dễ dàng bị Ca Đức khống chế.

Mất thấy cánh cửa Thiên Giới sắp đóng, nàng lại càng tuyệt vọng.

Ngay khi cánh cửa Thiên Giới sắp đóng, đột nhiên một thân ảnh màu đỏ lao qua người Cao Lô Hoa nhảy vào chi môn Thiên Giới.

Nhìn thấy thân ảnh màu đỏ này, Cao Lô Hoa vung tay ra chém tới nó.

- Aaaaaa!

Thái Dương Thần sau khi thoát ly được trận pháp của Ca Đức, liền chạy như điên đến cánh cửa Thiên Giới.

Trúng một đòn của Cao Lô Hoa, Thái Dương Thần kêu thảm một tiếng. Đao đó của Cao Lô Hoa chẳng khác nào thần khí, khiến cánh tay hần rụng xuống.

Thái Dương Thần cắn răng không để ý đến cánh tay phải của mình lao đến cánh cửa Thiên giới.

Ngay sau đó rầm một tiếng, cánh cửa Thiên giới đóng lại, mà Quang Minh Thần vẫn ở đây.

- Không ngờ hần lại chạy được.

Cao Lô Hoa nhíu mày nói, lại nhìn cánh tay phải hần bỏ lại trên mặt đất. Tiềm lực con người thật kinh khủng, lúc Thái Dương Thần chạy trốn chết không ngờ không kém hơn tốc độ của hần bao nhiêu.

- Tên khốn nạn kia, không ngờ hần bỏ rơi mình.

Quang Minh Thần nghiêng răng, hần hần nói.

- Chủ nhân, giờ nên xử lý Quang Minh Thần như thế nào.

Ca Đức nâng linh hồn của Quang Minh Thần lên rồi nói với Cao Lô Hoa.

- Thật tốt, còn một người không chạy thoát.

Cao Lô Hoa nhìn về phía Quang Minh Thần. Sau khi mất lực lượng, vàng sáng bao quanh linh hồn đã tiêu thất, hiện tại dung mạo của Quang Minh thần xuất hiện trước mặt Cao Lô Hoa.

Nhìn bộ dáng của Quang Minh Thần, Cao Lôi Hoa trợn lòi mắt. Bởi vì Quang Minh thần trước mắt khác hoàn toàn so với trí tưởng tượng của hắn.

Tóc vàng mắt vàng, hơn nữa dáng người của nàng hoàn toàn là một nữ nhân phương tây xinh đẹp.

Tuy nhiên, Cao Lôi Hoa không ngạc nhiên bởi Quang Minh Thần xinh đẹp, mỹ nữ Cao Lôi Hoa đã gặp nhiều rồi. Hắn đã từng giết rất nhiều nữ đặc vụ xinh đẹp. Nhưng hắn kinh ngạc là do, hắn tưởng rằng Quang Minh Thần là nam, nhưng khi biết nàng là nữ hắn lại có chút phân vân.

- Chủ nhân.

Ca Đức nói với Cao Lôi Hoa.

- Ồi?

Cao Lôi Hoa nhìn Ca Đức rồi nói:

- Đi thôi, chúng ta trở về, mang linh hồn nàng theo, để Tĩnh Tâm xử lý.

Nói xong Cao Lôi Hoa bế Bích Lệ Ti lên rồi đi về nhà.

Trận đánh này đã phá hủy hơn nửa Quang Minh Thần Điện. Không bao lâu nữa sẽ có người đến đây. Vậy cứ rời khỏi đây luôn cho đỡ gặp nhiều rắc rối. Cũng không phải hắn sợ người của Quang Minh Thần Điện mà là do hiện tại ngoài chiếc áo choàng đang mặc ra, hắn không mặc cái gì cả.

- Rõ, thưa chủ nhân vĩ đại.

Ca Đức lên tiếng rồi bắt lấy linh hồn của Quang Minh Thần và đi theo Cao Lôi Hoa.

Sự việc Quang Minh Tam Thần coi như đã xong. Cao Lôi Hoa thở dài, một chết một trốn một bị bắt. Đáng tiếc nhất là để cho Thái Dương Thần chạy trốn, nhưng chỉ mình hắn Cao Lôi Hoa không để vào mắt.

- Đi về thôi.

Cao Lôi Hoa quát một tiếng. Hắn muốn nhanh chóng trở lại để gặp Tĩnh Tâm, hắn không biết hiện giờ nàng ra sao.

Tại ngôi nhà thứ hai của Cao Lôi Hoa.

Tĩnh Tâm nhìn về hướng Quang Minh Thần Điện. Xung quanh nàng là bốn tên huyết kỵ sĩ. Tuy rằng không biết tình hình ở đó ra sao, nhưng nàng vẫn kiên trì đứng ở đây nhìn về phía đó.

Cuối cùng, Tĩnh Tâm cũng thấy được một thân ảnh quen thuộc. Trên người hắn đang khoác một chiếc áo choàng rất thân quen. Đó chiếc áo choàng nàng đưa hắn lần đầu gặp mặt. Tĩnh Tâm không nghĩ rằng đến bây giờ hắn vẫn giữ nó.

Tuy rằng bây giờ hắn hơi nhếch nhác, nhưng đối với Tĩnh Tâm chỉ cần sống là tốt rồi ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 256

Xuân Quang Đại Lộ.

Từ xa Cao Lôì Hoa đã nhìn thấy Tĩnh Tâm đang chờ hấn. Ngọn gió thổi qua làm mái tóc dài màu xanh của nàng bay trong gió. Bàn tay nàng nhẹ nhàng gỡ mấy sợi tóc rối mình, mỉm cười với Cao Lôì Hoa. Thấy cảnh này Cao Lôì Hoa say mê tí tở lỏ.

- Tĩnh Tâm!

Cao Lôì Hoa kêu lên đầy tình cảm, sau đó vác Bích Lệ Ti tới chỗ Tĩnh Tâm.

- Bích Lệ Ti!

Ngay khi Cao Lôì Hoa tới gần Tĩnh Tâm, đột nhiên một bóng đen từ trong nhà lao ra như điên. Dáng người này lao đến Cao Lôì Hoa như con hổ vồ mồi. Nói đúng ra là nhào về phía Bích Lệ Ti trên lưng Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa nhú mày nhìn người này. Thì ra bóng đen đó chính là đứa con trai lớn của hấn – Saga.

Ngay khi Tĩnh Tâm từ Quang Minh Thần Điện trở về, Saga từ miệng nàng biết được Bích Lệ Ti bị Quang Minh Thần chiếm cứ thân thể. Sau khi biết người mình yêu gặp chuyện không may, hấn lo lắng vạn phần, hấn còn muốn chạy đến Quang Minh Thần Điện để cứu nàng.

Bất kể Tĩnh Tâm khuyên như thế nào đều vô dụng, vậy nên nàng đành đánh thẳng bé hôn mê rồi cho nó ngủ trên ghế ở đại sảnh.

Ngay khi vừa tỉnh lại, vừa vịn thẳng bé lại nhìn thấy ngay Cao Lôì Hoa đang trở về, hấn để ý thấy trên lưng ba chính là người hấn yêu – Bích Lệ Ti.

- Bích Lệ Ti!

Sau khi nhìn thấy nàng, Saga bật dậy rồi chạy như điên tới chỗ Cao Lôì Hoa.

Khi chạy, đôi cánh đen của Saga cũng vỗ theo. Bởi vì chưa tìm được biện pháp để ẩn đôi cánh nên hiện giờ đôi cánh màu đen vẫn cứ lù lù ra đó.

Nhưng lúc này, nó cũng bất chấp tất cả, cho dù biết đôi cánh đen của hấn nếu bị người dân Quang Minh để đô nhìn thấy sẽ gây ra rất nhiều hậu quả. Đối với thằng bé chỉ cần Bích Lệ Ti không xảy ra chuyện gì là tốt rồi. Cho nên Saga dùng tốc độ nhanh nhất của mình, chạy về phía Cao Lôì Hoa.

Trong ánh mắt của Saga, cả thế giới hiện giờ chỉ còn thân ảnh của Bích Lệ Ti. Phía dưới Bích Lệ Ti là ai, hắn cũng không quan tâm.

Đôi cánh của thằng bé không ngừng đập để tăng tốc độ cho mình. Chính vì thế đã tạo thành một cơn gió nhẹ.

Cuối cùng, Saga đã chạy đến được trước mặt Cao Lôì Hoa.

- Bích Lệ Ti!

Saga hét to một tiếng, theo quán tính cơn gió xung quanh Saga cũng ập tới người Cao Lôì Hoa.

Nếu bình thường cơn cuồng phong này hẳn chẳng coi là gì. Nhưng giờ thì lại không đúng lúc tẹo nào, lúc này Cao Lôì Hoa chỉ khoác đúng một chiếc áo choàng.

Vù! Cơn gió hất tung áo choàng của Cao Lôì Hoa lên...

Liền đó Cao Lôì Hoa cảm thấy mát mẻ tới từng lỗ chân lông. Cúi đầu xuống thì đực cả mặt ra, hắn bỗng nhận ra mình đang 'trần như nhộng'.

Cao Lôì Hoa vội vàng khua loạn lên muốn giữ lấy chiếc áo choàng.

Nhưng bất đắc dĩ chính là, Saga trong cơn hưng phấn nên vẫn đang vỗ cánh, mỗi lần vỗ cánh chiếc áo choàng lại càng bay cao hơn. Cứ như cò hồng kỳ tung bay theo cơn gió vậy.

- Há há!

Cao Lôì Hoa cười khô, khuôn mặt trở nên khó coi. Cao Lôì Hoa nhìn về phía Saga với ánh mắt hình viên đạn.

- Kỳ lạ thật, rõ ràng là chưa đến đông sao trời đột nhiên lạnh vậy?

Saga rung mình lâm bảm, thằng bé không nhìn thấy được ánh mắt hung dữ của Cao Lôì Hoa.

Sau khi áo choàng hạ xuống, Cao Lôì Hoa vội vàng ngó nghiêng xung quanh xem có ai nhìn không. Hắn âm thầm cầu nguyện, phải biết rằng nhà của Tĩnh Tâm tuy không phải là nơi sâm uất nhưng xung quanh đó cũng có rất nhiều đại lộ cũng không phải ít người. Nếu để cho người khác thấy được 'bò dy' của mình thì lần này cứ gọi là đeo mo.

Tuy nhiên thật may mắn, xung quanh đây chẳng có ai. Có lẽ do sự tình Quang Minh Thần Điện nên hiện giờ đường vắng lạnh.

Sắc mặt của Cao Lôì Hoa hơi bình hòa trở lại, dù sao đều là người trong nhà cả tuy lúc này lộ hàng một tý cũng không sao.

Dù sao cũng không có chuyện gì lớn. Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt Cao Lôì Hoa lại rất khó coi.

Bởi vì hắn thấy ở phía bên phải nhà hắn xuất hiện hai thiếu nữ. Hai thiếu nữ này cũng vừa vận liếc mắt nhìn thấy Cao Lôì Hoa, khéo thay cơn gió lại thổi. ...

Nếu nam nhân này mà mặc bộ giáp thì cái áo choàng này tung bay hẳn sẽ rất tuấn tú, nhưng đáng tiếc hắn lại không mặc cái gì bên trong cả.

- Phi, vô sỉ.

Một thiếu nữ sau khi nhìn thấy cảnh này nhẹ nhàng xì một tiếng khinh miệt rồi quay sang nói với thiếu nữ bên cạnh:

- Chúng ta đi thôi Lôi Ly Nhã tử tử, nhìn cái tên tự xưng này show hàng chỉ tổ bẩn mắt.

- Ủ.

Thiếu nữ tên Lôi Ly Nhã nhẹ nhàng gật đầu. Hai người nhanh chóng rẽ vào một ngõ nhỏ. Nhưng trước khi đi thiếu nữ tên Lôi Ly Nhã quay lại nhìn Cao Lôi Hoa thêm một lần nữa. Không biết tại sao, nàng cảm thấy đã gặp hẵn qua một lần...

Cao Lôi Hoa nghiêng răng ken két tức giận nhìn về phía Saga đang không ngừng vỗ cánh, mỗi một lần vỗ cánh là một lần chiếc áo choàng của Cao Lôi Hoa lại bay lên.

Nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của Cao Lôi Hoa, Tĩnh Tâm rất khổ sở vì muốn cười mà không dám cười. Tuy rằng nàng sớm biết được quần áo của hắn đã bị đốt hết trong lĩnh vực của Thái Dương Thần, đằng sau chiếc áo choàng không còn cái gì khác. Nhưng nàng lại không nghĩ tới chuyện tình lại xảy ra như vậy.

Tuy buồn cười nhưng nàng vẫn bước tới giữ lấy chiếc áo choàng đang bị thổi bay của Cao Lôi Hoa, đồng thời nhanh chóng buộc áo choàng lại.

- Ba.

Saga lúc này mới phát hiện Cao Lôi Hoa đang dữ tợn nhìn hắn, trong lòng thằng bé trào lên một cảm giác không an toàn.

- Đi vào nhà cho ba. Tí nữa tính sổ với con sau.

Cao Lôi Hoa rít lên.

- Hắc hắc.

Saga ngượng ngừng gãi gãi đầu. Thằng bé cũng không sợ, nó đã biết tính tình của Cao Lôi Hoa. Tối đa chỉ nói nói ngoài miệng vài câu mà thôi. Nhưng hắn không dám nói, vì nó sợ Cao Lôi Hoa cắt mất phần ăn của nó.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng kiễng chân, chuồn chuồn ót lên đôi môi Cao Lôi Hoa rồi xấu hổ kéo hắn vào phòng.

- Không hổ là chủ nhân, Có thể show hàng trắng trợn như vậy.

Huyết kỵ tướng – tân Hỏa thần Ca Đức đứng phía sau nhìn Cao Lôi Hoa cảm thán. Rồi hắn nhìn linh hồn của Quang Minh Thần đang nằm trong tay mình. Dường như cảnh lộ hàng khiến chủ nhân quên đi chuyện linh hồn Quang Minh Thần.

- Nhìn gì vậy.

Quang Minh Thần cảm nhận được ánh mắt của Ca Đức, trừng mắt nói.

- Không có, ta thấy chủ nhân của ta và cô thật đối lập. Ta cảm giác đáng người của chủ nhân còn đẹp hơn của cô.

Ca Đức ngấm ngía đáng người của Quang Minh Nữ Thần rồi đứng trên góc độ võ học mà phân tích:

- Dáng người của chủ nhân thật chuẩn, cô còn kém xa. Ví dụ như bộ ngực của cô quá lớn ảnh hưởng đến tốc độ. Còn có eo quá bé ảnh hưởng tới sức bật, còn chân.....

Ca Đức không ngừng phê bình những ‘điểm xấu’ của Quang Minh nữ thần, Mọi người đều không biết rằng Ca Đức chính là một tên võ sĩ. Kiếp trước khi là linh hồn kiếm sĩ hắn chỉ không ngừng tu luyện. Về chuyên nam nữ hắn không biết một cái gì. Đến cả phân biệt nam nữ đối với hắn cũng là một chuyện khó khăn.

-

Nghe được lời nói của Ca Đức, Quang Minh Nữ Thần không khỏi nhìn lại vóc người ma quỷ của mình mà vốn có thể khiến cho tất cả nữ nhân trong thiên hạ cảm thấy xấu hổ. Lần đầu tiên nàng hoài nghi vóc dáng của mình. Nàng hoài nghi có phải thân thể của mình có phải tệ như những điều Ca Đức nói...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 257

Nguyệt Nhi Đẩy Cửa Vào.

Cao Lô Hoa thật sự là đã quên chuyện tình của Quang Minh Nữ Thần. Hắn đang dần thôi mất bị Tĩnh Tâm kéo vào trong.

Sau khi vào nhà, Cao Lô Hoa đặt Bích Lệ Ti xuống chiếc sofa ở đại sảnh. Hiện tại cô bé đang hôn mê, chỉ cần ngủ một giấc là sẽ không có chuyện gì đã xảy ra. Hơn nữa hiện tại lực lượng của Quang Minh Thần đang bị phong ấn trong cơ thể của nàng, có thể nói con đường thành thần của nàng tương đối lớn.

Tĩnh Tâm nhìn bộ dáng của Cao Lô Hoa không nhịn nổi phải bật cười. Nàng nhẹ nhàng vuốt trán của hắn.

- Đi theo thiếp.

Tĩnh Tâm dùng thủ ngữ nói với Cao Lô Hoa.

- Ừ!

Cao Lô Hoa trừng mắt nhìn Saga rồi đi theo Tĩnh Tâm lên trên lầu.

Tĩnh Tâm mang Cao Lô Hoa đến phòng tắm, nàng muốn tự mình thay y phục cho hắn. Bởi vì chiến đấu cho nên số lượng quần áo của Cao Lô Hoa rất lớn.

Sau khi bước vào trong phòng tắm, Cao Lô Hoa cởi chiếc áo choàng ra rồi nhảy vào bồn. Chiếc bồn tắm này chính là do Tĩnh Tâm yêu cầu người làm, bởi nàng là ngư nhân rất thích nước. Cái bồn tắm mà nàng đặt chẳng khác bể bơi tư nhân của các phú hào nơi địa cầu.

Tuy rằng, bồn tắm ở trên lầu nhưng nguồn nước cung cấp cho nó cũng không cần phải bận tâm. Tuy ở dị giới không có máy bơm nhưng ma pháp thủy hệ hoàn toàn có thể giải quyết vấn đề này.

- Phù!

Chìm trong dòng nước ấm, Cao Lô Hoa thở phào nhẹ nhõm, những cảm giác mệt mỏi do cuộc chiến vừa rồi dần tan biến.

- Nếu có người mát xa cho mình thì thật sướng.

Cao Lô Hoa khẽ lẩm bẩm.

Nhưng điều hắn mong muốn lại thành sự thật, một bàn tay mềm mại nhẹ nhàng lần tới lưng của Cao Lô Hoa, rồi nhẹ nhàng kỳ cọ.

- Ư ư!!!!

Cao Lôì Hoa rên rĩ sảng khoái. Tuy rằng thủ pháp này rất mới lạ, nhưng vẫn khiến hắn rất thoải mái.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa cũng không quay đầu lại, mà khẽ gọi nhỏ. Hắn biết rằng sau lưng hắn chính là Tĩnh Tâm.

- Ừm.

Thanh âm của Tĩnh Tâm nhẹ nhàng vang lên bên tai Cao Lôì Hoa.

- Nàng cũng xuống dưới này đi, he he!

Cao Lôì Hoa đột nhiên quay lại rồi kéo nàng xuống bể.

- Đứng!

Hai chân của Tĩnh Tâm chạm nước nàng liền có thể nói chuyện được.

Những tiếng động lạ đột nhiên được phát ra từ dưới chân của Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa cúi đầu nhìn thì thấy khi hai chân của Tĩnh Tâm chạm vào nước, một vầng sáng màu lam tỏa ra khắp chân nàng. Ngay sau đó, đôi chân của nàng biến mất mà thay vào đó là một chiếc đuôi màu lam từng khiến hắn mất hồn.

- Hì hì!

Nhìn cái đuôi màu lam này khiến cho Cao Lôì Hoa cảm thấy thú huyết sôi trào. Không chút do dự hắn ôm chặt Tĩnh Tâm vào lòng rồi ngấu nghiến đôi môi đỏ mọng của nàng.

- Ừm.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng rên rĩ, thân thể trong lòng ngực của Cao Lôì Hoa không ngừng vận vẹo. Cảm nhận được thân thể hấp dẫn của Tĩnh Tâm, dục hỏa trong lòng hắn bùng nổ... ..

Đặc biệt khi Cao Lôì Hoa nhìn thấy đôi mắt màu lam long lanh đầy tình ý thì lại càng khiến cho dục vọng của Cao Lôì Hoa bùng phát như dê Hoàng Hà vỡ.

- Rống!!

Dưới sự kích thích tình cảm mãnh liệt, Cao Lôì Hoa không do dự gào lên một tiếng. Hắn đè Tĩnh Tâm vào mép bể, rồi đè ép thân hình của mình lên trên

Tong phút chốc, nước trong bể theo cảnh ‘xuân sắc’ bắn tung tóe ra ngoài, hơi nước cuộn cuộn bay lên làm khiến căn phòng càng trở nên mờ ảo.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa thâm tình gọi như báo hiệu hắn chuẩn bị vác thương ra trận!

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lôì Hoa tràn đầy nhu tình, dường như chờ mong hắn tiến thêm một bước nữa.

Cạch.

Ngay khi Cao Lôì Hoa chuẩn bị tiến vào Ngọc môn quan thì đột nhiên cánh cửa phòng tắm bị mở ra.

- Ba, nhanh lên, dưới lầu có người tìm ba kìa.

Một thanh âm rất êm tai vang lên một cách không đúng lúc.

Ngay lập tức hấn và Tĩnh Tâm đều cứng đờ. Cao Lôi Hoa cười khỏ, người vừa lên tiếng chính là Nguyệt Nhị.

Trong lúc nhất thời, cả Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm đều không dám thở mạnh.

“Nha đầu kia mau rời khỏi đây đi”.

Cao Lôi Hoa âm thầm cầu nguyện.

Nhưng hình như là bởi vì hấn mới đắc tội với Quang Minh Nữ Thần hay sao, mà lời nguyện cầu của hấn đã thất bại.

- Kỳ lạ ba đi đâu rồi?

Hơi nước trong phòng tắm quá nhiều, nàng không thể nhìn thấy, vậy nên sau một lần gõ cửa không có ai trả lời nàng nói tiếp:

- Ba ơi, ba có trong đó không? Con đi vào nhé.

Cao Lôi Hoa méo miệng nghĩ thầm trong lòng: không phải con đã sớm bước vào rồi sao.

Sau khi Nguyệt Nhị đi vào trong phòng tắm. Tuy hơi nước ở trong này rất dày nhưng phải biết rằng nàng chính là tinh linh tộc nổi danh với nhãn lực. Nàng rất nhanh chóng nhìn ra được thân ảnh của Cao Lôi Hoa.

-A!!

Nhìn thấy thân ảnh của Cao Lôi Hoa, nàng hét to một tiếng vội vàng bịt miệng của mình lại.

Cao Lôi Hoa bất đắc dĩ đứng lên. Ai bảo con gái mình là tinh linh tộc chứ.

Bụp!

Khi Cao Lôi Hoa đứng lên, Tĩnh Tâm đúng là đỏ bừng từ đầu tới đuôi. Nàng đập xuống nước một cái rồi lặn vào trong bể không chui ra nữa.

- Chuyện gì vậy Nguyệt Nhị?

Cao Lôi Hoa có chút đau đầu hỏi Nguyệt Nhị.

- Aaaaaaaa!!

Nguyệt Nhị lại hét lên một lần nữa, cuối cùng nàng cũng biết ba và mẹ đang làm chuyện gì. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, Nguyệt Nhị xấu hổ đập cửa chạy ra....

- Tĩnh Tâm.

Nhìn Nguyệt Nhị chạy ra ngoài, Cao Lôi Hoa khỏ sở quay đầu gọi Tĩnh Tâm, nhưng nàng lại không chịu lên.

Bất đắc dĩ, hấn đành phải rời khỏi bồn tắm rồi lau khô người. Không có biện pháp, tuy Tĩnh Tâm đem tất cả cho hấn nhưng trước khi chính thức kết hôn Tĩnh Tâm không chịu làm lại với Cao Lôi Hoa tiếp lần nào cả. Lần này thật vất vả mới có cơ hội không ngờ lại bị người khác quấy rầy.

Tĩnh Tâm đã chuẩn bị cho Cao Lôi Hoa một bộ quần áo từ trước, hấn chỉ

có việc mặc rồi bước ra khỏi phòng tắm.

- Nguyệt Nhị, có chuyện gì vậy? Tại sao lại tìm ba?

Cao Lôì Hoa xuống dưới tầng rồi hỏi Nguyệt Nhị đang ngồi trên ghế.

- Ba, trưởng lão Sauron của tổ chức “lôi” mang hai người tới tìm ba.

Nguyệt Nhị ngẩng đầu lên nói với Cao Lôì Hoa.

- Ủ, hiện tại bọn họ ở đâu?

Cao Lôì Hoa gãi gãi đầu hỏi.

- Ở phòng bên ạ.

Nguyệt Nhị trả lời.

- Được rồi, để ba đi gặp họ một lát.

Cao Lôì Hoa vội vàng đi sang phòng bên. Không hiểu sao lúc này nói chuyện trước mặt Nguyệt Nhị thì hẳn lại có cảm giác như phạm nhân nói chuyện với quan tòa.

Khi tới phòng bên, Cao Lôì Hoa thấy Ca Đức và Sauron đang chém gió. Cao Lôì Hoa đảo mắt qua bên cạnh Sauron thấy có hai thiếu nữ nhưng rất nhanh chóng bỏ qua họ nhìn chăm chăm vào Sauron.

- Sauron, người tìm ta có việc gì không?

Cao Lôì Hoa khoác một chiếc áo khoác tiến vào đại sảnh. Thấy thân ảnh hẳn, một trong hai người con gái sau lưng Sauron chột hô lên.

- A?! Là tên thích show hàng lúc này!

Một người con gái nhìn thấy Cao Lôì Hoa rồi mái tóc bạc của hẳn liền hô lên.

Mặt Cao Lôì Hoa đen lại, hẳn nhìn kỹ hai thiếu nữ kia rồi cười méo xệch. Đây chính là oan gia ngõ hẹp. Nếu hẳn nhớ không nhầm thì hai người này chính là hai thiếu nữ trên đường nhìn hẳn lúc hẳn lộ hàng.

- Tử y, đừng nói bậy.

Thiếu nữ tên Lôì Ly Nhã nhẹ nhàng khiển trách một tiếng rồi xin lỗi Cao Lôì Hoa:

- Vị tiên sinh này, tiểu nữ thật sự xin lỗi, tiểu muội nhà tôi không hiểu chuyện, xin ngài đừng trách.

Cao Lôì Hoa cười trừ, hẳn còn có thể nói gì. Tử y tiểu cô nương này cũng chỉ nói sự thật thôi mà. Tuy nhiên không phải hẳn cố ý lộ hàng.

- Quên đi, chuyện này đừng nói nữa.

Cao Lôì Hoa phát phát tay, rồi kéo ghế ngồi xuống:

- Đây chỉ là một sự tình không ngờ được thôi. Nhưng tôi hy vọng hai người giữ kín miệng của mình. Nếu chuyện này bị lan truyền thì đừng trách ta vô tình.

- Vâng tiên sinh, chúng tôi sẽ chú ý.

Lôi Ly Nhã gật đầu.

- Để tôi giới thiệu một chút, tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Sauron chỉ vào thiếu nữ tên Lôì Ly Nhã nói:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, vị này là thủ tịch của “Tuyệt Toa”, thiết kế sư trẻ tuổi tiểu thư Lôì Ly Nhã. Theo yêu cầu của ngài, tôi dẫn nàng đến đây để thiết kế cho ngài và tiểu thư Tĩnh Tâm bộ áo cưới hoàn mỹ nhất “Tuyệt Toa”

... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 258

Ta Không Phải Là Kẻ Không Chế Loli.

Người tên là Lôi Ly Nhã?

Cao Lôi Hoa cẩn thận đánh giá thiếu nữ quý phái này. Khi hắn nghe thấy tên nàng, hắn thấy có chút quen thuộc. Cao Lôi Hoa cẩn thận nhớ lại nhưng không nhớ ra nghe được tên này ở đâu. Mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, làm cuộc sống của hắn loạn cả lên, khiến cho hắn không thể nhớ nổi tên cô gái này hắn đã nghe qua ở đâu.

- Đúng vậy, tên tôi là Lôi Ly Nhã. Có gì không vậy? Tên tôi có vấn đề gì sao?

Lôi Ly Nhã thấy Cao Lôi Hoa đang nhìn mình chằm chằm, thế nên nàng cúi đầu nghi hoặc ngấm lại mình.

- A, không có gì. tiểu thư Lôi Ly Nhã này, chúng ta đã gặp nhau ở đâu chưa?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Dường như chưa từng gặp mặt.

Lôi Ly Nhã cũng cảm thấy Cao Lôi Hoa có chút quen mắt nhưng nàng lại cảm thấy là chưa từng gặp Cao Lôi Hoa, vậy nên đành cười một cách không chắc chắn, phủ định câu hỏi của hắn.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Thôi, cho tôi xin, tiên sinh Cao Lôi Hoa, muốn làm quen mỹ nữ cũng không cần lấy cái cớ cũ mèm như vậy chứ.

Tử y thiếu nữ đứng bên cạnh Lôi Ly Nhã bĩu môi nói:

- Chiêu này đã lỗi thời rồi.

- Hờ hờ.

Cao Lôi Hoa bắt đầu dĩ giải đầu. Bộ dáng lúc này của hắn thật giống như lời nàng nói.

- Ba ba~~, baba~.

Lúc này, đột nhiên trong phòng vang lên tiếng khóc của Kim Toa Nhi:

- Ba ba, Mộng Ti đoạt đồ ăn của con.

Sau đó bóng dáng Kim Toa Nhi hiện ra ở đại sảnh, theo sau cô bé lúc này

chính là Mộng Ti tay đang cầm một đồng thức ăn, không cần nói cũng biết đó là thức ăn của Kim Toa Nhi.

- Ba ba, vừa rồi Mộng Ti ăn xong suất ăn của mình liền quay sang ăn cướp thức ăn của con.

Kim Toa Nhi chạy tới liều mạng kéo kéo đuôi Cao Lôi Hoa, yêu cầu hấn bảo vệ chính nghĩa.

- Ôi.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng ôm lấy Kim Toa Nhi rồi nhìn Mộng Ti đang cúi đầu không dám nhìn hấn.

- Mộng Ti, con cũng lại đây nào.

Cao Lôi Hoa nói, rồi vẫy vẫy tay với Mộng Ti.

Mộng Ti ngược lên len len nhìn Cao Lôi Hoa, thấy vẻ mặt tươi cười của hấn rồi mới yên tâm, vui vẻ chạy đến cạnh hấn.

- Tiểu nha đầu này, ha ha.

Cao Lôi Hoa khẽ cười một tiếng rồi cũng ôm cô bé đặt lên đùi còn lại của mình.

- Mộng Ti trả lại đồ ăn cho Kim Toa Nhi đi.

Cao Lôi Hoa vuốt đầu của Mộng Ti.

- Vâng.

Mộng Ti nghe thấy lời nói của Cao Lôi Hoa, nàng nhìn lại thức ăn trong tay mình đầy tiếc nuối rồi đau lòng đưa trả lại cho Kim Toa Nhi. Mệnh lệnh của chủ nhân, cô bé nhất định phải nghe theo.

- A, ngoan. Lần sau đừng làm như vậy nữa nhé. Thức ăn vẫn còn nhiều mà, không cần phải vì vậy mà cãi nhau. Phải nghe lời nha.

Cao Lôi Hoa lấy trong nhẫn không gian một chút đồ ăn rồi đưa cho Mộng Ti. Chỗ thức ăn này là do lúc chế biến vẫn còn thừa, hấn không muốn lãng phí nên dùng để chế biến thành một ít đồ ăn vặt rồi để vào trong nhẫn không gian.

Dù sao trong nhẫn không gian cũng không sợ hết hạn sử dụng, nhẫn không gian so với tủ lạnh còn tốt hơn nhiều.

Nhìn thấy thức ăn, Mộng Ti vui vẻ vỗ vỗ đôi bàn tay, tiếp nhận đồ ăn trên tay Cao Lôi Hoa.

Bởi quá trình nhận đồ ăn, biên độ vận động quá lớn nên những chiếc khóa vàng bên vai cô bé đập vào nhau tạo ra tiếng vang.

Nghe thấy thanh âm này, Lôi Ly Nhã quay lại nhìn:

- A?! Là tiểu cô nương này?

Sau khi nhìn thấy Mộng Ti, Lôi Ly Nhã kinh ngạc kêu lên. Nàng nhận ra cô bé này bởi chiếc xích trên vai cô bé. Với cô bé này, nàng có ấn tượng rất sâu sắc.

Hồi ở băng tuyết đế quốc, nàng đã bán quần áo cho cô bé này.

Tiếp đó, nàng cẩn thận nhìn lại Cao Lôi Hoa:

- A, tôi nhớ ra rồi. Hóa ra là ngài.

Lôi Ly Nhã chỉ vào Cao Lôi Hoa rồi nói tiếp:

- Ngài chính là người ở Băng thú thành mua quần áo cho cô bé này – người không chế Loli?

- Cái gì? Người không chế Loli?

Cao Lôi Hoa nản lòng, từ khi nào mình là người như vậy.

-? Tiểu thư Lôi Ly Nhã, xem biểu tình của cô như vậy dường như chúng ta đã gặp ở đâu đó?

Cao Lôi Hoa nhú mày nhìn thiếu nữ ở trước mặt.

- Băng tuyết đế quốc, Băng Thú thành, chi nhánh Tuyết Toa. Lúc đó chúng ta đã gặp nhau. Lúc đó ngài mang theo cô bé này đến mua một bộ quần áo trẻ em.

Lôi Ly Nhã chỉ vào Mộng Ti trong ngực của Cao Lôi Hoa.

Băng tuyết đế quốc, Băng Thú thành?

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ đầu. Hắn cũng nhớ ra rồi. Đó là chuyện xảy ra khi hắn theo Tiểu Tam đến Băng tuyết đế quốc. Lúc trở về hắn dẫn theo Mộng Ti từ đại băng nguyên trở về. Sau khi giải quyết vấn đề hoàng vị của Tiểu Tam, Cao Lôi Hoa trở về Quang Minh đế quốc, trên đường từng đi vào cửa hàng Tuyết Toa của Băng Thú thành để mua một bộ quần áo trẻ em cho Mộng Ti.

Cao Lôi Hoa có thể nhớ rõ chuyện này bởi, Lôi Ly Nhã vừa nói ra mấy chữ “người không chế loli”. Lúc đó khi hắn vào mua quần áo cho Mộng Ti, hắn đã gặp một kẻ không chế loli thật sự - con trai của chủ Băng thú thành.

- A?

Mộng Ti trong ngực của Cao Lôi Hoa cũng quay đầu nhìn Lôi Ly Nhã rồi mỉm cười. Cô bé nhớ rõ thiếu nữ này, chính nàng đã khen Mộng Ti rất đáng yêu. Hình như nàng là thiết kế sư của “Tuyết Toa” hay gì gì đó.

- Kẻ không chế Loli?

Tử Y bên cạnh Lôi Ly Nhã lập tức dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Cao Lôi Hoa với hai cô bé Kim Toa Nhi và Mộng Ti trên đùi.

- Ôi.

Cao Lôi Hoa vỗ trán của mình rồi nói:

- Tiểu thư Tử Y, không nên nghĩ linh tinh, đây là hai con của tôi.

- A, là...con...gái...à.

Tử Y kéo dài âm thanh nói.

- Tử Y không được vô lễ.

Tổ trưởng Sauron quát to một tiếng.

- A.

Bị Sauron quát như vậy, Tử Y liền cúi đầu không nói gì nữa.

- Từ hôm nay trở đi, toàn bộ đại lý của “Tuyết Toa” trên đại lục sẽ do tiên sinh Cao Lôi Hoa quản lý. Tử Y, Lôi Ly Nhã bây giờ Cao Lôi Hoa tiên sinh

sẽ là chủ nhân của hai người các người.

Sauron nhìn hai nàng rồi nói.

- Cái gì? Tổ trưởng? Ngài nói gì vậy? Tại sao hắn lại quản lý tất cả đại lý của Tuyết Toa?

Tử Y hét lớn lên:

- Điều này không thể được, đội trưởng. Ngài không thể làm thế.

- Hừ, Tử y, người thật to gan.

Nghe được lời nói của nàng, Sauron rất tức giận, hắn hừ một tiếng rồi nói:

- Từ khi nào người có quyền không nghe lời ta? Hay là người muốn phản bội tổ chức?

Lôi tổ chức phân chia giai cấp rất rõ ràng. Trong tổ chức, tổ trưởng chính là tồn tại cấp cao nhất. Ngoài hắn ra còn một số trưởng lão khác. Những thành viên chống đối lại mệnh lệnh của đội trưởng sẽ được phán là phản bội tổ chức.

Sắc mặt Tử Y liền trắng bệch. Nghe đội trưởng nói chuyện Tuyết Toa cho nam nhân trước mặt này, nàng nhất thời không nghĩ gì nhiều phản đối. Không ngờ lời nói của nàng lại bị khép thành tội phản bội tổ chức.

- Tổ trưởng tha mạng.

Tử Y quỳ xuống, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

- Được rồi, Sauron. Lần này bỏ qua đi, đừng so đo với cô bé này nữa.

Cao Lô Hoa tùy ý phát tay:

- Hiện giờ, lưu lại nàng ta để thiết kế cho ta bộ đồ cưới. Coi như là trừng phạt nàng đi.

Cao Lô Hoa thuận miệng nói.

Nghe được lời nói của Cao Lô Hoa. Tử Y lập tức kích động:

- Cảm ơn tiên sinh Cao Lô Hoa. Tôi nhất định sẽ cố gắng thiết kế cho ngài một bộ đồ cưới tuyệt vời.

Đối với Cao Lô Hoa, người vừa cứu mình một mạng, thái độ của Tử Y thay đổi 180 độ.

Nhớ tới đồ cưới, Cao Lô Hoa lại càng mong ngày đó đến nhanh hơn. Đó chính là đại sự của đời người.

Ngày thứ ba tuần đầu tiên ba tháng sau chính là lễ tạ ơn (Thanks Giving Day). Đây là lễ hội long trọng nhất của Hải tộc. Ngày đó cũng là ngày thành hôn của Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm.

Ngày lễ tạ ơn của Hải tộc đều được tổ chức vào ngày thứ ba hàng năm.

Sở dĩ có ngày tạ ơn bởi vì chính ngày đó Sáng Thế Thần đã tạo ra hải dương.

Căn cứ vào sáng thế ký: Quyển một chương 9 trang 10, nguyên văn rằng:

- Nước trong thiên hạ đều ở một chỗ khiến cho đất đai lộ ra. Thần gọi đất đó là đất liền, gọi nơi nước tụ lại là biển cả. Sáng ngày thứ ba, Sáng thế thần bắt đầu tạo ra sinh mạng ở dưới biển. Dần dần ngày này hàng năm trở thành

ngày lễ tạ ơn của hải tộc.

Hiện giờ chỉ còn cách ngày lễ tạ ơn ba tháng.

Cao Lôì Hoa nghĩ đến những vật dùng cần phải có khi kết hôn như áo cưới, nhẫn cưới. Hắn còn tính đến hòn đảo không trung nơi hắn và Tĩnh Tâm tổ chức hôn lễ.

- Được rồi, theo ta.

Cao Lôì Hoa đứng lên nói với Lôì Ly Nhã và Tử Y:

- Ta đã phác họa ra chiếc áo cưới, các cô thử nhìn xem.

Cao Lôì Hoa dẫn hai nàng vào phòng hắn, nơi hắn để bản thiết kế chiếc áo cưới... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 259

Muốn Thế Giới Hòa Bình Mọi Người Phải Có Trách Nhiệm.

Nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, Lôì Ly Nhã nghi hoặc nhìn hắñ:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, ý của ngài là ngài đã thiết kế cho bộ áo đó?

Lôì Ly Nhã nhìn Cao Lôì Hoa như thể nhìn thấy một vật thể lạ.

Tại thế giới này thiên về vũ lực, cường giả vị tôn, nếu tìm được người vẽ ma pháp trận thì có vài người, nhưng nếu tìm được người thiết kế thì thật hy hữu. Huống chi trên đường đi, tổ trưởng Sauron đã nói người tiếp quản Tuyết Toa là một người trẻ tuổi có thực lực thông thiên. Trong mắt nàng những cường giả trẻ tuổi có vũ lực trừ sức mạnh ra thì chẳng còn cái gì đáng nói tới.

- Cũng không tính là bản thiết kế, chỉ tùy tiện vẽ mà thôi. Dường như Tiểu thư Lôì Ly Nhã rất kinh ngạc.

Cao Lôì Hoa cười nói với Lôì Ly Nhã:

- Đến lúc xem xong rồi hãy nói tới có phải là thiết kế hay không, tôi chỉ mới phác thảo ra thôi, cô cần phải thêm một vài góp ý để hoàn thiện bộ đồ đó nữa.

- Bản phác thảo?

Lôì Ly Nhã cái hiểu cái không cứ gật đầu bừa, Cao Lôì Hoa dùng những thuật ngữ đặc biệt không phải Lôì Ly Nhã có thể hiểu được.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Lúc này Sauron đứng bên cạnh lên tiếng:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, Tuyết Toa đã chuyển cho ngài, những người ngài cần tôi cũng đã mang đến. Hiện giờ không còn chuyện gì nữa thì tôi xin được cáo lui.

Không biết tại sao khi ở cạnh Cao Lôì Hoa, Sauron cảm thấy rất bất an. Cho dù hắñ là người đứng đầu một tổ chức, nhưng đối với Cao Lôì Hoa, hắñ lại có một sự sợ hãi từ trong lòng. Hắñ cũng không biết tại sao.

- Được rồi, nếu không có việc gì thì người cứ đi đi.

Cao Lôì Hoa phát tay đuổi người.

- Rõ, tiên sinh Cao Lôì Hoa.

Sauron cung kính bái Cao Lôì Hoa rồi nhanh chóng đi ra khỏi nhà hắñ.

- Được rồi, hai vị, mời theo tôi.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng ôm Mộng Ti và Kim Toa Nhi lên rồi bước đi.

- Vâng.

Lôi Ly Nhã gật đầu rồi bước theo Cao Lô Hoa.

Phòng của Cao Lô Hoa ở tầng hai.

Đặt hai đứa bé xuống đất xong Cao Lô Hoa nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra.

Sau khi tiến vào phòng, Cao Lô Hoa mỉm cười nhìn thấy hoàng kim Slime đang ngủ khò khò.

Cao Lô Hoa cẩn thận đặt Cầu Cầu sang một bên. Từ khi nó hấp thụ linh hồn của thiên sứ xong liền nằm vật như vậy.

Lôi Ly Nhã và Tử Y nghi hoặc nhìn Slime hoàng kim. Các nàng hoài nghi tên cường nhân trong lời nói của tổ trưởng có thật sự mạnh mẽ như vậy không. Tại thế giới theo đuổi lực lượng này, ai lại nguyện ý khế ước với Slime, đặc biệt là cường giả. Ma sủng lý tưởng của bọn họ chính là cự long, cho dù không phải bọn họ cũng sẽ tìm những sủng vật mạnh khác.

- Bản phác thảo ở đây.

Cao Lô Hoa đi tới cạnh giường rồi nhắc chiếc gối lên. Dưới đó có một bản vẽ. Trước đó vài ngày hắn đã cố gắng nhớ lại để vẽ ra bức phác họa này.

Lôi Ly Nhã mở bức vẽ của Cao Lô Hoa ra.

- A!

Vừa nhìn thấy bức vẽ này Lôi Ly Nhã hét lớn một tiếng.

- Sao vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Lôi Ly Nhã. Hắn không hiểu tại sao nàng lại hét lên như vậy.

- Ngài, vẽ.

Mặt Lôi Ly Nhã ửng đỏ lên nhìn Cao Lô Hoa nói.

- Sao vậy?

Cao Lô Hoa nhìn nàng cười nói.

Đây là loại áo cưới mới. Bên trên là chiếc váy bó sát người thêm bao tay màu trắng. Toàn bộ chiếc áo cưới màu trắng, cấu tạo cũng khá đơn giản. Vì để tôn lên dáng người hoàn mỹ của Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa thu gọn lại phần eo của chiếc áo một chút. Bên dưới là chiếc váy dạng như cánh hoa xếp chồng, phía sau là một dải lụa dài sáu thước. Chiếc váy này trông đơn giản nhưng lại vô cùng thu hút.

- Sao vậy? Có cái gì không thích hợp sao?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi. Bản phác thảo này, hắn rất vừa lòng.

- Quần áo này lộ quá, làm gì có ai có thể mặc bộ áo hở vai này.

Lôi Ly Nhã chỉ vào bức vẽ rồi nói:

- Đây mà gọi là quần áo sao?

- Chuyện này thì có quan hệ gì?

Cao Lô Hoa khó hiểu nói:

- Ta thấy bộ quần áo này rất được.
- Ngài xác định may bộ quần áo này sao?

Lôi Ly Nhã ngẩng đầu hỏi Cao Lôi Hoa.

- Đúng vậy.

Cao Lôi Hoa nói tiếp:

- Sao thế, không thể may được sao?
- A, tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài đừng xem thường tài năng của ta.

Lôi Ly Nhã kiêu ngạo nói:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, bộ quần áo này căn bản đã thiết kế xong rồi. Tôi chỉ cần làm y nguyên bản vẽ là được rồi.

- Tốt, vậy bao giờ có thể hoàn thành.

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Cho tôi một tháng.

Lôi Ly Nhã ngẩng đầu nói:

- Tôi lấy danh nghĩa Tuyết Toa ra đảm bảo, tôi sẽ làm tốt chiếc váy cưới này, hãy cho tôi một tháng.

- Được, một tháng.

Dù sao bây giờ còn cách hôn lễ những ba tháng, thời gian không phải là gấp:

- Làm chiếc áo đó, có gì khó khăn cứ nói với tôi. Cần tài liệu gì cũng được.

- Không thành vấn đề.

Lôi Ly Nhã gật đầu.

- Vậy các cô cứ nghiên cứu bản vẽ đi, chuyện này đều nhờ các cô.

Cao Lôi Hoa đứng lên nói tiếp:

- Còn nữa, không có sự cho phép của tôi, các cô không được mang bản vẽ này tiết lộ ra ngoài.

- Việc này không thành vấn đề.

Lôi Ly Nhã gật đầu rồi nhìn lại bộ áo lộ hai bả vai kia, Càng xem nàng càng kích động.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Lôi Ly Nhã ngẩng đầu lên, nàng thấy Cao Lôi Hoa đang bước ra ngoài cửa liền vội vàng nói:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài chờ một chút.

- Có chuyện gì vậy?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ngài có thể tìm cho tôi một địa phương yên tĩnh không?

Lôi Ly Nhã kích động hỏi:

- Tôi muốn nghiên cứu bản thiết kế của ngài.

- Việc này không thành vấn đề.

Cao Lôi Hoa gật đầu chỉ vào bên trong rồi nói:

- Năm căn phòng trong kia đều là phòng trống.

- Cảm ơn.

Lôi Ly Nhã vui vẻ nói. Bản thiết kế của Cao Lôi Hoa đưa cho nàng thật quá hải nhân. Nhưng trừ bỏ điểm này, những đường nét khác lại quá tuyệt vời. Bản thiết kế như vậy không phải người thường có thể làm được. Điều này cần có tài năng mà chỉ có thần sáng tạo mới có.

Cao Lôi Hoa cười, hắn chỉ muốn người của Tuyệt Toa toàn lực thiết kế cho hắn bộ áo cưới hoàn mỹ nhất.

Cao Lôi Hoa ra khỏi phòng rồi bước xuống đại sảnh.

Hắn nhìn thấy Nguyệt Nhị đang cẩn thận bón cho Bích Lệ Ti.

Bên cạnh cô bé đó chính là Saga đang đi lại rất khẩn trương.

Bích Lệ Ti vừa tỉnh lại, nàng muốn ăn một chút cho đỡ đói.

Saga ở bên cạnh lập tức chuẩn bị đồ ăn cho nàng, nhưng do một phần quá khẩn trương và hắn chưa từng việc này bao giờ, hắn đã suýt khiến Bích Lệ Ti bị nghẹn chết.

May mắn có Nguyệt Nhị ở bên cạnh giúp đỡ hắn bón cho Bích Lệ Ti.

- Nguyệt Nhị.

Cao Lôi Hoa gọi cô bé.

- Vâng? Ba gọi gì con ạ?

Nguyệt Nhị quay đầu lại nhìn Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, ba muốn hỏi, chú Tra Lý đi đâu rồi? Khi ba về nhà sao không thấy chú ấy?

Cao Lôi Hoa hỏi, vừa rời ở Quang Minh Thần Điện đánh nhau với Quang Minh Tam Thần. Hắn có gọi Tra Lý nhưng hắn không đến, tưởng rằng hắn không đến kịp, nhưng khi về nhà Cao Lôi Hoa lại phát hiện ra không thấy Tra Lý đâu.

- A, ba à. Chú Tra Lý bảo rằng có việc gấp cần phải quay về Thú nhân đế quốc ngay.

Nguyệt Nhị ngẩng đầu lên nói:

- Sau khi cha đi không lâu, có một người đến tìm chú Tra Lý. Sau một hồi nói chuyện, chú Tra Lý vội vàng lên lầu nói với Bảo Bảo mấy câu rồi xuống nói với con. Ở thú nhân quốc có sự việc liên quan đến sự an nguy của toàn đại lục nên chú ấy không thể không đi.

- Chuyện liên quan đến an nguy của đại lục?

Cao Lôi Hoa cười khỏ, Tra Lý đi vội vàng như vậy không biết có đại sự gì nữa. Cao Lôi Hoa thầm nghĩ, lúc đó hắn đánh nhau với Quang Minh Tam Thần. Với tính tình của Tra Lý mà nói, Quang Minh Tam Thần từng đắc tội hắn, nếu không cho bọn họ một bài học thì không phải là Thú Thần, nhưng hắn lại bỏ qua chuyện này.

- Người đến gặp Tra Lý là ai vậy?

Cao Lôi Hoa nghĩ một chút rồi hỏi.

- Con cũng không biết, người đó mặc bộ quần áo đen trùm kín cả người, con không thể nhìn thấy mặt của người đó.

Nguyệt Nhị nói tiếp:

- A đúng rồi, con nhớ rằng sau lưng hắn có một chiếc lưới hái màu đen rất lớn.

- Lưới hái màu đen cực lớn? Quần áo màu đen?

Cao Lôi Hoa chợt nghĩ đến một người. Lúc đó khi hắn còn ở Thú tộc, trong đám người trả thù cho con trai của Giáo hoàng cũng có mặt hắn.

Nhìn bộ dáng của hắn rất mạnh mẽ nhưng chỉ cần một kiếm của Cao Lôi Hoa hắn đã xong đời:

- A đúng rồi, ba à. Còn có một chuyện nữa.

Nguyệt Nhị lấy trong người ra một lá thư rồi đưa cho Cao Lôi Hoa:

- Chú Tra Lý nói nếu ba đánh bại Quang Minh Thần rồi thì đưa lá thư này cho cha.

Cao Lôi Hoa nhận lấy thư rồi mở ra xem.

Khi mở bức thư ra xem, Cao Lôi Hoa chảy mồ hôi ròng ròng.

- Tên Tra Lý khôn kiếp.

Cao Lôi Hoa khẽ mắng một tiếng.

Trong thư viết:

- Cao huynh đệ, nếu anh xem được bức thư này nghĩa là không chết vậy nghĩa là Quang Minh Tam Thần có thể sẽ chết. Tôi rất muốn chúc mừng nhưng thời gian không cho phép, tôi cũng không muốn nói nhiều lời. Những điều tôi muốn nói đều ở mặt sau.

Cao Lôi Hoa liền giở mặt sau ra đó là mười chữ, dường như những chữ này đều viết ầu. Cao Lôi Hoa phải ngắm nửa ngày mới nhận ra những chữ này: “Bảo vệ hòa bình thế giới, nhanh đến tìm tôi”. Và dưới hàng chữ đó còn một dòng chữ nhỏ: “muốn thế giới hòa bình, mọi người đều phải có trách nhiệm!”

Cao Lôi Hoa xoa xoa mắt mình. Chắc hắn phải nghĩ nhiều lắm mới nghĩ ra được câu khẩu hiệu này.

Bảo vệ hòa bình thế giới ư? Miệng Cao Lôi Hoa chợt co giật, hắn không phải Superman thì cần gì phải quản chuyện đó. Việc hắn cần phải làm là bảo vệ gia đình mình. Nếu mấy tháng này hắn bỏ đi thì ai bồi tiếp Tĩnh Tâm, ai sẽ tổ chức hôn lễ.

- Ba xảy ra chuyện gì vậy?

Nguyệt Nhị hỏi.

- A, không có gì đâu.

Cao Lôi Hoa duỗi thẳng lưng ra rồi nói:

- Ba đi chuẩn bị bữa tối nha.

- Vâng.

Nguyệt Nhị trả lời.

Cao Lôi Hoa vừa đi vừa gãi đầu. Mấy ngày nữa hẳn phải qua chỗ Lôi Thần điện một chút xem có chút manh mối nào để tạo ra đảo không trung ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 260

Người Quá Yếu.

Cao Lô Hoa ở trong nhà bếp chuẩn bị bữa tối. Hắn đang cầm một cái nồi nhỏ bằng kim loại. Tay của Cao Lô Hoa lóe sáng, hắn dùng một tia lôi điện nhỏ để đun nóng sữa. Đây chính là tận dụng tất cả mình có.

Ở bên cạnh Cao Lô Hoa chính là tân nhiệm Hỏa Thần – huyết kỵ tướng Ca Đức. Tác dụng của hắn là không thể thiếu trong nhà bếp nên được Cao Lô Hoa gọi vào đây.

Ca Đức cười khở ngồi cạnh chủ nhân, hắn thân là Hỏa Thần nên tất cả ngọn lửa trên thế giới này đều do Ca Đức khống chế. Vậy nên nhiệm vụ nhóm lửa vinh quang được đặt trên vai Ca Đức.

Ca Đức vừa điều khiển vừa liếc nhìn Cao Lô Hoa. Cao Lô Hoa dường như đang suy nghĩ, hắn không dám làm phiền. Từ khi về đến giờ, Cao Lô Hoa cũng không đề cập đến sự tình của Quang Minh Thần, nên hiện tại linh hồn nàng vẫn đang ở trên người hắn.

Không có mệnh lệnh của Cao Lô Hoa, Ca Đức cũng không biết xử trí nàng như thế nào mới tốt. Hắn đã nghe lời Cao Lô Hoa chuẩn bị chiếc roi linh hồn cho buổi tối nay.

- Ca Đức người biết, khi đám cưới. ngoài áo cưới và nhẫn cưới còn cần thêm cái gì không nhỉ?

Cao Lô Hoa đột nhiên ngắt đầu hỏi.

- Điều này thuộc hạ không rõ thưa chủ nhân.

Ca Đức ngượng ngùng nói:

- Kiếp trước thuộc hạ chưa kết hôn. Kiếp đó, thì khi thuộc hạ tám tuổi được Linh hồn chủ thần nhìn trúng. Hai mươi năm thuộc hạ cùng người nam chinh bắc chiến. Đến lúc hai mươi tám tuổi thì chết.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ bả vai Ca Đức:

- Vậy thì quên đi, hôm nào ta sẽ tìm cho ngươi một người vợ xứng đáng. Đáng tiếc lúc thành thần, ngươi không được tạo lại thân thể. Nếu không, hiện giờ ngươi cũng không cần phải dựa vào máu của ta mà sống.

- Chủ nhân!

Nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, Ca Đức quay lại ‘u oán’ nhìn hắñ và nói:

- Chủ nhậñ, ngài không cần thuộc hạ nữa sao?

Cao Lôì Hoa chắñ mồ hôi lạnh:

- Không cần người? Tại sao lại nói như vậy?

- Chủ nhậñ, nếu không phải ngài không cần thuộc hạ thì tại sao ngài nói “hiệñ giờ người cũng không cần phải dựa vào máu của ta mà sống”. Chủ nhậñ người là sinh mệnh của thuộc hạ.

Ca Đức kiên địñh nói:

- Nếu lúc đó có được lựa chọn thuộc hạ vẫn sẽ chọn cách phụ thuộc vào chủ nhậñ. Mạng của thuộc hạ là do ngài cấp. Thuộc hạ vĩnh viễn đi theo ngài. Đây là mong muốn của thuộc hạ.

Ngay lúc đầu hắñ đi theo Cao Lôì Hoa là do có khế ước nhưng hiệñ giờ đều do hắñ tự nguyện.

- Ha ha, ta cũng không bắt ép người.

Cao Lôì Hoa đứng lên nói:

- Ca Đức, người đã chọn hướng đi cho mình nên ta cũng không bắt ép. Nếu một ngày nào người đổi ý, người có thể rời khỏi ta mà sống một cuộc sống độc lập.

Nói xong, Cao Lôì Hoa chậm rãi đổ sữa vào bình.

- Chủ nhậñ, xin đừng bao giờ nói điều này nữa.

Ca Đức nghiêm túc nói với Cao Lôì Hoa.

- Được rồi, ta biết rồi.

Cao Lôì Hoa cười cười nói:

- Ra thôi, Ca Đức. A, đúng rồi, hiệñ tại thân thể này của người có cần phải ăñ không?

Nói xong, Cao Lôì Hoa nhìn thân thể đã dần dần hóa thực thể của Ca Đức.

- Thuộc hạ cũng không biết.

Ca Đức tự nhìn mình:

- Thuộc hạ chưa từng ăñ, nhưng nhìn bộ dáng này chắc có thể ăñ được.

Dưới sự cố gắng của Cao Lôì Hoa và Ca Đức, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Bữa tối hôm nay có thêm hai người mới, đó chính là Lôì Ly Nhã và Tử Y. Hai nàng hiệñ đang ở tạm nhà Cao Lôì Hoa, nên cũng ăñ cơm cùng nhà hắñ.

- A? Tĩnh Tâm đâu? Sao bây giờ còn chưa xuống?

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Cao Lôì Hoa phát hiệñ không thấy Tĩnh Tâm đâu.

- Mẹ đang xuống kìa ba.

Nguyệt Nhị chỉ Tĩnh Tâm đang từ từ đi xuống.

Cao Lôì Hoa ngắñ đầu lên nhìn nàng, hắñ còn mơ hồ nhìn thấy màu đỏ trên khuôn mặt nàng. Xem ra, khi bị Nguyệt Nhị nhìn thấy chuyện tình xấu

hỗ giữa mình và Cao Lôì Hoa đã ảnh hưởng khá lớn đến nàng. “ Chắc muốn vào phòng Tĩnh Tâm trong khoảng thời gian này thật khó.” Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

- Vị này là?

Lôi Ly Nhã và Tử Y nhìn bóng dáng thanh thoát của Tĩnh Tâm không khỏi ngạc nhiên. Tuy nói rằng Lôi Ly Nhã và Tử Y có thể tính là mỹ nữ hạng nhất nhưng so với Tĩnh Tâm, các nàng có cảm giác mình chỉ là một con vẹt xấu xí mà thôi.

- Đây là vị hôn thê của ta, Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa giới thiệu qua một chút rồi ra đón Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nhìn qua cũng thấy trong nhà thêm hai người nữa, nên cũng mỉm cười với các nàng.

- Xin lỗi, vị hôn thê của ta không nói chuyện được.

Cao Lôì Hoa kéo Tĩnh Tâm vào người mình.

- Oa, Tĩnh Tâm tỷ tỷ, tỷ thật đẹp.

Tử Y là một cô nương rất nhanh miệng, khi nàng thấy Tĩnh Tâm liền khen ngợi một câu phát ra từ tận tâm can.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, áo cưới ngài thiết kế là cho Tĩnh Tâm tỷ sao.

Lôi Ly Nhã nhìn dáng người của Tĩnh Tâm rồi nói.

- Ủ đúng vậy.

Cao Lôì Hoa trả lời.

- Tĩnh Tâm tỷ tỷ thật may mắn.

Rồi Lôi Ly Nhã giao hoát cười.

- Tĩnh Tâm tỷ có biết không, tiên sinh Cao Lôì Hoa vì chị mà thiết kế một bộ quần áo rất đẹp, nhưng lúc đó không biết tỷ có dám mặc không thôi.

Tĩnh Tâm quay đầu lại cười với Cao Lôì Hoa.

Lôi Ly Nhã cẩn thận đánh giá dáng người của Tĩnh Tâm rồi nói với Cao Lôì Hoa:

- Xem ra tiên sinh Cao Lôì Hoa rất rõ dáng người của Tĩnh Tâm tỷ, không ngờ bộ áo cưới đó hoàn toàn phù hợp với nàng.

- Ha ha, điều này là đương nhiên.

Cao Lôì Hoa ngượng ngùng cười:

- Được rồi, chúng ta ăn thôi, đừng nói gì nữa. Các cô cứ nếm thử tay nghề của ta xem.

- Ngài làm?

Lôi Ly Nhã và Tử Y kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa gật đầu, người ở thế giới này khi nghe hán nầu ăn đều rất ngạc nhiên và Cao Lôì Hoa cũng đã quá quen những chuyện như vậy.

Lôi Ly Nhã và Tử Y nhìn bữa ăn thịnh soạn này rồi lại kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa. Các nàng rất hoài nghi không biết Cao Lôì Hoa có thật là

cường giả mà tổ trưởng Sauron đã nói không... ..

*****.

Sáng sớm.

Cao Lôì Hoa tỉnh dậy rồi tập chống đẩy, đứng lên ngồi xuống, tĩnh tọa, nhảy éch như thường ngày. Những hành động này khiến cho cơ bắp của hấn được hoạt động.

Sau khi kết thúc, Cao Lôì Hoa chậm rãi bước xuống lầu rồi đi ra sân tập một bộ quyền pháp.

- Hô!

Sau khi đánh xong bài quyền, Cao Lôì Hoa đứng thẳng lên hít sâu một hơi.

Đúng lúc, tinh thần của Cao Lôì Hoa đang thả lỏng đột nhiên có một quang mang lao đến trước mặt hấn.

Mắt Cao Lôì Hoa trở nên sắc bén! Tiếp đó, tay phải của Cao Lôì Hoa chọt vươn về phía trước xoay tròn. Sau đó tay hấn giống như không chế vật gì đó, kéo về phía mình. Ngay sau đó hấn thúc mạnh bả vai mình về phía trước. Động tác này chính là của Thái Cực quyền.

- A!!

Một tiếng hét thảm vang lên, bóng người màu lam bị Cao Lôì Hoa đánh tới. Lúc này bả vai của Cao Lôì Hoa đã thúc vào bụng của người kia.

Hiển nhiên tên thích khách này đã ẩn thân đến cạnh Cao Lôì Hoa sau đó nhảy lên dùng dao găm định đâm vào người Cao Lôì Hoa.

Nhưng hấn không ngờ được, Cao Lôì Hoa lại phát hiện ra, tiện tay kéo tay hấn về phía trước rồi húc bả vai vào bụng hấn, khiến hấn không khỏi rên một tiếng.

- Buông.

Ngay sau đó Cao Lôì Hoa quát to một tiếng rồi bóp tay phải của người kia.

Bịch.

Thân ảnh màu xanh bị Cao Lôì Hoa đánh ngã xuống đất.

- Gầm.

Ngay khi người đó sắp ngã đột nhiên hấn quát to một tiếng rồi thân ảnh chọt mờ đi.

Tiếp đó hấn nhẹ nhàng tiếp đất rồi lùi ra sau và tiếp tục ẩn thân.

- Ủa?

Cao Lôì Hoa kinh ngạc, hấn biết rõ ràng lực đạo của mình, tuy không dùng thần lực nhưng sức lực của hấn cũng có phải ít đâu, hấn có thể dùng một chỉ đánh bay cự long mà.

Nhưng thân ảnh màu lam kia ngoại trừ kêu thảm một tiếng rồi lại biến mất trong không khí.

Cao Lôì Hoa cẩn thận quan sát xung quanh vùng thân ảnh màu lam vừa

ngã xuống.

- Người tìm ta sao, người trẻ tuổi?

Một thanh đoản kiếm màu xanh đặt trên yết hầu của Cao Lôi Hoa. Chỉ cần Cao Lôi Hoa chuyển động chuôi kiếm này sẽ đâm vào yết hầu của hắn.

- Không được rồi, người trẻ tuổi, người quá yếu. Người không có tư cách động đến công chúa.

Thanh âm đó vẫn văng vẳng bên tai Cao Lôi Hoa.

- Quá yếu?

Cao Lôi Hoa cười đều. Trên thế giới này cũng khó tìm được người nào có tư cách nói với hắn như vậy...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 261

Làm Thích Khách Tuy Khổ Nhưng Vẫn Sống.

Người trẻ tuổi, ta không biết tại sao ngươi có thể phát hiện được ta, nhưng ngươi quá yếu, đến cả thanh trủy thủ của ta cũng không tiếp được. Ta rất thất vọng về ngươi.

Thân ảnh màu lam kia dí thanh trủy thủ vào cổ của Cao Lôì Hoa rồi nói tiếp:

- Nếu không muốn chết, thì nghe lời khuyên của ta, hủy đám cưới với công chúa của chúng ta đi.

- Khá thú vị.

Khi nghe được hai tiếng “công chúa”, Cao Lôì Hoa liền tạm dừng ý niệm một chương đập chết cái tên đằng sau này. Ung dung hỏi:

- Công chúa mà ngươi nói là Tĩnh Tâm sao?

- Người trẻ tuổi, ngươi mà ngươi cử hành hôn lễ với chính là công chúa của chúng ta.

Thân ảnh màu lam nói tiếp:

- Ngươi hãy nhanh chóng hủy bỏ hôn lễ đi, với thực lực này của ngươi, ngươi chỉ có đường chết!

- Thực lực hiện tại của ta?

Cao Lôì Hoa nhú mày nói:

- Ý lão là, lão đã biết thực lực thật sự của ta?

- Người trẻ tuổi không cần phải ‘chém gió’. Ngay cả một đao của ta mà ngươi cũng không tránh nổi.

Thân ảnh đó nói tiếp:

- Với thực lực bây giờ của ngươi, sẽ không thể thắng nổi những người theo đuổi công chúa. Nếu ngươi không hủy bỏ hôn ước với công chúa, thì chỉ còn đường chết.

Phải biết rằng, để cưới công chúa của chúng ta, rất nhiều người đã hạ độc thủ.

- Ha ha, ngươi khiêu chiến ư? Đây thật là điều phiến toái.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói, theo như lời của lão già mặc áo xanh thì muốn kết hôn với Tĩnh Tâm thì sẽ gặp rất nhiều ‘con chim lợn’ sao?

- Lão già, ta có nên cảm ơn lão vì đã đem đến cho ta những tin tức này không nhỉ?

Cao Lôì Hoa cười nói, thân ảnh hẫnh nhậđ dần rồi biến mất.

Đồđg tử của lão già mặc áo xanh co rút lại, tên nam tử tóc bạc này không ngờ có thể hư không tiêu thất. Lão đắđ khắđ định đây không phải là kỹ thuật ẩn thân của thích khách mà chính là biến mất thực sự.

- Lão già, lão tìm ta sao?

Ngay sau đó, giọng nói của Cao Lôì Hoa hiện ngay sau lão già mặc áo xanh, đồđng thời tay lập lóe lôì quang đặt lên vai lão.

- Lão già, ta yếu lắm à?

Cao Lôì Hoa cười mỉa. Lôì quang trên tay phải của Cao Lôì Hoa bùng lên, hẫnh không lưu tình đắđ vào mặt lão. Đồđng nói đắđ người không đắđ mặt, nhưng Cao Lôì Hoa lại đặđ biệt thích cảm giắđ đắđ lên mặt người khác.

- A!!!!

Lão già hét lên như heo bị cắt tiết, cả người ngã xuống đắđ.

- Người làm sao có thể đứđ ở đắđ sau ta?

Lão căng mắt ra nhìn Cao Lôì Hoa:

- Làm sao người có thể biến mất?

- Theo lão là tại sao? Liệđ có cần lựa chọn phương án nhận sự trợ giứđ của người thân không?

Cao Lôì Hoa di chuyển sang bên trái nhưng ở chỗ hẫnh vừa đứđ hình ảnh của hẫnh vẫn chưa biến mất. Trước mắt lão già liệđ hiện ra 2 Cao Lôì Hoa.

- Tàn ảnh. Kỹ thuật này rất đơđ giản, khi tốc độ đứđ một trình độ nhất định liệđ có thể làm đứđ.

Cao Lôì Hoa cười nói.

Lão già mặc đồ lam thờ đốđ, nhưng hợđ giống như mắc nghẹn phải con ruồì nên không nói thành lời.

Nhưng rồi ngay sau đó lão lại cười dài một tiếđ:

- Ha ha.

- Người trẻ tuổi, thật không tồì, không hỏ là người đàn ông mà đứđ thân công chúa Tĩnh Tâm lựa chọn, rất hùng mạnh! Tĩnh Tâm quả nhiên không nhìn lầm người!

Khi nghe đứđ tiếđ đắđ nhau bên ngoài, Lôì Ly Nhẫ và Tử Y chạy nhanh xuống dưới lầu.

Phía sau các nàng là cả đặđ gia đứđ của Cao Lôì Hoa cũng lục tục đi xuống.

Lôì Ly Nhẫ đi xuống đầđ tiên, nàng thấy đứđ Cao Lôì Hoa biệđ diễn kỹ thuật “tàn ảnh”.

“Nam nhậđ này thật sự là một cao thủ?”

Lôì Ly Nhẫ nhìn Tử Y, thăm nghĩ. Nhìn Cao Lôì Hoa vừa mạnh mẽ lại

còn có thể vẽ tranh, có thể nấu ăn.

Chẳng lẽ đây là hình tượng nam nhân hoàn mỹ trong truyền thuyết.

Cao Lôì Hoa khoanh tay trước ngực rồi híp mắt nhìn lão già đang cười kia, nhìn lão lúc này thật giống con khỉ.

- Nếu người mạnh mẽ như vậy, ta tin những con chim lợn kia sẽ không gây phiền toái gì được cho người. Vậy không còn chuyện của lão già ta nữa. Tái kiến.

Thân ảnh màu lam cười lớn hai tiếng rồi phát phát tay.

Tiếp đó lão bật lên một cái thật mạnh lao thật nhanh ra khỏi nhà Cao Lôì Hoa.

- Muốn chạy sao?

Cao Lôì Hoa nhú mày, cả người hấn lộ ra một tia nguy hiểm.

Vừa mới sáng sớm đã muốn giết hấn, giờ lại còn muốn đi sao?

Bốp!

Cao Lôì Hoa vỗ tay một tiếng.

Rất nhanh 30 tên huyết kỵ sĩ bảo vệ nhà cho Cao Lôì Hoa từ bốn phía lao ra.

Khi thân ảnh màu lam vừa nhảy lên tường, thì 30 tên huyết kỵ sĩ đã vây quanh hấn.

- Đã đâm ta, còn muốn chạy dễ dàng vậy sao?

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói:

- Nói, ai phái lão đến.

- Không có ai phái ta đến cả.

Lão già nắm chặt trủy thủ, bộ dáng như kiểu chuẩn bị liều mạng.

- Đánh hấn.

Cao Lôì Hoa phát tay nói:

- Nhưng đừng giết hấn, để ta thẩm vấn.

- Rồi.

30 tên huyết kỵ sĩ lên tiếng. Hơn 30 thân ảnh lao đến chỗ lão già chuẩn bị quần áo lão.

- A ~ ta ~ ái ~~aaaa...

Lão già mặc áo xanh bị đánh, thống khổ kêu lên.

Nhưng không biết có phải Cao Lôì Hoa nghe lầm không, dường như thanh âm của hấn không phải mang theo sự thống khổ mà là mang theo sự sung sướng.

- Hay là tên này thích bị ngược đãi (SM).

Cao Lôì Hoa lạnh cả đốt sống lưng.

- Sáng sớm ngày ra, đã đen thế này rồi.

Cao Lôì Hoa bĩu môi nói.

- Đứng!

Tĩnh Tâm vừa dụi mắt vừa đi xuống. Đêm qua nàng ngủ không ngon giấc.

Khi nàng nằm xuống trong đầu nàng lại hiện ra cảnh, mình và Cao Lôì Hoa đang cao trào thì Nguyệt Nhì xông vào.

Vất vả lắm nàng mới thiếp đi được một lát, thì lại nghe thấy tiếng đánh nhau và tiếng hét thảm.

Tĩnh Tâm rời giường cũng bởi tiếng hét này, dường như tiếng hét này nàng đã từng nghe qua ở đâu đó...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 262

Bác Của Tĩnh Tâm.

Nghe được tiếng hét thảm đó, Tĩnh Tâm cả kinh, nàng lập tức rời giường rồi chạy xuống dưới tầng.

Khi xuống dưới nàng lập tức nhìn thấy thân ảnh màu xanh lam đang bị 30 tên huyết kỵ sĩ quần ấu.

- Ủa?!

Tĩnh Tâm kinh ngạc hô lên rồi nàng dụi mắt nhìn người đang bị đánh đến rên rỉ ở dưới đất.

- Các người gà quá, eo đừng dùng lực quá lớn, đánh vào lưng là đúng nhất.

Thanh âm của Cao Lô Hoa vang lên.

Tĩnh Tâm quay đầu lại nhìn Cao Lô Hoa đang chỉ huy huyết kỵ sĩ đánh vào những chỗ trọng yếu của người kia... ..

Mồ hôi lạnh của nàng chảy ra không ngừng.

- Ồ? Tĩnh Tâm nàng đã dậy rồi sao?

Cao Lô Hoa có cảm giác có người đang nhìn mình, nên quay đầu lại nhìn Tĩnh Tâm vừa mới ngủ dậy:

- A, Tĩnh Tâm, sắc mặt nàng sao vậy? Có chuyện gì sao? Có phải bị bệnh hay không?

Cao Lô Hoa bước tới sờ trán nàng.

Tĩnh Tâm lắc đầu, kéo tay hấn ra, rồi cười khỏ.

Sau đó nàng chạy tới chỗ của 30 tên huyết kỵ sĩ, kéo lão già bị đánh ra.

Lúc lão già bị lôi ra, những huyết kỵ sĩ cũng không có hành động gì. Tuy huyết kỵ sĩ chưa tiến hóa thành huyết kỵ tướng thì chỉ số IQ không cao, nhưng bọn họ vẫn biết được Tĩnh Tâm là chủ mẫu của bọn họ.

Tĩnh Tâm nhìn bộ dáng của lão già không khỏi cười khỏ.

- Sao vậy?

Cao Lô Hoa tới cạnh Tĩnh Tâm rồi nhìn thân ảnh màu lam hỏi:

- Người này có vấn đề gì sao?

Tĩnh Tâm lắc đầu rồi ngồi xuống.

- A, Tĩnh Tâm à, cuối cùng cháu cũng chịu rời giường rồi. Nếu cháu tới

chạm một chút sẽ không thấy ông đâu.

Thân ảnh màu lam vừa nhìn thấy Tĩnh Tâm liền bò dậy, cười cười nói với nàng.

Tĩnh Tâm cười một tiếng rồi lấy một chiếc khăn trong túi khế lau đi bụi bẩn trên mặt lão già.

Ặc! Nhìn biểu hiện này của Tĩnh Tâm, khóe mắt của Cao Lô Hoa cứ giật giật, hẳn có một dự cảm không lành.

- Ha ha, Tĩnh Tâm, cháu không cần làm vậy đâu. Cái thân già của ta không chịu nổi loại đả ngộ như vậy.

Lão nhân kia cười rồi đẩy tay nàng ra.

Tiếp đó lão nhìn Cao Lô Hoa đang đứng bên cạnh.

- Ha ha

Lão đột nhiên cười to.

- Hớ hớ.

Cao Lô Hoa cũng bắt buộc phải cười với lão.

- Người trẻ tuổi, không tồi, không tồi.

Không ngờ lão lại không chửi rủa gì Cao Lô Hoa mà lại còn gơ ngón tay cái lên tán thưởng hẳn.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa ngượng ngùng cười, cho dù da mặt hẳn có dày đến đâu cũng phải đỏ mặt.

- Tĩnh Tâm, ánh mắt của cháu thật không tồi, trong mấy đứa thì chỉ có nam nhân mà cháu tìm là ông thấy được.

Lão mỉm cười với rồi gơ tay về phía Tĩnh Tâm, như định làm một động tác gì đó theo thói quen.

Động tác này Cao Lô Hoa rất quen. Đó là động tác xoa đầu của người lớn.

Lão hiển nhiên muốn xoa đầu Tĩnh Tâm, nhưng khi vừa gơ tay lên lão lại cười khỏ. Hiện tại Tĩnh Tâm đã cao hơn lão rất nhiều, cho dù lão vươn tay, kiềng chân cũng không thể chạm vào đầu nàng.

- Thời gian trôi qua nhanh thật, Tĩnh Tâm cũng đã lớn rồi.

Lão nhân thở dài nhìn Cao Lô Hoa với ánh mắt vừa lòng.

- Thâm thoát, Tĩnh Tâm đã tìm được người mình thích.

Lão cảm khái nói:

- Tĩnh Tâm à, như lời cha con nói, con đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình.

- Ừm!

Tĩnh Tâm mỉm cười nhìn Cao Lô Hoa rồi khế gật đầu.

- Nam nhân của con khiến ông rất vừa lòng. Vậy thôi, ông phải đi thôi, con phải biết ông là một người bạn rợn mà.

Lão nhân bật dậy, không đợi Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm nói câu nào liền

biến mất. Ông nhẹ nhàng đến lại nhẹ nhàng đi. Có điểm khác biệt là mồm miệng sưng tều lên. Đó là do mấy tên huyết kỵ sĩ đánh hội đồng.

- Tĩnh Tâm, lão là ai vậy?

Thấy lão già kia biến mất, Cao Lôì Hoa khẽ hỏi Tĩnh Tâm, thân phận của lão già này dường như không đơn giản.

- Hi.

Tĩnh Tâm cười một tiếng rồi làm một loạt thủ thế.

Sặc.

Cả người Cao Lôì Hoa lui lại vài bước, từ thủ ngữ của Tĩnh Tâm hẳn biết được người đó chính là nhị gia gia của Tĩnh Tâm.

Buổi sáng cứ thế mà trôi qua.

Cả sáng nay, Cao Lôì Hoa đều chú tâm suy nghĩ lời nói của nhị gia gia.

Tĩnh Tâm là con gái của Hải hoàng, là hải tộc công chúa. Vậy nên đó là mục tiêu tranh đoạt của nhiều gia tộc.

Nơi nào có trí tuệ nơi đó có tranh đoạt quyền lực. Hải tộc cũng như vậy. Gia tộc nào có người kết hôn được với Tĩnh Tâm có thể trở thành gia tộc có quyền lực nhất hải vực.

Vậy nên không có ai nguyện ý đề cơ hội như vậy đi qua.

Tuổi của Tĩnh Tâm còn nhỏ (so với người hải tộc) nói) nên không có ai để ý tới nàng. Nhưng vừa rồi bọn họ lại nghe được, Tĩnh Tâm sắp cưới mà đối tượng lại là một nhân loại bình thường.

Bởi vậy, một số “tình si” đã bắt đầu hành động.

Nhị gia gia của Tĩnh Tâm đến lần này muốn tận mắt chứng kiến nam nhân của Tĩnh Tâm có thật sự mạnh mẽ như lời Poseidon nói hay không? Có thực lực để bảo vệ Tĩnh Tâm hay không?

Có năng lực bảo vệ Tĩnh Tâm.

Nhìn Cao Lôì Hoa ngẩn người, nàng cũng không có làm gì cả chỉ chống cằm nhìn hẩn.

Cứ như vậy một buổi sáng đã trôi qua. Buổi sáng ngày hôm nay đã rất im lặng nếu không phải tự nhiên xuất hiện một người mà như Tĩnh Tâm nói là người quen.

- Aaaaaaaa!

Cao Lôì Hoa duỗi thẳng lưng ra rồi quay lại nói với Tĩnh Tâm:

- Chúng ta xuống chuẩn bị bữa trưa thôi.

- Ừm!

Tĩnh Tâm gật đầu rồi bước chậm xuống tầng.

Thùng thùng!

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên.

- Ai vậy?

Nguyệt Nhị đang ở dưới lầu nghe thấy tiếng đập cửa liền chạy ra ngoài

mở cửa.

Sau cánh cửa có ba người, một nữ, hai nam.

Người phụ nữ khoảng chừng 30 tuổi, phía sau nàng có hai người thanh niên trông cũng khá đẹp trai. Trên người bọn họ đều có ma lực thủy hệ dao động, chắc bọn họ cũng là cường giả thủy hệ.

- Sao đến cái cửa cũng mở lâu vậy?

Người phụ nữ trung niên thấy cửa mãi mới mở ra liền bất mãn nói rồi đẩy Nguyệt Nhị đang che trước mặt ra:

- Tranh ra, đừng chắn đường của chúng ta.

- Các người là ai?

Nguyệt Nhị nhú mày hỏi:

- Các người tìm ai?

Giọng của Nguyệt Nhị ẩn chứa một chút giận dữ.

- Cô bé. Cháu mau lùi ra đi.

Nhìn Nguyệt Nhị vẫn đang chắn trước mặt nàng, người phụ nữ kia lập tức không kiên nhẫn nói:

-Ta là bác của Tĩnh Tâm, mau tránh ra ta tìm cháu gái của ta có việc.

Nguyệt Nhị chán ghét nhìn người phụ nữ trước mặt nàng:

- Buông tay ra.

- Nha đầu khôn kiếp này, ta đến tìm cháu gái Tĩnh Tâm của ta có chuyện, ngươi chắn đường đi làm gì.

Người phụ nữ tự xưng là ‘bác của Tĩnh Tâm’ kia thấy Nguyệt Nhị vẫn chắn đường mình bực mình nói.

- Tôi chưa từng nghe mẹ nói có bác nào cả.

Nguyệt Nhị lùi lại thoát khỏi tay của người phụ nữ kia:

- Các người cứ đợi ở đây, để tôi lên gọi mẹ.

- Con bé này, ta đã nói rồi, ta là bác của Tĩnh Tâm. Chẳng lẽ ta phải lừa ngươi. Bác muốn đến thăm cháu mà còn muốn ngăn cản? Đây là đạo lý gì? Tránh ra, ta còn có việc tìm cháu của ta.

Người phụ nữ kia rít lên.

Đồng thời người phụ nữ đó tăng thêm sức đẩy Nguyệt Nhị lùi ra đằng sau.

- Hãy giữ khoảng cách với tiểu thư Nguyệt Nhị, người đàn bà thấp kém kia.

Đột nhiên sáu thân ảnh màu vàng chợt xuất hiện xung quanh bảo vệ Nguyệt Nhị.

Một huyết kỵ sĩ không khách khí nói, đối với người phụ nữ dám ra tay với tiểu thư Nguyệt Nhị. Bọn họ không giết nàng là đã quá nhân từ rồi. Trong quan niệm của họ chỉ có bằng hữu và địch nhân.

Mà ba người vừa đến này được huyết kỵ sĩ liệt vào danh sách địch nhân.

- Các người là ai?

Đối với những người vừa mới xuất hiện, người đàn bà kia cũng không dám làm bừa:

- Nói cho các người biết, ta là bác của Tĩnh Tâm.

Rồi nàng lại tiến vào một bước

- Nữ nhân kia, cảnh cáo ngươi, nếu ngươi tiến vào thêm một bước nữa, nhân danh chủ nhân Cao Lô Hoa, ta tuyên bố sẽ xử tử ngươi.

Một huyết kỳ sĩ với mái tóc dài màu đỏ bá đạo nói.

- Chuyện gì vậy?

Thanh âm của Cao Lô Hoa từ trên lầu truyền xuống. Rồi hần cùng Tĩnh Tâm từ từ xuống dưới lầu.

- Cháu gái.

Thấy Tĩnh Tâm, người đàn bà chột hô lớn.

Tĩnh Tâm nghi hoặc nhìn ba người mới đến rồi nghĩ lại xem mình đã gặp những người này ở đâu.

- Em họ!

Lúc này người con trai ở phía sau bên trái người phụ nữ kia nhìn thấy Tĩnh Tâm chột hô to một tiếng rồi dang rộng vòng tay ra, nhìn dáng vẻ của hần dường như muốn ôm chặt Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm theo phản xạ lùi về phía sau một bước, đồng thời Cao Lô Hoa cũng tiến về phía trước một bước.

- Cút!

Cao Lô Hoa quát lớn một tiếng. Hần còn đang ở cạnh Tĩnh Tâm, mà lại để một nam nhân khác ôm lấy Tĩnh Tâm, điều đó như tát vào mặt hần.

Nhưng nam tử đó lại không để ý đến lời cảnh cáo của Cao Lô Hoa, vẫn lao về phía Tĩnh Tâm vừa chạy hết sức, vừa để lộ ra khuôn mặt dâm đãng.

- Mẹ kiếp!

Cao Lô Hoa mắng một tiếng rồi hần bắt đầu cử động.

Ngay sau đó, trong nhà vang lên một tiếng bốp rồi lại bịch một tiếng!

Trong nháy mắt, Cao Lô Hoa biến mất rồi hiện ra trước mặt cái người được gọi là ‘anh họ của Tĩnh Tâm’.

Không một chút do dự, Cao Lô Hoa tặng cho hần một chưởng vào ngực.

Rắc!

Tiếng xương gãy vang lên.

‘Anh họ của Tĩnh Tâm’ tới nhanh mà đi còn nhanh hơn. Chưa đến 1 giây hần đã bay ra ngoài.

Cao Lô Hoa cũng không có phủ nhân là mình là người theo khuynh hướng bạo lực, hần cũng thích dùng bạo lực giải quyết vấn đề.

Bạo lực không phải là chuyện tốt cũng chẳng phải chuyện xấu. Nhưng tại thế giới này, nếu mình lùi một bước, người khác lại tiến tới một trượng. Với những người như vậy chỉ có dùng bạo lực mới khiến họ sợ hãi và kính trọng.

Trong mắt hần, anh họ của Tĩnh Tâm mà không có một bài học thì hần sẽ

không biết đường mà lùi...

Rắc một cái. “Anh họ của Tĩnh Tâm” bị Cao Lô Hoa đánh đến gãy cả xương sườn.

Hắn hét lên một tiếng rồi bay ra ngoài.

- Con trai!

Người phụ nữ trung niên hét toáng lên rồi vươn tay đỡ lấy “anh họ của Tĩnh Tâm” đang bay ngược ra phía sau.

Nhìn thấy cảnh này người thanh niên còn lại cũng mỉm cười. Hắn nhìn Cao Lô Hoa thì đầu tiên hiện lên ánh mắt kinh ngạc rồi sau đó lập tức chuyển thành tán thưởng.

Vị thanh niên này so với tên “anh họ” kia còn đẹp trai hơn. Đặc biệt là đồng tử màu xanh lam của hắn. Nếu chỉ so sánh về ánh mắt thì hắn không kém gì Tĩnh Tâm. Hắn nhìn Cao Lô Hoa mỉm cười, dường như tán thưởng hành động của Cao Lô Hoa.

- Người là ai, sao lại can thiệp vào chuyện gia đình của chúng ta.

Người đàn bà nhìn thấy con trai mình bị người đàn ông tóc bạc kia đánh một chưởng, sau khi vất vả tóm lại được liền hét to.

- Con của ta.

Người phụ nữ đó đặt tay trên ngực của anh họ của Tĩnh Tâm, một trận hào quang màu xanh lóe lên. Đó là thủy hệ ma pháp trị liệu bậc cao rất hữu hiệu – ánh sáng trị liệu.

Sau khi sử dụng xong ma pháp, con trai nàng cũng tốt hơn nhiều. Nàng nhẹ nhàng thở ra rồi bất mãn nói với Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, cháu đối xử với bác của cháu thế sao?

Ánh mắt của Tĩnh Tâm chợt lóe lên, dường như nàng đã nhớ người phụ nữ này là ai.

- Tĩnh Tâm, người đó là bác của nàng sao?

Cao Lô Hoa khẽ nói với Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm nhìn người phụ nữ đó rồi gật đầu. Tuy rằng người đó là bác của nàng, nhưng về cơ bản cũng không có tình cảm gì đặc biệt.

Nếu Tĩnh Tâm nhớ không nhớ nhầm thì đây là bác cả của nàng – Nguyệt Nại Nhã. Cái tên thanh nhã này được đặt trên người mục thì thật là quá lãng phí. Mục nổi tiếng cả hoàng tộc hải tộc về độ ngu ngốc của mình. Mục từng gây rất nhiều phiền toái cho phụ hoàng. Hiện tại có vẻ nàng vẫn không biết dùng đầu óc như trước.

- Thấy chưa, tên đầu bạc kia. Ta là bác của Tĩnh Tâm, ngươi còn không xin lỗi ta.

Người đàn bà kia dường như không biết Cao Lô Hoa là người như thế nào. Mục vẫn kiêu ngạo nói với Cao Lô Hoa.

- Nếu là bác của Tĩnh Tâm, thì vào trong đi.

Cao Lô Hoa chuyển hướng vào phòng, không hề có ý xin lỗi người đàn

bà kia. Buồn cười, muốn hấn xin lỗi sao. Nếu không phải nàng là bác của Tĩnh Tâm hấn đã để mấy tên huyết kỵ sĩ làm thịt rồi.

- Tĩnh Tâm, đây là người đàn ông mà cháu lựa chọn sao? Không có lễ phép chút nào, để hấn tiến vào trong hoàng tộc là mất mặt bộ mặt của hoàng gia chúng ta. Loại người này không vào hoàng tộc của chúng ta được. Tĩnh Tâm, cháu phải suy nghĩ thật cẩn thận, người đàn ông như vậy sẽ chỉ làm hoàng tộc chúng ta mất thể diện thôi.

Sau khi vào nhà, Nguyệt Nại Nhã liền lái nhái bên tai Tĩnh Tâm.

Lúc nói mụ còn nhìn về phía Cao Lôi Hoa đầy toan tính. Nàng còn ngu ngốc nghĩ rằng mình đã hãm hại Cao Lôi Hoa thành công nên cảm thấy rất vui vẻ.

Nhưng lại không biết, Tĩnh Tâm đang nhú mày. Đối với Tĩnh Tâm, nói xấu Cao Lôi Hoa cũng chính là nói xấu nàng.

Thử hỏi, một người nói xấu mình thì làm sao có thể vui vẻ chứ?

Nguyệt Nại Nhã vẫn không biết rằng lời nói của mình đã gây phản cảm với Tĩnh Tâm. Mụ thoải mái dắt hai người thanh niên kia vào phòng rồi tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Nhìn chiếc ghế nàng ngồi xuống, cả Tĩnh Tâm và Cao Lôi Hoa đều không hài lòng.

Mụ ngồi chỗ của chủ nhân ngôi nhà. Thân là khách mà mụ lại chiếm ngay chỗ của chủ nhà. Đây là một việc rất vô lễ.

Cao Lôi Hoa sinh sống ở Trung Quốc, nơi đó rất trọng các lễ nghi.

Hành động của Nguyệt Nại Nhã, khiến hấn lại càng cảm thấy chán ghét.

- Tiểu nha đầu kia, còn không mang chén trà lại đây. Thật là, ngay cả một chút lễ phép cũng không có. Khách đến nhà mà không biết mang trà lên.

Sau khi Nguyệt Nại Nhã ngồi xuống, mụ không khách khí ra lệnh với Nguyệt Nhị đang đứng cạnh Cao Lôi Hoa.

- Tôi, châm trà?

Nguyệt Nhị chỉ mình rồi ủy khuất nhìn Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm bắt đắc dĩ gật đầu, ra hiệu cho Nguyệt Nhị lùi ra sau pha trà.

Nguyệt Nhị bắt đắc dĩ bữu môi rồi chuẩn bị lui vào phòng.

- Sao, còn không đi đi.

Nguyệt Nại Nhã nhìn bộ dáng của Nguyệt Nhị liền nói với giọng quái dị:

- Kêu ngươi đi lấy một chén trà, mà đã không vui thế. Quả nhiên không có giáo dục. Thật không biết bình thường ai dạy bảo ngươi, một chút lễ phép cũng không có.

Nguyệt Nhị tức giận dậm mạnh chân, càn nhanh chân tiến vào trong nhà bếp.

Không có giáo dục, con gái mình không được giáo dưỡng?

Cao Lôi Hoa bực mình, ở trước mặt hấn mà dám nói bậy. Dám nói con gái của mình không giáo dục.

Tay phải của Cao Lôì Hoa run lên. Lúc này hẳn thật sự muốn tát mụ đàn bà này một phát. Nhưng người đàn bà này lại là bác của Tĩnh Tâm, nên Cao Lôì Hoa đành cố gắng nhin xuống.

- Đứng lại, Nguyệt Nhị. Về đây, không cần phải pha trà nữa.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên nói.

- Ủa?

Nguyệt Nhị nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Trà, ở quê của tôi chỉ dùng cho khách nhân tôn quý.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói:

- Mà những người không có giáo dục lại không có tư cách uống.

- Ý của cậu là tôi không phải khách nhân, tôi không có tư cách uống?

Nguyệt Nại Nhã tức thì hét lớn.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa nhìn chằm chằm vào người bác này rồi nói:

- Từ khi bà tiến vào thì có điều gì giống là khách. Từ khi bà bước vào có hành vi nào của bà gọi là tôn quý? Cử chỉ của bà từ đầu tới cuối đều là không có giáo dục.

- Lớn mật, người nói vậy!

Nguyệt Nại Nhã hét lên một tiếng:

- Ta là người của hoàng tộc. Thân phận của ta không tôn quý sao?

- Hoàng tộc?

Cao Lôì Hoa cười lớn:

- Hoàng tộc thì sao? Trong mắt lão tử, bà chẳng là cái gì cả!

Cao Lôì Hoa chỉ vào Nguyệt Nhị nói:

- Con bé là ai? Chính là con gái của lão tử! Bà có quyền gì mà chỉ chỏ vào mặt con bé.

Trong mắt Cao Lôì Hoa tràn đầy phẫn nộ! Không ai có thể nói xấu con gái của mình cho dù người đó có là thần.

Nguyệt Nại Nhã bị Cao Lôì Hoa trừng mắt, mặt mũi nàng tái đi, ngồi phịch xuống ghế không dám ho he gì.

Trên thế giới này có những kẻ rác rưởi khi thiện sợ ác. Người đưa cho bọn hắn cảnh ô-liu hòa bình, bọn họ lại tưởng rằng mình sợ họ nên muốn trèo lên đầu mình.

Tĩnh Tâm đứng bên cạnh vội vàng giữ chặt lấy tay Cao Lôì Hoa kéo hắn ngồi xuống rồi nhẹ nhàng vỗ lưng hắn khiến hắn hạ hỏa.

- Hừ.

Cao Lôì Hoa hừ lạnh một tiếng. Bác của Tĩnh Tâm cũng không có hỏi thăm xem Cao Lôì Hoa là ai. Khuyết điểm lớn nhất của Cao Lôì Hoa chính là bao che cho người thân, từ khi nào lại đến lượt người khác vung tay múa chân trước mặt hắn.

Đối với người kính mình, Cao Lôì Hoa cũng kính lại. Nhưng loại đối xử

như thế này đừng mong hắn tỏ ra thái độ gì.

- Hi hi hi. Ba của con tốt nhất.

Nguyệt Nhị nhìn hành động của Cao Lôì Hoa, lập tức mỉm cười, sau đó ôm lấy cổ Cao Lôì Hoa rồi nhìn Nguyệt Nại Nhã đang nhíu mày.

- Đương nhiên.

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng.

- Con của Cao Lôì Hoa là những người đội trời đạp đất, ai dám bắt nạt con của ta.

- Người, người!

Nguyệt Nại Nhã chỉ chỉ Cao Lôì Hoa.

Nhìn Cao Lôì Hoa phản đối, Nguyệt Nại Nhã vẫn chưa bỏ ý định, nàng nhìn Tĩnh Tâm nói:

- Tĩnh Tâm, sao cháu không bình luận gì cả. Chẳng lẽ vì một đứa con gái nuôi mà cháu lại đối xử với bác ruột như thế sao?

Nghe được lời nàng nói, Tĩnh Tâm nhíu mày cũng không nói lời nào.

- Giỏi, Tĩnh Tâm. Không ngờ cháu lại vì cái loại tiện chủng không biết cha mẹ là ai mà đối xử với bác như vậy.

Nhìn Tĩnh Tâm không nói lời nào, Nguyệt Nại Nhã còn tưởng rằng Tĩnh Tâm bị lời nói của nàng dao động. Nên định “bơm” thêm.

- Con ròi?

Nguyệt Nhị đang ôm Cao Lôì Hoa liền sững người lại. Nàng hoang mang, từ lúc lớn lên, nàng cũng đã biết Tĩnh Tâm không phải mẹ đẻ của mình, nhưng nàng không muốn thừa nhận. Cha mẹ luôn là nỗi đau buồn trong tâm linh của nàng.

Chát!

Trong đại sảnh bỗng vang lên một tiếng giòn tan.

Mọi người đều ngơ ngác quay về nơi phát ra tiếng động.

Tại chiếc ghế của chủ nhà, Cao Lôì Hoa xuất hiện với một tư thế đã tát xong.

Mà trước mặt hắn chính là Nguyệt Nại Nhã đang ngơ ngác ôm má nhìn tên đàn ông tóc bạc này.

- Nếu mụ còn nói thêm câu nào xúc phạm đến người nhà của ta. Ông cho mụ chết ngay tại đây.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa xuất hiện sát ý. Một cỗ lực lượng hắc ám trào lên. Từ sau khi dung hợp ma cách, tính cách của Cao Lôì Hoa lại càng nóng nảy:

- Xi nhục người nhà ta, chết!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 264

Ước Định Mười Lăm Năm Trước

Sự đau đớn và động tác của gã đàn ông tóc bạc gầy yếu trước mặt đã nói cho mọi người biết, gã đàn ông này thật sự đã tát mọi người một cái đau điếng trước mặt mọi người!

Cao Lô Hoa hừ lạnh, một cái bạt tai vừa rồi Cao Lô Hoa tát thật tình, cái tát này đã làm cho nửa mặt của Nguyệt Nại Nhã sưng đỏ lên.

- Người dám đánh mẹ ta? Tên khốn!

Đứng sau Nguyệt Nại Nhã, cái tên lúc này mới bị ‘xoay chuyển trời đất’ quên đau đớn đứng dậy, phần nộ nhìn hung thủ đánh mẹ mình, nhìn dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống Cao Lô Hoa.

Chỉ có thiếu niên tuần tú bên trái Nguyệt Nại Nhã nhìn Cao Lô Hoa tát lại cười khế.

Dường như cảm giác được ánh mắt của thiếu niên này, Cao Lô Hoa liền nhìn sang.

Thấy được thiếu niên này, Cao Lô Hoa không thể không nói hai chữ: tuần tú.

Thiếu niên này mặc một bộ quần áo trắng tinh, tay cầm một chiếc quạt xếp. Dù cười khế nhưng vẫn không che được khí chất ung dung quý phái, đẹp đẽ.

Đôi mắt màu lam có thần nhìn chằm chằm vào Cao Lô Hoa, quạt trong tay có màu xanh ngọc, bàn tay cầm quạt thì trắng muốt nhưng không phân biệt rõ được với quạt ngọc. Lúc này, trong mắt Cao Lô Hoa thì thiếu niên kia thật hoàn hảo.

- Ta muốn quyết đấu với ngươi! Tên khốn này, ngươi có nghe ta nói không!

Lúc này, tên ngựa chứng kia nhảy ra trước mặt Cao Lô Hoa, che tầm mắt hắn.

- Quyết đấu? Bằng ngươi?

Cao Lô Hoa cười lạnh nhìn cái tên gọi là Hồi Thiên này, tên này thiếu chút nữa là chết dưới một chưởng của mình, vậy mà không ngờ dám nhảy ra đòi quyết đấu? Cao Lô Hoa cũng không biết cái tên ăn mặc kiêu Trung Hoa

này đầu óc bị gì nữa.

- Người không dám sao?

Hồi Thiên trừng mắt nhìn Cao Lôi Hoa.

Đứng sau Cao Lôi Hoa, Tĩnh Tâm cũng lắc đầu, có lẽ tên Hồi Thiên này với mẹ hắn đều là loại thiếu muối. Vừa rồi, một chương của Cao Lôi Hoa suýt lấy cái mạng cùi của hắn, không ngờ hắn không có lấy một chút giác ngộ. Nếu là người hơi có đầu óc, được ăn iot một chút, dưới tình huống này ai dám nhảy ra thốt hai chữ ‘quyết đấu’ cơ chứ.

- Không hứng, người không có tư cách.

Cao Lôi Hoa nói thẳng, không cho hắn mặt mũi.

Lời nói của Cao Lôi Hoa thật đả kích người ta, nhưng sự thật là vậy mà. Coi lại Cao Lôi Hoa bây giờ đi. Mấy tên cấp, giai giờ chỉ là đồ bỏ đi. Cùng với loại người như này quyết đấu ư? Thậm chí Cao Lôi Hoa còn không có hứng thú ra tay.

- Ta không có tư cách?

Hồi Thiên căm tức nhìn Cao Lôi Hoa nói:

- Người là Cao Lôi Hoa đúng không! Ta nói cho người, nếu người không đáp ứng quyết đấu với ta, về sau, mỗi ngày ta đều tìm đến người một lần. Ta sẽ khiến cho cả đại lục biết đến người là một tên nhát gan, không có tư cách làm chồng Tĩnh Tâm, nhìn người nhát như cây vậy, phẫn sang bên kia đi!

- Con ruồi.

Cao Lôi Hoa nhú mày, không nói một lời nào nữa, đứng lên đi ra ngoài cửa.

- Người muốn bỏ chạy sao?

Hồi Thiên vô cùng ngu ngốc nói với Cao Lôi Hoa.

- Không phải người muốn quyết đấu sao?

Đứng cạnh cửa, Cao Lôi Hoa quay lại, lạnh lùng nhìn Hồi Thiên:

- Vậy lại đây đi!

- Ta sẽ cho người trả giá vì hành động của mình!

Hồi Thiên hét lớn, phóng theo Cao Lôi Hoa ra ngoài cửa.

- Sẵn sàng chưa?

Cao Lôi Hoa cười lạnh nhìn hắn.

- Bắt đầu đi! Thằng khốn, sau khi thua ta thì ta muốn người phải xin lỗi mẹ ta!

Trong tay Hồi Thiên xuất hiện một cây ma trượng. Trên ma trượng lóe ra ánh sáng lam quang sâu thẳm.

Khó trách hắn vừa ăn một chương của Cao Lôi Hoa suýt chết lại có gan tìm Cao Lôi Hoa quyết đấu. Hóa ra hắn là một pháp sư. Mà đối với ma pháp sư thì cận chiến không phải là sở trường. Cho nên hắn cho rằng khi này do Cao Lôi Hoa ở gần hắn nên chiếm tiện nghi thôi. Chỉ cần khoảng cách đủ xa thì ma pháp sư mới mạnh nhất!

- Thủy nguyên tổ, xin nghe... Ồi! Á!

Hồi Thiên vừa vung trượng niệm chú văn, nhưng chú văn đang niệm thì Hồi Thiên cảm thấy thắt lưng nhói đau, liền cúi xuống ôm bụng.

Đứng trước Hồi Thiên, Cao Lôì Hoa tung một đả thật mạnh vào bụng hắ.

Lập tức, Hồi Thiên có cảm giác nội tạng đứt đoạn. Khuôn mặt Hồi Thiên trắng bệch ra.

Nhưng mà chưa hết!

- Phá, Sơn, Không!

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói, bồi thêm một quyền. Đối với ruồi muỗi, cứ đập chết cho đỡ phiền toái.

Trong quyền kinh của Phá Sơn Không có chứa lôì quang được Cao Lôì Hoa đưa vào trong cơ thể Hồi Thiên. Lôì thần lực có thể đánh vào trong cơ thể cũng là một loại độc đả của Cao Lôì Hoa. Cỗ lực lượng này sẽ vĩnh viễn ở trong cơ thể Hồi Thiên, sau đó không ngừng phá hư toàn bộ cơ thể hắ.

- A~~

Hồi Thiên hét thẳ. Con đả đốn từ nội tạng khiến hắ phải hét lên.

Kinh khủng. Con đả này còn đả hơn khi nầy gấp trăm ngàn lần!

Trúng phải một quyền này của Cao Lôì Hoa. Cả đời này Hồi Thiên xem như là phê. Về sau, chỉ nằm trên giường mà thôi.

Ọc! Lúc Cao Lôì Hoa rời tay khỏi bụng Hồi Thiên thì Hồi Thiên cũng phun một ngụm máu tươi ra. Sau đó, cả người hắ như cây chuối đổ. Phịch! Ngã thẳng xuống đấ.

- Con trai!

Không nghĩ tới con mình bị người ta đánh một quyền đã knock out, Nguyệt Nại Nhã chạy ra khỏi phòng rồi hét lớn. Sau đó ôm lấy Hồi Thiên đang nằm trên mặt đấ, ma pháp trị liệu không ngừng thi triển lên người đứa con yêu quý.

Chỉ tiếc, lần này Cao Lôì Hoa để lại trong người Hồi Thiên là Lôì thần lực! Lôì thần lực không phải cứ dùng một ma pháp trị liệu là có thể chữa trị được, nếu nó mà chữa được, Cao Lôì Hoa khỏi làm Lôì thần về quê cày ruộng luôn!

- Ọc!

Sau khi được trị liệu xong, Hồi Thiên không có chuyển biến tốt đẹp hơn, ngược lại còn phun ra mấy ngụm máu nữa, rồi hôn mê.

- Tại sao lại như vậy! Như thế là sao!

Nguyệt Nại Nhã ôm chặt đứa con mình, đứa con bị một quyền đã knock out. Nguyệt Nại Nhã ngẩng đầu nhìn Cao Lôì Hoa:

- Là ngươi, là ngươi! Nhất định ngươi đã động tay động chân gì đúng không? Có phải ngươi đã làm gì con ta không?!

Cao Lôì Hoa cười lạnh, thản nhiên nhìn Nguyệt Nại Nhã.

Theo sau Nguyệt Nại Nhã, thiếu niên anh tuấn kia cũng đi ra. Sau khi trông thấy cảnh này, hắn liếc sang nhìn Cao Lô Hoa.

- Người là Cao Lô Hoa đúng không?

Thiếu niên tuấn mỹ nhìn Cao Lô Hoa cười, giọng nói rất hiền từ. Có tố chất làm một ngôi sao.

Cao Lô Hoa gật đầu với thiếu niên này. Lúc này, Tĩnh Tâm và Nguyệt Nhị cũng đi đến bên cạnh Cao Lô Hoa. Tĩnh Tâm nhìn thiếu niên này một chút liền nhíu mày, dường như đây là Tĩnh Tâm rất quan tâm tới người này.

- Sao, người cũng muốn khiêu chiến với ta sao?

Cao Lô Hoa nói với thiếu niên này.

- Đương nhiên không phải.

Thiếu niên cười với Cao Lô Hoa:

- Tuy nhiên. Cao Lô Hoa. Người rất có hứng thú đối với ta!

- AAA~~

Một tiếng rống vang lên.

- A! Cao Lô Hoa, người phải đền mạng cho con ta!

Đang ngồi ôm Hôi Thiên, đột nhiên Nguyệt Nại Nhã nổi điên nhảy lên đánh về phía Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa hừ lạnh, thân hình nhẹ nhàng thoải mái lướt qua mũi điên này.

Nhưng lúc không đánh trúng Cao Lô Hoa, khóe mắt Nguyệt Nại Nhã lại nhìn thấy Nguyệt Nhị đang đứng cạnh Tĩnh Tâm:

- Cao Lô Hoa, người đánh con ta bị thương, ta muốn mạng con gái người trả nợ!

Nói xong, không ngờ Nguyệt Nại Nhã nảy sinh ác độc lao thẳng tới Nguyệt Nhị!

Nguyệt Nại Nhã lại không biết. Đây là sự kiện sai lầm lớn nhất của đời mẹ. Cũng là sự kiện sai lầm cuối cùng của cuộc đời. Mẹ không nên có ý đánh Nguyệt Nhị! Càng không nên có ý hại Nguyệt Nhị trong đầu!

Rồng có vảy ngược, động vào tất nổi giận, phải giết!

Cao Lô Hoa một mình lẻ loi từ Trái Đất đến thế giới này. Mà bây giờ, người hắn yêu và đứa con hắn chính là chiếc vảy ngược của hắn lại dị giới này.

Lúc Nguyệt Nại Nhã có ý định đánh Nguyệt Nhị thì cũng đã quyết định luôn vận mệnh của mẹ. Trong nháy mắt đã phán kết mẹ chết rồi! Trong đầu Cao Lô Hoa không thêm nghĩ tới mẹ là người thân của Tĩnh Tâm. Một cổ sát khí tỏa ra trên người Cao Lô Hoa.

- Gừ!

Cao Lô Hoa gầm lên giận dữ, đạp mạnh chân xuống đất, một tia lôi quang tử kim trên chân Cao Lô Hoa nhanh chóng ẩn vào trong lòng đất.

Ngay sau đó, nhờ đất truyền điện, lôi quang nhanh chóng đuổi kịp Nguyệt

Nại Nhã. Trong thiên hạ có thứ gì có thể nhanh hơn lôi điện đây?

Nguyệt Nại Nhã chưa kịp đung vào Nguyệt Nhị thì một đạo lôi quang chui ra từ mặt đất đánh thẳng lên người nàng.

Là lôi quang màu vàng, đây là lôi quang của thần! Là lúc Cao Lôi Hoa nóng giận ra tay.

Bụp! Lôi quang đánh Nguyệt Nại Nhã rớt tại chỗ. Như chim trúng đạn rớt thẳng xuống đất.

- Đi chết đi! Lấy danh nghĩa Lôi thần. Vạn lôi kiếp!

Lúc Nguyệt Nại Nhã vừa rớt xuống, Cao Lôi Hoa liền hét to. Trên đại lục, tất cả lôi điện đều dưới mệnh lệnh của Cao Lôi Hoa ngưng tụ trên bầu trời nhà Tĩnh Tâm.

Bầu trời của Quang Minh để quốc vốn không mây đột nhiên vang lên một tiếng sét kinh thiên!

Ngay sau đó là liên tiếp những tiếng sét như tiếng thú dữ gầm vang.

Lúc này, tất cả lôi điện đều hướng xuống mặt đất để bày tỏ thái độ với chủ thần Lôi hệ—phần nô của Lôi thần!

Liên tiếp xuất hiện mấy tên cận vệ gây bất lợi với con mình, rốt cuộc Cao Lôi Hoa cũng hiểu ra tất cả đều là lỗi của bản thân, nếu hắn có thể thể hiện sức mạnh của mình cho người trong thiên hạ xem thì mấy tên cận vệ này còn coi hắn là quả hồng mềm nữa không, lần này phải giết gà dọa khỉ mới được!

Cho nên, lúc này, Cao Lôi Hoa định làm lớn! Hắn phải làm một lần cho Hải tộc biết, Cao Lôi Hoa không phải dễ chọc vào! Đồng thời cũng cấp cho mấy con ruồi vo ve bên Tĩnh Tâm một cái cảnh cáo, muốn gây phiền phức thì chuẩn bị lưu cái mạng lại đi!

Mãi đến bây giờ, Nguyệt Nại Nhã đầu to óc nhỏ mới lộ ra vẻ tuyệt vọng. Trong khoảnh khắc khí thế của Cao Lôi Hoa phát ra, Nguyệt Nại Nhã mới hiểu được gã đàn ông tóc bạc trước mặt khủng bố như thế nào. Khí thế từ vàng sáng trên người hắn đã khiến cho Nguyệt Nại Nhã cảm thấy khó thở. Khí thế mạnh mẽ như vậy, nàng chỉ mới thấy qua trên người anh rể Hải Hoàng Poseidon.

- Chết!

Trong mắt Cao Lôi Hoa lóe lên lôi quang tử kim, vung tay phải lên.

Ầm! Lôi quang dưới danh nghĩa của Lôi thần như dòng thác lũ đổ xuống sân nhỏ trong nhà Cao Lôi Hoa, rồi nện mạnh đúng chỗ Nguyệt Nại Nhã đang nằm.

Nháy mắt, vô tận lôi quang lao thẳng xuống Nguyệt Nại Nhã tạo ra một cái hố không thấy đáy.

Nguyệt Nhị và Tĩnh Tâm cùng nhau nhìn cái hố không đáy này. Dưới sức mạnh của lôi quang giáng xuống, chỉ sợ Nguyệt Nại Nhã không còn chút cận vệ nào.

- Là ai ở đó, xuất hiện đi. Đừng cho là ta không nhìn thấy người.

Lúc lòi quang giáng xuống xong, Cao Lôi Hoa hung tợn nhìn xung quanh nhà. Nguyệt Nại Nhã không chết, vừa rồi lúc lòi quang sắp đánh xuống người mẹ thì đột nhiên có người xuất hiện cứu cái mạng nhỏ của mẹ.

- Ha ha, không hổ là nam nhân mà Tĩnh Tâm lựa chọn. Thật sự khá được.

Cao Lôi Hoa vừa dứt lời, trong góc, một ông lão áo choàng lam liền xuất hiện. Hơn nữa, trên tay lão là Nguyệt Nại Nhã bị dọa đến bất tỉnh nhân sự.

- Vừa rồi là lão cứu nàng sao?

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn lão, giờ phút này, Cao Lôi Hoa cũng đem lão trở thành kẻ thù luôn.

- Người trẻ tuổi, bớt nóng đi. Việc đâu có đó.

Lão nhìn Cao Lôi Hoa cười nói:

- Ta là Nguyệt Đình Thiên.

Lão cười nói tiếp:

- Từng là Hải Hoàng... Người trẻ tuổi, nể mặt ta, tha cho con dâu ta được không?

Lão cười ngượng với Cao Lôi Hoa. Tình hình khi này đến giờ lão cũng thấy nên lão rất ngại xin tha thứ.

- Tha cho mẹ một mạng thì có thể. Tội chết có thể tha nhưng tội sống khó thể miễn.

Cao Lôi Hoa nhú mày nhìn lão:

- Ta phải hai cánh tay và phế đi tu vi của mẹ.

Cao Lôi Hoa làm vậy là cũng có nguyên nhân, cái mẹ óc quả nhỏ này sớm hay muộn cũng gây chuyện, bây giờ mà tha cho mẹ thì Cao Lôi Hoa dễ gì chịu. Muốn tha hả, Cao Lôi Hoa phải phế bỏ thực lực của nàng cái đã.

- Cái này...

Sắc mặt lão có chút hổ thẹn, lão không nghĩ tới người trẻ tuổi này không ngờ không nể mặt mũi cho lão, nói gì thì lão cũng từng là Hải Hoàng, là cha của Hải Hoàng đương nhiệm.

- Khụ.

Ở bên cạnh, Tĩnh Tâm kéo nhẹ Cao Lôi Hoa, ông lão trước mặt này chính là ông nội của nàng. Xem ra ông nội này giờ đều núp cạnh đây xem kịch.

Cao Lôi Hoa thấy được thần sắc của Tĩnh Tâm liền bắt đắc dĩ thở dài nói với lão:

- Được rồi, lần này ta bỏ qua cho mẹ.

Nghe Cao Lôi Hoa nói vậy, sắc mặt lão liền tốt hơn chút.

Chỉ có điều lão không để ý đến đôi mắt của Cao Lôi Hoa chợt lóe lên một tia tà ý. Lão không hề nghĩ đến quan niệm sống của Cao Lôi Hoa.

Tôn chỉ đối nhân xử thế của Cao Lôi Hoa là đem mọi tất cả nguy cơ bóp chết từ trong trứng nước.

Đúng như Cao Lôi Hoa nói, Nguyệt Nại Nhã là mẹ đàn bà không có đầu óc, tha cho mẹ, sớm muộn gì mẹ cũng gây bất lợi cho người thân mình.

Cao Lôi Hoa sẽ bỏ qua mọi nguy hiểm tiềm ẩn này sao? Tất nhiên là không! Nếu để mụ ta cuốn khăn gói ra đi mà không bị gì thì Cao Lôi Hoa có mà khóc không kịp đấy chứ! Cho nên, Cao Lôi Hoa sẽ không để mụ ta sống qua ngày hôm nay...

Nguyệt Nại Nhã tuy thoát một kiếp, hơn nữa Cao Lôi Hoa cũng công khai đồng ý tha cho mụ. Nhưng không hiểu vì sao khi mụ nhìn thấy Cao Lôi Hoa lại cảm thấy bất an. Đặc biệt là ánh mắt Cao Lôi Hoa nhìn mụ, ánh mắt đó giống như là đang nhìn một người chết.

Cao Lôi Hoa hừ lạnh với Nguyệt Nại Nhã, sau đó quay sang vỗ vỗ Nguyệt Nhị.

- Ba, con không sao.

Nguyệt Nhị đem ma trượng bỏ vào trong nhẫn không gian. Sau đó cô bé ngẩng đầu nhìn Nguyệt Nại Nhã một cách khinh thường, vừa rồi dù Cao Lôi Hoa không cản đòn của Nguyệt Nại Nhã, thì Nguyệt Nhị cũng không để cho mụ chiếm được cái gì tốt. Hiện tại, Nguyệt Nhị đã là Hoàng kim pháp sư, đâu dễ chọc! Muốn động vào cô bé hả, hỏi qua ma trượng của cô bé chưa?!

Nhìn thấy ma trượng trên tay Nguyệt Nhị, Cao Lôi Hoa nở nụ cười tán thưởng. Không hổ là con gái của hắn, gặp nguy hiểm không hề sợ hãi, bình tĩnh giải quyết.

Tĩnh Tâm nghe thấy Cao Lôi Hoa cười liền quay đầu lại nhìn Cao Lôi Hoa và Nguyệt Nhị. Đôi mắt xanh hiện lên vẻ dịu dàng.

Về phần ông nội Tĩnh Tâm đang giữ Nguyệt Nại Nhã thì xấu hổ không ngừng.

Lão hiện tại đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. đành đứng ở bên nhìn cả nhà Cao Lôi Hoa cười trừ.

Tuy rằng lão ra mặt cứu con dâu nhưng hình như cô cháu gái ‘thân iu’ lại có ý không thấy mình. Nếu không, dù tính tình Tĩnh Tâm vốn có “lạnh” nhưng cũng không đến mức ném lão sang một bên thế này.

Ở bên cạnh, thiếu niên tuấn tú đi cùng Nguyệt Nại Nhã khẽ phát phơ quạt ngọc, hấn đường như muốn né ông lão mới xuất hiện này. Sau đó lựa lúc lão không để ý liền lạng lẽ lùi ra bức tường sau lưng.

- Cao Lôi Hoa, ta nghĩ, chúng ta có thể còn gặp nhau.

Thiếu niên anh tuấn nhìn Cao Lôi Hoa nhẹ cười, thấp giọng nói. Sau đó hấn lén nhảy qua tường, thoát khỏi nhà Cao Lôi Hoa.

Lúc này, trong phòng Ca Đức.

Đây là gian phòng mà Cao Lôi Hoa cấp cho Ca Đức. Nói gì thì Ca Đức bây giờ cũng là một Hỏa thần tân nhiệm, hơn nữa còn có trí tuệ. Cho nên Cao Lôi Hoa cũng không đem hấn triệu hồi vào không gian triệu hoán. Để cho hấn sinh hoạt như một con người bình thường trong thế giới này.

Lúc này, trong phòng, Ca Đức bận rộn lên xuống. Thỉnh thoảng một cổ

lực lượng linh hồn mạnh mẽ xuất hiện trên người hắn. Đường như hắn đang thí nghiệm cái gì đó.

Bên cạnh Ca Đức, linh hồn Quang Minh Nữ Thần đang ôm gối ngồi nhìn Ca Đức đang vội vội vàng vàng. Nàng cũng không có ý định chạy trốn, hoặc nói là nàng không có cơ hội chạy trốn. Tuy nhìn căn phòng này rất bình thường nhưng Ca Đức vì đề phòng linh hồn Quang Minh Nữ Thần chạy trốn nên đã khắc mấy cái ma pháp trận linh hồn lên tường.

Cái ma pháp trận này đối với Quang Minh Nữ Thần lúc mạnh nhất thì đương nhiên không có tác dụng. Nhưng bây giờ nàng chỉ là một linh hồn bình thường mà thôi. Lực lượng, thần cách đã bị Cao Lôì Hoa phong ấn trong cơ thể Bích Lệ Ti. Cho nên giờ nàng chỉ ngồi đầu giường ngơ ngác.

Đồng thời, trong đầu Quang Minh Nữ Thần cũng không ngừng nhớ lại tình hình lúc nàng và Cao Lôì Hoa chiến đấu.

Quang Minh Nữ Thần tự nhận lúc mặc ‘Thần vương giáp’ thì mình cùng con quái vật Cao Lôì Hoa mạnh tương đương nhau. Nhưng một chỉ cuối cùng của Cao Lôì Hoa rất thần kỳ. Trong đầu Quang Minh Nữ Thần không ngừng nghĩ đến chiêu thức đó, cuối cùng chỉ là hình ảnh bộ mặt lãnh khốc của Cao Lôì Hoa... ..

Mãi về sau, Quang Minh Nữ Thần mới biết được bộ mặt đó của Cao Lôì Hoa không phải lãnh khốc. Mà do ngón tay của Cao Lôì Hoa khi chọc vào áo giáp trên người nàng thì thấy đau đớn. Khuôn mặt đó là biểu tình của cảm giác đau nhức.

- Hic, ta suy nghĩ cái gì vậy trời!

Quang Minh Nữ Thần nhẹ lắc đầu, không biết vì sao mỗi khi nhớ đến khoảnh khắc cuối cùng của trận đấu. Trong đầu của nàng lại hiện ra hình ảnh điên cuồng của nam nhân kia. Thân thể bị vấy đen che kín, ánh mắt đỏ quỳnh quỳnh cùng với mái tóc trắng phiêu bồng theo gió.

- Người nghĩ gì vậy?

Ca Đức nghe Quang Minh Nữ Thần tự nhiên thốt lên liền ngẩng đầu nhìn Quang Minh Nữ Thần.

- Ta nghĩ về chủ nhân của ngươi, hắn đúng là một loại tồn tại kỳ diệu.

Quang Minh Nữ Thần cũng không sợ Ca Đức liền nói.

- Ừ, đúng vậy! Chủ nhân rất vĩ đại! Người rất hấp dẫn. Có lực hấp dẫn trí mạng đó!

Nói đến Cao Lôì Hoa, Ca Đức lộ vẻ kích động. Không nghi ngờ, cái đó là do thân phận giữa Cao Lôì Hoa với Huyết kỵ sĩ. Đối với Huyết kỵ sĩ thì người vĩ đại nhất chính là chủ nhân, người cho họ sinh mạng thứ hai.

- Đúng rồi, Ca Đức. Người có biết lần đánh nhau trước, chủ nhân của ngươi dùng kỹ năng gì đánh bại ta không?

Trong đầu Quang Minh Nữ Thần chỉ còn lại hình ảnh một chỉ cuối cùng thần bí của Cao Lôì Hoa. Chỉ một ngón tay nhẹ nhàng đã phong bế hành

động của nàng.

- Ta cũng không biết.

Ca Đức lẩm nhẩm rồi bắt tay vào cái sản phẩm đang bỏ dở nói:

- Chỉ có điều ta nghe nói đó là võ công từ quê hương chủ nhân.

- Như vậy à.

Quang Minh Nữ Thần hơi thất vọng, sau đó nhàm chán nhìn vào sợi dây thừng trên tay Ca Đức nghi hoặc hỏi:

- Ua, Ca Đức, người làm gì đó?

- Ta, ta đang làm cái này.

Ca Đức thuận miệng nói, hiện tại hắn đang được chủ nhân phân công cho việc chế tạo ra 'linh hồn trường tiên' (sợi roi linh hồn):

- Chỉ có điều không hiểu vì sao lại luôn không thành công. Đây là vũ khí công kích linh hồn, nhưng vẫn không thể duy trì trạng thái linh hồn.

- Duy trì trạng thái linh hồn?

Quang Minh Nữ Thần gật đầu nói:

- Ta nhớ hồi xưa khi Sáng Thế Phụ Thần cũng làm ra mấy vũ khí, không có cái nào không phải là vũ khí công kích linh hồn. Nhưng vũ khí đó vẫn còn trạng thái vật chất. Có lẽ vũ khí linh hồn và thân thể con người giống nhau đều cần đến một thể xác làm vật dẫn?

Quang Minh Nữ Thần đưa ra ý tưởng của mình.

- Đúng rồi! Sao ta không nghĩ ra nhỉ!

Ca Đức cười dài, sau đó vỗ vỗ đầu mình. Lại nói tiếp, loại linh hồn trường tiên này Ca Đức cũng từng nghe Linh Hồn chủ thần ngẫu nhiên nói đến. Nhưng cũng chỉ là một lý luận thôi, hiện tại Ca Đức phát hiện ra lý luận dù có hoàn mỹ nhưng chân chính bắt tay vào làm thì lại không hề đơn giản chút nào. Cái trường tiên này đã ngốn hết cả ngày của Ca Đức.

- Đúng rồi. Này, cho ta hỏi chút. Người làm vũ khí gì vậy? Làm xong để làm gì?

Quang Minh Nữ Thần nhìn sợi dây thừng trên tay Ca Đức, sau đó đột nhiên nàng nghĩ tới một việc liền lạnh run cả người.

- À, ta làm linh hồn trường tiên. Ừ, về phân tác dụng à? Hình như chủ nhân có nói qua là hắn muốn dùng nó quất người mấy roi.

Ca Đức lôi roi trong tay ra nói.

- Gì? Quất ta?

Quang Minh Nữ Thần há to miệng, hiện tại nàng chỉ muốn vả vào miệng mình một cái.

Cái này không phải là gậy ông đập lưng ông sao! Bày cho Ca Đức làm ra linh hồn trường tiên để hắn dùng nó đánh mình. Quang Minh Nữ Thần cảm thấy khóe miệng mình giật giật.

Biết hai chữ 'hối hận' ghi thế nào không? Hiện tại trong lòng Quang Minh Nữ Thần đang tràn đầy hai chữ này... ..

Tại một nơi cách rất xa Quang Minh đế quốc, nơi có rừng rậm mênh mông.

Khu rừng rậm xinh đẹp này là một trong bảy đại cấm địa của nhân loại—Tinh Linh sâm lâm.

Tinh Linh là một sinh vật xinh đẹp. Các nàng là một sinh vật hoàn mỹ do Sáng Thế Thần tạo ra, sự xinh đẹp của các nàng đại biểu cho tự nhiên. Các nàng yêu hoàn bình. Quý trọng các loài sinh vật khác. Về căn bản các nàng không sát sinh, các nàng chỉ ăn chay, có thể nói các nàng là ‘ni cô’ của thế giới này.

Tuy Tinh Linh tộc là chủng tộc yêu quý thiên nhiên và hòa bình. Nhưng không một quốc gia nào dám xem thường chủng tộc nhìn có vẻ yếu ớt nhất này.

Phải biết rằng Tinh Linh sâm lâm còn có cái tên là – Huyết Dạ sâm lâm cũng không phải nói chơi!

Đã từng có một quốc gia siêu cường là ‘Ba Bó Luân đế quốc’ để ý đến mảnh đất xinh đẹp Tinh Linh sâm lâm này. Quốc vương của đế quốc đó đã phái ra một đội quân ước chừng hơn mười vạn tiến công vào chỗ ở của những Tinh linh tay không tác sát trong Tinh Linh rừng rậm. Ông ta muốn điền thêm Tinh Linh sâm lâm vào trong bản đồ lãnh thổ của mình.

Nhưng hy vọng bao giờ cũng đẹp dễ. Còn sự thật thì lại chuyên phá hoại hy vọng!

Lúc mười vạn đội quân Ba Bó Luân tiến vào lãnh thổ của Tinh Linh tộc thì bọn họ phát hiện ra mình không phải đối mặt với những Tinh Linh hiền lành mà là những ma pháp sư dũng mãnh vô tình nhất!

Tinh Linh tộc yêu hòa bình và sinh mạng nhưng chỉ mang tính tương đối thôi! Với sinh mạng người khác thì họ càng quý trọng sinh mạng mình hơn, bọn họ không ngóc đến nỗi yêu sinh mạng kẻ thù mà tự sát. Cho nên đối với kẻ thù, Tinh Linh tộc chỉ có một chữ ‘giết’!

Chỉ đúng một đêm! Đúng vậy, chỉ đúng một đêm! Mười vạn binh lính của Ba Bó Luân đế quốc đã bị sáu trăm vị Tinh Linh chia làm sáu tổ sử dụng sáu cái cấm chú cho thành tro bụi!

Nghe nói, vào đêm đó, huyết quang bao phủ cả khu rừng Tinh Linh. Cho nên, từ đó về sau, rừng rậm Tinh Linh còn có cái tên khác là Huyết Dạ sâm lâm. Cái tên này nhằm nhắc nhở nhân loại nhớ đến cái đêm mà máu chảy đầy rừng đó!

Mà siêu cường quốc Ba Bó Luân sau khi mất mười vạn quân thì không lâu sau cũng bị loại khỏi vũ đài cường quốc.

Mười ba tháng mười, đây là một ngày rất bình thường. Nhưng đối với toàn bộ Tinh Linh tộc lại là một ngày nặng nề.

Trưởng lão vĩ đại nhất Tinh Linh tộc, một trong ba vị hiền giả trên đại lục

—Tinh Linh hiền giả ‘Violet’ đã rời xa Tinh Linh tộc, mỉm cười về với vòng tay của Tinh Linh thần.

Tinh Linh hiền giả, trên đại lục được xưng là người có khả năng tiếp cận gần nhất với Vận Mệnh nữ thần. Hoặc nói, phải gọi các nàng với cái tên quen thuộc là nhà tiên tri.

Tinh Linh hiền giả Violet không chỉ là một nhà tiên tri trong tộc Tinh Linh. Hơn nữa còn là đại trưởng lão và Giáo Hoàng của Tinh Linh Thần Điện. Bà là trái tim của Tinh Linh tộc. Sự ra đi của bà là mất mát to lớn trong tộc, là đại biểu cho Tinh Linh tộc đã mất đi một trụ cột vững chắc.

Trong sâu thẳm của Tinh Linh thâm lâm, trung tâm của tộc Tinh Linh ‘Nguyệt Chi Thành’.

Nguyệt Chi thành là một tòa thành thị kế thừa phong cách của tộc Tinh Linh, đồng thời cũng là tòa thành có bức tường phòng thủ đơn giản nhất, chỉ có bốn cây lớn tại bốn phía không đếm được năm tuổi. Đó là vũ khí phòng thủ của Tinh Linh tộc—chiến tranh chi thụ. Có chiến tranh chi thụ, Tinh Linh tộc không cần phải làm thêm tường thành để phòng thủ làm gì.

Trung tâm Nguyệt chi thành, bên trong hoàng cung Tinh Linh tộc. Tinh Linh nữ hoàng Kate Bran ngơ ngác trên ngôi báu, trong đầu nàng chỉ còn lời tiên tri cuối cùng của hiền giả trước khi qua đời.

Đó là lúc hiền giả biết mình không còn sống được bao lâu nên kêu nàng đến trước giường. Nói cho nàng lời tiên tri cuối cùng.

- Lúc ánh trăng che hào quang mặt trời. Bên dưới Thánh sơn..., bắt tử và bắt diệt, một đội quân bội ước, một đội quân bị nguyên rủa khi đã bỏ rơi đồng đội của mình trên chiến trường. Tại bình nguyên Bi Ai, những chiến sĩ không cam lòng bị chiến hữu phản bội. Cùng với đội quân mang trong mình nguyên rủa vạn năm trước, còn nữa, Tinh Linh tộc, diệt quốc... ..

Tinh Linh tộc diệt quốc? Tinh Linh nữ hoàng Kate Bran lập tức nắm chặt tay hiền giả:

- Hiền giả, ta phải làm gì đây? Ta phải làm gì?

- Ước định, ước định mười lăm năm về trước. Người đã lập một cái ước định. Ta thấy, hình ảnh một người đàn ông. Một người đàn ông không thuộc thế giới này, bên cạnh hắn là một cô gái có mái tóc dài màu lam... có đuôi, ước định đó là giữa người với nàng... ..

Hiền giả chậm rãi nhắm đôi mắt lại. Trước khi chết, bà đã thấy hai cái tương lai, Tinh Linh tộc bị diệt quốc và Tinh Linh tộc phục hưng. Nhưng nàng đã không thể nhìn thấy hai cái tương lai bất đồng này được nữa rồi... Là diệt quốc rồi phục hưng hay phục hưng rồi diệt quốc?

Thông thường lời tiên tri lúc cuối đời thường là lời tiên tri đúng nhất.

Tinh Linh nữ hoàng Kate Bran vì chuyện này mà phiền não. Nàng đã tìm đọc toàn bộ bản đồ đại lục cũng không tìm thấy ‘bình nguyên bi ai’ hiền giả nói. Một vạn năm nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, tuy

rằng tuổi thọ của Tinh Linh tộc rất dài, nhưng chuyện một vạn năm trước thì cũng không có chút gì trong ấn tượng của người già nhất tộc.

Ước định mười lăm năm trước? Một nữ nhân có mái tóc lam dài, nhưng sao có đuôi, lời tiên tri thật không rõ ràng. Còn có một nam nhân, mà không thuộc thế giới này?

Là ước định gì mà có quan hệ đến tương lai của Tinh Linh tộc? Tinh Linh nữ hoàng cau mày đau khổ, nhưng dù thế nào thì nàng cũng không nhớ một chút gì về ước định mười lăm năm trước...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 266

Tinh Linh Sâm Lâm Và Dòng Suối Sinh Mạng.

Màn đêm buông xuống, thời gian giống như những hạt cát trên nắm tay người, dù người cố gắng níu giữ thì nó vẫn theo kẽ tay người rớt dần, người không thể ngăn cản nó. Trong nháy mắt, một ngày đã trôi qua.

Ông nội của Tinh Tâm đã mang Nguyệt Nại Nhã đi. Cao Lôì Hoa cũng không ngăn cản, chỉ có điều lúc lão rời đi. Không ai thấy khóe miệng Cao Lôì Hoa nở nụ cười tà dị.

Dưới ánh trăng, trên ban công nhà Tinh Tâm, trong tay Cao Lôì Hoa là bộ sách y học của đại lục, Cao Lôì Hoa cẩn thận đọc từng trang sách. Hiện tại thì hết phiền phức rồi nên Cao Lôì Hoa bắt tay vào công cuộc khôi phục giọng nói của Tinh Tâm.

Ngôn ngữ của người câm cũng không thể thay thế miệng nói được. Nếu còn biện pháp thì Cao Lôì Hoa vẫn muốn Tinh Tâm mở miệng nói chuyện hơn. Cao Lôì Hoa rất nhớ giọng nói thánh thót của Tinh Tâm.

Hiện tại Cao Lôì Hoa đang nghiên cứu sách y học về nguyên rửa và thanh quản. Không có biện pháp, Cao Lôì Hoa cũng đã nghĩ đến việc áp dụng phương pháp trị liệu trên Trái Đất cho Tinh Tâm, nhưng khổ nỗi mặc dù Cao Lôì Hoa cũng biết một chút y thuật nhưng mà hắn chỉ biết mấy cái loại cảm mạo đơn giản hay là xử lý vết thương lúc đánh nhau thôi. Những điều này là những kiến thức bắt buộc dành cho thành viên trong tổ 13. Nhưng Cao Lôì Hoa không phải là thầy thuốc, đối với mấy loại bệnh này thì Cao Lôì Hoa một khiêu không thông. Cho nên Cao Lôì Hoa chỉ có thể biết lui mà tiến, tìm kiếm biện pháp trên thế giới này vậy.

Chiều theo sách đại lục thì Tinh Tâm không nói được là do bị nguyên rửa. Nhưng mấy loại trứ chớ huyền bí này Cao Lôì Hoa cũng chẳng hiểu mô tê. Hắn đã từng đưa Lôì thần lực vào cơ thể Tinh Tâm xem một chút, nhưng phát hiện cơ thể của Tinh Tâm rất bình thường, không khác gì người khỏe mạnh.

Loại nguyên rửa này đúng là huyền bí quá mà.

Cả đêm đọc sách, Cao Lôì Hoa đối với nguyên rửa cũng có một số cách giải quyết. Thế giới này có nhiều trở chú, mà giải quyết trở chú cũng có mấy

cách. Trong mấy quyển sách thì đều nhắc đến một thứ đó là – Lĩnh vực tịnh hóa của Quang Minh thần, theo sách thì lĩnh vực thứ nhất tịnh hóa của Quang Minh thần có thể đem nguyên rửa trở thành năng lượng nguyên thủy nhất.

Vì nguyên nhân đó cho nên trung Quang Minh Thần Điện cũng có rất nhiều cách giải quyết nguyên rửa.

Quang Minh thần? Nhắc đến Quang Minh thần, Cao Lôì Hoa chợt nhớ một việc. Dường như linh hồn Quang Minh Nữ Thần còn đang làm khách trong nhà hấn.

- Hà.

Cao Lôì Hoa thở dài. Có nên đi tìm linh hồn Quang Minh Nữ Thần không. Cao Lôì Hoa thầm nghĩ. Ánh trăng chiếu rọi lên người Cao Lôì Hoa, gió thổi mái tóc dài phất phới bay trong đêm tối. Nhẹ lắc đầu, Cao Lôì Hoa khép sách lại.

Lúc này, một chiếc áo khoác choàng lên người Cao Lôì Hoa. Một đôi bàn tay mềm mại nhỏ bé khẽ đặt lên thái dương Cao Lôì Hoa, nhẹ xoa bóp.

- Tĩnh Tâm à?

Cao Lôì Hoa quay đầu, quả nhiên là Tĩnh Tâm đang ở phía sau hấn mỉm cười.

- Đang nghĩ gì đó?

Tĩnh Tâm dùng tay ra dấu, ý muốn hỏi Cao Lôì Hoa.

- À.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Tĩnh Tâm:

- Không có gì, không có chuyện gì đâu, chỉ là xem ít sách thôi.

Cao Lôì Hoa cười nói.

Nếu chưa tìm ra được phương pháp khôi phục được giọng nói của Tĩnh Tâm thì Cao Lôì Hoa cũng không nói cho nàng biết trước. Phải biết rằng, hy vọng càng nhiều thì thất vọng càng nhiều.

Tuy Cao Lôì Hoa không nói, nhưng Tĩnh Tâm là người phụ nữ thế nào, ánh mắt của nàng khẽ liếc qua mặt trên của quyển sách Cao Lôì Hoa đang đọc.

Đây là quyển sách giới thiệu một số thuật nguyên rửa, là do một gã quang minh pháp sư nổi tiếng viết ra.

Tĩnh Tâm biết Cao Lôì Hoa sẽ không tự nhiên lại xem sách này. Thông minh như Tĩnh Tâm, nàng nhanh chóng nghĩ đến nguyên rửa trên người mình. Trớ chú Hải dương. Cao Lôì Hoa xem sách này là vì mình. Trong lòng Tĩnh Tâm âm thầm cảm động. Nhưng nếu Cao Lôì Hoa tạm thời không muốn nói thì nàng cũng làm bộ mình không biết, khẽ gật đầu rồi tùy ý để Cao Lôì Hoa nắm tay mình.

- Bọn trẻ ngủ hết rồi à?

Cao Lôì Hoa thấp giọng hỏi.

Tĩnh Tâm khẽ gật đầu, Rudolph, bé Kim Toa Nhi, Bảo Bảo với mấy đứa đều vừa ngủ hết rồi.

- Vậy nàng cũng nên đi ngủ sớm đi.

Cao Lôi Hoa vỗ nhẹ tay Tĩnh Tâm:

- Chuyện hai ngày trước ở Quang Minh Thần Điện làm nàng sợ rồi. Đều do ta vội quá, không tính trước được.

Tĩnh Tâm nhẹ lắc đầu, chuyện đó không trách Cao Lôi Hoa được. Là do nàng cả tin nên không ngờ người luôn đối xử với mọi người xung quanh tốt như Ngô Thiên lại như thế. Tuy nàng biết Ngô Thiên là người lắm mưu nhiều kế nhưng nàng không nghĩ hắn sẽ hành động điên cuồng như vậy.

Tuy nhiên kẻ hại người thì cuối cùng bản thân cũng bị hại thôi. Ngô Thiên đã bị báo ứng. Ba vị thần Quang Minh đã không thể bảo vệ mạng sống của hắn, hắn bị Cao Lôi Hoa giết chết trước mặt ba vị thần Quang Minh.

Hiện tại, linh hồn của hắn còn trong nhẫn không gian của Cao Lôi Hoa. Cao Lôi Hoa chuẩn bị nhờ Ca Đức quan tâm chăm sóc ‘đặc biệt’ linh hồn của Ngô Thiên, hắn muốn linh hồn Ngô Thiên có ngủ cũng không yên!

- Vậy được rồi. Thiếp đi ngủ.

Tĩnh Tâm lấy tay ra hiệu chỉ chỉ Cao Lôi Hoa. Sau đó đặt hai bàn tay lên nhau rồi làm tư thế ngủ.

- Ủ.

Cao Lôi Hoa lên tiếng:

- Nàng đi ngủ sớm đi.

Tĩnh Tâm cười cười, sau đó xoay người chậm rãi đi khỏi phòng Cao Lôi Hoa. Chỉ là lúc bước ra khỏi cửa, Tĩnh Tâm quay đầu trừng mắt nhìn tên ngốc trong phòng. Nàng đã ám chỉ rõ ràng như vậy rồi mà tên ngốc này chẳng biết đường gì cả.

- Hà!

Chờ Tĩnh Tâm đi xong, Cao Lôi Hoa liền đứng dậy, sau đó đi đến phòng Ca Đức.

Bởi vì chuyện của Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa rốt cuộc cũng nhớ đến linh hồn Quang Minh Nữ Thần. Tuy hiện tại lực lượng và thần cách của nàng đang bị phong ấn trong cơ thể Bích Lệ Ti, nhưng nếu lĩnh vực của Quang Minh Nữ Thần có thể giải trừ nguyên rủa thì Cao Lôi Hoa sẽ cho nàng khôi phục lực lượng ngay.

Cốc cốc! Đi tới phòng Ca Đức, Cao Lôi Hoa gõ cửa phòng.

- Là ai?

Trong phòng trong, Quang Minh Nữ Thần nghi hoặc ngẩng đầu nhìn ra cửa. Bây giờ là ban đêm, còn ai tới làm phiền Ca Đức?

- Chủ nhân! Là chủ nhân đến.

Ca Đức và Cao Lôi Hoa có mối quan hệ chủ tớ. Nên khi Cao Lôi Hoa vừa đến thì hắn cảm nhận được ngay. Đồng thời Ca Đức và Quang Minh Nữ

Thần khẩn trương lên. Cả hai khẩn trương nhìn về phía cửa phòng.

Tuy nhiên đừng có hiểu lầm. Hai người Ca Đức và Quang Minh Nữ Thần khẩn trương không phải vì phát sinh cái gì bên trong đâu.

Ca Đức khẩn trương là vì hấn cảm thấy hồ thẹn với chủ nhân mình, chủ nhân giao cho nhiệm vụ chế tạo linh hồn trường tiên mà hiện tại hấn vẫn chưa hoàn thành xong. Vừa nghĩ đến việc mình phụ kỳ vọng của chủ nhân, Ca Đức liền khẩn trương lên.

Mà nguyên nhân Quang Minh Nữ Thần khẩn trương rất đơn giản, nàng nghĩ Cao Lôì Hoa đến đây là muốn lột quần áo nàng quất nàng mấy cái. Cho nên, nghe giọng nói của Cao Lôì Hoa, cả người nàng khẩn trương lên.

- Ca Đức, làm gì vậy? Mở cửa mau!

Cao Lôì Hoa gõ gõ cửa.

- Đến đây, đến đây chủ nhân.

Ca Đức cười khỏ. Sau đó ra mở cửa phòng.

- Sao vậy? Làm gì mà lâu mở cửa thế?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Ca Đức:

- Có phải xảy ra chuyện gì không?

- Dạ, không, không có gì.

Ca Đức ngượng ngùng nói với Cao Lôì Hoa:

- Chỉ có điều... chủ... chủ nhân, thuộc hạ... thuộc hạ khiến người thất vọng rồi.

- Người khiến ta thất vọng?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Ca Đức, Ca Đức khiến hấn thất vọng? Cao Lôì Hoa liền hỏi:

- Người sao vậy? Sao lại khiến ta thất vọng?

- Thừa chủ nhân. Thuộc hạ chưa làm xong ‘linh hồn trường tiên’. Tuy nhiên thừa chủ nhân, thuộc hạ rất rõ, chỉ cần cho thuộc hạ thêm một ít thời gian, thuộc hạ sẽ làm ra!

Ca Đức khẩn trương nói với Cao Lôì Hoa.

- Ha ha, ta biết người nói gì rồi. Linh hồn trường tiên người cứ từ từ mà làm. Ta đến đây là có việc khác.

Cao Lôì Hoa cười nói với Ca Đức:

- Cái linh hồn Quang Minh Nữ Thần kia người để đâu.

- Đương nhiên còn ở đây rồi thừa chủ nhân.

Thấy Cao Lôì Hoa không phải vì vụ trường tiên mà đến nên Ca Đức lập tức thở dài, sau đó chỉ vào phòng trong nói:

- Thuộc hạ có bày ra mấy cái ma pháp trận linh hồn ở trong phòng, tuy đơn giản nhưng đối với Quang Minh Nữ Thần mất đi thần lực mà nói thì hiện tại nàng không thể trốn được.

Nói xong, Ca Đức chỉ chỉ vào Quang Minh Nữ Thần đang ngồi trên giường trong gian phòng khắc đầy ma pháp trận đồ.

- Ha ha, cô ta ở bên trong hả.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, sau đó vỗ vỗ mặt mình, cố gắng nở nụ cười chân thành nhất đi tới Quang Minh Nữ Thần.

Mà lúc này hắn không biết nụ cười mà hắn cho là chân thành nhất rơi vào mắt Quang Minh Nữ Thần lại là nụ cười thâm đáng nhất.

- Người. Người không cần lại đây.

Quang Minh Nữ Thần nhìn thấy vẻ mặt hiện ra ‘nụ cười thâm đáng’ đang đi lại gần mình liền nhanh chóng sử dụng đôi cánh chim che kín thân mình. Nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa đang đi lại gần mình.

- Đây, Quang Minh Nữ Thần.

Cao Lôì Hoa cố gắng nở nụ cười chân thành:

- Ta tìm cô... ..

- Người không cần lại đây. Người mà lại là ta sẽ kêu lên đó!

Quang Minh Nữ Thần giờ không còn một tia phong phạm của một vị thần. Hiện tại nàng nghĩ cuộc sống của mình giống như thiếu nữ rơi vào tay người xấu.

Quang Minh Nữ Thần là một cô gái đáng thương, hiện tại Cao Lôì Hoa giống như là một kẻ xấu đang tiến tới gần.

- Đây, cô sao vậy?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Quang Minh Nữ Thần, đúng là mình có muốn hỏi nàng mấy vấn đề, nhưng điệu bộ này là có ý gì?

- Lại đây, ta có chuyện muốn hỏi người.

Cao Lôì Hoa lại gần Quang Minh Nữ Thần.

- A~~ thâm tặc!

Một tiếng hét chói tai.

Mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra như suối, nghe Quang Minh Nữ Thần hét lên, Cao Lôì Hoa liền theo phản xạ vung tay lên định bịt mồm bà cô ăn dưa bở này.

Chỉ có điều Cao Lôì Hoa không ngờ là trạng thái hiện tại của Quang Minh Nữ Thần là linh hồn. Linh hồn đâu có tính chất va chạm của thân thể. Tay của Cao Lôì Hoa lập tức xuyên qua người Quang Minh Nữ Thần, sau đó cả người hắn ngã lên giường.

- Đừng hét nữa, con mụ này. Ta đối với cô không có hứng.

Nghe Quang Minh Nữ Thần hét hoài, Cao Lôì Hoa sốt ruột nói:

- Ta là có chuyện muốn hỏi cô.

- Có chuyện gì người tránh sang bên rồi hỏi.

Quang Minh Nữ Thần lùi ra sau nói với Cao Lôì Hoa.

- Lĩnh vực tinh hóa của người có thể tinh lọc được nguyên rửa không?

Cao Lôì Hoa lùi lại nói với Quang Minh Nữ Thần.

- Cái này phải xem là loại nguyên rửa nào.

Người ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu, Quang Minh Nữ

Thần tuy không muốn trả lời nhưng không còn cách khác.

- Là trớ chú Hải dương.

Cao Lôi Hoa nói.

- Trớ chú Hải dương? Là nữ nhân tóc lam kia sao? Đó là người yêu người à?

Quang Minh Nữ Thần nhìn Cao Lôi Hoa nói.

- Ủ.

Cao Lôi Hoa nhìn chằm vào Quang Minh Nữ Thần:

- Có thể tịnh hóa không?

- Rất đáng tiếc, lĩnh vực tịnh hóa của ta không giải quyết được trớ chú của Hải dương. Loại trớ chú này nếu không biết ai hạ thì không thể nào giải.

Quang Minh Nữ Thần lắc đầu nói:

- Cái này không phụ thuộc vào lực lượng.

- Như vậy sao.

- Tuy nhiên...

Quang Minh Nữ Thần nhìn Cao Lôi Hoa cười nói:

- Tuy nhiên ta biết một thứ đối với nguyên rửa rất hiệu quả.

- Vật gì?

Cao Lôi Hoa nhìn Quang Minh Nữ Thần hỏi.

- Ta nói cho người thì ta có ưu đãi gì?

Đôi mắt mị hoặc nhìn Cao Lôi Hoa.

- Ưu đãi? Ha ha.

Trong mắt Cao Lôi Hoa lộ ra tia nguy hiểm:

- Đừng quên, ngươi là tù binh của ta.

- Tù binh cũng có quyền không nói gì.

Quang Minh Nữ Thần bất mãn nói.

- Vút! Vút!

Lúc này, ở bên cạnh, đột nhiên Ca Đức cười lớn, hấn nắm sợi roi đặc thù vụt mấy phát nói với Cao Lôi Hoa:

- Chủ nhân, chủ nhân! Ca Đức không phụ ủy thác của người. Linh hồn trường tiên, thuộc hạ đã hoàn thành!

- Tốt.

Cao Lôi Hoa nhận roi từ tay Ca Đức, Ca Đức hoàn thành rất đúng lúc!

Cao Lôi Hoa cười tà với Quang Minh Nữ Thần:

- Ăn roi hay nói thật, cho cô một lựa chọn.

- Không, đừng đánh ta! Đừng lột quần áo ta.

Quang Minh Nữ Thần ôm chặt thân thể, kêu lên:

- Ta nói, ta nói! Trong Tinh Linh sâm lâm có dòng suối sinh mạng, nghe nói có thể chữa trị hết tất cả trạng thái không tốt trong thiên hạ.

- Tinh Linh sâm lâm à? Được rồi, cảm ơn.

Cao Lôi Hoa đứng dậy, đi ra ngoài.

Khóe miệng Quang Minh Nữ Thần nở nụ cười.

- Ngày mai, Ca Đức người mang theo Quang Minh Nữ Thần đi theo ta.

Đột nhiên Cao Lô Hoa quay đầu nói với Ca Đức.

Ặc! Nụ cười trên mặt Quang Minh Nữ Thần cứng đờ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 267

Bóng Đen Bay Trên Trời.

Đến tộc Tinh Linh!

Huyết kỵ tướng Ca Đức thẳng lưng tuân lệnh Cao Lô Hoa.

Mặt Quang Minh Nữ Thần thì méo xệch, nói thật, trong Tinh Linh thâm lâm có một người mà nàng không muốn chút gặp chút nào, thậm chí cũng không dám nhìn luôn. Có thể nói, đó là người mà tất cả các vị thần đều không muốn nhìn thấy.

Cao Lô Hoa cười tà dị bước ra khỏi phòng Ca Đức. Vừa rồi nụ cười gian xảo của Quang Minh Nữ Thần không thoát khỏi ánh mắt của Cao Lô Hoa. Muốn chơi ông hả, ông sẽ dẫn mày đi theo cùng chơi nha! Cao Lô Hoa cười ha hả.

Lúc này, tại một nơi khác, ở Quang Minh Thần Điện.

Hai ngày vừa qua, Quang Minh Thần Điện liên tiếp mặc niệm cho hai vị Giáo hoàng qua đời. Trong một đêm, thánh phòng Giáo hoàng của Quang Minh Thần Điện đã thành đống gạch vụn, vương bài của Quang Minh Thần Điện là đoàn Thánh kỵ sĩ thì chết và bị thương trầm trọng.

Bây giờ, ba vị giáo chủ Quang Minh Thần Điện (Vốn có bốn nhưng vị Ngô Thiên đã đi uống trà) cùng với vài vị trưởng lão trong Quang Minh Thần Điện may mắn sống sót qua cuộc huyết tẩy của Cao Lô Hoa đều tụ lại một chỗ. Nước không thể một ngày không vua, nhà không thể một ngày không có chủ.

Cũng tương tự, Quang Minh Thần Điện một ngày không thể không có Giáo Hoàng. Hiện tại, đứng trước mặt họ là con của Giáo hoàng tiền nhiệm, quang minh Thánh tử Bồ Lỗ Tư.

Ở lần vũ hội trước, Thánh tử Bồ Lỗ Tư bị bọn Huyết kỵ sĩ của Cao Lô Hoa đánh cho bất tỉnh nhân sự. Khi hãn tỉnh lại liền trở về Quang Minh Thần Điện thì phát hiện cảnh còn mà người đã mất.

Cha của hãn, Quang Minh Giáo hoàng đã qua đời mấy ngày trước, Giáo hoàng kế vị thứ hai Ngô Thiên thì cũng nhanh chóng đi theo cùng để đánh cờ với cha hãn.

Hiện giờ Quang Minh Thần Điện như rắn mất đầu. Lúc Thánh tử Bồ Lỗ

Tur trở lại Quang Minh Thần Điện, mấy lão già may mắn sống sót kêu hân hân lại. Sau đó đám cáo già này bắt đầu thương lượng vị trí Giáo hoàng với Bồ Lỗ Tur, thông qua bàn bạc, đám cáo già này quyết định Thánh tử Bồ Lỗ Tur kế vị ngôi vị Giáo Hoàng.

Cũng không phải mấy con cáo già này không muốn làm Giáo Hoàng. Quang Minh thần tại thượng, cái đám cáo già này ai mà không muốn địa vị Giáo hoàng đến chết đi được cơ chứ. Chỉ có điều trong lúc bàn bạc đấu đá lẫn nhau, không ai phục ai trở thành Giáo hoàng hết. Cho nên, cuối cùng bọn họ mới đưa đến quyết định đẩy một con ròi lên.

- Nhưng.

Thánh tử Bồ Lỗ Tur tất nhiên biết tính toán của mấy con cáo già này, hân cười khò nói:

- Hiện tại sao ta có thể làm Giáo hoàng chứ? Thứ nhất, ta không có đủ tiếng tăm, thứ hai ta cũng ít được nhân dân ủng hộ. Mà cấp bậc ma pháp quang minh của ta cũng rất thấp.

- Việc này Thánh tử điện hạ yên tâm! Chỉ cần còn chúng ta thì tuyệt đối không sao hết. Có chúng ta, Giáo hoàng không cần phải làm gì nhiều!

Mấy lão già kia đồng thanh trả lời Thánh tử Bồ Lỗ Tur.

Buộc phải trở thành Giáo hoàng, Bồ Lỗ Tur chậm rãi bước về phía thánh phòng hoang tàn của Giáo Hoàng.

Vừa đi, hân vừa âm thầm đánh giá mấy lão già này. Tuy hân là một tên phá gia chi tử, nhưng dù sao cũng là con của Giáo Hoàng, âm mưu quỷ kế cho đến mưu đồ chính trị hân cũng từng nghe qua. Cho nên tâm tư của mấy lão cáo già này hân cũng hiểu, mấy lão chẳng qua là muốn tìm một con ròi thôi. Mà hân đúng là một con ròi lý tưởng cho mấy lão.

Bồ Lỗ Tur biết mình còn rất trẻ. Hơn nữa cũng không có tu vi Thánh cấp ma pháp sư quang minh giống cha mình. Lại còn là một công tử ăn chơi lêu lổng, ở trong đế quốc căn bản là không đủ tiếng tăm, chỉ có tiếng xấu mà thôi. Cho nên việc mấy trưởng lão miễn cưỡng ép hân lên làm Giáo hoàng thì cũng có thể phớt bỏ hân rất dễ. Chỉ cần mấy lão này nguyện ý, cái ngôi vị Giáo hoàng của hân sẽ ra đi bất cứ lúc nào.

‘Ta phải làm gì bây giờ?’ Lần đầu tiên trong đời Bồ Lỗ Tur tự động não.

Dần dần, Bồ Lỗ Tur cũng bước chân lên trên đồng tan hoang của thánh phòng Giáo Hoàng.

Ánh trăng bàng bạc như tấm lụa mỏng bay trên đại lục.

Dưới ánh trăng, một mình Bồ Lỗ Tur ngồi trên đồng hoang tàn thánh phòng Giáo Hoàng, hân ngơ ngác nhìn tượng thần Quang Minh bị hư hại trong đại sảnh Quang Minh Thần Điện. Ở đó, cũng là nơi cha của hân mất. Về phần cha hân mất thế nào. Không ai biết. Mọi tin tức đều bị một tay Giáo hoàng tiền nhiệm phong tỏa. Chỉ biết đó là nơi mà Giáo hoàng trước, cha của Bồ Lỗ Tur chết.

- Cha, bây giờ con phải làm sao?

Bồ Lỗ Tư ngơ ngác lắm lắm.

Bây giờ, quan trọng nhất là hấn phải nghĩ ra được biện pháp ngồi vững trên vị trí Giáo hoàng. Mà muốn ngồi vững trên vị trí đó có hai khả năng. Một là thực lực của hấn phải đạt Thánh cấp trở lên! Mà điều đó hiển nhiên là không có khả năng. Hai là uy tín và danh vọng, uy tín và danh vọng ở trong đế quốc. Chỉ cần có đủ uy tín và danh vọng, địa vị Giáo hoàng của hấn sẽ vững chắc.

Chỉ có điều hấn phải làm sao để tăng uy tín và danh vọng của mình? Chẳng lẽ sau khi hấn trở thành Giáo hoàng rồi mới tìm biện pháp tăng uy tín và danh vọng sao? Nhưng mấy lão cáo già kia cũng đâu có khờ? Cho dù hấn lên làm Giáo hoàng, thì mấy lão đó sẽ không chế hành vi của hấn, không cho hấn thể hiện mình để nâng cao uy tín và danh vọng.

‘Cha, con phải làm gì bây giờ? Làm sao để trong thời gian ngắn nhất có đủ uy tín và danh vọng đây? Lấy được lòng tin của nhân dân Quang Minh đế quốc đây?’

‘Danh vọng’ là thứ làm Bồ Lỗ Tư đau đầu nhất. Nếu nói đến danh vọng vang dội thì trong Quang Minh Thần Điện cũng có ba người. Một là cha hấn Quang Minh Giáo hoàng, hai là Giáo hoàng tiền nhiệm vừa mất, lúc xưa là Quang Minh giáo chủ Ngô Thiên. Còn người cuối cùng chính là một cô gái, Thánh nữ, Bích Lệ Ti.

Bồ Lỗ Tư chợt nhớ đến Bích Lệ Ti, trên danh nghĩa là vị hôn thê của mình—Quang Minh Thánh nữ Bích Lệ Ti! Trong thâm tâm người dân Quang Minh đế quốc thì đó là nữ thần. Là sứ giả của Quang Minh thần! Tiếng tăm của Bích Lệ Ti trong đế quốc rất lớn, so với cha hấn có khi còn cao hơn!

Thánh nữ Bích Lệ Ti đúng như người Quang Minh đế quốc nói chính là hóa thân của Quang Minh thần, là người phát ngôn, đại biểu cho Quang Minh thần! Nàng hay đi lại trong nhân gian chữa bệnh cho người dân, chúc phúc cho mọi người.

Vừa nghĩ đến Bích Lệ Ti, mắt Bồ Lỗ Tư sáng ngời! Đúng rồi, sao ta không nghĩ ra chứ. Bồ Lỗ Tư vỗ vỗ đầu mình.

Nếu tìm được Bích Lệ Ti, sau đó cưới Bích Lệ Ti. Dựa vào danh vọng của Bích Lệ Ti, mình có thể ngồi vững chãi ngôi vị Giáo hoàng này rồi? Chỉ cần có Bích Lệ Ti, mấy lão cáo già kia làm sao có thể kéo mình rớt đài đây!

Tuy nhiên một vấn đề nhức nhối lại nảy sinh trong đầu Bồ Lỗ Tư. Tuy ý tưởng hấn và Bích Lệ Ti kết hôn là không sai. Nhưng, Bích Lệ Ti đang ở đâu? Từ lúc trở về Quang Minh Thần Điện, Bồ Lỗ Tư cũng không hề nhìn thấy bóng dáng Bích Lệ Ti! Ta làm sao để tìm Bích Lệ Ti đây?

Bồ Lỗ Tư xoa xoa thái dương. Sau đó hấn cố nhớ lại những hồi ức về Bích Lệ Ti.

Trong mơ hồ, hắn nhớ lúc ở Học viện Ma Võ Thánh Peter, một học sinh của học viện đã mang Bích Lệ Ti đi.

Ký ức dần dần rõ ràng hơn.

Nếu mình nhớ không nhầm thì gã học sinh đó tên là Saga. Mà quan trọng nhất là cha của Saga hình như là một tên rất trâu bò. Cha mình đã nhiều lần nhắc nhở là không được động chạm gì đến cha của Saga.

Đối với lời cha mình, Bồ Lỗ Tư không bao giờ nghi ngờ. Lấy tính cẩn thận của cha hắn, nếu cha hắn bảo không được động chạm gì đến gã đó thì Bồ Lỗ Tư cũng đến nỗi bại não đi đến gây chuyện.

Nhưng nếu ta không gây chuyện với gã đó thì phải buông tha Bích Lệ Ti sao? Trong lòng Bồ Lỗ Tư ngứa ngáy, thật vất vả mới nghĩ ra được một biện pháp, nhưng lại không xài được, đây đúng là việc làm con người ta khó chịu nhất.

- Cha ơi, người ở trên trời có linh thiêng, xin hãy nói cho con biết con phải làm sao đây.

Bồ Lỗ Tư nhìn lên tượng Quang Minh thần cầu nguyện.

- Thánh tử điện hạ. Thánh tử điện hạ, ngài còn ở trong sao?

Đúng lúc này, bên ngoài thính phòng vang lên tiếng của một vị mục sư. Tuy thính phòng đã thành một đồng hoang tàn. Nhưng trừ Giáo hoàng và mấy vị trưởng lão ra không ai dám bước chân vào. Đây là quy tắc của Quang Minh Thần Điện.

- Ở đây, có việc gì sao?

Bồ Lỗ Tư đứng dậy, phúi phúi bụi nhìn ra cửa hỏi.

- Thánh tử điện hạ, cha mẹ của Thánh nữ Bích Lệ Ti theo thông lệ hằng năm đến thăm Thánh nữ. Nhưng bọn họ chờ cả ngày hôm nay mà vẫn chưa tìm được Thánh nữ. Cho nên hai người bọn họ muốn tìm người hỏi thăm tin tức của Thánh nữ. Xin hỏi, ngài có muốn gặp họ không?

Mục sư đứng ở cửa hỏi, về lý thuyết thì Thánh nữ đã là vị hôn thê của Thánh tử nên vị mục sư này cũng không xin chỉ thị của mấy vị trưởng lão mà trực tiếp xin chỉ thị từ Bồ Lỗ Tư luôn.

- Người nói sao? Cha mẹ Bích Lệ Ti?

Bồ Lỗ Tư ngẩng đầu lên, Quang Minh thần tại thượng! Bồ Lỗ Tư cảm thấy tinh thần mình chấn động mạnh! Hắn không có nghe sai, không ngờ là cha mẹ của Bích Lệ Ti đến đây! Quang Minh thần tại thượng, là người đã nghe được lời cầu nguyện của con sao? Bồ Lỗ Tư trong lòng vui vẻ thầm nghĩ.

- Tất nhiên là cha mẹ của Thánh nữ điện hạ.

Vị mục sư không biết vì sao Thánh tử điện hạ đột nhiên hưng phấn nhưng cũng gật đầu trả lời.

- Tốt. Mau mau dẫn ta đi gặp hai vị lão nhân gia nào!

Bồ Lỗ Tư vui vẻ đứng dậy, chẳng lẽ là linh hồn của cha linh thiêng giúp

mình sao? Bồ Lỗ Tư trong lòng thầm nghĩ. Lúc này, một kế hoạch hoàn mỹ đã được hình thành trong đầu Bồ Lỗ Tư.

Sửa sang lại nhan sắc, trang phục, Bồ Lỗ Tư lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến phòng đợi. Lúc này hắn cảm thấy phê không tả nổi. Tất nhiên, trong trí nhớ của hắn vẫn còn nhớ đến người cha hùng mạnh của Saga. Nhưng dù cha của Saga có mạnh đến thế nào thì khi cha mẹ của Bích Lệ Ti đến gọi Bích Lệ Ti về, chẳng lẽ gã đó dùng vũ lực uy hiếp cha mẹ Bích Lệ Ti à?

Bồ Lỗ Tư đắc ý cười, hắn càng lúc càng cảm thấy kế hoạch này thật là hoàn mỹ không tìm ra một khe hở, giống như là thiên y ô phùng (lưới trời tuy thưa mà khó lọt)! Kế hoạch này nhất định thành công! Bồ Lỗ Tư thầm nói.

Chỉ có điều, thông thường lúc con người ta cảm thấy kế hoạch của mình không hề có một khe hở, thì khi hành động thường bị thất bại nặng nề! Phải biết rằng mưu sự tại nhân mà thành sự tại thiên. Nếu ông trời đã không muốn giúp đỡ ngươi thì dù kế hoạch của ngươi có hoàn mỹ như thế nào thì cũng trở thành công cốc!

Trong lòng đầy kích động, Bồ Lỗ Tư đi vào bên trong phòng. Hắn cũng từng gặp mặt qua cha mẹ của Bích Lệ Ti mấy lần.

Cha mẹ của Bích Lệ Ti là giáo đồ có cuồng tín của Quang Minh. Cha của Bích Lệ Ti là một phú ông ở nông thôn. Mẹ nàng là một người phụ nữ kinh doanh buôn bán. Bởi vì Bích Lệ Ti làm Thánh nữ cho nên địa vị của cha mẹ cô tiến triển rất nhanh. Hiện tại ngay cả đại quý tộc trong Hoàng thành gặp hai người cũng phải hành lễ, tỏ vẻ tôn kính Bích Lệ Ti, người phát ngôn của Quang Minh thân trong nhân gian.

Vốn là một quý tộc nhỏ bé ở nông thôn, trên người cha của Bích Lệ Ti cũng không có khí chất gì đáng nói. Cho nên tuy Bồ Lỗ Tư có gặp qua cha mẹ của Bích Lệ Ti nhưng cũng không có để ý quá. Đối với một công tử phá gia chi tử như Bồ Lỗ Tư trước đây thì loại tiểu quý tộc như cha mẹ Bích Lệ Ti hắn không thèm để vào mắt.

Nhưng giờ đã không như xưa, lúc này cha mẹ của Bích Lệ Ti chính là một mấu chốt quan trọng cho việc Bồ Lỗ Tư hắn ngồi vào địa vị Giáo Hoàng. Hắn mỉm cười bước vào trong phòng.

Trong phòng Bồ Lỗ Tư, một đôi nam nữ trung niên đang ngồi.

Kỳ thật Bồ Lỗ Tư vẫn hay tự hỏi tại sao một cặp vợ chồng tầm thường như vậy sao lại sinh ra một cô con gái xinh đẹp tuyệt trần như Bích Lệ Ti chứ.

- Bác trai, bác gái!

Vừa bước vào phòng, Bồ Lỗ Tư liền tỏ vẻ tôn kính, chào hai người trong phòng. Thời thế làm thay đổi con người, vị công tử chơi bời hoa lá Bồ Lỗ Tư dưới sự áp bức không ngờ cũng biết cách thu phục nhân tâm. Nếu lúc trước, Bồ Lỗ Tư nhìn thấy cha mẹ Bích Lệ Ti mà không lộ vẻ mặt chán ghét là đã

tốt lắm rồi. Bây giờ, hẳn lại có thể thân thiết gọi hai tiếng bác trai, bác gái là đủ hiểu.

Cha mẹ Bích Lệ Ti nghe Bồ Lỗ Tư chào thì kích động hẳn lên.

- Thánh tử điện hạ một tiếng bác trai này tôi sợ nhận không nổi.

Cha Bích Lệ Ti, vị trung niên lập tức hoảng sợ nói với Bồ Lỗ Tư.

- Sao không dám chứ. Tuyệt đối là được.

Bồ Lỗ Tư tỏ vẻ thần côn nói:

- Con và Bích Lệ Ti dưới sự chúc phúc của Quang Minh thần đã có hôn ước, đây là hôn ước do chính thần chúc phúc. Con quyết định rồi, ngày một sẽ thành hôn với Bích Lệ Ti. Cùng lúc con sẽ đăng quang ngôi vị Giáo Hoàng, con quyết định làm cái song hỷ lâm môn. (Hai việc tốt cùng lúc).

- Thật tốt quá, tất cả nghe theo lời Thánh tử điện hạ.

Cha của Bích Lệ Ti xoa xoa tay cười ha hả. Dù sao cha của Thánh nữ tuy cũng có tiếng tăm rất lớn nhưng so với việc làm cha vợ của Giáo hoàng thì tiếng tăm vang dội thế nào đây?

- Thừa hai bác, Bích Lệ Ti đang làm khách ở một nhà. Mà con thì mấy ngày nay bận quá, con nghĩ phải nhờ bác trai bác gái đi kêu Bích Lệ Ti về, sau đó mới tính đến việc kết hôn của hai con?

Rốt cuộc Bồ Lỗ Tư cũng nói ra ý định của mình.

Nhưng vốn là một tiểu quý tộc ở nông thôn, cha của Bích Lệ Ti không có nghĩ sâu xa gì. Vừa nghe Thánh tử điện hạ nói muốn nhờ mình kêu Bích Lệ Ti về, ông liền đáp ứng ngay.

Bồ Lỗ Tư lộ ra ý cười. Tất nhiên, chỉ cần có Bích Lệ Ti trong tay thì tiếng tăm, danh vọng của hắn sẽ lên cao như mặt trời ban trưa, đến lúc đó, mấy lão cáo già kia dám làm gì hắn?

Không chỉ thế, ta còn muốn kéo mấy lão xuống đài luôn. Bồ Lỗ Tư đắc ý nghĩ.

Lúc này, trong nhà Cao Lôi Hoa.

Một bóng đen từ nhà bay lên trời, lượn vòng vài cái rồi biến mất trong màn đêm. Duy nhất chỉ có thể thấy là đôi mắt của bóng đen kia có vẻ còn u tối hơn cả màn đêm nữa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 268

Mộng Ti Ra Tay.

Trong đêm đen, một bóng đen từ trong nhà Cao Lôi Hoa bay lên trời. Bóng đen này khoác một cái áo choàng ma pháp rộng thùng thình nhằm che kín thân hình.

Sau khi bay lên cao, bóng đen bỗng dừng lại giữa không trung, rồi nàng nhìn xung quanh, sau khi đã xác định được phương hướng liền nhanh chóng bay đi. Mục tiêu của nàng - Hải dương.

Tốc độ của bóng đen cực nhanh, mặc dù trời đen thui như mực nhưng cũng không ảnh hưởng đến thị lực của người này. Trong đêm đen, đôi mắt đen của người này như ngôi sao sáng lóe lên. Đây chính là đôi mắt như chim ưng có thể giúp cho bóng đen đó có thể bay trong đêm tối mà không cần lo lắng “sự cố giao thông” trên không trung.

- Mục tiêu, xác định.

Dường như cảm giác được gì, bóng đen nói ra mấy câu như máy móc, sau đó gia tăng tốc độ, lao bắn đi như một viên đạn về phía biển. Nơi đó là cố hương của Tĩnh Tâm. Đồng thời cũng là nơi ở của ông nội Nguyệt Đình Thiên và bác cả Nguyệt Nại Nhã đang trên đường trở về.

Sau khi bóng đen thứ nhất bay đi, ước chừng nửa giờ sau, một người nữa từ trong nhà Cao Lôi Hoa phóng lên.

So với bóng đen thứ nhất thì người thứ hai này cao hơn một chút, cả người đều mang võ trang hạng nặng, vây kín toàn thân, chỉ lộ ra đôi mắt màu đen. Liếc mắt là biết ngay một cao thủ chuyên nghiệp rồi, cái bóng thứ nhất chỉ là loại nghiệp dư. Hà, đã lâu không hoạt động như vậy. Người thứ hai này khế thờ dài, lúc hấn cúi đầu không cẩn thận để lộ ra một sợi tóc bạc tiết lộ thân phận của hấn. Người thứ hai này chính là Cao Lôi Hoa, nửa đêm nửa hôm Cao Lôi Hoa thức dậy ra đây làm gì?

Giống như bóng đen thứ nhất, mục tiêu của Cao Lôi Hoa cũng là Nguyệt Nại Nhã đang ở đại dương.

Ấn tượng Nguyệt Nại Nhã đem cho Cao Lôi Hoa thật phản cảm tột cùng. Lần đầu mới thấy có một mục đàn bà đáng ghét như vậy. Khiến cho Cao Lôi Hoa phần nộ hơn nữa là mục đàn bà độc ác này lại ra tay với con mình! Con

mụ phù thủy này đã vượt mức giới hạn cho phép của Cao Lôi Hoa.

Con và Tĩnh Tâm là vảy ngược duy nhất của Cao Lôi Hoa ở dị giới này. Vảy ngược bị động vào, thì dù người có là con ông trời đi nữa thì Cao Lôi Hoa ta cũng mần thịt rồi tính.

Cho nên, Cao Lôi Hoa cũng mặc kệ thân phận của mụ ta, tóm lại giờ hần chỉ muốn mụ không được nhìn thấy mặt trời vào sáng mai thôi.

Chỉ có điều bên cạnh Nguyệt Nại Nhã là Nguyệt Đình Thiên ông nội của Tĩnh Tâm. Cho nên Cao Lôi Hoa mới lựa chọn ám sát, thân là một thành viên tinh anh trong tổ 13, ám sát là môn học bắt buộc. Tuy lâu rồi Cao Lôi Hoa không có đi ám sát người nào, nhưng khi cần thì Cao Lôi Hoa tuyệt đối là sát thủ hàng đầu. Hần dựa vào bóng đêm yểm trợ, nhanh chóng lén vào đêm tối.

Hôm nay trời rất tối. Dường như ông trời cũng giúp Cao Lôi Hoa. Lúc Cao Lôi Hoa xuất phát, ánh trăng đã bị mây đen che kín. Đêm không trăng, gió to, giết người khoái!

Lúc Cao Lôi Hoa vừa biến mất thì ban công nhà Tĩnh Tâm cũng mở ra. Sau đó Tĩnh Tâm xinh đẹp bước ra, đứng cạnh ban công.

Đứng trên ban công, Tĩnh Tâm lặng lẽ nhìn Cao Lôi Hoa biến mất nơi chân trời.

- Mẹ.

Đột nhiên, giọng nói của Nguyệt Nhị vang lên từ sau lưng Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm quay đầu nhìn lại thì thấy Nguyệt Nhị cũng giống nàng đang đi lên ban công, Tĩnh Tâm mỉm cười với Nguyệt Nhị.

Tối nay, Nguyệt Nhị và Tĩnh Tâm đều chú ý đến nhất cử nhất động của Cao Lôi Hoa. Cho nên lúc Cao Lôi Hoa lảng lảng rời giường thì cả hai cũng nhanh chóng tỉnh giấc.

- Mẹ. Tối nay ba đi ra ngoài có phải muốn giết người không?

Nguyệt Nhị hạ giọng nói.

-

Tĩnh Tâm cười khỏ, mỗi lần Cao Lôi Hoa vụng trộm đi ra khỏi nhà ban đêm thì đều làm mấy chuyện loại này. Chỉ có điều lần nay Nguyệt Nại Nhã có sự che chở của ông nội, Tĩnh Tâm suy nghĩ. Nếu Cao Lôi Hoa giết đi trước mặt ông nội thì chỉ sợ về sau quan hệ giữa Cao Lôi Hoa và các trưởng bối trong nhà mình sẽ rất căng thẳng. Về phần bà bác cả này, Tĩnh Tâm cũng không thêm để ý. Tính tình của Tĩnh Tâm vốn có phần lãnh đạm, hơn nữa giao tình giữa Nguyệt Nại Nhã và Tĩnh Tâm sao có thể so sánh được với con gái Nguyệt Nhị cơ chứ. Đối với người định giết con mình, lúc ấy Tĩnh Tâm đã có ý muốn giết chết Nguyệt Nại Nhã rồi.

- Bà ta chết là tốt.

Nguyệt Nhị bĩu môi, Nguyệt Nhị cũng không chịu nổi bà ta.

Tĩnh Tâm bất đắc dĩ cười trừ, vẫn biết bà bác cả nổi tiếng ngu ngốc nhưng

lần này bà ấy đung vào thép hiệu rồi. Lấy tính cách Cao Lôì Hoa, muốn Nguyệt Nại Nhã không chết thật khó.

Bên kia, Nguyệt Đĩnh Thiên và mẹ con Nguyệt Nại Nhã tìm một chỗ chuẩn bị ngồi xuống nghỉ ngơi.

Bởi vì mang theo hai mẹ con Nguyệt Nại Nhã và Hồi Thiên bị thương nên tốc độ đi đường của Nguyệt Đĩnh Thiên có phần chậm chạp. Tốc độ của họ so với người bình thường không nhanh hơn bao nhiêu.

Màn đêm buông xuống, ba người kiếm chỗ cắm trại tạm thời nghỉ ngơi qua đêm.

Nguyệt Nại Nhã và Hồi Thiên bị thương nên vào trong lều ngủ. Chỉ còn Nguyệt Đĩnh Thiên ngồi cạnh đồng lửa nghĩ về chuyện phát sinh hồi sáng.

Lão là chờ hai lão già kia đi rồi mới đến nhà Tĩnh Tâm xem thử xem cháu rể của mình có đúng như hai lão già kia khen lên khen xuống không.

Thì vừa vặn lúc Cao Lôì Hoa định giết chết Nguyệt Nại Nhã. Tại thời khắc kia, Nguyệt Đĩnh Thiên cảm thấy trên người Cao Lôì Hoa có một cỗ lực lượng không an lành, cỗ lực lượng này khiến cho Nguyệt Đĩnh Thiên cảm thấy cực kỳ bất an.

Bởi vì cỗ lực lượng này làm Nguyệt Đĩnh Thiên nhớ đến một người nhiều năm về trước. Người đã mang lại cho Hải tộc một trường đại nạn. Hồi đó cách đây đã ngàn năm, năm đó người nọ đột nhiên xuất hiện tại đáy biển, sau đó nói phải tìm trong Hải tộc một đồ vật có tên là ‘Tay trái của Satan’. Trong quá trình tìm kiếm, người nọ và Hải hoàng tộc đã xảy ra mâu thuẫn. Cuối cùng hai bên động thủ.

Ngày đó, người nọ lấy sức một mình chống lại toàn bộ cao thủ của Hải tộc.

Cuối cùng, lưu lại một đồng thi thể của tộc Hải hoàng, người nọ bị trọng thương vẫn nghênh ngang rời đi. Lúc ấy, Nguyệt Đĩnh Thiên chỉ là một cậu bé. Tuy còn nhỏ nhưng Nguyệt Đĩnh Thiên vẫn còn nhớ rõ cỗ lực lượng xấu xa trên người nọ.

Mà hồi sáng, lực lượng Cao Lôì Hoa cực giống với lực lượng của người nọ trong trí nhớ của lão. Giống nhau ở sự xấu xa, giống nhau ở sự hắc ám.

Trong lúc Nguyệt Đĩnh Thiên nghĩ về chuyện ban ngày thì đột nhiên đồng lửa trước mặt tắt ngúm.

- Có sát khí!

Nguyệt Đĩnh Thiên khẽ quát, ngẩng đầu nhìn lên trời. Nơi phát ra nguồn sát khí.

Nguyệt Đĩnh Thiên vừa nhìn lên trên trời thì một bóng đen đã lao từ trên xuống thẳng đến Nguyệt Đĩnh Thiên. Người chưa tới, sát khí đã tới.

Người đến không có ý tốt! Nguyệt Đĩnh Thiên nhanh chóng chú ý vào bóng người đang lao xuống, đồng thời tay cũng ngưng tụ thần lực băng hệ.

Chuẩn bị một đòn lầy mạng người lao tới.

Bóng đen từ trên không trung nhẹ nhàng dừng lại, đứng trước người Nguyệt Đỉnh Thiên. Đôi mắt đen nháy nhìn chăm chăm vào căn lều sau lưng Nguyệt Hoa Thiên. Bởi vì bên trong lều chính là bà bác cả Nguyệt Nại Nhã của Tĩnh Tâm và đứa con của mẹ Hồi Thiên.

- Là ai?

Nguyệt Hoa Thiên cảnh giác nhìn bóng đen, tuy dáng người nhỏ bé nhưng Nguyệt Đỉnh Thiên không dám lơ là, bởi vì từ trên người bóng đen tỏa ra một cỗ sát khí đáng sợ. Sát khí như vậy không phải cao thủ bình thường có thể có. Cỗ sát khí này giống như từ địa ngục phát ra, đập vào mặt làm người ta cảm thấy mùi máu tanh tươi.

Bóng đen khoác một chiếc áo choàng ma pháp sư, cả người được che kín bên trong. Chậm rãi, bóng đen thoảng ngẩng mặt lên. Đôi mắt đen nháy như thanh kiếm sắc bén nhìn thẳng về phía Nguyệt Đỉnh Thiên.

Sau đó bóng đen mở miệng thì thào:

- Ý nghĩ của chủ nhân cũng là ý của ta. Chủ nhân muốn giết người tức là muốn ta giết người.

- Người là ai? Trả lời mau!

Nguyệt Đỉnh Thiên tức giận quát lớn, đồng thời giơ tay phải lên nhanh chóng ngưng tụ năng lượng hóa thành một thanh trường kiếm Băng Lam, đây là thanh kiếm tạo ra bằng thủy nguyên tố tinh khiết nhất. Có thể chém sắt như chém bùn!

Đinh~ đinh~ một loạt âm thanh dễ nghe từ ‘chân linh’ (chuông đeo chân - 1 dạng đồ trang sức) trên chân cô gái phát ra lúc di chuyển. Rất trong trẻo, rất êm tai.

- Sát lục chi vũ (Điều múa giết chóc), sơ vũ, tác sát.

Từ trong miệng bóng đen vang lên một giọng nói dễ nghe.

- Người là ai? Trả lời ta!

Nguyệt Đỉnh Thiên vẫn hét lớn, đồng thời vung trường kiếm quét về bóng đen phía trước.

Sát lục chi vũ chính là điệu múa của Mộng Ti. Người tới chính là con gái của Cao Lôi Hoa, Mộng Ti.

Mộng Ti khẽ bước chân theo bộ pháp huyền ảo. Mỗi bước chân đều phát ra một tiếng chuông ngân nga. Theo tiếng chuông linh đó, thân hình của đứa nhỏ bắt đầu dài ra, lớn ra. Và giống như lần trước. Trong mơ hồ, dường như thân hình của Mộng Ti đã trưởng thành.

Sơ vũ - Thốn sát là vũ bộ thứ nhất của Mộng Ti. Lúc ở cửa thành đã từng dùng qua, khi đó sau khi hoàn thành vũ bộ này, không một tên lính nào còn sống sót, tất cả đều thành mảnh vụn không vượt quá một tấc, đó chính là tác sát. (Giết chết mà mảnh vụn không lớn hơn một tấc).

Theo vũ bộ, một con dao găm đen xuất hiện trong tay Mộng Ti.

Nguyệt Đỉnh Thiên sửng sốt. Lão bị bộ võ kỹ xinh đẹp này chấn động rồi, lần đầu tiên trong đời lão được chứng kiến võ kỹ đẹp mà lại trí mạng như vậy. Nguyệt Đỉnh Thiên nhận thấy sát khí trong bước nhảy xinh đẹp này liền lập tức tỉnh táo lùi lại. Khó khăn né một dao trong tay Mộng Ti.

- Tỷ nữa thì lật thuyền trong mương rồi.

Nguyệt Hoa Thiên thầm nói. Lão đường đường là Hải Hoàng tiền nhiệm mà chết như vậy thì đúng là cười rụng răng quá!

Nguyệt Đỉnh Thiên vừa né xong, Mộng Ti khẽ cười. Nàng vốn không cần đề ý đến Nguyệt Đỉnh Thiên nên lão né ra mới là ý định của nàng. Bởi vì phía sau lão chính là hai mẹ con nhà Nguyệt Nại Nhã.

- Thứ vũ, phá sát!

Giọng nói của Mộng Ti lúc trưởng thành rất yêu mị, đôi chân của nàng biến đổi không ngừng. Phá sát, chủ yếu lấy ‘phá’ làm thủ đoạn công kích.

Bên trong lều, Nguyệt Nại Nhã bị tiếng ồn làm tỉnh giấc, mục chậm rãi mở mắt ra và nhìn thấy hình ảnh cuối cùng của cuộc đời mình.

Một thanh dao găm màu đen đang đâm xuống nhưng mà mục không còn một chút sức lực phản kháng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 269

Phong Ấn Ta Trái Satan

Sau khi thực hiện Tử Vong Chi Vũ, Mộng Ti đã biến thành người lớn. Chiếc áo bào vốn thùng thình nay đã vừa người hơn. Vũ điệu của nàng lại càng đẹp hơn.

Thực lực của Mộng Ti vẫn là một dấu hỏi. Nàng mạnh mẽ như thế nào đến ngay cả Cao Lô Hoa cũng không biết. Hắn chỉ biết rằng hắn cứu được nàng từ trong phong ấn của Lô thần. Người bị Lô thần tự tay phong ấn thì không thể đơn giản được.

Lúc này Mộng Ti liền thi triển Sát Lục Chi Vũ, ngay cả Nguyệt Đỉnh Thiên không ngờ lại không kịp phản ứng, nàng liền lách mình qua hắn, lao đến chiếc lều. Mộng Ti cầm chiếc dao găm rách cửa lều ra.

Trong căn lều Nguyệt Nại Nhã nghe thấy tiếng xé rách, mục liền mở bừng mắt.

Khi mục quay lại, Nguyệt Nại Nhã chợt thấy một con dao màu đen đang lao đến người mình. Trong màn đêm, con dao này lại lóe lên một tia sáng màu đen. Tia sáng màu đen này không ngờ có thể thấy được trong màn đêm.

- Không!

Nguyệt Nại Nhã không cam lòng hét to một tiếng, mục rất muốn tránh ra, nhưng không thể. Người đâm con dao này đã phát huy mọi thứ cần thiết của một người sát thủ - nhanh, chuẩn, độc, con dao nhằm thẳng đến yết hầu của Nguyệt Nại Nhã. Ở ngoài lều, Nguyệt Đỉnh Thiên, cũng không kịp đến cứu nàng chỉ có thể trơ mắt nhìn chiếc dao găm xuyên qua yết hầu Nguyệt Nại Nhã.

- Mục tiêu đã chết.

Mộng Ti cẩn thận đánh giá thi thể của Nguyệt Nại Nhã. Sau khi xác định nữ nhân này đã chết, Mộng Ti đứng lên không để ý tới Nguyệt Đỉnh Thiên đang ngơ ngác nhìn nàng, cứ thế bay đi. Trong lúc bay, nàng từ từ biến thành hình dạng trẻ con.

Nhưng kỳ quái chính là, Nguyệt Đỉnh Thiên cũng không đuổi theo, chỉ lặng lẽ nhìn Mộng Ti đang đi xa. Nhìn thấy thi thể của Nguyệt Nại Nhã, hắn chỉ có thể thở dài.

Không chỉ có Nguyệt Đỉnh Thiên nhìn Mộng Ti bay đi, Cao Lôi Hoa cũng quan sát cô bé.

Lúc này, Cao Lôi Hoa đang lơ lửng trên không, hắn đã nhìn thấy hết mọi việc vừa xảy ra. Ngay khi Mộng Ti bay lên, hắn vội vàng thu liễm hết dao động năng lượng trên người. Lúc Mộng Ti chém Nguyệt Nại Nhã, hắn đã nhìn thấy hết thấy.

Thân là Chiến – Lôi thần hợp bích. Tuy rằng, Mộng Ti đi trước hắn nửa giờ, nhưng năng lực chậm hơn Cao Lôi Hoa không ít. Khi Mộng Ti vừa tới, thân ảnh của Cao Lôi Hoa cũng đã mới xuất hiện, quan sát hết những sự tình vừa xảy ra từ đầu tới cuối.

Không cần phải nhìn kỹ người này, chỉ từ bước nhảy, hắn đã biết được, người này chính là con gái hắn – Mộng Ti.

Chỉ là tại sao Mộng Ti lại đến đây? Tại sao cô bé lại giết người? Chẳng lẽ Nguyệt Nại Nhã và Mộng Ti có mâu thuẫn? Cao Lôi Hoa cũng không thể hiểu rõ.

Lúc này Cao Lôi Hoa còn không biết, bởi vì hắn động sát khí với Nguyệt Nại Nhã, Mộng Ti cảm thụ được sát ý của hắn, liền biến thành nhiệm vụ cho mình.

Nhìn thi thể kia, Cao Lôi Hoa cười mỉa.

Nguyệt Đỉnh Thiên nhìn thân ảnh của Mộng Ti đang bay xa dần. Hắn không ngờ, cô bé đó lại có sức mạnh hùng hậu như vậy, kể cả khi hắn triển khai lĩnh vực cũng không biết có thể thắng được hay không.

Nguyệt Đỉnh Thiên quay đầu lại nhìn thi thể của Nguyệt Nại Nhã, cười khổ rồi nhẹ nhàng vung tay phải lên.

Ba!

Thân thể của Nguyệt Nại Nhã bên trong túp lều vỡ nát ra thành vũng nước.

Chẳng trách tại sao Nguyệt Đỉnh Thiên lại không phản nộ cũng không truy tích rồi để mặc Mộng Ti rời đi. Hóa ra người trong trường bông này không phải là Nguyệt Nại Nhã chân thật mà là do thủy nguyên tố tạo thành mà thôi.

Đây chính là tuyệt kỹ của Nguyệt Đỉnh Thiên – Chân thủy phân thân.

Nguyệt Đỉnh Thiên chính là lợi dụng thủy nguyên tố để tạo thành Nguyệt Nại Nhã.

- Tốt lắm, cháu rể của ta, cháu có thể xuống rồi đó. Đứng trên đó, cũng không có ý nghĩa gì đâu.

Nguyệt Đỉnh Thiên ngẩng đầu lên hướng về phía Cao Lôi Hoa nói.

Kỳ thật Nguyệt Đỉnh Thiên phải làm thuật này chính là vì Cao Lôi Hoa.

Là người mà Tĩnh Tâm yêu, mấy lão già ở Hải tộc đã tiến hành điều tra tính cách và hành vi của Cao Lôi Hoa. Tuy rằng điều đó là quá đáng, nhưng vì thân phận của Tĩnh Tâm, họ bắt buộc phải làm như vậy

Khi điều tra Cao Lôi Hoa, bọn họ vui mừng phát hiện ra tính cách của Cao Lôi Hoa rất hợp với các lão. Hắn vì gia đình sẽ tiêu diệt hết mọi nguy hiểm, mà cách làm của hắn cũng khiến mấy lão rất hả hê.

Nhưng hôm nay thật không may mắn, chuyện này lại rơi vào đầu bọn họ.

Đứa con gái ngu ngốc kia lại dây vào hắn.

Mấy lão lập tức cả kinh. Theo tính cách của Cao Lôi Hoa, muốn hắn tha thứ là điều rất khó khăn.

Dựa theo lời nói nhệ gia gia của Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa là một người có thù tất báo, và có thể sử dụng mọi loại thủ đoạn. Tuy nhiên điều này cũng là một nguyên nhân khiến mấy lão rất vừa lòng với hắn.

Nguyệt Đỉnh Thiên cũng đoán được buổi tối nay Cao Lôi Hoa sẽ hành động nên ông đã dùng thủy nguyên tố biến thành Nguyệt Nại Nhã.

Nói cách khác, những thủy phân thân này là vì Cao Lôi Hoa mà chuẩn bị. Chỉ có điều không ngờ lại bị người khác “tranh hàng” mất.

- Lão gia tử quả nhiên lợi hại. Nhanh như vậy đã phát hiện được thân ảnh của cháu.

Thân ảnh của Cao Lôi Hoa từ từ hạ xuống.

Nguyệt Đỉnh Thiên nhìn bộ quần áo của Cao Lôi Hoa liền thở dài. Quả nhiên như dự đoán, nhìn bộ quần áo này không thể nói rằng Cao Lôi Hoa chạy đến đây để nói chuyện được. Mà chắc là để xử lý đứa con gái ngu ngốc của mình mà.

- Tình hình lúc này, cháu đã nhìn thấy rồi.

Nguyệt Đỉnh Thiên cười khỏ. Kỳ thật hắn cũng không lợi hại như vậy. Nếu không phải vừa rồi Cao Lôi Hoa không né tránh cô bé kia thì lão đã không nhìn thấy.

- Thấy rồi.

Cao Lôi Hoa nhìn vùng nước kia nói:

- Cháu cũng thấy được chiêu thức của lão già tử, ngài biết tối nay cháu đến à?

- A.

Nguyệt Đỉnh Thiên lắc đầu nói:

- Cũng không nắm chắc. Nhưng nhìn cách hành sự của cháu, lão khẳng định cháu sẽ đến.

Cao Lôi Hoa nhún vai, hắn cũng biết ý tứ của Nguyệt Đỉnh Thiên:

- Lão gia tử, ngài đừng trách cháu độc ác. Sự tình hôm nay, ông cũng thấy rồi. Nếu nữ nhân kia không ra tay với con gái cháu, cháu cũng sẽ không để tâm đến việc này, dù sao cô ta cũng là người nhà của Tĩnh Tâm. Nếu không quá đáng quá, cháu cũng sẽ không làm như vậy.

- Lão biết, lão biết.

Nguyệt Đỉnh Thiên cười khỏ nói:

- Nhưng chung quy cũng tại ba lão già chúng ta sai lầm.

- Việc đó liên quan gì đến các ngài?

Cao Lô Hoa kéo chiếc khăn đen trùm đầu xuống, lộ ra một mái tóc bạc:

- Nhưng con gái của ngài đã sai lầm, việc của cháu và mẹ không liên quan đến các người.

- Không, không, việc là như thế này.

Nguyệt Đỉnh Thiên thở dài nói:

- Cao Lô Hoa, cháu có thấy rằng, Nguyệt Nại Nhã hơi thiếu sáng suốt không?

Cao Lô Hoa cười mỉm, từ chối cho ý kiến, hẩn thảm nghĩ:

“Không những thiếu sáng suốt mà còn ngốc nữa. Dường như còn ấu trĩ. Mọi chuyện không biết dùng đầu óc suy nghĩ, dường như đầu chỉ để trang trí trên cổ vậy”.

- Cháu có thể cảm thấy rất kỳ quái, tại sao nàng phạm nhiều sai lầm như vậy mà ông và Poseidon vẫn muốn bảo vệ nàng?

Nguyệt Đỉnh Thiên nói.

Cao Lô Hoa gật đầu. Dường như hắn đã từng nghe Tĩnh Tâm nói qua Nguyệt Nại Nhã đã gây ra vô số điều phiền toái tại hải tộc nhưng ông ngoại và ba nàng đều tình nguyện bảo vệ nàng.

- Nói tiếp, chúng ta đã sai lầm.

Nguyệt Đỉnh Thiên cười khổ:

- Đầu do chúng ta không nên phong ấn vật đó vào cơ thể nàng năm xưa.

- Đồ vật gì? Phong ấn?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Nguyệt Đỉnh Thiên.

- Đó là sự kiện 300 năm trước.

Nguyệt Đỉnh Thiên hít một hơi sâu rồi nói:

- Năm đó, vài người chúng ta ở dưới đáy biển tìm được một vật mang đến vận đen, không những thế, chúng ta còn phá vỡ phong ấn đó ra. Nhưng điều quan trọng hơn, chúng ta không thể phá hủy được vật đó. Vậy nên chúng ta chỉ có thể dùng đến biện pháp tồi tệ nhất -- thuật nhân thể phong ấn.

Nguyệt Đỉnh Thiên cười khổ:

- Sau khi ông phong ấn đồ vật này vào người của Nguyệt Nại Nhã, cũng không biết do vật này ảnh hưởng hay sao, đầu óc nàng càng ngày càng không tốt.

- Vậy các ông phong ấn vật gì vậy?

Cao Lô Hoa nói với Nguyệt Đỉnh Thiên.

- Ba trăm năm trước, chúng ta đã tìm ra được vật này, nhưng chúng ta lại không thể ngờ vật này lại là vật tà ác.

Nguyệt Đỉnh Thiên nói tiếp:

- Đồ vật đó là “Tay trái của Satan” ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 270

Anh Năm Chặt Tay Em, Tay Em Lại Biên Mắt.

Nghe được điều nay Cao Lôì Hoa nhớ lại ở địa cầu, phương tây cũng có một nhân vật là Satan. Trong truyền thuyết hắn là thủ lĩnh của ma quỷ. Satan là một thiên sứ trên thiên đường nhưng cũng lại là ngọn nguồn tội ác của thế gian. Hắn trở thành thiên sứ đầu tiên phạm tội trong vũ trụ. Sau khi phạm tội, hắn dẫn theo một phần ba thiên sứ biến chất trở thành ma quỷ.

- Satan trong truyền thuyết là con trai thứ hai của Sáng Thế Thần và Sinh Mạng Nữ Thần. Mà cánh tay trái của hắn đã bị chặt đứt.

Nghe nói, năm xưa, Satan bắt mẫn chuyện Sáng Thế Thần đem hết mọi việc của thế gian đều giao cho đại ca hắn, khiến hắn không cam lòng. Oán hận khiến hắn bỏ đi thân phận con trai của thần, bỏ đi thần cách. Nhưng bằng cách nào đó, hắn lại trở thành một loại sinh vật mà quy tắc của Sáng Thế Thần không dung thứ, đó chính là ma.

Sau khi thành Ma, hắn liên tục tranh đoạt với đại ca hắn. Đại ca hắn thất bại liên tiếp. Đúng lúc này, Sáng Thế Thần nổi giận, hắn không nghĩ con trai mình lại trở thành một người thân không ra thân, quỷ không ra quỷ. Vậy nên Sáng Thế Thần tức giận ra tay, chặt hết các bộ phận của thân thể hắn rồi phong ấn tại nhiều nơi khác nhau. Cánh tay trái này chính là bộ phận bị chém xuống đầu tiên và bị phong ấn bên trong Hải tộc chúng ta.

Nói đến đây, Nguyệt Đỉnh Thiên thở dài. Kỳ thật mấy lão già bọn họ tìm cánh tay trái của Satan bởi vì ngàn năm trước có một thứ mang theo cỗ lực lượng không tốt xuất hiện, suýt chút nữa đã mang đến tai nạn diệt tộc cho hải tộc. Do đó lão cùng một vài huynh đệ mới bắt đầu đi tìm cái thứ được gọi là “cánh tay trái của Satan”. Sau 500 năm tìm kiếm, mới tìm kiếm được vật này, rồi lại mất 200 năm phá giải phong ấn, rồi mới biết được, vật này không tốt đẹp gì cả.

Bọn họ muốn phong ấn vật đó lại nhưng cởi ra thì dễ buộc lại mới khó. Bọn họ thấy rằng lấy lực lượng của bọn họ không thể phong ấn nổi vật này. Bất đắc dĩ, bọn họ phải đem tay trái của Satan phong ấn vào cơ thể Nguyệt Nại Nhã.

Cao Lôì Hoa gật đầu, rồi hỏi Nguyệt Đỉnh Thiên một ít chuyện liên quan

về cánh tay trái của Satan. Khi hai người họ đang nói chuyện thì đột nhiên từ một nơi cách đó không xa có một lực lượng hùng mạnh chợt truyền đến.

Sắc mặt Nguyệt Đỉnh Thiên liền trở nên khó coi. Địa phương đó chính là nơi ở thật sự của Nguyệt Nại Nhã.

Không chút nghĩ ngợi gì, Nguyệt Đỉnh Thiên nhanh chóng đứng dậy, dùng tốc độ nhanh nhất lao đi.

Ngay khi Nguyệt Đỉnh Thiên vừa lao đi, nơi đó lại có một tiếng hét thảm.

Sau âm thanh đó, lại phát ra một tiếng “bịch”. Dường như vật nào đó rơi xuống đất.

Nguyệt Đỉnh Thiên cắn chặt răng. Thanh âm kia chính là của Nguyệt Nại Nhã. Hiện nhiên nàng đang gặp rắc rối.

Lúc chập tối, Nguyệt Đỉnh Thiên đã che dấu khí tức của Nguyệt Nại Nhã đi. Hắn cho rằng Cao Lô Hoa sẽ không phát hiện ra. Nhưng không nghĩ trốn được cô bé kia lại cũng trốn qua Cao Lô Hoa. Cuối cùng Nguyệt Nại Nhã đã không thoát khỏi kiếp nạn.

Vào!

Khi Nguyệt Đỉnh Thiên đang toàn lực chạy về phía trước. Một đạo lôi quang chợt xẹt qua. Đó là Cao Lô Hoa. Nguyệt Đỉnh Thiên cả kinh. Tốc độ của hắn còn nhanh hơn so với lão khi triển khai toàn lực.

- Thật nhanh!

Nguyệt Đỉnh Thiên sững sốt nhìn thân ảnh vừa rồi vẫn còn ở sau mình nhưng giờ đã vượt lên.

Có lẽ trong các thần thì tốc độ của Cao Lô Hoa là nhanh nhất.

Nguyệt Đỉnh Thiên trầm nghĩ.

Không chú ý tới thái độ kinh ngạc của Nguyệt Đỉnh Thiên. Cao Lô Hoa vẫn lao nhanh về phía phát ra tiếng hét.

- Chính là nơi này.

Cao Lô Hoa đứng trên mỏm đất. Chân phải nhẹ nhàng dẫm. Nghe tiếng động phát ra, đây đích xác là một hố đất trống.

Cao Lô Hoa mỉm cười, lão gia tử không ngờ dấu người ở đây. Nơi này không có phát hiện khí tức nào. Dường như Nguyệt Đỉnh Thiên đã dùng một phương pháp nào đó che dấu khí tức của Nguyệt Nại Nhã rồi đem nàng dấu dưới này.

Ngay khi phát hiện tiếng hét thảm thét ra ở dưới chân. Cao Lô Hoa hít sâu một hơi lôi thần lực biến dị tụ hết vào nắm tay phải.

- Hây!

Cao Lô Hoa gầm lên một tiếng như sấm! Ngay cả Nguyệt Đỉnh Thiên cũng bị chấn động.

Rồi Cao Lô Hoa phát ra một quyền như hủy thiên diệt địa xuống mặt đất.

- Đứng! Cao Lô Hoa, cháu làm vậy sẽ làm bị thương Nguyệt Nại Nhã đó.

Nguyệt Đỉnh Thiên ở phía sau hét to lên.

Cao Lôi Hoa cười to, làm bị thương người ở dưới? Thật buồn cười. Võ học Trung Quốc chú ý nhất chính là thu phát tự nhiên, cùng không chế. Nếu Cao Lôi Hoa ngay điểm đây mà cũng không làm được, thì hắn đập đầu vào bồn cầu mà chết đi.

Tuy rằng Nguyệt Đỉnh Thiên đã nói với Cao Lôi Hoa, tính cách của Nguyệt Nại Nhã có thể do cánh tay của Satan tác động. Nhưng Cao Lôi Hoa vẫn rất ghét Nguyệt Nại Nhã như cũ. Một quyền vừa rồi cho dù Nguyệt Nại Nhã bị thương thì sao. Cao Lôi Hoa căn bản không quan tâm. Hắn tới nơi này chính là để xử lý nàng.

Oanh!

Cao Lôi Hoa đâm xuống đất, không để ý tới Nguyệt Đỉnh Thiên hét to đằng sau.

Ầm Ầm!

Nơi Cao Lôi Hoa vừa đâm xuống, xuất hiện một cái lỗ.

Khi Cao Lôi Hoa đánh ra quyền này, Nguyệt Đỉnh Thiên rất đau lòng, nhưng khi nhìn thấy cái lỗ mà Cao Lôi Hoa vừa đánh ra, ông thở ra nhẹ nhõm. Trái tim vốn chực nhảy ra ngoài liền trở lại vị trí vốn có.

Cao Lôi Hoa đâm rất xảo diệu. Một quyền của hắn vừa vặn tạo ra một cái cửa động, nhưng quyền kinh lại không bị phân tán xuống dưới. Cho nên sẽ không gây thương tổn đến người bên dưới.

Quyền này của Cao Lôi Hoa dựa trên nguyên lý “chia ít thì nặng, chia nhiều thì nhẹ”. Việc dùng sức như vậy không phải ai cũng làm được, ít nhất thì Nguyệt Đỉnh Thiên cũng tự nhận là không làm được như Cao Lôi Hoa.

Sau đó Cao Lôi Hoa và Nguyệt Đỉnh Thiên thổi bụi đất ở cửa động rồi nhìn vào bên trong.

Lúc này, Nguyệt Nại Nhã và Hồi Thiên đang hôn mê, được một tầng màn nước che chở. Màn nước này chính là Nguyệt Đỉnh Thiên lập ra để bảo vệ Nguyệt Nại Nhã. Nhưng lúc này, một bóng đen mờ ảo đang đứng bên trong đó.

Cánh tay phải của thân ảnh đó thoải mái tiến nhập vào trong bóng nước đó rồi sờ vào ngực của Nguyệt Nại Nhã.

Nhìn thấy điều này, đồng tử Nguyệt Đỉnh Thiên co rút lại, bởi vì thân ảnh này không ngờ có thể xuyên qua tầng nước để bảo vệ Nguyệt Nại Nhã. Tuy rằng tám màn nước đó Nguyệt Đỉnh Thiên dùng để che chắn mấy bùa đất linh tin. Nhưng mà do Nguyệt Đỉnh Thiên làm ra thì sao có thể đơn giản như vậy. Cái tám màn nước này ít nhất cũng là một ma pháp cao cấp. Nhưng thân ảnh này lại không coi như không thấy cái tám màn đó, hắn thậm chí còn không phá vỡ tầng bảo hộ, thân ảnh đó như âm hồn xuyên qua tầng bảo hộ đó.

- Rống! Tên lớn mật, dám dẫm thương người của hải tộc.

Nguyệt Đỉnh Thiên hét lớn một tiếng rồi nhảy vào bên trong.

Nhưng không ngờ thân ảnh này không tránh né, cứ ngơ ngác vuốt ve ngực Nguyệt Nại Nhã, bộ dáng rất xấu xa.

- Gào!

Nguyệt Đỉnh Thiên quát to một tiếng. Năm đấm không do dự hướng về phía thân ảnh.

Thân ảnh đó quay đầu lại nhìn Nguyệt Đỉnh Thiên cười quái dị, nhưng cũng không tránh quyền này.

Nguyệt Đỉnh Thiên sửng sốt, nhưng ngay sau đó lão hiểu được tại sao thân ảnh đó không có né tránh. Bởi vì năm đấm của lão không ngờ lại xuyên qua thân ảnh đó. Thân ảnh đó dường như không tồn tại.

Oanh!

Năm đấm của Nguyệt Đỉnh Thiên xuyên qua thân ảnh đó đập vào mặt đất.

- Trạng thái linh hồn?

Cao Lôì Hoa nhìn thân ảnh này liền nhíu mày. Thân ảnh này cũng giống như linh hồn hoặc âm hồn. Chẳng trách khi đứng bên trên hắn không phát hiện được có người lên vào bên cạnh Nguyệt Nại Nhã.

- Khắc khắc.

Thân ảnh kia nhìn thấy năm đấm của Nguyệt Đỉnh Thiên không có tác dụng, rồi rút tay khỏi tầng bảo vệ.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy thân ảnh đó cầm một cánh tay trái đầy vảy. Thậm chí, Cao Lôì Hoa còn thấy khi cánh tay đó được rút khỏi thân thể Nguyệt Nại Nhã còn có chút động đậy.

Đối với trạng thái linh hồn, Nguyệt Đỉnh Thiên và Cao Lôì Hoa đều không có biện pháp. Tuy rằng bọn họ không sợ linh hồn công kích nhưng bọn họ lại không thể công kích linh hồn!

- Khắc khắc!

Dường như linh hồn đó cũng biết Cao Lôì Hoa và Nguyệt Đỉnh Thiên không thể làm gì hắn nên hắn cười sung sướng rồi mang theo cánh tay trái của Satan bay về phía xa.

Nhìn thân ảnh kiêu ngạo kia, Cao Lôì Hoa rất khó chịu.

Bà nội nó, chẳng lẽ cứ để hắn đi như vậy sao?”

Cao Lôì Hoa nở nụ cười, bởi vì hắn nhớ tới vật mà Ca Đức vừa đưa cho hắn – linh hồn trường tiên!

Linh hồn trường tiên có thể đánh hết thảy mọi linh hồn.

Nhìn linh hồn đang chập rây bay đi, Cao Lôì Hoa chỉ nhấp nhô vài cái là đã đuổi theo thân ảnh đó.

Thân ảnh kia dường như cũng cảm thấy có người đuổi theo sau, nên hắn quay đầu lại nhìn Cao Lôì Hoa rồi mỉm cười. Linh hồn này mặc một chiếc trường bào màu đen, cả người chỉ lộ ra mỗi miệng.

Cao Lôì Hoa thấy được linh hồn đó đang cười một cách khinh thường.

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa cũng không giận. Hắñ cũng cười một cách khinh miệt. Lúc này, khoảng cách đã đủ để dùng linh hồn trường tiên.

Cao Lôì Hoa lấy linh hồn trường tiên từ bên trong nhắñ không gian ra, rồi cầm trên tay.

- Giờ xem người chạy đường nào.

Cao Lôì Hoa hét to một tiếng rồi quát một phát. Chiếc roi như thần long lao về phía linh hồn kia.

- Cô vũ ký – Quán long tiên pháp.

Cao Lôì Hoa vung roi lên, ngọn roi như biến thành kim long, nhưng không phải là Long tộc của thế giới này mà là thần long của Trung Quốc, với sừng hươu, vây cá, móng ưng, thân rắn.

- Rồñg.

Một tiếng rồñg ngắñ bay về phía thân ảnh kia.

Bóng đen kia tưởng rằng Cao Lôì Hoa không thể làm gì được hắñ nên cũng không để hắñ vào mắt. Nhưng khi thấy chiếc roi mà Cao Lôì Hoa cầm, hắñ lại có cảm giác bất an.

Hắñ muốn chạy trốn nhưng lại không thể nhanh hơn tốc độ quát trường tiên của Cao Lôì Hoa.

- Chát!

Chiếc roi đánh lên trên đầu của linh hồn kia rồi cuộn lấy nó.

- Xiết!

Cao Lôì Hoa kéo mạnh lại, làm chiếc roi xiết lại.

- A!!!!

Thân ảnh kia hét thắñ một tiếng. Cánh tay trái của Satan bị rơi xuống.

- Khắc khắc!

Cao Lôì Hoa cười kỳ quái. Tay phải giữ lấy roi, tay trái vươn tới cánh tay trái của Satan.

Nhưng ngay khi Cao Lôì Hoa vừa chạm tới cánh tay đầy vẩy đó, đột nhiên “thần ma chi cách” run lên. Một cỗ ma lực màu đen tràn lên!

Ngay sau đó cánh tay đầy vẩy phát ra ma khí rồi biến mất.

Cao Lôì Hoa xoa mắt mình. Đúng vậy, biến mất rồi.

Nhìn cảnh này, Cao Lôì Hoa nhớ tới một lời ca, cụ thể như thế nào hắñ không còn nhớ rõ, chỉ hơi mang máng rằng:

- Đêm đó/ anh nắm chặt tay em/ không buông ra/ nhưng không biết tay em tại sao/ lại biến mất...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 271

Cái Gì Màu Hồng Vậy?

Chuyện gì vậy?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn tay trái của mình.

Tại sao cánh tay kia lại biến mất?

Rồi Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn bụng của mình. Chẳng trách cánh tay đó lại biến mất. Cao Lôì Hoa cảm giác được khi cánh tay đó biến mất, thần cách chợt phát ra ma khí, khi ma khí này phát ra thì cánh tay đó cũng biến mất.

Chẳng lẽ cánh tay đó biến mất là có liên quan tới thần cách?

Cao Lôì Hoa trầm nghĩ trong lòng.

- Không!

Linh hồn bị roi của Cao Lôì Hoa quán lấy kinh ngạc nhìn cánh tay biến mất trong lòng bàn tay của Cao Lôì Hoa. Hắn cực kỳ hối hận, nếu biết Cao Lôì Hoa có thể làm vậy, thì lúc vừa lấy được hắn đã sớm bỏ chạy rồi. Nhưng đáng tiếc trên đời này không bán thuốc hối hận, nếu có hắn sẽ mua một viên.

Phải biết rằng, để có được cánh tay trái của Satan, hắn đã ẩn nấp gần Nguyệt Nại Nhã đằng đằng mấy chục năm, đến hôm nay mới có thể thành công. Nhưng hiện nay còn đâu, vật đó đã bị một nam nhân đầu bạc này lấy mất.

- Rống!

Thân ảnh đó không cam lòng rống lên một tiếng rồi “u oán” nhìn Cao Lôì Hoa. Dưới ánh mắt của kinh ngạc của Cao Lôì Hoa, linh hồn hắn dần dần tan ra, trong nháy mắt biến thành muôn vàn các điểm sáng, rồi từ từ thoát ra khỏi roi linh hồn, nhanh chóng bay đi.

- Muốn chạy ư? Không được đâu!

Loại chạy trốn này Cao Lôì Hoa cũng đã gặp qua đó chính là lần Cao Lôì Hoa để Hỏa Thần chạy thoát.

Nhìn thấy chiêu thức này, Cao Lôì Hoa rất khó chịu! Hắn như một con báo săn lao đến chụp lấy những điểm sáng kia.

Nhưng điểm sáng đó quả thật rất nhanh, không ngờ lại có thể so sánh với tốc độ của Cao Lôì Hoa. Mà thời gian tiếp xúc của Cao Lôì Hoa quá ít, hắn chỉ có thể quơ được một mảnh nhỏ, để cho những điểm sáng kia bay mất.

Nhìn những điểm sáng này bay mất, Cao Lôì Hoa rất khó chịu. Sau khi những điểm sáng đó bay xa, Cao Lôì Hoa liền mở tay nhìn điểm sáng mà hân vừa chớp lấy.

- A? Đây là vật gì?

Cao Lôì Hoa nhìn vào trong lòng bàn tay mình rồi tự hỏi. Trong lòng bàn tay hân xuất hiện một hạt nhỏ màu đỏ. Nhưng Cao Lôì Hoa nhìn mãi vẫn không biết được vật đó là vật gì, nhưng hân thấy vật này rất quen mắt, dường như hân đã nhìn thấy ở đâu đó.

Sau hồi lâu tìm hiểu, Cao Lôì Hoa không tìm nổi nhẹ nhàng kẹp vật đó vào giữa hai ngón tay rồi nhẹ nhàng sờ nó.

- Không tồi, rất mềm.

Cao Lôì Hoa gật đầu, vật này khi sờ rất sướng tay, còn hơi ấm nữa. Hơn nữa vật này còn tỏa ra một mùi rất thơm, mùi này khiến hóc môn nam nhân tăng cao.

- Thứ này thật quái lạ.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng sờ đi sờ lại.

Nhưng Cao Lôì Hoa lại không ngờ được, khi hân vừa nhẹ nhàng vào vật đỏ đó. Một người nào đó ở đằng xa cũng run rẩy theo.

Thân ảnh đó chính là người vừa dùng bí thuật chạy trốn. Lúc này bỏ đi chiếc áo bào màu đen, có thể mơ hồ nhận ra được thân thể mảnh khảnh của một cô gái.

- U!

Khi Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng véo vật nằm trong bàn tay mình. Thân ảnh kia cũng yêu kiều rên rỉ một tiếng, rồi dùng hai tay ấn vào giữa hai chân. Trên mặt nàng đỏ bừng lên.

- Tên đó thật đáng chém ngàn đao.

Thân ảnh mảnh khảnh đó mắng to một tiếng, nhưng khi Cao Lôì Hoa miết qua vật đó, nàng lại không chịu nổi ngồi xuống, khép hai chân lại.

- Tên đầu bạc chết tiệt kia, ta với ngươi không đội trời chung!

Thân ảnh đó mắng nhẹ một tiếng. Thanh âm của nàng có chút run rẩy, trong đó còn ẩn chứa cả ghen ngào... ..

- Hắt xì, hắt xì!

Cao Lôì Hoa hắt xì hai tiếng.

- Chẳng lẽ có người nghĩ đến mình hay sao nhỉ?

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng day day mũi. Sau nửa ngày tìm hiểu, hân cũng chẳng biết vật này là vật gì, chỉ biết được đó là một bộ phận trên cơ thể thân ảnh đó. Cao Lôì Hoa trầm ngâm nghĩ ngợi, rồi để hạt màu đỏ đó vào trong nhẫn không gian.

Nếu không nghĩ ra được thì thôi. Nhưng nhìn thân ảnh kia đã chạy được, Cao Lôì Hoa rất chán nản. Hân lại phải quay lại phía Nguyệt Đỉnh Thiên.

Ở phía xa, Cao Lôì Hoa thấy được Nguyệt Đĩnh Thiên đang trị liệu cho Nguyệt Nại Nhã. Tuy mù chỉ bị thân ảnh kia rút ra cánh tay trái của Satan, cũng không tính là thương tổn lớn. Nhưng lúc đó lại khiến nguyên khí của mù đại thương, xem ra không mất trăm năm thì không khôi phục được.

- Như thế nào rồi? Có đuổi được không?

Nguyệt Đĩnh Thiên nhìn Cao Lôì Hoa trở về liền ngẩng đầu hỏi.

- Không được, tên kia dùng bí thuật chạy mất rồi.

Cao Lôì Hoa nhún vai bất đắc dĩ nói, lúc này hắn đang suy nghĩ xem có công phu nào để khắc chế cái phương pháp chạy trốn kia hay không. Lần thứ hai hắn bị thua bởi bí thuật này, về nhà phải tìm hiểu kỹ bí kỹ này.

- Tên chết tiệt đó!

Nguyệt Đĩnh Thiên nắm chặt tay, phần nộ nói. Hồi lâu sau, hắn ngẩng đầu lên nhìn Cao Lôì Hoa nói:

- Có tìm được cánh tay của Satan không?

- Không!

Cao Lôì Hoa nói thẳng thừng.

- Bị tên đó mang đi rồi sao?

Nguyệt Đĩnh Thiên lại hỏi.

- Không.

Cao Lôì Hoa đáp cụt lủn.

- Không bị trộm, mà không thể mang về?

Nguyệt Đĩnh Thiên nghi hoặc hỏi:

- Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?

- Cánh tay của Satan biến mất.

Cao Lôì Hoa nói băng quơ với Nguyệt Đĩnh Thiên.

- Cái gì? Biến mất?

Nguyệt Đĩnh Thiên trừng mắt lên nói:

- Lôì Hoa, ý của cháu là cánh tay trái đột nhiên biến mất ư?

- Vâng, biến mất.

Cao Lôì Hoa gật đầu rồi giải thích:

- Khi cháu bắt được bóng đen đó, cánh tay đó rơi xuống, cháu liền thò tay đỡ. Nhưng kỳ lạ là cánh tay đó chợt biến mất trong lòng bàn tay cháu.

Cao Lôì Hoa cũng chỉ nói những sự tình vừa xảy ra chứ không giải thích tại sao thân thể hắn lại phản ứng với cánh tay đó. Loại chuyện đó nói ra chỉ gây phiền phức cho hắn, mà hắn lại ghét phiền toái.

- Đột nhiên biến mất trong tay của cháu?

Nguyệt Đĩnh Thiên gãi đầu. Cánh tay của Satan thì bọn lão cũng từng cầm qua nhưng chưa từng biến mất cả.

Sau hồi lâu suy nghĩ, lão cũng phải thở dài:

- Quên đi, biến mất thì cứ biến mất đi, ông quay về tra một ít tư liệu liên quan xem. Thứ này mà lưu lạc ra ngoài chỉ mang lại xui xẻo cho toàn đại

lục.

- Vâng!

Cao Lô Hoa cũng không nói gì thêm, chỉ vâng một tiếng.

- Đúng rồi, Lô Hoa.

Nguyệt Đình Thiên chột ngắc đầu nhìn Cao Lô Hoa.

- Vâng?

Cao Lô Hoa cười nói.

- Cháu phải chiều cổ cho tốt cháu gái của ta nhé.

Nguyệt Đình Thiên vỗ vỗ vai Cao Lô Hoa nói:

- Tạm biệt cháu.

- Vâng!

Cao Lô Hoa trả lời theo quán tính rồi nhìn Nguyệt Đình Thiên ôm Nguyệt Nại Nhã và Hôi Thiên bay đi.

- Ài.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng lắc đầu. Dường như Nguyệt Đình Thiên sợ hấn sẽ sát hại Nguyệt Nại Nhã. Nhưng bây giờ hấn đã không còn chú ý đến việc đó nữa rồi.

- Cho bà một cơ hội, nếu còn chọc tới gia đình ta nữa thì đừng trách.

Cao Lô Hoa nói nhỏ, rồi bay về nhà. Hiện tại hấn vẫn còn một số việc hỏi Mộng Ti. Tại sao cô bé lại muốn giết Nguyệt Nại Nhã, và tại sao lại biết được nơi nghỉ ngơi của họ.

Nhẹ nhàng hạ xuống tầng hai rồi Cao Lô Hoa nhẹ nhàng cởi giày ra. Giờ đã là nửa đêm, hấn không muốn phá hoại giấc ngủ của người nhà. Tuy rằng với thực lực hiện tại, Cao Lô Hoa có thể đi giày mà không phát ra tiếng động nào nhưng hấn vẫn cứ tháo ra để đi cho nhẹ. Rồi hấn len lén về phòng mình trông như thẳng trộm.

Nhưng ngay khi hấn vừa đứng trước cửa phòng mình đột nhiên, cửa phòng của Bích Lệ Ti bị một người nhẹ nhàng mở ra. Người đó có một chiếc cánh màu đen, trên mặt thân ảnh đó còn hiện rõ một nét cười thâm dăng.

Ngay khi hắc ảnh đó quay đầu lại đúng lúc một người đàn ông tóc bạc nhìn thấy.

A!

Cả hai người đều cứng lại.

Saga tròn mắt ra nhìn Cao Lô Hoa, mà Cao Lô Hoa cũng tương tự.

- A, ba, chào buổi tối.

Saga gượng gạo nói.

- Ủ!

Cao Lô Hoa gật gật đầu rồi nhìn vào trong phòng con trai hấn vừa bước ra – phòng của Bích Lệ Ti.

- Ba, ba đừng hiểu lầm. Con chỉ nói chuyện cùng nàng thôi.

Saga vội vàng thanh minh. Biểu hiện của hấn lúc này thật đúng là có tật

giật mình.

- Hải.

Cao Lô Hoa thở dài một tiếng:

- Chuyện này mai rồi nói, đi ngủ trước đi.

- Vâng.

Saga đáp lời rồi nhẹ nhàng bước về phòng mình. Hắn vừa đi vừa gỡ đầu, hắn không biết tại sao Cao Lô Hoa lại xuất hiện ở nơi này hơn nữa lại mặc bộ đồ dạ hành nữa.

Nhìn bóng của Saga, Cao Lô Hoa xoa xoa cằm nói:

- Tên tiểu gia hỏa này chẳng lẽ ‘thịt’ Bích Lệ Ti rồi. Chậc chậc thằng bé này đủ gấp đôi mình rồi.

Cái gì mà bằng gấp đôi chứ? Saga vừa mới tròn mười lăm tuổi, mà Cao Lô Hoa đã ba mươi tuổi mới được ‘bóc tem’. Chẳng qua sau khi xuyên việt nhìn hắn trẻ hơn đôi chút nên nhầm thành hơn hai mươi tuổi mà thôi.

Nhưng có phải Saga còn quá nhỏ? Cao Lô Hoa xoa xoa cằm nghĩ. Có phải mình đã trở thành hình tượng cho bọn trẻ nhìn vào. Cao Lô Hoa lắc lắc đầu rồi đi vào phòng của mình.

Nhưng sau khi vào phòng, Cao Lô Hoa lập tức bị chấn động.

Trong phòng hắn, một thân ảnh mảnh khảnh đang ngồi trên giường hắn. Ánh sáng chiếu vào, như một dải lụa bạc được phủ quanh thân nàng. Mái tóc màu lam xõa ra càng hấp dẫn Cao Lô Hoa.

Slime hoàng kim nằm trên vai nàng khẽ ngáy.

Tiếng ngáy của Slime không phá vỡ hình tượng xinh đẹp này mà ngược lại còn tăng lên vẻ đẹp đó.

Tĩnh Tâm đang ngẩn ngơ nhìn ánh trăng, chẳng biết nàng đang suy nghĩ cái gì, mà trên miệng nàng vẫn còn cười. Tuy Cao Lô Hoa đã ở với nàng mấy tháng trời nhưng thời gian ở bên cạnh nàng thật ra cũng không nhiều.

Nhưng chỉ vốn vẹn trong mấy tháng này, Tĩnh Tâm nở nụ cười còn nhiều hơn hai mươi năm trước.

Cao Lô Hoa nhìn đến ngây ngốc. Thời gian dường như là ngừng trôi.

Hắn không tiến thêm một bước nào nữa, mà cứ đứng đó nhìn Tĩnh Tâm.

Quen biết Tĩnh Tâm cũng được mấy tháng nhưng Cao Lô Hoa lại phát hiện ra mình chưa khám phá được hoàn toàn vẻ đẹp của Tĩnh Tâm. Tĩnh Tâm là nữ nhân như vậy. Nàng có vô số mặt tốt đẹp, Cao Lô Hoa phát hiện ra được một hai mặt, rồi lại phát hiện thêm những nét đẹp ở nàng....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 272

Cuồng Tín Đồ.

Đứng ở cửa Cao Lô Hoa thậm chí còn không dám động dẩy bởi sợ làm mất đi mỹ cảnh này.

Nếu có thể, hẳn nguyện ý đứng như vậy suốt đời.

- Ba.

Lúc này một thanh âm trong trẻo từ sau Cao Lô Hoa vang lên. Nghe được âm thanh này, Tĩnh Tâm cũng quay lại nhìn. Nàng nhìn thấy một gã đầu bạc đang ngậy ngốc nhìn mình, có lẽ đã được một thời gian rồi.

- Ha ha.

Thấy Tĩnh Tâm quay đầu lại, Cao Lô Hoa ngượng ngùng cười, gãi đầu rồi quay lại nhìn đằng sau.

Sau Cao Lô Hoa chính là Bảo Bảo, lúc này cô bé đang ôm chiếc gối ôm chăm chú nhìn Cao Lô Hoa.

- Sao vậy Bảo Bảo? Muộn thế này rồi sao vẫn chưa ngủ?

Cao Lô Hoa ngồi xuống cười nói với Bảo Bảo.

- Con không ngủ được, ba kể cho con chuyện cổ tích được không ạ?

Bảo Bảo nhìn Cao Lô Hoa đầy chờ mong.

- Được mà, không vấn đề gì.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng bế Bảo Bảo vào phòng rồi tiện tay đóng cửa lại.

Tĩnh Tâm nhìn thấy Cao Lô Hoa liền thở phào. Cao Lô Hoa đã trở về nàng có thể an tâm hơn. Nàng đứng lên muốn bước ra khỏi phòng.

Cao Lô Hoa ôm Bảo Bảo đi đến cạnh Tĩnh Tâm rồi nhẹ nhàng cầm bàn tay nàng, không cho nàng bước ra khỏi phòng.

Tĩnh Tâm bị Cao Lô Hoa nắm tay liền dừng lại.

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng đặt Bảo Bảo ở trên giường rồi kéo Tĩnh Tâm xuống bên cạnh.

- Ba ba, chuyện cổ tích...

Bảo Bảo ôm chặt chiếc gối ôm rồi nhìn chăm chăm vào Cao Lô Hoa.

- A.

Cao Lô Hoa kéo Tĩnh Tâm tới cạnh mình rồi khẽ kể.

- Ngày xưa ngày xưa... Ở một quốc gia nọ có một nàng công chúa xin

đẹp.....

Cao Lôì Hoa kể chuyện cổ tích với phương pháp gần như thôi miên.

Phương pháp này của hãnh nhanh chóng khiến Bảo Bảo chìm vào giấc ngủ, trên miệng vẫn vương vẫn một nụ cười.

Sau khi Bảo Bảo ngủ, Tĩnh Tâm nhẹ nhàng kéo chăn của Cao Lôì Hoa đắp lên người Bảo Bảo.

- Tĩnh Tâm, nàng vẫn chờ ta trở lại sao?

Đợi Bảo Bảo ngủ say, Cao Lôì Hoa kéo Tĩnh Tâm vào trong lòng ngực của mình.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gật đầu.

- Cám ơn nàng, Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa ôm eo nàng rồi nói nhẹ vào tai nàng.

- Ừm!

Tĩnh Tâm khẽ rên rỉ một tiếng, bởi bàn tay không thành thật của Cao Lôì Hoa giống như một vận động viên leo núi đã tiến lên đôi ngọc nữ phong của nàng.

Tĩnh Tâm cực lực áp chế thanh âm của mình. Mặt nàng giờ đây đã phỉêm hồng. Phải biết rằng nàng chỉ cách Bảo Bảo một nắm tay, không ngờ hãnh lại có thể làm vậy khiến Tĩnh Tâm vừa thẹn vừa giận.

- Tĩnh Tâm, cho ta một lần chính thức được không?

Cao Lôì Hoa ghì chặt Tĩnh Tâm thì thâm vào tai nàng.

Vì sao lại nói là cho hãnh một lần chính thức? Đó là bởi vì tuy rằng Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm đã quan hệ mấy lần nhưng lúc đó Tĩnh Tâm toàn ở trong trạng thái nhân ngư. Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm chưa từng thử qua ở trạng thái người.

Mặc dù Cao Lôì Hoa rất thích làm ở dưới nước với Tĩnh Tâm, nhưng dù sao hãnh cũng là nhân loại. Hãnh khao khát được quan hệ với Tĩnh Tâm như một người bình thường. Hôm nay cuối cùng xem như đã có cơ hội. Hãnh cũng không biết được tại sao gan mình hôm nay lại lớn như vậy. Biết rõ Bảo Bảo còn ở trên giường, mà trong lòng hãnh lại càng thấy hưng phấn.

- Ừm.

Tĩnh Tâm hô nhỏ một tiếng, nhưng nàng lại không nói được. Nàng chỉ có thể cố gắng ra dấu cho Cao Lôì Hoa biết Bảo Bảo vẫn nằm trên giường.

Nhưng Cao Lôì Hoa không cho nàng thời gian. Hai tay Cao Lôì Hoa chia thành hai đường, một tay vẫn vân vê bộ ngực của nàng, còn một tay trườn về vùng tam giác bí ẩn của nàng.

Tĩnh Tâm đỏ bừng cả mặt. Có trời mới biết được, tại sao hôm nay Cao Lôì Hoa lại lớn mật như vậy. Bảo Bảo ở ngay cạnh mà hãnh lại có thể làm chuyện này. Hơn nữa hôm nay, hãnh rất hưng phấn, Tĩnh Tâm cũng không thể ngăn cản được.

Kỳ thật điều này cũng không thể trách Cao Lôì Hoa. Từ lúc hãnh nghiên

cứu vật màu đỏ đó, một mùi bốc lên khiến hóc môn nam tính của hắn tăng cao. Bởi vậy lúc này hắn cực kỳ động tình...

- Hự!

Cuối cùng Cao Lôì Hoa đã mất đi lý trí. Lý trí hắn bảo rằng không nên làm việc này ở trên giường vì Bảo Bảo vẫn nằm ở đây. Nhưng sau khi ôm lấy cổ Tĩnh Tâm thì dục tính của hắn không kìm lại được.

Chậm rãi kéo tiết khô của Tĩnh Tâm xuống. Cao Lôì Hoa cuối cùng cũng không kìm nổi rung động.

Thời khắc này cuối cùng đã đến!

Cao Lôì Hoa dịu dàng ôm lấy Tĩnh Tâm, rồi nhẹ nhàng hôn lên bờ môi mọng đỏ của nàng. Và cuối cùng là đè trên người nàng.

Chỉ có điều do thú tính đã lấn chiếm, nên Cao Lôì Hoa không phát hiện được có một đôi mắt nhỏ đang chăm chăm nhìn hắn.

Đó là Bảo Bảo. Cô bé vừa mới tỉnh lại. Thật khó khăn mới ngủ được nhưng buồn tiêu quá nên lại tỉnh giấc.

Nhưng khi tỉnh lại, cô bé lại nhìn thấy ba đang đè lên mẹ. Tuy không biết ba đang định làm gì, nhưng cô bé chỉ biết, bây giờ không nên làm phiền cha mẹ.

Cô bé mở to mắt ra nhìn những cảnh không phù hợp với lứa tuổi nhi đồng của mình...

Trong truyền thuyết mọi người đều có giác quan thứ sáu. Chỉ là sắc bén hay tkhông mà thôi. Nói chính xác thì giác quan của phụ nữ thường sắc bén hơn của nam nhân.

Như bây giờ.... ..

Lúc nằm trên giường, Tĩnh Tâm đột nhiên có cảm giác bị ai nhìn chăm chăm, ngay lúc đó nàng nhìn về phía Bảo Bảo.

- Không.

Sau khi bị phát hiện, Bảo Bảo vội vàng chui đầu vào chăn không dám nhìn Tĩnh Tâm nữa.

Tĩnh Tâm cũng xấu hổ kêu một tiếng rồi đẩy Cao Lôì Hoa ra rồi nhanh chóng sửa sang lại quần áo.

Cao Lôì Hoa bị Tĩnh Tâm đẩy ra khiến cho cơn hưng phấn như mặt trời chính ngọ liền bị dội một gáo nước lạnh.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm. Hắn không biết tại sao vừa rồi Tĩnh Tâm còn đang trong cơn tình cảm mãnh liệt lại có thể đẩy mình ra, chẳng lẽ nàng bị lãnh cảm? Đây không phải là lần đầu tiên hắn bị từ chối...

....

Cao Lôì Hoa nhớ rõ đây là lần thứ ba.

- Lại sao vậy Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa cười khổ một tiếng. Tiểu Lôì của hắn hiện vẫn ngẩng cao đầu hướng về Tĩnh Tâm đầy bất mãn.

Tĩnh Tâm ngượng ngùng chỉ Bảo Bảo nằm trên giường.

- Sao vậy?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Bảo Bảo. Ngay lập tức nghĩ đến một việc, không phải Bảo Bảo đã tỉnh đó chứ.

Cao Lôi Hoa xấu hổ gãi đầu, mặc thêm quần áo, rồi nhẹ nhàng đi tới cạnh Bảo Bảo.

- Bảo Bảo, con tỉnh rồi à?

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vỗ Bảo Bảo rồi nói nhỏ một tiếng.

- Vâng.

Bảo Bảo thò đầu ra nói nhỏ.

Cao Lôi Hoa muốn kéo chăn xuống để bế nàng lên.

- Không.

Bảo Bảo xấu hổ nói.

- Sao vậy?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn cô bé.

- Không muốn đâu.

Bảo Bảo rất ngượng. Vừa rồi do mắc tiểu mà nàng tỉnh dậy, sau đó đang rình coi lại bị phát hiện, cô bé kinh hãi cuối cùng đã tè dầm.

Cao Lôi Hoa đang muốn hỏi tại sao thì một dòng nước ấm từ trên giường chảy xuống chân hần.

- Ặc.

Cao Lôi Hoa hô nhỏ một tiếng, nếu hần đoán không nhầm thì đây là nước tiểu của Bảo Bảo.

- Ba.

Bảo Bảo ngượng ngùng hô một tiếng.

Lúc này, Tĩnh Tâm đã sửa lại xong quần áo rồi nàng tiến về phía Bảo Bảo, bỏ chăn ra rồi ôm cô bé lên.

Bảo Bảo cũng bởi vì có tật giật mình nên không nói câu gì khi bị Tĩnh Tâm ôm. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Cao Lôi Hoa nàng ôm Bảo Bảo bước ra khỏi phòng để lại Cao Lôi Hoa đang đứng ngây như phỗng.

- A, thần ơi! Tôi làm sai cái gì mà ngài lại đối xử với tôi như thế.

Cao Lôi Hoa đau khổ nói nhưng hần lại quên rằng hần chính là thần...

Ngày hôm sau.

Cao Lôi Hoa khó chịu ngồi dậy, cả đêm qua hần cũng không được ngủ ngon.

Dậy sớm, theo thói quen hần xuống nhà mở cửa ra hít một hơi thật sâu.

- Xin hỏi, ngài là tiên sinh Cao Lôi Hoa đúng không?

Lúc này một đôi vợ chồng trung niên tiến đến trước mặt Cao Lôi Hoa nói.

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn đôi vợ chồng này.

- Cuồng tín đồ?

Cao Lôi Hoa nhìn chuỗi vòng cổ trên người bọn họ. Đây chính là sợi dây

chuyện của những người cuồng tín vào Quang Minh thần...
Kh

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 273

Con Trai, Có Muốn Làm Giáo Hoàng Không?

Cái gọi là cuồng tín đồ chính là bọn họ rất tin tưởng Quang Minh Thần, tuyệt đại đa số họ đều là tu khổ hạnh. Những cuồng tín đồ có thể vì thần của họ mà từ bỏ tính mạng của chính mình.

Mà Quang Minh Thần Điện với những người này cũng rất chiều cố. Sau khi thông qua nghi thức tiếp nhận cuồng tín đồ, họ sẽ đưa cho những cuồng tín đồ “Vòng cổ cuồng nhiệt”. Chiếc vòng cổ đó không chỉ là vật xác nhận thân phận họ, mà có thể bảo vệ họ. Sau khi chủ nhân qua đời những chiếc vòng cổ đó sẽ tự động quay về Quang Minh Thần Điện thông qua một loại ma pháp trận truyền tống. Những người đeo vòng cổ này đều là những đối tượng trọng điểm được Quang Minh Thần Điện bảo vệ. Đồng thời chiếc vòng cổ cuồng nhiệt cũng không khác gì một trang bị ma pháp phòng hộ cho lắm.

Những người nhìn vào những chiếc vòng cổ này có thể đoán ra chủ nhân của chúng là ai.

- Cậu bé, một ngày tốt lành. Cầu Quang Minh Thần phù hộ cho cậu.

Đôi vợ chồng này nhìn thấy Cao Lôì Hoa liền chúc hấn.

- Hắc.

Cao Lôì Hoa cười nghĩ thầm:

- Quang Minh Thần chúc phúc mình? Hiện tại nếu nàng không nguyên rủa mình đã là may mắn lắm rồi.

- Xin hỏi, hai vị có việc gì không?

Nhưng nhìn thấy cặp vợ chồng này nói chuyện rất lễ phép với hấn, nên Cao Lôì Hoa cũng cười hỏi lại.

- Quang Minh Thần tại thượng, chúng tôi đến tìm người tên là Cao Lôì Hoa.

Đôi vợ chồng trung niên nói với hấn.

- Tìm Cao Lôì Hoa? A, chính là tôi, các vị tìm tôi có việc gì?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Ngài chính là Cao Lôì Hoa?

Đôi vợ chồng đánh giá hấn. Nhìn tới nhìn lui Cao Lôì Hoa cũng chỉ

khoảng hai mươi tuổi. Bọn họ cũng không thể nhìn ra được hấn mới chừng này đã là bố của năm đứa con.

Vì vậy, hai người ngượng ngùng nói với Cao Lôi Hoa:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài bảo dưỡng tốt quá. Đã có năm sáu người con mà nhìn vẫn trẻ như vậy.

- Ấc.

Miệng Cao Lôi Hoa méo đi, cái gì mà cha của năm, sáu đứa nhỏ.

- Xin chào, tiên sinh Cao Lôi Hoa. Chúng tôi xin tự giới thiệu.

Người vợ đứng lên trước nói:

- Tôi gọi là Lâm Ti Anna, mẹ của Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti.

Rồi nàng chỉ vào người đàn ông trung niên đứng bên cạnh nói:

- Đây là chồng của tôi Ước Hàn Nam Phu, ba của Bích Lệ Ti.

- Cha mẹ của Bích Lệ Ti?

Cao Lôi Hoa nhìn kỹ lại đôi vợ chồng này, nghe nói vậy hấn cũng cảm thấy hai người có đôi chút giống Bích Lệ Ti.

- Đương nhiên, chúng tôi là cha mẹ của Bích Lệ Ti.

Hai người kia đồng thanh nói.

- Ha ha. Hóa ra là cha mẹ của Bích Lệ Ti, vậy mời vào nhà.

Cao Lôi Hoa vội vàng mời hai người vào nhà. Dù sao trước mắt mình cũng là cha mẹ của con dâu, phải đối đãi cẩn thận.

Vợ chồng nhà Lâm Ti An Na nghi hoặc nhìn nhau. Dường như Cao Lôi Hoa trước mặt này không như Thánh tử Bruce nói. Hôm qua, Bruce trong khi nói chuyện với vợ chồng họ đã nói xấu Cao Lôi Hoa, nói hấn là dị giáo đồ.

Chẳng lẽ Thánh tử điện hạ nói sai?

Vợ chồng họ nhìn nhau rồi bước vào nhà.

- Ba, chào buổi sáng.

Sau khi Cao Lôi Hoa dẫn cha mẹ Bích Lệ Ti vào trong nhà thì tiếng của Nguyệt Nhị vang lên. Kế tiếp nàng nhìn xuống dưới. Lúc này cô bé mới ngủ dậy chưa có tỉnh táo. Chẳng còn cách nào khác, từ khi Cao Lôi Hoa đến đây, theo kế hoạch của hấn đã khiến cô bé phải dậy từ sáu giờ sáng.

- Nguyệt Nhị, Bích Lệ Ti đã ngủ dậy chưa?

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu hỏi nàng.

- Cao Lôi Hoa thúc thúc, người tìm cháu?

Thanh âm của Bích Lệ Ti vang lên, rồi nàng cũng ngáp dài ngáp ngắn đi xuống tầng.

- A, ba mẹ con đến rồi này Bích Lệ Ti.

Cao Lôi Hoa chỉ vợ chồng Lâm Ti An Na mà nói.

- Hả? Mẹ, ba?

Bích Lệ Ti nghe thấy lời này liền ngẩng lên nhìn xung quanh Cao Lôi Hoa. Và nàng thấy ngay bố mẹ mình.

- Ba, mẹ!

Bích Lệ Ti hoàn toàn tỉnh táo, chạy xuống lầu:

- Ba, mẹ, tại sao ba mẹ lại đến đây? Sao lại biết con ở nơi này.

Vợ chồng Ước Hàn Nam Phu từ ái nhìn Bích Lệ Ti nói:

- A, còn hỏi chúng ta tại sao đến sao? Chúng ta vừa mới từ Quang Minh Thần Điện lại đây. Chính Thánh Tử đã cho chúng ta biết.

Ước Hàn Nam Phu vuốt đầu Bích Lệ Ti rồi nói:

- Một năm không gặp, con đã trưởng thành hơn nhiều rồi.

- Vâng.

Bích Lệ Ti chui vào trong lòng ngực của ba. Thân là thánh nữ, nàng chỉ có thể gặp ba mẹ mình một năm một lần. Vậy nên nàng rất quý trọng những lần gặp mặt đó.

Cao Lôì Hoa mỉm cười nhìn gia đình Bích Lệ Ti đoàn tụ.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, thật cảm tạ ngài mấy ngày nay đã chăm sóc con của chúng tôi. Con gái tôi thật sự đã gây phiền toái cho ngài rồi.

Lúc này, Lâm Ti An Na lên tiếng nói với Cao Lôì Hoa.

- Đây là việc tôi nên làm.

Cao Lôì Hoa nói, dù gì Bích Lệ Ti chính là con dâu của mình, nên mình phải chiều cố nàng cẩn thận.

Bởi vì Bích Lệ Ti nên hấn mới đối đãi với họ như thế này. Cao Lôì Hoa cũng không muốn ông bà thông gia có quan hệ gay gắt với mình như vụ hồ nữ lần trước, cho dù hấn đã giải quyết ổn thỏa vụ đó rồi.

Lâm Ti An Na nói tiếp:

- Ha ha. Cảm ơn tiên sinh Cao Lôì Hoa. Bích Lệ Ti đã ở đây quá lâu. Ngài đã chiều cố con gái cho chúng tôi lâu thế, Quang Minh Thần sẽ chúc phúc cho ngài. Hôm nay chúng tôi muốn mang Bích Lệ Ti trở về.

- Về?

Cao Lôì Hoa nhíu mày hỏi:

- Về đâu?

- Quang Minh Thần Điện.

Ước Hàn Nam Phu quay lại nói:

- Bích Lệ Ti là Thánh nữ của Quang Minh Thần Điện. Hiện tại Thánh tử điện hạ đã làm giáo hoàng, đương nhiên Bích Lệ Ti cũng phải về theo.

- Thánh tử làm giáo hoàng? Vậy có liên quan gì đến Bích Lệ Ti.

Cao Lôì Hoa chợt nghĩ, hình như sự việc lại bắt đầu phiền toái rồi.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa hình như không phải là tín đồ của Quang Minh Thần?

Sau khi nghe Cao Lôì Hoa hỏi, Ước Hàn Nam Phu liền hỏi.

- Đúng, tôi không phải là giáo đồ của Quang Minh Thần.

Cao Lôì Hoa nói:

- Tôi là tín đồ của Lôì Thần.

Trong lòng hắn thầm nghĩ “mình là tín đồ của mình thì chắc không sao cả.”

- A, tiên sinh hóa ra Cao Lôì Hoa là tín đồ của Lôì Thần.

Ước Hàn Nam Phu giả bộ nhiệt tình nói:

- Lôì Thần tốt! Tín đồ Lôì Thần cũng tốt.

Sau khi Cao Lôì Hoa nghe thấy Ước Hàn Nam Phu khách sao nói. Hắn nghĩ, lôì thần tiên nhiệm đã biến mất nhiều năm, loại người như tên Ước Hàn Nam Phu sao có thể biết được tên của Lôì thần thì làm sao có thể nói Lôì Thần tốt?

Cao Lôì Hoa cũng nghĩ được, Ước Hàn Nam Phu sợ hắn mất mặt mũi nên chỉ có thể làm vậy. Cứ như vậy, khi bọn họ mang Bích Lệ Ti rời đi thì Cao Lôì Hoa cũng không tiện ngăn trở.

Cao Lôì Hoa ho một tiếng rồi nói:

- Cái đây có quan hệ gì không?

Mẫu thân của Bích Lệ Ti đứng bên cạnh nói:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa không phải là tín đồ Quang Minh Thần giáo nên cũng không biết được truyền thống của Quang Minh Thần Điện. Nói như thế này, tiên sinh Cao Lôì Hoa cũng biết Bích Lệ Ti nhà chúng tôi là Quang Minh Thánh Nữ. Theo truyền thống của Quang Minh Thần Điện, Thánh Nữ sẽ phải gả cho Thánh Tử. Ngày hôm qua chúng tôi gặp Thánh tử, ngài nói với chúng tôi ngày sắp lên làm giáo hoàng. Cho nên hôm qua, ngài đã bàn với chúng tôi việc thành hôn với Bích Lệ Ti.

Rồi Ước Hàn Nam Phu nói tiếp:

- Vậy nên, hôm nay chúng tôi đến để đón con chúng tôi đi.

- Kết hôn? Ba, người muốn con kết hôn với Bruce?

Bích Lệ Ti nhíu mày nói.

- E là không được rồi.

Cao Lôì Hoa cũng lên tiếng. Hắn nghĩ “Sao tuyển con dâu lại khó thế nhỉ? Muốn con mình lấy một người vợ ưng ý thì lại có người phá hoại.”

- Mẹ, con sẽ không gả cho Bruce đâu.

Bích Lệ Ti nói, nhớ hồi nàng ở Quang Minh Thần Điện, Bruce đã suốt cường bạo nàng. Hình ảnh này đã in sâu trong đầu nàng, khiến Bích Lệ Ti cực kỳ chán ghét Bruce.

- Trời, Quang Minh Thần tại thượng.

Nghe câu nói của Bích Lệ Ti, đôi vợ chồng kia cảm chiếc vòng cổ lên rồi nói:

- Bích Lệ Ti, con vừa nói cái gì? Quang Minh Thần tại thượng. Con là Quang Minh Thánh nữ, con không biết mình vừa nói cái gì sao? Thân là Thánh Nữ, con và Thánh tử chính là một đôi do Quang Minh Thần chỉ định. Đây là ý chỉ của Quang Minh Thần, chẳng lẽ con muốn cự tuyệt ý chỉ của người ư?

Sắc mặt của Lâm Ti An Na cũng xám lại. Thân là cuồng tín đồ, vợ chồng nàng xem ý chỉ của Quang Minh Thần so với tính mạng mình còn trọng yếu hơn.

Họ cũng rất tự hào vì con gái của họ là Thánh nữ. Nhưng không hiểu tại sao, bây giờ cô bé lại làm trái lệnh của Quang Minh Thần. Điều này khiến nàng không thể chấp nhận được:

- Con gái, cho dù không muốn con cũng phải gả. Quang Minh Thần đã ra lệnh cho con phải gả cho Thánh Tử. Đêm qua chính Quang Minh Thần đã phát ra ý chỉ này. Con phải làm điều đó.

Bích Lệ Ti nghe được đó là ý chỉ của Quang Minh Thần liền lo lắng nhìn về Cao Lô Hoa.

- Tiên sinh Ước Hàn Nam Phu. Ngài vừa nói, Bích Lệ Ti cùng Thánh tử kết hôn chính là do ý chỉ của Quang Minh Thần?

Cao Lô Hoa nhìn Bích Lệ Ti rồi nhìn cha mẹ nàng hỏi.

- Đúng vậy. Đây là ý chỉ của Quang Minh Thần.

Cha mẹ Bích Lệ Ti thành kính nói:

- Ngày hôm qua, Thánh tử đã mời chúng tôi rồi nói với chúng tôi rằng tối qua ngài đã thu được ý chỉ của Quang Minh Thần, đem Bích Lệ Ti gả cho ngài.

Cha mẹ Bích Lệ Ti nói chính xác những câu mình nghe được cho Cao Lô Hoa. Vợ chồng Ước Hàn Nam Phu không hề nghi ngờ Bruce. Trong mắt họ, Bruce tuyệt đối không dám lấy danh nghĩa của Quang Minh Thần mà nói bậy. Bọn họ rất tin tưởng việc này.

Cao Lô Hoa cười nghĩ thầm.

“Cái gì là ý chỉ của Quang Minh Thần, tất cả chỉ là rắm thôi. Phải biết rằng tối qua nàng ta vẫn làm khách trong phòng Ca Đức thì ý chỉ của Quang Minh Thần ở đâu ra chứ?”

Nhưng Cao Lô Hoa cũng không nói thêm câu nào. Đối với cuồng tín đồ mà nói, những gì Cao Lô Hoa nói không thể đáng tin bằng những điều người trong thần điện nói. Mắt Cao Lô Hoa nhíu lại, bởi vì hắn nghĩ đến một sự việc:

- Tiên sinh Ước Hàn Nam Phu, ý của ngài là, hôm qua Quang Minh Thần đã nói Bích Lệ Ti nhất thiết phải lấy Thánh Tử mới được?

- Đúng vậy.

Vợ chồng Ước Hàn Nam Phu đồng thanh đáp với thái độ rất kiên quyết:

- Ngoại trừ Quang Minh Thánh tử, Bích Lệ Ti sẽ không gả cho người nào khác.

- Tốt, tốt!

Cao Lô Hoa cười lên:

- Được rồi, con trai, đứng trốn nữa, ra đi.

Cao Lô Hoa ngẩng đầu lên nói.

- Vâng.

Thanh âm của Saga nhẹ nhàng vang lên. Bóng dáng cậu bé từ từ xuất hiện, đôi cánh đen cũng biến mất.

Saga lạnh lùng đứng bên cạnh Cao Lôì Hoa.

- Con trai, muốn làm Giáo hoàng không?

Cao Lôì Hoa đột nhiên hỏi Saga.

- Vâng? Hả?

Saga nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Người của Quang Minh Thần Điện không phải đã nói rằng chỉ có Quang Minh Thánh Tử mới có thể lấy Quang Minh Thánh Nữ hay sao?

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Ba cho con làm Thánh Tử trước rồi làm Giáo hoàng sau.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, không cần đùa ác như vậy.

Vợ chồng Ước Hàn Nam Phu lớn tiếng nói. Đối với họ đùa với tên của Quang Minh Thần chính là xúc phạm họ. Họ cực kỳ chán ghét loại việc này, trong tình huống nghiêm trọng họ có thể dùng sinh mạng của mình để bảo vệ tôn nghiêm của Quang Minh Thần.

- Thấy bộ dáng của tôi có giống nói đùa hay không?

Cao Lôì Hoa nói với Ước Hàn Nam Phu:

- Hai vị trở về nói với Thánh Tử Bruce biết, Bích Lệ Ti sẽ gả cho một Quang Minh Thánh Tử chân chính...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 274

Cho Bọn Họ Ba Lá Gan Cũng Không Dám Làm Gì Ta.

Ước Hàn Nam Phu nghe Cao Lôì Hoa nói vậy liền khó xử nhìn về phía bà vợ rồi lại quay lại nói với Cao Lôì Hoa:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, ngài nói con của ngài sẽ là Thánh tử, nhưng Bích Lệ Ti vẫn phải đi với chúng tôi.

- Bích Lệ Ti có phải đi tới Quang Minh Thần Điện cũng sẽ không phiền tới hai người.

Cao Lôì Hoa phát tay nói:

- Bích Lệ Ti sẽ theo tôi đi đến Quang Minh Thần Điện, hai vị không phải lo.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, tôi đã nói rõ. Chúng tôi là cha mẹ của Bích Lệ Ti.

Ước Hàn Nam Phu nói tiếp:

- Nên chúng tôi sẽ mang Bích Lệ Ti đi.

- Hơn nữa, tiên sinh Cao Lôì Hoa, ngài đừng khiến chúng tôi khó xử.

Ngài phải biết rằng, Bích Lệ Ti là Thánh nữ của Quang Minh Thần Điện, nếu tiên sinh không cho chúng tôi mang Bích Lệ Ti về. Vậy ngài sẽ trở thành địch nhân của Quang Minh Thần Điện. Tiên sinh Cao Lôì Hoa là người thông minh, ngài sẽ biết mình nên phải làm gì.

- Ha, ta và Quang Minh Thần Điện là địch sao?

Nghe lời nói đó, Cao Lôì Hoa rất khó chịu với ba mẹ của Cao Lôì Hoa.

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa, ngài đừng tưởng chúng tôi chỉ đe dọa ngài. Nếu ngài không để chúng tôi mang Bích Lệ Ti đi, ngài sẽ là kẻ địch của Quang Minh Thần Điện.

Lâm Ti An Na cứ tưởng Cao Lôì Hoa đã dao động nên nói tiếp để hấn thỏa hiệp.

- Ha ha, là địch nhân của Quang Minh Thần Điện ư! Vậy ta sẽ không đưa Bích Lệ Ti cho các người nữa, xem các người có thể làm gì? Quang Minh Thần Điện có thể làm gì ta?

Cao Lôì Hoa cười lớn một tiếng rồi vẫy tay trục khách:

- Hai vị cứ rời đi nhé, thứ cho Cao mỗ không thể tiễn.

Dưới động tác của của Cao Lôi Hoa, vài tên huyết kỵ sĩ lập tức hiện ra bao quanh ba mẹ của Bích Lệ Ti. Ý tứ này đã rõ ràng, Cao Lôi Hoa không nói lời nào chỉ dùng hành động để trực khách.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, đây chính là do ngài muốn đó.

Lâm Ti An Na không ngờ cách làm của mình lại phản tác dụng, nàng vội la lên:

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, ngài không chỉ là địch nhân của Quang Minh Thần Điện mà còn là địch nhân của Quang Minh Thần vạn năng! Khi Quang Minh Thần phản nộ, không phải nhân loại bình thường như chúng ta có thể tiếp nhận.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, khi Quang Minh Thánh kỵ sĩ đến, ngài hối hận thì đã không kịp nữa rồi.

Ước Hàn Nam Phu đã cố gắng khuyên nhủ. Sau cuộc nói chuyện ở Quang Minh Thần Điện, hắn biết rằng nếu Bích Lệ Ti vẫn chưa về thì Thánh Điện kỵ sĩ sẽ đến đây. Ít nhất là hắn nghĩ vậy.

Nhưng hắn lại không biết rằng lời nhắc nhở hảo tâm đó lại khiến Cao Lôi Hoa tức giận hơn:

- Hừ, Quang Minh Thánh Điện kỵ sĩ ư? Dám đến nhà của ta ư?

Cao Lôi Hoa đứng lên nói:

- Tốt lắm, các người về bảo những tên ở Quang Minh Thần Điện nói rằng. Cao Lôi Hoa ta sẽ không đưa Quang Minh Thánh Nữ ra đâu, ta xem bọn họ có dám đem Thánh Điện kỵ sĩ đến đây không? Ta cho bọn họ ba lá gan, bọn họ cũng không dám đến nhà ta!

Thật cuồng vọng!

Ba mẹ của Bích Lệ Ti nghe được những lời nói của Cao Lôi Hoa liền đồng thời hiện lên những từ này. Kỳ thật, không thể trách bọn họ. Dù sao bọn họ cũng phải ở đây, bọn họ không biết rằng tình hình hiện tại của Quang Minh đế đô. Phải biết rằng, hiện tại tất cả Quang Minh hoàng thất và thành phần cao tầng của Giáo đình đều biết rằng ở đây có một người đầu bạc tên là Cao Lôi Hoa là đại ca của Quang Minh thành.

Trong lịch sử những người chọc vào Cao Lôi Hoa, đều không có vết thương nhẹ nào, nhưng tàn phế lại không ít, hơn nữa đã có rất nhiều người đã bị chết dưới tay hắn. Mà hắn lại không chịu một sự trả thù nào, ít nhất bây giờ là như vậy.

Hiện tại, người của Quang Minh Thần Điện đều biết có Cao Lôi Hoa ở đây, bọn họ chỉ có thể nén giận vào trong lòng. Nhớ huyết án trong Quang Minh Thần Điện hồi xưa, bọn họ cũng không dám đi chọc vào Cao Lôi Hoa, thế có khác nào là muốn sớm được tới trong vòng tay của Quang Minh Thần. Tuy nói rằng được về trong vòng tay Quang Minh Thần là việc mà ngoài miệng họ vẫn nói là tốt đẹp nhất nhưng mỗi người đều biết: thiên đường tốt đẹp đấy, thế nhưng ai muốn lên thiên đường chứ....

- Tốt, tốt! Người cứ chờ đây.

Ba mẹ của Bích Lệ Ti nghe lời nói cuồng vọng của Cao Lôi Hoa liền nổi giận dùng dùng bước ra khỏi nhà Cao Lôi Hoa.

- Cao Lôi Hoa thúc thúc.

Nhìn ba mẹ mình rời đi xa, Bích Lệ Ti rất khó xử nói với Cao Lôi Hoa một tiếng. Một bên là ba mẹ của mình, còn một bên là ba của người yêu. Nàng thật sự không biết mình nên làm như thế nào. Nàng cảm thấy rất ủy khuất, nước mắt không nhịn nổi rơi xuống.

Saga ở bên cạnh dịu dàng nắm lấy tay Bích Lệ Ti, rồi nhìn về phía Cao Lôi Hoa. Saga muốn biết Cao Lôi Hoa sẽ xử lý việc này sao cho hoàn mỹ.

- Ài, Bích Lệ Ti, con đừng khóc. Lúc này là do thúc thúc quá xúc động.

Nhìn Bích Lệ Ti khóc, Cao Lôi Hoa rất luống cuống, vẻ uy phong vừa rồi đã biến mất sạch trơn.

- Cao Lôi Hoa thúc thúc, ba mẹ cháu có thể không để ý tới cháu nữa không?

Một năm chỉ có thể gặp ba mẹ một lần. Trong lòng Bích Lệ Ti vừa thống khổ lại ủy khuất. Nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt ngấn nước nhìn Cao Lôi Hoa.

- Yên tâm đi. Tin tưởng thúc, Bích Lệ Ti.

Cao Lôi Hoa nói:

- Việc này thúc sẽ xử lý thật hoàn hảo.

Cao Lôi Hoa hứa với Bích Lệ Ti rồi lại nói với Saga:

- Saga, cánh con đâu?

- A, đây ạ.

Saga làm động tác một cái thế là đôi cánh màu đen hiện ra đồng thời trong tay cậu xuất hiện một chiếc áo choàng màu đỏ:

- Đây chỉ là một ma pháp đạo cụ bình thường— áo choàng ẩn thân. Nhưng hiệu quả chỉ có thể để lừa người thường. Chỉ cần người có chút lực lượng vận công lực là có thể nhìn thấu được chiếc áo choàng này.

Saga giải thích:

- Sao ba? Cánh của con không thành vấn đề nữa đúng không ba?

- Ha ha, không vấn đề, không vấn đề. Chỉ cần con còn có cánh thì không có vấn đề gì. Nói cho con biết lần này đôi cánh của con rất có tác dụng.

Cao Lôi Hoa cười, chỉ là Quang Minh Thánh Tử mà thôi mà. Cao Lôi Hoa sẽ tạo ra một Quang Minh Thánh Tử.

- Hơ!

Saga cũng không hiểu điều này có tác dụng gì với hắn.

- Buổi trưa nay, ba sẽ giúp con giải quyết vấn đề này.

Cao Lôi Hoa cười nhưng trước đó hắn phải đi tìm một người để trợ giúp.

Cao Lôi Hoa cười đi về phía phòng của Ca Đức. Nơi đó có một thủ lĩnh của Quang Minh Thần Điện đó chính là Quang Minh Thần.

Hiện tại Quang Minh Thần đã nằm trong tay hắn, có nàng nên mọi

chuyện đều trở thành đơn giản.

Kỳ thật khi ba mẹ của Bích Lệ Ti nói Thánh tử đề xuất hôn sự với Bích Lệ Ti. Cao Lôi Hoa đã muốn đi xử lý tên Bruce kia. Nhưng làm vậy sẽ rất phiền toái, chẳng bằng giả mạo làm Thánh Tử còn tốt hơn.

Nhưng quan trọng hơn là, do đôi cánh đen kia nên Saga không thể ra ngoài. Hiện tại kế hoạch của Cao Lôi Hoa có thể giải quyết vấn đề này, mà lại không khiến cho Saga khó xử. Nhất tiễn hạ song điêu. Tại sao lại không làm? Dùng phương pháp đơn giản nhất để giải quyết vấn đề mới là cá tính của Cao Lôi Hoa.

Nhưng kế hoạch này vẫn cần Quang Minh Thần phải phối hợp. Giờ chỉ phụ thuộc xem mình có thể thuyết phục được Quang Minh Thần hay không?

Ngay khi chuẩn bị gõ cửa phòng Ca Đức.

Cao Lôi Hoa còn chưa gõ cửa, thì Ca Đức trong phòng đã cảm ứng được Cao Lôi Hoa đã đến nên nhanh chóng chạy ra mở cửa:

- Chủ nhân.

Ca Đức gọi một tiếng.

- Ha ha, Ca Đức, Quang Minh Thần còn ở đây không?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Vâng, tất nhiên rồi. Nàng vẫn ở đây.

Ca Đức đáp rồi quay lại nhìn linh hồn đang đứng trên giường – Quang Minh Thần. Trạng thái của nàng hôm nay không tốt lắm. Nói đúng ra là từ khi Ca Đức làm ra linh hồn trường tiên, nàng cũng không dám động dục.

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa cười rồi nói đùa với Quang Minh Thần:

- Xin chào Quang Minh Thần vĩ đại.

Dù sao đây cũng là đang nhờ giúp đỡ nên Cao Lôi Hoa không thể trở mặt.

Nhưng khi Quang Minh Thần nhìn thấy bộ dáng của Cao Lôi Hoa. Nàng cũng là một người thông minh nên nàng quay lại nhu nhược nói với Cao Lôi Hoa:

- Người lại đến nữa sao?

- ???

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Quang Minh Nữ Thần, chẳng lẽ nàng biết mình sẽ đến.

- Lôi Thần.

Ánh mắt trong veo của nàng nhìn về phía Cao Lôi Hoa rồi nói:

- Chúng ta có thể thương lượng không?

- Ách?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn Quang Minh Nữ Thần, rồi trầm nghĩ: “Mình còn chưa nói gì với nàng, tại sao nàng lại biết mình đến đây để thương lượng?”

Nhưng Cao Lôi Hoa vẫn khẽ gật đầu.

- Lôi thân, tôi biết ngài đến đây là để đánh tôi.

Quang Minh Nữ Thần nói với dáng vẻ đáng thương:

- Chúng ta thương lượng được không? Ngài có thể đánh tôi nhưng không cởi quần áo tôi ra được không?

Toát mồ hôi.

Nói thật điều hấn nói lúc đó chỉ đùa thôi. Cao Lôi Hoa làm sao có thể cởi quần áo nữ nhân ra mà đánh cơ chứ?

Trong lòng Cao Lôi Hoa chỉ có Tĩnh Tâm, đối với nữ nhân trước mặt này hấn không có hứng thú.

Tuy Cao Lôi Hoa coi câu nói đó chỉ là lời nói đùa, nhưng Quang Minh Thần lại nhớ rất rõ câu nói của hấn. Ngay cả khi ngủ, nàng cũng nằm mơ thấy mình bị Cao Lôi Hoa lột hết ra rồi hấn dùng linh hồn trường tiên đánh mình một cách dã man.

- Khụ khụ.

Cao Lôi Hoa ho nhẹ:

- Muốn ta không cởi quần áo cũng không phải không được.

Lúc này, Cao Lôi Hoa nghĩ có phải hấn quá độc ác không. Trước kia hấn cũng không có như thế này.

- Thật sao?

?" Quang Minh Nữ Thần khẩn trương nhìn Cao Lôi Hoa.

- Thật 100%, nhưng cô phải làm giúp tôi một việc.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Hơn nữa sau khi hoàn thành việc này, tôi có thể giúp cô khôi phục lại lực lượng của mình

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 275

Quang Minh Thánh Tử - Saga?

Lúc này Ước Hàn Nam Phu và Lâm Ti An Na tức giận đi về Quang Minh Thần Điện. Sau khi họ về liền đi tìm Thánh tử Bruce.

Biết được Thánh tử đang ở phòng giáo hoàng, bọn họ đi nhanh đến đó.

Lúc này do đã biết tin ba mẹ của Bích Lệ Ti trở về, Bruce mỉm cười. Hắn nghĩ rằng, nhất định Bích Lệ Ti sẽ theo cha mẹ nàng trở về.

Vậy nên, sau khi nhìn thấy vợ chồng Ước Hàn Nam Phu, hắn cũng đứng lên để nghênh đón họ. Nhưng sau khi nhìn thấy ba mẹ của Bích Lệ Ti, hắn lại nhú màu. Bởi vì Bích Lệ Ti không có ở đó.

“Tại sao Bích Lệ Ti lại không trở về?”.

Bruce trầm nghĩ.

- Hai bác, Bích Lệ Ti không trở về cùng hai bác sao?

“Có lẽ Bích Lệ Ti đang ở chỗ nào của Quang Minh Thần Điện chờ mình chăng?”.

Thánh tử Bruce ôm tia hy vọng cuối cùng, hỏi ba mẹ của Bích Lệ Ti.

- Thánh tử điện hạ, Bích Lệ Ti không theo chúng tôi trở về. Người đàn ông tên là Cao Lôì Hoa ngăn cản Bích Lệ Ti trở về cùng chúng tôi. Tên đó thật đáng giận!

Hai vợ chồng Lâm Ti An Na nói với Bruce.

- Bích Lệ Ti, không trở về sao?

Bruce thở dài, hắn cười khổ không ngừng. Cũng chẳng biết được mấy lão già kia có biết được hành động của mình không. Hiện nay, mấy lão đã chuẩn bị nghi lễ đăng cơ cho hắn. Mấy lão còn nói do sắp trở thành Giáo hoàng phải đặc biệt cẩn thận nên đã hạn chế những hành động của hắn. Nếu bây giờ mà đem Bích Lệ Ti trở về, thì uy vọng của hắn sẽ tăng cao. Nếu không thì cho dù lên Giáo hoàng thì cũng chỉ là bù nhìn mà thôi.

- Đúng vậy thưa Thánh tử điện hạ, tên Cao Lôì Hoa đó là một tên dị giáo đồ. Ngài cần phải phái Thánh điện kỵ sĩ bắt ép hắn giao Bích Lệ Ti ra.

Ba của Bích Lệ Ti nói.

“Dùng võ lực ư?”

Bruce lắc đầu cay đắng. Người của Quang Minh Thành mấy ngày nay

cũng không dám động đến Cao Lôì Hoa. Phải biết rằng những vụ thảm sát thời gian gần đây đều liên quan đến hắn. Những Thánh Điện kỳ sĩ chết dưới tay Cao Lôì Hoa đã trên dưới nghìn người. Đặc biệt, Bruce đặc biệt lại nhìn thấy làn huyết tẩy Quang Minh Thần Điện. Đối với Cao Lôì Hoa, Bruce rất sợ hãi. Chọc tới nam nhân này, chẳng biết sáng ngày hôm sau cái đầu có còn trên cổ không.

Nhưng, thân là Quang Minh Thánh Tử, Bruce không thể nói mình sợ hãi Cao Lôì Hoa trước mặt ba mẹ của Bích Lệ Ti. Vậy nên đối với đề xuất của ba mẹ Bích Lệ Ti là phái Thánh Điện kỳ sĩ tới nhà của Cao Lôì Hoa, hắn chỉ còn cách câu giờ.

- Hai bác yên tâm đi, việc của Bích Lệ Ti cứ giao cho cháu.

Bruce hùng hổ nói:

- Nhưng đã gần tới lúc cháu trở thành Giáo Hoàng rồi. Chờ sau khi cháu đăng cơ sẽ giải quyết vấn đề này.

- Thánh tử điện hạ, chỉ cần ngài mang Bích Lệ Ti trở về. Ta sẽ khuyên nó lập tức thành hôn ngay với ngài.

Ba của Bích Lệ Ti liền nói.

- Ha ha.

Bruce cười lớn. Xem ra kế hoạch tăng uy vọng nhờ Bích Lệ Ti đã chết từ trong trứng nước rồi.

Buổi chiều, trong Quang Minh Thần Điện tràn đầy những tín đồ đến từ khắp đại lục. Hôm nay là ngày tân Giáo Hoàng đăng cơ. Chỉ trong ngắn ngủi vài ngày, Giáo Hoàng Quang Minh Thần Điện đã thay đổi ba lần. Đây là chuyện xảy ra lần đầu tiên trong lịch sử.

Nhớ lại ba ngày trước, lão Giáo Hoàng của Quang Minh Thần điện bị giết hại. Sau đó, Giáo Hoàng tiếp theo – người được xưng là một trong những đại chủ giáo tuổi trẻ tài hoa nhất Quang Minh Đế quốc – Ngô Thiên giáo chủ cũng đã rời nhân gian về với Quang Minh Thần, khi ra đi ‘anh ấy’ còn chưa đến ba mươi tuổi.

Lần này đến lượt Thánh Tử Bruce – con trai của tiền nhiệm Giáo hoàng lên ngôi. Nói đến Bruce, người biết đến hắn cũng không nhiều, bởi Bruce ở Quang Minh Thành cũng không có nhiều uy vọng. Nhưng lần này là do các trưởng lão tiến cử, thế nên Bruce mới trở thành Quang Minh Giáo hoàng.

Giữa trưa cũng là lúc Quang Minh nguyên tố mạnh nhất.

Thời khắc này, trong Quang Minh Thần Điện, tiếng cầu nguyện dần dần to lên như sóng biển tầng tầng lớp lớp sôi trào. Đây chính là hiệu quả do hơn một vạn Quang Minh mục sư cầu nguyện tạo nên.

Lúc này, vài trưởng lão của Quang Minh Thần Điện cùng liên thủ thi triển – Quang Minh Thần Thủ hộ. Ma pháp này cũng không có công dụng gì lớn, nhưng do đây là ngày lễ lớn của Quang Minh Thần Điện nên cũng phải dùng.

Sau khi ma pháp được triển khai. Toàn bộ Quang Minh Thần Điện được bao phủ bởi ánh sáng.

Khi ma pháp này được triển khai, một người nổi danh của Quang Minh đế quốc cũng đã xuất hiện.

Thân là thái tử của Quang Minh đế quốc – Ivan không thể không tham dự ngày Giáo hoàng đăng cơ. Hẳn có thể nói là có một chút danh vọng, Quang Minh Thần Điện cũng an bài cho hắn một chỗ ở trên.

- Đại diện Giáo hoàng đăng cơ bắt đầu!

Một gã mục sư dùng ma pháp khuếch đại âm thanh nói.

Khi ánh sáng chiếu rọi khắp nơi, Quang Minh Đại trưởng lão cầm vương miện Giáo hoàng đi tới cạnh ngai vàng. Rồi đứng ở bên cạnh đó.

Một giọng ca vang lên, Quang Minh Thánh tử chậm rãi bước về phía ngai vàng.

- Dưới chúc phúc của Quang Minh Thần, con đã trở thành người phát ngôn ở nhân gian của người. Tín đồ của Quang Minh Thần sẽ theo sự lãnh đạo của con. Dưới sự chứng kiến của Quang Minh Thần, con là... ..

Quang Minh đại trưởng lão lớn tiếng đọc tề văn.

Cuối cùng lão cũng đã đọc xong tề văn. Sau đó lão nâng vương miện Giáo hoàng lên từ từ hạ xuống đầu Bruce. Nhưng ngay khi chiếc vương miện chạm vào đầu Bruce, thì một quang trụ từ trên trời giáng xuống.

Đồng thời, một giọng ca thánh khiết từ trong đám mây truyền ra.

Từ cột sáng truyền ra một lực lượng quang minh hùng mạnh. Ngoại trừ Quang Minh Thần thì ai có thể làm được như vậy chứ?!

“Chẳng lẽ là Quang Minh Thần?”

Bruce trầm nghĩ.

Không chỉ Bruce nghĩ vậy, mà tất cả tín đồ cũng nghĩ như vậy. Bởi thế mọi tín đồ đều quỳ lạy dưới cột sáng đó, lớn tiếng cầu nguyện.

- Con mẹ nó, sao lại thế này.

Bruce âm thầm mắng một tiếng. Ngay thời điểm hắn đăng cơ sao lại xuất hiện tình huống này.

- Sao ta biết được.

Quang Minh đại trưởng lão đứng cạnh cười khỏ nhìn vào cột sáng kia.

Trong cột sáng, một thân ảnh thon dài mơ hồ hiện ra.

Nhìn thân ảnh đó, mọi người đều mở to mắt ra. Tuy bóng người đó rất mơ hồ nhưng sau lưng người đó lại có một đôi cánh.

- Là thiên sứ! Là thiên sứ giáng lâm!

Vừa thấy đôi cánh đó, mọi tín đồ Quang Minh Thần Điện đều hưng phấn hô lên.

Trong lịch sử tuy đã có không ít những vụ giáng lâm nhưng đều lấy thân thể của Thánh tử hoặc Thánh nữ để giáng lâm, còn trực tiếp từ trên trời rớt xuống như thế này là lần đầu tiên.

Từ trong đám mây truyền ra một thanh âm thánh khiết, thanh âm vang vọng khắp toàn thánh điện:

- Đây là người ta chọn làm Thánh Tử. Hắn sẽ dẫn dắt mọi người truyền bá ánh sáng đến mọi ngõ ngách của thế giới này.

Lời nói vừa dứt, một thân ảnh tràn đầy Quang Minh lực lượng xuất hiện trên đám mây, bên cạnh đó còn một thân ảnh bao quanh bởi một ngọn lửa.

- Là Quang Minh Thần, còn có Hỏa Thần!

Tất cả tín đồ đều điên cuồng! Quang Minh Thần và Hỏa Thần! Hai vị thần trong Quang Minh tam thần không ngờ lại xuất hiện trước mặt bọn họ. Tuy rằng khoảng cách quá xa hơn nữa lại còn bị cách trở bởi một tầng thần lực, khiến những tín đồ không thấy rõ bộ mặt của bọn họ. Nhưng nhìn hai người truyền ra từng đợt thần uy, mọi người đều tin thân phận của bọn họ.

Trên cao, Cao Lôị Hoa đắc ý cười. Bên cạnh hắn là tân nhiệm Hỏa Thần Ca Đức. Theo yêu cầu của Cao Lôị Hoa, Ca Đức cùng Thánh nữ Bích Lệ Ti cùng đứng trên đám mây làm trò.

Chính xác hơn không phải là Bích Lệ Ti mà là Quang Minh Nữ Thần.

Hiện tại nàng đang khống chế cơ thể của Bích Lệ Ti. Bởi vì thần lực và thần cách của Quang Minh Nữ Thần đều bị phong ấn vào trong thân thể Bích Lệ Ti, nên muốn phát huy được lực lượng thật sự nàng chỉ có thể mượn thân thể của Bích Lệ Ti.

Yêu cầu của Cao Lôị Hoa, chính là nàng giúp hắn đóng một vở kịch. Vì vở kịch này, hắn đã cho Quang Minh Nữ Thần tiến vào bên trong cơ thể Bích Lệ Ti.

Cao Lôị Hoa có thể hào phóng cho Quang Minh Nữ Thần ký sinh vào cơ thể của Bích Lệ Ti bởi Ca Đức còn đang nắm giữ thần cách và thần lực của nàng. Chỉ cần nguyện ý, hắn có thể tách linh hồn Quang Minh Nữ Thần khỏi thần lực và thần cách của nàng.

Cao Lôị Hoa yêu cầu Quang Minh Nữ Thần phối hợp với hắn diễn một vở kịch. Hắn hứa rằng chỉ cần nàng làm cho hắn ba chuyện. Hắn sẽ trả lại thần cách và thần lực cho nàng.

Quang Minh Nữ Thần lúc đó cũng chẳng nghĩ ngợi gì liền đáp ứng. Nhưng nàng không để ý rằng Cao Lôị Hoa chỉ nói rằng nàng giúp hắn làm ba chuyện nhưng lại không nói lúc nào có thể hoàn thành nhiệm vụ. Nếu Cao Lôị Hoa khiến nàng vĩnh viễn không thể làm xong nhiệm vụ thứ ba thì nàng sẽ mãi mãi ở bên cạnh Cao Lôị Hoa.

- Không tồi chứ.

Quang Minh Nữ Thần quay đầu lại nói với Cao Lôị Hoa.

- Ừ, cũng không tệ.

Cao Lôị Hoa nhìn đám Quang Minh tín đồ phía dưới rồi nói:

- Ok, Quang Minh Nữ Thần, cô có thể thu hồi cột sáng.

Quang Minh Nữ Thần nhẹ nhàng thở ra rồi chậm rãi thu hồi cột sáng.

Phải biết rằng, hiện tại lấy lực lượng của nàng muốn không chế cột sáng này cũng là chuyện rất khó khăn.

Khi cột sáng biến mất, bản thánh ca cũng dần dần bị đình chỉ.

Sau khi cột sáng chói mắt kia biến mất, một bóng người nho nhỏ xuất hiện trước mắt của quang minh tín đồ.

- Vinh diệu của Quang Minh Thần không có nơi nào không có.

Tất cả tín đồ đều lớn tiếng cầu nguyện, rồi nhìn thân ảnh trên không trung.

Cột sáng đã biến mất, mọi người cũng đã nhìn thấy rõ bóng người đó. Đó là một thanh niên tóc đen, có đôi mắt màu đen. Những người này tìm khắp đại lục cũng không có mấy người. Không cần nói cũng biết, thanh niên anh tuấn này chính là con của Cao Lôì Hoa – Saga.

- Phù!

Saga hít một hơi sâu, uốn thẳng lưng.

Tất cả Quang Minh tín đồ đều cuồng nhiệt nhìn Saga, cậu bé chậm chậm mở đôi cánh sau lưng ra.

Giờ khắc này mọi người đều bị hấp dẫn bởi đôi cánh sau lưng hắn.

Trên không trung, Saga mỉm cười. Đôi cánh khẽ đập.

Saga cười tự tin bởi sau lưng hắn không phải là đôi cánh màu đen như lúc sáng mà là một đôi cánh trắng tinh khiết so với tuyết còn trắng hơn.

Nếu không phải nhìn tận mắt, không người nào có thể tưởng tượng được đôi cánh đen không ngờ lại có thể biến thành bộ dáng như thế này.

Trên đám mây, Cao Lôì Hoa nhìn Saga cười. Thật ra đôi cánh của Saga cũng không có biến hóa. Chỉ là đắp thêm một ít đất sét trắng mà thôi. Những thứ này là do Cao Lôì Hoa mất cả buổi sáng để chuẩn bị cho Saga.

Giờ xem ra hiệu quả cũng không tồi. Cao Lôì Hoa hài lòng gật đầu.

Phía dưới, Saga cũng mở miệng nói với các Quang Minh tín đồ.

- Ta là Saga.

Âm thanh lạnh lùng của Saga vang vọng toàn bộ Quang Minh Thần Điện:

- Dưới ánh sáng của Quang Minh Thần, ta sẽ trở thành Thánh tử cũng chính là tân nhiệm Giáo hoàng.

- Thánh tử Saga! Thánh tử Saga! Vinh quang của Quang Minh Thần mãi mãi trường tồn!

Tất cả tín đồ đều điên cuồng kêu lên.

Lúc này, ba mẹ của Bích Lệ Ti liền mở to mắt nhìn bóng dáng của Saga. Khuôn mặt này bọn họ nhận ra, đó chính là con trai của Cao Lôì Hoa – người thích con gái họ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 276

Lôi Thần?

Ta – Bruce mới là Thánh tử.

Nghe thấy lời nói của Saga, Bruce điên cuồng nói. Hắn mới chính là Thánh tử, hắn mới là tân nhiệm giáo hoàng! Chẳng hiểu từ đâu lò ra một tên lại tự xưng là Thánh tử, nên Bruce mạnh mẽ đứng lên hét lên.

Tất cả Quang Minh tín đồ đều nhìn chăm chăm về phía Bruce.

- Ha ha, người này thật tốt.

Đứng trên đám mây, Cao Lô Hoa nhìn về phía Bruce nở nụ cười. Hiện giờ hắn đang cần tìm một người để thực hiện kế giết gà dọa khỉ, ai ngờ Bruce lại nhận ngay.

- Ca Đức, người này giao cho người xử lý.

Cao Lô Hoa nhẹ giọng nói với Ca Đức.

- Rõ, thưa chủ nhân.

Trên đám mây, Ca Đức lớn tiếng đáp rồi chỉ ngón tay về phía Bruce đang điên cuồng cười, nói:

- Thần phạt.

Theo ngón tay của Ca Đức, hỏa nguyên tố trong không gian nhanh chóng tập trung lại theo ý nghĩ của Ca Đức. Một ngọn lửa nháy mắt từ trên trời giáng xuống như thác nước. Trong ngọn lửa này còn bao hàm cả uy áp của Hỏa Thần.

Tất cả những Quang Minh tín đồ đều chăm chú nhìn thác lửa rơi xuống người Bruce.

- A!!!!!!!

Đây là ngọn lửa nóng nhất thế giới. Khi thân thể của Bruce tiếp xúc với ngọn lửa, nháy mắt hắn đã bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi.

- Thần phạt. Đó là thần phạt của Hỏa Thần.

Các mục sư của Quang Minh Thần Điện kêu lên. Trong thần điển, Quang Minh Tam Thần đều có những chiêu thức để trừng phạt. Của Hỏa Thần đó là thiên hỏa. Đó là Bạch sắc hỏa diễm từ trên cao rơi xuống để thanh tẩy mọi hắc ám.

Nhìn Bruce bị thiêu cháy, không ai dám nói một câu nào. Đây chính là

thần phạt, hình phạt dùng để trừng trị những kẻ có tội ác tày trời.

- Làm rất tốt.

Cao Lô Hoa giờ ngón cái lên.

Saga ngẩng đầu lên nhìn. Rồi theo kịch bản, hấn nhẹ nhàng hạ xuống. Ngay lập tức, Quang Minh Nữ Thần điều khiển Quang Minh nguyên tố tạo thành một vòng sáng bao quanh Saga để hấn bước về ghế Giáo hoàng.

Không cần phải nghĩ đại trưởng lão đang nghĩ cái gì. Saga vẫn cứ thoải mái tiếp nhận vương miện Giáo hoàng trong tay Quang Minh Đại trưởng lão, rồi Saga thu đôi cánh trắng tinh vào, đội vương miện lên và ngồi xuống ghế giáo hoàng.

Các trưởng lão ở bên cạnh cũng không dám nói một lời. Thời điểm này thì ai dám nói câu gì chứ? Dù chuyện này có chút không đúng, nhưng các lão lại không dám nói câu nào. Nếu dám nhiều lời thì có thể bọn họ sẽ là người đi theo Bruce.

Trên đám mây.

- Ca Đức, Saga đã làm Quang Minh Giáo hoàng vậy mấy ngày nay người cứ lưu lại chiếu cố cho thằng bé nhé.

Cao Lô Hoa ngồi trên đám mây nói với Ca Đức. Hiện tại tuy rằng, Saga đã làm Giáo Hoàng, nhưng nếu để yên ổn trên vị trí này cũng phải cần Ca Đức giúp đỡ:

- Nếu có kẻ nào gây bất lợi cho Saga, giết!

Cao Lô Hoa nói.

- Rõ, thưa chủ nhân.

Ca Đức kiên định đáp:

- Chỉ cần có thuộc hạ, nếu ai tổn thương gia đình của chủ nhân sẽ phải đi qua xác của thuộc hạ

Cao Lô Hoa cười rồi gật đầu rồi nhìn về Saga đang ngồi trên ghế Giáo Hoàng.

Saga đã trở thành Giáo hoàng của Quang Minh Thần Điện, mà hấn lại nắm thái tử của Quang Minh đế quốc Ivan lại trong tay. Vậy nên Cao Lô Hoa chính là người có quyền lớn nhất Quang Minh đế quốc.

Ba ngày sau.

Saga cũng đã trở thành giáo hoàng được ba ngày. Bích Lệ Ti và Saga đều ở bên trong Quang Minh Thần Điện. Đối với quan hệ giữa hai người, cha mẹ của Bích Lệ Ti cũng không nói điều gì nữa.

Hiện tại Quang Minh là người phát ngôn của Quang Minh Thần. Đối với cường tín đồ mà nói, gả con gái cho Giáo hoàng là tốt nhất.

Nghỉ ngơi được ba ngày, cuối cùng Cao Lô Hoa cũng biết mình nên làm cái gì.

- Đây là lúc đi xem lại Lô Thần điện.

Cao Lô Hoa trầm nghĩ rồi quyết định.

Ngày kết hôn với Tĩnh Tâm càng ngày càng gần. Hiện tại, hắn phải đi Lôi Thần điện một phen để tìm hiểu cách tạo ra đảo trong không trung. Nếu có thể, Cao Lôi Hoa thật sự muốn tạo một đảo không trung để tổ chức đám cưới trên đó vì Tĩnh Tâm.

Mặc dù, khi ở địa cầu Cao Lôi Hoa không thể giống như quốc vương của Babylon tạo ra khu vườn treo vì người mình yêu nhưng đây là dị giới chứ không phải địa cầu.

Cao Lôi Hoa cũng chuẩn bị mang Saga đi Lôi thần điện. Nhưng Saga vừa mới làm giáo hoàng không lâu, có nhiều chuyện phải xử lý nên Cao Lôi Hoa đành hoãn lại.

Sau khi ăn trưa xong, Cao Lôi Hoa nói với Tĩnh Tâm về việc mình đi Lôi thần điện.

Tĩnh Tâm gật đầu rồi giúp Cao Lôi Hoa thay quần áo và dùng thủ ngữ nói:

- Lôi, đi về sớm nhé.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng nói:

- Lôi thần điện cách đây không xa. Nếu nhanh thì tối nay anh sẽ trở về.

Cao Lôi Hoa muốn mang Tĩnh Tâm cùng đi, nhưng Tĩnh Tâm lại bị Lôi Ly Nhã giữ lại để thiết kế váy cưới. Nên mấy ngày nay, Tĩnh Tâm chỉ có thể đứng một chỗ để hai nàng kia may quần áo cho nàng.

Bởi vậy, Cao Lôi Hoa phải đi Lôi thần điện một mình.

Theo trí nhớ của Cao Lôi Hoa, hắn rời khỏi Quang Minh thành rồi hướng đến Thần Ân Chi Thành – nơi có những đồng cỏ xanh bát ngát.

Lần này đi, Cao Lôi Hoa cũng không gấp lắm nên cũng chỉ chậm rãi mà đi.

Giống lần trước, hắn cũng tiến vào một vùng toàn sương mù. Sau khi tiến vào trong, Cao Lôi Hoa đến bên hai cột đá rất to. Hai cột đá này bị sương mù bao bọc, trông rất thần bí. Giữa hai cột đá này, có một mảng tối đen không nhìn thấy rõ. Đương nhiên Cao Lôi Hoa biết rằng đó là cửa truyền tống vào Lôi Thần điện.

- Chính là đây.

Cao Lôi Hoa bước chân chuẩn bị đi vào.

Ngay khi Cao Lôi Hoa chuẩn bị bước vào, thì một giọng nữ vang lên:

- Đứng lại! Lôi Điện thuật!

Cùng lúc đó, một đạo lôi quang lao về phía Cao Lôi Hoa.

Khi phát hiện thấy có tia sét đằng sau, Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên bầu trời nhìn tia sét đang bổ vào đầu hắn rồi cũng mặc kệ nó, không thèm phòng ngự.

Ngay khi lôi quang chạm vào thân thể Cao Lôi Hoa, thì đột nhiên biến

mất. Làm sấm sét công kích Lôi thần là điều không thể. Quy luật của thế giới này không cho phép như vậy. Bởi vậy nên, khi tia sét sắp chạm vào người Cao Lôi Hoa thì vang lên một tiếng xoẹt rồi tan biến.

Cao Lôi Hoa là Lôi thần. Nếu Lôi thần bị sấm sét bổ chết thì chẳng phải đó là chuyện cười sao.

Cao Lôi Hoa cười rồi tiếp tục bước vào.

- Đứng lại, ngươi là ai. Nơi này không dành cho người lạ.

Một giọng nói trong trẻo vang lên cảnh cáo Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa mở thần nhãn nhìn về phía người vừa công kích hắn. Đó là một thân ảnh nhỏ bé đang cầm một chiếc cung ma pháp rất to.

Cao Lôi Hoa nhận ra thiếu nữ này. Nàng chính là cung tiễn thủ đầu tiên Cao Lôi Hoa tiến nhập Lôi thần điện. Lúc này nàng đang cầm chiếc cung ma pháp, ba mũi tên nhắm về phía Cao Lôi Hoa.

- Là ta!

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên nói với nàng.

Dường như thiếu nữ kia cũng thấy Cao Lôi Hoa. Nàng liền nhận ra hắn ngay, bởi trên cả thế giới chỉ có hắn có mái tóc màu trắng.

- Là ngươi? Ngươi đến đây làm gì?

Cung tiễn thủ kia không khách khí nói với Cao Lôi Hoa. Lần trước, khi hắn tiến vào Lôi thần điện, nàng đã muốn hắn giao ra Tài Quyết Chi Nhận, nhưng không ngờ hắn lại dùng đến thần uy để ép nàng.

Lần này, Cao Lôi Hoa trở lại, trên người hắn dường như thiếu đi thần lực. Nhưng nàng lại cảm thấy hắn lại càng nguy hiểm hơn.

- Tôi tới tìm tiểu thư Jennifer Aniston.

Cao Lôi Hoa cười nói với nữ cung thủ.

- Tiểu thư Jennifer Aniston?

Nữ cung thủ kia suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói:

- Ngươi đi theo ta.

Cao Lôi Hoa gật đầu rồi đi theo nàng tiến vào khoảng không giữa hai cái cột. Giống lần trước, Cao Lôi Hoa chỉ có cảm giác mắt tối lại rồi lại sáng bừng lên.

Cao Lôi Hoa lần nữa tiến vào Lôi thần điện. Thần điện vẫn hùng vĩ như vậy, không có một tia biến hóa.

Cao Lôi Hoa bước vào trong. Vừa rồi, nữ cung thủ kia đã đi trước Cao Lôi Hoa, nên nàng có thể thông tri cho đồng bạn biết.

Hiện tại, sau nàng là một lão già lần trước đưa hắn lên đảo không trung và năm nam sáu nữ.

- Ngài khỏe chứ miện hạ Cao Lôi Hoa tôn kính.

Lão già thi lễ với Cao Lôi Hoa rồi nói:

- Không biết ngài tới nơi này để làm gì?

- Có thể mang tôi đến chỗ của tiểu thư Hắc ám lôi Jennifer Aniston được

không?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Hắc ám lôì? Cao Lôì Hoa tiên sinh nói chính là lôì thần của chúng ta hay sao?

Lão hỏi.

- Lôì thần? Không phải, là em gái của lôì thần. Tiểu thư Jennifer Aniston

Cao Lôì Hoa nói...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 277

Một Nửa Lôi Thần.

Lão nói:

- Ha ha, đương nhiên lão biết rồi. Cao Lôi Hoa tiên sinh mời theo lão, lão sẽ mang ngài đến gặp chủ nhân.

Nói rồi, lão xoay người dẫn Cao Lôi Hoa tiến vào trong Lôi thần điện.

Nhìn lão già đang dẫn đường, Cao Lôi Hoa rất nghi hoặc. Tại sao lão lại nói “Lôi thần của chúng tôi”

Biết rằng chủ nhân của lão già này là Lôi thần tiền nhiệm. Vậy nên lời nói này cũng không có gì sai.

Nhưng khi Cao Lôi Hoa hỏi hắn có thể dẫn đến Jennifer không thì lão lại nói vậy.

- Sao vậy? Cao Lôi Hoa tiên sinh. Mau đi theo lão.

Lão già thấy Cao Lôi Hoa không đuổi kịp nên quay đầu lại nói.

- Đến đây.

Cao Lôi Hoa lên tiếng rồi lắc đầu, đuổi theo lão, chạy về phía Lôi thần điện. Giống lần trước, đó là một quãng đường rất dài. Lão già dẫn đường Cao Lôi Hoa đến cạnh đảo không trung.

Ngẩng đầu nhìn lên, đó chính là hòn đảo không trung xinh đẹp.

- Cao Lôi Hoa miện hạ, lão chỉ có thể đưa ngài được đến đây thôi. Nếu không có chủ thần triệu tập, lão sẽ không thể lên đảo.

Lão nói tiếp:

- Vậy, Cao Lôi Hoa tiên sinh, ngài có thể tự đi từ đây.

- Được rồi, không thành vấn đề.

Cao Lôi Hoa gật đầu rồi đi từng bước lên đảo không trung.

Lão già nhìn Cao Lôi Hoa, không khỏi cảm thán:

- Không hổ là nam nhân chủ nhân lão nhìn trúng! Không hổ là tân nhiệm Lôi thần.

Lão nhìn thân ảnh Cao Lôi Hoa xa dần rồi quay đầu rời khỏi đảo không trung.

- Hô!

Mấy phút sau, Cao Lôi Hoa đã tiến vào đảo không trung. Cao Lôi Hoa

thở ra một tiếng rồi tìm cột đá ở đảo không trung.

Ngay khi Cao Lôì Hoa đang tìm kiếm bỗng một tia sáng bảy màu chợt bắn lên.

Cao Lôì Hoa nhìn lại. Đó chính là vị trí của cột đá đỏ.

Đạo quang mang bảy màu đó chính là từ cột đá trung tâm của “ Hắc ám lôì quang”. Jennifer cũng cảm giác được Cao Lôì Hoa đã đến nên phát ra hào quang bảy màu.

Cao Lôì Hoa vừa đi lên đảo nhỏ này là Jennifer đã phát hiện ra khí tức của hắn.

Jennifer không chế biến cột đá thành trạng thái trong suốt. Cơ thể nàng dần dần hiện ra., sau lưng nàng chính là sáu đôi cánh màu đen cực kỳ xinh đẹp.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, là ngài sao.

Nàng rất tôn trọng Cao Lôì Hoa. Bởi lâu rồi nàng không có phái người đến quan sát nhà Cao Lôì Hoa, nên bây giờ nàng rất nóng lòng hỏi tình hình của con mình.

- Là ta.

Cao Lôì Hoa chậm rãi đi đến cạnh cột đá rồi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, ngài có mang con ta đến không?

Jennifer Aniston kích động hỏi. Nàng rất mong muốn gặp Saga một lần.

- Thật xin lỗi, ta cũng định mang Saga đến đây.

Cao Lôì Hoa nói với Jennifer Aniston:

- Tại mấy ngày nay, nó có việc không thể thoát thân nên không thể có thời gian tới đây được.

- Có việc? Không thể thoát thân? Cao Lôì Hoa tiên sinh, chẳng lẽ Saga gặp chuyện phiền toái hay sao?

Jennifer Aniston khẩn trương hỏi.

- Tiểu thư Jennifer Aniston, không cần phải lo lắng.

Jennifer Aniston cũng tưởng tượng quá, Cao Lôì Hoa nói:

- Saga không có gì phiền toái cả.

- Ngài không phải nói rằng Saga có việc không thể đến sao? Chẳng lẽ không phải đó là phiền toái?

Jennifer Aniston nhìn Cao Lôì Hoa, trong giọng nói mang theo một chút mát mát. Không được gặp Saga khiến nàng cảm thấy thất vọng.

- Ủ, không có gì phiền cả! Chẳng qua là do mấy ngày hôm nay, thằng bé trở thành Quang Minh giáo hoàng, nên cũng có nhiều việc phải làm.

Cao Lôì Hoa cười với Jennifer Aniston.

- Cái gì?

Nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, Jennifer Aniston bên trong cột đá không khỏi tròng mắt. Saga là con nàng, mang huyết mạch của nàng. Mà

bản thân nàng là thuộc tính “ám” tất nhiên con nàng cũng là thuộc tính này. Quan trọng hơn là Saga khi trưởng thành sẽ có đôi cánh màu đen. Khi nào mà Quang Minh giáo hoàng lại có thể là một người có đôi cánh đen của “đọa lạc thiên sứ” chứ?

Dường như thấy nghi ngờ của Jennifer Aniston. Cao Lôì Hoa lấy từ trong túi ra một quả ký ức thủy tinh. Khi đến nơi này, hắn cũng đã có chuẩn bị. Saga là con trai của Jennifer Aniston, chỉ là con nuôi của hắn nhưng Cao Lôì Hoa vẫn chăm sóc Saga, vẫn đưa thằng bé lên vị trí giáo hoàng.

Sự thật luôn thắng hùng biện, Chỉ cần một quả ký ức thủy tinh là được rồi.

- Đây là gì?

Jennifer Aniston nghi hoặc hỏi Cao Lôì Hoa.

- Ký ức thủy tinh.

Cao Lôì Hoa đặt trí nhớ thủy tinh vào lòng bàn tay Jennifer Aniston rồi nói:

- Chỉ cần truyền một chút năng lượng vào trong ký ức thủy tinh là có thể xem được những gì lưu trong đó.

- Trong đó chính là hình ảnh ngày trước khi Saga trở thành Giáo hoàng.

Cao Lôì Hoa giờ ký ức thủy tinh trong tay mình lên.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh. Ta cũng không biết làm thế nào để cảm tạ ngài.

Nghe thấy đồ vật này có liên quan với Saga, Jennifer Aniston rất kích động rồi nói với Cao Lôì Hoa:

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, chỉ cần ngài nhờ chuyện gì, ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ ngài.

- Ừ.

Cao Lôì Hoa tùy tiện ném ký ức thủy tinh vào trong cột đá. Tuy rằng Jennifer Aniston bị phong ấn trong cột đá, nhưng Cao Lôì Hoa tin rằng nàng có thể bắt được khối thủy tinh này dễ dàng.

Quả nhiên, ngay khi, ký ức thủy tinh đụng tới cột đá, bên ngoài cột đã xuất hiện một tầng sóng gợn, rồi quả cầu thủy tinh chìm vào trong đó, chui vào trong cột đá phong ấn Jennifer Aniston.

Cầm trí ký ức tinh trong tay, Jennifer Aniston kích động nói:

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, chỉ cần ngài nhờ chuyện gì, ta nhất định sẽ hết sức giúp đỡ ngài.

Ngoài câu này ra nàng cũng không biết phải nói câu nào.

- Ha ha, không có việc gì đâu mà. Đúng lúc, ta đang có chuyện muốn nhờ cô.

Cao Lôì Hoa nhú mày nhìn Jennifer Aniston.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, có chuyện gì vậy, chỉ cần ta làm được, ta sẽ cố gắng hết sức để giúp ngài.

Jennifer Aniston nắm chặt ký ức thủy tinh trong tay, ngẩng đầu lên nói

với Cao Lôì Hoa.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa khẽ cười rồi nhìn Jennifer Aniston bên trong cột đá đang khăn trương đưa năng lượng của mình vào ký ức thủy tinh. Quả cầu thủy tinh trên tay nàng phát sáng, rồi tất cả những chuyện xảy ra lần lượt hiện lên trước mắt Jennifer Aniston. Trong vầng sáng này, chính là Saga với đôi cánh lớn của mình.

- A! Cao Lôì Hoa tiên sinh, đây là chuyện gì? Tại sao sau lưng Saga lại có đôi cánh trắng?

Jennifer Aniston nhìn thân ảnh của Saga liền kinh ngạc nói.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, làm sao vậy? Tại sao lại nhìn tôi chằm chằm như thế?

- Lôì thần điện hạ, Jennifer Aniston.

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói.

- ??? Lôì thần điện hạ?

Ánh mắt của Jennifer Aniston bỗng hiện lên vẻ kinh hoàng nhưng lại biến mất rất nhanh:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa cứ nói đùa, tiên sinh mới chính là Lôì thần mà.

- Jennifer Aniston, cô không cần giả bộ nữa, kỳ thật cô căn bản không phải là em gái Lôì thần gì cả.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Chính cô mới là Lôì thần đúng không, thực ra tôi nên sớm đoán ra cô là Lôì thần mới phải, chẳng qua do tôi không ngờ mà thôi.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, không thể không cảm thán khả năng quan sát của ngài.

Jennifer Aniston bỗng nhiên ngẩng cao đầu nhìn Cao Lôì Hoa nói:

- Chẳng qua, tiên sinh cũng đoán sai một điều.

Jennifer Aniston bỗng nhiên cười nói tiếp:

- Đầu tiên, tôi không thể xem như Lôì thần được, bởi vì hiện giờ tôi chỉ có thể xem như là bán Lôì thần mà thôi, hơn nữa, nếu tính thật sự thì tôi đúng là em gái của Lôì thần.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 278

Quang Minh Lôi Thần Và Hắc Ám Lôi Thần.

Một nửa Lôi thần?

Cao Lôi Hoa không hiểu được điều Jennifer Aniston vừa nói.

Chẳng biết nàng có ý gì nữa.

- Đương nhiên là một nửa.

Jennifer Aniston cười nói:

- Ngài cũng có thể hiểu như thế này. Hồi xưa, chúng tôi là một chỉnh thể, nhưng sau đó chúng tôi phân chia ra. Tôi là một nửa, mà một nửa còn lại chính là đại ca của tôi cũng chính là Lôi Thần đã mất tích.

- Phân ra? Rốt cuộc điều gì đã xảy ra?

Cao Lôi Hoa càng ngày càng bị lời nói của Jennifer Aniston làm cho hồ đồ.

- Ha ha, chuyện này có chút phức tạp, từ từ tôi sẽ nói cho ngài.

Jennifer Aniston nhìn Cao Lôi Hoa rồi nói:

- Sự tình này xảy ra từ lâu lắm rồi, từ lúc nào tôi cũng không nhớ nhớ rõ. Hồi đó, tôi chính là Lôi thần, cũng là vị thần được Sáng thế thần tạo ra. Lúc đó, Lôi thần cũng chỉ có một. Rồi một ngày, tôi đánh một trận với Satan.

- Satan?

Nghe được cái tên này, Cao Lôi Hoa không khỏi cúi đầu nhìn tay trái của mình. Hắn còn nhớ rằng “tay trái của Satan” đã biến mất trong tay hắn.

- Đúng, Cao Lôi Hoa tiên sinh, ngài có biết Satan là ai không?

Jennifer Aniston hỏi Cao Lôi Hoa.

- Ừ, tôi cũng từng được nghe qua. Satan là con thứ hai của Sáng thế thần, đúng không?

Cao Lôi Hoa nói.

- A, Cao Lôi Hoa tiên sinh cũng biết.

Jennifer Aniston gật đầu nói:

- Ngài đã biết Satan thì tôi cũng không cần phải giới thiệu thêm. Nhớ lại mấy ngàn năm trước, tôi từng có cuộc đại chiến ba ngày ba đêm với hắn, nhưng cuối cùng tôi đã thua.

- Cô thua?

Nghe thấy vậy, Cao Lôì Hoa nhú mảy. Tuy rằng không biết rõ thực lực của các vị thần được phân chia như thế nào. Nhưng hắn cũng biết rằng Lôì thần có vị trí tương đối cao. Nhưng Jennifer Aniston lại bị đánh bại, chẳng lẽ Satan lại mạnh thế sao?

- Tất nhiên, tôi bại hơn nữa còn rất thảm. Dù sao Satan cũng là con của Sáng thế thần, chúng tôi chỉ là một đám thần được tạo ra làm sao có thể so sánh được với hắn. Trong cuộc đấu, Satan còn lưu lại một tia ma lực vào trong cơ thể tôi.

Jennifer Aniston cười khổ nói:

- Tia ma lực này tuy nhỏ yếu, nhưng lại khiến Lôì thần lực của tôi không thể tự do điều động. Ngàn năm sau tôi mới nghĩ được biện pháp đối phó tia ma lực này... ..

- Tôi còn nhớ rõ. Satan cùng anh trai của hắn tranh nhau thế giới này. Sau đó hắn bị Sáng thế thần phong ấn thành từng bộ phận nhỏ.

Cao Lôì Hoa nhớ tới vài chuyện về Satan nên hỏi:

- Nếu hắn đã bị phong ấn từ thời viễn cổ thì tại sao ngàn năm trước, hắn có thể giao chiến với cô?

Cao Lôì Hoa hỏi. Thời gian thật không khớp nhau, thời viễn cổ làm sao có thể chỉ vài ngàn năm trước.

- Hì hì, Cao Lôì Hoa tiên sinh cũng biết không ít.

Jennifer Aniston cười nói:

- Tất nhiên Satan bị Sáng thế thần phân chia thành nhiều bộ phận. Nhưng lúc đó hắn còn không ít thuộc hạ, tuy Satan bị phong ấn nhưng tay chân của hắn vẫn còn. Tuy rằng bị con cả của Sáng thế thần – s đuổi giết không ít, chiêu hàng không ít. Nhưng vẫn còn một số tên thuộc hạ trung thành muốn mở phong ấn của Satan ra để giải phóng cho hắn.

Nói tới đây, Jennifer Aniston thở dài:

- Lần đó, tôi gặp một Satan không đầy đủ. Lúc đó hắn chỉ mới được cởi bỏ phong ấn ở đầu, một cánh tay và thân thể. Mà lúc đó Satan mới chỉ phụ thể vào Hắc Ám Thần thôi, vậy nên hắn chỉ có thể sử dụng năng lực của thuộc hạ của mình.

- A!

Cao Lôì Hoa gật đầu, chuyện như vậy thì thời gian không là vấn đề nữa:

- Vậy kế tiếp? Cô bị Satan không đầy đủ đánh bại?

Cao Lôì Hoa hỏi, nếu ở trạng thái đó mà có thể đánh bại Lôì Thần. Vậy thực lực của Satan đúng là khó thể tưởng tượng được.

- Lần đó, tính là bại đi. Lần đó tôi lôi hắn từ Hắc Ám Thần ra, định làm tan rã thân thể của hắn ra rồi phong ấn cánh tay trái của hắn. Vậy là hắn không còn có sức để chiến đấu nữa.

Jennifer Aniston nói.

- Vậy phải tính là thắng chứ.

Cao Lôì Hoa nói với Jennifer Aniston:

- Cô có thể phong ấn hắn một lần nữa, phải xem là thắng chứ?
- Thắng?

Jennifer Aniston cười khỏ nói:

- Lúc đó Satan chỉ có một tay nên chỉ có thể sử dụng 40% lực lượng của mình. Cho dù có đánh ngang tay với hắn, tôi vẫn tính là thua. Nói tiếp, nếu không phải do vận khí tốt, thì tôi đã chết rồi! Một tia ma lực của hắn suýt khiến tôi mất mạng. Tuy rằng đã phong ấn hắn, nhưng lúc đó hắn lại cấy một tia ma lực vào thân thể của tôi. Nếu không phải do mệnh tốt thì tôi đã chết rồi, mà hắn chỉ bị phong ấn thôi. Chỉ bị phong ấn mà khiến tôi gần như mất mạng, trận đó hắn đã thắng rồi.

- Thắng chính là thắng. Hiện tại cô không phải còn đang sống tốt hay sao. Đôi khi, vận khí chính là thực lực.

Cao Lôì Hoa nói:

- Nhưng, những bộ phận của Satan có thể bị người nào không cẩn thận phá bỏ phong ấn không?

Lúc này, Cao Lôì Hoa nghĩ tới cánh tay trái của Satan Thế nên hắn phải hỏi một câu. Hy vọng rằng, cánh tay trái của Satan trong người mình không phải là cánh tay bị phong ấn đó.

Jennifer Aniston gật đầu nói:

- Lúc đó tôi cũng nghĩ tới chuyện này, sợ rằng phong ấn bị người khác phá vỡ nên tôi đem thân thể của Satan chia thành nhiều bộ phận và phong ấn ở nhiều địa phương khác nhau. Đầu tiên tôi phong ấn thân trên của hắn vào không gian loạn lưu nên không sợ người khác cởi bỏ phong ấn. Nhưng do lực lượng không đủ nên tôi không thể mở ra một không gian khác, nên cánh tay trái của Satan được tôi phong ấn trong một cái hộp với nhiều tầng phong ấn rồi ném xuống đáy biển. Do vừa đánh với Satan xong, không đủ lực lượng nên phong ấn cũng không tính là mạnh mẽ lắm. Nhưng không phải ai cũng giải khai được.

Jennifer Aniston nói.

- Cánh tay trái của Satan? Cô xác định là tay trái mà không phải là tay phải?

Cao Lôì Hoa cười khỏ nói.

- Đương nhiên rồi, tôi nhớ rất rõ ràng đó là cánh tay trái.

Jennifer Aniston khẳng định.

- Ài!

Cao Lôì Hoa cười khỏ:

- Jennifer rất tiếc phải nói với cô rằng, cánh tay trái của Satan mà cô phong ấn đã bị người khác không cẩn thận phá vỡ.

- Cái gì? Phong ấn bị phá vỡ?

Jennifer nhú mày nói:

- Phong ấn bị ai phá bỏ? Nhiều phong ấn như vậy, không phải ai cũng có thể phá bỏ.

- Bộ tộc Hải hoàng.

Cao Lôì Hoa đem chuyện về cánh tay trái của Satan và Nguyệt Đỉnh Thiên nói cho Jennifer Aniston.

- Ài, thiên ý.

Jennifer lắc đầu nói:

- Theo lời ngài nói, thì vật mà họ tìm kiếm chính là cánh tay trái của Satan.

Jennifer Aniston suy ngẫm một lát rồi nói:

- Vậy cuối cùng tại sao cánh tay trái của hắn lại biến mất?

- À.

Cao Lôì Hoa nói:

- Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, cứ biến mất thôi.

Jennifer ngẩng đầu lên thì thào nói:

- Chẳng lẽ thế giới này muốn loạn rồi?

- Đúng rồi, Jennifer cô vừa nói, cô phong ấn cánh tay trái cùng thân trên vậy đầu của Satan ở đâu?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Đầu? A, cái này tôi cũng không biết.

Jennifer Aniston lắc đầu nói..

- Cô còn không biết?

Đầu của Satan chẳng phải bị cô chặt hay sao?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Cao Lôì Hoa có điều ngài không biết.

Jennifer nói:

-Tôi đã chặt cái đầu đó xuống, nhưng không phải tôi phong ấn. Mà là anh của tôi.

- Nhớ năm đó, sau khi phong ấn thân trên và tay trái của Satan, tôi đã tiêu hao rất nhiều năng lượng. Mà quan trọng hơn, đầu của Satan tôi không dám tìm một nơi bừa bãi để phong ấn. Nên tôi phải mang đầu của hắn về nơi ở của mình. Vốn định tu dưỡng một vài ngày để khôi phục thực lực rồi phong ấn hoàn toàn đầu của Satan. Nhưng một vài ngày lại kéo dài tới một ngàn năm. Tuy rằng lực lượng của tôi đã khôi phục nhưng tia ma lực trong cơ thể không biến mất mà lại không ngừng tăng trưởng.

Jennifer Aniston nói tiếp:

- Lúc đó tôi mới nghĩ đến, đó là sát chiêu của Satan. Một tia ma lực này có thể lấy được mạng tôi! Nhưng may mắn, tôi mạng lớn nên cuối cùng cũng nghĩ được một biện pháp đối phó với tia ma lực này.

- Biện pháp gì?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- À, đó là độc môn bí kỹ của tôi – Hồn thể phân thân thuật.

Jennifer nói:

- Dựa vào quy tắc của Sáng thể thần, thể gian vạn vật đều có hai mặt, như quang minh và hắc ám, thủy và hỏa. Mà lôi điện mà tôi nắm giữ cũng như vậy. Thể gian này có hắc ám lôi điện và quang minh lôi điện. Mà tôi từ điều này mà nghĩ được phương pháp đó.

Nghe được lời nói của Jennifer, Cao Lôi Hoa dường như cũng đoán được phần nào:

- A! Tôi hiểu rồi. Cô chính là Hắc Ám Lôi thần còn đại ca của cô chính là Quang Minh Lôi thần.

- Cao Lôi Hoa tiên sinh đã đoán đúng. Lúc đó tôi đã hạ quyết tâm đem lực lượng, thân thể, thần cách, tất cả mọi thứ đều chia thành hai. Một là Quang Minh, một là Hắc ám. Bộ phận Quang Minh kia là nam và cũng là người nắm giữ ý thức của Lôi thần. Mà bộ phận Hắc Ám là nữ, cũng chính là tôi – người nắm giữ tia ma lực đó. Và như vậy đại ca của tôi vẫn như thế, nhưng do phân thân nên thực lực bị chia đôi ra. Bởi vậy chúng tôi chỉ còn trình độ thượng vị thần mà thôi. À, đúng rồi Cao Lôi Hoa tiên sinh, ngài có biết cách phân chia cấp độ của thần không?

Jennifer Aniston hỏi Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng lắc đầu.

-Trong chúng thần đã có nhiều lần đại chiến, bây giờ cũng không còn lại mấy người.

Jennifer nói:

- Vốn thần cũng chỉ có ba loại. Hạ vị thần đối với những người có thể sử dụng lĩnh vực tầng một. Thượng vị thần với những người có thể sử dụng lĩnh vực tầng hai. Còn chủ thần là những người có thể sử dụng lĩnh vực tầng ba.

Jennifer nói tiếp:

- Tuy nhiên điều này không áp dụng với Cao Lôi Hoa tiên sinh.

- Tại sao?

Cao Lôi Hoa hỏi. Hắn thầm nghĩ “ Chẳng lẽ là do nguyên nhân xuyên việt sao?”

- Ngài còn hỏi tại sao? Cao Lôi Hoa tiên sinh, tôi nói với ngài nè! Thực lực của ngài thật là biến thái. Lần trước nhìn ngài, tôi thấy thực lực của ngài rất đặc biệt. Tôi nghĩ rằng cho dù bây giờ tôi có lấy được lại toàn bộ sức mạnh cũng khó có thể trở thành đối thủ của Cao Lôi Hoa tiên sinh.

Jennifer Aniston nói.

- A? Mời chỉ giáo?

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Cao Lôi Hoa đúng là thích giả bộ, Tôi biết rằng cường lực của ngài là một loại lực lượng chúng tôi không biết. Lực lượng này thật quá hùng mạnh.

Jennifer nói:

- Quyền mà ngài gọi là “ Phá Sơn Không.”

Cao Lôì Hoa cười lớn, điều Jennifer nói hóa ra là cổ vũ kỹ. Dựa vào Trung hoa vũ kỹ, Cao Lôì Hoa không phải sợ kẻ nào.

Jennifer nói tiếp:

- Được rồi, vừa rồi tôi vừa nói đến chuyện, anh em tôi bị phân chia ra. Kế tiếp, anh của tôi – Quang Minh Lôì thần cũng đi khắp nơi để tìm cách phong ấn đầu Satan. Đầu và những bộ phận khác bất đồng. Thuật phong ấn bình thường không thể phong ấn được nó. Chúng tôi chỉ còn một biện pháp. Do trong cơ thể tôi có ma lực của hắn, nên tôi chỉ có cách tạo hòn đảo nhỏ này, cứ sống đến hết đời. Nhưng ngàn năm trôi qua, tôi vẫn chán nản ở nơi này. Nhưng một ngày tôi đã gặp chàng.

- Ba của Saga?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Đúng rồi, ba của Saga.

Jennifer Aniston thương cảm nói:

- Tôi và chàng yêu nhau rất nhanh. Rồi mười lăm năm trước, chúng tôi có một đứa con, đó là Saga. Nhưng có lẽ tình yêu sai trái của chúng tôi đã phải chịu nguyên rủa. Con trai tôi – Saga phải chịu một cuộc sống đầy đau khổ khi vừa mới ra đời...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 279

Tinh Linh Thần Khốn Nạn

Lúc đó tai họa mới bắt đầu. Saga vừa mới sinh ra thì cả người đen khác thường, đã vậy còn không thở nữa. Ta liền vội vàng kiểm tra thân thể nó, sau khi kiểm tra cẩn thận thì không ngờ phát hiện ra một cổ ‘ma lực’ đang ẩn núp trong cơ thể nó! Cổ ma lực đó là của Satan! Ta thật không nghĩ tới một luồng ma lực trong phong ấn của cơ thể ta lại truyền qua cho nó.

Nói đến đây, Jennifer lộ vẻ đau đớn nói:

- Cho đến tận bây giờ tôi vẫn chưa nghe thấy có cái lực lượng gì có thể thông qua cơ thể người mẹ truyền cho người con.

- Sau đó thì sao?

Vừa nghe đến đó, Cao Lôì Hoa vội hỏi, hiện giờ tia ma lực đó không còn trong cơ thể của Saga, nhìn Saga cũng có vẻ rất khỏe mạnh nhưng Cao Lôì Hoa vẫn lo lắng hỏi:

- Hiện tại ma lực đó có sinh ra ảnh hưởng gì với Saga không?

- Ha ha, yên tâm đi Cao Lôì Hoa tiên sinh.

Jennifer mỉm cười với Cao Lôì Hoa:

- Trong cơ thể của Saga một tia ma lực hiện cũng không còn nữa.

- Không còn nữa? Vậy thì tốt rồi.

Lập tức Cao Lôì Hoa thở phào nhẹ nhõm.

- Ha ha.

Jennifer nhìn Cao Lôì Hoa khẩn trương thì nở nụ cười nói:

- Lúc ấy, nhìn thằng bé lúc mới sinh, cuối cùng tôi đã nghĩ đây có lẽ là sự trừng phạt của ông trời đối với hai người chúng tôi. Lẽ ra, tôi với chàng không nên yêu nhau, tình yêu của chúng tôi lúc đó là chuyện cấm kỵ. Tuy nhiên, tôi vẫn chưa hề hối tiếc về quyết định đó.

- Sau đó, vì cứu Saga, tôi đã hút luồng ma lực cường đại trên người Saga lên mình. Chỉ có điều cơ thể của tôi không thể chịu nổi luồng ma lực mạnh mẽ. Lúc tôi đem luồng ma lực đó hút vào người mình thậm chí tôi đã cảm thấy cái chết đến với mình. Nhưng tại khoảng khắc đó, khi tôi đã nghĩ mình chắc chắn sẽ chết. Chỉ có điều, lúc tôi hút thu ma lực của Saga thì chàng, đã từ bỏ hết lực lượng, dùng toàn bộ lực lượng đó tạm thời bảo vệ tính mạng

tôi. Nhưng mà cả một thân tu vi kỳ dị của chàng cũng bị phế đi. Sau đó thì anh trai tôi là Quang Minh Lôi thần cảm nhận thấy sự thay đổi của tôi liền nhanh chóng quay lại, sau đó liền tạo ra cây cột phong ấn Thông Thiên này. Cây cột này đại ca định dùng để phong ấn Satan, nhưng mà không nghĩ đến cuối cùng lại dùng để phong ấn tôi.

- Khó trách, người lại bị phong ấn trong cột đá này. Vậy, cha đẻ của Saga là ai? Họ tên là gì?

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu hỏi, bởi vì từ đầu đến giờ Jennifer chỉ gọi cha của Saga là ‘chàng chứ không hề nói tên.

- Chàng từng nói chàng họ Vân.

Jennifer Aniston cúi đầu. Trong mắt nàng tràn ngập tâm tư nhìn Cao Lôi Hoa:

- Hơn nữa, chàng và tiên sinh Cao Lôi Hoa trước kia rất giống nhau, chàng tóc đen, mắt đen. Chỉ có điều bây giờ thì tiên sinh lại tóc bạc.

- Hic.

Cao Lôi Hoa gãi đầu cười nói:

- Vậy bây giờ ông ấy ở đâu? Có hay đến gặp cô không?

- A. Bởi vì quan hệ giữa chàng với anh ta không tốt. Cho nên, năm đó khi chàng mất hết lực lượng liền mang Saga rời đi. Đã mười lăm năm qua ta chưa gặp lại chàng.

Jennifer nói:

- Tin tức về Saga là do mấy năm trước ta biết được từ chỗ người yêu tiên sinh là Tĩnh Tâm đó. A, quái thật, chúng ta nói mấy chuyện này làm gì chứ? Không nói nữa. Đúng rồi, vừa rồi tiên sinh có chuyện muốn nhờ tôi phải không?

- Ừ.

Nếu Jennifer không muốn thì Cao Lôi Hoa cũng không hỏi nữa. Hơn nữa Cao Lôi Hoa vẫn còn nhớ mục đích chính của mình khi đến đây:

- Đúng rồi Jennifer này, cô có biết cách làm một hòn đảo bay trên trời không?

- Tiên sinh muốn làm một hòn đảo bay à?

Jennifer Aniston hỏi:

- Tiên sinh làm nó để làm gì?

- À. Có người nhờ tôi làm thôi.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Ừm, muốn làm một hòn đảo nhỏ bay được trên trời thì hơi khó đây, bởi vì hòn đảo đang bay này không chỉ là một tiểu đảo mà nó còn là một cái phong ấn. Nó phong ấn ma thể, mà ma thể này chính là cặp pin cho hòn đảo này bay lên. Cho nên, tiên sinh Cao Lôi Hoa muốn làm một hòn đảo như vậy thì tiên sinh cần một cái ma thể và một khối thi thể của thần nữa.

- Ma thể? Thần thể?

Cao Lôi Hoa nhìn Jennifer hỏi lại xem phải một khối ma thể và thần thể không?!

- Đúng. Là một khối thần thể và ma thể.

Jennifer nói tiếp:

- Tuy nhiên, bây giờ muốn tìm một khối thần thể thật không đơn giản, mà tìm một khối ma thể lại càng là chuyện không tưởng. Năm đó sau khi Satan bị đánh bại, tất cả thủ hạ của hắn đều bị anh cả Quang Minh s đuổi giết. Bây giờ yêu ma đều trốn vào những địa phương bí mật sinh sống. Muốn một khối ma thể, nói dễ hơn làm.

- Ha ha ha ha!

Cao Lôi Hoa vừa nghe Jennifer nói xong thì cười đắc ý, chuyện khó của thiên hạ sao lại khó anh mày được! Không nói cái khác, hiện tại trong tay Cao Lôi Hoa vừa đủ một khối thần thể và ma thể luôn. Khối ma thể đó là của Chiến thần, khi đó Cao Lôi Hoa cảm thấy khối thần thể này có lẽ có chỗ dùng được liền thu luôn. Mà khối thần thể thì cũng vừa đến tay, chính là thần thể của tên Hỏa Thần đáng thương chứ sao! Lúc Thái Dương Thần chạy thoát thì Hỏa Thần đã về với vòng tay yêu thương của lão đại hắn Quang Minh thần.

Bây giờ trong tay Cao Lôi Hoa vừa đủ, không hơn không thiếu, một khối thần thể và ma thể! Cho nên lúc nghe Jennifer nói Cao Lôi Hoa liền bật cười.

- Ha ha, cô xem. Đây là cái gì!

Từ trong bao cổ tay không gian của Cao Lôi Hoa bay ra hai khối thi thể đóng băng của Hỏa Thần và Chiến Thần. Cao Lôi Hoa không có đem hai cổ thi thể này vào nhẫn không gian, bởi vì bên trong nhẫn Cao Lôi Hoa còn để rất nhiều thức ăn, nếu đem thi thể hai tên kia vào, hic hic, ai dám ăn nữa chứ!

- A? Đây là!

Jennifer sợ ngây người:

- Một tên ma và một vị thần! Ha ha, bây giờ ta cũng không thể không nói tiên sinh đúng là quá xá may. Nếu không phải ta chưa từng nói phương pháp bí mật chế tạo hòn đảo bay này cho ai chắc ta cũng nghi ngờ tiên sinh Cao Lôi Hoa chuẩn bị sẵn quá.

- Tuy nhiên...

Jennifer nói tiếp:

- Nếu chỉ có một khối ma thể và thần thể của hạ vị thần thì tòa thành bay này sẽ không được to cho lắm.

- Không to sao? Vậy to nhất là bao nhiêu?

Cao Lôi Hoa hỏi, đừng nói là bằng cái sân nhỏ nha~

- À, không to cho lắm. Nếu chiếu theo quy mô thành thị nhân loại thì hòn đảo bay to nhất chỉ bằng Quang Minh đế đô thôi.

Jennifer nói.

- Đủ rồi! Vậy là đủ rồi!

Cao Lô Hoa cười nói, cái hòn đảo này là do hần định làm nơi tổ chức hôn lễ của hần với Tĩnh Tâm. Về phần mấy tên vong linh trong Vong Linh cốc thì để sau đi.

- Vậy thì được rồi, ta sẽ nói cho tiên sinh bí mật chế tạo hòn đảo bay trên trời này.

Jennifer nói:

- Kỳ thật cũng không phải là bí mật to tát gì, nó có thể bay được là do sự bài xích trời sinh của hai khối thần thể và ma thể này. Dem khối ma thể để dưới hòn đảo rồi đem khối thần thể phong ấn tại trung tâm hòn đảo. Cứ như vậy, hai khối thần thể trời sinh bài xích nhau này sẽ làm cho hòn đảo dễ dàng bay trên trời.

- Tuy nhiên, cái chính là tiên sinh phải làm ra một cái CPU để điều khiển hòn đảo, cái này mới tương đối quan trọng.

Jennifer nói.

- Như vậy là có thể bay? Đơn giản vậy thôi à?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi.

- Tất nhiên không đơn giản như vậy rồi, cái đó chỉ là nguyên lý cơ bản nhất.

Jennifer cười nói:

- Cái khó ở đây là chế tạo ra CPU, nó có rất nhiều ma pháp trận, có ma pháp trận thu nhỏ hòn đảo, có cái giúp hòn đảo phòng ngự, có cái làm giảm trọng lượng của hòn đảo như không khí. Cái này là bản đồ thiết kế hòn đảo lúc trước của ta.

Jennifer nhìn Cao Lô Hoa:

- Tiên sinh dựa vào thiết kế này hần sẽ thành công!

Cao Lô Hoa hăng hái cầm tờ thiết kế, trong lòng đã nghĩ đến cảnh mình cười bạch mã—hòn đảo bay đi rước cô dâu Tĩnh Tâm bé bỏng. Chắc chắn! Cái này so với mấy đại gia cười ‘Rolls- Royce’ rước dâu trên Trái Đất còn xịn hơn!

- Đúng rồi, còn có một việc, ta muốn hỏi cô, cô là chư thần thời thượng cổ, không biết cô có biện pháp nào không?

Cao Lô Hoa nghĩ đến Tĩnh Tâm liền nhớ tới một việc chính là lời nguyện trên người cô ấy. Jennifer có lẽ có phương pháp.

- Còn có chuyện gì sao, tiên sinh cứ nói đi.

Jennifer nói.

- Đó là người yêu ta, cô ấy trúng phải ‘lời nguyện biển cả’.

Cao Lô Hoa nhìn Jennifer nói.

- Lời nguyện biển cả.

Jennifer nói:

- Chưa ai hóa giải được lời nguyện đó cả.

- Không còn cách khác sao?

Cao Lôì Hoa thở dài nói:

- Đúng rồi, Quang Minh Nữ Thần hình như có nói cái dòng suối sinh mạng gì gì đó của Tinh Linh tộc có thể hóa giải lời nguyền trên người Tinh Tâm thì phải.

- Dòng suối sinh mạng?

Mắt Jennifer sáng lên:

- Đúng rồi, sao tôi không nghĩ đến nhỉ! Dòng suối Tinh Linh của thằng khốn Tinh Linh thần đó được xưng là hóa giải hết mọi nguyên rủa trong thiên hạ, có lẽ nó thật sự hóa giải được lời nguyền của cô ấy.

- Thằng khốn?

Cao Lôì Hoa hỏi:

- Tinh Linh thần là thằng khốn sao?

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 280

Ma Sủng.

Nói vậy là dòng suối sinh mạng có thể hóa giải lời nguyên của Tĩnh Tâm?
Cao Lô Hoa phấn khích nói.

- Ha ha, dòng suối sinh mạng được xưng là có thể hóa giải mọi lời nguyên trong thiên hạ nhưng chưa có ai thử qua. Tuy nhiên, nếu dòng suối sinh mạng đó không có tác dụng thì tiên sinh nên trực tiếp đi tìm Tinh Linh thần.

Jennifer Aniston nói.

- Tinh Linh thần?

Cao Lô Hoa nhớ nhớ về Tinh Linh thần này, hình như người này cũng tham gia cuộc chiến Thần Ma năm đó.

- Ừ, đúng vậy. Chính là Tinh Linh thần.

Jennifer Aniston cười nói:

- Tiên sinh cũng đừng xem thường cái gã Tinh Linh thần này, tuy gã chỉ là một hạ vị thần nhưng trong chúng thần thì rất có tiếng tăm. Gã rất đẹp trai, trong mắt nhiều nữ thần thì gã là một vị hoàng tử cười bạch mã. Hơn nữa, quan trọng nhất, gã là khắc tinh của mọi lời nguyên rửa. Cho nên, nếu dòng suối sinh mạng không hóa giải được lời nguyên của Tĩnh Tâm thì tiên sinh có thể tìm đến gã Tinh Linh thần này.

- Tuy nhiên...

Jennifer Aniston cười ngượng nói:

- ... tuy nhiên lúc tiên sinh mang Tĩnh Tâm đến gặp gã thì phải cẩn thận gã khốn này.

Vừa nói Tinh Linh thần là gã khốn, nhìn Jennifer Aniston có vẻ vừa then thừng vừa tức giận.

Có lẽ Jennifer Aniston bị tên Tinh Linh thần này chiếm tiện nghi rồi. Cao Lô Hoa thầm nghĩ, dù sao thì bộ dạng hiện tại của Jennifer Aniston dễ làm cho người ta hiểu nhầm quá.

- Đúng rồi, nếu dòng suối sinh mạng không có tác dụng thì khi gặp gã Tinh Linh thần đó nói tên ta ra có khi giúp được chút.

Jennifer Aniston duỗi tay phải ra, một vầng nước xuất hiện trên trụ đá Phong Thiên, sau đó một mũi tên nhỏ màu xanh biếc bay ra, dừng trên tay

Cao Lôi Hoa.

- Đây là thứ mà gã Tinh Linh thần đó từng dùng qua-- Tự nhiên chi tiền.

Jennifer Aniston cười nói với Cao Lôi Hoa:

- Lúc tiên sinh gặp được gã thì đưa cái này cho gã, nói tiên sinh do tôi giới thiệu. Dù sao thì gã cũng không phải là người xấu gì. Có tín vật thì sẽ thuận lợi hơn một chút.

- Tốt quá, nếu cần phải gặp gã, ta sẽ trực tiếp đưa cái này ra.

Cao Lôi Hoa cười, đem tín vật của Jennifer Aniston cất vào trong nhẫn không gian.

Cứ như vậy, nhiệm vụ tìm hiểu cách chế tạo đảo không trung của Lôi thần, Cao Lôi Hoa cũng đã hoàn thành.

- Jennifer Aniston này, bản thiết kế thì ta cũng lấy được rồi...

Đột nhiên, Cao Lôi Hoa nói với Jennifer Aniston:

- Hôm nào rảnh, ta sẽ dẫn Saga đến đây gặp cô.

- Cảm ơn người, tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Trong mắt Jennifer Aniston lộ vẻ cảm kích.

- A. Ta phải về rồi. Nếu không có gì thay đổi thì một tháng sau ta sẽ dẫn Saga đến gặp cô.

Cao Lôi Hoa nói, hấn ước chừng trong một tháng dưới sự trợ giúp của Huyết kỵ tướng Ca Đức và Quang Minh Nữ Thần giúp đỡ, Saga có thể đắc cử ngôi vị ở Quang Minh Thần Điện. Có hấn ở đây, ai dám tranh ngôi vị Giáo Hoàng của Saga chứ? Cao Lôi Hoa hấn vốn có ‘ác danh’ sẵn ở Quang Minh đế quốc rồi.

Hơn nữa sở dĩ Cao Lôi Hoa không lập tức mang Saga đến đây. Nguyên nhân chính là vì Cao Lôi Hoa muốn cấp cho Saga một khoản thời gian ổn định, dù sao nếu nói cho cậu bé biết tin tức về mẹ mình rồi dẫn đi gặp mẹ ngay cũng không ổn. Tuy nhiên, tất cả phụ thuộc vào Saga. Nếu cậu bé muốn, Cao Lôi Hoa sẽ dẫn cậu bé đi gặp mẹ ngay.

- Một tháng sau, tốt, không vấn đề gì! Tôi cũng rất muốn gặp Saga.

Jennifer Aniston kích động lau nước mắt, lúc Saga được đưa đi đến nay đã mười lăm năm nàng chưa được gặp lại cậu bé. Cho dù nghe được tin tức của cậu bé cũng là do thủ hạ báo về.

- Có thể không tới một tháng, mà vài ngày sau ta sẽ mang Saga đến. Đúng rồi, Jennifer Aniston, hình dáng của Saga ta có lưu trong miêng thủy tinh này, nếu cô nhớ nó thì có thể cầm xem cho đỡ nhớ, ta sẽ dẫn Saga đến đây càng sớm càng tốt.

Cao Lôi Hoa nói.

- Cảm ơn! Cảm ơn rất nhiều!

Bấy giờ, Jennifer Aniston cảm động không nói lên lời. Trừ hai tiếng ‘cảm ơn’ nàng không biết nói như thế nào cho tốt nữa.

- Nếu không có việc gì thì ta đi đây.

Cao Lôì Hoa đứng lên, cầm chặt lấy tám bản đồ thiết kế hòn đảo của Jennifer Aniston.

- Ủ! Tôi giờ cũng không tiện tiên tiên sinh được, thật có lỗi quá.

Jennifer Aniston cười khổ nói.

- Ồ.

Cao Lôì Hoa vẫy tay chào tạm biệt Jennifer Aniston rồi xoay người định rời khỏi hòn đảo.

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa!

Đột nhiên, ở phía sau Jennifer Aniston kêu lớn:

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa này, người có hay cá độ không?

- Cá độ?

Cao Lôì Hoa quay đầu cười với Jennifer Aniston:

- Cái này hả? Ta chỉ biết một chút.

- Chỉ biết một chút?

Jennifer Aniston sờ trán tỏ vẻ khó xử, sau đó nàng lại cười nói:

- Ha ha. Một chút cũng tốt. Biết một chút có khi lại tốt hơn tay sỏi.

Cao Lôì Hoa nghe nói thế liền bĩu môi.

Jennifer Aniston nói vậy là vì nàng không biết Cao Lôì Hoa ở thế giới kia là người Trung Quốc. Mà người Trung Quốc rất chú trọng lễ nghi giao tiếp, cho nên người Trung Quốc cũng khá khiêm tốn khi ăn nói.

Vì vậy khi Cao Lôì Hoa nói ‘biết một chút’ thì cũng chưa hẳn là tay mơ, tay sành tay sỏi ở đây.

Thật ra nếu nói về khoản cá độ, thì Cao Lôì Hoa có thể không thuộc vào hàng ngũ lão làng nhưng tuyệt đối không phải là một tay mơ ‘biết một chút’. Phải biết rằng Cao Lôì Hoa là một thành viên trong tổ hành động đặc biệt 13, một nơi bồi dưỡng nhân tài cho đất nước. Ở đó, Cao Lôì Hoa được giáo dục một cách toàn diện.

Cao Lôì Hoa đã từng tập bắn súng, chế bom, gián điệp... Cả sát thủ cũng từng lượn qua. Trong đồng nhiệm vụ đó tất nhiên cũng lượn qua mấy cái sòng cá độ bài bạc.

Cho nên cá độ với bài bạc cũng là một môn học của Cao Lôì Hoa.

Nhớ lại thì đã có một người nước ngoài nhận xét về Cao Lôì Hoa. Nguyên văn lời nói của hắn là:

- Lão Cao, người Trung Quốc các người thật không trung thực. Toàn là giả lơn ăn thịt hổ. Ta gặp ai cũng thế. Mới đầu thì tên nào cũng nói: Tại hạ chỉ biết một chút thôi, một chút thôi. Kết thúc thì tên nào cũng tỏ vẻ: Các vị đã nhường, đã nhường! Đa tạ. Đa tạ! Thế đó, đa tạ cái con khỉ gì, đa tạ mà không chừa lại cho bọn ta một đồng keng dính túi. Vậy mà tên nào cũng thét ‘biết một chút’!

Lúc đó Cao Lôì Hoa liền toát mồ hôi lạnh. Bởi vì hắn không ngờ sự khiêm tốn của mình lại khiến cho người nước ngoài nói là không trung

thực... ..

Cho nên Cao Lôì Hoa vừa nghe Jennifer Aniston nhắc lại thì liền cười ha ha.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Jennifer Aniston nè, cô hỏi ta có biết cá độ không để làm gì vậy?

- Hì hì, cái này sau khi tiên sinh gặp Tinh Linh thần sẽ biết.

Ánh mắt Jennifer Aniston nhìn Cao Lôì Hoa cười nói:

- Chúc người yêu tiên sinh, Tinh Tâm sớm có thể nói chuyện được nha.

- Thanks!

Cao Lôì Hoa cười nói, bây giờ hắn đã biết cách chế tạo ra đảo không trung. Tuy nhiên dù biết cách chế tạo nhưng việc kiếm một hòn đảo có kích thước hao hao như Quang Minh đế đô, hơn nữa chất lượng địa chất phải vững chắc không dễ chút nào.

Cao Lôì Hoa đến Lôì thần điện là buổi sáng, nhưng khi về thì thấy ‘hoàng hôn ám áp’ rồi!

Vô tình nhớ lại một việc mà Jennifer Aniston nói khi sáng.

Cao Lôì Hoa khẽ lắc đầu rồi chào tạm biệt mấy lão già với đội thần vệ của Lôì thần điện, sau đó sử dụng khinh công về nhà.

Bây giờ, ở trong nhà cũng vắng bóng tiếng mấy đứa nhỏ nhiều. Cậu cả Saga thì đi làm Giáo Hoàng, Thánh nữ Bích Lệ Ti cũng đi theo Saga; cậu hai Nguyệt Sư thì đi làm Thú hoàng, tiểu hồ nữ Hồ Mị Nhi tất nhiên đi theo Nguyệt Sư rồi.

Giờ trong nhà Cao Lôì Hoa chỉ còn lại cô chị cả Nguyệt Nhị, Bảo Bảo, Rudolph, Mộng Ti và Kim Toa Nhi.

- Ta đã về đây.

Lúc Cao Lôì Hoa vừa nhìn thấy cảnh tượng trong nhà thì lập tức sững sốt, bởi vì trước mặt hắn, Tinh Tâm và mấy đứa nhỏ đang ngồi bên mâm cơm nhưng không ai đụng đũa.

- Ừ.

Tinh Tâm thấy Cao Lôì Hoa về liền nở nụ cười nhẹ, sau đó chỉ chỉ ra hiệu Cao Lôì Hoa lại ngồi cạnh nàng.

- Cả nhà đều chờ ta sao?

Cao Lôì Hoa hơi ngượng ngừng lại ngồi cạnh Tinh Tâm.

- Vâng ba ạ. Bởi vì mẹ nói ba là trụ cột của gia đình mình. Nên giờ cơm không thể thiếu ba. Cả nhà đều chờ ba về.

Ở một bên, Nguyệt Nhị nói.

- Trụ cột gia đình.

Bốn chữ đơn giản đó lại như tiếng sấm trong lòng Cao Lôì Hoa. Đúng vậy, hiện tại Cao Lôì Hoa là trụ cột của gia đình này:

- Đừng nói nữa, ăn cơm đi. A, mọi người. Mau ăn đi, đừng để bị đói chứ.

Giờ Cao Lôì Hoa có thể nói gì? Hẳn giờ chỉ hận mình chân mình không dài hơn chút để về nhà sớm hơn, nếu biết cả nhà đang chờ cơm mình, tốc độ của hắn từ tiểu đảo trên không đó về nhà phải nhanh gấp ba lần.

Bảo Bảo và Mộng Ti cười như được kẹo. Hai cô bé đói bụng lâu lắm rồi, nhưng ngại mẹ Tĩnh Tâm nên không dám ăn... ..

- Đúng rồi. Ba nè, ba có thời gian rảnh không?

Đang ăn, đột nhiên Nguyệt Nhị ngẩng đầu hỏi.

- Hả? Con có chuyện gì sao?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu hỏi.

- Vâng, ba, nếu ba có thời gian rảnh có thể cùng con kiếm một con ma sủng cho con nha?

Nguyệt Nhị nhìn Cao Lôì Hoa lộ vẻ chờ mong, lời nói của nàng đều ngắt quãng thành hai chữ một. Bởi vì mấy hôm nay cô nàng cũng thấy Cao Lôì Hoa rất bận rộn, nên cũng rất lo Cao Lôì Hoa không có thời gian rảnh rồi giúp nàng bắt ma sủng:

- Bọn con đã là học sinh năm tư của học viện ma pháp rồi, mà theo truyền thống của học viện thì bọn con đã có thể sở hữu một con ma sủng cho riêng mình rồi.

Không chỉ Học viện Ma Mỗ Thánh Peter mà toàn bộ pháp sư đều có thói quen này. Khi thực lực của một pháp sư đạt đến trình độ nào đó thì họ sẽ cân nhắc việc chọn một con ma thú làm sủng vật của mình. Dù sao, năng lực cận chiến của các ma pháp sư cũng có tiếng kém cỏi. Cho nên một con ma thú làm ma sủng rất là quan trọng đối với ma pháp sư.

- À, tất nhiên, tất nhiên là ba có thời gian rồi.

Cao Lôì Hoa nở nụ cười, chuyện gì chứ chuyện này dứt khoát hắn phải làm! Mấy hôm nay cũng không có gì cho lắm, thôi thì bồi tiếp người nhà:

- Mai, ngày mai đi. Mai ba con mình sẽ kiếm một con ma thú thật 'xịn' ha.

Kỳ thật vừa nói đến ma sủng thì ý nghĩ ban đầu của Cao Lôì Hoa là cự long. Tuy nhiên nghĩ đến Nguyệt Nhị là một cô gái thì kinh quá. Bỏ qua cự long thì trong đầu Cao Lôì Hoa tràn ngập hình ảnh mấy con siêu cấp ma thú, dù sao đến cấp bậc này của Cao Lôì Hoa thì bắt đại một con siêu cấp ma thú chỉ là chuyện trở tay. Chỉ có điều mặc dù siêu cấp ma thú ở thế giới này nhiều hơn một chút so với cường giả Thánh cấp của loài người nhưng muốn kiếm một con ưng ý thì cũng không dễ chút nào.

- Thật tốt quá, cảm ơn ba!

Nguyệt Nhị mừng rỡ kêu lên.

- Ha ha, ta là ba con mà, nói cảm ơn làm gì thế nha đầu ngốc.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Vậy ngày mai ba con mình sẽ đi phải không ba?

Nguyệt Nhị hưng phấn hỏi.

- Nếu tốt thì sáng mai đi.

Cao Lô Hoa cười ha hả.

Ở cạnh, Tĩnh Tâm khẽ vẩy tay rồi chỉ chỉ vào mâm cơm ra hiệu cho hai ba con Cao Lô Hoa và Nguyệt Nhị ăn cơm tối xong rồi tính tiếp.

- Biết rồi thưa mẹ!

Nguyệt Nhị lè lưỡi, sau đó vui đầu vào bữa tối chiến đấu.

Cao Lô Hoa cũng cười ha hả rồi vui đầu ăn, nói gì thì nói, trên mâm cơm, Tĩnh Tâm là lớn nhất.

Cơm nước xong, Tĩnh Tâm khẽ ôm Rudolph và Kim Toa Nhi đang ngủ bên cạnh đi lên lầu cho bú sữa. Còn sự nghiệp rửa chén vinh quang thì dành cho đồng chí Cao Lô Hoa của chúng ta.

Mộng Ti với Bảo Bảo đã cai sữa nên đi theo sau lưng Cao Lô Hoa.

- Lại đây, lại đây nào. Bảo Bảo, Mộng Ti, hôm nay ba sẽ bày cho hai đứa biết thế nào là rửa chén nhá.

Cao Lô Hoa mang hai đứa nhỏ đi vào phòng bếp.

Giờ khắc này, tại một nơi rất xa xôi.

Thú thần đang cảm phủ, mà đứng cạnh hắn là một người đồ đen và một gã tai nhọn anh tuấn.

Trước mặt bọn họ là khoảng không mênh mông u tối không bóng người.

- Hà hà!

Hơi thở thể hiện sự mạnh mẽ của Thú thần. Mà ở bên cạnh, gã tai nhọn cũng thở hên hên gấp bội.

- Hà hà!

Thú thần cắn chặt răng nói:

- Không biết nữa, nhưng lão Cao trong lòng của ta là một nam nhân có tinh thần nghĩa khí rất cao. Đối với huynh đệ hắn sẽ không nói chuyện không tình nghĩa. Ta nếu gọi hắn tới giúp, hắn nhất định sẽ đến.

- Người nói gì mà hắn nhất định sẽ đến chứ.

Ở cạnh, áo đen hỏi theo quán tính.

- Ta sẽ nói với hắn, bảo vệ hòa bình của thế giới là trách nhiệm của mọi người! Việc này liên quan đến hòa bình của thế giới, lão Cao nhất định sẽ đến.

Thú thần thở hên hên.

Ngay lập tức, áo đen liền hoài nghi tên nam nhân hùng mạnh mà Thú thần nói sẽ đến hay không. Nếu đối là hắn thì vừa nghe mấy câu của Thú thần xong, hơn nửa là không muốn đến rồi... ..

- Lại có phiền toái rồi, lần này lớn đây.

Gã nam tử tai nhọn cắn răng nói:

- Mấy tên trời đánh không chết đó sẽ nhanh đến cửa nhà ta...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 281

Độc Giác Thú.

‘Đâu chỉ là cửa nhà của ngươi’. Tra Lý cười khỏ nhìn gã tôii nhon.

Gã nói:

- Nếu không nghĩ biện pháp ngăn cản mấy thứ đó thì công giữ nhà của chúng tôi cũng không giữ được lâu đâu. Cái đồ vật ghê tởm này sau khi giẫm đạp lên khu rừng Tinh Linh sẽ giẫm lên đế quốc Thú Nhân của tôi mất.

Từ ánh mắt của Thú thần có thể nhìn thấy, đó là Mãn Sơn Biển... Trên mảnh đất hoang bí ẩn này xuất hiện bóng dáng người. Hễ ai tinh mắt chút đều thấy một ít bóng đen đang nhúc nhích.

Là cương thi, trên Mãn Sơn Biển... những bóng đen trên mảnh đất hoang đều là cương thi. Nhưng những cương thi này cũng không phải là cương thi bình thường, nếu bình thường thì nói làm gì, tùy tiện một trong ba người phun một ngụm nước miếng cũng giết sạch một đồng.

Chỉ tiếc, trước mặt bọn họ chính là những cương thi có trí tuệ, mà mỗi tên đều mang trên mình cổ oán niệm sâu sắc.

Hơn nữa cấu tạo thân thể của chúng cũng rất đặc biệt, bọn chúng đều là một loại vu [thần sau khi chết không cam lòng sản sinh ra ‘ma’] cùng [nhân loại sau khi chết sản sinh ra ‘vong linh’] có quan hệ. Chỉ có thể khẳng định là bọn chúng khi sống cũng không phải là thần.

- Ma phó (người hầu của ma), nhiều ma phó cùng xuất hiện như vậy, chẳng lẽ có tên ma phó nào của Satôin phá vỡ phong ấn sao?

Gã nam tử tôii nhon nhìn thần bí áo choàng bên cạnh.

- Tôi cũng không biết.

Áo đen cười khỏ:

- Là ai phá vỡ phong ấn cũng được, nhưng ngàn vạn lần đừng là tên kia.

- Đúng rồi, Thú thần, Vong Linh Nữ Thần đâu?

Áo đen quay đầu nói với Thú thần:

- Đối phó với ma phó thì Vong Linh Nữ Thần có nhiều biện pháp hơn đó.

- Tôi cũng không biết, tôi không liên lạc được với cô ấy. Mấy ngày nay loạn quá.

Thú thần hít một hơi dài nói. Mấy ngày nay hấn dùng thần niệm vẫn

không liên lạc được với Vong Linh Nữ Thần.

- Ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì.

Thú thần nắm chặt phủ nhìn bắt tử bắt diệt ma phó phía trước. Nhất thời, một cảm giác vô lực từ lúc sinh ra tới giờ làm hấn hạ phủ xuống, lấy thực lực nhị trọng lĩnh vực của hấn cũng vượt qua không ít tam trọng lĩnh vực của mấy tên khác. Nhưng mà đối mặt với vô số cương thi màu đen trước mặt làm Thần thú có một cảm giác bất lực.

Mấy tên cương thi này ngoài cái bắt tử ra thì không có gì đáng sợ, mà đáng sợ chính là tên đứng sau điều khiển đồng cương thi này. Ma phó của Satôn cũng không đáng sợ, đáng sợ chính là gã nam nhân kia.

- Cao huynh đệ ạ, dù sao thì ngươi cũng phải tới đó nha.

Tra Lý âm thầm niệm.

Chỉ có điều đại ca Cao Lôi Hoa của chúng tôi lúc này đang ở đâu? Làm gì?

A, đúng rồi, lúc này hấn đang mang Bảo Bảo và Mộng Ti đi rửa chén. Về phần bức thư của Thú thần, à, bận quá nên Cao Lôi Hoa cũng không biết mình để đâu mất tiêu rồi.

- Đúng rồi, Nguyệt Nhị này.

Cao Lôi Hoa mang hai đứa nhỏ đứng trước phòng bếp xoay đầu nói với Nguyệt Nhị:

- Nguyệt Nhị nè, con thử về nghĩ trước xem con ma thú nào con ưng ý nhé, nghĩ xong thì nói cho ba, như vậy ngày mai mình đỡ phải đi tìm.

- Vâng thưa ba!

Nguyệt Nhị mừng rỡ nói.

- Ha ha. Đúng rồi, con phải nhớ rõ không phải ma thú cao giai trở lên thì chúng tôi không cần!

Ở phía sau, Cao Lôi Hoa nói vọng lên. Là ma sủng của con gái Cao Lôi Hoa thì tất nhiên không thể dỏm hơn so với người tôi được! Cho dù không phải là siêu cấp thì ít ra cũng phải là cao giai!

- Vâng! Con nhớ rồi!

Nguyệt Nhị hưng phấn kêu to, tuy Nguyệt Nhị trưởng thành sớm, nhưng dù sao cô nàng vẫn là một đứa nhỏ, tất nhiên nàng hy vọng ma thú của mình càng mạnh càng tốt rồi. Nói gì thì làm người ai không có tâm lý so bì lẫn nhau, cho dù Học viện Ma Võ Thánh Peter cũng không tránh khỏi học sinh ganh đua nhau. Nếu chính mình mang một con ma thú cao giai trở về, tuyệt đối là một đại sự kiện.

Mặt trời đã xuống núi. Nguyệt Nhị nằm trên giường mà hưng phấn cả đêm, nàng vẫn đang cố nghĩ ra một loại ma thú ưng ý. Mãi đến nửa đêm, Nguyệt Nhị mới ngủ thiếp đi.

Sáu giờ sáng hôm sau. Bởi vì ngủ muộn nên Nguyệt Nhị không có rời khỏi giường lúc sáu giờ như thường ngày được.

- Bíp~ Bíp~ Bíp~

Lúc này, tiếng còi trạm canh gác trong nhà Tĩnh Tâm vang lên. Đã lâu Cao Lôi Hoa không có thói còi trạm canh gác, bởi vì mấy đứa nhỏ đã hình thành thói quen dậy lúc sáu giờ nên Cao Lôi Hoa cũng không có sử dụng nữa.

- Bíp~

Âm thanh chói tai của tiếng còi quân dụng vang lên làm Nguyệt Nhị không thể ngủ được, vò đầu ngái ngủ đi xuống lầu. Phía sau Nguyệt Nhị là Tĩnh Tâm và Bảo Bảo cũng đi xuống.

Cùng lúc đó, ở tại Thú tộc xa xôi, thành Lai Nhân cũng điểm sáu giờ.

- Bíp~~ Bíp~~

Tiếng còi quân doanh vang lên. Ngay sau đó là hình ảnh người con thứ hai của Cao Lôi Hoa xuất hiện tại vị trí cao nhất thành Lai Nhân. Sau đó là một màn đánh thức đám dũng sĩ Thú tộc ngủ say như chết.

- Rời khỏi giường, đã điểm mấy lần rồi, mẹ nó, nghiêm! Lên tinh thần đi. Còn ai không rời khỏi giường không? Không dậy được thì cho hấn ngủ luôn trên giường đi!

Nguyệt Sư điểm quân số đám dũng sĩ Thú tộc ở dưới... ..

Đồng thời, Quang Minh Thần Điện.

- Bíp~ Bíp~ Bíp~

Tiếng đồng hồ êm ái kêu lên, tiếp đó sau lưng cậu cả Saga là một đám mục sư quang minh mặt mày sần khò ngái ngủ, thân là mục sư quang minh, thể chất của họ cũng chỉ tốt hơn một chút so với ma pháp sư thôi... ..

Cứ như vậy, sáu giờ sáng rời khỏi giường chạy thể dục đã thành thói quen được hai cậu con trai của Cao Lôi Hoa truyền bá khắp đại lục~~.

- Hà hà! Cuối cùng cũng đã... chạy... đến nhà.

Sau khi chạy bộ xong, Nguyệt Nhị thở phì phò, cố gắng điều tiết hô hấp của mình. Hiện tại cô bé không cần Cao Lôi Hoa cõng về nữa. Tuy nhiên trên cái lưng quý báu của Cao Lôi Hoa lại dành cho một người đáng thương có tên là Bảo Bảo. Mấy ngày trước, Bảo Bảo đã bắt đầu tham gia vào đội ngũ chạy bộ buổi sáng rồi.

Tuy Bảo Bảo rất mạnh. Thậm chí cô bé còn có huyết mạch Thần thú, nhưng dù sao thì vẫn là một đứa con nít, chạy bộ mấy cây số là quá sức đối với cô bé. Hơn nữa người bé chân lại ngắn, kết quả cuối cùng là một khuôn mặt trắng bệch nằm trên lưng Cao Lôi Hoa.

- Ba ba, ngày mai tha cho con đi, con không chạy nữa đâu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Bảo cầu xin.

- Không được, không chạy sẽ không được ăn sáng.

Cao Lôi Hoa nghiêm túc cự tuyệt yêu cầu của Bảo Bảo, nếu chuyện khác thì Cao Lôi Hoa còn có thể nhân nhượng nhưng trên vấn đề nguyên tắc thì Cao Lôi Hoa tuyệt không lùi bước.

Về đến nhà xong. Sau khi dùng sơ qua bữa sáng, Cao Lôì Hoa liền chuẩn bị cùng Nguyệt Nhì đi bắt một đầu ma thú.

- Anh đi đây!

Cao Lôì Hoa chuẩn bị xong liền nói với Tình Tâm một tiếng.

Tình Tâm vẫy tay tạm biệt Cao Lôì Hoa, sau đó dùng tay ra dấu cẩn thận.

Cao Lôì Hoa gật đầu, sau đó mang Nguyệt Nhì đi vào khu rừng ma thú cạnh Quang Minh đế đô.

Khu rừng ma thú.

Sau khi yên ổn hai tháng trời, khu rừng ma thú lại nhộn nhịp lên lần nữa, đám ma thú trong khu rừng một lần nữa lại được chứng kiến hình bóng của gã ma quỷ kia! Một cái đầu màu bạc, thân hình mảnh mai gầy yếu! Chính cái bóng người thư sinh yếu ớt đó lại là nỗi thống khổ của tất cả ma thú trong rừng. Phải biết rằng các huynh đệ ma thú chết trong tay gã đó không tới mười ngàn cũng đến chín ngàn!

Hồi mới đầu người này dường như kiếm những ma thú có giá trị dinh dưỡng (Vì vấn đề dinh dưỡng của Tình Tâm), sau đó lại kiếm những ma thú có thịt ngon (Vì tăng khẩu vị cho bọn nhỏ).

Nghe nói, rất nhiều loài ma thú ăn thịt sau khi thấy gã ác ma hung ác này ăn thịt ma thú khác đã nhận thức được việc ăn thịt là tàn nhẫn như thế nào nên từ đó đã từ bỏ ăn thịt, chuyển sang ăn chay.

Tại phía tây khu rừng ma thú.

- Đứng lại, bà nó, chạy đi đâu!

Tiếng hét của một gã tóc trắng vang dội khu rừng, lúc này trước mặt gã là một con hổ toàn thân đen tuyền đang chạy trốn chết. Ông ba mươi thoáng nhìn bình thường này chính là một con ma thú cao giai hắc ám công kích vật lý—Cương Trảo!

Nhưng bây giờ, con ma thú cao giai ngày thường uy phong lẫm liệt lại bị dọa cho chạy trốn chết như con mèo con. Là một con ma thú, mới sinh đã có trực giác nhạy bén nên nó liền cảm thấy gã phía sau nguy hiểm đến thế nào. Cho nên nó vừa nhìn thấy gã đó thì không cần nghĩ ngợi gì, a lê hấp dợt! Chỉ đáng tiếc cho con ma thú tội nghiệp này, làm sao có thể là đối thủ về tốc độ của Cao Lôì Hoa.

- Hây!

Cao Lôì Hoa hét lớn, cả người lao nhanh lên phía trước. Tốc độ liền nhanh hơn mấy lần so với con Cương Trảo đáng thương. Sau đó, bàn tay Cao Lôì Hoa chụp ngay cái đuôi của nó xách ngược lên.

- Thế nào, thế nào con gái. Dù nó hơi bị đen nhưng là một con ma thú dũng mãnh, đối với ma pháp sư không giỏi món cận chiến thì đây là một con ma thú làm bạn chiến đấu rất tốt.

Cao Lôì Hoa chỉ vào con hổ trên tay nói.

- Cái này.

Nguyệt Nhị ngắm nghía con vật đen tuyền này, sau khi xem trái xem phải chán chường liền lắc đầu mãnh liệt:

- Ứ đầu, không cần. Con này đen quá, ba, con không thích nó.
- Không cần hả. Ừ. Được rồi, con này...

Nhìn con vật trên tay, hấn nói:

- Giá như người có bộ lông màu trắng thì tốt quá.
- Cảm tạ Sáng Thế thần, cảm tạ người đã không cho ta một bộ lông màu trắng!

Từ lúc chào đời đến giờ, đây là lần đầu tiên Cương Trảo ca ngợi Sáng Thế thần vĩ đại:

- Cảm tạ người đã cho con một bộ lông đen tuyền!

Và cũng là lần đầu tiên nó không vì bộ lông màu đen này mà bất mãn, thậm chí còn kích động vì mình may mắn có bộ lông màu đen này.

- A!

Cao Lô Hoa đang muốn thả nó đi thì đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, sau đó Cao Lô Hoa vỗ vỗ mấy phát lên người con Cương Trảo, rồi chặc lưỡi đánh giá con vật:

- Chắc chắn, suýt nữa thì quên mất người cũng là một con hổ nhĩ. Ha ha. Từ nhỏ đến giờ ta cũng chưa được ném thịt ông ba mươi, hay lắm, đem về làm món súp hồ!

- Thằng cha Sáng Thế thần đại gian đại ác, ta nguyện rửa người!

Vừa mới ca ngợi Sáng Thế thần xong, Cương Trảo liền nguyện rửa lão lại, tuy nó không biết ông ba mươi mà Cao Lô Hoa nói là gì, nhưng không thể phủ định, ông ba mươi chính là nói về nó. Vì cái gì mà lão chết bầm Sáng Thế không cho mình một bộ lông trắng chứ, dù bị bắt làm ma sủng còn sướng hơn là phải chết!

- { long ngữ } Băng phong thuật!

Cao Lô Hoa khẽ nói.

Băng nguyên tố nhanh chóng tụ trên tay phải Cao Lô Hoa. Sau đó trực tiếp đóng băng toàn bộ Cương Trảo.

- Được rồi. Mục tiêu kế tiếp!

Cao Lô Hoa thuận tay ném ông ba mươi, thực phẩm đông lạnh, vào nhãn không gian. Sau đó hấn liền di chuyển, một đạo lôi quang màu tím xuyên qua xuyên lại trong khu rừng ma thú.

- Con này thế nào?

Một lúc sau, tại một chỗ khác trong khu rừng lại vang lên tiếng Cao Lô Hoa.

- Không, xấu quá.

Giọng của Nguyệt Nhị ừ ừ.

- Ừ, xấu thiệt, nhìn cũng hồng muốn ăn.

Sau đó là bịch, một con ma thú bị đá văng.

Một lúc sau:

- Con gái, con gái, con này nha?

Giọng Cao Lôi Hoa lại vang lên.

- Ứ đâu, con này gầy còm, hơn nữa xấu ìn à.

Giọng Nguyệt Nhị lại vang lên.

- Ừ, gầy quá, nhìn cũng không có chút thịt nào, muốn ăn cũng không được.

Lại một tiếng bịch vang lên, một con ma thú vong linh cốt hệ Địa Cốt lại bị đá văng. Quả thật là gầy... gầy trơ xương...

- Con này?

- Xấu.

Lại một tiếng bịch.

- Con này...?

- Không đủ khí phách, không uy mãnh.

Lại một tiếng bịch.

Cứ như vậy. Tiếng bịch bịch vang lên cả một buổi sáng.

- Được rồi, con gái à. Nghỉ chút đã, chiều ta tìm tiếp.

Cả một buổi sáng bận rộn, Cao Lôi Hoa tìm một chỗ nghỉ ngơi nói với Nguyệt Nhị.

- Vâng!

Nguyệt Nhị nghe lời, tìm một góc cỏ thụ ngồi xuống.

- Đúng rồi, con gái này.

Cao Lôi Hoa thuận tay lật miếng thịt đang nướng, cái miếng thịt đang nướng đó chính là ông ba mươi đen tuyền—Cương Trảo. Vừa nướng, Cao Lôi Hoa vừa nói với Nguyệt Nhị:

- Con gái này, này giờ ta cũng đã bắt gần như hết ma thú trong rừng này rồi mà không có cái nào vừa ý con. Nhiều con ma thú như vậy, chẳng lẽ không có con nào con ưng ý à?

- Vâng. Rất khó coi.

Nguyệt Nhị trả lời Cao Lôi Hoa.

- Vậy con có con ma thú nào vừa ý không?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Vâng, có một con.

Nguyệt Nhị khẽ nói:

- Đêm qua con đã nghĩ ra một con.

Coong! Đáng thương cho ông cha già này rồi.

- Con gái, con đã có một con vừa ý sao không nói sớm, bắt ba phải chạy cả buổi sáng.

- Dạ.

Nguyệt Nhị khẽ dạ, sau đó mỉm cười nhìn Cao Lôi Hoa:

- Thứ nhất là ba không có hỏi con. Thứ hai...

Nguyệt Nhị cúi đầu nói nhỏ:

- Con nghĩ phải để ba giúp con bắt cả ngày, lâu rồi ba không ở cạnh con.

Nghe nửa câu sau của Nguyệt Nhị, lập tức Cao Lô Hoa cảm thấy tay mình cầm miếng thịt nướng mà run lên.

- Thật xin lỗi Nguyệt Nhị. Là ba không tốt. Lẽ ra ba phải dành thời gian ở cạnh các con nhiều hơn.

Cao Lô Hoa nói.

- Hì, không sao đâu à.

Nguyệt Nhị lắc đầu cười:

- Đúng rồi, ba nà. Có muốn biết con ma thú mà con ưng không?

- Là con gì?

Cao Lô Hoa hỏi.

- À, là độc giác thú đó.

Nguyệt Nhị đắc ý cười, kỳ thật nàng cũng không biết độc giác thú có ở đây không. Mọi người ai cũng nói độc giác thú chỉ có ở khu rừng Tinh Linh. Nên nàng muốn Cao Lô Hoa mang mình đi đến khu rừng Tinh Linh.

- Đúng rồi, con gái à, độc giác thú có phải giống như một con bạch mã. Bốn vó ngựa có ngọn lửa màu trắng, trên trán là một chiếc sừng lấp lánh thủy tinh phải không?

Cao Lô Hoa ngẩng đầu nhìn lên trời sau đó nói với Nguyệt Nhị.

- Đúng rồi, sao ba biết vậy. Hơn nữa còn miêu tả đúng phóc?

Nguyệt Nhị hưng phấn nói.

- Ấc!

Cao Lô Hoa chỉ chỉ lên trời.

Nguyệt Nhị ngẩng đầu lên nhìn, miệng như chữ O. Trên bầu trời khu rừng ma thú, một con ngựa trắng tinh đang chạy trên trời, trên trán nó chứng minh thân phận của nó—Độc giác thú! Là một siêu cấp ma thú song hệ-- Lôi hệ và quang hệ! Cây sừng của nó có thể đâm thủng vảy cự long, chú ngữ lôi hệ của nó không thua kém ma pháp long ngữ! Nó là một Vip Pro trong các siêu cấp ma thú!

- Ba, là nó. Chính là nó!

Nguyệt Nhị hưng phấn đứng dậy kêu to:

- Mau! Mau bắt lấy nó, con muốn nó!

- Không cần bắt. Nó tự xuống đây.

Cao Lô Hoa ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. Trên bầu trời, độc giác thú đang lấy tốc độ cực nhanh lao đến mục tiêu, mà mục tiêu đó có vẻ như là miếng thịt nướng của Cao Lô Hoa.

Bên kia, cách khu rừng ma thú không xa.

- Thánh thú của chúng ta đâu? Đi đâu rồi?

Một người đáng mảnh mai sốt ruột nói.

- Đại nhân, hình như thánh thú đi vào khu rừng ma thú.

- Mau đuổi theo!

Người mảnh mai đó hét lớn rồi nhanh chóng chạy vào khu rừng ma thú, trên lưng lộ ra một cây trường cung màu lục...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 282

Tinh Linh Và Bán Tinh Linh.

Lúc này, độc giác thú trông như một con chiến mã trên chiến trường, hùng dũng xông về phía sau Cao Lôi Hoa—thịt nướng. Không hổ là giống ngựa ưu tú nhất của đại lục, khí thế hung dũng dọa khỏi người.

- A, ba ba, là độc giác thú.

Nguyệt Nhị vừa nhìn thấy độc giác thú trên trời thì hưng phấn kêu to, các Tinh Linh rất yêu thích độc giác thú không phải là điều khó lý giải. Tuy tổng lực của siêu cấp độc giác thú không mạnh mẽ bằng cự long nhưng đối với Tinh Linh thì trở thành kỵ sĩ rồng cũng không vinh quang bằng việc có độc giác thú! Tộc Tinh Linh yêu thích độc giác thú từ sâu thẳm linh hồn, cái này không thể dùng lời để diễn tả, giống như trong tâm hồn đã khắc sâu sự yêu thích.

Lại nói tiếp, ngay từ đầu Nguyệt Nhị đã bày mưu muốn Cao Lôi Hoa đi rừng rậm Tinh Linh để tìm độc giác thú, mà bây giờ khi nàng nhìn thấy độc giác thú trên không thì toan tính nhỏ nhất cũng bị nàng vứt đi! Giờ phút này, trong lòng nàng chỉ có hình ảnh con độc giác thú sinh đẹp mỹ miều.

Thế xông của độc giác thú không hề giảm, trước mắt nó, Cao Lôi Hoa và Nguyệt Nhị như là không khí! Trong mắt nó chỉ còn hương thơm ngào ngạt của thịt nướng! Trời mới biết nó thèm ăn thịt đến thế nào, ở Tinh Linh tộc nhiều năm như vậy nhưng một miếng nó cũng không được đụng vào! Bởi vì Tinh Linh tộc chỉ ăn chay.

Cho nên, vừa nhìn thấy thịt nướng trên đất, độc giác thú đã nuốt nước miếng ừng ực. Cuối cùng, làm một tư thế xinh đẹp lao xuống đón luôn nửa con ‘Cương Trảo’. Sau đó, làm một tư thế mỹ lệ lẳng không.

Sau khi đón được nửa con ‘Cương Trảo’ xong, độc giác thú đặc ý nhìn gã tóc bạc bên cạnh thịt nướng. Dù sao thì cũng ăn thịt người ta nướng, nó cũng phải tỏ vẻ biết điều chút chứ? Cho nên, nó quay đầu lại làm một động tác với Cao Lôi Hoa, trên khuôn mặt ngựa dài dài của độc giác thú lộ ra—nụ cười?! Tất nhiên, mọi người không có nhìn nhầm, là nụ cười! Phải biết rằng độc giác thú là siêu cấp ma thú, hơn nữa là ma thú có trí tuệ không thua nhân loại. Chẳng qua là mỉm cười thôi mà. Chút lòng thành thôi. (D/g: mịa, mặt

ngựa lúc nào chẳng giống cười).

- Ba ba!

Thấy độc giác thú bay lên trời nhưng Cao Lôì Hoa vẫn còn đứng đì ra đấy. Nguyệt Nhì nóng vội kêu.

- Khả khả.

Thấy độc giác thú cười, Cao Lôì Hoa cũng nở nụ cười.

Vừa nhìn thấy nụ cười của Cao Lôì Hoa, bản năng thánh thú của độc giác thú trỗi dậy, lập tức tăng tốc đột ngột. Nói về tốc độ thì nó đầy đủ sự tự tin! Bởi vì nó không phải là độc giác thú bình thường, nó là thánh thú bậc tám! Tất nhiên, là siêu cấp ma thú bậc tám siêu việt thì sẽ trở thành thánh thú.

Hơn nữa nó lại biết cả lôi hệ và quang hệ, mà cả hai hệ đó đều có tốc độ rất nhanh, cho nên ở trên đại lục, tốc độ của nó là nhanh nhất. Bởi vì tốc độ nó nhanh nhất nên Tinh Linh thần mới tuyển nó làm thú cưỡi mà.

Chỉ có điều ngày hôm nay sự tự tin của độc giác thú đã bị đập bẹp, trước mặt Cao Lôì Hoa mà dám đua xe sao? Đừng có múa rìu qua mặt Lỗ Ban, chết đứng qua mặt Từ Hải, để con qua mặt Âu Cơ chứ!

Lúc độc giác thú tăng tốc thì trong nháy mắt Cao Lôì Hoa cũng di chuyển! Nhanh, tốc độ của Cao Lôì Hoa rất nhanh! Nhanh đến nỗi độc giác thú không thấy được một cái tàn ảnh của Cao Lôì Hoa chứ đừng nói đến bóng dáng!

- Ở đâu?

Độc giác thú nhìn xung quanh, nhưng không hề thấy bóng dáng gã tóc bạc đâu:

- Sao có thể như vậy được, ở đâu vậy?

- Nè, tiểu bạch mã. Người tìm ta sao?

Giọng nói của Cao Lôì Hoa chợt vang lên sau ót của độc giác thú. Sau đó độc giác thú cảm thấy người mình bị trầm nhẹ xuống, hình như có người ngồi lên khóa chặt lưng nó. Bàn tay cường tráng của gã giữ chặt cổ nó.

- Tốc độ của người rất khá.

Cao Lôì Hoa cười với độc giác thú. Cao Lôì Hoa cũng không sợ độc giác thú không hiểu mình nói gì, thân là một siêu cấp ma thú tự nhiên có thể hiểu được tiếng nhân loại.

Chẳng qua tốc độ của con độc giác thú này thật nhanh, trừ Chiến thần ra, tốc độ của nó là nhanh nhất từ lúc Cao Lôì Hoa ở trên đại lục này.

- Hí~~

Tay Cao Lôì Hoa bóp chặt cổ khiến nó không thể há mồm kêu to được, chỉ có thể hí nhỏ. Nó hí lên tỏ vẻ bất mãn, là thú cưỡi của Tinh Linh thần, nó cũng có tôn nghiêm, trừ chủ nhân ra nó không cho phép kẻ khác cười lên nó!

Vì thế, độc giác thú liền lộn vó chạy dựng đứng trên không tăng tốc, làm liên tiếp mấy động tác đảo, lộn, xoay, giật, chấn... ý đồ hất Cao Lôì Hoa ra khỏi lưng.

- Ha ha, không tồi lắm! Chỉ có điều nếu ngươi bị một vật siêu nặng đè lên, không biết ngươi còn chạy nhanh được không?

Cao Lôì Hoa cười ha hả với độc giác thú.

- Hí~ hí!

Độc giác thú khinh thường thở phì phì ra mũi, đừng nhìn thấy dáng vẻ nó nhỏ bé, nhưng nó là thánh thú. Nó có thể tải trọng được hai con cự long khổng lồ như thường!

Dường như Cao Lôì Hoa thấy vẻ khinh thường của độc giác thú, hắn liền nở nụ cười, hắn đã nói rồi, siêu nặng tất nhiên không phải là vật nặng bình thường!

- Cô vũ kỹ.

Giọng nói của Cao Lôì Hoa lại vang bên tai độc giác thú:

- Thiên cân trụ!

Võ công thiên cân trụ tất nhiên đã được Cao Lôì Hoa cải biến!

Cao Lôì Hoa vừa quát xong thì thánh thú độc giác thú cảm thấy Cao Lôì Hoa trên lưng nặng hẳn lên! Chỉ trong chốc lát, trọng lượng của Cao Lôì Hoa chỉ có thể nói là kinh khủng! Hiện tại, độc giác thú cảm thấy như mang trên lưng một con cự long khổng lồ!

- A!

Bất thành linh bị đè nặng, độc giác thú thở không nổi, nó há to miệng kêu một tiếng làm miếng thịt rớt xuống.

- Không!

Không ngờ độc giác thú lại nói tiếng người. Kêu lên một tiếng, liền lao theo miếng thịt nướng bị rớt xuống dưới.

- Đã tìm thấy thừa đại nhân. Thánh thú đang ở trên không!

Ở đằng xa, vài bóng người đang đi tới rừng rậm ma thú, từ xa xa, các nàng đã thấy được thánh thú độc giác thú đang rớt rụng xuống như một trái mít.

- Sao lại thế này? Thánh thú vì sao lại rơi xuống?

Thủ lĩnh Tinh Linh tộc kêu to.

- Đại nhân, hình như trên lưng thánh thú có người!

Ở cạnh nàng, một người cẩn thận nhìn rồi nói.

- Không thể như vậy được, ngoại trừ thần của chúng ta, thánh thú sao lại cho người khác cưỡi lên lưng chứ?

Vị thủ lĩnh kia nói.

- Ta cũng không biết thừa đại nhân. Tuy nhiên hình như thánh thú không có vẻ tình nguyện, bởi vì thánh thú đang giãy dụa.

Người nọ lại lên tiếng.

- Không thể tha thứ!

Vị thủ lĩnh yêu kiều quát lớn. Nhanh chóng lấy trường cung ngọc bích sau lưng:

- Tinh Linh chi mâu, mở!

Nàng hét to, sau đó đôi mắt của nàng biến thành màu bạc.

- 1/2 Tinh Linh Thần chi cung.

Ngay khi cầm trường cung xanh ngọc lên tay liền rút ba mũi tên ma pháp màu xanh lục lấp vào cung bắn lên trời.

Rút cung, khai cung, bắn tên! Một loạt động tác như nước chảy mây trôi được nàng hoàn thành.

Phăng phăng phăng! Cùng với âm thanh do dây cung rung thì mặt đất cũng rung chuyển! Tuy ba mũi tên cùng bắn ra một lúc nhưng uy lực của nó không hề giảm bớt, đây là tuyệt kỹ của Tinh Linh tộc—Tam tinh truy nguyệt.

Ba đạo ánh sáng màu lục bén nhọn bay về phía Cao Lôì Hoa. Tốc độ rớt xuống của độc giác thú quá nhanh nên nếu những mũi tên này bay theo lộ tuyến rớt xuống sẽ không bắn trúng Cao Lôì Hoa. Nhưng làm người ta kinh ngạc là ba mũi tên này như có rada định vị nhè Cao Lôì Hoa bay đến.

Hóa ra, mũi tên của Tinh Linh tộc bắn ra có tác dụng tự động truy đuổi đối thủ! Đây cũng là lý do Tinh Linh tộc bách phát bách trúng.

Ba đạo ánh sáng lục nhè vào Cao Lôì Hoa, đang ngồi trên lưng độc giác thú, tai phải Cao Lôì Hoa khẽ nhúc nhích, âm thanh xé gió của ba mũi tên vang trong tai hắn.

Cao Lôì Hoa quay đầu liền thấy ba mũi tên theo hình chữ ‘phẩm’ bắn về hắn. (Một mũi ở phía trước, hai mũi bay hai bên đằng sau)

- Hừ!

Nhìn thấy ba mũi tên, Cao Lôì Hoa hừ lạnh. Chỉ thấy hần giờ tay phải lên, không ngờ dùng bàn tay chụp lấy ba mũi tên!

Cầm ba mũi tên lên, khẽ dùng sức xiết. Ba mũi tên liền kêu bụp, biến thành nguyên tố tinh thuần trong không khí.

- Điều này sao có thể?!

Thấy Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng hủy tên của mình, vị nữ thủ lĩnh sửng sốt.

Sau khi hủy ba mũi tên xong, Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn về hướng bắn tên, sau đó phát hiện mấy bóng người che đầu đang chạy từ rìa rừng rậm ma thú vào. Trong đội ngũ có một tên đang cầm một cây trường cung dài. Khi nói cũng biết, ba mũi tên vừa rồi là do tên này bắn.

- Ba, chuyện gì vậy? Xảy ra chuyện gì à!

Lúc này, Nguyệt Nhị cũng chạy lại gần. Vừa rồi, từ xa, Nguyệt Nhị đã thấy ba ánh lục quang nhọn hoắc bay về phía Cao Lôì Hoa, vì vậy nàng vội vàng chạy về phía Cao Lôì Hoa và độc giác thú rớt xuống.

- Ôi, Tinh Linh thần tại thượng.

Lúc này, nằm dưới Cao Lôì Hoa là độc giác thú bỗng kêu lên, sau đó nó há mồm ăn miếng thịt ở dưới. Tất cả những chuyện vừa rồi nó cũng chẳng thèm để trong lòng, giờ trong mắt nó thú hấp dẫn nhất, mê muội nhất là

miếng thịt nướng này.

Đớp được miếng thịt nướng, độc giác thú cũng không vội bay lên trời mà đứng vững trên đất. Không phải nó không muốn bay mà vừa rồi Cao Lôi Hoa bày ra bản lĩnh hóa nặng khiến độc giác thú có chút cố kỵ. Nó thậm nghĩ vừa rồi gã tóc bạc kia mà tăng sức nặng thành ba con cự long thì nó sẽ bị rớt xuống đất chết toi.

Tuy hạ xuống đất rồi nhưng nó vẫn táo bạo, mũi thở phì phì tỏ vẻ phần nộ với gã đang ngồi trên lưng mình!

- Ba, ba không sao chứ!

Nguyệt Nhị chạy đến bên Cao Lôi Hoa khẩn trương hỏi han, nhưng ngay sau đó, ánh mắt của Nguyệt Nhị lập tức bị độc giác thú dưới chân Cao Lôi Hoa hấp dẫn, sau đó cẩn thận vuốt ve lông độc giác thú.

Khi bàn tay nhỏ bé của Nguyệt Nhị chạm vào mình, một chút cuồng bạo của độc giác thú bỗng tan biến.

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn độc giác thú dưới người, vừa rồi còn hung hăng lắm mà, sao đột nhiên im lặng thế?

Lúc Cao Lôi Hoa nhìn độc giác thú thì phát hiện đôi mắt xanh biếc của nó đang chăm chú nhìn Nguyệt Nhị.

Cao Lôi Hoa dõi theo ánh mắt của nó thì phát hiện mục tiêu là ‘ngực của Nguyệt Nhị’?!

Bốp! Thấy con thú này nhìn thứ không nên nhìn này. Cao Lôi Hoa không hề do dự chưởng một cái lên đầu nó. Đồ khốn, đầu hũ của con gái ông mà cũng dám ăn. Mày chán sống rồi à?!

Độc giác thú cúi đầu tỏ vẻ oan ức, cái này đâu trách nó được! Tinh Linh tộc mỹ nữ như nắm sau cơn mưa, mặt mũi của họ rất đẹp. Nhưng mà mỹ nữ Tinh Linh tộc có một cái khuyết điểm- vóc dáng hơi nhỏ.

Hơi nhỏ thôi, nhưng từ đầu đến cuối đều nhỏ, đến cái ngực cũng như cái màn hình phẳng.

Không có ngực thì mỹ nữ có thể coi là mỹ nữ sao? Đương nhiên không!! Cho nên khi độc giác thú thấy được quả bưởi của Nguyệt Nhị liền ngậy ngát con gà tây.. ...

- Tên đáng chết kia, nhanh lăn từ trên người thánh thú của chúng ta xuống đây!

Đúng lúc này, từ xa, mấy bóng người đã nhanh chóng lại gần chỗ Cao Lôi Hoa. Các nàng vừa chạy vừa găm lên với Cao Lôi Hoa.

Đợi các nàng lại gần, Cao Lôi Hoa với Nguyệt Nhị liền thấy rõ hình dáng các nàng.

- Tinh Linh?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc kêu, người tới có một cái tai nhọn hoắc, mặt đẹp, người thon dài, hơn nữa nhìn các nàng chạy trong rừng rậm một cách rất linh hoạt tự nhiên. Đúng là một trong sáu chủng tộc truyền kỳ của đại lục, Tinh

Linh tộc, hóa thân của sự xinh đẹp.

Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn cô con gái của mình, từ lúc đến đại lục này, chưa từng thấy qua tộc người Tinh Linh, hồi ở trên Trái Đất coi phim thì cũng nhìn thấy loại sinh vật Tinh Linh này, trong ấn tượng mơ hồ của mình thì Cao Lôì Hoa cũng chỉ biết sơ sơ về tộc Tinh Linh là cái lỗ tai dài. Cho nên hẳn vẫn cứ cho rằng con gái mình là tộc Tinh Linh chính hiệu.

Nhưng hiện tại, cái lỗ tai của cô con gái Nguyệt Nhị so với mấy tên trong Tinh Linh tộc vẫn còn ngắn hơn một chút.

- Tinh Linh tộc?

Nguyệt Nhị cũng nghi hoặc nhìn mấy người Tinh Linh trước mặt.

- Bán Tinh Linh?

Đồng thời, vài người trong Tinh Linh tộc nhìn chăm chăm vào Nguyệt Nhị.

- Trời à! Con bán Tinh Linh ghê tởm này, người không có tư cách chạm vào thánh thú của chúng ta!

Lúc này, ba người trong đội ngũ Tinh Linh nhanh chóng cầm trường cung nhắm vào Nguyệt Nhị. Bán Tinh Linh, là hậu duệ của Tinh Linh và chủng tộc khác, là huyết thống không tinh thuần của Tinh Linh, đối với tộc Tinh Linh thì đó là sự nhơ nhớp, không được phép sống trong rừng rậm Tinh Linh, đồng thời càng không có tư cách đụng vào thánh thú độc giác thú.

Thánh thú độc giác thú tượng trưng cho sự thuần khiết, một Tinh Linh không thuần khiết sẽ không có tư cách chạm vào thánh thú.

- Ly, ba người nhóm cô chuyên kích động.

Lúc này, vị thủ lĩnh Tinh Linh trách nhẹ. Sau đó, ba Tinh Linh bắt đầu thu trường cung lại.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa nở nụ cười với thủ lĩnh Tinh Linh, vừa rồi nếu không phải vị thủ lĩnh Tinh Linh này nói thì trong tộc Tinh Linh lại ít hơn ba thành viên rồi... ..

Hồ nữ mỹ lệ, miêu nữ yêu mị, thiếu nữ Tinh Linh ngây thơ, giọng ca tuyệt vời của mỹ nhân ngư trên sân khấu, tại thế giới đàn ông, đàn bà chính là sức sống không thể thiếu được...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 283

Tiểu Tinh Linh Lý Nhi.

Kỳ thật thì vị nữ thủ lĩnh này cũng không muốn cho bán Tinh Linh chạm vào thánh thú độc giác thú đầu, nhưng mà khi này gã nam nhân ngồi trên thánh thú biểu hiện ra thực lực khiến nàng không dám manh động.

Vừa rồi gã nam nhân này chỉ dựa vào đôi bàn tay không đã chụp được ba mũi tên mà nàng toàn lực bắn ra, thực lực như vậy cho dù là đệ nhất cao thủ của Tinh Linh tộc, thánh cấp đỉnh phong băng hệ Tiên Thánh tam trưởng lão cũng không làm được! Thực lực của gã nam nhân này vượt quá sức tưởng tượng của nàng!

- Nhân loại tôn kính, cường giả trong nhân loại càng đáng cho chúng tôi tôn kính.

Thủ lĩnh Tinh Linh bày ra một tư thế thông dụng trên đại lục tỏ vẻ sùng bái cường giả, ở đại lục vốn cường giả vi tôn, bất kể xuất thân từ chủng tộc gì đi nữa thì khi đã là cường giả đều nhận được sự tôn kính, cho dù đó có là kẻ thù của mình.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười ha hả không nói, cứ ngồi nhìn mấy vị Tinh Linh này. Chỉ có điều làm vậy lại khiến cho cô nàng thủ lĩnh Tinh Linh không đoán được ý tứ của Cao Lôì Hoa, nên cũng không biết nói gì với Cao Lôì Hoa cho tốt.

- Thực xin lỗi, cường giả tôn kính, xin lỗi vì sự mạo muội vừa rồi của chúng tôi.

Cô nàng thủ lĩnh Tinh Linh cũng không đến nổi ngốc, cho dù tình hình có chút không thích hợp nhưng nàng vẫn không hề hoang mang nói chuyện với Cao Lôì Hoa:

- Xin hỏi cường giả vĩ đại, tên của ngài là gì?

- Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa thân nhiên trả lời, dù sao thì hiện tại đối phương có vẻ lễ phép.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa tôn kính.

Thủ lĩnh Tinh Linh nói với Cao Lôì Hoa:

- Là thế này, con độc giác thú mà ngài đang ngồi trên, vốn là thánh thú của Tinh Linh tộc chúng tôi. Cho nên, ngài có thể vui lòng trả nó lại cho chúng tôi không? Thánh thú rất quan trọng đối với tộc Tinh Linh chúng tôi.

- Thánh thú Tinh Linh tộc?

Cao Lôi Hoa nhìn độc giác thú ở dưới, sau đó ngẩng đầu nhìn mấy cô nàng Tinh Linh một cách khinh miệt, mấy cô ả này tưởng nói con độc giác thú này là thánh thú của mấy ả thì ta sẽ ngoan ngoãn giao lại à? Đây là cái logic gì chứ?! Cao Lôi Hoa hắt khở lên khở xuống mới quơ được một con độc giác thú, ngu sao trao ra một cách đơn giản như vậy?

Nghĩ đến đây, Cao Lôi Hoa cúi đầu nhìn sang cô con gái Nguyệt Nhị của mình. Trong ánh mắt của Nguyệt Nhị, Cao Lôi Hoa thấy sự vui sướng khi nhìn độc giác thú, không cần nói cũng biết Nguyệt Nhị thích con độc giác thú này rồi. Nhìn thấy Nguyệt Nhị như vậy, Cao Lôi Hoa hạ quyết tâm. Cho dù con độc giác thú này có là thánh thú của Tinh Linh tộc thì đã sao? Đồ mà con gái hắt thích, cho dù là thánh thú của Tinh Linh tộc, hắt cũng giành con thánh thú này cho bằng được.

Hơn nữa, con độc giác thú này là do chính tay hắt bắt. Hắt cũng không có nghĩa vụ chỉ vì một vài câu nói của mấy ả Tinh Linh mà đem con độc giác thú này cho mấy ả.

- Ngại quá. Con độc giác thú này không thể đưa cho các cô được.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lạnh nhạt nói:

- Hơn nữa, các cô nói con độc giác thú này là thánh thú của Tinh Linh tộc thì thật sự là thánh thú của các người sao? Phải biết rằng con độc giác thú này là do ta tốn rất nhiều công sức để bắt, chỉ vì câu nói đây là thánh thú của Tinh Linh tộc của các cô mà muốn ta dâng con độc giác thú này sao, hình như có phần không thỏa đáng a.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Phải biết rằng một con độc giác thú không giống như con chó con mèo, nó là thú cưỡi chỉ xếp hạng sau cự long.

- Người cường từ đoạt lý!

Một Tinh Linh trong nhóm bước ra lớn tiếng nói:

- Tất cả mọi người trên đại lục đều biết tộc người Tinh Linh chúng tôi không nói dối! Chúng tôi nói con độc giác thú này là thánh thú của tộc chúng tôi tức là thánh thú của tộc chúng tôi. Chỉ có nhân loại các người mới nói dối, con người đê tiện kia, còn không trả độc giác thú cho chúng tôi!

Tinh Linh tộc bởi vì khép kín với thế gian cho nên cử xử trong giao tiếp không được tốt cho lắm. Ví dụ như vị Tinh Linh này, vừa nói đã khiến Cao Lôi Hoa khó chịu liền!

Phải biết rằng Cao Lôi Hoa cực khở mới tóm được con độc giác thú này, các nàng đã chạy đến gặp Cao Lôi Hoa vì con độc giác thú này, hơn nữa còn muốn Cao Lôi Hoa trả lại cho các nàng. Đã vậy ả nói lại không hề khách

khí, Cao Lôì Hoa sao có thể chịu được cơn tức này?

- Ngại ghê.

Cao Lôì Hoa hừ lạnh:

- Ta đến từ đại dương vốn xa lục địa (dân đường đất không quen đường nhựa), đối với sự tình trên lục địa ta không có quen thuộc. Hơn nữa, đối với việc Tinh Linh tộc có nói dối hay không ta cũng không biết chút nào. Hơn nữa...

Cao Lôì Hoa cúi xuống, đôi mắt đen nhìn thẳng vị Tinh Linh vừa nói:

- Xin chú ý ngôn từ của người.

Vị Tinh Linh vừa nói bị Cao Lôì Hoa nhìn liên không tự chủ lui ra sau vài bước.

Lúc này, nữ thủ lĩnh nhíu mày, nhìn điệu bộ gã cường giả trước mặt thì có vẻ gã không muốn trả thánh thú rồi. Kỳ thật, nàng cũng lấy làm lạ khi vì bình thường thánh thú ‘hí hí điên cuồng’ vậy mà giờ ôn nhu như một con dê nhỏ vô hại.

- Độc giác thú này rõ ràng là thánh thú của tộc ta!

Vị Tinh Linh kia bị ánh mắt của Cao Lôì Hoa dọa sợ nhưng vẫn không cam lòng kêu lên.

- Thật xin lỗi, nếu không có gì để chứng minh con độc giác thú này là của các người, ta sẽ không trả nó cho các người.

Cao Lôì Hoa nói, tuy vài ngày nữa hẳn phải đến Tinh Linh tộc xin nước suối sinh mạng. Nhưng chuyện gì ra chuyện đó. Bây giờ Cao Lôì Hoa cũng không muốn trả con độc giác thú, lấy tính cách của Cao Lôì Hoa thì Cao Lôì Hoa sẽ không vì nước suối sinh mạng mà nhượng bộ mấy cô nàng Tinh Linh trước mặt.

Nhìn thái độ kiên quyết của Cao Lôì Hoa, nữ thủ lĩnh sốt ruột. Lần này đi ra ngoài, thánh thú quan hệ đến sự sống còn của Tinh Linh tộc các nàng, nếu có gì sai lầm, nàng gánh không nổi.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, xin người trả lại độc giác thú cho chúng tôi.

Nữ thủ lĩnh nói với vẻ lo lắng:

- Nếu tiên sinh nhất định phải có độc giác thú. Chờ sau khi về đến rừng rậm Tinh Linh, chúng tôi sẽ cấp cho người một cơ hội có độc giác thú. Chỉ là hiện tại thánh thú quan hệ đến vấn đề sống còn của Tinh Linh tộc chúng tôi. Xin người trả độc giác thú cho chúng tôi.

Nữ thủ lĩnh Tinh Linh có phần bất đắc dĩ, vừa rồi Cao Lôì Hoa thể hiện ra chút lực lượng đủ cho nàng biết cả nhóm nàng hợp lại cũng không làm được gì Cao Lôì Hoa. Cuối cùng nàng chỉ có thể dùng tình dùng lý.

Nếu Cao Lôì Hoa không đáp ứng, nàng chỉ có thể lấy cái chết ra tạ tội. Vì khi đó nàng là tội nhân của cả Tinh Linh tộc.

Nghe nữ thủ lĩnh Tinh Linh trình bày xong, Cao Lôì Hoa nhíu mày, sau đó đưa mắt nhìn cô nàng này cẩn thận. Xem điệu bộ có lẽ cũng không nói

đôi. Chẳng lẽ con độc giác thú này là thánh thú của mấy nàng? Cao Lôi Hoa thâm nghĩ. Đồng thời khẽ nhìn sang Nguyệt Nhị bên cạnh.

Nguyệt Nhị cũng nhìn ánh mắt của Cao Lôi Hoa, ý tứ của Cao Lôi Hoa rất rõ ràng, nếu Nguyệt Nhị thật sự thích con độc giác thú này thì Cao Lôi Hoa sẽ giữ con độc giác thú lại.

- Ôi!

Nguyệt Nhị thở dài. Cuối cùng rời ánh mắt lưu luyến khỏi độc giác thú. Rồi gật đầu, phải biết rằng sự việc lần này liên quan đến vấn đề sống còn của Tinh Linh tộc. Nguyệt Nhị không thể lưu con độc giác thú này lại được.

- A.

Cao Lôi Hoa nở nụ cười vì Nguyệt Nhị. Tuy Nguyệt Nhị thật sự thích con độc giác thú này thì Cao Lôi Hoa sẽ vì cô bé mà giữ lại. Nhưng khi đó hẳn sẽ hơi thất vọng vì Nguyệt Nhị. Hiện tại biểu hiện của Nguyệt Nhị khiến Cao Lôi Hoa rất vui vẻ.

- Được rồi.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn mấy cô nàng Tinh Linh cười nói:

- Nếu độc giác thú thật sự là của các cô thì ta trả nó lại cho các cô.

Nói xong, Cao Lôi Hoa nhảy xuống khỏi người độc giác thú:

- Chỉ có điều, không biết Tinh Linh tộc xảy ra chuyện gì vậy? Nếu Tinh Linh tộc xảy ra chuyện, sao các cô lại đến đây làm gì? Nếu có thể, ta sẽ giúp các cô một chút. Dù sao ta cũng sống ở Quang Minh để đô một thời gian.

Cao Lôi Hoa cười nói.

Lúc thấy Cao Lôi Hoa nhảy xuống, cả nhóm Tinh Linh thở dài nhẹ nhõm. Nữ thủ lĩnh buông lỏng thanh đoản kiếm trong tay, vừa rồi nếu Cao Lôi Hoa không đồng ý trả độc giác thú lại thì nàng chỉ có thể tự tử tạ tội.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, Tinh Linh tộc bị tập kích. Là những kẻ phản bội.

Nữ thủ lĩnh hít một hơi dài:

- Phản bội giả Huyết Tinh Linh. Bọn chúng là một chi nhánh quân đội hèn nhất lúc đại chiến Thần Ma thượng cổ. Bởi vì sự hèn nhất của chúng, vào thời điểm quan trọng nhất của chiến dịch, bọn chúng đã phản bội lại đồng đội mình, đào ngũ khỏi chiến trường. Do đó bọn chúng bị những chiến sĩ nguyên rủa trở thành phản bội giả Huyết Tinh Linh. Bọn chúng là quân đội bị nguyên rủa. Linh hồn của chúng bị Satan khống chế nên bất tử bất diệt, giờ bọn chúng đang phát động tấn công Tinh Linh tộc chúng tôi. Một khi đôi mắt bọn chúng, ma pháp sinh mạng của chúng tôi không có hiệu quả. Chúng tôi không thể ngăn cản được thế công của bọn chúng, rừng rậm Tinh Linh sẽ bị hủy diệt.

- Satan?

Cao Lôi Hoa nhíu mày, sao lại quan hệ đến người này?

- Tất nhiên, không phải chúng muốn tấn công thì tộc chúng tôi không làm gì.

Nữ thủ lĩnh Tinh Linh cười khò:

- Cho nên bây giờ chúng tôi phải đi đến Quang Minh Thần Điện của Quang Minh đế quốc. Chúng tôi dặt thánh thú độc giác thú đi đến Quang Minh Thần Điện là vì có thể hy vọng Quang Minh Thần Điện trợ giúp chúng tôi. Huyết Tinh Linh là sinh vật dạng vong linh, ma pháp quang hệ là khắc tinh của chúng.

- Quang Minh Thần Điện?

Cao Lôì Hoa nhíu mày cười ha hả. Bởi vì thằng con Saga của hắn là lão bản ở đó... ..

Tầm chiều, Cao Lôì Hoa mang Nguyệt Nhị đi tới rừng rậm Tinh Linh. Phía sau hắn là một đội ngũ các Tinh Linh.

Lúc này Nguyệt Nhị vui vẻ ngồi trên lưng độc giác thú, mà thật kỳ lạ, độc giác thú cũng ngoan ngoãn đi theo Cao Lôì Hoa.

Tất cả vì thịt ngon! Độc giác thú thầm nghĩ.....

Vì các gì Cao Lôì Hoa và nhóm Tinh Linh lại đi tới rừng rậm Tinh Linh? Phải quay lại lúc trưa, khi đó Cao Lôì Hoa mang nhóm Tinh Linh này đến Quang Minh Thần Điện gặp Saga.

Kết quả là tại Quang Minh Thần Điện, đứa con yêu Saga của Cao Lôì Hoa trả lời cho hắn biết là Quang Minh Thần Điện không thể cho một nhân thủ nào cả. Đồng thời Saga còn oán giận nói nỗi lòng chất chứa với Cao Lôì Hoa, nói Cao Lôì Hoa cho nó một cái vị trí tệ mạt. Giáo Hoàng Quang Minh nghe có vẻ kêu lắm, nhưng Saga vừa lên ngôi không lâu thì trong đế đô liên tiếp xuất hiện vong linh. May mà có Huyết kỵ tướng Ca Đức giúp đỡ, còn có Thánh nữ Bích Lệ Ti hiệp trợ. Mới miễn cưỡng giải quyết đồng vong linh này. Chỉ có điều cứ như vậy thì Quang Minh Thần Điện không có dư người trợ giúp cho Tinh Linh tộc.

Cuối cùng sau khi nghe Saga lải nhải xong. Rốt cuộc Cao Lôì Hoa đáp ứng lời thỉnh cầu trợ giúp của Tinh Linh tộc.

Nhìn Saga, Cao Lôì Hoa nhẹ lắc đầu. Thằng nhỏ này mới lên vị trí Giáo Hoàng không lâu liền lợi dụng ông ba của nó liền. Tuy nhiên sớm muộn gì cũng phải đi rừng rậm Tinh Linh, Cao Lôì Hoa cũng không thêm chấp con nít. Lần này đi tiện thể mang ít nước suối sinh mạng về giúp Tinh Tâm có thể nói chuyện luôn.

Cả nhóm Tinh Tâm đều nghi hoặc:

- Dựa vào một mình Cao Lôì Hoa thì có thể làm được cái gì?

Nhưng cuối cùng không ai nói ra. Dù sao thì lúc ban đầu Cao Lôì Hoa cũng thể hiện chút thực lực rồi.

Chuẩn bị tốt xong, Cao Lôì Hoa liền mang đám Tinh Linh này xuất phát. Chỉ có điều lần này ra ngoài, rút kinh nghiệm xương máu mấy lần trước, Cao Lôì Hoa để lại cho Tinh Tâm một cái nhẫn. Trong nhẫn đang chứa ‘sát trạc giả’—Lôi hệ Kiếm Thánh Tiểu Hắc. Tránh vụ Ngô Thiên lần trước, Cao Lôì

Hoa còn để mười Huyết kỵ sĩ âm thầm bảo vệ Tĩnh Tâm. Bởi vì lần này đi rừng rậm Tinh Linh không biết bao lâu mới về.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, trước khi quay về rừng rậm Tinh Linh, chúng tôi phải đi tiếp công chúa đã.

Nữ thủ lĩnh tên Anna nói với Cao Lôi Hoa:

- Lúc chúng tôi đi đến Quang Minh đế quốc, thánh thú tách khỏi chúng tôi. Thế là cả nhóm chia làm hai đội, một đội cùng công chúa tiếp tục đứng ở đây đợi chúng tôi. Mà chúng tôi thì đi tìm thánh thú.

Nữ thủ lĩnh Anna nói với Cao Lôi Hoa.

- Ô, ra thế.

Cao Lôi Hoa lên tiếng:

- Phiên cô dẫn đường vậy.

- Vâng.

Anna đáp. Đây là sự tôn kính của nàng dành cho cường giả.

Dưới sự dẫn đường của Anna, Cao Lôi Hoa đi đến một chỗ quen thuộc—bên cạnh phồn vinh duy nhất của Quang Minh đế quốc! Đây cũng chính là địa phương Cao Lôi Hoa chân chính khởi đầu ở dị giới.

Đây là nơi đầu tiên mà Tĩnh Tâm mang đứa nhỏ cùng hân rời hoang đảo đến. Nhìn thấy nơi này, Cao Lôi Hoa bùi ngùi xúc động. Đồng thời thầm nghĩ cuộc đời thật biến hóa khôn lường.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, mời ở trong này.

Thủ lĩnh đội Tinh Linh Anna mang Cao Lôi Hoa đi tới một tòa tiểu điểm đơn sơ cạnh bến tàu.

- Ta lên gọi công chúa xuống, mời tiên sinh Cao Lôi Hoa ở đây chờ một lát.

Anna nói với Cao Lôi Hoa.

- Thoải mái đi.

Cao Lôi Hoa gật đầu cười nói.

Anna gật gật đầu, sau đó đi lên lầu.

Không lâu sau, Anna đi xuống, đồng thời dắt theo một cô bé Tinh Linh khác.

- Người khỏe, cường giả tôn kính tiên sinh Cao Lôi Hoa.

Cô bé kia hình như có vẻ già dặn trước tuổi, sau khi xuống lầu liền cười chào Cao Lôi Hoa.

Oanh! Cao Lôi Hoa nhìn thấy cô bé liền run lên, sau đó vội dụi mắt nhìn cẩn thận cô bé một lần nữa:

- Ly Nhi?

Cao Lôi Hoa hỏi thử.

- Tiên sinh, người biết tên ta sao?

Vị tiểu công chúa của Tinh Linh tộc nở nụ cười ngọt như đường...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 284

Xác Khô Trên Biển.

Ngượng quá, ta nhận nhầm người. Tiểu công chúa, cô làm ta nhớ tới một người.

Cao Lôì Hoa cười với tiểu công chúa.

Giống một người? Ánh mắt tiểu công chúa nghi hoặc nhìn nam nhân tóc bạc này, nếu giống một người sao đến tên ta hắn cũng biết? Tiểu công chúa cẩn thận suy xét nam nhân trước mặt, đồng thời hoài nghi nam nhân này có thật sự là một superman như Anna nói không? Dù sao tiểu công chúa cũng không cảm thấy Cao Lôì Hoa có cảm giác cường giả gì cả.

Kỳ thật không trách tiểu công chúa được, phải biết rằng Cao Lôì Hoa đã đạt tới cảnh giới ‘phản bác quy chân’, hiện tại nếu Cao Lôì Hoa không biểu lộ thực lực của hắn ra thì người khác không thể cảm nhận được thực lực của hắn. cho nên tiểu công chúa nhìn không ra thực lực của Cao Lôì Hoa là bình thường, nếu nhìn ra mới là quái vật.

- A.

Cao Lôì Hoa tiếp tục bộ mặt cười vô hại. Vừa rồi trong ánh mắt của hắn chợt lóe lên một tia rung động, nhưng nhanh chóng bị che dấu. Nhìn thấy tiểu công chúa, Cao Lôì Hoa khẽ thở dài. Thật sự tiểu công chúa rất giống một người Cao Lôì Hoa đã quen.

Lý Nhi, cô bé đáng yêu. Đó là một tiểu cô nương trên Trái Đất, con gái của Vũ Hinh, lúc nào cũng quần quýt bên Cao Lôì Hoa đòi kể chuyện cổ tích.

Không biết có phải Sáng Thế Thần đùa không, mà tiểu công chúa và Lý Nhi có khuôn mặt giống nhau y đúc. Giống nhau cả ánh mắt ngây thơ vô số tội. Nhất là nụ cười ngây ngô đáng yêu. Nếu không phải được nhắc trước về tiểu công chúa này và cái lỗ tai dài nói lên chủng tộc của cô bé thì Cao Lôì Hoa đã nghĩ đến việc Lý Nhi đóng giả tiểu công chúa rồi. Nhìn tiểu công chúa, Cao Lôì Hoa có cảm giác bồi hồi xúc động.

- Ta và bạn cũ của tiên sinh Cao Lôì Hoa rất giống nhau sao?

Tiểu công chúa cười nói với Cao Lôì Hoa, hiển nhiên tiểu công chúa muốn siết chặt quan hệ với Cao Lôì Hoa.

- À.

Cao Lôi Hoa khẽ đưa tay ra, định xoa đầu cô bé. Nhưng giờ nửa chừng chợt thấy sắc mặt đám Tinh Linh phía sau cô bé khẩn trương.

- Ha ha.

Nhìn ánh mắt của cả nhóm Tinh Linh, Cao Lôi Hoa cười khỏ thu tay về.

Lúc này, ánh mắt tiểu công chúa đáng yêu nhìn tay Cao Lôi Hoa. Vừa rồi, nam nhân này định xoa đầu mình sao? Xoa đầu mình, cho tới giờ chưa có ai làm thế với nàng. Ngay cả mẹ nàng cũng chưa từng có động tác vô cùng thân thiết như vậy, nàng chỉ nhìn thấy cha mẹ của những đứa trẻ trong tộc xoa đầu chúng thôi.

Cao Lôi Hoa thu tay về, không khí liền có phần cứng nhắc.

Thấy bầu không khí không thoải mái, nữ thủ lĩnh Anna vội vàng phá vỡ:

- Đúng rồi, tiên sinh Cao Lôi Hoa. Giờ chúng ta sẽ đi thế nào? Hiện tại rừng rậm Tinh Linh của chúng ta đang trong nguy hiểm, chúng ta phải nhanh chóng tới đó chứ?

- Ồ, được rồi.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Ba.

Đứng cạnh Cao Lôi Hoa, Nguyệt Nhị nghi hoặc nhìn Cao Lôi Hoa. Vừa rồi Cao Lôi Hoa có vẻ hơi phản kích, tuy che giấu nhanh nhưng Nguyệt Nhị vẫn cảm thấy sự rung động trong ánh mắt của Cao Lôi Hoa.

- Không có việc gì.

Cao Lôi Hoa cười khẽ với Nguyệt Nhị:

- Chỉ nhớ đến chút chuyện xưa thôi.

- Vâng.

Nguyệt Nhị lên tiếng, ba chưa từng kể chuyện xưa cho nàng, nàng chỉ biết ba là do mẹ Tĩnh Tâm đưa về sau một chuyến đi. Hơn nữa, dường như ba đến từ một nơi rất xa xăm.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, nếu chúng ta muốn đến rừng rậm Tinh Linh phải đi bằng đường thủy.

Anna giải thích với Cao Lôi Hoa:

- Từ nơi này đi bằng đường thủy sẽ gần hơn rất nhiều.

- Ừ, được rồi. Đi thế nào các cô cứ lo, thời gian cấp bách. Miễn sao đi nhanh là được.

Cao Lôi Hoa đáp.

Anna mang Cao Lôi Hoa đi tới bến tàu, nhưng không tìm thấy con thuyền nào thích hợp. Tìm hơn nửa ngày trời vẫn không có chiếc nào, làm Anna và nhóm Tinh Linh lòng như kiến trong chảo lửa.

- Hello~~ em rể!

Một nam tử anh tuấn vẫy tay chào các nàng từ xa.

Nghe giọng nói quen quen, Cao Lôi Hoa quay đầu thì phát hiện một nam

tử anh tuấn trên thuyền—Ông anh của Tĩnh Tâm Nguyệt Hoa Thiên.

- Chú Cao nè, đám các chú định đi đâu à!

Nguyệt Hoa Thiên hét lớn với Cao Lôì Hoa.

- Vâng, lão ca. Ta định đi rừng rậm Tĩnh Linh. Anh đi đâu?

Cao Lôì Hoa cười nói với Nguyệt Hoa Thiên.

- Ha ha! Chú cũng đi rừng rậm Tĩnh Linh hả? Buồn ngủ gặp chiều mạnh rồi! Em rẻ, lên thuyền đi!

Nguyệt Hoa Thiên kêu Cao Lôì Hoa:

- Ta cũng đi rừng rậm Tĩnh Linh, không bằng chúng ta cùng đi đi!

- Oke!

Cao Lôì Hoa đáp liền, Nguyệt Hoa Thiên quả thật là đưa gỏi lúc buồn ngủ! Lúc Cao Lôì Hoa cần nhất thì Nguyệt Hoa Thiên đưa tới luôn. Cho nên Cao Lôì Hoa cùng đi theo hấn bắt đầu hành trình.

Trả lời xong, Cao Lôì Hoa liền mang cả đám Tĩnh Linh lên thuyền Nguyệt Hoa Thiên.

Nguyệt Hoa Thiên dẫn đám người Cao Lôì Hoa lên một chiếc thuyền lớn xa hoa.

- Woo! Lão ca, đây là thuyền của anh à?

Lúc Cao Lôì Hoa lên thuyền, nhìn bề ngoài cũng khác chiếc lần trước của Nguyệt Hoa Thiên, nhưng vào bên trong thì khác hẳn.

- À, lần này ta buồn chuyến. Mà thuyền trưởng là bạn ta nên ta gọi các người lên cùng.

Nguyệt Hoa Thiên cười nói:

- Đúng rồi, em rẻ Cao nè, biết vì sao ta đi rừng rậm Tĩnh Linh không? Ta nói cho người nha, lần này là ta tìm thấy bảo bối đó!

Nguyệt Hoa Thiên thần bí nói với Cao Lôì Hoa.

- Bảo bối? Bảo bối gì?

Cao Lôì Hoa cười ha hả. Kỳ thật hấn không có hứng thú với bảo bối gì cho lắm, nhưng không thể làm cụt hứng ông anh vợ này được.

- Đây đây. Nói đến bảo bối ta phải giới thiệu cho chú một người.

Nguyệt Hoa Thiên kéo một người cạnh mình nói với Cao Lôì Hoa:

- Giới thiệu với chú, đây là người đứng đầu đội mạo hiểm—Lam Bạch huynh đệ!

Cao Lôì Hoa đảo mắt nhìn qua. Sau đó cảm thấy đây là một người gầy ốm, không xuất chúng, cho nên mới lên Cao Lôì Hoa không quá để ý. Hấn có một mái tóc rậm nắng, hơn nữa còn mang một bộ quần áo mục nát. Rất khó tưởng tượng một quý công tử ăn mặc sạch sẽ như Nguyệt Hoa Thiên lại đi cùng loại người này.

- A? Là người?

Người này vừa nhìn thấy Cao Lôì Hoa liền kinh ngạc kêu lên.

- Ặc? Người biết ta?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhíu mày nhìn người gầy ốm này, thật sự Cao Lô Hoa không có nhớ đã gặp qua người này ở đâu.

- À, người không nhớ ta cũng là bình thường. Nhìn ta như vậy vốn là loại người gặp mặt quay đầu đi là quên bèn.

Người gầy ốm tự cười giễu:

- Tuy tóc người có đổi màu. Nhưng hình dáng người ta nhớ rất rõ.

Cao Lô Hoa nhíu mày, theo ý người này thì biết Cao Lô Hoa lúc tóc còn đen, nhưng lúc đó mình chỉ ở thế giới này một tháng, mình gặp qua người này ở đâu?

- Còn nhớ chuyện ở phủ thân vương Peter Larsen không?

Người nọ cười với Cao Lô Hoa nói:

- Ta xin tự giới thiệu lần nữa. Đại ca, ta là Lam Bạch, một mạo hiểm gia. Nhìn cái này chắc người nhớ ta liền.

Nói xong, Lam Bạch liền lấy một cái cuốc đất nhỏ, sau đó lấy quyền trục làm từ một tấm da ma thú thật to ra! Không ngờ cái cuốc đào đất của người này lại là một vật phẩm không gian.

- Là người?!

Động tác của Lam Bạch làm Cao Lô Hoa nhớ tới hần là ai! Đồng thời Cao Lô Hoa cũng cảm thấy thế giới này thật nhỏ!

Mạo hiểm gia lôi thôi lếch thềch này chính là người mà Cao Lô Hoa gặp lúc chém giết thân vương Peter Larsen, lúc đó hần cũng tự xưng là mạo hiểm gia Lam Bạch. Sau đó hần và mình cùng nhau chém giết thống khoái.

Hần từng nói trên quyền trục này có ghi một di tích thượng cổ. Chỉ có điều lúc đó Cao Lô Hoa không để ý. Không nghĩ tới hần lại tìm đến lão ca Nguyệt Hoa Thiên.

- Em rề, các người biết nhau?

Nguyệt Hoa Thiên nhìn Cao Lô Hoa với Lam Bạch liền cười nói.

- Gặp lần rồi.

Cao Lô Hoa gật gật đầu.

- Thật tốt quá.

Nguyệt Hoa Thiên nói:

- Lần này mục tiêu của chúng ta là một di tích nằm cạnh rừng rậm Tinh Linh, chúng ta cùng đến đó đi.

Cao Lô Hoa ngẫm nghĩ chút rồi gật đầu nói:

- Tốt thôi. Tuy nhiên ta phải giải quyết chút chuyện đã.

- Tốt, không thành vấn đề! Đến lúc tìm được thứ tốt, chúng ta một người một phần!

Nguyệt Hoa Thiên cười ha hả.

Từ đây đến rừng rậm Tinh Linh phải mất ba ngày.

Cuộc sống của các Tinh Linh trên thuyền quá yên tĩnh. Chỉ có điều, không biết các Tinh Linh có bị ảo giác không, bọn họ cảm thấy Cao Lô Hoa

hình như đối xử với tiểu công chúa rất tốt. Chỉ có điều... tốt quá mức. Chẳng lẽ tiên sinh Cao Lôi Hoa là một yêu râu xanh! Cả nhóm Tinh Linh đều nghĩ có khả năng như vậy quá.

Lúc này, Cao Lôi Hoa mang Nguyệt Nhị và tiểu công chúa Tinh Linh ra đuôi thuyền câu cá. Ở trên thuyền có thiết kế một số chỗ cho người ta câu cá giết thời gian. Mà kẻ bên cũng có không ít người ham mê câu cá.

- Ha ha, ba! Của con cần câu rồi!

Đột nhiên Nguyệt Nhị hưng phấn kêu:

- Ba, mau tới đây, nặng lắm!

- Nặng? Đến ngay đến ngay! Ha ha, có thể là cá lớn đây!

Cao Lôi Hoa cười to, đồng thời chạy lại chỗ Nguyệt Nhị, kéo cần lên.

Đồng thời những tay câu kẻ bên cũng đồng loạt đứng lên giật cần!

Âm thanh nước rẽ vang lên không ngừng! Mọi người cùng nhau kéo một cái bóng đen thật lớn lên! Cái bóng đen đó càng lúc càng gần thuyền hơn.

Nhưng lúc mọi người kéo lên thì không phải là cá mà là một bộ xác khô, những xác đó giống như là bị chết trên sa mạc do mất nước!

- Ồe!

Đứng cạnh, Nguyệt Nhị và tiểu công chúa Tinh Linh mặt mày xanh mét không kìm nổi nôn mửa...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 285

Tiểu Tinh Linh Đi Đánh Bạc.

Làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao?

Nghe tiếng người rối loạn đằng sau, mấy đội viên đội trật tự của thuyền nhanh chóng ra đuôi thuyền hỏi:

- Ở đây.

Mấy người câu cá chỉ xuống mặt thuyền nói với thủy thủ. Các thủy thủ nhìn theo hướng tay chỉ thì thấy ở đó có hơn mười xác chết khô. Mấy xác chết này đã khô kiệt nhưng vì mới vớt từ dưới nước nên bên ngoài ướt đầm.

- Ba.

Nguyệt Nhị không chịu nổi mấy cái xác khô này liền chui vào trong lòng Cao Lôì Hoa. Cho dù là lúc ở trong Vong Linh cốc nhìn thấy sư thi cũng không gớm bằng một phần mười xác chết này... Thây khô làm người ta cảm thấy ghê tởm hơn cương thi hư thối nhiều lần.

- Các đại gia không cần hoảng sợ, không có việc gì, không có việc gì đâu. Người đâu, mang các thi thể này xuống khoang thuyền đi.

Một thủy thủ giống như đội trưởng vội bước ra trấn an mọi người. Bởi vì mấy cái thây này xuất hiện quá đột ngột cho nên các thủy thủ cũng không dám ném xuống nước. Để an toàn... hẳn cứ cất giữ thi thể đó cho tốt rồi đợi nhóm chuyên gia ma pháp sư trên thuyền đến nghiên cứu. Các thủy thủ dù sao cũng từng trải qua sinh tử, dầm sương dãi nắng rồi. Cho nên lúc đội trưởng kêu, mặt không đổi sắc mang mấy thi thể này xuống khoang dưới của thuyền. Lúc này, nhìn thấy mấy thi thể đó Cao Lôì Hoa nhú mày, không hiểu vì sao khi nhìn mấy thi thể đó, thần ma cách biến dị trong cơ thể Cao Lôì Hoa lại rung động nhẹ. Đây là một loại cảm ứng cộng hưởng giữa ma với ma. Bởi trực giác nói cho Cao Lôì Hoa biết mấy cái thi thể này không thể thành thần, do đó mấy cái thi thể này chỉ có thể biến thành ma. Có nên xem qua một cái không? Nghĩ vậy Cao Lôì Hoa liền ngẩng đầu định gọi mấy tay thủy thủ lưu lại một cái xác cho hắn quan sát. Nhưng lúc Cao Lôì Hoa suy nghĩ thì các thủy thủ đã mang tất cả xác chết vào trong khoang dưới hết rồi.

- Xin lỗi làm phiền, mấy cái xác này các người đem đi đâu vậy?

Trong lòng tràn đầy bất an, Cao Lôi Hoa ngẩng đầu hỏi một thủy thủ bên cạnh.

- Không có việc gì đâu. Quý khách cứ yên tâm.

Tay thủy thủ lễ phép trả lời Cao Lôi Hoa:

- Mấy thi thể đó chúng tôi sẽ xử lý tốt, đã ảnh hưởng đến nhã hứng câu cá của quý khách, chúng tôi thành thực xin lỗi.

- Không, ý ta không phải vậy.

Cao Lôi Hoa lắc đầu nói:

- Chỉ là... hình như mấy xác đó có chút vấn đề.

- Ha ha.

Tay thủy thủ cười nói:

- Vị tiên sinh này yên tâm đi. Mấy xác thây khô đó chúng tôi sẽ xử lý tốt. Hiện tại ma pháp sư ưu tú nhất trên thuyền chúng ta sẽ nhanh chóng đến đây, có ma pháp sư vĩ đại ở đây, ta nghĩ không cần phải sợ mấy cái thi thể đó.

Cao Lôi Hoa cũng hơi an tâm gật đầu, nếu có ma pháp sư ở đây thì có thể xử lý tốt mấy cái thây này. Dù sao thì ma pháp sư ở thế giới này cũng có chút tài năng.

- Tránh ra, tránh ra, vị đại gia này mời tránh ra một chút. Một lát nữa đại sư Ái Đức Hoa sẽ đi qua đây.

Các thủy thủ đi không lâu thì một đội chiến sĩ từ khoang trên đi xuống mở một đường tới khoang thuyền dưới. Các chiến sĩ đó đều là truy tủy giả của ma pháp sư. Mọi người đều biết ma pháp sư khi chưa đạt đến Thánh cấp thì khả năng cận chiến rất kém, cho nên rất nhiều ma pháp sư tuyển chọn các chiến sĩ đi theo bên người. Nghề nghiệp đó được gọi là truy tủy giả. Phía sau các chiến sĩ mở đường là các ma pháp sư mang đủ các loại áo choàng ma pháp cũng chậm rãi đi vào khoang dưới.

- Ba, không có chuyện gì chứ?

Nguyệt Nhị trong lòng Cao Lôi Hoa hỏi:

- Ừ, đã không có việc gì nữa rồi, thi thể bị mang đi hết rồi.

Cao Lôi Hoa xoa đầu Nguyệt Nhị cười nói:

- Sao. Vừa rồi mấy cái thây khô ghê lắm sao?

Nghe đám thây khô được mang đi hết, Nguyệt Nhị mới dám rút ra khỏi lòng Cao Lôi Hoa.

- Con nha. Được rồi, chúng ta đi thôi, ở lý đây cũng không có hứng thú gì. Chúng ta đi xem có gì vui không đi.

Hiện tại nhã hứng câu cá đã bị mấy cái thây khô này phá nát. Không còn gì cả, Cao Lôi Hoa đành mang Nguyệt Nhị với tiểu công chúa Tinh Linh lên khoang trên.

Cao Lôi Hoa mang Nguyệt Nhị với tiểu công chúa Tinh Linh đi dạo xung quanh thuyền đến chán thì vô tình đến trước phòng ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên. Đúng lúc Cao Lôi Hoa định mở cửa phòng thì đột nhiên có người

trong phòng Nguyệt Hoa Thiên mở cửa ra. Sau đó, một nam tử xa lạ mang vẻ mặt khó chịu đi ra khỏi phòng. Lúc gã nhìn thấy mấy người Cao Lô Hoa xong thì không thèm để ý, xoay người đi luôn. Mà Cao Lô Hoa nhìn thấy gã cũng không để ý, mang Nguyệt Nhị với tiểu công chúa Tinh Linh vào trong phòng Nguyệt Hoa Thiên. Vào phòng, Cao Lô Hoa liếc mắt nhìn thấy ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên đang phần nộ ngồi trên ghế:

- Sao vậy ông anh?

Cao Lô Hoa cười hỏi Nguyệt Hoa Thiên.

- Là em rể hả.

Nguyệt Hoa Thiên ngẩng đầu, thấy Cao Lô Hoa liền khẽ cười:

- Không có việc gì, chỉ là ít chuyện lật vật ở Hải tộc thôi.

- Ồ.

Cao Lô Hoa thuận miệng chép, nhìn biểu hiện của ông anh thì xem ra không phải là chuyện vặt đâu, nhưng nếu Nguyệt Hoa Thiên đã không nói thì Cao Lô Hoa cũng không hỏi làm gì. Nguyệt Hoa Thiên thờ dài, kỳ thật hẳn cũng không phải không muốn nói. Chỉ có điều chuyện này liên quan đến chính trị của Hải tộc. Mịa. Bất kể ở đâu, chỉ cần là sinh vật có trí tuệ thì sẽ tồn tại mấy loại chiến tranh chính trị đen tối này hết. Mà hẳn biết cậu em rể này ghét nhất là chính trị. Cho nên hẳn không muốn nói cho Cao Lô Hoa biết, khỏi làm cậu em khó xử.

- Đúng rồi, không phải chú em nói đi câu cá sao? Sao lại qua phòng ta? Giờ mới là thời gian câu cá tốt đó.

Nguyệt Hoa Thiên miễn cưỡng cười nói.

- A, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đành mang hai đứa nhỏ đi dạo xung quanh, vô tình đi đến phòng anh, liền vào thôi.

Cao Lô Hoa nói với Nguyệt Hoa Thiên.

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?

Nguyệt Hoa Thiên nghi hoặc hỏi:

- Chính lẽ có tên nào không có mắt quấy rối nhã hứng của chú em anh!

- A. Bị anh đoán đúng rồi.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Đúng là bọn người ‘không có mắt’ nhìn người.

- Ghê! Có người dám trêu chú em thật à?

Nguyệt Hoa Thiên kinh ngạc nói, tính tình Cao Lô Hoa hẳn hiểu rõ. Cậu em rể này không phải là loại người chịu thiệt. Thậm chí Nguyệt Hoa Thiên còn thề nguyện cho mấy tên ‘không có mắt’ đó nữa. Gặp phải em rể, kết cục tàn phế là cái chắc.

- Thế nào? Mấy tên kia bị chú phế rồi hả?

Nguyệt Hoa Thiên hỏi.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Yên tâm, đám người ‘không có mắt’ này đã là một đám thi thể.

- Gì? Thi thể? Em rê. Chú giết bọn họ sao?

Nguyệt Hoa Thiên bất an hỏi, dù sao thì thuyền này cũng là của bạn hân, nếu trên thuyền xảy ra án mạng, hân sẽ khó mà ăn nói với người ta.

- Ha ha.

Thấy dáng vẻ của Nguyệt Hoa Thiên, Cao Lôi Hoa lập tức cười to:

- Anh vợ à, yên tâm đi, không phải ta giết, mà là ta gặp phải một đồng thi thể.

Sau đó, Cao Lôi Hoa kể lại chuyện Nguyệt Nhị câu xác chết lên nói cho Nguyệt Hoa Thiên.

- Thây khô?

Nguyệt Hoa Thiên nhú mày:

- Điều này sao có thể, ở đây là biển, dù người chết có may mắn không bị cá ăn thì cũng không có chuyện trở thành thây khô được. Làm gì có chuyện chết trong nước mà thành thây khô.

- Máy cái thi thể này có vấn đề!

Nguyệt Hoa Thiên trầm tư một chút rồi ngẩng đầu nói với Cao Lôi Hoa.

- Ủ, ta cũng nghĩ vậy.

Cao Lôi Hoa gật đầu:

- Tuy nhiên các thuyền viên đã đem thi thể cho các ma pháp sư xử lý, tin rằng không có chuyện gì xảy ra đâu.

- Chỉ mong vậy.

Nguyệt Hoa Thiên thở dài:

- Đúng rồi, em rê nè, hiện tại chú không có việc gì làm phải không?

Đột nhiên Nguyệt Hoa Thiên ngẩng đầu lộ vẻ thần bí hỏi Cao Lôi Hoa.

- Ủ.

Cao Lôi Hoa nhìn hai đứa nhỏ bên cạnh. Nguyệt Hoa Thiên gật đầu cười nói:

- Chúng ta lên tầng ba dạo chơi thể nào?

Nguyệt Hoa Thiên cười ha hả nói:

- Lâu lắm rồi ta không có ra ngoài, con người rất thông minh a! Không ngờ có thể nghĩ ra được nhiều trò hay như thế.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, nghe Nguyệt Hoa Thiên nói đủ hiểu là đi chơi bạc rồi.

- Sòng bài sao?

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Đúng!

Nguyệt Hoa Thiên xoa xoa tay cười nói:

- Chơi bài!

Vừa nghe thế, lập tức ánh mắt tiểu công chúa Tinh Linh cạnh Cao Lôi Hoa sáng ngời!

- Sao? Tiểu nha đầu ngươi cũng muốn đi theo sao?

Vừa vặn Nguyệt Hoa Thiên thấy ánh mắt kích động của tiểu Tinh Linh, liền cười với cô bé, cái tên bất lương này căn bản đâu có quan tâm tiểu Tinh Linh là con nít đâu, không ngờ hắn lại định dẫn tiểu Tinh Linh đi theo ‘chơi bài’.

- Đi đi đi, đừng có dạy hư trẻ nhỏ.

Cao Lôi Hoa phát tay với Nguyệt Hoa Thiên.

- Ấy ấy.

Hai mắt tiểu Tinh Linh sáng ngời nhưng không nói gì.

- Ha ha. Em rể xem bộ dạng hưng phấn của cô bé kìa.

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vai tiểu công chúa Tinh Linh nói:

- Không bàn nữa, chúng ta đi thôi, đi xem thử vận may thế nào nào!

Nguyệt Hoa Thiên không cho Cao Lôi Hoa nói gì liền kéo Cao Lôi Hoa đi lên lầu hai.

- Chơi bài, chơi bài!

Tiểu công chúa Tinh Linh hưng phấn nói, chạy theo sau Cao Lôi Hoa lên lầu.

Lúc này, trời đã dần tối, gió biển gào thét. Bên trong khoang thuyền chứa các ‘thây khô không bình thường’. Sau khi các ma pháp sư nghiên cứu thật lâu thì đưa ra kết luận:

- Không cần nhìn nữa, các ngươi dùng kết giới phù niệm phong mấy cái thây chết này cho tốt, sau đó tìm cơ hội xử lý chúng.

Nhóm ma pháp sư kêu một thủy thủ lên căn dặn, sau đó quay đầu đi ra ngoài. Là một ma pháp sư tôn quý, để bọn họ đối diện với mấy cái thây chết ghê tởm này thật là mất giá trị bản thân.

Các thủy thủ nghe được lời dặn của nhóm ma pháp sư liền gật đầu, sau đó theo lời dặn vào khoang thuyền viết kết giới phù lên các thi thể, sau đó đi ra ngoài luôn. Lúc đi ra, tiện tay đóng nhẹ cửa khoang thuyền. Tiếng đóng cửa vang lên, cửa đã được đóng. Lập tức cả khoang thuyền tối sầm lại, sau đó liền yên tĩnh hẳn. Chỉ có điều, không lâu sau đó, một chút ánh sáng màu đỏ đầy yêu dị trong khoang lóe lên...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 286

Huyết Tinh Linh Cùng Quái Vật Biển.

Nhìn thấy sông bạc xa hoa trên lầu ba của thuyền, Cao Lôì Hoa mới thẩm thía câu nói của ông bà ‘Nhìn người không thể nhìn bề ngoài’!

Hiện tại trong sông, nhìn Nguyệt Hoa Thiên có vẻ là ‘tay cờ bạc lão làng’ không ngờ hai tay run rẩy ôm mặt khổ sở.

Bởi vì mới vào bàn, hấn liền tiếp đở 46 trận! Mà 46 trận toàn thua, một ván thắng cũng không.

Cao Lôì Hoa bắt đắ dĩ cảm thán kỹ thuật đở hột ngẫu của Nguyệt Hoa Thiên, 46 trận toàn thua. Cao Lôì Hoa tự nghĩ mình muốn đở đợc 46 trận thua liền tiếp cũng không phải là chuyện dễ dàng gì!

Trái lại, vị tiểu công chúa Tinh Linh bị tên bất lương Nguyệt Hoa Thiên kéo tới đây thì hình như đang trên con đường phát tài, giống như Nguyệt Hoa Thiên, đều đở liền tiếp 40 trận. Nhưng kết quả của cô bé với Nguyệt Hoa Thiên thì trái ngược, cô bé thắng liền tiếp 40 trận!

Mà nhìn sang chỗ Nguyệt Nhị đang chơi. Lúc này, Nguyệt Nhị đang bắt mẫn chu mỏ lên.

Lúc đầu thì có ván thắng ván thua, tính ra thì còn lời một chút. Nhưng hiện tại thì thua liền tiếp 6 ván liền, hèn gì tỏ vẻ bất mẫn như thế.

- Ba ba.

Lúc này Nguyệt Nhị lại thua tiếp, sau đó quay đầu nhìn Cao Lôì Hoa như muốn khóc.

Thấy ánh mắt Nguyệt Nhị như vậy, Cao Lôì Hoa vuốt tay lên trán lau mồ hôi hột.

Mang trẻ em vào sông bạc đỏi với Cao Lôì Hoa là chuyện ác muôn phần! Phải biết rằng ở trên Trái Đất, mang trẻ em vào sông bạc là trái pháp luật. Nhưng bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, hấn cũng không muốn ngăn cản. Hơn nữa nhìn con gái van xin mình trợ giúp thật không nỡ.

- Nguyệt Nhị, đợc rồi đợc rồi, đừng chơi nữa. Phải biết rằng mười ván thì có chín ván gian lận, thắng rồi thì dừng tay lại, đừng ham.

Cao Lôì Hoa híp mắt nói với Nguyệt Nhị.

- Vị tiểu huynh đệ này, ăn có thể ăn bậy nhưng nói đừng nói bậy chứ.

Một câu nói tùy ý của Cao Lôi Hoa lập tức khiến nhà cái khó chịu, hắn vất vả mới kiếm được con cừ non nuôi mập là Nguyệt Nhị. Chuẩn bị mâm thịt thì lại chạy mất là sao.

Vì vậy nhà cái không khách khí nói với Cao Lôi Hoa:

- Tiểu huynh đệ. Nói cho ngươi biết. Thua không có tiền thì đừng kêu người khác gian lận, chơi mà sợ thua thì đừng có chơi, cũng đừng có đến đây!

Nhà cái vừa nói nhất thời khiến mấy con bạc xung quanh cười òa theo.

- Hử.

Cao Lôi Hoa nheo mắt nhìn nhà cái. Vốn Nguyệt Nhị có thua một chút thì Cao Lôi Hoa cũng không thèm để ý chút tiền cùn con ấy. Coi như là nhà cái có gian lận thì Cao Lôi Hoa cũng không vạch trần.

Nhưng hiện tại cái gã gian lận này kiêu ngạo quá mức. Tự nhiên Cao Lôi Hoa cũng mất vui.

- Nhị nhi, nhường một chút, để ta chơi một ván.

Cao Lôi Hoa hí mắt nói với Nguyệt Nhị:

- Ta muốn xem xem, cái tên trâu bò này có phải là không có đôi thủ hay không?

- Vâng.

Nguyệt Nhị đáp. Trong sâu thẳm, Nguyệt Nhị luôn nghĩ ba cô bé không gì không làm được. Từ lúc Cao Lôi Hoa ở trong nhà Nguyệt Nhị đến giờ, không kể đến chuyện gì, từ nấu ăn, chữa bệnh hay kể chuyện cổ tích... Không có chuyện gì Cao Lôi Hoa không làm được.

Chậm rãi ngồi xuống, Cao Lôi Hoa hí mắt nhìn cánh tay phải của nhà cái.

Không biết vì sao, dưới con mắt nhìn soi mói của Cao Lôi Hoa, nhà cái có phần mất tự nhiên. Tuy hắn tự tin thủ pháp 'đổi trắng thay đen' của mình rất tinh diệu, lẫn lộn nhiều năm trên giang hồ chưa ai bắt được hắn. Thế nhưng nhìn thấy ánh mắt soi mói của gã nam nhân tóc bạc này, hắn có cảm giác tay phải của mình bị gã nhìn thấu.

- Quy tắc cũ, so lớn nhỏ chứ hả?

Nhà cái mạnh mẽ hỏi Cao Lôi Hoa.

- Tùy ngươi thôi.

Cao Lôi Hoa vẫn nở nụ cười vô hại, thế nhưng lại khiến cho nhà cái mất đi vẻ khinh thường trong mắt mà hiện ra sự dè dặt. Cố gắng trấn an mình lại, sau đó bắt đầu chia bài.

Nhận được bài, Cao Lôi Hoa tiện tay lượm lá bài trên bàn lên xem. Sau đó nở nụ cười đắc ý.

Ở cạnh, Nguyệt Nhị thấy Cao Lôi Hoa cười liền nhòm xem bài Cao Lôi Hoa, chỉ là khi nhìn thấy bài của Cao Lôi Hoa thì lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Bởi vì trên tay Cao Lôi Hoa là hai lá đề giai 'Băng đạn miễn' và lá trung

giai ‘Hỏa bạo hầu’. Bài đó mà thắng có mà kỳ tích.

Nói tóm lại, bài của Cao Lôì Hoa rất rất ư là xấu! Nguyệt Nhì không nghĩ ra vì sao Cao Lôì Hoa lại có thể cười lúc này.

Nói đến đây phải dừng lại giải thích bài ở thế giới này một chút. Bài ở thế giới này không giống như ở Trái Đất, bài không dùng con số đánh dấu mà dùng 32 loại ma thú. Theo thứ tự là hai lá ma thú siêu giai, mười lá cao giai, mười lá trung giai và mười lá ma thú đê giai.

Chỉ cần hai lá là đủ biết kết quả ván bài ba lá. Đó chính là chỗ hay của bài. Phải biết rằng mấy cái mẹo bài bạc ở thế giới này còn rất lạc hậu. Nên đối với người thế giới này, việc chơi bài đơn giản như vậy cũng đủ rồi!

Mà nhà cái thì cũng lộ ra ý cười, vì trên tay hắn đang hé ra một lá ‘siêu giai’ và hai lá ‘cao giai’! Nói cách khác, hắn đã đứng trên thế thắng!

Bởi vì cả bộ bài chỉ có hai lá siêu giai, trừ đi hai lá siêu giai thì cao giai là lớn nhất! Nếu đối thủ bốc được một lá siêu giai khác thì cùng lắm là hòa nếu bốc được thêm hai lá cao giai.

- Đây, ván này để ta ra tiên cho!

Bốc lá thứ tư lên, nhà cái đắc ý cười:

- Bài của ta—một lá siêu giai, hai lá cao giai!

Nhà cái đắc ý thả bài.

Nhà cái thả bài xuống bàn. Mọi người xung quanh vội vã nhìn bài, nhưng sau đó thì tất cả nở nụ cười nhạo!

Bởi vì bài của nhà cái trên bàn không phải là siêu giai cũng như cao giai! Bài của hắn là ba lá đê giai.

- Ha ha, là ba lá đê giai à. Thật xấu hổ quá.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Của ta là hai lá đê giai, một lá trung giai nữa, tính ra thì ta thắng hiểm.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng xìa bài trong tay ra.

- Cái này, sao có thể!

Nhà cái nhìn thấy bài mình xong thì nhất thời hét to, sau đó hắn chỉ vào Cao Lôì Hoa quát:

- Không đúng! Là ngươi chơi gian lận, nhất định là do ngươi giở trò!

- A.

Lúc này, Cao Lôì Hoa đứng lên:

- Nhớ kỹ, ngươi vừa mới nói, không nên vì thua tiền mà đổ cho người khác chơi gian lận, không có đủ tiền thì đừng có chơi!

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói:

- Sợ thua thì đừng chơi chứ. Nguyên văn lời nói của ngươi, ta trả lại cho ngươi đó.

Nghe Cao Lôì Hoa nói, nhất thời mặt nhà cái trắng bệch. Lúc này hắn đã biết mình gặp phải cao thủ rồi. Bài của mình bị đối lúc nào mà không biết. Nếu kỹ thuật đối bài của mình là tiểu thừa thì của người này là đại thừa.

- Hì hì, biết ngay ba là giỏi nhất mà!

Nguyệt Nhị ở bên cạnh cầm áo Cao Lôi Hoa, rồi hăng hái thơm Cao Lôi Hoa một cái.

- A.

Cao Lôi Hoa tiện tay ôm Nguyệt Nhị:

- Đi thôi, ở đây cũng chẳng có gì hay cả.

- Dạ.

Nguyệt Nhị ngoan ngoãn gật đầu, đồng thời quay lại làm bộ mặt quỷ với nhà cái.

- Hì hì, tiên sinh Cao Lôi Hoa, ta cũng thắng, chúng ta đi thôi!

Ở bên, tiểu công chúa cũng hưng phấn ra mặt. Mà trái lại, nhà cái thì đau khổ nhìn đồng kim tệ bay mất một nửa của mình.

Bên kia, trước mặt Nguyệt Hoa Thiên là nhà cái có điệu bộ hoàn toàn trái ngược. Lúc này nhà cái đang xum xoe nói với Nguyệt Hoa Thiên:

- Người anh em, chơi giỏi a! Bài của người thật tốt! Rảnh rồi đến chơi nữa nha!

Nguyệt Hoa Thiên tức tối trừng mắt nhìn nhà cái, sau đó buồn bực nhìn cái túi tiền rỗng của mình.

- Ôi~

Nguyệt Hoa Thiên thở dài. Không cam lòng đi theo ba người Cao Lôi Hoa rời khỏi sòng bạc.

- Dừng lại.

Vừa bước ra sòng bạc, Cao Lôi Hoa hít mắt lại! Một cỗ hương vị bay tới mũi Cao Lôi Hoa.

Đây không phải là vị mặn của biển. Mà là mùi mà Cao Lôi Hoa rất miễn cảm—Mùi máu.

Cùng lúc đó, trong bóng đêm hiện ra hai đốm sáng màu đỏ yêu dị, hai đốm sáng này cứ lác lư trên không trung.

- Ba.

Nhìn thấy hình ảnh trước mắt, Nguyệt Nhị chui vào trong lòng Cao Lôi Hoa, cùng lúc tiểu Tinh Linh núp ngay phía sau Cao Lôi Hoa.

- Xoạt ~ xoạt ~ tách!

Một loạt tiếng động lạ lạnh lẽo từ giữa hành lang vang lên.

- Thần chi đồng!

Cao Lôi Hoa quát khế, hai mắt lóe lên kim sắc như lôi quang. Ngay sau đó, đồng tử hóa thành màu tử kim của thần chi đồng.

Nhìn vào trong bóng tối, Cao Lôi Hoa thấy một thân ảnh đang lác lư.

- Thân khô.

Cao Lôi Hoa nhíu mày. Vừa rời mùi máu tươi bay ra từ trên người thân khô này. Hiện tại, Cao Lôi Hoa đang thấy một thân khô đang uống máu một người đang chảy máu đầm đìa. Đó là một thủy thủ. Dần dần, thủy thủ đó mất

máu biến thành một cái thây khô.

Sau khi hút máu xong, không ngờ cơ thể của cái thây khô đó chậm rãi phình lên. Chỉ trong nháy mắt, một thân ảnh thon dài xuất hiện trước mặt Cao Lôi Hoa.

- A ~ Hmm,

Thân ảnh kia nhẹ nhàng mở rộng hạ thân, phát ra tiếng kêu rên thỏa mãn. Sau đó nghiêng đầu nhìn Cao Lôi Hoa.

Cái lỗ tai dài nhọn, khuôn mặt mỹ lệ xinh xắn. Là Tinh Linh?! Ánh mắt Cao Lôi Hoa toát ra quang mang làm người ta sợ sệt.

- Người là ai?!

Cao Lôi Hoa quát lạnh hỏi.

- Ha ha.

Thân ảnh kia khẽ cười, sau đó nhìn tiểu công chúa Tinh Linh sau lưng Cao Lôi Hoa nói:

- Nam nhân cường đại, mục tiêu của chúng ta chỉ là công chúa thôi.

- Bây giờ, công chúa, mời đi theo chúng ta.

Từ trong bóng tối, thân ảnh tiêu sái đi ra, lúc này toàn thân không mảnh vải, nhìn dáng vẻ thì đây là một Tinh Linh.

- Hừ!

Cao Lôi Hoa hừ lạnh, tay phải giờ chậm lên. Lôi quang xuất hiện, ý của Cao Lôi Hoa rất rõ ràng, không ai có thể mang thứ gì trên tay Cao Lôi Hoa hắt đi được.

- Ha ha!

Vị Tinh Linh này hình như sớm biết Cao Lôi Hoa sẽ làm thế. Tay phải giờ lên cười duyên!

Ngay sau đó, mặt biển đột nhiên nổi sóng, một cái xúc tua đen xì khổng lồ nổi lên từ đáy biển.

Trên xúc tua mang theo vô số giác hút lớn nhỏ, nhanh chóng quất về phía Cao Lôi Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 287

Yêu Thú Cừu Thủ Caribe.

Yêu thú, Cừu Thủ Caribe.

Nhìn thấy xúc tua khổng lồ xuất hiện, ả Tinh Linh cười. Sau đó ả đặc ý giới thiệu tên yêu thú cho mấy người Cao Lôi Hoa.

Yêu thú? Nghe thấy tên yêu thú, Cao Lôi Hoa lộ vẻ nghi hoặc. Ở thế giới này mấy tháng, hắn có nghe tới ma thú, gần đây nhất biết đến thánh thú độc giác thú từ mấy người Tinh Linh. Còn yêu thú thì chưa từng nghe quá, yêu thú, có phải là yêu quái như trong thần thoại cổ đại Trung Quốc không? Cao Lôi Hoa trầm nghĩ.

Thấy sự nghi hoặc của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Hoa Thiên cười khở giải thích:

- Em rể, yêu thú là một loại ma thú siêu thánh giai. Trên người chúng có ít nhiều huyết thống của thần. Trên cơ bản thì chúng có thể là do kết quả của một số vị thần thượng cổ kỳ quái với ma thú trên đại lục. Vì là hậu duệ của chư thần thượng cổ nên chúng cũng nắm giữ một số lực lượng cực kỳ khủng bố. Nghe nói trong số chúng có con còn mạnh hơn cả một số vị thần bình thường.

Trong lúc Nguyệt Hoa Thiên giải thích cho Cao Lôi Hoa thì chiếc xúc tua như một ngọn trường tiên xé gió, quất về phía mấy người Cao Lôi Hoa.

- Đến rất tốt!

Cao Lôi Hoa hét lớn, sau đó một lôi quang tím sẫm xuất hiện trên tay phải. Màu tử kim của lôi quang càng lúc càng sáng chói mắt, khiến mọi người phải nhắm mắt lại.

Lúc lôi quang đạt đến trạng thái cực đại, trong nháy mắt biến thành một thanh kiếm trong tay Cao Lôi Hoa. Trên kiếm hiện hai chữ ‘tài quyết’ màu đỏ yêu dị! Vũ khí vốn là để giết người. Tài Quyết cũng vậy, vũ khí sinh ra là để chém giết, cho nên Tài Quyết vừa xuất hiện, sát khí liền phả vào mặt mọi người xung quanh. Tài Quyết vừa hiện, thân ảnh Cao Lôi Hoa tạo thành từng chuỗi tàn ảnh lao về phía xúc tua.

Trong mắt đám người Nguyệt Hoa Thiên thì chiếc xúc tua khổng lồ che kín trời đất, mà Cao Lôi Hoa ở dưới thì bé tí ti. Nhưng không ai dám khinh

thường bóng người tử kim đó.

- Choang!

Một âm thanh như tiếng sắt thép va vào nhau lúc Tài Quyết của Cao Lôi Hoa chém lên chiếc xúc tua khổng lồ của Cừ Thủ Caribe.

Không thể tin nổi chiếc xúc tua nhìn có vẻ mềm mại như vậy không ngờ lại như kim loại cứng nhất trên đại lục.

- Ô~

Một âm thanh đau đớn từ đáy biển truyền lên.

Cho dù xúc tua của Cừ Thủ Caribe có cứng đến đâu thì dưới một kiếm của Cao Lôi Hoa cũng chịu thiệt.

Vừa đối cứng với Cao Lôi Hoa, Cừ Thủ Caribe liền cảm thấy một trận đau đớn từ xúc tua truyền xuống, toàn thân đau như kim châm khiến Cừ Thủ Caribe nhanh chóng rút xúc tua lại, sau đó thân ảnh khổng lồ của nó nhanh chóng co lại rồi phóng vào trong biển nước mất hút.

Vừa chém Cừ Thủ Caribe xong, Cao Lôi Hoa chậm rãi từ trên không hạ xuống trước người Nguyệt Nhị và tiểu Tinh Linh.

Vừa hạ xuống, Lôi thần lực trên người Cao Lôi Hoa không bị áp chế liền lấy Cao Lôi Hoa làm trung tâm tản ra bốn phía xung quanh! Lôi thần lực bùng nổ, thể hiện thần uy ra bốn phương trên biển.

- Thần uy?!

Nữ Tinh Linh do ngây ngô biến thành kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa, nàng không ngờ rằng gã nam nhân tóc bạc trước mặt này lại là thần bậc tám. Dù sao cũng không có vị thần nào rảnh rỗi mang trẻ con đến sông bạc chơi bời cả.

Tuy nàng biết yêu thú Cừ Thủ Caribe thua bỏ chạy, và thực lực của Cao Lôi Hoa cũng rất khủng bố nhưng nàng vẫn không lộ ra một chút sợ sệt:

- Công chúa điện hạ.

Nữ Tinh Linh nói với tiểu công chúa Ly Nhi sau lưng Cao Lôi Hoa:

- Xin người hãy dừng lỗ tai lên lắng nghe.

- Cái gì? Nghe cái gì?

Tiểu Ly Nhi nghi hoặc hỏi.

- A~ A~!

Tiểu Ly Nhi vừa dứt lời thì từ trên con thuyền xa hoa này vang vọng những tiếng kêu thét. Ngay sau đó, vô số người hoảng sợ chạy trốn chết từ trong phòng ra boong tàu.

Mấy người Cao Lôi Hoa nhìn đang sau dòng người hoảng hốt thì thấy một đồng cương thi đầy máu me đang đuổi theo mọi người. Mà phía sau đồng cương thi này chính là mười bảy bộ thân khô đang di chuyển lác lác. Mười bảy bộ thân khô này chính là xác chết vớt trên biển!

- Đừng hoảng sợ, đừng hoảng sợ.

Lúc này mấy tay chiến sĩ và thủy thủ đang cố gắng duy trì trật tự.

- Pháp sư, nhanh lên. Pháp sư, mau dùng ma pháp tiêu diệt mấy tên cường thi đó!

- Pháp sư... mau qua đây! Các chiến sĩ, bảo vệ các pháp sư cho tốt!

- Hỏa thần, xin người ban cho đứa con của người lực lượng của ngọn lửa. Đại hỏa cầu!

Một số ma pháp sư hỏa hệ nhanh chóng niệm chú, bọn họ sử dụng ma pháp đối phó hiệu quả nhất với cường thi là hỏa cầu thuật. Đồng thời, các chiến sĩ cũng nhanh chóng xếp thành một hàng đứng chắn trước các ma pháp sư.

- Bùm.

Một đại hỏa cầu thiêu cháy bảy cái cây khô. Đánh rắn phải đánh ngay đầu, cho nên thấy mười mấy cái cây khô đi đầu thì đại bộ phận các ma pháp liền tấn công.

- Bùm, bùm, bùm!

Một loạt âm thanh liên tiếp của hỏa cầu nổ trên các cây khô! Từng ánh lửa cháy rực trên người các cây khô!

Nhưng chuyện phát sinh sau đó lại khiến cho các ma pháp sư tuyệt vọng, mười mấy cái cây khô bị trúng hỏa cầu chỉ khẽ lung lay vài cái mà không hề ngã xuống. Cũng không bị một chút tổn thương nào!

Sau đó, không biết khi nào, một trong mười bảy cây khô lén vượt qua hàng phòng ngự của các chiến sĩ, bất giác chạm mặt các ma pháp sư phía sau.

Trong hỗn loạn, cây khô vung mạnh trảo vào một ma pháp sư.

- A~

Trong hỗn loạn, một ma pháp sư kêu thảm.

- Xoạt.

Một vuốt xé nát ma pháp sư đó thành hai nửa.

- Khốn khiếp! Kyaa!

Các chiến sĩ quay lại, thấy tình cảnh đó, một kiếm sĩ hét lớn xông lên tấn công cây khô, trọng kiếm chém mạnh lên cây khô.

Nhưng làm cho người ta kinh ngạc là một tiếng ‘bụp’. Cây khô không cần quay đầu lại đã giơ tay lên chụp được trọng kiếm, sau đó dùng sức kéo mạnh kiếm sĩ lại gần, rồi mở to miệng cắn một cái ngay đầu kiếm sĩ... ..

- Choang.

Kiếm sĩ bị cắn ngã xuống boong tàu, trọng kiếm trên tay rơi xuống. Cây khô lại tiếp tục chuyển mình tìm mục tiêu tiếp theo.

Sau đó, trong ánh mắt mọi người, vị kiếm sĩ vừa ngã xuống lắc lắc người đứng dậy. Chỉ có điều lần này kiếm sĩ đó không phải lấy thân phận là kiếm sĩ của nhân loại mà đã trở thành một vật hy sinh trong đồng cường thi mà cây khô tạo ra!

- Công chúa, bây giờ, cô có thể đi theo chúng ta chứ.

Nữ Huyết Tinh Linh tự tin quay đầu nói với tiểu công chúa Tinh Linh:

- Nếu cô không đi với chúng ta, thì cứ mỗi giây sẽ có thêm một người chết.

Thoạt nghe thì có vẻ buồn cười vãi, ai đời lại lấy mạng sống của chủng tộc này đi uy hiếp chủng tộc khác. Nếu là con người hoặc chủng tộc có trí tuệ khác mà bị uy hiếp như vậy thì đúng là cười vãi! Bọn nó sống hay chết liên quan gì đến tao? Nhưng Tinh Linh tộc thì lại khác, tuy người Tinh Linh rất yêu quý mạng sống của mình, thậm chí trong nhiều tình huống còn yêu mạng sống của mình hơn mạng sống người khác nhiều. Nhưng nếu vì mình mà mạng sống của những người khác bị uy hiếp thì người Tinh Linh có thể do dự. Giống như tiểu công chúa, sự do dự này của cô bé đã được nữ Tinh Linh do cây khô biến thành tính trước.

- Công chúa điện hạ, người không thể đi cùng chúng!

Lúc này, Anna và các Tinh Linh đang minh tướng trên lầu vọt ra, ma lực trên đoàn kiếm mạnh mẽ chém chết các cương thi, mở đường tới bên tiểu công chúa.

- Hừ!

Nữ Tinh Linh do cây khô biến thành hừ lạnh, vung tay phải lên, chỉ huy đám cương thi chia thành hai nhóm. Một nhóm nghênh đón các Tinh Linh, nhóm khác xông về phía Cao Lô Hoa.

- Cút ngay!

Thấy cương thi lại gần, Cao Lô Hoa liền vung Tài Quyết một vòng, hễ con cương thi nào lại gần liền bị Tài Quyết chém thành mảnh vụn.

- Ha ha.

Nhìn thấy đám cương thi bị Cao Lô Hoa dễ dàng chém thành mảnh vụn, nữ Tinh Linh vẫn thoải mái cười không hề lo lắng. Trong mắt nàng chỉ quan tâm đến mười bảy cây khô đồng loại thôi.

Mà mười bảy cây khô đang quần đấu trong đám đông, các ma pháp của ma pháp sư không có chút tác dụng gì với các cây khô. Chỉ thấy từng người, từng người một bị hấp thu hết máu tươi ngã xuống trước mặt các cây khô.

Giống như cây khô thứ nhất, sau khi hấp thu đủ máu tươi, thân thể nhóm cây khô này liền chậm rãi ra da ra thịt. Sau đó, xuất hiện trước mặt mọi người là mười bảy nữ Tinh Linh xinh đẹp. Đây là một quá trình chuyển hóa đầy mâu thuẫn, từ ghê tởm đến cực độ biến thành xinh đẹp tuyệt trần.

Hiện tại, từ một Tinh Linh đã biến thành mười tám Tinh Linh.

- Huyết Tinh Linh!

Cả nhóm Anna từ trên lầu nhìn xuống đám Tinh Linh do cây khô biến thành thì hoảng sợ kêu lên.

‘Là Huyết Tinh Linh! Cái cây khô này là phản bội giả Huyết Tinh Linh, bị Satan khống chế! Chỉ có điều vì sao Huyết Tinh Linh lại xuất hiện ở đây? Vì cái gì mà các nàng muốn bắt tiểu công chúa? Hơn nữa vì sao các nàng lại

biết tiểu công chúa ở đây? ’

Một loạt vấn đề nhúc nhồi quay cuồng trong đầu Anna...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 288

Bản Chất Lĩnh Vực Tài Quyết.

Trong lúc Anna suy nghĩ thì mười bảy Huyết Tinh Linh đã biến thân xong. Cả nhóm Huyết tinh linh đắc ý cười.

Đúng vậy, các nàng biết Cao Lôì Hoa là thần, nhưng thế thì đã sao? Thần thì sao nào? Phải biết rằng các nàng đã bán linh hồn của mình cho quỷ dữ Satan, các nàng đã bắt tử bắt diệt rồi, dù có hóa thành tro thì các nàng vẫn không chết.

Mười tám Huyết Tinh Linh tạo thành trận pháp hình bán nguyệt vây Cao Lôì Hoa lại.

- Hà!

Cao Lôì Hoa thở nhẹ, thoáng nắm chặt Tài Quyết Chi Nhận. Sau đó nói khẽ với Nguyệt Nhị và tiểu Tinh Linh Ly Nhi:

- Nhị nhi, con mang Ly Nhi đi trước đi.

- Vâng.

Cả Nguyệt Nhị và Ly Nhi cùng đáp, cả hai đều biết nếu mình còn ở lại sẽ khiến Cao Lôì Hoa bị phân tâm.

- Vô dụng! Công chúa điện hạ, nhất định hôm nay ngươi phải đi với chúng ta! Huyết hệ ma pháp, Huyết tiễn thuật!

Sau khi mười tám Huyết Tinh Linh vào đúng vị trí trong trận pháp thì cùng hét lớn rồi nâng tay trái lên. Ngay sau đó, trường cung đỏ như máu xuất hiện trên tay các nàng.

- Lấy máu làm tiễn, Huyết tiễn thuật!

Tất cả Huyết Tinh Linh cùng niệm chú văn, theo tiếng niệm của các nàng, trên mặt boong dần dần xuất hiện các huyết chú như có sinh mạng, giống như những con rắn bò lên trường cung, sau đó hình thành một mũi tên đỏ như máu.

- Vút vút vút~

Mười tám mũi huyết tiễn kéo thành một đường dài bắn về phía Cao Lôì Hoa.

- Yếu mà cứ ra gió!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh, sau đó nhẹ vung Tài Quyết xoay tròn một vòng.

Nhưng làm người ta kinh ngạc là Tài Quyết xoay rất chậm mà có thể cản được hoàn toàn mười tám mũi huyết tiễn.

- Bịch bịch bịch!

Huyết tiễn vừa chạm vào Tài Quyết thì nổ tung thành một màn sương máu mù mịt.

- Giờ đến phiên ta.

Trong sương máu, Cao Lôì Hoa biến mất.

- Ở nơi nào?

Cả nhóm Huyết Tinh Linh nhìn quanh tìm kiếm Cao Lôì Hoa.

- Ở đây nè!

Lúc cả nhóm đang nhìn quanh thì Cao Lôì Hoa đã xuất hiện phía sau cô nàng Huyết Tinh Linh biến thân đầu tiên. Đồng thời đâm mạnh lên gáy cô nàng.

Trong suy nghĩ của Cao Lôì Hoa thì Huyết Tinh Linh có lẽ là một loại vong linh, mà nhược điểm của vong linh là cái đầu. Tuy không biết đầu của Huyết Tinh Linh có phải là nhược điểm hay không, nhưng bây giờ vẫn cứ phải thử đã. Nếu không được thì băm các nàng thành trăm ngàn mảnh.

- Phập!

Trường kiếm của Cao Lôì Hoa như chém vào đầu hũ, dễ dàng đâm sâu vào trong đầu Huyết Tinh Linh.

Trường kiếm đâm xuyên gáy lòi qua con mắt trái của cô nàng, một dòng máu đen tràn ra. Nhưng dù bị thương như vậy, Huyết Tinh Linh vẫn coi như không có chuyện gì, xoay người lại vung tay làm một trảo về phía Cao Lôì Hoa.

- Mịa!

Cao Lôì Hoa quát nhẹ, đồng thời giơ chân đá về phía Huyết Tinh Linh.

- Bốp!

Một cú đá này của Cao Lôì Hoa đã đá bay Huyết Tinh Linh lên cao rồi nặng nề rơi xuống đầu boong tàu khác.

- Mịa. Đúng là bất tử.

Cao Lôì Hoa mắng một tiếng:

- Làm vậy mà không được. Vậy băm nát đi, ông không tin băm các người nát vụn, các người vẫn còn sống được.

Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa liền vung kiếm vọt lên, một cuộc chiến diễn ra giữa Huyết Tinh Linh và Cao Lôì Hoa...

Thời gian cứ thế trôi qua, cuộc chiến giữa Cao Lôì Hoa và Huyết Tinh Linh không biết đã kéo dài bao lâu! Tuy đám Huyết Tinh Linh không đụng được một sợi lông của Cao Lôì Hoa, nhưng hấn càng đánh càng tức nghẹn!

Các đám Huyết Tinh Linh trước mặt này có đánh như thế nào cũng không chết. Thậm chí Cao Lôì Hoa đã băm nát vụn thành trăm ngàn mảnh, thế mà vẫn không có hiệu quả! Cho dù có băm nát thì chỉ một lát sau giống như thời

gian bị quay ngược, đám Huyết Tinh Linh từ những mảnh nhỏ vụn lại khôi phục như cũ!

- Loại tồn tại như vậy, căn bản không phù hợp với lẽ thường mà.

Cao Lôi Hoa nhíu mày. Cứ như vậy thì đánh tiếp cũng không có xi nhê. Cho dù đánh nát các nàng, các nàng lại sống lại! Thế là sao? Chẳng lẽ đúng như lời các nàng nói, các nàng bất tử bất diệt?

- Đúng rồi, không phù hợp với lẽ thường thì phải không có lý do tồn tại chứ?

Trong đầu Cao Lôi Hoa chợt lóe lên tia cảm ngộ, hắn cảm thấy hình như mình vừa có ý tưởng gì.

- Không có lý do tồn tại, nói cách khác, các nàng không thuộc quy luật tồn tại của thế giới này?

Kiểm trên tay Cao Lôi Hoa càng lúc càng chậm. Hắn dường như nghĩ ra điều gì. Vì vậy, tốc độ kiểm pháp của Cao Lôi Hoa càng lúc càng chậm.

Nhưng điều đó lại khiến các nàng Huyết Tinh Linh luống cuống lo lắng, không hiểu vì sao khi các nàng thấy Cao Lôi Hoa không còn vẻ uy hiếp nữa thì lại khiến các nàng có cảm giác nguy hiểm cực độ.

Từ trên kiếm của Cao Lôi Hoa truyền đến các nàng một loại cảm giác lúc ẩn lúc hiện. Thứ này đủ để sinh ra uy hiếp thân thể bất tử bất diệt của các nàng, thậm chí là hủy diệt!

Khi còn sống, do sợ chết nên các nàng mới đào ngũ phản bội lại đồng đội trên chiến trường. Mãi cho đến về sau, khi trở thành Huyết Tinh Linh, các nàng trở thành bất tử bất diệt mới có đủ cam đảm đối mặt với địch nhân. Nhưng sự cam đảm này bắt nguồn từ sự bất tử của các nàng, một khi biết mình có thể bị hủy diệt, bản tính của các nàng lại lộ ra. Các nàng lại muốn bỏ chạy!

Đột nhiên lúc này, một tiếng nổ ‘phanh’ vang lên sau Cao Lôi Hoa. Tiếng nổ này cũng cắt mất mạch suy nghĩ của Cao Lôi Hoa, Cao Lôi Hoa quay đầu mạnh ra sau, ngay sau đó, hắn liền phát hiện xúc tua của Cửu Thủ Caribe mới bị Cao Lôi Hoa chém không biết từ lúc nào từ đáy thuyền dò xét lên.

Mà vị trí xúc tua đang dò xét lại chính là chỗ Nguyệt Nhị và tiểu Tinh Linh Ly Nhi đang đứng!

- Nguyệt Nhị, né nhanh!

Cao Lôi Hoa lập tức hét lớn.

Lúc chém Cửu Thủ Caribe bị thương, Cao Lôi Hoa vẫn chưa yên tâm nên lúc nào cũng phân ra một tia thần niệm chú ý xuống biển. Chỉ là lúc vừa rồi Cao Lôi Hoa lại lâm vào cảm ngộ nên sự chú ý xung quanh giảm xuống thấp nhất. Mà đúng lúc này, xúc tua của Cửu Thủ Caribe lại vươn lên.

Lần này không còn giương kèn giương trống nữa mà lặng lẽ mò lên thuyền. Lúc tìm thấy được mục tiêu, chiếc xúc tua bỗng há to mồm ra. Sau đó liền nuốt tiểu công chúa Tinh Linh và Nguyệt Nhị.

- Rút lui!

Cả nhóm Huyết Tinh Linh thấy nhiệm vụ đã hoàn thành, ả thủ lĩnh lập tức quát to, sau đó mười tám Huyết Tinh Linh nhảy vào trong biển nước.

- A~!

Nhìn thấy cả đám Huyết Tinh Linh và Cửu Thủ Caribe nhảy xuống biển, Cao Lôì Hoa tức giận hét lớn vì hành động của các Huyết Tinh Linh và bản thân mình không tập trung!

Lần nào Cao Lôì Hoa dẫn Nguyệt Nhị đi ra ngoài đều gặp phiền toái. Đủ loại phiền phức khiến Cao Lôì Hoa như điên lên! Đồng tử màu đen co lại, lập tức đỏ như máu.

- Tặc tử, trốn chỗ nào!

Cao Lôì Hoa tức giận quát, sau đó lao thẳng xuống nước đuổi theo Huyết Tinh Linh và Cửu Thủ Caribe.

- Em rề!

Trên thuyền, Nguyệt Hoa Thiên nhìn thấy Cao Lôì Hoa nhảy xuống biển liền hét to, Cửu Thủ Caribe ở dưới nước không dễ giải quyết như trên bờ đâu.

Bên kia, nhìn thấy Cao Lôì Hoa nhảy xuống nước, cả đám Huyết Tinh Linh lập tức vui vẻ! Cửu Thủ Caribe tuy có tiếng chiến đấu trên mặt biển, nhưng dưới đáy biển mới là thiên hạ của nó!

Mười tám Huyết Tinh Linh ngồi trên lưng Cửu Thủ Caribe. Sau đó chỉ huy Cửu Thủ:

- Lên!

- Rống!

Cửu Thủ Caribe rống to, sau đó đuổi tám cái xúc tua ra, trong nháy mắt trên tám xúc tua dài ra tám cái đầu! Khi này bị gã nam tử tóc bạc kia làm bị thương, giờ ở dưới nước Cửu Thủ cảm thấy đây chính là cơ hội báo thù của mình!

Khó trách vừa rồi xúc tua há mồm ra nuốt Nguyệt Nhị và Ly Nhi, hóa ra đây mới chính là diện mục thật của Cửu Thủ Caribe! Cửu thủ tức là chín cái đầu. Đây là tám cái đầu khác của Cửu Thủ Caribe!

- Cút ngay cho ta!

Cao Lôì Hoa hét lớn, trong cơn phẫn nộ Cao Lôì Hoa không nhận ra trên tay trái của hắn xuất hiện một cỗ lực lượng đặc thù. Cỗ lực lượng này bá đạo, tà ác, phản nghịch, diêm xấu. So với ma lực của Cao Lôì Hoa còn đen tối hơn. Đây chính là lực lượng hắc ám nhất của thiên địa.

Tuy nhiên, hiện tại Cao Lôì Hoa không có nghĩ nhiều như thế, hắn chỉ cảm thấy tay trái mình tràn đầy lực lượng. Vì thế Cao Lôì Hoa không hề do dự vung tay trái ra đâm về phía Cửu Thủ Caribe!

- Kỳ quái, hình như ta cảm thấy hơi thở của chủ nhân?

Huyết Tinh Linh trên lưng Cửu Thủ Caribe nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa.

Trong lúc Huyết Tinh Linh còn cảm thán thì quyền của Cao Lôì Hoa và xúc tua của Cừ Thủ đã va chạm vào nhau!

- Ba ba ba!

Tay trái Cao Lôì Hoa thê như chẻ tre, không ngờ trong nháy mắt đâm sâu vào trong xúc tua của Cừ Thủ. Vừa rồi dùng Tài Quyết chém lên xúc tua Cừ Thủ cũng chỉ làm nó bị thương nhẹ, không ngờ lần này lại dễ dàng như xé giấy!

Lúc này, cả tám cái xúc tua của Cừ Thủ đều bị chém rớt. Mất đi xúc tua, Cừ Thủ Caribe giống như miếng thịt nát nằm yên lặng đó.

- Trả con gái ta đây!

Mắt Cao Lôì Hoa đỏ hoe nhìn chăm chăm Huyết Tinh Linh.

- Không có việc gì, chúng ta là Bất Tử Chi Thân, chúng ta sợ chi hấn!

Ả thủ lĩnh Huyết Tinh Linh lớn tiếng cổ vũ tinh thần đồng đội.

- Bất tử bất diệt?

Đột nhiên Cao Lôì Hoa cười phá lên:

- Quy luật cao nhất trong thiên địa là sinh tử luân hồi, nếu đã là sinh tử luân hồi thì làm sao có bất tử bất diệt...

- Không cần sợ, không cần sợ hấn!

Ả thủ lĩnh Huyết Tinh Linh cố gắng bình tĩnh nói:

- Hấn đang ba hoa đó! Đúng, nhất định là hấn đang ba hoa! Cái gì là luân hồi, cái gì mà quy luật tối cao! Dưới hào quang của chủ nhân, chúng ta là bất tử bất diệt, chúng ta sẽ không chết, vĩnh viễn không! Để vài người ngăn hấn lại, người khác hộ tống ta bảo vệ mục tiêu, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, chúng ta sẽ được ban cho lực lượng cường đại!

Ả thủ lĩnh nói với mười bảy Huyết Tinh Linh. Các Huyết Tinh Linh khác gật đầu mạnh, dường như chỉ có như vậy, các nàng mới tin tưởng đến năng lực của Bất Tử Chi Thân của mình! Đồng thời, các nàng còn tự ám thị mình, nhắc nhở mình bất tử bất diệt.

- Bất tử bất diệt sao?

Cao Lôì Hoa bình tĩnh chậm rãi nhìn xuống dưới. Sau đó hấn ngẩng đầu nhìn nhóm Huyết Tinh Linh. Lúc này, mắt Cao Lôì Hoa đã trở lại màu đen thâm thúy. Không hiểu vì sao, nhìn thấy bộ dạng bình tĩnh của Cao Lôì Hoa, cả nhóm Huyết Tinh Linh cảm thấy sợ hãi hơn, đây là sự sợ hãi từ đáy linh hồn.

- Bất tử bất diệt không phù hợp với quy luật tối cao của thiên địa. Sinh tử luân hồi, có sinh ắt có tử. Nếu đã không phù hợp với quy luật thiên địa, chỉ có...!

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn lên, chậm rãi giơ tay phải lên, lúc này, rốt cuộc hấn đã hiểu!

Trong thiên địa đều tồn tại một quy luật từ lúc khai thiên lập địa tới giờ! Nếu đã có quy luật thì sẽ không dung chấp những thứ không tuân theo quy

luật! Mà lĩnh vực Tài Quyết của hắn không chỉ là lĩnh vực tấn công. Tài quyết, có nghĩa là tất cả những thứ không phù hợp với quy luật tối cao của thiên địa đều bị phán quyết! Thế nào là phán quyết? Đây là phán và quyết! Những thứ bất nghĩa, bất chính không phù hợp với thiên địa đều chịu sự phán xét sau đó quyết định xem nó có được tồn tại không!

Trong nhất thời, cả nhóm Huyết Tinh Linh ngơ ngác quên cả chạy trốn, các nàng nhìn vào tay phải Cao Lôì Hoa. Sợ hãi, khiến các nàng quên cả chạy trốn!

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói:

- Lấy danh nghĩa phán xét của Lôì thần ta, lấy danh nghĩa quy luật tối cao của thiên địa, cụm từ ‘bất tử bất diệt’ không có hiệu quả!

Cao Lôì Hoa vừa nói xong, một loại lực lượng khó diễn tả trên tay phải Cao Lôì Hoa tản ra. Đây không phải là lực lượng của nguyên tố, hơn nữa cỗ lực lượng này cũng không giống như lĩnh vực tỏa ra bốn phía, mà chậm rãi ngưng tụ trên tay phải.

Đây là bản chất lĩnh vực ‘Tài Quyết’ của Cao Lôì Hoa, phán quyết tất cả những thứ không phù hợp với quy tắc tồn tại cơ bản nhất của tự nhiên, sau đó tiến hành phủ định vô hiệu hóa nó!

Cao Lôì Hoa khẽ lắc đầu, lĩnh ngộ không có nghĩa là xài được ngay. Cỗ lực lượng này lẽ ra phải giống như lĩnh vực lấy hắn làm trung tâm tản ra, tuy nhiên như vậy cũng đủ rồi!

Chỉ trong thời gian một câu nói, Cao Lôì Hoa đã lướt qua khoảng cách trăm mét với nhóm Huyết Tinh Linh. Đồng thời Tài Quyết trong tay nhẹ đâm vào ngực một Huyết Tinh Linh.

Vừa mới lĩnh ngộ nên Cao Lôì Hoa chỉ có thể đem cỗ lực lượng này ngưng tụ trên tay phải và Tài Quyết, may mà Tài Quyết vốn chính là thanh đao sinh ra để phán quyết, nó không hề bài xích với cỗ lực lượng phán quyết này, mặt khác còn tỏ vẻ rất thích hợp.

Tài Quyết chậm rãi đâm vào vào lồng ngực Huyết Tinh Linh. Nhưng lần này không giống như lần trước, không có máu tươi cũng không có cảnh bầm nát tàn nhẫn. Cô nàng Huyết Tinh Linh này trừng mắt sững sờ nhìn Tài Quyết đang cắm trên ngực nàng. Sau đó cả người giống như bột biển tan biến trong đại dương. Biến thành bọt khí xong, không giống như những lần trước, lần này nàng đã chết thật sự! Không có khả năng tái sinh!

- Điều này sao có thể! Chúng ta là bất tử bất diệt. Như thế nào lại chết cơ chưa?!

Ả thủ lĩnh Huyết Tinh Linh điên cuồng kêu lên.

- Con điên.

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói:

- Bất tử bất diệt không phù hợp với quy luật tự nhiên, như thế nào có khả năng tồn tại. Trên thế giới này có ai mà không chết? Thần tuy hùng mạnh,

thậm chí có sinh mạng vô hạn, bọn họ bắt tử nhưng không bắt diệt.

- Trong thiên địa, vạn vật luân hồi. Sinh tử luân chuyển không dừng bao giờ.

Cao Lôi Hoa giờ Tài Quyết lên! Nhưng lúc tay trái khẽ chạm vào tay phải thì lập tức cảm thấy đau đớn.

- Sao lại như vậy?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn cổ lực lượng phán quyết trên tay phải và tay trái mình. Không ngờ tay trái của Cao Lôi Hoa lại sinh ra bài xích với cổ lực lượng phán quyết! Chẳng lẽ cánh tay trái của ta không phù hợp với quy luật tự nhiên sao?

Trong đầu Cao Lôi Hoa hiện lên một ý nghĩ hoang đường.

- Điều này, điều này sao có thể?

Trong lúc Cao Lôi Hoa còn ngây người thì ả thủ lĩnh Huyết Tinh Linh đột nhiên hét như điên.

Đồng thời các xúc tua bị chém đứt của yêu thú Cửu Thủ Caribe đột nhiên dài ra lại. Ngay sau đó nhanh chóng chạy trốn bằng công suất tối đa.

- Không có việc gì. Chỉ cần bắt được mục tiêu trở về, đến lúc đó chủ nhân sẽ lại ban thưởng cho chúng ta thân thể bất tử bất diệt!

Nhóm Huyết Tinh Linh tự an ủi mình. Tốc độ của Cửu Thủ Caribe dưới nước rất nhanh. Cho nên cả nhóm đem tất cả hy vọng đặt vào yêu thú Cửu Thủ.

‘Ở trong nước, hẳn là không có mấy người có thể so sánh được với tốc độ của Cửu Thủ’. Nhóm Huyết Tinh Linh nghĩ thầm.

Chỉ có điều cả nhóm Huyết Tinh Linh không biết Cao Lôi Hoa không những là Lôi thần, hẳn còn có một thân phận bí mật khác là –Tốc độ chi thần Chiến thần! Luận về tốc độ, Cao Lôi Hoa không thua một kẻ nào cùng cấp!

- Lĩnh vực!

Cao Lôi Hoa cưỡng chế cơn đau từ tay trái, mắt hắn sáng ngời, quát nhẹ:

- Tốc độ!

- Tốc độ gấp ba!

Cao Lôi Hoa quát khẽ, trong nháy mắt thân lực biến dị xuất hiện. Lĩnh vực thứ nhất tốc độ mở ra, tốc độ vốn dọa người của Cao Lôi Hoa lại tăng lên gấp ba! Gần như lúc các nàng Huyết Tinh Linh vừa chạy trốn thì Cao Lôi Hoa đã xuất hiện trước mặt rồi.

- Tên đáng giận, ngươi đừng ép chúng ta quá!

Cả nhóm Huyết Tinh Linh nhìn thấy Cao Lôi Hoa cản đường thì lập tức sinh ra ý nghĩ cá chết lưới rách. Mấy cô ả nhất gan sợ chết này không ngờ đến lúc cùng đường cũng sinh ra một chút dũng khí cho bản thân. Ngay sau đó trên tay cả nhóm Huyết Tinh Linh xuất hiện một cây sáo không biết do vật liệu gì tạo thành.

- Ô~!

Tiếng sáo vang lên, vô số sinh vật từ đáy biển chen chúc nhau xuất hiện. Tuy Huyết Tinh Linh cũng không rõ đám quái vật này có hiệu quả gì không, thậm chí đối mặt với con người hùng mạnh này mà nói thì đám quái thú này chỉ có thể làm vật hy sinh, nhưng đối với nhóm Huyết Tinh Linh mà nói thì như vậy là đủ rồi.

Dựa vào đám quái thú này, các nàng có thể đủ thời gian chạy thoát. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Vừa rồi còn tưởng các nàng cố lấy dũng khí vì tức giận mà đánh một trận. Không ngờ vẫn còn mang ý bỏ trốn.

- Người đông thế mạnh sao?

Cao Lô Hoa khinh thường nói, hấn vung tay phải lên:

- Lấy danh nghĩa Cao Lô Hoa ta, triệu tập—Huyết kỵ sĩ!

Lại nói tiếp, Huyết kỵ sĩ và Huyết Tinh Linh cùng giống nhau. Bọn họ đều bất tử bất diệt, chỉ có điểm khác giữa Huyết Tinh Linh và Huyết kỵ sĩ là Huyết kỵ sĩ không có năng lực tái sinh tại chỗ vô hạn, bọn họ mỗi lần chết đều nhờ đến máu tươi của Cao Lô Hoa để sống lại.

Dưới sự triệu hồi của Cao Lô Hoa, trừ mười Huyết kỵ sĩ đang bảo vệ Tinh Tâm và Huyết kỵ tướng Ca Đức ra thì tám mươi chín Huyết kỵ sĩ khác đều được Cao Lô Hoa gọi ra. Lúc vừa nhìn thấy Huyết kỵ sĩ xuất hiện từ xa, cả nhóm Huyết Tinh Linh ngây người ra. Thậm chí, khi nhìn rõ đám Huyết kỵ sĩ thì các nàng đều run rẩy sợ hãi.

Cùng lúc lão Cao triệu hồi tám mươi chín Huyết kỵ sĩ trước mặt nhóm Huyết Tinh Linh thì ngay lập tức tám mươi chín Huyết kỵ sĩ đồng thời rồng lên:

- Là các ngươi? Cái đám chết tiệt này!

Bình thường nhìn có vẻ không có trí tuệ, Cao Lô Hoa kêu gì thì làm nấy, không ngờ khi cả đám Huyết kỵ sĩ nhìn thấy Huyết Tinh Linh thì lập tức sinh ra cảm xúc tập thể. Loại dao động này Cao Lô Hoa đã từng gặp một lần. Đó là lần Huyết kỵ sĩ Ca Đức tiến hóa thành Huyết kỵ tướng!

- Các ngươi là phản bội giả!

Đám Huyết kỵ sĩ lập tức hét lên như điên, đây là tiếng hét phản nộ từ tận sâu thẳm trong tâm hồn của họ! Trường kiếm bọn họ chia ngay đám Huyết Tinh Linh.

Phản bội giả? Ba chữ này làm cho nhóm Huyết Tinh Linh run rẩy hơn nữa.

- Chủ nhân, xin người cho phép nhóm ta xử đẹp nhóm chết tiệt đó!

Tất cả đồng loạt quay đầu nhìn về phía Cao Lô Hoa, gần trăm cái miệng đồng thanh nói. Giọng nói vút cao!

- Tốt.

Cao Lô Hoa lên tiếng. Mặc dù không biết quan hệ giữa đám Huyết kỵ sĩ và Huyết Tinh Linh như thế nào, nhưng hình như đám Huyết kỵ sĩ rất phản nộ.

- Không, các người như thế nào vẫn còn sống, các người như thế nào vẫn còn sống?

Một vài Huyết Tinh Linh sau khi nhìn thấy Huyết kỵ sĩ thì cùng nhau phát ra tiếng sợ hãi, đồng thời, các nàng không hề do dự muốn Cừu Thủ Caribe nhanh chóng chạy trốn.

- Muốn chạy à?

Cao Lôì Hoa hừ lạnh một tiếng.

- Rút đao chém nước, nước chia hai.

Cao Lôì Hoa giờ chậm trường đao lên. Vì sao Huyết kỵ sĩ phần nộ hấn cũng không biết, hấn chỉ biết rằng, hiện tại tất cả Huyết Tinh Linh đều phải lưu lại đây:

- Cổ vũ kỹ-- Đoạn thủy nhất đao!

Một đao nhìn cực kỳ bình thản, không có ma pháp tử lôì làm tăng độ hoa lệ của đao. Nhưng một đao đơn giản này lại khiến nước biển xung quanh người Cao Lôì Hoa run động theo tần suất kỳ quái!

- Xoẹt! Bùm!

Hai tiếng nổ lớn, là do đao trong tay Cao Lôì Hoa xẹt qua nước.

- Bùm!

Lại một tiếng nổ vang, lão Cao đã che dấu lực lượng cuồng bạo trong một đao nhìn nhẹ nhàng. Đoạn thủy nhất đao, rút đao chém nước, nước chia hai.

Một đao đúng như tên gọi của nó—Đoạn thủy! Dưới một đao này, toàn bộ mặt biển yên tĩnh đã bị Cao Lôì Hoa biến thành một cái miệng thật to trên biển!

Hiện tại mặt biển đã bị đóng băng thành một khối! Dưới tác dụng một đao này của Cao Lôì Hoa, tất cả nước biển đều biến mất! Một đao này cũng đoạn tuyệt luôn ý định chạy trốn của nhóm Huyết Tinh Linh, các nàng chuẩn bị đón chờ cơn phần nộ của đám Huyết kỵ sĩ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 289

Mục Tiêu Chân Chính.

Cả nhóm Huyết Tinh Linh ngơ ngác trên không trung, trên mặt tràn đầy kinh ngạc. Một đao mạnh mẽ, một đao khủng bố, một đao tràn đầy uy lực!

Một đao khủng bố này không làm nhóm Huyết Tinh Linh bị chút trầy xước nào cả. Nhưng đám quái vật mà nhóm Huyết Tinh Linh triệu tập lại tan biến thành tro bụi!

Tuy các nàng không bị thương, nhưng kế hoạch chạy trốn của các nàng cũng tan theo bọt biển. Bởi vì nước biển xung quanh các nàng cũng bị một đao của Cao Lôì Hoa chém tan thành hư không, hiện tại các nàng giống như lơ lửng trên không. Do đó kế hoạch ngồi trên Cừ Thủ Caribe chạy trốn cũng đi toong.

Lúc này, may mắn sống sót dưới một đao của Cao Lôì Hoa, mấy nàng Huyết Tinh Linh kiểm tra lại cơ thể mình. Sau khi thấy mình không bị gì, tất cả hoài nghi nhìn Cao Lôì Hoa. Các nàng không hiểu nổi vì sao một đao khí thế cuộn cuộn này lại không làm các nàng bị một tia tổn thương. Chẳng lẽ nam nhân này cho các nàng một con đường sống?

Nhưng ngay sau đó, lập tức các nàng hiểu vì sao đao đó không làm các nàng bị thương! Đúng vậy, một đao này của Cao Lôì Hoa tha cho các nàng, bởi vì tự nhiên có người thu thập các nàng rồi!

Tám mươi chín Huyết kỵ sĩ sớm tương thông tâm ý với Cao Lôì Hoa, lúc Cao Lôì Hoa xuất đao thì đã nhanh chóng đuổi theo, lúc đao Cao Lôì Hoa chém xuống thì đã đuổi kịp nhóm người Huyết Tinh Linh.

- Đi chết đi, bọn người chết tiệt, đồ phản bội! Dùng máu của bọn bây an ủi trăm vạn huynh đệ chết không nhắm mắt trên bình nguyên Bi Ai đi! Linh hồn dơ bẩn của bọn bây lên bình nguyên hỏi cái với linh hồn các huynh đệ đi.

Tám mươi chín Huyết kỵ sĩ phần nộ chia bảy, tám người thành một tốp nhỏ vây nhóm người Huyết Tinh Linh. Đồng thời, hung hăng vung huyết kiếm đâm tới!

Lúc bị huyết kiếm đâm thì nhóm Huyết Tinh Linh hoảng sợ nhìn thân thể bất tử bất diệt mình ‘bụp’ một tiếng, sau đó miệng vết thương lan rộng ra

như sóng nước. Lúc các nàng rớt xuống thì tan biến dần như bọt nước vào không khí.

Giải quyết xong nhóm Huyết Tinh Linh, chỉ còn đồng chí Cửu Thủ Caribe nuốt Nguyệt Nhị với tiểu công chúa Tinh Linh Ly Nhi. Từ lúc Huyết kị sĩ đuổi kịp và làm bốc hơi hết nhóm Huyết Tinh Linh chỉ diễn ra trong một giây. Thậm chí Cửu Thủ Caribe còn chưa kịp rớt xuống đáy biển.

- Giờ thì trả con gái ta cho ta chứ.

Cao Lôì Hoa lẳng không đáp tới trước người Cửu Thủ Caribe. Giọng nói như một mệnh lệnh không thể cự tuyệt!

- Gừ~ Gừ... gừ... gừ~

Cửu Thủ Caribe nhìn Cao Lôì Hoa, trong mắt hiện lên tia hung quang. Là yêu quái, nó cũng có tuyệt chiêu liều mạng của mình. Nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa, từng tiếng gầm gừ như bản nhạc từ miệng Cửu Thủ Caribe truyền ra, không chỉ từ chiếc miệng lớn trên mình nó, mà chín cái miệng trên xúc tua cũng cùng niệm chú văn.

Cửu Thủ Caribe là một yêu thú hải dương, do đó ma pháp mà nó thông thạo nhất chính là ma pháp thuộc tính thủy.

- Gừ...A~

Tiếng gừ cuối cùng, Cửu Thủ Caribe ngẩng đầu rồng lớn. Thủy nguyên tố tập trung dày đặc. Một cơn lốc xoáy xuất hiện trên biển, trên không mây đen xoay quanh theo lốc xoáy, nước biển bốc lên cuộn cuộn. Nhìn qua liền thấy một cột nước nổi dài từ mặt biển lên trời.

Mất thấy ma pháp cường đại này sẽ hình thành, Cao Lôì Hoa buông lời thương tiếc:

-Ngu ngốc.

Sau đó, tay phải đâm mạnh lên mình Cửu Thủ Caribe.

- A~.

Cửu Thủ Caribe kêu thảm, chú văn vì tiếng kêu này mà bị ngắt quãng âm tiết. Kẻ thù ngay trước mặt mà còn niệm chú văn dài như vậy, đúng là muốn chết mà!

- Người đã không chủ động giao con gái ta ra thì...

Cao Lôì Hoa rút Tài Quyết ra.

- Xoạt.

Một kiếm chia trời xẻ đất chém ra! Một kiếm này dễ dàng chia đôi cột nước lốc xoáy mà Cửu Thủ Caribe gọi ra, đồng thời chia đôi luôn Cửu Thủ Caribe.

Sau khi chém đôi Cửu Thủ Caribe ra thì từ trong bản thể Cửu Thủ Caribe, một lớp bọc trong suốt xuất hiện, bên trong là tiểu công chúa Tinh Linh đang hôn mê. Nhưng lại không thấy con gái Cao Lôì Hoa là Nguyệt Nhị đâu!

Cao Lôì Hoa không thấy Nguyệt Nhị trong lòng liền cảm thấy bất an.

- Yaaa~

Trong lòng bất an, Cao Lôi Hoa hét lớn, tay cầm xúc tua Cừ Thủ Caribe, nâng một nửa con Cừ Thủ Caribe lên. Sinh mạng lực của Cừ Thủ Caribe ngoan cường, có thể so sánh với thủy tức trên Trái Đất. Cho dù bị chia làm hai, chỉ cần có đủ thời gian, có cơ hội, nó liền phục sinh lại.

- Con gái ta đâu!

Cao Lôi Hoa quát Cừ Thủ Caribe.

- He he! Con gái của ngươi?

Không ngờ Cừ Thủ Caribe lại nói tiếng người, đặc ý nở nụ cười. Đúng vậy, là một ma thú hoàn mỹ hơn cả siêu cấp ma thú, biết tiếng người là chuyện muỗn:

- À, ý ngươi là mục tiêu phải không!

- Nói cho ngươi biết, mục tiêu, sớm bị chúng ta đưa đi rồi.

Cừ Thủ Caribe đặc ý cuồng tiếu.

- Mục tiêu?

Cao Lôi Hoa trừng to mắt, đồng thời hiểu ngay mục tiêu của nhóm Huyết Tinh Linh này căn bản không phải là tiểu công chúa Tinh Linh Ly Nhi mà là con gái mình?

- He he, khụ!

Cừ Thủ Caribe vừa ho vừa cười nói:

- Những gì ngươi mới nhìn thấy ở trên thuyền đều là kịch do bọn ta diễn thôi! Hiện tại, mục tiêu, ha ha, chỉ sợ đã đưa đến nơi rồi! Tiện thể nói cho ngươi biết, mục tiêu của chúng ta không phải là tiểu công chúa tộc Tinh Linh!

- Đức Satan vĩ đại, một lần nữa sẽ mang ý chí của người chiếu rọi lên thế giới tươi đẹp này!

Nói đến đây thì Cừ Thủ Caribe kích động đặc ý cười ha ha.

- Con mẹ nó vĩ đại! Nói cho ta biết, con gái ta ở đâu?

Cao Lôi Hoa tức giận mắg, tay cầm Cừ Thủ Caribe quát mạnh. Thân thể khổng lồ của Cừ Thủ Caribe trong tay Cao Lôi Hoa nhẹ như bông.

- Nam nhân hùng mạnh, ngươi có thể khinh thường sức mạnh của ta, nhưng đừng coi ta là thằng ngốc.

Đột nhiên Cừ Thủ Caribe cười rộ lên:

- Ta sẽ không nói cho ngươi biết con gái ngươi ở đâu đâu.

- Không nói hả!

Trong mắt Cao Lôi Hoa lóe lên ánh sáng tử sắc yêu dị:

- Ông bức mày nói!

- Ngươi không cần tỏ vẻ tức giận làm gì. Cho dù có giết, ta cũng không nói một câu nửa chữ.

Yêu thú Cừ Thủ Caribe cuồng tiếu:

- Nói cho cùng thì nhiệm vụ của ta cũng đã hoàn thành rồi!

- Nhiệm vụ đã hoàn thành? Nói như vậy, tất cả những gì các ngươi vừa

làm đều là yểm hộ.

Tử sắc trong mắt Cao Lôì Hoa càng lúc càng đậm. Nói cách khác, này giờ Cửu Thủ Caribe cùng kỳ nhèo với Cao Lôì Hoa là để tranh thủ thời gian cho đồng bọn của nó!

- Đúng vậy thì sao nào.

Yêu thú Cửu Thủ Caribe nhìn thẳng vào mắt Cao Lôì Hoa, nhưng vừa nhìn thì nó phát hiện ánh mắt mình không thể dời khỏi tầm mắt của Cao Lôì Hoa được.

- Tốt lắm.

Lúc này, trong tai Cửu Thủ Caribe, giọng nói của Cao Lôì Hoa đột nhiên trở nên hư ảo:

- Nhìn vào mắt ta.

- Ừ.

Yêu thú Cửu Thủ Caribe mơ mơ màng màng nhìn vào cặp mắt tử sắc yêu dị của Cao Lôì Hoa, đôi mắt này dường như có sức quyến rũ nó, khiến nó chìm đắm vào trong, không rời khỏi được!

- Mục tiêu của các ngươi là con gái ta, Nguyệt Nhị phải không?

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói.

Cùng lúc đó, tám mươi chín Huyết kỵ sĩ làm xong nhiệm vụ, đứng sau lưng Cao Lôì Hoa không nhúc nhích. Bọn họ không dám làm phiền Cao Lôì Hoa. Bọn họ đều biết chủ nhân của mình nắm giữ rất nhiều lực lượng thần kỳ. Giống như bây giờ, chủ nhân đang khiến cho Cửu Thủ Caribe ngoan ngoãn nói ra bí mật trong lòng. Mà như lời của chủ nhân thì thứ này hình như có tên là—Thuật thôi miên?!

- Đúng vậy, mục tiêu của chúng ta là một bán Tinh Linh trên thuyền.

Giọng nói của Cửu Thủ Caribe có phần cứng ngắc, nhưng vừa đủ trả lời câu hỏi của Cao Lôì Hoa.

- Các ngươi bắt công chúa Tinh Linh chỉ dùng để yểm hộ sao?

Giọng nói của Cao Lôì Hoa vẫn nhẹ nhàng.

- Đúng vậy, chỉ dùng yểm hộ.

Cửu Thủ Caribe cứng nhắc đáp.

- Nói như vậy, các ngươi sớm biết con gái ta sẽ ở trên thuyền này.

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Không biết, chúng ta là do cấp trên trực tiếp điều đến.

Cửu Thủ Caribe trả lời hơi khó khăn. Cao Lôì Hoa không khỏi nhíu mày, cảm thấy Cửu Thủ Caribe chỉ là một con tốt nhỏ nhoi, không đáng giá, căn bản không biết chuyện gì quan trọng cả.

- Tốt lắm, giờ nói cho ta biết, con gái của ta ở đâu?

Nghĩ hồi, Cao Lôì Hoa liền chậm rãi hỏi.

- Tinh Linh tộc, ở xung... quanh... di tích... ..

Giọng nói Cửu Thủ Caribe cứng ngắc, dường như nó cố gắng giãy dụa

nhưng vẫn trả lời.

- Tốt lắm.

Cao Lôì Hoa duỗi tay phải ra đặt lên đầu Cửu Thủ Caribe:

- Như vậy, hiện tại nhiệm vụ của người coi như đã hoàn thành!

- Bụp.

Thân thể khổng lồ của Cửu Thủ Caribe trên tay Cao Lôì Hoa phình to như một quả bong rồi nổ tung. Cao Lôì Hoa không hỏi nguyên nhân vì sao, hắn cũng không cần biết nguyên nhân là gì. Chỉ là con gái hắn không ngờ lại bị người khác không coi vào đâu dám bắt!

- Mẹ nó!

Cao Lôì Hoa tức giận mắng, hắn siết chặt nắm tay. Cao Lôì Hoa tự trách mình, mỗi lần Nguyệt Nhị đi theo hắn ra ngoài đều xảy ra nguy hiểm. Lần trước ở trong Vong Linh cốc thì gặp sát thủ Diệp Đồng.

- AAA!

Cao Lôì Hoa phẫn nộ đám một quyền lên mặt nước, một cột nước cao phóng thẳng lên. Hắn sẽ làm cho bọn người kia hối hận khi đã sinh ra trên thế giới này!

Sự thật như lời nói, với sự khủng bố hiện tại của Cao Lôì Hoa, phỏng chừng không có ai nguyện ý gặp phải một kẻ thù như hắn. Đường như, tốc độ tiến bộ của Cao Lôì Hoa quá nhanh, mà năng lực Cao Lôì Hoa trong dịch thủ vĩnh viễn không cập nhật đúng! Cao Lôì Hoa, vĩnh viễn mạnh hơn nhiều so với tư liệu trên tay bọn hắn, mạnh hơn nhiều, rất nhiều... ..

- Đi, lấy tốc độ nhanh nhất đi tới tộc Tinh Linh.

Phát tiết xong, sau khi bình tĩnh lại, Cao Lôì Hoa hét to với bọn Huyết kỵ sĩ, xung quanh di tích tộc Tinh Linh, hắn là cái nơi mà ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên với tay mạo hiểm kia nói! Nhưng vẫn chưa xác định được, nếu là cái đó thì tốt nhất.

Xách tiểu Ly Nhi lên, Cao Lôì Hoa và tám mươi chín Huyết kỵ sĩ bay lên trời...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 291

Cầm Địa Tộc Tinh Linh.

Nói đến số người bay lên trời, vừa tròn chín chục. Chín mươi người này chính là Cao Lôì Hoa và tám mươi chín Huyết kỵ sĩ.

Tuy nhiên Huyết kỵ sĩ hiện tại có điểm khác với Huyết kỵ sĩ lúc đầu Cao Lôì Hoa triệu hồi ra, sự khác biệt nằm ở ánh mắt sang ngời như có thần của họ!

Trước kia, ánh mắt bọn họ là một mảng âm u mờ mịt, mặc dù có tư duy đơn giản nhưng lại thiếu đi một phần linh khí. Hiện tại bọn họ đã khôi phục được hơn nửa trí tuệ trước kia, tuy trí nhớ không tròn vẹn nhưng như thế cũng đủ rồi.

Ít nhất bọn họ còn nhớ đến thân phận của mình! Là một chiến sĩ không cam lòng ngã xuống trên chiến trường vạn năm trước, là một trong trăm vạn chiến sĩ bị bọn người Huyết Tinh Linh phản bội khiến toàn quân bị tiêu diệt trên bình nguyên Bi Ai.

Sự tồn tại của bọn họ chính là để trừng phạt nhóm người Huyết Tinh Linh phản bội!

Lúc này, ở trên con thuyền xa hoa, bất kể mọi người, từ thủy thủ cho đến hành khách đều bận đến tối tăm mặt mũi. Hiện tại trên thuyền không còn phân biệt ra ai là quý tộc ai là bình dân, chỉ có một đám con người bận rộn vì sinh tồn.

Dù là vương tử hay là tên cu li, đều dốc sức mình ra làm việc.

Bởi vì lúc yêu thú Cừ Thủ Caribe dung xúc tua bắt Nguyệt Nhị với tiểu công chúa Ly Nhi đã vô tình làm đáy thuyền thủng một lỗ, một cái lỗ này đối với Cừ Thủ Caribe chỉ nhỏ như lỗ mũi, nhưng lại khiến mọi người trên thuyền cuốn cuồng lên. Cũng may thế giới này là thế giới ma pháp, không giống như trên Trái Đất trước kia Cao Lôì Hoa sống. Nếu là trên Trái Đất, một chiếc thuyền lớn bị thủng một lỗ to như vậy thì bị chìm là cái chắc.

Cực kỳ may mắn, đây là thế giới ma pháp, tại thế giới ma pháp rộng lớn này cũng có một số ma pháp khó tin.

Giống như bây giờ, các ma pháp sư đang sử dụng ma pháp thủy hệ, điều khiển thủy nguyên tố. Cố gắng giảm bớt lượng nước tràn mạnh vào thuyền.

Ở bên cạnh, được xưng là chuyên gia kiến tạo ma pháp sư hệ ‘tự nhiên’ đang phát huy năng lực của bọn họ, bởi vì thuyền của thế giới này làm bằng gỗ là chính. Cho nên đối với pháp sư hệ tự nhiên thì việc cung cấp gỗ để tráng lại thuyền bị thủng chỉ là việc lật bàn tay.

Dưới sự cố gắng của các ma pháp sư tự nhiên. Bằng mắt thường có thể thấy lỗ thủng to đang dần dần thu nhỏ lại.

Có thể nói lỗ thủng này là nguyên nhân chính gây nguy hiểm đối với mọi người. Hiện tại đã được tu bổ tốt rồi.

Lúc mọi người đang chìm đắm trong niềm vui sướng thì một âm thanh phá nước từ mặt biển cạnh thuyền vang lên. Lập tức, ánh mắt mọi người dõi theo chỗ âm thanh phát ra. Sau đó mọi người đều thấy một người có mái tóc bạc từ nước đi lên, gã tóc bạc đã lấy cứng chọi cứng với một kích của yêu thú kia, hơn nữa còn đánh bại con yêu thú đó.

Mái tóc bạc number one của Cao Lôì Hoa thật sự chói mắt, gây ấn tượng mạnh khiến người ta xem qua một lần không thể quên.

Mà lúc Cao Lôì Hoa chiến đấu với con yêu thú, mọi người ở trên thuyền cũng chứng kiến qua. Thật không ngờ cái ma pháp không biết là gì đó lại có thể chém đôi mặt nước, điều đó nhân loại không thể làm được!

Chỉ có điều lúc đó chiến đấu cách xa quá, mọi người cũng không rõ chuyện gì đang diễn ra.

Mà lúc Cao Lôì Hoa và đám Huyết kỵ sĩ phá nước bay lên thuyền thì đám người Tinh Linh trên thuyền cũng thấy Cao Lôì Hoa.

Sau khi thấy Cao Lôì Hoa đáp xuống thuyền xong, Cả đám Tinh Linh nhanh chóng lại tiếp đón.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, xin hỏi tiểu công chúa của chúng ta đâu? Công chúa của chúng ta không có việc gì chứ?!

Đám Tinh Linh sốt ruột hỏi han.

- Không có việc gì, Ly Nhi đã bình an rồi.

Hạ xuống boong thuyền, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng đưa Ly Nhi trong tay cho mấy người Tinh Linh.

- Thật tốt quá, tốt quá. Tinh Linh thần tại thượng, cuối cùng tiểu công chúa đã bình an vô sự.

Cả đám Tinh Linh nhìn công chúa không có việc gì liền kích động không thôi, không biết nói gì cho tốt. Nữ đội trưởng dẫn đầu Anna vội vàng tiến tới tiếp công chúa Ly Nhi.

Sau đó tay Anna lóe lên một màn ánh sáng màu xanh lục, dưới tác dụng của những tia sáng phát ra, tiểu công chúa Ly Nhi dần dần tỉnh lại.

- Đúng rồi, lão ca Nguyệt Hoa Thiên của ta đâu?

Cao Lôì Hoa lắc đầu rũ tóc đang ướt, sau đó hỏi Anny.

- Em rể. Chú tìm anh à?

Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến. Đi bên cạnh Nguyệt Hoa Thiên là mạo

hiếm gia ‘Lam Bạch’. Thuyền trưởng của thuyền này là bạn của Nguyệt Hoa Thiên, vừa rời Nguyệt Hoa Thiên đến giúp đỡ vị thuyền trưởng đó.

- Lão ca, chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức xuất phát đi di tích!

Cao Lôì Hoa hít một hơi sâu, trong đôi mắt đen tràn đầy lửa giận. Đây là cơn phần nộ của Lôì thần không ai có thể chịu được.

- Sao vậy em rẻ?

Nguyệt Hoa Thiên nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa, sau đó nhìn đám Huyết kỵ sĩ đứng mảnh đứng sau lưng Cao Lôì Hoa. Quan sát tỉ mỉ đám người Cao Lôì Hoa, đột nhiên Nguyệt Hoa Thiên phát hiện ra không thấy Nguyệt Nhị đâu.

- Em rẻ, Nguyệt Nhị đâu?

Nguyệt Hoa Thiên vội vàng hỏi, không lẽ Nguyệt Nhị xảy ra chuyện gì rồi sao?

Đồng thời, lập tức Nguyệt Hoa Thiên cảm thấy tự trách mình. Nơi đây là đại dương, là thế giới của Hải tộc, ở trên đại dương, không một ai có tư cách kiêu ngạo với chủ nhân của Hải tộc! Mà Nguyệt Hoa Thiên vốn là vương tử của Hải tộc lẽ ra có thể trợ giúp rất nhiều, nhưng bất hạnh thay là nội bộ Hải tộc đang mất đoàn kết, tuy ngoài mặt thì Hải tộc đều phục tùng dưới sự lãnh đạo của bộ tộc Hải Hoàng, nhưng trong tộc Hải Hoàng cũng còn rất nhiều chi nhánh. Giống như chị và anh rẻ của Nguyệt Hoa Thiên và Tĩnh Tâm.

Thật xui xẻo, chỗ mà đám người Cao Lôì Hoa đang ở lại chính là lãnh hải mấy người chị của Nguyệt Hoa Thiên quản lý. Mà hần và chị họ không hợp nhau nên không nhờ cậy được gì... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 292

Mở Cửa Di Tích.

Minh ngậy người ra, bởi vì điều Cửu U vừa nói khiến hấn ngậy ra! Tên tuổi của Cửu U từ lúc Thần Ma đại chiến từ rất ít người biết. Nhưng nếu là thần từ vạn năm trước đều biết tên này. Cửu U, năm xưa là một trong tám ma hoàng mạnh nhất của Satan. Đồng thời cũng là một trong những vị thần đi theo Satan lúc Satan đọa lạc.

Hơn nữa, kế hoạch phục sinh Satan mấy ngàn năm nay đều do chính tay hấn bày ra, nhưng bất hạnh thay lại bị Lôi thần khi đó phá hỏng.

Từ đó về sau, Cửu U sinh ra hứng thú mãnh liệt với các thế hệ Lôi thần. Mà Lôi thần hiện tại là một nam nhân mới đạt tới thần cấp—Cao Lôi Hoa.

Nhưng xem ra, Cửu U đánh giá nam nhân này cao hơn Lôi thần trước rất nhiều. Thậm chí nói thẳng ra thì Cửu U sợ nam nhân này.

Bên kia.

Cuối cùng Cao Lôi Hoa, Nguyệt Hoa Thiên và Lam Bạch đã đến cửa di tích.

Tòa di tích bí mật này nằm dưới một ngọn núi lớn, chỉ có thể thấy một chiếc cửa vào.

Sau khi vừa nhìn thấy cửa vào, mạo hiểm gia Lam Bạch vui mừng mở rộng tấm bản đồ da nói với mấy người Cao Lôi Hoa:

- Là nơi này, chính là nơi này!

Nhưng ngay lúc Lam Bạch hưng phấn nói thì đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng thét chói tai của nhóm Tinh Linh đang cảnh giới.

Cao Lôi Hoa vội quay đầu lại, sau đó liền nhíu mày. Cho dù có định lực kiên cường như Cao Lôi Hoa khi nhìn thấy tình cảnh đó vẫn cảm thấy buồn nôn.

Trùng, vô số trùng tử! Tầng tầng lớp lớp nhúc nhích đen nghịt, cực kỳ ghê tởm. Vô số trùng tử ngăn cản đường lui của nhóm Cao Lôi Hoa.

- Làm sao đây chú Cao?

Vội đầu vào ngực Cao Lôi Hoa, tiểu Ly Nhi không dám ngẩng mặt hỏi Cao Lôi Hoa.

- Không có việc gì, đừng ngẩng đầu lên.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng giữ đầu Lý Nhi.

- Mở, mở rồi, mau vào!

Ở phía sau mọi người vang lên tiếng hưng phấn của Lam Bạch, hẳn đã mở được cửa di tích... ..

Người trong lúc gặp nguy hiểm có thể phát huy ra sức mạnh phi thường. Giống như mạo hiểm gia Lam Bạch bây giờ, đằng sau là sự uy hiếp của vô số trùng độc đã khiến cho tay nghề của Lam Bạch phát huy cực hạn, chỉ trong vòng vài giây đã mở được cửa di tích!

- Nhanh lên, mọi người nhanh đi vào!

Mở cửa xong, Lam Bạch nhanh chóng quay đầu kêu mọi người.

Ngay sau đó, nhóm Tinh Linh và Nguyệt Hoa Thiên nhanh chóng chạy về phía cửa di tích.

- Đứng loạn, nhường nhóm Tinh Linh đi vào trước, sau đó có trách nhiệm tìm cơ quan đóng cửa di tích. Ta và Lam Bạch giữ cửa cho.

Trong lúc hỗn loạn, Nguyệt Hoa Thiên liền đảm nhiệm vai trò lãnh đạo của mình, lúc này hẳn biểu lộ ra khí thế lãnh đạo không thể nghi ngờ.

Chỉ có điều, lúc mọi người đều đi vào hết thì Cao Lôì Hoa vẫn đứng ngoài cửa.

- Em rể, sao vậy?

Nguyệt Hoa Thiên kêu Cao Lôì Hoa.

- Hì hì.

Cao Lôì Hoa quay đầu cười với Nguyệt Hoa Thiên, sau đó đem tiểu công chúa Tinh Linh Lý Nhi cho Nguyệt Hoa Thiên.

Rồi nói với các Huyết kỵ sĩ:

- Huyết kỵ sĩ, các người vào trong bảo vệ mọi người.

- Tuân lệnh chủ nhân.

Huyết kỵ sĩ lớn tiếng đáp, tuy bọn họ ít nhiều gì cũng có chút tư duy nhưng đã có thói quen phục tùng mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa vô điều kiện.

- Em rể, chú muốn làm gì?

Nguyệt Hoa Thiên vội la lên, bên ngoài toàn là trùng tử ghê tởm, Cao Lôì Hoa định làm gì dưới tình huống đó đây?

- Ài.

Cao Lôì Hoa khởi động thân thể thoải mái nói:

- Lão ca. Các người vào trước đi. Một lát nữa ta sẽ vào.

- Được rồi.

Nguyệt Hoa Thiên thấy bộ dạng kiên quyết của Cao Lôì Hoa thì cũng không nhiều lời, mang mọi người đi vào trong di tích. Sau đó đóng cửa di tích lại.

Bên trên hạp cốc.

- Ấc~ ặc~~. Con mẹ nó sinh tởm. Tên ma trùng này. Chẳng lẽ hẳn không có tí ti văn minh chiến đấu sao?

Trên hạp cốc. Một người đứng sau Cửu U đang giữ miệng mình nôn khan.

- Ha ha. Dạ, người đừng hy vọng gã ma trùng này không ghê tởm.

Ở phía sau Cửu U, Minh thương thức thanh đoản kiếm trên tay cười nói:

- Mặc dù có điểm ghê tởm, nhưng không thể phủ nhận một chiêu này của hắn rất mạnh.

Đây là một chiêu ghê tởm của gã Trùng Ma, đại quân trùng tử.

Trùng tử, khắp núi đầy những con trùng! Hơn nữa không phải loại trùng bình thường, mà là trùng do ma lực của gã Trùng Ma hắn biến thành.

Đợi đến khi đám người Nguyệt Hoa Thiên đi vào trong, Cao Lôi Hoa quay đầu lại nhìn một vách đá cách mình không xa nói:

- Bây giờ người có thể đi ra.

Yên tĩnh. Nơi đó không có một chút động tĩnh gì. Chỉ có điều tốc độ của đám trùng trên núi càng lúc càng nhanh hơn.

- Người không ra hả?

Cao Lôi Hoa cười lạnh:

- Đã vậy ta mời người ra.

Nói xong, Cao Lôi Hoa rút Tài Quyết ra. Sau đó giơ Tài Quyết lên.

- Ảo giác thần thể!

Cao Lôi Hoa hét lớn, sau đó một cỗ thần lực biến dị màu vàng lần đen nhanh chóng ngưng tụ sau lưng Cao Lôi Hoa! Một ảo ảnh Cao Lôi Hoa to lớn hiện ra phía sau Cao Lôi Hoa.

Tuy nhiên ảo ảnh hiện tại của Cao Lôi Hoa có lẽ không đơn thuần là ảo ảnh!

Từ lần giúp Băng Sương Cự Long Furion đỡ thiên kiếp, cái ảo giác thần thể này đã hấp thụ rất nhiều thần lực của thiên kiếp. Từ đó đến nay, Cao Lôi Hoa vẫn không hề dùng đến ảo ảnh thần thể. Lần này triệu hồi ảo giác thần thể ra thì phát hiện cái ảo ảnh này không ngờ đã ngưng kết thành thực thể. Tuy ảo giác thần thể đã ngưng kết thành thực thể nhưng đối với Cao Lôi Hoa mà nói thì nó càng có lợi, cho nên hắn cũng không có ý cò ý kiến gì.

Triệu hồi ảo giác thần thể ra, Cao Lôi Hoa vung Tài Quyết chém lên vách đá.

Lúc Cao Lôi Hoa làm một động tác mạnh mẽ như vậy, ảo ảnh phía sau cũng cầm Tài Quyết chém mạnh vào vách đá!

- Xoạt ~ xoạt ~

Hai đạo kiếm khí lớn nhỏ như hai lưỡi trắng không thương tiếc chém tới vách đá.

Lúc hai đạo kiếm khí hình lưỡi trắng chém tới thì một bóng người từ trong vách đá nhanh chóng bay ra.

Người đó vừa lao ra khỏi vách đá thì hai đạo kiếm khí lớn nhỏ đã chém lên trên vách đá tạo thành hai vết chém sâu hoắm!

- Khắc khắc, thật không ngờ! Không ngờ người lại phát hiện ra chỗ đại gia ta ẩn thân.

Người đó vừa thoát ra, không ngờ không hề bỏ chạy mà còn cười nói với Cao Lôì Hoa:

- Tuy nhiên, cho dù người phát hiện ra chỗ ẩn thân của đại gia thì đã sao! Nói cho người biết, hôm nay đại gia ta muốn lấy cái mạng cùì của người! Hiện tại, người hãy nhớ kỹ tên tuổi đại gia ta! Ta chính là một trong các chúc thần của Satan—Trùng Ma! Người cũng có thể gọi ta là đại nhân Trùng Ma. Nhớ kỹ tên ta, để đến khi gặp Diêm Vương còn báo danh tính của ta, chết trên tay ta là vinh dự của người!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 293

Song Ca Sư Tử Hồng.

Cao Lôi Hoa đảo mắt nhìn người nọ, ngay sau đó cảm thấy rợn tóc gáy. Trước mặt là một người trông cực kỳ gớm ghiếc, thậm chí Cao Lôi Hoa còn cảm thấy mấy cái thầy khô còn sạch sẽ hơn cả hắn!

Nghe mấy lời cuồng ngôn của hắn xong, Cao Lôi Hoa nở nụ cười lạnh, nhẹ nhàng thu Tài Quyết lại.

- Ha ha ha ha!

Trùng Ma thấy động tác đó của Cao Lôi Hoa thì cười phá lên:

- Ha ha! Làm sao vậy, sợ à? Cát kiếm hả? Ha ha! Được rồi, thấy thái độ của ngươi cũng không tệ, ngươi đã thích chết. Ta sẽ cho ngươi quyền được chọn chết thế nào!

- Giết ngươi, không cần kiếm.

Cao Lôi Hoa lạnh nhạt nói. Dùng Tài Quyết để giết tên gớm ghiếc này, Cao Lôi Hoa thật không dám nghĩ tới, dơ thanh kiếm của mình mất.

- Cái gì? Cái tên cuồng vọng này! Ngươi sẽ vì sự cuồng vọng của mình mà trả giá!

Trùng Ma hét lớn, khổng chế vô số trùng tử tấn công Cao Lôi Hoa.

- Hà.

Đối mặt vô số trùng tử, Cao Lôi Hoa vận khí đan điền, hít sâu một hơi!

- Ha ha, trùng của ta, tiến lên! Cắn chết tên cuồng vọng này cho ta!

Trùng Ma cuồng tiếu chỉ huy bày trùng. Lúc tới gần cơ thể Cao Lôi Hoa, đám trùng này co người lại! Sau đó những con trùng nhỏ nhoi này thể hiện một sức bật kinh người.

Vô số con trùng bắn lên không trung, rồi như những hạt mưa rớt xuống Cao Lôi Hoa!

Mắt thấy đám trùng như những viên đạn bay về mình, Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên không trung!

- Hồng~~

Một tiếng gầm vang trời dội đất từ miệng Cao Lôi Hoa phát ra. Sau đó là một vòng sóng âm có thể nhìn bằng mắt thường lan ra! Lấy Cao Lôi Hoa làm trung tâm, làn sóng âm khuếch ra xung quanh!

Cổ vũ kỹ-- Thiếu Lâm Sư Tử Hồng! Từ lúc có thể dùng Lôi thần lực thay thế cho nội công tâm pháp, phần lớn những võ công trước kia Cao Lôi Hoa không thể sử dụng thì bây giờ đã có đất dụng võ rồi. Hiện tại Cao Lôi Hoa cũng thử nghiệm một chút.

Chỉ có điều Cao Lôi Hoa không ngờ tới là ảo giác thần thể Cao Lôi Hoa phía sau cũng đồng thời mở miệng ra. Sau đó, một tiếng thét so với Cao Lôi Hoa còn lớn hơn gấp mười lần từ ảo giác thần thể rống lên. Chức năng của ảo giác thần thể chính là đem đòn tấn công của Cao Lôi Hoa khuếch đại gấp mười lần phát ra!

- Bụp bụp bụp! Bụp bụp bụp!

Làn sóng âm đi đến chỗ nào, trùng tử chỗ đó liền giống như những viên pháo chuột nổ lép bép!

Chỉ trong nháy mắt, những con trùng tràn đầy trên núi đã bị nổ tan xác pháo không còn bao nhiêu! Chỉ có mấy con mạng lớn thì ngoi ngóp sống dở chết dở.

Thấy tình cảnh trước mắt, lập tức sắc mặt Trùng Ma trắng bệch. Phải biết rằng, vô số trùng tử đồ sộ này chính là tâm huyết bao năm của hắn! Nhưng bây giờ, tâm huyết cả ngàn năm của hắn chỉ bị một tiếng rống của đôi phương phá hủy hết! Chỉ một tiếng rống! Con mẹ nó, không ngờ chỉ một tiếng rống đã đem tâm huyết ngàn năm của mình đổ sông đổ biển!

Cao Lôi Hoa cũng không nghĩ tới ảo giác thần thể có thể phục chế được cổ vũ kỹ của mình, hơn nữa còn khuếch đại lên gấp mười lần nữa chứ! Khi Cao Lôi Hoa và ảo giác thần thể cùng phát ra Sư Tử Hồng thì dẫn đến vụ 'song ca Sư Tử Hồng'. Uy lực Sư Tử Hồng khi song ca vượt quá tưởng tượng của Cao Lôi Hoa. Chỉ trong nháy mắt, hai tiếng hồng này đã chấn nát hầu hết trùng độc nhi nhit trên núi.

Lúc này, phía trên hạp cốc.

Gã được gọi là Dạ đang hoảng sợ nhìn Cao Lôi Hoa hồng, sau đó kinh ngạc nhìn đám trùng nổ tung như pháo chuột.

Mà cạnh Dạ, đang đùa giỡn đoản kiếm 'Minh' cũng dừng tay, đồng thời há to miệng nhìn tình cảnh phía dưới. Bây giờ thì hắn đã hiểu vì sao Cửu U nói gã nam nhân đó rất khủng bố rồi.

Trùng Ma tuy có phần ghê tởm nhưng thực lực của hắn cũng nằm trong top giữa. Hơn nữa, chiêu ma lực trùng tử của hắn khiến người ta rợn da gà. Vì những con trùng do ma lực biến thành không đơn giản như thiên hạ nghĩ. Cho dù ở bên trong lĩnh vực, những con trùng này vẫn hoạt động một cách tự nhiên!

'Minh' và 'Dạ' nhìn thấy đám trùng này thì cả người nhũn ra. Nhưng không ngờ gã nam nhân Lôi thần tân nhiệm này chỉ dựa vào một tiếng rống to đã làm lũ trùng nổ chết.

Đây là lực lượng gì! Minh và Dạ mồm như chữ O, không sao khép lại

được.

- Quả nhiên là một nam nhân hùng mạnh.

Giọng nói của Cửu U có phần buồn bã, sau đó hai mắt hắn nhìn về phía Cao Lôì Hoa:

- Nếu không phải trên người hắn cảm thứ đó, ta cũng không khổ tâm như vậy.

Theo như lời Cửu U thì trên người Cao Lôì Hoa có thứ gì đó. Chẳng lẽ Cao Lôì Hoa từng lấy đồ vật gì của Cửu U sao?

Cửu U không biết ánh mắt quái dị của mình bây giờ lại khiến cho hai gã tay sai phía sau hoảng sợ.

Bởi vì ánh mắt của Cao Lôì Hoa rất phức tạp, đặc biệt ánh mắt hắn nhìn trắng trợn như có vẻ thấy được đồ vật đó, rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm.

Nếu Cao Lôì Hoa mà nhìn thấy ánh mắt này của Cửu U, nhất định Cao Lôì Hoa sẽ không hề do dự tấn công Cửu U một trận! Thử nghĩ xem, một thằng đàn ông con trai ai lại nhìn chằm chằm vào một thằng đực rựa khác chứ, nhìn như thế chỉ có thể là... ..

Ở phía sau Cửu U, Dạ và Minh không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Trong ánh mắt bọn họ cùng hiện lên một ý tứ, dường như lão đại Cửu U đang yêu? Mà đối tượng, hình như là gã nam nhân tóc bạc đó thì phải?

Cả hai không khỏi giật mình, lùi về phía sau một bước. Cả hai đều thầm nghĩ trong lòng: Không biết từ lúc nào mà lão đại lại có sở thích này cơ chứ? Nghe nói mấy hôm trước lão đại ở trong thế giới loài người mấy ngày, phải biết rằng con người là một loài sinh vật hủ bại nhất trên đại lục, cái gì mà Loli, ngự tử, thực nữ, muội muội... mấy cái từ chưa từng nghe bao giờ.

Mà lão đại ở lý trong thế giới loài người mấy ngày có phải bị người ta truyền bá tư tưởng xấu xa, hủ bại rồi không? Có thể bây giờ lão đại thích trai đẹp rồi?

Tuy hai đứa mình không có tiêu sái bằng cái gã tóc bạc đó, nhưng so với gã Trùng Ma ghê tởm đang đứng dưới thì mình thật là anh tuấn, thật là hot boy, trời có biết lão đại có xuống tay với hai đứa mình không?! Cho nên, cần phải duy trì khoảng cách với lão Đại.

Nghĩ vậy, Minh và Dạ liền né xa Cửu U một chút. Cả hai lùi ra sau nữa.

- AAA! Tên chết tiệt! Không ngờ người dám giết những con trùng của ta! Trùng Ma ghê tởm điên cuồng quát Cao Lôì Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 295

Thứ Bị Mất Đi (Thượng) .

Cao Lôì Hoa cười lạnh nhìn Trùng Ma không nói một lời nào. Đồng thời tay phải ngưng tụ lôì thần lực, chuẩn bị một kích tất sát!

- Tên chết tiệt!

Trùng Ma hỏn hẻn căm tức nhìn Cao Lôì Hoa, tâm huyết ngàn năm của hắ đã bị một tiếng hỏng tùy tiện của gã phá tan thành mây khói! Điều này sao có thể khiến hắ không tức giận cơ chứ, sao có thể không điên tiết lên chứ?!

Nhưng mà, trong lúc Trùng Ma còn giắ chân tỏ vẻ tức giận. Đột nhiên đối diện hắ, Cao Lôì Hoa giờ tay phải lên như cầm một thanh kiếm phát tới! Một đạo kiếm khí lưỡi trắng được phát ra!

Cùng với động tác của Cao Lôì Hoa, ảo giác thần thể phía sau cũng phát ra một đạo kiếm khí lưỡi trắng.

Tốc độ hai đạo kiếm khí một to một nhỏ rất nhanh, chỉ trong nửa khắc đã xuất hiện trước mặt Trùng Ma.

Trùng Ma kinh hãi, đối mặt hai đạo kiếm khí, hắ vội vàng hô to một tiếng:

- Hộ thể kim giáp trùng!

Lập tức, thân thể Trùng Ma giắ ra, kim quang trong cơ thể bắn ra. Chính xác mà nói thì vô số trùng tử màu vàng từ trong cơ thể hắ bắn ra, sau đó nhanh chóng bám bên ngoài cơ thể hắ. Đám trùng tử kim sắc này bao phủ thành một lớp màu vàng xung quanh thân thể Trùng Ma. Trông như một chiếc áo giáp dát vàng!

- Choang choang!

Hai đạo kiếm khí chém lên người Trùng Ma, âm thanh kim loại va chạm vang lên leng keng.

Nhưng mà, hai đạo kiếm khí tràn đầy uy lực đó không ngờ sau khi chém lên người Trùng Ma thì nhẹ nhàng bật ra. Không làm Trùng Ma trầy vì tróc vảy chút nào.

- Ha ha! Thế nào! Đây là bảo bối hộ thể của ta—hộ thể kim giáp trùng, bảo bối này của ta có độ cứng rắn không thua gì thần khí phòng ngự, dưới sự

phòng hộ của nó ta không cần phải sợ thương tổn gì cả!

Trùng Ma cười ha hả:

- Có nó, đòn đánh của ngươi chỉ là đòn muối, không gây thương tích cho ta! Chỉ cần có nó, ta là bất bại!

- Ngươi luôn luôn tự tin như vậy sao?

Đột nhiên, Cao Lôì Hoa xuất hiện phía sau Trùng Ma. Lúc này, Cao Lôì Hoa đã thu hồi ảo giác thần thể. Bởi vì ảo giác thần thể quá to lớn. Khi chuyển động dễ bị người ta phát hiện.

- A?!

Trùng Ma kinh ngạc xoay người, hắn không nghĩ tới tốc độ Cao Lôì Hoa lại nhanh như vậy.

- Tự tin. Cũng không đại biểu cho thực lực.

Cao Lôì Hoa cười lạnh, lôi thần lực mạnh mẽ trên tay đâm mạnh lên lưng Trùng Ma.

- Đông!

Khi nắm tay của Cao Lôì Hoa và lưng Trùng Ma va chạm không còn phát ra âm thanh leng leng nữa! Mà lúc này phát ra âm thanh như tiếng người ta dùng đại chùy đập lên miếng sắt!

Độ phòng ngự của hộ thể kim giáp trùng còn thể ngăn cản được vũ khí sắc bén tấn công, nhưng đối với lực lượng cơ giới thì bó tay! Một đòn vừa rồi của Cao Lôì Hoa chính là dựa trên nguyên lý này, một quyền khi này mang theo sức mạnh vô cùng lớn, giống như một cây đại chùy cực mạnh đập xuống!

- Bang!

Một tầng khí loãng từ trên lưng Trùng Ma bốc lên. Sau đó là tiếng xương gãy! Sau khi kêu ca ca hai tiếng thì chỗ giáp trùng trên lưng Trùng Ma bị lõm vào. Cái hộ thể kim giáp trùng trừ bỏ lớp ngoài ta thì bên trong đã bị chấn vỡ hoàn toàn! Ở bên ngoài dù chưa xuất hiện vết rạn nứt nhưng chỉ cần một lực nhỏ tác động vào cũng dễ dàng phá nát nó!

Không chỉ vậy, một quyền này của Cao Lôì Hoa mang theo dư lực chấn Trùng Ma bay ra xa.

- Quả nhiên lực phòng ngự không tồi, so với thần khí bình thường còn mạnh hơn vài phần.

Cao Lôì Hoa nói:

- Tuy nhiên nếu chỉ có thể phòng ngự được bên ngoài thì có ích lợi gì?! Một tầng phòng ngự có thể ngăn cản quyền của ta sao?

Nói xong, Cao Lôì Hoa lại biến mất. Khi hắn xuất hiện thì đã ở phía trên Trùng Ma!

Tốc độ lại thêm lực lượng! Luận tốc độ, Cao Lôì Hoa là thiên hạ vô song! Luận lực lượng, lôi thần lực biến dị ai có thể chống đỡ đây?!

- Trùng Ma, mau né ra!

Rốc cuộc, trên hạp cốc, Cửu U mắt thấy Trùng Ma chuẩn bị ăn đám liên không kìm nổi kêu lên. Tuy cái tên Trùng Ma này rất ghê tởm, Cửu U cũng rất ghét hắn. Nhưng dù sao hắn cũng là một trong các chúc thần của Satan. Cửu U không thể để Trùng Ma chết như vậy được. Cho nên lên tiếng đề tỉnh.

Trùng Ma vừa nghe thấy tiếng của Cửu U, không hề nghĩ ngợi, lập tức nghiêng thân mình chạy trốn về phía trước.

- Đã muộn.

Cao Lôì Hoa cười lạnh. Đồng thời tay phải bày ra một tư thế kỳ quái, các ngón tay của hắn hơi chìa ra trong lòng bàn tay, đầu ngón chỏ thì hướng vào trong các ngón tay. Toàn bộ ngón tay nắm lại thành quyền.

- Quyền kỹ-- Phá! Sơn! Không!

Cao Lôì Hoa quát khê. Đối với lớp phòng ngự rất mạnh bên ngoài của Trùng Ma, thì chiêu Phá Sơn Không này rất là hữu quả. Nói trắng ra thì loại phòng ngự dùng trùng tử này y hệt như Ngạn Khí Công ở Trái Đất, hơn nữa chỉ ứng với giai đoạn luyện da của Ngạn Khí Công. Loại công phu Ngạn Khí Công này chỉ luyện ngoại không luyện nội, cho nên giống như bên ngoài bọc sắt mà bên trong là đồ gốm.

- Bốp!

Cả người Cao Lôì Hoa như phá không xuất hiện phía sau Trùng Ma, sau đó nắm tay của hắn đã để trên người Trùng Ma!

Làm xong, Cao Lôì Hoa liền bay lui ra sau.

- Không!

Sau khi trúng phải Phá Sơn Không. Trùng Ma rống lên, hắn cố ngẩng đầu nhìn về phía lão đại.

Bởi vì Phá Sơn Không của Cao Lôì Hoa đã đem cỗ lôi thần lực biến dị kia truyền vào cơ thể của Trùng Ma!

Một cỗ lôi thần lực nhập vào trong cơ thể Trùng Ma, nhanh chóng làm công tác hủy hoại của mình! Cơ thể bên trong bị phá hủy thì lớp phòng thủ bên ngoài dùng để trưng triển làm ả?

Trên hạp cốc, Cửu U nhìn tình cảnh dưới núi khê thở dài. Cho dù hắn đã đề tỉnh Trùng Ma, nhưng vẫn chậm một bước.

- Muốn giết ta, không dễ dàng như vậy đâu! Ta sẽ không dễ chết như vậy đâu! Lĩnh vực!

Trùng Ma cố gắng mở miệng nói, khó khăn lắm mới thốt lên được lĩnh vực của mình:

- Trùng vực!

- Bụp bụp!

Trùng Ma triển khai lĩnh vực của mình, sau đó thân thể hắn nhanh chóng biến thành vô số trùng tử. Những con trùng này đồng loạt mở ra một đôi cánh nhỏ trong suốt sau lưng!

Lĩnh vực của Trùng Ma—Trùng vực. Kỳ thật Trùng vực cũng không phải

là một lĩnh vực tấn công. Lĩnh vực này chỉ có thể giúp Trùng Ma hóa thành vô số trùng tử tiến hành công kích sau khi triển khai lĩnh vực. Bên trong lĩnh vực chỉ có trùng và trùng. Cuộn cuộn không ngớt trùng được sinh ra. Chỉ cần Trùng Ma muốn bao nhiêu thì lĩnh vực sẽ sản sinh ra bấy nhiêu trùng cho hắn.

Nhưng mà, lần này Trùng Ma triển khai lĩnh vực ra không phải để tấn công mà là để-- chạy trốn. Chỉ cần lĩnh vực trùng vực còn tồn tại thì Trùng Ma còn có thể sống lại! Cho nên, chỉ cần một bộ phận chạy thoát thì sau này Trùng Ma có thể tạo lại một cơ thể mới!

Nghĩ vậy Trùng Ma liền biến thành vô số trùng tử nhanh chóng mở cánh, bay về phía đỉnh cốc trốn thoát!

Nhìn thấy Trùng Ma khiêu khai lĩnh vực, lúc đầu Cao Lôì Hoa còn sửng sốt, sau đó, khóe miệng nở nụ cười gian.

Lão Cao sẽ không chịu thua. Hắn đã nhìn thấy cách chạy trốn như thế này hai lần.

Một lần là khi Hỏa Thần dấn vào chiếc xe BB của hắn rồi hóa thành hàng ngàn ngọn lửa để chạy trốn. Lần thứ hai, đó chính là bóng ma đã cố gắng cướp cánh tay của Satan từ Cao Lôì Hoa và Nguyệt Đỉnh Thiên. Lúc hắn trốn cũng hóa thành vô vàn quang điểm. Nhưng lần đó, Cao Lôì Hoa quơ được một vật màu đỏ. Hắn cũng biết là vật gì, chỉ biết rằng, vật đó sờ rất mềm, hơn nữa còn tỏa ra mùi rất kỳ lạ... ..

Nói cho cùng, hắn cũng đã có hai lần kinh nghiệm. Hắn sẽ không để người khác dùng phương pháp đó mà chạy mất.

Để đối phó với phương pháp này, Cao Lôì Hoa đã khổ tâm suy nghĩ rất nhiều. Cuối cùng hắn cũng đã ngộ ra được một chút.

- Muốn chạy sao?

Nhìn thấy đám phi trùng này, Cao Lôì Hoa cười lạnh rồi bắt đầu kết ấn với tốc độ càng ngày càng nhanh.

- Phong!

Cao Lôì Hoa quát to một tiếng. Những tia lôi điện tử kim bắt đầu hiện ra... ..

Nghe tiếng quát này của Cao Lôì Hoa, vô số lôi quang tụ tập lại với nhau tạo thành một hàng rào điện.

Bởi vì đột nhiên xuất hiện lưới điện nên, đám trùng tử không kịp dừng lại nên đụng phải hàng rào điện kia.

- Ba ba!

Nháy mắt, một đám phi trùng liền bị chết cháy. Tuy khe hở của lưới điện không phải là nhỏ, nhưng đám trùng này không thể bay ra ngoài được. Bởi vì hàng rào này làm bằng lôi điện.

Nhưng chiếc hàng rào điện này chỉ có thể cản đám trùng và vây bắt chúng lại mà thôi. Tám hàng rào điện này không thể chịu nổi một lần công kích của

đám trùng tử nữa.

Mà cũng không sao, dưới sự khống chế của Cao Lôì Hoa, trên trời xuất hiện vài đạo sấm sét bổ về phía lưới điện. Lôì quang kéo tám lưới xuống mặt đất.

Rồi Cao Lôì Hoa vận Lôì thần lực lên. Cổ lôì thần lực trên mặt đất nổ tung như địa lôì.

Trong nháy mắt, đám phi trùng trong lưới điện đã chết hơn một nửa. Bọn chúng sợ hãi bay quanh lôì võng.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa đắc ý cười:

- Lôì ngục!

Ngay lập tức, từng đạo lôì quang từ trên người Cao Lôì Hoa phóng ra bốn phương tám hướng.

- Bây giờ xem ngươi có thể trốn ở chỗ nào?!

Cao Lôì Hoa đắc ý cười.

Trùng Ma cũng rất khản trương. Hiện tại, đường nào hắn cũng không thể đi được. Trên trời thì có lôì võng, phía dưới thì, lôì điện nổ ầm ầm. Nhưng bây giờ, hắn cũng chỉ có thể cố gắng tăng cường lĩnh vực của mình để sinh ra nhiều phi trùng hơn. Chỉ cần thần lực không tiêu hao hết, hắn có thể sản sinh ra vô số phi trùng... ..

- Cửu U, làm sao giờ?

Trên hạp cốc, Minh và Dạ nhìn tình hình ở dưới núi rồi nói với Cửu U.

Cửu U cười khổ. Lần trước gặp nam nhân đầu bạc này, nàng cũng dùng phương pháp này để chạy trốn. Bao nhiêu năm nay, cách chạy trốn này ở Thần giới là thịnh hành nhất. Bởi lẽ phương pháp này rất tốt, mà hơn nữa cũng ít người tìm ra được cách phá giải phương pháp này.

Nhưng quan trọng hơn là, cho dù muốn đối phó với phương pháp chạy trốn này. Cũng không có nhiều người có thể phản ứng nhanh như vậy.

- Cứu hắn không?

Cửu U thờ dãi, phải biết rằng, từ khi Satan bị thua trận, những vị thần dưới trướng của hắn càng ngày càng ít bởi Quang Minh s – con trai cả của Sáng Thế thần cũng là người đánh bại hắn.

Cửu U do dự thật lâu, rồi cắn răng gật đầu. Minh và Dạ tuy rằng rất mạnh nhưng chỉ có tương đương với ‘Trùng Ma’ mà thôi.

Cho nên, muốn cứu Trùng Ma, chỉ có thể là Cửu U thôi. Cửu U thờ dãi, hiện tại Cửu U cũng không biết có thể cứu Trùng Ma ra được không. Minh và Dạ còn không biết, bây giờ Cửu U không hoàn chỉnh, mà bộ phận bị thiếu đang nằm trong tay nam nhân kia.

- Được rồi, đi cứu hắn vậy.

Cửu U cuối cùng cũng quyết định ra tay. Cửu U thu hồi chiếc quạt xếp,

nhảy xuống dưới, hướng về nơi Cao Lôì Hoa bố trí lôì vông.

Ngay lúc đó, thân hình Cửu U cũng nhạt dần.

- Đình! Đình.

Tiếng chuông trong trẻo vang lên bên cạnh thân ảnh của Cửu U.

Tuy rằng phía dưới tiếng sấm sét đình tai nhức óc do Cao Lôì Hoa triệu tập nhưng lại không thể áp chế nổi thanh âm trong trẻo này.

- Đình! Đình! Đình!

Tiếng chuông của Cửu U càng ngày càng trong trẻo.

Nghe được tiếng chuông, Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên. Tuy rằng, lôì điện vẫn tiếp tục oanh tạc nhưng giờ tất cả sự chú ý của hắn đều tập trung trên bầu trời.

- Sát lục chi vũ, tuyệt sát.

Thanh âm lạnh lẽo từ trong sơn cốc vang lên. Giọng nói mang theo cỗ sát khí rõ rệt.

Đôi mắt của Cao Lôì Hoa chợt mở to ra! Sát lục chi vũ, cái tên này không phải lần đầu tiên Cao Lôì Hoa nghe qua. Hắn biết rằng điệu múa này là tuyệt chiêu của Mộng Ti. Đây chính là chiêu thức vì giết người mà nhảy, tuy xinh đẹp nhưng lại rất hiểm độc.

Nhưng giọng nói trên trời kia không phải là giọng trẻ con của Mộng Ti mà là một người trưởng thành.

Nhìn thấu qua lôì quang, Cao Lôì Hoa thấy thân ảnh đang lao xuống. Thân ảnh trắng kia từ trên trời lao xuống. Từng bước chân nhịp nhàng, nhìn qua thật giống bước nhảy của Mộng Ti.

Lúc này thân ảnh đó xuất hiện, nhẹ nhàng chỉ vào lôì vông.

Ngay lập tức, hàng rào điện liền bị phá vỡ.

Đối với chuyện đó, Cao Lôì Hoa cũng chẳng kinh ngạc. Bởi vì lưới điện này chỉ để ngăn chặn đám trùng kia thôi, không thể ngăn cản thế công của người kia.

Khi lôì vông bị phá, đám phi trùng lao ra như thủy triều.

- Muốn chạy sao!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, ba đạo lôì điện từ trên trời liền giáng xuống.

Tuy rằng thân ảnh màu trắng này có thể có quan hệ cùng Mộng Ti ở nhà hắn, có lẽ là thân nhân. Nhưng dù gì thì hắn cũng không quan tâm nữa.

Vì cứu con gái Nguyệt Nhị, chỉ cần có kẻ cản đường thì chết hết đi.

Rầm!

Ba đạo lôì quang tạo thành chữ phẩm bao quanh lôì vông.

Thân ảnh kia nhìn thấy ba tia lôì quang liền dừng lại một chút rồi nhảy lên đỡ lấy ba tia lôì quang đó!

Lúc chắn lấy ba tia lôì quang, Cửu U lấy một chiếc quạt xếp màu trắng ra rồi giơ lên. Trong nháy mắt, chiếc quạt xếp chợt lớn ra đỡ lấy ba đạo Thiên

lôi của Cao Lôì Hoa.

Tuy rằng đỡ được, nhưng thân ảnh màu trắng kia không kìm được nôn ra một bùm máu màu đen.

Cao Lôì Hoa đã bỏ nhiều thời gian để ngưng tụ Thiên Lôì. Có thể nói lôi quang lần này mạnh tới mức, cho dù là hắc cũng không chịu được.

- Mau chạy đi!

Sau khi ỏi ra một bùm máu tươi, Cửu U trùng mắt quát lớn một tiếng.

Đám phi trùng không hề do dự dùng tốc độ nhanh nhất bay đi.

- Lại muốn chạy sao?

Nhìn đám phi trùng chạy trốn, Cao Lôì Hoa lập tức nóng vội. Nhưng đột nhiên hắc lại nghĩ tới một chiêu thức vừa dùng! Đó là một chiêu thức rất hiệu quả.

- Áo giác thân thể!

Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng. Lôì thần lực nhanh chóng ngưng tụ.

- Không tốt, chạy nhanh! Trốn càng xa càng tốt!

Cửu U nhìn Cao Lôì Hoa triệu tập ảo giác thân thể lập tức quát một tiếng rồi chạy ra xa.

- Muộn rồi!

Cao Lôì Hoa hét to một tiếng, Lôì thần lực nhanh chóng được ngưng tụ. Hắc ngửa đầu ra đằng sau.

- Sư tử hồng!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 296

Gprs Thủy Tinh.

Rống!

Một âm thanh khác vang lên, giống hệt âm thanh lúc trước. Một đầu sư tử được huyền hóa hiện trên không trung.

Lại là một chiêu song ca Sư Tử Hồng!

Một chiêu thức sát thương lớn lại xuất hiện tại nơi sơn cốc nhỏ bé này!

Một làn sóng không khí mà mắt thường có thể nhìn thấy xuất hiện, lấy Cao Lôì Hoa và ảo ảnh làm trung tâm lan ra tám hướng với tốc độ cực nhanh!

Nhìn thấy làn sóng này đuổi theo. Cửu U thở dài, lấy chiếc chuông nhỏ trong tay ra.

- Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh!

Tiếng chuông vang dồn dập. Nhưng vẫn không chặn được tiếng Sư Tử Hồng của Cao Lôì Hoa.

Khí thế hùng mạnh đó đánh thẳng vào Cửu U. Làm Cửu U bay lên cao. Mất Cửu U mờ dần rồi ngã xuống đất... ..

Ngay từ lúc đầu, Cửu U biết rằng mình sẽ thua Cao Lôì Hoa. Mấy lần ra tay, toàn do nóng vội mà đánh, nên tự nhiên lực đạo không mạnh. Nhưng quan trọng hơn là hiện tại Cửu U không hoàn toàn là chính mình. Có một thứ của Cửu U đang nằm trong tay Cao Lôì Hoa, nên cho dù hai người có cấp bậc bằng nhau nhưng Cửu U vẫn chịu thiệt. Cửu U thở dài. Trận đánh này khiến Cửu U rất uất ức:

- Hôm nay, phải lấy lại được vật đó bằng bất cứ giá nào...

Khi ngã xuống, Cửu U vẫn còn cắn răng nghĩ... ..

Dưới sự trợ giúp của Cửu U, Trùng Ma đã thành công bảo vệ được sinh mạng nhỏ bé của mình. Đám phi trùng tự lại thành một cái đầu, tuy nhiên thế là đủ rồi. Chỉ cần cho hắn thời gian, hắn sẽ tái tạo lại được thân thể của mình.

- Cửu U!

Trên cốc, Minh và Dạ nhìn thấy Cửu U ngã xuống liền hét lớn một tiếng rồi lao về phía lão đại của mình.

- Không cần! Mau rời đi, chạy càng xa càng tốt!

Cửu U lấy hết sức hét lên một tiếng.

Minh và Dạ cắn chặt răng rồi nhấc đầu của Trùng Ma chạy đi. Bọn họ cũng không biết tại sao Cửu U biết rằng mình không phải là đối thủ của nam nhân kia nhưng vẫn cầm chân hắn lại?

Nhưng bọn họ cũng không nghĩ nhiều nữa, trí tuệ của Cửu U không phải thứ mà hai bọn họ hiểu được. Chắc rằng Cửu U có kế hoạch khác. Nghĩ như vậy, hai người nhanh chóng bỏ chạy.

Nhưng có lẽ bọn họ không nghĩ tới, Cửu U ở lại, chẳng qua muốn đòi một vật trọng yếu trong tay Cao Lôì Hoa. Tuy Cửu U bị tăng sổng âm đó đánh rơi nhưng cũng chẳng thêm để ý.

Bởi trong tay Cửu U còn một tấm vương bài, đó chính là con gái Nguyệt Nhị của Cao Lôì Hoa. Chỉ cần nắm trong tay vương bài này, Cửu U có cơ hội đoạt lại vật đánh mất. Đến lúc đó, Cửu U sẽ không còn sợ Cao Lôì Hoa nữa.

Thân thể Cửu U rơi xuống đất.

Ngay lập tức. Cửu U cảm thấy một mũi kiếm lạnh băng đang chĩa vào yết hầu của mình.

- Ta thua rồi.

Cửu U thở dài.

- Con gái của ta đâu.

Cao Lôì Hoa dí mũi Tàì Quyết vào yết hầu của Cửu U rồi lạnh lùng nói.

- Bên trong di tích.

Cửu U cười nói.

- Ta không rảnh để đùa với ngươi.

Cao Lôì Hoa nói:

- Nói cho ta biết, con gái ta hiện giờ ở đâu?

Cao Lôì Hoa nhớ tới Cửu Thủ Caribe từng nói mình chỉ là tên lính quèn mà thôi. Mà người sai khiến nó chạy đến di tích chính là người đứng trước mặt hắn.

Ngay lúc hắn chạy đến di tích. Thì đám người đi cùng hắn cũng gặp phải mai phục.

Điều này càng chứng tỏ Cửu Thủ Caribe chỉ là một tên lính quèn. Có lẽ con gái của hắn thực sự bị mang tới đây, nhưng hắn lại không nghĩ rằng, sẽ có người để hắn cứu con gái của mình.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, vài ngày không gặp mà ngài vẫn nóng tính như trước.

Cửu U đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Cao Lôì Hoa.

- Là ngươi?!

Nhìn khuôn mặt của Cửu U, Cao Lôì Hoa lại càng phần nộ. Khuôn mặt tuần tú này hắn đã từng nhìn qua. Đó là lần bác của Tĩnh Tâm đến nhà. Đây

là khuôn mặt của thiếu niên anh tuấn đi cùng họ. Lần này hắn vẫn không thay đổi gì cả, vẫn bộ quần áo đó, vẫn cái quạt xếp đó.

- Người dẫn ta đến đây có phải là muốn trả thù cho Nguyệt Nại Nhã không?

Trong mắt Cao Lôi Hoa lộ ra một tia sát ý, xem ra tha cho Nguyệt Nại Nhã là một sự lựa chọn sai lầm. Chỉ có người chết mới không gây ra nguy hiểm gì.

- Không, không, không phải đâu, Cao Lôi Hoa tiên sinh. Ngài không cần suy nghĩ nhiều.

Cửu U nhẹ nhàng phủi bụi rồi đứng lên:

- Tôi và Nguyệt Nại Nhã cũng không có giao tình gì, nàng cũng chẳng có tư cách để khiến tôi báo thù cho nàng.

- Ca!

Ngay khi Cửu U đứng lên, bàn tay của Cao Lôi Hoa đã bóp lấy cổ Cửu U:

- Việc này ta không cần biết, ta chỉ muốn biết con gái ta đâu.

Cao Lôi Hoa tăng lực đạo lên. Sẽ không ai hoài nghi nếu Cao Lôi Hoa có thể bóp nát chiếc cổ nhỏ bé đó.

- Muốn biết con gái của ngài ở đâu thì hãy buông tay ra.

Cửu U đắc ý nói với Cao Lôi Hoa. Cửu U biết rằng, Cao Lôi Hoa rất coi trọng con gái của mình, bởi vậy mới có thể trấn tĩnh như thế này.

- Người cho rằng ta không dám giết người ư!

Cao Lôi Hoa tăng thêm lực đạo, rất nhanh, trên cổ Cửu U đã xuất hiện một vết bầm tím.

- Ngài sẽ không giết tôi.

Cửu U cười nói:

- Nếu muốn biết con gái của ngài ở đâu thì hãy buông tay ra.

Cao Lôi Hoa im lặng. Trên trán hắn hiện từng đoạn gân xanh. Dường như Cao Lôi Hoa đang rất phần nộ.

Cửu U đắc ý nhìn Cao Lôi Hoa. Thậm chí Cửu U đã tính ra lúc nào Cao Lôi Hoa sẽ thả hắn ra.

Ngay lúc Cửu U đang tràn đầy tự tin thì đột nhiên Cao Lôi Hoa cười lớn.

- Buông người ra? Ha ha ha!

Cao Lôi Hoa không những buông mà còn nắm chặt hơn:

- Người dám động đến con gái ta, thì tại sao ta phải thả người

- Bởi vì, con gái của ngài đang nằm trong tay tôi. Mà ngài lại không biết cô bé ở đâu.

Dường như Cửu U hơi khó nói, nhưng hắn vẫn không sợ hãi:

- Hơn nữa, tôi đã từng tìm hiểu qua. Lấy tính cách của ngài, thì ngài rất trân trọng cô bé.

- Điều tra cơ à!

Cao Lôi Hoa nhú mày nói:

- Vậy người có biết kết cục của những người động đến con của ta chưa?

- A, cái này, tôi không quan tâm. Hiện tại, điều tôi quan tâm chính là con gái ngài đang nằm trong tay tôi.

Cửu U tự tin nói.

- Ha ha. Đáp rất tốt.

Nhưng các người không biết rằng trong tay ta vẫn có vũ khí bí mật.

Tay phải Cao Lôì Hoa lấy từ trong nhẫn không gian ra một quả cầu thủy tinh rồi quơ quơ trước mặt Cửu U vài lần.

Nhìn vào thủy tinh cầu này, Cửu U nhìn thấy trên đó, lóe ra một điểm đỏ và vài điểm xanh.

- Thứ này gọi là GPRS thủy tinh.

Cao Lôì Hoa cười híp mắt. Cũng phải nhớ lại lần trước, Băng sương Cự long Furion đã đưa hãn quả cầu này.

Lần Cao Lôì Hoa và Furion bị Thiên kiếp đưa đến nơi phong ấn “Mộng Ti”. Furion đã đưa cho hãn vật này. Đây chính là vật giúp Furion không bao giờ lạc đường. Quả cầu này được thêm vào ‘ma pháp trận truy tung’, ‘ma pháp trận định vị’ và ‘ma pháp trận cảm ứng’. Ba ma pháp trận này có thể khiến Furion thông qua thủy tinh cầu tìm được vị trí của mình trên lục địa. Mà Long tộc cũng có thể từ thủy tinh cầu tìm được vị trí của Furion.

Lúc ấy, Cao Lôì Hoa không chậm trễ đưa chia cho con của mình. Để bọn chúng mang theo mình.

Nhưng thời gian trôi qua, Cao Lôì Hoa đã quên sự tồn tại của vật này. Chỉ khi Nguyệt Nhị bị mất tích, vì sự an nguy của cô bé nên hãn mới nghĩ tới vật này.

Hiện tại cũng chưa muộn! Có thứ này, hãn có thể tìm được nơi Nguyệt Nhị bị bắt.

Ánh mắt của Cửu U chợt mở to. Bọn họ tuy đã điều tra Cao Lôì Hoa. Nhưng lúc Cao Lôì Hoa ở Vong Linh cốc, Băng nguyên, Lôì thần điện, làm sao bọn họ biết được. Vậy nên sự tình ‘GPRS thủy tinh’ tự nhiên họ không biết được.

Nếu biết có thứ đó, Cửu U sẽ hủy diệt thủy tinh cầu trên người Nguyệt Nhị.

- Hiện tại, cùng ta đi tìm con gái của ta nào.

Cao Lôì Hoa cười lạnh, một tay nhắc cổ Cửu U lên, rồi mở thủy tinh cầu ra. Trên đó, một điểm đỏ đại diện cho Cao Lôì Hoa. Ngay cạnh đó là một điểm xanh, nhưng điểm xanh đó lại không nằm trong di tích.

Thật không ngoài dự đoán của Cao Lôì Hoa. Vị trí của Nguyệt Nhị không ở trong di tích mà là ngược lại.

- Xem ra, các người cũng không mang con gái ta đi xa.

Cao Lôì Hoa vác eo Cửu U, một tay vẫn bóp cổ, một tay cầm thủy tinh rồi bước theo hướng của thủy tinh cầu chỉ.

Dưới sự dẫn đường của GPRS, Cao Lôì Hoa xách Cừ U đi qua một mảng sương mù rồi bước vào một nơi tối tăm. Xem ra nơi đây từng là một tòa thần điện. Vẫn có thể thấy được sự phồn vinh từ đồng đồ nát đó.

Tới nơi này, điểm đỏ và điểm lam đã trùng vào nhau.

- Ở trong này?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, rồi dò xét xung quanh, nhưng mãi vẫn không tìm thấy thân ảnh của Nguyệt Nhị.

- Con gái ta ở đâu?

Cao Lôì Hoa bóp chặt cổ của Cừ U.

- Ngài không phải biết con gái ngài ở đâu rồi sao?

Cừ U cười nói.

-Đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của ta, đồ mặt trắng.

Cao Lôì Hoa tăng lực đạo.

- Mặt trắng?!

Giọng của Cừ U cao lên:

- Tôi không phải là mặt trắng!

Bởi vì khuôn mặt trắng của mình nên hắn càng ghét chữ “mặt trắng”.

- Con gái ta ở đâu?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Phía, dưới.

Đại trượng phu có được dẫn được, dưới tình huống này, Cừ U đành phải trả lời Cao Lôì Hoa, cũng đồng thời nghĩ ‘nam nhân đáng ghét, ta và người không đội trời chung.’

Nghe được lời nói của Cừ U, Cao Lôì Hoa vươn tay bóp lấy bả vai của hắn.

Một tia lôi thần lực tiến vào trong cơ thể của Cao Lôì Hoa nhanh chóng phong bế huyết vị của hắn.

Sự tình này giống vs chuyện của Quang Minh Thần. Sau khi Cao Lôì Hoa buông tay ra, Cừ U cảm thấy rất sung sướng, nhưng lại bất ngờ phát hiện mình không thể cử động được.

- Ở bên dưới đúng không?

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay, hít sâu một hơi. Hiện tại hắn cũng chẳng muốn tìm cửa động.

- Âm!

Cao Lôì Hoa đâm một quyền xuống mặt đất tạo ra nhiều vết nứt rất sâu.

Âm âm!

Một cái hố sâu thăm thẳm đã được Cao Lôì Hoa tạo thành công.

-Ừc!

Cừ U nuốt nước miếng, nhìn thấy Cao Lôì Hoa hắn còn tưởng rằng mình đang gặp Thần thú.

Cửa động bị phá ra. Nhưng ngay lúc này, Cao Lôì Hoa lại sững sờ nhìn

vào trong độ... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 297

Đôi Trắng Thay Đen.

Lúc này, Cao Lôì Hoa đã nhìn thấy một việc khiến hắn cực kỳ tức giận.

Dưới đồng hoang tàn này, có một căn hầm. Bao quanh căn phòng này là một ma pháp trận mà Cao Lôì Hoa chưa bao giờ gặp qua. Nhưng điều khiến hắn phải kinh ngạc không phải là chuyện đó.

Trong ma pháp trận này chính là con gái của Cao Lôì Hoa – Nguyệt Nhị đang mê man nằm trong đó.

Nhưng điều này cũng không phải là điều khiến hắn sửng sồ.

Mà điều khiến Cao Lôì Hoa sửng sồ đó là có một số tên đáng giận đang làm điều gì đó với con gái của hắn.

Lúc này, trong ma pháp trận, Nguyệt Nhị đang khóa thân nằm trong trận pháp. Mà bên cạnh nàng có 7-8 nữ nhân khóa thân khác đang vuốt ve khắp người Nguyệt Nhị.

Dường như các nàng đang tiến hành nghi thức nào đó.

- AAA! Đáng chết! Rời khỏi con gái của ta mau!

Cao Lôì Hoa nhảy từ trên xuống. Đám người này đã khiến hắn nổi giận. Sau khi tiếp đất, hắn chạy đến, không do dự tát vào mặt đám nữ nhân vô sỉ kia.

- Ba ba ba ba!

Những nữ nhân vây quanh Nguyệt Nhị đều bị Cao Lôì Hoa tát bay ra ngoài, rồi ngã xuống đất. Miệng các nàng đều đã rỉ máu.

Cao Lôì Hoa cũng không phải loại người lúc nào cũng thương hoa tiếc ngọc. Mấy cái tát này đã khiến cho má đám nữ nhân kia sưng vù lên.

- Cút!

Cao Lôì Hoa nghiêng răng nói, rồi nhanh chóng cởi y phục của mình ra bọc lấy Nguyệt Nhị.

Sau khi làm xong mọi thứ, Cao Lôì Hoa vỗ vỗ đầu Nguyệt Nhị nói:

- Nguyệt Nhị, Nguyệt Nhị.

Nhưng gọi cả nửa ngày, mà Nguyệt Nhị cũng chẳng có phản ứng gì. Cao Lôì Hoa liền cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng truyền một tia lôì thân lực vào cơ thể Nguyệt

Nhị. Nhưng đợi cả nửa ngày mà Nguyệt Nhị vẫn như thế.

- Mẹ nó!

Cao Lô Hoa tức giận mắng một câu, rồi ôm Nguyệt Nhị nhảy lên trên.

Hắn ôm Nguyệt Nhị tới trước mặt Cửu U.

- Chuyện này là sao.

Cao Lô Hoa tức giận nhìn Cửu U, tay hắn bóp chặt đầu của Cửu U. Cửu U biết rằng nếu mình trả lời sai một câu nam nhân này sẽ cho mình một chưởng vào giữa đầu ngay.

- Không sao, ngài cứ yên tâm đi. Con gái ngài bị bắt tình là do chúng tôi chuẩn bị mà thôi.

Thanh âm của Cửu U có chút mất tự nhiên, bởi từ người Cao Lô Hoa truyền đến một hơi thở khiến Cửu U khó chịu. Hắn tận lực khiến mình bình tĩnh:

- Phòng ngừa sau khi ngài cứu được con gái của mình, rồi giết tôi để diệt khẩu. Nên tôi phải làm như vậy mà thôi.

- Đồ chó chết. Người đã làm gì con gái của ta.

Cao Lô Hoa gầm lên, khiến Cửu U choáng váng cả đầu óc.

- Tôi đã nói rồi. Tôi có một loại thuật làm người khác hôn mê mà chỉ có tôi mới giải được.

Cửu U đặc ý nhìn Cao Lô Hoa đang tức giận. Lòng hắn có một chút sung sướng:

- Chúng ta giao dịch, được không?

- Người có tư cách sao?

Trên tay Cao Lô Hoa lóe ra một tia lôi quang:

- Đừng quên người đang nằm trong tay ta.

- Vậy thôi. Ngài có thể để con gái ngài hôn mê vĩnh viễn đi. Cứ giết chết tôi đi.

Cửu U lộ ra bộ dáng “lợn chết không sợ nước sôi”.

Cao Lô Hoa cắn chặt răng:

- Nói đi, người muốn thế nào.

Cao Lô Hoa đè nén sự giận dữ trong lòng, thở dài nói. Hiện tại hắn rất muốn đập chết tên mặt trắng này.

- A, Cao Lô Hoa tiên sinh, tôi làm thế sao được, tôi đang nằm trong tay ngài mà.

Cửu U đặc ý nói:

- Tôi hao tổn hết mọi tâm tư của mình chẳng qua để đòi lại một vật của tôi trong tay ngài mà thôi.

- Vậy gì.

Cao Lô Hoa hung hăng nhìn Cửu U.

- A, đó là vật bị Cao Lô Hoa ngài lấy được.

Cửu U nở nụ cười:

- Chúng ta làm một cuộc giao dịch được không Cao Lôì Hoa tiên sinh.

- Nói.

Cao Lôì Hoa cắn răng nói, đồng thời nghĩ “ mình lúc nào lại đoạt mất đồ vật của tên mặt trắng này”

Cao Lôì Hoa lấy đồ của người khác không ít, nhưng vẫn không nhớ được hẳn lúc nào cầm đồ của tên mặt trắng này.

- Ngài cởi bỏ cầm chế này, rồi đưa vật ngài cầm của tôi. Tôi sẽ giải bỏ cầm chế trên người con gái ngài.

Cửu U cười nói.

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng, không hề do dự giải khai huyết đạo cho Cửu U. Nhưng ngay sau đó bóp lấy cổ hắn. Đến lúc, Cửu U giải khai cầm chế của Nguyệt Nhị xong hẳn sẽ phải trả giá.

- Bây giờ tôi sẽ nói cho ngài biết vật tôi cần là gì.

Cửu U nói tiếp:

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, ngài còn nhớ, chúng ta đã từng tranh đoạt “tay trái của Satan” ở bờ biển Quang Minh đế quốc chứ?

- Tay trái của Satan?

Cao Lôì Hoa nhíu mày nói:

- Người chính là bóng đen đó ?!

- Đúng vậy.

Cửu U khẽ cười

- Vậy người muốn tay trái của Satan? Không cần nói nữa, vật đó không có trong tay ta.

Cao Lôì Hoa bóp chặt hơn một chút.

- Không, không, không phải. Lúc đó tôi cũng ở đó, tôi cũng biết việc cánh tay của Satan biến mất. Đó không phải là vật tôi cần.

Rồi Cửu U ngượng ngùng nói tiếp:

- Không biết ngài còn nhớ không. Khi tôi chạy trốn, ngài đã nắm lấy một quang điểm. Vật đó màu đỏ đỏ.

- Đồ vật màu đỏ hồng?

Cao Lôì Hoa lập tức nhớ tới hạt châu mà khiến người ta tăng dục vọng.

- Là đây sao?

Cao Lôì Hoa lấy hạt châu màu hồng từ trong nhẫn không gian ra.

Sau khi lôi ra vật này, Cao Lôì Hoa theo quán tính néo một phát. Từ khi có vật này, hắn đã nghiên cứu không ít. Hắn muốn biết đây là vật gì.

Vài ngày trước đó, Cao Lôì Hoa cũng đi tìm một số hạt châu màu hồng khác. Nhưng những vật đó chỉ giống nhau về hình dạng mà thôi. Như “ hải giao” là sinh vật không nhuyển thể, được gọi là “ học châu”, có hình dáng cực kỳ giống vật Cao Lôì Hoa lấy được.

Nhưng sau khi tìm hiểu thì, hạt châu đó không phải là “học châu” . Bởi nói không có hơi thở yêu dị đó.

- Là thứ này đúng không?

Cao Lôi Hoa lấy ra vật đó rồi nhẹ nhàng bóp một cái. Nhưng Cao Lôi Hoa không thấy được khi hấn nhéo vật này, mặt Cửu U bỗng đỏ lên.

- Đúng, chính là vật này.

Cửu U khó khăn nói.

Ngay khi Cửu U mở miệng, giọng nói quái dị của hắn đã khiến Cao Lôi Hoa chú ý. Hắn thấy, khi mình chạm vào vật này thì sắc mặt Cửu U liền biến đổi. Cao Lôi Hoa cảm thấy vật trong tay mình thật không đơn giản.

- Cởi bỏ cầm chế trên người con gái ta ra. Ta sẽ trả ngươi vật này.

Cao Lôi Hoa nói.

- Được.

Cửu U hưng phấn nói:

- Ngài buông tay ra.

Cao Lôi Hoa thả tay ra.

Cửu U nhanh chóng chạy ra dựng con gái của Cao Lôi Hoa dậy, rồi lấy từ trong lòng ra một viên thuốc:

- Cao Lôi Hoa tiên sinh, con gái ngài chỉ cần uống thuốc này là có thể trở lại bình thường.

- Ta làm sao biết được thuốc này có hiệu quả hay không.

Cao Lôi Hoa lạnh nhạt nói.

- Hai ta giao dịch luôn tại đây, Cao Lôi Hoa tiên sinh có thể thử thuốc ngay tại đây.

Cửu U hí hóp mắt nói:

- Thế nào, chúng ta có thể giao dịch không?

Cao Lôi Hoa nắm chặt vật quái dị màu đỏ kia rồi gật đầu.

- Chúng ta hiện tại sẽ giao dịch.

Cửu U nói với Cao Lôi Hoa:

- Tôi sẽ đếm tới ba, chúng ta cùng nhau trao đổi.

Cao Lôi Hoa gật đầu, nhưng khóe miệng lộ ra một nụ cười âm hiểm. Thằng ngốc cũng biết được vật này chính là điểm yếu của Cửu U, vậy thì làm sao Cao Lôi Hoa có thể trả lại điểm yếu cho đối thủ cơ chứ.

Phải biết rằng khả năng đồ thuật của Cao Lôi Hoa rất cao. Ngay khi Cửu U nói giao dịch, Cao Lôi Hoa ôm lấy Nguyệt Nhị và lấy ra một viên học châu. Phải biết rằng hai đồ vật này có bề ngoài cực kỳ giống nhau.

Rồi, Cao Lôi Hoa giả bộ đổi tay ôm Nguyệt Nhị. Trong lúc đó hắn nhanh chóng hoán đổi hai vật.

Cái mà Cao Lôi Hoa giao dịch chính là học châu. Còn hạt châu màu đỏ kia hắn giấu dưới người Nguyệt Nhị.

Để cho Cửu U không hoài nghi, Cao Lôi Hoa giơ tay trái lên giả bộ bóp mấy cái vào học châu, tay phải cũng lén lút nhéo hạt châu màu đỏ bên dưới Nguyệt Nhị.

Sắc mặt của Cửu U trở nên trắng bệch. Hắn cắn chặt răng kiên trì.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, chúng ta giao dịch chứ.

Cửu U cố gắng đè nén thanh âm của mình, hắn vẫn không biết rằng hạt châu mà hắn cần đã bị Cao Lôì Hoa đổi... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 298

Cao Lôì Hoa Tên Khôn Kiếp.

Ngay sau đó, Cao Lôì Hoa đồng thời ném vật cần trao đổi cho người kia.
Ba ba!

Cửu U nhẹ nhàng đón lấy hạt châu màu đỏ, mà Cao Lôì Hoa cũng thoải mái đón được viên thuốc mà Cửu U ném ra.

- Vậy thì chúng ta chia tay từ đây.

Khi chiếm được thuốc giải, dường như có tật giật mình, Cao Lôì Hoa ôm lấy Nguyệt Nhị chạy nhanh ra ngoài.

Mãi đến khi chạy được một khoảng, Cao Lôì Hoa đột nhiên lại nghĩ lại. “Mẹ nó, mình chạy làm gì thế nhỉ? Chẳng phải mình muốn xử lý đám người Cửu U hay sao, tại sao lại giật mình mà chạy cơ chứ?

- Thật hồ đồ!

Cao Lôì Hoa gõ gõ đầu của mình, rồi quay trở lại đóng phế tích bằng tốc độ nhanh nhất.

Nhưng khi hấn chạy đến nơi thì đã không còn người nào.

Cửu U dường như cũng giống như Cao Lôì Hoa, trong lòng có ý đồ đen tối. Hấn nhanh chóng mang những nữ nhân đang khóa thân chạy trốn vào trong truyền tống trận.

- Mẹ, lại để hấn chạy mất.

Cao Lôì Hoa cắn chặt răng. Cuối cùng hấn đành thở dài lôi ra viên thuốc mà Cửu U đánh đổi.

Nhìn Cửu U chạy trốn, Cao Lôì Hoa càng hoài nghi viên thuốc này. Hấn cực kỳ không yên tâm.

Nhìn Nguyệt Nhị đang hôn mê, Cao Lôì Hoa gật đầu, rồi chia viên thuốc thành một phần nhỏ, đút vào mồm của Nguyệt Nhị. Sau một thời gian xác định không có việc gì, Cao Lôì Hoa mới đem toàn bộ viên thuốc đút vào mồm Nguyệt Nhị.

Bây giờ cho dù thuốc này không công hiệu thì ít nhất cũng không làm nguy hại đến tính mạng của Nguyệt Nhị.

Kỳ thật toàn bộ lo lắng của Cao Lôì Hoa đều là thừa. Sinh vật trên thế giới này cũng không tà ác như Cao Lôì Hoa tưởng tượng. Tất cả đều là do

Cao Lôi Hoa tự nghĩ vậy thôi.

Dù sao, người ở thế giới này và người ở Địa Cầu cũng khác nhau. Người thế giới này thuần khiết hơn nhiều so với quê hương của Cao Lôi Hoa.

Cửu U không có lừa Cao Lôi Hoa chuyện gì cả. Viên thuốc này là hoàn toàn bình thường. Viên thuốc được tiêu hóa không lâu, đôi mắt của Nguyệt Nhị cũng chậm rãi mở ra.

Ngay khi tỉnh dậy, Nguyệt Nhị đã thấy một nam nhân đầu bạc đứng trước mặt mình.

- Ba!

Nhìn thấy Cao Lôi Hoa, Nguyệt Nhị ủy khuất khóc òa lên. Dù sao thì Nguyệt Nhị cũng chỉ là cô bé hơn 10 tuổi. Nàng chỉ có thể khóc thật to để giải phóng sự ủy khuất của mình.

- Không có gì đâu, không có gì đâu.

Cao Lôi Hoa đau lòng ôm Nguyệt Nhị thật chặt mà an ủi. Cũng tự hứa với lòng sẽ không để mấy đứa con của mình gặp nguy hiểm nữa, cho dù là Sáng Thế Thần đi nữa.

Lúc này, Cửu U và đám nữ nhân kia đang ở trong một gian phòng sang trọng

Cửu U đặc ý mang hạt châu màu đỏ (học châu) đặt vào hắc không gian. Hiện tại hắc không có biện pháp dung nhập với vật này. Bởi muốn làm vậy, hắc phải dùng Đào Mệnh Đại Pháp, tuy rằng đây là chiêu chạy trốn rất hữu dụng nhưng cần phải có 3 tháng để cooldown. Vậy nên, hắc chỉ còn cách giữ thật tốt vật này và chờ đợi.

Sau khi cất giữ hạt châu xong. Cửu U quay lại, nghiêm khắc nhìn đám nữ nhân trần trụi kia.

- Có lấy được chìa khóa mở ra phong ấn chi môn của đại vương không?

Cửu U hỏi.

- May mắn không làm nhục mệnh, thưa Cửu U điện hạ.

Mấy nữ tử kia mở bàn tay ra, dâng lên một chiếc chìa khóa màu vàng.:

- Ngay khi người đàn ông đó đến, chúng tôi đã may mắn lấy được chiếc chìa khóa từ trong cơ thể của đứa bé đó.

- Làm rất tốt!

Cửu U cười híp mắt. Cao Lôi Hoa có lẽ không nghĩ tới, bắt cóc con gái hắc không phải đơn giản là đòi lại vật kia. Nguyên vọng của hắc chính là hồi sinh Satan.

Nghĩ vậy, Cửu U lại đặc ý cười.

Địa phương mà Cửu U dẫn Cao Lôi Hoa vào là địa phương phong ấn một bộ phận của cơ thể Satan. Ý của Cửu U là dẫn bọn người Cao Lôi Hoa đi vào trước để mở hết tất cả các cơ quan, rồi hắc lấy chìa khóa từ trong cơ thể Nguyệt Nhị và tiến vào di tích, lấy ra bộ phận thân thể của Satan. Nhưng hắc lại không nghĩ tới, Trùng ma lại khiêu chiến Cao Lôi Hoa quá đột ngột, nên

ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn.

“ Tên trùng ma ngu ngốc.”

Cửu U cắn chặt răng, chửi bới. Hắn còn tưởng rằng mình dẫn Cao Lôi Hoa tới nơi này là để hắn ra tay. Hành động này thiếu chút nữa phá bỏ kế hoạch của mình, lại còn khiến mình tí mất mạng.

Nhưng may mắn, đám Tinh linh kia đã phá giải được kha kha cơ quan, mà quan trọng hơn hắn đã lấy lại được bộ phận của thân thể mình. Vậy nên cuối cùng thu hoạch cũng không tồi.

Nhưng ngay khi hắn còn đang đắc ý. Bỗng có một cỗ cảm giác không lời truyền tới. Mặt Cửu U trở nên đỏ hồng. Hai chân hắn run rẩy, không nhìn được ngồi xuống đất.

Ngay khi ngã xuống, mặt Cửu U bỗng trắng bệch.

“ Sao lại thế này, tại sao cảm giác đó lại tới nữa? Vật đó chẳng phải trong tay mình sao, vậy sao cảm giác đó lại đến.

Lúc này.

Cao Lôi Hoa lôi từ trong nhân không gian một bộ trang phục để Nguyệt Nhị thay. Hắn không có quần áo cho cô bé nên đành phải đưa cho nàng bộ quần áo của hắn để mặc tạm.

Thừa lúc, Nguyệt Nhị thay quần áo, Cao Lôi Hoa ngồi trên tảng đá nghiên cứu hạt châu. Cửu U đã dùng một cái giá khá cao để lấy lại vật này.

- Nhìn thứ này cũng chẳng có gì khác thường cả, chẳng biết đây là vật gì nhỉ?

Cao Lôi Hoa nhíu mày suy nghĩ. Nhưng cả nửa ngày vẫn nghĩ không ra. Trong lúc buồn bực, hắn để hạt châu vào giữa ngón trỏ và ngón cái, bấm mạnh một cái. Hạt châu liền bị méo vào trong. Nhưng độ co giãn của hạt châu đó không kém, rất nhanh đã trở về hình dạng bình thường.

- Hề hề, tuy không biết đây là vật gì, nhưng chơi với vật này cũng không tồi.

Cao Lôi Hoa cười rộ lên.

Nhưng Cao Lôi Hoa không biết được, khi hắn niết mạnh hạt châu đó.

Ở phương xa, mặt Cửu U đỏ bừng, mắt chứa một tầng hơi nước.

- Chẳng lẽ?

Cửu U dường như nhớ tới điều gì đó, hắn nhanh chóng lấy hạt châu trong nhẫn không gian ra. Cửu U cẩn thận đánh giá hạt châu màu đỏ này.

- Đông!

Cửu U lập tức ném hạt châu trong tay sang một bên.

Vẻ mặt hắn rất phức tạp. Ủy khuất? Không cam lòng? Oán hận? Phẫn nộ? Còn cả xuân ý?

- Cửu U điện hạ?

Nhìn Cửu U ngã xuống mấy nữ tử kia bối rối kêu lên.

- Tất cả đi ra, ta cần ở đây một mình.

Cửu U khó khăn nói với đám nữ nhân kia.

- Rõ. Cửu U điện hạ.

Đám nữ nhân kia tuy còn hoài nghi nhưng vẫn quay đầu rời đi.

- Cao Lô Hoa, tên khốn nạn. Ta và ngươi không đội trời chung! Ngươi đang bị phanh thây. Tên khốn kiếp! Sẽ có ngày! Sẽ có ngày! Aaaaaa!

Đội đám nữ nhân kia đi ra ngoài, Cửu U giơ tay lên trần phần nộ thét. Nhưng không đợi hắn nói xong, một cỗ cảm giác khác thường xuất hiện. Cửu U rên một tiếng, nhưng vẫn cố gắng nguyên rủa thêm một tiếng.

- Cao Lô Hoa, ngươi, ngươi, thật quá đáng.

Cửu U cuộn người lại, dựa vào tường, miệng vẫn thì thào chửi Cao Lô Hoa.

- Hắt xì! Hắt xì

Cao Lô Hoa ở nơi xa bỗng hắt xì một tiếng.

- Ba làm sao vậy?

Sau khi thay xong quần áo, Nguyệt Nhị, nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

A, không có việc gì, có thể mẹ Tĩnh Tâm nhắc khéo đến ba.

Cao Lô Hoa xoa xoa sống mũi rồi thui hời hạt châu:

- Được rồi, Nguyệt Nhị, chúng ta vào di tích xem đi.

- Vâng.

Nguyệt Nhị cười rồi gật đầu:

- Ba, lần này ba không được cho người khác bắt con đi đâu đó.

- Ừ.

Cao Lô Hoa nở nụ cười:

- Lần này, nhớ ngoan ngoãn đứng cạnh ba, chỉ cần người nào tới gần, ba sẽ chém hết.

Sau khi cứu được Nguyệt Nhị trở về, Cao Lô Hoa trở nên thoải mái. Đặc biệt trên Cửu U là mặt trắng, càng làm tâm tình hắn phiêu hơn.

Kéo tay Nguyệt Nhị, hai người tiến về khu di tích.

Nhưng đúng lúc này, Cao Lô Hoa đột nhiên nhú mày.

Tin tức từ kỵ sĩ tử vong.

Huyết kỵ sĩ sống bằng máu tươi của Cao Lô Hoa. Mỗi lần huyết chết, Cao Lô Hoa đều cảm ứng được. Sau đó, hắn dùng máu của mình để họ sống lại.

- Nguyệt Nhị từ từ.

Cao Lô Hoa gọi Nguyệt Nhị lại. Rồi nhấc tay áo lên, rạch một đường trên tay mình. Một dòng máu tươi trào ra.

- Lấy danh nghĩa của ta, Cao Lô Hoa, tái sinh huyết kỵ sĩ.

Cao Lô Hoa âm trầm quát một tiếng.

Bang!

Sau tiếng nổ, một huyết kỵ sĩ từ trong dòng máu tươi của Cao Lô Hoa chậm rãi tái sinh.

- Chủ nhân không tốt rồi.

Sau khi tái sinh, hắn liền hét lớn với Cao Lô Hoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 299

Ảo Ảnh Của Lĩnh Vực Thần Phật.

Từ từ, bình tĩnh nào, nói rõ chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn bộ dáng kích động của huyết kỵ sĩ, Cao Lôì Hoa không khỏi nhú mày. Trình độ của đám huyết kỵ sĩ, Cao Lôì Hoa tự nhiên biết, chín mươi chín huyết kỵ sĩ dưới tay hẳn đều có trình độ bậc tám, tuy rằng không chưa có thần cách nhưng vẫn mạnh ngang ngửa các vị thần có thần cách.

Vậy nên, đám huyết kỵ sĩ ở trên đại lục có thể tính là tồn tại vô địch.

Quan trọng hơn, lần này đám huyết kỵ sĩ đi cùng Nguyệt Hoa Thiên không phải chỉ là một hai người mà những tám mươi chín người! Tám mươi chín người này khi cùng hành động thì cho dù người đã lĩnh ngộ thần cách cũng chỉ có đường chết! Như tên Hỏa Thần từng dẫm lên xe BB đã bị 89 người này đánh cho, phải chạy trốn chết.

- Chủ nhân, chúng tôi gặp chuyện chẳng lành rồi. Khi chúng tôi tiến vào cửa di tích cửa của di tích, không ngờ bên trong đó lại là trong lĩnh vực của một vị thần.

Huyết kỵ sĩ khẩn trương nói:

- Chủ nhân, cầu ngài hãy nhanh đi cứu bọn họ.

- Được, vừa đi vừa nói chuyện.

Cao Lôì Hoa gật đầu rồi ôm Nguyệt Nhị lên. Dưới sự dẫn dắt của huyết kỵ sĩ, họ lao nhanh về phía di tích.

Cao Lôì Hoa vốn nghĩ rằng di tích này tuy rằng là cấm địa của tinh linh tộc. Vậy Nguyệt Hoa Thiên đi theo nhóm Tinh linh tộc đó phải không có gì nguy hiểm mới đúng. Không ngờ lại có chuyện này xảy ra.

Tốc độ của Cao Lôì Hoa và huyết kỵ sĩ rất nhanh. Từ đồng hoang tàn kia đến cửa di tích cũng chỉ mất một chút thời gian.

Tới cửa di tích, Cao Lôì Hoa tiến tới đập mạnh cánh cửa.

- Làm sao để mở cánh cửa này.

Tới trước cửa di tích cửa, Cao Lôì Hoa quay đầu lại nhìn đám huyết kỵ sĩ. Ngay từ khi, đám Nguyệt Hoa Thiên đi tới đây, cánh cửa đã được mạo hiểm gia Lam Bạch mở. Nhưng Cao Lôì Hoa không phải Lam Bạch nên không có cách nào mở ra cánh cửa này.

- Xin lỗi, chủ nhân. Tôi cũng không biết.

Huyết kỵ sĩ ngưng nói. Lúc đó hắn cũng chỉ theo Lam Bạch tiến vào. Hắn cũng chẳng chú ý làm sao Lam Bạch mở ra được cánh cửa này.

- Không biết thì thôi. Dùng biện pháp đơn giản nhất mà vào vậy.

Tay trái Cao Lôì Hoa vẫn ôm Nguyệt Nhị, tay phải hắn giơ lên. Một cổ Lôì thần lực biến dị tụ tập trên nắm tay phải.

- Phá!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng. Tay phải đâm mạnh vào cánh cửa.

- Âm!

Cánh cửa rung động không ngừng. Không chỉ có cửa di tích cửa di tích mà cả tòa di tích này cũng vì nắm đâm của Cao Lôì Hoa mà rung động.

Nhưng, dưới một quyền hung mãnh của Cao Lôì Hoa, cửa di tích một tia rạn nứt cũng không có trên cánh cửa.

- Hả? Điều này sao có thể.

Cao Lôì Hoa ngạc nhiên nhìn cánh cửa trước mặt.

Trước một quyền dũng mãnh của Cao Lôì Hoa, cánh cửa này không ngờ lại không có một tia rạn nứt. Vậy, cánh cửa này còn cứng rắn hơn cả phong ấn bên trong Vong linh cốc của Quang Minh tứ thần.

Phải biết rằng, thực lực bây giờ của Cao Lôì Hoa cũng không phải yếu như mấy tháng trước.

Nhìn quyền tướng tùy ý kia, nhưng lực phá hoại lại không hề thua kém “Phá Sơn quyền” lúc phá phong ấn tại Vong linh cốc.

- Mẹ nó, ta không tin cánh cửa này lại có thể cứng như thế! Huyết kỵ sĩ, người ôm Nguyệt Nhị ra đằng sau.

Cao Lôì Hoa lùi lại, bế Nguyệt Nhị đưa cho huyết kỵ sĩ.

- Rõ, chủ nhân.

Huyết kỵ sĩ lên tiếng rồi ôm Nguyệt Nhị lùi ra đằng sau.

- Hô!

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay phải. Mắt chăm chăm nhắm lại. Trên người hắn tỏa ra một hơi thở hùng hậu. Mái tóc của Cao Lôì Hoa không cần gió cũng tự động bay lên

Bỗng, Cao Lôì Hoa mở mắt. Hắn lao mạnh về phía cửa di tích.

- Âm!

Nắm tay của Cao Lôì Hoa hung hăng nện vào cánh cửa.

- Tuy vạn vật trong thiên hạ khó lường thật, nhưng chẳng lẽ một quyền của ta vẫn không phá hủy được!

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng:

- Nhất quyền.

- Âm!

Cửa di tích cuối cùng cũng không ngăn trở được cú đâm của Cao Lôì Hoa. Chỗ Cao Lôì Hoa chạm tay vào bắt đầu sinh ra vết nứt.

Vết nứt càng lan rộng.

- Ba!

Cánh cửa chắc chắn kia cuối cùng đã bị vỡ thành nhiều mảnh...

Sau khi phá vỡ cửa di tích, Cao Lôi Hoa dẫn huyết kỵ sĩ và Nguyệt Nhị tiến vào trong di tích.

Bởi trong di tích ẩn sâu trong hang núi. Nên đường vào giống như một đường hầm dài không thấy đáy.

Ngay khi tiến vào đường hầm, huyết kỵ sĩ liền nói:

- Chủ nhân, tiếp theo chúng ta nên làm gì?

Bởi lúc trước, có đám tinh linh dẫn dắt nên huyết kỵ sĩ cũng không biết rõ đường.

- Không sao đâu. Bọn họ để lại dấu vết cho ta mà. Chỉ cần theo dấu vết đó là có thể tới chỗ bọn họ.

Nhìn thấy những dấu vết trong đường hầm, Cao Lôi Hoa liền nở nụ cười.

Nhóm tinh linh này cũng không ngốc tí nào, đi trên đường các nàng đều để lại một ít ký hiệu giúp cho Cao Lôi Hoa có thể theo dấu dễ dàng.

Nhưng đám huyết kỵ sĩ không biết rằng tinh linh để lại ký hiệu cho Cao Lôi Hoa. Họ vẫn tưởng rằng, nhóm tinh linh phá các cấm bẫy cơ quan.

Cao Lôi Hoa và Huyết kỵ sĩ thuận lợi đi theo những ký hiệu này. Thời gian chỉ khoảng một nén hương.

- Chủ nhân, chúng ta tới rồi! Phía trước kia.

Huyết kỵ sĩ vội vàng nói với Cao Lôi Hoa:

- Lúc đó, chúng tôi ở đây. Nhóm tinh linh kia đã mở cánh cửa cuối cùng. Nhưng khi tiến vào, chúng tôi tiến vào, chúng tôi đã bị mắc vào trong một trận pháp kỳ lạ. Rồi thuộc hạ và những người khác nhận thấy mình đã tiến vào lĩnh vực của thần. Trốn cũng không thoát, thuộc hạ chỉ có thể tự sát để trở về báo tin cho chủ nhân.

- Khổ cho người rồi.

Nghe được huyết kỵ sĩ vì báo tin cho mình mà tự sát, Cao Lôi Hoa kích động vỗ vai huyết kỵ sĩ. Cao Lôi Hoa biết rằng mình đã là chủ nhân chân chính của đám huyết kỵ sĩ. Nhưng hồi xưa họ chỉ là một đồng máy móc chỉ biết giết người. Nhưng bây giờ không như vậy nữa, bọn họ đã có trí óc và có cảm tình, hẳn không thể đối với bọn họ như vậy được.

- Các người đứng ở chỗ này, đứng đi đâu. Để ta vào xem trước.

Cao Lôi Hoa quay đầu lại nói với huyết kỵ sĩ và Nguyệt Nhị.

- Vâng, thưa ba (chủ nhân).

Huyết kỵ sĩ và Nguyệt Nhị đồng thời đáp.

- A!

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng cười, rồi vận Lôi thần lực lên. Lôi quang bắt đầu bao phủ quanh người Cao Lôi Hoa.

Lôi quang càng ngày càng nhiều tạo thành một hộ tráo màu tím bao bọc

Cao Lôì Hoa. Tuy rằng không biết bên trong như thế nào, nhưng tầng bảo hộ này vẫn có thể cho hắn chút thời gian chuẩn bị.

- Các người đứng ở chỗ này. Đừng có đi vào trong!

Cao Lôì Hoa dặnhai người một tiếng, rồi bước vào bên trong.

Sau khi bước vào trong cánh cửa, Cao Lôì Hoa cảm thấy tối sầm lại.

Ngay sau đó Cao Lôì Hoa lại cảm giác ánh sáng xuất hiện.

Hắn mở mắt ra, và nhận ra mình đang ở trong một không gian toàn màu trắng. Nhưng ngay cạnh hắn có một cánh cửa màu đen. Trong không gian này chỉ có đúng một cánh cửa duy nhất này. Nhìn qua tưởng rằng đây chính là cánh cửa để trở về.

- Người nào vừa mời tới, không biết rằng đây là cấm địa sao? Đây không phải là nơi có thể tới, lập tức trở về nếu không sẽ bị trừng phạt.

Một thanh âm như sấm vang lên bên tai Cao Lôì Hoa.

- Nếu như không rời đi, vậy hãy chịu trừng phạt của thần linh đi.

Cao Lôì Hoa không đáp lời chỉ bình tĩnh nhìn bốn phía, cẩn thận đánh giá mọi thứ.

- Nhân loại vô tri, đây không phải là nơi người được đến. Nếu như người đã không rời đi. Lấy danh nghĩa của ta, tất cả lôì điện trong thiên hạ, phá vỡ không gian trời buộc tạo thành thần phạt chi trận, tặng cho những kẻ tiến vào đây thân phạt.

- Lĩnh vực – thân phạt!

Tiếng hồng phát ra ngay cùng lúc với tiếng sấm.

Nghe tên của lĩnh vực này, đồng tử của Cao Lôì Hoa co lại. Thần phạt lĩnh vực, đó là Lôì thần nhị trọng lĩnh vực. Cho dù là Cao Lôì Hoa cũng chưa nắm giữ được lĩnh vực này.

- Chẳng lẽ đây là phong ấn của Lôì Thần?

Cao Lôì Hoa gãi đầu nghĩ. Đối với lĩnh vực thần phạt sắp tới, Cao Lôì Hoa cũng chẳng để trong lòng, bởi hắn chính là Lôì thần.

- Thân phạt!

Ngay khi thanh âm kia vừa hết. Bỗng Cao Lôì Hoa cảm thấy một cảm giác kỳ quái. Những không gian giống hệt nhau không ngừng được mở ra. Lấy Cao Lôì Hoa làm trung tâm, và tiến hành phục chế.

Rồi Cao Lôì Hoa cảm thấy mắt mình tối đi. Khi ánh sáng hiện ra, điều làm hắn kinh ngạc đầu tiên chính là bên trong không gian này không ngờ lại xuất hiện vô số Cao Lôì Hoa.

Hơn nữa, Cao Lôì Hoa có thể khẳng định đây không phải là người khác giả mạo. Mà đây chính là ảo ảnh!

Những Cao Lôì Hoa trước mắt này, đều là hắn. Sau khi Cao Lôì Hoa tiến vào “lĩnh vực thần phạt”, không gian này đã bị lĩnh vực chia thành vô số không gian, mỗi không gian đều hiện ra một Cao Lôì Hoa.

- Kế tiếp, sẽ ra sao?

Cao Lôì Hoa nhìn đám bản sao của mình với ánh mắt chờ mong....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 300

Mọi Thứ Chỉ Là Ảo Giác

Hãy tự nhìn mình chịu sự dày vò đau khổ đi!

Thanh âm đó lại vang lên như tiếng sấm.

- Một người nhìn mình chịu đau khổ? Lời này nghĩa là sao?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nói

Ngay khi Cao Lôì Hoa đang suy nghĩ, thì vô số đạo lôì quang tử kim từ bốn phương tám hướng đánh về phía Cao Lôì Hoa và các ảo ảnh.

Đối với đạo lôì điện hướng về phía hắn, Cao Lôì Hoa cũng chẳng thêm dẽ ý. Phải biết rằng, hắn chính là Lôì thần. Lôì điện không thể thương tổn Cao Lôì Hoa. Cho dù đối phương cũng là Lôì thần đi chẳng nữa thì tia lôì điện tấn công vào người Cao Lôì Hoa, cũng chỉ khiến hắn có cảm giác như muỗi đốt mà thôi.

Nhưng sự thật lại khác xa với tương tượng.

- A!

Lôì điện căn bản không thể khiến hắn đau, nhưng lúc nàu Cao Lôì Hoa lại cảm giác thấy, điều này không hợp với lẽ thường. Tất cả các thương tổn trên người của bản sao đều tụ tập vào người hắn!

Nói cách khác, tất cả tổn thương của các ảo ảnh đều cộng dồn lên một mình Cao Lôì Hoa!

Một con muỗi tuy đốt không đau, nhưng một vạn con muỗi cắn cùng một chỗ lại khác.

- Thật biến thái!

Vẻ mặt của Cao Lôì Hoa trở nên thống khổ, nhưng trong đó lại ẩn chứa một tia hưng phấn. Bởi vì lĩnh vực biến thái này một ngày nào đó sẽ là của Cao Lôì Hoa.

Hiện tại, tâm tình của Cao Lôì Hoa đang rất mâu thuẫn. Hắn mong cái lĩnh vực này không mạnh như vậy, để hắn không phải chịu nhiều đau đớn giờ này. Nhưng mặt khác, hắn lại muốn, lĩnh vực này mạnh hơn một chút, bởi vì sau này, lĩnh vực thần phạt thần phạt cũng thuộc về hắn.

Giờ này, Cao Lôì Hoa đã hiểu tại sao, lĩnh vực này được gọi là “thần phạt”.

“Lĩnh vực thần phật” chú trọng nhất chính là “phật”.

Đây mới là lĩnh vực chân chính dùng để trừng phạt. Tuy rằng Cao Lôi Hoa từ mỗi không gian là khác nhau, nhưng đau đớn mà bọn họ cảm nhận được thì Cao Lôi Hoa cũng cảm nhận được. Đây thật sự là một cách tra tấn tàn khốc.

- Thần phật.

Cao Lôi Hoa thì thảo, nguyên lý hoạt động của lĩnh vực thần phật thần phật là gì? Điều gì khiến nó dồn nén nỗi đau của vô số người lên một người.

Lúc Cao Lôi Hoa còn đang suy nghĩ, thì lĩnh vực cũng chẳng đợi hần. Một đạo lôi quang màu tím hung hăng lao đến Cao Lôi Hoa.

- Hừ! Xem ra, không có thời gian suy nghĩ rồi.

Dính phải lôi điện cũng không phải là chuyện vui gì. Dù sao hần cũng không phải AQ.

Bởi vậy, Cao Lôi Hoa khề quát một tiếng:

- Lĩnh vực – Tài quyết!

Lĩnh vực “tài quyết” lấy thân thể của Cao Lôi Hoa làm mốc bắt đầu lan ra tám hướng.

Cao Lôi Hoa muốn lấy lĩnh vực phá lĩnh vực. Cho dù lĩnh vực Tài Quyết không bằng lĩnh vực thần phật. Nhưng để phòng hộ chắc là không thành vấn đề.

Nhưng, ngay khi Cao Lôi Hoa thi triển lĩnh vực Tài Quyết. Một chuyện ngạc nhiên xảy ra. Lĩnh vực thần phật đột nhiên biến mất.

Ngay sau đó, không gian màu trắng cũng nhanh chóng co lại. Lĩnh vực thần phật như một bức tranh bị xé nát.

Ngay khi lĩnh vực thần phật biến mất, Cao Lôi Hoa lại phát hiện ra không ngờ mình còn đang làm động tác mà lúc mình vừa tiến vào đây.

- Đây là chuyện gì?

Cao Lôi Hoa cả kinh hỏi.

Dường như Cao Lôi Hoa nghĩ đến chuyện gì đó. Hần dò xét thân thể mình. Quả nhiên, vết cháy quần áo do lôi quang đánh vào không hề có.

Vậy tất cả chỉ là ảo giác?

- Mẹ!

Cao Lôi Hoa mắng to một tiếng. Chẳng trách, Cao Lôi Hoa không cảm thấy hơi thở của Lôi thần, mà lại có “lĩnh vực thần phật” ở đây.

Hóa ra mọi thứ đều là ảo giác.

Dưới lĩnh vực Tài Quyết, ảo giác nhanh chóng biến mất.

Khi ảo giác bị phá. Anh rở Nguyệt Hoa Thiên, mạo hiểm giả Lam Bạch, nhóm tinh linh cùng 88 huyết kỵ sĩ đều hiện ra. Tất cả đều quay ra nhìn Cao Lôi Hoa.

Tuy rằng mọi người đều không bị thương, nhưng dường như tinh thần đều không tốt. Mặt cả bọn đầy những tia máu. Cho dù là ảo giác, không khiến họ

bị thương, nhưng cũng khiến tinh thần của họ chịu khổ không ít!

- Em rề! Em cuối cùng cũng đã đến!

Thấy được Cao Lôì Hoa, Nguyệt Hoa Thiên khó nhọc nói được mấy câu rồi ngã xuống đất.

Ngay khi Nguyệt Hoa Thiên vừa ngã xuống, đám người sau hân cũng ngã xuống theo.

Ngay cả tiểu công chúa Ly Nhi cũng không ngoại lệ.

Tám mươi tám tên huyết kỵ sĩ dường như cũng đã quá sức. Khi thấy được Cao Lôì Hoa, tất cả đều hóa thành hồng quang nhập vào trong cơ thể Cao Lôì Hoa.

Nhìn mọi người đều ngã xuống, Cao Lôì Hoa chỉ có thể lắc đầu cười khổ, rồi hân đi lên nhìn về phía trong

Sau khi phá xong tầng ảo giác này, Cao Lôì Hoa liền thấy được cánh cửa mà hân thấy lúc nãy là một tầng phong ấn! Tầng phong ấn này giống như một bức tường thủy tinh dựng quanh thông đạo.

Cao Lôì Hoa tiếng tới cạnh phong ấn thủy tinh, nghe nhàng duỗi tay ra chạm vào phong ấn. Nhưng khi chạm vào thì ngay lập tức bị bật ra.

Cao Lôì Hoa nhíu mày. Rõ ràng tầng phong ấn này có cường độ mạnh hơn nhiều so với phong ấn trong Vong linh cốc.

Nhìn phong ấn này lóe ra lôì quang. Vậy nên có thể thấy được. Phong ấn này được Lôì thần tiên nhiệm triển khai.

Cao Lôì Hoa cũng không dám mở ra phong ấn. Bởi trên đảo không trung, hân đã nói chuyện với Lôì thần.

Nếu nơi này có phong ấn của Lôì thần vậy nơi này có khả năng phong ấn bộ phận thân thể của Satan.

“Vậy nơi này không nên mở ra.”

Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa quay lại, bế tiểu công chúa Ly Nhi lên rồi đi ra ngoài với Nguyệt Nhị và huyết kỵ sĩ.

- Ba ra rồi! Thật tốt quá, ba không sao.

Nguyệt Nhị nhìn thấy Cao Lôì Hoa trở ra liền hưng phấn hô lên.

- Ừ, ba không sao. Mọi người bên trong cũng không có chuyện gì.

Cao Lôì Hoa cười nói với Nguyệt Nhị:

- Nhị nhi, chúng mình chờ ở đây nhé, đợi bọn họ tỉnh dậy. Bọn họ không có bị thương thể xác nhưng tổn thương tinh thần lại không nhỏ.

- Vâng!

Nguyệt Nhị gật đầu rồi cùng Cao Lôì Hoa ngồi trong góc tường.

Huyết kỵ sĩ thì giúp Cao Lôì Hoa trông coi những người bị hôn mê.

Nửa ngày sau, đám người cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

- Em rề, vừa rồi đó là lĩnh vực gì vậy.

Nguyệt Hoa Thiên đứng lên, xoa cái đầu băng bó của mình:

- Lĩnh vực này thật quá hùng mạnh.

- Lĩnh vực này cũng chẳng có gì, không công kích mọi người, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi.

Cao Lô Hoa thản nhiên nói.

- Ảo giác?

Nguyệt Hoa Thiên suy nghĩ một chút rồi nhìn quần áo của mình, gật gật đầu.

- Hô, mẹ nó, chuyển đi này là thảm nhất. Tuy nhiên, tôi cũng muốn nhìn xem trong này rốt cuộc có cái gì.

Lam Bạch vỗ vỗ đầu mình, thông khổ nói. Không hổ là mạo hiểm giả, hẳn chỉ muốn biết cái mình tìm là gì.

- Không cần đi vào.

Cao Lô Hoa thản nhiên nói với Nguyệt Hoa Thiên và Lam Bạch:

- Bên trong có một phong ấn rất cường đại, căn bản không vào được.

- Cái gì?

Nghe được lời nói của Cao Lô Hoa, Nguyệt Hoa Thiên và Lam Bạch cười khò:

- Vậy việc chúng ta làm là vô dụng rồi.

- Ừ!

Cao Lô Hoa gật đầu, dập nát giấc mộng của hai người này.

- A, chú Cao, nếu chú không tìm đồ vật trong di tích này nữa, vậy theo con về Tinh linh sâm lâm đi. Rồi con sẽ tiếp đãi chú?

Lý Nhi trong lòng Cao Lô Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên nói:

- Con sẽ mời mọi người Tinh linh Bách Hoa tửu.

- Được.

Cao Lô Hoa còn chưa nói gì, thì Nguyệt Hoa Thiên và Lam Bạch ở đang sau đã nói.

Mọi người đều bị tiểu Tinh linh mua chuộc, kéo về Tinh linh sâm lâm.

Ngay khi đám người Cao Lô Hoa rời đi không lâu, một truyền tống trận chợt hiện ra trước cổng di tích.

Ngay sau đó, một thanh niên mặc áo trắng cầm quạt xếp chậm rãi bước ra.

Cửu U vừa mới bước ra khỏi ma pháp trận, liền bị ngạc nhiên bởi cảnh tượng ở đây.

- Không thể nào!

Nhìn cánh cổng bị cưỡng phá, Cửu U không dám tin. Cánh cổng này, cho dù là Thần thú cũng không phá được. Mà nam tử tóc bạc kia lại phá được.

Điều này cần bao nhiêu lực lượng đây!

Có lẽ Cửu U đã xem nhẹ Cao Lô Hoa.

Nghĩ đến điều này, hắn lạnh hết cả người.

Kỳ thật Cửu U đã lo lắng thừa bởi vì hắn không biết, cánh cửa này sở dĩ

bị Cao Lôì Hoa phá là do chiêu thức “ Nhất quyền” ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 301

Thầy Khô Tẩn Công

Cùng tiểu công chúa Tinh Linh Ly Nhi đi ra khỏi di tích, Cao Lôì Hoa tiện tay bố trí một trận pháp đơn giản ngay cửa rừng. Có điều lúc Cao Lôì Hoa ở Trái Đất chỉ theo đuôi lực công kích cực mạnh cho nên tuy có nghiên cứu sơ qua loại trận pháp phụ trợ này nhưng không tinh thông cho lắm, nếu không cũng bày ra mấy cái rồi.

Mà việc bố trí ra một trận pháp cũng là cực hạn của Cao Lôì Hoa rồi.

Hiện tại trận pháp mà Cao Lôì Hoa bố trí là loại đơn giản nhất ‘mê trận’. Trận pháp này chỉ có thể xem như là một loại Chương Nhãn Pháp, dùng để che mắt, có thể nói là vô hại. Cao Lôì Hoa thở dài, chỉ có thể dùng được một cái mê trận cùi mía này thay thế cho huyền thuật của Lôì thần thôi.

Làm xong, Cao Lôì Hoa kéo Nguyệt Nhị cùng tiểu công chúa Tinh Linh đi vào trong rừng rậm Tinh Linh.

Rừng rậm Tinh Linh cũng không cách xa di tích mấy, cho nên đoàn người Cao Lôì Hoa cũng ở rất gần khu rừng này.

Dọc đường đi, Nguyệt Nhị ngoan ngoãn đi cạnh Cao Lôì Hoa. Trong mắt cô bé lộ ra vẻ thích thú, rừng rậm Tinh Linh là nhà của tất cả Tinh Linh. Cho dù chỉ là một bán Tinh Linh nhưng rừng rậm Tinh Linh vẫn mang cho nàng cảm giác như cá gặp nước.

Cũng chỉ có rừng rậm mới là nhà của Tinh Linh.

Có lẽ vì tiểu công chúa Tinh Linh sốt ruột muốn về nhà, tốc độ của đoàn người Cao Lôì Hoa khá nhanh.

Ngay lúc đoàn người Cao Lôì Hoa gần đến rừng rậm Tinh Linh, đột nhiên trên bầu trời vang lên tiếng kêu trong trẻo, là tiếng ngựa hí.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn lên, liền thấy một con bạch mã nhìn rất khỏe mạnh đang chạy tới gần đoàn người Cao Lôì Hoa. Trên trán con bạch mã là một cái sừng ngọc lấp lánh biểu lộ thân phận của nó—độc giác thú! Nếu Cao Lôì Hoa không nhìn lầm thì con độc giác thú này chính là con thánh thú độc giác thú biến mất lúc trên thuyền!

- A, ba ba, là độc giác thú kìa!

Nguyệt Nhị hân hoan chỉ chỉ vào con độc giác thú xinh đẹp trên không.

Cao Lôì Hoa nhìn con độc giác thú này. Khóe miệng cười tà. Đồng thời thầm mắng con độc giác thú này vô sỉ. Lúc trên thuyền gặp nguy hiểm thì không thấy bóng dáng nó đâu hết. Giờ hết nguy hiểm thì ve vẩy đuôi quay lại.

Thậm chí Cao Lôì Hoa hoài nghi nó có phải vẫn đứng trên trời nhìn trộm bọn họ không, chờ đến khi hết nguy hiểm mới xuất hiện.

- Hí~

Độc giác thú hí, sau đó lấy tư thế đẹp đẽ nhất lại gần đoàn người Cao Lôì Hoa. Đặc biệt nó chạy lại gần Nguyệt Nhị, sau đó cọ cọ cái đầu của nó lên người Nguyệt Nhị, ra vẻ thân mật.

Hành động đó của độc giác thú làm Cao Lôì Hoa có ý muốn chém đứt một cái chân của con độc giác thú này... ..

- Thật tốt quá. Thật tốt quá! Không nghĩ tới thánh thú đã trở lại.

Nữ thủ lĩnh Anna vừa thấy độc giác thú thì thở dài nhẹ nhõm. Vừa rồi nàng còn suy nghĩ phải giải thích thế nào với nữ hoàng về việc thánh thú mất tích đây, giờ thánh thú đã trở lại, nàng cũng yên tâm hơn.

- Chú Cao, phía trước chính là một thôn xóm nhỏ ven rừng rậm Tinh Linh của chúng cháu!

Đi được một lúc, tiểu công chúa Ly Nhi chỉ vào một mảnh rừng rậm xanh ngát phía trước nói với Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa đưa mắt nhìn, phát hiện chỗ Ly Nhi chỉ là một mảnh rừng rậm xanh ngát vô bờ, không hề thấy công trình phòng ngự đâu hết.

Có điều lão Cao của chúng ta không biết. Cách thức phòng ngự của Tinh Linh tộc khác với con người. Rừng rậm Tinh Linh được Tinh Linh tộc phân biệt thành chủ thành—Nguyệt Thành là một tòa thành ở sâu trong rừng, giống như thủ đô của nhân loại. Sau đó, những địa phương khác ngoài chủ thành thuộc rừng rậm Tinh Linh đều được các bộ lạc Tinh Linh lấy phương thức ‘thôn xóm’ tồn tại.

Ngoại trừ Nguyệt Thành của Tinh Linh tộc có một vòng tường gỗ mang tính phòng thủ tượng trưng thì tất cả thôn xóm khác đều không có công trình phòng thủ này. Bởi vì đối với Tinh Linh tộc thì đại thụ mới là bảo vật phòng ngự tốt nhất! Mỗi một thôn của tộc Tinh Linh đều có loại sản phẩm đặc biệt của Tinh Linh tộc—Chiến tranh chi thụ!

Loại cây này lúc bình thường nhìn giống như những cây đại thụ khác, nhưng lúc chiến tranh thì nó lại trở thành một thứ vũ khí tấn công rất lợi hại, khi chiến đấu, chiến tranh chi thụ đứng dậy, tay bắn ra những quả cầu năng lượng rất mạnh.

Mặt khác, bên trong Tinh Linh tộc còn có các loại cây cối có khả năng khác như ‘trị thương chi thụ’.... ..

Con chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng cũng phải đầy đủ! Mỗi một bộ lạc

Tinh Linh nhỏ bé cũng không thể bỏ qua được.

- Này, tiểu Ly Nhi, người của tộc cháu sớm biết chúng ta đến sao?

Nhìn mảnh rừng rậm đằng trước, đột nhiên Cao Lôì Hoa hỏi Ly Nhi.

- ?? Biết chúng ta về? Không đâu, tin tức của chúng ta người trong tộc căn bản không biết. Cháu cũng không có nói với ai về việc chúng ta về mà.

Tiểu Ly Nhi hoài nghi nhìn Cao Lôì Hoa, cô bé không biết Cao Lôì Hoa hỏi vậy vì sao.

- Nếu bọn họ không biết cháu về sao lại đem người bắn pháo hoa đón mừng?

Đồng thời Cao Lôì Hoa cũng hoài nghi hỏi lại. Hiện tại, lấy thị lực của Cao Lôì Hoa căn bản người thường không thể so sánh được.

Ngay cả một số bộ tộc nổi tiếng tinh tường cũng cam bái hạ phong.

Lấy thị lực hiện tại của Cao Lôì Hoa, thì bên trong khu rừng rậm đó thỉnh thoảng xẹt lên một quả năng lượng màu xanh, sau đó lượn vòng tròn trên không một đường parabol tuyệt đẹp rồi nhanh chóng rơi xuống.

- Pháo hoa?

Tiểu Ly Nhi càng nghi hoặc, cô bé mở to mắt nhìn về hướng Cao Lôì Hoa chỉ.

Sau đó, rốt cuộc tiểu Ly Nhi cũng biết ‘pháo hoa’ mà Cao Lôì Hoa nói là cái gì! Một quả năng lượng màu xanh lục bay trên bầu trời rừng rậm Tinh Linh, sau đó nổ tung! Đó là công kích của chiến tranh chi thụ!

- Trời à!

Tiểu Ly Nhi kêu to:

- Là đòn tấn công của chiến tranh chi thụ! Rừng rậm Tinh Linh bị tập kích rồi!

- Sao?

Vừa nghe Ly Nhi nói, nữ thủ lĩnh Anna vội vàng nhìn về phía rừng rậm Tinh Linh. Nàng cũng thấy một quả cầu màu xanh đang bay lên:

- Bị tập kích rồi, công chúa, cô ở đây chờ. Ta mang mọi người tới giúp đỡ tộc nhân ngăn quân địch.

Nói xong, Anna lấy trường cung trên lưng xuống, mang theo mấy Tinh Linh khác phóng tới phía trước, nhanh chóng giúp đỡ tộc nhân.

Nhìn Anna đi xa, Nguyệt Hoa Thiên và Lam Bạch quay đầu nhìn về phía Cao Lôì Hoa.

- Em rể, giờ chúng ta làm gì?

Nguyệt Hoa Thiên hỏi.

- Còn làm gì nữa?

Cao Lôì Hoa cười ha hả:

- Ta vốn đến trợ giúp tộc Tinh Linh ngăn cản sự xâm lược của Huyết Tinh Linh, tự nhiên bây giờ phải đi giúp các nàng ấy thôi.

- Được rồi. Ta cũng đi.

Nguyệt Hoa Thiên rút kiếm bên hông nói.

- Ta sẽ không tham gia đâu.

Mạo hiểm gia Lam Bạch cười ha hả nói:

- Ta chỉ là mạo hiểm gia, không có thực lực.

- Được rồi.

Cao Lô Hoa xoay người nhìn Huyết kỵ sĩ phía sau.

- Chủ nhân. Có gì cần dặn à?

Huyết kỵ sĩ vừa thấy ánh mắt Cao Lô Hoa liền hỏi.

- À.

Cao Lô Hoa cười nhẹ:

- Còn nhớ tên của mình chứ?

Huyết kỵ sĩ lắc đầu, trí nhớ của hắn vẫn còn bị ngắt từng đoạn mơ hồ.

- Thôi, để đến khi ngươi khôi phục trí nhớ thì kêu tên ngươi vậy.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ bả vai Huyết kỵ sĩ. Không có biện pháp, Cao Lô Hoa xuất thân từ tổ hành động đặc biệt 13, vừa nghĩ đến tên, hắn chợt nhớ đến các biệt danh, số hiệu của tổ chức... ..

- Vâng! Thưa chủ nhân!

Huyết kỵ sĩ lớn tiếng đáp.

- Ngươi ở lại bảo vệ tiểu thư cho tốt.

Cao Lô Hoa chỉ chỉ Nguyệt Nhị, tiểu công chúa Ly Nhi và mạo hiểm gia Lam Bạch.

- Không thành vấn đề thưa chủ nhân.

Làm một nghi thức quân đội, Huyết kỵ sĩ kiên định nói.

- Ba, ba phải cẩn thận đó.

Nguyệt Nhị ngồi trên lưng độc giác thú nói với Cao Lô Hoa.

- Yên tâm đi, không cần lo lắng.

Cao Lô Hoa xoa đầu Nguyệt Nhị.

- Chúng ta đi thôi lão ca.

An bài xong xuôi, Cao Lô Hoa yên tâm cùng Nguyệt Hoa Thiên lao tới phía trước.

- Khinh thân thuật!

Nguyệt Hoa Thiên biết tốc độ biến thái của Cao Lô Hoa nên ngay từ đầu tự cấp cho mình một cái khinh thân thuật.

Cứ như vậy, dưới tốc độ thông thả của Cao Lô Hoa, Nguyệt Hoa Thiên cũng miễn cưỡng đuổi kịp.

Được hơn ngàn thước, cuối cùng Cao Lô Hoa và Nguyệt Hoa Thiên cũng nhìn thấy tình cảnh trước mắt.

Tại rìa rừng rậm xanh biếc, một số cây cổ thụ đứng dậy, trên tay chúng thỉnh thoảng ngưng tụ những quả cầu năng lượng xanh lục. Sau đó chúng ném những quả cầu này về phía chiến trường.

Năng lượng của chiến tranh chi thụ không làm bị thương người một nhà.

Đối với Tinh Linh tộc thì năng lượng này giống như là thuốc bổ của các nàng. Mà đối với những chủng tộc không phải là Tinh Linh thì những quả cầu năng lượng này căn bản là những quả bom phát nổ.

Mà đối thủ của các Tinh Linh chính là vô số cây khô màu đen! Trùng trùng điệp điệp cây khô bao vây toàn bộ khu rừng! Nhìn bề ngoài thì đám cây khô này có phần giống với đám cây khô trên thuyền Cao Lôi Hoa. Nhưng đám cây khô này nhìn không có phần linh tính như đám cây khô Huyết Tinh Linh kia. Đám cây khô hoạt động chậm chạp, dường như không phải là Huyết Tinh Linh, xem ra là một số loài hạ đẳng.

Nhìn chiến trường, Cao Lôi Hoa nhớ tới hình ảnh một số phim kinh dị...

...

- Vù!

Ba quả cầu năng lượng bay trên chiến trường, xẹt qua đầu đám cây khô! Tuy ba quả cầu không trúng đầu đám cây khô nhưng cũng làm đầu chúng nổ tung!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 302

Tám Mười Tám Vs Một Vạn.

Bụp!

Đầu bị nổ tung, mấy cái cây khô không kịp kêu một tiếng đã ngã gục xuống đất. Sau khi ngã xuống cũng không đứng dậy được nữa. Xem ra chúng cũng không phải là bất tử chi thân như Huyết Tinh Linh, Cao Lôì Hoa thâm nghĩ trong lòng.

- Vù vù vù!

Ngay sau đó là ba mũi tên màu lục bay vào chiến trường, nhìn theo hướng tên phát, Cao Lôì Hoa thấy đội ngũ do nữ thủ lĩnh Anna dẫn đầu!

- A?

Đột nhiên Anna kêu lên một tiếng nghi hoặc, nhìn về phía mục tiêu mình bắn.

Cao Lôì Hoa cũng quay đầu nhìn về phía đó. Sau đó, Cao Lôì Hoa phát hiện trong đám cây khô không ngờ lại có một cây khô chụp được ba mũi tên của Anna!

- Khặc khặc~~

Cây khô cười khò khè, vung tay phải lên, ba mũi tên lấy tốc độ cực nhanh bắn lại về phía Anna.

- Ghê tởm, đừng xem thường người khác!

Anna cắn răng, cầm chặt Tinh Linh thần cung trong tay, sau đó bắn ba mũi tên như sao xẹt về phía cây khô đó.

- Đinh đinh đinh!

Cả ba mũi tên do Anna và cây khô bắn va chạm vào nhau, nhưng điều Anna kinh ngạc là ba mũi tên toàn lực của mình không ngờ thua ba mũi tên do đối phương tùy ý ném trả! Lúc mũi tên của Anna và cây khô chạm nhau thì mũi tên của Anna bị đánh bật ra, mà ba mũi tên của cây khô vẫn còn dư lực bắn tới Anna.

- Yaa!

Thấy Anna gặp nguy hiểm, Cao Lôì Hoa trầm giọng quát. Tâm ý khê động, một đạo lôi quang trống rỗng hiện ra trước ba mũi tên đang bắn.

- Xoạt!

Lúc lôi quang giáng lên ba mũi tên, lập tức đánh nát ba mũi tên.

- A?

Đằng xa, thấy khô đặc biệt trong đám cây khô kinh ngạc cảm than, sau đó quay đầu nhìn xung quanh xem là ai dám làm anh hùng cứu mỹ nhân.

- Cao Lôi Hoa?!

Lúc đó Anna đã thấy được Cao Lôi Hoa. Vừa nhìn thấy Cao Lôi Hoa, cô nàng cũng an tâm đi một phần. Bởi vì sự hùng mạnh của Cao Lôi Hoa, nàng cũng đã chứng kiến qua.

- Số lượng quân địch?

Cao Lôi Hoa và Nguyệt Hoa Thiên đến bên người Anna.

- Ước chừng hơn một vạn người.

Anna cười khò. Nhìn bên tộc Tinh Linh của mình nhiều nhất chỉ mấy ngàn. Tuy nhiên đây là lãnh thổ của Tinh Linh tộc, chỉ cần cầm cự được một lúc thì viện binh sẽ nhanh đến.

- Quân địch là ai?

Nguyệt Hoa Thiên bình tĩnh hỏi.

- Là Huyết Tinh Linh và bọn thi phó của chúng.

Anna xoay trường cung trên tay nói:

- Bọn thi phó này là người thường bị Huyết Tinh Linh hút hết máu. Mà đám Huyết Tinh Linh lại ẩn núp bên trong bọn thi phó này.

Anna cười khò rồi nói tiếp:

- Đây cũng là thủ đoạn mà Huyết Tinh Linh thường dùng. Mà Tinh Linh tộc chúng ta bị thua trận liên tục cũng do không tìm thấy vị trí Huyết Tinh Linh. Tìm không ra vị trí các nàng thì không thể tấn công hiệu quả được. Về phần bọn thi phó này, có ít hay nhiều cũng không quan trọng với Huyết Tinh Linh. Có lẽ thôn xóm này không thủ được lâu.

- Ha ha, yên tâm đi. Ta cam đảm thôn này tuyệt đối có thể thủ vững.

Cao Lôi Hoa cười ha hả:

- Giao cho ta đi, thấy các cô cũng vất vả một chuyến vào thế giới loài người mời ta, chẳng lẽ ta lại để cho thôn xóm của các cô bị san bằng sao!

- Trước hết để ta giúp các cô đẩy lui đám thi thể này đã.

Cao Lôi Hoa rút Tài Quyết ra, chậm rãi đi tới phía trước. Đối mặt một vạn thi thể, Cao Lôi Hoa vẫn không để vào mắt.

- Tiên sinh Cao Lôi Hoa, đối với bọn thi phó nên tấn công vào đầu.

Anna thấy Cao Lôi Hoa rút Tài Quyết ra thì lập tức vui vẻ nhắc nhở Cao Lôi Hoa.

- Ừ, ta biết.

Cao Lôi Hoa khoát tay, rồi thoải mái đi tới đối diện đội quân thi khô đen kịt. Lúc này, lão Cao, mái tóc trắng bay phất phới, quần áo trắng tinh, phiêu du đi tới. Ngay sau đó, chỉ trong nháy mắt thần uy đã len lỏi khắp chiến trường!

Thần uy vừa tỏa ra, đám thầy khô liền chuyển người nhìn về phía Cao Lôì Hoa.

Tại đó, chỉ có một gã tóc bạc. Nhưng khí thế của gã tóc bạc này lại khiến cho đám Huyết Tinh Linh cảm thấy đôi diện thiên binh vạn mã!

Mà nhóm Tinh Linh đang phòng thủ trong thôn lại càng nghi hoặc, không hiểu vì sao thi phó đều chuyển mục tiêu tấn công?

- Giết!

Lúc này, trong bọn thi phó vang lên hơn mấy trăm tiếng hò giết. Những tiếng giết này là do Huyết Tinh Linh dùng không chế vạn thi phó. Dưới mệnh lệnh của đám Huyết Tinh Linh, trong đôi mắt thi phó hiện lên chút u quang màu lục.

- U! U!

Thi phó phát ra những tiếng rên trầm nhỏ, dưới sự không chế của Huyết Tinh Linh điên cuồng lao đến tấn công Cao Lôì Hoa.

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa cười, đối phó với những Huyết Tinh Linh này, lão Cao không cần phải ra tay. Dao mổ trâu đi mổ gà, không thích hợp cho lắm! Cao Lôì Hoa khẽ vung tay, tám mươi tám Huyết kỵ sĩ xuất hiện chính tề bên cạnh Cao Lôì Hoa.

Lão Cao còn nhớ rất rõ cổ oán niệm mạnh mẽ của Huyết kỵ sĩ đối với đám Huyết Tinh Linh!

- Chủ nhân!

Huyết kỵ sĩ đi ra hành lễ với Cao Lôì Hoa. Sau đó dường như cảm giác thấy cái gì, cả nhóm Huyết kỵ sĩ quay đầu nhìn về phía đám thầy khô. Ngay sau đó, hào quang phần nô tràn ngập trong ánh mắt Huyết kỵ sĩ.

- Phản bội giả. Huyết Tinh Linh!

Giọng nói chất chứa niềm căm phẫn lan tỏa khắp chiến trường của nhóm Huyết kỵ sĩ!

Vừa nghe được lời này, trong lòng Huyết Tinh Linh không khỏi rung động! Các nàng ngẩng đầu nhìn về phía Cao Lôì Hoa, sau đó các nàng đều thấy tám mươi tám bóng người tử kim bên cạnh Cao Lôì Hoa. Nhìn xuyên qua ánh tử kim, các nàng thấy rõ khôi giáp trên người Huyết kỵ sĩ! Lập tức, một cơn sợ hãi lạnh giá lan tỏa trong lòng các Huyết Tinh Linh. Thậm chí lúc này các nàng cũng quên việc không chế đám thi phó của mình.

- Giết!!!

Nhìn thấy kẻ thù đỏ cả mắt! Cả đám Huyết kỵ sĩ hét lớn, tám mươi tám tên cùng nhau xông lên trước! Tuy chỉ có tám mươi tám người, nhưng lúc này khí thế của họ còn hơn thiên binh vạn mã!

Tám mươi tám VS một vạn! Nhưng trước sự tấn công của tám mươi tám Huyết kỵ sĩ, một vạn người lại sợ hãi!

Tám mươi tám Huyết kỵ sĩ một đường thẳng tiến xông pha lên trước, dọc

đường từng đám thi phó bị hất văng lên như những quả bóng!

Lúc đám thi phó rơi xuống đất thì đều bể đầu mà chết. Mà Huyết kỵ sĩ thì vẫn thẳng tiến không ngừng, tiến lên, tiến lên, lại tiến lên... ..

- AAAA~~

Rốt cuộc, không thể chịu đựng nổi, trong đám thầy khô vang lên tiếng thét giận dữ.

- Yaaaaa!

Không tỏ ra yếu thế, tám mươi tám Huyết kỵ sĩ cùng thét vang dội.

Dưới tiếng thét của Huyết kỵ sĩ, sĩ khí của đám Huyết Tinh Linh lập tức tụt xuống. Tiếp đó, một người trong đám quay người bỏ chạy, như có xúc tác, cả đám Huyết Tinh Linh bỏ chạy như chuột chạy lủ!

Vừa rồi còn uy phong ngạo mạn, vậy mà bây giờ thoáng cái đã không còn tên nào trước mặt Cao Lôi Hoa!

- Chủ nhân?

Thấy tình cảnh trước mặt, các Huyết kỵ sĩ quay đầu nhìn về phía Cao Lôi Hoa. Ý xem có nên đuổi theo truy kích hay không?

- Không cần đuổi theo.

Cao Lôi Hoa lộ ý cười:

- Các ngươi sẽ có cơ hội chính tay mình xử lý chúng.

- Vâng thưa chủ nhân.

Đám Huyết kỵ sĩ kích động kêu to!

Cứ như vậy, một màn chiến tranh khốc liệt dưới sự ra tay của Cao Lôi Hoa đã kết thúc trong bi hài.

Kết thúc cuộc chiến, Cao Lôi Hoa dùng tâm linh gọi Huyết kỵ sĩ Lôi 001 mang Nguyệt Nhị và tiểu công chúa Ly Nhi đến đây.

- Chiến tranh đã kết thúc?

Tiểu công chúa là người hỏi đầu tiên.

- Ủ, tạm xong rồi.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Hi hi, cảm ơn chú Cao nhiều.

Tiểu công chúa nói thêm:

- Chú Cao, chúng ta vào thôn trước đi, lần này cháu sẽ mời chú uống Bách Hoa tửu!

Dưới sự dẫn đường của tiểu công chúa, đoàn người Cao Lôi Hoa đi vào trong bộ lạc Tinh Linh.

- Người nào?!

Một chiến sĩ Tinh Linh phụ trách phòng vệ kêu lên. Hiện tại là thời điểm nguy hiểm, cho dù là Tinh Linh đi vào vẫn phải bị kiểm tra chặt chẽ, từng có Huyết Tinh Linh giả dạng Tinh Linh lẫn vào thôn xóm giết hại. Hơn nữa tình huống lui binh của Huyết Tinh Linh rất quái dị! (Bởi vì bị khuất tầm mắt nên

các Tinh Linh không thấy tình cảnh các thầy khô bị tấn công. Chỉ có mấy người đứng trên cây là nhìn thấy.)

- Là chúng ta.

Anna đứng ra nói, cạnh nàng là thánh thú độc giác thú.

- Xin hỏi, cô là?

Nhìn thấy độc giác thú bên cạnh Anna, lập tức thủ vệ tôn kính hỏi.

- Anna, đội trưởng đội cận vệ nữ hoàng.

Anna lấy trường cung trên lưng xuống, một cây trường cung to xanh biếc!

- 1/2 Tinh Linh thần chi cung!

Thủ vệ Tinh Linh thấy cây cung liền kêu to:

- Cô là, cô là thần tiên Anna đại nhân?!

1/2 Tinh Linh thần chi cung là vũ khí kế thừa của Tinh Linh thần, có mang khí tức của Tinh Linh thần, tất cả Tinh Linh đều có thể cảm nhận khí tức này. Tinh Linh thần chi cung tự chọn chủ, chỉ cần chủ nhân đời trước mất đi, nó sẽ chọn cho mình một chủ nhân mới. Mà Tinh Linh nào được chọn sẽ được xưng là ‘thần tiên’!

- Là ta.

Anna cười khẽ, rồi đi thẳng vào chủ đề:

- Được rồi, thống lĩnh nơi này là ai?

- Đại nhân Anna, lần này chỉ huy là vương tử điện hạ Baron.

Thủ vệ Tinh Linh nói với Anna.

- Vương tử Baron?

Vừa nghe thấy cái tên này, Anna nhíu mày:

- Sao lại là hãn chỉ huy... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 303

Vương Tử Baron Mít Đặc.

Phỉ đại nhân bị thương. Cho nên giao quyền chỉ huy lại cho vương tử Baron.

Thủ vệ đáp.

- Sao vậy? Tên vương tử Baron này có vấn đề gì à?

Nhìn Anna có vẻ bất an, Cao Lôì Hoa hỏi.

- Ủ, hẳn đối với quân sự dốt đặc cán mai.

Anna thở dài, hy vọng vương tử Baron sẽ không làm chuyện bậy bạ.

Trong lúc Anna còn suy nghĩ, đột nhiên các chiến sĩ Tinh Linh trong thôn mang theo chiến tranh chi thụ, xếp thành đội hình chỉnh tề đi tới.

- Hả? Các chiến sĩ định làm gì đó?

Anna nhìn thấy mấy đội chiến sĩ liền hỏi.

- À, vương tử Baron nói hiện tại đám Huyết Tinh Linh đã bị hào quang của Tinh Linh thần đánh lui, giờ ngài lấy danh nghĩa Tinh Linh thần đi tiêu diệt đám Huyết Tinh Linh, cho nên chúng tôi chuẩn bị truy kích Huyết Tinh Linh.

Một gã đang chuẩn bị xuất phát trả lời.

- Cái gì? Truy kích? Cái tên mít đặc này!!!

Vừa nghe tin, Anna tức điên. Hiện tại có thể thủ vững được thôn xóm đã cảm tạ trời đất rồi, vậy mà còn muốn truy kích? Đầu tên Baron nhồi đất à?

Ở cạnh Cao Lôì Hoa cũng nhú mày, lấy vài nghìn Tinh Linh đi truy kích cả vạn thi phó với mấy trăm Huyết Tinh Linh bắt tử bắt diệt chỉ có một kết quả-- Chính là cả đám Tinh Linh đi chết đi!

- Cái tên vương tử Baron này ngu vậy sao?

Cao Lôì Hoa nói. Tình hình hiện tại thì một người bình thường cũng không làm như vậy.

Đối với vấn đề Cao Lôì Hoa hỏi, Anna chỉ cười khổ, về lĩnh vực quân sự thì vương tử Baron đúng là con lợn. Hơn nữa gã này còn thích háo danh, sai thì đổ trách nhiệm lên đầu người khác. Tóm lại là một tên đáng ghét.

- Ta đi ngăn hẵn, không thể để các chiến sĩ Tinh Linh đi truy kích được.

Anna bình tĩnh nói, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Mang ta đi gặp vương tử Baron!

Anna nắm chặt Tinh Linh chỉ cung trên tay nói với thủ vệ.

Lúc này, trong phòng một cây đại thụ lớn nhất bộ lạc Tinh Linh. Vương tử Baron anh tuấn đang nhâm nhi Bách Hoa Tửu, lúc này hai mắt hắn sáng ngời, bởi vì hình như hắn đã nhìn thấy ánh hào quang của Tinh Linh thần chiếu rọi, cái chết của Huyết Tinh Linh là điềm báo trước. Hắn tin chắc rằng Huyết Tinh Linh sẽ bị các chiến sĩ Tinh Linh đánh tan tác dưới ánh hào quang của Tinh Linh thần!

Nếu nhìn bề ngoài ai có thể nói hắn là một tên dốt đặc cán mai chứ. Nhưng không thể phủ nhận, nói theo kiểu Trung Quốc thì không phải không có óc, mà là óc quả nhỏ... ..

Tinh Linh tộc vốn là con cưng của Sáng Thế Thần. Người Tinh Linh, con gái thì xinh đẹp, con trai thì anh tuấn. Hơn nữa chỉ số IQ cũng không thấp.

Chẳng qua cái từ ‘đời ai nói chữ người’ hình như rất linh nghiệm. Hiện tại xung quanh vương tử Baron của chúng ta là mười hai vị Tinh Linh trẻ tuổi anh tuấn phi phàm.

Cả mười hai vị này không ngừng a dua, nịnh hót vương tử Baron, cực kỳ khoa trương nói sự vĩ đại của vương tử hắn. Không ngừng khen ngợi sự xuất binh lần này chính xác cỡ nào, cứ như ý họ thì thắng lợi đã nắm chắc trên tay.

Lấy binh lực mấy ngàn truy kích dù là năng lực từng cá thể đến quần thể đều yếu hơn so với Huyết Tinh Linh và vạn thi phó, vụ này chỉ có tên óc quả nhỏ mới làm được.

Vậy mà đám người này vẫn đang còn mơ mộng, cả mười ba tên đều tự sướng nghĩ đến cảnh toàn quân Huyết Tinh Linh bị tiêu diệt.

- Bẩm vương tử Baron.

Lúc này, một tên thủ vệ chặt đứt nguồn cảm hứng của mười ba quả nhỏ này.

- Chuyện gì.

Vương tử Baron có chút khó chịu, đang sướng rơn lại bị phá rối. Hắn muốn chửi người rồi.

- Vương tử điện hạ, đại nhân Anna cầu kiến.

Thủ vệ nói khẽ.

- Anna? Nàng đến đây khi nào? Nàng tới làm gì?

Baron nhíu mày. Vài ngày trước nghe nói nàng đi vào thế giới loài người để thực hiện nhiệm vụ liên quan đến tồn vong của Tinh Linh tộc mà? Sao lại xuất hiện ở đây?

- Vương tử điện hạ.

Thủ vệ gọi khẽ, hỏi ý tứ vương tử.

- Được rồi. Kêu nàng vào gặp ta.

Vương tử Baron phát tay.

Một lát sau, Anna xuất hiện trước mặt Baron.

- Vương tử Baron, lập tức hạ lệnh kêu tất cả Tinh Linh truy kích quay về!

Anna gần như gào lên nói với Baron.

- Cô nói cái gì? Cô kêu ta lui binh? Đây là ý tứ gì của cô!

Baron không ngờ Anna kêu mình lui binh, lập tức cảm thấy khó chịu! Xuất binh truy kích Huyết Tinh Linh dưới ánh hào quang của Tinh Linh thần, Baron cảm thấy đây là quyết định sáng suốt nhất của đời mình.

- Chịu chết?

Baron cười khinh:

- Anna, dưới hào quang của Tinh Linh thần, tất cả Huyết Tinh Linh chỉ có con đường diệt vong! Các chiến sĩ truy kích của chúng ta sẽ đại thắng trở về! Chẳng lẽ tình hình khi này cô không biết sao? Dưới hào quang Tinh Linh thần, tất cả Huyết Tinh Linh bị đả kích, sau đó liều mạng chạy trốn! Hiện tại là thời cơ tốt nhất để chúng ta truy kích. Ta muốn tiêu diệt đám Huyết Tinh Linh này để cả rừng rậm biết đến chiến tích huy hoàng của ta!

- Người hồ đồ rồi. Cái gì mà hào quang Tinh Linh thần?

Anna lớn tiếng nói:

- Huyết Tinh Linh thua là vì một người bằng hữu ta mời đến giúp. Tóm lại không còn thời gian nữa, người nhanh thu hồi mệnh lệnh đi!

- Anna, cô đang đổ kị công lao của ta phải không?

Nhìn Anna chốc lát, Baron khinh thường nói:

- Ngoại trừ Tinh Linh thần, ai có thể một mình đẩy lui hơn vạn Huyết Tinh Linh? Cho dù là trưởng lão thánh cấp hùng mạnh nhất tộc ta cũng không làm được!

- Người, cái đồ mít đặc!

Anna tức điên.

- Cô dám mắng ta?!

Baron trừng mắt:

- Anna, đừng tưởng là ‘thần tiên’ thì có thể mắng ta!

- Ta... được rồi, tùy người vậy. Người cứ vui vẻ đi!

Anna cắn răng, đẩy cửa đi ra.

- Mịa, đúng là đồ đàn bà.

Baron tiêu sái hất mái tóc xanh lục của mình:

- Cô ta nghĩ mình là ai chứ. Bằng hữu trợ giúp chúng ta đánh đuổi Huyết Tinh Linh? Cô ta nghĩ mình là ai, có thể quen thần sao? Trừ thần ra, ai có bản lĩnh đuổi vạn Huyết Tinh Linh chạy té khói?

- Vương tử nói chí phải, con mụ này chắc là đồ kị chiến tích của người cho nên mới làm vậy. Ha ha ha ha!

Mấy tên Tinh Linh ‘chỉ số IQ kinh điển’ ở cạnh Baron đồng loạt cười.

- Tốt lắm tốt lắm. Đừng bận tâm đến con mụ phiền phức đó nữa.

Baron nâng chén rượu lên:

- Vì thắng lợi sắp tới của chúng ta, cụng ly!

- Dưới hào quang của Tinh Linh thần, chúng ta tất thắng.

Mười hai ‘muru sĩ’ bên cạnh Baron cũng nâng rượu lên

- Ôi!

Đẩy cửa đi ra, Anna thở dài. Tuy không thể lay chuyển được cái tên cứng đầu này nhưng an toàn của các chiến sĩ Anna không thể không lo. Cuối cùng, nàng đi đến chỗ Cao Lôì Hoa nghỉ ngơi.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa, ngài có thể trợ giúp các chiến sĩ Tinh Linh chúng tôi không?

Anna ký thác tất cả hy vọng lên người Cao Lôì Hoa.

- Cô cho rằng chỉ một mình ta có thể cứu mấy ngàn tên kia về sao?

Cao Lôì Hoa bắt đầu dĩ nói, kêu hấn cứu một người thì ok, Huyết Tinh Linh cùng vạn thi phó đối với Cao Lôì Hoa không chút uy hiếp nào. Nhưng kêu Cao Lôì Hoa đi cứu mấy ngàn người thì không thực tế rồi, dù sao Cao Lôì Hoa cũng chỉ là một người.

- Vậy làm sao bây giờ?

Anna sốt ruột.

- Chỉ còn cách là làm họ lui binh; hoặc lúc bọn họ thất bại chạy về thì ta sẽ xuất hiện chặn hậu cho. Có thể cứu được tên nào thì cứu.

Cao Lôì Hoa bắt đầu dĩ nhún vai, giờ chỉ còn cách như vậy.

- Tiên sinh Cao Lôì Hoa. Giờ ngài có thể đi tiêu diệt đám lui đám Huyết Tinh Linh không?

Anna ôm hy vọng cuối cùng.

Cao Lôì Hoa nhìn Anna. Kỳ thật giờ hấn đi có ích lợi gì? Cho dù Cao Lôì Hoa đẩy lui đám Huyết Tinh Linh lần nữa. Nhưng chỉ cần có gã Baron ở đây, các chiến sĩ Tinh Linh lại đi truy kích lần nữa.

- Ba, ba giúp các nàng ấy đi.

Lúc này, Nguyệt Nhị thấy Cao Lôì Hoa do dự liền van xin dùm Anna.

Tiểu công chúa Ly Nhi cũng ngẩng đầu dùng ánh mắt cầu xin Cao Lôì Hoa.

- Không được.

Nhưng Cao Lôì Hoa lắc đầu:

- Giờ nói gì cũng đã muộn. Cho dù bây giờ ta đi cũng vô ích, cuộc chiến giữa hai bên có lẽ đã bắt đầu rồi.

Cao Lôì Hoa vừa dứt lời, tiếng hò hét vang trời không xa Tinh Linh thôn.

Gần như trong tích tắc, cùng với tiếng hò vang là tiếng kêu thảm thiết...

...

Thủ đoạn công kích chủ yếu của các Tinh Linh là bắn tên. Nhưng thật đáng tiếc, đám thi phó hầu như không để ý đến. Trừ khi bị bắn nát đầu. Nếu

không không thể làm chúng bị tổn thương chút nào. Mà lực lượng ma pháp cường đại của Tinh Linh có lực sát thương với thi phó lại ít ỏi vô cùng.

Chiến tranh, đôi khi không cần thời gian chiến đấu lâu dài. Có đôi khi, một cuộc chiến quy mô nhỏ có thể kết thúc nhanh gọn trong khoảng khắc, không cần thi đấu hiệp phụ hay ngồi lên bàn giấy làm vài ly trà đá!

Tình hình bây giờ cũng thế. Vừa mới xông vào nhau, mấy ngàn chiến sĩ Tinh Linh đã chết gần nửa. Trận chiến này, thắng bại đã phân...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 304

Cửu U Hộc Máu

Đến tận lúc này, sĩ khí của các chiến sĩ Tinh Linh cũng không kém so với quân địch, một mình vẫn đối mặt với quân thù vây hai bên! Nhưng tiếc thay, các chiến sĩ Tinh Linh đối mặt đâu phải thi phó bình thường, mà là đám Huyết Tinh Linh âm hiểm!

Huyết Tinh Linh bất tử bất diệt, cho dù đầu bị nổ, chỉ trong chốc lát có thể khôi phục lại ngay!

Cho nên trong một tình huống bất ngờ, mấy trăm Huyết Tinh Linh đột nhiên ào lên, một hơi giết gần ngàn chiến sĩ Tinh Linh. Rồi chỉ huy các thi phó phản công.

Chiến sĩ Tinh Linh tất nhiên không địch lại, rất nhanh bị đánh bại.

Một vài Tinh Linh miễn cưỡng lăn lê bò lết về, truyền tin bại trận cho thôn xóm.

- Choang!

Vừa nghe tin bại trận, ly rượu trên tay vương tử Baron rơi xuống đất, sắc mặt tái nhợt.

Ngoài thôn.

Làm cho các Tinh Linh thấy nghi hoặc là Huyết Tinh Linh không có tiến vào thôn đồ sát, mà chia một nửa thi phó vây thôn làng lại.

Kỳ thật các Tinh Linh không biết Huyết Tinh Linh làm vậy là vì các nàng không dám đối mặt với Huyết kỵ sĩ, cho nên chỉ dám đứng từ xa nhìn vào thôn, không dám tấn công.

Sự sợ hãi đối với Huyết kỵ sĩ rất là kỳ diệu, giống như bắt nguồn từ tận đáy tâm hồn. Cho dù bây giờ trong thôn chỉ có một Huyết kỵ sĩ thì các Huyết Tinh Linh vẫn không dám xông vào tấn công.

- Binh sĩ truy kích, quay về còn bao nhiêu?

Thấy quân lính thua trận về. Anna thở dài kéo một chiến sĩ lại hỏi.

- Không đến ngàn.

Chiến sĩ Tinh Linh này chán nản trả lời. Lúc này trong lòng gã tràn đầy nghi hoặc về vương tử điện hạ, cái gì mà hào quang Tinh Linh thần cùng đồng hành với mình? Cái gì mà quân địch không chịu nổi một đòn?

- Rác rưởi! Các người đều là rác rưởi! Dưới hào quang của Tinh Linh thần mà các người còn để thua!

Cao Lôì Hoa cùng mấy người Nguyệt Nhì đang nghỉ ngơi trong một đại thụ thì nghe tiếng quát mắng của vương tử Baron.

Nghe Baron nói, Cao Lôì Hoa không khỏi nhăn mày.

Ngồi bên Cao Lôì Hoa, Anna siết chặt nắm tay, nàng không ngờ đến lúc này Baron lại có thể nói những lời như thế, cái tên mít đặc này, mỗi lần thất bại đều đổ lỗi lên đầu người khác, rác rưởi chính là mày!

- Hà!

Lúc này, Cao Lôì Hoa thở một hơi dài, đứng dậy, chậm rãi đi ra ngoài.

- Sao vậy ba?

Thấy Cao Lôì Hoa đứng dậy, Nguyệt Nhì hỏi.

- À. Không có việc gì đâu.

Cao Lôì Hoa nở nụ cười nhẹ, rồi đi ra ngoài. Ở bên ngoài, vương tử Baron đang đứng trên một cây đại thụ la mắng đội quân thất bại của mình.

- Rác rưởi! Các người là sự sỉ nhục của Tinh Linh tộc!

Giọng nói Baron cứng rắn, hấn căn bản không nhìn thấy sự thất vọng trong ánh mắt binh sĩ nhìn mình.

Cao Lôì Hoa nhún vai, hấn không thể bỏ mặc các binh sĩ như vậy, liền đi nhanh tới chỗ Baron.

- Người là ai? Người là nhân loại? Nhân loại đáng ghét, biến đi!

Vương tử Baron thấy Cao Lôì Hoa đi tới liền kêu to.

- Này, người biết gì không?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn vương tử Baron thản nhiên nói:

- Rác rưởi là gì người biết không?

Không đợi Baron trả lời, Cao Lôì Hoa đã nhảy lên đại thụ nhắc nhở vương tử Baron lên:

- Cái gọi là rác rưởi chính là người.

- Người, người muốn gì?

Thấy hào quang trong mắt Cao Lôì Hoa, Baron thất kinh kêu lên.

- Dưới hào quang Tinh Linh thần chiếu rọi.

Cao Lôì Hoa nhắc nhở Baron lên:

- Dưới hào quang Tinh Linh thần chiếu rọi, người đi chiến đấu với Huyết Tinh Linh mà thắng đi!

Không chút do dự, Cao Lôì Hoa nhắc Baron lên làm trò hề cho các binh sĩ dưới đất. Sau đó ném ra xa, cả người Baron bay theo một đường parabol cực đẹp, rơi ngay trung tâm đám thi phó đang bao vây thôn.

Bởi vì mệnh lệnh của Huyết Tinh Linh, đám thi phó không dám tiếp cận thôn xóm. Nhưng nếu có người tiếp cận bọn chúng thì sao? Ai đời khách khí thết ngon?

Vô số lợi trảo chộp lên người vương tử Baron, trong nháy mắt đã chia hấn

ra thành mảnh vụn.

- Cái gọi là rác rưởi chính là người.

Cao Lôì Hoa lắc đầu, đi về phía thụ ốc:

- Anna, chuyện Tinh Linh thôn giao cho cô đi, mà Huyết Tinh Linh để ta giải quyết... ..

Bên trong di tích Tinh Linh.

Cửu U mang theo hai thuộc hạ đặc lực là Minh và Dạ đi dọc vào di tích theo dấu vết các Tinh Linh lưu lại.

Ba người cứ đi mãi cho đến khi gặp phải ‘mê trận’ Cao Lôì Hoa bày ra.

- Đến qua nơi này sẽ gặp một cái cửa lớn.

Cửu U cảm thán:

- Đi thôi.

Nói xong, không chút do dự đi tới.

Ba người đi được một lúc, dường như có bộ dạng đi đã rất lâu.

- Tới rồi!

Cửu U nhìn hai người nói, sau đó đi nhanh về phía trước. Nhưng ngay sau đó, Cửu U sững sờ! Bởi vì Cửu U phát hiện không ngờ ba người lại quay về chỗ cũ!

- Sao lại thế này?

Cửu U nghi hoặc hỏi, quay đầu nhìn Dạ và Minh, nhưng cả hai cũng ngỡ ngàng ngắc ngác. Hiên nhiên bọn họ cũng không hiểu vì sao lại như thế.

Rõ ràng đi theo đường thẳng. Sao lại quay về chỗ cũ nhỉ?

- Là huyền thuật?

Cửu U âm thầm nghĩ.

Sau đó, Cửu U nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra thì đỏ như máu. Đây là con mắt đối nghịch với mắt thần—Mắt ma. Hiệu quả giống mắt thần. Xuyên thấu huyền thuật!

Mở mắt ma nhìn nửa ngày trời. Cửu U vẫn không thấy cái gì kỳ quái.

- Không phải huyền thuật?

Cửu U nghi hoặc! Nếu không phải huyền thuật, sao ba người đi một lúc lại quay về chỗ cũ?

Cửu U đoán đúng, đây không phải huyền thuật! Mà là trận pháp! Đây là trận pháp mà Cao Lôì Hoa bố trí—Mê trận. Tuy hiệu quả của mê trận cũng là tạo ảo giác cho người ta. Nhưng không phải là huyền thuật.

- Cửu U lão đại, nếu không được thì ta bay vào đi?

Dạ đề nghị với Cửu U.

- Được rồi, thử xem.

Cửu U gật đầu, sau đó cả ba người cùng nhau bay tới.

Một lúc sau, cả ba tuyệt vọng khi nhìn thấy mình lại quay về chỗ cũ.

Loại trận pháp này ở đại lục đã có ai ném thử đâu. Cho nên dù chỉ là một

cái mê trận cũi mía thể giới này cũng không giải thích được.

- Giờ phải làm sao đây lão đại?

Dạ bất an hỏi, cửa phong ấn có thể thấy rõ trước mặt, vậy mà không sao đi tới được! Chẳng lẽ bọn họ đến tận đây rồi đứng nhìn đi về?

Cửu U cắn răng nghĩ một lúc, đột nhiên nhìn sang Dạ nói:

- Dạ, người ném ta sang!

- Cái gì?? Ném quá?

- Đúng, ném ta qua bên đó.

Cửu U nghĩ lúc rồi nói:

- Chỗ này đã bị người ta bày ra huyền thuật. Mà tu vi huyền thuật rất cao, lấy thực lực chúng ta cũng không thể nhìn ra manh mối gì. Tuy nhiên dù ảo thuật của hắn có cao đến đâu nếu ta không nhìn, không xem, không nghe, không đi, để cho người khác ném ta vào, thì sẽ phá trận được!!

Dạ cùng Minh nghe thấy có lý:

- Vậy người chuẩn bị một chút, Cửu U lão đại.

Dạ nói.

- Đến đây đi.

Cửu U nhắm mắt lại vì không muốn mình bị ảo cảnh ảnh hưởng làm thay đổi phương hướng khi bị ném.

- Chuẩn bị tốt, Cửu U lão đại.

Dạ đặt tay lên hông Cửu U, sau đó nhắc nôi Cửu U lên.

- Ok.

Cửu U gật đầu.

- Nhân gian đại pháo, phát thứ nhất, phóng!

Dạ hú lên quái dị, dùng sức ném Cửu U qua.

Sau đó, Cửu U bay thẳng qua bên không trọng ngại!

- Kỳ quái. Minh.

Hất Cửu U vào trong, Dạ nói nhỏ với Minh:

- Lạ ghê.

- Lạ gì?

Minh hỏi.

- Ta phát hiện người lão đại Cửu U nhẹ lắm.

Dạ nhìn hai tay lắc đầu nói:

- So với tưởng tượng của ta thì nhẹ lắm.

- Có thể do lão đại Cửu U gầy.

Minh cũng không để ý nói. Dù sao thì Cửu U nặng nhẹ liên quan gì cơ chứ.

- Có thể vậy.

Dạ gật đầu, không nói nữa.

Cửu U bay sang bờ đối diện! Cửu U đã thành công, trận pháp của Cao Lôi Hoa là mê trận bình thường, chỉ dùng để che mắt. Cho nên vô hiệu đối với

người bị ném qua!

- Cuối cùng, vất vả bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đã được.

Cửu U đứng trước cửa phong ấn, kích động lấy một cái chìa khóa trong người ra, sau đó nhẹ nhàng tra khóa phong ấn.

- Cách!

Chìa khóa đã mở khóa. Một đạo ma khí phóng vút lên.

Xa trong rừng rậm Tinh Linh, tất cả mọi người đều cảm nhận thấy một cỗ ma khí phóng lên cao!

Đoàn người Cao Lô Hoa lập tức nhìn về phía ma khí bốc lên!

- Hà!

Rốt cuộc thành công, trong mắt Cửu U hiện lên vẻ an ủi.

Nhưng cỗ thần sắc an ủi này không duy trì lâu. Bởi vì, sau khi đại môn mở liền hiện một chiếc cửa nhỏ khác!

- Xin mời tra khóa khác vào!

Lúc này, một giọng nói như máy móc vang lên...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 305

Tổ Hợp Cẩm Chú Huyết Tinh Linh

Vừa nghe xong, Cửu U thấy trời đất xoay chuyển!

Có thể nói đã mấy ngàn năm nay, Cửu U hao tâm tổn sức, ngâm đắng nuốt cay, gồng lưng lên để hồi sinh Satan. Trời không phụ người, lần đầu tiên Cửu U thành công khi đã phục hồi được ý thức của Satan, hơn nữa còn tìm được một phần thi thể Satan!

Vậy mà lúc chuẩn bị chứng kiến Satan cũng bị sống lại thì bị Lôi thần phá hủy. Cửu U lại vất vả tìm kiếm lại những phần thân thể của Satan bị Lôi thần tách ra phong ấn cùng. Mà cũng vì Lôi thần, Cửu U bị thương không nhẹ, thậm chí đến giờ vẫn không hồi phục được.

Tuy nhiên, cho dù đắng cay là thế Cửu U vẫn không từ bỏ! Trải qua vô số năm, Cửu U chịu đắng nuốt cay cuối cùng cũng lấy được ‘cánh tay trái của Satan’ mà Lôi thần phong ấn dưới đáy biển lên!

Nhưng chưa kịp hân hoan, chưa đến một giờ, ‘cánh tay trái Satan’ lại rời bỏ Cửu U. Kế hoạch hồi sinh Satan lại bị tân Lôi thần đương nhiệm là Cao Lôi Hoa phá hủy!

Lúc ấy, Cửu U chỉ có thể dùng hai chữ ‘diên tiết’ để hình dung!

Nhưng Cửu U vẫn không từ bỏ hy vọng, vẫn không đánh mất trái tim trung thành của mình. Trải qua bao nhiêu lần tham dò, điều tra Tinh Linh tộc, cuối cùng Cửu U cũng phát hiện ra nơi Lôi thần phong ấn bộ phận quan trọng nhất của Satan—Đầu Satan!

Theo điều tra của Cửu U, năm đó Lôi thần suy đi nghĩ lại, cuối cùng đem đầu Satan phong ấn bên trong di tích Tinh Linh tộc cạnh rừng rậm Tinh Linh.

Mà phong ấn đó là do Lôi thần cùng Tinh Linh thần phối hợp thành, lúc đó có thể nói là mạnh hơn kết giới được xưng là ‘phong ấn không thể phá’ nói Vong Linh cóc gáp mấy lần. Phải mất nhiều thời gian, Cửu U mới tìm được cách giải quyết phong ấn này—Chìa khóa, là chìa khóa hơn mười lăm năm trước được Tinh Linh thần phong ấn vào trong cơ thể một Tinh Linh, sau đó đem Tinh Linh này giao cho con người.

Mà Tinh Linh này chính là con gái Cao Lôi Hoa—Nguyệt Nhị.

Cho nên Cửu U mới hao phí công sức bắt Nguyệt Nhị để lấy chìa khóa. Sau đó mới vào trong di tích này!

Nhưng mà hy vọng của Cửu U đã chấm dứt khi mở cửa phong ấn này. Mở ra lại phát hiện không đơn giản, một tầng phong ấn thứ hai xuất hiện, muốn đi qua cần chìa khóa thứ hai!

- Xin mời tra chìa khóa khác.

Cửu U cảm thấy trời đất tối sầm. Không chịu nổi đả kích, thổ huyết tại chỗ.

Cửu U hao tâm khổ tứ nhiều lần như vậy, nhưng kết quả lúc nào cũng thất bại.

- Xin mời tra chìa khóa khác.

Giọng nói máy móc vang lên trong đầu Cửu U liên miên không thôi... ..

- Cửu U lão đại, làm sao thế?

Đứng đằng xa, Minh và Dạ thấy Cửu U nôn ra máu liền sốt ruột gọi to:

- Xảy ra chuyện gì vậy lão đại?

- AAA! Lôi thần đáng chết!

Cửu U hét lớn, hai mắt đỏ rực, cắn răng nói:

- Bọn Lôi thần chết tiệt, ta Cửu U cùng hai tên các ngươi thề không không thôi! Lấy danh nghĩa Satan, ta sẽ cho các ngươi biết thế nào là hồi hận!

- Bùm!

Cửu U vung quạt lên chém, một đạo năng lượng hắc ám thuần túy bay ra làm nổ tung mê trận Cao Lôi Hoa bố trí. Dù sao mê trận cũng không phải là trận pháp cao minh gì, tài liệu bố trận là những hòn đá Cao Lôi Hoa tùy tay bố trí.

- Hà.

Đánh ra một đòn hải gien, Cửu U thở hổn hển, một đòn vừa rồi hao gần hết công lực của Cửu U.

‘Không còn thời gian nữa sao?’. Cửu U cúi đầu nhìn tay phải mình. Lúc này tay phải đã có dấu hiệu dần trong suốt.

- Cửu U lão đại, làm sao vậy?

Thấy huyền thuật bị phá, Minh và Dạ cùng nhau chạy vào.

- Không có gì.

Xả tức xong, Cửu U bình tĩnh ngồi xuống, ngẩng đầu lên nói:

- Đúng rồi, Dạ lưu lại đây, đừng để cho ai tiến lại gần. Minh đi theo ta.

- Cửu U lão đại. Người muốn đi đâu?

Dạ nghi hoặc hỏi.

- Tinh Linh tộc.

Cửu U phe phẩy quạt nói:

- Tìm chìa khóa phong ấn khác, phải lấy bằng được chìa khóa phong ấn thứ hai ở Tinh Linh tộc. Giờ không cần dùng mưu trí nữa, mà dùng bạo lực

cưỡng ép.

Cửu U nói nhỏ, lấy cá tính Cửu U không thích chuyện cưỡng ép. Tính ra thì Cửu U thích dùng trí óc hơn. Nhưng mà giờ không có thời gian dùng trí nữa.

- Nhưng Cửu U lão đại này, cái tên nam nhân tóc bạc đó còn ở trong Tinh Linh tộc mà.

Dạ len lén nhắc nhở Cửu U.

- Người nói đến tên Cao Lôì Hoa kia?

Ngay bây giờ Cửu U hận không thể nhai xương uống máu Cao Lôì Hoa.

- Vâng, chính là cái tên Cao Hoa Hoa gì đó.

Dạ gật đầu nói:

- Có gã đó ở đó, chúng ta có nên đi Tinh Linh tộc không?

- Đi! Đương nhiên phải đi!

Cửu U trừng mắt:

- Đem tất cả Huyết Tinh Linh với thi phó đến đây, lần này ta quyết liều mạng với tên khốn tóc trắng đó!

- Nhưng... Cửu U lão đại... chúng ta đánh lại sao?

Minh yếu ớt nói. Dù sao trước đó không lâu, Cửu U cũng thua trên tay gã tóc bạc đó.

- Ôi~~

Cửu U trầm tư. Sau đó ngắc đầu nói:

- Chỉ cần hấn ở trong Tinh Linh tộc nữa, ta có biện pháp làm đẹp mặt hấn!

- Đẹp mặt? Không giết à?

Minh hỏi nhỏ.

- Không thể giết hấn!

Cửu U không hề nghĩ ngợi thốt ra.

- Hả?

Minh nhìn Cửu U với ánh mắt khác, lập tức nhớ đến lúc mình và Dạ cùng ý tưởng trên hạp cốc. Lão đại không lẽ thích con trai đó chứ. Minh cảm thấy sờn gai ốc.

- Tóm lại, không được làm hại đến tính mạng hấn.

Cửu U cắn chặt răng:

- Bởi vì ta muốn hấn sống không bằng chết!

- Ồ!

Minh và Dạ hai tay vuốt cằm ra vẻ đã hiểu.

- Các người.

Cửu U nhìn hai tên thủ hạ có trí tưởng tượng phong phú này mà bất lực. Trong mắt Cửu U hiện lên vẻ bất đắc dĩ, không phải Cửu U không muốn tính mạng Cao Lôì Hoa, bởi vì thứ Cao Lôì Hoa đang cầm. Cửu U bất lực lắc đầu, dù sao cũng không được giết Cao Lôì Hoa.

- Vậy... lão đại này, người chuẩn bị đối phó với gã tóc bạc đó như thế nào?

Minh hỏi Cửu U.

- Tuyệt kỹ của tất cả Huyết Tinh Linh.

Mắt Cửu U sáng ngời:

- Chỉ cần một chiêu đó phát động, cho dù Cao Lôi Hoa có lợi hại đến đâu cũng đẹp mặt thôi!

- Làm cho hắn đẹp mặt có nghĩa vậy sao?

Minh và Dạ thì thâm to nhỏ... ..

*****.

Dưới mệnh lệnh của Cửu U, chỉ trong vài canh giờ, hơn ba ngàn bốn trăm Huyết Tinh Linh đã tập trung. Lúc ấy trên chiến trường có hơn bốn vạn Tinh Linh phản bội đồng đội mình. Tuy nhiên trở thành Huyết Tinh Linh chỉ có hơn ba nghìn.

Mà lúc này, đám Huyết Tinh Linh đang vây thôn cũng nghe được lệnh. Cửu U truyền lệnh cho bọn họ tiếp tục vây thôn, không cho tấn công. Thỉnh thoảng phải mấy thi phó lên quát rồi.

Mà nhóm Tinh Linh phòng thủ do ‘thần tiên’ Anna lãnh đạo vẫn án binh bất động.

Cứ như vậy, hai bên không bị tiêu hao gì đáng kể. Vì Tinh Linh tộc ở trong rừng nên cũng không cần lo nguồn lương thực.

Mà đám Huyết Tinh Linh với thi phó càng không phải lo đến vấn đề hậu cần này. Nói gì thì cũng là vong linh rồi, cần gì ăn uống chứ.

Cứ như vậy, hai bên cò kè nhau không thôi.

Nhưng chính lúc này, các thủ vệ Tinh Linh phát hiện quân số bên Huyết Tinh Linh có sự thay đổi lên lút.

Tuy phát hiện ra, nhưng cả vạn thân khô, ai đi để ý? Ít đi chút thì mừng, mà nhiều hơn cũng vậy, đằng nào cũng nhiều rồi mà.

Có điều các Tinh Linh đã sơ suất. Dưới mệnh lệnh của Cửu U, hơn ba nghìn bốn trăm Huyết Tinh Linh giả làm thi phó len lút hòa vào trong đám quân. Tính cả mấy trăm Huyết Tinh Linh ban đầu thì hiện tại số Huyết Tinh Linh hơn ba nghìn tám trăm. Tất cả đều di chuyển vào một vị trí cố định tạo thành trận thế nào đó.

Nếu tất cả thi phó biến mất thì Tinh Linh tộc sẽ phát hiện ra một cái trận pháp có hình ngôi sao sáu cạnh khổng lồ do các Huyết Tinh Linh tạo thành vây quanh thôn!

Ngay sau đó, ngôn ngữ thượng cổ Tinh Linh vang lên, tuy do trong trạng thái thân khô nên âm thanh của các Huyết Tinh Linh có vẻ khô khốc nhưng vẫn không làm mất đi sự tao nhã trong ngôn ngữ.

Ngôn ngữ thượng cổ tao nhã hình như là một loại ma pháp cấm chú của Tinh Linh. Nhưng khác với ma pháp cấm chú tập thể của loài người, ba

nghìn tám trăm Huyết Tinh Linh, mỗi người phát ra lời chú khác nhau. Không giống như nhân loại cùng nhau hò hét xướng ca, ngược lại giống như bản hòa ca của muôn chim!

- {Tổ hợp cầm chú—Triệu hoán thiên thạch! }

Ở ngoài thôn, giọng ca trầm xuống, lời ca cuối của thượng cổ chú văn tổ hợp cầm chú Tinh Linh đã hoàn thành... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 306

Lão Cao Mang Thiên Thạch

Hợp cấm chú – đây là tuyệt chiêu của tinh linh mấy vạn năm trước. Thông qua một số lượng cấm chú nhất định, tổng hợp lại thành một ma pháp có uy lực khó có thể tưởng tượng được.

Tuy rằng, uy lực của ma pháp này rất khủng bố, nhưng điều kiện thực hiện lại quá hà khắc. Cũng là do tổ hợp của nhiều cấm chú, vậy nên chỉ cần một sai lầm nhỏ thì tất cả sẽ phải trả giá bằng cả mạng sống. Cuối cùng thì tổ hợp cấm chú cũng dần dần xuất hiện trong lãnh địa tinh linh tộc.

Người thi triển tổ hợp cấm chú này còn cần phải thỏa mãn một số yêu cầu. Thứ nhất, tất cả mọi cấm chú đều phải khác nhau, Việc này, tuy rằng nhìn qua có vẻ rất hỗn độn, nhưng thực tế lại ẩn chứa một quy luật nhất định. Vậy nên, khi thi triển tổ hợp cấm chú, mỗi tinh linh đều ngâm xướng chú văn khác nhau.

Tổ hợp cấm chú chính là đem cấm chú kết hợp với nhau để tạo thành ma pháp. Có thể nói, uy lực của tổ hợp cấm chú có thể đã vượt qua một kích toàn lực của thần bậc tám!

Khi đám huyết tinh linh này thi triển tổ hợp cấm chú, thì trong Tinh Linh tộc, Cao Lôì Hoa cũng đang suy nghĩ làm sao để bắt hết cả đám Huyết tinh linh.

Phải biết rằng, huyết tinh linh rất sợ chết, mỗi khi Cao Lôì Hoa cùng đám huyết kỵ sĩ đi ra, thì đám huyết tinh linh đã chạy trốn chết. Mà khi Cao Lôì Hoa trở lại, đám người đó lại trở lại bao quanh thôn.

- Hô!

Cao Lôì Hoa nhíu mày. Phải tiêu diệt một đám huyết tinh linh đó cùng một lúc là một chuyện chẳng dễ dàng gì.

Ở cạnh Cao Lôì Hoa, Số một cùng tám mươi tám tên huyết kỵ sĩ khác đang đứng một chỗ. Bọn họ đều là ảnh tử nên trùng vào một chỗ cũng chẳng có vấn đề gì. Ngay lúc này, cả tám mươi chín người bọn họ đều đang nhìn chăm chăm về phía chủ nhân của mình. Trong lòng các huyết kỵ sĩ này đều bị ngọn lửa thù hận thiêu đốt.

- A?

Đang suy nghĩ đột nhiên, Cao Lôi Hoa mở mắt ra nhẹ nhàng hoán lên một tiếng.

- Chủ nhân, ngài làm sao vậy?

Sổ một lập tức hỏi:

- Có phải hay không có biện pháp gì rồi?

- Không!

Cao Lôi Hoa đứng lên. Hắn cảm giác thấy một uy áp mạnh mẽ đang hướng đến thôn tinh linh.

Lúc này đám kỵ sĩ cũng cảm thấy cổ uy áp này. Cổ uy áp này đã vượt qua uy áp của vị thần có thần cách.

Cùng lúc đó, bên ngoài thôn cũng vang lên thanh âm ngâm xướng chú ngữ của cổ tinh linh. Nghe âm thanh dường như đang có rất nhiều người đang ngâm xướng.

- Portfolio) aysorite[-Tổ hợp cấm chú – triệu hoán thiên thạch

Bên ngoài thôn, một thanh âm trầm trọng hét lên kết thúc giai đoạn ngâm xướng.

Triệu tập thiên thạch là sự kết hợp của “ triệu tập hệ” cấm chú, “hỏa hệ” cấm chú, “ địa hệ” cấm chú còn cả “ khí hệ” cấm chú. Những cấm chú này kết hợp lại tạo thành “ tổ hợp cấm chú”.

Theo lời ngâm xướng của huyết tinh linh. Một đạo hồng quang trên bầu trời chợt hiện ra.

Cao Lôi Hoa vội vàng ngẩng đầu lên nhìn. Rồi ngay sau đó, hắn liền nhìn thấy được trên bầu trời có thật nhiều mặt trời.

- Đó là cái gì?

Cao Lôi Hoa nhíu mày nhìn bầu trời, nhìn thái dương thứ hai này. Lấy thị lực của Cao Lôi Hoa có thể thấy được, mặt trời nhỏ đang lao xuống đây với tốc độ rất nhanh và ngay đúng thôn tinh linh này!

- Đây là thiên thạch sao?

Cao Lôi Hoa xoa mắt nhìn vị khách đến từ trên trời.

- Ha ha! Đúng là vẫn thạch

Nhưng lúc này giọng của Cao Lôi Hoa không những sợ mà còn mừng nữa.

Khác với vẻ mặt hưng phấn của Cao Lôi Hoa, nhóm tinh linh thì đang rất bối rối.

- Đây là trời phạt sao?

Nhìn hỏa cầu khổng lồ rơi từ trên xuống, bọn họ tưởng rằng, mặt trời đang lao về phía bọn họ.

- Ba!

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Nhị rất nghi hoặc. Nhưng nàng chẳng biết tại sao lại như vậy

- Hề hề! Đến sớm, đến muộn không bằng đến đúng lúc.

Cao Lôì Hoa cười nói với Nguyệt Nhị rồi ngẩng đầu nhìn thiên thạch.

Nếu vài ngày trước, cho dù Cao Lôì Hoa muốn đối phó cũng không có cách nào dễ dàng mà giải quyết được.

Phải biết rằng, độ cứng của thiên thạch là không phải bàn cãi. Cho dù là Cao Lôì Hoa cũng cảm thấy đau đầu.

Nhưng hiện tại lại khác, thiên thạch lần này đối với Cao Lôì Hoa là một tài liệu hoàn mỹ. Một vật hoàn mỹ để làm lễ vật cho Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa muốn tặng cho Tĩnh Tâm vài thứ, trong đó có cả đạo không trung.

Với Cao Lôì Hoa, có cái gì còn tốt hơn thiên thạch?

Đạo không trung sao?

Nhìn thiên thạch càng ngày càng tới gần, nét cười trên khuôn mặt Cao Lôì Hoa lại càng đậm.

Nhìn viên thiên thạch này, Cao Lôì Hoa có thể đoán ra, kích cỡ của nó có thể bằng Quang Minh đế đô. Kích thước này thật thích hợp, không quá nhỏ cũng chẳng quá to.

Chắc chắn!

Huyết tinh linh thật là một đám ranh ma.

Cao Lôì Hoa nở nụ cười.

- Đợi ba ở đây!

Cao Lôì Hoa nói với đám Nguyệt Nhị mấy tiếng rồi khẽ quát và bật lên viên thiên thạch.

Sau khi Cao Lôì Hoa phóng lên, Cửu U đặc ý nở nụ cười, khẽ phẩy quạt. Đôi mắt hắn nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa. Hắn không tin với thân thủ của Cao Lôì Hoa có thể làm thiên thạch bay lên bầu trời. Lực rơi của viên thiên thạch này vượt quá năng lực của Cao Lôì Hoa.

Nhưng ngay khi Cao Lôì Hoa phóng lên, ở phương xa, 2 đạo thân ảnh chợt xuất hiện. Một xanh, một vàng! Mục tiêu của 2 người này chính là thiên thạch.

- Lực lượng lĩnh vực.

Một giọng nói quen thuộc đối với Cao Lôì Hoa chợt vang lên. Rồi thân ảnh màu vàng lao đến với tốc độ nhanh hơn. Bao quanh hắn là một tầng lĩnh vực – lực lượng lĩnh vực.

Đây là Thần Thú Lai Nhân.

Phía sau hắn là một thân ảnh khác với đôi tai dài. Đó là một tinh linh.

Ầm!

Không hổ là “nam nhân dã thú”, một quyền như vậy mà có thể tạm thời cản được thiên thạch. Nhưng dưới sức rơi của thiên thạch cũng khiến bụng của Lai Nhân quặn đau, thân thể cũng trùng xuống.

- Lĩnh vực, lực sắc thể giới.

Tinh linh phía sau Thần Thú khẽ quát một tiếng. Một đạo lực quang bay

về phía thiên thạch. Lục quang nhanh chóng tiếp xúc với thiên thạch. Ngay lúc đó, ngọn lửa trên bề mặt thiên thạch đều bị lục quang dập tắt.

Cao Lôì Hoa há mồm ra nhìn sự việc xảy ra trên vãn thạch. Không ngờ sau khi ngọn lửa được dập tắt, lại có một tảng thực vật mọc lên!

- Cái này có thể xảy ra sao?

Cao Lôì Hoa chấn động.

Phải biết rằng trên thiên thạch đều là kim loại, thực vật mà muốn mọc trên này thì thật là không có khả năng! Tên tinh linh này cũng thật là khủng quá!

- Bây giờ thì rút về nơi người đến đi! Cuồng hóa!

Lai Nhân hét lớn một tiếng. Thân thể hắn vang lên những tiếng răng rắc. Những múi cơ bắp nổi lên cuộn cuộn.

- Gầm!

Lai Nhân nện một quyền vào thiên thạch. Vừa nãy do thiên thạch vẫn cháy hừng hực nên Thú Thần không thể dùng toàn lực. Bộ dáng hiện tại của hắn, dường như muốn ném “cục đá” này lên trời.

- Aaaaa! Từ từ!

Cao Lôì Hoa phóng nhanh về phía Lai Nhân!

Nhưng lúc này đã muộn rồi!

Cao Lôì Hoa không còn lựa chọn nào khác. Phải biết rằng đây là khối tài liệu tuyệt vời. Nếu bị Thú Thần làm hỏng thì thật tiếc.

Dưới ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, Cao Lôì Hoa phóng đến, chẳng giữa thiên thạch và Lai Nhân

- Trời, đau thế!

Cao Lôì Hoa cười khò. Năm đám vừa rồi của Lai Nhân đã khiến lục phủ ngũ tạng của hắn rung động. Quả nhiên là thần binh do Sáng Thế Thần tạo ra, lực lượng của hắn cũng chẳng phải là chuyện đùa.

Sau khi mạnh mẽ cản một quyền của Thú Thần, tay của hắn nhẹ nhàng tóm lấy tay của Lai Nhân kéo ra hướng khác một cách xảo diệu.

Tuy rằng đã kéo tay của Thú Thần sang hướng khác nhưng, thân thể của Cao Lôì Hoa vẫn bị bắn về phía thiên thạch do dư lực của Lai Nhân.

Dưới sức nặng của thiên thạch, Cao Lôì Hoa cũng chẳng chịu đựng nổi. Bụng hắn quặn đau.

Lúc này dường như thiên thạch đang gắn chặt vào lưng hắn.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ!

Thần Thú hét lớn một tiếng, rồi lại đâm về phía thiên thạch.

- Đứng!

Vất vả lắm mới thích nghi được với sức nặng như này, không ngờ Thần Thú lại đột nhiên lao về phía mình...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 307

Tinh Linh Thần

Anh muốn làm gì?

Cao Lôì Hoa thấy Thú Thần lao đến liền hét lớn một tiếng. Cao Lôì Hoa có thể coi là kẻ mạnh. Hắn có thể vác một hòn đá có kích thước bằng cả Quang Minh để đô. Với sức lực của hắn, làm được việc này đã quá rồi. Dù sao hắn cũng chẳng phải là Thần Thú. Nhìn thấy Tra Lý đang lao đến để nện vào thiên thạch, Cao Lôì Hoa lập tức nóng nảy.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, đừng lo, để tôi phá vỡ tảng đá này!

Thần thú hét lớn một tiếng, thân hình vọt nhanh về phía thiên thạch. Với cánh tay trái giơ lên cao, lúc này Thú Thần chẳng khác gì siêu nhân cả. Rồi, Tra Lý hét lớn một tiếng:

- Phá, cho ta!

- Đừng!

Cao Lôì Hoa nhìn thấy thế, liền hét to một tiếng. Nhưng tất cả đã là quá muộn.

Dưới sự cuồng hóa, cùng lực lượng lĩnh vực, sức mạnh của Thần Thú đã tới cực hạn. Lực lượng lúc này của hắn có thể sánh với lúc ném búa trong Vong linh cốc. Tra Lý nhanh chóng đột phá, hiện ra ở thiên thạch trên lưng Cao Lôì Hoa.

Dưới ánh mắt cầu xin của Cao Lôì Hoa, Thú Thần vẫn không nhân nhượng nện vào thiên thạch.

- Ài!

Cao Lôì Hoa bắt đắ dĩ hô nhẹ một tiếng, rồi ngưng tụ Lôì thần lực. Lấy kim loại trong thiên thạch làm vật dẫn, lôì lực nhanh chóng tỏa ra khắp cả hòn thiên thạch.

- Âm

Ngay khi Lôì thần lực của Cao Lôì Hoa vừa phủ khắp thiên thạch xong, thì Thần Thú cũng ngay lập tức đắ vào đó.

- Đỉnh!

Thần Thú bỗng cảm thấy dường như mình đã đắ vào một vật cứng nhất thế giới. Hắn kinh ngạc nhìn thiên thạch, không ngờ một quyền toàn lực của

hắn vẫn không thể làm sút mẻ được viên thiên thạch này. Độ cứng rắn của vật này cũng thật quá khoa trương rồi.

Nhưng, hắn không biết rằng, tuy rằng thiên thạch cứng nhưng làm sao có thể đỡ được một quyền toàn lực của Thần Thú chứ.

Điều này xảy ra là do Cao Lôì Hoa dùng thần lực của mình bảo vệ thiên thạch. Ngay khi Thần Thú tung ra cú đấm, Lôì thần lực của Cao Lôì Hoa cũng tập trung lại tại vị trí đó. Nhìn tổng quan, có thể đã bảo vệ được thiên thạch. Nhưng dư lực từ cú đấm đó vẫn truyền tới Cao Lôì Hoa. Lúc này, hắn đúng là khóc không ra nước mắt. Thần thú tuy rằng thật tâm muốn giúp hắn nhưng “ ngu ngốc cộng nhiệt tình thành phá hoại”.

- Âm!

Dưới ánh mắt mở to của mọi người, thiên thạch chịu một quyền của Cao Lôì Hoa vẫn đề lên người hắn.

Một quyền của Thần Thú, khiến Cao Lôì Hoa vừa ổn định lại bị lung lay, nhanh chóng rơi xuống dưới.

- Tên Thần Thú ngu ngốc.

Nhìn thấy cảnh này, tinh linh đi cùng thần thú hét nhỏ một tiếng. Hắn vẫn bất mãn với sự thiếu thông minh của Thú Thần. Nhưng bất mãn thì bất mãn, hắn vẫn lao về phía thiên thạch. Phía dưới là làng của Tinh Linh tộc, nếu thiên thạch này rơi xuống, thì số phận của Tinh Linh tộc sẽ càng bị thảm.

- Thần thú, tên đàn này, muốn phá nhà ta sao?

Thân ảnh kia cắn răng mắng Thần Thú. Hắn hét lớn một tiếng:

- Một hệ thần kỹ - vạn thụ cự nhân.

Một tia thần lực màu xanh từ người hắn tỏa ra. Dưới ảnh hưởng của tia sáng đó, một mảnh đại thụ bỗng sinh trưởng điên cuồng. Chỉ trong một thời gian rất ngắn, đám đại thụ đó đã biến thành đám thụ nhân khổng lồ. Cứ như thế, hơn mười người khổng lồ cứ giơ tay lên đỡ lấy thiên thạch đang rơi xuống.

Khi đám thụ nhân giơ tay lên, thì thân ảnh kia cũng bay đến xuống dưới thiên thạch lôì một pháp trượng ra, chặn thiên thạch.

Dưới sự trợ giúp của thân ảnh màu đen, tốc độ rơi của thiên thạch liền giảm xuống.

Lúc này, Thần Thú cũng ý thức được sai lầm của mình, vậy nên hắn liền bay xuống phía dưới của viên thạch giúp Cao Lôì Hoa nâng hòn đá này lên.

- Phù!

Có Thần Thú trợ giúp, Cao Lôì Hoa cũng thoải mái hơn.

Thở ra một hơi. Cao Lôì Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi Tra Lý:

- Cậu có thể giữ được bao lâu?

- Giữ thiên thạch này sao? Chẳng biết được, có lẽ được một lát.

Tra Lý chắc chắn nói. Dưới trạng thái cuồng hóa, tuy có thể thoải mái vác hòn đá này, nhưng không biết hết cuộn hóa thì có được không.

- Chính xác coi.

Cao Lôì Hoa nói.

- Nhiều nhất là nửa giờ.

Tra Lý nhìn thân ảnh màu đen kia rồi nói tiếp:

- Có hẳn trợ giúp chắc sẽ lâu hơn được một chút..

- Nửa giờ? Thế là đủ rồi!

Cao Lôì Hoa gật đầu nói:

- Vậy, cậu cùng hẳn giúp tôi giữ lấy tảng đá này một lát.

Nói rồi, Cao Lôì Hoa xoay người bay lên phía trên của hòn thiên thạch.

- A? Cao Lôì Hoa, cậu làm gì vậy?

Tra Lý nhìn Cao Lôì Hoa bay lên, liền nghi hoặc nói. “Cao Lôì Hoa là người trọng tình nghĩa, hẳn sẽ không bỏ mình mà đi”

Thú Thần trầm nghĩ.

- Đừng đề ý!

Cao Lôì Hoa bay lên trên, rồi lấy từ nhẫn không gian bản đồ thiết kế đảo không trung lấy từ lôi thần điện.

Thời gian không đợi người. Một mặt Cao Lôì Hoa nhìn bản thiết kế, một mặt hẳn thực hiện những ma pháp trận trong bản thiết kế. Thoạt nhìn ma pháp trận tưởng như rất phức tạp, nhưng số lượng cũng chỉ có hạn. Một cái là “phiêu phù ma pháp trận”. Tuy rằng ma pháp trận này không thể chống đỡ được hòn đá to chừng này, nhưng vẫn có thể làm nhẹ bớt sức nặng của nó. Ma pháp trận kế tiếp đó là “kiên cố ma pháp trận”. Ma pháp trận này để đảm bảo địa chất trên thiên thạch. Sau đó là “hóa vũ ma pháp trận” có cùng công dụng với “phiêu phù ma pháp trận”.

Thời gian cứ trôi, Cao Lôì Hoa nghe theo lời của Lôi Thần. Nếu dùng Lôi thần lực, thì thiên thạch sẽ không hấp thu ma pháp trận. Thần lực càng hùng hậu thì ma pháp trận càng không bị thôn phệ.

Mất đi sức mạnh của Cao Lôì Hoa, thiên thạch lại chậm rãi rơi xuống.

- Thần kỹ - lực cự nhân!

Thân ảnh màu đen hét lớn một tiếng, đám thụ nhân đột nhiên thét lên một tiếng, bàn tay to giữ vững. Cuối cùng thì thiên thạch đã tạm thời dừng lại.

- Cao Lôì Hoa, cậu rút cuộc muốn làm gì vậy?

Thần Thú lo lắng hỏi. Cao Lôì Hoa ở bên trên đã được gần hai mươi phút.

-Chờ chút đi, đừng làm tôi phân tâm.

Cao Lôì Hoa kêu lên.

- Ừ!

Thần Thú trầm mặc gật đầu.

Tuy Thần Thú không biết được Cao Lôì Hoa đang làm cái gì, nhưng thân ảnh bên cạnh dường như nhìn ra điều gì đó. Cao Lôì Hoa chỉ thi triển 3 ma pháp trận nhưng lại móc nối lại với nhau. Chưa tới hai mươi phút, Cao Lôì Hoa đã dùng Lôi thần lực khắc ma pháp trận lên khắp thiên thạch.

-Cao Lôi Hoa sắp thành công chưa?

Dường như cuồng hóa sắp kết thúc, nên Tra Lý liền hỏi.

- Sắp rồi!

Cao Lôi Hoa vẫn đang vẽ ma pháp trận.

- Lên!

Cao Lôi Hoa đặt tay tại trâm nhãn, rồi quát nhẹ một tiếng. Lôi thần lực truyền vào thiên thạch.

Trên vầng thạch lóe ra một quang mang.

Ngay lúc đó, Thần Thú liền cảm thấy vầng thạch nhẹ đi rất nhiều. Hắn ngẩng đầu lên nhìn Cao Lôi Hoa.

- Đây là bước cuối cùng, cũng là bước quan trọng nhất.

Cao Lôi Hoa lấy từ trong nhẫn không gian ra hai thi thể Thần Ma.

Ngay khi Cao Lôi Hoa lấy ra, Thần Thú cùng hắc ảnh đồng thời nhìn lên. Họ đều nhận ra được 2 thân thể này tỏa ra hơi thở của Thần và của Ma.

- Lấy danh nghĩa của Lôi thần, phong ấn.

Theo tiếng quát này, thân thể của Chiến Thần sau khi hóa ma chậm rãi dung nhập vào vầng thạch.

Đây là cách làm đảo không trung. Đầu tiên phong ấn ma thể, rồi dùng thần thể làm vật dẫn. Tạo ra xích lực để đảo bay lên.

Khi thân thể Chiến Thần vừa chìm vào trong thiên thạch, Cao Lôi Hoa lại bắt đầu phong ấn thân thể Hỏa Thần vào đúng chỗ đó.

- Hoàn thành!

Sau khi làm xong mọi công việc, Cao Lôi Hoa hưng phấn hô lên. Một hòn đảo không trung có kích thước bằng Quang Minh đế đô đã hoàn thành.

Ngay khi Cao Lôi Hoa làm xong việc, Thần thú cùng thân ảnh màu đen liền cảm thấy nhẹ nhõm. Bọn họ không tin được, vầng thạch kia đang chậm chậm bay lên.

- Bay, bay lên sao?

Thần thú mở to mắt ra nhìn hòn đảo không trung này!

Điều này thật là quá thần kỳ.

- Thế nào, Tra Lý!

Cao Lôi Hoa đắc ý nói với Thú Thần.

- Cao Lôi Hoa, quá kỳ diệu.

Thần Thú cảm than nói.

- Thế nào, không giới thiệu bạn của cậu cho tôi sao?

Giải quyết xong mọi việc, Cao Lôi Hoa thoải mái nói.

- Ha ha, không thành vấn đề. Để tôi giới thiệu một chút.

Tra Lý gãi gãi đầu:

- Tên này chính là Tinh Linh Thần, chủ nhân của Tinh Linh sâm lâm.

- Tinh linh thần?

Cao Lôi Hoa lập tức quay đầu lại nhìn

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 308

Đỗ Thần.

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa không có việc gì. Cửu U rất tiếc nuối.

- Cửu U lão đại, chúng ta làm gì bây giờ?

Bốn tên thần cấp đứng cạnh hắn lập tức hỏi.

- Truyền tống trận đã chuẩn bị tốt chưa?

Cửu U nhú mày hỏi lại.

- Đã chuẩn bị xong rồi!

Minh trả lời.

- A a!!

Cửu U dùng quạt che miệng rồi cười:

- Vậy thì bắt đầu truyền tống đi.

Cửu U nhẹ giọng nói:

- Bảo huyết tinh linh vứt bỏ phó thi đi, chúng ta rời đi.

- Rõ, lão đại.

Minh lên tiếng rồi lùi về nói chuyện với đám huyết tinh linh.

- Cao Lôì Hoa, chúng ta sẽ có ngày gặp lại.

Cửu U hung tợn nói:

- Ngày nào đó, ngươi sẽ hối hận.

“Nhưng phải xem mình có sống được đến lúc đó không?”

Cửu U nhìn cánh tay trong suốt của mình, khẽ thở dài.

- Tinh linh thần?

Nghe được Thần Thú giới thiệu, Cao Lôì Hoa lập tức quay đầu lại:

- Ha ha, cậu là Tinh linh thần? Thật đúng lúc, tôi đang có chuyện cần nhờ cậu.

- Tìm tôi? Có chuyện gì vậy?

Tinh linh thần nghi hoặc hỏi Cao Lôì Hoa.

- Sinh mệnh chi tuyến, tôi muốn một nước suối sinh mệnh.

Cao Lôì Hoa vừa nói vừa từ trên thiên thạch tới trước mặt Tinh Linh Thần.

- A?!!

Ngay khi Cao Lôi Hoa dừng ở trước mặt Cao Lôi Hoa, Tinh Linh Thần bỗng hét lên một tiếng kinh ngạc, rồi nhìn chiếc nhẫn không gian trên tay của Cao Lôi Hoa.

Hắn nhìn chăm chú đến nỗi thậm chí quên trả lời câu hỏi của Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, khóa nhẫn này là anh trai tặng tôi. Nghe nói chiếc nhẫn này rất nổi danh.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng xoa xoa chiếc nhẫn không gian. Nghe cha vợ nói, dường như chiếc nhẫn này Sáng Thế Thần vì chú thần đại chiến mà chế tạo. Có thể nói vật này có lai lịch không nhỏ.

- Không, tôi không phải nhìn cái nhẫn này.

Mắt của Tinh Linh thần sáng lên, như kiểu sắc lang nhìn thấy mỹ nữ.

- Không phải là nhẫn? Vậy là cái gì?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi Tinh Linh thần, rõ ràng hắn đang nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn của Cao Lôi Hoa.

- Bên trong nhẫn không gian có một đồ vật đối với tôi rất quan trọng.

Hai mắt Tinh Linh thần tỏa sáng nhìn Cao Lôi Hoa.

- Trong nhẫn không gian có vật gì?

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng xoa xoa nhẫn không gian của mình. Hắn không nhớ ra đồ vật nào có thể khiến Tinh Linh Thần động dung.

- Tôi tuy rằng không thể nhìn thấy, nhưng tôi có thể cảm nhận được, trong nhẫn không gian của cậu có bộ sáo trang của tôi.

- Tinh Linh thần sáo trang?

Cao Lôi Hoa đột nhiên nghĩ ra. Lúc hắn giải thoát Mộng Ti, bộ đồ này chính là một trong những thứ để phong ấn cô bé.

- Đó chính là sáo trang của tôi.

Tinh Linh thần cười nói.

- Tinh Linh thần sáo trang?

Lúc này, Thần Thú cũng đã nghe được hội thoại của hai người, nên liền nói:

- Tinh Linh thần sáo trang chẳng phải ngàn năm trước ngươi bị Lôi Thần đoạt còn gì?

- Suyt, đừng nói!

Tinh Linh thần vội che miệng Thú Thần lại. Phải biết rằng, hắn chỉ thua duy nhất một trận, đó là trận đánh với Lôi Thần. Đó cũng là sỉ nhục lớn nhất cuộc đời hắn. Sau này, khi về Tinh Linh sâm lâm, hắn thề rằng sẽ lấy lại Tinh Linh thần sáo trang. Và cũng nghiêm cấm mọi người nói đến chuyện tình khi đó.

Sau khi bịt kín miệng của Thú Thần, Tinh Linh Thần quay đầu sang nói với Cao Lôi Hoa:

- Đúng rồi, tiểu huynh đệ, cậu vừa nói gì vậy? Cậu muốn nước suối sinh

mệnh đúng không?

- Đúng!

Cao Lôi Hoa mỉm cười gật đầu. Nhìn bộ dạng của Tinh Linh Thần, Cao Lôi Hoa cũng đoán được hần sắp nói gì. Có lẽ, Tinh Linh Thần muốn lấy lại bộ sáo trang của mình.

Câu nói tiếp theo của Tinh Linh Thần, không nằm ngoài dự đoán của Cao Lôi Hoa.

- Ài!

Tinh Linh Thần thở dài nói:

- Tiểu huynh đệ. Ta rất cảm ơn cậu đã cứu toàn bộ thôn làng của chúng ta. Nhưng...

Tinh Linh Thần thở dài nói tiếp:

- Nhưng mà muốn lấy nước suối sinh mệnh cũng quá khó khăn, địa phương đó quá nguy hiểm. Nếu không có sự bảo hộ chắc chắn, tôi không dám tiến vào.

Vô sỉ!

Đây là ấn tượng đầu tiên của Cao Lôi Hoa đối với Tinh Linh Thần. Trình độ đó quả là hiếm thấy. Nếu Cao Lôi Hoa nghĩ không nhầm thì, Tinh Linh Thần muốn lấy nước suối sinh mệnh nhiều ít như thế nào cũng được.

- Nhưng Cao Lôi Hoa huynh đệ muốn lấy nước suối sinh mệnh, tôi có một chủ ý rất tốt.

Khi Tinh Linh Thần nói chuyện với Cao Lôi Hoa, Thú Thần cũng lùi lại đằng sau, ra vẻ “ta không quen hần”.

- A, vậy, anh có chủ ý gì?

Cao Lôi Hoa hí mắt nhìn Tinh Linh Thần.

- Heh heh!

Tinh Linh Thần cười nói:

- Chỉ cần tiểu huynh đệ trả cho anh bộ Tinh Linh Thần sáo trang, anh có thể tiến vào? Tiểu huynh đệ, cậu thấy sao?

- Ha ha

Cao Lôi Hoa không trả lời, chỉ hí mắt nhìn Tinh Linh Thần. Hần muốn nhìn xem mặt của Tinh Linh Thần dày đến đâu.

Tinh Linh Thần cũng chẳng quan tâm. Hần vẫn nhìn chăm chăm Cao Lôi Hoa.

Thế là hai người cứ đứng nguyên tại chỗ nhìn nhau,

Dưới cái nhìn chăm chăm của Cao Lôi Hoa, không ngờ Tinh Linh Thần vẫn không một chút ngượng ngùng.

- Mặt quá dày rồi.

Cao Lôi Hoa lắc đầu nói.

- Có phải muốn đưa cho tôi Tinh Linh Thần sáo trang không?

Tinh Linh Thần cười tươi nói. Nếu mà nam nhân này mà còn nhìn hần

thêm một tí nữa chắc hẳn đã phải đầu hàng. Đôi mắt của người đàn ông này thật giống một thanh lợi kiếm đâm vào lòng hắn, khiến hắn cảm giác một chút ngượng ngùng.

- À, đúng rồi.

Cao Lô Hoa đột nhiên nghĩ tới một việc. Hắn lấy một mũi tên màu xanh ném cho Tinh Linh Thần rồi nói:

- Hắc ám nữ thần Jennifer bảo tôi mang cái này tới cho anh.

- Tự nhiên chi tiền?

Tinh Linh Thần nhận lấy mũi tên này, rồi nhíu mày nói:

- Được rồi, nếu nàng có ý như vậy, thì tiểu huynh đệ, chúng ta làm một ván nhé.

- Đánh cuộc?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Đúng, đồ! Cậu đại biểu cho Lô Thần nhất hệ đánh cuộc với tôi. Nếu cậu thắng, tôi sẽ đưa nước suối sinh mệnh cho cậu và đưa cậu một vật.

Tinh Linh Thần nói tiếp:

- Nếu cậu thua, cậu sẽ phải giao ra Tinh Linh Thần sáo trang, nhưng tôi vẫn sẽ đưa cho cậu nước suối sinh mệnh.

- Được rồi, đồ kiêu gì?

Cao Lô Hoa cười nói.

- Cứ chơi bài cho đơn giản?

Tinh Linh Thần lấy ra một bộ bài.

- Cao Lô Hoa huynh đệ, tên Tinh Linh Thần hỗn đản còn có biệt hiệu là đồ thần đó. Cậu hãy cẩn thận

Thú Thần vẫn rất quan tâm đến Cao Lô Hoa nên nhẹ giọng nhắc nhở.

- Cảm ơn!

Cao Lô Hoa vỗ vỗ vai Tra Lý, rồi nói với Tinh Linh Thần:

- Vậy quy tắc như thế nào?

- Mười hai ván, ai thắng nhiều hơn sẽ là người chiến thắng. Thế nào?

Tinh Linh Thần cười nói.

- Không thành vấn đề.

Cao Lô Hoa đáp.

“Cá đá cắn câu.”

Tinh Linh Thần cười nói, rồi xuất ra một bộ bài.

Phải biết rằng trong chư thần, biệt hiệu của Tinh Linh Thần chính là đồ thần. Một ngàn năm trước hắn đã đồ thua Lô Thần, đó là điều nhục nhã nhất đời hắn.

- Bắt đầu!

Tinh Linh Thần quát nhẹ một tiếng rồi bắt đầu chia bài.

Một ván, hai ván, ba ván. Tinh Linh Thần đắc ý. Thắng được ba ván, hắn lại có cảm giác mình nắm bắt được mọi thứ.

Nhưng Cao Lôì Hoa trước mặt lại không có lo lắng tí gì.

Ván thứ tư, Tinh Linh Thần lại cười đắc ý. Nếu cứ như vậy, hắñ sẽ thắng chắc.

Ván bảy, ván tám. Tinh Linh Thần cảm thấy kinh ngạc, bởi Cao Lôì Hoa thắng liên tục hai ván. Nhưng Tinh Linh Thần cũng chẳng để trong lòng. Vận may mỗi người đều có. Tinh Linh Thần tự an ủi mình.

Ván tám, ván chín.

Trán Tinh Linh Thần dần đỏ mồ hôi, Cao Lôì Hoa lại thắng hai ván này. Hắñ vẫn thi thoảng nhìn vào mắt Cao Lôì Hoa, nhưng đôi mắt hắñ vẫn bình thản như thường.

“Chẳng lẽ tiêu tử này, giả trư ấñ thịt hồ?”

Tinh Linh Thần nghi hoặc nghĩ.

Ván mười, ván mười một! Tinh Linh Thần đã ngồi bệt xuống. Hiện tại không cần đồ, Cao Lôì Hoa cũng có thể thắng được.

- Làm sao lại thế được.

Tinh Linh Thần kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa.

- Vênh à, vậy thì thua đi.

Cao Lôì Hoa cười nói. Tuy Tinh Linh Thần được gọi là đồ thần nhưng chỉ là ở thế giới này mà thôi. Trên đại phiến đại lục này, trình độ bài bạc không cao. Mà Cao Lôì Hoa lại là cao thủ đồ thuật tại địa cầu, nên thắng Tinh Linh Thần cũng chẳng là gì khó khăn.

Cũng chẳng phải là Tinh Linh Thần gà mờ mà do Cao Lôì Hoa quá cáo già.

- Hừ! Được rồi, tôi thua.

Tinh Linh Thần thở dài. Trong lòng hắñ thầm nghĩ “chẳng lẽ mình trái cạ với Lôì Thần nhất hệ? Vì sao khi gặp Lôì Thần mình toàn thua?”

- Nói đi, ngoài nước suối sinh mệnh, cậu còn muốn cái gì?

Tinh Linh Thần chán nản nói.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Hiện tạ, tôi cũng chưa biết mình muốn cái gì. Vậy đi, khi nào nghĩ được tôi sẽ tới đây.

Cao Lôì Hoa thầm nghĩ nếu nước suối sinh mệnh không hiệu quả thì tới đây lấy vật khác cũng chẳng muộn.

- Được rồi!

Tinh Linh Thần chán nản nói:

- Cậu cùng ta đi lấy nước suối sinh mệnh.

CỤC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 309

Ngươi Cũng Tốt Đây

Thừa dịp Cao Lôi Hoa cùng Tinh Linh Thần còn đang mải mê cá độ, Cửu U mang theo huyết tinh linh chậm rãi tiến vào truyền tống trận, ly khai nơi này, chỉ để tại một lượng lớn phó thi.

Sau khi đồ xong, Tinh Linh Thần cũng chịu thua. Nên hẳn liền mang Cao Lôi Hoa lấy nước suối sinh mệnh. Tuy rằng nhóm người Tinh Linh Thần cũng biết được huyết tinh đã tiến vào truyền tống trận chỉ để lại phó thi. Vậy nên cũng chẳng tạo được thương tổn gì cho Tinh Linh thôn, nhưng để đảm bảo, thì cứ để Thần Thú và hắc ảnh kia ở đây bảo hộ. Còn Tinh Linh Thần mang Cao Lôi Hoa tới suối sinh mệnh.

- Được rồi, chúng ta tới suối sinh mạng trước. Còn để đám huyết tinh linh giết mãi không chết sau.

Tinh Linh Thần cảm thán một tiếng rồi nói với Cao Lôi Hoa.

Tuy rằng, Tinh Linh Thần nói rất thoải mái, nhưng lòng hẳn lại đau như cắt. Nếu suối sinh mạng dễ lấy như vậy, thì làm sao hẳn coi trọng được. Suối tinh linh chính là mệnh căn của Tinh Linh Thần.

- Ba, con cũng đi theo.

Nguyệt Nhị ở bên cạnh chạy ra, bên cạnh cô bé là thú một sừng màu trắng.

Cao Lôi Hoa nhìn thú một sừng rồi gật đầu. Tốc độ của thú một sừng cũng không kém Cao Lôi Hoa và Tinh Linh Thần nhiều lắm.

- Tra Lý, đảo không trung của tôi, nhờ anh trông giúp.

Cao Lôi Hoa nói với Tra Lý trước khi đi. Phải biết rằng đây là lễ vật quan trọng khi Cao Lôi Hoa thành hôn.

- Yên tâm đi!

Tra Lý vỗ ngực cam đoan:

- Tôi sẽ canh chừng “cục gạch” này.

- Trong trung tâm của Tinh Linh sâm lâm, có một nguồn suối đặc thù. Nó hoàn toàn khác với nước suối thông thường.

Khi tiến vào trong Tinh Linh sâm lâm, Tinh Linh Thần giải thích với Cao

Lôi Hoa khởi nguyên của suối sinh mệnh:

- Nước suối đặc biệt này chính là “mạch nước”. Mạch trên đại lục này rất ít. Nó tập trung rất nhiều năng lượng chí âm. Đến một trình độ nhất định, sẽ hóa thành nước. Nhớ lúc trước, trong Vong Linh cốc, cũng có một nguồn nước cực âm “âm hồn chi tuyên”.

- Ủ!

Cao Lôi Hoa gật đầu, âm hồn chi tuyên Cao Lôi Hoa cũng biết do nguyên nhân sữa của Tinh Tâm. Âm Hồn thảo được phát triển là do “âm hồn tuyên”.

- Nước suối này cũng cùng một dạng với “âm hồn chi tuyên”.

Tinh Linh Thần nói tiếp:

- Cả hai đều là cực âm chi tuyên nhưng, “âm hồn chi tuyên” vẫn khác “sinh mạng chi tuyên”. Nước suối ở đây chỉ sau khi xử lý mới có thể dùng được.

Tinh Linh Thần dẫn Cao Lôi Hoa vào nơi sau nhất trong Tinh Linh sâm lâm rồi nói:

- Vậy nên, nước suối này dưới sự cải tạo của tôi mới trở thành “sinh mạng chi tuyên”.

- Nhưng, cả 2 loại nước suối đều giống nhau. Nước suối cứ cách vài năm mới phun ra một lần. Vậy nên nước suối sinh mạng rất quý báu.

Tinh Linh Thần nhất mạnh hai chữ “quý báu”.

- Ủ!

Cao Lôi Hoa chỉ gật đầu cho có lệ. Vấn đề nước suối sinh mạng làm sao mà có Cao Lôi Hoa cũng chẳng quan tâm.

- Vậy nên, Cao Lôi Hoa huynh đệ có thể suy xét một chút, trả cho tôi Tinh Linh Thần sáo trang được không?

Tinh Linh Thần lại vô sỉ nói:

- Được không, không cần nhiều đâu, trả tôi mấy thứ là được rồi.

-....

Cao Lôi Hoa không nói gì, chỉ nhìn Tinh Linh Thần.

Nhìn thấy biểu hiện của Cao Lôi Hoa. Tinh Linh Thần cũng gãi gãi đầu, xem ra cách này cũng không hiệu quả.

Dưới sự dẫn đường của Tinh Linh Thần, khoảng cách đã gần lại.

- Đã đến nơi.

Tinh Linh Thần nói một tiếng. Tuy Tinh Linh sâm lâm rộng lớn như dưới tốc độ của bọn họ, chỉ một lát là đã đến nơi.

Đảo mắt nhìn qua, Cao Lôi Hoa nhìn thấy giữa tinh linh sâm lâm là một tòa nhà làm bằng đá. Tuy không phải qua hoa lệ, nhưng so với xung quanh, thì đây quả thật là “hạc giữa bầy gà”. Phải biết rằng đây có thể là tòa nhà duy nhất trong tinh linh sâm lâm làm bằng đá.

- Vào đi!

Sai khi mở cửa ra, Tinh Linh Thần kêu đám người Cao Lôì Hoa tiến vào. Ở sau bọn họ, Nguyệt Nhì cùng thú một sừng cũng tiến vào theo.

Thạch điện cũng không lớn. Khi tiến vào trong, Tinh Linh Thần nhanh chóng tiến lên phía trước lấy trong hộp gỗ ra một bình nước suối sinh mệnh.

- Đây chính là nước suối sinh mạng.

Tinh Linh Thần đem bình nước suối đưa cho Cao Lôì Hoa.

- À, đúng rồi, cậu cần nước suối sinh mạng để làm gì vậy?

Sau khi đưa bình được cho Cao Lôì Hoa, hắn thuận miệng hỏi.

- Để phá vỡ nguyên rửa

Cao Lôì Hoa nói với Tinh Linh Thần.

- Phá bỏ nguyên rửa?

Nói đến nguyên rửa, Tinh Linh Thần rất phản kích. Nói đến việc phá bỏ nguyên rửa, Tinh Linh Thần rất pro. Sáng Thế Thần đứng nhất, còn hắn đứng thứ hai:

- Là nguyên rửa gì?

- Lời nguyên rửa của biển cả.

Cao Lôì Hoa nói với Tinh Linh Thần:

- Người yêu của tôi là mỹ nhân ngư. Lúc chưa trưởng thành mà đã lên bờ, nên trúng lời nguyên rửa của biển cả.

- Lời nguyên rửa của biển cả?

Tinh Linh Thần nhướn mày, rồi quay đầu nhìn Nguyệt Nhì trên lưng thú một sừng, nói:

- Cao Lôì Hoa, người yêu của cậu có phải là hải tộc công chúa Tĩnh Tâm, đúng không?

- Ừ?

Cao Lôì Hoa nói:

- Làm sao anh biết?

- Quả nhiên là tiểu nha đầu hải tộc.

Tinh Linh Thần cười to nói.

Nghe thấy Tinh Linh Thần kêu Tĩnh Tâm là tiểu nha đầu. Cao Lôì Hoa liền nhướn mày, tuy rằng lấy niên kỷ của Tinh Linh Thần, gọi Tĩnh Tâm như vậy là đúng. Nhưng hình dáng của Tinh Linh Thần nhìn chung không già hơn Tĩnh Tâm là mấy.

- Quả nhiên là nha đầu Tĩnh Tâm. Ha ha, nhưng phải biết rằng lời nguyên của biển cả rất phức tạp.

Nói tới lời nguyên của biển cả, Tinh Linh Thần liền nhướn mày.

- Rất phức tạp sao? Ngay cả nước suối sinh mệnh cũng không phá bỏ được?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Ài, chuyện này tôi cũng không biết, vì chưa thử mà.

Tinh Linh Thần cười rồi nói tiếp:

- Nhớ lại năm đó, tên Hải Hoàng vì đưa con gái bảo bối cug mình cũng từng tới đây lấy trộm nước suối sinh mạng.

- Trộm?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ài, cậu không biết nha đầu Tĩnh Tâm bỏ nhà đi sao? Hải Hoàng rất yêu đứa con gái này, nhưng không được tôi cho nước suối sinh mạng, nên hắn đành phải đồ.

Tĩnh Linh Thần cười nói.

- Sau rồi sao?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Sau đó? Ha ha.

Tĩnh Linh Thần cười gian manh:

- Năm đó, tôi cùng Hải Hoàng đánh cuộc một phen, kết quả là hắn thua. Ngay cả thần khí của hắn “Hải hoàng tam giác xoa” cũng mất đi. Nếu không phải lúc đó tôi đang vui, có lẽ hắn sẽ phải khóa thân trở về biển.

- Hải hoàng tam giác xia? Không phải chứ

Cao Lôi Hoa nói:

- Vài ngày trước, tôi cùng Hải hoàng giao thủ, trên tay ông vẫn cầm vũ khí đó mà. Có phải không anh nhớ nhầm.

Cao Lôi Hoa nhớ tời lần đầu tiên gặp Hải Hoàng Poseidon, và chiến một trận với ông. Hắn vẫn còn giữ Hải Hoàng xoa cũng tương đối.

- Ha ha. Đó là đồ giả.

Tĩnh Linh Thần cười đắc ý:

- Tôi là đồ thần, Tĩnh Linh Thần cả đời toàn cá độ. Trừ 2 người Lôi thần nhất hệ các ngươi ra, không ai có thể thắng tôi một ván. Hải hoàng đồ, nhưng tôi lại thắng hắn, nên “Hải Hoàng tam giác xoa” chính là chiến lợi phẩm của tôi.

- Thì ra là vậy.

Cao Lôi Hoa gật đầu nói:

- Đúng rồi, anh còn muốn Tĩnh Linh Thần sáo trang của mình không?

- Có.

Tĩnh Linh Thần nói rõ ràng, hai mắt hắn sáng lên nhìn Cao Lôi Hoa.

- Chúng ta đánh cuộc một ván, được không?

Cao Lôi Hoa hí mắt nói.

- Không cần!

Tĩnh Linh Thần trả lời rõ ràng.

- A? Anh sợ à?

Cao Lôi Hoa cố ý khích tướng Cao Lôi Hoa. Nhưng hiển nhiên hắn quên mất độ vô sỉ của Tĩnh Linh Thần.

- Ha ha, cậu nói đúng. Tôi sợ.

Tĩnh Linh Thần cười nói:

- Đồ thuật của cậu tôi đã kiến thức qua. Trình độ hiện tại của tôi không phải là đối thủ của cậu.

- A, anh không phải bảo anh là đồ thần hay sao?

Cao Lô Hoa cười nói. Mỗi người đều có yếu điểm của mình. Nếu biết tận dụng điểm đó thì tác dụng của biện pháp kích tướng sẽ rất lớn.

- Ha ha, Cao Lô Hoa cậu không cần kích tôi. Điều này tôi đã quá rõ rồi.

Tinh Linh Thần nói tiếp:

- Tôi sẽ không vì thứ gọi là mặt mũi mà đánh mất đồ của mình. Và quan trọng hơn, tôi không đồ những ván đã biết trước mình sẽ thua.

- Ha ha. Vậy được rồi, anh nói xem làm sao để trao đổi “ Hải hoàng tam giác xoa”.

Cao Lô Hoa nhún vai đáp. Dù sao hắn cũng sắp cưới Tinh Tâm, nên hắn muốn đem vật này tặng cho bố vợ.

- Tôi muốn Tinh Linh Thần sao trang.

Tinh Linh Thần nói rõ ràng.

- không được.

Cao Lô Hoa cũng nói:

- Anh cũng phải biết, Tinh Linh Thần sao trang cũng không phải chỉ một. Nếu để đổi lấy Hải Hoàng tam giác xoa thì không bao giờ được.

- Thôi quên đi, tôi cũng chẳng quan tâm.

Tinh Linh Thần giả bộ bất cần nói. Nhưng hắn vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn nhẫn không gian của Cao Lô Hoa.

- Ài, quên đi vậy. Dù sao cũng chẳng cần lắm.

Cao Lô Hoa nhún vai, tâm lý chiến thì Cao Lô Hoa sợ ai chứ? Người nào mà không có tâm lý vững vàng, và khả năng quan sát tốt thì làm sao mà làm đặc công được chứ. Tuy rằng Cao Lô Hoa không phải là đặc công nhưng hắn cũng gần bằng rồi.

Nhìn thấy bộ dáng bất cần của Cao Lô Hoa, Tinh Linh Thần nóng nảy lên. Tuy rằng Tinh Linh Thần đã sống lâu, nhưng vẫn còn thuần khiết chán. So với tâm lý chiến, hắn làm sao bằng Cao Lô Hoa.

Nhưng Tinh Linh Thần cũng rất lười. Dù sao hắn cũng đã sống được nhiều năm rồi, hắn có thể kìm nén lại.

Cứ như vậy, hai người mang ý xấu, đứng nhìn lẫn nhau, không ai nói thêm câu nào.

Cao Lô Hoa và Tinh Linh Thần cứ đứng nhìn nhau. Mà Nguyệt Nhị cùng thú một sừng cũng nhàm chán nhìn hai người.

- Chán quá!

Nguyệt Nhị nằm sấp lên thú một sừng rồi nói.

Đột nhiên, đôi mắt của thú một sừng dưới Nguyệt Nhị đột nhiên sáng lên. Một cỗ năng lượng ba động từ trong cơ thể Nguyệt Nhị truyền ra. Dường như là không gian năng lượng.

Độc giác thú dù sao cũng là thánh thú, nên nó lập tức nhân ra có người lấy Nguyệt Nhị là không gian định vị để tiến hành ma pháp truyền tống!!

- Hí!!

Thú một sừng hí lên một tiếng.

Ngay khi Cao Lôi Hoa và Tinh Linh Thần đang tranh đấu, liền bị một tiếng hí của thú một sừng là cho cả kinh. Ngay sau đó một cỗ năng lượng do ma pháp truyền tống truyền tới. Xem dao động năng lượng, có thể đây là truyền tống trên phạm vi lớn.

Cao Lôi Hoa cùng Tinh Linh Thần nhìn nhau rồi nhanh chóng phóng ra ngoài. Sau bọn họ, thú một sừng đang cõng Nguyệt Nhị cũng chạy vội ra.

Ba!

Sau khi mở cửa ra, Cao Lôi Hoa liền nhíu mày.

Trước mắt hắn là một lượng lớn cây khô. Hơn một nghìn cây khô đi phía sau Cửu U và thi thể của đám huyết tinh linh.

- Ha ha! Cao Lôi Hoa tiên sinh, lần này cảm tạ con gái ngài làm định vị. Nếu không có nàng, muốn trực tiếp truyền tống đến đây cũng không phải dễ.

Thanh âm của Cửu U truyền đến. Cao Lôi Hoa nhìn lại, thấy Cửu U vẫn tiêu sái như trước, một tay chào hắn, một tay giữ một tinh linh.

Mọi người đều biết truyền tống ma pháp cần phải có người định vị. Nếu không có người định vị, mà truyền tống là rất nguy hiểm. Nhưng Cửu U đã động tay động chân vào Nguyệt Nhị, nên bọn chúng có thể truyền tống đến trung tâm của tinh linh sâm lâm, và dùng đòn tấn công bất ngờ để không chế Tinh Linh nữ hoàng.

- Là ngươi!

Cao Lôi Hoa căm tức nhìn Cửu U.

- Ha ha, Cao Lôi Hoa tiên sinh, vậy chúng ta chào nhau nhé.

Cửu U nhìn Tinh linh nữ hoàng rồi cười với Cao Lôi Hoa. Hắn phát hiện mình rất thích nhìn Cao Lôi Hoa ăn quả đắng.

- Muốn trốn sao?

Cao Lôi Hoa lấy từ trong nhẫn không gian một hạt châu màu đỏ rồi miết vào đó.

Thấy vậy, sắc mặt Cửu U liền biến đổi.

Cao Lôi Hoa âm hiểm cười và miết hạt châu.

Ngay lúc đó, Cửu U chợt rên rỉ một tiếng rồi hắn cắn răng nói:

- Truyền tống.

Xoạt!

Tất cả truyền tống trận đều phát sáng.

- Cao Lôi Hoa, ngươi hãy nhớ mặt ta đây.

Trước khi đi, Cửu U nói với giọng đầy hận ý.

- A? Đây là vật gì?

Tinh Linh Thần nhìn hạt châu trong tay Cao Lôi Hoa, rồi ngay lập tức nở

nụ cười đậm đăg:

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, thứ này.... Không ngờ cậu cũng có vật tốt như vậy....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 310

Đây Là U Đế.

Anh biết đây là vật gì à?

- A?

Nghe được câu hỏi của Cao Lôì Hoa. Tinh Linh Thần ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ cậu không biết đây là vật gì?

Cao Lôì Hoa lắc đầu:

- Đúng vậy, tôi không biết đây là vật gì?

- Không thể thế được! Cậu làm sao lại không biết chứ.

Tinh Linh Thần ngay lập tức hỏi:

- Cậu không biết thứ này thì làm sao có được thứ này. Vật này nếu không phải là do chủ nhân tự nguyện tặng thì không có khả năng là bị cướp được.

- Tôi thật sự không biết đây là vật gì? Tôi chỉ ngẫu nhiên lấy được nó mà thôi.

Cao Lôì Hoa nghe Tinh Linh Thần nói vậy, dường như vậy này rất quý báu.

- Ngẫu nhiên có được? Làm sao có thể được, vật này, nếu không có sự đồng ý của chủ nhân, không thể rơi vào tay người khác được.

Tinh Linh Thần hỏi:

- Cậu nói xem, làm sao cậu có được vật này?

Cao Lôì Hoa gật đầu, dù sao việc này cũng chẳng phải là việc bí mật nên nói cho Tinh Linh Thần biết cũng chẳng sao.

- Mẹ, điều này mà cũng xảy ra sao! Vậy là nhân lúc tên Cửu U kia thi triển giải thể đại pháp, cậu đã quơ lấy được vật này!

Tinh Linh Thần nói.

- Đúng, đó là điều đã xảy ra.

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- May quá à!

Tinh Linh Thần cười nói, rồi vỗ vai Cao Lôì Hoa:

- Cao Lôì Hoa, có vật này là rất may mắn. Nói cho cậu biết, đây chính là “U đế”. Một số vị thần đặc biệt mới có vật này. Nếu giao ra vật này, sẽ đại biểu cho sự thuần phục. Nói tóm lại, cậu cứ bảo quản cho kỹ đi. Phải biết

rằng “ U đế” này so với sinh mạng của tên Cửu U kia còn quan trọng hơn. Người nào nắm trong tay vật này, chẳng khác nào nắm được Cửu U cả. Nhưng quá trình cậu lấy vật này quả kỳ dị, nên có lẽ sẽ mang phiền toái không nhỏ.

- Điều khiển hần?

Cao Lô Hoa nổi hết cả da gà, rồi gung hăng nói:

- Hừ, tôi cần hần làm gì cơ chứ, tôi không chơi với mấy thằng mặt trắng!

Nhưng nghe Tinh Linh Thần nói nửa ngày, Cao Lô Hoa vẫn chẳng hiểu cái vật mà hần nói nghĩa là gì.

- Hắc Hắc!

Nghe được lời nói của Cao Lô Hoa, Tinh Linh Thần chẳng nói gì nữa chỉ cười.

- Được rồi, thời gian chắc cũng đủ rồi.

Đột nhiên Tinh Linh Thần hí mắt nói:

- Vừa rồi tên Cửu U vừa tới bắt nữ hoàng Tinh Linh Tộc chúng ta, hiện tại chắc bọn chúng cũng truyền tông xong rồi.

Rồi Tinh Linh Thần cười, rồi lâu bầu:

- Bọn ngu ngốc, đừng tưởng chỉ có các ngươi có thể lấy người sống làm truyền tông ma pháp, tất cả tinh linh đều là con dân của ta. Trên người bọn họ đều có ấn ký của ta. Đối với ta mà nói, tất cả tinh linh đều là tọa độ truyền tông của ta.

- Anh cũng muốn truyền tông sao?

Cao Lô Hoa nghe được Tinh Linh Thần nói vậy liền hỏi.

- Đương nhiên rồi, cậu đi với tôi xem bọn chúng rốt cuộc muốn làm gì?

Tinh Linh Thần nói với Cao Lô Hoa.

- Được rồi. Không vấn đề gì, dù sao bọn họ có thể có thể hoàn thành việc này là do con gái của tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm

- Đuổi chúng ra thôi.

Tinh Linh Thần lôi một chuỗi vòng cổ ra.

- Ba, mọi người đều đi hết thì con làm gì?

Nhìn thấy Cao Lô Hoa đi cùng Tinh Linh Thần, Nguyệt Nhị cười thú một sừng kêu lên một tiếng. Phải biết rằng sau nàng là Tinh Linh sâm lâm, mà tinh linh lại rất thành kiến với những bán tinh linh như nàng.

- Nguyệt Nhị, con cứ ở đây. Ba triệu tập huyết kỵ sĩ bảo vệ con.

Cao Lô Hoa nói với Nguyệt Nhị:

- Việc này chúng ta có trách nhiệm nên phải giải quyết.

- Vâng.

Nghe thấy Cao Lô Hoa nói vậy, Nguyệt Nhị chỉ còn cách bắt đắc dĩ gật đầu.

- Aa!

Cao Lô Hoa đã hiểu được ánh mắt của Nguyệt Nhị. Hần nở nụ cười xin

lỗi, rồi triệu hồi vài tên huyết kỵ sĩ.

- Các người chú ý bảo hộ tiểu thư.

Cao Lô Hoa nói với đám huyết kỵ sĩ.

- Rõ!

Đám người kiên định trả lời.

- Được rồi chúng ta đi thôi.

Đợi Cao Lô Hoa sắp xếp xong mọi chuyện. Tinh Linh Thần liền nói với Cao Lô Hoa. Rồi chiếc vòng cổ của hắn liền lóe sáng.

- Vật gì vậy?

Cao Lô Hoa nhìn thấy trên cổ của của Tinh Linh Thần phát sáng. Đó là một chuỗi vòng cổ.

- Hắc Hắc! Đây cũng không phải là vật bình thường. Đây là “truyền tông hạng liên”. Nhớ lại năm đó, Sáng Thế Thần rằng rồi cùng tôi độ một ván. Cuối cùng thua tôi chiếc vòng cổ này.

Tinh Linh Thần đặc ý nói, truyền tông hạng liên rất không đơn giản, bởi Sáng Thế Thần đã từng biểu diễn trước mặt hắn.

Tọa độ: XXX, YY, TT.

Trên người của tinh linh nữ hoàng có ấn ký của Tinh Linh Thần, nên hắn cực kỳ dễ tìm ra

Chỉ cần dựa vào công năng của truyền tông hạng liên, là Cao Lô Hoa và hắn có thể tìm đến rồi...

Còn ở bên kia, Cửu U với sắc mặt tái nhợt đang dẫn tinh linh nữ hoàng vào khu di tích.

- Cửu U lão đại, ngài làm sao vậy? Hình như ngài bị thương?

Người canh cửa của khu di tích thấy Cửu U trở về với khuôn mặt tái nhợt liền khẩn trương hỏi.

- Không, không có gì.

Cửu U mạnh mẽ lau nước mắt đi. Lòng đã sớm nguyên rửa Cao Lô Hoa hơn ngàn vạn lần. Khi Cao Lô Hoa bóp hạt châu đó, đã khiến Cửu U đau tới mức lệ trào ra. Nhưng vì hình tượng phải nhịn lại.

- Nhiệm vụ đã hoàn thành, tinh linh nữ hoàng đã bị bắt tới đây.

Cửu U ném tinh nữ hoàng trong tay mình lên.

- Giao cho các người việc bắt nàng đưa chìa khóa ra.

Cửu U nhìn tinh linh nữ hoàng, giọng nói có chút âm trầm. Tên Cao Lô Hoa đáng chết, phát bóp quá độc ác của hắn khiến Cửu U hiện giờ còn cảm thấy đau.

- Cửu U lão đại cứ yên tâm, việc nhỏ đó cứ giao cho bọn tôi.

Minh ở bên cạnh tự mình nói rồi hung hăng nhìn tinh linh nữ hoàng:

- Nói, chìa khóa mở phong ấn cuối ở đâu.

- Dạ, người cũng tới đây đi.

Minh bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng nhận ra loại phương pháp này chỉ có

thể hiệu quả trên mấy đứa trẻ mà thôi.

- A.

Dạ cười lớn rồi bước tới trước mặt tinh linh nữ hoàng:

- Ta gọi là Dạ.

Dạ nói với tinh linh nữ hoàng tên của mình, có thể gọi là Mộng Yểm.

- Hồi xưa có người gọi ta là Trầm Thụy Thần nhưng bây giờ có thể gọi là Trầm Thụy Ma.

- Trầm Thụy thần?

Nghe được Dạ nói, tinh linh nữ hoàng không khỏi run lên.

- Cô dường như đã nghe qua tên tôi.

Dạ nhẹ giọng nói, rồi hần đưa tay đặt lên đầu của tinh linh nữ hoàng.

- Không, không.

Tinh linh nữ thần muốn tránh né cánh tay kia, nhưng cánh tay đó cứ chầm chầm đặt vào trán nàng.

- Lấy danh nghĩa của ta, Trầm Thụy chi thần, ngủ đi hồi con của ta. Khi con ngủ con sẽ bắt diệt.

Theo lời nói của Dạ, một tia ma lực màu xám từ trong bàn tay trái của hần truyền vào cơ thể tinh linh nữ hoàng.

Lập tức, tinh linh nữ hoàng cảm thấy mình trĩu đi. Cho dù nàng giãy dụa như thế nào, nhưng cơn buồn ngủ vẫn ập đến.

Dần dần, đồng tử của tinh linh nữ hoàng giãn ra, vô thần đứng thẳng lên.

Hiện tại nàng chẳng khác gì một con rối cả.

- Nói đi, con của ta. Chìa khóa thứ hai ở nơi nào.

Dạ nhẹ giọng nói, nhưng đầy mỉa mai. Điều này rất giống Cao Lôi Hoa khi thi triển thuật thôi miên.

Đây chính là thuật thôi miên của dị giới.

- Chìa khóa thứ hai là vật gì?

Tinh linh nữ hoàng vô thức trả lời.

- Chìa khóa thứ hai của phong ấn trong Tinh linh di tích

Thanh âm của Dạ trong tai tinh linh nữ hoàng như thiên lệnh, không thể không trả lời.

- Chìa khóa thứ hai của tinh linh di tích.

Trí nhớ của tinh linh nữ hoàng chậm rãi mở ra. Một đoạn trí nhớ bụi bặm hiện lên. Đó là sự kiện đã xảy ra mười lăm năm trước.

Đó không chỉ là một đoạn trí nhớ mà còn là một ước định. Một ước định từ mười lăm năm trước.

Mười lăm năm trước, nàng không phải là nữ hoàng của Tinh linh tộc, mà chỉ là thánh nữ. Một trong sáu thánh nữ.

Tinh linh nữ hoàng không phải là truyền từ đời này sang đời khác. Mà là trong toàn bộ tinh linh tộc chọn ra sáu thánh nữ, rồi từ những người đó chọn ra một

Năm đó, là một trong sáu người tranh ngôi vị nữ vương. Khi nghe được tinh linh thần triệu tập, nàng rất cao hứng, liền chạy vào trong Tinh Linh Thần điện nghe giáo huấn.

Nhưng khi đi vào trong Tinh Linh Thần điện, Tinh Linh Thần lại giao cho nàng một nhiệm vụ rất kỳ quái.

Tinh Linh Thần muốn nàng nuôi nấng một cô bé bán tinh linh không biết từ đâu tới, rồi đưa cho nàng một chiếc chìa khóa quái dị

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 311

Đây Là Tiền Lãi Của Con Ta.

Nữ Hoàng Tinh Linh lúc ấy không hề biết đưa bé mà Tinh Linh thần giao cho nàng có lai lịch gì, mà Tinh Linh thần cũng không nói gì hết. Hơn nữa, quan trọng nhất... Tinh Linh thần ngàn lời dặn dò, lặp đi lặp lại rằng đưa bé này hẳn giao cho nàng nuôi nấng.

Bàn giao xong, Tinh Linh thần biến mất.

Khi đó, đón lấy đứa bé xong thì Nữ Hoàng Tinh Linh do dự. Bởi vì lúc ấy nàng là Tinh Linh thánh nữ, là nữ hoàng dự bị của Tinh Linh, mà điều kiện quan trọng nhất của thánh nữ là- chữ trinh ngàn vàng.

Tinh Linh tộc yêu thích sự thuần khiết, mà xử nữ tượng trưng cho sự trong trắng, thuần khiết của thánh nữ. Nhưng nếu nàng nhận nuôi đứa bé này, nàng phải giải thích sao cho người ta đây, người ta sẽ nghĩ gì về nàng? Đặc biệt, đứa bé này lại là một bán Tinh Linh. Nếu nuôi dưỡng một bán Tinh Linh, giấc mộng nữ hoàng của nàng sẽ tan vỡ.

Vì vậy nàng mới cảm thấy bất an khi giữ đứa bé lại. Giữa ngôi vị nữ hoàng với việc nuôi nấng đứa bé, Nữ Hoàng Tinh Linh do dự không thôi. Nàng không dám không tuân mệnh lệnh của Tinh Linh thần, nhưng cũng không muốn từ bỏ giấc mộng nữ hoàng.

Tuy nhiên, giữa đêm đen thấy Bắc Đẩu, nàng chợt nghĩ Tinh Linh thần kêu nàng nuôi dạy đứa bé cho tốt nhưng không nói tự mình nuôi dạy đứa bé!

Sau cùng, nàng quyết định đem đứa bé cho người khác nuôi. Hơn nữa người nhận nuôi không phải là Tinh Linh, vì nếu là Tinh Linh sẽ tra ra nàng ngay. Cuối cùng nàng nghĩ đến thế giới loài người.

Cho nên, mười lăm năm trước, trong một ngày, nàng mang đứa bé trốn ra khỏi rừng rậm Tinh Linh, chu du thế giới nhân loại.

Đó là một buổi chiều thơ mộng, ánh hoàng hôn chiếu rọi trên bến tàu Quang Minh đế quốc.

Nữ Hoàng Tinh Linh Kate đi vào thế giới loài người. Nhưng nàng cũng không biết mình nên làm gì!

Đem đứa bé bán Tinh Linh cho một tay nào đó, nàng không làm được. Trời có biết người đó có nuôi nấng cô bé tử tế không.

Trong lúc do dự, đột nhiên phía sau nàng vang lên tiếng nước động, một cô gái xinh đẹp chậm rãi trôi từ dưới nước đi lên. Đó là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, cô ta có mái tóc dài màu lam. Đôi mắt long lanh như hai viên ngọc bích. Đặc biệt nhất là... cô gái này toát ra một loại hơi thở khiến người ta tin cậy, thoải mái.

Không do dự, Nữ Hoàng Tinh Linh Kate không chút đắn đo chạy đến bên cạnh cô gái, nhồi đứa bé vào lòng cô gái.

Cô gái đó ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Nữ Hoàng Tinh Linh Kate, nhưng không nói lời nào.

Tuy cô gái không nói, nhưng Kate lại nói với cô gái một câu.

- Mười lăm năm sau, vào ngày hôm nay, cô tới nơi này chờ tôi được không? Đây là ước định giữa chúng ta. Đến ngày đó, chắc chắn tôi sẽ quay về và đón con bé. Cầu xin cô giúp tôi.

Nàng nhớ nhớ là đã nói như thế với cô gái đó.

Đồng thời nàng còn mang chiếc chìa khóa giao cho cô gái.

Mà không ngờ cô gái lại gạt đầu. Sau đó nhận nuôi nâng đứa bé mà Nữ Hoàng Tinh Linh Kate giao cho.

- Vậy chìa khóa đó bây giờ ở đâu?

Dạ chậm rãi hỏi.

- Cái chìa khóa đó, trong tay một cô gái rất xinh đẹp.

Nữ Hoàng Tinh Linh khẽ gật đầu:

- Cô ấy có mái tóc dài màu lam, đôi mắt ngọc bích, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần.

Nghe đáp án từ Nữ Hoàng Tinh Linh, hai mắt Cửu U trắng dã, muốn hộc máu. Tóc lam dài, mắt xanh... Mịa, loại người đó thế giới này không có một trăm ngàn cũng có một vạn người! Mò kim đáy bể à?!

- Cửu U lão đại. Cô ta có khi nào là con gái Hải Hoàng?

Ở cạnh, Minh nhắc nhở:

- Lúc chúng ta đi sưu tầm chìa khóa thứ nhất, đi theo khí tức của Tinh Linh thần. Cuối cùng tìm đến nhà của cô nàng Tĩnh Tâm kia, sau đó lục soát thì tìm được con bé Nguyệt Nhị. Hơn nữa khi đó chúng ta đều nhìn thấy cô nàng Tĩnh Tâm kia. Mái tóc lam dài, đôi mắt xanh lơ. Có khi nào cô gái mà Nữ Hoàng Tinh Linh nói là Tĩnh Tâm không?

- Cửu U lão đại, có nên đi bắt con gái Hải Hoàng không?

Ở bên Dạ a dua nói.

- Không.

Cửu U lắc đầu, thờ dài:

- Chúng ta không có thời gian đi bắt cô ta.

- Vậy làm sao bây giờ?

Minh và Dạ vội la lên.

- Cường chế phá vỡ phong ấn.

Cửu U cắn răng:

- Ta không tin cái phong ấn này không có chìa khóa thì không mở được!

- Được rồi, Cửu U lão đại, chuyện phá vỡ phong ấn cứ để ta làm cho.

Minh xung phong nhận nhiệm vụ, tay múa đoản kiếm không ngừng:

- Để ta xem, phong ấn mà đệ nhất chủ thần Lôi thần năm xưa có bao nhiêu lợi hại!

Nói xong, Minh quát to một tiếng.

- Phá!

Minh cầm đoản kiếm chém một nhát về phía kết giới.

Nháy mắt, đoản kiếm đã chạm vào kết giới!

Sau đó, một tiếng cộp. Minh há to miệng nhìn kết giới phía trước. Hiện tại Minh không còn biết nói gì nữa.

Thử nghĩ xem!

Một người ôm quyết tâm liều chết xông vào vách tường, sau khi xông vào mới phát hiện vách tường mình lao vào lại là tường giấy.

Lúc đó, người có cảm giác gì?

Hãy hỏi Minh!

Chỉ một tiếng cộp, đoản kiếm trong tay Minh đã xé kết giới có vẻ ghê gớm này.

Đứng bên Cửu U cũng đơ.

- Ta, ta...!

Cửu U nói ‘ta’ gần nửa ngày trời, sau đó điên lên nói:

- Mịa, giới cho thằng Lôi thần, người nhớ vụ này cho ta.

Cửu U cắn răng.

Thế đó, vô hình trung Cửu U lại bị Lôi thần lừa bỡn. Lần này do cực chẳng đã nên Minh mới lao lên phá phong ấn, nếu không có lẽ Cửu U đã rời khỏi đây rồi.

Cần bình tĩnh lại gấp.

- Cửu U lão đại, bên trong chỉ có một cái hộp kim loại.

Phá phong ấn xong, Minh nói với Cửu U.

Cửu U cùng Dạ đi vào trong.

- Chính là cái này đây.

Cửu U nhìn hộp kim loại. Cái hộp này có cỗ ma lực hắc ám khiến Cửu U có cảm giác vô cùng thân thiết.

Từng luồng ma lực từ từ tỏa ra.

- Trong hộp này là đầu của chủ nhân!

Cửu U hưng phấn kêu, vươn tay ôm lấy hộp.

- Đi.

Cửu U kêu liên. Rút kinh nghiệm lần cánh tay trái của Satan. Cửu U không lãng phí thời gian vô bổ, trực tiếp đi ngay.

Lúc Cửu U chuẩn bị rời đi thì bên cạnh Nữ Hoàng Tinh Linh xuất hiện ma lực không gian dao động.

- Không tốt!

Cửu U quát khê, xem ra có kẻ đã định vị tọa độ không gian lên người Nữ Hoàng Tinh Linh.

- Xoạt!

Không có ma pháp truyền tống hoa lệ, chỉ là hai đạo quang hoa xuất hiện trong di tích này.

Hai người đó chính là Cao Lôì Hoa và Tinh Linh thần.

- Mạnh khỏe chứ các vị.

Vừa tới nơi, Tinh Linh thần híp mắt cười nhìn mọi người trong di tích.

- Đường như các người đã thành công?

Cao Lôì Hoa cũng từ từ bước ra.

- Người cũng đến đây?

Cửu U nhìn chăm chăm Cao Lôì Hoa bên cạnh Tinh Linh thần. Mái tóc bạc này đúng là kẻ thù truyền kiếp của Cửu U hân.

Chán ghét, thậm chí Cửu U có ý thay đổi phong cách ăn mặc, không mang đồ trắng, thay thành đồ đen hết.

- Thế nào, cái tên gọi là Cửu U kia, giờ trả Nữ Hoàng tộc ta được chưa?

Không chút ác ý, Tinh Linh thần mỉm cười nói.

Mỉm cười nhìn Cửu U.

- Người người muốn ở đây.

Cửu U chế ngự cổ Nữ Hoàng Tinh Linh Kate.

- Các người làm thế là vì phong ấn này sao?

Tinh Linh thần nhìn thấy Nữ Hoàng Tinh Linh bị bóp cổ, không ngờ không tỏ vẻ khẩn trương.

Giận đến tận cùng chính là hờ hững.

- Đúng vậy.

Cửu U cũng không thềm che dấu, chuyện đến nước này, có dấu cũng vô ích.

- Ô, thành công rồi chứ?

Tinh Linh thần thấy cái hộp trước ngực Cửu U thì gật gù đầu:

- Xem ra người đã đoạt được nó rồi nhĩ.

- Nếu đã đoạt được đồ người cần thì có thể buông Nữ Hoàng tộc ta ra được rồi.

- Chờ chúng ta rời khỏi đây, chúng ta sẽ trả lại Nữ Hoàng Tinh Linh cho các người.

Cửu U cũng cười lại Tinh Linh thần.

- Vậy hả, xin cứ tự nhiên.

Tinh Linh thần tỏ vẻ mời đi.

Cửu U, Dạ và Minh nhìn chăm chăm Cao Lôì Hoa và Tinh Linh thần, sau

đó nhắc Nữ Hoàng dậy, kéo đi ra ngoài di tích.

- Khoan đã, ta có việc muốn nói với người.

Cao Lôì Hoa lắc mình chặn trước mặt Cửu U.

- Người muốn gì?

Thân hình Cửu U run lên, lúc này giọng nói có vẻ lắp bắp.

- Sao người dám bắt con gái ta.

Ánh mắt Cao Lôì Hoa nhìn xoáy vào Cửu U, hàn quang ánh lên:

- Nói cho ta biết, các người đã làm gì con gái ta?

Thấy ánh mắt Cao Lôì Hoa, Cửu U không khỏi thụt lui ra sau.

- Yên tâm đi, đó là một cái ấn ký, hơn nữa là một cái ấn ký tạm thời, chỉ cần qua ngày là biến mất.

Cửu U yếu ớt nói.

Cao Lôì Hoa nói:

- Chỉ hy vọng là thế.

Cao Lôì Hoa vươn tay khẽ vỗ vai Cửu U:

- Hy vọng người không làm gì khác lên con ta.

- A.

Cửu U khẽ thốt.

Lúc Cao Lôì Hoa chụp tay lên người, Cửu U cảm thấy mình bị điện giật run lên.

Bởi vì trong lúc vỗ vai, thần lực của Cao Lôì Hoa lặng lẽ đi vào trong cơ thể Cửu U. Vốn Cao Lôì Hoa muốn bí mật đi vào trong cơ thể.

Nhưng do thể chất của Cửu U rất đặc thù cho nên phát hiện ra cỗ thần lực lôi hệ kỳ lạ trong người.

Cao Lôì Hoa cả kinh, không ngờ Cửu U cảm giác được lôi thần lực biến dị của mình. Tuy nhiên Cao Lôì Hoa vẫn cười ha hả.

- Hy vọng người sẽ không có chủ ý đụng đến người nhà ta nữa.

Cao Lôì Hoa nói với Cửu U:

- Một đòn này là cảnh cáo người...

- Coi như tiền lãi người nợ con ta. Cỗ lôi điện này coi như giúp người mát xa miễn phí đi. Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói.

- Còn cái hòn đỏ đỏ của người, ta cũng giữ luôn.

Cao Lôì Hoa khẽ nói.

- Ặc.

Vừa nghe Cao Lôì Hoa nói cái hòn đỏ đỏ, mặt Cửu U không hiểu vì sao lại đỏ lên... Đỏ lên vì tức, hay vì...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 312

Nông Nỗi Muốn Ăn Đòn.

Cao Lô Hoa đắc ý cười, chỉ là không biết cười vì cái gì.

- Cái hộp bọn Cửu U mang đi chứa gì vậy?

Chờ đám người Cửu U đi xa, Cao Lô Hoa hỏi.

- Hề hề, là thứ mà đám yêu ma đó ngày đêm tìm kiếm—Đầu Satan.

Tinh Linh thần nói kiểu bất cần đời.

- Cửu U vẫn đang sưu tầm thân thể Satan sao?

Cao Lô Hoa nói.

- Thì ngươi thấy đấy, Cửu U vẫn muốn sưu tầm thân thể Satan để hồi sinh gã.

Tinh Linh thần cười ha hả.

- Vậy sao ngươi thoải mái giao cái hộp cho hắn?

Cao Lô Hoa nhú mày, không biết trong hồ lô của gã Tinh Linh thần này chứa thuốc gì đây.

- Hề hề, yên tâm! Cái hộp bọn Cửu U mang đi không dễ dàng mở ra đâu.

Tinh Linh thần thần thần bí bí nhìn Cao Lô Hoa, rồi nói tiếp:

- Chỉ cần người đó còn sống trên thế giới này thì cái hộp đó đừng hòng mở được!

- À.

Cao Lô Hoa gật đầu, hắn không có thích thú gì với gã Satan này, nhưng cũng không ghét cho lắm. Đừng ảnh hưởng gì đến cuộc sống, xâm phạm đến lợi ích của mình là được.

- Ha ha, đúng rồi Cao Lô Hoa.

Đi được vài bước, đột nhiên Tinh Linh thần quay đầu nói với Cao Lô Hoa.

- Hả, có chuyện gì sao?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Có một yêu cầu nho nhỏ thôi, cái này... cho con gái ngươi lưu lại bên ta tu luyện được không?

Đột nhiên Tinh Linh thần đưa ra một yêu cầu kỳ quặc.

- Ngươi nói Nguyệt Nhị à?

Cao Lôi Hoa híp mắt nhìn Tinh Linh thần, phải biết rằng cái tên này không phải là một người tốt gì. Đột nhiên có lòng tốt mới là lạ.

- Ủ. Chính là cô bé bán Tinh Linh Nguyệt Nhị đó.

Tinh Linh thần nói:

- Thế nào, để cô bé đi theo ta tu luyện đi! Tuy chỉ là bán Tinh Linh nhưng cũng mang trong người dòng máu Tinh Linh. Là Tinh Linh thần, ta biết phương pháp tu luyện tốt nhất cho Tinh Linh!

Cao Lôi Hoa cẩn thận nhìn Tinh Linh thần, nhìn một lúc nhưng Cao Lôi Hoa vẫn không phát hiện trong mắt Tinh Linh thần có mục đích gì khác.

- Nghĩ nhanh đi, gần đến thôn rồi. Việc này có gì mà đắn đo thế, Tinh Linh thần giục.

- Ha ha, vấn đề này hay là người đi hỏi ý kiến con bé đi.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nếu Nguyệt Nhị đồng ý, ta sẽ tôn trọng quyết định của con bé.

- Tốt, một lời đã định.

Tinh Linh thần cười to. Dường như nắm chắc Nguyệt Nhị sẽ đi theo hần tu luyện. Sau đó, hần nói với Cao Lôi Hoa:

- Hề hề, Cao Lôi Hoa này, ta còn có một việc nữa.

- Lại việc gì nữa?

Cao Lôi Hoa nói.

- Hề hề, ta muốn đổi bộ sáo trang Hải Hoàng lấy lại bộ sáo trang Tinh Linh, ý người thế nào?

Tinh Linh thần cười hì hì nói.

- Sáo trang Hải Hoàng?

Cao Lôi Hoa nhú mày:

- Ý người là bộ sáo trang Hải Hoàng không chỉ có một cái xia cá chứ.

- Đương nhiên không phải.

Tinh Linh thần nói nghiêm túc:

- Sáo trang Hải Hoàng là một bộ trọng giáp toàn thân, thêm vào luôn cái xia cá của lão Hải Hoàng. Thế nào, đổi không?

- Cái này...

Cao Lôi Hoa trầm ngâm suy nghĩ một lúc cuối cùng gật đầu. Nói gì thì cái bộ sáo trang Tinh Linh đó đổi với hần cũng chẳng được tích sự gì. Không bằng đổi lấy bộ Hải Hoàng cho rồi.

- Chúng ta đổi luôn ở đây nha, người có mang theo sáo trang Tinh Linh không?

Dường như sợ Cao Lôi Hoa đổi ý, Tinh Linh thần nhanh chóng lấy bộ sáo trang Hải Hoàng cùng Hải Hoàng tam giác xoa trong nhẫn không gian ra.

Cao Lôi Hoa cũng lấy bộ sáo trang Tinh Linh trong nhẫn ra cho Tinh Linh thần.

- Hề hề, đổi nào, đổi nào.

Một tay đưa bộ sáo trang Hải Hoàng, tay kia nhanh giựt lấy sáo trang Tinh Linh trên tay Cao Lôi Hoa. Sau đó Tinh Linh thần khẽ miết lên bộ sáo trang, động tác nhẹ nhàng như chăm sóc đứa con của mình. Lúc ngón tay Tinh Linh thần chạm vào bộ sáo trang thì một tầng năng lượng màu lục nhạt giống gợn nước tản ra xung quanh.

Một lúc lâu sau Tinh Linh thần mới định thần lại, không vuốt ve bộ sáo trang Tinh Linh này nữa.

Đứng bên, Cao Lôi Hoa lặng lẽ nhìn Tinh Linh thần, thấy vẻ mặt hân hoan của Tinh Linh thần sau khi nhận lại được bộ sáo trang thì hình như bộ sáo trang này không đơn giản như bề ngoài.

- Về thôi.

Tinh Linh thần ngẩng đầu nói, hắn cũng không có mặc bộ sáo trang lên người mà thu vào nhẫn, sau đó nói với Cao Lôi Hoa.

- Ủ.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

Sau đó Tinh Linh thần bế Nữ Hoàng Tinh Linh lên. Chiếc vòng truyền tống trên cổ lóe sáng, Cao Lôi Hoa và Tinh Linh thần biến mất khỏi khu di tích.

Trong nháy mắt, Tinh Linh thần và Cao Lôi Hoa lại xuất hiện bên trong rừng rậm Tinh Linh.

- Ba, ba đã về.

Ngồi trên độc giác thú, Nguyệt Nhị vừa nhìn thấy Cao Lôi Hoa liền vui vẻ chạy tới reo lên.

- Ủ.

Cao Lôi Hoa nhẹ đón Nguyệt Nhị, sau đó mỉm cười xoa đầu cô bé.

- Cô bé là Nguyệt Nhị phải không?

Lúc này, ở bên cạnh, Tinh Linh thần hỏi Nguyệt Nhị nhẹ nhàng.

- Vâng.

Nguyệt Nhị quay đầu, rồi gật đầu trả lời Tinh Linh thần.

- Ta tự giới thiệu một chút, ta tên là Wizard. Hoặc cô bé có thể gọi ta là Tinh Linh thần.

Tinh Linh thần Wizard lộ nụ cười mê người nói:

- Nguyệt Nhị này, ta muốn thu cô làm đồ đệ của ta.

- Thu cháu làm đồ đệ?

Nguyệt Nhị kinh ngạc nhìn Tinh Linh thần:

- Nhưng... cháu chỉ là một bán Tinh Linh.

Bởi vì cha mình là Lôi thần, nên Nguyệt Nhị cũng không khách sáo mấy với Tinh Linh thần. Nhưng, không thể phụ nhận địa vị của Tinh Linh thần trong lòng Nguyệt Nhị. Vừa nghe Tinh Linh thần muốn thu mình làm đồ đệ, Nguyệt Nhị liền kinh ngạc.

- Bán Tinh Linh với Tinh Linh thì có gì khác nhau chứ?

Tinh Linh thần vẫn nở nụ cười mê người:

- Chủ yếu là cháu có muốn làm đồ đệ của ta hay không?

- Cái này...

Nguyệt Nhị quay đầu nhìn Cao Lôi Hoa:

- Ba...

Nguyệt Nhị khẽ hỏi, cô bé muốn biết Cao Lôi Hoa lựa chọn như thế nào.

- Cứ giữ vững niềm tin của mình. Con gái của ba.

Cao Lôi Hoa liền từ chối:

- Con có con đường đi của mình, con phải kiên trì đi trên đó. Nếu người khác chọn cho con đường đi thì không được. Ba ủng hộ sự lựa chọn của con!

- Con...

Dường như Nguyệt Nhị muốn nói điều gì, nhưng nhìn thấy ánh mắt cổ vũ của Cao Lôi Hoa liền gật đầu dứt khoát. Sau đó cúi đầu cẩn thận suy nghĩ lại.

Cao Lôi Hoa và Tinh Linh thần đều mong chờ đáp án của Nguyệt Nhị.

- Ba, con nghĩ con muốn ở lại.

Thật lâu sau, Nguyệt Nhị ngẩng đầu lên trả lời, trong ánh mắt hiện rõ quyết tâm:

- Ba nói đúng, con có con đường đi của mình!

- Con gái diêu, giữ vững quyết định của mình, cho dù gian khổ đến đâu cũng không bỏ cuộc. Đây mới là sự lựa chọn của con.

Cao Lôi Hoa dịu dàng nhìn Nguyệt Nhị, không ngừng cổ vũ cô bé. Tuy nhiên lúc quay đầu nhìn Tinh Linh thần, ánh mắt Cao Lôi Hoa như con sư tử bị cướp mất đứa con. Chỉ hận không cắn chết tươi gã Tinh Linh thần này.

Khâu phạt tâm xà. Nhìn thấy vẻ mặt của Cao Lôi Hoa, khóe miệng Tinh Linh thần giật giật. Cái tên này ngoài miệng nói dễ nghe lắm, nhưng Nguyệt Nhị vừa lựa chọn thì hấn tức điên lên rồi. Xem ra tên này không muốn Nguyệt Nhị rời xa hấn chút nào. Tinh Linh thần thầm nghĩ.

- Yên tâm đi Cao Lôi Hoa.

Tinh Linh thần đắc ý vẫy tay:

- Con gái người ở chỗ ta. Ta tuyệt đối không cho con bé chịu thiệt thòi đâu.

- Cái này, người... tốt.

Mỗi chữ cứ như muốn bẻ ra, Cao Lôi Hoa khó khăn nói. Sau đó xoay người xoa đầu Nguyệt Nhị.

- Ba, con muốn mạnh hơn nữa.

Nguyệt Nhị nhìn Cao Lôi Hoa nói:

- Mạnh lên để không ai dám bắt nạt ta. Mạnh lên để không gây phiền phức cho ba nữa.

- Ặc!

Cao Lôi Hoa ngừng xoa đầu Nguyệt Nhị. Lời nói của cô bé khiến Cao Lôi Hoa muốn chảy nước mắt ra. Đời trước lúc ở Trái Đất hấn không có một

người con gái nào, nhưng đến thế giới này, ông trời đối xử với hắn không tệ.

Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa lại cảm tức nhìn Tinh Linh thần. Nếu tên này dám đối xử không tốt với con gái mình, thì chờ chết đi!

- Ha ha.

Dường như hiểu ý tứ trong mắt Cao Lôì Hoa, Tinh Linh thần cười ha hả. Sau đó quay người kêu một Tinh Linh gác cửa:

- Người đâu, kêu thần tiên Anna đến gặp ta.

- Tuân lệnh thừa chủ nhân vĩ đại của ta!

Nhận được ‘thần dụ’ vị Tinh Linh gác cửa chạy ra ngoài tìm thần tiên Anna.

Không lâu sau, đã dẫn thần tiên Anna đến trước mặt Tinh Linh thần.

- Thần của ta, người có gì cần dặn!

Thần tiên Anna kích động nhìn Tinh Linh thần. Đây là lần đầu tiên trong đời nàng được nhìn thấy thần của bộ tộc mình. Khó tránh khỏi kích động!

- Anna. Cô đem 1/2 Tinh Linh chi cung cho ta.

Tinh Linh thần nói với Anna.

- Vâng thừa chủ nhân vĩ đại.

Anna tôn kính nói. Không hề do dự lấy trường cung màu lục trên lưng xuống. Hai tay hiệu kính dâng cho Tinh Linh thần.

- Có được 1/2 Tinh Linh chi cung này, bộ sáo trang Tinh Linh của ta mới đầy đủ!

Tinh Linh thần lấy sáo trang mà Cao Lôì Hoa vừa trả trong nháy mắt không gian. Sau đó lấy một đoạn cung ngắn trong sáo trang ra.

Rồi tay phải hắn cầm Tinh Linh trường cung, tay trái cầm đoạn cung.

- Đỉnh!

Cầm hai phần đập mạnh vào nhau thành hình chữ thập, một tiếng kêu vang lên, cả hai phần từ từ ghép lại với nhau.

Lập tức, bộ sáo trang Tinh Linh full màu lục tỏa ánh quang dễ chịu xuất hiện. Bộ sáo trang này sau khi kết hợp với trường cung mới chính là sáo trang của Tinh Linh thần! Lực lượng màu lục tượng trưng cho thần lực của Tinh Linh thần.

- Là đệ tử thứ nhất của Tinh Linh thần, ta cũng không có cái gì tốt cho người.

Làm Cao Lôì Hoa ngạc nhiên là gã siêu cấp keo kiệt Tinh Linh thần này đột nhiên hào phóng, hắn cầm bộ sáo trang Tinh Linh này đưa cho Nguyệt Nhị:

- Chỉ có bộ sáo trang Tinh Linh này, coi như lễ vật ra mắt đi!

- Đây là... đây là... sự thật sao?

Nguyệt Nhị hai tay nhận lấy bộ sáo trang Tinh Linh, hưng phấn vuốt ve nó.

Ngoài rừng rậm Tinh Linh, Cao Lôì Hoa cùng Thú thần và áo đen ngồi cùng một chỗ. Trên đầu họ là tiểu đảo không trung đang di chuyển.

- Tinh Linh thần, người phải chăm sóc tốt cho con gái ta.

Cao Lôì Hoa lại gần gần gù với Tinh Linh thần.

- Ba, về nhà ba nhớ chiều cô Kim Toa Nhi với tiểu Rudolph nha.

Hai mắt Nguyệt Nhị rung rung nhìn Cao Lôì Hoa:

- Không nên cứ dăm ba bữa lại đi cả tháng, không ở nhà nha.

- Ừ.

Cao Lôì Hoa khẽ xoa đầu Nguyệt Nhị.

- Này, Cao Lôì Hoa, cũng không phải là sinh ly tử biệt gì, làm gì mà khóc lóc thảm thiết thế?

Tinh Linh thần đến cạnh Cao Lôì Hoa, ôm chặt Cao Lôì Hoa một cái, sau đó vỗ vỗ lưng rõ mạnh.

- Bảo vệ tốt người yêu người nha.

Lúc ôm Cao Lôì Hoa, Tinh Linh thần nở nụ cười tà dị, nói nhỏ bên tai Cao Lôì Hoa:

- Có nhớ cái hộp Cửu U mang đi không? Chìa khóa mở hộp nằm trên người người yêu Tinh Tâm của người đó. Nếu người không chú ý tới vợ mình thì... hè hè...

- Cái gì, mẹ kiếp, người, người, người có ý để Cửu U mang cái hộp đó đi? Vừa nghe thế, Cao Lôì Hoa tức giận người.

- Hè hè.

Tinh Linh thần cười rộ lên.

- Xem như người lợi hại!

Cao Lôì Hoa trừng mắt nhìn:

- Tin hay không khi trở về ta kêu Tinh Tâm giao chìa khóa đó cho bọn Cửu U, để Cửu U thuận lợi lấy được đầu Satan hả?

Cao Lôì Hoa uy hiếp nói, dù sao thì phong ấn cũng là do Lôì thần với Tinh Linh thần cùng nhau phong lại.

- Cái này tùy người đi.

Tinh Linh thần cười cười:

- Phong ấn Satan là Lôì thần đời đầu làm, về phần ta, là hệ phái trung lập. Vụ Satan phản bội không liên quan gì đến ta hết. Tuy nhiên, nếu lão Satan đó mà sống dậy thì việc đầu tiên là đi tìm Lôì thần. Mà nếu hắn không tìm thấy Lôì thần đời đầu thì... Hè hè... Không biết chừng sẽ tìm Lôì thần đương nhiệm là Cao Lôì Hoa người đó.

Tinh Linh thần làm bộ đáng âm hiểm cười nói.

- Ta, con mẹ nó!

Cao Lôì Hoa hảo sảng chửi thề câu, cuối cùng chửi tiếp câu nữa:

- Người là thằng khốn! Người vì cá độ thua, không phục muốn trả thù phải không?!

Cao Lô Hoa cả giận nói.

- Hề hề, ta muốn trả thù người đó, người làm gì nào?!

Tinh Linh thần cười hề hề nói.

- Tinh Linh thần, ta nói cho người biết, đây là một hành động nông nổi.

Cao Lô Hoa lớn tiếng nói.

- Ta đây nông nổi đó, ta thích nông nổi đó, người làm gì ta~

Tinh Linh thần âm hiểm cười, phải biết rằng hấn vốn được gọi là ‘vị thần khôn nạn’. Đâu phải hữu danh vô thực!

- Nông nổi à vậy thì ăn đòn đi!

Cao Lô Hoa tức giận xông lên đánh Tinh Linh thần.

Sau đó... ..

Bịch bịch, bốp, bịch...

Sau này có một bài ca bi tráng viết về chuyện này, bài hát có tên: Nông nổi muốn ăn đòn.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 313

Vong Linh Nữ Thần Gặp Chuyện.

Sau một chuỗi những tiếng “thình thịch”, Cao Lôì Hoa mỉm cười từ trên mặt đất đứng lên, rồi xoa xoa hai tay. Mặt hắn lúc này như người bị táo bón nhiều ngày giờ mới thoát được ra. À, dường như so sánh không đúng cho lắm, dù sao mặt Cao Lôì Hoa hiện nay cũng tính là hồng hào, xuân phong đắc ý.

Nhưng bên trái Cao Lôì Hoa lại khác, có một tên đầu heo đẹp trai đang nằm co giật dưới đất, miệng còn sùi cả bọt mép. May là cơ thể đang co giật của hắn vẫn chứng minh cho sự tồn tại của tên đầu heo này.

À, thật xin lỗi. Đây không phải đầu heo mà là Tinh Linh Thần anh tuấn.

- Uy, còn thừa nước bọt không?

Cao Lôì Hoa ngồi xổm xuống bên cạnh Tinh Linh Thần nói.

- Ó uyện ì ì ói ì! (Có chuyện gì thì nói đi)

Tinh Linh Thần quay cái đầu heo nói với Cao Lôì Hoa.

- Ba tháng sau là ngày cưới của tôi.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Ấy ì ao? (vậy thì sao)

Tinh Linh Thần bị đánh thành đầu heo gian nan hỏi.

- Mang theo con của tôi tới dự hôn lễ nhé.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng đáp.

- Không thành vấn đề. Nhưng không có quá đâu nhé.

Nghe được tham dự hôn lễ, Tinh Linh Thần nhảy dựng lên nói:

- Kể cả quà mừng cũng không đưa đâu.

- Người, tên khốn nạn này.

Cao Lôì Hoa oán hận nói:

- Nếu anh không mang quà thì đừng tới hôn lễ của tôi nữa.

- Không tham gia thì không tham gia. Đỡ mất tiền vận chuyển.

Tinh Linh Thần nhỏ giọng lầm bầm.

- Đáng chết! Anh sẽ bị trừng phạt.

Cao Lôì Hoa lao đến như một con hổ.....

Ầm ầm, á á, chát chát, bùm bùm

- Phù!

Cao Lôì Hoa vẫy vẫy hai tay, rồi nói với Thần Thú:

- Tra Lý, chúng ta đi thôi.

- Ao Ôi Oa, ầu ẽ ị uyền ủa!! (Cao Lôì Hoa, cậu sẽ bị nguyên rửa.)

Tinh Linh Thần không cam lòng vang lên.

Sau khi rời đim Cao Lôì Hoa, Tra Lý cùng vô danh hắc ảnh cùng nhau về nhà Cao Lôì Hoa ở Quang Minh đế quốc.

Về phần đảo không trung kia, kích thước nó quá to, nên Cao Lôì Hoa chỉ có thể dấu nó gần tinh linh sâm lâm, nơi được gọi là ác ma chiêu trạch. Như vậy cũng chẳng sợ ai nhìn thấy, mà cho dù thấy, nhưng không có Lôì thần lực thì cũng chẳng làm gì được.

- Cao Lôì Hoa, chúng ta đi qua Vong linh cốc trước được không?

Trên đường, bỗng Tra Lý nói với Cao Lôì Hoa.

- Làm sao thế?

Cao Lôì Hoa theo quán tính hỏi lại:

- Vong linh nữ thần xảy ra chuyện gì hay sao?

- Tôi cũng không biết.

Thần Thú cười khỏ nói:

- Dường như mấy ngày nay, nàng có chuyện gì đó. Bởi vì tôi không thể liên lạc được. Phải biết rằng giữa chúng tôi có một mối liên hệ đặc biệt. Nhưng tôi vẫn không thể nào kết nối được với nàng, nên tôi muốn cậu cùng tôi đi Vong Linh cốc một chuyến.

- Được, không thành vấn đề.

Cao Lôì Hoa gật đầu nói:

- Đi thôi, hy vọng nàng sẽ không gặp chuyện gì không may.

Địa vị Vong Linh Nữ Thần cũng không kém. Cả linh vực lẫn huyết ký sĩ, Vong Linh Nữ Thần cũng đem tặng hẳn.

- Nếu cần thời gian, thì chúng ta đẩy nhanh tốc độ vậy.

Nói rồi Cao Lôì Hoa giơ tay lên.

- Cậu làm gì vậy, Cao Lôì Hoa huynh đệ?

Thần Thú nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa, hẳn không biết Cao Lôì Hoa giơ tay lên để làm gì.

- Linh vực.

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng:

- Tốc độ.

- Âm!

Một vòng hào quang màu đen lấy Cao Lôì Hoa là trung tâm lan rộng ra bên ngoài thân thể Thần Thú. Rất nhanh hào quang màu đen đã bao bọc quanh Thần Thú.

Nháy mắt, Thần Thú liền cảm giác thấy tốc độ của mình tăng lên rất

nhieu! Đây thật sự là lĩnh vực tốc độ.

- Lĩnh vực tốc độ của Chiến Thần?!

Thần Thú kinh ngạc hô nhẹ một tiếng, đối với đối thủ một mất một còn ngày xưa, Thần Thú đương nhiên vẫn còn tức giận. Nhưng cái đáng ngạc nhiên là lĩnh vực của kẻ thù đáng ghét của mình lại xuất hiện trên người Cao Lôì Hoa, thì hắn cũng chẳng biết nói như thế nào nữa.

Thần Thú cũng không biết được Cao Lôì Hoa có hai lĩnh vực. Lần đó, Tra Lý không có ở trong Vong Linh cốc. Vậy nên hắn cũng không biết được Cao Lôì Hoa thành ma, và cũng chẳng biết được chuyện hắn có hai lĩnh vực.

Kinh ngạc cũng không chỉ là Thần Thú mà còn cả bóng đen bên cạnh hắn cũng kinh ngạc nữa. Bóng đen này đã từng là đối thủ của Quang Minh Tam Thần. Lĩnh vực của Chiến Thần hắn đã quá quen thuộc. Dù sao hắn cũng có vài cuộc chiến với Chiến Thần nên cũng biết qua lĩnh vực đó.

Nói về lĩnh vực tốc độ cũng chẳng kém gì lĩnh vực lực lượng! Chẳng qua tên Chiến Thần quá cứng nhắc trong việc xử dụng mà thôi. Một lĩnh vực hữu dụng như vậy mà hắn chỉ có thể phát huy được một phần ba thực lực. Quả thật là quá lãng phí lĩnh vực đó.

Phải biết rằng, trong chư thần, tốc độ lĩnh vực và lực lượng lĩnh vực là hai lĩnh vực mạnh nhất trong cận chiến. Nhưng năm xưa Chiến Thần vẫn không có biết dùng hoàn toàn nó.

“Nhưng không biết nam nhân này có thể sử dụng được bao nhiêu phần trăm thực lực của lĩnh vực này?”

Bóng đen trầm nghĩ. Hắn cũng chẳng kinh ngạc Cao Lôì Hoa có tốc độ lĩnh vực vì Thần Thú cũng chưa nói với hắn Cao Lôì Hoa là Lôì Thần. Nên hắn vẫn nghĩ lĩnh vực của Cao Lôì Hoa là tốc độ lĩnh vực.

- GO!

Sau khi triển khai lĩnh vực, thân ảnh hắn nhoáng lên, ngay cả Thần Thú và bóng đen kia cũng cảm thấy hoa mắt. Khi nhìn lại thì thân ảnh của Cao Lôì Hoa đã cách đó hơn mấy trăm mét.

- Ách! Vài ngày không gặp cậu lại càng biến thái.

Thần Thú thì trầm một tiếng. Nhớ lại mấy tháng trước, hắn mới chỉ là một nhân loại hùng mạnh, rồi một tháng sau hắn đã trở thành tồn tại có thể so sánh với những vị thần như mình. Còn bây giờ, khi nhìn thấy tốc độ của Cao Lôì Hoa, Tra Lý chỉ có thể lau mồ hôi đi. Hiện tại, hắn cũng không biết có thể đấu lại với Cao Lôì Hoa không.

Theo sự hiểu biết của Thần Thú, người tiến giai nhanh nhất chỉ có thể là tên Cao Lôì Hoa biến thái này mà thôi.

Dưới tác dụng của Cao Lôì Hoa, tốc độ của cả đội đã tăng gần gấp hai lần! Dưới tốc độ này chẳng mấy chốc mọi người đã đi tới phụ cận Vong Linh cốc.

Ba ngoài trực tiếp tiến cạnh phong ấn bên trong Vong Linh cốc.

- Phù.

Nhìn tầng phong ấn màu vàng này, Cao Lôì Hoa thở một hơi. Nơi đây Cao Lôì Hoa đã đi qua vài lần.

- Vong Linh cốc.

Cao Lôì Hoa nhớ kỹ ba chữ này. Cao Lôì Hoa đột nhiên lại nhớ lại một khuôn mặt băng lãnh xinh đẹp – Tiểu Tam. Nhưng cô bé đó đã bị Cao Lôì Hoa biến thành nữ hoàng.

- Hiện tại chắc Tiểu Tam đã là nữ hoàng của băng tuyết đế quốc rồi.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Không biết khi mình kết hôn có nên mời cô bé đó không nhỉ.

Nhưng cuối cùng, Cao Lôì Hoa vẫn lắc đầu:

- Thôi, coi như không có gì đi.

Cao Lôì Hoa thở dài, Tiểu Tam có tình cảm đặc biệt với hắn. Nếu hắn mà đưa thiệp mời cho nàng có khi còn loạn thêm.

- Nghĩ gì thế?

Thần Thú vỗ vỗ vai Cao Lôì Hoa.

- A, không có chuyện gì đâu

Cao Lôì Hoa lắc đầu.

- Chúng ta làm sao để vào trong.

Thân ảnh bên cạnh Thần Thú rút cục cũng nói.

“Nghe thanh âm này thì người này có năng khiếu làm MC.”

Đây là đánh giá đầu tiên của Cao Lôì Hoa về bóng đen này.

- Phải biết rằng đây là phong ấn do Quang Minh Tứ Thần, được mệnh danh là phong ấn không thể phá bỏ đó.

Bóng đen nhẹ nhàng nói, rồi lại vỗ đầu:

- Ta thiếu chút nữa quên mất, cậu và Thần Thú đều từ bên trong đó đi ra.

- Ha ha.

Tra Lý cười lớn rồi đi tới cạnh “phong ấn không thể phá” rồi nói:

- Theo lời Cao Lôì Hoa huynh đệ, thế gian vạn vật không vật gì là không thể phá. Chẳng qua là không đủ sức để phá mà thôi.

Nói rồi Thần Thú giơ tay phải lên, ngón tay ở giữa cũng hơi trồi lên một chút.

- Gầm!

Tra Lý hét lên một tiếng, tay phải kéo ra đằng sau rồi nhanh chóng nện vào phong ấn.

Nhìn thấy một quyền này của Thần Thú, Cao Lôì Hoa cười to lên. Mới vài ngày không gặp mà Phá Sơn Không của hắn lại càng thêm thuần thực. Không hổ là lực lượng chi thần, thiên phú về vấn đề võ học khó người nào có thể bì lại được.

- Ba!

Một quyền của Thần Thú đập vào phong ấn đã tạo nên một cái lỗ lớn.

Dưới “ Phá Sơn Không” của Cao Lôi Hoa, thì tiến vào phong ấn này đối với Thần Thú chỉ là chuyện thường mà thôi.

- Vào thôi!

Thần Thú nhanh chóng tiến vào nơi hắc đã từng sống hơn mấy ngàn năm.

Nhưng khi tiến vào trong cốc, cảnh bên trong đó lại khiến hắc ngạc đại.

Một mảng trắng xóa. Nhưng đây không phải là màu của bong tuyết mà là màu của xương cốt.

- Tại sao lại thế này?

Thần Thú cũng nhắc nói. Nhìn đám xương cốt này thì dường như đây chính là nhóm xương khô dưới tay Vong Linh Nữ thần. Lúc Thần Thú còn đang kinh ngạc thì

Ầm! Ầm!

Có hai tiếng động từ Vong Linh Thần điện truyền tới. Rồi một tiếng nổ lại vang lên, kèm theo là một con cốt long với nhiều chỗ xương bị gãy đang bay lên trời.

Trên cốt long, là Vong linh đại trưởng lão với quần áo rách rưới đang gằm thét giận dữ. Sau lưng hắc, đôi cánh thánh giai làm từ năng lượng cũng tả tơi không chịu được.

- Sao vậy?

Cao Lôi Hoa tiến đến trong rồi hỏi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 314

Khiêu Chiến Nữ Thần - Thí Thần Giả.

Tên bậc bảy yếu đuối kia, rút ra một bên! Đây là cuộc chiến không phải người có thể tham gia!

Một thanh âm kỳ quái từ trong Vong Linh Thần điện vang ra.

- Tên đáng giận, tên dê tiện!

Vong Linh Đại trưởng lão gào lên một tiếng:

- Ta liều mạng với ngươi.

Đại trưởng lão hét lên một tiếng, đôi cánh năng lượng rách nát tản mát ra một đạo hắc quang. Đôi cánh vong linh rung lên, rồi lão lại lao vào Vong Linh Thần điện.

- Đại trưởng lão, ông tránh ra!

Trong Vong Linh Thần điện, Vong Linh Nữ Thần khẽ nói với Vong Linh Đại trưởng lão.

- Nữ thần điện hạ.

Vong Linh Đại trưởng lão nói một tiếng:

- Nhưng.

- Lui ra!

Thanh âm Vong Linh Nữ Thần lại lần nữa vang lên.

- Nhưng, nữ thần.

Vong Linh Đại trưởng lão lo lắng nói.

- Lui ra.

Vong Linh Nữ Thần nóng nảy nói.

- Khắc khắc!

Nghe thấy thanh âm của Vong Linh Nữ Thần, thanh âm kia lại vang lên:

- Tên bậc bảy yếu đuối kia, nghe lời chủ nhân ngươi, ở bên ngoài mà xem đi.

- Gừ!!!!

Vong Linh Đại trưởng lão ngẩng đầu rống một tiếng. Trong lòng lão tràn đầy sự phẫn nộ cùng sự bất cam! Rồi lão căm tức nhìn tầng phong ấn này, nếu không phải tại nó, thì làm sao Vong Linh Đại trưởng lão Tư Cát Mỗ lại chỉ dừng ở thánh giai thôi chứ! Để người khác coi thường chứ!

Nhưng lúc này ngoài việc rống giận, lão cũng chẳng thể làm gì khác được. Phong ấn này đã làm giảm hết thực lực của vong linh tộc, làm cho lão từ người có thực lực bậc tám trở thành bậc bảy.

- Đáng ghét, Vong linh thần kỹ, thần hóa cốt mâu!

Vong Linh Nữ Thần lạnh lùng nói. Nàng đã rất nổi giận với tên vừa làm nhục Vong Linh Đại trưởng lão. Không ai có thể làm nhục thuộc hạ của nàng.

- Xoạt!

Một cây cốt mâu thật lớn phóng lên từ mặt đất. Vô số ngọn lửa màu trắng xuất hiện xung quanh đó.

Trên cốt mâu là một thân ảnh như một cây khô. Thân ảnh đó đã bị cốt mâu bắn lên trời.

- Ha ha, đây là thực lực của Vong Linh Nữ Thần trong truyền thuyết hay sao?

Tuy rằng bị cốt mâu đâm vào và phóng lên trời, nhưng thân ảnh đó lại không có một chút tổn thương:

- Lực lượng của ngươi chỉ như vậy thôi à. Vậy là phong ấn này vẫn phong ấn lực lượng của ngươi.

- Tên dê tiện, có dám cùng nữ thần của chúng ta ngoài chiến không.

Vong Linh Đại trưởng lão phẫn nộ hét lên:

- Bên trong phong ấn, cho dù thắng cũng chẳng vẻ vang gì.

- Ha ha, thì sao?

Thân ảnh kia đắc ý cười nói:

- Dù sao ta cũng là tân thần!

Nói xong hắn lại cười điên cuồng và hét lên một tiếng. Một làn hắc vụ lao đến quán quanh cốt mâu của Vong Linh Nữ Thần.

Ngay khi làn hắc vụ đi qua cốt mâu, không ngờ khiến cốt mâu lại biến thành bột phấn.

Hắc vụ này không chỉ hóa giải cốt mâu mà còn lao xuống Vong Linh Nữ Thần.

- Hự!

Vong Linh Nữ Thần khẽ kêu thảm một tiếng. Hiên nhiên nàng đã trúng đòn.

- Gằm, tên nào dám ăn hiếp vợ của ta? Muốn chết không!

Mắt của Thần Thú đỏ lên, “Cuồng hóa thần phủ” lập tức xuất hiện trong tay hắn.

- Từ từ!

Lúc này bỗng nhiên thân ảnh màu đen lại tiến tới ngăn trở Tra Lý.

- Gằm, mẹ nó, ngươi đứng ở trước mặt ta làm gì!

Mắt Thần Thú đỏ lên rồi nói với hắc ảnh:

- Người muốn chặn đường ta sao? Tránh ra, nếu không đừng trách chiếc rìu của ta vô tình.

- Bình tĩnh đi Tra Lý.

Hắc ảnh kia quát một tiếng:

- Thấy bọn họ đang làm gì không! Đó làm một tên “thí thần giả” bậc tám, hắc đã khiêu chiến Vong Linh Nữ Thần. Sự khiêu chiến đó được sự bảo vệ của Sáng Thế phụ thần. Đây là một trận đấu công bằng. Nếu chúng ta tham dự sẽ bị thiên lôi trừng phạt.

Sáng Thế Thần đối với những người muốn thành thần thì cực kỳ nghiêm khắc. Nhưng khi đã trở thành “thí thần giả bậc tám” thì có thể khiêu chiến với các vị thần khác. Trận đấu sẽ được Sáng Thế Thần bảo hộ. Đó là một trận chiến một một công bằng. Nếu có người nhúng tay vào sẽ bị thiên kiếp trừng phạt.

Tuy rằng quy tắc này có vẻ rất hữu hiệu, nhưng hiệu quả lại không lớn. Nghĩ mà xem, nếu một “thí thần giả” khiêu chiến với thần. Lúc khiêu chiến các vị thần không được hỗ trợ nhưng nếu trận chiến kết thúc thì sao.

Không cần nói việc “thí thần giả bậc tám” có khả năng rất bé thành được những vị thần đã lĩnh ngộ thần cách. Mà cho dù thành công đoạt được thần cách thì sao? Thí thần giả làm sao có thể chống đỡ được sự phản nộ của các vị thần khác.

- Vậy làm gì bây giờ? Chẳng lẽ muốn tôi tro mắt nhìn nàng gặp nguy hiểm?!

Thần Thú hét lớn.

Dường như nghe được tiếng gầm của Thần Thú, Vong Linh Nữ Thần cũng quay đầu lại, giương cặp mắt xanh nhìn hắc.

- Khắc khắc, đến đây giúp đỡ sao?

Dường như thân ảnh kia cũng chẳng thèm để đám người Cao Lô Hoa vào mắt. Hắc không một chút lo lắng. Đường như hắc đã tìm hiểu quy tắc của Sáng Thế Thần rồi, cho bọn người Cao Lô Hoa có hùng mạnh như thế nào, khi hắc đang chiến đấu, bọn họ cũng chẳng làm gì được hắc. Mà khi hắc chiếm được thần cách của Vong Linh Nữ Thần thì bọn họ sẽ không có cơ hội để rat ay.

Thanh ảnh kia nắm chặt lấy quyền trục trong tay mình, Đó là một truyền tống quyền trục. Loại quyền trục này hồi xưa được Sáng Thế Thần chế tạo ra! Có quyền trục này, khi hắc lấy được thần cách hắc sẽ có thể lập tức rời khỏi đây.

Vong Linh Đại trưởng lão cũng thấy ba người Cao Lô Hoa, nhưng lão cũng chỉ có thể cười khỏ với bọn họ. Với tình hình hiện tại, bọn Cao Lô Hoa cũng chẳng làm được gì nhiều. Vong Linh Đại trưởng lão giờ này có chút nản lòng.

- Vong linh thần kỹ - vong long bào hao!

Bị dính một đòn, Vong Linh Nữ Thần cũng đã đi ra ngoài Vong Linh Thần điện, bay lên trời rồi hướng đoàn trượng về phía thân ảnh gầy gò kia.

Âm!

Một đạo hắc ám thần lực hóa thành cự long lao về phía thân ảnh kia. Có thể đòn này sẽ làm giảm sỹ khí của tên kia.

- Âm!

Hắc ám thần lực hóa thành vong linh cự long hung hăng nện vào thân hình kia. Nhưng lại xuất hiện một màn xuất hiện che lấy thân ảnh của hắn.

- Khắc khắc!

Trong màn sương, thí thân giả cười quái dị:

- Quả nhiên tại phong ấn khiến ngươi yếu đến chừng này. Vong linh bào hào trong tay ngươi chỉ có thể uy lực từng này thôi. Khắc khắc! Đây là phong ấn dành cho ngươi, trong này, khả năng thắng của cô là không phân trăm!

Thân ảnh kia đắc ý cười.

- Tên dê tiện.

Sắc mặt Vong Linh Nữ Thần càng tái nhợt, nàng cắn chặt răng. Ở bên trong phong ấn, ngay là một phần mười thực lực nàng cũng không thi triển được.

- Dê tiện thì sao.

Thân ảnh kia đắc ý cười:

- Dê tiện mà ta vẫn có thể có thần các! Sau ngày hôn nay, ta sẽ thay vị trí của ngươi, sẽ là một tân Vong Linh Thần! Từ ngày hôm nay trở đi, ta – Thi Vương sẽ được gọi là Thi Thần.

- Hồn đản, thi cái bà nội nhà ngươi! Cho dù ngươi lấy được thần cách của Phỉ Ti Hi Nhĩ, ta cũng sẽ không cho ngươi sống mà rời khỏi đây.

Thần Thú nắm chặt rìu rồi hét với Thi Vương. Đầu rìu lóe lên những tia sáng lạnh lẽo.

- Không sao!

Thân ảnh kia không thèm để lời dọa của Thần Thú vào mắt:

- Ngươi có thể thử! Nhưng cũng phải đợi ta đoạt được thần cách đã.

- Ha ha, ngươi quả thật quá tự tin.

Cao Lôì Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Thi Vương nói.

- Bởi vì, ta tự tin vào thực lực của ta.

Tên kia ngạo mạn nói với Cao Lôì Hoa.

- Như vậy, để ta đâm nát đi sự tin tin của ngươi.

Mắt Cao Lôì Hoa lóe từng đạo lôì quang màu tím, rồi hắn đột nhiên ngẩng đầu lên. Hắn chuẩn bị ra tay để phá vỡ phong ấn này.

- Khắc khắc, ngươi muốn ra tay sao? Đừng trách ta không nhắc nhở nhé. Chú ý đừng ra tay.

Thân ảnh kia đắc ý cười:

- Cẩn thận quy tắc của Sáng Thế Thần đó.

- Ha Ha.

Cao Lô Hoa cười với Thi Vương rồi đâm lên trời.

Không một thanh âm nào phát ra.

Nhưng sau lúc đó, trên bầu trời lại vang lên những tiếng va chạm.

Vào lúc này, nắm tay của Cao Lô Hoa đang hướng về phía bầu trời.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 315

Ra Tay

Sở dĩ người tự tin là vì lực lượng phong ấn của Vong Linh Nữ Thần sao?

Cao Lôì Hoa cười lạnh nói:

- Nếu một tầng phong ấn này không có thì sao!

Nói xong, một trận lôi quang ám tử (màu đen với màu tím) quần quanh Cao Lôì Hoa.

- Yaa!

Cao Lôì Hoa hét to, một cỗ thần uy mãnh mẽ lấy Cao Lôì Hoa làm trung tâm tản ra bốn phía.

- Phá!

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay phải, quát trầm một tiếng. Ánh lôi quang ám tử sáng rực lên.

- Huỳnh!

Lôi quang hình thành một cột sáng phóng vút lên cao!

Nhìn thấy cột lôi quang, hai mắt Thi vương híp lại. Lực lượng quá mạnh mẽ, đến mơ hấn cũng muốn mình mạnh như vậy!

- Huỳnh!

Cột lôi quang vừa phóng lên thì phong ấn được xưng là vĩnh viễn không thể phá liền vỡ thành từng mảnh vụn nhỏ như thủy tinh trên đầu mọi người.

Lúc tước, khi bị dính phải Nhất quyền vô thanh vô tức của Cao Lôì Hoa thì phong ấn của Quang Minh tứ thần đã bị rạn nứt rồi. Giờ lại dính phải cột lôi quang do Cao Lôì Hoa phóng đánh lên, phong ấn của Quang Minh tứ thần không bị phá vỡ mới lạ?!

- Người vừa rồi, không phải ghê lắm sao?

Cao Lôì Hoa quay đầu, cười với gã Thi vương đang tròn mắt nhìn phong ấn bị phá vỡ nói:

- Giờ, người có thể kiến thức cái gì gọi là sự phẫn nộ của Vong Linh nữ thần rồi chứ. Không cần phải kêu than nha..!

- Hả?

Thi vương nghe Cao Lôì Hoa nói thì sững sốt, nhưng hấn chưa kịp phản ứng thì một cột mâu hắc ám giống như phá vỡ không gian đi ra, trong nháy

mắt đã hiện ra trước người hấn.

Múa tươi chảy ra.

- Sao? Người chỉ có chút thực lực ấy sao?

Vong Linh nữ thần lộ ra nụ cười nguy hiểm. Lúc này sắc mặt nàng tựa hồ tái nhợt hơn khi nãy. Nhưng chỉ có những ai quen biết Vong Linh nữ thần thì mới biết đây mới là trạng thái chiến đấu mạnh nhất của nàng!

Thị vương cắn chặt răng nhìn trường mâu đang ghim vào bụng hấn. Hấn lấy móng vuốt bén nhọn cầm thanh trường mâu, dùng lực, rút thanh trường mâu từ trong bụng ra.

- AAA~~

Thị vương hét lên.

Ngay sau đó... Thị vương quay đầu, muốn phóng lên trời bỏ chạy.

- Muốn chạy trốn?

Vong Linh nữ thần nở nụ cười tà tà:

- Vong Linh thần kỹ-- hóa cốt!”

Một trận bạch quang từ trong tay Vong Linh nữ thần bắn lên, nháy mắt đã đến gần Thị vương.

- Xoạt xoạt!

Mặt ngoài thân thể Thị vương bị bao phủ một tầng bạch cốt thật dày. Một tầng bạch cốt này hạn chế hành động của Thị vương.

- AAA, ta và người liều mạng

Không có hy vọng chạy thoát, Thị vương hung tợn quay người lại. Kỳ thật hấn còn có thể thông qua quyền trục truyền tổng để đào thoát. Nhưng trong tiềm thức, hấn vẫn luyến tiếc thần cách Vong Linh nữ thần. Do đó hấn muốn đánh cược! Cuộc xem trạng thái chiến đấu này của Vong Linh nữ thần có thể duy trì được lâu không!

Lúc Thị vương liều mạng, trong nhất thời Vong Linh nữ thần cũng không có biện pháp gì giải quyết được Thị vương.

Vì thế, hai thân ảnh một đen một trắng lao vào nhau trên không trung.

Áo trắng, hắc quang là Vong Linh nữ thần.

Áo đen, hắc vụ là thân ảnh của Thị vương.

Tạm thời, nhìn qua tựa hồ thân ảnh màu trắng của Vong Linh nữ thần chiếm thượng phong. Bất quá, công kích của Vong Linh nữ thần đều bị Thị vương né tránh được. Cho dù thực sự trốn không thoát, Thị vương cũng sẽ lựa chọn những bộ vị không trọng yếu trên người đỡ lấy đòn tấn công của Vong Linh nữ thần.

- Gừ gừ! Bảo bối yêu quý, có lên! Đập chết hấn, đánh mềm xương hấn!

Thần thú lớn tiếng cổ vũ cho người yêu mình. Chỉ là lời lẽ cổ vũ cũng không được văn hóa cho lắm. Đồng thời, thần thú còn biểu thị cảm kích của mình đối với Cao Lôi Hoa:

- Cao huynh đệ, lần này cô ấy rất cảm ơn người!

- Ồ.

Cao Lôi Hoa hơi hơi gật đầu. Ánh mắt hắn không có rời khỏi trận chiến đấu này. Chỉ là vừa nhìn, Cao Lôi Hoa vừa nhíu mày lại.

Cao Lôi Hoa đang nhìn trận chiến trên không, mà bóng đen bên cạnh Thần thú lại kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa.

Bóng đen có thể cảm giác ra cái cột lõi quang khi này Cao Lôi Hoa phóng lên thật ra không có chút lực lượng gì cả.

Nói cách khác, phong ấn bị vỡ nát là do Nhất quyền vô thanh vô tức kia của Cao Lôi Hoa! Nhưng một quyền bình thường như vậy sao có khả năng phá vỡ phong ấn cơ chứ?!

Không thể trách bóng đen sẽ có ý nghĩ như vậy. Dù sao không phải mỗi người đều có thể như Cao Lôi Hoa, dùng nội công tâm pháp đến vận hành thần lực!

Đối với thế giới này mà nói, chiêu thức có lực lượng càng lớn thì đại biểu cho thanh thế càng lớn! Thanh thế lớn bằng lực lượng càng lớn!!

- Tra Lý, Vong Linh nữ thần, có thể thua đó.

Nhìn cuộc chiến trên không. Thật lâu sau con mắt đen của Cao Lôi Hoa chớp một chút. Sau đó nhẹ giọng nói với Thần thú.

- Cái gì? Thua thế nào được? Phi Ti Hi Nhĩ không phải càng đánh càng thuận tay sao?

Thần thú kinh ngạc nói, bây giờ người yêu hắn đang ở trạng thái chiến tư tốt nhất, sao có thể thua? Hiện tại Vong Linh nữ thần không phải vẫn duy trì thượng phong sao?

- Người cho rằng nàng có thể duy trì trạng thái chiến đấu này tới khi nào?!

- Mịa! Ta như thế nào không nghĩ tới!

Nghe Cao Lôi Hoa nói, Thần thú nắm chặt búa trong tay:

- Không được, ta muốn đi trợ giúp nàng!

- Thần thú, người điên rồi!

Bóng đen nghe được thần thú nói lập tức quát to:

- Nếu ngươi xuất thủ, sự phẫn nộ của Sáng Thế thần căn bản không thể thoát được.

- Cho dù là Sáng Thế thần phẫn nộ. Ta cũng tiếp được.

Thần thú than nhẹ một tiếng, lúc này hắn khôi ngô thân ảnh làm cho người ta có một loại trầm trọng cảm giác:

- Ta cả đời này. Phụ nàng nhiều lắm. Cuộc đời này, ta có thể làm cho nàng được những gì nào? Nếu bây giờ nàng phải chết, ta sẽ đi theo nàng.

Thần thú cắn chặt răng:

- Đồng thời, ta muốn xử lý cái tên đáng ghét kia, ta muốn hồn phách lẫn thân thể của hắn phải bị cây búa này đánh tan nát!

Đang lúc Thần thú còn cảm khái, thì chiến trường quả nhiên giống Cao Lôi Hoa đoán, đã xảy ra sự chuyển biến một trăm tám mươi độ!

Vừa bắn ra một cây cốt mâu khác ra, Vong Linh nữ thần cảm thấy một cơn bủn rủn tay chân. Nhất thời, cốt mâu trong tay tựa nặng ngàn cân, cầm không nổi.

Mà đối diện Vong Linh nữ thần, trong mắt Thi vương lóe lên lục quang tàn độc, hắc cười ha hả:

- Ha ha! Vong Linh nữ thần, lần này, cô chết chắc rồi! Ta xem ai tới cứu cô!

Nói xong, hắc vương tay phải, một đạo năng lượng hắc ám ngưng tụ trên tay hắc, hình thành một trường thương hắc ám. Trên mũi thương, hắc ám như sương mù phun ra nuốt vào không ngừng. Trường thương giống con rắn độc đen xì, hung hăng đâm về phía Vong Linh nữ thần.

- AAA! Thăng khôn! Đi chết đi.

Thần thú hét lớn một tiếng, búa trong tay đã muốn ném ra.

Nhưng không đợi Thần thú ra tay, một thân ảnh nhanh hơn Thần thú trăm lần đã ra tay, lấy tốc độ chớp giạt nhanh chóng bay lên xen vào cuộc chiến giữa hai người trên không.

- A!

Thi vương cảm thấy trường thương của mình tựa hồ bị cái gì kéo lại, rõ ràng còn một tý tí chuẩn bị đâm trúng Vong Linh nữ thần nhưng không thể tiến thêm một chút nào được!

Chậm rãi, một người đầu bạc xuất hiện ở giữa Vong Linh nữ thần và hắc. Mà trường thương trong tay bị gã tóc bạc này nắm trong tay!

- Phấn!

Cao Lôi Hoa quát lạnh một tiếng. Ngay vừa rồi, trong nháy mắt Cao Lôi Hoa xuyên qua khoảng cách không hề ngắn giữa hắc và vong linh nữ thần gian, không hề tính toán, nhanh chóng tại thời điểm nguy cấp chụp lấy thanh trường thương do năng lượng hắc ám ngưng tụ.

- Người, không sợ Sáng Thế thần phần nộ sao?!

Không nghĩ tới có vụ này, cho nên Thi vương nhìn thấy Cao Lôi Hoa liền sửng sốt.

- À, yên tâm đi, người sẽ không nhìn thấy Sáng Thế thần phần nộ.

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng. Trường thương trong tay hóa thành mảnh nhỏ:

- Bởi vì, trước lúc đó, người đã chết!

Thi vương hí mắt lại, ngay sau đó xuất phát từ bản năng, nửa người hắc lấy tư thế Thiết Bản Kiều ngã về phía sau. (Cong lại như cây cầu).

Cơ hồ lúc hắc ngã ra sau, trong nháy mắt, quyền của Cao Lôi Hoa lướt qua mũi hắc.

‘Nguy hiểm thật!’ Thi vương thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà quyền của Cao Lôì Hoa dễ né như vậy sao?!

Lúc Thi vương vừa thả lỏng một hơi, quyền của Cao Lôì Hoa tạm dừng lại, tiếp đó giật khủy tay, làm một cú bồi hạ xuống!

Vừa thâm nghĩ may mắn, đột nhiên Thi vương thấy một cùi trỏ nện ngay mặt hấn rồi.

- Ô~~

Thi vương thảm thiết kêu, bị một cùi trỏ đánh rớt xuống.

Lúc Thi vương bị Cao Lôì Hoa đánh bay, ở một bên Vong Linh nữ thần rớt cuộc không kiên trì nổi, thân thể mềm nhũn rớt xuống.

- Phỉ Ti Hi Nhĩ!

Thần thú quát to một tiếng, nhanh chóng chạy tới, ôm Vong Linh nữ thần.

Nhìn thấy Thần thú đón được Vong Linh nữ thần. Ở một bên Vong Linh đại trưởng lão hưng phấn ra mặt. Nhưng lúc hưng phấn qua đi, Vong Linh đại trưởng lão lại phát ra một trận cười khò. Bởi vì Cao Lôì Hoa xuất thủ, sau khi ra tay, Cao Lôì Hoa gặp phải là—sự phản nộ của Sáng Thế thần.

- Đáng tiếc cho một Lôì thần có tiềm lực như vậy.

Bóng đen bên cạnh Thần thú cười khò, nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Trước mắt nam nhân đầu bạc rất cường đại, nhưng quá nông nổi. Kế tiếp, nam nhân này phải chịu thiên kiếp do phụ thần phản nộ rồi. Mà thiên kiếp này chưa từng có ai chịu nổi?

Bên kia, lúc Thi vương bị đánh rớt xuống đất, Cao Lôì Hoa theo sát cạnh Thi vương:

- Chết đi!

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng, tay nắm lại đánh về phía Thi vương.

Nhìn một quyền khủng bố này, Thi vương lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 316

Nam Nhân Điền Cường.

Không~~

Nhìn một quyền này của Cao Lôì Hoa, thi vương lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng. Một quyền này ẩn chứa lực lượng có thể đủ làm nổ tan cả người hắn!

‘Làm sao bây giờ?’ Đầu óc Thi vương như một máy tính chạy công suất tối đa trong cuộc đời mình nhanh chóng tính toán. Quyền trực truyền tổng, đúng rồi, ta còn có một quyền trực truyền tổng nữa mà! Đột nhiên Thi vương chợt nhớ tới trong tay mình còn có một quyền trực dùng để truyền tổng. Vừa rồi bị Cao Lôì Hoa đánh cho sợ hãi, nên hắn thiếu chút nữa quên là mình còn có một quyền trực, là pháp bảo vương bài cứu mạng chân chính! Không chút do dự, thi vương lấy quyền trực truyền tổng này ra.

Đối mặt với thời điểm sinh tử, Thi vương bộc phát ra tiềm lực khôn người của hắn, lúc này tốc độ của hắn thế nhưng lại mau kinh người! Lấy quyền trực ra xong, Thi vương lại nhanh chóng mở quyền trực ra, rồi giờ nổi quyền trực truyền tổng đang mở lên!

Đáng tiếc, tốc độ của hắn mặc dù mau, nhưng có thể so được tốc độ thần cách của Cao Lôì Hoa không!

Nhìn thấy Thi vương xuất ra quyền trực truyền tổng, tuy rằng không biết quyền trực truyền tổng trên tay Thi vương dùng để làm gì, nhưng trực giác nói cho Cao Lôì Hoa biết là không thể để cho gã Thi vương này xé mở quyền trực này ra! Vì thế, chỉ trong nháy mắt, tốc độ của Cao Lôì Hoa tăng lên vài lần liền!

Lúc Thi vương còn đang trong thời điểm vui mừng hé mở quyền trực truyền tổng này ra thì một quyền đại biểu cho tử vong của Cao Lôì Hoa đã đánh mạnh lên trên người của Thi vương rồi!

Một đòn này của Cao Lôì Hoa là một đòn tổng lực. Cao Lôì Hoa sợ nhất là thả hổ về rừng sẽ gây ra hậu hoạn vô cùng, cho nên đã không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay hắn tuyệt đối phải đánh chết đối thủ!

Lôi thần lực cuồng bạo dũng mạnh tràn vào trong cơ thể của Thi vương theo một đòn này của Cao Lôì Hoa.

Trước đó không lâu, tại thời điểm đối mặt với các Huyết Tinh Linh bất tử

bất diệt, Cao Lôì Hoa đã tự sản sinh ra một cái phản xạ có điều kiện. Phàm là nghe được có liên quan đến thi này thi nọ, thì việc đầu tiên của Cao Lôì Hoa là đem cái thi đó băm vằm ra thành trăm ngàn mảnh vụn cái đã! Sau đó nhìn xem thứ này có thể hay không giống như Huyết Tinh Linh có thể tái sinh lại. Hề hề, nếu tái sinh lại thì... cứ chờ xem...

Nếu nói lực lượng của thần thú đại biểu cho lực lượng cực hạn của thế giới này, thì lực lượng cuồng bạo do lôì thần lực của Cao Lôì Hoa đại biểu cho lực lượng phá hủy cực hạn của thế giới này! Lôì điện, là một trong các loại nguyên tố có sức phá hoại mạnh liệt nhất!

- Giết ta. Người sẽ hồi hận!

Trước khi chết, giống như những kẻ thù của Cao Lôì Hoa trước kia. Thi vương cũng làm một câu nguyên rửa cuối cùng với gã nam tử tóc bạc này một cái đã. Chao ôi! Tội nghiệp!

Sau theo, không có một sự kiện may mắn nào phát sinh, thân thể của Thi vương dưới sức mạnh cuồng bạo của lôì thần lực, toàn bộ nổ tung thành các mảnh vụn. Mà cái quyền trục mới vừa hé mở một chút, chưa kịp mở ra hoàn toàn đã rơi xuống đất.

- Trong từ điển của Cao Lôì Hoa ta, chưa hề biết hai chữ hồi hận!

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng:

- Bởi vì những thứ có thể làm ta. Ta đều bóp chết chết! Ha ha!

Sau khi tiêu diệt xong gã Thi vương đó. Cao Lôì Hoa khẽ thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lúc này, một tầng phong ấn che phủ phía trên đã bị Cao Lôì Hoa phá hủy. Cho nên hiện tại hiện ra trước mắt Cao Lôì Hoa không phải là lớp màn phong ấn màu vàng trước kia nữa.

Giờ phút này, ở trên đầu Cao Lôì Hoa, một lớp mây đen cuộn cuộn đang ngưng tụ lại. Cái này, đồng nghĩa với việc Cao Lôì Hoa sắp sửa gặp nhận lấy trận thiên kiếp thứ ba. Hơn nữa, lần thiên kiếp này là trận thiên kiếp thứ hai của Cao Lôì Hoa ở Vong Linh cốc. Chỉ là không giống như lần đầu nữa, lần này thiên kiếp sẽ không bị một tầng phong ấn cản trở.

Cẩn thận nhìn kiếp vân trên trời, lần này nếu so sánh với thiên kiếp lúc trước thì hình như có vẻ khác khác.

- Trời ạ.

Bóng đen đứng bên cạnh Thần thú vừa nhìn thấy kiếp vân do thiên kiếp hình thành trên cao thì kinh hoàng kêu lên:

- Đây là loại thiên kiếp đứng hàng thứ hai của phụ thân-- Bãg lôì kiếp!

- Cái gì cơ chứ?

Cao Lôì Hoa xoay người nhìn bóng đen kia hỏi một tiếng. Mà lúc Cao Lôì Hoa vừa mới hỏi thì trên bầu trời vang lên một tiếng sấm nổ mạnh đến điếc tai đinh óc.

- Ôi chào!

Cao Lôì Hoa mỉm cười khe khẽ đầy chán nản. Cao Lôì Hoa hẳn là một Lôì thần, là người mang tiếng chuông quản tất cả lôì điện trong thiên hạ vậy mà vẫn không được cấp văn bằng điều khiển thiên kiếp nữa chứ... Đã vậy, toàn bị sấm sét của thiên kiếp đánh!

- Huỳnh!

Tiếng sấm sét vang trời lại vang lên lần nữa. Những tia sét sáng rực chọt lóe lên. Cao Lôì Hoa giương mắt nhìn lên trên, nhất thời bị cảnh tượng trên bầu trời mê hoặc!

Mây đen trên trời dày đặc, bất chợt lại hiện ra một tia sáng chói vô cùng kỳ lạ giữa bầu trời. Một tia chớp sáng bóng như thủy tinh! Đúng vậy, điều này cũng có nghĩa tia chớp này không phải một tia chớp bình thường. Nó cứ như thủy tinh đúc thành!

- Thật xinh đẹp!

Ngày lúc nguy cấp như vậy, thế nhưng Cao Lôì Hoa không hề tỏ vẻ hoảng loạn, nhìn cảnh tượng buông câu ngợi khen. Thật hoàn mỹ! Lôì điện trên không trung này có lẽ là do băng và lôì tổ hợp thành cũng nên. Đây là suy nghĩ của Cao Lôì Hoa sau khi xem qua tia chớp không giống với lôì điện bình thường, thậm đặt cho cái tên 'băng lôì'! Băng lôì giống như một bông tuyết rớt xuống phía dưới. Hơn nữa lúc băng lôì rơi xuống, chung quanh những bông tuyết mỹ miều còn xoay tròn như những sợi tơ sáng rực xung quanh.

Không chỉ Cao Lôì Hoa khen, ngay cả một tên căn bản không hiểu gì về nghệ thuật như Thần thú cũng bị 'băng lôì' xinh đẹp này hấp dẫn ánh mắt. Mà bên cạnh, Vong Linh nữ thần thì khỏi nói, cùng với Vong Linh đại trưởng lão cũng ngây người ra nhìn cảnh đẹp này.

- Ôi, hoa hồng thì có gai, những thứ xinh đẹp thường dễ dàng giết chết con người ta a.

Cao Lôì Hoa lắc lắc đầu, nhìn băng lôì xinh đẹp trên trời mà cảm thán. Thứ này tuy rằng xinh đẹp nhưng lại giống như những đóa hoa hồng có gai dễ dàng làm tay con người ta chảy máu.

- Lấy danh nghĩa Lôì thần của ta!

Gắt gao nhìn chằm chằm băng lôì xinh đẹp trên không trung đang từ từ rơi xuống, Cao Lôì Hoa bắt đầu triệu hồi Tài Quyết:

- Xuất hiện đi—Tài Quyết!

Một tiếng ong ong vang lên, một đạo lôì điện sắc bén màu tử kim xuất hiện trên tay phải của Cao Lôì Hoa. Tiếng đao kiếm ngâm lên vì hưng phấn sừng sững, vì nó lại được đối mặt với thiên kiếp. Cảm nhận thấy thiên kiếp chuẩn bị giáng xuống, Tài Quyết trong tay Cao Lôì Hoa rung lên không ngừng!

- Áo giáp thần thể-- Lôì thần bản thể!

Cao Lô Hoa quát một tiếng, ngay sau đó lôi quang tử sắc trên người của Cao Lô Hoa nhanh chóng thu vào trong cơ thể rồi như bị áp nén quá mức, chúng bùng phát mạnh mẽ ra ngoài! Sau đó lôi quang bắt đầu vặn vẹo, biến hình. Cuối cùng, một cái ảo giác Cao Lô Hoa cao lớn mười trượng xuất hiện ở sau lưng Cao Lô Hoa.

- Chúng ta cùng đối mặt với thiên kiếp nào. Hà hà!

Cao Lô Hoa nắm chặt Tài Quyết trong tay. Từ khi bước vào thân cấp, đối thủ thiếu thôn trầm trọng, cho nên bây giờ Cao Lô Hoa rất là hưng phấn.

- Tên nam nhân này, điên rồi sao?

Nhìn thấy Cao Lô Hoa đối mặt với ‘băng lôi kiếp’ mà không hề bày ra chút phòng ngự nào, lại dung tư thế chiến đấu nữa. Nhất thời bóng đen bên cạnh phán cho Cao Lô Hoa một câu điên, hai câu cực điên, ba câu điên vô cùng.

- Lần này, để cho ta quan sát kỹ xem lôi điện do thiên kiếp với lôi điện bình thường có gì khác biệt nào!

Cao Lô Hoa nhìn thấy ‘băng lôi’ đang nhanh chóng rút xuống gần mình thì hưng phấn nói. Cao Lô Hoa hẳn thân là lôi thần, nhưng hiện tại đến tận bây giờ vẫn chưa không chế được lôi kiếp.

Vốn thân là lôi thần. Trong thiên hạ hết thấy lôi nguyên tố đều chịu sự không chế của Cao Lô Hoa. Nhưng vì cái gì cũng là lôi điện, vậy mà lôi điện do thiên kiếp sinh ra lại không chịu sự khống chế của mình cơ chứ?

Vấn đề phức tạp này đã làm Cao Lô Hoa suy nghĩ rất lâu.

Trước kia Cao Lô Hoa vừa chân ướt chân ráo bước vào thế giới của các vị thần, hiểu biết cũng có hạn, cho nên cũng không có nghĩ tới vấn đề này. Chỉ mới gần đây, Cao Lô Hoa đột nhiên nhớ tới vấn đề này. Phải biết rằng hẳn là lôi thần. Trong thiên hạ hết thấy lôi điện đều phải chịu sự khống chế của hắn mới đúng, vì cái gì lôi điện do lôi kiếp sinh ra lại không chịu sự khống chế?

Tuy rằng thiên kiếp là do Sáng Thế thần thiết lập ra để trừng phạt những ai vi phạm quy tắc của ông. Nhưng nói cho cùng thì vẫn là lôi điện mà.

Nhìn lên bầu trời, chứng kiến băng lôi mỹ miều kia, Cao Lô Hoa đột nhiên có ý nghĩ.

Hắn muốn lưu giữ lôi kiếp lại. Sau đó nghiên cứu nó một cái mới được. Để xem thử lôi điện do thiên kiếp này khác gì với lôi điện bình thường chứ.

- Nhưng làm thế nào để phong ấn được nó đây???

Tuy rằng Cao Lô Hoa đã có ý tưởng, nhưng lúc thực hiện thì gặp phải nan đề liền. Thiên kiếp ngay trước mắt đó, nhưng phải làm thế nào mới bảo lưu hoàn hảo được nó để mà nghiên cứu mới là vấn đề?

Trong lúc Cao Lô Hoa còn đang suy nghĩ đến việc này thì đạo băng lôi thứ nhất đã rơi xuống đầu Cao Lô Hoa.

Bởi vì vừa rồi, trong lúc Vong Linh nữ thần cùng với tên Thi vương kia

quyết đầu, Cao Lôi Hoa đã nhúng tay vào, cho nên đạo băng lôi này tất nhiên nhờ Cao Lôi Hoa mà nên thôi. Chẳng qua phạm vi công kích của băng lôi quá rộng, cho nên vô hình chung những ai đứng bên cạnh Cao Lôi Hoa cũng bị ăn đòn oan.

- Tất cả các người đều tránh ra!

Nhìn thấy bộ mặt ngơ ngơ ngáo ngáo của Thú thần với Vong Linh nữ thần đứng bên cạnh nhìn băng lôi, Cao Lôi Hoa nhất thời quát to một tiếng. Sau đó giờ Tài Quyết lên chắn đạo băng lôi nhìn xinh đẹp này.

Tử sắc mang theo kim sắc. Băng lôi cùng với lôi thần lực biến dị của Cao Lôi Hoa va chạm mạnh mẽ với nhau.

- Trong điều luật của Sáng Thế Thần, điều luật thứ 300 nói: Băng lôi, cộng tám đạo.

Bóng đen cạnh Thần thú nhìn băng lôi khẽ nói nhảm, tựa hồ giống như đọc trong một cuốn kinh thượng cổ ghi lại:

- Băng lôi kiếp, là thiên kiếp tầng thứ hai của Sáng Thế thần. Bao gồm tám đạo lôi điện, trong đó bảy đạo đầu có cường độ năng lượng giống nhau. Đạo thứ tám có cường độ bằng bảy đạo trước cộng lại.

Nhìn bộ dáng của hắn tựa hồ như đang chứng thực lại những điều đã đọc trong kinh thư, tựa hồ nhắc nhở Cao Lôi Hoa. Bởi vì giọng nói của hắn dù bé nhưng mọi người trong Vong Linh cốc đều có thể nghe được.

- Cảm ơn.

Cao Lôi Hoa cười ha hả, sau đó cùng ảo giác thần thể phía sau đồng thời cầm Tài Quyết trong tay chém về phía băng lôi.

Đồng thời, nghe sự giải thích của bóng đen về băng lôi, trong lòng Cao Lôi Hoa lập tức nghĩ xem làm cách nào để lưu giữ băng lôi này lại. Mà nghe bóng đen cạnh Thần thú nói xong thì hình như băng lôi này chỉ có tám đạo thôi à! Hic, chỉ có tám đạo, hình như ít quá! Phải nhanh chóng nghĩ biện pháp lưu giữ băng lôi lại gấp, kéo tám đạo đánh ra hết thì tiêu. (Cao Lôi Hoa ngại ít).

- Bùm!

Băng lôi cùng lôi thần lực của Cao Lôi Hoa va chạm vào nhau, sau đó bao phủ cả người Cao Lôi Hoa vào bên trong, thân mật âu yếm lão Cao của chúng ta!

Nhất thời, Cao Lôi Hoa cảm thấy kinh hãi lực lượng của băng lôi.

- Trời ạ, thật cường đại.

Cao Lôi Hoa vừa đỡ một đạo thiên lôi liền cắn chặt răng. Tuy rằng hắn thân là lôi thần. Nhưng mà băng lôi căn bản không phải thứ hắn có thể hấp thu dễ dàng được. Thuộc tính điện do băng lôi mang đến làm hai tay của Cao Lôi Hoa run lên, đồng thời thuộc tính băng làm cả người rét lạnh mà rung mình một cái

- Để coi nào! Có tính chất dẫn điện à?!

Đột nhiên hai mắt Cao Lôi Hoa sáng ngời, tính dẫn điện. Yahoo! Cao Lôi Hoa cảm thấy đèn sáng rồi, cái từ ‘tính dẫn điện’ này đến từ địa cầu làm cho Cao Lôi Hoa tỉnh ngộ liền.

Ở thế giới ma pháp này ngây người lâu quá làm cho bản thân mình cũng bị cái lời suy diễn ‘ma pháp biến hóa’ làm ngu muội đi mất. Đồng thời, một cái ý tưởng điên cuồng hiện ra trong đầu Cao Lôi Hoa. Bất quá, thân là một người đàn ông, có đôi khi cần điên cuồng một chút...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 317

Băng Long Phá

Lúc ấy, hắn suy nghĩ xem có loại ma pháp đó không, hoặc loại kỹ năng thần kỳ nào có thể bảo lưu lại “băng lôi”. Nhưng để lưu lại “băng lôi” chỉ là vọng tưởng.

Nhưng nghĩ đến “dẫn điện”, Cao Lôi Hoa lại nghĩ tới một vật ở địa cầu – Pin!

Có thể dùng phương pháp gì để đựng lấy “băng lôi”? Phải dùng vật gì, có thể là cơ thể của mình! Trong đầu Cao Lôi Hoa hiện ra một ý tưởng điên cuồng! Thân thể của Cao Lôi Hoa tràn ngập “lôi nguyên tố” thuần túy, mà hắn dùng thần lực theo hướng vận hành chân khí, nên ý tưởng sử dụng thân thể chứa đựng “băng lôi” có lẽ là có thể thực hiện được.

Dùng thân thể để chứa đựng “thiên lôi”, nếu không thành công có lẽ hắn sẽ lên gặp ông bà ngay. Ý tưởng này quá chi là điên cuồng! Phải biết rằng thiên lôi là do Sáng Thế Thần tạo ra để giết chết các vị thần.

Không nói việc làm thế nào để lưu giữ thiên lôi. Khi thiên lôi chạm vào thân thể, nó sẽ liên tục phá hư thân thể.

Nhưng với ý tưởng điên cuồng đó, Cao Lôi Hoa căn bản không nghĩ tới vấn đề này. Hắn chỉ muốn nghĩ cái gì làm cái đấy.

Hắn đặt Tài Quyết Chi Nhận vào bên hông rồi vươn tay ra, rơi từ trên trời xuống “băng lôi”.

- Trời, Cao Lôi Hoa huynh đệ, cậu điên rồi sao?

Nhìn thấy cảnh này, Thần Thú lập tức gào lên một tiếng rồi chạy tới cạnh Cao Lôi Hoa. Nếu Cao Lôi Hoa chết, thì hắn cũng chẳng còn mặt mũi mà sống!

Nhưng, tuy rằng tốc độ của hắn cũng không sai, nhưng dù sao Tra Lý cũng chỉ là thần lực lượng chứ không phải là vị thần tốc độ.

Không đợi đến lúc Tra Lý chạy đến, hai đạo băng lôi đã gào thét phóng tới Cao Lôi Hoa. Ngay cả mặt mũi “Lôi Thần” chúng cũng không để ý.

- Lôi Thần phải chết bởi lôi điện sao?

Bóng đen bên cạnh Thần Thú hài hước nói.

Thiên lôi có thể tạo ra thương tổn với mình. Điều này, đương nhiên Cao

Lôi Hoa biết. Tuy hẳn là Lôi Thần nhưng “băng lôi” lại không nằm trong danh sách quản lý của hắn. Mà cho dù Cao Lôi Hoa có điên cuồng đến chừng nào cũng không dám đỡ lấy băng lôi.

Nhưng, Cao Lôi Hoa khác những vị thần khác, hắn có Áo giác thân thể.

Áo giác thân thể này cũng có thần lực như Cao Lôi Hoa, hơn nữa, ảo ảnh thân thể có thể coi là phân thân của hắn. Tất cả mọi thứ đều giống nhau ngay đến cả phương thức vận hành thần lực!

Mọi người đều dừng hô hấp lại để nhìn “băng lôi” hạ xuống lần hai.

Ngay lúc “băng lôi” hạ xuống lần hai, thì hai Cao Lôi Hoa cũng là động tác khác nhau. Dưới sự khống chế của Cao Lôi Hoa, ảo giác thân thể hét lên một tiếng rồi ra một chương về phía “băng lôi”.

- Âm!

Băng lôi không hề lưu tình xuyên qua cánh tay của của ảo ảnh thân thể. Ngay lúc đó, cánh tay đó cũng bị thiên lôi đánh tan.

Nhưng, tuy rằng cánh tay của ảo giác thân thể bị phá tan, nhưng Cao Lôi Hoa vẫn nở nụ cười. Vì cánh cửa thành công đã mở ra.

Vừa rồi ngay khi, “băng lôi” tiến vào trong ảo giác thân thể. Cao Lôi Hoa cũng dùng ý chí của mình để điều khiển toàn bộ thần lực trong phân thân để chống đỡ đạo băng lôi này.

Lấy cánh tay làm vật hy sinh, dưới sự khống chế của Cao Lôi Hoa, vô vàn lôi thần lực bao quanh lấy “băng lôi” hơn nữa còn hấp thu thêm “băng lôi” ở ngoài cơ thể vào.

Áo giác thân thể không có sinh mệnh, nó chỉ được tạo ra từ lôi thần lực. Chỉ cần Cao Lôi Hoa cung cấp Lôi thần lực thì ảo giác thân thể vẫn còn tồn tại. Vậy nên cho dù “băng lôi” có thể phá hoại như thế nào, thì tại ảo giác thân thể cũng chẳng có hiệu quả.

Khi “lôi thần lực” trong cơ thể của ảo giác thân thể bao quanh lấy “băng lôi”

Hắn mở ra thần dực.

Mà vẫn duy trì truyền Lôi thần lực vào ảo giác thân thể.

Sau một khoảng thời gian, Cao Lôi Hoa rốt cục đã thành công dùng Lôi thần lực bao quanh “băng lôi”.

Nhưng cho dù hoàn thành việc này, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Vô số Lôi thần lực không ngừng tiến tới nén ép “băng lôi”.

Giống như gói nem chua.

Nén lại, rồi lại nén tiếp.

Rồi một lượng “băng lôi” bên trong ảo giác thân thể đã được Cao Lôi Hoa ném ép thành một quả cầu năng lượng. Mà quả băng cầu này sau khi bị Lôi thần lực bao quanh cũng đứng yên trong cơ thể của ảo giác thân thể không có động tĩnh gì.

Sau khi xác định “băng lôi” không còn nguy hiểm. Cao Lôi Hoa cẩn thận xem xét đan điền của ảo giác thần thể.

- Phù!

May mắn thành công cái chuyện điền công, Cao Lôi Hoa cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vừa rồi tưởng rất dài nhưng thật ra rất ngắn.

Sau khi tiếp nhận “băng lôi”, Cao Lôi Hoa còn phải chữa trị cho ảo giác thần thể. Rồi tiếp đó lấy lại “băng lôi”.

- Ấc, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Thần Thú xoa mắt, kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa với vẻ mặt hồng hào trước mặt. Vừa rồi hắn thấy thiên lôi bổ xuống mà Cao Lôi Hoa lại đã buông tha chống cự. Rồi “băng lôi” tiếp tục đánh Cao Lôi Hoa.

Nhưng không ngờ “băng lôi” lại bị ảo giác thần thể của Cao Lôi Hoa hút vào trong cơ thể. Rồi Thần Thú nhìn khuôn mặt Cao Lôi Hoa. Không ngờ hắn lại rất hưng phấn.

- Nam nhân đáng sợ!

Bóng đen bên cạnh Thần Thú bầu cánh tay của mình, để xem mình có phải đang mơ không. Trong mắt của hắn ảnh này, Cao Lôi Hoa đã trở thành một người không thể trêu chọc được. Nhưng hắn cũng chẳng biết thể biết được tại sao Cao Lôi Hoa có thể phá được “băng lôi kiếp”. Đừng nói là chưa từng nghe qua, cách này hắn còn chưa từng nghe qua. Hắn chắc chắn rằng nếu hắn đỡ lấy kiếp này, khả năng sống của hắn là rất nhỏ. Chứ không nói đến nói chuyện dễ dàng như nam nhân này.

Đã trải qua một lần, đạo lôi quang tiếp theo, Cao Lôi Hoa cũng dùng phương pháp gói nem để đem “băng lôi” nén vào trong đan điền của ảo giác thần thể.

“Băng lôi kiếp” còn mạnh mẽ hơn nhiều so với thiên kiếp khi Cao Lôi Hoa lên bậc tám. Nhưng ít nhất, lần này, những đạo cũng không đổ xuống như thiên kiếp lần trước.

Càng làm, Cao Lôi Hoa càng thần phục. Những đạo thiên lôi khác cũng không thoát khỏi cái cảnh gói nem.

- Thật đáng tiếc, mất đạo thứ nhất!

Sau khi thành công đựng được sáu đạo “băng lôi”, Cao Lôi Hoa lại thấy tiếc đạo “băng lôi” thứ nhất. Đúng là lòng tham không đáy.

Tất cả “Băng lôi” đều được trữ trong cơ thể của ảo giác thần thể. Sau khi xác định tất cả mọi thứ đã an toàn. Cao Lôi Hoa chuẩn bị đem “băng lôi” từ trong huyền tượng thần thể nhập vào thân thể mình.

-Cao Lôi Hoa huynh đệ, chú ý một đạo “băng lôi” kiếp cuối cùng, nó bằng bảy đạo cơ.

Thấy Cao Lôi Hoa quá mức hưng phấn, nên nhắc nhở.

- Ừ!

Cao Lôi Hoa cười, rồi nhìn lên không trung. Cảnh tượng này thật giống với thiên kiếp khi tiến lên bậc tám, một đạo công kích cuối luôn luôn ngưng tụ rất lâu.

Cao Lôi Hoa ân thâm phòng bị. Đạo thiên lôi cuối cùng sẽ bằng thực lực tổng cộng của bảy tia lôi điện trước đó. Tia cuối cùng, có lẽ Cao Lôi Hoa sẽ phải liều mạng để cản lại.

Bảy đạo thiên lôi lúc trước đã có thể giết chết một Cao Lôi Hoa không có sự phòng bị gì.

- Âm!

Một đạo “băng lôi” cuối cùng đã đánh xuống.

Băng long mang theo lôi điện. Cao Lôi Hoa mở to mắt ra. Nhìn đạo “băng long” này, Cao Lôi Hoa có chút kinh ngạc.

Bởi vì, bộ dáng của băng long này không phải là địa long của thế giới này, mà là rồng ở Trung Quốc.

Khi Cao Lôi Hoa còn đang sửng sốt. “Băng long lôi” đã tiến đến vị trí của Cao Lôi Hoa.

- Cẩn thận, tân nhiệm Lôi thần, “băng lôi kiếp” này gọi là “băng long phá” còn chứa cả năng lực ảo giác.

Bóng đen bên cạnh thú thần muốn nói cái gì đó, nhưng đã quá muộn... ..

Ngay lúc đó, bỗng nhiên ở phía dưới Cao Lôi Hoa, dường như có một âm thanh từ dưới đất truyền lên.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 318

Người Đầu Tiên Lên Mặt Trăng.

Một đạo băng lôi kiếp cuối cùng – băng long phá, làm cho người ta sinh ra ảo giác. Băng long phá có thể đem những thứ mà người tôn kính nhất hiện ra. Ví dụ như nếu người kính trọng cha của mình thì băng long phá sẽ hóa ra bộ dáng của phụ thân người. Nếu người người tôn kính là thầy giáo của người, băng long phá sẽ hóa thành thầy giáo của người.

Đây cũng là chỗ đáng sợ của băng lôi kiếp.

Lặn về uy lực, băng lôi kiếp có thể không bằng lần thiên kiếp trước. Nhưng độ hung hãn của băng lôi kiếp lại hơn thiên lôi kiếp phần lớn nguyên nhân là do một kích cuối cùng – băng long phá.

Thân là người dân Hoa Hạ, trong lòng Cao Lôi Hoa, Chân Long chính là một vật rất tôn kính. Tình cảm của Cao Lôi Hoa đối với nó rất đặc biệt.

Khi băng long hóa thành chân long, nhìn con rồng đó, Cao Lôi Hoa không khỏi nhớ đến quê hương của mình. Cao Lôi Hoa bất ngờ ngơ ngác nhìn chân long mà không hề chống cự.

Nhưng ngay lúc này, Tà Quyết Chi Nhận bên hông của Cao Lôi Hoa đột nhiên run lên, một cỗ lôi điện rất nhỏ truyền đến, làm Cao Lôi Hoa giật mình tỉnh lại.

Nhưng khi Cao Lôi Hoa phát hiện tất cả chỉ là ảo giác, thì “băng long phá” đã tới trước mặt hắn.

- Mẹ!

Cao Lôi Hoa quát to một tiếng, hắn không ngờ có thiên lôi giao hoạt như vậy. Lấy tốc độ của “băng long phá”, Cao Lôi Hoa cho dù muốn phòng ngự cũng muộn rồi.

-Mày không thể trêu vào thì tao không thể trốn hay sao?!

Cao Lôi Hoa chạy ngược hướng với đám người Thần Thú.

Luận về tốc độ, không ai trên thế giới có thể so sánh với Cao Lôi Hoa. Hắn như một tia chớp màu vàng bay ra đằng xa.

“Băng long phá” có thực lực bằng tổng của bảy đạo thiên lôi. Tuy rằng tốc độ không bằng Cao Lôi Hoa, nhưng với năng lượng khổng lồ đó cũng khiến nó có khả năng đánh lan.

- Trón không được sao.

Nhìn băng lôi trên trời, rồi nhìn tốc độ của mình. Cao Lôi Hoa thầm nghĩ, cho dù hấn thi triển toàn lực cũng không tránh được phạm vi công kích của “băng long phá”

Liều mạng thôi!

Cao Lôi Hoa dừng lại, quay lại rút ra Tài Quyết Chi Nhận ở bên hông.

Cùng một lúc với Cao Lôi Hoa, ảo giác thân thể cũng rút ra Tài Quyết Chi Nhận đối mặt với “băng lôi phá”.

- Phù!

Điều chỉnh trạng thái hô hấp của mình cho thật tốt. Ánh mắt của hấn tràn đầy kim quang. Cầm kiếm ngược lại rồi chém một đao phá không hương về “băng long phá”.

Ngay lúc đó cũng có một kiếm quang lớn hơn từ phía ảo giác thân thể bắn ra.

Hai đạo kiếm quang – một lớn, một nhỏ hướng về phía “băng lôi kiếp”.

Ầm, ầm

Hai đạo kiếm quang va vào “băng long phá”.

Lấy Cao Lôi Hoa làm trung tâm, tất cả mọi nơi xung quanh hấn đều bị “băng long phá” công kích.

Cao Lôi Hoa cười khỏ, xem ra kiếm quang không thể cản được “băng long phá”.

Trong nháy mắt, băng long phá đã tiêu diệt được hai đạo kiếm quang rồi nó lao tới Cao Lôi Hoa như sắc lang thấy mỹ nữ.

- Phù!

Cao Lôi Hoa hít sâu một tiếng, tay nắm chắc Tài Quyết Chi Nhận, để ra đòn cuối cùng.

Ngay lúc, băng long phá tiếp xúc với thân thể của Cao Lôi Hoa. Đột nhiên dưới chân hấn xuất hiện kim quang chói mắt. Rồi một cỗ năng lượng bạo phát khiến không gian vặn vẹo.

Truyền tống quyền trục đã bị thiên kiếp xé ra. Nghe nói quyền trục này là do Sáng Thế Thần tự tay chế tạo... ..

Vốn rằng, truyền tống kỳ nhất chuyện ma lực dao động hỗn loạn. Nếu điều này xảy ra, nhẹ thì truyền tống thất bại, còn nặng thì tử vong.

Mà hiện tại, dưới sự ảnh hưởng của thiên kiếp, xung quanh Cao Lôi Hoa, ma lực dao động chỉ có thể dùng từ “hỗn loạn” để hình dung.

Cũng may đây là quyền trục độc nhất do Sáng Thế Thần tạo ra! Dưới ma lực mạnh mẽ như vậy, kim quang vẫn có thể bao quanh lấy thân ảnh của Cao Lôi Hoa, không chỉ thể kim quang cũng bao quanh cả ảo giác thân thể. Rồi hai người biến mất

*****.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Sau khi dư lực của thiên kiếp trôi qua, Tra Lý hét thảm một tiếng rồi chạy tới chỗ thiên kiếp vừa đánh Cao Lôì Hoa.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, cậu còn sống không. Nếu còn sống thì nói đi xem nào.

Sau khi tìm cả bốn phía mà vẫn không thấy thân ảnh của Cao Lôì Hoa, Thần Thú bắt đầu nói năng lộn xộn. Phải biết rằng do Cao Lôì Hoa giúp Vong Linh Nữ Thần mà gặp chuyện không may. Nếu như Cao Lôì Hoa gặp vấn đề gì, thì Thần Thú cũng không biết làm sao bây giờ.

- Tra Lý, thế nào rồi.

Vong Linh Nữ Thần cũng chạy tới sau Thần Thú.

- Không biết, anh không tìm thấy được Cao Lôì Hoa huynh đệ, dường như bị sấm đánh tới mất cả xác.

Thần Thú nắm chặt búa của mình:

- Mẹ nó, bây giờ bảo ta làm sao có thể nói chuyện được với Tĩnh Tâm chứ.

Trên đường về, Cao Lôì Hoa lúc nào cũng nói đến chuyện thành hôn của hắn với Tĩnh Tâm.

Nghĩ tới việc Cao Lôì Hoa gặp chuyện không may, lại nghĩ tới Tĩnh Tâm với đôi mắt màu xanh kia, Thần Thú chỉ muốn đập đầu vào búa.

Trong không gian vô tận. Sao, nhật nguyệt đều xuất hiện chứng minh cho vũ trụ vô tận.

Đột nhiên, xuất hiện một đạo kim quang giữa vũ trụ yên tĩnh. Một nam tử đầu bạc xuất hiện từ bên trong kim quang đó. Người đó chính là Cao Lôì Hoa.

Lúc đó, khi một đạo thiên lôi rơi xuống người hắn, Cao Lôì Hoa chợt cảm giác trước mắt tối sầm rồi có cảm giác mình bị truyền tống.

Một lát sau, Cao Lôì Hoa lại có cảm giác mình bị ném ra ngoài khe không gian.

- Ma pháp truyền tống sao?

Cao Lôì Hoa mở mắt ra nhìn bốn phía.

- Ta, XXOO, cả nhà người!

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Cao Lôì Hoa há mồm chửi rủa. Không nên trách Cao Lôì Hoa bất lịch sự. Trên thực tế, Cao Lôì Hoa thân là một vú em nên mọi việc hắn làm đều không được gây ảnh hưởng xấu đến trẻ em, bởi vậy hắn phải luôn bình tĩnh.

Nhưng hoàn cảnh trước mắt đều khiến mọi người phải mắng to.

Bởi vì Cao Lôì Hoa mình không còn ở địa cầu mà là ở vũ trụ! Mọi thứ đều giống như đúc với những thứ hắn xem được trên tivi, chỉ khác rằng đây không phải địa cầu thôi.

Thật may mắn, thân thể mạnh mẽ của Cao Lôì Hoa đã không cần phải hô

hấp nên ở giữa vũ trụ vẫn không thành vấn đề.

Ở dưới Cao Lôì Hoa cũng có một quả cầu tương tự tinh cầu. Cũng là màu xanh nhìn cũng rất đẹp. Đây, đây hẳn là đại lục mà Cao Lôì Hoa xuyên qua?

Cao Lôì Hoa khẳng định đây không phải là hình cầu. Bởi vì bên cạnh có ba tinh cầu xung quanh – một mặt trăng màu đỏ, một mặt trăng màu vàng, cùng một mặt trăng màu tím.

Đâu chính là ba mặt trăng mà Cao Lôì Hoa nhìn thấy ở dị giới đại lục. Xem ra hẳn không có xuyên việt qua thế giới khác. Cao Lôì Hoa thở dài một hơi.

Mà Cao Lôì Hoa lại phát hiện ra chính mình đang dần dần bay về phía mặt trăng màu tím... ..

Không có biện pháp, tinh cầu nào cũng có lực hấp dẫn của nó. Mà vị trí của hắn tiếp cận với tinh cầu màu tím này, chuyện bị bay về phía nó cũng là chuyện bình thường.

- Mẹ, ta là người đầu tiên lên mặt trăng sao?

Tuy là người đầu tiên lên mặt trăng tại dị giới, nhưng mặt hắn không có một chút hưng phấn. mấy tháng sau hắn đã kết hôn nếu ở trên tinh cầu này, thì chẳng biết bao giờ mới được kết hôn với Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa thủ vận thần lực bay tới đại lục kia, nhưng rồi hắn phát hiện ra đó là chuyện vô dụng. Mặt trăng màu tím này quá bí ẩn, lực hấp dẫn quá mạnh mẽ, ngay cả Cao Lôì Hoa cũng không ngăn được. Hắn chỉ có thể từ từ hướng dần về phía tử nguyệt.

- Ách, chẳng lẽ phải ở trên mặt trăng sao?

Cao Lôì Hoa làm bần, rồi quay đầu lại. Đột nhiên hắn thấy một thân ảnh ngay sau lưng hắn.

- Ai!

Cao Lôì Hoa quát một tiếng, cả người nhanh chóng đứng lên, sẵn sàng đối phó với sinh vật này.

- Ác!

Nhìn cẩn thận, Cao Lôì Hoa liền cười khỏ, đó chính là ảo giác thân thể của hắn.

Lúc này, ảo giác thân thể giống như vệ sĩ trung thành đứng bên cạnh Cao Lôì Hoa không nhúc nhích.

- Phù! Tự dọa mình à. Hiện tại không có việc gì rồi! Tan!

Cao Lôì Hoa phát phát tay với ảo giác thân thể, muốn đem nó tan đi.

Nhưng khi Cao Lôì Hoa hạ tay xuống, ảo giác thân thể cũng không biến mất như trong tưởng tượng của Cao Lôì Hoa.

Bởi vì trong đan điền của ảo giác thân thể có một cỗ năng lượng hùng mạnh. Mà cỗ năng lượng đó là để duy trì cho ảo giác thân thể.

Là băng lôì lục.

Cao Lôì Hoa nhíu mày. Làm sao để làm ảo giác thân thể tan đi. Xem ra

trước hết phải giải quyết đồng “băng lôi” năng lượng mới được.

- Quên đi, phải giải quyết vấn đề hạ cánh đã!

Nhìn khoảng cách từ mình tới tinh cầu màu tím ngày càng gần, Cao Lôi Hoa bất đắc dĩ cười khổ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 319

Độc Giác Cự Nhân.

Hàn băng chiến giáp!

Vừa vào tầng khí quyển của mặt trăng xong, Cao Lôì Hoa liền quát nhẹ một tiếng. Một lớp áo giáp sương tuyết mỏng manh theo chú theo xuất hiện quanh người Cao Lôì Hoa. Hàn băng chiến giáp là một trong số ít các ma pháp long ngữ về băng hệ mà Cao Lôì Hoa biết. Mà nguyên nhân Cao Lôì Hoa học ma pháp này là vì Quang Minh đế quốc ở ven biển, vào mùa hè thời tiết có phần oi bức. Cho nên Cao Lôì Hoa học ma pháp này để mùa hè có thể sử dụng cho mình cùng người nhà hạ nhiệt, cứ nghĩ xem, ma pháp này đúng là một cái máy điều hòa hạng xịn chứ nhỉ...

Vừa gọi Hàn băng chiến giáp xong, Cao Lôì Hoa hơi nhú mày. Hình như thế giới này nguyên tố băng hệ rất là loãng, nên khi Cao Lôì Hoa triệu hồi Hàn băng chiến giáp chỉ tạo được một lớp mỏng. Thật sự quá kém so với lúc ở đại lục, ở đó, Cao Lôì Hoa có thể tạo một lớp dày cộm.

May thay, tầng khí quyển của mặt trăng cũng không có dày như trên đại lục. Tầng khí quyển này rất loãng vì vậy độ ma sát khi rơi xuống không cao, nhiệt độ không quá lớn, cho nên một tầng áo giáp băng mỏng manh trên người Cao Lôì Hoa như vậy cũng là đủ rồi.

Hơn nữa, phía sau Cao Lôì Hoa còn có ảo giác thần thể nữa nên khi tiến vào tầng khí quyển Cao Lôì Hoa cũng không lo lắng cho lắm.

Vừa vào tầng khí quyển, Cao Lôì Hoa triển khai cánh thần sau lưng vô mạnh. Mượn lực vô cánh, thân hình Cao Lôì Hoa thoáng dừng trên không một chút.

Nhưng cũng không đợi cho Cao Lôì Hoa điều chỉnh mình, một lực hút mạnh từ trên mặt trăng truyền tới.

Lực hút từ mặt trăng mạnh đến nỗi Cao Lôì Hoa không kịp nghĩ gì đã bị kéo rơi xuống.

‘Hình như là có ma pháp cấm không giống ma pháp ở dưới tiểu đảo không trung của Lôì thần thì phải?!’ Trong lúc rơi xuống, lập tức Cao Lôì Hoa phát hiện ra hình như trên mặt trăng này có một loại ma pháp cấm không gì đó thì phải. Bởi vì năng lực tự do bay lượn của thần cấp ở đây hoàn

toàn mất đi hiệu quả.

Mắt thấy chính mình rớt xuống càng lúc càng nhanh, Cao Lôi Hoa hít một hơi thật sâu.

- Hà!

Cao Lôi Hoa hít một hơi, một ngụm chân khí từ trong đan điền đi ra. Làm cho thân thể Cao Lôi Hoa miễn cưỡng pháp phênh ở trên không.

Sau đó, dựa vào một ngụm chân khí này, Cao Lôi Hoa như một sợi lông chim chậm rãi rơi xuống dưới.

Cách mặt đất tầm một ngàn mét. Cao Lôi Hoa đã có thể nhìn thấy rõ phong cảnh của mặt trăng phía dưới.

- Kinh thật!

Vừa nhìn thấy cảnh vật bên dưới, Cao Lôi Hoa sợ hãi than một tiếng. Trong tầm mắt của Cao Lôi Hoa, phía dưới là một khu rừng rậm! Đúng vậy, là một rừng cây, chẳng qua cây cối nơi này không có màu xanh như trên đại lục, mà tất cả chúng đều có màu tím. Không chỉ là cây cối, mà tất cả những gì hắn thấy ở nơi này đều là màu tím. Từ tảng đá, bùn đất, ngọn cỏ, thậm chí đến cả nước cũng là màu tím, tất cả mọi thứ đều là màu tím! Nơi này quả thực là một cái thế giới màu tím.

- Có nước lại có cây cối, nơi này có lẽ cũng sẽ có sinh vật có trí tuệ sinh sống chứ nhỉ?!

Cao Lôi Hoa cười hà hà, sau đó nhanh chóng tăng tốc độ rơi xuống nữa. Lúc Cao Lôi Hoa chỉ còn cách mặt đất chỉ hai trăm mét thì chuyện lạ xảy ra!

Ở dưới mặt đất, một đạo lôi điện màu đen từ phía dưới nhắm vào Cao Lôi Hoa đánh lên!

- Ngu ngốc!

Vừa nhìn thấy lôi quang Cao Lôi Hoa quát lạnh một tiếng.

- Quay lại!

Cao Lôi Hoa không có làm động tác gì khác, chỉ đơn giản ra một mệnh lệnh cho lôi quang này.

Hắc lôi vừa nghe thấy mệnh lệnh của Lôi thần thì như một con rắn lớn chuyển đầu một trăm tám mươi độ, quay lại phía rừng rậm!

Là một Lôi thần, ngoại trừ lôi điện do thiên kiếp sinh ra thuộc quản hạt của Sáng Thế Thần thì tất cả lôi nguyên tố đều nằm trong lòng bàn tay của Cao Lôi Hoa, Cao Lôi Hoa chỉ hướng tây thách nó dám đi hướng đông!

- Bùm!

Một tiếng nổ vang, lôi quang không chút lưu tình nào bỏ xuống dưới. Vị trí đánh xuống chính là chỗ mà hắc lôi phát lên.

- A~~

Một tiếng hét thảm từ trong rừng vang vọng lên, sau đó một bóng người cháy đen như cột nhà cháy chạy vào trong rừng rậm màu tím gần đó.

Cao Lôi Hoa neho mắt nhìn bóng người đang chạy. Đây là một sinh vật có chiều cao ít nhất cũng hơn sáu mét. Hình dáng bên ngoài có vẻ rất giống với con người, chỉ có điều ở giữa trán hắn có một con mắt to ơ là to. Mà con mắt đó cũng là con mắt duy nhất trên khuôn mặt của hắn.

- Độc nhãn cự nhân?

Lập tức Cao Lôi Hoa nhớ tới một loại quái vật trong truyền thuyết của Trái Đất khi xưa. Độc nhãn cự nhân. Người khổng lồ một mắt.

Cự nhân đen như cột nhà thấy một kích của mình không trúng mục tiêu, hơn nữa còn bị phản kích thì biết ngay mình không phải là đối thủ của tên đang bay trên không trung này.

Vì vậy, sau khi dính đòn, vị độc nhãn cự nhân này nhanh chóng chui vào trong rừng rậm màu tím.

Chưa kịp đặt chân lên mặt trăng thì đã phát hiện ra sinh vật có trí tuệ là độc nhãn cự nhân. Lập tức trong đầu Cao Lôi Hoa thầm nghĩ: Máy gã độc nhãn cự nhân này có lẽ là thổ địa ở đây cũng nên. Có lẽ hắn biết cách rời khỏi mặt trăng này cũng nên?!

Nên hiểu rằng Cao Lôi Hoa cũng không muốn ở lại mặt trăng này làm gì, nói gì thì nói mấy tháng nữa là đến lễ kết hôn của hắn rồi. Bây giờ tâm tư của hắn chỉ đặt lên cái lễ kết hôn đó thôi.

- Đứng lại!

Nghĩ vậy, lập tức Cao Lôi Hoa bay theo độc nhãn cự nhân quát to.

Nhưng độc nhãn cự nhân tuy thân hình khổng lồ nhưng cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ vài cái búng người, bóng dáng của độc nhãn cự nhân đã biến mất trong rừng rậm màu tím rồi. Bị những cành cây đại thụ che dấu, Cao Lôi Hoa muốn tìm hắn cũng không phải chuyện dễ dàng gì.

Từ trên không tìm kiếm đúng là không có khả năng rồi, Cao Lôi Hoa đành phải hạ cánh xuống dưới mặt đất.

Lúc Cao Lôi Hoa vừa mới hạ xuống dưới thì một tiếng xào xạc vang lên! Âm thanh do cây cối va chạm mãnh liệt vang lên.

Cao Lôi Hoa quay đầu lại phía sau nhìn thì phát hiện ảo giác thần thể của mình đè gãy một đồng cây cối.

- Hic, xem ra phải thu hồi lại ảo giác thần thể cái đã. Chỉ là đồng năng lượng bằng lõi đó!!!

Cao Lôi Hoa nhíu nhíu mày, nhiệm vụ của ảo giác thần thể quá lớn. Bây giờ nó đang có trách nhiệm làm pin cho Cao Lôi Hoa. Nhưng thân hình lại quá to cao, thành ra lại cồng kềnh, khó di chuyển trong rừng rậm được.

- Đúng rồi! Hay là đem đồng năng lượng đó bỏ vào trong cơ thể của mình?

Cao Lôi Hoa thầm nghĩ.

Nghĩ là làm. Cao Lôi Hoa chậm rãi gỡ khỏi thuốc nổ trong ảo ảnh thần thể đó ra. Sau đó thử mang một viên băng lõi đưa vào trong cơ thể của mình

xem sao đã... ...

Uy lực của băng lôi Cao Lôi Hoa đã ném thử, cho nên Cao Lôi Hoa rất cẩn thận trong việc này. Chỉ cần hơi bất cẩn một cái có khả năng tạo thương tổn lớn cho thân thể của mình... ...

Lúc này, tại một nơi trên mặt trăng, ma cung của đại ma vương Lucifer.

- Hỡi Hắc Ám thần vĩ đại, hình như có người đi lên mặt trăng của chúng ta.

Một nam tử có cánh màu đen phát phới đằng sau bầm báo với Lucifer đang ngồi trên ngai vàng.

- Nhân loại?

Ngồi trên ngai, Lucifer ngẩng đầu lên. Lúc này trong đôi mắt màu tro nâu của hắn lộ ra thần sắc hung phấn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 320

Tín Ngưỡng Lực.

Người xác định, đến mặt trăng là một nhân loại?

Ở trên ngai vàng, Lucifer hỏi tên ác ma kia. Biểu lộ hưng phấn trong mắt Lucifer là không thể nghi ngờ.

Phải biết rằng, cuộc sống trên mặt trăng này cũng rất nhàm chán, ngoài trừ lâu lâu ngẫu nhiên đi gây chuyện một chút với bộ tộc độc nhãn cự nhân cùng bộ tộc gốc trên mặt trăng này là hỏa nham nhân ra thì cuộc sống của hắn chỉ có ăn uống rồi ngủ. Hiện tại cuộc sống của hắn đã nhàm chán cứ y như người thực vật vậy, không có việc gì làm.

Quan trọng hơn là mấy năm trước, cái tên tử thần chết tiệt kia vốn cùng hắn yên vui lại làm một chuyện không nói nghĩa khí giang hồ gì hết. Vốn là mấy năm trước, gã tử thần đó dựa vào thực lực cường đại của gã, mạnh mẽ phá cái kết giới trên mặt trăng này rồi bỏ xuống địa cầu không quay lại nữa. Kể từ ngày đó, cuộc sống của Lucifer chỉ có thể dùng hai từ nhàm chán để hình dung.

- Vâng, thừa chủ nhân, dựa vào dao động của kết giới mà chúng ta bố trí truyền đến thì người đến chính là một nhân loại. Hơn nữa còn là một con người bình thường.

Tên ác ma đó nói với Luciffe. Bộ tộc ác ma đã sống trên mặt trăng từ rất lâu, có thể nói hiện tại toàn bộ mặt trăng đều nằm trong sự khống chế của bộ tộc ác ma. Cho nên trên mặt trăng nơi nơi đều có kết giới do bộ tộc ác ma giăng ra để kiểm soát.

Những tầng kết giới này đều là kết tinh tinh hoa vạn năm của bộ tộc ác ma, cho nên chỉ cần có người lạ hay sinh vật gì đó chạm vào thì người trong tộc ác ma sẽ phát hiện ra ngay. Thậm chí bộ tộc ác ma còn có thể thông qua năng lượng dao động mà kết giới truyền về để xác định sinh vật nào đã xuyên qua kết giới. Đương nhiên, điều kiện đầu tiên là sinh vật xuyên qua đó bộ tộc ác ma đã biết trước.

Cho nên khi Cao Lôì Hoa vừa vào bầu khí quyển mặt trăng thì bị người phụ trách giám sát mặt trăng của bộ tộc ác ma phát hiện. Chỉ là do phương thức vận hành thần lực của Cao Lôì Hoa khác với các vị thần bình thường.

Cho nên trừ khi Cao Lôì Hoa nguyện ý ra, nếu không thì cũng chẳng có ai có thể nhìn thấu tư vi của Cao Lôì Hoa.

Mà lúc nhóm ác ma phụ trách giám sát kết giới bầu trời mặt trăng phát hiện có sinh vật bay qua kết giới thì cũng lấp bắp kinh hãi. Nhưng không cảm thấy năng lượng dao động mạnh mẽ gì nên cả nhóm đều cho rằng đây chỉ là một con người bình thường.

Về phần một con người làm cách nào để đến được mặt trăng thì cũng không phải nghĩa vụ gì của nhóm giám sát này. Bọn họ chỉ cần đem tin tức đó lên thông báo cho vua của chúng ma Lucifer là ok rồi.

- Được rồi.

Từ trên ngai vàng, Lucifer đứng lên:

- Chúng ta đi nhìn xem. Ta cũng muốn biết một con người bình thường có thể dùng cách nào để từ địa cầu lên được trên mặt trăng này. Cái này làm ta tò mò đây!

Bên kia. Vì thu hồi ảo giác thần thể của mình, Cao Lôì Hoa đang cố thử đem sáu quả băng lôì trong ảo giác thần thể dẫn vào cơ thể của mình. Nôm na là thay pin.

Uy lực của băng lôì thì Cao Lôì Hoa đã ném rồi, chỉ một phát đầu tiên dù Cao Lôì Hoa toàn lực đỡ cũng bị thương không nhẹ. Cho nên lúc dẫn đoàn năng lượng băng lôì này vào, Cao Lôì Hoa cẩn thận khôn lường.

Ảo giác thần thể vốn là một thể tương liên với Cao Lôì Hoa, cho nên đem năng lượng di chuyển từ hai bên rất dễ dàng, giống như việc anh chỉ cần nhấn Ctrl+C để copy sau đó nhấn Ctrl+V để paste trong CPU mà thôi.

- Thành công!

Mấy phút sau, Cao Lôì Hoa đã thành công dẫn được khóa năng lượng băng lôì thứ nhất vào trong cơ thể của mình.

Ngay sau đó Cao Lôì Hoa nhanh chóng đem khóa năng lượng băng lôì đó nhồi vào trong đan điền của mình.

Sau khi nạp pin xong. Cao Lôì Hoa mới phát hiện ra đám năng lượng băng lôì bám trong đan điền có cảm giác không nghe lời, thậm chí pháp tắc sử dụng của chúng Cao Lôì Hoa không cảm nhận được. Có lẽ là do băng lôì này không chịu sự khống chế của Cao Lôì Hoa hẳn.

Sau khi đem băng lôì vào trong đan điền ổn định lại, Cao Lôì Hoa liền phát hiện ra pháp tắc của băng lôì này không thuộc pháp tắc của Lôì thần hẳn, hình như là do Sáng Thế Thần tạo ra. Cho nên chỉ cần nắm giữ pháp tắc của băng lôì có lẽ sẽ nắm giữ được thiên kiếp cũng nên!

- Khả khả!

Cao Lôì Hoa cười khả khả, nếu hẳn thực sự nắm giữ được pháp tắc này, thiên hạ rộng lớn này có chỗ nào là hẳn không thể đi được cho chứ. Thử nghĩ một chút đi, thằng nào mà bị mấy chục đạo thiên lôì đánh xuống. Thậm chí

là mấy trăm đạo từ trên đánh xuống thì tên đó như thế nào... ha ha, có trách chỉ trách người đựng vào ta thôi...!

Chỉ có điều đây mới chỉ là suy nghĩ của Cao Lôi Hoa mà thôi. Pháp tắc của Sáng Thế thần mà dễ dàng nắm giữ như vậy thì Sáng Thế thần cũng không đem cái pháp tắc này thêm vào trên thiên kiếp.

Sau khi đã xác định rõ băng lôi không có gây tổn thương gì cho thân thể của mình, Cao Lôi Hoa liền nhanh chóng rút luôn năm cục pin từ trong ảo giác thân thể vào cơ thể của mình luôn.

Sau khi đem năm khóa đó vào trong đan điền tụ hợp với khóa đầu tiên thì đột nhiên Cao Lôi Hoa nở nụ cười!

Bởi lúc dẫn dắt mấy khóa băng lôi đó, đột nhiên Cao Lôi Hoa phát hiện một cái hiện tượng-- năng lượng của băng lôi hoạt động! Tuy rằng nhìn qua có vẻ yên tĩnh, nhưng vẫn có chút nhúc nhích. Chỉ là khi băng lôi bị một tầng năng lượng lôi quang bao quanh thì giống như ngủ đông, khả năng hoạt động của băng lôi bị hạn chế đến điểm thấp nhất. Từ trong đan điền, Cao Lôi Hoa xuất một khóa băng lôi ra rồi cởi bỏ tầng lôi thần lực bao phủ băng lôi. Trên tay hiện ra một đạo năng lượng băng lôi kiếp! Chỉ có điều đáng tiếc là trong cơ thể chỉ có đúng sáu cục pin năng lượng thiên kiếp này.

- Khả khả, không nắm giữ được pháp tắc của thiên kiếp. Nhưng không có nghĩa là ta không thể dùng được thiên kiếp.

Cao Lôi Hoa vui vẻ nở nụ cười, hiện tại hắn giống như một cục pin dự trữ. Thậm chí bây giờ Cao Lôi Hoa còn có ý tưởng là khi nào mình dùng hết băng lôi trong cơ thể thì đi nhận thêm một đợt thiên kiếp nữa. Chà, lúc đó có lẽ tha hồ có thiên kiếp mà xài!

- Ha ha.

Lắc lắc đầu, thu hồi này cái ý tưởng buồn cười này. Cao Lôi Hoa tùy ý thu ảo giác thân thể lại.

Trong lúc Cao Lôi Hoa thu hồi lại ảo giác thân thể, vô số tiếng sấm sét vang lên như những chiến sĩ đang hô hào chém giết trên chiến trường vọng bên tai Cao Lôi Hoa.

Cao lôi ngẩng đầu nhìn lên. Liền thấy trên không trung, những hắc lôi đang không ngừng ngưng tụ lại. Giống như có rất nhiều người đang thi triển lôi thuật. Cao Lôi Hoa vội vàng nhảy lên một góc đại thụ màu tím, sau đó nhìn về phía tiếng kêu vang kia.

Địa điểm chiến đấu cũng không cách xa Cao Lôi Hoa bao nhiêu, với nhãn lực của Cao Lôi Hoa thì có thể dễ dàng nhìn thấy cuộc chiến đấu giữa hai chủng tộc cường đại.

Mà một bên đang chiến đấu là bộ tộc độc nhãn cự nhân mà Cao Lôi Hoa đã thấy lúc chưa đặt chân xuống mặt trăng.

Chỉ là mấy tay độc nhãn cự nhân này phải cao to hơn cái tay mà Cao Lôi Hoa vừa cho cháy như cục than. Mấy tay cự nhân này đứng lên có khi cao

gần mười mét, hơn nữa lại có khả năng tấn công tầm xa lẫn tầm gần! Tấn công tầm xa thì phát ra những hắc lôi công kích. Khi giáp lá cà, với thân hình cao hơn mười mét này thì bọn họ đúng là những con trâu bò, à không, hơn cả voi...

Đặc biệt bên trong đó còn nổi cộm lên một số tên cự nhân rất cường bạo! Thậm chí có tên cự nhân sử dụng con mắt duy nhất của mình bắn ra những tia sáng màu đen. Hễ ai bị tia sáng này chiếu trúng thì giống như bị điện giật, tê liệt tạm thời vài giây.

- Bọn trâu bò!

Cao Lô Hoa nhìn thấy đám độc nhãn cự nhân đó thì thầm nghĩ nếu đem cả đám độc nhãn cự nhân này đặt trên đại lục thì... Hề hề, trên đại lục ai là đối thủ của bọn họ đây?

Tuy đám độc nhãn cự nhân này rất trâu bò nhưng cũng không thể xem thường đối thủ của họ.

Cùng đánh nhau với độc nhãn cự nhân là một đám ác ma, sau lưng có cánh dơi, đầu dài dài có hai sừng, hơn nữa còn có một cái đuôi có chóp tam giác. Đám ác ma đó tuy không có cường tráng như đám độc nhãn cự nhân, nhưng cũng cao tầm bảy tám mét là ít, hơn nữa sức chiến đấu cận chiến của bọn họ không hề dưới đám độc nhãn cự nhân. Thậm chí so với độc nhãn cự nhân thì cách thức chiến đấu của đám ác ma này càng độc hơn, nan hiểm hơn, bỉ ổi hơn.... Mà luận về xa chiến, đám ác ma này cũng rất bền tay.

Chơi ma pháp à! Ma pháp, vốn là sở trường của đám ác ma này luôn. Luận về việc sử dụng ma pháp thì đám ác ma mới chính là ông tổ. Cho nên đừng có múa rìu qua mặt Lỗ Ban, sinh con vượt mặt Âu Cơ nhé!

Vì vậy mỗi khi đám ác ma này rat ay thì ma pháp hoa lệ cứ bay ầm ầm đến đám độc nhãn cự nhân. Tuy rằng đều là pháp pháp thuận phát nhưng uy lực cú nào cú nấy đều kinh người.

Đối mặt với những ma pháp kinh thiên động địa đó đám cự nhân vẫn không hề có chút hoảng sợ.

- %****A A! Gừ! Gừ!

Đám độc nhãn cự nhân cùng kêu lên theo một quy luật. Trong nháy mắt, trên người bọn họ lóe lên một tầng lôi quang màu đen. Tầng lôi quang màu đen này giống y như một lớp giáp bảo vệ bên ngoài cho đám độc nhãn cự nhân này. Dưới lớp giáp lôi quang bảo vệ đó, đám độc nhãn cự nhân có thể tăng sức đề kháng ma pháp trên diện rộng. Cho nên mặc kệ ma pháp của đám ác ma, các cự nhân này vẫn xung phong lao lên tấn công.

Sau khi nhìn thấy đám độc nhãn cự nhân này tạo một lớp lôi quang bảo vệ bên ngoài thì ở trên không trung Cao Lô Hoa không khỏi nhướng mày.

Vừa rồi, ngay tại đám độc nhãn cự nhân rống lên một tiếng có quy luật thì một loạt năng lượng diệu kỳ từ từng gã cự nhân phóng lên trên cao trước người Cao Lô Hoa, sau đó ngưng tụ lại thành một cỗ rồi tiến vào bên trong

người Cao Lôì Hoa. Nói đúng hơn là mạnh liệt lao vào bên trong thân cách của Cao Lôì Hoa, sau đó dưới tác dụng của thân cách, cỗ năng lượng này được phóng đại lên rất nhiều lần!

Ngay sau đó từ cỗ năng lượng được phóng đại này phát ra một luồng năng lượng nhỏ, tầm một phần mười cỗ năng lượng được phóng đại trên. Cỗ năng lượng nhỏ bé này lại thoát ly ra khỏi cơ thể Cao Lôì Hoa rồi bay về phía đám độc nhân cự nhân.

Quá trình này nói thì chậm, thật ra nhanh như chớp mắt. Sau khi cỗ năng lượng trở lại cơ thể đám cự nhân xong, lập tức trên cơ thể đám độc nhân cự nhân này xuất hiện một tầng lôì quang màu đen bảo vệ cơ thể bọn họ!

- Đây là... Sao lại thế này?

Cao Lôì Hoa siết chặt tay, một cỗ năng lượng này đột nhiên theo tâm pháp Tử Lôì Cửu Kích trong Tử Lôì bí quyết của Cao Lôì Hoa lưu chuyển toàn thân. Nhất thời làm cho Cao Lôì Hoa có cảm giác như mùa hè nóng nực được làm que kem, ba vạn sáu ngàn lỗ chân lông trên cơ thể như được tẩy rửa thoải mái vô cùng.

- Đây là, lực lượng gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc lắm lắm, không biết đây là lực lượng gì, vì sao lại khiến cơ thể mình thoải mái như vậy chứ? Điều duy nhất có thể khẳng định, cỗ lực lượng này là do đám độc nhân cự nhân trong hắc lôì phía dưới truyền lên.

{- Tín ngưỡng lực! }

Một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu Cao Lôì Hoa. Đó chính là giọng nói của Cao Lôì Hoa!

- Tín ngưỡng lực?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi một tiếng.

Đúng lúc này, âm thanh từ đám độc nhân cự nhân trong hắc lôì vang lên. Lúc này đây Cao Lôì Hoa có thể nghe rõ ràng những tiếng nói của đám cự nhân đó.

- Hỡi Lôì thần ở đại địa. Xin dâng lên người lòng thành kính, chỉ xin đòi lấy lực lượng của người, xin hãy ban thưởng cho chúng con, lực lượng của lôì điện-- lôì mâu thuật!

Tuy rằng cách rất xa, nhưng những giọng niệm cầu cứ như vang vọng bên tai Cao Lôì Hoa! Quái dị hơn là loại ngôn ngữ này Cao Lôì Hoa không hề biết, nhưng giống như là đã có máy phiên dịch sẵn, ý tứ của lời cầu xin trực tiếp xuất hiện trong đầu của Cao Lôì Hoa.

Sau đó, lại một cỗ lực lượng giống như khi nãy thông qua thân cách của Cao Lôì Hoa tiến vào trong cơ thể. Lúc tiến vào bên trong cơ thể Cao Lôì Hoa liền vận chuyển một vòng. Rồi cỗ lực lượng này lại giống như lần trước phân ra một phần mười, một lần nữa bay xuống dưới đám độc nhân cự nhân.

Sau đó, từng đạo lôì mâu hắc ám xuất hiện trên tay đám độc nhân cự

nhân, rồi như những viên đạn phóng thẳng về phía đám ác ma... ..

Những tín đồ đó cầu nguyện thần linh cũng chính là muốn mượn sức mạnh của thần linh. Mà giọng nói vang lên trong đầu Cao Lôi Hoa khi nhận được tín ngưỡng lực kia chính là do thần cách của Cao Lôi Hoa sinh ra.

Cao Lôi Hoa không biết, đây là điểm mà Sáng Thế thần suy nghĩ chu đáo. Tuy cùng lúc sở hữu lĩnh vực tiến giai trở thành thần cấp là việc ít có khả năng. Nhưng ít vẫn có nghĩa là có. Mà giống như Cao Lôi Hoa lại lĩnh ngộ thần cách mới thì nhất định không thể nắm giữ lĩnh vực của mình dễ dàng được. Cho nên căn cứ theo ý tứ của Sáng Thế thần. Mỗi một vị thần tự mình lĩnh ngộ thần cách để thành thần thì trong thần cách của bọn họ đều có tư liệu giới thiệu về thần cách của mình để có thể phát triển thành thần chân chính... ..

Lần này chiến tranh với đám độc nhãn cự nhân là quân đoàn tiên phong 32 gồm 41 thành viên của tộc ác ma.

Mà hôm nay, đám ác ma này rất là khó chịu!

Bọn họ đánh nhau với độc nhãn cự nhân không phải một sớm hai chiều, cơ hồ là cách vài năm lại làm một trận với đám cự nhân này. Đối với đám ác ma mà nói, bọn độc nhãn cự nhân này là thú vui giải trí duy nhất của chúng trên cái mặt trăng buồn chán này.

Mà trước kia mỗi lần đánh nhau với đám cự nhân này, tuy có dính phải lôi điện nhưng chưa từng có lần nào mạnh một cách trâu bò như hôm nay.

Mà hôm nay, cái bọn cự nhân này giống nhau xài hàng đá hay sao đó, giống như cái lôi mâu vừa gọi ra này. Cái này mà gọi là lôi mâu gì, có mà là lôi trụ thì đúng hơn, mịa, sao lại như thế nhỉ, đám ác ma thảm chửi trong lòng!!

Không chỉ đám ác ma phát hiện ra điểm này mà chính những cự nhân cũng thấy mình có gì khác lạ. Hôm nay ra tay sao trơn tru thế? Bọn họ cảm thấy uy lực của ma pháp mạnh hơn xưa rất nhiều lần!

Vì thế, dưới tình huống ma pháp lôi điện được tăng cường rất nhiều lần, đám độc nhãn cự nhân càng đánh càng hăng! Mà đám ác ma thì vừa đánh vừa rút lui.

Rốt cục, chịu không nổi sự tấn công từ ma pháp lôi điện của độc nhãn cự nhân, ác ma tộc thôi kèn thu binh.

- Hú! Hú! ~

Thấy tộc ác ma thua trận rút lui. Cả đám độc nhãn cự nhân như kinh không vỡ ngực!

- Hú hú hú hú hú...~~

Đột nhiên, một cự nhân trong đám hú lên một tiếng rất dài. Gã này cao lớn nhất trong đám nên vừa cất tiếng hú, cả đám liền im lặng.

- Thần, thần, thần của chúng ta! Không vứt bỏ, không có vuwats bỏ chúng

ta!!

Dùng một loại ngôn ngữ đặc thù của tộc. Gã cự nhân này găm rú với tộc nhân của hắn.

Đồng thời.

Tất cả đám cự nhân đều co người quỳ xuống, hướng về phía lão Cao chúng ta đang đứng, cúi lạy...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 321

Tín Đồ.

Hắn có thể trở thành tộc trưởng chính là vì đầu óc mẫn tuệ cùng cảm giác sắc bén của mình!

Khi mỗi tộc nhân thi triển lôi thuần thuật, hắn liền cảm giác được thần uy phía trên đầu bọn họ. Thứ này, hắn đã từng thấy trên các vị thần trong quang minh liên minh và hắc ám ma tộc trong lần đại chiến thần ma lúc trước.

Độc nhãn cự nhân là một chi nhánh của bộ tộc người khổng lồ. Bọn họ có tuổi thọ có thể so sánh với cự long, mà khả năng sinh sản của họ cũng cao hơn cự long rất nhiều.

Vừa rồi, khi bọn họ thi triển lôi thuần thuật. Hắn chợt cảm thấy đạo lôi thuần này so với lần trước có chỗ bất đồng. Lôi thuần thuật lần này kể cả tốc độ lẫn uy lực đều mạnh hơn trước kia.

Thân là tín đồ của Lôi Thần. Bọn họ - Độc nhãn cự nhân dựa vào lôi linh để thi triển ma pháp, dùng tín ngưỡng của mình để trao đổi với thần linh. Tín ngưỡng lực có hai loại, một loại là lúc nào cũng cảm ơn thần linh vì đã sinh ra mình, còn loại còn lại chính là tín ngưỡng khi triển khai ma pháp.

Mà, tốc độ và uy lực ma pháp của bọn họ lại liên hệ tới khoảng cách từ họ tới thần của mình.

Khi thi triển lôi thuần thuật, một cỗ lực lượng từ phương xa hướng tới, A Nặc cũng quay lại nhìn địa phương đó.

Nhưng ở lần thứ hai khi các tộc nhân thi triển “lôi mâu thuật”. Bỗng phía tay phải phát ra một cỗ thần uy mà lúc vừa nãy hắn nhận ra.

Hắn cảm giác được, đây chính là thần uy của thần mình! Lôi điện thần uy, hắn đã từng nhìn thấy một lần ở trên đại lục. Trong một lần hiến tế, hắn đã thấy thần uy của Lôi Thần!

Độc Nhãn Cự Nhân bọn họ đã từng sống trên đại lục xinh đẹp kia. Bọn họ là nhất mạch thượng cổ cự nhân, là một chi trực hệ. Hồi trước trên đại lục da bọn họ cũng không đen như thế này. Hồi đó, bọn họ có làn da vàng khỏe mạnh, trong tay họ là một tầng lôi điện màu vàng.

Bọn họ được gọi là “thiểm điện cự nhân”!

Bọn họ là người hầu của Lôi Thần! Sự tồn tại có thể sánh với cự long.

- Thần, không rời bỏ chúng ta!

A Nặc dùng ngôn ngữ đại lục hét lên.

Nhìn thấy A Nặc quỳ xuống. Đám Độc nhãn cự nhân cũng chẳng biết lý do. Nhưng bọn họ vẫn nghe theo lời của tộc trưởng, hạ thân thể không lồ của mình quỳ xuống.

+++++

Lúc này, ở hướng mà đám Độc nhãn cự nhân quỳ xuống, Cao Lô Hoa gãi gãi đầu.

Này, đám độc nhãn cự nhân này, không phải quỳ mình chứ?

Cao Lô Hoa trầm nghĩ. Phải biết rằng, hắn là người địa cầu, nên chưa từng biết cảm giác bị người ta quỳ lạy.

- Thần của con! Người đừng bỏ rơi chúng con!

Nhìn thấy Lô thần không để ý tới mình, A Nặc rất sợ hãi mình sẽ bị vứt bỏ thêm một lần nữa. Bọn họ sợ cảm giác bị thần ruồng bỏ.

- Thần?

Cao Lô Hoa đứng lên, dường như người to lớn đó thật sự nói với mình.

- Thần?

Nhìn tộc trưởng của mình, dường như đám độc nhãn cự nhân cũng nghĩ ra cái gì đó. Nên, ngay lập tức, bọn họ làm bằm một thứ ngôn ngữ mà Cao Lô Hoa không biết.

Ngôn ngữ mà nhóm độc nhãn cự nhân này dùng là nguyên văn của tế tự khi còn trên đại lục. Đây là ngôn ngữ cổ tạo thành nguyên văn bây giờ mà những tế tự vẫn ngâm xướng.

- U minh hắc ám theo ta. Trong bóng đêm, có lôi điện dẫn đường. Tuy rằng khó khăn nhưng không quá nguy hiểm. Bởi vì có người dẫn đường ...

Những câu bản địa chú văn từ trong miệng của đám khổng lồ này vang lên. Đồng thời một cỗ tín ngưỡng cũng điên cuồng lao về phía Cao Lô Hoa.

Dưới tác dụng của tín ngưỡng lực, ảo giác thân thể phía sau Cao Lô Hoa dần dần ngưng tụ lại.

Tay trái nắm lấy Tài Quyết Chi Nhận, tay phải cầm Thần Phật Chi trượng. Quanh thân tỏa ra hào quang màu vàng. Đây chính là ảo giác thân thể của Lô Thần.

Xác định được, đám người khổng lồ kia gọi chính là mình. Cao Lô Hoa liền đứng lên, bay về phía đám người độc nhãn cự nhân.

- Thần, thần của chúng con!

Nhìn về đằng xa, A Nặc không nhìn được kích động nói. Con mắt duy nhất của hắn đã rơi lệ.

Nghàn năm trước khi trợ giúp Quang Minh liên minh truy kích Ma tộc ở tử nguyệt tinh. Bọn họ đã bị Quang Minh quân vứt bỏ tại nguyệt cầu này.

Trải qua mấy ngàn năm, bọn họ lại có hy vọng. Thần của bọn họ - Lô thần đã tự tới đây. Thần tới là để đón bọn họ về!

Nghĩ vậy A Nặc ngẩng đầu lên:

- Thần của con, có phải người tới đón con dân của người?

Từ lúc đến đây, tín ngưỡng lực của đám độc nhân cự nhân không ngừng chảy vào người Cao Lôì Hoa, rồi hình thành một quang cầu màu tím xung quanh hắn.

Cứ như thế, thần uy cứ phát ra trên người Cao Lôì Hoa. Đây chính là thần uy của thần khi đối mặt với tín đồ. Không có cảm giác áp bách, nhưng cỗ thần uy này lại khiến co A Nặc rất kích động.

Tuy rằng thân hình của thần có chút nhỏ, nhưng điều quan trọng hơn hẳn là thần!

Nhìn giọt nước mắt rơi xuống. Tuy rằng rơi trúng đầu Cao Lôì Hoa nhưng bị lôi quang hộ thể cản lại. Mặc dù không trúng, nhưng vẫn khiến Cao Lôì Hoa tức giận.

Vậy nên, không chút do dự, ảo giác thân thể phía sau Cao Lôì Hoa nhận lệnh của chủ nhân đá bay A Nặc ra ngoài.

- Thần ơi, người vứt bỏ con dân của ngài hay sao?

Mắt A Nặc rung rung, đáng thương nhìn Cao Lôì Hoa, rất giống như người vợ bị bỏ rơi. Điều này so sánh cũng không sai biệt lắm.

- Phù phù!

Sau khi đá tên khổng lồ kia ra, Cao Lôì Hoa thở ra rồi nói:

- Nghe lời ta, các người đã xảy ra chuyện gì.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên, đôi mắt đen nháy nhìn chằm chằm A Nặc.

- Thần, người đừng bỏ rơi chúng tôi.

A Nặc nói:

- Được rồi, được rồi, không vứt bỏ các người. Nói coi chuyện gì đã xảy ra đi.

Cao Lôì Hoa cảm thấy nổi da gà. Nghe một người khổng lồ ca mười thước nói không được bỏ rơi hắn thật khiến người ta sờn tóc gáy.

Tuy nhiên, may mắn là vẫn giao tiếp được với bọn họ.

- Thần của con, người muốn con nói từ đâu?

A Nặc hỏi, hắn cũng không biết thần muốn cái gì.

- Các người, ngay từ đầu không phải ở mặt trăng tím này đúng không?

Cao Lôì Hoa hỏi, bởi vì ngay từ đầu tên độc nhân cự nhân kia đã nói dẫn hắn trở về. Mà bọn họ biết Cao Lôì Hoa là Lôi thần của lục địa. Vậy thì nói đúng ra họ là những người từ lục địa lên đây.

- Thần của con, người quên chúng con sao? A, bộ dáng của chúng con hoàn toàn bị biến đổi. Người không nhận ra chúng con cũng là chuyện bình thường.

A Nặc nói:

- Chúng con gọi là “lôi điện cự nhân” – người hậu trung thành nhất của ngày. Vốn rằng chúng con là làn da vàng có thể phát ra lôi điện màu vàng.

Chúng con từng ở trên lục địa.

Dừng một lát, A Nặc nói tiếp:

- Tại đây chúng con có một thần điện thờ người. Chúng con mãi là tín đồ trung thành của người...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 322

Quang Minh Thần

Thần ma đại chiến, Quang Minh liên minh được sự giúp đỡ lớn của long tộc nên Ma tộc đã thất bại. Ngay cả Vong Linh Nữ Thần hùng mạnh cũng bị Quang Minh Tứ Thần phong ấn trong Vong Linh cốc. Tuy rằng có quan hệ với Vong Linh Nữ Thần, nhưng bộ tộc Độc nhãn cự nhân lại theo Quang Minh liên quân đối đầu với Ma tộc. Trận chiến đó, chúng con là chủ lực tấn công doanh trại Ma tộc trên tử nguyệt (mặt trăng tím).

Quang Minh Thần, cái tên nguy hiểm tử đó. Đánh lên tử nguyệt là một quyết định sai lầm. Năm đó, sau khi tấn công tử nguyệt, chúng con không địch lại được ác ma bộ tộc. Rơi vào đường cùng liên minh quyết định rút lui về đại lục. Nhưng lại phải bộ tộc của chúng con cản hậu. Lúc đó vốn hùng mạnh, chúng con cũng không nghĩ nhiều. Nhưng ngay sau đó, đám Quang Minh liên minh đáng ghét không ngờ vứt bỏ bọn con tại nơi tử nguyệt tràn đầy ma khí. Bọn họ đã bỏ rơi chúng con, bỏ chúng con lại đây mà không hề quay lại trợ giúp.

- Chủ nhân vĩ đại, Quang Minh liên minh đáng bị nguyên rủa!

A Nặc bi thống nói:

- Ngài không biết đâu, sống tại địa phương toàn khí tức tà ác này bao nhiêu năm rồi! Chúng con đã bị năng lượng đó ăn mòn, lớp da hoàng kim ngày xưa giờ đã thành màu đen. Lôi quang màu vàng giờ cũng thành màu đen. Thần ơi!

A Nặc ôm đùi khóc, khiến lỗ tai của Cao Lôi Hoa kêu lên ong ong.

-Khốn kiếp, nhẹ nhàng hơn tí coi.

Cao Lôi Hoa rống lên một tiếng. Áo giáp thân thể lại đá A Nặc bay ra chỗ khác:

- Thần của con.

A Nặc nói:

- Chủ nhân, ngài phải nguyên rủa bọn chúng! Nếu không phải giúp họ, căn bản chúng con sẽ phải ra đây! Hiện tại cũng không biết tộc nhân trên đại lục như thế nào, thật tương niệm.

- Thần của con, ngài đến đây lần này chẳng phải để đưa bọn con về!

A Nặc một lần nữa ôm lấy chân của Áo Giác thân thể, dùng con mắt duy nhất đưa tình nhìn Cao Lôì Hoa.

- Sao phải trở về.

- Thần của con, tuy rằng chúng con đen đi, nhưng cũng đừng bỏ chúng con chứ.

Nhìn bộ dáng do dự của Cao Lôì Hoa, A Nặc trở nên nóng nảy:

- Tuy chúng con bị đen đi, nhưng chúng con vẫn trung thành với ngày như xưa. Thần của con, cầu mong ngài mang chúng con trở về.

Cao Lôì Hoa cười khổ không thôi. Nếu hắn có thể trở về thì hắn cũng có thể dẫn bọn họ trở về, nhưng ngay cả hắn cũng không biết về nhà kiểu gì. Hắn sở dĩ muốn gặp đám độc nhãn cự nhân này chính là để tìm hiểu tin tức về việc quay về đại lục trong miệng bọn họ. Nhưng đám người này lại đòi Cao Lôì Hoa dẫn bọn họ trở về.

- Thần của con, người không nên vứt bỏ chúng con.

Con mắt của A Nặc lại ngân ngấn nước.

- Phù, được rồi, năm đó Quang Minh liên minh làm sao có thể trở về?

Cao Lôì Hoa đột nhiên nghĩ tới vấn đề này. Nếu biết được bọn họ rút lui như thế nào, Cao Lôì Hoa cũng có thể theo phương pháp đó mà mang nhóm Độc Nhãn Cự Nhân này trở về đại lục.

- Rồi đi?

A Nặc nhớ rất rõ:

- Năm đó khi bọn chúng muốn bọn con cản hậu, vậy nên bọn con vừa đánh vừa lui.

A Nặc uể oải nói:

- Nhưng, khi bọn họ rút lui, bọn con chỉ biết đại khái phương hướng chứ không biết bọn họ rút đi kiểu gì. Lúc đấy, con mới biết bộ mặt thật của Quang Minh liên minh.

- Hướng nào?

Cao Lôì Hoa hỏi, nhưng rồi nhú mày. Tìm kiếm trên tinh cầu này cũng không phải là chuyện đơn giản.

- Thần của con, nơi đó gần Thái dương lạc sơn (dãy núi Thái Dương). Thần của con, con nguyện cùng người cùng nhau đi tìm truyền tống trận.

A Nặc nói:

- Chúng con mãi là người hầu trung thành của người.

- Được rồi, nhiều người càng dễ làm.

Cao Lôì Hoa gật đầu. Đối với việc có thể tìm được truyền tống trận không, Cao Lôì Hoa cũng rất để ý. Tử nguyệt rất lớn, một mình hắn tìm thì đến năm nào mới tìm được. Có nhóm độc nhãn cự nhân cùng tìm, độ khó có thể giảm bớt đi.

Trở về đại lục, có lẽ biện pháp này cũng không thực tế, bởi vì trên tử nguyệt có một cỗ lực hút. Cao Lôì Hoa không có năng lực chống lại cả một

ting cầu. Cao Lô Hoa phỏng chừng, cho dù hấn có toàn lực thoát khỏi nguyệt cầu, thì tỉ lệ cũng quá nhỏ.

Nghĩ vậy Cao Lô Hoa gật đầu nói với nhóm độc nhãn cự nhân.

- Được rồi!

Cao Lô Hoa nói:

- Vậy nhóm của người cùng ta tìm kiếm.

Theo đám độc nhãn cự nhân, Cao Lô Hoa tiến tới Thái Dương lạc sơn.

- Thần của con. Trở về đại lục nhất định phải đi qua truyền tong trận. Mà chúng con – độc nhãn cự nhân bộ tộc là người hầu trung thành nhất của ngài, trừ bỏ lời điện ma pháp ra chúng con không biết cái gì nữa. Truyền tong ma pháp trận chúng con càng dốt đặc cấn mai.

- Hơn nữa. Lúc đó, chúng con cũng từng theo phương hướng kia tìm đường mà Quang Minh liên minh rút lui. Ngay sau khi họ bỏ đi, chúng con cũng đuổi theo họ.

A Nặc nói:

- Chúng con tới nơi này nhưng không dám tiến vào.

- Nơi nào?

Cao Lô Hoa hỏi.

Từ trên cao nhìn xuống dưới, có thể thấy đó là một sa mạc trải dài trăm dặm. Một mảng sa mạc hiện giữa một mảng rừng rậm. Một màu vàng xen giữa một màu xanh, trông rất bắt mắt

Trông nơi này rất tà dị. Rừng rậm tràn đầy sức sống lại xuất hiện trên một sa mạc.

- Chính là nơi này.

A Nặc nói:

- Trinh sát tới nơi này đều mất tích.

Cao Lô Hoa cẩn thận nhìn bãi sa mạc màu vàng này.

- Đi vào xem thử.

Cao Lô Hoa nói, rồi tiến vào trong sa mạc.

Khi Cao Lô Hoa cùng đám người độc nhãn cự nhân tiến vào sa mạc hơn trăm thước. Bỗng cát dưới chân bọn họ bỗng chấn động, phập phồng như sóng biển. Sóng cát chậm rãi dao động.

Cao Lô Hoa lập tức triển khai thần thức quét qua một mảng sa mạc. Trực giác nói cho hấn biết, có nguy hiểm đang tới gần.

Phiến sa mạc này cùng với phiến rừng rậm kia thế nào cũng không hợp.

- Phác!

- Phan!

Đột nhiên dưới đất, vô số cốt trảo vươn lên, hướng về phía A Nặc.

- Gầm!

A Nặc dùng sức giẫm, đánh văng cốt trảo ra.

Rồi một cốt trảo trong suốt bỗng vươn lên nắm lấy chân phải của Cao Lôi Hoa.

Ca!

Cánh tay trong suốt bỗng nứt một tiếng.

- Di?

Cao Lôi Hoa kinh ngạc một chút, cánh tay này chắc là của sinh vật bất tử. Nhưng bộ xương yếu ớt đó không ngờ trúng thần lực của Cao Lôi Hoa mà không vỡ chỉ để lại một vết nứt.

Sau khi bị Cao Lôi Hoa đánh văng ra. Sa mạc lại nổi sóng. Một bộ xương trong suốt đứng lên. Cả bộ xương đều được bảo trì đầy đủ. Nhưng bộ xương này cũng có khác biệt so với nhân loại, trên lưng nó có hai khúc xương thật dài. Sau khi đứng lên, nó lại, đánh một trảo về hướng Cao Lôi Hoa.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 323

Thần Điện Giữa Biển Khô Lâu.

Yaa!

Cao Lôì Hoa sải bước về phía trước. Nhanh chóng ngưng tụ Lôì thần lực, lôì quang màu tím sẫm hiện lên trên tay Cao Lôì Hoa. Sau đó, xuất một quyền về phía trước.

- Âm!

Âm thanh như đá vỡ vang lên, những khung xương trắng như ngọc trước mắt liền bị nứt nẻ rồi vỡ tan ra như vụn phấn.

- Ô ô~~

Lúc Cao Lôì Hoa chấn nát bộ xương khô đầu tiên này thì đột nhiên trên sa mạc vang lên những âm thanh như tiếng ma quỷ kêu gào, âm thanh này khiến người nghe cảm thấy rợn cả tóc gáy. Theo tiếng quỷ kêu ô ô này. Toàn bộ sa mạc màu vàng bắt đầu nổi gió lên cuộn sóng cát dữ dội.

Cùng lúc đó, hàng loạt cánh tay khô lâu nhanh chóng chui ra từ cát chụp lấy chân Cao Lôì Hoa và đám độc nhãn cự nhân đi theo hắn.

Gặp phải tình cảnh đó, đám độc nhãn cự nhân tạo thành một trận hoảng loạn. Những khô lâu đó thật là quái dị, chúng hoàn toàn không cùng một cấp bậc với những khô lâu ở trên đại lục mà Cao Lôì Hoa đã gặp qua!

Những khô lâu này không chỉ rất cứng rắn mà khí lực cũng rất mạnh.

Độc nhãn cự nhân có dáng người cao tầm mười mét, tất nhiên lực lượng của bọn họ sẽ không hề nhỏ rồi. Mà bàn tay nhỏ bé của những khô lâu này chỉ có thể bắt lấy một ngón chân của đám cự nhân. Nhưng chuyện lạ là dù lấy sức lực của độc nhãn cự nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ không bị những bàn tay của khô lâu kéo bọn họ vào trong biển cát này.

- Hà.

Cao Lôì Hoa thở một hơi ra, lôì nguyên tố trong thiên địa nhanh chóng ngưng tụ bên người Cao Lôì Hoa. Sau đó biến thành từng đạo hồ quang màu đen.

Ở trên tử nguyệt (mặt trăng tím) này nguyên tố hắc ám quá mức dày đặc, cho nên làm cho mọi vật ở đây đều có khuynh hướng bị nhiễm đen hoặc tím.

- Địa ngục, lôì quang!

Cao Lôì Hoa giơ tay lên, khẽ quát một tiếng.

Ngay lập tức vô số lôì điện như những ngọn roi kết thành tám vòng, lấy Cao Lôì Hoa làm trung tâm lan ra bốn phương tám hướng. Sau đó dừng ở phía trên không.

Dưới ý niệm của mình, những lôì quang này không có thương tổn một chút gì đám độc nhãn cự nhân, mà tất cả đều được Cao Lôì Hoa điều khiển đánh lên tay khô lâu.

- Ba ba ba ba!

Một loạt âm thanh vang lên. Những vết nứt sâu bắt đầu xuất hiện trên những cánh tay này, ngay lập tức những cánh tay khô lâu rút nhanh lui vào trong biển cát.

Nhưng, rút lui không có nghĩa là đã kết thúc.

Sau khi những cánh tay khô lâu này rút lui vào trong biển cát xong thì...

Một bộ khô lâu, hai bộ khô lâu, ba bộ khô lâu, bốn bộ khô lâu...

Rất nhanh, sau khi lui vào trong biển cát vàng đỏ thì vô số bộ xương bạch ngọc trong suốt xuất hiện. Những bộ khô lâu này chui từ trên cát ra đứng dưới ánh mặt trời chói chang trên mảnh sa mạc màu vàng này. Tất cả chúng tập hợp lại, sắp xếp, một đám đông tầm hơn một ngàn bộ khô lâu nhanh chóng vây quanh đám người Cao Lôì Hoa lại... ..

Ánh mặt trời nóng cháy trên cao, mảnh núi rừng xanh ngát xa xa, bạch cốt sáng bóng trên sa mạc vàng, tất cả tạo nên một hình ảnh quý dị đến cực điểm.

Cũng giống như bộ khô lâu đầu tiên xuất hiện, sau lưng của những khô lâu này cũng mọc lên hai đốt xương như cánh.

Vừa đi ra khỏi cát, tập hợp vây lại xung quanh. Những khô lâu này giương móng vuốt lên nhằm nhe nhè tới tấn công đám độc nhãn cự nhân. Vô số cốt trảo va chạm vào nhau tạo nên những âm thanh kéo kẹt khi những khô lâu này chạy tới đan xen vào nhau làm cho người ta có một loại cảm giác không an toàn.

- Thần, Giờ chúng ta phải làm gì đây?

Nhìn rừng khô lâu lao tới, độc nhãn cự nhân A Nặc lên tiếng.

- Còn có thể làm gì bây giờ.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Chỉ có một nghìn bộ khô lâu mà thôi, xử luôn!

Nói xong, Cao Lôì Hoa chưởng một đạo lôì thần lực ra, bằng mắt thường có thể thấy được đạo lôì thần lực này như quang trụ đánh về phía trước. Hễ bộ khô lâu nào xông lên, chỉ cần đụng tới một đạo lôì thần lực này, đều bị đánh tan thành bột phấn.

Mà đám độc nhãn cự nhân cũng thi triển 'lôì mâu thuật' không ngừng nghỉ.

Từng bộ khô lâu một bị Cao Lôì Hoa giã nát, nhưng ngay cả khi bị như

vậy, thì những bộ khô lâu này vẫn xông lên phía trước không mệt mỏi, cứ như tre già măng mọc, tên này chết tên khác xông lên. Ưu điểm lớn nhất của sinh vật bất tử-- không sợ chết, không sợ mệt!

Dưới sự cố gắng của Cao Lôì Hoa và đám độc nhãn cự nhân, từng khúc xương văng lên tung tóe. Thế nên chưa được một lúc thì trước mặt Cao Lôì Hoa và đám cự nhân đã xuất hiện một tầng tro cốt trắng tinh.

Hơn một ngàn bộ khô lâu nói nhiều cũng nhiều, nói ít cũng ít. Dưới thực lực mạnh mẽ của Cao Lôì Hoa, không cần mất nhiều thời gian. Cả ngàn bộ khô lâu này đã bị Cao Lôì Hoa đánh nát, lưu lại một tầng tro tàn.

- Ha ha.

Nhìn một lớp tro tàn này, Cao Lôì Hoa cười ha ha. Tuy rằng có chút phiền toái, nhưng mà hơn một ngàn bộ khô lâu này cũng không có vấn đề gì. Nếu như không phải mang theo đám cự nhân này thì nếu gặp phải đám khô lâu này Cao Lôì Hoa trực tiếp bay qua cho rồi.

- Tiếp tục đi tới đi.

Xử lý khô lâu xong, Cao Lôì Hoa nói với đám độc nhãn cự nhân.

- Vâng, thần của ta!

Đám độc nhãn cự nhân này đều bị thực lực của Cao Lôì Hoa vừa mới bày ra làm cho khiếp sợ.

Nhưng mà ngay lúc Cao Lôì Hoa cùng đám độc nhãn cự nhân chuẩn bị đi tới thì... ..

- Ô ô~~

Sa mạc dao động càng thêm mãnh liệt, từng đám từng đám khô lâu ở trong cát vàng giãy dụa chui lên. Lúc này thì số lượng của đám khô lâu đếm không xuể, liếc mắt một cái không nhìn thấy điểm cuối!

Hễ chỗ nào có cát vàng thì chỗ đó có khô lâu bò lên, một đại quân khô lâu mênh mông vô bờ như trăm vạn chi sư xuất hiện! Vô số khô lâu như nước lũ trắng xóa từ bốn phương tám hướng cuốn về phía đám người Cao Lôì Hoa...

- Răng rắc, Răng rắc!

- Kéo kẹt, Kéo kẹt!

Từng bộ khô lâu trắng xông lên phía Cao Lôì Hoa cùng đám độc nhãn cự nhân, tiếng va chạm giữa những ngón tay trên bạch cốt vang lên hết sức chói tai. Vô số đầu khô lâu như một, đều vung bạch cốt lên xông tới.

- Trời à, ta...!

Cao Lôì Hoa mắng to một tiếng. Nhìn đại quân vô tận khô lâu này, Cao Lôì Hoa nhớ tới một câu chuyện: Kiến cắn chết voi!

- Trời ơi. Thần của ta! Chủ nhân. Đám xương cốt đó, là xương cốt của thiên sứ!

- Thiên sứ?

Cao Lôì Hoa cẩn thận nhìn đám khô lâu này, đúng vậy, nếu nhìn kỹ mà nói, thì hai cái gai xương trên lưng của những bộ xương này có lẽ là hai bộ

khung xương cánh cũng nên:

- Hic, dường như là thiên sứ thật, chuyện này là sao vậy?

Cao Lôì Hoa hỏi.

Đồng thời đi phía sau những bộ khung xương thiên sứ này còn có vô số bộ khung xương không có gai xương phía sau lưng. Những khô lâu này có lẽ là của nhân loại.

- Thần, ta biết những bộ khung xương này là ai!

Độc nhãn cự nhân A Nặc cười khở với Cao Lôì Hoa.

- Ai?!

Cao Lôì Hoa hỏi một tiếng. Ánh mắt không hề rời khỏi đám khô lâu đang tiến tới.

- Là liên minh Quang Minh!

Độc nhãn cự nhân A Nặc nói:

- Không hề nghĩ tới nhưng những khung xương này chính là phe chúng ta, đó là những bộ hài cốt của liên minh Quang Minh chúng ta!

- Sao người biết được?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi.

- Đẳng đó đó, phía sau những thiên sứ chính là khung xương của nhân loại.

Độc nhãn cự nhân A Nặc chỉ tay những khung xương nhân loại ở phía sau. Khác với những bộ khung xương của thiên sứ, trên những khung xương nhân loại vẫn còn một số mảnh giáp tàn phiến. Thiên sứ cùng ác ma giống nhau đều là sinh vật cường đại, bọn họ cũng không cần mấy cái loại khôi giáp này. Mà nhân loại thì bất đồng, do đó những thứ này mới khiến cho A Nặc nhận ra được đây là khung xương của nhân loại.

- Trời ơi, thần vĩ đại. Năm đó cả trăm vạn quân của liên minh Quang Minh tiến lên mặt trăng này đều ở đây hết, ai có thể lấy thời gian ngắn mà tiêu diệt được đội quân trăm vạn khô lâu này đây?

Độc nhãn cự nhân A Nặc nói.

- Ta, ông trời ạ!

Lần thứ hai Cao Lôì Hoa cảm thấy buồn bực mà nói. Bởi vì nếu những bộ xương cốt này thực sự là của liên minh Quang Minh thì hy vọng về nhà của Cao Lôì Hoa đã có nguy cơ thất bại rồi?

- Thần, giờ chúng ta phải làm sao?

Độc nhãn cự nhân A Nặc hỏi.

- Đánh tới tạo một con đường chứ sao!

Cao Lôì Hoa bất đắc dĩ nói. Hiện tại lui về đã không có khả năng. Giờ bọn họ đã đi đến đây rồi, cùng với lui ra ngoài chỉ bằng đả thông sa mạc, tạo một con đường tơ lụa đi.

- Tài Quyết!

Nhìn cơn thủy triều khô lâu trước mắt, Cao Lôì Hoa cũng thu hồi thái độ

bốn cột. Tài Quyết xuất hiện trong tay.

- Các người theo sát.

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, xuất một kiếm về phía trước vô số khô lâu này.

- Xoát xoát xoát!

Cao Lôi Hoa xuất kiếm liên tục, hơn mười mấy đạo kiếm khí bắn ra. Những bạch cốt trên đường ngăn cản hấn giống như những bông tuyết gặp nắng hè chói chang, trong nháy mắt tan rã, hóa thành tro trắng trên sa mạc. Đại quân bạch cốt tuy rằng lớp này lớp khác xông lên, nhưng cũng rất khó ngăn cản kiếm khí của Cao Lôi Hoa! Dưới sự dẫn dắt của Cao Lôi Hoa, đám người bộ tộc độc nhãn cự nhân theo sát phía sau, đoàn người như một mũi quân xông thẳng lên phía trước.

Xông lên, tiến lên phía trước. Thế tiến như nước song cuộn cuộn!!!

Lúc Cao Lôi Hoa cùng đám độc nhãn cự nhân xâm nhập vào trong sa mạc được 4 cây số, một tòa thần điện cổ kính xuất hiện xa xa phía trước. Tuy rằng cách rất xa, nhưng một cỗ hơi thở tang thương từ cái thần điện cổ xưa đó phát ra.

Sa mạc thêm cổ điện, hơn nữa còn có vô số vong linh khô lâu. Làm cho thần điện cổ kính này giống như do ma quỷ tạo thành. Hơn nữa, càng tiến lại gần. Thần điện cổ kính càng rõ ràng. Cao Lôi Hoa có thể nhìn thấy cổ điện này cũng không to cho lắm. Một thần điện cổ xưa duy nhất trong cái không gian mênh mông cát vàng thật là cô quạnh!

Nhưng từ thần điện Cao Lôi Hoa có thể cảm giác được một cỗ hơi thở hủy diệt! Đơn thuần hủy diệt, đây là một loại hơi thở tựa như sinh ra để hủy diệt. Chỉ là không biết vì cái gì, cỗ hơi thở hủy diệt này giống như bị cái gì giam cầm.

Mà lúc đoàn người Cao Lôi Hoa tiến lại gần thì đại quân khô lâu giống như bị cái gì kích thích, xông lên tấn công đoàn người Cao Lôi Hoa điên cuồng. Giống như liều mạng ngăn cản đoàn người Cao Lôi Hoa lại gần cổ điện vậy.

- Thần của ta.

A Nặc yếu ớt nói:

- Chúng ta còn muốn đi tới sao?

- Ừ, đi xem.

Cao Lôi Hoa nghĩ lúc, gật gật đầu. Nhóm liên minh Quang Minh này tại sao bị tiêu diệt ở trên sa mạc này, không phải đám người đó đã thoát khỏi đây trở về đại lục rồi sao?

Có thể bên trong thần điện này có chỗ truyền tống cũng nên? Cao Lôi Hoa suy đoán, dù sao thì đại quân liên minh Quang Minh cũng trải qua sa mạc này. Cho nên đường về nhà nhất định phải đi qua sa mạc này cũng nên.

Hoàng cung Ác Ma.

- Vua của ta, không tốt!

Một giám sát viên chạy như điên tiến vào:

- Vua của ta, có người đi vào biển khô lâu!

- Cái gì?

Lucifer trừng hai mắt nói:

- Đi!

Không nói dư thừa, Lucifer quát đám người phía sau một tiếng, sau đó mở đôi cánh màu đen bay ra khỏi cung điện...

Biển khô lâu, trải qua nhiều năm như vậy vẫn còn có người dám đến sao? Lúc Lucifer đứng dậy bay ra ngoài, ở phía sau Lucifer đột nhiên vang lên vài giọng nói thì thầm.

- Phải không, sao lại có người đi biển khô lâu được?

- Chúng ta đây làm sao bây giờ?

- Chúng ta cũng đi thôi.

Một giọng nói thì thầm nhẹ giọng nói:

- Nếu để tên điên cuồng kia thoát ra ngoài được thì nguy, chúng ta nên đi ngăn cản hắn cho bằng được.

Người này vừa nói xong thì tất cả đều im lặng, trầm ngâm.

Lúc này thì tất cả đều mở cánh ra bay theo Lucifer về phía biển khô lâu...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 324

Minh Long Cảnh Đường.

Mẹ nó, tên khốn nào muốn gây phiền phức cho lão tử ta đây. Muốn tìm chết thì trên mặt trăng này thiếu gì chỗ chết tử tế, tự dung điên điên chạy đến biển khô lâu làm gì. Ta xxx!

Lucifer vừa bay vừa mắng. Hiện tại hắn rất khó chịu, vốn đang chuẩn bị đi gặp cái tên nhân loại mới đến mặt trăng này một chút. Nhưng hắn vừa định xuất phát thì dính phải vụ này.

Cứ nghĩ đến cái tên điên thích giết chóc kia đi ra khỏi biển khô lâu. Lucifer cảm thấy rợn da đầu.

Hắc ám chi thần Lucifer, thực lực hắn không kém gì tử thần. Nếu ngay cả tử thần có biện pháp thoát khỏi cái mặt trăng đáng ghét này thì hắn cũng có thể làm được. Nhưng không phải hắn không muốn đi đến đại lục, mà là hắn không thể đi đến đại lục. Ở trên mặt trăng này, hắn có chức trách của mình—chiếu cố cái tên đại phiền toái trong biển khô lâu.

Tất cả những thổ địa của mặt trăng này đều biết trên mặt trăng cũng có cấm địa. Mà cấm địa này thì đến cả ác ma hung ác nhất trong bộ tộc ác ma cũng không dám đến—biển khô lâu!

Bởi vì bộ tộc ác ma tuy thích chiến đấu đến điên cuồng nhưng bọn hắn vẫn là có óc. Cho nên dù giết hại thành tính nhưng vẫn không giết phe mình.

Mà biển khô lâu lại không giống. Những bộ khô lâu đó chính là vì giết chóc mà tồn tại, hễ nó phát hiện thấy ai có máu, có xương là bọn nó đều xông tới chém chết. Cho nên cho dù là cuồng bạo như đám ác ma cũng không dám đi quấy rầy vị kia đang hôn mê.

Nếu không, một khi vị kia đột nhiên thức dậy thì đó tuyệt đối là tai nạn.

Ngàn năm trước, nhóm liên minh liên quân Quang Minh đi vào trong biển khô lâu. Kết quả bị người đó, chỉ một người giết hại không còn tên nào.

Bên kia, Cao Lôì Hoa cùng độc nhãn cự nhân đang tiếp tục tiến lên. Trước mắt khô lâu tuy nhiều, nhưng khi Cao Lôì Hoa rat ay thì giống như lá mùa thu bị gió cuốn rơi rụng.

Kiểm khi màu đen như lưỡi hái của tử thần. Kiểm khí đến đâu, khô lâu nơi đó tan thành tro bụi.

Dưới kiếm khí Cao Lôì Hoa mở đường, đám độc nhân cự nhân tiến tới từng chút một, đồng thời đám độc nhân cự nhân này phụ trách tiêu diệt những bộ khô lâu còn sót lại trên đường.

Càng ngày càng tiếp cận cổ điện.

Xuất hiện trước mặt Cao Lôì Hoa là một cổ điện dài chừng bảy mươi mét, rộng cỡ bốn mươi mét, cao tầm ba mươi mét.

Chỉ có một gian đại điện. Nhưng lại phát ra một cỗ khí thể bàng bạc, làm cho người ta cảm thấy uy nghiêm.

Vật liệu xây dựng nên nó có vẻ là đá kim cương cứng nhất đại lục. Có điều hình như đã trải qua năm tháng tang thương, giống như đã tồn tại vô số năm về trước.

Lúc này ánh hoàng hôn phủ xuống tòa cổ điện, làm cho nó có khí thể trang nghiêm vô cùng.

Chỉ là không khí trang nghiêm của thần điện bị khô lâu xung quanh dập tắt hoàn toàn, không những làm người ta mất cảm giác trang nghiêm mà thêm phần tà dị phi thường.

Lúc đám người Cao Lôì Hoa bước chân vào thần điện. Tất cả vong linh khô lâu đều dừng chân lại. Giống như có gì đang cản, không cho chúng vào.

- Thế nào, có bị thương gì không?

Nhìn đám khô lâu không hề tiến vào, Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn trăm tên độc nhân cự nhân phía sau hỏi.

- Chủ của ta. Dưới ánh sáng của người, chỉ có một huynh đệ bị khô lâu làm bị thương ngón chân cái.

Độc nhân cự nhân A Nặc bị thương.

Nói tới đây A Nặc tinh ý nhìn Cao Lôì Hoa. Thần không hổ là thần, gặp phải biến khô lâu vẫn mở được một con đường đến đây. Mà bọn họ cần đi theo sau lưng thần thôi! ~

Mà lúc đám người Cao Lôì Hoa bước chân vào đại điện xong thì đám khô lâu cũng lui dần ra xa.

- Gừ ngao~~~

Một tiếng long ngâm từ phía trước của thần điện vang lên. Cát vàng bắn lên tung tóe, một bộ xương khổng lồ từ dưới cát nhô lên.

Đám người Cao Lôì Hoa không tự chủ nhìn con quái vật lớn này. Quái vật khổng lồ này có một bộ khung xương bạch ngọc khổng lồ, dài tầm 10 mét hơn, mà đó chỉ là một bộ phận được nhô lên thôi.

Lúc này, trên khúc xương tỏa ra khí tức hắc ám đen xì mãnh liệt.

Cao Lôì Hoa nhìn bộ khung xương này thì giật mình, trước mắt khung xương này đúng là cốt long, giống như bộ mà Vong Linh đại trưởng lão triệu hồi ra. Chỉ có điều cốt long này có vẻ trâu bò hơn con Vong Linh đại trưởng lão triệu hồi ra nhiều lắm. Cái này hẳn chỉ cần nhìn màu sắc xương mà đoán ra. Vong linh đại trưởng lão triệu hồi ra cốt long, long cốt ánh sáng có màu u

ám, hơn nữa mặt ngoài xương cốt thô ráp. Mà cốt long này thì giống như ngọc được mài dũa bóng loáng, còn tản ra hắc quang thâm thúy.

- Trời ạ, thân của ta, đây không phải cốt long, đây là một trong hai đại thần của long tộc-- Minh long!

Độc nhãn cự nhân A Nặc tuổi đời nhiều nên một số tri thức của đại lục vẫn biết được.

Cốt long trước mắt này cũng không phải là cốt long mà đám ma pháp sư vong linh triệu hồi ra so sánh được. Truyền thuyết, trước khi Sáng Thế thần sáng tạo long tộc đã sáng tạo hai cự long. Phân biệt là long thần hiện tại-- Thần long. Chương quản tất cả cự long còn sống. Cùng với Minh long trước mắt này, chương quản tất cả cự long chết đi! Hai con này đều là cường giả mạnh nhất, chủ thần của Long tộc.

- Ngao!

Minh long đi ra rồi lắc lắc thân mình, phủi cát dính trên người xuống.

Khung xương thật dài, đầu long dữ tợn, cốt cánh to lớn, long trảo lóe hàn quang. Đuôi dài, cùng với hốc mắt lóe lên ánh đỏ là linh hồn chi hỏa. Trước mắt Minh long nhìn qua có phần làm cho người ta sợ hãi.

Phủi cát xuống xong. Minh long chuyển đầu nhìn về phía cự nhân sau Cao Lô Hoa. Vừa nhìn thấy đám độc nhãn cự nhân xong, Minh long lại đem tầm mắt dừng trên người Cao Lô Hoa. Không có biện pháp, cùng đám cự nhân đứng chung một chỗ thì ai mà để ý đến một người nhỏ bé cơ chứ.

- Nhân loại. Người từ đâu mà đến?

Minh long nhìn thấy Cao Lô Hoa, nhất thời sửng sốt. Hắn cẩn thận nhìn Cao Lô Hoa. Sau đó một tia thần niệm trực tiếp vang lên trong đầu Cao Lô Hoa.

- Đại lục.

Cao Lô Hoa cảnh giác nhìn cốt long đen như mực này trả lời.

- Vậy người đến biên khô lâu này làm gì?

Giọng nói như người cổ đại, nghe không tự nhiên chút nào, Minh long hỏi.

- Để trở lại đại lục.

Cao Lô Hoa không nhanh không chậm nói.

- Trở lại đại lục? Ồi.

Minh long hít một tiếng:

- Rời khỏi biên khô lâu đi, nhân loại. Ta mặc dù không biết người làm thế nào từ đại lục lên mặt trăng này. Nhưng người đã đến mặt trăng thì yên tâm mà sống ở trên đây đi. Trở về đại lục không thực tế.

- Không có khả năng?!

Cao Lô Hoa lạnh lùng nói:

- Ở trên đại lục, ta còn một việc quan trọng nhất. Ta phải trở về. Hơn nữa. Truyền tống trận về đại lục lại nằm trong thần điện này!

Cao Lô Hoa gắt gao nhìn chăm chăm Minh long nói.

Kỳ thật, đối với việc truyền tống trận có trong thần điện hay không thì Cao Lô Hoa cũng không chắc, hắn chỉ đoán thôi. Bởi vì liên minh Quang Minh ngay từ đầu rút lui lại đi vào sa mạc này. Mà trong sa mạc chỉ có một cỗ thần điện này. Cho nên xác suất có truyền tống rất cao!

- Ai.

Minh long hít một tiếng, sau đó thân ảnh bắt đầu một lần nữa chìm vào bên trong cát vàng:

- Đường đến đại lục ở trong thần điện này. Nhưng ta không thể cho các người đi vào.

- Có ý tứ gì?!

Vừa nghe có đường về nhưng hình như Minh long có ý ngăn hắn về. Cao Lô Hoa cả giận nói. Vốn, Cao Lô Hoa đi vào mặt trăng là chuyện ngoài ý muốn, quan trọng nhất là hôn lễ chuẩn bị tổ chức. Hắn không có thời gian tại mặt trăng mà chơi đùa.

- Bởi vì. Một cái ước định.

Giọng nói xa xăm của Minh long vang lên:

- Ta sẽ không cho kẻ nào tiến vào thần điện này.

- Một cái ước định?

Cao Lô Hoa cuống tiểu đứng lên:

- Mẹ! Bởi vì một cái ước định chó má mà người ngăn ta về?

- Ai. Cho dù là ước định chó má nhưng cũng là ước định.

Minh long hít sâu nói:

- Bộ tộc cự long của ta nặng nhất là hứa hẹn. Ta không nghĩ sẽ thất hứa. Tóm lại, các người, trở về đi. Nơi này, không phải là địa phương các người vào.

Minh long nói, hắn không nghĩ sẽ phát sinh xung đột với nhân loại trước mặt này, cho nên hắn tận lực lựa lời khuyên bảo.

- Không ai, có thể ngăn ta trở về. Mặc kệ lý do gì!

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng, hắn cất bước đi nhanh tới cửa điện.

- Quay lại, nhân loại!

Nhìn Cao Lô Hoa không để ý đến việc hắn ngăn trở. Minh long quát Cao Lô Hoa:

- Nếu bước tới một bước nữa, đừng trách ta vô tình!

- Cản đường ta về, thì chúng ta cũng chẳng cần cái gì là tình nghĩa hết!

Cao Lô Hoa cười lạnh một tiếng, giờ Tài Quyết lên, một đạo kiếm mang chỉ về phía Minh long:

- Cút! Đừng có chặn đường ông mày!!

- Nhân loại, không nên ép ta!

Minh long rống lên một tiếng, thân thể không còn trầm xuống cát nữa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 325

Lão Cao Nhận Đồ Đệ (Thượng)

Là người bức ta!

Cao Lô Hoa rất tức giận. Đối với Cao Lô Hoa, quan trọng nhất là trở về đại lục. Mà Minh Long lại không cho hắn trở về. Điều này không phải bức hắn ra tay thì là gì.

Nhìn đao mang mà Cao Lô Hoa phát ra, Minh Long giờ tay phải của mình lên đỡ lấy đao mang này.

Đnag!

Đao mang của Cao Lô Hoa dừng trên người Minh Long, chỉ thấy một vết dường như không thể thấy. Mà dưới năng lực của Minh Long vết nứt đó liền biết mất.

- Rống!

Minh Long rất tức giận:

- Nhân loại, người quá đáng rồi đó.

- Cút!

Cao Lô Hoa nổi giận gầm một tiếng, rồi đánh về phía Minh Long. Ngay khi Cao Lô Hoa vừa động, thần lực được vận hành theo phương thức vận khí. Lô Thần lực nhanh chóng tràn ngập toàn thân Cao Lô Hoa, từng trận thần uy tràn ra.

- Rống, không cần thi triển thần uy.

Minh Long thấy Cao Lô Hoa thi triển thần uy liền hét to một tiếng

- Cho người chết nè.

Cao Lô Hoa rít lên một tiếng, rồi chém một kiếm về phía Minh Long.

- Ta... ...

Minh Long tự trách mình. Nó cũng không muốn phát sinh chuyện gì với Cao Lô Hoa. Nhưng hắn là loại người nói không suy nghĩ. Tuy hắn không muốn xung đột với Cao Lô Hoa, nhưng câu nói của hắn lại khiến Cao Lô Hoa tức giận

Minh Long cũng không phải sợ Cao Lô Hoa. Thân là chủ thần, Cao Lô Hoa cũng chưa thể làm hắn sợ. Nhưng quyết đấu ở đây là không sáng suốt vì ở thần điện này có một tên điên cuồng đang ngủ say.

Khi thần cùng thần chiến đấu, sẽ phát ra thần uy. Đối với tên kia mà nói thì đó chính là một thứ thuốc kích thích.

Nhưng hiện tại đã muộn. Cao Lôi Hoa vừa thi triển thần uy đã dẫn tên kia tới đây.

- Dừng tay mau.

Nhìn thấy Cao Lôi Hoa chém tới, Minh Long đột nhiên nói với Cao Lôi Hoa.

- Như thế nào, nhường chúng ta đi qua sao?

Thân ảnh Cao Lôi Hoa dừng ở không trung, kiếm chiêu cũng dừng lại. Điều này thể hiện sự không chế siêu việt của Cao Lôi Hoa.

- Không phải.

Minh Long lắc đầu nói:

- Không cần đánh nữa.

- Có ý gì?

Cao Lôi Hoa lạnh nhạt nói, rồi nắm chặt tài quyết chi nhận lại.

- Bởi vì.

Minh Long dường như muốn nói tới điều gì đó. Nhưng trong thần điện một thân ảnh màu bạc phá không bay ra cắt đứt điều Minh Long định nói.

- Oa, ha ha ha!

Thân ảnh màu trắng kia bay ra ngoài rồi cười điên cuồng.

Nghe được tiếng cười này, Cao Lôi Hoa cũng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy trên thần điện, một thân ảnh màu trắng đang đứng đó điên cuồng cười. Tay trái hắn cầm một trường đao cũ nát, trên đó có vô vết nứt biểu thị cho sự lâu đời của nó.

- Bên ngoài vẫn thật thoải mái.

Thân ảnh màu trắng kia cười một tiếng rồi chuyển mắt nhìn đám người Cao Lôi Hoa.

Nhóm độc nhãn cự nhân cũng nhìn tên vừa cười này. Người này khoác một chiếc áo choàng màu trắng cũ nát. Bên trong là bộ quần áo màu đen.

- Vừa rồi, ta dường như cảm giác được hơi thở của lão bằng hữu – Lôi Thần. Thân ảnh đó vừa xuất hiện liền nói với Cao Lôi Hoa:

- Lôi Thần ở nơi nào? Chẳng lẽ vừa thấy lão tử ra liền chạy mất sao.

- Thần của con, tên khốn nạn này đang nói về ngài sao?

Độc nhãn cự nhân nói với Cao Lôi Hoa.

- Lôi Thần đây.

Cao Lôi Hoa từ trong đám người độc nhãn cự nhân đứng dậy. Tài Quyết Chi Nhận trong tay hắn lóe từng đạo hồng quang.

- A, Tài Quyết?

Thân ảnh màu trắng nhìn trên tay của Cao Lôi Hoa là Tài Quyết Chi Nhận, đồng tử hắn liền co rút lại, rồi lại lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

- Là ngươi! Chính là ngươi! Lôi Thần! Mấy vạn năm không gặp rồi. Cho ta thấy lại cảm giác chiến đấu đi!

Sau khi đồng tử của tên kia co rút lại, hắc gươm đao lên, nhảy xuống chém tới Cao Lôi Hoa.

Chiến đấu không cần lí do. Đao của thân ảnh màu trắng này toát ra một khí thế cuồng bạo! Vô tình! Thậm chí còn có một cảm giác hủy diệt, không chỉ hủy diệt người khác mà còn hủy diệt cả chính mình. Đây mới chân chính là người điên.

Phù!

Cao Lôi Hoa hít sâu một hơi. Hắc cũng không dám coi thường một đao tùy ý này của thân ảnh áo trắng kia. Hắc gươm hai tay lên định đỡ đao này.

Cao Lôi Hoa bị đao này ép xuống dưới, bàn chân hắc đã lún vào trong cát.

Đây thuần túy là năng lượng vật lý. Sức mạnh cường đại này khiến hai tay của Cao Lôi Hoa run lên.

- Mẹ, hóa ra không phải là tên Lôi Thần kia.

Thân ảnh màu trắng sau khi chém một đao, cũng không chém đao thứ hai. Hắc khẽ gắt một tiếng rồi đem đao đeo trên lưng:

- Ta còn tưởng rằng là tên Lôi Thần kia, ai ngờ chỉ là một hạ vị thần. Người chính là người nổi nghiệp Lôi Thần?

Cao Lôi Hoa trầm mặc. Đôi mắt đen của hắc nhìn chăm chăm vào thân ảnh màu trắng. Cao Lôi Hoa có cảm giác mình bị khinh thường.

Minh Long ở bên cạnh nhìn mọi thứ. Khi thân ảnh màu trắng chém Cao Lôi Hoa một đao xong, hắc rất kinh ngạc. Minh Long nghi hoặc nghĩ, Huyết Sắc Minh Vương khi nào lại biết phân rõ trái phải? Trước kia, người nào đứng trước mặt hắc đều bị chém chết, không ngờ hôm nay hắc lại không giết người.

- Lôi Thần – Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nhấc chân ra khỏi cát.

- A, tân nhiệm Lôi Thần à. Người lĩnh ngộ được linh vực tầng mấy rồi?

Huyết Sắc Minh Vương hỏi.

- Tầng một.

Cao Lôi Hoa thản nhiên nói.

- Vậy ngươi đã lĩnh ngộ linh vực được bao năm rồi?

Huyết Sắc Minh Vương hỏi tiếp.

- Vài tháng.

Cao Lôi Hoa chậm rãi gươm Tài Quyết lên rồi hướng về phía Huyết Sắc Minh Vương.

- Ha ha ha, muốn khiêu chiến ta sao?

Huyết Sắc Minh Vương nhìn Cao Lôi Hoa rồi điên cuồng cười.

- Mới lĩnh ngộ được linh vực được vài tháng mà không ngờ đã được thành

tự như vậy. Có lẽ mấy vạn năm nữa người mới có tư cách đấu với ta. Nhưng hiện tại ta không có hứng thú với người.

Huyết Sắc Minh Vương nâng đao lên:

- Kêu tên tiên nhiệm Lôi Thần tới đây thì còn có thể. Còn người, thì quên đi.

Mắt của Cao Lôi Hoa tối sầm lại, đây là lần đầu tiên hắn bị làm nhục tại dị giới. Lôi quang ngưng tụ bên người clh. Cuồng bạo lôi điện biểu thị cho sự phẫn nộ của hắn. Có lẽ hắn có thể kém mấy lão bất tử nhưng ko ai có thể khinh thị hắn.

- Ý của ngươi là, ta không có đủ tư cách làm đối thủ của ngươi.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Huyết Sắc Minh Vương.

- Chính là thế.

Huyết Sắc Minh Vương cười nói:

- Thật sao? Mắt ngươi có thể thấy sao?

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng:

- Chỉ nhìn thấy thôi cũng chưa chắc là sự thật.

Trên mặt đất, thân ảnh Cao Lôi Hoa vừa động! Ngay cả “Chủ thần” Minh Long cũng không thấy rõ được. Hắn chỉ thấy một đạo bạch quang lao về hướng Huyết Sắc Minh Vương.

- Nhanh quá!

Đồng tử của Huyết Sắc Minh Vương co rút lại, hắn không thấy đc lực lượng dao động trên người Cao Lôi Hoa, nhưng tại sao tốc độ của hắn lại nhanh vậy?!

Ngay lúc lao đến, Cao Lôi Hoa khẽ làm bầm:

- Tốc độ lĩnh vực!

- Di, ngươi không phải là Lôi Thần hay sao? Tại sao ngươi lại có tốc độ lĩnh vực?

Huyết Sắc Minh Vương kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa.

Hiện tại hắn chỉ thấy được một chuỗi tàn ảnh. Nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng hắn cũng chẳng sợ hãi.

Huyết Sắc Minh Vương đỡ lấy một cách tự nhiên

Đồng!

Kiểm của Cao Lôi Hoa chạm vào đao của Huyết Sắc Minh Vương.

Khi hai vũ khí chạm nhau. Tu vi mấy ngàn năm cùng tu vi mấy chục năm liền lộ ra độ chênh lệch ngay tại đây.

Huyết Sắc Minh Vương đã sống rất lâu. Tu vi của hắn so với Cao Lôi Hoa chênh lệch rất nhiều.

Cấp độ Huyết Sắc Minh Vương đã vượt qua mức độ chủ thần. Minh Long cũng chẳng biết được Huyết Sắc Minh Vương đã đạt tới trình độ gì. Dù sao Huyết Sắc Minh Vương là có cùng một đẳng cấp với Lôi Thần trước kia. Mà Lôi Thần trước kia tuy nói rằng chỉ có trình độ chủ thần, nhưng các vị thần

khác đều biết hắn đã vượt qua nó rồi.

Hai vũ khí chạm nhau, Cao Lôì Hoa liền bị bật ra.

- Phù!

Huyết Sắc Minh Vương nói:

- Tốc độ không tồi nhưng lực lượng thì chưa đủ.

- Lực lượng sao?

Bị bắn ra, Cao Lôì Hoa liền cười lạnh một tiếng:

- Tiếp chiêu – Tử Lôì Cửu Kích – Xuân Lôì Bạo Kích...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 326

Lão Cao Nhận Đồ Đệ (Hạ)

Tử Lôi Cửu Kích – Xuân Lôi Bạo Kích!

Một đường kiếm như sấm sét hướng về phía Huyết Sắc Minh Vương.

- Tinh diệu!

Nhìn một kiếm của Cao Lôi Hoa, Huyết Sắc Minh Vương liền phá lên cười, rồi nâng đao lên đỡ lấy kiếm của Cao Lôi Hoa.

Khi Cao Lôi Hoa chém kiếm này, vẻ mặt khinh thị của hắn cũng thu liễm lại. Nếu hắn còn khinh Cao Lôi Hoa, thì hắn sẽ không còn là Huyết Sắc Minh Vương của ngày nay. Ngay cả nhãn lực nhìn người còn không có thì sống đến lúc này đúng là kỳ tích.

Một chiêu của Cao Lôi Hoa tinh diệu hơn những chiêu thức mà hắn biết. Có lẽ trong ngàn vạn năm qua, đây là chiêu thức tinh diệu nhất..

Võ học tại dị giới chỉ chú trọng vào sức mạnh chứ không chú trọng vào kỹ năng.

Mà thần nhân đều có lĩnh vực của mình. Lĩnh vực thường đại biểu cho vị thần hùng mạnh. Nên bọn họ càng chú trọng lĩnh vực mà bỏ qua vũ kỹ.

Khi Cao Lôi Hoa bay qua thế giới này, thì hắn là người sở hữu những vũ kỹ độc nhất tại đây! Trung quốc cổ vũ kỹ! Là mồ hôi và kết tinh của bao nhiêu vị tiên bối.

- Một đao mà cũng nghĩ rằng có thể đỡ được một chiêu của ta! Người quá coi thường ta rồi!

Lúc này, Cao Lôi Hoa điên cuồng cười, ánh mắt lộ ra một tia nguy hiểm. Lúc này hắn nhớ lại quá khứ của mình. Khi hắn chỉ là một dị năng nhân bậc ba nhỏ bé và phải đối mặt với một tên bậc năm

Cái cảm giác yếu đánh mạnh này khiến Cao Lôi Hoa có cảm giác hưng phấn

Nhưng làm sao để mình mạnh lên. Chỉ có khiêu chiến người mạnh hơn mình mới khiến mình mạnh hơn được.

Chiến đấu với người yếu hơn sẽ không làm mình mạnh hơn được.

Hơn nữa đối với Cao Lôi Hoa mà nói, thần không có nghĩa là hùng mạnh. Từng có rất nhiều người mạnh hơn nhưng hiện giờ vẫn chỉ có Cao Lôi

Hoa còn sống.

- Người không phải nói, ta có tốc độ mà không có sức mạnh hay sao?

Cao Lôi Hoa đứng ở giữa không trung quát với Huyết Sắc Minh Vương

- Tử Lôi Cửu Kích – Xuân Lôi bạo kích, thiên toàn lôi chuyển, trầm lôi địa ngục, đông lôi phích lịch, cuồng lôi chấn cửu liêu, kinh lôi bạo ngũ nhạc, nộ lôi tê thiên liệt địa, thiên đả lôi phách đồ chân long, thần lôi ma chấn kinh thiên

- Khiên!

Một chiêu, lại một chiêu. Lôi thần lực cứ điên cuồng vận chuyển. Loại vận hành này chỉ có thể nói là bùng nổ.

Huyết Sắc Minh Vương nhìn Cao Lôi Hoa thi triển chín chiêu thức này, đồng tử hần mở lớn ra. Minh Vương thấy rằng khi Cao Lôi Hoa thi triển chín chiêu thức này của hắn. Vốn rằng thần lực của hắn không bằng mình, nhưng giờ đã hơn nhiều lần. Chỉ trong nháy mắt, thần lực của Cao Lôi Hoa đã gần bằng hắn.

- Dường như mình đã khinh hắn quá.

Mặt của Huyết Sắc Minh Vương càng ngưng trọng, hắn nhìn chăm chăm vào Cao Lôi Hoa, không bỏ qua hành động nào của hắn.

- Không đủ, vẫn còn chưa đủ.

Cao Lôi Hoa ở giữa không trung, nghiêng răng. Còn chưa đủ, phải thêm lực lượng nữa để sử dụng chiêu này.

Làm sao để mạnh hơn?

Ma hóa!!

Ánh mắt đen của Cao Lôi Hoa hiện lên một tia điên cuồng! Dù sao nơi này cũng chẳng có Tinh Tâm và mấy đứa bé, có thể khiến Cao Lôi Hoa cố kỵ. Có mặt của người thân, Cao Lôi Hoa không muốn bày ra bộ mặt ma hóa của mình. Nhưng hiện tại không cần cố kỵ.

Nghĩ vậy, Cao Lôi Hoa hét nhỏ một tiếng.

Hắc ám năng lượng từ người hắn tràn ra.

- Mẹ, vẫn chưa dừng lại sao.

Thấy Cao Lôi Hoa vẫn còn tích trữ năng lượng, và lại là một loại hắc ám năng lượng. Loại năng lượng cho dù là hắc ám thần lực cũng không bằng! Năng lượng này còn hỗn loại và đen tối hơn cả hắc ám thần lực.

Nhưng ngay sau cổ lực lượng đó là một cỗ lực lượng thần thánh. Đây là lôi thần lực tối tinh khiết. Cứ như vậy hắc ám lực lượng cùng quang minh lực lượng bao quanh thân thể của Cao Lôi Hoa. Tạo thành một cơn lốc năng lượng không ngừng xoay chuyển xung quanh Cao Lôi Hoa.

Thật lâu, sau khi hắc ám lực lượng tan đi, Cao Lôi Hoa biến mất, chỉ còn một con quái vật màu đen.

Nó có những cái vảy giống như lân giáp. Ngay cả bộ mặt cũng bị một cái vảy che đi. Dưới đó là một đôi đồng tử màu đỏ cùng một mái tóc bạc. Mà

mắt trái của hắn có màu đỏ, còn bên mắt còn lại là màu vàng. Nhưng đặc biệt hơn là một con quái vật tràn đầy năng lượng tà ác lại có hai đôi cánh màu vàng của thần.

Đây là trạng thái ma hóa của Cao Lôi Hoa.

Nhìn quái vật trên không trung, Minh Vương rất ngạc nhiên. Hắn đã đi dọc ngang rất nhiều nhưng chưa từng gặp quái vật như thế này. Thần thánh, tà ác hai loại lực lượng không ngờ lại trên cùng một cơ thể. Cái tên Cao Lôi Hoa mang cho hắn rất nhiều điều kinh ngạc.

Khi Minh Vương còn đang kinh ngạc về trạng thái ma hóa của Cao Lôi Hoa thì Cao Lôi Hoa lại ra một chiêu mạnh nhất của mình.

- Xong, lên!

Cao Lôi Hoa hét to một tiếng:

- Tử Lôi Cửu kích!

Một tiếng động vang lên, Cao Lôi Hoa chém về phía Minh Vương. Mười tám chiêu chỉ hóa thành một chiêu chém này.

Nhưng chiêu này lại gây ra cảm giác với Huyết Sắc Minh vương. Hắn chỉ có thể giơ đao lên đỡ.

Đến rất tốt!

Bị Cao Lôi Hoa bức vào tuyệt cảnh, Huyết Sắc Minh vương lại càng điên cuồng! Một tay cầm đao thường, một tay cầm đao gãy. Rồi chém từ trên xuống. Tuy cùng một động tác nhưng cảm giác lại rất khác biệt. Cuối cùng hắn đã điên rồi.

Minh Vương khi điên cuồng mới được gọi là “Huyết Sắc Minh Vương”.

Trong nháy mắt, Minh vương đã thi triển hơn mười đao.

Đương, đương...

Tiếng đao kiếm vang lên. Chiêu cuối cùng, chiêu mười tám, đã được thi triển.

Đao đã ngưng tụ. Thức thứ mười tám, đao mạnh hơn đao, đao nặng hơn đao.

Khi hai thanh vũ khí chạm nhau, khi hai tên biến thái đấu với nhau, khi sản sinh thần uy. Nhóm người độc nhãn cự nhân không ngừng rút lui.

Lúc này thân hình của Huyết Sắc Minh Vương có chút đình trệ. Chân của hắn chìm xuống đất.

Băng!

Cuối cùng mười tám chiêu đã được thi triển trên người Huyết Sắc Minh Vương.

Tiếng động đó chính là khi Tài Quyết Chi Nhân làm vỡ mảnh nhỏ trên đao của Huyết Sắc Minh Vương.

Tử Lôi Cửu Kích.

Hiện giờ nửa người của Minh Vương đang chìm trong cát vàng.

Hắn giơ cây đao của mình lên rồi xem vết nứt của nó.

Thật lâu sau, bỗng Minh VUởng cười điên cuồng.

- Ha Ha HA! Người là người thứ mười làm vỡ đao của ta! Ngay của tên Lôi Thần kia cũng không làm được đâu.

Huyết Sắc Minh Vương cười nói:

-Ta sai rồi, ta đã khinh thường ngươi. Người quả là con mẹ nó “cường” (mạnh).

- Phù phù!!!

Cao Lôi Hoa thở hắt hên nhìn Huyết Sắc Minh Vương sau khi đỡ “ tử lôi cứu kích” của mình.

- Nhưng ngươi vẫn chưa đủ mạnh.

Huyết Sắc Minh vương cười to, cánh tay cầm phá đao chậm rãi giơ lên.

- Ha ha!

Cao Lôi Hoa cũng cười. Đừng nói hắn còn một chút lực lượng giờ này, đứng đối với hắn cũng là một chuyện khó khăn.

Nhưng, rồi Cao Lôi Hoa cũng lộ ra ý cười. Đây là lần đầu tiên trên thế giới này, hắn sử dụng cạn thân lực của mình.

Thậm chí, ngay cả bảo trì trạng thái ma hóa cũng không được.

Nhưng cho dù không có lực lượng Cao Lôi Hoa vẫn tự tin cười. Cao Lôi Hoa chưa từng bình tĩnh như hôm nay. Tuy không còn sức lực nhưng hắn vẫn cực kỳ sung sướng.

Bình tĩnh lại, Cao Lôi Hoa dường như đã thay đổi. Dường như cơ thể hắn cũng phần nào dung nhập vào thiên địa.

- Còn muốn tái chiến sao?

Cao Lôi Hoa thấy Minh Vương giơ tay lên liền nói:

- Từ Từ!

Mắt của hắn sáng lên:

- Tạm không đánh.

-?

Tay cầm Tài Quyết của Cao Lôi Hoa cũng hơi chút run rẩy.

- Chuyện này, có thể thương lượng được không?

Minh Vương rất lo lắng nhưng cũng đã quyết tâm hỏi Cao Lôi Hoa:

- Chiêu “khủng” đó có thể truyền ra ngoài không? Ý ta là người có thể truyền chiêu đó cho ta.

Nghe được câu nói của Minh Vương, Minh Long ngã xuống đất. Hắn đang trầm nghĩ có phải do ngủ lâu quá, nên đầu óc hắn có chút choáng váng? Trong trí nhớ của Minh Long, Minh Vương không giống thể này...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 327

Mang Đồ Đồ Và Tín Đồ Về Đại Lục

Cái gì?

Cao Lô Hoa nhìn Minh vương:

- Người nói, người muốn học Tử Lô Cửu Kích của ta?

- Đúng.

Minh vương gật gao nhìn Cao Lô Hoa:

- Một chiêu này của người có truyền cho người ngoài không?

Minh vương khẩn trương nhìn Cao Lô Hoa. Hắn phải thay đổi, phải mạnh hơn. Trình độ của hắn bây giờ vẫn chưa đủ đô!

Cao Lô Hoa lắc lắc đầu:

- Võ học của ta không truyền ra ngoài, hơn nữa cho dù có truyền ra, ta cũng không truyền cho người không cùng quan hệ gì với mình.

- Không truyền cho người không quen? Như vậy có nghĩa không có quan hệ thì không truyền, còn có quan hệ thì truyền?

Minh vương vừa nghe đã thấy hấp dẫn, lập tức hỏi.

- Người thực sự muốn học?

Cao Lô Hoa hỏi lại một câu.

- Đúng!

Minh vương điên cuồng gật đầu, vừa rồi một đao kia của Cao Lô Hoa làm Minh vương rất kinh ngạc. Cả đời Minh vương giết chóc mà sống, ở trong giết chóc không ngừng tăng cảnh giới của mình. Nhưng cũng giống Cao Lô Hoa, không tìm thấy đối thủ thích hợp, cho nên võ công Minh vương không đề cao được bao nhiêu. Mà vẫn không thể đề cao được, nghĩ đến đây, trong mắt Minh vương hiện lên một tia hận ý, hắn vĩnh viễn không thể vượt qua hắn, cái tên tự cao tự đại kia.

- Ý của người là muốn theo tập tục của nơi ta, bái ta làm sư phụ?

Cao Lô Hoa chỉ hỏi xem sao thôi. Dù sao thực lực của Minh vương tuyệt đối không yếu hơn Cao Lô Hoa bao nhiêu, một đòn vừa rồi cũng làm Cao Lô Hoa thoát lực. Mà Minh vương thoáng nhìn vẫn còn cường tráng lắm.

- Bái sư? Là gì? Mà kệ, bái thì bái. Sợ quái gì!

Minh vương thật sự không hiểu hai từ bái sư là gì, bởi vì hầu hết quăng

đời của Minh vương đều sống giữa chúng thần. Mà thần làm gì tồn tại quan hệ thầy trò trong đó.

- Được rồi, Cao Lô Hoa, ta bái người làm thầy. Thế nào? Người có thể dạy ta chứ?

Minh vương gấp không thể chờ, nói với Cao Lô Hoa.

- Cái kia, người xác định muốn bái ta làm thầy?

Cao Lô Hoa lại nói với Minh vương:

- Ta nhắc người trước, nhập môn chúng ta, có rất nhiều môn quy. Chiếu theo tập tục chúng ta, bái sư không phải sự kiện đơn giản, chuyện này rất nghiêm túc đó.

- Chỉ cần người dạy ta một chiêu vừa rồi, yêu cầu gì cũng chấp tuốt.

Minh vương vội vàng nói, bây giờ hấn trừ bỏ bộ quần áo rách nát này cùng với cây đao trong tay thì chỉ là thằng cùng khổ. Hấn cũng không sợ yêu cầu gì hết.

- Nếu vậy, được rồi.

Cao Lô Hoa gật gật đầu. Dù sao Cao Lô Hoa cũng là người hiện đại, cho nên cũng không chú ý mấy cái nghi thức nhập môn:

- Vậy, từ nay về sau, người kêu ta là sư phụ đi.

Cao Lô Hoa cười khà khà nói.

- Sư phụ? Cái đó không thành vấn đề.

Minh vương dùng sức gật đầu.

- Người xác định?

Cao Lô Hoa lại hỏi.

- Chắc cú trăm phần trăm!

Minh vương hung hăng đáp.

- Trước nói với người, một ngày làm thầy, cả đời làm thầy đó.

Cao Lô Hoa hảo tâm nhắc nhở. Vốn Cao Lô Hoa muốn nói ‘một ngày làm thầy, cả đời làm cha’. Nhưng nghĩ đến gã Minh vương này không biết bao nhiêu tuổi, nên Cao Lô Hoa sửa lại.

- Không thành vấn đề. Không thành vấn đề.

Minh vương miệng đáp liền.

Cứ như vậy Cao Lô Hoa đã thu được thêm một đồ đệ cực mạnh so với tên ở dưới đại lục. Còn nhớ tên đồ đệ ở Băng Tuyết đế quốc không, Cao Lô Hoa đã thu một đồ đệ tử theo danh nghĩa, cho nên Minh vương là nhị đồ đệ...

Ngay lúc Cao Lô Hoa cùng Minh vương bàn xong vụ thầy trò thì tại một chỗ xa trong sa mạc. Ma vương Lucifer cùng chúng ma đang ẩn nấp quan sát đám người Cao Lô Hoa.

Nhìn Cao Lô Hoa cùng Minh vương chiến đấu.

- Mẹ, cái này mà là người bình thường à?

Nhìn Cao Lô Hoa bộc phát ra thực lực. Lucifer rất muốn bóp chết cái tên ác ma báo tin.

Cùng thượng cổ Tà Thần Huyết Sắc Minh vương đánh giết mà là người bình thường sao? Cười sái hàm mất.

- Lucifer, giờ chúng ta phải làm gì?

Không thấy bóng người bên Lucifer chỉ có vài giọng nói âm trầm xuất hiện.

- Hừm!

Tuy Cao Lô Hoa không phải là người thường đã làm rối loạn kế hoạch của Lucifer, nhưng nói chung tâm trạng Lucifer vẫn rất tốt. Hắc hắc mỉm cười:

- Phân phó xuống, đình chỉ mọi hành động với bộ tộc độc nhãn cự nhân. Cứ để cho cái tên người 'bình thường' này mang bộ tộc độc nhãn cự nhân đi khỏi mặt trăng đi.

Tuy rằng cách xa, nhưng nội dung Cao Lô Hoa và Minh vương nói chuyện Lucifer vẫn có thể thông qua mạng lưới kết giới dày đặc trên mặt trăng này nghe được.

- Thật thú vị.

Lucifer cười hề hề nói:

- Đường đường là thượng cổ Tà Thần nhưng lại làm đồ đệ người khác. Ha ha, chuyện buồn cười thật. Đáng tiếc, vì an toàn của tử nguyệt, chuyện vui này chỉ mình ta hưởng thụ, đáng tiếc.

- Cao Lô Hoa, hy vọng người sớm Minh vương đi đến đại lục đi.

Lucifer nói:

- Cứ như vậy, ta cũng có thể rảnh đi đại lục chơi rồi.

Chỉ là Lucifer còn không biết, ở một nơi trên đại lục, trong nhà Cao Lô Hoa. Có một đứa bé có đuôi dài của ác ma. Mà tên của bé chính là Rudolph. Dùng mộng cũng có thể đoán ra, hai người có thể có liên hệ. (Bật mí trước: Hai người không phải quan hệ cha con)

Bên kia, đợi cho Cao Lô Hoa mang theo Minh vương cùng bộ tộc độc nhãn cự nhân trở về bộ lạc của độc nhãn cự nhân đi xa. Minh long từ trong trạng thái hóa đá ra ngơ ngàng nhìn.

Sau khi tỉnh lại việc đầu tiên Minh long làm là... Đâm đầu vào thần điện một phát!

- Cốp!

- Á, hình như đau mà.

Minh long lắc đầu:

- Mẹ kiếp, không phải đang nằm mơ, cái tên Minh vương kia thực sự làm đồ đệ người khác, cùng người ta bỏ chạy?

- Không, nhất định là nằm mơ. Nhất định là mơ ngủ rồi, cho nên cơn đau này cũng là cảm giác trong mơ mà thôi. Đúng, là nằm mơ. Cái tên Minh vương kia sao lại không giết người, mà còn bái người ta làm sư phụ? Giác mộng hoang đường.

Minh long xoa đầu, mặt ra vẻ đang nằm mơ thật, chậm rãi chìm vào cát vàng.

- Có lẽ sau khi ta tỉnh lại, mọi thứ lại về chỗ cũ của nó. Đúng vậy, mấy vạn năm không có mơ. Như thế nào lại đột nhiên mơ một giấc mơ hoang đường thế không biết?!

Vừa chìm xuống, Minh long vừa lầu bầu.

Đoàn người Cao Lôì Hoa thoải mái xuyên qua biển khô lâu. Có Huyết Sắc Minh vương ở một bên, khô lâu trong biển khô lâu không có một cái dám xuất hiện. Hơn nữa có dưới sự phân phó của ma vương Lucifer, đám người Cao Lôì Hoa đi đường rất khỏe.

Thậm chí, trên đường không xuất hiện một tên ác ma nào. Một số ác ma còn đi trước dọn đường nữa là...

Bộ tộc độc nhãn cự nhân.

Nhìn thấy nhà của đám độc nhãn cự nhân này Cao Lôì Hoa cảm thấy khiếp vía. Không thể không nói một câu khâm phục, đám độc nhãn cự nhân này rất có khiếu thẩm mỹ, ngôi nhà Cao Lôì Hoa nhìn thấy to lớn ngang ngửa thần điện trong biển khô lâu. Hơn nữa so với thần điện đó, đám này còn xây thêm một tòa thần điện siêu khủng.

Dẫn Cao Lôì Hoa về nhà, A Nặc đưa tay giới thiệu.

- Thần của ta, đây là nhà của ta.

A Nặc nói xong. Liền kêu mọi người ai về nhà nấy. Sau đó mang Cao Lôì Hoa vào trong nhà tộc trưởng hấn, rồi giới thiệu người nhà hấn cho Cao Lôì Hoa.

- Thần của ta, đây là con của ta.

A Nặc chỉ một cự nhân cao 6 mét nói với Cao Lôì Hoa:

- Tiểu gia hỏa này là khi chúng ta đi tới tử nguyệt rồi sinh.

- Sao? Không phải các người nói mình truy kích lên tử nguyệt sao? Sao mang phụ nữ đến đây?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nói.

- Hả? Ha ha. Người của bộ tộc A Nặc. Tất cả đều là binh lính! Đối với chúng ta mà nói, không phân biệt nam nữ. Đều là chiến sĩ!

- Á.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu.

- Đến đây, Thang Mỗ. Đây là thần của tộc chúng ta-- điện hạ Lôì thần vĩ đại!

A Nặc vẫy vẫy tay nói với con mình.

Nhưng mà hình như Thang Mỗ bị thần uy của Cao Lôì Hoa làm cho sợ hãi, không dám đi ra, núp núp sau lưng A Nặc.

- A, thần à. Xem ra Thang Mỗ sợ thần uy của người.

A Nặc không xấu hổ nói với Cao Lôì Hoa.

- Nhóc, chúng ta biết nhau?

Vừa nhìn thấy thằng nhóc màu đen cao sáu thước kia, đột nhiên Cao Lôi Hoa lộ ra nụ cười bí hiểm.

- Ồ~~

A Nặc ngạc nhiên ồ lên.

- Không có sao? Người không biết ta sao? Không nhớ ở đâu à?

Cao Lôi Hoa cười khà khà nói:

- Ta nhớ lúc ta vừa mới đến đây đã gặp phải một đạo hắc lôi thì phải?

- Ôi~ thần, người đừng trừng phạt ta được không? Ta nói thật, lúc đó... lúc đó... ta tưởng là con chim trắng bay trên trời. Cho nên muốn bắn rơi...!

Thấy Cao Lôi Hoa nhận ra mình, thằng nhóc liền khóc âm lên, những giọt nước mắt to như cái bát rơi xuống đất.

- Hic. Ta, ghét người chim!

Đó là lời cảm thán của Cao Lôi Hoa sau khi nghe nguyên nhân thằng nhóc bắn mình!

A Nặc chuẩn bị công cuộc chuyển nhà cũng rất tốt!

Làm cho Cao Lôi Hoa kinh ngạc là đám độc nhãn cự nhân giống như những con ốc sên. Cả đám này, mỗi người đều vác nhà trên lưng khiêng đi...

Như vậy cũng tốt, Cao Lôi Hoa cười cười. Trở về đại lục, việc đầu tiên là đem đám độc nhãn cự nhân này lên đảo không trung.

Cự nhân tuy rằng khổng lồ. Nhưng số lượng không nhiều lắm. Một cái đảo không trung có thể chứa trên vạn độc nhãn cự nhân không là vấn đề.

Cứ như vậy, Cao Lôi Hoa mang đồ đệ thượng cổ Tà Thần Minh vương cùng với ba cái bộ lạc hơn vạn tín đồ xuất phát về đại lục...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 328

Ai Đụng Đến Đảo Không Trung Của Ta

Hết ba ngày, tộc cự nhân đã chuẩn bị xong.

Sau khi tộc cự nhân chuẩn bị tốt rồi, Cao Lôì Hoa mang tất cả hướng đến thần điện trong biển khô lâu.

Giờ Cao Lôì Hoa chỉ muốn nhanh chóng về đại lục! Tuy đám tộc nhân cự nhân này chỉ dùng ba ngày đã chuẩn bị xong nhưng Cao Lôì Hoa vẫn cảm thấy tốc độ bọn họ quá chậm.

Đến thần điện, Cao Lôì Hoa lộ vẻ tươi cười.

Trước cửa thần điện, Minh long ngơ ngác. Vừa ngủ dậy, Minh long liền thấy đoàn người Cao Lôì Hoa. Nhưng nhìn thấy Minh vương thật sự đi theo sau Cao Lôì Hoa, Minh long ngây ra.

- Hi!

Thấy Minh long, xuất phát từ phép lịch sự, Cao Lôì Hoa chào Minh long một cái. Sau đó đoàn người dưới ánh mắt không thể tin được của Minh long bước vào thần điện.

Ở phía sau Cao Lôì Hoa, hơn một vạn cự nhân đi vào thần điện, mà phòng ốc nhà cửa của đám cự nhân sao? Yên tâm, đám cự nhân này đã thu hết đồng nhà cửa này vào một cái vòng không gian đặc thù của mình, đây cũng là vật dụng sinh hoạt chuyên dùng để chuyển nhà của đám cự nhân này.

- Sư phụ, truyền tống trận đi đại lục ở trong thần điện.

Vào thần điện, Minh vương chỉ vào một cái truyền tống trận nói với Cao Lôì Hoa.

Giọng Minh vương không lớn nhưng lấy trình độ chủ thần của Minh long thì nghe rất rõ!

Choáng! Nghe Minh vương nói, Minh long ngẩn người không chịu nổi đã kích ngất đi.

Trước khi ngất hẳn còn thì thào:

- Không có khả năng. Không có khả năng. Nhất định là ta đang nằm mơ, đang nằm mơ. Minh vương thế mà nhận một tên hậu bối làm sư phụ, đây là nằm mơ, nằm mơ...

- Hà!

Đứng trên truyền tổng trận, Cao Lôi Hoa hít sâu một hơi lấy bình tĩnh. Ở tử nguyệt mấy ngày rồi, không biết mọi người trên đại lục thế nào.

Đứng cạnh Cao Lôi Hoa là hơn vạn cự nhân. Đúng vậy, tất cả cự nhân đều đứng trong truyền tổng trận này.

Thần điện tuy không lớn, nhưng trong thần điện lại có không gian khác. Cái dị không gian này do có người sử dụng thần lực mở rộng ra, có thể chứa được hơn vạn cự nhân.

- Sư phụ. Lúc truyền tổng phải cẩn thận.

Ở một bên Minh vương nói với Cao Lôi Hoa:

- Bởi vì không gian cùng thời gian ở đây cùng bị nhập lại. Nếu không cẩn thận có thể đến đại lục là vạn năm sau đó!

- Được rồi. Ta đã biết.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu, sau đó thật cẩn thận đưa tay đặt lên mắt truyền tổng trận.

Tử lôi từ trên tay tràn ra. Thần lực và ma lực ngang cấp nhau. Vốn truyền tổng trận này dùng ma lực nhưng cũng có thể sử dụng thần lực vận hành dễ dàng.

Lúc Cao Lôi Hoa truyền thần lực vào trận nhãn, cả trận lóe lên kim quang.

- Xin mời ngài chọn nơi đến!

Lúc này, một giọng nói máy móc vang lên.

- Ê, im lặng.

Cao Lôi Hoa quay đầu mắng đám cự nhân đằng sau. Nghe được Cao Lôi Hoa nói cả đám ngoan ngoãn im lặng.

- Đại lục.

Khi tất cả im lặng, Cao Lôi Hoa xoay người, một lần nữa đặt tay phải lên mắt trận nói.

- Điểm truyền tổng, đại lục. Xin xác điểm địa điểm cụ thể trên đại lục.

Giọng nói đó lại vang lên, sau đó một quang cầu hiện bản đồ đại lục xuất hiện.

- Ha ha, thật tiên tiến!

Thấy ma pháp công nghệ cao này, Cao Lôi Hoa không khỏi ngợi khen. Sau đó, Cao Lôi Hoa vươn tay phải ấn lên vị trí rừng rậm Tinh Linh trên bản đồ. Hòn đảo không trung Cao Lôi Hoa còn để cạnh khu đầm lầy ác ma. Thứ này Cao Lôi Hoa định dành cho lễ cưới, nhưng xem ra phải để cho đám cự nhân này đã.

Ngay khi Cao Lôi Hoa đưa tay định chỉ vào vị trí đã chọn thì...

Đột nhiên một tiếng bốp nhẹ vang lên! Giật mình, tay Cao Lôi Hoa trượt xuống một chút!

Mà ngay sau khi tay Cao Lôi Hoa vừa chỉ xuống thì truyền tổng trận phát ra kim quang.

- Mục tiêu đã được xác nhận, bắt đầu chuẩn bị truyền tống 10... 9... 8.....
.... 4... 3...

- AAA, mẹ nó, vừa rồi là ai phát ra âm thanh!

Cao Lôì Hoa phần nộ quay đầu, căm tức nhìn về nơi phát ra âm thanh. Nơi đó là một cự nhân đang rụt rè sợ sệt, mà tất cả cự nhân đứng cạnh đều căm tức nhìn hắn.

- Cái đó, thần... thần! Vừa rồi, có muỗi chích.

Độc nhãn cự nhân thật cẩn thận vươn tay mình, trong lòng bàn tay có một con muỗi!

- 1... 0! Bắt đầu truyền tống.

Chưa kịp nói gì thì hết thời gian đếm ngược, truyền tống lóe lên.

- Truyền tống thành công, hoan nghênh sử dụng ma pháp trận truyền tống thần cấp, hoan nghênh lần sau tiếp tục sử dụng...

Đó là câu nói cuối cùng mà Cao Lôì Hoa nghe được.

Sau khi vừa truyền tống thì Cao Lôì Hoa cảm thấy trước mắt tối sầm lại, sau đó thì thấy mình xuất hiện trên đại lục rồi.

Vừa đi ra, Cao Lôì Hoa liền nhìn xung quanh coi mình bị truyền tống đến đâu.

Ở trên cao nhìn xung quanh, Cao Lôì Hoa thấy rừng rậm xung quanh, liền cảm thấy nhẹ nhõm, có lẽ vẫn nằm trong rừng rậm Tinh Linh.

- Hoàn hảo. Truyền tống đúng nơi.

Cao Lôì Hoa thở dài một hơi nhẹ nhõm.

- Mọi người truyền tống đến hết chưa?

Xác định đúng nơi đến, Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn lại.

Phía sau hắn là một rừng đen kịt bởi cự nhân và Minh vương đang đứng.

- Để cho ta thừa thần.

A Nặc quay đầu nhìn đám tộc nhân. Sau đó nói:

- Thần của ta, đã đến đủ!

- Ừ, đủ là tốt rồi!

Sau đó Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn mảnh rừng rậm Tinh Linh này.

- Thần, chúng ta đi vào sao?

A Nặc thấy rừng liền hỏi.

- Không, không cần.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Lúc này Nguyệt Nhị đang cùng Tinh Linh thần khổ tu, mình cũng không muốn quấy rầy cô bé.

- Chúng ta, đi thôi.

Cao Lôì Hoa quay người, đi về phía trước.

- Thần của ta, giờ chúng ta đi đâu?

Độc nhãn cự nhân hỏi.

- Một trong mười đại hiểm địa. Đàm lầy ác ma.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Nhà của các người tương lai là ở chỗ này.

- A?

Vừa nghe đến đầm lầy ác ma, đám độc nhân cự nhân nhất thời cả kinh. Chẳng lẽ thần muốn cho bọn họ ở cái địa phương khủng bố đó? Đó là một trong mười hiểm địa đó!

Mười đại hiểm địa, mỗi nơi mỗi vẻ, có nơi thì có bộ tộc rất nguy hiểm, có nơi thì cơ quan đầy rẫy, có nơi thì địa hình hiểm trở... Nhưng tóm lại, đã là mười đại hiểm địa, hễ bước chân vào thì mười phần chín phần chết.

Đầm lầy ác ma là một cái hiểm địa đặc biệt, nó không có chủng tộc nguy hiểm, cũng không có cơ quan nguy hiểm gì. Nó là tự nhiên mà thành, tuy không có chủng tộc nguy hiểm nhưng có ma thú cường đại, không có cơ quan bầy nhưng đầy cạm bẫy bởi thiên nhiên.

Lần trước, bởi vì đến rừng rậm Tinh Linh nên Cao Lôì Hoa đem hòn đảo không trung vào trong đầm lầy ác ma.

Dựa vào trí nhớ, Cao Lôì Hoa dẫn đoàn người đi vào trong đầm lầy.

Xa xa, đám cự nhân đã thấy được một hòn đảo nổi trôi trên không trung.

- Trời, thần, đó là cái gì!

A Nặc vừa thấy liền sợ hãi kêu.

- Nơi đó, là nhà của các người.

Cao Lôì Hoa cười khà khà nói:

- Trước tiên các người cứ chờ ở đây đã, ta cùng Minh vương đi trước, các người ở trong này chuẩn bị một chút, đợi lúc nữa đem phòng ốc lên trên đảo sống.

- A? Đó là nhà của chúng ta!

Trong cơn kích động, một tù trưởng kêu vang:

- Thần, đây là thần vì chúng ta mà chuẩn bị sao?

Cao Lôì Hoa cười ha ha, sau đó, cùng một thân rách nát Minh vương bay lên đảo không trung.

Lúc Cao Lôì Hoa và Minh vương vừa lên đảo không trung thì gặp phải một đội quân lính mang trọng giáp!

- Đứng lại! Phía trước là lãnh địa tư nhân, mau lui ra.

Một tên vệ binh quát Cao Lôì Hoa và Minh vương.

- Hử?

Cao Lôì Hoa nhìn một đội vệ binh này, từ trên người đám lính có thể cảm ứng thủy nguyên tố tồn tại. Đám này ma vũ song tu sao?

- Lãnh địa tư nhân? Ta như thế nào không biết đầm lầy ác ma này trở thành lãnh địa của ai bao giờ vậy?

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng:

- Tránh ra.

- Hòn đảo đang bay trên không trung chính là của hoàng tử Nguyệt Tích!

Mấy tay vệ binh cầm vũ khí chĩa vào Cao Lôì Hoa và Minh vương:

- Các người có phải mạo hiểm giả muốn nhúng chàm vào đảo không trung này sao?
- Hòn đảo không trung của các người?...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 329

Nguy Cơ Của Lão Cao

Mẹ nó, đây là đồ của lão tử.

Vật của mình không ngờ bị chiếm mất, Cao Lôì Hoa rất tức giận. Hắn gầm một tiếng rồi chế trụ hai tên vệ binh, và đập đầu chúng vào nhau.

Hai chiếc mũ sắt va vào nhau. Kinh lực khiến hai tên hộ vệ lảo đảo ra bất tỉnh.

Cao Lôì Hoa đem hai tên thị vệ ném ra một bên.

- Đáng giận, dám ra tay với chúng ta, những tên mạo hiểm giả đáng ghét.

Nhóm vệ binh còn lại tức giận nói. Cao Lôì Hoa không ngờ đột nhiên ra tay tập kích đồng bọn của họ.

- Băng đấu khí!

Mười tên vệ binh còn lại cùng hét lớn lên. Chỉ có hải tộc mới có thể tu luyện hải tộc đấu khí, người bình thường chỉ có thể tu luyện thủy hệ đấu khí mà thôi. Khi sử dụng băng đấu khí, nghĩa là người của hải tộc đang tức giận.

- Hải tộc?

Cao Lôì Hoa nhíu mày nhìn mấy tên vệ binh này, tại sao hải tộc lại có ở trên mặt đất.

- Gào, tên mạo hiểm giả đáng ghét!

Mười mấy tên vệ binh bùng lên băng hệ đấu khí, rồi lao đến Cao Lôì Hoa.

-[Long ngữ] Lấy danh nghĩa của ta, Cao Lôì Hoa. Đóng băng thuật.

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng. Theo chú văn, một luồng sức mạnh hùng hậu tràn ra làm mấy tên vệ binh sợ hãi. Băng hệ nguyên tố từ từ ngưng tụ trên tay của Cao Lôì Hoa.

Rồi Cao Lôì Hoa vung tay ra. Chỉ là một đóng băng thuật đơn giản đã khiến mười tên vệ sĩ bị đóng băng.

Đó chỉ là đám tiểu lâu la chẳng đáng để Cao Lôì Hoa ra tay.

- Đi thôi, đi tới đảo không trung.

Cao Lôì Hoa cười lạnh:

- Tôi thật muốn nhìn xem ai dám chiếm đảo không trung.

- Kiệt kiệt!

Minh Vương liếm mép:

- Sư phụ, đến lúc đó con có thể ra tay không.

- Xem tình huống thế nào đã.

Thân ảnh Cao Lôi Hoa tiến đến đảo không trung.

- Con muốn giết người.

Minh Vương hét lớn một tiếng rồi đuổi theo Cao Lôi Hoa.

Phía trên đảo không trung.

Một mỹ nhân ngư xinh đẹp đang đánh giá đảo không trung. Trên đầu nàng đội vương miện công chúa. Nàng chính là tỷ tỷ của Tĩnh Tâm – Nguyệt Tích công chúa. Nàng đã xuất hiện sau khi Nguyệt Hoa Thiên cùng Cao Lôi Hoa đấu với huyết tinh linh.

Sau khi đám huyết tinh linh bắt Nguyệt Nhị đi, Nguyệt Tích cùng chồng và đám lâu la hiện ra trên mặt biển.

- Nguyệt Tích, em nói rằng tên đầu bạc kia thực sự đã chết rồi sao?

Tên tóc vàng đứng cạnh Nguyệt Tích nói.

- Hắn ngay cả hôn lễ cũng không tới, vậy anh nói xem hắn còn sống hay không?

Nguyệt Tích công chúa yêu kiều cười:

- Xem ra, Thiên kiếp trong Vong Linh cốc đã giết chết hắn. Thiên kiếp không phải dễ dàng chống đỡ như vậy.

- Nếu hắn còn sống thì hắn đã đến hôn lễ của Tĩnh Tâm.

Tên tóc vàng nói:

- Ba tháng đã qua, có lẽ hắn thật sự đã chết. Nhưng chết cũng tốt, đỡ một đôi thủ tranh chấp chức hải hoàng.

Còn chưa nói hết câu, nam tử tóc vàng bỗng ngậy ra. Dường như có gì đó không thích hợp.

- Làm sao thế, Ba Bì Tư An Đặc.

Thấy thanh âm của nam tử tóc vàng đột nhiên dừng lại. Công chúa Nguyệt Tích quay đầu lại nhìn hắn.

Nhưng khi Nguyệt Tích quay đầu lại, nàng cũng rất sững sốt.

Nàng thấy bên cạnh chồng mình là một nam tử đầu bạc không biết từ đâu xuất hiện.

Trên đời chỉ có một người đàn ông đầu bạc. Nam nhân đó, hắn còn chưa chết hay sao?

Đầu Nguyệt Tích trở nên hỗn loạn.

Cao Lôi Hoa đã ra tay chế trụ nam tử tóc vàng.

Vừa rồi khi, Cao Lôi Hoa tiến đến đảo không trung, hắn đã nghe được câu nói của tên tóc vàng kia.

Mình không đến hôn lễ của Tĩnh Tâm? Đây là ý tứ gì? Chẳng phải hôn lễ giữa hắn và Tĩnh Tâm ba tháng sau mới tổ chức mà? Cao Lôi Hoa nghi hoặc nghĩ.

- Người, người, người không chết?

Nam nhân tóc vàng khó khăn nói ra một câu.

- Có người chết ý.

Cao Lôì Hoa mắng một câu rồi hỏi:

- Ta hỏi câu nào người phải thành thật trả lời câu đấy. Biết chưa?

- Tên khôn kiếp, buông ra.

Công chúa Nguyệt Tích hét lên với Cao Lôì Hoa:

- Buông ra!

- Câm!

Cao Lôì Hoa chuyển mắt qua, lạnh lùng nhìn công chúa Nguyệt Tích. Con người tràn đầy sát khí khiến nàng cảm tưởng mình như lọt vào hầm băng.

Cái liếc mắt này làm cho Nguyệt Tích không nói thêm được câu nào.

- Được, được rồi. Anh hỏi tôi đáp.

Ba Bửi Tư An Đặc run rẩy nói. Hiện tại, Cao Lôì Hoa trông giống hồn thể ma vương, nhìn vào ánh mắt hắc khiến cho Ba Bửi Tư An Đặc run mình.

- Ta hỏi người, người vừa nói hôn lễ của Tĩnh Tâm đã cử hành, vậy là sao?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Hôn lễ của cậu và Tĩnh Tâm không còn là sau năm mới ba ngày nữa, hôn lễ đã bị thay đổi.

- Sao lại thế, ta mới đi có ba ngày thôi mà.

Cao Lôì Hoa quát.

- Tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra với anh.

Ba Bửi Tư An Đặc nói:

- Tôi chỉ biết từ lần thiên kiếp kia đã qua ba tháng, gần bốn tháng rồi. Hôn lễ của anh và Tĩnh Tâm đã trôi qua rồi.

- Tại sao lại vậy

Cao Lôì Hoa cắn chặt răng, từ lúc đến tử nguyệt tính tới giờ cũng chỉ có ba ngày:

- Người đùa với ta à? Có tin không ta bóp nát đầu người!

- Tôi!

Nam tử tóc vàng cười khổ không thôi.

- Sư phụ!

Minh vương ở bên cạnh đột nhiên nói:

- Có lẽ đã trải qua ba tháng thời gian.

- Vậy là ý gì?!

Cao Lôì Hoa hỏi:

- Sao lại thế được. Chẳng lẽ ở tử nguyệt một ngày bằng ở đây một tháng.

-Đương nhiên là không rồi.

Minh Vương cười nói:

- Nhớ rằng khi truyền tống trận, người bị tiếng động làm bất ngờ nên ẩn nấp lúc để truyền tống không?

- Có liên quan không?

Cao Lôi Hoa nói:

- Chẳng lẽ không gian và thời gian đều có vấn đề?

Cao Lôi Hoa đột nhiên nghĩ tới lời của Minh Vương. Nếu không cẩn thận thì có thể truyền tống đến thế giới sau một vạn năm.

- Chính xác. Có lẽ, chúng ta bị truyền tống tới ba tháng sau.

Minh Vương nói.

- Đáng chết.

Cao Lôi Hoa ném nam nhân tóc vàng xuống rồi hét lên.

Tại vì truyền tống mà ngày kết hôn với Tĩnh Tâm đã trôi qua. Cao Lôi Hoa gãi đầu. Hắn cũng không biết giải thích với Tĩnh Tâm như thế nào. Xem ra phải về nhà giải thích với nàng một phen. Với tính tình của Tĩnh Tâm, chắc cũng không trách hắn.

- Đúng rồi. Tại sao các người ở trên đảo không trung!

Cao Lôi Hoa nhìn công chúa Nguyệt Tích ở bên cạnh.

- Khanh khách! Không ngờ người còn có thời gian ở đây mà nói chuyện với chúng ta, sao không về tìm Tĩnh Tâm của người đi.

Nguyệt Tích đột nhiên nở nụ cười:

- Nói cho người biết, ba tháng đã qua cũng đủ để cho nhiều chuyện xảy ả.

- Cô có ý gì.

Cao Lôi Hoa nhìn chằm chằm Nguyệt Tích công chúa.

- Ha Ha. Ta không nói.

Nguyệt Tích công chúa yêu kiều cười:

- Nếu người có thể đem tặng ta đảo không trung, ta còn có thể... ..

- Ồe!

Câu nói của nàng bị ngắt quang bởi tiếng nôn khan.

Cao Lôi Hoa nắm chặt tay, đâm vào bụng Nguyệt Tích.

- Nữ nhân, đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của ta.

Mắt của Cao Lôi Hoa lộ ra một tia nguy hiểm. Sự tình liên quan đến Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa không thể nào bình tĩnh mà đàm phán được.

- Người dám đánh ta?

Nguyệt Tích hung hăng nhìn Cao Lôi Hoa:

- Hiện tại, đừng hòng ta nói cho người điều gì.

- Ta nghĩ cho dù cô chết, người biết chuyện tình của Tĩnh Tâm cũng không phải chỉ có mình cô, như tên tóc vàng kia kia, hắn chắc sẽ biết không ít đâu.

Cao Lôi Hoa băng lãnh nói:

- Giết cô, bắt hắn nói chuyện gì xảy ra. Chuyện này chẳng khác nhau là mấy!

- Được, tôi nói.

Nguyệt Tích cắn chặt răng:

- Nói cho cậu biết, cậu nên có mặt ở hải tộc trước buổi chiều, nếu không Tĩnh Tâm sẽ không còn là của cậu nữa! Bởi vì, lần hôn lễ đầu tiên cậu không có mặt. Hải tộc vì thể diện đã chuẩn bị hôn lễ thứ hai.

- Kết hôn? Tĩnh Tâm cũng đồng ý?

Cao Lô Hoa rất căng thẳng.

- Không.

Nguyệt Tích cười:

- Nhưng cho dù, Tĩnh Tâm không đồng ý, hôn lễ vẫn được tiến hành.

- Mẹ nó, ta – Cao Lô Hoa còn sống, thì đừng ai dám động vào Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa quita lớn một tiếng:

- Dẫn đường, đưa ta đến hải tộc!

- Dựa vào cái gì, mà phải dẫn....

- Tôi nói lại một lần nữa đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.

Cao Lô Hoa hét lớn một tiếng.

- Được rồi, tôi dẫn các người đi.

Nguyệt Tích cắn chặt răng, hôm nay nàng đã chẳng còn gì để mất rồi. Điều hối hận duy nhất của nàng là không nên lấy Tĩnh Tâm ra dọa Cao Lô Hoa...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 330

Đám Cưới Đây Ta Mới Là Chú Rể.

Ở dị giới, diện tích của đại dương lớn gấp nhiều so với diện tích đất liền.

Bởi vậy, đại dương bao la chính là cấm địa của toàn bộ sinh vật trên lục địa. Bởi đại dương là thiên hạ của hải tộc, không có sự đồng ý của họ, tất cả mọi con thuyền đi qua đó đều bị tàn công. Tuy rằng như thế, nhưng vẫn có rất nhiều con thuyền vụng trộm đi qua, bởi vì lợi nhuận quá lớn. Nhiều thương nhân vẫn bước trên con đường đầy nguy cơ này.

Đối với thương nhân mà nói, nguy hiểm cùng lợi nhuận cùng tồn tại.

Hải dương quá to lớn, cơ hội bị hải tộc phát hiện cũng lớn. Nếu bị phát hiện kết cục sẽ rất thảm, nhưng chỉ cần thành công, lợi nhuận có thể khiến họ cả đời ấm no. Dù sao lợi nhuận của việc đi biển cũng không phải bàn cãi.

Ở trên đại dương rộng lớn này, cũng có ít nhiều con thuyền đi vụng trộm. Duy chỉ có một chỗ thuyền bè không được đi qua.

Đó được gọi là hải dương “Lan Tư Đặc Cách Nhĩ”. Hay có thể gọi là “nơi cư ngụ của Hải Hoàng”.

Đúng như tên gọi, phiên đại dương rộng lớn này là nơi ở của hoàng gia Hải tộc.

Trong đại dương “Lan Tư Đặc Cách Nhĩ”, dưới đáy biển Haiti.

Hiện giờ, chúa tể của hải dương – Hải Hoàng Nguyệt Hoa Thiên đang u sầu ngồi trên ngai vàng. Bên cạnh chính là người vợ Tĩnh Âm của hắn, cũng với vẻ mặt ưu thương. Hôm nay nụ cười xinh đẹp trên mặt nàng đã biến mất.

Bởi vì, hôm nay là ngày con gái yêu quý của họ phải kết hôn.

Vốn rằng Poseidon và Tĩnh Âm thấy Tĩnh Tâm kết hôn là một chuyện tốt. Họ còn tính bao giờ nàng cưới.

Nhưng hiện tại họ lại phát sầu vì đám cưới của Tĩnh Tâm. Bởi vì chú rể không phải là Cao Lô Hoa. Mà là một nam nhân ngay cả Nguyệt Chấn Thiên cũng không biết mặt.

Đối với Nguyệt Chấn Thiên và Tĩnh Âm mà nói, Cao Lô Hoa chính là một thằng con rể tuyệt vời.

Từ thực lực, năng lực, đến cả tình cảm với Tĩnh Tâm. Trên đại lục, tìm ra được một người như hắn là không thể.

Chỉ tiếc, anh hùng khí đoản. Mấy tháng trước, trong Vong Linh cốc, Thiên kiếp đã cướp đi sinh mệnh của Cao Lôì Hoa. Tin tức này chính là do Thú Thần truyền tới.

Võn Hải Hoàng không tin, nhưng Cao Lôì Hoa đã biến mất trên đại lục mấy tháng rồi.

Đến ngày hôn lễ của Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm. Tĩnh Tâm vẫn ngồi ở đây bình tĩnh chờ đợi Cao Lôì Hoa.

Ngay cả ngày hôn lễ của mình, Cao Lôì Hoa cũng không tới. Hải Hoàng đã mất hết hy vọng. Không chỉ Hải Hoàng mà tất cả mọi người đều nghĩ Cao Lôì Hoa đã chết.

Đêm đó, Nguyệt Chấn Thiên đã vì con gái của mình mà rơi lệ.

Cho dù Cao Lôì Hoa đã chết, Tĩnh Tâm vẫn còn thể lựa chọn chồng cho mình. Lựa chọn chồng mới hoặc không lựa chọn ai cả. Nhưng trong hải tộc rất ít sự việc tái hôn hoặc tái giá.

Theo Nguyệt Chấn Thiên, lấy độ yêu thương của Tĩnh Tâm đối với Cao Lôì Hoa, thì có lẽ nàng sẽ không kết hôn.

Và với lòng yêu thương của mình, Hải Hoàng chắc chắn sẽ theo ý của Tĩnh Tâm.

Nhưng người tiếc không bằng trời tính. Có một chuyện bất khả kháng đã xảy ra.

Chuyện hôn lễ của Cao Lôì Hoa đã bị hoãn lại là đề tài trong hải tộc. Điều này khiến “Tắc Á” để ý.

“Tắc Á” là hoàng hậu của Hải Hoàng đầu tiên, là Băng Tuyết Nữ Thần. Nàng chẳng có ưu cũng không có nhược điểm. Nhưng chỉ có một điểm không tốt đó là vô cùng coi trọng mặt mũi của mình.

“Tắc Á” nghe được chuyện này, nàng nghĩ rằng chuyện này sẽ làm mất mặt Hải tộc. Một hôn lễ mà không có chú rể thì còn thể thống gì? Bởi vậy Băng Tuyết Nữ Thần lấy danh nghĩa là người vợ của Hải Hoàng đầu tiên nhúng tay vào hôn sự của Tĩnh Tâm.

Hơn nữa, điều này lại giống một trò đùa. Tắc Á còn tìm một vị thần trẻ tuổi đầy tài năng – Thái Dương Thần Apollo! Chữ “trẻ tuổi” được Tắc Á nhấn mạnh.

Thần mặt trời Apollo chính là người tại Quang Minh Thần Điện có thể thoát hiểm.

Khi Băng Tuyết Nữ Thần “Tắc Á” nói nàng muốn gả Tĩnh Tâm cho hắn. Hắn không do dự liền nhận lời.

Tin Cao Lôì Hoa đã chết, hắn đã biết. Bởi vì hắn và Cao Lôì Hoa là kẻ thù, nên hành động gì của Cao Lôì Hoa, hắn đều biết.

Giờ đây, Apollo muốn trả thù Cao Lôì Hoa là điều không thể.

- Cao Lôì Hoa, tuy rằng người đã chết, nhưng ta muốn cho nữ nhân của người phải sự thống khổ lớn nhất.

Thái Dương Thần độc ác nghĩ.

Khi Apollo đồng ý hôn sự này, Băng Tuyết Nữ Thần “Tắc Á” còn tưởng rằng mình đã vót vát được mặt mũi cho Hải tộc.

Bởi vậy, khi về hải tộc. Nàng đem định ngày cưới giữa Tinh Tâm và Thái Dương Thần.

Theo lời của Băng Tuyết Nữ Thần, thì giờ ngộ ngày hôm nay chính là ngày Apollo cùng Tinh Tâm tiến hành hôn lễ.

Nguyệt Chấn Thiên đang rất đau đầu vì chuyện này. Một bên là người con gái mà mình thương yêu nhất, còn một bên là lão tổ tông của hải hoàng bộ tộc.

- Ba, người có biết con nghĩ gì không?

Lúc này Tinh Tâm đang lặng yên ngồi cạnh Nguyệt Chấn Thiên:

- Ngoài anh ấy ra, con, Tinh Tâm, sẽ không cưới người nào cả.

- Ba biết, nhưng đây là ý kiên của lão tổ tông.

Nguyệt Chấn Thiên cười khổ không thôi, thân là người vợ của Hải Hoàng đầu tiên, danh vọng của Tắc Á rất cao. Cho dù hiện tại Hải Hoàng cũng không có tiếng nói bằng nàng.

Nhưng hắn vẫn rõ ràng rằng chuyện này lão tổ tông làm có hơi quá.

Cảm tình là một loại không phải mà hôn ước có thể thay đổi.

- Ba, người xem kìa.

Tinh Tâm thản nhiên nói, tính cách nàng là như vậy. Tưởng như chuyện hôn lễ lần này không hề liên quan tới nàng. Nhưng rồi nàng lại lộ vẻ quyết tâm:

- Khi hôn lễ này kết thúc, con sẽ đi gặp anh ấy.

- Tinh Tâm, con. Ài!!

Nguyệt Chấn Thiên biết rằng Tinh Tâm muốn gặp Cao Lô Hoa nghĩa là gì. Ý tứ quá rõ ràng, khi hôn lễ kết thúc cũng là lúc nàng kết thúc sinh mạng của mình.

- Con gái!

Tinh Âm ôm lấy cổ của con gái. Hiện tại nàng cũng chẳng biết nói gì với Tinh Tâm.

- Yêu.

Một thanh âm từ bên ngoài vang lên.

- Tiểu nha đầu, ta cũng muốn biết người đàn ông của ngươi như thế nào.

Một thân ảnh xinh đẹp bước hào hải hoàng điện:

- Một người đàn ông đã chết, cô cần gì phải lưu luyến.

Đây chính là người vợ của Hải Hoàng đầu tiên “Tắc Á”.

- Vậy tại sao người không lập gia đình?

Tinh Tâm quay lại hỏi:

- Tổ tiên chết còn lâu hơn Lô. Một người đàn ông cũng để người lưu luyến sao?

Tĩnh Tâm hỏi lại một cách mỉa mai:

- Hay là lúc đó, hai người không có cái gì gọi là tình yêu?!

- Rất tốt, tiểu nha đầu.

Dường như bị đụng chạm, Tắc Á cười lạnh:

- Tiểu nha đầu, ta không nói chuyện với cô về mấy thứ này nữa. Đừng nói những chuyện tục tĩu trước mặt của ta. Hôn lễ này liên quan tới bộ mặt của Hải tộc. Hiện tại, không phải cô muốn cái gì cũng được. Bây giờ, cho dù cô đồng ý hay không cũng không còn quan trọng nữa rồi.

Tắc Á nói với Tĩnh Tâm.

- Con vẫn nói câu kia.

Tĩnh Tâm bình tĩnh nói:

- Ngày hôn lễ hôm nay, con sẽ tới gặp Lôi.

- Hừ, rất giỏi.

Tắc Á không ngờ Tĩnh Tâm lại dám công khai chống đối nàng:

- Sau hôn lễ muốn chết ư? Ta không cho cô chết dễ dàng vậy đâu!

Tắc Á cười lạnh một tiếng:

- Đến lúc đó, ta có muôn ngàn cách khiến cô chết cũng không được.

- Con vẫn nói câu kia.

Tĩnh Tâm quay đầu lại nhìn Hải mẫu:

- Sau hôn lễ, con sẽ đi gặp Lôi.

Nhìn con gái của mình công khai chống đối. Nguyệt Chấn Thiên nghĩ, hiện tại hẳn nên làm gì bây giờ? Ra tay với tổ tiên? Đây là chuyện không thể? Mà khuyên Tĩnh Tâm thỏa hiệp? Việc này cũng không có khả năng.

- Ta nói cho cô biết, Tĩnh Tâm. Nếu cô tự sát, cô sẽ làm hải tộc mất mặt. Ta sẽ xóa tên cô khỏi gia phả. Sau này, cô sẽ không còn là thành viên của hải tộc nữa.

Thấy thái độ của Tĩnh Tâm cứng rắn như thế. Tắc Á liền dùng chiêu vừa đấm vừa xoa. Dùng ý tứ đuổi nàng ra khỏi gia tộc. Bởi vì đối với người của thế giới này mà nói, quan trọng nhất là tộc và tông. Nó còn trọng yếu hơn cả tính mạng mình.

Nhiều lúc, bọn họ muốn chết nhưng cũng không muốn mình bị trục xuất khỏi gia tộc

- Không sao.

Tĩnh Tâm thản nhiên nói:

- Từ nhiều năm trước, tôi đã không coi mình là thành viên của hải tộc nữa rồi.

Cảm giác bình thản của Tĩnh Tâm làm Tắc Á cảm thấy căm tức:

- Tĩnh Tâm, ta hỏi cô một lần nữa, cô có lấy chồng hay không?!!

- Hỏi nhiều như vậy có gì khác nhau đâu.

Tĩnh Tâm lại nói.

- Tốt! Tốt! Tốt!

Tắc Á ác độc nói:

- Ta nói cho cô biết, bất kể cô có nguyện ý hay không. Hôn lễ chiều nay vẫn được tổ chức! Muốn tự sát ư! Không được đâu! Ta có vô số cách khiến cô phải tham dự hôn lễ này.

Tắc Á ngoan độc nói:

- Hôn lễ sẽ vẫn được tổ chức cho dù cô có chết.

- Tùy bà thôi.

Tĩnh Tâm thản nhiên nói. Nhưng Nguyệt Chấn Thiên vẫn thấy trên khóe mắt Tĩnh Tâm còn vương nước mắt.

- Hừ!

Tắc Á tức giận rồi xoay người rời đi.

- Con gái, sao phải vậy chứ.

Nguyệt Chấn Thiên thở dài.

- Ba, nếu anh ấy ở đây thì tốt biết mấy.

Sau khi lão tởm tông rời đi, Tĩnh Tâm khẽ nấc lên:

- Nếu anh ấy ở bên cạnh con thì con làm sao phải chịu ủy khuất như thế này.

- Được rồi.

Nguyệt Chấn Thiên cũng biết sự tình của Cao Lôi Hoa.

Trong trí nhớ của hắn, nam nhân đầu bạc kia là người vô cùng thương yêu gia đình. Nếu Cao Lôi Hoa ở đây thì làm sao con gái mình lại ủy khuất như thế này.

Nếu hắn ở đây, có lẽ lão tởm tông cũng sẽ không dùng những từ ngữ cay nghiệt như vậy.

Nhưng anh hùng chết sớm. Hải Hoàng thở dài.

Ở bên cạnh Hải Hoàng, Tĩnh Tâm nhẹ nhàng vỗ chiếc nhẫn trên tay của mình. Một chiếc nhẫn màu đen, chứa đựng một tên “Sát lục giả” bậc tám – Tiểu Hắc.

Trong nhà bọn họ, có mười tên huyết kỵ sĩ bảo hộ chắc không có vấn đề gì xảy ra.

Tĩnh Tâm thầm tính toán. Ngày đó, Tĩnh Tâm bị mời xuống đáy biển, không ai nói cho nàng biết tới đây để tổ chức hôn lễ. Nên nàng cũng chẳng nghĩ ngợi gì. Nhưng nàng không nghĩ tới, khi vừa tới đáy biển, nàng bị một người tổ tiên của mình bày ra một cái hôn lễ. Mà chú rể lại là một trong Quang Minh Tam Thần – Thái Dương Thần.

Cho dù mình đi, Nguyệt Sư, Nguyệt Nhị, Saga cũng đều đã trưởng thành. Hơn nữa có huyết kỵ sĩ bảo vệ, chắc cũng không có vấn đề gì.

Không còn gì vướng bận cả, Tĩnh Tâm nhẹ nhàng lau chiếc nhẫn rồi truyền tinh thần lực vào chiếc nhẫn.

Khi hôn lễ bắt đầu, lúc đó Tĩnh Tâm sẽ tự chấm dứt sinh mệnh của mình... ..

Bên kia, Cao Lôì Hoa mang Nguyệt Tích điên cuồng chạy về phía đáy biển.

Đột nhiên, có vài đạo huyết quang lao tới trong cơ thể Cao Lôì Hoa.

Đồng tử của Cao Lôì Hoa co lại, mười đạo huyết quang đó là mười tên huyết kỵ sĩ bảo hộ Tĩnh Tâm cũng mấy đứa nhỏ.

- Nhanh lên, nhanh lên nào!

Cao Lôì Hoa điên cuồng kêu một tiếng. Tĩnh Tâm chắc chắn đã xảy ra chuyện. Cao Lôì Hoa thậm chí không thèm triệu tập đám huyết kỵ sĩ để hỏi xem có chuyện gì. Hắn chỉ biết hiên giờ hắn cần đuổi theo Tĩnh Tâm.

Nguyệt Tích bị Cao Lôì Hoa cầm tay. Lần này, hắn không mang tộc nhân của tộc nhân cự nhân đi bởi tốc độ của họ quá chậm, nên bọn họ bị bỏ lại trên đảo không trung.

Lần này đi theo Cao Lôì Hoa chỉ có đệ tử của hắn, Huyết Sắc Minh Vương.

- Chậm quá, chậm quá!

Cao Lôì Hoa đối với tốc độ của mình vẫn không vừa lòng, liền nói:

- Lĩnh vực tốc độ!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng, lĩnh vực điên cuồng tràn ra.

Cao Lôì Hoa không hề che dấu thần lực của mình. Thời điểm này Cao Lôì Hoa cũng chẳng cố kỵ nhiều như thế?

'Nhanh lên, nhanh nữa lên! '. Đây là suy nghĩ duy nhất của Cao Lôì Hoa.

Thần lực của Cao Lôì Hoa dao động rất mạnh. Trong Vong Linh cốc, Thần Thú cũng cảm nhận được luồng lực lượng đó. Một luồng khí tức vừa quen thuộc lại xa lạ. Đây chính là thần lực dao động của Cao Lôì Hoa.

Thần Thú lập tức đứng lên, ngẩng đầu lên trời, hưng phấn gào:

- Bà xã, là lão Cao, lão tử bảo hắn sẽ không dễ dàng chết như vậy mà.

Áy náy vì sự việc Cao Lôì Hoa mấy tháng, trải qua mấy tháng tra tấn. Thấy Cao Lôì Hoa không chết, điều này làm Thần Thú hưng phấn đến phát điên.

- Tra Lý.

Bên cạnh, Vong Linh Nữ Thần nhẹ nhàng nói với Tra Lý một tiếng. Tu vi của nàng còn kém Thần Thú nên còn không phát hiện được thần lực dao động của Cao Lôì Hoa.

- Phi Ti Hi Nhĩ, thật tốt quá, anh cảm giác được thần lực của hắn. Lão Cao, hắn không chết!

Thần Thú hưng phấn nói với Vong Linh Nữ Thần.

Đồng thời hắn ôm lấy Vong Linh Nữ Thần rồi xoay nàng một vòng.

- Tra Lý, buông ra. Chóng mặt quá.

Bị Thần Thú làm như vậy, Vong Linh Nữ Thần bất đắc dĩ nói một tiếng.

- Tra Lý, anh có thể xem xem Cao Lôì Hoa muốn đi tới nơi nào không?

Vong Linh Nữ Thần nói.

- Để anh xem.

Thần Thú nhắm mắt lại. Một lúc sau, hấn nói:

- Là phía đại dương.

- Quả nhiên như vậy.

Vong Linh Nữ Thần suy nghĩ một lát rồi đột nhiên cười nói:

- Tra Lý, chúng ta cũng đi đi.

- Chúng ta sẽ đi gặp Cao Lôì Hoa trước. Nếu hấn muốn xuống đáy biển, Cao Lôì Hoa có lẽ phải dùng tới vật này.

Vong Linh Nữ Thần thần bí nói.

- Ách, tất cả đều nghe lời nàng.

Thần Thú gãi đầu. Nếu nói về chỉ số IQ, hấn không bằng lão bà xinh đẹp của mình.

Dưới đáy biển, Nguyệt Tích dừng lại chỉ vào cung điện to lớn trước mặt nói:

- Đó chính là hoàng cung của hải tộc.

Sau khi tới đáy biển, Cao Lôì Hoa cũng trở nên bình tĩnh.

- Chú rể lần này là ai?

Cao Lôì Hoa lạnh lùng hỏi.

- Một vị thần xuất sắc – Thái Dương Thần Apollo.

Nguyệt Tích lên tiếng.

- Được lắm, Apollo.

Cao Lôì Hoa trầm nghĩ!

“Được lắm, tên thái dương thần, ta không tới tìm ngươi thì thôi, ngươi lại tới trước mặt. Đúng lúc, hận cũ thù mới, thanh toán luôn một thể.”

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay.

- Cũng có những người không muốn đến dự hôn lễ, cũng có người đến để bắt Tĩnh Tâm ra khỏi đảo không trung.

- Được rồi, kể chuyện chính đi.

Cao Lôì Hoa hung ác nói:

- Đám cưới sao? Thật đúng lúc.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng:

- Bỏ lỡ đám cưới một lần rồi, ta sẽ không bỏ qua lần hai đâu. Thật là cảm ơn Thái Dương Thần đã thay mình cùng Tĩnh Tâm chuẩn bị hôn lễ. Lần hôn lễ này, ta mới là diễn viên.

- Đại biểu cho lòng cảm ơn của tôi, tôi sẽ giết cô.

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng, rồi cùng Minh Vương biến mất.

Thần đều không che giấu được hào quang của mình.

Bởi vì rất ít vị thần có thể che dấu được hơi thở của mình.

Vậy nên, cho dù tòa thành này rất lớn như vậy, nhưng lần ra Thái Dương

cũng chỉ là chuyện đơn giản.

Lúc này trong một căn phòng trong hoàng cung.

Thái Dương Thần Apollo đã nhăm nháp hồng tửu. Tuy Cao Lôì Hoa đã chết, nhưng Apollo vẫn muốn cầm sừng hắc.

- Tam đệ, đại ca, đệ sẽ báo thù cho hai người.

Thái Dương Thần nắm chặt chén rượu nói.

- Uy, sư phụ, chúng ta giải quyết hắc như thế nào?

Một thanh âm vang lên đằng sau Thái Dương Thần.

Thái Dương Thần cả kinh. Tuy rằng hắc không để ý chuyện trong phòng, nhưng hắc là vị thần lĩnh ngộ được lĩnh vực tầng một, mà lại có người tới sau lưng tới mà hắc không phát hiện ra.

Một thanh phá đao, kề vào cổ hắc. Hắc đã thấy được tiếng gọi của tử thần.

Chuôi đao màu đỏ, cả lưỡi đao cũng màu đỏ. Nhưng đây không phải là màu đỏ bình thường mà là màu đỏ của máu.

Nhìn chủ nhân của thanh đao này.

Đó là một nam tử rách nát. Nhưng khi nhìn đằng sau hắc, Thái Dương Thần choáng váng như bị sét đánh giữa ban ngày.

Thực tế, cho dù sét đánh giữa ban ngày cũng không có gây phiền toái nhiều lắm cho Apollo.

Hắc ngạc nhiên bởi vì hắc thấy một nam tử đầu bạc.

- Apollo. Cảm ơn người.

Ngoài dự kiến của Apollo, tên ác ma không ngờ lại tới trước mặt hắc nói cảm ơn.

- Để cảm ơn người, ta đã chuẩn bị.

Cao Lôì Hoa dừng lại một chút, rồi mỉm cười nhìn Thái Dương Thần...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 331

Ta Họ Cao Tên Lôì Hoa

Apollo, cảm ơn người.

Cao Lôì Hoa đứng trước mặt Thái Dương thần Apollo nói.

- Người, người cảm ơn ta, vì cái gì?!

Vừa nhìn thấy Cao Lôì Hoa cười tủm tỉm, Apollo cảm thấy lạnh tóc gáy.

- Cảm ơn người đã chuẩn bị hôn lễ này cho ta.

Nụ cười của Cao Lôì Hoa sáng lạn như ánh mặt trời:

- Để đáp lại mối thiện tình này của người, ta chuẩn bị giết người, thấy thế nào?

- Đừng có giỡn!

Thái Dương thần hét lớn một tiếng:

- Giết ta, dễ vậy sao? Nói cho người, Cao Lôì Hoa. Hiện tại, trên danh nghĩa ta mới là con rể hải hoàng. Cho nên, chỉ cần nơi này xuất hiện động tĩnh gì, thì người chết không phải là ta. Mà là người!

- Khả khả, người kêu lớn tiếng như vậy, là muốn cho người khác tới cứu người sao?

Cao Lôì Hoa vẫn tươi cười như trước:

- Ngại quá, ở trong này, ta đã bày ra một cái ma pháp trận rất nhỏ nhưng hiệu quả. Kết giới cách âm.

- ...!

Nghe Cao Lôì Hoa nói, ý nghĩ muốn gọi cứu binh của Thái Dương thần liền bị thất bại. Nhìn biểu tình hôm nay của Cao Lôì Hoa thật sự là muốn lấy tính mạng của Thái Dương thần.

Nếu đã không còn đường lui, Thái Dương thần Apollo cũng không suy nghĩ bày trò thêm phức tạp. Khả năng chạy trốn không lớn, tốc độ Cao Lôì Hoa thì hẳn cũng đã thấy. Cho nên thay vì chạy trốn không bằng cùng Cao Lôì Hoa liều mạng. Hy vọng lúc liều mạng với Cao Lôì Hoa, người của hải tộc có thể phát hiện tình hình ở đây.

Nghĩ vậy, Thái Dương thần lấy thần khí ‘Hào quang thần thương’ ra:

- Cao Lôì Hoa, mày đừng tưởng tao sợ mày!

- Ha ha ha ha, không sai, rất có gan.

Đột nhiên, một tiếng cười âm trầm vang bên người Thái Dương thần. Đệ tử Cao Lôì Hoa-- Huyết Sắc Minh vương chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện cạnh Thái Dương thần:

- Ê con muối, ngươi là hạ vị thần. Thái Dương thần đương nhiệm. Đúng không?

- Ngươi... tên cuồng vọng. Ăn một thương của ta.

Thái Dương thần bị Minh vương gọi là muối liền tức điên lên. Mắt đầy chông giáo nhìn Huyết

Sắc Minh vương, sau đó vung thương đâm tới.

- Ha ha, ta cuồng vọng sao? Ha ha, số hạ vị thần ta giết, không phải một vạn cũng đến tám ngàn.

Huyết Sắc Minh vương nhe răng cười. Răng nanh trắng nõn lóe hàn quang.

- Giết một tên hạ vị thần với ta giống như đập muối thôi. Giống như ngươi bây giờ.

Minh vương vừa dứt lời, Thái Dương thần liền cảm thấy bụng mình đau. Cúi đầu nhìn xuống, Thái Dương thần phát hiện một trường đao cũ nát đã đâm từ sườn thắt lưng vào trong. Đao đâm sâu chỉ còn cách thần cách của Thái Dương thần 3 cm!

- Khả! Giết chóc máu me thế này. Cuộc đời thật tốt đẹp.

Huyết Sắc Minh vương cười nói.

- Đúng rồi. Sư phụ đã nói nếu ta đập chết con muối này thì sẽ dạy ta đúng không?

Giết Thái Dương thần. Đột nhiên Minh vương quay đầu cười nói với Cao Lôì Hoa.

- Chuyện nhỏ.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu, nhìn đồng hồ ma pháp trên tường:

- Thời gian không sai biệt lắm. Giải quyết hẳn, chúng ta đi thôi. Hôm nay, là ngày tốt.

- Sư phụ tốt.

Minh vương cười hắc hắc, sau đó một lần nữa nhìn về phía Thái Dương thần Apollo.

- Lấy danh nghĩa giết chóc của Minh vương ta. Ban thưởng cho ngươi. Vinh dự tử vong.

Minh vương ngoáy thanh đao một vòng trong bụng Thái Dương thần.

- Huyết Sắc, Minh vương.

Nghe chiêu bài giết người của Huyết Sắc Minh vương, cuối cùng Thái Dương thần cũng nhớ tới cái tên ăn mặc rách rưới này là ai. Ác quỷ trong mắt chư thần, thần của sự giết chóc, một tên ma thần giết người không chớp mắt. Tên đáng sợ như vậy sao cùng quan hệ với Cao Lôì Hoa?

Có lẽ, nguơu tầm nguơu, mã tầm mã. Đây là ý nghĩa cuối cùng của Thái

Dương thân... ..

Minh vương rút đao ra. Trên mũi đao lóe lên một miếng thân cách đồ rực.

- Mang theo thi thể hắc, ta mang người đi gặp sư mẫu.

Cao Lôi Hoa đứng lên tiện tay thu thân cách Thái Dương thân.

Minh vương cười hắc hắc, thu đao lại. Đối với Minh vương mà nói, thân cách Thái Dương thân một là không thể ăn, hai là chẳng thể làm tăng lực lượng, có thêm chật nhà chật cửa.

- Đi thôi.

Cao Lôi Hoa đi ra khỏi cửa.

- Hắc hắc.

Minh vương nâng thi thể Thái Dương thân lên, chậm rãi đi theo sau Cao Lôi Hoa.

Có đồ đệ thật tốt, đặc biệt có cái đồ đệ cường đại lại càng thích. Cao Lôi Hoa thâm nghĩ. Tuy rằng không biết vì sao Minh vương muốn học võ công của hắc, nhưng đối với Cao Lôi Hoa mà nói. Có đồ đệ cường đại như vậy cũng không phải chuyện xấu gì.

- Khí tức của Tĩnh Tâm.

Bước ra khỏi phòng, Cao Lôi Hoa nhắm hai mắt lại cảm ứng khí tức của Tĩnh Tâm, đối với người từng quan hệ với mình, Cao Lôi Hoa có một loại cảm ứng đặc thù. Mà Tĩnh Tâm đối với Cao Lôi Hoa cũng vậy. Chỉ cần bọn họ muốn, có thể ở trong một phạm vi nhất định có thể cảm ứng được sự tồn tại của đối phương. Đương nhiên, phải phụ thuộc vào khoảng cách. Giống như lúc Cao Lôi Hoa ở trên mặt trăng. Tĩnh Tâm không thể cảm ứng được khí tức của Cao Lôi Hoa.

Theo giờ chuẩn của đại lục thì đã ba giờ chiều.

Trong chính điện của cung điện Hải hoàng.

Băng Tuyết nữ thần Hải mẫu 'Tắc Á' ngồi trên một vị trí cao cao tại thượng cùng lão Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên.

- Thời gian, không sai biệt lắm.

Tắc Á không thể không đắc ý nói, nàng đương nhiên đắc ý, bây giờ Tĩnh Tâm chỉ có thể ngoan ngoãn tham gia hôn lễ!

Bởi vì, mấy đứa nhóc kia.

Tắc Á đắc ý nhìn mấy đứa nhỏ đứng phía dưới bên phải điện.

Mấy đứa nhỏ trong nhà đều ở đây. Bán long nữ tiểu Kim Toa nhi, đứng cạnh là Mộng Ti, Rudolph cùng con gái Thần thú Bảo Bảo cạnh đó nữa là Nguyệt Nhị. Nhìn mấy đứa nhỏ, Tắc Á không khỏi đắc ý. Vì bắt mấy đứa nhỏ này, Tắc Á đã phí không ít công sức.

Lúc này, đứng trước mấy em, Nguyệt Nhị căm tức nhìn mục Tắc Á này. Nửa tháng trước, nàng từ rừng rậm Tinh Linh trở về. Chuẩn bị tham gia hôn lễ của Tĩnh Tâm với Cao Lôi Hoa. Sau đó liền bị mục độc ác ngồi trên vương tọa này bắt uy hiếp mẹ mình. Đồng thời, bắt luôn mấy đứa em xuống đáy

biển.

Vốn, mấy đứa nhỏ được hơn mười Huyết kỵ sĩ chiêu cố, hơn nữa nhà được bố trí ‘tuyệt toa’ do thủ tịch thiết kế sư Lôi Lệ Nhã xây dựng.

Chỉ là mấy canh giờ trước, Tắc Á sử dụng truyền tông trận vào trong nhà Tĩnh Tâm, cùng với mấy bằng hữu liên thủ giết chết mười tên huyết kỵ sĩ. Sau đó mục mang theo bốn đứa nhỏ đi xuống đáy biển. Bốn đứa nhỏ này chính là con tin uy hiếp Tĩnh Tâm ngoan ngoãn kết hôn.

- Hải mẫu, lần này, bà làm quá mức rồi đó!

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nhìn bốn đứa nhỏ, cô nén tức giận nói.

- Thì sao? Ông không hài lòng vụ này à?

Tắc Á hừ lạnh một tiếng:

- Ta còn chưa nói với người, con các người quả thực làm mất hết thể diện hải tộc, nếu lần này ta không xuất thủ thì về sau thể diện hoàng gia Hải tộc ở đâu ra, ở đâu ra hả?

Nguyệt Chấn Thiên không thể ra tay, bởi vì rat ay với Hải mẫu chính là phản bội toàn bộ hải tộc.

- Hừ! Về sau sẽ tính đến tội của người, để hôn lễ này xong xuôi đã.

Tắc Á trừng mắt với Nguyệt Chấn Thiên.

- Đã đến giờ lành, mời tân nương cùng chú rể đi lên đi!

Tắc Á nhìn đồng hồ ma pháp, đứng lên, cười nói với mọi người.

Ở dưới. Ngoài một số vị thần do Tắc Á mời đến thì còn có các quý tộc trong Hải tộc.

Không có tiếng nhạc đệm, không có áo cưới, phù dâu mang Tĩnh Tâm bước vào đại điện. Lúc này, tay nàng run lên vì phần nộ lẫn tuyệt vọng. Bước vào chính điện, nàng chậm rãi nhìn Nguyệt Nhị và mấy đứa nhỏ.

- Mẹ.

Nguyệt Nhị gọi khẽ.

Tĩnh Tâm lắc đầu, hít một hơi. Bi thương quá lớn làm trái tim chết lặng.

Nguyệt Nhị nghiêng răng. Sẽ có một ngày cô bé sẽ cho những tên bức mẹ mình cưới chồng kia trả giá. Hai mắt cô bé đỏ lên.

Trên ngai vàng, Hải mẫu Tắc Á nhìn Tĩnh Tâm không mang áo cưới thì lộ vẻ không ưa. Bất quá, hiện tại chư thần đều có mặt ở đây nên mục cũng không dám tác yêu tác quái.

- Chú rể đâu. Chú rể sao chưa tới?

Tắc Á bày ra một khuôn mặt tươi cười, hỏi vệ binh Hải tộc ở dưới.

- Két~~

Cửa đại điện vang lên tiếng mở cửa.

Tĩnh Tâm quay đầu nhìn phía cửa. Mái tóc vàng và khuôn mặt đáng ghét-

- Thái Dương thần, Apollo!

- Người cuối cùng đến đây, Apollo.

Tắc Á thấy được chú rể đến liền cười to nói:

- Mau, mau vào, người xem, đại gia đều chờ không kịp đâu.

- Bộp!

Lúc Tắc Á đang nhiệt tình nói thì thân thể Thái Dương thần ngã xuống.

- ?? Sao lại thế này?

Tắc Á nghi hoặc hỏi một tiếng.

Lúc này mọi người đều kinh ngạc khi thấy một tảng chân đạp ngã Thái Dương thần.

Một đạp đá văng Thái Dương thần vào chính điện.

- Sao lại thế này, người đâu!?

Tắc Á hét lớn một tiếng, đồng thời bay xuống. Nâng thi thể Thái Dương thần dậy.

Lúc ôm thi thể Thái Dương thần thì phát hiện đã lạnh ngắt, chứng tỏ đã chết.

Hơn nữa, thân cách của Thái Dương thần cũng đã bị người đoạt lấy.

- Ai?! Ai làm! Là tên núp sau cửa phải không? Đi ra cho ta!

Hiện tại Tắc Á muốn chui vào lỗ mà núp, nhưng đứng ra tổ chức hôn lễ này, nhưng chú rể lại bị người ta giết!

- Là ta làm.

Giọng nói thản nhiên đáp lại. Tiếp đó, một người hơi gầy gò so với đàn ông của thế giới này xuất hiện. Dòng nước dưới đáy biển khuấy động làm tà áo hần phát phơ.

- Người là ai?!

Tắc Á căm tức nhìn nam nhân gầy gò này phần nộ quát.

- Ha ha.

Khóe miệng nam nhân lộ ra ý cười tàn nhẫn, hần ngẩng đầu lên nhìn Tắc Á:

- Ta họ Cao, tên Lôi Hoa. Nhưng làm ơn đừng gọi ta là Lôi Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 332

Hắn Là Sư Phụ Minh Vương.

Cao Lôì Hoa nhìn Tắc Á. Khóe miệng lộ ra ý cười, chỉ là trong nụ cười mang đầy sự tàn nhẫn. Cười lạnh với Tắc Á, Cao Lôì Hoa dạo bước vào trong.

- Mẹ! Ba! Là ba! Mẹ ơi, là ba đó!

Tiểu Kim Toa vừa thấy Cao Lôì Hoa thì hưng phấn mà kêu lên. Nguyệt Nhị đứng trước cũng ngẩng đầu nhìn cha mình ở phía cửa.

Vóc dáng Cao Lôì Hoa cũng không cao lớn, thậm chí còn có phần gầy yếu. Nhưng con người gầy yếu này lại làm chỗ dựa vững chắc cho cả nhà.

- Lôì?!

Tĩnh tâm nghe được giọng nói của Cao Lôì Hoa thì ngẩng đầu lên. Đôi mắt băng lam nhìn chăm chú vào hình bóng quen thuộc.

Vẫn gầy gò như cũ. Mái tóc vì không có ai chăm sóc nên có phần dài hơn trước... ..

- Anh, đến đây.

Gắt gao nhìn chằm chằm Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm cố gắng thốt ra được ba chữ. Giọng nói có phần lạnh đậm nhưng thân thể mềm mại của nàng thì đầy kích động mà run lên, run lên vì sự ủy khuất mấy ngày này.

Thấy Tĩnh Tâm có phần tiêu tụy, Cao Lôì Hoa cảm thấy buồn thương. Chỉ vài tháng ngắn ngủi mà Tĩnh Tâm đã gầy hắc đi. Có thể thấy được, mấy ngày nay nàng đã chịu bao nhiêu là ủy khuất.

- Em, em xem em kìa! Gầy như vậy, sau này làm sao mà sinh con cho anh được!

Cao Lôì Hoa cũng không biết mình đang nói cái gì, hắn cứ nói bâng khuâng đi nhanh tới chỗ Tĩnh Tâm.

- Đứng lại.

Giữ thi thể Thái Dương thần, sắc mặt Tắc Á kém không tả nổi. Mặt mũi vốn tốt bao nhiêu thì bây giờ bị Cao Lôì Hoa bôi tro trát trấu bấy nhiêu. Điều này khiến mặt như điên cuồng, quát Cao Lôì Hoa.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa quay đầu hừ lạnh một tiếng. Trước khi xuống đáy biển, Cao

Lôi Hoa từ miệng của chị họ Tĩnh Tâm là Nguyệt Tích cũng biết được sơ bộ tình hình ở đây.

Hừ xong, Cao Lôi Hoa quay người lại đi tới Tĩnh Tâm.

- Ta kêu người đứng lại! Người không nghe sao?!

Tắc Á biến sắc, nàng rống lớn, đồng thời vươn tay phải.

Nắm chặt tay, nước biển xung quanh tụ lại. Một băng nhận được hình thành:

- Thần kỹ hệ băng tuyết, thần hóa băng nhận!

Theo tiếng quát, một băng nhận mang theo thần lực băng hệ. Xoay tròn bay tới Cao Lôi Hoa.

- Uy. Mụ kia. Mụ có biết, cái gì gọi là người không?

Cao Lôi Hoa dừng bước, quay người. Trong ánh mắt kinh ngạc của Tắc Á, Cao Lôi Hoa vươn tay phải, một bàn tay đầy lôi quang chụp lấy băng nhận:

- Mụ biết người là gì không?

Vuốt ve băng nhận, Cao Lôi Hoa lại hỏi lần nữa.

- Có ý gì?

Tắc Á thấy thực lực của Cao Lôi Hoa cũng không dám tấn công lần nữa.

- Biết không? Người. Là sinh vật có tình cảm. Mà tình cảm đó giờ...

Nói tới đây ý cười trên mặt Cao Lôi Hoa nhanh chóng thay bằng vẻ mặt tức giận:

- ... là con phần nộ! Con mụ già chết tiệt!

Cao Lôi Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, lao thẳng tới như một con sư tử phần nộ.

- Mà mụ, chính là người làm ta phần nộ!

Cao Lôi Hoa giơ tay tát vào mặt Tắc Á.

- Bốp!

Một cái tát đã tai vang lên trong điện.

Ngay sau đó, cả người Tắc Á bị cái tát này đánh bay lên rồi rơi xuống.

Lúc rơi xuống còn kèm theo một chiếc răng trắng nõn. Cái tát này là con phần nộ của Cao Lôi Hoa!

Mà, Cao Lôi Hoa còn không dùng đến một tia thần lực nào, chỉ dùng nhục chương tát để làm nhục mụ ta.

- Người, người~~

Bị Lôi Hoa tát, Tắc Á tức điên người.

- Một tát này là lễ gặp mặt của ta với mụ. Tổ tông vĩ đại ạ!

Cả đại điện không có một tiếng động, chỉ có giọng nói lạnh lẽo của Cao Lôi Hoa vang vọng.

Cũng không phải mọi người đang ngồi không muốn nói. Mà do không ai có thể phát ra một âm thanh nào.

Lúc Cao Lôi Hoa thu nộ cười lại thì một cỗ uy áp mạnh mẽ làm mọi

người cảm thấy hít thở không thông.

Vô số cường giả trong đại điện lúc này đều bị đè ép. Nếu nói lúc Cao Lô Hoa mang nụ cười trên mặt đi vào thì là một thanh tuyệt thế bảo kiếm giấu trong vỏ thì giờ Cao Lô Hoa là thanh tuyệt thế kiếm rút khỏi vỏ. Khí thế bức người. Tất cả cường giả ở đây đều cố gồng người chịu đựng. Cố gắng không bị ngã xuống do cỗ khí thế này.

Chậm rãi, Cao Lô Hoa đi tới bên Tắc Á.

Cúi xuống, cầm cổ gờ lên.

- Chỉ vì cái mặt mũi chết tiệt của ngươi, ngươi dám ra tay với người nhà ta?!

Người không phải thích sĩ diện sao?

Cao Lô Hoa siết răng:

- Ta cho ngươi từ nay khỏi bước chân ra khỏi nhà gặp người! Ta xem từ nay mặt mũi ngươi thế nào nha!

Đưa quyền ra sau, sức lực đâm thẳng vào mặt Tắc Á.

- Bốp! A!

Hai tiếng, một là tiếng đập, một là tiếng kêu do mũi của mình bị đập sập. Một quyền này của Cao Lô Hoa đã hủy hoại khuôn mặt của Tắc Á.

- Ô~~

Tắc Á đau thấu đầu.

- A~~~

Quá đau đớn nàng nhin không được phát ra tiếng hét thảm tiếp.

- Tình cảm của con người, bây giờ ngươi đã hiểu chưa?

Cao Lô Hoa cười lạnh nói, đồng thời, lại một quyền thẳng tắp đâm vào mắt Tắc Á... ..

- Ngươi, dám đánh ta. Ta, sẽ không bỏ qua cho, ngươi!

Tắc Á điên cuồng gầm rú. Cũng có ý đồ tiến hành phản kháng. Nước biển ở bên người ngươi không ngừng ngưng kết thành bông tuyết.

- Đồ đàn bà, ta không có giết ngươi, đã nhân từ lắm rồi!

Cao Lô Hoa cười lạnh nói.

- Cao Lô Hoa. Cái kia, ngươi đừng, đừng giết bà ấy!

Lúc này, Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên rốt cục mở miệng cầu tình. Tuy rằng, hắn rất hy vọng một quyền của Cao Lô Hoa giết chết vị Hải mẫu này. Nhưng thân là Hải hoàng, hắn vẫn phải tỏ vẻ cầu tình.

- Yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.

Cao Lô Hoa cười lạnh một tiếng, vừa nói, tay cũng không dừng lại. Một đòn hoa lệ đánh bay Tắc Á lên không.

Trái một quyền, phải một quyền. Năm đập, cùi trỏ, chân đạp, chân quất! Một loạt đòn đánh liên tiếp làm Tắc Á chỉ có thể chịu đòn ở trên không chịu sự tra tấn của Cao Lô Hoa.

- Hà! Bởi vì, cho ngươi chết như vậy. Không phải rất tiện nghi cho ngươi sao?

Cao Lô Hoa thu quyền, lùi ra sau một bước. Sau đó nhẹ giọng nói. Giọng

tuy nhẹ, nhưng mọi người trong đại điện đều nghe được.. ...

- Cốp!

Tắc Á rớt xuống.

Nhưng còn đâu là Hải mẫu xinh đẹp nữa, giờ chỉ còn một cái đầu sưng to như đầu heo.

- Đánh hay quá! Ba đánh hay quá!

Tiểu Kim Toa Nhi cùng Bảo Bảo cật lực vỗ tay. Mà trên gương mặt của Rudolph đầy hưng phấn, cậu nhóc nắm chặt bàn tay nhỏ của mình. Giống như đang tưởng tượng mình cũng đang đâm vào mặt mục kia mấy phát vậy.

Mà Nguyệt Nhị thì đi lại bên Tĩnh Tâm, ôm lấy thân hình vô lực của mẹ mình.

- Chủ nhân, muốn giết mục không?

Mộng Ti lắc mình đi tới bên người Cao Lôi Hoa. Sau đó, cô bé hỏi. Tựa hồ đối với cô bé, chỉ cần là người Cao Lôi Hoa muốn đánh thì cô bé đều muốn giết.

Lúc này, không ai dám ra tay ngăn cản Cao Lôi Hoa. Tất cả đều khổ sở chống cự lại uy áp của Cao Lôi Hoa. Ánh mắt đều gắt gao nhìn Cao Lôi Hoa.

- Giết chết mục, không phải rất tiện nghi cho mục sao?

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng. Sau đó đặt tay lên bụng Tắc Á.

Động tác này rất quen thuộc với mọi người ở đây-- cướp lấy thần cách!

- Đây là bước trả thù đầu tiên.

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng. Lôi thần lực trên tay Cao Lôi Hoa hình thành một lực hút rất mạnh.

Thật dễ dàng, Cao Lôi Hoa đã lấy một quả thần cách lạnh lẽo từ bụng Tắc Á ra.

Đây là thần cách hệ băng tuyết. Hàn băng thần cách!

Lấy thần cách ra, Cao Lôi Hoa nhìn về phía Tĩnh Tâm. Thần cách này. Cho Tĩnh Tâm là thích hợp nhất chỉ có điều.. ...

- Sư phụ, ta đã giải quyết xong việc của mình.

Lúc Cao Lôi Hoa lấy thần cách Tắc Á ra, ở cửa vang lên giọng Minh vương. Sau đó, bộ dáng rách nát của Minh vương bước vào đại điện.

- Mục này mang theo gần trăm thần phó đều bị ta xử hết. Chỉ tiếc thần phó quá yếu, không mang tính khiêu chiến.

Minh vương lắc lư người đi vào đại điện.

- Ti~~

Tất cả lạnh sống lưng. Nếu nói thực lực Cao Lôi Hoa gây cho chúng thần cảm giác áp bức, thì Huyết Sắc Minh vương xuất hiện gây cho bọn họ sự sợ hãi tận sâu trong linh hồn! Những vị thần mà Tắc Á mời đến đều cùng thời với Hải Hoàng.

Cho nên khi nhìn thấy con người rách rưới này tất cả đều rợn người, ở đây ai mà không biết đến cái tên này cơ chứ-- Huyết Sắc Minh vương, nghe

tên đã dọa chết người!

Mà làm chúng thần run sợ hơn không phải thân phận của Huyết Sắc Minh Vương mà là cái cách xưng hô của hắn đối với gã tóc bạc kia.

Có vài vị thần nghe rõ, nhưng không dám xác định. Hình như Huyết Sắc Minh vương gọi người kia là... là... Sư Phụ?

Sáng Thế thần tại thượng! Tất cả chúng thần đều có chung một suy nghĩ: Hôm nay xong đời rồi!

Mình thật không nên nghe theo lời mụ Tắc Á này. Ai mà ngờ cướp dâu lại là sư phụ của tên giết chóc điên cuồng Huyết Sắc Minh vương cơ chứ!!

Cứ như vậy, trong đáy lòng đã có vài vị thần rửa Tắc Á. Vì bọn họ cho rằng cái mụ này muốn chết thì cứ chết đi, sao lại lôi mình vào cơ chứ? Tham gia hôn lễ của sư phụ tên điên Huyết Sắc Minh vương. Không phải muốn đưa cổ lên cho đao của gã chém đó chứ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 333

Đám Cưới Không Ngờ Lại Có Khách Tới Thăm.

Sư phụ, chuyện người nói, con đã làm được rồi.

Khi Cao Lô Hoa cảm thần cách của Tắc Á, thì ngoài cửa vang lên tiếng nói của Minh Vương:

- Con đàn bà này mang đến một trăm thần phó. Con đã giết hết chúng, cả linh hồn bọn chúng cũng bị thu lại.

- Tốt.

Cao Lô Hoa nghe thấy vậy liền cười lớn:

- Đám đến náo loạn nhà của ta, cho dù ngươi là linh hồn, cũng phải chết.

Vừa rồi sau khi đồ thần dưới đại dương, Cao Lô Hoa đã dùng máu tươi hồi sinh mười tên huyết kỵ sĩ. Trong miệng của họ, một nữ nhân tên là Tắc Á đã mang một trăm tên thần phó tới giết họ, rồi đưa bọn trẻ đi. Bởi vậy ngay sau khi đánh chết Thái Dương Thần, Cao Lô Hoa cùng Minh Vương chia làm hai hướng. Cao Lô Hoa mang thi thể của Apollo đi tìm Tĩnh Tâm, còn Minh Vương đi xử lý một trăm tên thần phó tìm tới nhà của Cao Lô Hoa.

Nghe được lời nói của Cao Lô Hoa, một vài vị thần được Tắc Á mời cười khở. Bởi vì họ cũng tới nhà Cao Lô Hoa, hiện tại họ rất sợ Cao Lô Hoa sẽ đưa họ cho Minh Vương xử lý.

- Đám gây thương tổn cho người nhà của ta, cho dù ai đều sẽ phải chịu hình phạt so với chết còn đáng sợ hơn.

Cao Lô Hoa lạnh lùng nhìn Tắc Á đang hấp hối, rồi đem “hàn băng thần cách” bảo tồn. Hiện tại không phải là thời điểm để đưa thần cách cho Tĩnh Tâm, bởi vì muốn nhận thần cách, còn phải tiêu hóa lực lượng cùng tri thức của thần. Mà Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm lại có một vấn đề rất quan trọng. Vậy nên hắn cũng không ngay lập tức đưa thần cách cho Tĩnh Tâm.

- Sư phụ, hiện tại nên làm gì bây giờ?

Nắm trong tay phá đao của mình, Minh Vương hỏi Cao Lô Hoa:

- Chúng ta có phải cướp cô dâu không? Con có phải cần mở đường máu không?

- A, không cần đâu.

Cao Lô Hoa cười nói, rồi hắn sắc bén nhìn bốn phía. Những ai bị hắn

nhìn đều không tự chủ được co đầu lại.

-Hừ hừ!

Cao Lô Hoa cười lạnh, tuy rằng Cao Lô Hoa dám đánh Hải mầu Tắc Á, nhưng chung quanh cũng không ai dám chỉ trích hắn.

Cho dù người của hải tộc cũng không đứng ra, cho dù người bị đánh là Hải mầu của bọn họ.

Người của hải tộc sợ dĩ không dám ra mặt bởi vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, đó là Cao Lô Hoa đã thi triển một thực lực hùng mạnh. Thứ hai, dù sao bọn họ chỉ là hải tộc chiến sĩ chứ không phải là thần. Bọn họ có thể đã sống lâu nhưng vẫn còn chưa đủ. Bọn họ không thể liều chết vì một người mình mới biết là vợ của Hải Hoàng. Thời gian có thể làm hao mòn tình cảm của con người. Bao gồm cả “tôn kính”.

Đối với hải tộc chiến sĩ mà nói, chỉ cần đương nhiên Hải Hoàng không ra lệnh, bọn họ sẽ không làm gì cả.

- Phù!

Nguyệt Chấn Thiên trên ngai vàng thở dài, rồi vất vất tay ý bảo đem “Hải mầu” tàn tật lùi ra.

- Hoan nghênh con rể đã trở về.

Rồi Nguyệt Chấn Thiên cười với Cao Lô Hoa. Câu nói cùng nụ cười của Nguyệt Chấn Thiên đã biểu thị thân phận con rể của Cao Lô Hoa.

- Con trở về rất đúng lúc, Cao Lô Hoa.

Tĩnh Âm bên cạnh Nguyệt Chấn Thiên nở nụ cười nói. Đây là nụ cười đầu tiên trong mấy ngày vừa qua. Tĩnh Âm nhìn bốn phía:

- Nếu mọi người đã đến đủ. Vậy thì, chú rể của ngày hôm nay chính là con, Cao Lô Hoa.

- Thấy sao?

Tĩnh Âm nói xong rồi hỏi Cao Lô Hoa.

- Rất vui ạ.

Cao Lô Hoa lớn tiếng nói, rồi hắn quay đầu nhìn Tĩnh Âm. Dù sao, hắn mới làm Tĩnh Âm tức giận, vậy nếu nàng không đồng ý thì sao?

Cao Lô Hoa khẩn trương nhìn Tĩnh Âm.

Tĩnh Âm ngẩng đầu lên tiếp đón ánh mắt của Cao Lô Hoa. Đôi mắt xanh lộ ra ý cười, rồi nàng khẽ mở miệng:

- Con.

Đang lúc Tĩnh Âm chuẩn bị nói đến, bỗng phía ngoài hải hoàng điện truyền đến một âm thanh.

- Báo, Lực lượng chi thần vĩ đại, Thú Thần điện hạ, tới để chúc mừng hôn lễ của Tĩnh Âm công chúa.

Một tên vệ binh hải tộc chạy đến nói.

- Thần Thú?

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên gật đầu nói:

- Mau mời hấn vào.

- Ha ha ha ha!

Chưa thấy mặt đã thấy tiếng. Sau tiếng cười, thân ảnh cao lớn của Thần Thú hiện ra trước mắt Cao Lôi Hoa:

- Lão Cao, tôi biết cậu sẽ không dễ dàng chết như vậy mà. Nhìn thấy cậu còn sống, tôi liền đuổi theo. Nhìn này, lần này tôi mang cho cậu một thứ rất tốt.

- Cảm ơn.

Cao Lôi Hoa đáp lễ:

- Bởi vì thời gian quá gấp nên tôi không có kịp nói với cậu

- Không sao.

Vong Linh Nữ Thần bên cạnh Thần Thú khẽ cười một tiếng:

- Đây là vật của cậu, chúng tôi chỉ giúp mang đến mà thôi. Có thể xem như chúng ta “mượn hoa hiến phật”. Cao Lôi Hoa, dùng câu này có đúng không?

- Vật thuộc về tôi? Đó là cái gì?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn chiếc hộp được đóng gói rất hoa mỹ rồi mở nó ra.

Mở chiếc hộp đó ra, Cao Lôi Hoa bỗng cười rất tươi. Trong chiếc hộp đó là tấm áo cưới của Cao Lôi Hoa dành tặng cho Tĩnh Tâm. Đồ vật mà tự Cao Lôi Hoa thiết kế, được thủ tịch thiết kế sư từ Tuyết Toa, Lôi Ly Nhã tự tay hoàn thành.

Ngoài chiếc áo cưới này ra, còn có một bộ lễ phục quý tộc màu trắng. Xem ra vợ chồng Thần Thú đã vì Cao Lôi Hoa mà chuẩn bị.

- Cảm ơn, rất cảm ơn hai người.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ Thần Thú rồi nói:

- Không hổ là Thần Thú, rất biết rõ lòng tôi.

- Chỉ là cái nhắc tay thôi.

Thần Thú cười ha hả.

- Vậy kể tiếp.

Cao Lôi Hoa nhìn Tĩnh Tâm rồi nâng chiếc áo cưới màu trắng lên, chậm rãi bước về phía nàng.

Mọi người đều không tự chủ được nhìn chăm chăm vào Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm, em có lấy anh không?

Cao Lôi Hoa nhìn chăm chăm bàn tay trắng như ngọc trai của Tĩnh Tâm, rồi đem áo cưới đưa cho nàng.

Nguyệt Nhị đang nắm lấy tay Tĩnh Tâm liền bỏ tay ra rồi nhẹ nhàng lùi lại mỉm cười nhìn cha mẹ nàng.

- Vâng!

Tĩnh Tâm gật mạnh đầu. Nước mắt nàng trào ra. Chỉ trong thời gian ngắn,

nhieu cung bậc cảm xúc đã xuất hiện. Khi Tĩnh Tâm tuyệt vọng nhất, thì hy vọng lại hiện ra. Giờ này Tĩnh Tâm tiếp nhận chiếc áo cưới trong tay Cao Lôì Hoa. Tuy rằng nàng đã xem nó nhiều lần, nhưng lần này nàng lại cảm thấy nó đặc biệt xinh đẹp.

- Tha thứ cho anh vì đã không ở cạnh em trong những ngày qua.

Cao Lôì Hoa giữ lấy mặt Tĩnh Tâm, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng:

- Nhưng hãy tin tưởng anh, từ hôm nay sẽ không ai có thể tách chúng ta.

Em thuộc về anh.

- Anh yêu em, Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tĩnh Tâm.

- Ba, để mẹ thay áo cưới đi! Thay áo cưới nào!

Ở bên cạnh, Bảo Bảo cùng Tiểu Kim Toa Nhi cùng giơ hai tay lên nói.

Rudolph tuy không thể nói chuyện nhưng cũng không ngừng giơ tay lên biểu thị ý muốn nhìn Tĩnh Tâm mặc áo cưới.

- Anh không muốn xa em, nhưng chúng ta phải thay áo cưới thôi.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói.

- Vâng!

Tĩnh Tâm lên tiếng, mang áo cưới tạm thời rời khỏi hải hoàng điện

Một khúc nhạc vang lên, đó là nhạc đám cưới. Hôn lễ mà hải tộc chuẩn bị đã lâu đã được tiến hành.

Điều nhất khác biệt là chủ rể chính là Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa lẳng lặng đứng trong đại điện chờ Tĩnh Tâm đến.

Cuối cùng, cánh cửa bị hai thiếu nữ hải tộc nhẹ nhàng mở ra. Một bóng trắng nhẹ nhàng bước vào đại điện

Ngay khi Tĩnh Tâm vừa tiến vào. Mọi người đều bị nàng hấp dẫn.

Mọi người đều nhìn Tĩnh Tâm sau khi thay xong áo cưới. Trên người nàng là một bộ quần áo không thuộc thế giới này. Điều đó làm kinh ngạc thị giác của mọi người. Bọn họ đều không thể dùng ngôn ngữ nào để tả được bộ đồ này.

- Tĩnh Tâm, em thật đẹp.

Cao Lôì Hoa nhìn Tĩnh Tâm mỹ lệ trước mặt mình.

Nắm lấy tay của Tĩnh Tâm, hắn và nàng chậm rãi đi tới chỗ Nguyệt Chấn Thiên.

Hôn lễ này chính là theo nghi lễ của hải tộc.

Nam nữ song phương, dưới sự chứng kiến của cha mẹ, lấy danh nghĩa của Sáng Thế Thần, kết làm vợ chồng. Bởi vì trên thế giới này, Cao Lôì Hoa không có cha mẹ, nên người chứng kiến chỉ là Hải Hoàng và Tĩnh Âm.

- Dưới sự chứng kiến của Sáng Thế Thần, em sẽ là vợ của anh chứ?

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng ôm lấy Tĩnh Tâm:

- Từ nay về sau chúng ta sẽ sống như cây liền cành, như chim với tổ, như

cá với nước.

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay của Tĩnh Tâm tha thiết nói.

Tuy không biết cây liên cành trong miệng Cao Lôì Hoa là cái gì, nhưng Tĩnh Tâm vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

- Dưới danh nghĩa của Sáng Thế Thần, Cao Lôì Hoa cùng Tĩnh Tâm đã chính thức là vợ chồng!

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên đứng dậy tuyên bố.

Sau khi hôn lễ hoàn thành, đôi tân hôn sẽ nhận được những lời chúc phúc. Một số quý tộc từ các nơi cũng tới chúc phúc cho hôn lễ của Tĩnh Tâm công chúa.

Đúng lúc này, bỗng một tiếng sói tru vang lên.

- Em rể. Sáng Thế thần tại thượng, cậu vẫn còn chưa chết.

Giữa hôn lễ của Cao Lôì Hoa, đột nhiên một thân ảnh lao tới Cao Lôì Hoa với vận tốc âm thanh.

Người này chính là anh trai duy nhất của Tĩnh Tâm, Nguyệt Hoa Thiên.

Lúc hôn lễ, Nguyệt Hoa Thiên cũng không ở đây.

Dưới sự đỉnh ước mạnh mẽ của Tác Á, Nguyệt Hoa Thiên liền ly khai hải hoàng điện, bởi vì hắn biết sự tình này hắn chẳng làm được gì. Hắn tự trách mình. Hắn không muốn tham dự hôn lễ. Nhưng khi biết tin Cao Lôì Hoa trở về thành hôn với Tĩnh Tâm, Nguyệt Hoa Thiên liền chạy trở về như điên.

Tất cả tưởng như chỉ là giấc mơ. Hưng phấn quá độ làm Nguyệt Hoa Thiên không để ý tới cách vào vô văn hóa của mình.

- Ách, có anh chết ý.

Cao Lôì Hoa thì thảo vài tiếng rồi cười với Nguyệt Hoa Thiên. Dù sao hắn cũng không có ác ý.

- Tốt rồi, tốt rồi. Cậu đã trở lại.

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vỗ lưng của Cao Lôì Hoa:

- Mẹ ời, nếu cậu không về, tôi sẽ nguyện rửa cậu vạn lần mỗi ngày.

- Cảm ơn.

Cao Lôì Hoa đành phải cảm tạ hành động tùy ý của Nguyệt Hoa Thiên.

Tĩnh Tâm đứng ở cạnh nhìn chồng cùng anh trai của nàng nói chuyện.

- Yêu!!! Hôn lễ hoàn thành rồi ra. Xem ra ta đã đến muộn rồi.

Ngay khi Nguyệt Hoa Thiên tiến vào, chỉ một lát sau lại có một người xuất hiện ở đại môn.

Lần này là một người đàn bà người trung niên. Cao Lôì Hoa cũng biết nàng. Nàng chính là bác cả của Tĩnh Tâm, tên là Nguyệt Nại Nhã. Sau nàng chính là con trai nàng Hồi Thiên.

- Tĩnh Tâm, chúc mừng hôn lễ của con với Thái Dương Thần.

Sau khi tiến vào, Nguyệt Nại Nhã cười giả là với Tĩnh Tâm (Lúc này Cao Lôì Hoa đang bị Nguyệt Hoa Thiên ôm lấy, Nguyệt Nại Nhã không thể nhìn thấy hắn)

Lời nói vừa vang lên, mọi người đều trở nên im lặng.

Xem ra, tin tức của Nguyệt Nại Nhã cũng không tinh thông lắm. Đường như nàng không biết rằng người gọi là Thái Dương Thân đã chết.

- Tỉnh Tâm, không phải đi nói với cháu rồi sao.

Đi tới trước mặt Tỉnh Tâm, Nguyệt Nại Nhã nhìn bốn phía. Đường như không thấy được thân ảnh của Thái Dương Thân, nàng lâm bầm với Tỉnh Tâm:

- Không phải đi đã nói trước rồi hay sao, cháu không nên gả cho tên Cao Lô Hoa đó. Nếu lúc đó cháu nghe lời đi gả cho Hồi Thiên. Thì làm sao có thể khiến lão tổ tông phải ra mặt, làm sao phải cưới một nam nhân không quen. Ai, nếu lúc trước, cháu cùng mẹ con đi ở cùng một chỗ thì có phải tốt không. Dù sao Hồi Thiên cũng thích cháu.

Mọi người đứng bên không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Cao Lô Hoa nghe được lời này của Nguyệt Nại Nhã, thì rất tức giận.

- Này, bà nói đủ chưa?

Cao Lô Hoa tránh khỏi Nguyệt Hoa Thiên tới trước mặt Nguyệt Nại Nhã rồi nói.

- Người, người.

Nhìn thấy Cao Lô Hoa, Nguyệt Nại Nhã như nhìn thấy quỷ. Miệng há to ra, nửa ngày không nói được một câu.

- Nhớ lấy, về sau đừng có đến trước mặt của Tỉnh Tâm nhắc tới con của bà.

Cao Lô Hoa lạnh lùng nói:

- Nếu không, con người thiếu cái gì cũng đừng trách ta.

- U!

Nguyệt Nại Nhã liếc mắt gật đầu, phải biết rằng Cao Lô Hoa không bao giờ nói dối, giờ đánh chết nàng cũng không muốn trở lại đây.

- Di? Nguyệt Nại Nhã tỷ tỷ, chị còn đến sớm hơn em.

Lúc này lại có một người xuất hiện ở đại điện.

Người này quần trắng, áo trắng, trong tay cầm một chiếc quạt xếp. Và đặc biệt, người này cực kỳ đẹp trai.

Cao Lô Hoa nhíu mày, đó là Cửu U.

Tại sao hắn lại xuất hiện? Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Cửu U.

Đường như thấy được ánh mắt của Cao Lô Hoa, Cửu U cũng quay đầu lại nhìn. Hắn thần bí cười với Cao Lô Hoa. Rồi hắn tới cạnh Tỉnh Tâm:

- Cháu gái, đây là trượng phu Cao Lô Hoa của cháu à.

- Vâng!

Tỉnh Tâm nhìn Cửu U rồi gật đầu.

- Vậy đến đây nào cháu rě, chú có một món quà dành riêng cho cháu và Tỉnh Tâm.

Cửu U nhẹ nhàng phẩy quạt, rồi cười với Cao Lô Hoa.

- Chú?!

Cao Lôì Hoa giật mình. Sự xuất hiện của Cửu U đã nằm ngoài dự liệu của Cao Lôì Hoa. Hắn không ngờ Cửu U lại có thể xuất hiện ở đây.

Nguyệt Nhì ở bên cạnh nhìn thấy Cửu U cũng nhíu mày. Nàng dường như có chút ấn tượng với hắn.

- Cháu rẻ ngoan, cháu đã gọi ta là chú thì ta là chú của Tĩnh Tâm cũng không thể keo kiệt được nữa rồi.

Cửu U nhấn mạnh hai chữ Tĩnh Tâm. Hắn đang rất sáng khoái. Dù sao hắn cũng không thể thắng được Cao Lôì Hoa cả mình tranh lẫn ám đấu. Nhưng lúc này lại khác, chỉ một chút tiện nghi cũng khiến Cửu U cảm thấy vui vẻ.

- Ta!

Cao Lôì Hoa hơi tức giận, hắn cắn chặt răng. Rồi tay phải động đậy, nhẫn không gian lóe lên. Một hạt châu màu hồng xuất hiện trong tay hắn. Rồi Cao Lôì Hoa khoa chân múa tay trước mặt Cửu U.

- Đê tiện.

Cửu U cắn chặt răng.

- Hắc hắc.

Cao Lôì Hoa cười ha hả.

- Người tới mang lễ vật giao cho hắn.

Cửu U nhìn thấy Cao Lôì Hoa đang cầm hạt châu trong tay liền không dám chiếm tiện nghi của hắn nữa. Hắn quay người lại nói với tên tùy tùng.

Tên tùy tùng tóc vàng phía sau Cửu U gật đầu, bước tới phía Cao Lôì Hoa rồi đưa hộp quà cho hắn.

- Vậy thì cảm ơn.

Cao Lôì Hoa cười. Tay trái nhận chiếc hộp, tay phải nhẹ bóp vật được gọi là “U đế”.

Tên tùy tùng tóc vàng đem hộp đưa cho Cao Lôì Hoa rồi hắn vô tình huých nhẹ vào tay trái của hắn.

Ngay lúc đó, tay phải của Cao Lôì Hoa bỗng truyền đến một cảm giác khác thường. Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn tên tùy tùng của Cửu U.

- Đồ vật này cho người. Chúc hai người bách niên giai lão.

Cửu U quạt vài cái rồi nói.

Mà tên tùy tùng tóc vàng kia sau khi đưa quà cho Cao Lôì Hoa liền tiến lại đứng đằng sau Cửu U. Hắn nhíu mày nhìn vật trong tay phải của Cao Lôì Hoa, rồi biến sắc.

-----.

Theo nghi thức của hải tộc, sau hôn lễ sẽ có một đại yến mời khách nhân.

Cao Lôì Hoa cùng Tĩnh Tâm cũng vội vàng đón một vài vị khách.

Tất cả đều bận rồi, nên không ai biết Cửu U cùng tên tùy tùng đang đứng ở một góc nhỏ nói chuyện

- Uh, ta đã xác định cánh tay trái của ta đang ở bên trong cơ thể của Cao Lôi Hoa.

Lúc này Cửu U đang nói chuyện với tên tùy tùng tóc vàng. Theo vẻ mặt và thái độ của Cửu U, xem ra tên tóc vàng này không phải là tùy tùng của hắn.

- Khó trách, tại sao tay trái đột nhiên lại biến mất. Không ngờ là nằm trong cơ thể hắn.

Cửu U thở dài:

- Chủ nhân, giờ chúng ta phải làm thế nào bây giờ.

- Tìm cơ hội, đoạt lại tay trái.

Người đó nhẹ giọng nói:

- Đúng rồi, Cửu U, người cùng Cao Lôi Hoa có quan hệ gì?

- Quan hệ gì? Vì sao ngài lại hỏi vậy?

Cửu U nghi hoặc hỏi.

- Người đừng dấu làm gì.

Người đó ngẩng đầu lên, lộ ra một đôi đồng tử màu đen rồi nói:

- Ta thấy được U đế của người đang nằm trong tay hắn.

Mặt Cửu U đỏ lên, Hắn cúi đầu, hắn cũng không biết phải giải thích thế nào với nam tử tóc vàng.

- Ta không quản quan hệ của người với hắn. Nhưng hy vọng người ảnh hưởng đến việc đoạt lại tay trái.

Người đó nói:

- Có lẽ người có thể lợi dụng quan hệ của mình với hắn.

<http://truongton/forum/images/smilies/panda/panda36.gif>hết đợt bom rồi,
anh em từ từ thưởng thức
<http://truongton/forum/images/smilies/panda/panda88.gif>

CỤC PHẨM VỤ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 334

Thả Con Săn Sắt Bắt Con Cá Rô

Ngài đừng hiểu lầm, tôi cùng hắn không có quan hệ gì cả, không phải như ngài nghĩ đâu.

Nghe được nam tử kia nói vậy, Cửu U vội vàng giải thích nhưng lại không biết giải thích như thế nào. Phải biết rằng U đế không phải vật bình thường, theo lý mà nói, nếu Cửu U không đồng ý thì không ai có thể dùng sức mạnh cướp đi “U đế”.

Phương pháp mà Cao Lô Hoa cướp lấy U đế là độc nhất vô nhị. Đúng là Cao Lô Hoa cướp lấy U đế của Cửu U dù không được sự cho phép của hắn.

- Quên đi.

Nam tử tóc vàng nói với Cửu U:

- Nếu người đã không muốn nói quan hệ của mình với hắn, thì cũng không quan hệ gì với ta. Là do ta không suy nghĩ kỹ, chuyện nhờ người lấy lại cánh tay trái của ta là chuyện khó cho người.

Nói tới đây, nam tử đó nhìn Cửu U một chút.

- Quên đi, nếu không tìm được lời nào để nói, thì thôi cứ tìm bộ phận thân thể khác vậy.

Nam tử kia nói:

- Cánh tay trái trên người đàn ông kia coi như đã xong.

- Không., không phải đâu. Ngài hiểu lầm rồi. Tôi không có quan hệ gì với hắn.

Cửu U nóng nảy nói:

- Hắn là một tên đáng chết, lúc này tôi hận không thể giết được hắn.

- A, có phải hắn cưới nữ nhân khác nên người tức giận đúng không?

Nam tử kia cười với Cửu U.

- Thật sự không phải đâu.

Cửu U cũng chẳng phải biết nói thế nào mới tốt.

- A, người không cần sợ hãi. Ta không trách người đâu. Quan hệ của hắn với người, ta không phản đối. Đằng nào, ta cũng không phải không biết U đế là thứ gì.

Nói tới đây nam tử kia dựa vào tường rồi cười nói.

- U, người và ta đã quen nhau ba vạn năm rồi.

Nam tử kia nhẹ nhàng nói với Cửu U.

- Đúng vậy, từ lúc người phản bội thân sau. Tôi cũng theo người trở thành ma, và vẫn trung thành phục vụ ngài đến giờ này.

Cửu U nhẹ giọng đáp.

- Thời gian dài như vậy, người theo ta giờ chỉ còn vài người.

- Chỉ còn vài người.

Trong mắt nam tử lộ ra một tia thương cảm:

- Từ khi sáng thế tới giờ đã trải qua rất nhiều thời gian rồi. Nếu không phải tại ta, U, người hẳn đã có một cuộc sống hạnh phúc rồi. Nên, ta hy vọng trong tương lai người có thể sống tốt hơn, không cần phải theo ta nữa.

- Ngài, ngài không được nói vậy. Quyết định theo ngài là quyết định đúng đắn nhất đời tôi.

Nghe được lời nói của nam tử này, Cửu U càng nóng nảy:

- Về sau ngài không nên nói những câu như vậy nữa.

- Ôi, ta cũng chỉ cảm khái thôi mà.

Nhìn thấy Cửu U khản trương, hắn nhẹ nhàng cười:

- Nhưng U à, ta vẫn hy vọng người có một tương lai tốt đẹp. Năm đó ta đã thất bại, bây giờ tuy có thể tập hợp lại được bộ phận của thân thể thì sao? Phụ Thân vẫn ủng hộ ca ca. Ta sẽ lại thất bại, đi theo ta sẽ không có tương lai. Nên ta muốn người có một tương lai thật tốt. Đó là hy vọng của ta.

- Đúng rồi, U. Ta có một chuyện cần phải nói.

Nam tử kia đột nhiên nói với Cửu U.

- Vâng.

Cửu U nói.

- Cái người gọi là Cao Lôi Hoa rất thú vị.

Nam tử kia nhìn Cao Lôi Hoa đằng xa rồi nói:

- Vừa rồi khi ta còn xem xét tay trái của mình có ở trong cơ thể hắn không, ta đã phát hiện được một việc rất thú vị

- U, người có biết rằng, ta, đại ca, mẫu thân cùng phụ thân là những người sáng tạo nên thế giới này. Bởi vậy mọi thứ trên thế giới này, ta đều biết rõ.

- Việc này tôi cũng biết.

Cửu U gật đầu nói.

- Nhưng, trên người của Cao Lôi Hoa ta không thấy được ấn ký sinh mệnh của thế giới này.

Nam tử đó nhíu mày nhìn Cao Lôi Hoa:

- Trên người hắn ta thấy được sinh mệnh ấn ký của thế giới khác.

- Ý của ngài là gì?

Cửu U nghe thấy vậy, liền kinh ngạc nhìn nam tử kia. Cao Lôi Hoa có sinh mệnh ấn ký của thế giới khác?

- Nói cách khác, hắn không phải người của thế giới này.

Nam tử kia nhìn Cao Lôì Hoa rồi nói:

- U, ta đã từng nói với người rằng. Trong vũ trụ mở mịt, có rất nhiều thế giới. Mỗi thế giới lại có một Sáng Thế Thần. Mà Sáng Thế Thần lại sáng tạo sinh mệnh. Đó là bản năng của bọn họ. Bọn họ đều đưa ấn ký sinh mệnh của mình vào sinh mệnh mà bọn họ tạo ra.

- Tuy rằng, ta chưa từng thấy người của vị diện khác, nhưng phụ thân đã nói rằng, thế giới và thế giới không có cái gì ngăn cách. Có nhiều người có cơ hội tiến vào thế giới của chúng ta.

- Mà Cao Lôì Hoa, có thể chỉ là nhân loại di dân đến.

Nam tử kia dừng lại một chút:

- Nhưng tất cả cũng có thể do ta tính sai.

Nếu lúc này Cao Lôì Hoa mà nghe được những lời này của nam tử này, hẳn nhất định sẽ rất ngạc nhiên. Tuy chỉ là đoán nhưng cũng đã đem tình hình của Cao Lôì Hoa đem nói ra rành mạch.

- Hẳn tới đây.

Đột nhiên nam tử kia nói với Cửu U.

- Hẳn? Ai?

Cửu U nghi hoặc nhìn theo hướng của nam tử kia. Rồi Cửu U nhìn thấy Cao Lôì Hoa đang mỉm cười xấu xa bước tới mình.

- Cửu U, không giới thiệu cho tôi người đứng cạnh hay sao? Lúc đầu tôi, cũng tưởng đó là người hầu của chú đó.

Cao Lôì Hoa tiến tới cạnh Cửu U rồi cười nói.

Cửu U cũng không thèm để ý tới Cao Lôì Hoa nhưng khi quay đầu lại, hẳn thấy trong tay phải đang cầm rượu của Cao Lôì Hoa lộ ra một khe hở.

Lấy nhãn lực của nàng tự nhiên biết được trong đó là hạt châu màu hồng.

Vốn định không thèm để ý tới hẳn, nhưng Cửu U đành phải trừng mắt nhìn Cao Lôì Hoa một cái.

- Ha ha, xin chào, Cao Lôì Hoa tiên sinh. Lần đầu gặp mặt. Tôi là Ám.

Nam tử kia cười nói với Cao Lôì Hoa.

- A, thì ra là Ám huynh đệ. Nghe danh đã lâu.

- Ha ha.

Ám nhẹ nhàng cười:

- Hôm nay, tôi chúc Cao Lôì Hoa và Tĩnh Tâm tiểu thư có một tình yêu vĩnh hằng.

- Cảm ơn!

Cao Lôì Hoa cười nói, nhưng ngay lập tức hẳn nói tiếp:

- Không biết Ám huynh đệ tới đây có việc gì nữa không?

- A a a!

Ám cười, nhưng trong lòng cũng vì sự thận trọng trong lòng của Cao Lôì Hoa mà cảm thán. Chính mình cùng Cửu U đã né đi mà hẳn vẫn phát hiện ra.

- Yên tâm đi, Cao Lôì Hoa. Tôi cũng không muốn gây bất lợi gì với cậu.

Nói rồi hắn nhìn Cửu U ở bên cạnh. Vì hạnh phúc của thuộc hạ, hắn đã muốn bỏ qua cánh tay trái của mình. Dù sao, cho dù có tay trái, hắn cũng chỉ có thua anh trai mà thôi. Tuy, trong lòng có một tia bất cam, dựa vào cái gì, mà hắn cùng anh trai cùng sáng tạo thế giới này. Mà anh trai lại chương quản thế giới này, còn thành quả của hắn đều bị hủy hết.

- Mà cũng đừng để ý chúng ta quá. Không bằng chú ý mấy tên thần được Tắc Á mới tới ý.

Ám nói với Cao Lôì Hoa:

- Nếu theo suy nghĩ của tôi, việc cậu phế Tắc Á đã bị mấy tên đó dùng phương thức bí mật truyền lên thiên giới. Có lẽ sắp tới sẽ gây phiền toái cho cậu.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Truyền lên trời thì gây ra phiền toái gì.

- Có thể thiên giới sẽ đem tới vài tên thần hùng mạnh gây ra phiền toái cho cậu.

- Phải thế không? Ha ha, nhưng đây cũng là hy vọng của tôi.

Nói xong, Cao Lôì Hoa nhìn vài tên thần bậc tám cùng thần phó đang chúc phúc Tĩnh Tâm. Để cho bọn họ sống lâu thêm một chút vậy.

Tạm thời sẽ không động thủ với chúng. Đây là ngày vui của Cao Lôì Hoa.

Ngày hôn lễ, hắn không muốn để bàn tay mình dính máu. Hắn cũng muốn truyền tin tức Tắc Á bị phế lên thiên giới. Tốt nhất thì, thiên giới gửi mấy tên thần bậc tám xuống để trả thù cho Tắc Á.

Dân gian có câu thả con săn sắt bắt con cá rô.

Vài tên thần này chính là mồi của Cao Lôì Hoa để dụ thêm mấy tên nữa.

- Hiện tại, cậu muốn làm gì?

Nhìn Cao Lôì Hoa đã tính toán cẩn thận, Ám hỏi:

- Cậu có phải muốn xử lý bọn họ không? Nếu may mắn, thì có thể bọn họ chưa thông báo cho thiên giới.

- Ha ha. Hiện tại giết bọn họ làm gì?

Cao Lôì Hoa cười:

- Tại sao phải giết bọn họ? Bọn họ thông báo cho bạn bè trên thiên giới càng tốt.

- Tại sao?

Ám hỏi.

- Thả con săn sắt bắt con cá rô!

Nói tới đây, Cao Lôì Hoa lạnh lẽo nói:

- Cứu binh của bọn họ tới đây càng tốt. Lúc đó dùng một mẻ đánh hết.

- Nói cách khác, cho dù tôi giết mấy tên này thì sao? Một ngày nào đó, thiên giới cũng biết sự tình này. Lúc đó, người của thiên giới sẽ không ngừng tới làm phiền chúng tôi. Lúc đó lại càng đáng ghét hơn.

Cao Lô Hoa cười lạnh:

- Tôi sẽ đem chuyện này một lần giải quyết hết.

Lời nói của Cao Lô Hoa cũng mang ý tứ cảnh cáo dành cho Cửu U và Âm...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 335

Chú Rể Không Dám Động Phòng.

Cảm thấy sự uy hiếp trong lời nói của Cao Lôì Hoa, Âm lắc đầu cười nói:

- Cao Lôì Hoa, người yên tâm đi. Ít nhất. Hiện tại ta sẽ không là địch nhân của người. Cho nên, người cũng không cần phải âm thầm uy hiếp ta làm gì.

- Hừ.

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc, trong lòng lại thầm nghĩ: Người trước mặt này cũng quá thẳng thắn, có một số việc trong lòng hiểu là được rồi, cần gì toạc móng heo như vậy. Nói vậy mà không hề ngại sao?!

- Mặt khác, tuy không biết người làm thế nào để câu cá to, hơn nữa chuẩn bị như thế nào khi đối mặt với con cá đó. Nhưng, ta muốn nói với người một câu.

Âm ngẩng đầu, đôi mắt màu đen giống y như Cao Lôì Hoa:

- Rất nhiều tay câu cừ khôi đều bị cá kéo xuống nước đó. Hơn nữa, không thiếu tay đã chết đâu.

Nhìn đôi mắt đen của Âm, Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ kích động. Tóc đen, mắt đen, khiến Cao Lôì Hoa bùi ngùi nhớ lại.

-Ồ. Cảm ơn người quan tâm. Nhưng dù con cá đó có to như thế nào, ta, một tay sát cá sẽ câu được nó. Dầu sao cũng cảm ơn lời khuyên của người, ta sẽ cẩn thận. Hơn nữa, đối với một tay câu thứ thiệt thì cho dù là con cá nào cũng phải mắc câu thôi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, lắc nhẹ ly rượu trên tay trước mặt Âm.

-À. Cao Lôì Hoa người vẫn chưa hiểu được thực lực của chư thần trên thiên giới rồi.

Âm lắc đầu:

- Trải qua vô số năm, rất nhiều vị thần cường đại của thiên giới đều bế quan, âm thầm tu luyện tiến lên đẳng cấp cao hơn. Mà những tên xuất hiện trước mặt người từ trước đến giờ đều là những tên kém cỏi trên đó. Cái ta lo lắng là, trong số những tên hạ giới xuống đối phó với người sẽ có cường giả mạnh hơn người. Việc này cũng không thể không có khả năng. Thiên giới rộng lớn. Người mạnh hơn người, vẫn có!

- Cho dù có người mạnh hơn ta thì sao? Hừ, cho dù bọn họ đến đây thì thế nào?!

Nhất thời ánh mắt Cao Lôi Hoa lạnh lùng:

- Chỉ cần dám gây bất lợi với ta, không cần biết hần có là con ông trời hay không, ta cũng khiến hần trả một cái giá lớn!

- Hề, đừng tức giận. Nếu năm đó ta có khí khái như ngươi thì tốt rồi.

Ám cười nói:

- Tốt lắm. Thoải mái tâm lý đón tiếp khách của ngươi đi. Ta sẽ không gây thêm phiền toái cho ngươi.

- Hy vọng là thế.

Cao Lôi Hoa cụng ly với Cửu U, sau đó xoay người đi tới chỗ Tĩnh Tâm.

- U. Nam nhân này. Đúng là có một loại mị lực không lời, hèn chi ngươi coi trọng hần.

Thấy Cao Lôi Hoa đi xa rồi, Ám cười khẽ với Cửu U.

- Ngài, thực sự không cần tay trái sao?

Cửu U không để ý đến việc Ám đùa mình. Nhìn chăm chăm Ám, nhẹ giọng nói:

- Chỉ cần thu hồi tay trái, thực lực của ngài sẽ khôi phục hơn nhiều.

- Hà. Tay trái này xem như lễ vật của ta cho hần đi.

Ám cười nói:

- Có lẽ tay trái này hần sẽ phát huy tác dụng rất tốt. Chúng ta đi thôi. U!

- Vâng.

Thấy thái độ kiên quyết của Ám, Cửu U khẽ thở dài một tiếng. Đi theo sau ra khỏi cửa.

Lúc bước khỏi cửa, Cửu U quay lại khẽ ngắm Cao Lôi Hoa. Cửu U không nghĩ ra, vì cái gì Ám không lấy hồi tay trái của mình. Hơn nữa vì sao gã Cao Lôi Hoa này không sợ toàn bộ thiên giới. Ám cùng Cao Lôi Hoa, hai người này đều là hai nam nhân mà Cửu U không đoán được... ..

Từ nãy giờ Tĩnh Tâm vẫn ngồi cạnh mấy đứa nhỏ. Ánh mắt nàng vẫn nhìn Cao Lôi Hoa.

- Mẹ. Giờ trông mẹ rất đẹp nha.

Nguyệt Nhị ngồi cạnh Tĩnh Tâm, hâm mộ nhìn bộ áo cưới của Tĩnh Tâm:

- Theo nhỏ đến giờ, con có cảm giác, hôm nay mẹ đẹp nhất.

- Ôi.

Tĩnh Tâm khẽ vỗ tay Nguyệt Nhị:

- Cả đời người chỉ có một ngày như thế này. Sau này, Nhị Nhi con cũng vậy. Nhất định xinh đẹp hơn mẹ bây giờ.

- Thực sự sao?

Nguyệt nhị ôm tay Tĩnh Tâm. Thời gian hai mẹ con tâm sự thật sự rất ít. Bởi vì trên đất liền, Tĩnh Tâm không thể nói chuyện.

Nguyệt Nhị rất thích Tĩnh Tâm bây giờ. Nếu mẹ có thể nói chuyện nhiều như bây giờ thật tốt. Nguyệt Nhị thầm nghĩ. Vài ngày trước, tuy Tĩnh Tâm vẫn ở dưới đáy biển. Nhưng không có tin tức gì của Cao Lôi Hoa lại còn bị Hải mẫu bức hôn nên Tĩnh Tâm nửa chữ cũng không nói.

- Nhưng con nghĩ lúc con kết hôn cũng không có xinh đẹp như mẹ bây giờ.

Nguyệt Nhị nở nụ cười:

- Trên thế giới. Cũng không có ông bố nào chăm sóc cho con gái mình tốt như ba. Hơn nữa, trừ ba ra, ai có thể thiết kế ra bộ áo cưới đẹp như thế này chứ. Hi hi.

- Vâng, Bảo Bảo cũng thấy. Bộ áo cưới trên người mẹ Tĩnh Tâm là đẹp nhất trên thế gian này đó.

Ngồi bên, Bảo Bảo phụ họa nói.

- Y a y a!

Rudolph nắm chặt nắm tay nhỏ của mình, giống như cố biểu đạt ý mình. Chịu thôi, đầu sau cậu nhóc còn nhỏ hơn cả Kim Toa Nhi mà.

- Ha ha ha.

Lúc này, vừa lúc Cao Lôi Hoa đi từ chỗ Cửu U và Âm đến. Nghe Tĩnh Tâm và mấy đứa nhỏ nói liên cười:

- Nhị Nhi nè, khi nào con mà lấy chồng, ba sẽ thiết kế một cái áo cưới đẹp không thua gì áo của mẹ bây giờ, đến lúc đó làm cho Nhị Nhi của ta xinh đẹp như tiên nữ mà đi nhà chồng nha.

- Không chịu đâu.

Nguyệt Nhị ôm chặt Tĩnh Tâm:

- Con không lấy chồng, ở với mẹ thôi.

- Ha ha.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng ôm lấy Nguyệt Nhị.

- Ôi.

Cao Lôi Hoa gãi đầu.

- Lôi, anh ngồi đi.

Tĩnh Tâm một tay ôm Nguyệt Nhị, tay kia thì vỗ nhẹ nhẹ cạnh mình.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa ngồi xuống cạnh Tĩnh Tâm. Sau đó yên lặng nhìn bốn phía. Hôn lễ của hắn và Tĩnh Tâm có phần khác thường, tuy rằng Cao Lôi Hoa cùng Tĩnh Tâm là nhân vật chính buổi lễ này. Nhưng hai cái nhân vật chính lại lảng lảng ngồi ở một góc. Trái lại, Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên giống như nhân vật chính, nhận chúc phúc từ mọi người.

- Tĩnh Tâm. Hôn lễ này không vui như ta tượng tượng.

Cao Lôi Hoa nói:

- Rất nhiều bạn bè của chúng ta đều sinh hoạt trên mặt đất, bắt bọn họ xuống đáy biển có phần ép buộc.

- Vâng.

Tĩnh Tâm gật đầu, về cơ bản thì hôn lễ này không có một người quen nào hết, nên cũng không tức giận nổi.

- Tĩnh Tâm!

Khẽ suy tư một lúc, Cao Lôì Hoa đột nhiên gắt gao nhìn Tĩnh Tâm.

- Ân?

Tĩnh Tâm ngẩng đầu nhìn Cao Lôì Hoa.

- Đến đại lục. Chúng ta kết hôn lại đi!

Cao Lôì Hoa trịnh trọng nói.

- A?! ~ kết hôn lại?

Đôi mắt Tĩnh Tâm tràn ngập kinh ngạc và vui mừng. Một đời người cười hai lần. Ý tưởng này chỉ có Cao Lôì Hoa mới đưa ra thôi!

- Đúng, đúng vậy! Kết hôn lần hai!

Cao Lôì Hoa đắc ý nói:

- Đến lúc đó. Ta sẽ làm mấy bàn thức ăn thật ngon. Rồi mời bạn bè chúng ta đến. Thế nào? Mời những người quen biết đến. Sau đó chúng ta kết hôn!

- Ba, đến lúc đó con có thể mời bạn con không?

Ngồi bên, Nguyệt Nhị nói với Cao Lôì Hoa.

- Đúng rồi, còn có bạn bè mấy đứa nữa. Ha ha! Có thể chứ? Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay Tĩnh Tâm:

- Anh muốn mang đến cho em một hôn lễ chân chính, một đám cưới chỉ thuộc về chúng ta chứ không phải một cái đám cưới không có chút không khí như thế này!

- Vâng!

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng mà gật đầu:

- Lôì. Từ hôm nay trở đi, ý của anh là ý của em!

Tĩnh Tâm biểu lộ lập trường của nàng.

- Thật không lão Cao, khi nào kết hôn lại đừng quên Tra Lý ta nhé.

Thần thú giống như hồn ma bất tán đứng sau Cao Lôì Hoa nói.

- Người tham gia một lần rồi, lần sau không được mời đâu.

Cao Lôì Hoa cười khà khà nói.

- Ê, không à nha, hôn lễ sau không thể thiếu phần ta!

Ánh mắt Thần thú lóe ra vẻ kiên định:

- Bà nó~~ Từ đằng xa ta nghe người sẽ đích thân nấu mấy món ăn ngon. Con bà nó, ta nói cho người biết, hôm đó người mà không mời ta đến, có chết ta cũng đến!

Tiếp theo, biểu tình của Thần thú đầy vẻ thần thánh tinh khiết:

- Ôi, mỹ vị, vạn tuế!

- Cũng không được quên ta đó. Em rể yêu quý của anh.

Giống như nghe được hai chữ đồ ngon trong miệng Cao Lôì Hoa, ông anh Nguyệt Hoa thiên cũng không biết từ đâu lặn ra.

- Đúng rồi, các người đừng có quên một việc trọng đại hôm nay đó.

Đứng cạnh mẹ vợ Tĩnh Âm, Vong Linh Nữ thần từ xa chân thành đi tới.

- Chuyện gì?

Thần thú nghi hoặc hỏi.

- Hì hì.

Vong Linh nữ thần nhẹ nhàng gõ đầu Thần thú:

- Người nói xem, vợ chồng mới kết hôn sẽ làm gì?

- A! Ta biết rồi!

Thần thú cùng Nguyệt Hoa Thiên lộ ra ánh mắt ‘ông đây đã hiểu’.

Sau đó, Nguyệt Hoa thiên nhắc tay kêu một đám con em Hải tộc. Đám người này dưới sự chỉ bảo thâm hiểm của Nguyệt Hoa Thiên. Tới tập đồn Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm vào trong phòng cưới.

Sau đó, thích~~ đóng cửa phòng lại.

Trong phòng chỉ còn Cao Lô Hoa và Tĩnh Tâm...

Lúc này, tại chỗ vắng người trong đại điện Hải tộc.

Một gã quần áo rách nát đang cầm dao chém lên trên mặt đất.

- Tên hôn đản dâm tặc, nói mà không giữ lời. Cái gì mà xử lý Thái Dương thần sẽ dạy thần công cho ta. Ta nguyên rửa người, cho người hôm nay không thể động phòng! Ai biểu người không dạy thần công cho ta! Ai biểu người không dạy thần công cho ta...

Gã quần áo rách nát nguyên rửa trong tiếng.

Tuy khăn trương những Cao Lô Hoa vẫn nhẹ nhàng đặt Tĩnh Tâm lên trên giường.

Sau đó, tim cả hai đập nhanh hơn. Tuy không phải lần đầu tiên của hai người, nhưng lần này chân chính là động phòng hoa chúc! Ý nghĩa một lần trong đời thôi!

Cao Lô Hoa mạnh mẽ hôn lên đôi môi hồng đỏ của Tĩnh Tâm, thưởng thứ hương vị ngọt ngào nồng ấm đó.

Sau đó, ngựa quen đường cũ, bàn tay của Cao Lô Hoa lần mò xuống phía dưới, xuống chỗ tràn đầy thần bí và hấp dẫn đó. Nhưng vừa luồn vào trong quần áo Tĩnh Tâm, thì bàn tay Cao Lô Hoa khẽ dừng lại.

Cao Lô Hoa đưa mắt nhìn xuống.

Kết quả Cao Lô Hoa như bị sét đánh! Bởi vì hần đột nhiên phát hiện, tối nay hần không dám động phòng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 336

Nước Mắt Lung Tròng.

Trong truyền thuyết, có một số vị thượng cổ thần có năng lực nguyên rửa rất mạnh! Tục truyền rằng, khi bọn họ mắng một người, nội dung lời chửi mắng đó có thể trở thành sự thật...

Minh vương là thượng cổ chư thần? Đáp án là đúng rồi! Mà Minh vương đang làm gì? Tất nhiên đang nguyên rửa Cao Lôì Hoa!

Mà Cao Lôì Hoa bây giờ, giống như rất đau xót, trúng thương?!

- Lôì, làm sao vậy?

Tĩnh Tâm có phần nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa. Nàng ôm Cao Lôì Hoa nên cũng cảm giác được Cao Lôì Hoa trong nháy mắt cứng ngắc một chút. Tuy rằng thời gian cứng ngắc rất ngắn, nhưng Tĩnh Tâm vẫn cảm giác được.

- Cái kia, Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa miễn cưỡng cười vui:

- Hôm nay, chúng ta không động phòng, được không?

- Sao? Không động phòng?

Đầu tiên Tĩnh Tâm sững sốt, sau đó nhìn theo ánh mắt Cao Lôì Hoa xuống dưới.

Sau khi nhìn thấy chỗ Cao Lôì Hoa đang nhìn, Tĩnh Tâm có chút dăm chiêu rồi gật đầu. Chỉ là Cao Lôì Hoa không có phát hiện ra một tia giao hoạt trong mắt Tĩnh Tâm:

- Ok, được rồi. Nghe anh.

- Ôi.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng ôm lấy Tĩnh Tâm. Nhìn Tĩnh Tâm dung đưa trong lòng mà lòng thầm nhớ lại, nhớ lại lần đầu tiên thân mật cùng với Tĩnh Tâm, nhớ lại hình ảnh Tĩnh Tâm lúc ở trên giường... Ôm Tĩnh Tâm mềm mại như không có xương... Một cổ dục hỏa từ dưới bụng Cao Lôì Hoa dâng lên.

Nhưng mà hôm nay Cao Lôì Hoa không dám làm gì Tĩnh Tâm. Bởi vì, hôm nay là kỳ kinh nguyệt của Tĩnh Tâm.

- Lôì.

Tĩnh Tâm cố tình không hiểu ý Cao Lôì Hoa, bàn tay mềm mại khẽ vuốt

lồng ngực Cao Lôi Hoa.

Lúc tay Tĩnh Tâm vuốt ve ngực mình, như có một tia điện từ bàn tay Tĩnh Tâm truyền tới. Cảm giác đê mê từ da thịt làm choáng váng đầu óc Cao Lôi Hoa.

- Đáng chết, còn không dừng xuống.

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng. Trong cơ thể, Cao Lôi Hoa lén lút vận hành lôi thần lực. Cố gắng kìm hãm thăng tiêu để không nghe lời này một chút.

Nhưng, hiển nhiên sếp Cao đánh giá quá cao định lực của mình. Nếu là nữ nhân khác quyến rũ thì với Lôi thần lực, Cao Lôi Hoa có thể trở thành Liễu Hạ Huệ. Nhưng đối với Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa không có chút sức chống cự.

- Tĩnh Tâm. Ừm! Ừm! Ngươi, có thể hay không, hà, đừng nhúc nhích, nằm yên được không?

Cao đại ca thở hổn hển nhìn Tĩnh Tâm.

- Vì sao vậy?

Đôi mắt xanh lam của Tĩnh Tâm tràn đầy vẻ tươi cười. Không biết vì sao, lúc này Cao Lôi Hoa có cảm giác đôi mắt này là của một con hồ ly.

- Hà. Tĩnh Tâm. Hà. Hôm nay ngươi...

- Lôi! Thực sự không thích hợp?

Tĩnh Tâm ôm cổ Cao Lôi Hoa:

- Hôm nay, ngươi thực sự không muốn động phòng sao?

- Muốn, muốn!

Cao Lôi Hoa hung hăng gật đầu:

- Nhưng tối nay không thích hợp. Ngoan ngoãn nằm yên. Đừng làm vậy nữa.

Cao Lôi Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm. Cố không cho Tĩnh Tâm có không gian hoạt động.

- À, thật tốt nha.

Tĩnh Tâm sáng khoái đáp ứng:

- Vậy, chúng ta ngủ vậy.

- Hà, hà. Ôi.

Cao Lôi Hoa thống khổ kêu. Ôm một người yêu kiều xinh đẹp như thế này mà không làm gì, thật sự thống khổ mà.

- Lôi.

Trầm mặc xong, đột nhiên Tĩnh Tâm ngẩng đầu lên nói:

- Anh thật sự không muốn sao?

- Không làm, không làm.

Cao Lôi Hoa nhắm hai mắt lại, đồng thời siết chặt Tĩnh Tâm thêm.

- À, vậy được rồi, em ngủ luôn đây.

Đột nhiên Tĩnh Tâm lộ ra vẻ tinh nghịch:

- Ngày mai, Lôi, em sẽ nói cho anh biết một chuyện. Lúc đó anh đừng có

mà hồi hận nha. Hi hi.

- Chuyện ngày mai, để mai tính. Ha!

Cao Lôi Hoa thở mạnh. Bà nó~ ôm thân thể mềm mại của Tĩnh Tâm làm trong lòng Cao Lôi Hoa như có muôn vàn con kiến đang đi đi lại lại, khó chịu quá đi!

Không biết là bao lâu, đợi đến khi tiên nữ có vẻ thở đều, Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng bò ra khỏi giường. Sau đó lại gần cửa sổ, nhìn ra ngoài. Lúc này đã nửa đêm, biển lạnh như băng làm dục vọng Cao Lôi Hoa thoáng giảm bớt. Nhưng chỉ là giảm chút thôi.

- Con mẹ nó, như vậy mà cũng không xuống được.

Cao Lôi Hoa cúi đầu nhìn tiểu Lôi Hoa đang lấy tư thế mười hai giờ oai phong lắm liệt.

- Xinh đẹp đúng là tra tấn mà.

Cao Lôi Hoa nhìn tiểu Lôi Hoa cười khổ không thôi. Thằng nhóc này đang tỏ vẻ bất mãn ghê gớm.

- Lôi.

Đột nhiên, một cánh tay mềm mại ôm lấy Cao Lôi Hoa từ phía sau.

Phật, từ 11 giờ lại đi lên 12 giờ rồi.

- Trời ạ, Lôi. Nhìn anh khó chịu chưa kìa. Thôi, để em cho anh xem vật này. Vốn định buổi sáng cho anh xem.

Giọng nói tuyệt vời của Tĩnh Tâm nhẹ nhàng vang lên phía sau Cao Lôi Hoa.

- Vật gì?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Anh, quay đầu, không quay đầu, sao xem.

Giọng nói của Tĩnh Tâm mang theo ý cười.

- Cái gì, cái gì vậy?

Cao Lôi Hoa cứng ngắc quay đầu. Máu mũi đã chảy xuống dưới. Còn vì sao ở đáy biển mà vẫn chảy xuống được thì đương nhiên chỗ ở của bộ tộc Hải Hoàng tất nhiên không giống nơi đáy biển bình thường rồi.

Còn nguyên nhân chảy máu mũi, phải hỏi Tĩnh Tâm đi. Trời ơi, bộ đồ ngủ mỏng, làn da như muốn lộ ra... .. Tận lực không chế máu mũi mới được... Tư thế của Tĩnh Tâm rất gợi tình, bàn tay mềm mại đưa xuống thắt lưng.

Cởi bỏ dây lưng xong. Tĩnh Tâm chậm rãi thả nó xuống. Sau đó, bàn tay mềm mại của nàng đưa xuống chỗ mà bao nhiêu người thèm khát.

Dưới tiếng hít thở cao trào. Bàn tay Tĩnh Tâm đưa vào chỗ thần bí đó tràn đầy dụ hoặc.

Lần này không chế không nổi rồi. 12 giờ muốn cao hơn nữa, máu mũi phun ra.

Nhưng sự dụ hoặc còn chưa dừng ở đây! Lúc đã cảm thấy cao trào thì một

quả trên châu màu đỏ từ chỗ đó của Tĩnh Tâm rơi xuống phát ra tiếng kêu leng keng.

- Sex toy?

Ý nghĩ dâm dăng này hiện lên trong đầu Cao Lôi Hoa, trời ơi, như thế này làm sao chịu nổi, Cao Lôi Hoa ngã vật xuống đất...

- Hà. Cái này là cái cho anh xem nè.

Tĩnh Tâm cúi xuống nhặt quả trên châu màu đỏ lên.

- Cái này, là cái gì?

Lăn quay trên đất, Cao Lôi Hoa yếu ớt hỏi.

- Xem đây.

Ngón tay Tĩnh Tâm khẽ miết lên quả trên trầu. Sau đó một chuyện làm Cao Lôi Hoa khiếp sợ xảy ra.

Một giọt chất lỏng màu hồng hồng như máu từ bên trong hạt châu chảy ra.

- Hiểu rồi chứ!

Tĩnh Tâm đá mắt. Nhẹ nhàng hỏi Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa chỉ cảm thấy đến mình từ địa ngục được lên thiên đàng.

- Ngao ô~~

Cao Lôi Hoa hưng phấn gầm lên, lấy ánh mắt đáng sợ như loài sói dữ nhìn vào con cừu...

Kích tình, rốt cục vào nửa đêm, trăng lên. Chuyện mong muốn mãi đã xuất hiện...

Giống như bị dục vọng tra tấn lâu lắm rồi, lần này lão Cao bèn bỏ không ngừng. Nói cho các chú thanh niên biết, các chú một đêm ba bốn cô, ba bốn phát. Lão Cao một đêm một cô, một phát nguyên đêm... ..

Gần sáng mới kết thúc. Nếu không phải sợ Tĩnh Tâm chịu không nổi. Có lẽ chiến hỏa còn kéo dài...

Cao Lôi Hoa nằm ở trên giường, Tĩnh Tâm thì vô lực nằm trên người Cao Lôi Hoa.

Nhớ đến tình cảnh động phòng hôm nay, Cao Lôi Hoa không khỏi cảm thấy nước mắt ngưng tròng, bùi ngùi cảm động. Lần động phòng này thật không dễ tí nào! Đặc biệt là do cái hạt châu màu đỏ tà dị đó!

- Tĩnh Tâm, cái quả trên trầu đỏ đó là ý gì vậy?

Cao Lôi Hoa oán hận nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: Loại vật tà ác này nhất định phải đem đi hủy diệt mới được.

- Đó là mẹ cho em.

Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói:

- Vì để đối phó với gã Thái Dương thần kia, không cùng hấn...

Như sét đánh. Ngay sau đó Cao Lôi Hoa hôn Tĩnh Tâm liền:

- Không cần phải nói, anh biết rồi.

Hôn xong, Cao Lôi Hoa than nhẹ, đồng thời cũng cảm động vì có người

mẹ tâm lý như vậy.

- Cảm ơn ông trời, may mà anh đã trở về!

Tĩnh Tâm nhắm mắt lại nhẹ giọng nói:

- Nếu không, em thực sự, không biết làm sao mới tốt...

Quá mệt mỏi, giọng nói càng lúc càng nhỏ, hai mắt nhắm lại, Tĩnh Tâm đã ngủ say.

Mấy tháng Cao Lôì Hoa mất tích này, Tĩnh Tâm ăn không ngon ngủ không yên. Từ trạng thái thân thể đến tâm lý đều dưới mức bình thường.

Mà đại chiến cùng Cao Lôì Hoa từ nửa đêm đến sáng, không mệt mỏi mới lạ.

- Buổi chiều tốt lành, Tĩnh Tâm.

Sau khi ngủ dậy, mở mắt ra thì đã thấy Cao Lôì Hoa mỉm cười ngồi bên người.

- Chiều tốt.

Tĩnh Tâm ngồi dậy trên giường. Sau đó lại sát tai Cao Lôì Hoa nói:

- Lão công.

- Ha ha.

Hạnh phúc tràn đầy lại dâng cao lần nữa...

- Hôm nay, chúng ta về đại lục đi.

Cao Lôì Hoa vui vẻ nói với Tĩnh Tâm:

- Song hỷ lâm môn. Hôm nay ta chuẩn bị mang Saga đi gặp mẹ ruột.

- A? Anh tìm được mẹ của Saga?

Tĩnh Tâm kinh ngạc hỏi.

- Ừ, nói đúng ra thì mẹ Saga tìm được ta.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Chuẩn bị một chút đi, cả nhà ta đều đi gặp nàng, nàng không có tiện đi ra.

- Vâng. Không thành vấn đề.

Tĩnh Tâm có phần vui vẻ nói, nàng nuôi nhiều đứa nhỏ như vậy, tâm nguyện lớn nhất chính là tìm ra cha mẹ ruột của chúng. Tuy khi bọn nhỏ rời xa nàng, khả năng sẽ có phần khó chịu.

- Đúng rồi, mẹ Saga từng nói. Ba của Saga họ Vân, cũng có tóc đen, mắt đen.

Cao Lôì Hoa thuận miệng nói.

- Họ Vân, tóc đen, mắt đen?

Tĩnh Tâm đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 337

Cảm Giác Hưởng Thụ Khi Chiến Đấu.

Làm sao vậy? Tĩnh Tâm?

Cao Lôì Hoa hỏi. Bởi vì Tĩnh Tâm nghe thấy cha của Saga họ Vân, tóc màu đen, mắt đen thì rất là kinh ngạc.

- Lôì, còn nhớ rõ em từng nói với anh việc này không? Lý do mà em rời khỏi Hải tộc.

Tĩnh Tâm nói:

- Khi đó, ở trên chiến thuyền bị hải tộc đánh chìm đó cũng tìm được một người đàn ông tóc đen sao? Mắt lại đen nữa. Hơn nữa cũng họ Vân.

Tĩnh Tâm thấp giọng nói:

- Lôì, anh có nghĩ hai người họ có liên hệ gì không?

Tĩnh Tâm nhắc vậy cũng khiến Cao Lôì Hoa suy nghĩ, ý của Tĩnh Tâm là người đó là cha của Saga chăng?

- Tĩnh Tâm. Em làm sao nhận nuôi Saga vậy?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu hỏi.

- Saga, là sau khi em nhận nuôi Nguyệt Nhị rồi mới nhận nó. Năm đó lần đầu tiên em từ đại dương đi lên thì đột nhiên gặp một nữ Tinh Linh, cô ta xuất hiện trước mặt em, không nói cái gì đã đưa Nguyệt Nhị cùng chìa khóa cho em. Lúc đấy em cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cứ như vậy nhận nuôi Nguyệt Nhị. Sau khi nhận nuôi Nguyệt Nhị không lâu thì vào một đêm mưa gió, sấm sét đầy trời, đột nhiên em nghe thấy có người gọi tên em, em rời khỏi giường ra mở cửa. Liền thấy một đứa nhỏ bị người ta bỏ rơi ngoài cửa. Đó là Saga.

- Xem ra. Sự việc có phần không đơn giản rồi.

Cao Lôì Hoa thở dài.

- Vậy khi nào chúng ta đi gặp mẹ ruột của Saga, có lẽ bà ấy biết một ít cũng nên.

Tĩnh Tâm nói với Cao Lôì Hoa.

- Cũng được. Nàng ấy chắc chắn biết nhiều hơn chúng ta. Chẳng qua..

Cao Lôì Hoa ngượng ngùng gãi đầu:

- Vốn, lúc ấy anh hứa sẽ nhanh chóng mang Saga đi gặp nàng ta. Nhưng

ai dè đã mấy tháng rồi. Ôi.

Cao Lô Hoa cười khỏ một tiếng. Hắn làm sao biết được chuyện đó trở về lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, nhất là khi truyền tống lại bị lệch những ba tháng trời.

- Lô, không nên nghĩ nhiều. Anh trở về là tốt rồi.

Tĩnh Tâm ôm cổ Cao Lô Hoa, một nụ hôn ngọt ngào...

- Buổi chiều tốt lành. Mẹ ơi!

Lúc Cao Lô Hoa chuẩn bị tiến hành phản công lại nụ hôn của Tĩnh Tâm thì từ bên ngoài truyền đến giọng nói baby của Bảo Bảo. Sau đó, Bảo Bảo chạy vào trong phòng.

- Buổi chiều tốt lành, chào ba, chào mẹ!

Theo sau Bảo Bảo là Nguyệt Nhị đang bế Rudolph cùng mấy đứa nhỏ đi vào.

- Đúng rồi. Mẹ ơi, hình như bé Rudolph đói bụng.

Nguyệt Nhị đi tới cạnh Cao Lô Hoa. Chuyển Rudolph cho Tĩnh Tâm bế.

- Mẹ~

Rudolph vừa thấy Tĩnh Tâm thối kêu một tiếng mẹ liền. Sau đó hai mắt sáng lên nhìn ngực Tĩnh Tâm, hết cách, bởi vì cậu nhóc rất đói bụng, từ lúc Tĩnh Tâm cùng Cao Lô Hoa động phòng đến giờ, cu cậu không có lấy giọt sữa.

- A, a. Bé Rudolph đói bụng rồi sao?

Tĩnh Tâm đón lấy Rudolph, sau đó thuận thực bế cu cậu. Rồi vén một góc áo lên cho Rudolph bú sữa. Ở đây đều là người nhà nên Tĩnh Tâm cũng không cần kiêng kỵ gì.

- Mẹ, ngày hôm qua ngủ được không?

Nhìn ngực Tĩnh Tâm. Đột nhiên đôi mắt của Nguyệt Nhị như một con tiểu hồ ly lộ vẻ âm mưu nhìn Tĩnh Tâm.

- Sao?

Tĩnh Tâm nghi hoặc hỏi một tiếng, không biết vì sao Nguyệt Nhị lại hỏi vậy, nhưng nàng vẫn thuận miệng đáp:

- Ừ. Ngủ ngon.

- Hi hi, mẹ a, mẹ ngủ thật ngon nha, nhưng chúng con thì không được ngon.

Nguyệt Nhị nở nụ cười hi hi:

- Nói thầm với mẹ nha, ngày hôm qua đó, con ngủ đến nửa đêm, đột nhiên bị một âm thanh rất quái lạ đánh thức. Con cẩn thận nghe. Hình như là tiếng của mẹ thì phải? Mà tiếng từ trong phòng truyền ra. Kiểu này, theo con phỏng đoán, ngày hôm qua người nghe được có lẽ không chỉ một mình con đâu...

Trời! Lão Cao và Tĩnh Tâm lập tức đỏ mặt.

- Con còn là một đứa con nít đó nha.

Cao Lôi Hoa ‘then quá hóa giận’ trong lúc ngại ngùng, hung hăng cốc mấy cú lên đầu Nguyệt Nhị.

- Cốc cốc cốc!

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng gõ dồn dập, hình như rất vội vàng.

- Ai vậy?

Cao Lôi Hoa hỏi người ngoài cửa.

- Là ta.

Ngoài cửa vang lên giọng của mẹ vợ-- Tĩnh Âm:

- Mở cửa nhanh! Có chuyện.

- Chào mẹ.

Mở cửa phòng ra, Cao Lôi Hoa khẽ chào bà mẹ ‘Tĩnh Âm’ này một tiếng, nếu đã kết hôn với Tĩnh Âm thì xưng hô của hấn đối với Tĩnh Âm tự nhiên phải thay đổi một chút.

Ngoài cửa, vẻ mặt của Tĩnh Âm lộ vẻ kinh hoàng, còn đầu bộ mặt luôn tươi cười như trước. Vừa nhìn thấy Cao Lôi Hoa, đã la lên:

- Cao Lôi Hoa, đã xảy ra chuyện.

- Đã xảy ra chuyện? Chuyện gì?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc hỏi, nhìn sắc mặt Tĩnh Âm, tựa hồ không phải việc nhỏ. Cho nên Cao Lôi Hoa cũng khẩn trương hỏi.

- Hải mẫu Tắc Á đã chết.

Tĩnh Âm cười khỏ với Cao Lôi Hoa.

- Đã chết?

Cao Lôi Hoa sửng sốt, sau đó cười nói:

- Ha ha, con tưởng cái gì chứ. Mụ ta chết rồi à, tự sát hay sao? Đối với một vị thần bị lấy mất thần cách thì tự sát chính là biện pháp rửa sạch nỗi nhục tốt nhất. Nhưng nếu mấy người mẹ thấy việc Hải mẫu chết đối với việc thống trị Hải tộc bị ảnh hưởng, vậy đem cái chết của mụ ta đổ lên người con đi.

Cao Lôi Hoa cười nói, dù sao thì ông bố vợ và mẹ vợ mình vẫn còn phải lãnh đạo Hải tộc. Cho nên mấy cái vết đen này cứ đưa cho hấn cũng không sao, dầu sao hấn cũng không ngại thêm chút đen nữa.

- Lôi, người nghĩ ta với Chân Thiên là loại người nào?

Tĩnh Âm bất mãn:

- Chúng ta chỉ vì lợi ích mà đem vết đen đổ lên người người sao?!

- A? A. Không phải. Con chỉ là...

Cao Lôi Hoa ngượng ngùng gãi đầu:

- Con chỉ thấy, dù sao mẹ với nhạc phụ đại nhân còn muốn thống trị Hải tộc. Nếu cái chết của Hải mẫu liên quan đến hai người thì có thể gây ảnh hưởng rất lớn...

- Thú lắm!

Tĩnh Âm cười mắng một tiếng:

- Loại chuyện này. Cho dù là chúng ta làm, cũng không để người khác mang tiếng xấu cho mình. Nhưng mà, dầu sao ý tốt của con, ta nhận vậy.

- Tốt lắm, đừng nói ta không nói trước.

Tĩnh Âm nghiêm túc nói:

- Hải mẫu Tắc Á không phải tự sát.

- Bị giết sao?

Cao Lôi Hoa vân vân cầm nói.

- Cho dù bị mất đi thần cách, nhưng trên người Tắc Á còn một chút thần lực còn sót lại. Nói cách khác, nếu muốn giết nàng, trừ phi là thần. Mà những tên bình thường sẽ không ai làm việc đó. Chẳng lẽ là cái tên Minh vương kia.

Cao Lôi Hoa trầm nghĩ.

- Là sát thủ đến từ thiên giới.

Trong mắt bà mẹ vợ Tĩnh Âm lóe lên hàn quang nhọn hoắt! Đây là lần đầu tiên Cao Lôi Hoa chứng kiến bà mẹ vợ mình phản nộ. Lúc phản nộ, bà mẹ luôn tươi cười này bỗng giống y như cô con gái Tĩnh Tâm mặt lạnh như băng.

- Sát thủ, đến từ Thiên giới?

Nghe thấy sát thủ đến từ thiên giới. Cao Lôi Hoa có phản nghĩ không thông:

- Chẳng phải Hải mẫu Tắc Á đến từ cao tầng của thiên giới sao? Nếu sát thủ thiên giới đến thì lẽ ra phải tìm đến con chứ!

- Không cần nghi ngờ đâu, tên sát thủ này đứng trước mặt ta và Nguyệt Chấn Thiên giết chết Hải mẫu!

Giọng nói Tĩnh Âm không giấu được cơn phản nộ của bà. Hai vợ chồng nào phải là nhân vật yếu ớt gì, nhưng dưới ánh mắt của hai người, lại có tên sát thủ từ thiên giới, quang minh chính đại đứng trước mặt giết chết Hải mẫu Tắc Á. Thử hỏi xem làm sao bà không phản nộ cơ chứ!

- Thế đó, vì hắn đứng trước mặt ta và Nguyệt Chấn Thiên giết Hải mẫu nên mới lộ ra thân phận sát thủ thiên giới của hắn.

Tĩnh Âm khẽ siết hàm răng ngọc ngà của mình.

- Mẹ, mẹ mang con đi tới hiện trường nhìn xem.

Nghe được rõ ràng là sát thủ thiên giới tới xử lý Hải mẫu Tắc Á. Cao Lôi Hoa lập tức nói với Tĩnh Âm.

- Được rồi, vừa đi vừa nói với người.

Tĩnh Âm gật gật đầu. Sau đó quay đầu nói với con gái diệu Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm, con nhớ chú ý đến an toàn của mình với mấy cháu nha.

- Ta hiểu mà mẹ. Còn nữa, Lôi à, anh đi ra đó nhớ cẩn thận một chút đó.

Trên giường, Tĩnh Tâm khẽ dặn Cao Lôi Hoa.

- Ủ!

Cao Lôi Hoa nặng nề mà gật đầu, đi theo sau Tĩnh Âm ra ngoài.

- Đợi con tỵ.

Đột nhiên Cao Lôì Hoa nghĩ tới cái gì, ngừng lại, sau đó dùng tay triệu hồi:

- Lấy tên của Cao Lôì Hoa ta. Triệu hồi-- huyết kỵ sĩ!

Năm mươi danh huyết kỵ sĩ được Cao Lôì Hoa triệu hồi liền xuất hiện. Cao Lôì Hoa âm thầm gật gật đầu, năm mươi cái huyết kỵ sĩ, cho dù người tới có cường hãn như thế nào, muốn giết chết năm mươi huyết kỵ sĩ thì cũng đủ thời gian cho Cao Lôì Hoa bay từ hiện trường đến đây rồi.

- Các người cẩn thận, bảo vệ an toàn của Tỉnh Tâm thật tốt vào.

Cao Lôì Hoa dặn dò năm mươi tên huyết kỵ sĩ này.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Đám Huyết kỵ sĩ giờ hai tay để trước ngực, cùng tâm ý của Cao Lôì Hoa tương thông nên bọn họ hiểu được mình cần phải làm cái gì. Sau khi Cao Lôì Hoa rời đi, mười Huyết kỵ sĩ trong năm mươi tên ở lại trong phòng, còn bốn mươi tên Huyết kỵ sĩ khác thì nhanh chóng tản ra ẩn núp xung quanh bí mật bảo vệ căn phòng này.

Sau khi bố trí mọi việc xong, Cao Lôì Hoa mới cùng mẹ vợ nhanh chóng đi tới hiện trường vụ án...

- Đúng rồi, mẹ. Tên sát thủ đó bây giờ ở đâu?

Nhanh chóng đi theo sau bà mẹ vợ đang vội vội vàng vàng, Cao Lôì Hoa lên tiếng hỏi.

- Bị Chấn Thiên cùng với đồ đệ của con cuốn lấy!

Tỉnh Âm đáp:

- Cao Lôì Hoa, tên đồ đệ kia của con, thật mạnh.

- Ài.

Cao Lôì Hoa có phần cười ngượng. Thầm nghĩ trong lòng: Thượng cổ minh vương mà không mạnh à. Ngay cả Cao Lôì Hoa ta cũng không phải là đối thủ của hắn nữa là!

- Lúc ta tới tìm con, thì tên đồ đệ của con cũng ra mặt đánh nhau với tên sát thủ.

Mẹ vợ nương Tỉnh Âm nói:

- Giờ ta cũng không biết.

- Mẹ nè, mẹ có thể đem chuyện này kể lại từ đầu đến cuối không?

Cao Lôì Hoa nói.

- Tên đó lúc giết Hải mẫu thì đang đứng nói chuyện với Hải mẫu, do đó bọn ta mới biết hắn là sát thủ từ thiên giới đến.

Tỉnh Âm gật đầu. Vừa đi vừa miêu tả chuyện vừa phát sinh.

- Lúc ấy, ta cùng Chấn Thiên đang thương lượng như thế nào an bài hải mẫu đi qua người thường cuộc sống xem nên an bài cuộc sống sau này của Hải mẫu như thế nào. Dù mục đích sai trái, nhưng không còn thần cách thì chỉ có thể dần trở thành người bình thường. Nhưng mà lúc hai ta đang

thương lượng thì một người mạnh mẽ phá tan vách chắn không gian giữa thiên giới với hạ giới. Rồi tiện tay bố trí một bức màn chắn giữa bọn ta với Hải mẫu. Mà lúc Hải mẫu Tắc Á nhìn thấy người nọ liền hưng phấn kêu lớn lên. Lúc ấy mù nghĩ người nọ tới cứu mù... Chỉ là mù ấy không nghĩ tới bóng người đến từ thiên giới này không ngờ rút vũ khí của hắn ra, một thanh cự kiếm cao gần bằng hắn. Gã áo bào trắng, cao tầm hai thước năm. Có thể thấy thanh cự kiếm này có phân lượng bao nhiêu...

- Mau, cứu ta, cứu ta trở về! Ta không thể ở dưới đáy biển này nữa.

Tắc Á nói với sát thủ.

- Ngại quá.

Sát thủ áo trắng cười hắc hắc với Tắc Á:

- Ta nhận được mệnh lệnh. Không phải đón cô về thiên giới, mà là đem cô xử quyết tại chỗ!

Giọng nói của gã rất to, cho nên dù bị ngăn bởi bức màn chắn Hải Hoàng và Tĩnh Âm vẫn nghe rõ.

- Không thể như thế, là ai ra mệnh lệnh với ngươi, vị đại nhân nào ra lệnh đó?!

Hải mẫu Tắc Á không tin quát:

- Ngươi gạt ta! Ngươi đưa ta về thiên giới, ta tìm vị đại nhân đó hỏi.

- Ngại quá, cô đã không còn tư cách gặp đại nhân.

Sát thủ áo trắng cười ha ha. Giọng to như cái loa, y hệt mẫu người Nguyệt Chấn Thiên.

- Chẳng qua, đại nhân đối với cô phá lệ khai ân, cho cô biết nguyên nhân vì sao chết. Để cô có làm quỷ cũng biết đường mà lần.

Sát thủ áo trắng cười nói:

- Thứ nhất, nhiệm vụ đại nhân giao cho cô, một lần nữa thống nhất toàn bộ hải tộc. Nằm trong tay quyền hành của Hải tộc, cô không có hoàn thành! Đây là lý do thứ nhất đại nhân muốn ta giết ngươi. Bởi vì đại nhân không cần một cái rác rưởi ngay cả nhiệm vụ đơn giản nhất cũng không hoàn thành được.

- Thứ hai. Nghe nói. Cô ngay cả thần cách cũng mất đi.

Sát thủ áo trắng cười:

- Đối với một vị thần ngay cả thần cách cũng muốn thì có gì cho đại nhân sử dụng đây. Hơn nữa, cô đã biết quá nhiều, nếu đã không có thần cách, thì mất đi tư cách được biết. Mà đại nhân đã nói qua, người có thể giữ kín bí mật nhất là-- người chết! Cho nên, cô chỉ có thể chết mà thôi!

Dưới ánh mắt không thể tin của Hải mẫu, sát thủ vung cự kiếm! Thanh kiếm trong tay giống như không có sức nặng.

Ánh đao hiện lên. Sau đó cái đầu xinh đẹp của Hải mẫu Tắc Á bay lên cao.

Đứng bên, Nguyệt Chấn Thiên, Tĩnh Âm đều nhìn thấy. Nghe hai người nói chuyện, cả hai chợt hiểu ra vì cái gì Hải mẫu xuống hạ giới, hơn nữa mạnh mẽ bức hôn Tĩnh Tâm. Hải mẫu làm vậy là tạo chỗ đứng ở Hải tộc, cài người vào trong. Sau đó dần dần nắm Hải tộc vào trong tay.

Nghĩ tới việc mẹ ta muốn nắm hết quyền hành Hải tộc, Nguyệt Chấn Thiên và Tĩnh Âm liền sinh ra chán ghét, người này thân là vợ của Hải hoàng đầu tiên lại muốn giao quyền khống chế Hải tộc cho chủ nhân của mẹ, loại vợ phản chồng này chết là đáng!

Chẳng qua, Hải mẫu chết thì phải lưu tên sát thủ này lại để đỡ mang tiếng trách nhiệm.

Nghĩ vậy, Nguyệt Chấn Thiên liếc mắt nhìn vợ, cả hai vốn tâm ý tương đồng nên hiểu ý nhau. Cả hai cùng nhau vận thần lực đánh vỡ màn chắn.

Nhưng dù cả hai người đã đánh hết sức nhưng vẫn không phá vỡ màn chắn ngang này.

- Không tốt, cứng quá.

Hải hoàng cùng Tĩnh Âm liếc mắt nhìn nhau, cười khỏ. Hai người liên thủ còn đánh không vỡ một tầng thần lực tiện tay này của người ta, chứng tỏ người ta mạnh hơn cả hai vợ chồng liên thủ.

- Ha ha, hai người các người, muốn làm gì sao?!

Nhìn vợ chồng Hải hoàng, tên sát thủ cười lớn một tiếng, sau đó, hần tự triệt hồi màn chắn:

- Tuy rằng đại nhân dẫn ta xuống dưới không được gây phiền phức, nhưng mà các người lại tự mình ra tay với ta trước, ha ha!

Nói xong, sát thủ cười lớn một tiếng. Cự kiếm mang theo tiếng gió rít chém tới hai người.

- Mẹ, bị xem thường rồi.

Hải hoàng cười lạnh một tiếng, tuy rằng người này so với vợ chồng liên thủ còn mạnh hơn, nhưng xin đừng quên nơi này là chỗ nào. Nơi này là đại dương! Là nhà của Hải hoàng hần, có biết cái từ sân nhà không?!

Vì thế, hai vợ chồng không chút yếu thế nghênh đón cự kiếm.

Trong nhất thời, ba người đại chiến, năng lượng cuộn cuộn thành từng lốc xoáy, kiếm khí vô tình tạo thành mảnh chân không dưới đáy biển.

Bất quá, cả ba đều có điều cố kỵ nên bày ra kết giới, ngăn ngừa thần lực toát ra ngoài.

Đại chiến ba trăm hiệp xong. Hai vợ chồng có phần chống đỡ không nổi, gã sát thủ này quả nhiên cường hãn, vợ chồng hai người liên thủ, thế nhưng vẫn có cảm giác thua kém.

Dần dần, thấy hai vợ chồng có phần chống đỡ không nổi theo thời gian, gã sát thủ cười tà, chơi kiểu kéo dài, dây dưa.

Đánh lâu mà vẫn không thắng, hai vợ chồng nóng vội.

Không cẩn thận. Trên người Tĩnh Âm lộ ra một sơ hở!

- Là lúc này!

Sát thủ sâu sắc phát hiện sơ hở. Cự kiếm giơ lên cao, đánh về phía Tĩnh Âm.

Tĩnh Âm hoảng hốt, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái chuôi kiếm chém tới. Bà ngay cả tránh né đều không kịp!

May thay đồ đệ Minh vương của Cao Lôì Hoa xuất hiện kịp thời. Lúc chuôi cự kiếm chuẩn bị chém trúng Tĩnh Âm, phá đao trong tay Minh vương kịp thời nghênh đón!

- Choang choang!

Phá đao cùng cự kiếm va chạm vào nhau. Hoa lửa lóe bay.

- Ha ha! Thích!

Minh vương cười to một tiếng, hai con mắt huyết sắc thẳng tắp nhìn áo bào trắng. Đối với Minh vương mà nói. Chiến đấu là việc hưởng thụ tốt nhất! Hắn tìm khắp thiên hạ, muốn tìm một đối thủ thích hợp cũng không thể. Trước mắt sát thủ này tuy rằng còn không làm cho hắn vừa lòng. Nhưng là một đối thủ dùng tập luyện cũng tốt!

- Ngươi, tên đáng giận, dám cản trở ta!

Sát thủ hung tợn nhìn chằm chằm Minh vương áo quần rách nát. Hiển nhiên, sát thủ cũng không phải thượng cổ chư thần, bởi vì hắn nhìn thấy Minh vương có bộ dáng kinh điển vẫn không kinh ngạc. Ngược lại còn xông lên đi cùng đánh nhau liều mạng với Minh vương.

Thừa dịp Minh vương cùng sát thủ quyết đấu, Hải hoàng gọi Tĩnh Âm lại, dặn bà đi tìm Cao Lôì Hoa.

- Đến! Là chỗ này!

Tĩnh Âm chỉ vào một núi lửa dưới đáy biển nói.

- Ha ha, ha ha ha!

Xa xa, Cao Lôì Hoa chợt nghe giọng cười điên cuồng của Huyết Sắc Minh vương!

- Tốt, thật tốt nha! Ta muốn, là loại cảm giác này!!

Huyết Sắc Minh vương bạo rống, phá đao hung hăng múa, đánh bay sát thủ lên trên.

- Đáng chết, người này là ai?

Sát thủ thầm giật mình, cái tên nhìn cù lần trước mắt này không ngờ mạnh đến thế. Không những đánh bay hắn lên mà bàn tay cầm cự kiếm của hắn cũng run lên vì đau nhức.

- Ha ha! Đối thủ của ta. Lúc chiến đấu, ngươi còn phân tâm sao?

Minh vương điên cuồng cười, đột nhiên đứng bên cạnh sát thủ áo trắng.

Sau đó, một đường cong chói mắt do phá đao chém ra nhằm vào sát thủ trên không, đánh bay cự kiếm trên tay sát thủ.

- Cáp, cáp! Lên không trung là sai lầm của ngươi!

Sát thủ nhìn Minh vương đuổi giết, ngược lại cuồng tiếu:

- Triển khai đi, Phong Thần chi cánh!

- Đao của ta, phong đao!

Một cặp cánh xuất hiện sau lưng sát thủ này, hiển nhiên tên này là một vị thần điều khiển phong nguyên tố. Một thanh đao từ phong nguyên tố hiện ra trên tay hắn.

-Cái tên điên này đi chết đi!

Sát thủ nhe răng nanh cười. Sau đó, hắn dùng lực vung mạnh đao chém vào mặt Huyết Sắc Minh vương!

- Bùm!

Cuồng bạo phong nguyên tố nổ mạnh. Phóng chừng dưới một đao mạnh mẽ này không có mấy ai may mắn sống sót.

- Ha ha ha ha! Tên cuồng vọng, chết trong tay ta là vinh quang của ngươi!

Phong Thần cuồng tiếu, sau đó tay phải khẽ động. Cự đao trên tay ngưng tụ lại.

Nhưng khi hắn muốn thu hồi cự kiếm lại thì phát hiện cự kiếm không quay trở về.

- Cao Lôì Hoa, ngươi không đi trợ giúp đồ đệ sao?

Ở bên, Tĩnh Âm vội la lên.

- Không cần.

Cao Lôì Hoa cười khà khà nói:

- Nếu hắn cũng không thắng được tên Phong Thần này thì con lên cũng không được.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Bởi vì, hắn, so với sư phụ là con còn mạnh hơn!!!

Trong hồ sâu, tro bụi tán đi, một bóng người lúi cúi xuất hiện.

- Khà khà!

Huyết Sắc Minh vương nhe răng cười, chẳng qua phối hợp với thanh phá đao của hắn thì nụ cười thật kinh khủng!

Minh vương cười khà khà, giờ tay phải lên:

- Xuống đây đại chiến mấy trăm hiệp với lão tử đi! Cho ta tận hưởng lại cảm giác chiến đấu nào...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 338

Sách Ma Hóa Lậu.

Không thể như vậy, một kiếm toàn lực của ta sao hắn lại không bị gì?

Trên không trung, Phong Thần điên cuồng rống lên, một chém vừa rồi của hắn là toàn lực! Nhưng cái tên quần áo rách nát này lại không hề bị gì?!

- Khả khả!

Huyết Sắc Minh vương nghiêng răng kèn kẹt, âm trầm cười nói:

- Thằng nhóc ngon, đủ ngoan đấy, không ngờ có thể làm áo ta rách một lỗ to!

Minh vương chỉ chỉ vào chỗ bị rách trên quần áo. Nói thật, cái áo của hắn có rách hơn nữa cũng không ai hay.

- Nào, bây giờ thằng nhóc ngươi xuống đây cho ta, xuống đây đi! Ta không quen đánh nhau trên không!

Minh vương cười khả khả, tay phải múa đao quay tít. Mà tay trái thì từ đằng sau lưng cầm một vật rất to chỉ lên trời!

Vừa thấy Minh vương cầm vật đó chỉ lên trời, Phong Thần liền phát hiện ra cự kiếm của mình bị cái tên nhìn không ra gì này cầm trong tay.

Chỉ một tay trái đã thoải mái cầm cự kiếm, hơn nữa còn khiến cho hắn không thể thu hồi được kiếm của mình. Đây là loại quái thai nào!

- Xuống dưới!

Huyết Sắc Minh vương điên cuồng hét lên một tiếng, tay trái chỉ thẳng lên trời tiếp! Trên không trung, Phong Thần rốt cuộc không bảo trì được thăng bằng. Không tự chủ lao xuống dưới Minh vương.

Phong Thần liều mạng vỗ cánh mình. Muốn cho bay lên trời lại. Nhưng hắn giờ như chú chim bị buộc chân, vỗ cánh những không sao thoát khỏi sợi dây được. Dù giãy dụa cũng vô dụng.

- Thằng nhóc kia. Khi nãy ngươi chém ta rất đau a!

Huyết Sắc Minh vương hét lớn một tiếng, làm Phong Thần rớt từ trên không xuống. Tay trái buông lỏng thanh cự kiếm. Sau đó tay hắn thành trảo. Nhắm ngay hướng mặt Phong Thần đang rớt xuống.

Vừa bắt được mặt của Phong Thần, Minh vương dùng một chút lực, một tay đè lên người Phong Thần.

- Bộp~

Một cái hồ hình người xuất hiện.

Tiếp theo, thân hình cao lớn của Minh vương đề lên trên người Phong Thần. Tay trái vẫn như trước ấn lên mặt Phong Thần, không cho Phong thần có cơ hội xoay người.

- Khả khả. Có thể xong xuôi!

Khóa miệng Minh vương lộ ra ý cười âm trầm. Tay trái thì đề mặt Phong Thần, tay phải thì cầm chặt phá đao. Mũi nhọn của phá đao nhè vào hốc mắt Phong Thần đâm tới. Mắt, đối với hầu hết sinh vật đều là nhược điểm. Cho dù là thần, cũng giống nhau!

- Đáng giận!

Xét về lực lượng thì không thể vượt qua Minh vương, từ lúc Phong Thần cùng minh vương đánh nhau đến giờ liên tiếp chịu thiệt.

Nhìn phá đao trong tay Minh vương đang đâm tới, Phong Thần lo lắng không nguôi. Trước mắt giống như thông thả. Kì thực nhanh như chớp.

- AAA!

Sinh vật có tri tuệ luôn luôn có thể ở thời điểm lâm nguy mà bộc phát ra lực lượng không sao tưởng nổi của mình. Lúc này đây, Phong Thần đã may mắn bạo phát lực lượng kinh người trong ngàn cân treo sợi tóc. Phong thần lực nhảy mắt ngưng tụ trên đầu Phong Thần. Nhờ Phong thần lực, vào lúc mũi kiếm cách đúng một sợi chỉ thì đầu của Phong thần thuận lợi né được áp chế của Minh vương.

Ngay sau đó, phá đao trong tay Minh vương lại đâm vào hai má Phong Thần, nhanh chóng né tiếp được hai đao, nhưng lại bị đao phong cắt hai vết thật sâu trên mặt, máu ứa ra.

Bất quá, lúc này Phong Thần cũng thuận lợi thoát khỏi Minh vương. Hắn lẩn người mấy vòng, sau đó cúi gập, ngẩng mặt nhìn chằm chằm Minh vương.

- Ô, khả khả. Thế đấy, nhưng chú chạy đi đâu.

Ánh mắt Minh vương đỏ như hai cục máu:

- Mà như vậy mới hay, mới vui chứ!

- Xem ta đây?! Kyaa!

Phong Thần hét lớn một tiếng, hai tay cầm cự kiếm, cuồng ngạo chém về phía Minh vương.

- Không cần xem ngươi đâu!!

Minh vương vừa nói, thân ảnh biến mất, trên mặt đất lưu lại một đường kiếm sâu!

- Đi tìm chết đi, tên chết tiệt! Phong Thần kĩ!

Đứng cách Minh vương tầm mười bước, khóe mắt Phong Thần lóe ra hào quang màu xanh của Phong thần lực, xông tới:

- Phong Thần kĩ-- đông phong phá, ba mươi đòn liên hoàn trăm!

Lúc tiếp cận Minh vương, hai tay Phong Thần cầm chặt cự kiếm, sau đó toàn bộ người hấn xoay tròn một vòng nhằm mượn lực ly tâm ra đòn. Dưới sự trợ giúp của Phong Thần lực, trên cự kiếm xuất hiện một cơn gió lốc. Sau đó chém thẳng về phía Minh vương.

Đây chính là tuyệt chiêu đặc ý của Phong Thần, ba mươi chiêu liên hoàn trăm, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Trọng kiếm mang theo tiếng gào thét của gió lốc vây quanh người Minh vương.

- Đây!

Đối mặt với kiếm kỹ mạnh mẽ như vậy, Minh vương không thém né tránh:

- Đúng vậy, chính là loại cảm giác này!

Minh vương điên cuồng mà hét lớn một tiếng:

- Là loại cảm giác này, ha ha ha ha! Hãy chém ta đi!

Phong Thần không dám tin vào mắt mình, Minh vương lao thẳng về phía hấn, căn bản không để ý đến ‘đông phong phá, ba mươi đòn liên hoàn trăm’. Xem ra, Minh vương có ý muốn dùng thân thể đón nhận chiêu này của Phong Thần.

Đây là một cơ hội tuyệt vời, một cái cơ hội để xử lý Minh vương. Nhưng Phong Thần cũng không dám xuống tay. Hoặc là nói, hấn không thể xuống tay. Bởi vì cùng lúc Minh vương lao thẳng về phía hấn thì phá đao của Minh vương cũng nhẹ thẳng vào yết hầu Phong Thần! Đây là đầu pháp lưỡng bại câu thương! Nếu kiếm Phong Thần chém trúng người Minh vương thì phá đao của Minh vương cũng đâm thủng yết hầu của Phong Thần!

Mà những hiệp đấu sau, Phong Thần cảm thấy cái tên Minh vương này giống như bị điên rồi, không muốn sống nữa, hấn cứ lao thẳng vào kiếm của mình. Đồng thời, lúc mình chém lên người hấn thì hấn cũng vung phá đao lên chém lại mình mấy phát.

- Điên. Thằng này là một tên điên!

Phong Thần thở hổn hển, nhìn Minh vương người đầy máu me trước mặt. Không tự chủ được, ánh mắt Phong Thần lộ ra vẻ sợ hãi. Người này, quá khủng điên!

- Điên. Sao?

Minh vương nghe thấy chữ ‘điên’ này thì hồng quang trong mắt hấn tán đi:

- Ách, nhầm chán rồi à.

- Có ý gì.

Phong Thần gắt gao nhìn chăm chăm vào Minh vương, lúc này trên người hấn cũng đầy máu tươi.

- Không có đùa cùng người nữa!

Trong nháy mắt liền xuất hiện trước mặt Phong Thần. Sau đó phá đao

trong tay chém từ trên chém xuống Phong Thần.

- Ta nói rồi, không nên xem thường ta!

Phong Thần nổi giận gầm lên một tiếng, hấn nhanh chóng giơ cự kiếm lên, chấn phá đao.

- Minh thần kỹ.

Minh vương cười lớn một tiếng, lộ ra hàm răng trắng tinh P/S:

- Minh thần kỹ-- Đao của ta, nhất đao hủy diệt vạn vật! Phá đao!

Minh vương hét lớn một tiếng.

Ngay sau đó, phá đao của Minh vương liền va chạm với cự kiếm đầy Phong thần lực của Phong Thần.

Tiếng va chạm và hoa lửa va lên.

Nhưng lần này, khác với lần va chạm trước! Không hề giống!

Trên lưỡi đao của Minh vương bỗng lóe lên hàn quang. ‘Minh thần kỹ, phá đao. Một đao hủy diệt vạn vật trong thiên hạ! ’

Một âm thanh chói tai vang lên, là tiếng kim loại bị phá vỡ.

Phá đao của Minh vương giống như đang xắt đậu hủ, cắt thanh cự kiếm này ra!

Phong Thần tròn mắt, điều này sao có thể! Thanh cự kiếm của hắn vậy mà bị một thanh phá đao (phá đao có nghĩa là thanh đao bị hư nát) chém đứt! Đồng thời, lúc cự kiếm bị chém đứt, theo bản năng Phong Thần lui ra sau một bước nhỏ...

- Chậc chậc!

Minh vương nhe răng cười âm hiểm. Mắt hắn lóe lên những tia huyết sắc nhọn hoắt.

- Để cho ta hưởng thụ cảm giác sung sướng khi chém người nào.

Giọng nói chói tai như loa nói vang lên bên tai Phong Thần.

Vừa chém đứt cự kiếm, phá đao đã nhanh chóng chém lên người Phong Thần.

Chỗ phá đao đi qua, một chùm hoa máu bay ra. Trên mũi đao nhỏ từng giọt máu tươi xuống.

Chém đứt cự kiếm, lần này lại chém cho Phong Thần một vết thương sâu nhìn thấy xương lồng ngực Phong Thần!

Nếu không phải Phong Thần thấy cự kiếm mình bị đứt, theo bản năng lùi ra sau thì cái mạng nhỏ này của hắn cũng đi theo thanh cự kiếm rồi. Nhưng, tình hình hiện tại cũng đã muốn lấy cái mạng của hắn!

- Không thể tha thứ! A A A! Đi tìm chết đi, con quái vật dã man!

Phong Thần mở miệng ra, một đạo quang trụ màu xanh từ trong miệng hắn bắn tới Minh vương. Đây là tuyệt chiêu ám sát của Phong Thần, một chiêu này đã giúp Phong Thần thắng rất nhiều trận chiến cam go xưa kia! Những đối thủ đó đều bị một chiêu đầy ti bỉ này của Phong Thần giết chết!

- Khả khả! Cái cột ánh sáng này có cái gì lợi hại vậy! Chẳng lẽ có thể

ngăn cản ta sao?!

Minh vương cười lớn một tiếng, phá đao nghênh đón quang trụ đang phóng tới!

- Ha ha ha ha! Phong Thần chi nộ rống. Cũng không phải một thanh phá đao này của ngươi tiếp được!

Phong Thần nhìn thấy Minh vương muốn dùng đao chấn chiêu liền cười phá lên.

- Phải không?! Trảm!!

Minh vương nhe răng cười, phá đao trong tay chém ra như bổ củi, bổ thẳng quang trụ!

- Xoạt!

Phá đao đã chém quang trụ ra làm hai phần đều nhau.

Hơn nữa, phá vỡ quang trụ xong, Minh vương cũng không dừng lại! Mà tiếp tục xông tới phía Phong Thần...

- Nhất trảm!

Trong lúc Phong Thần còn đang ngỡ ngác, chưa kịp hiểu gì, phá đao đã chém lên người Phong Thần! Máu tươi bay tung tóe...

- Woo, còn chưa có chết à?

Minh vương có chút kinh ngạc nhìn Phong Thần cách hắn không xa. Người này thần kinh phản ứng cũng nhanh nhạy thật. Minh vương có chút kinh ngạc nhìn chằm chằm Phong Thần, vừa rồi lúc Minh vương chém một đao tất sát này thì người trước mắt này không ngờ lại lùi ra sau một bước theo bản năng. Làm cho một đao tất sát của Minh vương không được như ý muốn.

- Cáp, cáp. Hà.

Phong Thần đứng xa, thở hổn hển.

Máu tươi từ trên trán chảy xuống, một đao khủng bố vừa rồi thiếu chút nữa chém đôi người hắn thành hai nửa. Nhưng trời còn phù hộ, hiện tại, hắn còn sống.

- Hà~ hà~ hà~.

Tiếng thở hổn hển của Phong Thần như tiếng muốn nuốt không khí. Ánh mắt hắn mang theo hung quang nhìn Minh vương. Đồng thời còn liếc phá đao.

- Ngươi, còn đứng được à.

Minh vương khinh miệt nhìn Phong Thần. Trong tay Phong Thần là hai đoạn cự kiếm bị cắt đứt. Máu tươi không ngừng trào ra từ ngực và trán của Phong Thần. Khuôn mặt của Phong Thần đầy máu.

- Vẫn còn đứng được bởi vì...

Minh vương lạnh lùng nói:

- Vì chưa có chết, đúng không?

- Ta sao có thể chết được!

Phong Thần cảm tức Minh vương nói:

- Tên chết tiệt, ngươi đáng giết muôn phần! Nói cho người biết, người chết trước tuyệt đối là ngươi!

- Khua môi múa mép sao?

Minh vương cười rộ lên:

- Không cần phải đánh tiếp nữa chứ?

Phá đao lại giơ lên lần nữa, đại biểu cho pháp tắc của Minh vương— lực lượng pháp tắc ‘U Minh’ thoáng hiện trên phá đao!

Mau! Tốc độ của Minh vương quá nhanh. Nhanh đến nỗi ngay cả Cao Lôi Hoa ở bên cũng không nhìn thấy rõ thân ảnh Minh vương.

Hình như chỉ một phần nghìn giây, phá đao của Minh vương lại xuất hiện trên đỉnh đầu của Phong Thần. Một đao này, Phong Thần sẽ không có một cơ hội nào né tránh!

- Không, ta không thể tử. Ta không thể chết như vậy!

Đột nhiên, Phong Thần tựa hồ hạ ra một quyết định rất lớn. Lúc phá đao còn cách đỉnh đầu hần tí xíu, hần phát ra một tiếng rít gào rất lớn:

- Phần nộ rít gào đi, phong ma lực!

Năng lượng hắc ám cuồng bạo, năng lượng này, không phải thần lực hắc ám của chúng thần Hắc Ám! Đây là một cỗ lực lượng tà ác! Đại biểu cho lực lượng hủy diệt mọi lực lượng khác!

- Ma, lực?!

Nhìn lực lượng hắc ám như mây mù bao phủ, trong mắt Minh vương lộ ra một tia kinh ngạc.

Loại tình huống này hần đã từng thấy qua. Đó là lúc Cao Lôi Hoa đột nhiên biến thân thành con quái vật đen xì đầy vảy kia, Hiện tại Phong Thần cũng biểu hiện ra cỗ lực lượng như vậy nhưng xem ra còn kém hơn Cao Lôi Hoa không biết bao nhiêu lần!

Lúc này, đứng ở một bên, Cao Lôi Hoa cũng kinh ngạc nhìn Phong Thần trên không. Hiện tại cỗ lực lượng hắc ám trên người Phong Thần áo trắng này đúng là lực lượng khi ma hóa. Nhưng gã Phong Thần này còn chưa có chết đi, sao lại biến thành ma được? Phải biết rằng ma là ma, là thần sau khi chết biến thành, trong lòng không cam, sau đó trở thành ma. Việc này Cao Lôi Hoa từ trong miệng Vong Linh nữ thần biết được.

Đương nhiên, cũng có chút thần sa đọa, tự nguyện biến thành ma cũng có. Nhưng vô luận như thế nào, điều kiện tiên quyết thành ma là—Thần đã chết!

Mà rõ ràng gã Phong Thần trước mắt này còn chưa có chết đi. Ngay cả dù không tinh thông ma pháp sinh mệnh, Cao Lôi Hoa có thể cảm giác ra sinh mệnh lực trên người hần.

- AAA!

Phong Thần rống lên, những cơn lốc gió màu đen quanh người cũng tán đi.

Bạo phong tán đi, xuất hiện trước mặt Minh vương và Cao Lôi Hoa là một con quái vật có vây xung quanh. Giống y như lúc Cao Lôi Hoa biến thân.

Chẳng lẽ đầu năm nay, ngay cả ma hóa cũng có sách lậu? Cao Lôi Hoa thâm nghĩ trong lòng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 339

Cái Giá Phải Trả Cho Ma Hóa (Thượng) .

Một tầng màu trắng xanh bao quanh thân thể quái vật, tạo thành một tầng áo giáp.

Nhìn quái vật này, xem ra nó cùng loại với lang nhân của Thú nhân tộc. Đây chính là hình dáng ma hóa của Phong Thần.

- Gào!

Quái vật hét lên một tiếng, mọi thương tổn trên cơ thể hoàn toàn biến mất.

- Phù!

Sau khi hét một tiếng, quái vật hít sâu một hơi, rồi động đậy thân thể.

Ca ca!

Mười tiếng động vang lên ứng với mười chiếc móng vuốt từ đầu ngón tay hắt bắn ra. Móng vuốt tràn đầy năng lượng hắc ám, làm cho người ta không dám khinh thị lực sát thương của chúng.

-Thấy chưa, tên khốn nạn. Đây là trạng thái ma hóa của ta.

Một thanh âm cứng nhắc vang lên. Đây chính là thanh âm của ma hóa Phong Thần. Đây không phải là ma hóa bình thường, bởi vì lúc này Phong Thần vẫn còn lý trí. Nếu mà một vị thần sau khi đã chết mà hóa thành ma, thì không thể có lý trí được.

Như Chiến thần lúc trước. Sau khi ma hóa, hắn cũng chẳng có bao nhiêu trí nhớ cả. Mọi trí nhớ sau khi ma hóa xong sẽ dần dần hồi phục.

Mà Phong Thần trước mặt vẫn còn trí nhớ. Hơn nữa, hắn cũng không phải ma hóa đã lâu. Trên người hắn vẫn còn phong hệ thần lực tinh khiết.

Nói cách khác, Phong Thần cũng giống Cao Lôì Hoa.

- Tên đáng ghét, hãy vinh hạnh vì nhìn thấy trạng thái ma hóa của ta đi.

Ma hóa Phong Thần chỉ vào Minh Vương nói:

- Chết dưới tay ta, chính là hạnh phúc của ngươi!

- Khắc khắc!

Nhìn thấy Phong thần ma hóa xong, Minh Vương cười đều:

- Trạng thái này của ngươi so với sư phụ ta còn kém hơn.

Minh Vương nhìn Cao Lôì Hoa rồi quay lại nhìn Phong Thần và cười lớn.

- Gầm!

Phong Thần giơ tay, lao tới Minh Vương.

- Khắc khắc!

Minh Vương điên cuồng cười, tùy tiện giơ phá đao lên.

Đương!

Phá đao thoải mái đỡ lấy cốt trảo.

Nhưng khi Minh Vương đỡ trảo này, bạch trảo lại luôn xuống dưới.

- Thật nhanh!

Minh Vương thất kinh kêu một tiếng, rồi dùng phá đao che cản bạch trảo.

Keng!

Đao cùng trảo chạm vào nhau. Nơi đó xuất hiện những tia lửa.

- Gào!

Phong Thần hét lớn một tiếng, rồi dùng thêm nhiều sức hơn. Ngay lập tức, Minh Vương bị hấn ném lên trời.

Dưới mãnh lực của Phong Thần, Minh Vương đã bị ném lên cao.

- Khắc khắc!

Nhưng Minh Vương lại cười rộ lên.

- Nhớ lúc đây, cùng sư phụ đánh nhau, đó là lúc người ở trên cao, dùng chiêu thức đó.

Bị bay giữa không trung, Minh Vương lại nhớ lại cảnh hấn đánh nhau với Cao Lôì Hoa.

Khi hấn đánh Cao Lôì Hoa bay lên trời. Cao Lôì Hoa đã thi triển một chiêu thức khiến Minh Vương gần như không chịu được.

- Hôm nay, hãy để ta thử sử dụng chiêu thức này xem.

Trong đầu Minh Vương bỗng xuất hiện một ý tưởng điên cuồng.

Nghĩ như nào làm như vậy!

Phá đao trong tay của Minh Vương nâng lên, rồi ấn theo trí nhớ của mình, hấn chém xuống.

- Trời, đây là?

Cao Lôì Hoa nhìn động tác của Minh Vương liền kinh ngạc hô lên:

- Tử lôì cửu kích?!!

Nhìn thấy Minh Vương thi triển “Tử Lôì Cửu kích”, Cao Lôì Hoa thán một tiếng. Minh Vương đúng là kỳ tài ngút trời. Khi đấu với hấn, Cao Lôì Hoa cũng chỉ dùng chiêu thức đó một lần, mà hấn lại có thể nhớ kỹ như vậy. Có thể nói rằng động tác của Minh Vương đã đúng nhưng thế cũng vô dụng. Cao Lôì Hoa cười khỏ, võ công Trung Hoa chia làm nội công cùng chiêu thức. Trong đó, tuy rằng chiêu thức huyền diệu rất trọng yếu nhưng so với nội công thì lại chẳng là cái gì!

Võ thuật Trung Hoa lấy việc tu luyện nội công là chủ yếu, chiêu thức chỉ là phụ trợ. Rất nhiều chiêu thức phải cần nội công phù hợp mới thi triển được. Nếu không có nội công phù hợp khi thi triển chiêu thức có thể sẽ gây thương tổn cơ bản thân. Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì chết tan xác.

Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa liền quát:

- Minh Vương, mau dừng lại! Dừng dừng, dừng lại mau.

- Ách!

Nghe thấy tiếng hô của Cao Lôì Hoa, Minh Vương tuy muốn dừng nhưng cũng không làm được. Thần lực của hãh không ngờ bị đảo ngược. Đây là tình cảnh mà hãh chưa bao giờ gặp phải.

Phải biết rằng, thần lực trong cơ thể không có khả năng di chuyển như chân khí. Thần lực của bọn họ chỉ giống như một cái hồ đen, chỉ biết hấp thu năng lượng rồi tập trung vào bên trong thần cách, khi cần mới bộc phát ra. Vậy nên đối với việc thần lực lưu động, Minh Vương cũng cảm thấy bất lực.

Thần lực lưu động khiến Minh Vương rất thoải mái. Nhưng khi Minh Vương tiếp tục sử dụng “tử lôì cửu kích” thì thần lực bỗng loạn cả lên. Bởi vì không có nội công tâm pháp nên thần lực chỉ có thể di chuyển không theo phương hướng nào.

Điều này làm Minh Vương rất lo lắng. Hãh chưa bao giờ gặp phải chuyện này!

Hiện tại thần lực trong cơ thể hãh phân chia thành nhiều phần. Mỗi phần lại như một chiến sĩ, lấy thân thể của Minh Vương làm chiến trường mà không ngừng chiến đấu

- Aaaaa!

Minh Vương đau đớn hét lớn một tiếng. Trong cơ thể hãh, thần lực ko ngừng xoay chuyển. Con đau đến mức một nam tử hãh như Minh Vương cũng không chịu được. Mồ hôi lạnh chảy ròng ròng từ trán xuống. Mặt của hãh càng trở nên méo mó.

- Cơ hội tốt!

Tuy không biết tại sao Minh Vương lại hét thảm, nhưng đây chính là một cơ hội tốt với Phong Thần. Hãh cũng không để ý xem có phải Minh Vương bố trí cạm bẫy hay không. Lợi trao của hãh lại lao tới.

- Gầm! Chết đi!

Phong Thần gào to một tiếng, mười ngón tay mang ma lực phong hệ lao về phía Minh Vương.

Minh Vương chỉ có thể trơ mắt nhìn Phong Thần lao tới. Bởi vì bây giờ hãh không thể phản kháng, ngay cả ngẩng đầu lên cũng là một chuyện khó khăn.

Nhìn thấy trao của mình sắp sửa chạm vào người kia, Phong Thần tàn nhẫn cười.

- Phải biết điểm dừng chứ!

Một thanh âm bình thản vang lên bên tai Phong Thần.

Rồi, hai ngón tay thon dài đột nhiên xuất hiện cản lấy trao của Phong Thần.

- Đương!

Hai ngón tay vững vàng kẹp lấy lợi trảo của Phong Thần.

- Gừ!

Phong Thần quát một tiếng, rồi rút lợi trảo ra. Nhưng mặc kệ hấn dùng bao nhiêu sức lực, vẫn không thể đem ngón cái rút ra.

- Gầm, ngươi là ai?!

Phong Thần điên cuồng hét lớn một tiếng.

- Ha ha!

Đứng giữa Phong Thần và Minh Vương chính là Cao Lôì Hoa. Hấn nhẹ nhàng dùng ngón tay được bao bọc bởi cỗ năng lượng màu vàng luôn luôn di động.

Cao Lôì Hoa khẽ dùng sức, ngón tay khẽ bẻ lợi trảo.

Phong Thần kinh ngạc nhìn hấn. Lợi trảo có thể đối kháng với phá đao của Minh Vương mà giờ này, bị hai ngón tay của nam nhân kia bẻ dần dần.

Cuối cùng!

Ca!

Lợi trảo của hấn bị người đàn ông tóc bạc này bẻ gãy.

- A!!!! Không!!

Phong Thần đau đớn kêu lên.

- Phấn!

Cao Lôì Hoa quát khẽ một tiếng, đạp Phong Thần bay ra ngoài.

Sau khi đá Phong Thần ra ngoài, Cao Lôì Hoa áp tay lên lưng của Minh Vương.

Ngay lập tức, một cỗ thần lực âm áp truyền từ tay trái của Cao Lôì Hoa truyền vào cơ thể của Minh Vương, nhanh chóng ổn định thần lực đang tán loạn của hấn.

- Phù!

Sau khi Cao Lôì Hoa ấn lên lưng Minh Vương, hấn liền há miệng thở dốc từng đợt.

Thấy Cao Lôì Hoa áp tay vào lưng mình, Minh Vương bỗng cảm giác thấy một cỗ thần lực âm áp tiến vào trong thân thể. Mà thần lực trong thân thể hấn như đứa trẻ gặp gia đình. Ngoan ngoãn đi theo hướng của Cao Lôì Hoa thần lực. Chúng không còn chạy loạn nữa.

Tai qua nạn khỏi.

Minh Vương thoải mái đứng dậy.

- Phù, may mắn, ta ra tay đúng lúc, nếu không có thể ngươi sẽ lên bàn thờ ăn chuối cả nải rồi.

Cao Lôì Hoa thở hỏn hển nói, rồi thu hồi cánh tay đặt trên lưng Minh Vương.

- Ai, lần này thiệt lớn.

Minh Vương mở mắt cười:

- Không nghĩ chiêu thức kia của sư phụ lại ngang ngược như vậy!

- Ai, ta cũng không nghĩ trí nhớ của người lại tốt như vậy, có thể đem “tử lôi cử kích” nhớ hoàn toàn.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nhưng để thi triển nó không phải chỉ cần copy là làm được. Cần phải phối hợp với nội công tâm pháp mới có thể sử dụng được chiêu thức đó.

- Hai ngày sau, ta sẽ dạy cho người nội công tâm pháp.

- Rống!

Lúc này, Phong Thần vừa bị đá ra, lại vọt lên, lợi trao vừa bị bẻ gãy đã mọc lại lần nữa.

- Phù!

Cao Lôi Hoa thở hắt hển. Vừa rồi chữa trị cho Minh Vương đã tốn khá nhiều thần lực của Cao Lôi Hoa. Mà trong khoảng thời gian này, Minh Vương đừng nghĩ tới việc dùng thần lực. Nếu dùng tới thần lực, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì nổ tan xác.

- Lùi lại đi.

Cao Lôi Hoa nói với Minh Vương.

Minh Vương cũng không dám cậy mạnh, gật đầu rồi lui xuống đứng cạnh Nguyệt Chấn Thiên.

- Uy, con rể, con có đánh lại được hấn không?

Nhìn Cao Lôi Hoa đối kháng với quái vật kia. Nếu hấn thất bại thì con gái của mình của mình sẽ không chịu nổi một lần đả kích nữa.

- Yên tâm đi!

Cao Lôi Hoa cười nói rồi nhìn Phong Thần.

- Ha ha, tên đầu bạc kia, ta xem thần lực của người cũng chẳng còn bao nhiêu đâu.

Quái vật Phong Thần điên cuồng cười:

- Vừa rồi để chữa cho tên kia, người đã tiêu hao không ít thần lực.

Đúng như lời Phong Thần vừa nói, thần lực của Cao Lôi Hoa cũng chẳng còn mấy nữa.

- Ta rất muốn xem dựa vào bộ dáng này của người làm sao có thể đấu với trạng thái ma hóa của ta?!

Phong Thần điên cuồng cười:

- Cho người xem các chiến đấu của ta.

Ba ba ba!

Tay, chân cùng bả vai của Phong Thần đều lần lượt lộ ra những khúc xương.

Những chiếc xương lộ ra, tưởng chừng như làm năng lực chiến đấu của Phong Thần lại tăng lên một bậc.

- Gầm!

Tiếng gầm của Phong Thần làm nước dâng lên, rồi dề xuống Cao Lôi Hoa.

- Đúng thật là lang.

Chỉ một tiếng gấm có thể gây ra thanh âm hùng mạnh như vậy. Xem ra Phong Thần cũng không phải là cái vô không.

- Xuất hiện đi.

Cao Lôi Hoa khẽ quát một tiếng. Hồng quang chợt lóe trên tay hắn. Tài Quyết Chi Nhận hiện ra.

- Mở ra!

Đối với thủy áp tiến đến. Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, rồi chém một phát... ..

Dưới tác dụng che mắt của thủy triều, Phong Thần xuyên qua màn nước lao tới Cao Lôi Hoa.

- Con rể!

Hải hoàng cùng Tĩnh Âm nóng nảy hô lên. Dưới tác dụng che mắt của thủy triều, bọn họ chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy thân ảnh của Cao Lôi Hoa.

Nhìn Phong Thần xuyên qua tầng tầng lớp lớp nước lao tới Cao Lôi Hoa. Thì Nguyệt Chấn Thiên cùng Tĩnh Âm đồng thời hét lớn một tiếng:

- Con rể, cẩn thận.

Nhưng đã muộn. Ngay khi lời bọn họ nói vừa mới vang lên, Phong Thần đã chém vào bóng người đằng sau màn nước đó.

- không!!!!

Vợ chồng Hải Hoàng chần bần không dám nghĩ sau này nữ nhi của mình sẽ ra sao.

- Gừ!! Tên khốn nạn, dám làm thương con rể của ta. Ta liều mạng với ngươi.

Nguyệt Chấn Thiên hét lớn một tiếng, tay nắm chặt “hải hoàng xoa”, dường như muốn lên trợ giúp Cao Lôi Hoa.

Nhưng rồi Hải Hoàng cũng dừng ngay lại. Bởi vì trong tầng nước đó, không ngờ Phong Thần bỗng bị bắn ra.

Hắn hoảng sợ nhìn bên trong màng nước nói:

- Điều này không có khả năng, làm sao có thể như vậy được.

Phong Thần điên cuồng hét lớn.

Ầm!

Một đạo hồng sắc đao quang bay lên trời, chém tầng nước thành hai nửa.

- Thấy khó tin sao?

Một thanh âm từ bên trong màn nước truyền ra.

Rồi một bóng đen từ trong đó hiện ra.

Phong Thần mở to mắt, hoảng sợ nhìn con quái vật này.

Toàn thân con quái vật này bao phủ bởi hắc phiến. Chiếc đuôi không ngừng ve vẩy đằng sau. Sau lưng hắn là một cặp cánh chim đang vẫy vẫy. Mặt hắn được bao phủ bởi những chiếc vẩy đen, còn mái tóc màu trắng vẫn bay trong gió.

Con quái vật này chính là nam nhân đầu bạc kia sao!!

Vừa rồi, khi móng vuốt của Phong Thần chém vào phần eo của nam nhân kia. Bỗng xuất hiện một tiếng kim loại va chạm. Thanh âm này như dùng trường thương bình thường chọc vào vậy rỗng.

Phong Thần ngẩng mặt lên. Ngay lập tức, hắn phát hiện ra trước mặt mình là một con quái vật cao ba thước, cả người bao phủ bởi vậy đen.

Mà móng vuốt của hắn đang chạm vào người của nó.

- Gào!!!!!!!!!!!!

Thanh âm của quái vật khiến Phong Thần bị áp chế. Một cỗ lực lượng lớn truyền đến bắn hắn ra.

Đồng thời âm thanh này dường như cũng muốn phá rách lục phủ ngũ tạng của Phong Thần.

Vậy nên, sau khi bị bắn ra khỏi tầng nước. Phong Thần không nhận được nôn ra một bùm máu.

- Không có khả năng. Làm sao lại là ma hóa!

Phong Thần kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa. Hắn có thể cảm nhận được ma hóa mà Cao Lôi Hoa thi triển khác với ma hóa của hắn.

- Đây là cái gì?

Đằng xa, vợ chồng Hải Hoàng mở to mắt nhìn bộ dáng bây giờ của Cao Lôi Hoa. Nhìn con quái vật có một mái tóc bạc, và cầm trong tay Tài Quyết Chi Nhận. Điều này nói cho họ biết con quái vật này có thể là Cao Lôi Hoa. Nhưng bọn họ không thể tin, cũng không muốn tin con quái vật này chính là Cao Lôi Hoa.

Mà lúc này, người kinh ngạc nhất chính là Phong Thần.

- Không có khả năng, ngoại trừ chúng ta, không ai nắm giữ được ma hóa thuật! Như thế nào lại có người biết ma hóa! Điều đó không có khả năng.

Phong Thần hoảng sợ nhìn Cao Lôi Hoa.

- Kết thúc rồi.

Thanh âm của Cao Lôi Hoa vang lên.

- Trảm!

Thanh âm của Cao Lôi Hoa vang lên cùng với tiếng kim loại va chạm. Hắn giơ Tài Quyết Chi Nhận lên. Lôi Thần lực nhanh chóng tụ vào tay.

Mục tiêu chính là Phong Thần ma hóa.

Một đạo, một đạo lôi quang đỏ như máu phóng lên cao, tạo thành một nửa vàng trắng rồi lao về phía Phong Thần.

Đạo mang tạo thành những khe sâu không thấy đáy trên mặt biển trên đường nó đi.

Đạo mang hùng mạnh gây ra áp lực cho Phong Thần.

- Rống! Lang Vương chi trảo.

Phong Thần hét lớn một tiếng, không ngờ lại trực tiếp đỡ lấy đạo mang của Cao Lôi Hoa.

Chỉ thấy rằng, móng tay hắn dài hơn trở thành một móng vuốt dài trăm trượng

Cự trảo tràn đầy hắc ám ma lực, đánh về phía đao mang của Cao Lô Hoa.

Nhưng Phong Thần không để ý, một cánh tay đầy vẩy đã xuyên qua không gian xuất hiện phía sau lưng hắn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 340

Cái Giá Phải Trả Cho Ma Hóa (Hạ) .

Lang Vương chi thảo.

Đổi mặt với một đao mạnh mẽ của Cao Lôì Hoa, Phong Thần cảm thấy tránh né là vô ích. Rơi vào đường cùng, Phong Thần đành phải dùng toàn lực đánh tới đao mang mạnh mẽ này. Thảo ảnh tung bay, móng vuốt của Phong Thần vung mạnh lên, không ngờ xuất hiện hơn mười đao cự thảo dài trăm trượng.

- Rống, xem Lang Vương chi thảo của ta.

Phong Thần hét lớn một tiếng, cự thảo lao đến đao mang của Cao Lôì Hoa.

Ầm!!

Nhìn cảnh trên không, Phong Thần lại ngẩn cả người.

Bởi vì hắn không ngờ được, nhìn đao mang uy mãnh như thế này lại không chịu nổi một kích. Đao mang vừa tiếp xúc với cự thảo thì nháy mắt đã bị tan nát.

- Đây là chuyện gì?

Phong Thần nghi hoặc, tại sao đao mang của Cao Lôì Hoa lại không có uy lực tỳ nào. Bên ngoài mạ vàng, bên trong thối rữa.

- Chẳng lẽ hắn chỉ là thùng rỗng kêu to thôi?

Trong lòng Phong Thần vui vẻ nghĩ, rồi nhìn về hướng Cao Lôì Hoa.

Nhưng hưng phấn làm mờ mắt Phong Thần, hắn căn bản không nhận thấy, một cánh tay phải đã xuyên qua không gian, lén lút xuất hiện phía sau hắn... ..

Ở thế giới này quyền điều khiển không gian cùng thời gian chính là của riêng mình Sáng Thế Thần. Trừ bỏ Sáng Thế Thần không ai có khả năng nắm giữ nó. Vậy nên không gian cùng thời gian chính là cấm khu của các vị thần. Trừ bỏ lưu lại một số cách vận dụng đơn giản của truyền tống trận, không ai có thể nắm được pháp tắc thời không.

Đương nhiên, không nắm giữ pháp tắc cũng không phải không có cách nào phá vỡ không gian cùng thời gian hạn chế. Ít nhất có một biện pháp có thể phá vỡ hạn chế của không gian.

Bất kể lực lượng gì nếu vượt qua cực hạn của thế giới này, đều có thể phá vỡ không gian. Giống như lực lượng của thần thú, khi tới cực hạn sẽ có thể phá vỡ không gian, mà tốc độ của Cao Lôì Hoa khi đạt tới cực hạn cũng có thể phá vỡ không gian.

Vừa rồi, Cao Lôì Hoa lợi dụng chính là điểm này.

Khi Cao Lôì Hoa làm bộ ra một đạo kiếm quang hùng mạnh, hắn điều chỉnh tốc độ của mình đạt tới cực hạn của thế giới này trong nháy mắt, rồi phá vỡ không gian, rồi xuất hiện phía sau Phong Thần.

- Phá! Sơn! Không!

Không một chút do dự, sau khi xuất hiện phía sau Phong Thần. Tay phải Cao Lôì Hoa nắm lại. Tuyệt kỹ thành danh “Phá Sơn Không”, lạnh lùng đập vào lưng Phong Thần.

Tuy rằng trên người Phong Thần có một tầng xương che chở, nhưng điều kỳ diệu của Phá Sơn Không chính là bỏ qua phòng ngự.

Cho dù người mặc thần khí trên người, Phá Sơn Không vẫn có thể đập vào người người.

Sau khi đập vào lưng Phong Thần, lôì thần lực cũng chậm chậm từ tay truyền vào trong cơ thể hắn.

Phong Thần căn bản không nghĩ Cao Lôì Hoa lại có thể xuất hiện phía sau mình. Không một chút phòng bị, Phong Thần lĩnh trọn toàn bộ Phá Sơn Không của Cao Lôì Hoa. Tầng áo xương bên ngoài chỉ có thể cản quyền kinh một ít, còn lại đa số quyền kinh tiến vào trong cơ thể của Phong Thần, và tiến hành phá hoại.

- Ừa

Phong Thần mở miệng ra ói ra một bùm mau tươi, tiếp đó cả người hắn trầm xuống như bị đá đè lên.

- Thật mạnh.

Cách chiến trường không xa, Cửu U và người gọi là Âm đang đứng nhìn cuộc chiến. Cửu U không khỏi cảm thán một tiếng, nhìn Cao Lôì Hoa mạnh mẽ như vậy, Cửu U càng thấy hy vọng trả thù của mình ngày càng xa vời.

- Ừ! Cao Lôì Hoa này đích thực rất mạnh. Hơn nữa ta còn có cảm giác rằng, tương lai nam nhân này sẽ còn mạnh mẽ hơn nữa. Có thể hắn sẽ mạnh như chúa tể.

Âm nhẹ giọng nói:

- Ta rất mong chờ thời khắc đó.

- Mạnh như chúa tể?

Cửu U gất gao nhìn Cao Lôì Hoa. Nếu thật sự hắn càng ngày càng mạnh như lời Âm nói.

- Đáng chết!

Bị Cao Lôì Hoa đập một phát, khiến Phong Thần chảy máu như điên. Lúc

này lực phủ ngũ tạng của hắn cứ như bị vô số kim châm đâm vào.

- Gừ, đáng chết! Lĩnh vực!

Phong Thần tụ tập thần lực, hét lớn một tiếng:

- Lĩnh Vực – Tuyệt Sát phong chi trận.

Ừ ù!

Một mảng hắc phong nhanh chóng tản ra. Tuy rằng ở dưới biển, nhưng không ngờ lĩnh vực của Phong Thần lại có thể tạo ra phong nguyên tố thể giới.

Phong nhận, vô số phong nhận! Trong tuyệt sát phong chi trận, vô số phong nhận xoay tròn. Những phong nhận này dường như khoe độ sắc bén của nó với người đời.

- Lĩnh vực bậc một sao?

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói rồi điên cuồng cười:

- Ha ha ha ha ha! Lĩnh vực bậc một không làm gì được ta.

Nói rồi, Cao Lôi Hoa nhanh chóng bước vào bên trong lĩnh vực của Phong Thần.

Ừ! Ừ!

Đao phong không ngừng tạt vào mặt Cao Lôi Hoa, nhưng vẫn không thể tạo thành thương tổn với Cao Lôi Hoa.

- Lĩnh vực tầng một không thể tạo ra được thương tổn với ta.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói:

- Nếu muốn đả thương ta thì hãy xuất bản lĩnh chân thật ra đi.

- Người đừng có đắc ý.

Phong Thần cắn răng nói:

- Tuy rằng không biết người làm sao mà ma hóa được. Nhưng người đừng tưởng ma hóa sẽ vô địch thiên hạ.

- Phong chi lĩnh vực tầng hai!

Đôi mắt màu xanh của Phong Thần lóe lên:

- Bạo phong lĩnh vực

Phong nhận bạo quanh Cao Lôi Hoa nháy mắt biến thành gió xoáy (bạo phong). Vô số bạo phong bạo quanh thân thể Cao Lôi Hoa.

Chỉ một chút không cẩn thận, bạo phong đã cửa vào tay của Cao Lôi Hoa. Máu tươi màu vàng không chảy từ vết thương ra.

Bạo phong cũng không phải mở ra được lân phiến trên người Cao Lôi Hoa, mà cứ xuyên qua lớp vảy chạm vào thân thể Cao Lôi Hoa.

- Cái này cũng được.

Cao Lôi Hoa nói:

- Giờ tới lượt ta.

Nói rồi, Cao Lôi Hoa giơ Tài Quyết Chi Nhận lên:

- Lĩnh vực, tốc độ lĩnh vực.

Dùng bí pháp khinh công với tốc độ lĩnh vực phụ trợ. Tốc độ của Cao Lôi

Hoa đã trở nên quá kinh khủng. Hắn xuyên qua bạo phong lao về phía Phong Thần.

Dưới tốc độ của Cao Lôì Hoa, Phong Thần cũng không thể nhìn thấy rõ ràng thân ảnh của Cao Lôì Hoa.

- Tiếp chiêu.

Lão Cao vọt đến trước mặt Phong Thần. Nhắm tới ngực của hắn, Cao Lôì Hoa hung hăng húc tới.

Rắc!

Tiếng gãy xương vang lên. Đồng thời thân hình của Phong Thần cũng bị bắn lên trời.

Nhưng đây mới là lúc bắt đầu màn biểu diễn hoa lệ của Cao Lôì Hoa.

Với tốc độ còn nhanh hơn tốc độ Phong Thần bay đi. Cao Lôì Hoa trong nháy mắt đã chặn mất đường bay của Phong Thần. Hai tay hắn đan thành một, rồi đập Phong Thần đang bay trên không xuống đất.

- A!!!!

Phong Thần hét thảm.

Màn biểu diễn vẫn còn tiếp tục. Giống như xuyên qua không gian, thân ảnh của Cao Lôì Hoa lại xuất hiện bên dưới Phong Thần rồi đập hắn bay lên... ..

Giống như một con rối, Phong Thần không ngừng dính đòn của Cao Lôì Hoa. Hắn chỉ giống một bao cát để Cao Lôì Hoa đánh đập.

Phong Thần cảm thấy mình không còn một tia lực lượng... ..

*****.

- GỪ!

Phong Thần phần nộ hét một tiếng, Tia lý trí cuối cùng đã mất đi. Ý thức của Phong Thần dần dần nhạt dần... ..

Ma hóa là một con dao hai lưỡi, có lợi cũng có hại.

Khi Phong Thần ngất đi, một cỗ tinh thần lực kỳ quái xuất hiện khống chế cơ thể của Phong Thần. Theo sự khống chế của cỗ tinh thần lực này, đôi mắt của Phong Thần đỏ lên mà bên cạnh đó là một vòng hào quang màu đen.

- Gầm!

Bị đá lên không trung, Phong Thần đột nhiên tạm dừng lại, rồi những cốt thứ sau lưng như cây dưới mưa, nhanh chóng sinh trưởng. Chỉ trong mấy chốc đã trở thành một cánh xương khổng lồ.

Đôi cánh xương mạnh mẽ vô. Thân hình Phong Thần nhẹ nhàng hạ xuống.

- Khắc khắc!

Trên không trung, Phong Thần cười quái dị:

- Khắc khắc! Hiện tại, ta tuyên bố! Ta, Lang Vương lại một lần nữa sống lại.

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn Phong Thần. Theo cảm giác của hắn, Phong

Thần hiện nay khác hẳn với Phong Thần lúc trước.

- Ha ha ha ha! Đúng rồi, tên đầu bạc kia, vừa rồi người đánh ta đau quá!

Phong Thần, có lẽ phải nói là “Lang Vương Gia Nội Đặc” nhìn chăm chăm vào Cao Lôi Hoa, bàn tay hắn đã trở về dạng rắn.

- Đánh đau quá!

Thân ảnh hắn vừa động, đã xuất hiện trước mặt Cao Lôi Hoa. Lĩnh vực bình thường đối với thần bình thường thì rất hữu dụng, nhưng nếu đối với thần pro mà nói lĩnh vực chỉ dành cho những con gà. Mà Cao Lôi Hoa là một vị thần pro, đối với hắn lĩnh vực chẳng còn tác dụng gì nhiều.

Hiện tại, phía sau Cao Lôi Hoa, Lang Vương Gia Nội Đặc giơ tay phải lên. Năm móng vuốt sắc bén hung hăng chém về phía Cao Lôi Hoa.

- Gừ!!!!

Cao Lôi Hoa quát nhẹ một tiếng, tay phải giơ lên chặn lấy móng vuốt.

Sau khi chế trụ được móng vuốt của Lang Vương, Cao Lôi Hoa không do dự dùng tay trái đâm vào ngực của Phong Thần.

Ngay khi tay trái chạm ào cốt giáp trên ngực của Phong Thần. Bỗng từ tay trái truyền tới một cỗ lực lượng thần bí. Dưới sự trợ giúp của nó, tay trái của hắn dễ dàng xuyên qua cốt giáp và ngực của Phong Thần.

- Ách!

Lang Vương Gia Nội Đặc mở to hai mắt nhìn Cao Lôi Hoa. Hắn không tin được, chỉ dùng tay trái như vậy mà có thể xuyên qua ngực hắn. Hắn nhìn một tầng dày cốt giáp nhưng lại không có một chút tác dụng nào.

- Khôn kiếp! Tại sao lại vậy?

Lang Vương Gia Nội Đặc hét lớn một tiếng, móng vuốt hung hăng chụp xuống đầu Cao Lôi Hoa.

Nhưng khi hắn mới giơ tay lên, một cỗ lực lượng kỳ dị từ trong tay Cao Lôi Hoa truyền tới. Lập tức Gia Nội Đặc biến sắc. Hắn cảm giác được một cỗ lực lượng vừa khiến hắn quen thuộc lại khiến hắn sợ hãi.

Cao Lôi Hoa cũng nghi hoặc. Khi cánh tay trái tiến vào trong ngực của Phong Thần. Một cảm giác kỳ diệu từ tay hắn truyền tới. Cao Lôi Hoa có cảm giác được dường như cánh tay trái của mình còn cất giữ một thứ gì đó. Vừa rồi lực lượng thần bí đó đã khiến cánh tay trái của hắn dễ dàng xuyên qua ngực của Lang Vương.

Tiếp đó, khi cánh tay trái của Cao Lôi Hoa xuyên qua ngực của Phong Thần, một chuyện đã xảy ra. Một cỗ lực lượng hùng mạnh truyền từ trong cánh tay trái ra.

Phong Thần sau khi ma hóa có một tầng ma hóa cốt giáp, Nhưng hiện tại bộ giáp này giống như nước bị tay trái của Cao Lôi Hoa hấp thu.

- Không! Trời ơi! Đây là lực lượng của chủ nhân.

Gia Nội Đặc lớn tiếng hét:

- Chủ nhân, tôi sai rồi. Cầu ngài tha cho tôi đi. Tôi không nên ra tay với

ngài. Cầu ngài buông tha tôi!

- Hả?

Cao Lôì Hoa cũng bị cảnh tượng này làm khó hiểu. Hẳn bây giờ vẫn không biết Phong Thần tại sao biến thành Lang Vương Gia Nội Đặc. Mà dường như Lang Vương còn kêu Cao Lôì Hoa là “ chủ nhân”.

Buông tha cho hắn?

Đúng lúc Cao Lôì Hoa không biết nói cái gì. Đừng nói Cao Lôì Hoa vẫn không biết tại sao Lang Vương lại cầu xin buông tha cho hắn. Cho dù biết Cao Lôì Hoa cũng không bỏ lỡ cơ hội ra tay với hắn.

Vậy nên tiếp thu ma pháp vẫn tiếp tục. tay trái của Cao Lôì Hoa giống như một chiếc máy bơm, không ngừng đem ma lực trên người Phong Thần hút hết.

Khi hấp thu lực lượng của Phong Thần, vảy trên tay trái của Cao Lôì Hoa cũng dần dần rút đi.

Đồng thời trên tay trái của Cao Lôì Hoa xuất hiện một ma pháp văn như con rắn đen quấn quanh tay trái. Lang Vương bị tay trái hấp thu ma lực dần biến thành một chiếc vòng đầy hoa văn treo trên cổ tay trái.

Lực lượng không ngừng bị hấp thu, khiến giọng van xin của Lang Vương dần dần yếu đi rồi biến mất.

Sau khi Lang Vương bị Cao Lôì Hoa hấp thu. Dần dần lý trí của Phong Thần dần dần trong trở lại.

Tinh thần lực của Lang Vương trong cơ thể Phong Thần đã bị Cao Lôì Hoa rút ra ngoài. Hiện tại Phong Thần đã trở lại Phong Thần từ lúc đầu.

- Ta đã sớm biết.

Thanh âm suy yếu của Phong Thần vang lên:

- Ma hóa thân thể của mình chung quy sẽ phải trả giá đắt.

Phong Thần dường như lâu bầu, nhưng dường như ám chỉ Cao Lôì Hoa ở bên cạnh:

- Nam nhân hùng mạnh, tuy ta không biết tại sao ngươi có thể ma hóa được. Nhưng ta nhắc nhở ngươi. Hãy ít dùng ma hóa lực lượng đi, bởi sau này ngươi sẽ phải trả giá.

- Phải trả giá?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Đúng, giống như ta vừa rồi.

Phong Thần bằng bó ngực của mình rồi cố gắng duy trì thần lực rồi nói:

- Sau khi ma hóa tới một số lượng nhất định, cơ thể ngươi sẽ quen dần với ma hóa. Khi đó bị kích sẽ bắt đầu. Khi ngươi ma hóa, ngươi sẽ không thể khôi phục lại hình dạng vốn có.

- Trừ cái đó ra, còn một số thứ phải trả giá. Mỗi người mỗi khác.

Phong Thần ngẩng đầu lên:

- Như ta chẳng hạn, sau mỗi lần ma hóa, thính giác của ta càng ngày càng

kém. Khi hoàn toàn không nghe được, thì cơ thể ta đã chính thức thích hợp với ma hóa. Rồi ta sẽ biến thành quái vật và không thể tỉnh táo lại được nữa.

- Hiện tại, ta rất hận bọn họ.

Phong Thần nói:

- Mấy tên kia đã lừa ta để làm thí nghiệm. Ta hận bọn họ. Bọn họ nói ma hóa có rất nhiều lợi ích nhưng lại không nói cho ta biết khuyết điểm của nó là gì.

- Cũng không biết bọn họ dùng phương pháp gì mà có thể đem linh hồn cùng lực lượng tiến vào trong cơ thể của bọn ta. Khiến bọn ta tưởng có năng lượng mạnh mẽ. Nhưng bây giờ mới biết cái giá phải trả khi ma hóa.

- Người rất mạnh.

Phong Thần dùng hết khí lực nói với Cao Lôì Hoa:

- Nhưng hãy cẩn thận mấy tên ở thiên giới. Kế hoạch của bọn họ có thể gây bất lợi cho ngươi. Tuy ngươi rất mạnh, nhưng bọn họ lại đông. Cẩn thận nhé.

- A, cảm ơn rất nhiều.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lên cười:

- Bọn họ nếu phạm ta, ta sẽ huyết tẩy thiên giới. Sợ cái búa.

“Nếu muốn huyết tẩy thiên giới thì cần bao nhiêu lực lượng?”

Cao Lôì Hoa âm thầm tính.

A! Cái này là chuẩn bị trước cho an tâm. Đỡ phải lo “Nước đến chân mới nhảy”...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 341

Giết! Giết! Giết! Giết!

Cường đại cũng không phải là một việc tốt. Bởi vì, cường đại sẽ khiến cho người bước chân lên con đường chiến đấu vô tận. Cho dù người không nghĩ, không muốn nhưng không thể tránh khỏi.

- Trên đời này, chỉ cần sinh mệnh có trí tuệ tồn tại thì sẽ có chiến đấu tồn tại. Mà sinh vật càng cường đại tồn tại, lại càng không thể thoát ly khỏi chiến đấu vô tận, vô tận luân hồi.

- Mỗi khi người chiến thắng một đối thủ. Thì sẽ có một đối thủ càng mạnh hơn xuất hiện. Đây là sự thật, đây là vòng tròn chiến đấu. Trừ phi, người trở thành đỉnh cao kim tự tháp! Trở thành chúa tể, trở thành đáng tối cao, như vậy, người mới thoát ra khỏi cái vòng tròn luân hồi chiến đấu này!

Có lẽ sắp sửa đối mặt với cái chết. Máy câu đó Phong Thần phá lệ mà nói ra.

Chỉ vài câu nhưng kinh ngạc lòng người, cũng là đúc kết cả đời người của Phong Thần.

Cả đời Phong Thần, đều theo đuổi lực lượng cường đại hơn. Giống như Huyết Sắc Minh vương, hấn tìm kiếm đối thủ khắp nơi, tìm kiếm phương pháp chiến đấu mạnh mẽ hơn... ..

- Cảm ơn người, đã cho ta chết thanh thản...

Phong Thần nắm chặt nửa thanh cự kiếm. Sau đó, thân thể một lần nữa biến thành phong nguyên tố tinh thuần nhất thế gian, trừ đoạn kiếm ra, không có lưu lại vật gì. Đây là hậu quả của ma hóa, lực lượng cường đại thông qua loại mật pháp nào đó xâm nhập vào cơ thể Phong Thần. Nhưng sau khi Phong Thần chết sẽ biến thân thể thành nguyên tố cơ bản nhất, không lưu lại thứ gì khác. Bao gồm cả thần cách bất diệt.

- Ôi.

Cao Lô Hoa thở dài. Máy lời nói cuối của Phong Thần làm Cao Lô Hoa suy nghĩ ngẩn ngơ.

- Có lẽ, người nói đúng.

Cao Lô Hoa nhìn nửa đoạn kiếm:

- Vô tận chiến đấu, cho dù người nghĩ không muốn chiến đấu, nhưng

chiến đấu lại bám theo người.

Cầm nửa thanh cự kiếm, tay phải Cao Lôì Hoa dùng một chút lực. Dem nửa đoạn này cắm vào lòng đất sâu dưới đáy đại dương.

- Chẳng lẽ, thực sự phải trở thành đỉnh cao của tồn tại, mới có khả năng nhảy ra khỏi vòng tròn chiến đấu vô cùng tận này sao?

Cao Lôì Hoa khẽ nói, tăng vẩy đen trên người chậm rãi lùi vào trong cơ thể.

Khi vẩy bắt đầu lùi về trong cơ thể, Cao Lôì Hoa nhanh chóng lấy một bộ y phục võ sĩ màu trắng trong nhần không gian, bằng tốc độ nhanh nhất mặc lên người, tránh cho việc để lộ cơ thể ra ngoài...

- Cao Lôì Hoa.

Nhìn thấy con quái vật vẩy đen một lần nữa biến thành Cao Lôì Hoa. Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên khẽ gọi.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa nhìn phía Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên.

- Cao Lôì Hoa nè, vừa rồi người xảy ra chuyện gì? Sao lại biến thành quái vật?

- A. Không có gì. Đây chính là một loại lực lượng đặc thù của con thôi.

Cao Lôì Hoa đi tới bên Nguyệt Chấn Thiên.

- Làm ơn đừng kể cho Tĩnh Tâm biết việc này, được không ba?

Cao Lôì Hoa dặn dò Nguyệt Chấn Thiên.

- Ta hiểu.

Nguyệt Chấn Thiên gật đầu.

- A. Cảm ơn ba vợ.

Cao Lôì Hoa cười ha ha:

- Con cũng không muốn cho Tĩnh Tâm biết hình dạng vừa rồi của con.

- Tốt lắm. Chuyện này, cũng coi như chẳng có gì.

Nguyệt Chấn Thiên thở dài. Ngẩng đầu nhìn phía thi thể Hải mẫu Tắc Á:

- Ta không sao nghĩ tới, thân là vợ Hải hoàng đầu tiên, thế mà mẹ ta lại liên kết với người khác để khống chế Hải tộc. Chẳng lẽ mẹ không có chút tình cảm nào với Hải hoàng sao?

- Có lẽ, Hải mẫu không có một chút cảm tình với Hải hoàng.

Một bên Tĩnh Âm nhẹ giọng nói:

- Nghe nói, cuộc hôn nhân giữa Hải mẫu với Hải hoàng là vua các vị thần Dớt ban hôn. Cho nên hai người bọn họ thành một đôi cũng là do bị cưỡng ép thôi. Bọn họ trong lúc đó có lẽ không có chút cảm tình đáng nói nào.

- Điều này có lẽ cũng là nguyên nhân mẹ cưỡng ép Tĩnh Tâm kết hôn.

- Cái gì mình không thích đừng cho người khác.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói:

- Nếu chính mẹ cũng không thích bị người khác an bài hôn nhân. Vậy cũng không nên cưỡng chế an bài hôn ước cho Tĩnh Tâm chứ. Tất cả mọi

việc đều là tự làm tự chịu mà thôi...

Thời gian như tên lửa. Từ lúc sự kiện ‘Hải mẫu bị giết’ đến giờ đã ba ngày.

Ba ngày này, mỗi ngày Cao Lôì Hoa đều giúp đỡ Huyết Sắc Minh vương không chế, điều khiển lại thần lực đang bạo loạn trong cơ thể.

Sau khi tu dưỡng ba ngày, Cao Lôì Hoa chuẩn bị trở về.

- Hôm nay, phải về sao?

Mẹ vợ Tĩnh Âm có phần lưu luyến nhìn con gái yêu cùng cậu rể quý này. Vốn thấy mấy ngày nay tâm tình con gái có phần tốt lên, bà còn muốn ở cùng con gái vài ngày nữa. Nhưng không nghĩ tới giờ Tĩnh Âm phải đi về đại lục.

- Không có việc gì, mẹ.

Cao Lôì Hoa cười với mẹ vợ:

- Dù sao Quang Minh đế quốc cách nơi này cũng không xa, lấy tốc độ của ba mẹ thì từng đó cũng không đáng nói. Khi nào rảnh mẹ có thể đến chỗ bọn con được mà.

- Hừm!

Tĩnh Âm hừ một tiếng. Trợn mắt nhìn Cao Lôì Hoa:

- Nếu không phải người vội vã về thì con gái yêu của ta đây phải vội vàng như thế?!

- Hì hì.

Cao Lôì Hoa ngượng ngừng gãi đầu, chủ yếu là hấn muốn về sớm để mang Saga đi gặp mẹ. Dù sao cũng hứa cưới vài tháng rồi.

- Quên đi. Không nói với người nữa.

Tĩnh Âm nói:

- Lôì Hoa nè, mấy tháng qua Tĩnh Âm vì người mà chịu nhiều đau khổ rồi. Trở về, người nhất định phải chăm sóc bồi bổ lại vợ mình nghe chưa. Nếu không, lần sau ta đi đến nhà người, không tha cho người!

- Vâng, đương nhiên rồi.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng cầm tay Tĩnh Âm, mấy tháng qua, Tĩnh Âm gây một vòng rồi. Làm Cao Lôì Hoa rất đau lòng.

- Đúng rồi, ba nè, trước khi đi, con có cái này đưa cho ba.

Cao Lôì Hoa nhìn Nguyệt Chấn Thiên. Đột nhiên nghĩ tới cái gì, cười nói.

- Đưa ta? Cái gì vậy?

Nguyệt Chấn Thiên vừa nghe đến Cao Lôì Hoa muốn đưa lễ vật cho bố vợ, tự nhiên là vui vẻ vụn vặt. Vợ vàng hỏi.

- À, cái này khẳng định ba rất thích.

Cao Lôì Hoa cười hì hì, sau đó mở nhẫn không gian ra.

Sau đó lấy ra một vật màu lam sẫm, tam giác xoa xuất hiện. Vừa xuất hiện, trên thân tam giác xoa tỏa ra dao động thủy thần lực.

- Ô?

Tĩnh Âm nghi hoặc nhìn tam giác xoa trong tay Cao Lôì Hoa:

- Cái tam giác xoa này sao quen mắt thế nhỉ?

Tĩnh Âm nói:

- Giống như đã xem qua ở đâu?!

- Đây, đây là Hải hoàng tam giác xoa?

Hải hoàng trừng mắt nhìn. Kinh ngạc nói.

- Vâng, không sai, đây là Hải hoàng tam giác xoa của ba.

Cao Lôì Hoa cười hì hì nói.

- Lôì Hoa. Tam giác xoa của Chấn Thiên sao lại ở trong tay con thế?

Mẹ vợ Tĩnh Âm nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa. Bộ tam giác xoa này mấy ngày hôm trước cùng chiến đấu với Phong Thần, Hải hoàng vẫn còn dùng.

- Hì hì, cái này mẹ phải hỏi ba rồi.

Cao Lôì Hoa cười hì hì nói.

- Chấn Thiên. Chuyện này là sao?

Tĩnh Âm quay đầu nhìn Hải hoàng.

- Này, cái này.

Hải hoàng bắt đầu gãi đầu. Không biết phải nói thế nào mới tốt.

- Ba, còn có cái này.

Cao Lôì Hoa lại lấy thêm một đồ từ nhẫn ra.

Đó là bộ sáo trang của Hải hoàng.

- Đây là, Hải hoàng sáo trang! Ông trời ơi. Con rể, người không cướp đồ của Tinh Linh thần kia chứ!

Hải hoàng hưng phấn ôm lấy Hải hoàng sáo trang của mình:

- Thực sự là... Ôi, con rể, lần sau người đi cướp của cái tên vạn ác đó, nhớ kêu ta đi theo nha! Gì chứ cướp của tên đó ta ủng hộ người!

- Hì, không phải con cướp. Mà con đổi đồ với hắn đó.

Cao Lôì Hoa cười ha ha.

- Tốt lắm, mẹ, ba. Thời gian không còn sớm, ta cùng Tĩnh Tâm đi về trước.

Tay trái Cao Lôì Hoa ôm lấy Rudolph. Tay phải ôm lấy Bảo Bảo, nói với vợ chồng Nguyệt Chấn Thiên.

- Bà ngoại, rảnh đến nhà con chơi~~

Bảo Bảo nũng nịu nói với Tĩnh Âm. Sau đó mấy đứa nhỏ vẫy tay bai bai hai vợ chồng Nguyệt Chấn Thiên.

- Ngoại à~~

Vừa nghe sao có vẻ già thế.

Đợi cả nhà Cao Lôì Hoa đi xa, Tĩnh Âm mới cứng ngắc quay đầu nhìn Nguyệt Chấn Thiên:

- Chấn Thiên!

- Hà? Có gì à?

Nguyệt Chấn Thiên giật mình.

- Chúng ta. Có phải hay không đã già rồi.

Tĩnh Âm nhẹ giọng hỏi.

Lên mặt biển, lão ca Nguyệt Hoa Thiên gọi một chiến thuyền xa hoa đầy đủ tiện nghi cho cả nhà Cao Lô Hoa.

Chiến thuyền này đi đến biên giới Quang Minh đế quốc, cho nên Nguyệt Hoa Thiên sắp xếp cả nhà Cao Lô Hoa ngồi lên về.

Xuống thuyền, đoàn người Cao Lô Hoa gồm người nhà, đệ đệ Huyết Sắc Minh vương và cặp vợ chồng Thú thần cùng nhau đi vào Quang Minh đế đô.

Khi sắc của Huyết Sắc Minh vương đã tốt hơn nhiều. Buổi tối hôm giết Phong Thần, Cao Lô Hoa liền đem một bộ trụ cột cơ bản (Phương pháp hít thở) dạy cho Minh vương. Đầu tiên để cho Minh vương sử dụng phương pháp này bình ổn lại thần lực hỗn loạn trong cơ thể.

Vì thần lực ở thế giới này có thể thay thế chân khí. Nên chiêu theo phương thức vận hành chân khí cũng đã giảm đi thương thế của Minh vương rất nhiều.

Trên đường trở về, Cao Lô Hoa kể cho Tĩnh Tâm nghe chuyện những ngày qua. Chuyện chỉ mấy ngày lại tương đương ba tháng trời. Đây chính là nguyên nhân mà Cao Lô Hoa không thể trở về lễ cưới kịp thời.

- Hi, con cũng nghĩ ba biến mất vài tháng là có nguyên nhân mà.

Nguyệt Nhị ở cạnh cười nói.

Ánh mắt Tĩnh Tâm lộ ra ý cười, về việc Cao Lô Hoa mất tích mấy tháng này, tuy nàng không hỏi nhưng không có nghĩa nàng không muốn biết.

- Đúng rồi. Nguyệt Nhị. Con ở với Tinh Linh thần học được cái gì không? Cao Lô Hoa hỏi.

- A, lão ba, bây giờ không được xem thường con đó. Hi, giờ con không có yếu như trước đâu à nha!

Nguyệt Nhị đắc ý nói, đồng thời còn giơ nắm tay lên ra vẻ mình rất mạnh.

Cao Lô Hoa nghe Nguyệt Nhị nói liền đưa mắt đánh giá Nguyệt Nhị một cách cẩn thận.

Sau đó Cao Lô Hoa liền phát hiện trên người của Nguyệt Nhị lóe ra một tầng sinh mệnh thần lực tự nhiên, giống trên người của gã Tinh Linh thần kia. Chỉ là yếu và mỏng hơn nhiều.

- Ha ha, không hổ là con gái lão Cao ta.

Cao Lô Hoa cười nói, đồng thời theo thói quen đưa tay lên xoa đầu Nguyệt Nhị.

- Ba Cao ơi. Chúng ta mau về nhà đi. Con đói bụng...

Bảo Bảo ở trong lòng Cao Lô Hoa kêu.

- Ơc ơc...

Bảo Bảo vừa dứt lời, bụng của thần thú ở phía sau kêu lên.

- Ba Tra Lý cũng đói bụng.

Bảo Bảo vỗ tay cười nói.

- Đúng là vườn nào sâu nấy.

Cao Lôi Hoa cười hà hà:

- Được rồi, chúng ta đi nhanh hơn một chút, tranh thủ về ăn cơm chưa đi...

Đúng lúc cả nhà Cao Lôi Hoa đang tán ngẫu trên đường.

Đột nhiên, chỗ cả nhà Cao Lôi Hoa vừa đi qua, một bóng người có cánh dơi chợt lóe qua trên không.

- Batman?!

Cao Lôi Hoa quay đầu, nhìn bóng người có cánh dơi đó nói.

- Ác ma tộc?

Thần thú cùng Vong Linh nữ thần nhìn bóng người nọ, nói ra thân phận bóng người này.

Mà tại chỗ bóng ác ma đó vừa lướt qua ngay sau đó vang lên từng tiếng sấm sét. Tiếng sấm dày đặc! Theo tiếng sấm, hư không đột nhiên mở ra. Trên trời cao đột nhiên xuất hiện một cỗ lực lượng bàng bạc mạnh mẽ vô cùng chậm rãi buông xuống. Ngay sau đó, một cái thông đạo không gian cực lớn xuất hiện.

- Giết...

- Giết...

Từng tiếng kêu hét từ trong thông đạo truyền ra. Sau đó, năm vị thần hai cánh bậc tám xuất hiện trong thông đạo. Ở phía sau là một đội quân thiên sứ đông đảo!

- Sao lại thế này?

Thần thú cùng Cao Lôi Hoa lập tức nhìn thấy tình cảnh trên thông đạo.

- Là, ra tay với ta sao? Thần tộc sao?

Cao Lôi Hoa nhớ tới việc Phong Thần từng nói thần tộc muốn ra tay với mình.

Nhìn thiên sứ đi ra cuộn cuộn trên bầu trời, Cao Lôi Hoa cười lạnh:

- Chỉ bằng mấy thằng người chim đó mà muốn tính mạng của Cao Lôi Hoa ta sao, vãi hà!!!

- Huynh!

Cao Lôi Hoa quát lên, lôi quang trên bầu trời bắt đầu ngưng tụ.

- Vong Linh nữ thần, phiền cô mang Tĩnh Tâm cùng bọn nhỏ đứng một bên coi đi.

Cao Lôi Hoa quay đầu nói với Vong Linh nữ thần.

- Không thành vấn đề.

Vong Linh nữ thần lên tiếng.

- Lôi.

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lôi Hoa. Tay siết chặt. Ánh mắt băng lam xuất hiện một tầng nước mỏng, nàng rất muốn giúp, nhưng...!

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa ñột nhiên gọi khẽ.

- Vâng.

Tĩnh Tâm lên tiếng.

- Bảo vệ mấy ñứa nhỏ.

Cao Lôì Hoa nói:

- Cũng bảo vệ tốt bản thân mình.

- Vâng!

Tĩnh Tâm ôm lấy mấy ñứa nhỏ cùng Vong Linh nữ thần ñứng ra sau mấy gốc cây.

Chờ Tĩnh Tâm, Vong Linh nữ thần cùng bọn nhỏ núp sau lùm cây, Cao Lôì Hoa chậm rãi rút Tài Quyết rồi cười lạnh nhìn bảy thiên sứ ñông như ruồi. ðứng cạnh Huyết Sắc Minh vương vuốt ve phá ñao, khoe miệng lộ ra nụ cười âm trầm. Còn Thần thú cũng lấy thần phủ trên lưng xuống, sau ñó dùng một khối ñá ma pháp ñen tuyền lấp lên thần phủ.

- Giết!!

Trên bầu trời tiếng kêu không ngừng truyền ñến.

- A!

Ñột nhiên, năm vị thần ñi trước thấy ba người Cao Lôì Hoa liền ñứng lại.

- Tên này, ñầu bạc. Chẳng lẽ là, lôì thần tân nhiệm Cao Lôì Hoa?

Năm tên vừa nhìn thấy Cao Lôì Hoa thì cùng kêu lên, sau ñó cả năm liếc mắt nhìn nhau.

- ðúng vậy, ñầu bạc, trong thiên hạ này trừ cái gã Cao Lôì Hoa ñó ra thì còn ai cơ chứ.

- Vậy giờ chúng ta phải làm gì? Tiếp tục ñuổi theo Lucifer, hay sao?

Một tên trong năm hỏi.

- Còn hỏi nữa?

Bốn tên khác cùng cười:

- Cùng so sánh với Lucifer, thì gã Cao Lôì Hoa này cũng có phân lượng hơn. Nếu ñã gặp tất nhiên giải quyết Cao Lôì Hoa quan trọng hơn!

Cùng nhau gật ñầu, năm thần giơ vũ khí của mình lên:

- Giết!!

- Giết. Giết!

- Giết!! Giết!! Giết!!

Các thiên sứ sau lưng năm vị thần cũng không biết bọn họ ñối mặt với ai. Nhưng ñây cũng không phải chuyện mà họ lo. Dù sao thì năm vị thần cầm ñầu ra mệnh lệnh tấn công ai thì bọn họ xông lên chém thẳng ñó. ðầu sau thì sắp bảo sao em xin làm vậy mà!

- ðến tốt!

Huyết Sắc Minh vương liếm mép:

- ðã lâu, không buông tay chém giết. Ta giết!!

Tuy rằng chỉ có một người, nhưng Huyết Sắc Minh vương bộc phát ra sát

khí mãnh liệt còn hơn cả trăm vạn thiên sứ!

Phá đao trong tay đỏ tươi, pháp tắc U Minh lại xuất hiện trên đao. Minh vương dũng mãnh xông về phía thông đạo đang tràn đầy đội quân thiên sứ đông như kiến!

- Giết đi...

- Giết hết...

...

Vô số thiên sứ cùng gào thét, tiếng kêu vang vọng trời xanh. Xông thẳng về phía ba người Cao Lô Hoa.

- U Minh, có nghĩa là tử vong hoàn toàn.

Ánh mắt Minh vương biến thành màu đỏ:

- Đao này, sẽ chém thân thể lẫn linh hồn các ngươi!

Minh vương nhếch miệng cười. Quanh thân huyết sắc thần lực mãnh liệt mênh mênh. Không trung huyết quang xuất hiện. Đao mang mãnh liệt chiếu rọi nửa trời, một đao này, trong nháy mắt đã phá tan thân thể một thiên sứ.

Máu màu vàng bắn ra tung tóe, thân thể của thiên sứ kia bị xé thành từng mảnh nhỏ rơi xuống.

- AAA~ Giết!

Nhìn thấy đồng bọn trong nháy mắt bị chém giết, lửa giận nổi lên. Đám thiên sứ từ bốn phương tám hướng xông tới Huyết Sắc Minh vương.

- Giết! ~

Một tên thiên sứ không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau lưng Minh vương. Hắn vung trường kiếm chém vào đầu Minh vương.

Đúng lúc này thì một tiếng xé gió của vật nặng vang lên.

Sau đó, một cây đại phủ đã chém tên thiên sứ này thành hai nửa!

Mang theo ánh mắt không tin, máu vàng phun ra, hai nửa thân thể của tên thiên sứ đó rơi xuống phía dưới.

- Ha ha! Thống khoái. Đã lâu không thống khoái như vậy.

Thần thú lau cây phủ dính máu, cười phá lên.

Hai tên điên này xông lên như sói trong bầy dê. Phá đao cùng đại phủ không ngừng mà bổ chém các thiên sứ.

- Lĩnh vực, tầng thứ hai. Lĩnh vực mệt mỏi.

Trong lúc chém giết Thần thú còn không quên triển khai lĩnh vực thực dụng của hắn. Lĩnh vực thứ hai của Thần thú, một cái lĩnh vực cực kỳ biến. Trực tiếp làm lực lượng đối thủ bị suy giảm, đám thiên sứ trong lĩnh vực đều cảm thấy lực lượng trên người giống như nước trào ra khỏi cơ thể chảy về phía Thần thú.

Tiếng kêu thê lương vang lên không ngừng. Từng thiên sứ một cứ như đồ gốm, bị Thần thú, một đứa trẻ cầm lên đập phá.

Trên bầu trời, máu vàng bay vờn vãi. Từng mảnh vụn như cánh tay, cẳng chân, lông chim... rơi xuống như mưa.

Nháy mắt. Nơi này đã trở thành một địa ngục trần gian.

Cũng may, nơi này là một vùng đất hoang vắng. Tuy đã ở trong Quang Minh đế quốc, nhưng thuộc vùng biên giới. Lại là hoang mạc nữa, nên dù trên danh nghĩa có mặt trong bản đồ Quang Minh đế quốc, song chẳng có mấy ai chịu cái cảnh chó ăn đá gà ăn sỏi ở đây.

Mấy người Cao Lôi Hoa đi một đoạn đường rất xa, may mà gặp thần tộc đúng khúc này!

Mà dưới đao và đại phủ của hai sếp Thần thú cùng Huyết Sắc Minh vương, vô số thiên sứ như nước mưa rơi rớt. Cảnh này cứ như mấy bộ phim kinh điển của Hollywood.

Năm thần sợ hãi.

- Giờ... giờ phải làm gì đây?

Một vị run giọng hỏi.

- Ba.

Nguyệt Nhị ở bên cạnh Cao Lôi Hoa mà không đi núp cũng Tĩnh Tâm.

- Làm sao vậy?

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng hỏi:

- Có phải thấy rất tàn khốc chẳng?

- Vâng.

Nguyệt Nhị cố gắng duy trì sắc mặt méo mó của mình. Trên bầu trời, vô số thi thể thiên sứ rơi xuống, làm sắc mặt Nguyệt Nhị phi thường khó coi.

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng nói:

- Tử chiến tuyệt sát là tàn khốc như thế đó. Không phải người chết thì ta chết! Con đi về trước đi.

Nói xong, hai mắt Cao Lôi Hoa biến thành màu tím bầm.

- Thần chi mâu, mở!

- Kyaa!

Cao Lôi Hoa khẽ quát một tiếng, xông lên giết năm vị thần đang đứng trên.

Cao Lôi Hoa nhận thấy rõ năm tên này là năm tên cầm đầu, bất giác phải bắt tướng giặc!

Tại một địa phương cách chiến trường không xa, một tên cực kỳ khỏe mạnh, sau lưng có hai cái cánh dơi đang mười phần sung sướng nhìn đám người Cao Lôi Hoa chiến đấu.

- Chậc chậc, đúng là đậm thật!

Gã cười nói:

- Cao Lôi Hoa, đại ân đại đức của ngươi, Lucifer ta sẽ nhớ kỹ...

Gã cười nhìn đám người Cao Lôi Hoa. Bởi vì ngay từ đầu, mục tiêu đuổi giết của đám thiên sứ cũng không phải là Cao Lôi Hoa...

- A...

Đang nằm trong lòng Tĩnh Tâm, bé Rudolph đột nhiên ngẩng đầu lên, đôi

mắt đen dễ thương nghi hoặc nhìn bốn phía.

- Làm sao vậy Rudolph?

Ở một bên bán long nữ Kim Toa Nhi nghi hoặc nhìn bé.

- Ô ô.

Bé lắc lắc đầu, một lần nữa ôm lấy bình sữa mà mút...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 342

Batman Lucifer.

Thiên sứ trên trời không ngừng rơi xuống, từng mảnh vụn thi thể làm cho bầu trời có vẻ chói mắt lạ thường. Một tầng sương mờ từ máu kéo dài trên trời, thật lâu không tiêu tan. Rất nhiều thiên sứ bị trọng thương chưa chết không ngừng kêu thảm, sau đó ngất xỉu rớt xuống dưới hoang mạc.

Huyết Sắc Minh vương trời sanh thích chém giết. Ra tay độc ác muôn phần. Mà Thần thú thì chẳng có tình cảm tốt đẹp gì với thiên giới, đặc biệt lần Quang Minh tứ thần lừa gạt hắn, làm cho Thần thú, một tay coi trọng tình nghĩa cảm thấy như bị người phản bội, cho nên Thần thú thâm ghi hận vào lòng. Vì vậy, cả hai tên điên này ra tay không chút nương tình, chém giết tung bừng.

Cứ như vậy, hai tên điên cuồng này lấy lực hai người chống lại vạn thiên sứ. Nhưng lại chiếm thượng phong! Cứ nhìn những chiếc lá mít đang rơi rụng sau cơn bão đó là đủ thấy hai người chiếm thượng phong như thế nào.

Kỳ thật lấy vạn đánh hai như vậy cũng phải thương cho các thiên sứ. Phải biết rằng lực lượng chi thần Thần thú cùng Huyết Sắc Minh vương đều là nhân vật có tiếng. Tuy rằng số lượng nhiều, nhưng chất lượng đám thiên sứ sao so được với hai tên điên đó.

Bên kia, trong đám cây cối Vong Linh nữ thần cảnh giác nhìn bốn phía. Mà Tĩnh Tâm thì ôm lấy mấy đứa nhỏ nhìn lên trời.

- Chủ nhân giết, ta cũng giết.

Từ lúc chiến đấu đến giờ, Mộng Ti vẫn đứng bên cạnh Tĩnh Tâm, thấy Cao Lôi Hoa xông lên, cô bé đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ hoe nhìn lên trời.

- Mộng Ti. Làm sao vậy?

Bán long nữ Kim Toa Nhi hỏi.

- Giết! Thứ mà chủ nhân muốn giết, ta cũng muốn giết!

Nói xong, Mộng Ti liền phóng lên cao. Lúc phóng lên, một cỗ lực lượng hắc ám tới cực điểm nhanh chóng lan ra từ trong người cô bé.

- Giết chóc chi vũ-- sơ vũ!

Mộng Ti khẽ quát một tiếng, đồng thời cả người cô bé bay lên, cơ thể

cũng dần dần trở thành người trưởng thành. Lúc đến gần đám thiên sứ trên trời thì cô bé đã hóa thành người lớn. Mà trong tai mỗi thiên sứ, dù đang trong chiến trường chém giết lại đột nhiên vang lên tiếng chuông lục lạc thanh thúy.

Ngay sau đó, Mộng Ti liền biểu diễn điệu múa của mình. Những bước chân linh hoạt, uyển chuyển trên không, làm cho những thiên sứ, vốn nổi tiếng đàn ca hát hay múa dẻo cũng tròn mắt nhìn, cả đám chưa từng thấy điệu múa nào tuyệt trần như vậy. Trong nháy mắt, các thiên sứ đều bị hấp dẫn.

Chỉ tiếc, cái giá để được chiêm ngưỡng điệu múa này cũng quá lớn! Vì để xem nó, anh phải trả cái giá là sinh mạng của mình!

Nơi Mộng Ti đi qua, nơi đó lại có lá mít rơi xuống.

Đối với Mộng Ti mà nói, thiên sứ thì cũng như nhân loại mà thôi. Chỉ cần bị là người bị ‘giết chóc vũ bộ’ mê hoặc thì đều trở thành vong linh...

Tĩnh Tâm cùng Vong Linh nữ thần đều kinh ngạc nhìn sự khủng khiếp của Mộng Ti. Các nàng đều là lần đầu tiên nhìn đến tuyệt kỹ của Mộng Ti, các nàng không nghĩ tới một cô bé lại mạnh đến như vậy. Xem ra thứ mà Cao Lô Hoa mang đến, không có cái gì bình thường. Trong lòng cả hai cùng nghĩ...

Bên kia, sau khi Cao Lô Hoa phóng lên cao. Đầu tiên là lắc mình đi tới bên Minh vương.

- Sư phụ. Người cẩn thận chút.

Minh vương đột nhiên nói với Cao Lô Hoa.

- Hả? Cẩn thận? Cẩn thận cái gì?

Cao Lô Hoa tùy tay chém mấy tên thiên sứ đến gần hắn. Sau đó hỏi.

- Sư phụ, người hắn là biết thiên sứ đều đến từ thiên giới chứ.

Phá đao trong tay Minh vương giống như lên cơn điên giống hắn. Không một thiên sứ nào chịu nổi thanh đao cùn này, tất cả đều bị chém đứt mà rơi xuống.

- Ô, bọn họ đến từ thiên giới, vậy thì sao à?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Thiên giới, cùng với chỗ của chúng ta là hai vị diện đối nhau, nhưng cũng không ở cùng một không gian.

Minh vương giải thích cho Cao Lô Hoa:

- Muốn đi từ thiên giới vào đại lục. Có mấy phương pháp. Hoặc là lấy năng lực mạnh mẽ phá vỡ cánh cửa giữa hai giới rồi đi vào. Nghe nói cánh cửa kia là do Phụ thân tạo ra.

- Thứ hai là thông qua phương thức giáng trần. Để linh hồn cùng thần lực nhập vào một cơ thể thích hợp.

- Trừ hai phương pháp này ra, cũng chỉ có một loại phương pháp cuối cùng.

Minh vương tùy tay bỏ một gã thiên sứ, nói:

- Là một gã chủ thần, vận dụng đại thần thông, mạnh mẽ mở ra một cái thông đạo từ thiên giới đến đại lục, sau đó đem đồng thiên sứ và năm tên kia truyền tống đến thế giới này.

- Mà muốn cho hơn vạn thiên sứ thông qua không gian thông đạo, thực lực chủ thần này có thể nghĩ...

Minh vương nói với Cao Lôì Hoa:

- Ta nghĩ sư phụ nên cẩn thận vị chủ thần cường đại này. Bởi vì có khả năng hắn sẽ ra tay tấn công chúng ta.

- Ta hiểu rồi.

Cao Lôì Hoa gật đầu:

- Việc cấp bách. Ta đi xử lý năm tên kia đã. Đánh giặc phải bắt tướng. Làm thịt tên cầm đầu đã.

Cao Lôì Hoa nói xong. Xong về phía năm tên thần.

Lúc này, nhìn những chiếc lá mít rơi rụng mà tâm hồn của năm vị thần này cũng rụng rơi theo. Bọn họ vốn ý vào nhiều người, muốn dùng chiến thuật biên người xử lý Cao Lôì Hoa. Nhưng bây giờ bọn họ phát hiện nhiều người cũng không có chút tác dụng nào, bọn họ sợ hãi.

- Chúng ta, giờ, làm sao bây giờ?

Một tên lại hỏi tiếp.

- Ta, ta cũng không biết làm sao bây giờ. Chúng ta, chúng ta, trốn đi.

Một tên trong năm lên tiếng.

Thế giới này quá điên khùng, phải biết rằng đôi mặt hơn vạn thiên sứ, cho dù là chủ thần, cũng không dám giống như hai tên điên trước mặt, hét lớn một tiếng, sau đó như điên vọt tới. Hơn vạn thiên sứ, hơn vạn cường giả bậc tám! Một người một ngụm nước miếng cũng đủ trôi hai tên này! Nhưng cho dù như vậy, một vạn người lại bị hai tên này đánh cho hoa rơi nước chảy, chết thảm.

- Mấy vị muốn đi rồi sao? Có cần Cao tôi tiễn đoạn đường không?

Lúc năm người đang bàn nhau bỏ trốn. Đột nhiên một giọng nói êm tai, dễ nghe xuất hiện phía sau.

Năm người quay đầu lại, sau đó phát hiện ra một người tóc bạc đang nhìn mình.

Thấy người đó nở nụ cười nhưng cả năm lại trông như thấy ác ma. Nụ cười đầy gươm đao.

- Hà.

Nhìn năm tên đang run như cây sậy, Cao Lôì Hoa đột nhiên phát hiện năm tên này quá nhát gan. Cả năm, căn bản không xứng xưng là thần.

- Không. Không cần, vị tiên sinh này, ngài không nên khách khí như vậy. Chúng ta tự mình đi, tự mình đi là được.

Năm vị thần lộ ra vẻ mặt cười ngây ngô, nếu ngay từ đầu Cao Lôì Hoa

không thấy được chúng hô to ‘giết’ chắc Cao Lôi Hoa chỉ nghĩ đến năm tên này đúng là nông dân chất phác, hiền lành, ngoan ngoãn, dễ thương... ... Tóm lại là người hiền hậu!

Năm tên này là tiểu thần mới thành thần không lâu. Bọn họ tiền giai hoàn toàn là dựa vào các vị thần tiền bối trợ giúp. Cho nên tuy có thần cách, nhưng thực lực cũng không mạnh hơn thí thần giả bậc tám bao nhiêu. Hơn nữa, bọn họ nhiều năm đều ở thiên giới sống an nhàn. Nên mất đi cốt khí của một vị thần. Có lẽ ngay cả thí thần giả đều mạnh hơn bọn họ.

- Ha ha, năm vị không cần khách khí làm gì. Nên để lão Cao ta tiễn các vị lên đường!

Trong mắt Cao Lôi Hoa hiện lên một tia hung quang, Tài Quyết giờ lên. Nhè vào cổ năm người mà chém. Cho dù Cao Lôi Hoa không hề muốn giết, nhưng vẫn phải giải quyết năm tên này. Bởi vì chúng đã chạm vào giới luật của Cao Lôi Hoa, muốn giết Cao Lôi Hoa!

Ánh đao chậm chậm, nhưng cả năm vị thần không ai né. Năm đạo huyết quang từ cổ bắn ra! Năm vị thần ngã xuống hoang mạc...

Năm thần vừa chết. Các thiên sứ như rắn mất đầu. Nhất thời bối rối lên.

Đồng thời, năm thần vừa chết thì một vị đại nhân vật trên thiên giới lập tức có phản ánh!

- Gù, sao lại thế này?! Chuyện gì đã xảy ra?!

Đột nhiên, không gian thông đạo truyền tổng lại một lần nữa được mở ra.

Không gian thông đạo vừa mở ra. Các thiên sứ còn sót lại nhanh chóng lao vào bên trong. Đám này giờ không dám liếc mắt nhìn thế giới này một lần nữa, cái đại lục này giờ đã là hội chứng chiến tranh Việt Nam mà các thiên sứ là lính Mỹ phải chịu. Chỉ sợ từ nay về sau. Một đám thiên sứ này không còn có gan bước chân vào đại lục này nữa.

- Cái đám chết tiệt này! Nên chết đi! Các ngươi là lũ vô dụng. Lâm trận bỏ chạy, cút ngay cho ta!

Một giọng nói oang oang vang lên:

- Năm tên thủ hạ của ta đâu? Bọn họ đâu?! AAA!!

Trong thông đạo truyền ra tiếng kêu rống liên miên. Cao Lôi Hoa, Thần thú, Minh vương cùng với Mộng Ti bốn người cũng ngừng giết chóc, lạnh lùng nhìn thông đạo.

- AAA, sao lại quay lại đây, năm tên kia chết như thế nào?

Trong thông đạo truyền ra tiếng rống lớn, đồng thời năm cỗ thi thể bị Cao Lôi Hoa chém chết bay lên rồi chui vào trong thông đạo.

Lúc năm cỗ thi thể chui vào bên trong thông đạo thì tại đầu thông đạo đột nhiên lộ ra một con mắt. Chỉ một con mắt nhưng rất to lớn nhìn về phía đám người Cao Lôi Hoa.

- Đáng chết, là ai giết năm thủ hạ của ta!

Giọng nói trong thông đạo lại vang lên.

Huyết Sắc Minh vương nhìn thấy ánh mắt này thì khóe miệng run rẩy. Đồng thời, cẩn thận núp ra sau lưng Thần thú.

- Gù, là các người sao?

Con mắt to lớn nhìn về phía Cao Lôì Hoa. Sau đó xem từng người.

Đánh giá Cao Lôì Hoa xong, cuối cùng, tầm mắt hẳn dừng lại ở một thân hình thon thả-- đó là Mộng Ti sau khi triển khai giết chóc chi vũ.

- Là, là cô?

Lần đầu tiên giọng nói đó lộ ra vẻ ngạc nhiên.

- Cừu, tiểu Cừu. Là cô sao? Thực sự là cô sao?

Đột nhiên, giọng nói đó trở nên nhu hòa. Xem ra, người này biết Mộng Ti?

- Tiểu Cừu. Ôi, đáng chết!

Người bên thông đạo hình như muốn nói cái gì, nhưng lại thôi.

- Đáng chết, trở về cho ta! Hừm, tất cả đều trở về! Về!

Đột nhiên không gian truyền tổng mở rộng ra trong chốc lát.

Tất cả thiên sứ nghe được liền như hồng thủy lao nhanh vào trong không gian thông đạo.

- Bụp!

- Các người chờ đó, ta sẽ quay lại! Tiểu Cừu, cô hãy chờ ta!!

Không gian thông đạo đóng lại theo tiếng của bóng người bên kia...

Các thiên sứ tới nhanh, đi nhanh hơn. Chỉ chốc lát toàn bộ đều biến mất, không gian nhất thời im ắng.

Cao Lôì Hoa nhíu mày, lúc này nếu không phải trên mặt đất còn thi thể của các thiên sứ thì Cao Lôì Hoa cũng không có nghĩ là vừa trải qua một trận chém giết ở đây. Bởi vì các thiên sứ bỏ chạy quá nhanh.

Nhìn vô số thi thể thiên sứ. Cao Lôì Hoa lạnh lùng cười.

- Lôì quang!

Quát khê. Vô số lôì điện bắt đầu ngưng tụ. Nếu cứ để thi thể trên mặt đất cũng không phải việc gì hay. Nên nhiệm vụ tiêu hủy xác chết này liền giao cho Cao Lôì Hoa. Ai biết nơi này chỉ có Cao Lôì Hoa là có thuộc tính dùng để hủy thi diệt tích chứ.

Vô số đạo lôì quang từ trên trời giáng xuống, dừng ở trên mặt đất. Lôì quang dày đặc giống như dọn vệ sinh, đem quét toàn bộ mặt đất. Đừng nói là thiên sứ thi thể, mà cả sợi lông chim cũng không kiếm ra...

Chỉ có Vong Linh nữ thần đau lòng nhìn cảnh đám thi thể thiên sứ bị hủy này. Nói gì thì đám thi thể này đối với Vong Linh nữ thần mà nói có tác dụng rất lớn. Chỉ tiếc, bây giờ cô cũng không có cách nào mang đồng thi thể này đi, nên đành để Cao Lôì Hoa làm nhiệm vụ thiêu liêng và cao quý của mình vậy...

Bên kia, gã có đôi cánh dơi đang ngồi chiêm ngưỡng trận chiến kinh thiên

một cách ngon lành.

Chờ cho không gian thông đạo đóng lại, gã cánh dơi Lucifer mới chậm rãi đi tới đám người Cao Lôì Hoa, dù sao người khác cũng giúp mình xử lý truy binh. Hắn cũng phải tỏ vẻ cảm kích một chút, có đúng không?

- Ủa, đây không phải là đại ca Batman khi nãy sao?

Cao Lôì Hoa nhìn Lucifer tiến đến thì nói... ..

{Ồ đây là đề cử một tiểu thuyết của lão Ngư:

Nội dung như sau:

Là tên duy nhất trong lịch sử dựa vào lực công kích của ma sủng trở thành một đại gia hỏa tể ti số một không hai. Ma sủng không thể tiến hóa, bỏ qua sao, ta cần! Bởi vì chỉ cần còn có thể có chút tiềm lực, lão tử sẽ tiêm cho ít chất phụ gia vào mà tiến hóa! Thu phục ma sủng ta đều có phương pháp của riêng mình! Ma thú cường đại sao? Lão tử dụng quyền thu phục ngươi. Ma thú có lực công kích cường đại, lão tử có một đám ma sủng nè! Cả đám xông vào làm gỏi ngươi!

Nếu lão tử không thể sử dụng ma pháp, không thể sử dụng lĩnh vực, vậy dùng ma pháp cùng lĩnh vực của ma thú công kích ngươi! Ok?! }

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 343

Sáng Thế Kim Giáp Tứ Thần Vệ.

Xin chào, Cao Lôi Hoa tiên sinh.

Nam tử với đôi cánh dơi đi tới trước mặt Cao Lôi Hoa thoải mái nói.

Nghe thấy Batman kêu tên mình, Cao Lôi Hoa rất sững sốt. Trong trí nhớ của mình dường như hẳn không có quen ai có cánh dơi cả. Vì vậy Cao Lôi Hoa hỏi:

- Xin lỗi, chúng ta có quen nhau không?

- A, tôi biết tên của cậu bởi vì không lâu cậu đã đi giành lãnh địa của tôi, tử nguyệt tinh.

Lộ Tây Pháp cười:

- Cuối cùng, đừng đánh đồng tôi với mấy con dơi vớ vẩn.

Lộ Tây Pháp rất miễn cảm khi nghe Cao Lôi Hoa gọi mình là “Batman”

- Lãnh địa của ngươi là tử nguyệt tinh?

Cao Lôi Hoa nhú mày.

- Đương nhiên. Tử nguyệt tinh là lãnh địa của ta. Còn nữa, thực lực của tôi và người phía sau cậu cũng tương đương nhau.

Nói tới đây, Lộ Tây Pháp cười đều nhìn Thần Thú:

- Tôi tên là Lộ Tây Pháp. Tin tưởng hẳn đã biết tôi.

- Đúng, như đã nói. Tên Lộ Tây Pháp dường như có điểm quen thuộc.

Cao Lôi Hoa gật đầu nói.

- Lộ Tây Pháp, Một trong tam thần Ma tộc, Hắc Ám Thần Lộ Tây Pháp.

Thần Thú Tra Lý phía sau thay Lộ Tây Pháp giới thiệu

- Lộ Tây Pháp? Hắc Ám Thần? A, tôi nhớ ra rồi.

Cao Lôi Hoa cười rồi nhìn Vong Linh Nữ Thần và Tĩnh Tâm ở gần đó:

- Thật trùng hợp, tôi có một đứa con nuôi tên là Rudolph (Lộ Đông Pháp). Hắc hắc, một đông một tây. Anh xem kia, đó là thằng bé trong lòng của vợ tôi. Thằng bé đó không phải con anh chứ.

Cao Lôi Hoa nhìn cái đuôi ác ma của Lộ Tây Pháp và Rudolph rồi nói

- Cái, cái gì? Cậu thu nhận một đứa trẻ lên là Rudolph?

Lộ Tây Pháp kinh ngạc nói.

- Đúng vậy.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy biểu hiện của Lô Tây Pháp, trong lòng thâm nghĩ, chẳng lẽ đây chính là ba của Lô Tây Pháp. Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa liền hỏi:

- Tiểu Rudolph có phải con của anh không vậy?

- Con trai?

Lô Tây Pháp cười khò:

- Cậu xem người trẻ tuổi đẹp trai như tôi mà lại có con sớm thế sao?

- Tuổi trẻ, đẹp trai.

- Trước tiên có thể đưa tôi nhìn đứa bé được được không?

Lô Tây Pháp khàn trương nói.

- Được thôi.

Cao Lôì Hoa gật đầu rồi dẫn Lô Tây Pháp về phía rừng cây.

Đúng lúc này, một cột sáng bắn lên trời cách Cao Lôì Hoa không xa. Nơi ánh sáng hiện lên chính là bên trong Quang Minh Thành. Một cỗ năng lượng thánh khiết từ trong Quang Minh Thành truyền tới.

Nhìn thấy cột sáng đó, Cao Lôì Hoa rất căng thẳng. Cảm giác bất an tràn đầy lòng hấn.

- Gừ!

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng. Rồi như không hề suy nghĩ, hấn lao về phía cột sáng. Thậm chí còn chưa kịp nói với Tĩnh Tâm.

- Chúng ta cùng đi.

Tĩnh Tâm nhìn bộ dáng lo lắng của Cao Lôì Hoa. Nàng tự nhiên đoán được đã xảy ra chuyện, vì thế nàng nói với mọi người bên cạnh.

Trong Quang Minh Thành, phòng của Cao Lôì Hoa.

Nơi này làm sao vậy? Trong hư không một tiểu gia hỏa mở mắt ra, rồi thở gấp.

Lắc cái đầu nhỏ của mình. Tiểu tử kia đã nhớ lại một số việc mấy ngày hôm trước.

Nó nhớ lại một việc, đó là việc từ vài tháng trước. Khi đó bạn cũng như chủ nhân của nó Cao Lôì Hoa, sau khi giết chết một thánh thiên sứ - lực thiên sứ Ngã Âu Lý Á. Thì nó đã hấp thụ linh hồn của nó, rồi chuẩn bị ngưng tụ năng lượng để chuẩn bị tiến hóa. Nó muốn mình mạnh hơn.

Bởi vì chủ nhân của nó càng ngày càng mạnh, nên nó cũng muốn mạnh hơn. Chỉ như vậy nó mới có cảm giác được mình xứng với thân phận hiện giờ của mình.

Không biết đã qua bao lâu rồi. Đã qua mấy tháng từ khi nó nuốt linh hồn lực thiên sứ Ngã Âu Lý Á, không hổ là thiên sứ bậc tám. Tuy rằng đã bị huyết ký tương Ca Đức phong ấn linh hồn. Nhưng muốn tiêu hóa linh hồn đó cũng tốn không ít thời gian.

Hy vọng, hấn có thể quay về sớm hơn một chút. Thằng bé nghĩ tới. Vài ngày sau, nếu nam nhân kia nhìn thấy trình độ bậc tám của mình, có thể vui vẻ không. Khi ở bậc bảy, nó đã có trí tuệ như nhân loại, nhưng nó không bao

giờ nghĩ nhiều, nó chỉ muốn thực lực của nó đủ để bồi tiếp chủ nhân, hay ngẫu nhiên có thể giúp đỡ một chút.

Nhưng mấy ngày trước, trong nhà đột nhiên có một chuyện xảy ra.

Ngày đó, Cầu Cầu vẫn như bình thường, tiêu hóa linh hồn lực của thiên sứ. Nhưng đột nhiên có vài tên hùng mạnh xâm nhập. Cầu Cầu cảm giác được mấy tên này đều vượt xa bậc tám, trong đó đã có vài tên lĩnh ngộ thần cách.

Sau khi tiến vào nhà, mấy tên đó đã đánh bại mười tên huyết kỵ sĩ mà Cao Lôì Hoa bố trí rồi mang đi mấy đứa nhỏ.

Cảm giác được ý đồ của đám người này, Cầu Cầu trở nên rất khẩn trương, nhưng vì còn đang dung hợp linh hồn của thiên sứ nên nó không thể làm gì.

Cuối cùng, Cầu Cầu chỉ có thể trơ mắt nhìn những đứa con của Cao Lôì Hoa bị mang đi.

Sau khi mấy tên thần bậc tám hùng mạnh đi rồi, Cầu Cầu phát ra một tiếng kêu thê lương:

- AAAAAA!!!!!!

Cầu Cầu phum ra một ngụm máu hoàng kim, rồi nó lâm vào trạng thái hôn mê. Hồn phác của thiên sứ vẫn còn chưa tiêu hóa xong. Linh hồn lực hùng mạnh đâm vào thân thể Cầu Cầu. Năng lượng điên cuồng khiến Cầu Cầu lâm vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma.

Hôn mê vài ngày, đến hôm nay Cầu Cầu mới tỉnh lại.

- A, bị bắt đi rồi?

Trí nhớ của Cầu Cầu không ngừng hiện lên hình ảnh những đứa nhỏ bị bắt đi, cùng hình ảnh những tên huyết kỵ bạo thể. Nó còn nhớ tiếng khóc tang thương của đám trẻ.

- Hận!

Hắn hận mấy tên đó và cũng hận chính mình.

Đã ở cạnh Cao Lôì Hoa thời gian không ngắn, tính cách của Cao Lôì Hoa đã ảnh hưởng tới tính cách của Cầu Cầu. Không thể bảo vệ người thân của mình khiến Cầu Cầu tức giận bản thân mình.

Sáng Thế Thần sáng tạo tất cả mọi sinh vật, từ mạnh mẽ như thần hay nhỏ yếu như slime.

Nhưng Sáng Thế Thần cũng rất cân bằng. Đối với Slime, Sáng Thế Thần lại ban cho chúng năng lượng hùng mạnh – thôn phệ. Cắn nuốt năng lực của người khác để tiến hóa. Sáng Thế Thần đã cho Slime một cơ hội tiến hóa vô hạn, nhưng cơ hội này lại rất xa vời.

Tuy nhiên nếu Slime có thể gặp kỳ ngộ. Slime có thể phát huy tất cả năng lực thôn phệ của mình. Trên lý luận, nhóm Slime có thể giống như hắc động, cắn nuốt hết thảy.

Đương nhiên, trong lịch sử chưa có Slime nào có trình độ như vậy.

Hắc động là một loại tồn tại đáng sợ, cho dù là Sáng Thế Thần, vị thần

hùng mạnh nhất, cũng không dám đối kháng trực tiếp với hắc động. Không ai biết hắc động làm sao mà hình thành, cũng không biết tồn tại vì cái gì. Mọi người chỉ biết bất kể cái gì, hắc động đều có thể cắn nuốt. Cho dù là ánh sáng cũng không thể thoát ra ngoài hắc động. Hắc động giống một tên mãi mãi không ăn đủ no.

Lúc này, Slime Cầu Cầu ngửa mặt lên trời hét dài. Sau khi tỉnh lại, nó đã không còn cảm nhận được khí tức của đám trẻ đâu nữa cả.

Cầu Cầu rất tức giận. Nó muốn phá hủy.

Một ý niệm cuồng bạo xuất hiện trong đầu nó. Phá hủy tất cả, phá hủy tất cả để lôi mấy tên bắt cóc ra và trừng phạt.

Ta muốn phá hủy toàn bộ thế giới! Ánh mắt của Slime đỏ dần. Tẩu hỏa nhập ma đã khiến nó trở nên cuồng bạo.

Gần như xuất phát từ bản năng. Đương nhiên đó là một loại bản năng, thôn phệ.

Lúc này, slime Cầu Cầu bắt đầu chảy ra, giống như lần dung hợp với ma tinh. Nó biến thành một bãi chất lỏng màu vàng.

Nhưng lần này đồ vật Slime cắn nuốt không phải là ma tinh hay là năng lượng. Mà là toàn bộ thế giới.

26 tháng ba, trời sao, nắng đẹp. Đây là một loại thời tiết không tồi. Nhưng đối với người dân Quang Minh đế quốc mà nói, những việc xảy ra như là trong mơ.

Theo sách sử ghi lại. Ngày 26 tháng ba, Quang Minh Thành đã xảy ra một chuyện.

Đó là một ác mộng đối với tất cả chủng tộc có trí tuệ.

Ngay giữa trưa, mọi người dân vẫn sinh hoạt như bình thường.

Nhưng đúng lúc đó, một đạo kim sắc tràn đầy quang minh thần lực từ trong khu dân cư trời lên, rồi hóa thành quang trụ phóng lên cao.

Thần lực màu vàng rất chói mắt. Sau khi nhìn thần lực này, người dân Quang Minh Thành đều tôn kính quỳ xuống.

Thần tích!

Quang Minh thần lực thuần khiết như vậy chỉ có thể do Quang Minh Thần ban thưởng.

Mọi người nghĩ đây là thần tích, đây là Quang Minh Thần chúc phúc cho họ. Điều này làm họ kính sợ.

Chất lỏng màu hoàng kim tràn đầy quang minh thần thần lực chia làm hai. Giữa đó, một cái hắc động hiện ra.

Hắc động xuất hiện như miệng của một cự thú cắn nuốt hết những vật có thể ăn ở xung quanh.

Hắc động rất lớn, nó còn bắt đầu lan ra các khu vực xung quanh. Tất cả những vật chạm vào hắc động đều bị cắn nuốt.

Bất kể là phòng ốc, động vật, ao hồ, thạch đầu hay là người.

Trong nhất thời, Quang Minh Thành trở nên náo loạn. Trẻ con khóc la, người lớn hoảng loạn bỏ chạy. Còn nhóm súc vật thì theo bản năng kêu lên sợ hãi...

Quang Minh gặp chuyện không may. Tin tức ngay lập tức truyền tới Quang Minh Thần Điện đương nhiệm giáo hoàng – Saga!

Lúc này bên cạnh Saga chính là bạn gái hắn “ Quang Minh thánh nữ” Bích Lệ Ti, còn có cả huyết kỵ tướng, đương nhiệm Hỏa Thần, Ca Đức.

- Rốt cuộc, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Saga cau mày nhìn Quang Minh thành, rồi về mặt của hắn mạnh mẽ biết đôi.

- Địa phương kia.

Saga mở to mắt ra nhìn.

- Đáng chết. Địa phương đó là nhà của chúng ta! Đáng chết, nhà chúng ta gặp chuyện rồi.

- Xảy ra chuyện gì?

Lúc này một mỹ nữ ở linh hồn trạng thái nhẹ nhàng hiện ra. Linh hồn này là Quang Minh Nữ Thần. Hiện tại bởi vì chưa khôi phục lại được lực lượng của mình, nên nàng vẫn ở bên trong Quang Minh Thần Điện.

- Để ta đi xem.

Saga thấy nhà mình xảy ra chuyện, đành mở đôi cánh sau lưng mình ra phóng lên cao.

- Tiểu nha đầu, ta đi cùng cô.

Quang Minh Thần cười với Bích Lệ Ti một tiếng rồi liền vào trong cơ thể nàng. Hiện tại trong cơ thể Bích Lệ Ti có chứa thần cách cùng lực lượng của Quang Minh Thần. Hai vật này bị một cỗ năng lượng đặc thù ngưng cách, hiện tại nàng không thể lấy ra được. Nếu muốn sử dụng sức mạnh của mình, Quang Minh Thần phải phụ thể vào người Bích Lệ Ti.

- Chờ ta!

Thấy Saga cùng Bích Lệ Ti đều bay đi, tân hệ Hỏa Thần Ca Đức cũng hét lớn một tiếng rồi đồng thời lao về Quang Minh Thành.

Trí tuệ của Cầu Cầu cũng không kém, thậm chí không thua kém gì nhân loại. Phải biết rằng Cầu Cầu rất thông linh nhưng Cao Lôi Hoa lại chỉ coi hắn là đứa trẻ.

Lần này là lần đầu tiên Cầu Cầu tẩu hỏa nhập ma, như bị nô hỏa công tâm. Dưới tình hình như vậy, Cầu Cầu hoàn toàn mất đi lý trí.

Thân thể Cầu Cầu hóa thành một hắc động cự đại cắn nuốt hết thảy mọi thứ xung quanh, Hiện giờ trong đầu Cầu Cầu chỉ nghĩ đến việc thôn phệ toàn bộ thế giới. Khi đó sẽ không sợ không tìm ra mấy tên bất cóc đám trẻ của Cao Lôi Hoa. Về phần sinh tử của đại lục tạm thời Cầu Cầu không muốn nghĩ đến.

Hắc động đối với người dân Quang Minh Thành mà nói, thật sự là tai họa.

Không ai có thể trốn được khỏi lực hấp dẫn của hắc động. Hắc động truyền ra vô tận dẫn lực, giống như vô số xúc tu kéo mọi người vào bên trong. Mà quan trọng hơn, hắc động còn không ngừng mở rộng ra. Hơn nữa lại còn mở rộng ra với vận tốc mà mắt thường có thể nhìn thấy.

Lúc này, ba người Saga đã tới trên bầu trời của Quang Minh Thành.

Ba người cau mày nhìn hắc động.

Đến bây giờ, hắc động đều bị mọi người cho là đại biểu của tà ác cùng hắc ám. Nhưng lúc này ba người Saga lại thấy hắc động lại tràn đầy khí tức quang minh.

Cổ Quang Minh thần lực này chính là từ của tên thiên sứ mà Cầu Cầu cắn nuốt.

Sau lần cắn nuốt đó, đã khiến năng lượng của Cầu Cầu trở thành Quang Minh thần lực.

- Trời! Đó là Cầu Cầu.

Sau khi cảm thụ hắc động trước mắt, Saga kêu to lên.

Tuy hơi thở của hắc động trước mặt hoàn toàn bất đồng so với trước kia, nhưng tính chất khí tức vẫn khiến Saga cảm giác được. Hơi thở này chính là sủng vật yêu quý của Cao Lôi Hoa, Hoàng Kim Slime.

- Cầu Cầu? Saga thiếu gia, ngài nói chính là tiểu hoàng kim Slime trên vai chủ nhân?

Huyết kỵ tương Ca Đức hỏi. Hắn không ngờ được Cầu Cầu cùng hắc động trước mặt có liên quan gì tới nhau không. Đây là sự khảo nghiệm với trí tưởng tượng của hắn.

- Đương nhiên đây là Cầu Cầu.

Saga khẳng định:

- Khí tức này, tôi không thể quên, đây là khí tức của Cầu Cầu.

- Hiện tại chúng ta phải làm gì bây giờ?

Ca Đức hỏi.

- Tôi cũng không biết.

Saga cười khò một tiếng:

- Nếu ba ở đây lúc này thì tốt biết mấy.

Lúc Ca Đức cùng Saga đang thảo luận cách giải quyết cái nan đề này, thì Bích Lệ Ti ở bên cạnh đột nhiên lao xuống dưới.

- Bích Lệ Ti, em làm gì vậy? Mau lên đây, phía dưới rất nguy hiểm.

Saga nhìn Bích Lệ Ti lao xuống liền quát to một tiếng.

- Nha đầu, ngươi làm gì vậy?

Không chỉ có Saga nóng nảy, mà cả Quang Minh Thần cũng rất khản trương. Sau khi nhập vào trong cơ thể Bích Lệ Ti, hai người chính là dùng chung thân thể này. Nhưng Bích Lệ Ti vẫn giành quyền chính. Nếu Quang Minh Thần cùng Bích Lệ Ti có ý chí khác nhau thì ý chí của Bích Lệ Ti sẽ thắng.

- Đứa trẻ, một đứa trẻ.

Bích Lệ Ti đáp rồi lao nhanh hơn xuống.

Quang Minh Nữ Thần nhìn xuống, rồi phát hiện bên cạnh có một đứa bé mập mập đang ngơ ngác nhìn hắc động. Có lẽ đã bị hắc động dọa cho té đái rồi.

- Đáng chết, nếu cô lao xuống, chúng ta cũng không thoát khỏi cái chết.

Quang Minh Nữ Thần rít gào.

- Tôi nhất định phải cứu chú bé đó.

Bích Lệ Ti kiên định nói.

Nháy mắt, Bích Lệ Ti đã tới cạnh nam hài kia rồi ôm nó lên rồi bay lên bầu trời. Nhưng khi Bích Lệ Ti ôm lấy nam hài thì một cỗ lực hút nàng tới.

- SLimmm!!!

Thấy Bích Lệ Ti càng ngày càng tới gần. Trong hắc động khổng lồ truyền ra một tiếng rên rỉ yếu ớt. Tuy rằng hóa thân thành hắc động, nhưng Cầu Cầu vẫn nhận biết được người nhà của Cao Lôì Hoa. Bích Lệ Ti trước mặt đã khắc sâu trong tâm trí nó. Mấy tháng trước nó rất thích đứng trên vai nàng.

Nhìn thấy Bích Lệ Ti, tư tưởng hỗn loạn của Cầu Cầu hơi tỉnh táo lại, nhưng nó vẫn không cách nào thu hồi được động tác. Sau khi trở thành hắc động, thôn phệ trở thành bản năng của nó. Nó không thể ngừng cắn nuốt cho dù chậm lại một chút cũng không được.

Bị hắc động hút vào, Bích Lệ Ti cắn chặt răng ném nam hài lên không trung:

- Saga, bắt lấy.

- Không!!!!!!!

Saga không cam lòng nhìn.

- Gừ!!!!

Cầu Cầu cũng phát ra một tiếng rít gào động trời. Bất kể thế nào nó cũng không được nuốt Bích Lệ Ti.

Nghĩ vậy, thân thể Cầu Cầu co rút mạnh, tạo ra một trận đê ép lên hắc động. Dưới ý chí hùng mạnh của Cầu Cầu, thân thể của Bích Lệ Ti lần nữa bị bắn ra.

Saga vội vàng tiến tới bắt lấy thân ảnh của Bích Lệ Ti.

- SLimmm!

Cảm giác được mình không có đả thương con của Cao Lôì Hoa. Trong mắt Cầu Cầu hiện lên một tia vui mừng. Vì Bích Lệ Ti mà hắc động khổng lồ dần dần biến mất vào trong thân thể Cầu Cầu.

Tuy rằng hắc động đã biến mất, nhưng vẫn chưa thấy Cầu Cầu đáng yêu đâu.

Hiện tại thân hình dạng lỏng của Cầu Cầu đang bao trùm quanh Quang Minh Thành đang dần tụ về phía dưới nơi hắc động thôn phệ.

Mắt Cầu Cầu lộ ra một tia mỗi mọt. Mạnh mẽ phun ra Bích Lệ Ti, khiến

Cầu Cầu tiêu hao rất nhiều thể lực, bởi vậy mà khiến Cầu Cầu biến thành một con quái vật. Hiện tại cho dù cố gắng thế nào, Cầu Cầu cũng không thể trở lại hình dáng cũ.

- Lấy danh nghĩa của Sáng Thế Thần, thi hành – thẩm phán hủy diệt!

Sau khi hắc động biến mất, trên khoảng không của Quang Minh Thành, không gian bỗng văng vẹo một khe nứt bỗng xuất hiện.

Rồi bốn gã khổng lồ mặc áo giáp vàng xuất hiện.

- Sáng thế kim giáp tứ thần vệ?!

Ca Đức nhìn thấy bốn tên khổng lồ mặc áo giáp này liền quát khẽ một tiếng. Sau khi kế thừa tri thức từ thần cách, Ca Đức cũng biết được bốn tên này! Sáng thế tứ thần vệ.

Nghe nói, từ lúc thiên hạ còn sơ khai, có bốn vị được Sáng Thế Thần an bài đề che chở bốn phương. Đó là tồn tại vô cùng hùng mạnh.

Nhiệm vụ của họ là không để đại lục này bị tiêu diệt.

Ai có ý đồ tiêu diệt thế giới này đều bị mấy tên khổng lồ này tới thăm.

Mà lần này mục tiêu của họ là Cầu Cầu...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 344

Cầm Thiên Kiếp Trong Tay, Ai Dám Làm Càn

Sáng thể kim giáp tứ thần vệ là chung cực lực lượng Sáng Thể Thần an bài để bảo vệ thế giới! Nhiệm vụ của bọn họ là ngăn cản những hành động hủy diệt đại lục. Bọn họ sẽ hủy diệt những nguy cơ! Lần này chính là Cầu Cầu.

Nếu không có năng lực hủy diệt toàn bộ đại lục thì bọn họ sẽ không xuất hiện. Giống như lần thần ma đại chiến lần trước, tuy rằng rất kịch liệt nhưng chưa hung hiểm tới mức phá hoại đại lục, thế nên sáng thể kim giáp tứ thần vệ cũng không xuất hiện.

Mà hiện tại, Cầu Cầu mở ra hắc động có sức mạnh hủy diệt đại lục, mà hơn nữa Cầu Cầu cũng có ý định hủy diệt đại lục. Vậy nên sáng thể kim giáp tứ thần vệ liền xuất hiện.

Tứ thần vệ được Sáng Thể Thần tỉ mỉ tạo ra. Ngay cả bốn thanh vũ khí họ cầm cũng là tuyệt thế thần binh.

Liệt không kiếm, toái địa đao, định hải thương, di sơn phủ! Tứ thần khí này là được Sáng Thể Thần ban thưởng cho bọn họ.

Bốn gã đã chuẩn bị hành động khi đối mặt với Cầu Cầu.

- Tất cả lên.

Sáng Thể Kim Giáp tứ thần vệ đồng thời hét một tiếng, rồi lao về phía Cầu Cầu đang không nhúc nhích.

Đúng lúc này, không gian bên dưới sáng thể kim giáp tứ thần vệ trở nên không ổn định. Rồi một bóng người vọt từ hư không ra.

Sáng thể kim giáp tứ thần nhìn thân ảnh này đột nhiên cả kinh, đột phá không gian?! Nói cách khác người đàn ông này đã có năng lực vượt qua cực hạn của đại lục này.

Nam tử bên dưới tứ thần vệ chính là Cao Lô Hoa. Lão Cao Lô Hoa đã rất vất vả chạy từ biên giới Quang Minh đế quốc về Quang Minh Thành. Vì để nhanh hơn hẳn còn sử dụng vài lần đột phá không gian. Vừa rồi ở ngoài thành, hắn đã cảm nhận được khí tức năng lượng hỗn loạn. Điều này khiến Cao Lô Hoa càng bất an, làm hắn dùng hết tốc độ lao về. Cuối cùng hắn đã thuận lợi trở về Quang Minh Thành.

Khi bước ra khỏi khe không gian, Cao Lôi Hoa lập tức lớn tiếng hỏi:

- Phát sinh chuyện gì thế?

Nhưng lời nói của Cao Lôi Hoa vừa dứt, hắn đã bị một cỗ áp lực đè xuống.

- Người trẻ tuổi, tránh ra!

Trên bầu trời, bốn tên thần vệ rít gào. Bọn họ chém xuống, lực như bài sơn hải đảo. Cao Lôi Hoa xuất hiện quá đột ngột làm cho bọn họ muốn thu tay cũng không kịp. Nên bọn họ cũng chỉ có thể nhắc nhở Cao Lôi Hoa, còn tránh được hay không là do tạo hóa của hắn... ..

- Slimme!!

Lúc này, Cầu Cầu cũng nghe được thanh âm của Cao Lôi Hoa nên hưng pháp kêu lên.

- U? Giọng này quen quá.

Cao Lôi Hoa lập tức cúi đầu nhìn về nơi phát ra tiếng nói. Hắn nhìn thấy một vùng chất lỏng màu hoàng kim đang gọi hắn.

- Cầu Cầu?!

Cao Lôi Hoa cả kinh bởi đây là khí tức của Cầu Cầu.

Cao Lôi Hoa đang muốn nói thì bốn thanh tuyệt thế thần binh đã phi xuống. Mặc dù dưới sự khống chế của tứ thần vệ, chiêu thức đã chạm hơn rất nhiều nhưng tốc độ vẫn rất kinh người.

Cao Lôi Hoa ngẩn đầu nhìn bốn tên chiến sĩ mặc giáp vàng và cảm nhận một chút.

Cao Lôi Hoa cảm thấy thực lực của bốn tên này đều thâm sâu không lường, hơn nữa trong tay bọn họ còn cầm những thanh tuyệt thế thần binh.

Sáng thế kim giáp tứ thần vệ đương nhiên rất mạnh. Bọn họ được Sáng Thế Thần tạo ra để bảo hộ thế giới này. Nếu không mạnh thì làm sao mà bảo hộ được thế giới này.

Tuy biết rằng bốn người này rất hùng mạnh, nhưng Cao Lôi Hoa vẫn phải cố gắng đỡ chiêu thức của bọn họ. Bởi nếu không chiêu thức đó sẽ đánh lên người Cầu Cầu. Mà nó đang ở trạng thái hóa lỏng không thể đỡ được chiêu thức này.

Bình tĩnh nhìn bốn thanh thần binh. Lão Cao nắm lấy Tài Quyết Chi Nhận. Đồng thời gọi ra ảo giác thân thể.

- Phá cho ta!

Cao Lôi Hoa điên cuồng hét lớn một tiếng, tay phải huy động Tài Quyết Chi Nhận. Lôi thần lực điên cuồng vạn hành vài chu thiên rồi bạo phát trong cơ thể của Cao Lôi Hoa.

Như thần lực chuẩn bị bùng nổ, khiến cho cơ thể của Cao Lôi Hoa trở nên tràn đầy lực lượng.

- Phá!

Cao Lôi Hoa chém một đạo loi quang màu vàng về phía tứ thần kích.

Cùng lúc đó, ảo giác thân thể phía sau cũng tấn công tứ thân trên cao.

Cao Lôì Hoa V. S sáng thế tứ thân vệ!

Ầm!!! Ầm!!!!

Hai cổ lực lượng hùng mạnh va chạm.

Sáng Thế tứ thân lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên. Bọn họ cũng không ngờ vị thần trẻ tuổi này có thể đỡ được chiêu của bọn họ. Hơn nữa hấn dường như còn ngang tài ngang sức với bọn họ.

Mà quan trọng hơn là bọn họ có cảm giác được cấp bậc thần lực của Cao Lôì Hoa cũng không cao. Thực lực của hấn cho dù dưới một kích của họ cũng không đỡ được. Nhưng hiện tại hấn lại có thể đỡ được chiêu thức do bốn người thi triển.

- Các hạ là ai?

Kim giáp tứ thân vệ lập tức hét lớn:

- Tại sao ngươi lại chống lại người thi hành công vụ?

Khi nói chuyện bọn họ lại càng tăng thêm lực lượng.

Cao Lôì Hoa dần không chặn được cổ lực lượng càng ngày càng lớn hơn này.

Cao Lôì Hoa bị một kích của tứ thân bắn bay ra. Nhưng lúc hấn bị bắn ra ngoài, tứ thân cũng không thừa thắng xông lên mà đứng tại chỗ nhìn chằm chằm Cao Lôì Hoa và Cầu Cầu.

Trôi nổi giữa không trung, Cao Lôì Hoa phun ra một bùm máu vàng. Thâm vận thần lực áp chế thương thế trong người. Một kích này đã khiến Cao Lôì Hoa bị nội thương.

Cao Lôì Hoa giơ tay lên, lau máu trên khóe miêng, rồi cười khỏ một tiếng. Bốn tên kia thật hùng mạnh, xem ra từ trước tới giờ mình chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi.

Kỳ thật, Cao Lôì Hoa cũng chẳng cần phải để ý, bởi bốn tên này là bảo an của đại lục này. Sáng Thế Thần đã đặc biệt chế tạo bọn họ, lực lượng của họ có thể nói là vô cùng mạnh mẽ. Khi bọn họ liên thủ cho dù hai người con trai của Sáng Thế Thần, s và Satan cũng không dám chính diện đối kháng.

Mà Cao Lôì Hoa lại có thể chống đỡ công kích của tứ thân vệ, trừ bỏ Sáng Thế Thần thì không ai có thể làm được.

- Tại sao lại làm thế?

Cao Lôì Hoa lau máu ở khóe miệng rồi nhìn bốn tên không lồ và cười lạnh một tiếng:

- Ta muốn hỏi các ngươi tại sao lại muốn giết Cầu Cầu của ta.

- Cầu Cầu?

Tứ thân vệ nhìn nhau một cái, ý tứ của Cao Lôì Hoa, bọn họ tự nhiên minh bạch.

- Làm sao bây giờ, đại ca.

Ba tên thần vệ khác nhìn về tên thần vệ cầm kiếm.

- Thời gian không đủ.

Một người trong tứ thần vệ nói:

- Thời gian chúng ta hiện thân đã gần hết.

- Nhị đệ, tam đệ, tứ đệ, các người cầm chân tên kia. Ta sẽ đem nguồn hiềm họa kia đi.

Lão Đại nói:

- Sau khi rời khỏi đây chúng ta xử lý cũng không muộn.

Phối hợp đã lâu năm. Bọn họ có thể ý tứ của đôi phương từ ánh mắt. Sau thời gian ở chung dài thế, bọn họ tuy bốn mà như một.

Sau khi liếc nhìn nhau, nắm chặt đao, nắm chặt thương, nắm chặt búa. Ba người trong tứ thần vệ lao tới Cao Lôì Hoa.

Mà thần vệ cầm kiếm lao về phía Cầu Cầu ở dưới đất.

Bị ba tên so với mình còn mạnh hơn cuốn lấy, Cao Lôì Hoa cảm thấy mình thật vô lực. Ngay cả tốc độ hấn cũng không thể thi triển. Hấn căn bản không thể cứu trợ Cầu Cầu. Cao Lôì Hoa muốn dùng tốc độ của mình để lao ra nhưng cũng vô dụng. Tuy rằng tốc độ của ba người kia kém hơn Cao Lôì Hoa, nhưng cũng chỉ kém hơn một tí thôi.

- Đáng chết, các người mà dám động đến một sợi lông của Cầu Cầu, lão tử sẽ cho các người chết không toàn thây.

Nhìn thần vệ cầm kiếm lao về Cầu Cầu, Cao Lôì Hoa rống lên một tiếng.

Ba thần vệ vây quanh Cao Lôì Hoa, không cho hấn lap ra.

Ba người tuy rằng bao vây Cao Lôì Hoa nhưng lại không có tổn thương hấn.

Sỉ nhục, ngọn lửa phẫn nộ dâng lên trong lòng Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa, người quản lý lôì điên, làm sao có thể để đối thủ hạ nhục như thế này. Kẻ mạnh cũng phải có tôn nghiêm của kẻ mạnh.

Cao Lôì Hoa bây giờ không cần địch nhân phải hạ thủ lưu tình.

Ở bên kia.

Khi tam thần vệ bao quanh Cao Lôì Hoa, thần vệ cầm kiếm đã tới cạnh Cầu Cầu. Rồi hấn phát tay, đem chất lỏng màu hoàng kim bao quanh.

Cầu Cầu không chút giãy dụa. Nó chỉ gắt gao nhìn Cao Lôì Hoa trên không, chẳng biết nghĩ gì.

Nhìn bộ dáng của Cầu Cầu, khiến kim giáp vệ sĩ có cảm giác, có phải mình đã nhầm không? Hấn có nên buông tha cho slime này không? Liệt không kiếm thần vệ nghi hoặc nghĩ.

- Đi thôi.

Cầu Cầu cũng không có hành động gì, nên hấn nhẹ nhàng nâng cái vòng chứa Cầu Cầu lên. Dường như đây là một kiên bảo vật. Cầu Cầu ở trạng thái lỏng cũng bị nó vây lại, rồi bay lên không trung.

- Cuối cùng cũng xong.

Liệt không kiềm nhìn bộ dáng Quang Minh Thành bị phá hư. Rồi hắn ném ra một màn mỏng tràn đầy thần lực.

- Lấy danh nghĩa của Sáng Thế Phụ Thần, ban thưởng cho nơi này. Mọi thứ trở về ban đầu

Liệt không kiềm vừa nói rồi lại thở dài.

Tiếp theo, một sự tình kinh ngạc xảy ra. Nơi bị Cầu Cầu phá hư giống như bị thời gian quay ngược lại. Những thứ bị Cầu Cầu cắn nuốt đều được khôi phục lại.

Phòng áp biến mất lại xuất hiện.

Ngay cả đứa trẻ trong tay cũng biến mất rồi xuất hiện trên phố.

Đây là vật mà Sáng Thế Thần lưu lại cho bốn người bọn họ - màn mỏng chữa trị. Chữa trị mọi thứ bị phá hủy.

Mọi thứ xảy ra hôm nay giống như một hồi ác mộng.

Tất cả mọi thứ đều đã khôi phục. Nhưng nếu đám người Saga mà nhìn kỹ Bích Lệ Ti thì có thể phát hiện thấy linh hồn của Quang Minh Thần, thần cách, cùng lực lượng đã biến mất.

- Nhị đệ, tam đệ, tứ đệ. Nhiệm vụ đã hoàn thành. Chúng ta đi thôi.

Liệt không kiềm quay lại nhìn ba người đang bao quanh Cao Lôì Hoa nói một tiếng rồi chuẩn bị mang Cầu Cầu rời đi.

Đúng lúc này khi tam thân quay đầu đi, mắt Cao Lôì Hoa lóe lên, rồi Cao Lôì Hoa lấy từ trong đan điền ra một thứ. Đó là bảy đạo băng lôì kiếp.

Khi Cao Lôì Hoa lòi ra bảy đạo băng lôì kiếp, năng lượng đó khiến ba tên thần vệ trở nên trắng bệch! Thiên kiếp! Đối với đám người này thiên kiếp là một tồn tại khủng bố. Điều này giống như bản năng, tất cả các vị thần đều sợ thiên kiếp.

Cao Lôì Hoa cầm trong tay thiên kiếp, đôi mắt lóe lên từng đạo hung quang. Hôm nay hắn muốn liều mạng...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 345

Thăm Thần Giới

Mẹ kiếp đây là chuyện gì? Tôi đang nằm mơ hay sao.

Saga không dám tin vào mắt mình. Nhìn thấy thần vệ ném xuống một hạt giống, rồi niệm chú ngữ. Chẳng mấy chốc, dường như cả khu vực Quang Minh Thành đều bị đảo lộn lại thời gian, tất cả đều nhanh chóng khôi phục lại.

Không chỉ Saga kinh ngạc mà người trong Quang Minh Thành cũng đều rất kinh ngạc.

26 tháng ba, đây là một ngày rất đặc biệt.

Bởi vì ngày này, đối với toàn bộ người dân Quang Minh Thành là một cơn ác mộng. Nhưng giờ này, tất cả mọi thứ trong Quang Minh Thành đều trở về ban đầu, không còn chút nào bị hủy diệt, người dân Quang Minh Thành đều nghĩ rằng mình đã bị tiêu diệt.

Sau này, ngày 26 tháng ba được người đời gọi là ngày bóng đè. Trong sách sử ghi lại, ngày 26 tháng ba là ngày thân ác mộng tới Quang Minh Thành. Ác mộng khiến người dân Quang Minh Thành có một ác mộng đáng sợ... ..

Đương nhiên không ai biết được sự thật của sự tình này, trừ đám người Saga trên cao.

Bên kia, mắt Cao Lôì Hoa lộ hung quang nhìn bốn tên kim giáp thần vệ. Bảy đạo băng lôi kiếp bị Cao Lôì Hoa lôi ra khỏi đan điền.

- Thiên kiếp lực! Sáng Thế pháp tắc! Điều này sao có thể chứ, trừ phụ thần ra, làm gì có ai có thể nắm giữ được Sáng Thế pháp tắc.

Tứ thần vệ rống to lên rồi kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa. Trên người Cao Lôì Hoa truyền ra một cỗ thiên kiếp lực tinh thuần, bọn họ không ngờ nam tử tóc bạc này lại nắm giữ được thiên kiếp pháp tắc của riêng Sáng Thế Thần.

- Ta nói lại một lần nữa, buông Cầu Cầu ra, ta sẽ cho các ngươi rời đi.

Mắt Cao Lôì Hoa tràn đầy những tia máu. Điều động bảy đạo “băng lôi kiếp” đã tiêu hao rất nhiều lực lượng của Cao Lôì Hoa.

- Thật có lỗi, nam nhân hùng mạnh, người đáng nhận được sự tôn trọng của chúng ta.

Liệt không kiềm cười khổ.

Rồi lại nói:

- Nhưng rất xin lỗi, sủng vật của ngươi đã đến mức độ gây nguy hiểm cho đại lục này. Dựa theo phó thác của phụ thần cũng là sứ mệnh của chúng ta. Chúng ta không thể để sủng vật của ngài tồn tại trên đại lục.

Nếu có lựa chọn, liệt không kiềm sẽ không lựa chọn đối đầu với nam nhân này. Nhưng điều này là bất đắc dĩ.

- Đã như vậy thì, ta đành phải lưu các người lại.

Mắt Cao Lôi Hoa đỏ lên, rồi hắt hét lớn một tiếng. Đạo “băng lôi kiếp” đầu tiên được Cao Lôi Hoa bắn ra! Sau khi bạo thể, băng lôi kiếp nhanh chóng thành hình. Nó tạo thành một đạo thiên kiếp bao phủ quanh người Cao Lôi Hoa.

- Aaaaaa!

Khi đạo băng lôi kiếp nổ ra. Ba tên thần vệ lập tức hét thảm một tiếng. Thiên kiếp đánh vào bốn thanh thần binh rồi truyền vào cơ thể họ. Tuy chỉ là một bộ phận nhỏ nhưng, dường như khiến cho khí huyết của họ quay cuồng.

Tam thần vệ không tự chủ được, lùi ra sau một bước. Chỉ cần lôi quang còn ở trên người Cao Lôi Hoa, bọn họ không thể xuống tay với hắn.

- Rống! Đến đây!

Mắt Cao Lôi Hoa tràn ngập những tơ máu. Đạo “băng lôi kiếp” thứ hai tập trung trên tay phải của Cao Lôi Hoa rồi nổ ra. Đã không có lực lượng trời buộc của lôi thần lực, “băng lôi kiếp” lại một lần nữa trở thành thiên kiếp hủy diệt thiên địa.

Lúc này đạo băng lôi kiếp như một binh khí dài nằm trong tay Cao Lôi Hoa. Hắn điên cuồng lao về phía tứ thần vệ. Cầu Cầu là đồng bọn đầu tiên của hắn tại thế giới này. Thậm chí Cầu Cầu còn là ân nhân của hắn.

Không ai có thể tổn thương đồng bọn của hắn, cho dù là Sáng Thế Thần cũng vậy.

Trực tiếp cầm băng lôi kiếp, khiến cánh tay của Cao Lôi Hoa tràn ngập đau đớn. Có thể thấy được cánh tay của hắn đã bị lôi điện phá hoại tới tận xương.

Nhưng dường như Cao Lôi Hoa vẫn không cảm thấy nỗi đau đấy, hắn vẫn cắn răng cầm “băng lôi kiếp”.

Băng lôi kiếp như một thanh trường thương. Dưới chiêu thức hoa lệ của Cao Lôi Hoa, nó trở thành một vật đoạt mạng.

- Nộ long xuất hải.

Cao Lôi Hoa nắm chặt băng lôi kiếp rồi chém về phía toái địa đao.

Toái địa đao bị bắn ra đằng sau, miệng tràn đầy máu tươi.

Hiện tại mấy tên thần vệ có nỗi khổ mà không nói được. Nam nhân hùng mạnh trước mặt, trên người hắn được bao bọc bởi một đạo băng lôi kiếp, mà trong tay lại cầm một đạo băng lôi kiếp. Nếu đây là trò chơi thì hắn Cao Lôi

Hoa chính là GM. Chỉ Cao Lôì Hoa vẫn còn băng lôì kiếp trên người, bọn họ vẫn không thể làm gì hấn được.

Trong lúc nhất thời, ba tên thần vệ cũng không dám làm gì Cao Lôì Hoa.

Đối với họ thiên kiếp lực có tính trí mạng với bọn họ. Bọn họ tuy rất mạnh mẽ, nhưng nếu đối phó với thiên kiếp lực, thì còn xa mới bằng những vị thần bình thường.

Mà nam nhân nắm trong tay thiên kiếp này quả là khắc tinh của bọn họ. Thực lực của họ còn mạnh hơn cả Cao Lôì Hoa nhưng cũng chỉ bất lực tòng tâm mà thôi.

Càng đánh, hoàng kim tứ vệ lại càng nóng nảy.

Dưới uy hiếp của thiên kiếp, bốn người bọn họ phải vừa đánh vừa lui. Mà ngược lại với bọn họ, nam tử tóc bạc kia càng đánh lại càng hăng.

Cầm băng lôì kiếp trong tay, Cao Lôì Hoa thi triển thương kỹ vô cùng nhuần nhuyễn. Chọc, đâm, đè, hồi mã thương. Cứ một chiêu lại một chiêu, khiến cho hoàng kim tứ vệ liên tiếp lùi lại.

Vốn tứ thần vệ muốn thừa dịp lôì quang trên người Cao Lôì Hoa biến mất, thì sẽ phân ra thắng bại.

Nhưng bọn họ không biết Cao Lôì Hoa là vị thần hệ nào.

Thân là Lôì Thần, tuy rằng Cao Lôì Hoa không nắm được sáng thế pháp tắc, không thể nắm giữ được thiên kiếp. Nhưng hấn vẫn có thể bổ sung năng lượng được cho thiên kiếp.

Nói cách khác, chỉ cần Cao Lôì Hoa có thể chịu đựng được, băng lôì kiếp trên người hấn sẽ không bao giờ biến mất.

Càng đánh, tứ thần vệ càng khiếp đảm.

- Điều này không thể kéo dài được nữa.

Liệt không kiềm âm thầm nghĩ. Tuy rằng không biết làm sao nam nhân này có thể nắm giữ thiên kiếp lực. Hoàn cảnh này rất bất lợi với họ.

Nghĩ vậy, thân ảnh Liệt không kiềm lùi ra đằng sau, tới gần vị trí của Cầu Cầu.

Rồi hấn nắm lấy “liệt không kiềm” và hung hăng chém xuống. Dưới sự trợ giúp của thần khí, một vết nứt không gian mở ra bên cạnh người hấn.

- Rút lui!

Không hề do dự, liệt không kiềm quyết định rút lui.

Không hổ là đã phối hợp đã lâu. Khi liệt không kiềm vừa nói, ba tên thần vệ cũng nháy mắt hiện ra cạnh vết nứt không gian.

Tới cạnh khe không gian, hoàng kim tứ thần cũng chẳng quay đầu lại mà nhảy luôn mà vào khe không gian.

Vào thì cứ vào, liệt không kiềm cũng phải kéo Cầu Cầu vào bên trong để xử lý nó. Nhiệm vụ của bọn họ chính là tiêu diệt mọi thứ có thể hủy diệt thế giới. Về phần giải quyết thế nào, bọn họ sẽ nghĩ sau.

- Hấn dẫn.

Cao Lôì Hoa quát giận một tiếng:

- Muốn mang Cầu Cầu đi sao. Đừng có mơ.

Khi tứ thần lao về phía khe không gian, Cao Lôì Hoa giơ tay phải ra chỉ về hướng một thần vệ ở trước mắt.

Suu!

Một quả cầu băng lôì tuyết nhỏ bắn ra khỏi đầu ngón tay của Cao Lôì Hoa.

Quả cầu năng lượng rất nhỏ, nhỏ đến đáng thương! Nhưng quả cầu năng lượng này lại khiến tứ thần vệ biến sắc.

Cái này được gọi là áp súc, được gọi là tinh hoa. Một quả cầu tràn đầy băng lôì lực.

Thê tích nhỏ đi có thể làm cho tốc độ tăng lên. Một quả cầu nhỏ từ ngón tay của Cao Lôì Hoa, trong nháy mắt đã xuất hiện cạnh khe không gian.

Ầm!

Khi băng cầu tiến đến, khe không gian bắt đầu vặn vẹo.

- Không!!!!

Liệt không kiềm nhìn khe không gian, rồi kêu thảm một tiếng. Bốn tên thần vệ nháy mắt bị hút vào bên trong không gian vặn vẹo.

Dưới lực hấp dẫn mạnh mẽ của khe không gian, Liệt không kiềm phải bất lực buông Cầu Cầu ra.

- Chúng ta sẽ quay trở lại.

Tứ thần vệ rống lên một tiếng, rồi không cam lòng chịu cảnh bị hút vào trong khe không gian... ..

Sau khi bốn tên thần vệ bị hút vào khe không gian, Cao Lôì Hoa khẽ thở ra.

Sự tình vừa nãy đã ngoài dự kiến của Cao Lôì Hoa. Vốn hắn không nghĩ rằng đạo băng lôì kiếp đó có thể phá được khe không gian, nhưng sự thật lại ngược lại.

Nhưng việc này đã không còn quan trọng. Trọng yếu chính là Cầu Cầu còn đang trôi nổi trên không trung.

- Tiểu tử kia.

Cao Lôì Hoa nở nụ cười rồi thu hồi băng lôì kiếp. Sau đó, hắn nhanh chóng tới cạnh Cầu Cầu.

- Slimmm!!!!

Trên không trung, Cầu Cầu vô lực rên rỉ một tiếng.

Trận chiến giữa Cao Lôì Hoa và bốn tên hoàng kim thần vệ đã kết thúc.

Tĩnh Tâm cùng mấy đứa nhỏ, Minh Vương, Vong Linh Nữ Thần và Hắc Âm Thần Lộ Tây Pháp cuối cùng đã tới Quang Minh Thành.

- Lôì, đã phát sinh chuyện gì vậy.

Tĩnh Tâm tới cạnh hiện trường vụ án rồi hỏi.

- Anh cũng không rõ lắm, chỉ biết đường như tiểu tử kia xảy ra biến dị, rồi đột nhiên lại xuất hiện mấy tên muốn đối phó với Cầu Cầu.

Cao Lô Hoa nhìn Cầu Cầu to tướng, rồi cười nói:

- Nhưng mấy tên kia đã bỏ chạy rồi.

- Cầu Cầu?!

Khóe mắt của Tĩnh Tâm giật giật, nàng thấy một thân ảnh to lớn phía sau Cao Lô Hoa.

- Slimmmmm!

Cầu Cầu trên không trung cũng nghe được thanh âm của Tĩnh Tâm. Nó nhìn về phía Tĩnh Tâm, rồi nó cũng nhìn được mấy đứa trẻ. Tâm tình nó thả lỏng ra. Đám trẻ của chủ nhân đều an toàn. Nếu bọn trẻ có chuyện, nó cũng không biết phải nói với Cao Lô Hoa thế nào.

- Lô, hiện tại, chúng ta phải an bài Cầu Cầu ở đâu?

Tĩnh Tâm chỉ Cầu Cầu to đùng rồi nói với Cao Lô Hoa.

- Anh nghĩ, sẽ tìm một chỗ thích hợp để che chở cho Cầu Cầu vài ngày.

Cao Lô Hoa vỗ Cầu Cầu vài phát.

- Có nên đem Cầu Cầu xuống đáy biển?

Tĩnh Tâm nhìn Cầu Cầu nói.

- Đem Cầu Cầu xuống dưới đáy biển sao. Em nhìn thân thể của Cầu Cầu này.

Cao Lô Hoa nhìn Cầu Cầu trong trạng thái chất lỏng rồi cười khỏ:

- Anh chỉ sợ, nó sẽ dung hợp với nước biển thôi.

Đúng lúc Cao Lô Hoa chuẩn bị an bài cho Cầu Cầu.

Dị biến xuất hiện!

- Lô, cẩn thận đằng sau!

Đột nhiên Tĩnh Tâm hét lớn với Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa vội vàng quay đầu lại. Khe không gian mà đã đóng từ lúc kết thúc cuộc chiến với tứ thần lại mở ra. Mà địa điểm đó lại là phía sau Cao Lô Hoa và Cầu Cầu.

Cao Lô Hoa cũng không thể ngờ được khe không gian sau khi đóng lại có thể mở ra. Chẳng lẽ đạo băng lô kiếp của mình đã làm hỏng khe không gian rồi? Cao Lô Hoa cười khỏ một tiếng, không một tia chuẩn bị nào, Cao Lô Hoa và Cầu Cầu bị cuốn vào khe không gian.

Không gian cùng thời gian là quyền lực độc quyền của Sáng Thế Thần. Nên một khi vào trong khe không gian sẽ khó lòng thoát ra. Hiện tại vị trí của Cầu Cầu và Cao Lô Hoa đã rất gần khe không gian. Nếu chỉ có một tình Cao Lô Hoa, hẳn có thể cố gắng đẩy dụa, không chừng có thể thoát đi. Nhưng vấn đề là bên cạnh hẳn còn có Cầu Cầu.

Điều này khiến Cao Lô Hoa bỏ đi đường sống, cùng Cầu Cầu không bắt lực bị hút vào khe không gian.

- Lô!!!

Nhìn Cao Lôì Hoa bị rút đi, Tĩnh Tâm hô to một tiếng, rồi nàng cắn răng lao tới khe không gian. Mới chỉ gặp lại Cao Lôì Hoa, nàng không muốn hẫng biến mất. Cho dù biến mất, nàng muốn nàng cũng sẽ phải biến mất đi cùng hẫng.

- Tĩnh Tâm, đừng tới đây.

Cao Lôì Hoa hét lớn một tiếng. Hẫng có thể cảm giác được khe không gian này không phải là không có lực sát thương, mà là do thân thể của hẫng quá biến thái, nếu không thì tiến vào trong khe không gian chỉ có chết. Cao Lôì Hoa thì không sợ khe không gian, nhưng Tĩnh Tâm thì không như vậy.

- Tĩnh Tâm, nhận lấy.

Cao Lôì Hoa lấy ra một vật màu xanh lam rồi ném về phía Tĩnh Tâm. Dưới cú ném toàn lực của Cao Lôì Hoa, vật đó đã thoát khỏi mọi lực hút của khe không gian và bay về phía Tĩnh Tâm.

Nghe được lời nói của Cao Lôì Hoa, Tĩnh Tâm dừng lại đón lấy đồ vật đó. Đó là Thần cách của Hải Mẫu Tắc Á.

- Tĩnh Tâm. Khi anh trở về, anh hy vọng có thể thấy Băng Tuyết Nữ Thần – Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười:

- Yên tâm, chỉ là một khe không gian thôi, không làm khó được anh đâu.

- Sư phụ.

Đột nhiên, Huyết Sắc Minh Vương phóng lên lao tới khe không gian:

- Người phải đi cùng, cho dù là nơi nào. Người đã nói rằng sẽ dạy con nội công tâm pháp rồi mà.

Nói rồi Huyết Sắc nhảy vào khe không gian

- Chủ nhân!

Đột nhiên, Mộng Ti ở bên cạnh Nguyệt Nhị cũng ngẩng đầu lên, bước nghiêng ngả tới hướng của Cao Lôì Hoa:

- Chủ nhân, đừng vứt bỏ con... ..

Xoạt!

Mộng Ti cũng tiến vào khe không gian... ..

Cuối cùng, Cao Lôì Hoa, Cầu Cầu, Huyết Sắc Minh Vương, cùng tiểu Mộng Ti cũng đã ở bên trong khe không gian.

Khe không gian một lần nữa lại đóng cửa.

*****.

- Mẹ.

Trên không trung, Saga ôm Bích Lệ Ti bay tới cạnh Tĩnh Tâm.

- Saga.

Tĩnh Tâm nhìn Saga rồi cười. Sau đó nàng cúi đầu nhìn khóa băng tuyết hệ thần cách.

- Nữ thần băng tuyết.

Tĩnh Tâm nắm chặt thần cách. Thần cách tỏa ra hàn khí làm tổn thương

bàn tay bé nhỏ của nàng, nhưng nàng vẫn không để ý chỉ nắm chặt lấy khóa thần cách lạnh lẽo này.

- Tĩnh Tâm, điều anh muốn nhất là gia đình chúng ta sẽ mãi bình an suốt đời.

- Nguyên vọng lớn nhất của anh là ở cạnh em.

- Lần này anh sẽ không để em rời xa anh. Từ hôm nay em sẽ là của anh, anh sẽ không để em ra đi.

- Phù!

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng thở dài. Trong đầu nàng vẫn nhớ về lần đầu gặp Cao Lôi Hoa.

-Tĩnh Tâm muội muội.

Vong Linh Nữ Thần nhìn thấy bộ dáng của Tĩnh Tâm liền tới an ủi:

- Tĩnh Tâm, em không cần lo lắng. Cao Lôi Hoa mạnh như thế cơ mà, ngay cả khe không gian cũng không thể làm gì hắn.

- Cảm ơn, em không sao/.

Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói, nàng càng nắm chặt tay vào thần cách hệ băng. Trong đầu nàng vẫn nhớ lại ngày gặp gỡ Cao Lôi Hoa, ngày thay đổi cuộc đời nàng.

-Sức mạnh hùng hậu của băng tuyết nữ thần. Nếu đó là nguyên vọng của anh, em sẽ chiều ý.

Tĩnh Tâm giờ thần cách lạnh lẽo lên rồi khẽ lau bầu.

Không biết đã trải qua bao lâu, Ở trong khe không gian, toàn thân Cao Lôi Hoa trở nên đau nhức. Hắn mở mắt ra nhưng ngay lập tức lại nhắm lại.

Bởi mặt trời giữa trưa khiến hắn chói mắt. Hắn chậm rãi mở mắt ra rồi từ từ ngồi dậy.

- Nơi này là đâu?

Khi mắt đã quen với ánh sáng ở đây. Cao Lôi Hoa ngồi dậy, đánh giá xung quanh.

Lấy nhãn lực của Cao Lôi Hoa, hắn có thể thấy được mình đang ở thảo nguyên mệnh mệnh.

- U!!

Lúc này một tiếng rên rỉ vang lên. Cao Lôi Hoa ngay lập tức cúi đầu nhìn về nơi phát ra thanh âm. Rồi đồng tử của Cao Lôi Hoa co rút lại.

Theo ánh mắt hắn, xuất hiện một mỹ nữ xích lỏa (nude) đang nằm bên cạnh Cao Lôi Hoa.

Đôi cánh trắng sau lưng nàng đang khó khăn che lấy địa phương thần bí của mình. Thiếu nữ đó rất đẹp, nàng có một mái tóc màu vàng buông dài tới vai.

- Cô là ai?

Cao Lôi Hoa trầm giọng quát một tiếng rồi kéo chân nàng xuống.

- U!!!

Thiên sứ xinh đẹp này mở mắt ra. Một đôi mắt trong suốt không có một tia tà niệm.

Người ta đều nói đôi mắt là cửa sổ tâm hồn, thông qua đôi mắt, có thể thấy được suy nghĩ của người đó. Ánh mắt của thiếu nữ trước mặt này rất trong suốt, chỉ có thể thấy ở đôi mắt trẻ con. Đôi mắt nàng không có một tia tà niệm.

- A, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc hỏi, bởi vì hắn thấy thiếu nữ trước mặt rất quen mắt.

- Vâng!

Thiếu nữ đẩy Cao Lôì Hoa ngã xuống đất.

Việc đẩy xuống có thể cho qua, nhưng quá đáng hơn là nàng còn ôm lấy mặt của lão Cao, liếm lấy liếm để, khiến mặt của hắn tràn đầy nước miếng.

- Đáng chết, ta nhớ ra rồi!

Cảm giác được thần lực dao động trên người thiếu nữ này. Cao Lôì Hoa lập tức giơ tay lên ngăn chặn thiếu nữ này. Hắn đã biết thiếu nữ này là ai...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 346

Biến Thành Con Gái Mười Tám.

Quang Minh nữ thần, người đang làm cái quỷ gì vậy?!

Cao Lô Hoa kéo cô gái thiên sứ này xuống dưới. Đúng vậy, cô gái này là Quang Minh nữ thần!

Lại nói tiếp, hình dáng của Quang Minh nữ thần thì Cao Lô Hoa cũng đã xem qua một lần. Lần đó, Cao Lô Hoa cùng nàng đại chiến ở Quang Minh thần điện. Quang Minh nữ thần thua trận, linh hồn nàng muốn bỏ chạy lên thiên giới nên lộ ra bộ mặt thật của linh hồn. Khi đó, lúc Cao Lô Hoa thấy hình dáng thật của nàng thì liền nhớ như in.

Mà cô nàng thiên sứ trước mặt này chính là hình dáng của Quang Minh nữ thần. Một mái tóc vàng như nước uốn quanh, đôi mắt vàng, cùng với hình dáng như con gái phương Tây, cực kỳ bốc lửa.

Cuối cùng, trên người nàng phát ra cỗ Quang Minh thần lực dao động. Cô gái này không phải Quang Minh nữ thần thì là ai?!

Cho nên, Cao Lô Hoa không chút do dự kéo nàng xuống dưới.

Quang Minh nữ thần? Tóc vàng cô gái nghe đến cái tên này thì trong đôi mắt nàng hiện lên vẻ nghi hoặc, cùng với bộ mặt đầy mê muội. Ánh mắt trong suốt lấp lánh nhìn chằm chằm Cao Lô Hoa. Giống như muốn Cao Lô Hoa cho nàng một cái đáp án.

- Nói, cô làm sao ở đây?

Cao Lô Hoa hung tợn nói với Quang Minh nữ thần.

- Hả??

Đôi mắt trong veo như nước của cô gái khẽ ngờ ngàng. Nhìn Cao Lô Hoa. Cuối cùng, từ đôi môi mọng nước, phát ra một cái tên:

- Slimm...me!

Âm thanh quen thuộc, lời nói quen thuộc. Cùng với ánh mắt quen thuộc.

- Cầu Cầu?!

Cao Lô Hoa tròn miệng hỏi...

- Ân!

Cô nàng tóc vàng này vừa nghe thấy Cao Lô Hoa nói hai chữ Cầu Cầu thì lập tức gật đầu lia lịa.

Trời! Muốn ngất quá! Trong đầu lão Cao Lôi Hoa hiện ra một câu nói của người Trung Quốc từ xưa đến nay: Gái mười tám, càng ngày càng xinh! Người xưa đó có sai!

Mà nói gì thì từ lúc gặp Cầu Cầu ở trên đảo đến giờ cũng mấy tháng hơn rồi. Cao Lôi Hoa còn chưa có biết giới tính của nó, mà cũng không có để ý luôn, có lẽ trong tiềm thức của mình, Cao Lôi Hoa nghĩ Cầu Cầu là giống đực!

Vậy mà bây giờ, đột nhiên nó biến hóa quá nhanh chóng, biến thành một cô gái cực kỳ xinh đẹp mà lại sexy nữa chứ. Cao Lôi Hoa chợt phát hiện ra, hóa ra mình quá đơn thuần rồi!

-??

Nhìn thấy Cao Lôi Hoa, cô gái ngồi chồm hồm bên người. Hạ người xuống, vươn đầu lưỡi, dùng đầu lưỡi liếm mặt Cao Lôi Hoa. Đây là động tác mà cô nàng lúc ở trạng thái Slime hay làm nhất, tuy nhiên, bây giờ làm lại có phần không thích hợp tý nào.

- Khụ khụ. Đừng như vậy. Đủ. Đủ rồi, Cầu Cầu.

Cao Lôi Hoa cười khỏ một tiếng, ngồi xuống.

- Ân.

Cô gái nghe Cao Lôi Hoa nói, ngoan ngoãn ngồi xuống bên người Cao Lôi Hoa. Sau đó nàng dùng đôi cánh trắng nõn bao quanh người mình lại, chỉ lộ ra một cái đầu, dùng ánh mắt trong suốt nhìn Cao Lôi Hoa.

Nhìn Cầu Cầu bây giờ, Cao Lôi Hoa cười khỏ. Nếu trở về, Cao Lôi Hoa cũng không biết giải thích chuyện Cầu Cầu như thế nào với Tĩnh Tâm đây.

- Ân~~

Cô gái kia lại gật gù nhìn Cao Lôi Hoa.

- Ai. Cầu... Quên đi, giờ cái tên Cầu Cầu cũng không thích hợp với cô. Đến đây đi. Mặc cái này đã!

Cao Lôi Hoa sờ ngón tay mình, may quá, nhẫn không gian vẫn còn, không hổ là đồ vật của Sáng Thế thần, chất lượng cam đoan tốt! Cái nhẫn này cùng Cao Lôi Hoa trải qua đủ loại đau khổ mà vẫn tồn tại như trước không hư hao.

Mở nhẫn không gian, Cao Lôi Hoa lấy một bộ quần áo trắng tinh ra. Đưa cho cô gái.

Bây giờ, Cao Lôi Hoa cũng không thể kêu cô nàng trước mặt là Cầu Cầu nữa rồi. Dù sao kêu Cầu Cầu có phần khó nghe quá, người ta đâu có tròn như quả bóng đâu.

Cô gái yên lặng nhận quần áo. Lấy trí tuệ không thua con người, tự nhiên biết mình sau khi biến hình đã trần truồng. Cho nên tự hiểu mình phải làm thế nào.

Nhận quần áo, cô nàng mang bộ đồ kiếm sĩ đó ướm lên người. Sau đó cầm lấy bộ đồ phát tay làm 4 lỗ hổng sau lưng, để khi mang vào thì có thể

đưa cánh quạt ra được.

Mặc bộ đồ kiếm sĩ xong, cô gái hưng phấn xoay vòng khoe với Cao Lôi Hoa. Màu trắng rất xứng với nàng.

- A, nhân sinh thật đúng là làm cho người ta không tưởng!

Cao Lôi Hoa cười ha ha:

- Không sai, màu trắng quả nhiên rất xứng với cô.

- Hi!

Cô nàng nở nụ cười, sau đó xoay người lao vào trong lòng Cao Lôi Hoa, ngủ.

Tuy nàng đã biến thành người, nhưng một ít thói quen lâu ngày đâu dễ dàng sửa được? Việc mà Cầu Cầu lúc trước thích nhất là ngủ trên vai Cao Lôi Hoa. Nhưng giờ không ngủ lên vai được nên lao vào người ngủ.

Cao Lôi Hoa vươn tay theo thói quen, vuốt ve mái tóc cô gái.

- Ân~! Ồ, sao lại thế này!

Đột nhiên, cô gái nhẹ nhàng kêu, sau đó ánh mắt thay đổi, đôi mắt trong suốt ánh lên vẻ sắc bén!

- Ủa, cô. Cô có thể nói?

Cao Lôi Hoa có chút kinh hỉ nhìn cô gái. Đột nhiên có thể nói, việc này làm Cao Lôi Hoa vui vẻ.

- Đáng chết, tên chết tiệt, không được dùng thân thể của ta làm loại chuyện xấu hổ thế này!

Cô gái đột nhiên quát to một tiếng, xem biểu tình giống như muốn rời khỏi người Cao Lôi Hoa. Nhưng kỳ quái là cơ thể nàng ngược lại cứ ngủ thiếp ôm chặt lấy Cao Lôi Hoa.

- Ủa?

Cao Lôi Hoa nhú mày. Hắn cảm giác Cầu Cầu có điểm kỳ quái.

- Thần chi mâu, mở!

Cao Lôi Hoa khẽ quát một tiếng, con mắt thần màu tím sẫm mở ra. Triển khai thần chi đồng, Cao Lôi Hoa nhìn cô gái.

Mà Cao Lôi Hoa không nghĩ tới trong không gian ý thức của cô gái này lại không hề có một tia phòng hộ nào đối với Cao Lôi Hoa. Điều này giúp cho Cao Lôi Hoa thoải mái mà nhìn thấy không gian ý thức của cô gái!

Thông qua thần chi đồng. Cao Lôi Hoa tinh tường nhìn thấy trong không gian ý thức có những hai ý thức đang tồn tại!

- Đây là chuyện gì?

Cao Lôi Hoa hỏi:

- Sao cô lại có hai cái ý thức!

- Ta cũng không biết.

Cô gái hồi đáp:

- Vốn ta đang phụ trên người Bích Lệ Ti, sau đó bị một cái hắc động hấp thu, khi ta tỉnh lại, liền phát hiện đã như thế này.

- Người là? Quang Minh nữ thần?

Cao Lôi Hoa đánh giá thần thái cô gái, nhẹ giọng hỏi.

- Ừ.

Quang Minh nữ thần gật gật đầu, ứng một tiếng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên, ánh mắt có phần sắc bén lại một lần nữa trong suốt.

- Slime!

Xem ra tiểu tử kia đã không chế thân thể này. Tiểu tử kia không chút do dự, mạnh mẽ lao vào trong lòng Cao Lôi Hoa.

- Chờ, chờ đã Cầu Cầu. Chúng ta ngồi xuống đã, sau đó phân tích tình huống một chút đã!

Cao Lôi Hoa xoa xoa huyết Thái Dương nói.

Trải qua lời nói của Quang Minh nữ thần, cuối cùng Cao Lôi Hoa cũng hiểu được một chút.

Tóm lại: Sự tình là lúc Cầu Cầu biến dị muốn hủy diệt Quang Minh đế đô. Mà Quang Minh nữ thần thì đứng trên coi náo nhiệt. Nhưng sau đó, Bích Lệ Ti vì cứu một bé trai nên không cẩn thận bị Cầu Cầu hút. Cầu Cầu phát hiện mình hút Bích Lệ Ti liền mạnh mẽ cưỡng chế phun Bích Lệ Ti ra. Chỉ là thân thể Bích Lệ Ti thì bị nhỏ ra, nhưng Quang Minh nữ thần là linh hồn đang phụ lên người bao gồm thần cách lẫn thần lực đều lưu trên người Cầu Cầu. Việc sau đó thì Cao Lôi Hoa cũng biết, tứ thần vệ ngang trời xuất thế, cùng đại chiến mấy trăm hiệp với Cao Lôi Hoa. Tạo nên một cái khe nứt không gian.

Không gian vặn vẹo cuối cùng cắn nuốt mấy người Cao Lôi Hoa. Tại bên trong không gian vặn vẹo, thân thể Cầu Cầu may mắn bắt đầu biến lần cuối. Mà một lần biến hóa cuối cùng này lại lấy được hình dáng ngọc ngà của Quang Minh nữ thần cùng với thần lực và thần cách. Hơn nữa còn có một cái linh hồn. Nói cách khác, hiện tại trong cơ thể Cầu Cầu tồn tại hai cái linh hồn.

Hơn nữa hai cái linh hồn này không phân ra ai là chủ nhân của cơ thể. Hai cái linh hồn này đều có quyền khống chế cơ thể bằng nhau. Cho nên mới xuất hiện tình trạng người này xuất hiện trong chốc lát.

- Loạn rồi.

Cao Lôi Hoa xoa nhẹ huyết Thái Dương.

- Ừ~

Thân thể nằm trong lòng Cao Lôi Hoa, cô gái cứ dụi đầu vào lòng Cao Lôi Hoa.

Một lúc sau, quyền khống chế lại bị Quang Minh nữ thần đoạt lấy, sau đó thân thể cô gái run run một chút, nhảy ra một bên, rồi lại đến phiên Cầu Cầu...

Quá trình này cứ lặp đi lặp lại..

- Đủ rồi!

Cao Lôì Hoa bị hai cái linh hồn làm hoa mắt. Hắh hét lớn một tiếng.

Thân thể cô gái lập tức ngừng lại. Đôi mắt trong suốt nhìn Cao Lôì Hoa.

- Quang Minh nữ thần, trước hết linh hồn cô nắm quyền không chế chân tay đi.

Cao Lôì Hoa ra lệnh.

- Ồ~~

Tiểu tử kia nhường chỗ cho Quang Minh nữ thần.

- Cô có biết nơi này là đâu không?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Đương nhiên biết.

Quang Minh nữ thần giả hoạt cười:

- Nơi này, là chốn của các chư thần, cũng là-- thần giới!

- Thần giới?!

Cao Lôì Hoa muốn méo miệng rồi, thần giới đối với hắh không phải là chỗ tốt đẹp gì...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 347

Cấm Địa.

Thần giới?

Cao Lô Hoa nghe được thì bực mình vò đầu, truyền tổng kiêu quái gì lại truyền lên trên thần giới chứ. Nhưng dù có bực mình đi nữa thì Cao Lô Hoa vẫn có phần cảm thấy may mắn. Bởi bây giờ hắn sợ nhất là vụ bị truyền tổng đến một cái không gian lạ hoắc ở một thế giới khác không hề biết. May mắn thay, dính phải mấy lần truyền tổng sai nhưng chưa lần nào bị truyền tổng ra khỏi thế giới này, chỉ cần không ra khỏi thế giới này, thì còn có thể trở về được. Nghĩ thông suốt, Cao Lô Hoa khẽ mỉm cười.

- Ê, người đang cười cái gì vậy?

Ngồi cạnh, Quang Minh nữ thần nhìn thấy Cao Lô Hoa đang cau mày vò đầu bứt trán lại đột nhiên cười quái dị. Liên tò mò hỏi.

- A, không có gì.

Cao Lô Hoa đứng lên, sau đó quay đầu đánh giá xung quanh. Nếu hắn nhớ không lầm thì cùng tiến vào không gian vụn vẹo với hắn còn có tiểu Mộng Ti và Huyết Sắc Minh vương.

Cẩn thận dò xét thảo nguyên rộng lớn này, nhưng Cao Lô Hoa vẫn không có phát hiện Huyết Sắc Minh vương cùng tiểu Mộng Ti.

- Kỳ quái, cái tên Minh vương kia với Mộng Ti ở đâu nhỉ?

Cao Lô Hoa nói.

- Cái này cũng không lạ gì.

Quang Minh nữ thần ở một bên cười hì hì nói:

- Chúng ta là bị không gian hư toái truyền tổng đến nơi này, lúc không gian vụn vẹo truyền tổng, bị truyền tổng đến cùng một nơi xác suất rất thấp. Có lẽ bọn họ bây giờ còn nơi nào đó trên thiên giới cũng nên.

- Hic, chúng ta thử đi tới phía trước tìm kiếm xem.

Cao Lô Hoa cười khổ, nói:

- Tìm được bọn họ, chúng ta còn phải tìm biện pháp mà trở về nữa. Đúng rồi, người có biết phương pháp trở về không?

- Biện pháp trở về đương nhiên là có.

Quang Minh nữ thần nở nụ cười狡 hoạt:

- Chẳng qua theo ta nghĩ. Vấn đề người lo lắng bây giờ không phải là tìm cách trở về?!

- ??

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Quang Minh nữ thần.

- Nếu ta nhớ không nhầm, thì chỉ chút nữa, sẽ có một vật đi tới đây!

Quang Minh nữ thần cười thật giáo hoạt.

Cơ hồ cô nàng vừa dứt lời thì Cao Lô Hoa đã nghe thấy tiếng sần sạt từ bụi cỏ đằng xa truyền tới. Âm thanh này là của một vật thể di chuyển trên cỏ với tốc độ cao gây ra. Tốc độ rất nhanh!

Cao Lô Hoa nhíu mày. Vốn dựa vào thần niệm khuếch tán bốn hướng của hần, hần có thể điều tra mọi thứ trong phạm vi trăm dặm. Hễ có năng lượng dao động hoặc là có khí tức sinh vật gì đó tiếp cận Cao Lô Hoa, Cao Lô Hoa đều có thể thông qua thần niệm để cảm giác ra cái gì hướng tới gần hần. Nhưng lần này hần không cảm giác được một tia hơi thở sinh mệnh hoặc năng lượng. Nếu không có Quang Minh nữ thần nhắc nhở. Hơn nữa nếu mấy thứ này khi xuyên qua bụi cỏ không phát ra âm thanh sần sạt, Cao Lô Hoa đúng là không thể phát hiện ra.

- Cái gì vậy?

Cao Lô Hoa quát lạnh dò hỏi, ngay sau đó nhanh chóng thúc đẩy cơ thể vào trạng thái chiến đấu hoàn mỹ.

Ánh mắt Cao Lô Hoa gắt gao nhìn chăm chú vào chỗ phát ra tiếng sần sạt.

- Một, hai, ba... sáu. Bảy! Có bảy?

Cao Lô Hoa thầm đếm, phát hiện ra có bảy vật thể đang nhanh chóng bay về phía hần.

Quả nhiên, đúng y như Cao Lô Hoa đếm! Tại chỗ bụi cỏ kia, bảy bóng hình bay lên! Đó là bảy thân hình gầy gò phóng thẳng lên, cả bảy người này không hề che dấu mình. Tất cả đều hướng về phía Cao Lô Hoa đánh tới. Đồng thời, trong miệng chúng nó phát ra một thứ ‘rè rè’ kỳ quái.

Cũng phải nói cho mọi người biết một chút! Bảy thân hình này chính là người thủ hộ thần giới của chúng ta-- ‘model protector’ loại người thủ hộ (Người máy siêu hiện đại).

Ở một bên, Quang Minh nữ thần cười hì hì một cách vô lương nhìn Cao Lô Hoa, xem ra nàng không có ý trợ giúp rồi, chỉ đứng cạnh như một cuốn bách khoa toàn thư giải thích cho sếp Cao Lô Hoa chúng ta về bảy thân hình này:

- Bọn chúng cũng không phải là sinh mệnh thể, bọn chúng giống như khôi lỗi mà nhân loại dùng ma pháp sáng tạo ra. Chỉ là mấy thứ này kết cấu phức tạp hơn thôi, năng lực thì khỏi nói rồi, hơn hần khôi lỗi trên đại lục. Về phần lai lịch của mấy thứ này, nghe nói là do Sáng Thế thần trực tiếp sáng tạo ra, sắp đặt riêng ở thần giới nhằm duy trì trật tự cũng như làm người thủ hộ

chống người bên ngoài xâm nhập vào.

- Người máy thủ hộ?

Cao Lôì Hoa híp mắt nhìn gấi gao mấy cái bóng đen này. Lúc chúng phóng lên trên trời, rớt cục Cao Lôì Hoa cũng thấy rõ hình dáng thật của chúng.

Người máy! Nhìn thấy chúng. Trong đầu Cao Lôì Hoa lập tức hiện lên từ này.

Mấy cái bóng đen trên không giống y chang mấy cái người máy mà Cao Lôì Hoa xem trong điện ảnh! Khung xương bằng kim loại chắc chắn, không có một kết cấu dư thừa nào, ánh mắt màu hồng hồng đỏ đỏ lóe lên như mắt dã thú. Mấy người máy này lấy bộ khung xương như loài người, sau đó lấy kim loại tiến hành tu bổ, lắp ghép những bộ phận quan trọng khác trên người.

Không có kết cấu dư thừa, hình dáng kẻ cấu thật mượt mà, cấu tạo đó khiến người máy nhìn rất sống động, di chuyển rất linh hoạt, cứ như một con người, hơn nữa tốc độ rất nhanh.

Chỉ là nhìn rất lâu rồi nhưng Cao Lôì Hoa vẫn không nhìn ra người máy này hoạt động dựa vào năng lượng gì, dù sao kết cấu nhỏ gọn, tinh tế như thế thì khó mà có khả năng trang bị được nhiều năng lượng bên trong... ..

Suy nghĩ vậy nên Cao Lôì Hoa cố gắng tập trung tinh thần, nhìn chăm chú vào mấy cái người máy này.

- Ề~ Ề~

Lúc này, người máy dung tốc độ nhanh nhất lao về phía Cao Lôì Hoa, tay trái nó hóa thành một lưỡi đao nhọn. Cánh tay kim loại lạnh lẽo chia mũi nhọn về phía Cao Lôì Hoa.

- Zaa!

Cao Lôì Hoa không chút hoang mang. Nhanh chóng đưa tay phải về phía trước dùng một thế cầm nã thủ khóa cổ tay của người máy lại.

Chế trụ cổ tay người máy xong, Cao Lôì Hoa xoay người, mượn lực ly tâm, quăng người máy này ra ngoài.

- Âm!

Vừa quăng người máy này ra, Cao Lôì Hoa cũng không dừng lại. Nhanh chóng cúi thấp người theo tư thế nhật tiền rơi. Một tiếng xoạt vang lên, một lưỡi đao sượt qua đỉnh đầu Cao Lôì Hoa.

Giỏ cho Cao Lôì Hoa! Vừa thoát hiểm đã nắm chặt tay phải, chuyển tư thế lượn tiền sang tổng tiền, quất ngay một đòn băng quyền. Đòn băng quyền này Cao Lôì Hoa mượn lực eo, hông, thế đứng dậy... Trên nắm tay lại hiện ra lói quang, đánh thẳng vào bụng người máy.

- Rắc rắc!

Người máy trúng đòn, bay ngược ra sau...

Xử lý được người máy thứ hai, Cao Lôì Hoa tiếp tục sử dụng bộ pháp đi

tới trước một bước tầm 45 độ, khễ lách đòn tấn công của người máy thứ ba đang chém ngang xuống.

Đòn tấn công này của người máy bị trật, cả cánh tay bị lún vào trong đất ba mươi cm.

- Hừ hừ!

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng, nhanh chóng dùng tay chụp đầu người máy. Sau đó làm một đòn cự hiểm, lấy chân tông thẳng vào mạn sườn người máy, đá bay nó văng ra xa. Người máy này ăn một đòn hiểm, văng ra xa cắm đầu xuống đất thành một cái hố sâu.

Xử lý ba người máy chỉ mất có vài giây đồng hồ!

Mà Cao Lôi Hoa vừa xử lý ba người máy đó xong thì bốn người máy còn lại cũng nhanh chóng lao tới chém Cao Lôi Hoa.

- È!! Rề!

Cuối cùng bốn người máy rống lên một tiếng, cũng không biết có phải bọn chúng nhìn thấy đồng bọn bị xử lý nên phát ra âm thanh phản nộ hay không?

Cả bốn nhanh chóng lao về phía Cao Lôi Hoa, mỗi người chiếm một góc, vây kín Cao Lôi Hoa lại. Sau đó cả bốn cùng nhau lao thẳng về phía trung tâm. Múa đao sáng bóng.

- Khả khả! Đền rất chuẩn, cổ vũ kỹ-- Đả loa chuyên!

Cao Lôi Hoa trầm giọng quát. Hai tay giơ ngang vai, người dựng thẳng. Đối mặt với thế công của bốn người máy, Cao Lôi Hoa xoay tròn.

Lúc này Cao Lôi Hoa giống như một con gụ, tốc độ xoay rất nhanh, không thể nhìn rõ người, giống như là một cơn lốc xoáy màu trắng đang chuyển động, mà từ lốc xoáy, chương ấn bay đầy trời!

Lúc Cao Lôi Hoa vừa xoay tròn thì bốn người máy cũng đã tiến tới cạnh Cao Lôi Hoa!

Trong nháy mắt đã tiếp xúc.

- Phịch! Phịch! Phịch! Phịch!

Trên ngực bốn người máy dính phải bốn dấu tay, bốn dấu tay này là chương lực của Cao Lôi Hoa dùng lôi thần lực đánh vào!

- Hà!

Cao Lôi Hoa cũng ngưng xoay tròn. Lúc này, khi hắn ngừng xoay thì một cái hố sâu tại chỗ hắn đứng được tạo ra. Vừa rồi một chiêu này do lực xoay tròn mạnh, Cao Lôi Hoa như một cái mũi khoan, đâm thủng mặt đất dưới chân.

Vỗ vỗ tay, Cao Lôi Hoa thở một hơi, đắc ý nhìn Quang Minh nữ thần.

Ở một bên, khoe miệng Quang Minh nữ thần cong lại như chữ O. Nói gì thì model protector cũng là thần thủ hộ của thần giới. Chúng nó vốn rất mạnh. Dùng võ lực mạnh mẽ giải quyết một lúc cả bảy model protector. Xem ra cái gã tóc bạc này lại mạnh hơn rất nhiều so với lúc cùng chiến đấu

với nàng rồi. Ít nhất nếu nàng không sử dụng lĩnh cực tầng thứ hai ‘thần vương giáp’ thì cũng không thể giải quyết bảy người máy này một cách thoải mái được.

Nhưng mà khuôn mặt của Quang Minh nữ thần nhanh chóng nở lại nụ cười giảo hoạt.

Có âm mưu! Nhìn thấy nụ cười đầy âm mưu này, lập tức sếp Cao Lôi Hoa cảm thấy có gì không thích hợp rồi.

- Ca ca! Ca ca!

Vài tiếng lách cách vang lên, bảy người máy lại đứng dậy trên mặt đất. Mà vết thương trên người chúng lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy đang dần khôi phục lại.

- Hi hi. Ngượng quá, quên nói cho người biết.

Quang Minh nữ thần cười hi hi nói:

- Đây là năng lực mạnh nhất của model protector, bọn chúng có năng lực chiến đấu và khôi phục rất mạnh!

Cao Lôi Hoa oán hận cắn chặt răng:

- Hừ, cùng lắm thì đánh chúng thành mảnh vụn phế thải là ok!

Nói xong, Cao Lôi Hoa vận thần lực điên cuồng từ đan điền lên. Lôi quang tím sẫm nhanh chóng vây quanh thân hình Cao Lôi Hoa. Oai nghiêm của Lôi thần không được phép nghi ngờ.

- Hi hi. Tốt lắm, rất mạnh mẽ!

Quang Minh nữ thần cười hi hi nói tiếp:

- Đúng rồi, nể tình hai ta, ta nhắc người thêm một chút, model protector người máy thủ hộ này còn có một loại năng lực liên hệ đặc thù, không lâu sau, những model protector xung quanh đây sẽ nhanh chóng chạy đến. Lúc đó, việc của Lôi thần ngài là chiến đấu với vô số model protector đó. Hạnh phúc nha! Hi hi!

- Gì? Ông trời ạ! Dọt!

Nghe Quang Minh nữ thần nói, Cao Lôi Hoa không chút do dự kêu lên một tiếng dọt ẹ.

Xoay người. Chuẩn bị bỏ chạy. Nếu luận về tốc độ, đám model protector này có ai qua Cao Lôi Hoa cơ chứ?

Quang Minh nữ thần cũng không giãy dụa, tùy ý để Cao Lôi Hoa cấp ngang hông bỏ chạy.

- Ể, chúng ta đi đâu đây?

Lúc Cao Lôi Hoa bắt đầu kể ba mươi sáu của Tôn Tử thì Quang Minh nữ thần chỉ cảm thấy tiếng gió ù tai. Tốc độ ba sáu chước của Cao Lôi Hoa rất dọa người.

- Trước hết cứ lui đã, chạy đến đâu hay đến đấy.

Cao Lôi Hoa nói khô khốc. Chỉ nghĩ đến vô số model protector vây xung quanh, tuy không sợ hãi cái gì, nhưng vẫn làm cho Cao Lôi Hoa cảm thấy

rợn da đầu.

- Ô, vậy ngươi cũng nên buông ta ra đi. Nơi này là thần giới. Ta không cần phải cùng ngươi chạy trốn chết như chó nhà mất tang thế được.

Quang Minh nữ thần cười hì hì nói.

- Câm miệng, đừng có hoa ngôn lộng ngữ với ông.

Cao Lô Hoa nói.

- Ê, làm người đừng có tự tư quá chứ, thương lượng đi, bỏ ta xuống, ngươi chạy một mình không phải nhanh hơn sao?!

- Ê, buông ta được không...

Quang Minh nữ thần tựa hồ rất thoải mái, vẫn thao thao bất tuyệt nói với Cao Lô Hoa.

- AAA, con khốn câm miệng lại đi! Tiểu tử kia, đi ra, làm cho con mụ này ngậm miệng lại coi! Cho ý thức mụ vào không gian đạo chơi vài ngày trong đi!

Cao Lô Hoa rốt cục chịu không được rống lên.

- A...

Linh hồn Cầu Cầu nhanh chóng chiếm cứ quyền sở hữu thân thể này, sau đó Cầu Cầu nhanh chóng đem thân thể cuốn lấy người Cao Lô Hoa...

Cũng không biết model protector dùng phương pháp gì để truy tung, tuy bị Cao Lô Hoa bỏ rơi khá xa, nhưng cứ như hồn ma bắt tán bám lấy Cao Lô Hoa không ngừng nghỉ phía sau.

Bỏ chạy thật lâu, rốt cuộc Cao Lô Hoa cũng chạy đến cuối đại thảo nguyên, một ngọn núi to lớn, khí thế bàng bạc xuất hiện trong tầm mắt.

Nhìn mây mù lượn bay bao phủ tòa núi cao này, Cao Lô Hoa không chút nghĩ ngợi bay lên thân điện trên núi.

Chỉ là đang bay trên không Cao Lô Hoa lại không hề nhìn thấy cách thân điện một ngàn thước trên thảo nguyên có một tấm bia đá. Trên bia đá có ghi hai chữ rất to: Cấm Địa!

Mà đang trong ý thức hải, linh hồn Quang Minh nữ thần thập phần lo lắng. Nhưng không cách thông báo cho Cao Lô Hoa được. Bởi vì năng lực ý thức của Cầu Cầu ảo đảo nàng hoàn toàn, chiếm đoạt quyền khống chế thân thể một cách toàn diện... .

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 348

Lấy Danh Nghĩa Của Ta Chúc Phúc Cho Người.

Lúc Cao Lôì Hoa ôm cô gái nhảy vào cấm địa kia. Thì bảy người máy cũng tiến sát đến gần biên giới cấm địa.

Nhưng lúc đến sát biên giới, cả bảy người máy thủ hộ đều cường chế thân hình lại, tất cả đều đứng yên trước biên giới này. Cả bảy người máy không dám bước vào trong cấm địa. Chúng nó chỉ có thể lo lắng nhìn Cao Lôì Hoa đang đi vào trong.

- Tích~ tích~

Nhìn thấy bóng dáng Cao Lôì Hoa càng lúc càng nhỏ, cả bảy người máy đều phát tín hiệu ra, hộc mắt màu đỏ hồng cứ chớp lóe liên tục.

Lúc này, sếp Cao Lôì Hoa đã mang Quang Minh nữ thần bước vào trong sâu cấm địa. Mà Quang Minh nữ thần thì chỉ biết lo lắng chứ không làm được gì.

Cao Lôì Hoa không biết địa phương này là gì cả, nhưng vốn sống lên trên thần giới, Quang Minh nữ thần thừa hiểu đây là đâu. Nơi này, là cấm địa của thần giới! Nơi này, là chỗ ở của một vị thần trong truyền thuyết, là mẹ của các vị thần—vợ của Sáng Thế thần-- Sinh Mệnh nữ thần. Nơi này, là nơi tất cả các thần tôn kính. Nếu không có được sự cho phép, chư thần trong thần giới không một ai dám bước chân vào trong cấm địa này hết. Xuất phát từ lòng tôn kính của mẫu thần, tất cả mọi người đều tự giác không đến quấy rầy chốn yên tĩnh của Sinh Mệnh nữ thần.

Ngày thường, cũng chỉ có con của Sinh Mệnh nữ thần, vua của các vị thần—s Quang Minh thần còn ngẫu nhiên đến thăm mẹ hần một chút. Về phần lão đại Sáng Thế Thần tôn kính kia thì không ai biết đang du ngoạn chốn nào nữa. Lần cuối mà Sáng Thế thần xuất hiện là lúc con trai hần, Satan ma hóa, Sáng Thế thần ra mặt, tự tay chia đưa con yêu mình ra làm 5 phần phong ấn. Từ đó trở đi, không ai thấy Sáng Thế thần, ngay cả vua của các vị thần bấy giờ là s cũng bó tay.

- Hà!

Cao Lôì Hoa ôm cô gái đi lên ngọn núi cao này. Khí thế bàng bạc của ngọn núi thật khiến con người ta thoải mái, mây mù bao phủ quanh năm

càng tăng thêm vẻ tự nhiên.

Mà phía trên đỉnh núi, một căn phòng nhỏ nhắn, tinh xảo lấp ló bên trong mây mù.

- Ô. Dường như đám người máy không có đuôi theo nữa.

Lên trên sườn núi, Cao Lôì Hoa ngừng lại, nhìn phía sau mình. Phát hiện ra đám người máy không có đuôi theo lên núi.

Cao Lôì Hoa vừa mới nói xong, đột nhiên, bảy người máy xuất hiện trong tầm mắt Cao Lôì Hoa.

Vừa rồi, lúc bảy người máy dừng lại phát tín hiệu về là để xin người tổng phụ trách an ninh thần giới chỉ thị có tiến vào cấm địa hay không! Sau khi được tổng phụ trách đồng ý thì cả bảy nhanh chóng dùng tốc độ nhanh nhất phóng lên trên.

- Mịa, âm hồn bất tán.

Cao Lôì Hoa khó chịu nói.

- Xoẹt~ chi~ bùm!

Sấm đánh! Lúc này, từ xa, một người máy thủ hộ mở miệng ra hướng về phía Cao Lôì Hoa. Sau đó một đạo lôi quang to lớn bổ về phía Cao Lôì Hoa! Nhìn thấy lôi quang lao đến, Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng:

- Hừ, đóm lửa mà so với ánh trăng, mèo bệnh so với lão hổ hả, định để con vượt mặt Âu Cơ à!

Cao Lôì Hoa đứng yên tại chỗ, đợi lôi quang lao đến.

Lúc lôi quang đến trước mặt mình, Cao Lôì Hoa vươn tay phải lên, nhẹ nhàng đẩy chuẩn xác điểm lên lôi quang:

- Quay về!

- Lấy danh nghĩa Lôì thần, mệnh lệnh cho ngươi. Từ đâu tới đây, chạy về đó!

Cao Lôì Hoa ra mệnh lệnh cho lôi quang này quay về phía nguồn phát.

Giống như nghe được mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa, lôi quang này quay đầu, nhắm ngay cái miệng đang mở rộng của người máy.

- Xoẹt!

Lôi quang đã chui lọt vào trong miệng người máy.

- Bùm!

Khói đen từ trong miệng người máy bốc lên, nghe một tiếng bộp, người máy thủ hộ đã ngã xuống đất, lôi quang màu tím sẫm bốc lên xung quanh cơ thể người máy này. Hệ thống kêu bíp bíp báo hiệu người máy đã bị hỏng.

Biết lôi điện đối với Cao Lôì Hoa không có hiệu quả. Nên mấy con robot người máy này không xài lôi điện nữa. Tay chân cùng sử dụng. Sáu người máy thủ hộ như những con nhện chạy ào lên phía Cao Lôì Hoa bằng tốc độ nhanh nhất.

- Tê, tê~~

Đồng bọn, đây là âm thanh gọi đồng bọn của sáu người máy thủ hộ.

Không cần phải nói, đây là âm thanh gọi đồng bọn. Cao Lôi Hoa đành phải ôm cô gái. Sử dụng chức ba mươi sáu nhanh chóng lên đỉnh núi. Mà sáu người máy thì bám sát theo sau Cao Lôi Hoa.

- Có căn phòng nhỏ.

Chạy lên trên đỉnh núi. Cao Lôi Hoa lập tức thu liễm hơi thở của mình, sau đó nhanh chóng chạy đến đập cửa căn phòng.

Cửa phòng mở toan ra khi Cao Lôi Hoa đập lên. Cửa không khóa, Cao Lôi Hoa ngã lăn xuống đất.

Trong phòng, một cô gái áo tím đang ngồi ở trong phòng. Nàng kinh ngạc nhìn thấy vị khách không mời Cao Lôi Hoa này.

- Người.

Cô gái nhìn thấy Cao Lôi Hoa, sau đó lại thấy cô gái thân tộc trong tay Cao Lôi Hoa. Cô nàng định nói gì đó, nhưng lại ấp úng chưa kịp nói.

- Hư~~

Bởi vì Cao Lôi Hoa đã đưa tay trái lên bịt miệng cô ta.

Ánh mắt cô nàng áo tím này nhất thời trũng lên. Cho tới bây giờ, không có ai dám làm như thế đối với nàng!

Đúng lúc này. Bên ngoài vang lên âm thanh của đám người máy thủ hộ đến gần. Cao Lôi Hoa vội vàng thu liễm tất cả hơi thở của mình. Sau đó một tay ôm cô gái, tay kia thì bịt miệng cô nàng áo tím.

Lúc này, sáu người máy thủ hộ đã đi lên đỉnh núi, cách căn phòng nhỏ tầm trăm thước.

Nhưng đến nơi này xong. Cả sáu người máy không ai dám tiến lên bước nữa. Phía trước, đã là chỗ ở của Sinh Mệnh nữ thần, mẫu thần của chư thần. Hơn nữa, thân là đồ vật do Sáng Thế thần sáng tạo ra, những người máy này chỉ tuần tra, bảo hộ thần giới chứ không dám quấy rầy sự nghỉ ngơi người vợ yêu của Sáng Thế thần, Sinh Mệnh nữ thần. Liếc mắt nhìn nhau rồi gật đầu, trong mắt cả sáu người máy thủ hộ lóe lên hồng quang, sau đó xoay người xuống núi. Rồi đi về chỗ tuần tra cũ của mình... ..

Trong phòng, Cao Lôi Hoa nghe được tiếng đi xa của sáu người máy thủ hộ thì thở phào nhẹ nhõm.

- Ê~~

Cô nàng áo tím kêu một tiếng.

- A?

Cao Lôi Hoa lập tức nhảy một bước về phía sau. Vừa rồi chăm chú nghe tiếng bước chân đi xa của đám người máy này nên tay trái Cao Lôi Hoa cứ càng lúc càng bịt chặt, thậm chí cả người ép sát cô nàng. Hiện tại, thân thể hần suất nữa đề lên trên người cô nàng áo tím này rồi.

- Đứa nhỏ, không cần sợ hãi.

Nhìn Cao Lôi Hoa lui nhanh về phía sau, cô nàng áo tím này nở nụ cười hiền dịu, giọng nói dịu êm để nghe làm sao.

Nói xong, nàng đem bàn tay xinh đẹp của mình đặt lên trên đầu của Cao Lôi Hoa:

- Chúc phúc. Lấy danh nghĩa của ta...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 349

Vua Của Chúng Thần - Quang Minh Thần S.

Cao Lôì Hoa cầm lấy bàn tay mềm đặt trên đầu mình ra:

- Cô muốn làm gì?

Cao Lôì Hoa nhanh chóng né khỏi cô nàng áo tím này. Dù sao hành vi của cô ta thật sự rất quái dị. Đầu tiên là Cao Lôì Hoa xông vào trong phòng nàng, hơn nữa còn bịt kín miệng nàng. Nhưng nàng không làm gì mình còn chúc phúc cho mình nữa? Thật là kỳ quái.

- Làm sao vậy? Đứa nhỏ.

Cô nàng áo tím này nhìn Cao Lôì Hoa một cách khó hiểu, giọng nói êm ái làm cho người nghe có cảm giác rất thoải mái, như được lạc vào giữa gió xuân.

Như gió xuân! Đây là cảm giác của Cao Lôì Hoa sau khi nghe giọng nói êm ái này.

- Cô muốn làm gì ta?

Cao Lôì Hoa vẫn cầm tay cô nàng hỏi.

- Ha ha. Người đứng là nhanh nhẹn.

Cô nàng thấy Cao Lôì Hoa nhanh chóng né khỏi lời chúc phúc của mình thì cũng hiểu được hành vi vừa rồi của mình có phần quái dị.

- Yên tâm đi, ta sẽ không thương tổn người.

Cô nàng áo tím này nở nụ cười, ngay sau đó nàng rút bàn tay mềm mại của mình lại, thoải mái rút bàn tay của mình ra khỏi bàn tay thô ráp của Cao Lôì Hoa. Đồng thời, làm một thế cầm nã thủ, chế ngự cổ tay Cao Lôì Hoa.

Bị chế ngự cổ tay, Cao Lôì Hoa nhất thời cả kinh, đồng thời tay Cao Lôì Hoa giật mạnh ra sau nhằm thoát khỏi thế của cô nàng áo tím này.

Nhưng cô nàng này nhìn có vẻ yếu ớt song bàn tay cứ như gọng kìm. Vô luận Cao Lôì Hoa dùng lực mạnh như thế nào cũng không thoát khỏi tay nàng.

Cao thủ! Cao Lôì Hoa nhìn cô nàng. Cô nàng áo tím trước mặt này tuyệt đối là một cao thủ. Chỉ là Cao Lôì Hoa không nghĩ ra vì sao khi mình bịt mồm nàng, nàng lại không phản kháng chút nào?

- Hi hi.

Cô nàng bắt được tay Cao Lôi Hoa thì đắc ý nở nụ cười. Sau đó tay kia đắc ý đặt lên đầu Cao Lôi Hoa, nhẹ giọng kêu:

- Lấy danh nghĩa của ta, chúc phúc cho người. Nguyên cho ánh sáng của sinh mệnh cùng người cùng tồn tại.

Giọng nói của cô nàng nhẹ nhàng mà êm ái.

Chúc phúc xong. Nàng buông lỏng tay Cao Lôi Hoa ra. Sau đó dùng hai tay ôm lấy đầu Cao Lôi Hoa.

Lúc cô nàng ôm đầu mình, mồ hôi lạnh của Cao Lôi Hoa từ trên trán không ngừng chảy xuống. Hắn muốn phản kháng, nhưng mà không thể. Bởi vì lúc cô nàng ôm đầu hắn, hắn đau lòng phát hiện ra thân thể mình không thể động đậy! Giống như bị trúng phải phù chú định thân, muốn động nhưng không sao động được.

Cô nàng ôm lấy đầu Cao Lôi Hoa xong, nhẹ nhàng tiến lại gần Cao Lôi Hoa. Cuối cùng, nàng kéo đầu Cao Lôi Hoa xuống thấp, rồi khẽ đặt một nụ hôn lên trán của Cao Lôi Hoa...

- Lấy danh nghĩa của ta chúc phúc, tên ta là, Sinh Mệnh nữ thần.

Sinh Mệnh nữ thần mềm mại thơm lên trán Cao Lôi Hoa. Đôi môi mềm mại đó khẽ nhắc Cao Lôi Hoa biết rằng, mình bị cưỡng hôn, nhưng tiếc là không phải môi, hic hic... ..

Lúc Sinh Mệnh nữ thần thơm trán Cao Lôi Hoa, một cỗ lực lượng âm áp cuộn cuộn không ngừng từ nụ hôn dừng mãnh tiến vào trong cơ thể Cao Lôi Hoa.

Cỗ lực lượng âm áp này sau khi tiến vào cơ thể Cao Lôi Hoa thì chia ra làm hai phần. Một cỗ tiến vào đan điền của Cao Lôi Hoa. Vây quanh đan điền của Cao Lôi Hoa.

Một cỗ khác thì dừng mãnh tiến vào tay trái của Cao Lôi Hoa. Lúc cỗ lực lượng này tiến vào tay trái, Cao Lôi Hoa chỉ cảm thấy tay trái mình run mạnh lên.

Hơn nữa, lúc cỗ lực lượng này tiến vào tay trái thì Cao Lôi Hoa nhìn thấy những ma văn trên tay cũng dần dần biến mất. Những ma văn này xuất hiện lúc hôn lễ của Tinh Tâm và Cao Lôi Hoa. Lúc đó là khi ma hóa chiến đấu với Phong Thần, đột nhiên cánh tay trái hấp thu lực lượng ma hóa của Phong Thần hình thành ma văn. Mà bây giờ, ma văn trên tay hắn biến mất như chưa từng có, giống như bị cô nàng áo tím này dùng laze tẩy hình xăm vậy.

Nhìn ma văn biến mất. Thần niệm Cao Lôi Hoa lập tức tụ tập tay trái. Cẩn thận kiểm tra tay trái. Xác nhận tay trái mình không có vấn đề gì. Rốt cuộc Cao Lôi Hoa mới dám thở phào.

- Lấy danh nghĩa Sinh Mệnh nữ thần của ta, lại chúc phúc cho người. Ta ban thưởng cho người một cơ hội trọng sinh.

Sau khi cưỡng hôn Cao Lôi Hoa xong, cô nàng vẫn không tha cho Cao

Lôi Hoa. Tiếp tục tiến hành lần chúc phúc thứ hai, nhưng lần này Cao Lôi Hoa không có phúc hưởng đôi môi mềm mại đó, vì cô nàng chỉ đặt bàn tay đầy lam quang của mình lên trên tay trái Cao Lôi Hoa.

Sau khi đặt tay lên tay trái của Cao Lôi Hoa. Một đồ án tinh xảo liền xuất hiện trên cánh tay Cao Lôi Hoa...

- Sinh mệnh. Nữ thần?

Cao Lôi Hoa nghe tên của cô nàng thì sửng sốt lên. Không tự chủ được. Trong đầu hần nghĩ đến một hình ảnh... ..

Đó là một nơi rất mơ hồ. Loáng thoáng cảm thấy hình như là một tòa thần điện rất lớn. Rất lớn, lớn vô cùng. So với tất cả thần điện mà Cao Lôi Hoa đã từng thấy đều lớn hơn rất nhiều. Nhưng cũng rất mơ hồ, làm cho Cao Lôi Hoa không thấy rõ nơi đó như thế nào...

- Ai~

Một tiếng thở dài, trong tiếng thở dài lộ ra vẻ đau thương.

Cao Lôi Hoa có thể nghe, đó là tiếng thở dài của một người phụ nữ. Chỉ là tiếng thở dài này lại khiến cho trong lòng Cao Lôi Hoa tràn ngập cảm giác bi thương.

- Con, con xác định làm như vậy sao?

Giọng nói nhẹ nhàng êm ái của người phụ nữ đó vang lên.

- Đương nhiên.

Giọng một người đàn ông trẻ:

- Dựa vào cái gì đại ca có thể được phụ thần sáng chế mọi thứ, mà ta không được. Cùng là con của người, dựa vào cái gì phụ thần lại quyết định như vậy! Ta muốn cùng đại ca tranh đoạt! Ta muốn cướp lấy vậy đó trong tay đại ca. Bởi vì những thứ đó đều có phần của ta! Lúc sáng tạo ra thế giới xinh đẹp này, ta cũng có phần!

- Con à, nhưng con phải biết rằng, nếu con làm như vậy, con sẽ mất đi sự che chở của ta. Từ nay về sau, con sẽ mất đi sự che chở của sinh mệnh.

Giọng nói tràn ngập sự bất đắc dĩ:

- Con sẽ mất hết sinh mệnh, trở thành một vật đầy tử khí, đầy chết chóc.

- Không có sinh mệnh. Ta còn có phương pháp sống sót khác. Thậm chí, ta càng sống tốt hơn.

Người đó không thèm quan tâm nói.

- Dù là bản thân con, nhưng cũng không phải là con.

Người phụ nữ đó cố khuyên nhủ:

- Cái mà con còn lại là một con quái vật thôi!

- Chỉ cần không cho đại ca được mọi thứ. Như thế thì đã sao!

Giọng nói mang theo sự quật cường:

- Phụ thân không thể ích kỷ như vậy, đem tất cả công lao của ta đổ sông đổ biển! Ta phải đi đoạt lại thứ thuộc về ta! Chỉ cần làm cho bọn họ trả giá lớn, ta nguyện ý như vậy!

- Tùy con vậy, con của mẹ. Mẹ bắt lực rồi!

Người phụ nữ che mặt ngồi xuống, không hề liếc mắt nhìn gã đó một cái. Đồng thời, một giọt nước mắt trong suốt theo khóe mắt chảy xuống. Rơi vào thế gian biến thành một viên thủy tinh bảy màu...

Trong đầu Cao Lôì Hoa hiện lên hình ảnh lần Cao Lôì Hoa dung hợp ma cách của Chiến thần, ‘Sinh Mệnh nữ thần chi lệ’ trước ngực mở ra khi nhìn thấy tình hình của Cao Lôì Hoa lúc đó. Những tin tức này nói lên đoạn đối thoại giữa cậu con trai thứ của Sáng Thế thần Satan và mẹ cậu ta, Sinh Mệnh nữ thần. Mà hình ảnh người phụ nữ mơ hồ hẳn là Sinh Mệnh nữ thần.

- Sinh Mệnh nữ thần?

Cao Lôì Hoa nhìn chằm chằm cô nàng áo tím này, cố gắng đối chiếu hình ảnh hai người lại xem sao.

- A. Ủ, ta là Sinh Mệnh nữ thần.

Cô nàng áo tím thu hồi bàn tay mềm mại, gật đầu.

Lúc tay Sinh Mệnh nữ thần rời khỏi cánh tay mình, Cao Lôì Hoa liền nhìn đồ án tinh xảo trên tay mình. Nhìn nó, Cao Lôì Hoa có thể cảm giác cái đồ án này ẩn chứa một nguồn lực lượng vô cùng to lớn. Hơn nữa nguồn lực lượng này Cao Lôì Hoa đã từng thấy qua, đó là lúc khóa ‘Nước mắt Sinh Mệnh nữ thần’ phát ra năng lượng! Nói cách khác, hiện tại Sinh Mệnh nữ thần cấp chop Cao Lôì Hoa thêm một cái mạng!

Cô gái áo tím này thực sự là Sinh Mệnh nữ thần! Dù có há to miệng hơn chữ O, hẳn cũng không nghĩ đến cô gái này là mẹ của chúng thần-- Sinh Mệnh nữ thần. Ở trong trí tưởng tượng của Cao Lôì Hoa, thân là chúng thần chi mẫu, hình dáng của Sinh Mệnh nữ thần hẳn là một người phụ nữ trung niên hoặc một bà già mới đúng.

- Như thế nào? Người có vẻ kinh ngạc quá à?

Sinh Mệnh nữ thần mỉm cười hỏi:

- Chẳng lẽ ta quá khó coi nên người kinh ngạc vậy.

- Hic. Không phải.

Cao Lôì Hoa vội vàng lắc đầu, hình dáng Sinh Mệnh nữ thần có thể nói là một trong những người đẹp nhất mà Cao Lôì Hoa nhìn thấy. Cao Lôì Hoa kinh ngạc bởi Sinh Mệnh nữ thần quá trẻ.

- Ha ha.

Sinh Mệnh nữ thần cười cười. Nói:

- Hiện tại có chúc phúc của ta, có thể che dấu ma khí trên người người. Người nếu đi ra, sẽ không sợ ai phát hiện ra ma khí trên người nữa.

- Che dấu ma khí?

Nghe Sinh Mệnh nữ thần nói, Cao Lôì Hoa mới hiểu được vì cái gì Sinh Mệnh nữ thần thi hành chúc phúc cho hắn. Cao Lôì Hoa đương nhiên biết trên người mình trừ bỏ thân cách lôì thần ra còn có ma cách tốc độ của Chiến thần, bình thường ở đại lục bởi vì Cao Lôì Hoa tu luyện nội công nên ma khí

từ ma cách người khác cũng không cảm giác ra được.

Nhưng nơi này không giống như trên đại lục, nơi này là thần giới. Tuy ma khí trên người Cao Lô Hoa che dấu rất tốt, nhưng cũng có người có thể phát hiện ra ma khí trên người. Giống như trước mắt, Sinh Mệnh nữ thần là một cái ví dụ điển hình.

Nhưng mà Cao Lô Hoa vẫn không hiểu vì sao Sinh Mệnh nữ thần lại giúp hắn che dấu ma khí.

- Cô, vì sao phải giúp ta?

Cao Lô Hoa hỏi. Đồng thời Cao Lô Hoa khởi động tay chân, lúc Sinh Mệnh nữ thần chúc phúc lần thứ hai xong, Cao Lô Hoa đã khôi phục được năng lực hoạt động.

- Vì cái gì giúp người? A, ta cũng không biết. Có thể là trên người người cps một cỗ lực lượng làm ta cảm thấy thân thiết...

Sinh Mệnh nữ thần nói. Chỉ là nói với Cao Lô Hoa nhưng ánh mắt Sinh Mệnh nữ thần không có rời đi tay trái của Cao Lô Hoa.

Chẳng lẽ có liên quan với tay trái của ta? Cao Lô Hoa nghĩ thầm.

Cao Lô Hoa đã đoán đúng, Sinh Mệnh nữ thần làm tất cả là vì có quan hệ rất lớn với cánh tay trái của hắn. Từ lúc Cao Lô Hoa nhảy vào căn phòng nhỏ của nàng, lại dùng tay trái bịt miệng Sinh Mệnh nữ thần, Sinh Mệnh nữ thần lập tức cảm giác ra tay trái của Cao Lô Hoa là tay trái của Satan.

Hắc ám Satan là đứa con mà Sinh Mệnh nữ thần yêu thương nhất. Năm đó hắc ám Satan bởi vì phụ thân Sáng Thế thần đem thế giới giao hết cho đại ca Quang Minh s quản lý, lòng không phục liền hóa ma. Đó là chuyện đau lòng nhất của Sinh Mệnh nữ thần. Vì chuyện này, nàng ly thân chống mình và bỏ đi. Cho nên, lúc cảm thấy cánh tay trái Satan trên tay Cao Lô Hoa, nàng lập tức tiến hành chúc phúc cho Cao Lô Hoa. Dùng lực lượng sinh mệnh của nàng che dấu ma khí trên người Cao Lô Hoa, tránh cho lực lượng trên cánh tay trái Satan phát ra khiến người thần giới để ý.

- Thân thiết?

Cao Lô Hoa nghe Sinh Mệnh nữ thần nói, liền cười ha hả. Tuy không biết Sinh Mệnh nữ thần vì cái gì giúp chính, nhưng mình tại thần giới không quen không biết, có người giúp cũng là chuyện tốt.

- Đứa nhỏ, ngươi tên gì?

Sinh Mệnh nữ thần thực tự nhiên vươn tay, vuốt ve đầu Cao Lô Hoa, giọng nói nhỏ nhẹ của nàng làm người nghe cực kỳ sáng khoái thoải mái.

- Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa cười khổ đáp. Nói thật, bị một cô nàng so với mình nhìn còn trẻ hơn vuốt ve đầu kêu 'đứa nhỏ'. Cảm giác này lão Cao đúng là chưa từng có cảm thụ qua, cảm giác này chỉ có thể dùng hai từ quái dị để hình dung. Tuy cũng hiểu luận về bồi phạt thì hắn đúng là đứa nhỏ thật, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy quái dị ra sao đó.

- Đúng rồi, Cao Lôi Hoa.

Đột nhiên Sinh Mệnh nữ thần nói với Cao Lôi Hoa:

- Ta nhìn thấy ngươi thì cảm thấy thân thiết vô cùng, không bằng ta nhận ngươi làm con nha, thế nào?

Sinh mệnh nữ thần có ý tốt. Nhưng nhìn hình dáng trẻ măng thế này, nói lão Cao gọi nàng là ‘mẹ’ thật không có khả năng.

Cho nên, trong lòng Cao Lôi Hoa lập tức nghĩ cách cự tuyệt ý tốt của Sinh Mệnh nữ thần.

Mà lúc này. Bên trong ý thức của Cầu Cầu, Quang Minh nữ thần nhìn thấy bộ dáng do dự của Cao Lôi Hoa thì vội vã đá chân.

‘Đáng chết, mau đáp ứng đi, tên ngốc này. Còn không mau đáp ứng!’

Quang Minh nữ thần ở trong ý thức hải của Cầu Cầu gấp đến độ muốn điên lên, phải biết rằng, nếu trở thành con nuôi của Sinh Mệnh nữ thần, thì địa vị có thể ngang hàng với vua chúng thần Quang Minh s. Cơ hội như vậy không phải lúc nào cũng có. Mà Cao Lôi Hoa giờ còn do dự, điều này làm cho Quang Minh nữ thần phát cuồng.

Nhìn Cao Lôi Hoa do dự, Sinh Mệnh nữ thần tựa hồ nghĩ tới cái gì. Lập tức nàng bật cười:

- Cũng đối, làm con của ta, thì cũng không thích hợp với ngươi cho lắm. Dù sao bồi phận của ta lớn hơn ngươi nhiều lắm. Nếu ngươi kêu ta là mẹ cũng không thích hợp.

- A.

Cao Lôi Hoa ngượng ngùng cười, hẳn còn tưởng rằng Sinh Mệnh nữ thần nghĩ thông suốt.

- Như vậy đi, ngươi nếu không chê ta, không bằng ngươi gọi ta là bà nội đi. Tuy vẫn còn lớn nhưng ngươi cũng đừng chối từ nữa.

Sinh Mệnh nữ thần nhìn Cao Lôi Hoa, nói.

Đúng lúc này, một giọng nói nam tính ngoài phòng vang lên:

- Mẫu thân, s cầu kiến...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 350

Chỉ Có Tiểu Nhân Và Phụ Nữ Là Khó Chiều

Mẫu thần, vừa rồi ta nghe tin có người xâm nhập cấm địa, ta liền chạy vội đến đây. Mẹ ở đây không có xảy ra việc gì chứ?

Giọng nói ngoài cửa lại vang lên.

- Mẹ không sao.

Sinh Mệnh nữ thần nói rất ôn nhu:

- Con vào đây đi s.

- Vâng thưa mẹ.

Gã lên tiếng, sau đó cánh cửa bé nhỏ bị một đôi bàn tay lực lưỡng mở ra. Sau đó là một gã đàn ông cường tráng bước vào. Gã đàn ông cường tráng này chính là vua của các vị thần: Quang Minh thần s.

Khi gã bước chân vào nhà, Cao Lôi Hoa mới nhìn rõ tướng mạo của vị vua này.

Thân hình cao lớn, nhìn như những gã đàn ông phương Tây trên Trái Đất. Nếu tính về chủng tộc thì s có lẽ là người da trắng, mái tóc vàng ngắn, bộ râu đầy gợi cảm. Cảm giác đầu tiên mà người ta nhận xét về hắn là một gã cộc cằn du côn chứ không phải mẫu người trí tuệ. Nhưng Cao Lôi Hoa sẽ không ngu ngốc đến mức nghĩ vua của các vị thần là người không có đầu óc. Hắn không có đầu óc, làm sao làm vua được.

- Ủa?

Quang Minh thần s vừa đẩy cửa vào thì thấy ngay Cao Lôi Hoa cạnh Sinh Mệnh nữ thần. Ánh mắt gã sáng lên, gã nhìn Cao Lôi Hoa, thầm nghĩ xem ra cái tên tóc bạc này là người xâm nhập cấm địa rồi. Chỉ có điều làm Quang Minh thần s kinh ngạc là tại sao tên này xâm nhập vào cấm địa mà vẫn bình yên vô sự đứng cạnh mẫu thân.

Mà bên cạnh, cơ hồ là lúc nghe thấy giọng nói của Quang Minh thần s ở ngoài cửa thì Cầu Cầu bên người Cao Lôi Hoa lập tức trốn ra sau lưng Cao Lôi Hoa liền. Thân hình nhỏ nhắn của nàng được Cao Lôi Hoa che kín. Tuy Cao Lôi Hoa cảm thấy có điểm kỳ quái nhưng vẫn để Cầu Cầu núp sau lưng mình.

- Mẫu thần, xin hỏi vị này là?

Thần s chỉ Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ha ha.

Tay Sinh Mệnh nữ thần tự nhiên đặt lên đầu Cao Lôi Hoa sau đó xoa xoa như người lớn xoa đầu trẻ em:

- Hấn gọi là Cao Lôi Hoa. Vừa rồi mẹ muốn nhận hấn làm con nuôi, nhưng hấn không đồng ý nên, cho nên mẹ muốn nhận hấn làm cháu nuôi.

- ...

Cao Lôi Hoa cắn chặt răng. Sinh Mệnh nữ thần nói làm cho Cao Lôi Hoa tóc đã bạc còn muốn bạc hơn, chỉ là tình thế bây giờ không thể nóng giận, không thể nóng giận.

- A, thì ra là thế. Như vậy tùy mẹ, miễn sao mẹ cảm thấy vui là được.

Quang Minh thần s đổi với chuyện này tựa hồ cũng bất đắc dĩ, ánh mắt lướt qua Cao Lôi Hoa tỏ vẻ cảm thông, sau đó gã quay sang nói với Sinh Mệnh nữ thần:

- Đúng rồi mẫu thần. Hôm nay ta mang một thằng nhóc đến. Ta muốn nó nhận lời chúc phúc từ mẹ.

Nói xong, Quang Minh thần s vỗ vỗ tay.

Sau đó, một gã thanh niên trẻ tuổi từ bên ngoài đi vào. Gã thanh niên này tóc xanh dài, khuôn mặt nhọn, vừa vào nhà, gã cúi người hành lễ với Sinh Mệnh nữ thần:

- Người được Phong thần đề cử. Gia Phượng xin ra mắt mẫu thần. Nguyên xin mẫu thần ban phúc cho ta.

- Thằng nhóc này là người được Phong Thần đề cử.

Quang Minh thần s cười ha hả, giới thiệu gã thanh niên với Sinh Mệnh nữ thần:

- Máy ngày trước, không hiểu vì sao tiên nhiệm Phong Thần lại bất hạnh qua đời. Mà thằng nhóc này được thần cách của Phong Thần đề cử. Bởi vì sợ nó lúc nhận thiên kiếp gặp nguy hiểm nên ta mới đưa nó đến gặp mẹ, để nó nhận lời chúc phúc của mẹ. Có lời chúc phúc của mẹ, lúc đối mặt với thiên kiếp thì khả năng sống sót của nó sẽ cao hơn một chút.

- Nguyên mẫu thần chúc phúc cho ta, nguyện cùng tồn tại cùng mẫu thần.

Gia Phượng nói.

- Nhận thần cách Phong Thần? Thần cách Phong Thần còn có thể kế thừa?

Ở cạnh, Cao Lôi Hoa nói thầm một tiếng, hấn nhớ rất rõ máy ngày trước ở dưới đáy biển, Phong Thần bị hấn giết chết. Cao Lôi Hoa nhớ rõ rành mạch. Cả người Phong Thần đều tan biến vào trong biển cả, hóa thành phong nguyên tố tinh thuần nhất, ngay cả thần cách được xưng là bất diệt cũng không lưu lại. Nếu không lưu lại, sao có thể truyền thừa cơ chứ? Thần cách đó ở đâu ra?

- Ha ha, cháu là người mới lên thần giới phải không Cao Lôi Hoa.

Tai Quang Minh thần s như tai thổ, Cao Lôì Hoa nói nhỏ mà cũng bị gã nghe không sót một từ. Nghe Cao Lôì Hoa nói, gã xoay người cười, giải thích cho Cao Lôì Hoa,

Khôn khiếp! Người dám ăn tiện nghi của lão tử?! Trong lòng Cao Lôì Hoa oán hận nghĩ, đồng thời khoe mắt hấn hung tợn nhìn Sinh Mệnh nữ thần. Nếu không phải mục Sinh Mệnh nữ thần này, hấn sao lại là cháu của gã s cơ chứ?

Chẳng qua, mấy lời này lão Cao chỉ nuốt trong bụng thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, lão Cao đành ngẩng mặt lên nhìn Quang Minh thần s nói:

- A, ta, ta đây là lần đầu tiên lên trên thần giới!

- Cái này khó trách.

Sếp Quang Minh này cười ha hả nói:

- Kỳ thật loại chuyện kế thừa thần cách này chỉ cần là người thần giới đều biết. Giờ để ta giải thích cho cháu một chút vậy.

- Từ lúc thế giới được tạo đến nay. Chuyện mà thần bị giết chết cũng có xảy ra. Đó là việc không thể chối cãi. Bởi vì xã hội mà, phải tồn tại mẫu thuẫn, do đó giữa thần và thần đều có một ít mâu thuẫn, hoặc là một ít vị thần khi tiến cấp thì dẫn phát thiên kiếp, nói chung có nhiều lý do để một vị thần bị chết.

s nói tiếp:

- Lúc đó, ta cùng phụ thần lúc sáng tạo ra thế giới này cũng nghĩ đến việc này sẽ xảy ra, dù sao bị chết là chuyện không thể tránh. Cho nên, lúc ấy phụ thần rất anh minh, người sáng tạo ra rất nhiều thần phó, cũng là thí thần giả cấp tám, được coi như là con cháu của các vị thần thượng cổ ban đầu. Nếu một vị thần nào đó bị chết, thì sẽ có ngay người kế thừa mình ngay, người đó được chọn ra từ một trong các thần phó cùng hệ để trở thành thần tân nhiệm. Cái đó gọi là kế thừa thần cách.

- Ồ.

Cao Lôì Hoa gật đầu. Khó trách Sáng Thế thần cũng không cấm các thần đánh lẫn nhau, cũng không sợ thế giới này thần càng ngày càng ít, hóa ra còn có một chiêu này.

- Thế. Việc kế thừa thần cách đó. Có nhất thiết cần thần cách không?

Cao Lôì Hoa lại hỏi, phải biết rằng Phong Thần chết ngay cả thần cách cũng không có, vậy vị kế thừa Phong Thần phải làm sao? Cao Lôì Hoa dùng cách khác để hỏi xem vị thần đó có cần đến thần cách không? Thần cách bị mất phải làm sao?

- Ha ha, cháu hỏi rất hay! Nếu nói theo lý thuyết thì kế thừa tốt nhất nên có thần cách của thần vừa bị chết.

Quang Minh thần s gật gù ra vẻ am hiểu:

- Nhưng dù thần cách được xưng là bất diệt. Trên thực tế cũng không hẳn. Theo ta được biết thì thần cách vẫn bị phá hủy, ăn mòn, thậm chí còn bị biến

mất luôn. Việc này đã cấp cho những người kế thừa một cái nan đề!

- Vậy người được đề cử đó phải làm sao?

Cao Lô Hoa phôi hợp hỏi.

- Loại tình huống này ta cùng phụ thân lúc ấy cũng nghĩ đến. Cho nên phụ thân vì thế đã sáng tạo riêng một chỗ gọi là ‘pháp tắc chi cảnh’.

Quang Minh thân s giải thích:

- Giống như bây giờ, thân cách của tiên nhiệm Phong Thần không biết vì sao tiêu thất hoàn toàn. Cho nên muốn kế thừa thân cách thì thằng nhóc này phải phí rất nhiều công sức đây.

Nói tới đây, ánh mắt Quang Minh thân s chuyển sang Gia Phượng, người được đề cử làm Phong Thần tân nhiệm:

- Đối mặt với tình huống thân cách của vị thần tiên nhiệm bị biến mất, chúng ta sẽ đưa nó đến vùng đất có phép tắc của Phong Thần, đó là Phong cảnh. Mà Phong cảnh là một thế giới được hình thành từ phong nguyên tố. Pháp tắc của Phong nguyên tố được ẩn chứa trong thế giới đó. Ở đó, thằng nhóc này sẽ phải tự mình lĩnh ngộ ra sự huyền bí của phong nguyên tố, lần mò ra pháp tắc của phong hệ. Mà tại Phong cảnh, việc lĩnh ngộ phong hệ rất dễ dàng, hơn nữa phụ thân còn đưa ra các hướng dẫn tại đó nữa. Cho nên, gặp phải tình huống này. Chúng ta sẽ cho một người kế thừa ở trong đó mười tháng. Nếu trong mười tháng không lĩnh ngộ được thân cách thì sẽ thay một vị thí thân giả khác, cứ như thế cho đến khi có người lĩnh ngộ được thì thôi.

- Thì ra là thế.

Cao Lô Hoa âm thầm gật đầu.

- Cho nên, ta muốn bà chúc phúc cho nó, để nó có cơ hội trở thành Phong Thần cao hơn. Quan trọng nhất là, thành thần nhờ lĩnh ngộ pháp tắc phải trải qua khảo nghiệm của thiên kiếp. Cho nên ta mới mang thằng nhóc này đến đây.

s nhìn Cao Lô Hoa nói, sau đó quay sang Sinh Mệnh nữ thần:

- Mẫu thân, xin mẹ chúc phúc cho thằng nhóc đáng yêu này đi, để nó có thể lên đường bình an.

- A. Đáng tiếc.

Sinh Mệnh nữ thần đột nhiên cười trừ. Sau đó nhẹ nhàng lắc đầu.

- Ồ? Mẫu thân, chẳng lẽ mẹ không muốn chúc phúc cho thằng nhóc này sao?

s có phần ngạc nhiên nhìn mẹ. Bình thường mẫu thân cũng không cự tuyệt chúc phúc cho mấy đứa nhỏ, vì sao hôm nay mẹ lại không chúc phúc chứ?

- A, s nè, không phải mẹ không muốn, mà giờ mẹ không chúc phúc được.

Sinh Mệnh nữ thần bắt đầu dĩ nói.

- Vì sao vậy mẹ?

s hỏi.

- s, con cũng biết đó, mỗi năm mẹ chỉ có thể chúc phúc được một lần.

Sinh Mệnh nữ thần ôn nhu giải thích nói.

- Vâng, ta biết, nhưng ta nhớ mấy năm nay mẹ chưa hề chúc phúc cho vị thần nào mà. Sao giờ?

s nghi hoặc.

- Ai. Có thể nói hai đứa đến muộn chút xíu à!

Sinh Mệnh nữ thần vuốt ve mái tóc Cao Lôì Hoa:

- Mới vừa rồi thôi, chỉ mấy phút trước, mẹ mới chúc phúc cho đứa cháu ngoan này.

Lúc này, lúc Sinh Mệnh nữ thần nói đã chúc phúc cho Cao Lôì Hoa, lập tức Cao Lôì Hoa cảm thấy ánh mắt âm độc như lợi kiếm chỉ về phía mình. Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn lại liền phát hiện ra gã Gia Phụng, người bị Cao Lôì Hoa cướp mất phần chúc phúc của Sinh Mệnh nữ thần.

Oán giận, đứng vậy, trong đôi mắt đó chất đầy sự căm tức, ai oán dành cho Cao Lôì Hoa...

- Hic. Ngượng quá.

Cao Lôì Hoa ngượng ngừng gãi đầu nói với s. Đồng thời thừa dịp gãi đầu đẩy cái tay mềm mại kia ra khỏi đầu mình.

- Không có việc gì. Chỉ là ta không nghĩ đến có vụ này thôi. Là ta đến muộn hà hà.

s vẫn cười nói như thường.

- Ôi, vẫn ngại quá.

Cao Lôì Hoa đẩy được bàn tay trên đầu mình ra nói với s:

- Nếu nói về việc độ thiên kiếp thì ta có một chút tâm đắc, nếu cần, ta có lẽ giúp được chút xíu.

- Được rồi, nếu độ thiên kiếp, khi cần, ta sẽ gọi cháu.

s cười, kỳ thật có hấn ở đây, thiên kiếp cũng không phải vấn đề lớn lao gì.

- Vậy mẹ à, con còn có việc, không quấy rầy mẹ nghỉ ngơi nữa.

s hành lễ, sau đó gã mang Gia Phụng đi ra ngoài. Dù sao cũng là vua của các vị thần, ai có thời gian rảnh ngồi tán phét cơ chứ.

- Ôi~~

Đợi cho s đi rồi, Cầu Cầu mới đi ra.

- May không bị lão già nhìn thấy.

Cầu Cầu thở phào nói một tiếng.

Cao Lôì Hoa nghe thấy có tiếng nói thì biết ngay ý thức của Cao Lôì Hoa đã bị Quang Minh nữ thần thay thế.

- Cô hình như muốn trốn s thì phải?

- Hi hi, thế thì sao nào. Ta mà sợ cái lão bắt tử này sao...

Quang Minh nữ thần đắc ý cười nói.

Đúng lúc Quang Minh nữ thần đang đắc ý cười thì cửa phòng lại mở toan

ra một lần nữa, s đi vào nói:

- Đúng rồi, nha đầu, con có phải hay không muốn theo lão bắt tử ta về nhà.

Thực hiển nhiên, Quang Minh thần s ngay từ đầu đã sớm phát hiện ra cô nàng Quang Minh nữ thần này rồi.

Đối với việc này thì Cao Lôi Hoa cũng không ngạc nhiên gì, nếu không phát hiện được, thì lão đó cũng không phải vị vua của chúng thần, Quang Minh thần s.

- Hic!

Thấy Quang Minh thần s đã đi còn quay lại, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quang Minh nữ thần lập tức nhăn nhó như khi ăn ớt.

- Sao, không muốn cùng lão bắt tử ta đi về à? Hà hà!

s tỏ vẻ đắc ý nhìn cô nàng.

- Giờ ta không về cũng lão đâu. Giờ ta có việc phải làm!

Quang Minh nữ thần nói với s.

- Con cho lý do đi, nếu hợp lý, ta không miễn cưỡng ép về!

s nheo mắt lại nhìn Quang Minh nữ thần.

- À, cái này, cái này.

Bất ngờ nên Quang Minh nữ thần suy nghĩ rất lâu. Đột nhiên nàng chợt nảy ra một ý tưởng liền ôm vai bá cổ Cao Lôi Hoa:

- Người ta, giờ muốn ở cùng với anh ấy một chỗ, anh đi đâu con theo đó.

-...

Đỏ mặt hời trộm. Cao Lôi Hoa muốn lấy tay Quang Minh nữ thần ra nhưng cô nàng này ôm chặt quá, không sao lấy ra nổi.

- Như vậy cũng tốt, cháu nè, cháu mới lên thần giới, cuộc sống chưa quen thuộc cho lắm, như vậy đi, ngày mai đến nhà của ta làm khách đi, nhớ rõ là phải mang theo con bé này đó.

s dặn dò Cao Lôi Hoa.

Ngoài phòng, Gia Phụng, người được đề cử thừa kế Phong Thần ánh mắt càng lúc càng nhỏ lại, như một lưỡi dao sắc bén khi nghe được câu chuyện. Vừa bị cướp mất cơ hội chúc phúc, vừa bị... Hừm, Cao Lôi Hoa, ngày mai sẽ biết...

Đời người là vậy, người vì một việc nhỏ mà cũng thù hận, đó được gọi là gì nhỉ, à... Tiểu nhân!

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 351

Thần Giới Cũng Có Cướp Đường

Đi ra khỏi phòng Sinh Mệnh nữ thần, Quang Minh thần s nhìn Gia Phượng đang đứng ở ngoài. Thấy ánh mắt đầy vẻ ngoan độc của Gia Phượng, Quang Minh thần s khẽ thở dài, gọi:

- Gia Phượng.

- Vâng, vua của ta, ta ở đây, người có gì căn dặn sao?

Nghe Quang Minh thần s gọi tên mình, lập tức Gia Phượng quay đầu cung kính.

- Vẫn còn cảm thấy không vui vì không được Mẫu thần chúc phúc sao?

Quang Minh thần s hỏi.

- Vua của ta, ta chỉ cảm thấy, chúc phúc vốn là của ta, mà cái tên gọi là Cao Lôì Hoa đỏ, hẳn đoạt lấy thứ vốn thuộc về ta.

Gia Phượng cắn chặt răng nói.

- Gia Phượng này!!

Giọng điệu của s đột nhiên lạnh lùng hơn:

- Người phải giữ vững bản tâm của mình. Nếu người vẫn không khống chế được tâm tình của mình một cách chính xác thì người vĩnh viễn cũng không lĩnh ngộ được ‘phong pháp tắc’. Hơn nữa, thiên hạ này không có thứ nào thuộc về riêng một người! Nếu lời chúc phúc đó không dành cho người, thì ta không hy vọng người vì cái vụ chúc phúc này làm ra việc ngốc nghếch đâu.

- Vâng, Gia Phượng xin ghi nhớ lời giáo huấn của người.

Gia Phượng ra vẻ như một con cừu nghe lời người du mục:

- Ta tuyệt đối sẽ không vì chúc phúc mà gây chuyện đâu.

Chỉ tiếc, đó chỉ là những lời ngoài miệng của đồng chí Gia Phượng chúng ta, trong mắt sự thù hận vẫn chưa tiêu tán đi tý nào.

- Hà, chỉ là nhắc người chú ý chút thôi. Ta hy vọng người không vì việc bỏ lỡ độ kiếp Phong Thần vài ngày mà làm việc đại đột mất tư cách trở thành Phong Thần.

Quang Minh thần s nói lời đầy thâm thía, ẩn ý. Đối với cái tâm tiểu nhân của Gia Phượng, Quang Minh thần s cũng có chút bất đắc dĩ. Chỉ vì, tư chất

tiềm lực lẫn trí tuệ của Gia Phượng trong đồng thần phó phong hệ là cao nhất, cho nên việc kế thừa ngôi vị Phong Thần này, Quang Minh thần s không chút do dự lựa chọn hẳn kế thừa.

Chỉ có điều, Gia Phượng này quá hẹp hòi, ích kỷ, đây cũng là khuyết điểm lớn nhất của hẳn.

Mà cũng vì vậy cho nên Gia Phượng lĩnh ngộ pháp tắc phong hệ rất chậm. Nếu lấy tư chất của hẳn, chỉ cần hẳn bỏ qua cái tính tình tiểu nhân đó, hẳn đã sớm lĩnh ngộ thần cách Phong Thần mới để trở thành Phong Thần rồi, cần gì phải làm người kế thừa. Đáng tiếc, không có khí chất của một người rộng rãi, đại lượng thì sao có thể trở thành một vị thần cường đại đây?! Đối với hẳn, Quang Minh thần s chỉ có thể lắc đầu, tiếc thay cho thiên phú của hẳn.

- Vâng, vua của ta. Ta nhất định nghe theo lời dặn của người.

Gia Phượng tôn kính nói.

- Quên đi, ta cũng không nhiều lời. Gia Phượng, kế tiếp ngươi trở về chuẩn bị một chút đi.

Quang Minh thần s buông tiếng thở dài, nói:

- Ba ngày sau, ta cho người thời gian chuẩn bị mọi thứ cho tốt. Sau đó một mình ngươi đi vào trong ‘Phong cảnh’ lĩnh ngộ pháp tắc phong hệ. Ngươi cố gắng lĩnh ngộ đi, nhưng phải nhớ kỹ, thời gian của ngươi chỉ có mười tháng.

- Vâng, vua của ta.

Gia Phượng vâng một tiếng mạnh, chuyển thành thần, quan hệ đến cả đời hẳn. Cho nên hẳn không thể chậm trễ.

- Vậy ngươi đi về chuẩn bị một chút đi.

Quang Minh thần s phát phát tay.

- Vâng. Vua của ta!

Gia Phượng hành lễ cáo lui, sau đó lui ra ngoài, đi về điện Phong Thần, hiện tại thân phận của hẳn vẫn là một tay thần phó của điện Phong Thần. Trước khi trở thành Phong Thần, vô luận tư chất của hẳn có cao cỡ nào, hẳn vẫn là một thần phó mà thôi.

Đi tới trước thần điện to lớn của Phong Thần, Gia Phượng ngồi trước nhìn toàn thần điện này.

- Không lâu nữa đâu.

Gia Phượng siết chặt tay nhìn Phong Thần điện:

- Ta, Gia Phượng sẽ trở thành chủ nhân của Phong Thần điện!

- Nhưng mà trước hết...

Ánh mắt Gia Phượng lóe lên vẻ điên cuồng độc ác:

- Thù hôm nay ta phải thanh toán cho đầy đủ cái đã!

Nhưng mà trước khi tiến vào trong ‘Phong cảnh’ thì việc này cũng không tốt cho lắm, nếu làm không tốt, có khả năng mình sẽ bị hủy bỏ tư cách thành

thần mất. Nghĩ đến tương lai vàng son của mình. Gia Phượng có phần do dự đứng lên.

- Oh yeah!

Đột nhiên, mắt Gia Phượng sáng ngời. Sau đó nhanh chóng đi vào bên trong thần điện. Chỉ cần không làm quá lên, có lẽ không sao đâu, vừa đi hẩn vừa nghĩ... ..

Bên kia, tại căn phòng nhỏ của Sinh Mệnh nữ thần.

Lão Cao đang cười híp mắt. Nhưng trong khóe mắt thì ẩn chứa nguy hiểm.

- Cô lại đây với ta!

Cao Lôi Hoa cười âm hiểm không ngừng, bấy giờ hẩn ngồi xỏm trong góc phòng:

- Thành thật trả lời câu hỏi của ta.

- Không cần.

Lúc Cao Lôi Hoa ngồi trước người, Quang Minh nữ thần ngọc ngà đang ngồi cuộn lại trong góc run sợ nói:

- Ta sẽ không khuất phục dâm uy của ngươi.

Nếu không phải biết tính cách làm người của lão Cao, tình cảnh này rất dễ làm cho người ta liên tưởng đến... ..

- Thực sự không nói?

Cao Lôi Hoa ý cười càng đậm.

- Không nói, đánh chết ta cũng không nói.

Quang Minh nữ thần kiên cường nói.

- Ồ, không nói thì thôi.

Cao Lôi Hoa ngồi xuống nói:

- Ta chỉ hỏi cô với s có quan hệ gì thôi, đây cũng không phải vấn đề riêng tư gì phải không? Mà sao cô làm ra vẻ thà chết không nói thế, có gì sao?

- Không nói, ta không muốn nói. Ta đã nói là không nói.

Quang Minh nữ thần lui vào trong góc, dùng ánh mắt nhìn lão Cao có vẻ rất ngu ngốc.

- Tốt lắm tốt lắm, Lôi Hoa. Đừng làm loạn nữa, có gì đâu. Con bé không nói, bà nói với cháu thì cũng vậy thôi.

Ở bên, Sinh Mệnh nữ thần đưa tay ra xoa đầu Cao Lôi Hoa, xem ra cô nàng áo tím này rất thích động tác này.

- Con bé là con thứ tư của s.

Sinh Mệnh mẫu thần nói:

- Mấy ngàn năm trước, con bé kế thừa thần cách Quang Minh, sau đó chạy đi rong. Tính ra cũng mấy ngàn năm rồi không có về nhà.

- Mấy ngàn năm không về nhà?!

Cao Lôi Hoa nhìn Quang Minh nữ thần:

- Mấy ngàn năm không về nhà. Vậy, vậy cô không có nhớ nhà sao?

- Không, ta không muốn về.

Quang Minh nữ thần ngẩng đầu, nhìn thẳng Cao Lôi Hoa. Nói:

- Ta muốn đi đại lục. Ở đại lục ta còn có chuyện rất quan trọng phải làm.

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa nở nụ cười một tiếng. Nói:

- Đi thế giới loài người cũng không vội, việc bây giờ là cô phải về nhà thăm cha mẹ mình đi!

- Là con gái mà mấy ngàn năm không về thăm cha mẹ, đó là bất hiếu.

Giọng Cao Lôi Hoa trầm lại:

- Cho dù ở trên đại lục cô còn có chuyện quan trọng, nhưng chẳng lẽ không có mấy ngày thăm cha mẹ mình sao?

Tốt rồi, cũng không biết vì cái gì, Quang Minh nữ thần cũng không hiểu sao lại mơ mơ màng màng nghe theo lời Cao Lôi Hoa nữa chứ...

Chuẩn bị cùng Cao Lôi Hoa trở về. Cao Lôi Hoa cùng Quang Minh nữ thần đi ra khỏi căn phòng của Sinh Mệnh nữ thần.

- Cháu à, bảo trọng nhé. Còn nữa, nếu có khả năng, cháu phải nhanh chóng rời khỏi thần giới này đi.

Lúc gần đi, Sinh Mệnh mẫu thần dặn dò Cao Lôi Hoa. Tuy ma khí trên người Cao Lôi Hoa đã bị Sinh Mệnh nữ thần dùng lời chúc phúc nén xuống. Nhưng mà người tính sao bằng trời tính, cứ cẩn thận vẫn hơn hết. Sinh Mệnh nữ thần sợ đêm dài lắm mộng.

- Vâng!

Cao Lôi Hoa gật đầu, nói:

- Ta còn có một đồ đệ và một đứa nhỏ đang ở trên thần giới này, đợi tìm được chúng, ta sẽ quay về đại lục ngay.

- Cố đi nhanh đi.

Trong mắt Sinh Mệnh nữ thần có chút ý tứ nói:

- Không biết vì cái gì, cuối cùng bà có loại dự cảm không tốt. Bà cảm thấy nếu cháu không nhanh về đại lục thì sẽ bị cuốn vào một vòng xoáy phân tranh rất lớn. Mà vòng xoáy đó chính là khảo nghiệm lớn nhất cuộc đời cháu!

- Cảm ơn.

Cao Lôi Hoa gật đầu, đồng thời ghi nhớ những gì Sinh Mệnh nữ thần nói. Hừ, bà cháu?!

Đi khỏi căn phòng trên đỉnh núi. Cao Lôi Hoa mang theo cô nàng ngọc ngà Quang Minh nữ thần đi trung tâm thần giới.

Trên đường, Cao Lôi Hoa nghĩ lại những lời mà Sinh Mệnh nữ thần nói. Xem ra nên đi tìm Huyết Sắc Minh vương và Mộng Ti nhanh một chút.

Chỉ là thần giới quá rộng lớn, vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. Cứ đi tìm hai người một cách mờ mịt thế này thì chẳng khác gì mò kim đáy bể. Cho nên hiện tại Cao Lôi Hoa chỉ còn một lựa chọn. Nhờ vị vua của

chúng thần, cha đẻ của cô nàng xinh đẹp Quang Minh nữ thần này-- Quang Minh thần s, đi tìm hai người. Quang Minh thần s là chủ nhân của thần giới, tìm hai người hẳn không phải việc khó khăn gì. Đến lúc tìm được hai người thì nhanh chóng về trần gian.

Lúc Cao Lôi Hoa mang Quang Minh nữ thần rời ra khỏi cấm địa thì đột nhiên một tia cảm giác nguy hiểm nảy lên trong lòng Cao Lôi Hoa. Không chút do dự, Cao Lôi Hoa xoay người một trăm tám mươi độ ra đằng sau. Đưa tay ra đòn!

- Bộp!!

Một cánh tay máy đánh lên tay Cao Lôi Hoa.

Lực chấn từ cánh tay máy làm cánh tay Cao Lôi Hoa tê rần.

Giương mắt nhìn lên, Cao Lôi Hoa liền phát hiện thứ công kích mình chính là bảy tên người máy thủ hộ của thần giới vẫn đuổi theo mình lúc trước!

- Sao lại thế này, chẳng lẽ lúc ba đi không có mang mấy tên người máy thủ hộ này đi sao?

Quang Minh nữ thần nghi hoặc nói.

- Muốn thử ông sao?

Cao Lôi Hoa nghi hoặc nhìn bảy người máy này. Cao Lôi Hoa biết, vua của chúng thần Quang Minh thần s tuyệt đối không phải là thằng đầu đất, bảy người máy này từng đuổi theo lão Cao vào cấm địa. Mà vụ vào cấm địa cũng giải thích rõ ràng rồi. Cho nên...

Cho nên Cao Lôi Hoa nghĩ một khả năng duy nhất, đó là lão siêu cấp Quang Minh thần s này muốn thử mình?

Về phần vì sao thử mình, Cao Lôi Hoa có thể giải thích. Có lẽ do bà cô Quang Minh nữ thần này gây họa chứ sao, điệu bộ ám muội với mình, làm cho ông cha không tức mới lạ.

Cho nên bố vợ không thử con rể thì chuyện đó đây quá.

- Tuy không thích mấy vụ này, nhưng bị coi là con nít thì không tốt tý nào!

Cao Lôi Hoa chậm rãi nắm chặt tay. Cùng lắm thì hủy luôn mấy cái người máy này!

Lúc này, ở một đỉnh núi nhỏ cách đó không xa.

Gia Phượng cùng với mấy thần phó trong Phong Thần điện thần đang đứng trên nhìn xuống.

- Gia Phượng, chúng ta tự ý ra lệnh cho người máy thủ hộ thần giới đối phó với gã tóc bạc này, thật sự không sao chứ?

Một gã đồng bọn đứng cạnh Gia Phượng hỏi.

- Yên tâm đi, tất cả đều thuộc về trách nhiệm của ta được chưa!

Gia Phượng đắc ý nở nụ cười, chỉ là ra vài cái mệnh lệnh cho đám người máy thôi, có quái gì đâu mà lo cơ chứ!

- Gia Phượng. Người có chắc bảy tên người máy sẽ ‘mần thịt’ được gã tóc bạc ở dưới không?

Một đồng bọn ở bên hỏi. Bởi vì hắn nhìn thấy rõ ràng quá trình chiến đấu ở dưới, hiện tại Cao Lô Hoa có vẻ chiếm thượng phong so với bảy tên người máy.

- Yên tâm đi. Trước khi đến đây ta có nhận được tin tức, gã này bị bảy người máy thủ hộ của chúng ta đuổi như chó nhà có tang trên thần giới, sau đó không hiểu chó ngáp phải ruồi thế nào lại chạy đến cấm địa! Cho nên bảy người máy có thể xử đẹp gã!

Gia Phượng đưa mắt nhìn trận chiến giữa Cao Lô Hoa và bảy người máy đánh giá...

- Thời gian cũng vừa, các huynh đệ! Các đại gia cùng lên nào! Gia Phượng ta chỉ tiếc là phải tham dự kế thừa nên không tiện tham gia, đành dựa vào các huynh đệ, các đại gia vậy! Cứ như ước định mà làm, xuống vây đánh gã, lột quần áo gã, để gã trần như nhộng dạo chơi thần giới đi!

- Ôi, phụ thân vĩ đại trên cao, ta sao tà ác vậy cơ chứ!

Gia Phượng nói. Đương nhiên, ‘tà ác’ đối với đám người ‘thuần khiết’ ‘trong trắng’ trên thần giới đối với đám thần phó này mà nói chính là lột sạch quần áo của người khác! Đối với mấy tên sống trên thần giới từ nhỏ, thì đây là việc cực kỳ, cực kỳ tà ác!

- Không thành vấn đề!

Mấy tên thần phó hét lên, ngay sau đó, đội quân thuần khiết tập làm tà ác gồm hai mươi người lao xuống sườn núi. Đối đối bọn họ, chuyện Gia Phượng thành Phong Thần tân nhiệm là chuyện vãn đã đóng thuyền. Bây giờ không tranh thủ lấy lòng thì đợi đến khi nào? Chuyện này liên quan đến tiền đồ sáng lạn của mình sau này à nha!

Hai mươi vị thần phó này nam có, nữ có, cao có, lùn có, gầy có, mà béo tốt cũng có. Tóm lại là đủ loại.

- Cướp đường đây!

Từ xa chạy tới, hai mươi vị thần phó hung hồn quát lên:

- Để quần áo hành lý lại! Giao quần áo ra, không thì chết. Nếu không giao, đừng trách chúng ta không khách khí!

- Cướp bóc?

Cao Lô Hoa sững sốt. Nghi hoặc nhìn hai mươi vị đang hô hào chạy đến.

Ngay sau đó. Đột nhiên Cao Lô Hoa nở nụ cười. Chỉ thấy tay phải hắn vung lên, khúc nhạc triệu hồi huyết kỳ sĩ lại bắt đầu ngân lên.

Cướp đường à, buồn cười vãi...

CỤC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 352

Muôn Lấy Đồ Trên Người Ta Thì Ta Lột Hết Người Người!

‘Cướp quần áo? Hai mươi tên kỵ sĩ hung bạo đang lao xuống đây mà chỉ cướp quần áo sao? Đầu mấy tên này nhồi đất à?’

Điều đầu tiên Cao Lôi Hoa nghĩ đến là hai mươi người này có phải bị tâm thần không? Chuyện hoang đường thì Cao Lôi Hoa cũng thấy không ít nhưng đến mức hai mươi người xông tới cướp quần áo một người thì Cao Lôi Hoa chịu không nổi. Trừ khi có người đứng sau cố ý chứ ai đời vì một bộ quần áo mà điều động nhân mã như vậy?!

Nghĩ có người đứng sau nên Cao Lôi Hoa thử đảo mắt nhìn quanh xem có ai ẩn núp không. Rất nhanh, Cao Lôi Hoa liền cảm ứng được một đạo hơi thở đang ẩn núp trên một đỉnh núi không xa. Nếu không để ý, có lẽ không thể nhận biết được cỗ hơi thở nhẹ như không này.

Cũng may, dù sao thế giới này cũng không có người có khả năng ẩn nấp hơi thở tốt như Cao Lôi Hoa. Dựa vào năng lực cảm ứng của mình, Cao Lôi Hoa có thể khẳng định người đứng trên núi là Gia Phượng, người được đề cử làm Phong Thần vừa gặp không lâu trước đó!

- Quả nhiên là thằng nhóc này.

Cao Lôi Hoa âm hiểm cười một tiếng, sau đó quay người nói với Quang Minh nữ thần:

- Không thể không nói, thần giới của mỹ nữ Quang Minh chúng ta loạn thật nhỉ. Ban ngày ban mặt, không ngờ có người hành nghề đạo tặc cướp đường.

- Hừ!

Nghe lão Cao châm chọc, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quang Minh nữ thần có chút méo mó, nàng nghiêng răng ken két. Đáng chết, nếu nàng mà biết ai dám cướp bóc nàng, người đó nhất định phải chết!!

- Chẳng qua. Giờ ai cướp ai, vẫn chưa biết à nha.

Cao Lôi Hoa cười hề hề, đồng thời hất xoay tròn, mạnh mẽ chụp một người máy thủ hộ. Bảy người máy này thật chắc chắn.

- Giờ, cho các người biết. Ai là sói, ai là cừu!

Nói xong, tay phải Cao Lôi Hoa vung lên, chín mươi chín đạo huyết

quang phóng lên cao, sau đó toàn bộ chín mươi chín Huyết kỵ sĩ được Cao Lô Hoa triệu hồi xuất hiện.

Bên kia. Núp trên đỉnh núi, Gia Phượng thấy huyết quang phóng lên thì cảm thấy lo âu trong lòng rồi. Bởi vì hy vọng của gã, bảy cổ người máy thủ hộ đã ê càng nằm dưới đất. Rất nhiều tia lửa xẹt trên thân hình bảy người máy, thực hiện nên cả bảy người máy đã tạm mất năng lực hoạt động.

Hơn nữa đột nhiên gần trăm huyết ảnh xuất hiện bên người gã tóc bạc này, thật sự làm cho Gia Phượng cảm thấy bất an.

- Các người không phải muốn cướp ta sao?

Cao Lô Hoa âm hiểm cười một tiếng, nói:

- Người dám lấy áo ta, ta liền xin lại cái quần xì (quần chíp) của người! Muốn lấy đồ ông à, ông lột trần truồng các con nhé!

- Gừ!

Cùng với Cao Lô Hoa tâm ý tương thông nên khi bọn Huyết kỵ sĩ vừa đi ra thì cùng nhau hò hét, toát lên bá khí vương giả của mình!

- Âm!

Gần trăm người dẫm chân.

- Người phía trước, dừng lại cho ông! Nghe cho kỹ đây. Núi này do ta mở. Rừng này do ta trồng! Nếu muốn qua đường này, thì để lại lộ phí. Bây giờ, cướp đây, yêu cầu mọi người để lại quần áo cho bọn ta!!

Bọn Huyết kỵ sĩ mở miệng nói. Chỉ có điều nghe xong câu nói này, đồng chí lương thiện Quang Minh nữ thần nhức óc mà lảo đảo.

- A, ha ha, ha... ha!

Quang Minh nữ thần cười không nổi, nàng quay đầu nhìn Cao Lô Hoa, Cái tên này sao lại ác thế cơ chứ!

Lúc này. Hai mươi vị thần phó của Phong thần điện tràn đầy khí thế giờ có chút sững sờ. Hai mươi người dừng lại thành một cụm, nhìn chín mươi chín Huyết kỵ sĩ đột ngột xuất hiện. Dựa vào thực lực cấp tám thí thần giả của mình, bọn họ cũng cảm thấy thực lực của các Huyết kỵ sĩ này.

Gần trăm tên Huyết kỵ sĩ này không ngờ mỗi tên đều có thực lực ngang ngửa với bọn họ. Quan trọng nhất là, trên người những Huyết kỵ sĩ này tỏa ra một thứ mà bọn họ không có. Sát khí! Huyết kỵ sĩ không phải bình hoa trong nhà, không phải chăn chiếu gối êm, không như bọn họ, có thực lực cấp tám, nhưng không có năng lực chiến đấu tương thích.

Những Huyết kỵ sĩ trọng sinh này trước khi chết đều là những chiến sĩ cường hãn nhất, sát khí trên người bọn họ làm cho hai mươi vị thần phó có chút phát run. Dù sao thì thần giới hòa bình đã lâu rồi. Từ lần con thứ của Sáng Thế thần, Satan làm phản thì thiên giới đã được yên bình trong một thời gian rất lâu. Cho nên khi gần trăm Huyết kỵ sĩ xuất hiện, hai mươi vị thần phó chúng ta bị sát khí dọa cho đơ người.

Nhóm thần phó không dám động thủ. Cũng không có nghĩa dám Huyết kỵ

sĩ không động thủ!

- Gừ~~

Đám Huyết kỵ sĩ phát ra tiếng gầm gừ, như bầy sói huỳnh ác xông vào đàn cừ non. Mục tiêu của đám Huyết kỵ sĩ này là: Những chiếc quần xì của hai mươi vị thần phó!

Trang phục của thần giới có vẻ kỳ lạ. Trang phục của bọn họ đơn giản là thuần sắc, chỉ một màu dù nam hay nữ, hơn nữa, tất cả đều chỉ mang một cái quần chíp sau lớp áo choàng đơn sắc đỏ đen gì đó.

Bầy sói xông vào đàn cừ, có vẻ như một chú cừ đều được năm anh sói chăm sóc. Cả năm anh đề lên người chú cừ, sau đó lột lông chú, tìm cái quần chíp...

- Báo cáo chủ nhân, trong mục tiêu phát hiện có thành viên nữ, xin chrichti là có lột luôn không ạ?

Một Huyết kỵ sĩ sau khi lột áo choàng một thần phó, phát hiện ra là con gái liền quay đầu hỏi Cao Lôì Hoa. Từ lần trong rừng rậm Tinh Linh, sau khi nhìn thấy đám Huyết Tinh Linh thì những Huyết kỵ sĩ này có dấu hiệu khôi phục trí nhớ, tuy rằng không khôi phục được bao nhiêu, nhưng chỉ số IQ cũng tăng lên đáng kể. Dù không có tiến hóa như Hỏa Thần Ca Đức nhưng so với trước kia chỉ biết chém giết thì đã đỡ hơn nhiều.

- Lột!

Cao Lôì Hoa thuận miệng nói, lúc này Cao Lôì Hoa đang ngồi xổm bên cạnh một người máy thủ hộ để nghiên cứu cấu tạo của nó. Nghe Huyết kỵ sĩ hỏi, Cao Lôì Hoa không chút suy nghĩ liền thuận miệng nói. Thậm chí, Cao Lôì Hoa còn không nghe Huyết kỵ sĩ này đang nói gì.

- Vâng, thưa chủ nhân!

Huyết kỵ sĩ cao to này lớn tiếng chấp hành, sau đó không chút lưu tình thò tay vào trong áo choàng của con cừ xấu số.

Chỉ nghe một tiếng xoạt, một cái quần chíp màu trắng đã bị đồng chí Huyết kỵ sĩ này kéo ra khỏi người vị nữ thần phó xấu số này.

- Không, a~~

Xanh tái mặt, con cừ phát tiếng kêu la chói tai.

Đang nghiên cứu người máy, Cao Lôì Hoa bị tiếng thét chói tai này làm giật mình.

- Sao lại thế này?

Cao Lôì Hoa ngoáy ngoáy lỗ tai, chết tiệt, tiếng thét này thật sự chói tai.

- Báo cáo chủ nhân, dựa theo phân phó của ngài, ta đã lột quần của nàng. Sau đó nàng hét chói tai như vậy đó.

Huyết kỵ sĩ cao to đó báo cáo chi tiết tình huống cho Cao Lôì Hoa.

- Ặc?!

Nghe Huyết kỵ sĩ nói. Cao Lôì Hoa vội vàng quay đầu nhìn lại, sau đó miệng lão Cao như chữ O.

Trước mắt là hình ảnh một con sói đang bế một con cừu, và trên tay con sói là quần chip của con cừu đó. Không cần nói cũng biết, chuyện gì đã xảy ra.

- Người... lộn?

Cao Lô Hoa cười hắc hắc, hỏi.

- Dựa theo mệnh lệnh của chủ nhân, ta đã lộn.

Huyết kỵ sĩ nghiêm túc trả lời.

- Tốt lắm, rất pro.

Đột nhiên Cao Lô Hoa cười hi hi:

- Báo mã số của người, chiến sĩ anh dũng của ta!

- Thừa chủ nhân, Lô 008!

Chiến sĩ Lô 008 lớn tiếng báo mã số của mình.

- Tốt lắm, chiến sĩ anh dũng Lô 008 của ta. Cô gái trong tay người, người giải quyết cho tốt nhé.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Người làm gì cũng được, miễn là nàng đừng hét nữa.

- Vâng, thưa chủ nhân! Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.

Nói xong, Lô 008 hung tợn nhìn con cừu trong tay mình.

- Gừ... Con bé này. Ta cảnh cáo cô. Ngậm cái miệng cô lại, nếu không ta không biết mình sẽ làm gì đâu!

Lô 008 hét lớn trước mặt cô gái.

Tựa hồ bị Huyết kỵ sĩ dọa. Nữ thần phó lập tức ngậm miệng, đồng thời như nàng cừu e lệ.

- AAA, buông nàng ra, lũ ác ma!

Lúc quần chip của vị nữ thần phó đó bị lộn. Đột nhiên, một thần phó anh tuấn của Phong Thần điện cũng đang bị đè xuống hét lên, lĩnh vực nháy mắt bùng phát!

Không biết lấy sức lực ở đâu ra. Hắn điên cuồng đẩy năm chú sói huyết kỵ sĩ, sau đó nhanh chóng phóng về phía Lô 008.

- Buông nàng ra, tên đáng chết. Nếu không các người sẽ hối hận!

Lô 008 khinh miệt nhìn gã đang vọt tới.

- Chủ nhân, nguy hiểm cấp bốn, xin đánh chết tại chỗ!

Huyết kỵ sĩ Lô 008 khô khốc nói với Cao Lô Hoa.

- Tha cho hắn một mạng, nhưng cho phép đánh trọng thương.

Cao Lô Hoa cũng không quay đầu lại. Giờ hắn đang tập trung nghiên cứu người máy thủ hộ đã, bàn tay lâu lâu lại sờ soạng lên người máy, sau đó lấy ra vài cái linh kiện...

- Buông nàng ra, buông nàng ra!

Vị nam tử anh tuấn đó bị phần gầm rú một tiếng, nhảy lên cao, phóng về phía Huyết kỵ sĩ Lô 008.

- Đã hiểu thưa chủ nhân.

Lôi 008 gạt đầu. Sau đó vươn tay phải đang cầm quần chip đánh vào vị anh hùng cứu mỹ nhân.

- Phạt! Phạt~~~ Bịch!

Ba tiếng động liên tiếp vang lên.

Phạt, là tiếng quần chip quất vào mặt đồng chí anh hùng của chúng ta. Phạt là ngum máu mà anh hùng chúng ta phun ra. Còn từ bịch là lúc thân hình vị anh hùng của chúng ta rơi xuống đất.

- Dừng tay, các người đang làm cái gì vậy, trời ạ. Các người thế này thì còn thể thống gì nữa! Các người...

Xa xa, một giọng nói bén nhọn của một cô gái vang lên.

Giống như cảnh sát trong những bộ phim điện ảnh mà lão Cao từng xem. Nhân viên duy trì chính nghĩa của thần giới đã đến.

- Cô chủ, cứu em!

Vừa nghe giọng nói đó, con cừ trên tay Lôi 008 giống như nhìn thấy người chần cừ, nằng lớn tiếng khóc.

- Thúy nhi?!

Chủ nhân giọng nói cao vút đó nghe thấy tiếng kêu thì nhìn nữ thần phó trên tay Lôi 008, sau đó giật mình lao nhanh đến.

Mà đứng bên cạnh nhìn Cao Lôi Hoa tháo linh kiện người máy, Quang Minh nữ thần vừa nghe được giọng nói cao vút trời mây đó thì quay đầu lại nhìn. Sau đó khuôn mặt lộ vẻ chán ghét ra mặt...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 353

Ma Khiếu Trên Thần Giới (Thượng)

Cô biết mù ta?

Ở bên, Cao Lôì Hoa vừa nghiên cứu kết cấu của người máy thủ hộ vừa hỏi Quang Minh nữ thần. Đối với Quang Minh nữ thần bây giờ, lão Cao cũng không biết mình nên làm gì nàng nữa. Tóm lại, bây giờ lão chỉ muốn thật nhanh chóng tách Cầu Cầu với Quang Minh nữ thần ra, sau đó đường ai nấy đi, nước sông không phạm nước giếng.

- Biết, một con mù hèn mọn!

Quang Minh nữ thần nghiêng răng. Cũng vì mù ta mà nàng mới bỏ nhà đi cả mấy ngàn năm không về. Hơn nữa lúc ấy trốn nhà đi trước nàng còn có hai người anh nữa, thậm chí, một người anh dùng phương thức sa đọa để kháng nghị cha mình.

- Mù là ai?

Cao Lôì Hoa vươn vai đứng dậy. Khối người máy này đã bị Cao Lôì Hoa tháo ra hoàn toàn. Có phần giống với người máy trên Trái Đất, nhưng nó có phần rất đặc biệt. Rõ ràng nhất là cấu tạo của chúng nó cực kỳ đơn giản, khác xa với cấu tạo phức tạp của người máy trên Trái Đất. Chỉ tiếc bởi vì thời gian không cho phép nên Cao Lôì Hoa cũng chỉ có thể tận lực ghi nhớ cấu tạo sơ bộ của người máy.

- Người này là vợ hai của cha ta, tên là Dạ Tử.

Quang Minh nữ thần nghiêng chặt răng nói, nhìn nàng cứ như muốn ăn tươi nuốt sống mù ta.

- Ồ. Ra là vợ bé của lão s, quan hệ giữa dì ghẻ con chồng đây mà.

Cao Lôì Hoa gật đầu, vô luận là người ở thế giới nào, thì người mẹ kế vẫn luôn khiến cho những người thân trong gia đình chấp nhận. Không biết vì sao, cứ nhắc đến mẹ kế thì trong mắt mấy đứa nhỏ, đứa nào cũng hình dung ra cảnh dì ghẻ với con chồng hết!

Nhưng Cao Lôì Hoa thì không hề có tư tưởng này. Kỳ thật phần lớn những người mẹ kế không giống như mọi người nghĩ là độc ác đâu. Chỉ có một ít cá nhân cá biệt là như vậy thôi. Đáng tiếc, mọi người toàn nhìn vào số ít mà phán cho số đông, thật là con sâu làm rầu nồi canh mà.

Cao Lôi Hoa đứng cạnh Quang Minh nữ thần, chờ đón chủ nhân giọng nói ‘vàng khuyển’ ấy.

Rất nhanh, bà vợ bé của vị vua chúng thần s đã xuất hiện. Phía sau còn có một đội quân mang giáp vàng.

Nhìn người đàn bà trước mặt, Cao Lôi Hoa liền cảm thấy kính phục vị vua chúng thần s này.

Mày liễu eo nhỏ. Mí mắt như tơ, khuôn mặt thì gợi cảm. Là một người phụ nữ hiếm có, theo như lão Cao đánh giá thì đây là hồ ly tinh chuyển thế, người này không thể dùng một từ ‘mị’ để đánh giá được...!

- Bọn người các ngươi còn không dừng tay lại cho ta! Mau thả người trên tay ra!

Dạ Tử lại gần rồi ra lệnh cho các Huyết kỵ sĩ. Lúc này giọng nói của mục không còn cao vút lên nữa, ngược lại có chút kiêu mỹ, một chút nỉ non nữa chứ.

Lão Cao nghe giọng nói có phần nỉ non thì tay run lên cầm cập. Da gà nổi lên. ***! Giọng nói nỉ non như vậy, đây là lần đầu tiên nghe thấy!

Nghe tiếng kêu ra lệnh, gần trăm vị Huyết kỵ sĩ quay đầu nhìn mục, hàng trăm đôi mắt lạnh lùng nhìn. Nhưng cũng không có Huyết kỵ sĩ nào nghe lệnh mục hết. Đối với các Huyết kỵ sĩ thì Cao Lôi Hoa mới là chúa tể của họ, không có mệnh lệnh của Cao Lôi Hoa. Thì cho dù là ai đi chăng nữa cũng không thể ra lệnh cho họ, kể cả Sáng Thế thần.

Nhìn thấy đám Huyết kỵ sĩ không nghe lệnh mình, Dạ Tử cảm thấy tức điên lên. Từ khi nàng trở thành vợ hai của s nào có ai dám cãi lệnh của mình? Huyết kỵ sĩ không nghe lệnh làm cho Dạ Tử cảm thấy sự tự tôn của mình bị làm nhục.

- Ta ra lệnh cho ngươi buông Thúy nhi nha, tại ngươi điếc sao? Không có nghe sao?

Dạ Tử chỉ vào huyết kỵ sĩ Lôi 008 kêu lên.

Lôi 008 quay đầu, xác định con mục kia đang nói chuyện với mình, Lôi 008 lãnh đạm nhìn Dạ Tử, nói một câu cực kỳ lạnh lùng khô khan:

- Ra lệnh cho ta? Cô nghĩ cô là ai thế?

- Làm càn! Ta là vợ của chủ nhân thần giới. Ngươi nói xem ta là ai đây?!

Dạ Tử phẫn nộ nói với Lôi 008:

- Ta mặc kệ ngươi là người nào, dám ở thần giới động hầu nữ của ta, ngươi nói không xem?! Ngươi nghĩ thần giới là chỗ nào vậy! Bây giờ, ta dựa theo quy tắc thần giới, hơn nữa lấy thân phận nữ chủ nhân của thần giới này. Ban thưởng cho ngươi tử hình!

Khi nói chuyện, Dạ Tử vung tay lên, mấy võ sĩ giáp vàng phía sau này bước lên, từng bước ép chặt, vây Lôi 008 lại...

- Ô, nữ chủ nhân thần giới. Mạnh miệng ghê ta.

Quang Minh nữ thần đi ra từ sau lưng Cao Lôi Hoa, khoe miệng lộ ra ý

khinh miệt, tươi cười nói:

- Hay cho từ nữ chủ nhân thần giới. Hay cho một cái quy tắc của thần giới. Thế mà ta không biết, Dạ Tử bà từ khi nào thì thành nữ chủ nhân thần giới vậy ta?!

Nàng ghét nhất là con mù trước mặt này luôn ra vẻ mình là chủ nhân thần giới, điều này làm cho nàng cảm thấy ghê tởm, nàng thật tình không hiểu có phải ông bố già của mình bị lừa cảm rồi hay không mà rước con mù này về thế không biết.

- Là cô? Cô về khi nào?

Dạ Tử nhìn Quang Minh nữ thần thì cả kinh, mù còn không biết vị công chúa thần giới trở về thần giới khi nào. Hơn nữa xem ra, hầu nữ của mình đắc tội với cô nàng công chúa khó chơi này rồi.

- Ta về khi nào không cần mù quản. Mù cũng không có tư cách quản.

Quang Minh nữ thần hừ lạnh một tiếng:

- Dạ Tử, vừa rồi ta nghe chính miệng mù nói về quy tắc thần giới, thuộc như cháo nhĩ...

Nói tới đây, trong mắt Quang Minh nữ thần tràn ngập vẻ trêu tức:

- Như vậy ta hỏi mù nhé, ở tại thần giới tập kích bản công chúa ta. Thì xử lý thế nào?

- Xử tử đương trường.

Dạ Tử thốt ra, xem ra mù đối với quy tắc thần giới rất là quen thuộc.

- Tốt lắm!

Quang Minh nữ thần vỗ tay, nói:

- Như vậy, nữ chủ nhân thần giới này. Giờ ta liền nói cho mù biết nhé, con hầu này của mù mới hai phút trước triển khai tập kích ta, mù nói xem nên xử lý thế nào đây!

Không hay rồi, việc đầu tiên là Dạ Tử trừng mắt nhìn hầu nữ của mình. Mù biết bây giờ cô công chúa khó chơi này đang nắm phần thắng, nhưng không đến nỗi không xoay chuyển tình thế được. Nghĩ vậy, tròn mắt mù đảo lại.

- Ha ha ha~~ ba công thoát tử.

Dạ Tử cười quyền rũ. Lời của mù rất có trình, chỉ mấy từ ‘người hầu của ta’ đã có thể lấy công chuộc tội cho hầu nữ của mình.

Một bên, Lão Cao không khỏi nhú mày nhìn Dạ Tử, xem ra con mù này khoái chơi chữ nhỉ, mà cái vụ này lão Cao chúa ghét. Tính ra, Lão Cao thích giải quyết trực tiếp luôn...

- Ô, bà cô chủ nhân thần giới ơi, bà đừng có xài mấy cái tâm kế đó với tôi chứ.

Quang Minh nữ thần nói tiếp:

- Không có nếu thì hay sao hết ở đây. Vừa rồi hầu nữ của mù tập kích ta là sự thật.

- Tam công chúa, lời này của cô không đúng rồi. Người hầu của ta tập kích cô lúc nào thì ta không thấy, mà ta chỉ nhìn thấy cô vẫn bình yên vô sự, yêu mị ở đây thôi...

- Hơn nữa. Nói người hầu của ta tập kích cô, ai tin? Cô nhìn xem, bên cô hơn trăm người, mà bên người hầu của ta đếm đi đếm lại có hai mươi người. Ta không nghĩ hai mươi người lại ngu ngốc đi tập kích trăm người đâu?

- Không cần gọi nhũ danh của ta.

Quang Minh nữ thần trầm mặt nói:

- Mụ không xứng gọi nhũ danh của ta.

-Ồ. Giờ cũng không phải là chuyện bàn xem ta có xứng gọi nhũ danh của cô hay không?

Dạ Tử nheo mắt nói:

- Ta tới đây là vì nghe thấy tiếng cầu cứu của thần phó của ta. Sau đó là muốn điều tra xem rốt cuộc thần phó của ta là bị gì thôi. Ta nghĩ, tình hình trước mắt đã phơi bày ra rồi, công chúa cũng nên cấp cho ta chút công đạo chứ nhỉ?

- Mụ vẫn không thay đổi, vẫn là già mồm, cường từ đoạt lý.

Quang Minh nữ thần hừ lạnh một tiếng:

- Mụ khiến ta cảm thấy ghê tởm.

Dạ Tử làm như không có nghe Quang Minh nữ thần châm chọc, cười nói:

- Ta nghĩ, giờ cô phải cho ta một cái công đạo đã, cho ta một cái lý do vì sao ức hiếp hầu nữ yếu ớt của ta đi!

- Cao Lô Hoa, giờ ngươi đã biết vì sao ta chúa ghét nàng rồi chứ.

Quang Minh nữ thần bĩu môi:

- Con mụ này là chúa già mồm, ta ghét nhất mụ ta ở điểm này.

Giọng của Quang Minh nữ thần không hề nhỏ, cố ý cho Dạ Tử nghe được.

Dạ Tử vẫn như trước, không hề ngại ngùng, chỉ nhìn chăm chăm vào Quang Minh nữ thần xin đáp án.

- Ừ. Coi như đã thương thức.

Cao Lô Hoa lắc đầu, cười ha ha:

- Tốt lắm. Bản lĩnh già mồm của mụ ta coi như lĩnh giáo rồi. Giờ thì nhận người hầu của mình về đi.

Cao Lô Hoa chỉ tay.

Lôi 008 gạt đầu, sau đó ném con cừu trong tay cho Dạ Tử.

- A~~

Con cừu của chúng ta có một chuyến du hành trên không thật phiêu lưu. Trong lúc bay lượn, một làn gió nhẹ thổi qua, trường bào phát phới, khẽ lộ ra một ít hình ảnh trẻ em không nên xem...

- Ngươi!

Nhìn hầu nữ của mình bị ném như vậy, Dạ Tử phẫn nộ kêu một tiếng. Vài

vị hoàng kim võ sĩ của chúng ta rất hona hỉ chạy tới đón lấy vị thần phó đang phát phối show hàng này.

- Chủ nhân. Cầu người cứu hần.

Vị nữ thần phó này được mấy chiến sĩ đỡ vẫn không quên chàng anh hùng của mình, chỉ chỉ về phía vị thần phó anh tuấn đang nằm dưới đất.

Nàng vốn đi tới Phong Thần điện là để hẹn hò với chàng này. Nhưng vừa vặn gặp phải vụ này, vì thế nàng cùng vị thần phó này cùng nhau đột kích đánh Cao Lô Hoa. Nhưng không ngờ, không ngờ, thật sự không ngờ... cơm không ra cơm, cháo không ra cháo... ôi, không ngờ!

Dạ Tử liếc mắt nhìn vị thần phó một cái, hừ lạnh một tiếng. Sau đó, Dạ Tử nhìn về phía Cao Lô Hoa:

- Tên đầu bạc này, ngươi tưởng thế là ok sao?

Dạ Tử phần nộ nói, vị hầu nữ này là một trong những hầu nữ mà mù thương yêu nhất, thế mà lại bị gã lột quần chíp trước mặt bàn dân thiên hạ, kiểu đó khác nào lột quần chíp của mù... ý nhảm, tát một cái bạt tai vào mặt mù?

- Thế muốn gì nữa nào?

Cao Lô Hoa quay đầu, nở một nụ cười vô hại. Hoặc là mọi người có thể nghĩ đó là nụ cười khinh miệt đi.

Thấy nụ cười vô hại của Cao Lô Hoa, Dạ Tử không khỏi giảm sút khí thế!

- Ngươi cho là sự việc đơn giản như vậy sao?

Dạ Tử ra vẻ khí thế kinh thiên:

- Cái thằng cao to bên đó của ngươi làm nhục hầu nữ của ta, như vậy đi, để thằng đó chịu một chưởng của ta, nếu được thì cho qua chuyện này, ok?

- Đỡ một chưởng thôi sao?

Vẻ tươi cười trên mặt Cao Lô Hoa biến mất nhanh chóng. Sau đó lạnh như tuyết đông, lão Cao đầy âm hàn nói:

- Đồ **!

- A?

Không nghĩ Cao Lô Hoa đột nhiên chơi chữ không văn minh, Dạ Tử sửng sốt.

- Ngươi, ngươi dám nói ta như vậy!!

Dạ Tử chỉ chỉ vào mặt Cao Lô Hoa, mù đang định tạo dáng ra oai với Cao Lô Hoa. Đột nhiên, mù nhìn thấy con mắt màu đen của Cao Lô Hoa. Ngay sau đó, cả người mù lạnh run! Đáng chết, chỉ một ánh mắt, chỉ một ánh mắt, lại khiến cho mù có cảm giác như rơi vào hầm băng. Cho dù là đối mặt với vua chúng thần s cũng không sợ đến thế.

- Hừ!

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng, sau đó quay đầu nhìn đỉnh núi cách đây không xa. Ở nơi đó, chính là người được đề cử làm Phong Thần, Gia Phượng

đang núp.

- Hô, hà hà!

Lúc Cao Lôì Hoa rời mắt khỏi Dạ Tử, Dạ Tử cảm thấy như được sống lại. Thở phì phò.

Cả người mù giống như ở trong nước mà ra, mồ hôi lạnh ướt đầm. Thân sống ở thần giới, đây là lần đầu tiên mù cảm thấy địa ngục. Đúng vậy, địa ngục chính là khi bị gã tóc bạc này nhìn.

Cho nên, lúc Cao Lôì Hoa rời mắt khỏi mình, nàng không nói hai lời, kéo hầu nữ với đám tùy tùng rút lui với tốc độ siêu nhiên. Tạm thời, mù không dám đối mặt với Cao Lôì Hoa.

- Đáng chết. Xem thường tên này rồi.

Bên kia, trên đỉnh núi, Gia Phụng lên lút vụng trộm rút lui xuống núi. Lưu lại núi cao sợ gì không có củi đốt. Về phần đám thần phó Phong Thần điện, kệ xác chúng....

- Ê, Cao Lôì Hoa, ngươi suy nghĩ cái gì thế?

Quang Minh nữ thần nhìn Cao Lôì Hoa đang ngắm đỉnh núi ngẩn người thì hỏi.

- À, ta suy nghĩ, ta có nên giúp tên nào đó độ kiếp hay không đây.

Khóe miệng Cao Lôì Hoa lộ ra vẻ xấu xa, nghe nói người nào đó sắp độ kiếp, Cao Lôì Hoa rất muốn đi giúp hắn một tay.

Ngay lúc Cao Lôì Hoa còn suy tư với niềm vui giúp người, đột nhiên một cỗ khí tức hắc ám mãnh liệt tràn ngập trong phạm vi gần trăm dặm.

- Huýt~~~

Một tiếng ma khiêu kinh thiên động địa phóng lên cao. Ma khiêu! Cao Lôì Hoa cả kinh, trong thần giới sao lại xuất hiện ma khiêu? Từ khi nào đám ma này lại trâu bò tới mức đơn thương độc mã xông lên thần giới dạo chơi?... ..

Ma Khiêu: Tiếng huýt sáo của ma.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 354

Ma Khiếu Trên Thần Giới (Hạ)

Lại nói, khi Quang Minh nữ thần nghe Cao Lôì Hoa nói muốn thay người khác độ thiên kiếp thì cảm thấy nghi ngờ, từ khi nào Cao Lôì Hoa lại tốt như thế chứ?

- Người thực sự muốn thay cái tên được đề cử làm Phong Thần kia độ kiếp sao?

Quang Minh nữ thần mang theo bộ mặt nghi hoặc hỏi.

- Hề hề, tất nhiên là thật rồi, thật còn hơn tiền nữa. Dù sao ta mới lên thần giới đã lấy mất chúc phúc của người ta, điều này làm cho ta cảm thấy rất áy náy. Vừa lúc, ta có một số kinh nghiệm độ kiếp, giúp hắn một chút thì tốt chứ sao!

Cao Lôì Hoa nói tới đây thì cười hề hề, khổ nỗi nụ cười này nhìn bao nhiêu thiện ý thì ra bấy nhiêu thiện ý, mà nhìn bao nhiêu tà ý thì lại ra bấy nhiêu tà ý!

- Ô, nói như vậy là muốn giúp người ta thật rồi!

Quang Minh nữ thần gật đầu, nói:

- Vậy theo ta đến gặp ông cha già, để ông sắp xếp cho người đi độ kiếp.

- Hề hề, vậy phiền cho cô quá.

Cao Lôì Hoa ý cười xấu xa càng lúc càng đậm. Lại nói tiếp, trong cơ thể hắn còn có đến năm cục pin, pin gì thì mọi người tự hiểu. Nếu đến hôm gã Gia Phụng kí đi độ kiếp thành Phong Thần, Cao Lôì Hoa thật sự không có để ý, ý nhằm, lỡ sơ ý đánh rớt một hai cục pin cho thiên kiếp, hic, sao tà ác như vậy chứ, phải nói là lỡ, lại lỡ rồi...

Đang lúc lão Cao còn tự sướng, tìm cách ban phát một chút 'kinh hỉ' cho người được đề cử làm Phong Thần thì một tiếng huýt sáo cao vút làm lão Cao tan giấc mộng.

Ma khiêu chói tai bén nhọn, vang vọng thần giới. Cùng với một tiếng ma khiêu này, một cỗ khí tức hắc ám mạnh mẽ điên cuồng đập vào mặt mà đến.

- Sao lại thế này?

Cao Lôì Hoa kêu lên. Bởi vì một tiếng ma khiêu này làm cho Cao Lôì Hoa cảm thấy có một loại cảm giác kỳ quái. Hơn nữa, ở trong thần giới thế

mà lại có ma khiêu, không kỳ quái mới lạ.

Phải biết rằng đây là thần giới, là chốn chư thần sinh hoạt, định cư sinh sống đó. Mặc dù không còn oai phong lẫm liệt, mạnh mẽ như xưa nhưng hang hùm nào thiếu cộp beo. Vậy mà có một tên ma ngu ngốc, đơn thương độc mã chạy lên trên này huyết sáo tỏ tình ra oai. Trước đừng nói có nói đến cao thủ ẩn đời trong thần giới, mà chỉ cần mỗi vị thần phun một ngụm nước bọt là vị ma này bơi lội tung tăng rồi.

Bên kia, dưới ảnh hưởng của ma khiêu kinh thiên động địa đó, động tác lột chíp của các Huyết kỵ sĩ đang thực hiện tới đa đều dừng lại, tất cả đều nhìn về phía ma khiêu vang lên.

- Là có ma trốn ra sao?

Một vị thần phó đang bị cười thì thâm. Tiếng thì thâm của gã tuy nhỏ nhưng lấy thính lực hơn thỏ của lão Cao thì vẫn nghe thấy rõ ràng.

- Lại có ma trốn ra?? Như vậy là sao?

Cao Lôì Hoa vẫy tay kêu Huyết kỵ sĩ đó dừng tay lại. Huyết kỵ sĩ gật đầu, sau đó đứng dậy, đưa cái quần chíp vừa giật được cho vị thần phó, vị này anh tuấn mang lại sau đó để cho vị Huyết kỵ sĩ xách tới gặp Cao Lôì Hoa như chú gà chuẩn bị vào nồi.

- Vừa rồi người nói, lại có ma trốn ra, là có ý gì thế?

Cao Lôì Hoa vươn tay, vỗ vai vị thần phó này:

- Đem mọi chuyện người biết kể lại cho ta. Hy vọng người biết hợp tác.

- Ta biết cũng không nhiều.

Vị thần phó này cũng rất thức thời, kể hết những gì hắn biết cho Cao Lôì Hoa:

- Ta chỉ là một tiểu thần phó trong Phong Thần điện, cho nên ta cũng không biết nhiều cho lắm. Ta chỉ biết ở thần giới có một số cấm địa, các cấm địa đều là nơi thần tộc bình thường đều không thể bước vào. Mà trong số cấm địa có một nơi gọi là cấm địa ‘ma ngục’.

- Ha ha, Cao Lôì Hoa. Cái này ta biết!

Ở một bên Quang Minh nữ thần đắc ý cười, nàng đi tới bên người lão Cao cười nói:

- Thế nào, muốn ta nói cho người biết không?

Lão Cao không chút thương hoa tiếc ngọc cốc cho cô nàng này một cái:

- Muốn nói thì nói đi, cứ bày trò.

- Hừm, một chút ý tứ cũng không có.

Quang Minh nữ thần xoa xoa cái đầu bị cốc:

- Nghe nói, ‘ma ngục’ là nơi giam giữ những vị thần mê muội.

- Lâu ời là lâu, nghe nói là trước khi ta được sinh ra luôn. Sau khi chú ta bị thua, một đám thủ hạ của ông ấy đều thành ma, bỏ trốn khỏi thần giới hoặc chết trận. Nhưng một số trong đó bị ông lão nhà ta bắt được. Bắt được đám ma đó nhưng ông lão nổi cơn lương thiện, ông không giết họ mà giam

giữ họ, nơi được giam giữ gọi là ‘ma ngục’, sau lại ông cấm mọi người bước chân vào nơi này nên gọi là cấm địa.

- Như vậy có nghĩa ma khiêu này là từ ‘ma ngục’ truyền đến?

Cao Lôì Hoa nhìn phía ma khiêu vang chỗ. Không biết vì sao cảm nhận thấy một cỗ không cam tâm lẫn bất đắc dĩ bên trong ma khiêu. ***, gần đây mình bị cái gì thế không biết? Lão Cao vò đầu. Bị sao vậy trời? Từ tiếng kêu mà có thể nghe được ẩn ý bên trong, nổi lòng bên trong sao?

- Ủ, xem ra ma khiêu vừa rồi là từ ‘ma ngục’ phát ra.

Quang Minh nữ thần cười hì hì:

- Xem ra cái ma ngục này cũng thế thôi, hồi xưa cứ nói là bước chân vào đó thì chỉ có chết, vậy mà bây giờ...

- Ha ha. Lời nói của công chúa điện hạ cơ bản là chính xác, nhưng còn thiếu một chút.

Vị thần phó này cười ha hả, tiểu tử này thật thông minh, vừa rồi nghe Quang Minh nữ thần nói chuyện thì cũng đoán được thân phận của nàng:

- Tiếng ma khiêu này là do ma trong ‘ma ngục’ huyết. Nhưng mà có phải huyết sáo trong ‘ma ngục’ hay không thì chưa chắc. Có thể là trong ‘ma ngục’ cũng có thể là một nơi nào đó trong thần giới cũng nên.

- Ý là có ma trốn khỏi ma ngục rồi điên cuồng làm một bài ca hy vọng?

Cao Lôì Hoa hỏi, vừa rồi nghe thần phó nói cái gì nhủ: Lại có ma trốn ra. Xem ra hẳn là có ma trốn thoát khỏi ma ngục. Hơn nữa đây không phải là trường hợp đầu tiên. Chỉ là trốn rồi sao còn huyết sáo âm ỉ làm gì thế không biết? Chẳng lẽ muốn nói cho thần giới biết: Lão tử trốn rồi. Các ngươi mau bắt lão tử trở về! Lão tử thèm cơm ngục, ở ngoài không có ăn hay sao?

- Vâng, vĩ đại thần. Ngài đoán đúng. Gần đây không hiểu vì sao. Luôn có ma từ trong ma ngục trốn ra, nhưng rất nhanh sẽ bị tóm.

Thần phó gật đầu, sau đó nói với Cao Lôì Hoa:

- Thần tôn kính, tôi tớ ti tiện không biết phép tắc, không biết người là vị thần nào?

Làm một nụ cười xu nịnh, gã thần phó này dẻo miệng hỏi Cao Lôì Hoa.

- A, cái này có thể nói cho ngươi.

Cao Lôì Hoa khẽ cười một tiếng:

- Tân nhậm lôì thần, Cao Lôì Hoa.

-...

- Lôì thần vĩ đại.

Vị thần phó này xem ra cũng không có ác cảm gì với người chủ mưu lột chíp mình, lập tức bồi thêm chút đường:

- Không biết vĩ đại người có thể nhận tôi làm tùy tùng không?

Về phần vì sao xin nhận làm tùy tùng. Nói thừa, không thấy bên lão Cao thực lực hùng hậu như thế nào sao? Có biết chữ tương lai ghi thế nào không?

- Tùy tùng?

Lão Cao nhìn cái tên thực dụng này nói:

- Không thể phủ nhận. Cái miệng người cũng dẻo lắm. Nhưng trừ điểm này ra, người có thể làm gì nữa không? Nếu không có gì khác, ta nghĩ ta không muốn thu một gã người hầu chỉ biết nịnh hót.

- Bản lĩnh?

Nghe Cao Lô Hoa hỏi. Thần phó cúi đầu. Hắn suy nghĩ thật lâu, muốn tìm ra năng lực mà bản thân mình đặc ý nhất, chỉ tiếc hắn ngoại trừ là thí thần giả không có thần cách thì cũng không hơn người thường cái gì hết.

- Thật xin lỗi, nếu người chỉ có bản lĩnh dẻo miệng. Ta không muốn trói buộc tương lai miệng dẻo của người. Người, thả hắn xuống đất cho hắn đi.

Cao Lô Hoa ra lệnh cho Huyết kỵ sĩ đang xách vị thần phó này:

- Vâng, thưa chủ nhân.

Huyết kỵ sĩ buông lỏng tay, đặt vị thần phó này xuống đất.

Bị Huyết kỵ sĩ buông lỏng ra. Vị thần phó này vẫn không có động tác gì, chỉ ngơ ngác đứng ở một bên. Lúc này, trên mặt hắn không còn nụ cười a dua nữa.

Tay hắn siết chặt, hắn biết mình không thể sống một cuộc sống tầm thường như trước kia nữa! Vị lôi thần trẻ tuổi trước mặt này rất cường đại, hắn biết, đây là con đường duy nhất mà mình có thể đi. Hắn không muốn để cho người ta đâm đạp lên mình, hắn không cam lòng làm một thần phó sống im lặng cả đời này. Hắn cần một cái cơ hội, một tương lai khác. Nhưng mà, thân không có sở trường như hắn, làm sao cho lão Cao nhận hắn đây?

Đột nhiên, khước mắt hắn nhìn thấy Cao Lô Hoa đang cầm mấy bộ phận của người máy thủ hộ lên ngắm nghía. Khi nhìn thấy những bộ phận này, ánh mắt hắn sáng ngời!

Đúng vậy. Sao hắn lại có thể quên đi một thân bản lĩnh này cơ chứ.

- Vĩ đại lôi thần.

Hắn hưng phấn nhìn Cao Lô Hoa, nói:

- Thần phó Phong hệ, Ái Nhân Thần xin vì người mà cống hiến lên nghề mà ta tinh nhất.

- Nghề tinh nhất? Nói nghe một chút đi.

Cao Lô Hoa có chút hứng thú cẩn thận đánh giá thần phó này, đây là lần đầu Cao Lô Hoa chân chính đánh giá vị thần phó này. Người này có mái tóc dài, mặt tái nhợt, đôi mắt có màu râm nắng, nhưng lúc này ánh lên sự kiên định.

- Vĩ đại. Hình như người có hứng thú với kết cấu của người máy thủ hộ phải không?

Ái Nhân Thần nói ra ngành nghề mình tinh thuần nhất.

- Ừ. Ta có chút hứng thú với nó.

Cao Lô Hoa đã đoán được kỹ năng của gã. Nếu Cao Lô Hoa đoán không sai, nghề mà người trước mặt này tinh nhất là nghiên cứu về cấu tạo của

người máy thủ hộ, hay chính xác với ngôn ngữ Trái Đất là dân kỹ thuật, kiến trúc sư... Cao Lôì Hoa cảm thấy mình có hứng thú với người này rồi.

Đúng như Cao Lôì Hoa sở liệu. Ái Nhân Thần kể lể:

- Ta ở trên thần giới này nhàn rỗi đến chán nản. Vì thế bắt đầu nghiên cứu mấy con khôì lồi mà Sáng Thế phụ thần lưu lại. Không chỉ đối với người máy thủ hộ. Ta còn nghiên cứu thêm một chút về người máy chiến sĩ tấn công và người máy thiên sứ trị liệu!

Nhật được kho vàng rồi! Đây là điều Cao Lôì Hoa nghĩ. Trước mắt cái tên không chớp mắt này có lẽ sẽ cấp cho Cao Lôì Hoa một đội quân người máy. Tuy không biết vì sao mình phải vội vàng tổ chức kiến tạo thế lực, nhưng Cao Lôì Hoa luôn luôn có một loại dự cảm. Mình nên sớm tạo ra một thế lực. Sớm hay muộn cũng dùng tới.

- Tốt!

Cao Lôì Hoa rút Tài Quyết ra. Tạo hình dáng như trong mấy bộ phim khi người tướng ban thưởng chức vụ kỹ sĩ, lấy Tài Quyết đặt ngang bả vai của vị thần phó này nói:

- Lấy danh nghĩa Lôì thần, ta Cao Lôì Hoa, ban thưởng cho ngươi quyền được làm người hầu của ta.

- Ta muốn đi trên con đường bác ái, bác ái chính là mục tiêu theo đuổi của ta!

Ái Nhân Thần hưng phấn ra mặt.

- Huýt~~

Đúng lúc này. Một tiếng huýt sáo lại vang lên. Lần này cách Cao Lôì Hoa không xa. Có vẻ con đường vượt ngục của vị Michael Scofield này đi ngang qua đám người Cao Lôì Hoa.

Cách đám người Cao Lôì Hoa không xa. Một đạo bóng đen như chớp giạt chạy đến phía Cao Lôì Hoa. Trên tay còn ôm một bé gái.

Phía sau thì truy binh đông như kiến, khẳng định vị Michael Scofield này không muốn thả cô bé ra rồi.

- Hà hà!

Xích Mãnh thở phì phò. Mấy con khôì lồi thần giới đáng chết này, đuổi theo cả ngày trời mà không tha cho hấn sao!

Xích Mãnh, một trong các ma vương của Satan

Tại thời điểm thần ma tranh đoạt chính quyền. Hấn cường hấn đến nỗi chúng thần khiếp sợ. Hấn từng một thân một mình chém chết ba vị chủ thần!

Lại nói, năm đó, ma vương hắc ám Satan cùng ông anh Quang Minh tranh đoạt quyền khống chế thiên địa. Lúc ấy ma vương hắc ám đọa lạc thành ma nên có được thực lực cường đại chiến thắng rất nhiều trận chiến!

Thậm chí đội quân của Satan đã đánh vào thần giới, náo loạn thần giới đến long trời lở đất. Chỉ tiếc, Phụ thần Sáng Thế thần lại đứng về phía Quang Minh s.

Satan bị phụ thân đánh bại rồi phong ấn.

Mà nhóm quân tinh anh của ma giới bởi vì mất đi ma vương lãnh đạo, bị bại trận trong chốc lát. Người chết vô số, bị chết do đâm đạp cũng có, mà chém rơi đầu cũng đầy. Chạy thoát khỏi chiến trường thần giới cũng chỉ có ba người.

Lúc ấy, thân là một trong bảy mãnh tướng của Satan, Xích Mãnh vừa lúc bị ngất do trọng thương nên được dưỡng thương trong một cái sơn cốc bí mật, may mắn tránh thoát một kiếp nạn này.

Lúc Xích Mãnh bừng tỉnh lại. Phát hiện tất cả đều thay đổi. Huynh đệ cùng đánh vào thần giới đều không thấy ở đâu, một mình lẻ loi nên hắn cũng không dám làm gì.

Cứ như vậy, hắn cứ ngẩn ngơ chờ đợi lẻ loi ở thần giới.

Xích Mãnh tuy rằng dũng mãnh phi thường, nhưng hắn cũng không phải kẻ ngu. Hắn lúc nào cũng muốn tìm cách rời khỏi thần giới này. Thần giới đối với một người đơn độc như hắn rất là nguy hiểm.

Vốn, Xích Mãnh nghĩ mình sẽ sống ở thần giới này một mình mãi mãi...

Mãi cho đến hôm nay, trong lúc ngoài ý muốn, hắn cảm nhận được một cỗ khí tức quen thuộc, cực kì quen thuộc, khí tức của Cửu quân sư...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 355

Lấy Bạo Lực Trị Bạo Lực (Thượng) .

Đối với thất ma tướng Xích Mãnh, Cửu quân sư cũng là người hấn kính phục nhất.

Thậm chí nói không ngoa, nếu không có Cửu Quân sư thì bên ma đã tổn thất gấp đôi trong cuộc chiến thần ma này.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều mà Xích Mãnh kính phục Cửu quân sư nhất. Mà nguyên nhân Xích Mãnh kính phục Cửu quân sư là vì Cửu quân sư có ơn cứu mạng hắn, nòng lấy danh nghĩa mình thu phục hắn, nếu không Xích Mãnh đã sớm nói lời goodbye thế giới này rồi.

Vì thế lúc Cửu quân sư đầu quân cho Satan, đồng chí Xích Mãnh không do dự đầu quân theo. Hơn nữa trải qua cố gắng không những nghỉ, cuối cùng Xích Mãnh cũng trở thành một trong thất ma tướng cường đại nhất.

Về sau đó, nhiều nguyên nhân xảy ra, hắn đã ở trên Thần giới này.

Vốn, hắn nghĩ suốt cuộc đời này không còn có thể nhìn thấy Cửu quân sư nữa. Nhưng ý trời khôn lường, sáng nay, đột nhiên Xích Mãnh cảm thấy trong thần giới truyền tới từng đợt dao động, sau đó hơi thở của quân sư như mặt trời trong đêm đêm, xuất hiện trong phạm vi cảm ứng của Xích Mãnh.

Cảm ứng được hơi thở của ân nhân, Xích Mãnh không hề nghĩ ngợi, đứng dậy, bằng tốc độ nhanh nhất đuổi tới chỗ phát sinh khí tức của Cửu quân sư.

Giờ phút này, thậm chí hắn không thèm che giấu ma khí trên người nữa. Trong đầu hắn chỉ có một ý niệm – Đến bên người Cửu quân sư! Tất cả mọi chuyện bây giờ không còn quan trọng nữa.

Nhưng mà lúc Xích Mãnh chạy tới nơi không hề thấy Cửu quân sư đâu, chỉ phát hiện khí tức của Cửu quân sư trên người một cô bé!

- Không phải Cửu quân sư sao?

Nhất thời Xích Mãnh có phần thất vọng, nhưng ngay sau đó hắn nghĩ cô bé này có khí tức Cửu quân sư, tuyệt đối là có quan hệ rất lớn với Cửu quân sư! Nghĩ đến đây, hắn ôm lấy cô bé, ắn đi khí tức của mình, tìm biện pháp trở về chỗ ở đã vạn năm nay.

Đáng tiếc lúc hắn ắn khí tức của mình thì đã quá muộn! Thần giới, người máy chiến sĩ mũi thính hơn mũi chó đã phát hiện ra ma khí trên người Xích

Mãnh.

Mà cảm nhận ma khí trên người Xích Mãnh không chỉ có người máy chiến sĩ mà còn có một số vị thần cường đại trên thế giới này.

Thần giới xuất hiện ma khí chả khác nào tát một cái bạt tai mấy vị thần này. Không nhìn được, mấy vị cường giả này mang theo cấp dưới tiến hàng đuổi giết con ma nông cuồng này.

Bị những vị thần cường đại với người máy chiến sĩ đuổi giết, bất đắc dĩ Xích Mãnh phải ôm cô bé vào lòng bỏ chạy trốn chết. Trong quá trình chạy trốn này, người thông minh như Xích Mãnh nhanh chóng chọn chỗ có ít khí tức của thần nhất mà dọt. Tất nhiên, trên thần giới mênh mông bao la này, chỗ có ít khí tức của thần nhất cũng chỉ có – Cẩm Địa!

Mà cẩm địa gần nhất hiện tại là chỗ đám người Cao Lô Hoa vừa rời khỏi – chỗ của Sinh Mệnh nữ thần. Vì thế ôm cô bé, Xích Mãnh chạy tới chỗ của đám người Cao Lô Hoa.

Mà trên đường đào tẩu, Xích Mãnh còn giao thủ với người máy và bạn mình vài lần.

Đại chiến mấy trăm hiệp, chém chết mấy tên yếu mà ra gió. Xích Mãnh dùng kỹ “ma khiêu” đẩy lui đám người chiến sĩ sau đó tiếp tục chạy trốn chết. Mãnh hồ không đấu với bày lang. Hạng Vũ không so với Hàn Tín. Tuy Xích Mãnh không mạnh như Hạng Vũ nhưng không dám chơi biễn người với Hàn Tín.

- Không được sao?

Xích Mãnh ôm cô bé chạy như điên. Đồng thời khoe miệng hấn hiện ra một tia cười khổ. Thực rõ ràng, thể lực hấn bắt đầu giảm sút, vừa rồi đại chiến, hấn tuy chém chết vài vị thần nhưng cũng bị thương. Trong lúc chiến đấu, hấn sơ ý dính phải một đao của người máy chiến sĩ, tuy không bị chẻ đôi cái đầu ra nhưng mà cũng choáng váng đầu óc, trắng sao pháp phối quay tròn.

Quan trọng nhất là Xích Mãnh không ngừng chạy trốn chết, thì đội ngũ truy đuổi lại gia tăng thêm nhân lực. Mà số lượng người máy chiến sĩ ngày càng nhiều hơn, vừa chạy, Xích Mãnh cười khổ không thôi:

- Quân sư, có lẽ lần này chúng ta thực sự vĩnh biệt.

Xích Mãnh than nhẹ, cứ chạy trốn mãi cũng không phải là biện pháp, sớm muộn cũng bị bắt. Nếu sức cùng lực kiệt bị bắt, chỉ bằng thống khoái liều mạng chém giết.

Xích Mãnh hạ quyết định, hấn quay người, ánh mắt đỏ au nhìn đội ngũ truy đuổi phía sau.

Số lượng đuổi giết rất là nhiều. Tuy nhiên đại bộ phận là trên đường gia nhập vào, hầu hết là lĩnh vực tầng một, một số ít là lĩnh vực tầng hai.

Trong đám đuổi giết này, có một đại cao thủ cấp chủ thần!

Nhìn thấy cường giả cấp chủ thần đằng sau, Xích Mãnh cười khỏ. Chủ thần, không giống như hồi trước quý như vàng bạc. Thời gian lâu như vậy, chủ thần không còn thừa thớt như xưa. Thời gian, có thể thay đổi rất nhiều thứ. Nhiều năm trước, Xích Mãnh nhớ cái thời đại của mình, toàn bộ thần giới cũng chỉ có vài chủ thần. Mà giờ chỉ vì đuổi giết hắn, thế nhưng lại có một chủ thần xuất hiện!

- Mẹ!

Xích Mãnh khẽ gất:

- Từ khi nào mà chủ thần rảnh rồi thế không biết?

Vốn luận thực lực mà nói, Xích Mãnh hẳn là chủ thần loại Vip, nhưng dù hắn mạnh như thế nào nhưng đối mặt với đám đông truy đuổi với mấy tên người máy có tâm thần bất tử này cũng hữu tâm vô lực.

- Đến đây! Lên đi!

Xích Mãnh nắm chặt tay, quát đám đông truy đuổi.

Lúc Xích Mãnh dừng chân lại thì hai bóng người trong đám đông liền xông lên.

Ra tay chính là vị chủ thần kia cùng với vị thần có lĩnh vực tầng hai liên thủ. Một người cầm trường thương, còn người kia cầm kiếm! Một ngắn một dài, hai người phối hợp vô cùng ăn ý, một trước một sau đâm tới.

- Hà!

Xích Mãnh hít một hơi sâu, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt tràn ngập sự điên cuồng, lại nói tiếp, từ xưa đến giờ, Xích Mãnh hẳn sợ ai ???

- Ma, hóa!

Xích Mãnh gầm lên một tiếng, nhanh chóng, ma văn màu đen nhanh chóng che kín thân thể Xích Mãnh. Lúc ma văn tràn ngập cơ thể, cơ bắp hắn nổi lên cuồn cuộn gần như gấp đôi! Cuối cùng, trên đầu Xích Mãnh xuất hiện một cái mũ giáp khô lâu.

Ma hóa xong, từ tốc độ cho đến lực lượng, phòng ngự, tất cả đều cao hơn một cấp! Ma khí hủy thiên diệt địa lan tỏa khắp nơi đè nén đám truy binh. Một số vị thần thực lực kém cỏi lập tức bị ngã lăn quay, nhưng không có ai cười họ!

Bởi vì hủy diệt, tuyệt vọng, diêm xấu! Cổ khí tức này chính là một lợi khí lợi hại!

Vị chủ thần đang công kích Xích Mãnh lập tức nhú mày. Sau đó hắn đưa mắt nhìn đồng đội của mình, cả hai gật đầu hiểu ý xông tới tiếp.

- Thần kĩ, thương kích!

Tay cầm trường thương, đuổi giết Xích Mãnh, vị chủ thần hét lớn một tiếng. Thần thương trong tay như một con rắn độc đâm về phía Xích Mãnh! Một tác dài một tác mạnh, trường thương mang theo lực lượng làm Xích Mãnh không thể xem thường.

Mà bên kia, vị thần đồng đội đang cầm kiếm nheo mắt nhìn cô bé mà

Xích Mãnh đang ôm!

Lúc này có đứa ngốc cũng biết sự quan tâm của Xích Mãnh với cô bé này. Cho dù là chiến đấu một sống hai chết như bây giờ, thế mà Xích Mãnh cũng không chịu buông cô bé ra. Cho nên vị thần cầm kiếm này không chút khách sáo, không chút do dự tấn công cô bé thay vì Xích Mãnh.

- Xem thương!

Chủ thần hét lớn một tiếng, trường thương đâm vào mặt Xích Mãnh.

- Gừ!

Xích Mãnh bạo rống một tiếng. Tay phải đánh về phía trường thương.

- Choang!

Tay Xích Mãnh và trường thương chạm vào nhau. Vừa tiếp xúc, Xích Mãnh cảm thấy không ổn liền! Bởi vì vừa mới chạm vào, Xích Mãnh cảm thấy trường thương không mang theo bao nhiêu lực lượng, một đòn vỗ này của Xích Mãnh dễ dàng đẩy trường thương ra! Có âm mưu! Xích Mãnh thầm nghĩ, hẳn không cho rằng lực lượng của một vị chủ thần mà lại như một con mèo bệnh được.

Nhưng Xích Mãnh làm gì có thời gian suy nghĩ. Bởi vì thanh kiếm trên tay vị thần kia đã tỉ mỉ đâm vào cổ bé trên tay Xích Mãnh.

- Con bà nhà mày! Tỉ mỉ!

Xích Mãnh mắng to một tiếng, không chút do dự vươn tay phải ra, đón lấy thanh trường kiếm.

- Người bị lừa!

Vị thần cầm kiếm đắc ý nở nụ cười, kiếm trong tay đột nhiên xoay tròn, mũi kiếm khoét vào lòng bàn tay Xích Mãnh. Dòng máu đen từ trong tay Xích Mãnh bắn ra.

Nhưng cho dù là vậy, Xích Mãnh vẫn không hề nhúu mày. Hắn cười lạnh, tay vẫn nắm trường kiếm dùng lực.

- Rắc!

Trường kiếm bị Xích Mãnh bóp nát.

- Hừ! Dựa vào cái đồ phế thiết này mà đòi làm gì ta!

Xích Mãnh cười lạnh, bóp nát trường kiếm. Tay phải mang theo máu tươi thuận thế đâm vào nòng ngực của vị thần cầm kiếm! Ma khí từ tay nhanh chóng truyền vào trong lòng ngực của đồng chí tỉ mỉ.

Đồng chí tỉ mỉ dính phải đòn nặng, liền phun một ngụm máu bay ra xa. Nhưng dù bị đánh bay ra xa, ánh mắt của hắn vẫn có vẻ trêu tức Xích Mãnh.

Mà chỉ trong chớp mắt, thương thứ hai của vị chủ thần đã nhanh chóng đâm tới!

Thực tỉ mỉ, trường thương nhanh chóng học theo trường kiếm, mục tiêu là cô bé trong lòng Xích Mãnh, chứ không phải là thất ma tướng của chúng ta

.....

- Ôi~~~~

Tiểu Mộng Ti bắt đầu tỉnh dậy, cô bé cảm thấy trong cơn chấn động kịch liệt đang truyền đến mình. Những cơn chấn động này làm cô bé không sao ngon giấc được.

Chóp chóp đôi mắt to, lại nghĩ đến cảnh tượng lúc bất tỉnh, nói cách khác chính mình bị chủ nhân truyền tống đến đây.

Đang lúc Tiểu Mộng Ti quay đầu đánh giá mọi thứ xung quanh thì vào lúc cô bé nhìn thấy một đầu thương, một mũi thương lóe sáng mang theo lực lượng cường đại đang chĩa vào cô bé. Hơn nữa mũi thương còn cách đầu cô bé không xa!

Đôi mắt Tiểu Mộng Ti muốn nhắm lại vì sợ hãi!

Mắt thấy mũi thương chuẩn bị đâm vào Tiểu Mộng Ti, thì đúng lúc khăn cấp đó, đột nhiên một bàn tay to lớn trắng kiện đã chắn trước mắt Tiểu Mộng Ti!

Lại một âm thanh vang lên, mũi thương đã đâm vào cánh tay trắng kiện đó. Thế đâm không hề giảm sút cho lắm, xuyên thấu qua bàn tay. May thay vừa đến chóp mũi của Tiểu Mộng Ti thì bị chặn dừng lại. Thậm chí Tiểu Mộng Ti có thể cảm nhận được hàn quan trên mũi thương và mùi máu của Xích Mãnh đã ma hóa.

Ngẩng đầu lên, Tiểu Mộng Ti liền thấy một nam nhân đầu đội mũ giáp khô lâu đang ôm mình, mà cánh tay đỡ trường thương chính là của hắn.

- Người đã tỉnh?

Nam nhân này nhìn Tiểu Mộng Ti, đôi môi cố nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

Thấy cô bé trong lòng tỉnh lại, Xích Mãnh cười khổ không thôi, bởi vì cô bé tỉnh dậy không đúng lúc chút nào, cô bé không nên chứng kiến những cảnh máu me như thế này!

Lúc này nằm trong lòng Xích Mãnh, Tiểu Mộng Ti đưa mắt nhìn xung quanh:

- Những người này, là muốn giết ta sao?

Đột nhiên Tiểu Mộng Ti mở miệng hỏi:

- Xem như vậy đi.

Thuận chân né một thương nữa của vị chủ thần kia, Xích Mãnh thuận miệng đáp. Cũng không thể trách Xích Mãnh, bây giờ là lúc nào mà còn phân tâm cơ chứ. Nói thật, khi cô bé tỉnh lại, chiến ý của Xích Mãnh giảm hẳn đi.

Mà vị chủ thần có vé khoán coi Tom&Jerry nên cũng không có ngay lập tức mần thịt chú chuột đáng yêu Xích Mãnh. Ngược lại còn ngăn cản mấy người máy chiến sĩ xông lên tấn công Xích Mãnh.

- Kẻ nào muốn giết ta, giết!

Đột nhiên hai mắt Tiểu Mộng Ti đỏ au lên, cô bé nhảy ra bắn khỏi lòng Xích Mãnh. Trong lúc bắn lên cao, thân hình của Tiểu Mộng Ti bắt đầu dài ra, to lên ...

Nhất thời, hốc mắt Xích Mãnh ươn ướt nước mắt! Cửu quân sư, ta lại nhìn thấy cô rồi! Đôi mắt hổ của Xích Mãnh rung rung, hấn nằm mơ cũng không nghĩ tới, cô bé nằm trong lòng mình lại là người mình tìm kiếm – Cửu quân sư!

Tiếng lục lạc thanh thúy. Những chiếc chuông trên đôi chân trắng nõn của tiểu Mộng Ti ngân lên giai điệu giết người của mình.

- Đỉnh ~ Đỉnh ~

Tiếng chuông trong trẻo này so với ma khiêu còn truyền đi xa hơn nữa. Thậm chí nó còn truyền đến tai Cao Lô Hoa một cách rõ ràng trong trẻo ...

- Tiếng chuông này ... ha ha, là Mộng Ti? Ha ha.

Cao Lô Hoa nở nụ cười:

- Cứ nghĩ đi tìm con bé Mộng Ti này mất thời gian lắm chứ, ai dè nhanh như vậy đã tìm được rồi ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 356

Lấy Bạo Lực Trị Bạo Lực (Hạ) .

Là nàng, là Cửu quân sư!

Nhìn Mộng Ti đang biến hóa trên cao. Xích Mãnh kích động muôn phần, lúc này hẳn cảm thấy may mắn khi đã cố không ném cô bé trên đường chạy trốn.

- Đỉnh ~

Tiếng chuông lục lạc thanh thúy lại vang lên theo bước chân đong đưa của Mộng Ti, tiếng chuông làm nhạc nền, Mộng Ti bắt đầu biểu diễn điệu múa lung linh của mình, hai sợi xích trên vai giờ như hai dải lụa lung linh huyền ảo phát phối quanh thân hình gợi cảm.

- Là vũ điệu này, chính là vũ điệu này!

Xích Mãnh nhìn Mộng Ti múa mà hộc mắt ươn ướt! Đây là tuyệt kĩ của Cửu quân sư, giết chóc chi vũ, quả nhiên, cô bé đó là Cửu quân sư. Phải biết rằng, thế gian này không còn ai có thể múa được điệu múa như này của Cửu quân sư.

- Đỉnh ~ Đỉnh ...

Tiếng chuông vang lên không ngớt, mọi người đều không tự chủ được nhìn về phía bóng người đang nhảy múa trên không. Đồng thời, tất cả đều có chung một suy nghĩ, điệu múa này, coi xong chết cũng đáng giá!

Tiếng chuông trên không như có ma lực, dụ hoặc mọi người chìm đắm vào điệu múa, ngay cả Cao Lô Hoa còn khó có thể tự chủ, cùng đắm mình vào trong điệu múa hướng chi là chúng thần. Phải biết rằng tinh thần lực của Cao Lô Hoa cao hơn rất nhiều so với thần trên thế giới này! Mà ngay cả Cao Lô Hoa cũng không ngăn nổi sự dụ hoặc thì đám thần có tu vi tinh thần lực kém cỏi lấy đâu mà ngăn nổi.

Không ngoài dự đoán, tất cả các vị thần đều trở mắt nhìn điệu múa tử thần này, ngay cả vị chủ thần kia cũng ngừng tay mà nhìn.

Giữa không trung, Mộng Ti múa càng lúc càng mỹ lệ. Cuối cùng cũng múa đến gần vị chủ thần cảm thương thương đâm mình. Đánh rắn phải đánh đầu, tất nhiên, trong đám này, vị chủ thần này là đầu rắn.

Đúng lúc này, trong lúc vị chủ thần còn đang mê muội trong điệu múa.

Bàn tay Mộng Ti nhanh chóng duỗi ra, búng một sợi tơ hồng về phía hắn. Tốc độ sợi dây nhanh kinh người, cơ hồ là lúc Mộng Ti bắn sợi tơ này đã đến trước ngực chủ thân.

Đáng tiếc, sợi tơ hồng tuy nhanh nhưng vẫn không nhanh bằng phản ứng linh hoạt của chủ thân. Thân là một chủ thân, đã trải qua bao nhiêu trận chiến sinh tử, đã sơm rèn luyện ra một cái bản năng cảm nhận nguy hiểm lúc sinh tử, cho nên hắn nhanh chóng uốn người né tránh.

Nhưng mà độ uốn cong của hắn không lớn, nên sợi dây vẫn đâm trúng ngực của hắn. Có điều không thể lấy được tính mạng của hắn, vì sợi dây này lệch tim một chút xíu! Nếu không có bản năng cứu mạng thì sợi dây tuyệt đối xuyên thấu trái tim hắn.

Chủ thân thâm nghĩ nguy hiểm, sau đó hắn thổ ra một ngụm máu tươi, nhanh chóng lùi ra sau một bước. Tuy không chết nhưng bị thương không nhẹ.

Mà lúc này, cùng lúc sợi dây xuyên qua ngực chủ thân thì bốn bóng người kim chúc bắn lên cao, xông lên giết Mộng Ti. Trong số những người truy đuổi, cũng không phải tất cả bị mê hoặc. Chúng giống như máy móc, không có tình cảm! Nên cũng không bị điệu múa giết chóc mê hoặc. Cho nên lúc Mộng Ti thi triển chiêu múa đó thì bốn người máy đã chuẩn bị tấn công

- Cứu quân sư, cẩn thận!

Xích Mãnh thấy bốn bóng người máy chiến sĩ thì nhanh chóng hét lên đánh tiếng. Hắn biết điệu múa này của Cứu quân sư lấy công kích tinh thần làm chủ, còn hình thức công kích bên ngoài chỉ là phụ họa. Nên nếu đối thủ không bị công kích tinh thần thì Cứu quân sư đảm bảo ăn quả đắng.

Thế giới này, một vật khắc một vật, có lẽ người máy chính là khắc tinh của những người sử dụng ảo thuật mê hoặc tinh thần giết người như Mộng Ti.

Trong mắt bốn người máy hiện lên hồng quang!

- Choang!

Tay chúng bỗng mọc ra những ngón vuốt bằng kim loại như dao bén. Không ai có thể ngờ, nếu những móng vuốt này đâm vào cơ thể thì Mộng Ti sẽ bị xé xác.

- AAA, Cứu quân sư!

Mắt thấy Mộng Ti không thể tránh khỏi bốn móng vuốt đang chém tới, hai mắt Xích Mãnh đỏ lên, không hề nghĩ ngợi, hắn vọt lên che cho Mộng Ti.

- Phập phập phập phập!

Bốn móng vuốt đã cắm sâu vào lưng Xích Mãnh.

Xích Mãnh nghiêng rặng. Đau đớn trên lưng kích thích đầu óc hắn. Nghiến răng hắn ôm Mộng Ti rơi xuống, mà bốn móng vuốt cũng rút ra từ trên lưng hắn, máu đen bắn ra.

Lúc này, tiểu Mông Ti trong lòng Xích Mãnh bắt đầu thu nhỏ lại. Cuối cùng về vóc dáng ban đầu, xem ra thời gian hóa lớn của cô bé cũng bị hạn chế.

Rơi xuống đất, rốt cuộc Xích Mãnh cũng không gánh nổi vết thương trên người nữa, hần muốn ngất. Sau đó, mang theo tâm trạng không cam lòng, Xích Mãnh ngã xuống, còn Mông Ti thì rớt trên người.

- Hà hà!

Xích Mãnh xoay người Mông Ti ra để nằm ngửa thở hổn hển, giờ hần không còn khí lực để tức giận nữa. Giá rồi, Xích Mãnh tự điều.

Lúc này, thấy đại ma Xích Mãnh uy phong lẫm liệt bị thương, còn cô bé kia đã nhỏ trở lại. Tất cả chư thần đều thở phào nhẹ nhõm.

Bốn người máy chiến sĩ nhảy xuống đất, sau đó giơ cánh tay máy ra, đâm về phía Xích Mãnh.

- Chờ một chút!

Lúc này vị thần cầm kiếm khi nãy bỗng ngăn lại, trên tay hần vẫn cầm nửa thanh kiếm bị Xích Mãnh bóp nát.

Bốn người máy chiến sĩ dừng lại, quay đầu nhìn về phía vị thần này.

- Ha ha, các người dừng tay. Mạng chúng để ta lấy!

Nam tử cầm kiếm này cười ha hả bước tới. Giết một tên ma đầu là một việc rất lớn. Tất nhiên hần không thể để công lao to lớn cho đám người máy ngu ngốc này được.

- Còn nữa, các người đi trị liệu cho đại ca ta đi!

Nam tử quay đầu nói với các vị thần phía sau. Nói xong, hần đắc ý cười, tiếp tục đi tới bên cạnh Xích Mãnh và Mông Ti.

Đi tới bên cạnh người Xích Mãnh. Hần đắc ý giơ cao kiếm gãy lên nói với Xích Mãnh:

- Cường giả, người không phải vừa mới nói thanh phế thiết đồng thau này của ta không làm gì được người sao? Ha ha ha ha! Đáng tiếc, bây giờ người lại chết dưới thanh phế thiết này đây!

- Đời người này ta cũng đã chết một lần, chết nữa là cùng, nói nhiều làm gì!

Xích Mãnh khinh miệt nhìn nam tử này, Xích Mãnh đúng là đã chết qua một lần. “Ma” là gì? Là thần sau khi chết biến thành. Do đó muốn thành ma phải chết một lần. Xích Mãnh đã chết một lần rồi, chết đối với hần cũng không là việc gì ghê gớm:

- Chỉ hận, hận là chết trên tay đũa rác rưởi như ngươi là ta hổ thẹn với các huynh đệ.

- Ha ha, tên chết tiệt nhà người...

Nam tử tàn nhẫn nói:

- Lúc xuống địa ngục, nhớ tên người đã giết mình nhé. Nhớ kĩ, tên của ta Bóng ma chi thần Phỉ Lợi Phổ, vị thần nắm giữ bóng ma. Mang theo nỗi hận

của người xuống địa ngục đi.

Đoạn kiếm cắm thẳng vào ngực trái của Xích Mãnh.

- Xoạt!

- AAA!

Xích Mãnh thét lớn, mọi thứ trước mắt hắn chỉ là một màu đỏ như máu.

Ma huyết từ ngực không ngừng trào ra, Xích Mãnh cười khổ một tiếng. Quay cái đầu cứng đờ của mình nhìn Mộng Ti bên cạnh. Không nghĩ tới, mình và Cửu quân sư vừa gặp mặt lại phải cách xa như thế này...

- Ha ha ha ha!

Bóng ma chi thần cười như điên, hắn rút mạnh kiếm ra khỏi lồng ngực Xích Mãnh:

- Yên tâm đi, một kiếm này sẽ không lấy mạng ngươi đâu, bởi vì ra còn muốn ngươi chứng kiến kịch vui phía sau!

Nắm chặt thanh kiếm gây dính đầy ma huyết. Bóng ma chi thần tàn nhẫn nói:

- Ta muốn ngươi... Tận mắt thấy con bé này chết trước mặt ngươi! Vừa rồi, ngươi không phải dùng toàn lực để bảo vệ con bé này sao? Ta sẽ cho con bé chết trước mặt ngươi, cho ngươi thấy sự vô dụng của mình!

Khi nói chuyện, Bóng ma chi thần đưa kiếm lên đầu Mộng Ti, chuẩn bị đâm mạnh xuống.

- Không! ~~~~

Xích Mãnh muốn ngăn cản Bóng ma chi thần, đáng tiếc bây giờ hắn không còn sức lực để dựa dẫm chứ đừng nói là ngăn cản. Chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh kiếm gây đó đâm xuống đầu Mộng Ti.

Trên mặt Bóng ma chi thần lộ ra nụ cười tươi rói, hắn rất muốn thấy vẻ mặt tuyệt vọng của Xích Mãnh khi chứng kiến Mộng Ti phải chết:

- Ha ha! Tuyệt vọng đi. Phẫn nộ đi! Ha ha.

Lúc Bóng ma chi thần điên cuồng quát to thì một âm thanh xé gió lao đến.

Đúng lúc đó, một đạo chỉ phong bắn lên thanh kiếm của Bóng ma chi thần. Chỉ phong nhìn nhỏ nhưng lại chứa uy lực kinh thiên! Lực lượng mãnh mẽ đánh lên thanh kiếm chấn bay cả kiếm lẫn Bóng ma chi thần bay ra một bên. Có thể nói hôm nay là ngày xui tận mạng của Phi Lợi Phổ. Tong một ngày bị 2 người đánh bay.

Bị đánh bay ra ngoài ?? Khóe mắt Phi Lợi Phổ nhìn lên thân kiếm của mình – đó là một quang cầu tím sẫm. Nhất thời, Bóng ma chi thần cả kinh! Chỉ là một quang cầu nhỏ bé đã đánh bay hắn đi. Đây là lực lượng gì?

- Choang!

Lúc hắn rớt xuống thì đoạn kiếm trong tay cũng vỡ nát theo một khúc nữa. Lúc này, một thanh trường kiếm dài chỉ có ba tấc. Nhìn thanh kiếm ba tấc, hắn cảm thấy lạnh cả sống lưng! Vừa rồi, quang điểm này không đánh lên kiếm mà đánh lên đầu mình sao?

Bấy giờ, từ xa xa, một thân ảnh hư ảo đang bay tới gần.

- Thí chủ, bể khô vô bờ, xin người hạ đồ đao.

Một giọng nói đầy hiền từ vang lên trong tai chúng thần ở đây, xem ra người đến là một nhà sư rồi.

Nhưng kế tiếp, giọng nói này lại biến đổi âm trầm như ma quỷ:

- Buông đồ đao, ông cho mày chết còn nguyên xác ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 357

Ngại Quá, Ta Cũng Không Cần Thận Đánh Chết Người.

Giọng nói đột ngột từ hiện từ biến thành ác ma:

- Biển khô vô bờ! Quay đầu vẫn là biển. Buông hạ đồ đao! Lưu xác người lại!

- Kiêu ngạo! Tên cuồng vọng! Tên thói tha nào đó.

Các thần nghe xong giọng nói từ xa truyền đến thì tức điên người mắng to! Bọn họ có thể nhận thấy tên kiêu ngạo, ngông cuồng này đơn thương độc mã đến! Một cũng mà cũng dám nghênh chiến, đúng là muốn chết rồi.

Trong suy nghĩ của mình, tất cả đều nghĩ tên mới đến này thật là ngông, cho dù là cảnh giới chủ thần đi nữa, đứng trước biển người, vẫn bị đè bẹp như thường.

- Ha ha!

Lão Cao cười âm âm, người như xuyên qua không gian, chợt ảm chợt hiện đến bên Mộng Ti.

- Muốn nguyên vẹn hay không nguyên vẹn, cho người chọn một cái đó.

Cao Lô Hoa nói với Bóng ma chi thần đang cầm trường kiếm ba tấc.

- Ha ha, tên cuồng vọng. Muốn giết ta, vậy thử xem! Ta cũng muốn nhìn xem người giết ta bằng cách nào!

Bóng ma chi thần cười ha hả. Tuy rằng thực lực của nam nhân này đích thực khủng bố, chỉ dựa vào một quang điểm nhỏ đã chặt đứt thanh bảo kiếm của hắn. Nhưng Bóng ma chi thần cũng không cho rằng bên mình đông người như vậy lại bị hắn xử lý.

- À! ~

Cao Lô Hoa nhìn đám đông thần cấp. Cao Lô Hoa cũng biết được thực lực bên mình so với bên đó chênh lệch rất lớn. Tuy Cao Lô Hoa có gần trăm Huyết kỵ sĩ, nhưng Huyết kỵ sĩ chỉ là thần thí giả mà thôi. So với thần cấp còn kém rất nhiều. Mà trong đám đông này, hơn một nửa đã là thần cấp rồi, chỉ có số ít là thí thần giả.

Phải biết đám đông này đều là những vị thần cảm ứng được ma khí của Xích Mãnh mà đến đây. Những người như vậy có ai là yếu kém đây? Cho dù là lúc sau có thêm mấy người yếu tham gia đội ngũ truy bắt, nhưng hầu hết

đều là bát cấp có thần cách trở lên hết! Nếu tính đúng thì với gần trăm móng Huyết kỵ sĩ cũng chẳng si nhê gì với biển thần ở đây!

- Thử xem!

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng, dưới ánh mắt chăm chú của chư thần, Cao Lôi Hoa chậm rãi đi tới bên người Mộng Ti, sau đó ôm cô bé, vỗ vỗ vào khuôn mặt cô bé. Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn Bóng ma chi thần:

- Thật có lỗi! Xem ra ta phải nhắc nhở ngươi một chút. Lúc ngươi xuất kiếm ra với nó thì chúng ta cũng không cần bàn đến vấn đề nguyên vẹn hay không nữa! Bởi lần này, ngươi sẽ chết tan xác.

Từ lúc Cao Lôi Hoa đến dị giới này, trừ cô giáo xinh đẹp Diễm Diễm điên cuồng vì em mất và bà dì của Tĩnh Tâm ra thì những ai dám làm hại đến người nhà của mình, Cao Lôi Hoa đều xử lý gọn gàng hết!

Cho nên, lúc Bóng ma chi thần xuất kiếm chỉ Mộng Ti thì cũng đồng nghĩa với việc hắn có một vé tàu trên chuyến xe đi xuống địa ngục rồi...

- Ha ha ha ha! Ta phải chết sao? Chuyện hài vãi, vãi hà! Tưởng gì, nói đùa cả ngày mới lòi ra bệnh điên! Máy người các ngươi, xử lý tên tâm thần này cho ta.

Bóng ma chi thần nghe Cao Lôi Hoa nói liền cười ha hả. Sau đó hắn xoay người chỉ vào mấy thần phó nói:

- Người nào mần thịt được tên điên này trước, có thưởng!

- Tuân lệnh!

Mười mấy vị phó thần đáp lời liền, sau đó nắm chặt vũ khí trên tay, đi nhanh về phía Cao Lôi Hoa. Tuy đối với thực lực Cao Lôi Hoa biểu hiện ra có phần cổ kị. Nhưng thần của họ ra lệnh, thân là thần phó, cho dù có chết cũng phải đi.

- Tên ngu xuẩn!

Cao Lôi Hoa nhìn mười mấy vị phó thần mà cười lạnh, hất vung tay phải lên:

- Triệu hồi Huyết kỵ sĩ!

Trong nháy mắt, gần trăm Huyết kỵ sĩ xuất hiện trước mặt mười mấy vị thần phó. Đột nhiên xuất hiện gần trăm Huyết kỵ sĩ, mười mấy vị thần phó cùng chư thần có phần hoảng sợ.

- Áo giáp thần thể!

Cao Lôi Hoa khẽ quát một tiếng, áo giáp thần thể mấy chục thước vươn vai xuất hiện sau lưng Cao Lôi Hoa, ánh sáng chói lọi của Tài Quyết trên tay áo giáp thần thể làm cho chư thần chói mắt...

Không chỉ như thế, thậm chí Cao Lôi Hoa còn điều động lực lượng của năm cục pin băng lõi kiếp trong người luôn. Chơi lớn, lần này chơi lớn! Đây là kiểu chơi của Cao Lôi Hoa, không chơi thì thôi, đã chơi là chơi hết vốn luôn ...

Lúc Cao Lôi Hoa show hàng, chư thần không ai dám nói Cao Lôi Hoa

cuồng vọng nữa ...

Tình thế thật khẩn trương. Các thần thì không dám ra tay, bởi vì họ cảm giác được trên người lão Cao truyền đến một cỗ lực lượng hủy diệt, rất giống thiên kiếp! Còn lão Cao thì áp dụng phương pháp chờ đợi, chờ thời cơ tốt ném hàng ra (Typer: =)) như ném boom truyện k = á) .

Nói thật, Cao Lôì Hoa cũng không thích thú gì khi đánh nhau với chúng thần, dù sao lúc mới lên đây, Sinh Mệnh nữ thần cũng đã nói với hắn rồi. Hơn nữa Quang Minh nữ thần lại dung hợp cơ thể với Cầu Cầu. Xét toàn thể, Cao Lôì Hoa cũng không muốn cương lý với chúng thần.

Nhưng suy đi thì phải nghĩ lại, không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay, Cao Lôì Hoa tuyệt đối sẽ hạ độc thủ. Tuy không muốn gây hấn nhưng cũng không ngại chém giết một trận.

Trong lúc hai bên găm gù nhau thì tiếng vó ngựa từ xa truyền đến. Một đại đội vệ binh cưỡi ngựa chạy tới.

- Sao lại thế này, tụ tập một chỗ làm gì thế? Các người muốn nhiều loạn trật tự của thần giới sao?

Một giọng nói uy hiếp vang lên.

- Là quan chấp pháp đại nhân Mễ La.

Chư thần nghe giọng nói liền tản ra, cấp lổi đi cho vị quan chấp pháp này. Quan chấp pháp, là một vị thần phụ trách an ninh trên thần giới. Thân là chấp pháp giả, lực lượng của hắn không cần phải nói, nếu không có thực lực thì làm sao cho mọi người phục? !

- Phát sinh chuyện gì?

Một trung niên đi tới, trên người khoác một bộ chiến giáp đỏ. Tất cả nhìn thấy chiến giáp đỏ thì đều thở phào nhẹ nhõm.

- Hì hì!

Đột nhiên, một tiếng cười thanh thúy vang lên từ phía sau trung niên giáp đỏ, Quang Minh nữ thần lộ đầu ra lè lưỡi chọc Cao Lôì Hoa.

Nhìn là biết người đó là Quang Minh nữ thần kêu đến giúp đỡ?! Cao Lôì Hoa cũng cười với nàng.

- Chấp pháp đại nhân, sự việc là như thế này! Vừa rồi chúng ta định trừ khử tên ma đầu này, thì người này ngăn cản chúng ta.

Bóng ma chi thần nhìn chấp pháp Mễ La, lập tức đứng lên, đem hòng súng chĩa về phía lão Cao:

- Hơn nữa hắn còn cứu một ma nữ!

Bóng ma chi thần đắc ý nhìn Mộng Ti trên tay Cao Lôì Hoa.

- Ý người là con gái ta, cũng là ma sao?

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng, hắn ôm Mộng Ti nói với bóng ma chi thần:

- Người không trợn cái mắt chó của người lên nhìn con gái ta cho rõ sao?

Trên người con gái ta có ma khí sao?

Đúng vậy, Mộng Ti đang ở trạng thái trẻ em, đừng nói là ma khí, cho dù là một chút năng lượng cũng không phát ra. Không có ma khí, tự nhiên không thể xép Mộng Ti vào hàng ngũ ma đầu.

- Vậy chuyện này là ?!

Quang Minh nữ thần mời đại nhân Mễ La đến kiểm tra cẩn thận tiểu Mộng Ti, sau khi phát hiện trên người Mộng Ti không có một chút ma khí nào, Mễ La tức giận nhìn về Bóng ma chi thần:

- Bóng ma chi thần, tốt nhất ngươi cho ta một cái lý do, nếu không cái tội danh hãm hại người khác với giết người, ngươi tự hiểu hơn ta đó!

- Đây, ta ... ta, đúng rồi! Mễ La đại nhân, ta nhìn cô bé này ở cùng với ma đầu kia, cho nên ta mới ra tay với cô bé. Ta nghĩ nếu cô bé này ở cùng một chỗ với ma đầu, hơn nữa ma đầu này còn ôm cô bé. Ta nghĩ cô bé nhất định là đồng lõa với ma đầu, hơn nữa cô bé này còn ra tay đả thương ca ca ta.

Đối mặt với sự vặn vẹo của Mễ La, Bóng ma chi thần có vẻ thiếu tự nhiên. Chấp hành Mễ La nổi tiếng là người ngay thẳng, nếu ông ta thấy cô bé này không có liên quan gì đến ma đầu mà mình ra tay với cô bé, vậy thì thảm rồi.

- Bởi vì con gái ta bị ma đầu ôm mà ngươi muốn giết con gái ta à?

Cao Lô Hoa hí mắt lạnh lùng nhìn Bóng ma chi thần:

- Nếu ma đầu này ôm ngươi, ta có thể giết cái tên ngu ngốc như ngươi không?

- Cho ta một lý do khác đi, Bóng ma chi thần!

Giọng nói của Mễ La có chút lạnh như băng. Đây là tự nhiên thôi, Quang Minh nữ thần thỉnh thoảng giúp Cao Lô Hoa, hẳn tự nhiên giúp đỡ Cao Lô Hoa rồi.

- Không, không, không chỉ do ma đầu ôm cô bé đó, mà do cô bé đó đả thương đại ca ta.

Bóng ma chi thần vội la lên:

- Miệng vết thương của đại ca ta vẫn còn đây!

- Hừ, hừ! Vì sao con gái ra tay với đại ca ngươi?

Cao Lô Hoa trừng mắt nhìn, người mù cũng biết lúc này Cao Lô Hoa đang rất tức giận:

- Mẹ, vấn đề này phải hỏi chính các ngươi. Nếu các ngươi không ra tay trước, con gái ta sẽ ra tay sao? Con bà chúng mày! Ngươi đánh con gái ta, con gái ta chẳng lẽ đứng cho bà đánh? Chẳng lẽ con ta không có quyền tự vệ hay sao?

- Nói như vậy, các ngươi thực sự ra tay với cô bé này trước? Trả lời ta, Bóng ma chi thần, lấy danh nghĩa của phụ thân trả lời ta!

Ánh mắt Mễ La nhìn chằm chằm vào Bóng ma chi thần. Lấy danh nghĩa của phụ thân, nếu ai nói dối sẽ bị thiên lôi.

- Mẽ La đại nhân, không phải ta cố ý, ta không cẩn thận, không cẩn thận. Ta vô tình, tuy là chúng ta đánh trước, nhưng đó là vì ta muốn xử lý mà đầu kia.

Hiện tại Bồng ma chi thần thực sự khóc không ra nước mắt. Sự việc vốn hãn đúng, sao nói đi nói lại một hồi lại thành hãn sai cơ chứ?

- Không cẩn thận?

Vừa nghe Bồng ma chi thần nói, lửa giận của Cao Lôi Hoa bốc lên hừng hực! Lúc này giọng nói của hãn như cự long rít gào, làm tai mọi người ong ong cả lên.

- Một câu không cẩn thận, ngươi con mẹ nó muốn giết con gái ta! Ta, mẹ kiếp!

Cao Lôi Hoa siết chặt tay phải:

- Ngươi nói một câu không cẩn thận là có thể giết con gái ta! Mẹ kiếp, tên khốn không đáng sống! Đã vậy ta cũng nói với ngươi! Ngại quá, ta cũng không cẩn thận đánh chết ngươi!

Cao Lôi Hoa vung tay phải lên. Một tia lôi lóe lên! Đầu của Bồng ma chi thần nổ tung!

Tuy rằng các thần đều có sinh mệnh lực mạnh mẽ, nhưng nếu đầu nổ tung thì khó nói. Trừ phi là cường giả biến thái đến nghịch thiên, nếu không, không ai có thể sống sót. Mà hiện tại, thực lực của Bồng ma chi thần không cường hãn đến mức nghịch thiên. Nói cách khác, khi đầu Bồng ma chi thần nổ tung, đồng nghĩa với việc có một vé tới địa ngục rồi!

Trong nhất thời, tất cả đều sửng sốt! Không ai biết Cao Lôi Hoa làm thế nào! Thậm chí không ai nhìn thấy Cao Lôi Hoa ra tay, mọi người chỉ thấy Cao Lôi Hoa nắm chặt tay phải, đầu của Bồng ma chi thần nổ như trái dưa hấu rơi từ trên cao xuống!

Chẳng lẽ thực sự như Cao Lôi Hoa nói, khi kiếm của bồng ma chi thần chĩa về phía cô bé kia thì hãn sẽ chết? ! Tất cả chư thần đều thấy lạnh sống lưng. Chẳng lẽ gã tóc bạc này có lực lượng nguyên rủa? Nguyên rủa ai thì người đó phải chết?

- Thực sự xin lỗi, ta không nghĩ là giết chết người!

Cao Lôi Hoa âm trầm cười nói, lúc này, nhìn thấy nụ cười của hãn mà mọi người chẳng thấy vui tí nào, ngược lại cảm thấy lạnh ớn người...

- Vốn ta muốn ngươi chết nguyên vẹn một tí. Đáng tiếc, ngay từ đầu ta đã nói với ngươi rồi, hạ đồ đao thì còn nguyên vẹn, đáng tiếc, ngươi lại không buông kiếm, thiện tai, thiện tai, ... , tội lỗi, tội lỗi...

Cao Lôi Hoa nhìn trường kiếm ba tấc mà mặc niệm, nở nụ cười thản nhiên bình phẩm, lúc này, hãn thực sự là ác ma!

Không ai biết vì sao, khi Cao Lôi Hoa nắm tay thì Bồng ma chi thần lên tàu đi âm phủ. Bởi vì mọi người chỉ nghĩ đến khoảng khắc lão Cao nắm tay thôi.

Kì thật giống như lúc Cao Lôi Hoa nói, lúc kiếm của Bóng ma chi thần chĩa về phía Mộng Ti, hẳn sẽ chết!

Bởi vì lúc hẳn chĩa kiếm về phía Mộng Ti, từ xa Cao Lôi Hoa đã nhìn thất. Ngay lập tức bắn ra chỉ phong về phía Bóng ma chi thần, nhưng lúc đó Cao Lôi Hoa bắn ra hai đạo chỉ phong, bởi bắn cùng lúc lên mọi người chỉ nghe tiếng gió như một đạo.

Cao Lôi Hoa bắn hai chỉ phong này, một cái mang tính cương, một cái mang tính nhu, cái cương bắn về phía thanh kiếm, còn cái còn lại tất nhiên bắn lên thân thể bóng ma chi thần! Do đó trong lúc mọi người không để ý, Cao Lôi Hoa lặng lẽ cài đặt một tia lôi điện vào trong não của Bóng ma chi thần! Nhờ một tia lôi điện này, Cao Lôi Hoa có thể tùy ý đem cái đầu bắn thiu ti bĩ của Bóng ma chi thần nổ tung!

Mà cùng lúc Cao Lôi Hoa giơ nắm tay lên! Chính là bạo dẫn tia lôi điện âm nhu trong đầu Bóng ma chi thần!

- AAA, ngươi, ngươi giết chết đệ đệ ta...!!!

Một tiếng gào rít vang lên...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 358

Tìm Ta Báo Thù? Xem Người Có Ngày Đó Không Đã!

Chết tiệt, người dám giết đệ đệ ta?

Huynh trưởng Bóng ma chỉ thần nhìn đầu đệ đệ mình đột nhiên nổ tung như trái dưa hấu bị bể, nhất thời nổi giận gầm một tiếng. Không để ý đến vết thương trên người hắn hét lớn, trường thương trong lòng bàn tay như nộ long gầm rú lao về phía Cao Lôi Hoa. Mau, ngoan, chuẩn! Một thương này đã thấm nhuần tinh túy của thương pháp.

- Giết thì thế nào? Có gì mà không dám?

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng, lúc trường thương chuẩn bị đâm trúng cơ thể hắn. Chỉ thấy Cao Lôi Hoa xoay cong người thành hình cung. Giống như phối hợp diễn võ thuật lâu năm, trường thương đi sát qua quần áo của Cao Lôi Hoa.

- Có chút tốc độ mà đòi so với tên lửa!

Cao Lôi Hoa không chút khách khí đả kích vị thần này, đồng thời cùng lúc trường thương xượt qua người, Cao Lôi Hoa thoáng lui từng bước về phía sau. Tiếp theo Cao Lôi Hoa vươn tay búng lên trường thương một cái!

- Đinh! ~

Âm thanh thanh thúy vang lên khi ngón tay Cao Lôi Hoa búng lên trường thương.

Nghe thấy âm thanh này, chủ thần biến sắc! Hắn không nghĩ tới một cái búng nhìn có vẻ nhẹ nhàng như vậy lại khiến cho khí huyết trong cơ thể hắn bốc lên, ọc một tiếng, một ngụm máu tươi từ trong miệng hắn thổ ra! Một cái búng tay đơn giản cũng làm hắn bị nội thương.

Người bên ngoài nhìn chỉ thấy Cao Lôi Hoa búng nhẹ lên trường thương của vị chủ thần này, nhưng không hề nhìn thấy lôi điện truyền từ cây thương vào người chủ thần.

- Đinh ~ Đinh!

Trong lúc chủ thần chưa kịp hoàn hồn, lại hai tiếng thanh thúy vang lên. Chỉ thấy ngón tay Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng búng hai nhát nữa lên trường thương, đồng thời hai đạo lôi thần lực sáng chói dũng mãnh truyền về phía chủ thần!

- Oo ~

Cả người chủ thân bị bắn ra, phun một ngụm máu nóng, lặc lư, ngòi phích xuống đất.

Bị té hấn hoảng sợ nhìn gã tóc bạc trước mặt này. Lúc này trong mắt tràn ngập sự hoảng sợ, hấn căn bản không nghĩ người này chỉ bằng quơ búng mấy phát đã khiến cho hấn không sao cầm nổi trường thương. Không nghĩ tới người này mạnh mẽ đến thế.

Bất tri bất giác, hình ảnh lão Cao trong tâm trí hấn như ngọn núi cao không sao vượt nổi. Có lẽ, cả đời này hấn cũng chẳng thể vượt qua.

Đáng tiếc vị chủ thân này đánh giá sai thực lực của Cao Lôì Hoa rồi. Ba búng tay vừa rồi của Cao Lôì Hoa nhìn có vẻ nhẹ nhàng, tiêu sái, kì thực lão Cao đã gồng hết sức rồi. Chỉ có ba búng đơn giản đã ngốn ba phần tư lôì thần lực trong cơ thể Cao Lôì Hoa. Nhưng đối với Cao Lôì Hoa, rất đáng giá!

Cái búng đầu tiên, với thần lực tương cường, mãnh mẽ phá tan phòng ngự của chủ thân! Hai búng sau, giống như cách thức đánh Bổng ma chi thân, lão Cao dùng ám kinh đưa lôì thần lực vào cơ thể vị chủ thân này!

Đáng tiếc đối phương là chủ thân, lão Cao không dám đưa lôì thần lực vào nhiều do sợ bị phát hiện. Cho lên cả hai búng tay này chỉ đưa một chút lôì thần lực vào cơ thể chủ thân thôi. Cổ thần lực nỗ lực quá lên không gây tổn thương gì cho gã chủ thân. Nhưng không sao, Cao Lôì Hoa đưa vào trong cơ thể gã là một loại mầm lôì thần lực, loại mầm này như công dụng, nó sẽ lớn dần lên nhờ việc lén lút hấp thụ lôì nguyên tố bên ngoài, cứ như vậy đến khi đủ lấy mạng gã thì a lê hấp!

Có thể nói, mầm thần lực này như té bào ung thứ trên trái đất, cứ lặng lẽ lặng lẽ từng ngày lớn lên, khi nào bạo phát thì anh xin, ung thư gian đoạn cuối, hết cứu.

Đáng tiếc trạng thái suy yếu của Cao Lôì Hoa cũng không có ai biết. Chu thần còn đang ngơ ngác trong cảnh tượng oai hùng mà Cao Lôì Hoa búng ra ba chỉ.

Nhìn Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng đẩy lui một vị chủ thân, khiến chư thần ở đây không ai dám vọng động. Mọi người đầy sợ hãi nhìn Cao Lôì Hoa, phải biết rằng đẩy lui một vị chủ thân đó nha, tuy rằng bị trọng thương, nhưng lạc đà gãy vẫn hơn ngựa béo! Có ngon thử nhảy vào búng ba phát mà đẩy lui ông coi!

Cứ như vậy, các vị thần ngơ ngác, vị này nhìn vị kia, không ai dám tiến lên tấn công.

- Ai~

Nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt chư thần, quan chấp pháp Mễ La đứng cạnh Quang Minh nữ thần thở dài. Từ xưa đến nay, ngày tháng an nhàn chính là ngôi mộ của chiến sĩ, chốn ôn nhu là nơi chôn thân biết bao anh hùng hào

kiệt. Không biết từ lúc nào đám chư thần này đã yếu đuối đến mức độ này. Thanh thể ra quân thì oai phong lẫm, thấy địch lý một chút là co đầu rút cổ.

Nhìn thấy chư thần sợ hãi, quan chấp pháp Mễ La không khỏi cảm thấy chán ghét.

- Tất cả giải tán đi!

Mễ La nặng nề phát tay, cười khò không thôi.

- Vâng, thưa Mễ La đại nhân.

Vừa nghe Mễ La nói chư thần như được ân xá, như bầy ong vỡ tổ bay toán loạn. Nháy mắt chỉ còn hai cỗ thi thể và vị chủ thần bị đánh bại, một khối thi thể là của đồng chí bóng ma chi thần đang trên đường xuống âm tào địa phủ và một cái kia là của Xích Mãnh, người xả thân cứu Mộng Ti.

- Chúng ta cũng đi thôi!

Mễ La cũng không biết nói cái gì cho tốt đây, thậm chí trong suy nghĩ của hắn, nếu thần giới cứ tiếp tục xuống dốc như vậy, chưa đến ngàn năm, thần giới có khả năng đi tong.

- Ặn, Cao Lôi Hoa, chúng ta đi thôi!

Quang Minh nữ thần mỉm cười, sau đó nhảy ra trước mặt Cao Lôi Hoa ra vẻ ngây thơ vô số tội, ôm lấy cánh tay Cao Lôi Hoa.

Nhìn Quang Minh nữ thần mà quan chấp pháp Mễ La đứng bên kinh ngạc, dù sao hắn cũng nhìn cô công chúa này lớn lên, từ nhỏ đến lớn hắn rất ít khi thấy bộ dáng nữ nhi ngại ngùng như bây giờ. Chẳng lẽ đây là sức mạnh của tình yêu? Mễ La thầm nghĩ trong lòng.

Kì thật hắn đâu biết, Quang Minh nữ thần có lỗi khổ không lời. Ai nói làm muốn làm cái động tác đáng yêu ngây ngô như thế chứ! Đối với nàng mà nói, đừng hòng nàng làm ra động tác này! Nhưng mà động tác đó không chịu sự khống chế của nàng, tất cả đều là tự nhiên mà thành. Quang Minh nữ thần biết, những động tác đó đều là bản năng của cơ thể này! Cơ thể này là của ai? Là Hoàng Kim Slime Cầu Cầu. Mà Cầu Cầu thích nhất là làm gì? Đương nhiên là bám lấy Cao Lôi Hoa sau đó liếm mặt (=, = khiếp quá). Cũng may cái này cũng không tuân theo tất cả bản năng, nếu không ...

- Đi thôi!

Cuối cùng Cao Lôi Hoa liếc mắt nhìn vị chủ thần đang ngồi kia, nở nụ cười không có ý tốt. Sau đó, bé Mộng Ti lên.

- A, Chủ nhân!

Tiểu Mộng Ti được Cao Lôi Hoa bế thì quay đầu nhìn lại thi thể Xích Mãnh, bàn tay cô bé định làm gì đó nhưng lại thôi. Cuối cùng cô bé cũng không làm gì.

Vốn cô bé muốn Cao Lôi Hoa mang theo khối ma thể này đi. Nhưng nghĩ đây là thần giới, cô bé đành phải để đó. Cũng phải nói, cô bé cũng không có biết đại ma đầu này là ai. Nhưng ma đầu này hình như biết cô bé.

- Dừng lại. Người tên Cao Lôi Hoa?

Từ phía sau, một giọng nói đầy cừu hận vang lên.

Cao Lô Hoa quay đầu nhìn vị chủ thần kia. Lúc này tất cả chúng thần đã đi hết, chỉ còn lại vị chủ thần ngồi cạnh xác đệ đệ mình. Tất nhiên, giọng nói đó là của vị chủ thần này rồi.

- Còn có chuyện gì sao?

Cao Lô Hoa không chút hảo ý nhìn vị thần này.

- Nhớ kĩ cho ta, ta là Nguyên rửa chi thần, A Thi Mã!

- Ta không cần nhớ tên ngươi, về phần ngươi muốn báo thù, thích thì cứ lên đây. Đương nhiên, nếu, có ngày đó hãy nói.

Cao Lô Hoa phát tay, ôm lấy tiểu Mộng Ti, không quay đầu lại bước. Đúng vậy, gã chủ thần này muốn tìm hấn báo thù phải xem có còn mạng không đã. Trên cơ bản, người này không còn mạng tìm Cao Lô Hoa báo thù

...

Ngơ ngác nhìn Cao Lô Hoa đi xa, chủ thần oán hận đầm lên mặt cỏ.

Người bên hấn tản đi hết. Ngay cả thần phó của đệ đệ hấn cũng không biết chết dí ở đâu. Lúc này, chỉ còn hấn khóc gào bên xác đệ đệ mình.

Không biết bao lâu, lúc không còn một ai khác, lúc đám người Cao Lô Hoa đã đi rất xa ...

- Ngươi, phần nộ, oán hận sao?

Lúc này, một giọng nói thì thầm vang lên bên tai chủ thần.

- Ngươi muốn đệ đệ ngươi sống lại sao?

Giọng nói thì thầm, có vẻ âm trầm.

- Ai?

Chủ thần quay đầu lại, sau đó hấn thấy một người tóc hồng đang đứng phía sau mình. Người đó mang mặt nạ, áo choàng cũng màu hồng đỏ.

- Ngươi là ai?

Chủ thần cảnh giác nhìn người tóc hồng này, trong mắt tràn ngập cảm giác.

- Sao, muốn đệ đệ mình sống lại không?

Tóc hồng có vẻ không để ý đến câu hỏi của Nguyên rửa chi thần mà thần nhiên nói tiếp:

- Ngươi, chỉ cần trả lời ta, muốn hay không.

- Muốn.

Chủ thần không chút do dự trả lời. Cuộc sống giữa thần đạo rất bạc bẽo, cho lên người thân đối với hấn rất quan trọng. Nếu đệ đệ hấn thật sự sống lại, hấn có thể đổi mọi thứ! Kể cả mạng của hấn!

- Muốn thì đi theo ta!

Tóc hồng xoay người, chậm rãi đi, nhìn theo phương hướng chính là một trong các cấm địa của Thần giới – Ma ngục, nơi giam giữ tất cả các ma đầu sau đại chiến thần ma. Tóc hồng nhìn đi thong thả, nhưng tốc độ lại nhanh một cách quái dị.

Đi được vài bước, tóc hồng quay đầu lại nói:

- Nhanh đi theo ta, thuận tiện mang cái khối ma thể kia đi theo

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 359

Tách Cầu Cầu Và Quang Minh Nữ Thần Ra.

Tóc hồng đi được vài bước, quay đầu nói với nguyên rửa chi thần A Thi Mã:

- Nhanh đi theo ta, thuận tiện mang thi thể em ngươi và ma thể kia.
- Vâng, ngài là? Chẳng nhẽ người là?

Nhìn về phương hướng tóc hồng đi, Nguyên rửa chi thần A Thi Mã Nhất thời kêu lớn lên!

Có vẻ như hắn biết thân phận người tóc hồng này, hơn nữa còn dùng từ ngài để xưng hô. Phải biết rằng trong toàn bộ thần giới, người có thể khiến cho chủ thần gọi là “ngài” chỉ đếm trên đầu ngón tay.

- Ngươi không cần đoán thân phận của ta làm gì!

Giọng nói tóc hồng lạnh như băng:

- Phải hiểu rằng, biết quá nhiều cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì. Thậm chí, nếu ngươi nhiều lời, ta sẽ xử lý ngươi!

- Vâng, vâng, ta biết rồi!

Nguyên rửa chi thần nhất thời kích động lên, hắn nhanh chóng cầm lấy thi thể không đầu của đệ đệ mình và Xích Mãnh. Sau đó nhanh chóng đi theo tóc hồng. Vừa đi vừa nghĩ:

- Nếu, thực sự vị đó, có lẽ đệ đệ sẽ sống lại!

Mà số người trong thần giới biết tóc hồng cũng đếm trên đầu ngón tay. May thay nguyên rửa chi thần lại biết một số chuyện về người này.

Đi theo tóc hồng, nhìn thì chậm nhưng rất nhanh, tóc hồng mang theo Nguyên rửa chi thần A Thi Mã đi tới cấm địa “Ma ngục”.

Đi tới ma ngục, trên khuôn mặt đeo mặt nạ của tóc hồng hình như nở nụ cười. Nụ cười có phần lạnh lùng.

- Phụ thân, ngươi hãy chờ xem?

Tóc hồng nhẹ giọng lắm bả:

- Hãy nhìn những gì ta có đi! Hiện tại ta cũng đã nắm giữ được lực lượng cường đại đủ để tranh đấu với đại ca và nhị ca rồi. Tranh đoạt quyền khống chế thế giới này, không chỉ là cuộc chiến giữa đại ca và nhị ca. Mà bây giờ, ta cũng có tư cách than gia lên vũ đài lịch sử này rồi. Ta rất muốn xem, lần

này người có giúp được đại ca nữa hay không

Rời khỏi chỗ A Thi Mã, một hàng bốn người Cao Lôì Hoa nhanh chóng đi đến điện Chúng Thần.

- Thế nào, hi hi. Cao Lôì Hoa, người hẳn cảm tạ ta đi. Nếu không có lời nói của ta, người còn phiền phức nhiều đấy.

Quang Minh nữ thần xuất phát từ bản năng của cơ thể, cứ ôm chặt lấy Cao Lôì Hoa. Sau đó, ái muội lại gần Cao Lôì Hoa, chuẩn bị lè lưỡi liếm.

- Đáng chết!

Trước khi lưỡi kịp chạm vào mặt Cao Lôì Hoa, cuối cùng lý trí của Quang Minh nữ thần trong lúc nguy hiểm vạn phần đã chiến thắng bản năng của cơ thể. Đối với hành động của mình, Quang Minh nữ thần chỉ có thể cười khỏ, chủ nhân chân chính của cơ thể này – Cầu Cầu, ảnh hưởng tới linh hồn nàng thật quá lớn.

- A! Nói tới chuyện này. Ta muốn hỏi cô. Khi ta nghe tiếng chuông đi tìm Mộng Ti thì tại sao cô biết tình hình của Mộng Ti mà đi tìm hẳn giúp đỡ?

Cao Lôì Hoa liếc nhìn quan chấp pháp Mễ La. Một người đàn ông uy mãnh trong bộ giáp đỏ. Vừa rồi nếu không có lão thì chuyện này khó mà kết thúc như vậy.

- Ha ha, người nói đến việc này hả? Kỳ thật gặp đại nhân Mễ La là ngẫu nhiên. Vừa rồi, lúc người nghe tiếng chuông bỏ ta chạy đi, ta chỉ có thể đuổi theo người. Trên đường thì đụng phải quan chấp pháp Mễ La. Sau đó cùng quan chấp pháp Mễ La đi tìm người.

Quang Minh nữ thần cười hi hi nói. Nàng nói rất thoải mái.

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa cười ha ha, kì thật trong lòng lão Cao biết vụ mời quan chấp pháp Mễ La đâu đơn giản như lời Quang Minh nữ thần nói? Nếu đơn thuần giữa đường bắt gặp thì đâu có chuyện quan chấp pháp Mễ La giúp Cao Lôì Hoa lúc đó cơ chứ? Nếu không phải Quang Minh nữ thần dẫn trước Mễ La, Mễ La sao lại đi giúp một người không quen biết, chân ướt chân ráo lên thần giới như Cao Lôì Hoa.

Nhưng nếu Quang Minh nữ thần không muốn nói thẳng ra thì Cao Lôì Hoa cũng không hỏi nhiều. Cao Lôì Hoa cho rằng có một số việc, cho người ta một chút không gian riêng tư vẫn là tốt nhất.

- Công chúa điện hạ, cô cùng vị tiên sinh này phải đi đến Chúng Thần điện. Mà thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên tăng tốc chút.

Quan chấp pháp Mễ La thật vất vả tìm có thời gian không sớm.

- Được rồi chúng ta nhanh đi đi.

Quang Minh nữ thần gật đầu nên tiếng. Chẳng qua nàng không muốn gặp s là vì bà mẹ kế. Lần này mục nói gì trước mặt lão, ta liền chém chết mẹ ngay. Quang Minh nữ thần hân hoan với suy nghĩ tự sướng đầy bạo lực của mình.

Xem ra không chỉ cơ thể nàng mà ngay cả suy nghĩ bình thường cũng bị thăng nhóc kia ảnh hưởng.

Thấy quan chấp pháp Mễ La nhắc, Cao Lôi Hoa và Quang Minh nữ thần tăng tốc. Cao Lôi Hoa ôm nhẹ Mộng Ti, tận lực duy trì thân thể bình ổn, không gây chấn động cho cô bé. Bởi vì lúc này, cô bé đang ngon giấc nồng trong vòng tay hắn. Cao Lôi Hoa muốn cô bé ngủ ngon một chút.

Cứ như vậy, đoàn người đi tới điện Chúng Thần. Không biết đã bao lâu, Cao Lôi Hoa cứ mãi đi theo sau Quang Minh nữ thần và quan chấp pháp Mễ La.

Cho tới khi đến một hồ nước rất rộng, Cao Lôi Hoa liền dừng chân lại.

- Ồ? Làm sao vậy, Cao Lôi Hoa?

Quang Minh nữ thần quay đầu lại nói.

- À, có thể nói cho ta biết, nơi này là đâu không?

Cao Lôi Hoa tay phải ôm Mộng Ti, tay trái chỉ vào hồ nước hỏi Quang Minh nữ thần.

- À người nói nơi này hả? Đây là Bích Ba Hồ, một thắng cảnh nổi tiếng trên thần giới đó. Nghe nói rất nhiều nữ thần thích tắm rửa sạch sẽ trong hồ này.

Quang Minh nữ thần tà ác giới thiệu.

- Sau Bích Ba Hồ, đi tiếp một khoảng nữa là tới ma ngục. Cũng là nơi giam giữ các ma đầu, mà vừa rồi chúng ta đi qua lối vào cửa ma ngục rồi, đi ngược lại tầm nửa giờ. Mà thôi, nói tào lao ngũ đến gì đến ma ngục với ma nhục không biết.

- Thì ra nơi này là ma ngục.

Cao Lôi Hoa gật đầu, chỉ là không hiểu vì sao hắn lại cảm thấy một khí tức cực kì quái từ ma ngục truyền đến. Cổ khí tức đó giống y như Cao Lôi Hoa, đều là dung hợp thân cách và ma cách một chỗ, một cổ khí tức kì lạ.

Nhưng cổ khí tức này vẫn không tinh thuần như Cao Lôi Hoa, bởi vì Cao Lôi Hoa đã dung hợp hoàn mĩ hai thứ đó rồi.

Chính xác mà nói, cổ khí tức này chính là lúc Phong Thần ở dưới đáy biển ma hóa mà thành! Đúng vậy, chính là nó, là lúc Phong Thần ma hóa bộc lộ ra ma khí!

Trong đáy mắt Cao Lôi Hoa lóe lên hàn quang. Chết tiệt, chẳng lẽ đây là căn cứ địa của cái tổ chức trên thiên giới mà Phong Thần trước khi chết nói hay sao? Đây là chỗ chuyên nghiên cứu ma hóa sao? Mà cũng đúng, chỉ có ở chỗ này mới có thể cung cấp được ma khí và thân thể làm mẫu nghiên cứu!

Xem ra, có thời gian phải đi đến đó xem một chuyến vậy. Cao Lôi Hoa thầm nghĩ, ở tại thần giới này, căn cứ địa nghiên cứu thân ma hóa là một trong những địch nhân tiềm tàng của Cao Lôi Hoa.

- Cao Lôi Hoa, người làm sao vậy? Nhìn bộ dáng ngơ ngơ như mất sổ gạo kia. (Typer: Câu này là của Vietnamese vào thời kì đổi mới =)))

Bàn tay mềm mại của Quang Minh nữ thần quơ quơ trước mặt Cao Lôì Hoa.

- A! Ngại quá, vừa nghĩ tới một số chuyện lên hơi thất thần, chúng ta tiếp tục đi đi!

Cao Lôì Hoa cười cười, vừa đi vừa nghĩ tiếp.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ thực sự không có việc gì chứ.

Quan chấp pháp Mễ La cũng lo lắng hỏi, có lẽ khi này chiến đấu cũng không dễ dàng như ông tưởng.

- A, phiền mọi người quá lo lắng. Ta thực sự không việc gì.

Cao Lôì Hoa lắc đầu, ôm Mộng Ti đuổi kịp Quang Minh nữ thần cũng Mễ La.

- Không có việc gì là tốt rồi, chúng ta tiếp tục đi đi!

Mễ La gật đầu, nhìn Cao Lôì Hoa có vẻ cũng không có vấn đề gì, liền đi đầu, dẫn mọi người đến điện CHÚNG THẦN tìm ông trùm của thần giới Quang Minh thần s.

- Nhà của ông già ta là tòa nhà lớn nhất trên đỉnh núi Orrin – Chúng thần chỉ điện.

Quang Minh nữ thần chỉ một tòa nhà trên đỉnh núi mây mù che phủ cho Cao Lôì Hoa thấy:

- Chúng thần chỉ điện nằm trên đỉnh núi đó đó.

- Chúng ta, bay lên không.

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Cao huynh đệ, vạn lần không được!

Một bên, quan chấp pháp Mễ La vội vàng ngăn ý tưởng làm việc nhanh chóng lười nhác của Cao Lôì Hoa:

- Truyền thuyết kể rằng, tòa núi Orrin là thứ đầu tiên do Sáng Thế phụ thần sáng tạo ra. Cũng là nơi ở đầu tiên của Sáng Thế phụ thần, để tỏ lòng thành kính của mình đối với người, tất cả mọi người đều phải đi bộ lên hết!

- Gì? Đi bộ à? ^* (%@!) *8 !!!

Lão Cao nhìn lên đỉnh núi mây mù mà choáng váng, lão cảm thấy quạ đen bay đầy trời, trăng sao bay xung quanh, trời đất thì quay cuồng...

Lê chân buồn thương, trên đường xưa, trên lối đi... Đồng chí Cao Lôì Hoa đi theo sau Quang Minh nữ thần, xuyên qua một thảo nguyên bao la rộng lớn, sau đó đưa đôi chân mềm yếu run rẩy bước chân trên con đường tiến tới đỉnh vinh quang!

Nhìn ngọn núi bị che khuất trong tầm mây, đột nhiên Cao Lôì Hoa nghĩ ra một ý tưởng:

- Nơi này, nếu làm chỗ cho bọn trẻ tập thể dục hàng ngày thì thật good.

Cao Lôì Hoa nghĩ đến cảnh Saga, Nguyệt Sư, Nguyệt Nhi cùng mấy đứa nhỏ Bảo Bảo thở hổn hển khi leo núi mà mìm cười. Vừa nghĩ, Cao Lôì Hoa không ngừng gật gù. Đúng vậy, ý tưởng nà không tồi chút nào!

- Hắt xì ~ hắt xì ~~

Tại đại lục xa xăm, đột nhiên có vài đũa nhỏ liên tục hắt xì.

- Quái, ai nhắc ta thế nhỉ.

Tất cả đều nhủ thầm cùng lúc dù ở những vùng khác nhau trên đại lục. Đồng thời, một cảm giác bất an nảy ra trong lòng mấy đũa nhỏ.

Nghỉ một chút, sau khi điều chỉnh lại nhịp thở. Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn cái thần điện to lớn trên đỉnh núi này, à không, phải nói là hành cung của Quang Minh thần s mới đúng!

Cái thần điện khổng lồ này y chang một phần cung điện vua chúa trên trái đất trong những bộ phim kinh điển mà lão Cao đã coi...

Chỉ sợ cũng chỉ có tại đỉnh núi Orrin này mới có thể tạo ra được một cái thần điện như thế thôi.

Tại cửa điện của Chúng Thần chi điện, ba bức tượng bằng ngà voi to ơi là to đứng sừng sững. Cao Lôì Hoa nhìn kĩ phát hiện bức tượng ở giữa chính là s, còn hai người hai bên thì hẩn chịu.

- Đi thôi, vào đi.

Quang Minh nữ thần dẫn theo Cao Lôì Hoa bước vào thần điện. Mà quan chấp pháp Mễ La thì tạm nghỉ ở một điện khác bên ngoài.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy Dạ Tử, con mắt đen lạnh lùng nhìn mù.

Lúc thấy Cao Lôì Hoa, cơ thể Dạ Tử run nhẹ lên. Bởi vì khi nhìn thấy con mắt màu đen kia, mù có cảm giác mình đang rơi xuống địa ngục.

- Hoan nghênh thăm quan điện của chúng thần. Cao Lôì Hoa.

Vua của chúng thần, Quang Minh thần s cười nói với Cao Lôì Hoa.

- A.

Cao Lôì Hoa lễ phép tính chào đồng chí s.

- Cao Lôì Hoa, ta gọi ngươi tới đây, là có chuyện muốn hỏi ngươi.

s cũng không phải là người thích dài dòng, trực tiếp vào vấn đề:

- Buổi sáng, lúc ta nhìn thấy con gái ta. Ta phát hiện trong người con bé có một linh hồn cường đại khác! Ta muốn biết, rốt cuộc là có chuyện gì?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, quay đầu nhìn Quang Minh thần, ý để tự cô nàng giải thích.

- Ông già à, việc này kể ra cũng dài dòng lắm.

Mười ngón tay Quang Minh nữ thần đan vào nhau, cứ ngập ngừng không biết nói sao. Dù sao cái cơ thể này là của Slime Cầu Cầu mà không phải của nàng, có gì cũng phải nể mặt chủ nhân cái cơ thể này chứ!

- Khó nói à? Quên đi. Khởi cần con nói, lần này ta gọi các con đến đây, chủ yếu là muốn tách linh hồn trong cơ thể con ra!

Khi phát hiện ra trong cơ thể con gái có một linh hồn khác, Quang Minh

thần s cảm thấy choáng váng khó tin.

- Đúng rồi, lấy linh hồn Quang Minh nữ thần ra khỏi cơ thể của Cầu Cầu đi, đây là chuyện tốt đó.

- Cái gì? Rút linh hồn con gái ta ra à? Có làm không vậy? Ý của ta là rút cái linh hồn kia ra khỏi cơ thể con gái ta!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 360

Tuổi Trẻ, Thật Tốt! (Phần 1)

Đó là điều đương nhiên. Chẳng lẽ người muốn rút linh hồn của con gái ta ra khỏi cơ thể của nó sao?

Vua của chúng thần, s hỏi ngược lại. đồng thời, lão cảm thấy bất ngờ và nghi hoặc, có vẻ như trong lời nói của lão Cao có ý muốn rút linh hồn của con gái mình ra khỏi cơ thể nó? Quang Minh thần s không hiểu đang nghĩ cái gì nữa.

- Tốt lắm, đừng nhiều lời nữa. Hai người các người chuẩn bị một chút đi, đi ăn một chút đi. Ta ra hoa viên sau điện Chúng Thần chuẩn bị một chút đã, chà! Phải bố trí một cái ma pháp trận. Chờ các người ăn một chút gì xong, ta liền thi triển tróc hồn, rút cái linh hồn đang chiếm giữ cơ thể con gái ta.

Quang Minh thần s nói không cần xem sắc mặt đang tái nhợt của hai người Cao Lôi Hoa và Quang Minh nữ thần.

Rút linh hồn Cầu Cầu ra sao? Vừa nghe nói thế, mày của Cao Lôi Hoa cau lại. Nếu rút linh hồn của Cầu Cầu ra khỏi cơ thể của nó, vậy nó phải làm sao đây? Phải biết rằng khối cơ thể nhìn nóng bỏng này không phải là của Quang Minh nữ thần, nó là của Cầu Cầu! Nghĩ vậy, Cao Lôi Hoa ngẩn đầu lên nhìn vị vua của chúng thần:

- Vậy cái linh hồn rút ra, phải làm thế nào bây giờ?

- Còn phải nói nữa sao? Dám nhập vào cơ thể con gái ta, thì chỉ có một kết cục mà thôi. Giết tại chỗ! Hừ!

Quang Minh thần s phát tay nói:

- Yên tâm đi, cái gì chứ cái đó cứ oke đi. (Typer: vãi hà ==>>) Lúc ta thi triển thuật tróc hồn, ta thuận tay đập một cái cho nó hồn phi phách tán luôn! Cháu cứ chuẩn bị đi, ăn uống một chút rồi ra ngoài hoa viên xem ta làm cho coi.

- Không ta cự tuyệt làm như vậy!

Giọng nói Cao Lôi Hoa bắt đầu lạnh lùng:

- Ta cự tuyệt thuật tróc linh hồn, ta cũng không cho phép ngài thi triển thuật đó trên người Cầu Cầu!

- Cái gì? Không cho phép ta thi triển thuật tróc hồn à ?!

Quang Minh thần s nói âm âm, đồng thời một cỗ bá khí vương giả từ trên người vị vua của chúng thần ép xuống Cao Lôì Hoa:

- Người nói vậy là có ý gì? Người dựa vào cái gì mà dám ngăn cản ta? Người để linh hồn đó sống mãi trong cơ thể con ta sao?

- Ý của ta rất rõ ràng.

Đôi mắt đen tuyền của Cao Lôì Hoa không chút lùi bước, trừng lên đối mặt với bá khí vương giả của Quang Minh thần s, đối mặt với bá khí vương giả, lão Cao có sức miễn dịch rất lớn. Nói đùa, trong các nhiệm vụ của tổ 13 Cao Lôì Hoa đã tiếp xúc với bao nhiêu người dạng đó rồi? Hạng người nào đã chả thấy qua.

- Ta nói cho người biết. Người có muốn tróc hồn, bắt hồn, đập nát cái hồn hiếc gì đó thì cứ việc làm với linh hồn của con gái người đi, còn linh hồn của Cầu Cầu, miễn đề!

Lời nói của lão Cao khiến Quang Minh thần s nuốt nước bọt. Hiện tại, lão đã

đã tức đến đỏ au mặt mũi.

Nhìn thấy lão gia nhà mình tức đến mặt mũi tím bầm, Quang Minh nữ thần kéo kéo góc áo Cao Lôì Hoa, ý chừng có gân lên quá nữa. Lão gia khi giận dữ, nàng đã chứng kiến rồi. Kết cục của những tên đó, nàng không dám nghĩ ...

- Good, very good! Có khí phách, quả nhiên là nghe con không sợ lão hồ!

Quang Minh thần s đạt đến cảnh giới giận quá thành bình tĩnh rồi, lão âm trầm nói với Cao Lôì Hoa:

- Đáng tiếc cơ thể của con gái ta không thuộc về trách nhiệm của người! Người không là cái thá gì trong vụ này, nói cho người, người cự tuyệt cũng chẳng có tác dụng gì! Người đâu, chuẩn bị ma pháp trận cho tốt. Ta muốn ngay lập tức thi triển tróc hồn thuật.

Quang Minh thần hét lớn, lúc này lão không cần giữ vẻ lịch sự nhân ái với cậu cháu mới nhận này nữa!

- Phụ thân.

Quang Minh nữ thần vội vàng kêu lên, nhưng mà nàng chưa kịp nói gì đã bị một bàn tay to lớn ôm lấy.

- Người muốn chuẩn bị ma pháp ma phiến gì thì cứ chuẩn bị đi! Con mẹ người!

Cao Lôì Hoa hét lớn với vị vua của chúng thần:

- Mẹ, nói cho người biết, người trong tay ta là Cầu Cầu, là của ta, không phải con gái người. Muốn lấy thì lấy linh hồn của con người ra, đừng có chơi trò cù nheo với ông mày!

Sau đó Cao Lôì Hoa nói với Quang Minh thần đang giãy dụa:

- Cầu Cầu, tiếp quản quyền khống chế thân thể.

Nhất thời, con mắt màu vàng của Quang Minh nữ thần trở lên mê muội,

chỉ trong nháy mắt, con mắt màu vàng trở nên trong suốt, không pha lẫn một chút tạp chất nào! Bây giờ, quyền không chế thân thể đã được Cầu Cầu tiếp quản dưới lệnh của Cao Lôi Hoa.

Nói xong, Cao Lôi Hoa dùng tay đang ôm Mộng Ti chỉ vào tay Quang Minh thần s một cái (Typer: Ngón giữa: >>) . Sau đó, Cao Lôi Hoa, tay trái ôm Mộng Ti, tay phải ôm eo Cầu Cầu chạy vội ra ngoài.

Tốc độ cực nhanh, giống như tên lửa!

- Gùr !!! Đáng chết, người đứng lại đó cho ta! Người cái tên đáng chết này buông con gái ta ra! Ta liều mạng với người!

Quá bất ngờ, quá sững sốt, s ngơ ngẩn, sau đó choàng tỉnh, mất hết hình tượng, hấn nhảy khỏi ngai vàng. Thi triển tốc độ điên cuồng, đuổi theo Cao Lôi Hoa.

Cứ như vậy, một lúc sau, hai người chạy ra khỏi Chúng Thần điện. Một chạy một đuổi, nếu cứ im lặng, lặng lẽ thì ai nói gì, đằng này, mỗi người một câu là chửi, một câu là lời tố tông họ hàng ra

- Chuyện gì xảy ra thế? Quang Minh thần điện hạ xảy ra chuyện gì thế?

Ở điện ngoài, quan chấp pháp Mễ La nghe âm thanh kinh khủng của Quang Minh thần s thì lập tức chạy ra, nhưng vừa chạy ra ngoài trời, lão liền thấy cái tên tóc bạc Cao Lôi Hoa, một tay thì ôm Mộng Ti, một tay thì cắp công chúa điện hạ chạy như điên, mà vị vua của chúng ta không để ý đến hình tượng gì cả, vừa đuổi theo vừa mắng, chửi om củ tỏi lên.

- Hả, đây là chuyện gì? Công chúa đó mà? Sao lại trốn?

Liên tiếp mấy cái ý tưởng xuất hiện trong đầu Mễ La, chẳng lẽ Quang Minh thần s không chấp nhận tình yêu giữa công chúa điện hạ và tên tóc bạc đó lên định chia rẽ uyên ương, đúng vậy, có lẽ như thế lên Cao Lôi Hoa mới dắt công chúa bỏ trốn? Đúng vậy! Nhất định là vậy rồi!

Mễ La vừa nghĩ vừa tự đắc, không ngờ mình phát hiện ra một chuyện kinh thiên động địa như vậy!

Nghĩ vậy, cho nên khi Cao Lôi Hoa xách hai người chạy qua mình, đồng chí Mễ La đáng yêu đã để cho hấn chạy qua mà không cản lại.

Nhìn Cao Lôi Hoa mang theo công chúa điện hạ chạy như điên, Mễ La cảm thán nhận xét:

- Tuổi trẻ, thật tốt! ~~~.....

Chỉ là vị đại nhân đáng yêu của chúng ta lúc này vẫn không biết. Vị vua vĩ đại của chúng thần, Quang Minh thần s đã bước nửa chân vào cảnh giới điên loạn rồi ...

Mang Cầu Cầu cùng với Tiểu Mộng Ti bỏ chạy xuống dưới chân núi, Cao Lôi Hoa nhìn lại đằng sau không thấy bóng dáng Quang Minh thần s đuổi theo. Có lẽ nào lại đi về kêu người rồi! Quý mới biết lão định làm gì nữa! Dù sao Cao Lôi Hoa cũng không sợ, nói gì chứ chuyện bỏ chạy, ai có thể đua tốc độ với Cao Lôi Hoa đây. Cho nên khoản này Cao Lôi Hoa rất tự tin.

Bất tri bất giác, Cao Lôi Hoa mang Cầu Cầu và tiểu Mộng Ti đi xung quanh khu vực cạnh đó dò xét tình hình cả nửa ngày trời. Thần giới to lớn, nhưng Cao Lôi Hoa vẫn có cảm giác không chốn dung thân. Nói đùa, vừa mới đắc tội với đại chủ thần mà còn kêu ca gì nữa, tốt nhất là nhanh chóng tìm Huyết Sắc Minh Vương, rồi dọt lẹ. Cao Lôi Hoa thầm nghĩ trong lòng.

- Slim~Slim~Slimme~

Đi được một lúc, Cầu Cầu lại dán lấy người Cao Lôi Hoa, cái bụng nhỏ của nàng kêu rọt rọt kháng nghị với Cao Lôi Hoa, trách Cao Lôi Hoa không được để nàng đói bụng đây mà.

- Ha ha, Cầu Cầu đói bụng rồi hả?

Cao Lôi Hoa quay đầu ôn nhu nói.

- Ân

Cầu Cầu hung hăng gật đầu. Phải biết rằng Cầu Cầu đã rất đói rồi, cùng lúc đó Tiểu Mộng Ti cũng mở mắt ra nhìn Cao Lôi Hoa nói:

- Chủ nhân, ta cũng đói bụng.

Mộng Ti nở ra nụ cười ngọt như đường nói với Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, được rồi, để xem coi có gì làm ăn không đã.

Ý thức Cao Lôi Hoa tiến vào bên trong nhẫn không gian. Đảo qua đảo lại, thấy bên trong vẫn còn không ít thức ăn liền vuốt ve nhẫn, sau đó nói với hai người:

- Đi thôi, đi tới bờ hồ đằng trước, đến đó ta sẽ nấu cho hai đứa ăn vỡ bụng luôn!

- Vâng!

Hai đứa nhỏ gật đầu liều mạng ...

Dẫn Cầu Cầu và Mộng Ti đến bên bờ hồ. Cao Lôi Hoa đặt Mộng Ti xuống, sau đó nhìn mặt hồ trong suốt minh mông này. Nhìn nước hồ êm ả, làm cho tâm tình của Cao Lôi Hoa tốt lên rất nhiều.

- Hà!

Hít một hơi thật sâu. Cao Lôi Hoa lấy một cái tô màu vàng trong nhẫn không gian ra, sau đó lại lấy một con giống gấu trên trái đất. Sinh vật này có cái tên rất kêu: Đại địa chi hùng, dường như sau khi trưởng thành sẽ là một ma thú siêu giai. Cao Lôi Hoa còn nhớ rõ lúc mình muốn làm món tay gấu hầm lên mới ném con gấu này vào trong nhẫn. Nhưng mà nhiều nguyên nhân, nhiều chuyện xảy ra quá, cho nên lão Cao vẫn chưa đạo diễn được món này cho cả nhà.

Nhưng cũng không sao, bởi vì bây giờ lão Cao vẫn không biết cách chế biến món này, món này phải dùng gia vị gì đây? Chà khó nhỉ (Dù sao muốn làm cũng đâu có điều kiện để làm, ăn còn khó nữa là. Ở trên trái đất, gấu cũng là một sinh vật trong sách đỏ, có khi mạng người còn không bằng một con gấu nữa là ...)

Cho nên món tay gấu này của Cao Lôi Hoa đành phải làm theo thói quen

các món ăn khác vậy, đầu tiên là rửa nước cho sạch sẽ, rồi dùng lửa thiêu lớp lông bên ngoài, phải dùng lửa nhỏ và làm từ từ. Thiêu đến cho khi lớp lông bên ngoài vàng ươm, thì bắt đầu phi hành mỡ, rồi nêm nếm gia vị bỏ vào nồi hầm. Tiếc là ở thế giới này không có mì chính. Không biết có ngon không nữa, nhưng lát trình độ nấu nướng của Cao Lôì Hoa thì có lẽ cũng không khó ăn lắm.

Làm xong. Cao Lôì Hoa bày biện mọi thứ, chuẩn bị, nào khăn trải, đĩa... Khung cảnh cứ như một gia đình đi picnic bên hồ.

- A, các người đừng nói vội, đợi chút nữa. Tay gấu không dễ ninh như đâu.

Cao Lôì Hoa nhìn hai đứa mà cười ha ha.

Chờ lâu nhàm chán, Cao Lôì Hoa nhìn ra ngoài bờ hồ, mặt hồ thật êm ả, không gợn sóng. Ồ, thỉnh thoảng lại có cá búng lên cao kìa.

Nhìn cảnh tượng đó, Cao Lôì Hoa chợt nhớ đến một câu ngạn ngữ:

- Ha ha, ai cũng cá với tay gấu không thể cùng thưởng thức với nhau, hôm này ta sẽ nếm thử hương vị này!

Muốn là làm liền!

- Hai đứa, cấm không được ăn vụng đó. Chờ ta một chút sẽ có món ngon nữa, sau đó thì tha hồ mà thưởng thức hương vị của món ngon.

Nói xong, Cao Lôì Hoa cởi áo ngoài ra, mang quần chíp nhảy xuống mặt hồ êm ả...

Thấy Cao Lôì Hoa lặn xuống hồ, cả 2 đứa nhìn nhau, sau đó buồn tủi mà gật đầu.

Vì một lúc nữa Cao Lôì Hoa sẽ mang thêm đồ ăn tới cho 2 đứa lên hai đứa cố nhịn ý tưởng ăn vụng. Nhưng mà có phần thống khổ quá, dù gì thì cái nồi hầm này thơm phức, cả hai nuốt nước miếng nhìn chằm chằm vào cái nồi đang bốc mùi thơm phức. Nhìn đến tội!

Mà lúc vừa nhảy xuống hồ nước, lão Cao nhanh chóng định hướng, nhằm tìm hướng bơi của đàn cá.

Hồ không nhỏ, chủng loại cá cũng phong phú. Cho nên yêu cầu của lão Cao không hề thấp, đầu tiên cá nhìn phải tươi, thịt nhiều, xương chắc. Cho nên cũng tốn thời gian tìm kiếm.

Đúng lúc này, đột nhiên ánh màu đỏ lướt qua mắt Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa sáng ngời! Trực giác đầu bếp của Cao Lôì Hoa cho biết, con cá đó tuyệt đối là một món ngon.

Không chút nghĩ ngợi, Cao Lôì Hoa cong người, như một chiếc tàu ngầm dưới nước, nhanh chóng đuổi theo con cá đỏ đó.

Con cá sống lâu cũng thành tinh, thấy Cao Lôì Hoa đuổi theo đằng sau thì cũng tăng tốc dọt lẹ.

Bởi vì môi trường nước, cho nên có thể nói như cá gặp nước, còn lão Cao thì không sử dụng được sức mạnh lên chỉ cố liều mạng đạp chân đuổi theo.

Con cá:

- Ta trốn, ta trốn, trốn trốn trốn.

Lão Cao:

- Ta đuổi, ta đuổi, đuổi đuổi đuổi.

Cuộc chiến giằng co rất lâu, cuối cùng lão Cao lấy tư thế mãnh hổ vồ mồi, nhanh chóng chụp con cá vào người, cuộc chiến đã kết thúc với phần thắng thuộc về tàu ngầm Cao Lôì Hoa.

- Hà!

Cao Lôì Hoa ôm chặt con cá đỏ hồng này, thở một hơi, bong bóng nước nổi lên.

Sau đó lão Cao nhanh chóng trôi lên mặt nước, bọt nước sủi lên xung quanh, lão Cao mở mắt.

Ngay sau đó, tình cảnh trước mắt làm cho lão Cao cứng đờ suýt nữa chìm xuống đáy hồ.

Lúc này, cách lão Cao của chúng ta chưa đầy năm thước, một người tóc hồng cũng mở to mắt, miệng chữ O kinh ngạc nhìn lão Cao.

Lát thị lực nhìn con ruồi cách cả ngàn mét của Cao Lôì Hoa thì vừa nhìn, Cao Lôì Hoa đã đưa ra đánh giá, đây là một khuôn mặt đã đạt đến trình độ phải dùng hai từ “hot girl”.

Thực hiện nhiên, gã ngốc cũng biết. Cô hot girl tóc hồng này đang làm gì

....

Lúc này Cao Lôì Hoa nhớ tới lúc trên đường đi đến điện Chúng Thần, Quang Minh nữ thần từng giới thiệu hồ này cho hắn:

- Đây là Bích Ba hồ, một địa danh có tiếng của thần giới. nghe nói có rất nhiều mỹ nữ thích tắm rửa ở đây.

Đáng chết, đáng chết thật, sao may thế không biết, ý nhằm, sao lại xui thế không biết, sao lại gặp đúng lúc con gái nhà người ta tắm rửa. Lúc này, lão Cao đã đoán được tình cảnh tiếp theo rồi! Đến 90 % nữ thần kia sẽ hét lên một tiếng “dâm tặc”, sau đó đánh tới hắn với hết sức lực có thể...

- Không, ngại quá!

“Hot girl” nghe lão Cao nói thì có vẻ nghi hoặc, chỉ chỉ vào mặt mình nói:

- A, người đang nói ta sao?

“Không phải ngươi, còn ma nào nữa”. Khóe miệng Cao Lôì Hoa run rẩy.

- Ha ha, lâu rồi, lâu quá rồi, đã không có ai nhằm lẩn về giới tính của ta. Lâu lắm rồi, ha ha, thần giới này mới có người nhằm giới tính của ta.

“Hot girl” cười ha ha, sau đó từ từ đứng lên mặt nước, nói:

- Tự giới thiệu một chút. Ta gọi là Phi Lợi. Về phần giới tính, như người chứng kiến, ta là nam.

Dứt lời “hot girl” này chỉ yết hầu mình.

- Nam ?!

Ánh mắt Cao Lôì Hoa hạ xuống, quả nhiên yết hầu “hot girl” nổi quả khế.

- A ~

Cao Lôì Hoa xấu hổ cười, Cao Lôì Hoa từng nhầm con gái thành con trai rồi, nhưng cái vụ nhầm con trai thành con gái thì đây là lần đầu tiên. Giờ thì cả hai cái khen nhầm đều được hưởng thụ rồi.

Nhưng ấn tượng mà Phi Lợi đem đến cho Cao Lôì Hoa cũng rất tốt, chỉ vài câu ngắn ngủi đã cho người ta cảm giác thân thiết rồi. Chỉ có điều, một người đàn ông đẹp như vậy, lão Cao có chút khó tin, và có vài phần suy nghĩ về phương diện kia... (Typer: cái mà ai cũng biết là gì ấy mà =>>)

- Sao, kinh ngạc đúng không?

Phi Lợi hất mái tóc hồng của mình ra sau.

Cao Lôì Hoa gật đầu, bây giờ Cao Lôì Hoa mới để ý đến mái tóc màu hồng đỏ của Phi Lợi, thật sự là bắt mắt, mái tóc này ở thế giới cũ cũng rất hiếm chứ đừng nói ở đây. Tuy không hiếm bằng mái tóc bạc trắng của Cao Lôì Hoa, nhưng cũng khó mà thấy.

- Đúng rồi, người vừa nói người đang bắt cá đúng không?

Phi Lợi cười nói.

- Ừ.

Cao Lôì Hoa gật đầu:

- Đói bụng, làm đại mấy món thôi, ăn cùng không?

Lão Cao nhiệt tình mời, dù sao cũng là người Trung Quốc, lễ nghi là chuyện lên làm.

- Tốt quá, đã lâu rồi chưa có ăn gì, à, mà có làm phiền người không đó. T

Phi Lợi cũng không khách khí:

- Đúng rồi, người tên gì?

- Cao Lôì Hoa.

Lão Cao cười ha ha:

- Vậy người mặc quần áo vào đi, sau đó ta mang người về, ở bên còn hai đứa nhỏ của ta nữa.

- Ừ.

Phi Lợi cười rồi gật đầu, sau đó đi lên bờ, mặc quần áo rồi nhìn Cao Lôì Hoa:

- Cao Lôì Hoa, thật sự là một loại tồn tại quái lạ.

Phi Lợi thì thầm ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 361

Đồ Người Vừa Ăn, Nôn Ra Cho Ta!

Ở dưới nước, Cao Lôì Hoa ngược nhìn Phi Lợi, nếu không phải bộ ngực của Phi Lợi bằng phẳng như con trai, chắc ai cũng cho người trên bờ này là một mỹ nữ. Người này thật sự quá đẹp.

- Đi thôi, giờ chúng ta đi đâu?

Phi Lợi mặc áo choàng trắng, sau đó dùng một cái nịch nịch áo lại, hỏi.

- Ha ha, tốt lắm, đi theo ta đi.

Cao Lôì Hoa ôm chặt con cá lớn bơi về bờ đối diện.

- A, tốt, dẫn đường đi!

Phi Lợi khẽ cười một tiếng, đạp nước đi theo sau Cao Lôì Hoa.

Hai người tốc độ cực nhanh, chưa đầy một tuần trà đã đến chỗ Cầu Cầu và Mộng Ti rồi.

Ngẩng đầu nhìn lên bờ, Cao Lôì Hoa thấy Cầu Cầu và Mộng Ti đang ngồi trở mắt nhìn nồi tay gấu hằm. Lúc này cả hai không chú ý đến người tới, hiển nhiên là đã đói lắm rồi. Dù sao, lão Cao đi cũng lâu, mà đã đói sẵn nên dưới hấp dẫn của nồi tay gấu, bụng không còn cào mới lạ.

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc! Thuận tay ném con cá lên bờ.

- A! Slime~ Slime.

Thấy Cao Lôì Hoa, Cầu Cầu hưng phấn chạy tới, đầu nàg không ngừng dụi lên tay Cao Lôì Hoa, bao nhiêu nước miếng nãy giờ cứ thế chùi vào tay lão Cao.

- Ha ha, đây là hai đứa con của ta!

Cao Lôì Hoa vỗ đầu Cầu Cầu. Sau đó, chỉ Mộng Ti giới thiệu với Phi Lợi:

- Đây là Cầu Cầu, còn kia là Mộng Ti.

Phi Lợi gật đầu với hai đứa:

- Ta gọi là Phi Lợi. Xin chiếu cố nhiều!

- Slim! Slime~ me... me~

Thấy lão Cao về nhà mà chưa chịu dọn cơm, Cầu Cầu mặc kệ! Bụng kêu ầm ầm kháng nghị Cao Lôì Hoa.

- Ha ha, tiểu tử đói bụng kìa.

Cao Lôì Hoa cười ha hả, mặc quần áo xong, Cao Lôì Hoa đi tới xem nồi

thịt hầm. Lấy nắp vung ra, một làn khói bốc lên, woo, mùi thơm phức xông lên mũi. Mùi thơm rất đậm, mãi không tan, làm cho mọi người ai cũng thèm.

- Ha ha, vừa kịp như món này. Lại đúng bốn cái chân nữa chứ!

Cao Lô Hoa cẩn thận múc bốn cái chân gấu ninh như cho vào bốn cái tô.

Sau đó Cao Lô Hoa lấy dao ra, lại gần chuẩn bị làm vảy cá. Xem ra mọi người chuẩn bị có món canh cá rồi.

- Chờ một chút, Cao Lô Hoa người muốn giết con cá này sao?

Ở bên, Phi Lợi thấy Cao Lô Hoa chuẩn bị làm vảy thì lên tiếng hỏi.

- Ủ, một cái chân gấu thì bọn trẻ làm sao mà no được.

Cao Lô Hoa cười hì hì:

- Cho nên ta muốn làm thêm món canh cá.

- Ha ha, theo ta thấy, người khôn cần nấu con cá này. Cao Lô Hoa người có thể không biết rồi, loại cá này ở chỗ chúng ta rất nổi tiếng.

Phi Lợi quảng cáo con cá cho Cao Lô Hoa:

- Chúng ta gọi con cá này là Băng hỏa diêu, con cá này rất kì lạ, tuy rằng nó sống trong nước, nhưng trong cơ thể nó lại có lượng hỏa nguyên tố rất đậm đặc. Lượng hỏa nguyên tố này ở trong cơ thể chúng cả đời, do có lượng hỏa nguyên tố này mà cả đời Băng hỏa diêu không thể rời khỏi nước, Một khi không có nước, hỏa nguyên tố không có thứ áp chế sẽ bùng cháy. Trực tiếp nướng nó, hơn nữa phần nội tạng cũng như xương đều bị thiêu đốt không còn cái gì nữa, chỉ để lại phần thịt cá trắng như ngọc ngà. Ăn vào rất thơm ngon, không cần gia vị chế biến! Sao, thấy ngon không? Cần mua vài con không? Đặt hàng xuống hạ giới nhé Điện thoại.... 0167xxxxxxx

- Trời, kì diệu như vậy ak?

Cao Lô Hoa lật con cá này quan sát thử xem, quả nhiên con cá này đã theo ông Táo châu trời rồi. Hơn nữa từ trên con cá bốc lên mùi thơm phức của cá nướng. Đúng là đã bị nướng chín:

- Cái này cũng có thể sao?

Cao Lô Hoa kinh ngạc nói.

- Ha ha, đây là chỗ thần kì của con cá này, cho nên chúng ta ăn con cá này đều trực tiếp ăn, giống như thế này!

Phi Lợi vươn lấy con hồng ngư trên tay Cao Lô Hoa, sau đó cầm con dao nhỏ của Cao Lô Hoa. Cẩn thận tróc một lớp vảy của con Băng hỏa diêu, sau khi lớp vảy bị tróc ra, liền lộ một lớp thịt trắng như bông tuyết, nhìn ngon hơn cả thịt bò.

Phi Lợi dùng con dao nhỏ cắt một miếng nhỏ trên con Băng hỏa diêu. Sau đó lấy một miếng này cho vào miệng:

- Con cá này, cứ ăn trực tiếp thế này! Vị rất ngon, vào miệng đã tan rồi!

Phi Lợi tiếp tục giới thiệu cho Cao Lô Hoa:

- Thế nào? Thần kì chứ?

- Ôn thú vị thật, ha ha, thế giới này quả nhiên không gì không có!

Cao Lôì Hoa cười ha hả, sao đó lấy một con dao cùng Bắng hỏa diêu trên tay Phi Lợi. Con dao quay một vòng quanh con Bắng hỏa diêu này, từng mũi nhọn cứ khứa lên con cá. Đến khi Cao Lôì Hoa thu tay lại, thì chuyện thần kì đã xảy ra. Vẩy con Bắng hỏa diêu như bị lột sạch, rớt xuống hai bên.

- Hảo đao công!

Phi Lợi ngợi khen, Dao của Cao Lôì Hoa lóc vẩy cá nhưng không làm da con cá bị một vết xước nào. Công phu xử dụng đao như thế thật là hiếm có trong thiên hạ. Do đó Phi Lợi mới giật mình, phải biết rằng đao pháp của lão Cao đâu phải dờn chơi, lão Cao là cao thủ xài đao trên trái đất! Số động vật chết trên bàn ăn dưới lưỡi đao của lão Cao ai đếm xuể, mà số người chết, thì khỏi nói luôn!

Ở bên, Cầu Cầu và Mộng Ti cứ nhìn chăm chăm vào con cá, nếu ánh mắt mà ăn được, thì con cá này không còn nữa rồi.

- Con trước!

Lúc Cao Lôì Hoa xé cá đặt lên đĩa, Mộng Ti và Cầu Cầu nhanh chóng ôm xuất chân gấu của mình. Vừa ngồi ăn vừa canh, nhìn vào đĩa cá sợ ai ăn mất phần.

- Ha. Vẫn là trẻ con vui nhất. không cần lo lắng gì hết!

Cao Lôì Hoa cười cười. Đem một tô chân gấu hầm cho Phi Lợi.

- Cám ơn.

Phi Lợi đón lấy tô, sau đó ngồi lên chiếu ăn cùng cả nhà Cao Lôì Hoa.

- Quả thật ngon. Thật không nghĩ Cao Lôì Hoa người là đàn ông con trai lại nấu ăn ngon thế. Chỉ sợ đầu bếp thiên hạ vượt qua người đếm trên đầu ngón tay.

Nhẹ nhàng cắn một miếng thịt gấu vàng ươm. (=, . =” mới 18h10, đã dc ăn đầu, mà nó tả như này ực ực ực !!!) Phi Lợi không khỏi lớn tiếng tán thưởng:

- Cao Lôì Hoa, đây là món ăn ngon nhất ta được thưởng thức!

- Nếu thích người ăn nhiều hơn một chút.

Cao Lôì Hoa cười hì hì, vừa ăn, vừa nói trên trời dưới đất...

- Phi Lợi, người làm gì ở thần giới thế?

Cao Lôì Hoa thuận miệng hỏi.

- À, ta sống ở ma ngục, về phần làm gì, a, đừng hỏi tới thì hơn!

Phi Lợi cười ha ha nói:

- Ta không có gì chí lớn. Cũng không có dã tâm quá lớn, cho lên chỉ làm chân gác ngục nhỏ nhoi, đủ sống, cuộc sống của ta bình thường vậy đó!

- A, bình thường...

Cao Lôì Hoa ăn xong một miếng, đặt tô sang bên:

- Cuộc sống bình thường. Có đôi khi, bình thường mới tốt.

Cao Lôì Hoa không khỏi nhớ lại những ngày tháng êm đềm trên trái đất. Có lẽ, nếu mình là người bình thường, có lẽ mình đã sống với Vũ Hình rồi,

nhưng nếu có thể lựa chọn lại giữa thực lực và Vũ Hinh, Cao Lôì Hoa vẫn không chút do dự mà chọn thực lực cường đại. Bởi vì Cao Lôì Hoa nghĩ rằng, chỉ cần mình đủ mạnh, đến mức hủy thiên diệt địa thì mình có thể sống chung với Vũ Hinh ở cùng một chỗ! Hơn nữa, Cao Lôì Hoa vẫn thích phương án sau hơn. Trong mắt lão Cao, cuộc sống bình thường thật sự không hợp cho lắm nếu không có sức mạnh để duy trì nó!

- Người có tâm sự gì sao?

Ngồi bên, Phi Lợi nhìn Cao Lôì Hoa hỏi.

- Hì hì, ờ, vừa nhớ lại chút truyện xưa, truyện khó quên.

Cao Lôì Hoa cười nói. Có lẽ, ở trong lòng hắn còn có một giấc mộng. Hắn muốn quay lại trái đất. Có lẽ có khả năng, vì trên thân giới này còn có một vị thần có thể cho Cao Lôì Hoa biết đáp án – Sinh Mệnh mẫu thân, vợ sáng thế thân. Cao Lôì Hoa vẫn luôn muốn tìm một cơ hội hỏi Sinh Mệnh mẫu thân, tìm hiểu một chút tin tức về trái đất.

- Sàn sạt! sàn sạt!

Từ xa vang lên tiếng cở lau sàn sạt đánh thức suy nghĩ của Lão Cao.

Đồng thời, Mộng Ti và Cầu Cầu cũng quay đầu về phía có cở lau. Ở đây là Bích Ba hồ, ven bờ cở mọc tươi tốt, mọc cao hơn nửa người.

- Hà!

Cao Lôì Hoa hít một hơi, đứng dậy. Sau đó chậm rãi đi tới bụi lau đang phát ra tiếng sàn sạt.

“Ai vậy?” . Cao Lôì Hoa trầm nghĩ. Có khi nào là lão Quang Minh thân s dẫn người đến đây cũng lên. Lúc mình ôm Cầu Cầu bỏ trốn, lão đuổi ghê lắm mà.

- Sẽ không phải lão chứ!

Tay phải Cao Lôì Hoa đưa ra sau lưng, khẽ cầm Tài Quyết. ***. Con giun xéo lắm cũng quắn. Đừng có mà bức ông! Bức quá, ông chơi với lão luôn.

Xoát xoát, chỉ một lúc sau đã có bóng người gạt cở lau. Sau đó, một gã sắc mặt tái nhợt mang theo bảy gã cường tráng đi về phía Cao Lôì Hoa.

Về mặt gã tái nhợt, cau có, hai tay nóng nẩy gạt cở đi tới, vừa đi vừa dùng ngôn ngữ thần giới chửi xối xả.

Đi khỏi vùng cở lau, gã có sắc mặt tái nhợt nhìn chằm chằm vào Cao Lôì Hoa, sau đó nhanh chóng phán cho Cao Lôì Hoa một cái thực lực. Thực lực lĩnh vực tầng một. Ở thần giới, lĩnh vực tầng thứ nhất cũng không xi nhê gì. Dù sao nơi này cũng là thế giới của chư thần.

Đảo qua Cao Lôì Hoa, gã trung liên đảo cặp mắt âm trầm dừng trên người Phi Lợi.

- Cuối cùng cũng tìm được người.

Gã trung niên lớn tiếng nói, sau đó nhanh chóng đi tới Phi Lợi.

Ách không phải là người của lão Quang Minh thân s sao? Nhìn thì có lẽ không phải đến tìm mình đâu. Cao Lôì Hoa buông lỏng Tài Quyết ra.

Xem ra bọn người kia muốn tìm Phi Lợi, nhìn có vẻ sốt ruột, chẳng lẽ Phi Lợi là nhân vật rất quan trọng sao?

- Người, cái tên sản phẩm thất bại hạ đẳng này. Người khiến ta tìm giỏi ha!

Ngoài cự kiền của Cao Lô Hoa, gã trung niên đi tới trước mặt Lợi Phi mắng xối xả:

- Người, cái tên thất bại phẩm cũng dám rời khỏi phạm vi quy định của ma ngục, lá gan nhà người cũng to nhỉ! Là một sản phẩm thất bại, người có biết mình đang phạm phải tội chết không hả ?!

Đốc hết cơn tức, gã trung niên chỉ Phi Lợi chửi ầm lên.

Hiện tại hắn vô cùng khó chịu, phải biết rằng cái gã Phi Lợi này chỉ là một sản phẩm thất bại. Thế mà khi hắn rời khỏi phạm vi ma ngục lại làm cho cấp trên cai quản “thần ngục” lại khẩn trương cả lên. Cuối cùng mấy vị cấp trên thần ngục đã ra lệnh khẩn cấp kéo hắn đang XYZ cùng lão bà. Nhủ sao hắn không tức cơ chứ.

- Thực xin lỗi, đội phó đội thứ ba.

Phi Lợi thản nhiên nói:

- Chỉ là gặp gỡ một cái bằng hữu, không cần thần rời khỏi phạm vi ma ngục mà thôi!

- Mẹ, người còn dám lấy cớ ?!

Gã trung niên thấy Phi Lợi còn dám tranh luận, trong cơn điên tức giận vung roi lên quát về phía Phi Lợi.

- Bộp!

Roi quát mạnh lên cơ thể gầy gò của Phi Lợi, làm rách lớp sao trắng bên ngoài, để lại một vết bầm tím trên làn da trắng của Phi Lợi.

- A!

Phi Lợi ăn đau. Lập tức té lăn trên mặt đất, miếng tay gấu bị bắn lên trời,

- Một cái thất bại phẩm hạ đẳng mà cũng hại lão tử đi tìm khắp nơi, người không chết thì là gì hả? Mẹ, còn có thời gian mà hưởng thụ đồ ngon nữa chứ!

Gã trung niên đón lấy miếng tay gấu, mùi thơm trên miếng thịt xông vào mũi. Ngon quá, gã nhanh chóng ăn một miếng. Mẹ, món này đúng là ngon!

- Đáng chết, ta đi tìm người khắp nơi, người thì trốn ta ở đây ngồi ăn!

Thấy mình đi tìm khổ cực, mất khoảng khắc sung sướng nữa, mà cái tên này lại ngồi đây ăn ngon ơ! Nghĩ vậy càng thêm tức, gã vung roi đánh Phi Lợi

- A!

Phi Lợi co người chịu roi.

Cầu Cầu nhìn về phía Cao Lô Hoa.

Vỗ vai Cầu Cầu, Cao Lô Hoa cười lạnh một tiếng, bước về phía gã trung niên.

- Nôn ra.

Đến gần gã, Cao Lôì Hoa trầm giọng nói.

- Sao?

Gã trung niên quay đầu sau đó phát hiện là Cao Lôì Hoa, hấn nỡ nộ cười khinh miệt:

- Có gì muốn chỉ giáo?

- Đồ người vừa ăn, nôn ra cho ta.

Cao Lôì Hoa nheo mắt, Nói.

- Nôn ra? Mẹ nó, từ khi nào mà một gã hạ vị thần dám dương oai với ta.

Gã nổi giận nói, vung bàn tay to lên, quất roi về phía Cao Lôì Hoa.

Ngay lúc gã rút roi, một bàn tay cứng như thép đã nắm lấy hàm gã, không cho gã mở miệng. Đồng thời, tay kia đặt lên đầu gã, nhấn gã xuống.

Cuối cùng, một cái đầu gối dần dần to lên trong tầm mắt gã...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 362

Con Rối

Tốc độ! Nhìn không kịp à? Luận về tốc độ, người trong thiên hạ có mấy ai hơn Cao Lô Hoa?!

Cho nên, khi gã vừa vung roi lên, Cao Lô hoa như quỷ mị, nháy mắt đã xuất hiện trước người gã.

Tay phải hắn như gọng kìm bóp hàm gã, khiến cho gã không thể ngậm miệng.

- hồi nhỏ, mẹ ta có nói với ta. Đối với một số loại người, không nên dùng lời lẽ giải thích cho tốn hơi.

Cao Lô hoa cười hà hà, đồng thời tay phải thêm lực, bóp miệng gã há to hơn. Miếng thịt gấu người này chưa kịp tiêu hóa đã bị cú thúc đầu gối của Cao Lô Hoa nện ra, lẳng phịch rớt trên thảm cỏ.

- Nếu con còn có giải thích cho hắn thì tốt nhất là làm như thế này!

Tay trái Cao Lô Hoa nhấn đầu gã xuống thấp. Sau đó, lão Cao vô tình lên gối vào khuôn mặt tái nhợt đó.

- Ô...

Gã kêu lên đau đớn, trong mắt tràn đầy phẫn nộ. Gã, Tháp Khắc, một trong mười vị đội phó của đội thứ ba trong ma ngục. Một vị thần đạt đến cảnh giới lĩnh vực tầng thứ hai đỉnh cấp, gần như tiếp cận với chủ thần. ở thần giới cũng thuộc vào loại có tiếng tăm. Hơn nữa, gã cũng có vốn để mà ngạo mạn, bởi khác với những vị thần có lĩnh vực tầng thứ hai khác, gã còn sở hữu một năng lực mà những vị thần bình thường không có.

Nhưng trong lịch sử dù gã có pro cỡ nào thì cũng không thể thay đổi được một việc. Đó là ngay bây giờ, gã đã bị một tên thần thấp kém, lĩnh vực cấp một đánh gục ê chề.

- Yaa!

Cao Lô Hoa quát trầm, cú lên gối gần như hết sức. Một dòng máu lấp lánh như dòng suối chảy ra, không, phải nói là bắn ra...

- A...

Gã trung niên lại kêu một tiếng bi ai, đồng thời cả người gã bị dư lực đánh bay lộn ngược ra sau, thần huyết màu vàng tuôn ra xối xả.

- Khụ khụ. Hừ, ngươi, cái tên đáng chết.

Rơi xuống đất, gã trung niên ôm miệng mình ho, tay kia thì chống dưới đất. Máu vàng cứ trào ra từ khóe miệng gã, sau đó vài cái răng trắng bong ra, rớt xuống nền cỏ xanh bị máu đầm thành vàng.

Nhìn mấy chiếc răng trắng, Cao Lô hoa cười hà hà. Không nghĩ ra, tên đâm dục quá độ này lại có hàm răng tốt như thế.

- Mẹ ngươi, tên đáng chết, ta muốn, đem ngươi băm thành trăm ngàn mảnh!!!

Tháp Khả đâm mạnh xuống đất. Cả người bắn lên cao, hai mắt gã biến thành màu máu, nhìn có vẻ muốn ăn tươi nuốt sống Cao Lô Hoa đây.

Nhưng lúc Tháp Khắc vất vả đứng dậy thì một bàn chân dần dần to lên trong mắt gã từ trên trời đập xuống. Sau đó, bàn chân này khẽ ấn dấu giày lên khuôn mặt yêu quý của Tháp Khắc.

Lúc Tháp Khắc phóng lên cao thì Cao Lô Hoa cũng nhảy lên, có điều nhảy cao hơn và thuận chân tông một cước vào mặt Tháp Khắc. sau đó, Cao Lô Hoa lộn người xuống đất, còn Tháp Khắc thì bị nhấn xuống.

- Ngươi, tên đáng chết. Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.

Tháp Khắc phẫn nộ rống lên một tiếng.

- hè hè. Không buông tha cho ta? hiện tại ngươi lấy tư cách gì mà nói những lời này.

Cao Lô Hoa cười quái dị, nhẹ nhàng nâng cao chân phải. Lại dùng lực đập vào mặt tháp Khắc.

- Phịch.

Lần này thì cái đầu của Tháp Khắc đã bị nhấn vào trong bùn đất, chỉ để lộ phần cổ trở lên.

- Rắc rắc. Đầu bị nhấn vào trong bùn đất, trên cổ Tháp Khắc phát ra tiếng rắc rắc. Giống như tiếng khởi động của một loại máy móc hơn là tiếng xương gãy.

- Thật đáng tiếc, ngươi không có cơ hội "sẽ không bỏ qua cho ta".

Cao Lô Hoa ngồi lên trên người Tháp Khắc, rút Tài Quyết sau lưng ra.

Vừa rút Tài Quyết, Cao Lô HOa nhanh chóng tung một cú chém. Một đường cong rực rỡ ánh lôi quang xuất hiện. Nhưng Tài Quyết không hề chém Tháp Khắc đang ở dưới mà chém ra đằng sau.

- Tử lôi cửu kích. Thiên toàn lôi chuyển.

Cao Lô Hoa quát một tiếng, Tài Quyết trong tay xoay tròn chắn phía sau.

- Choang.

Tài Quyết tạo thành một bức tường phòng thủ, quả nhiên đã chặn một mũi tên màu đen.

Cao Lô Hoa hừ lạnh, Tài Quyết rực lên lôi quang tím sẫm, sau đó thiêu đốt mũi tên đó thành tro bụi.

- Ai?!

Cao Lôi Hoa nhìn hướng mũi tên bắn tới. Từ chỗ đó, Cao Lôi Hoa thấy bảy người khi nãy đi cùng với Tháp Khắc. Lúc này, một trong bảy người đó cúi đầu ra, để lộ một cái miệng to. Từ chỗ Cao Lôi Hoa nhìn thì cái miệng mở to đó xuất hiện những răng nanh sắc bén như mũi tên khi nãy.

Hiển nhiên, mũi tên vừa rồi là từ trong miệng tay đó bắn ra. Hơn nữa tay này có vẻ không phải là sinh vật, mà giống một khối máy móc, một loại rối.

- Khắc khắc khắc khắc, làm không sai, tốc bạc. Đối với một cái hạ vị thần mà nói, người làm tốt lắm.

Giọng noi âm trầm từ chỗ bụi cỏ lau phát ra, lúc này Tháp khắc thở phì phò bước ra, trên khoe miệng còn chảy máu. Bởi vì gãy răng nên gã nói chuyện có phần thoát hơi, giọng nói không được rõ ràng như xưa.

Nhìn người đi ra từ cỏ lau, Cao Lôi Hoa choáng, trời, đây không phải là thằng cha trung niên đó sao, sao lại xuất hiện ở đây. Nếu người này là Tháp Khắc, vậy người dưới chân mình là?! Cao Lôi Hoa vội vàng cúi đầu nhìn xuống.

Đột nhiên, rắc rắc. Tháp Khắc bị Cao Lôi Hoa đánh cằm đầu xuống đất đột nhiên kêu lên rắc rắc, sau đó hai tay hai chân giống như không có đốt xương, vụn vụn quần quanh người Cao Lôi hoa. Trong lúc suy nghĩ, chưa kịp chuẩn bị, Cao Lôi Hoa đã bị tóm.

- Đáng chết.

Cao Lôi Hoa vội vàng dùng sức để thoát, nhưng cái thứ này chắc hẳn là thường, không biết được làm từ gì, Cao Lôi hoa không thể nào thoát ra được.

- Không cần làm việc vô ích. Cho dù là chủ thần, nếu như rối ma của ta quần lấy cũng đừng hòng thoát ra được.

Tháp Khắc đắc ý cười, nhưng miệng đau nên lập tức ôm miệng:

- Ta hẳn là nên cảm ơn người, cảm ơn cái giày của người.

Tháp Khắc oán hận nói.

Cao Lôi Hoa cúi đầu không nói tiếng nào. Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Tháp Khắc nghi hoặc. Nhìn cái miệng đầy máu của gã, rõ ràng là bị dính cước của mình. Vậy gã làm sao thoát ra được? Cao Lôi hoa không thể nghĩ ra Tháp Khắc thoát thân bằng cách nào, hắn dám khẳng định miệng máu đó là do mình đạp một cước vào mặt gã. Người này không có cơ hội để thoát mà.

- Người cảm thấy bất ngờ phải không?

Tháp Khắc không thể không đắc ý nhìn Cao Lôi Hoa.

- Vừa rồi, người làm cách nào để thoát?

Đôi mắt màu đen của Cao Lôi Hoa nhìn chằm chằm Tháp Khắc.

- Khắc khắc, một cái mặt kĩ nhỏ nhỏ. Thuật thể thân trong nháy mắt!

Tháp Khắc đắc ý chỉ vào con ma rối đang quần lấy Cao Lôi Hoa cười quái dị nói:

- Thuật thể thân trong nháy mắt là thần kỹ đặc thù của ta. Một thiên sứ có

thể dùng ba lần thân kỹ này, thân kỹ có thể trong nháy mắt giúp ta hoán đổi vị trí với ma rôi.

Đây chính là kỹ năng gã đặc ý nhất. Năm đó chư thân từng lưu hành phương pháp bỏ chạy khi gặp nguy hiểm, trong lúc nguy hiểm thì phân giải cơ thể ra thành những phần tử bé nhỏ rồi bỏ trốn, sau khi trốn xong thì tổ hợp lại. Đáng tiếc Tháp Khắc không có bản lĩnh này, nhưng gã cũng thuộc loại thiên tài khi nghĩ ra kỹ năng thể thân.

- Hiện tại, xin tự giới thiệu một chút.

Gã trung niên đặc ý nói:

- Ta là thân cấp hai Rôi thân, Tháp Khắc. ngoại trừ chế tạo ra con rôi thì việc ta thích nhất là biến thành - người rôi. Tóc bạc, người thực may mắn, bởi vì người có thể trở thành một con rôi không có ý thức của ta rồi. ha ha.

- Người rôi?

Cao Lô Hoa dần dần bình tĩnh lại, người này làm Cao Lô Hoa nhớ đến Vong Linh Đại Trưởng lão. Kỹ năng đặc thù của Vong Linh Đại trưởng lão là "trọng sinh người chết", có thể biến người mới chết trở thành "sát lục giả", hơn nữa còn có thể giữ lại một chút trí tuệ, ý thức, ký ức của người chết...

Mà năng lực của Rôi thân cũng gần giống với Vong Linh Đại trưởng lão. Nhưng gã là đem cường giả đã chết cải tạo thành con rôi, cũng có thể bảo trì tất cả kỹ năng của người chết. Nhưng lại mất đi trí tuệ, chỉ có thể trở thành một loại vũ khí trong tay Rôi thân.

- Đáng tiếc, hạ vị thân rốt cuộc cũng là hạ vị thân, khắc khắc.

Tháp Khắc cười quái dị, tay phải đưa lên ngang người. năm ngón tay gã linh hoạt nhấp nhô. Dưới sự nhấp nhô của năm ngón tay, bảy vị đại hán đi cùng gã đồng loạt bước lên trước.

Bảy người này hai mắt đều vô thần. Thì ra cả bảy vị này đều là con rôi của Tháp Khắc.

- Rắc rắc.

Theo sự khống chế của Tháp Khắc, bảy người này vặn vẹo, sau đó tiếng khớp xương trong miệng vang lên. Bảy người ngửa đầu ra, lộ ra một cái miệng sâu hoắc.

- Bây giờ, người chết đi cho ta.

Tháp Khắc cuồng tiếu, năm ngón tay linh hoạt đóng đưa, miệng bảy ma rôi bắt đầu ngưng tụ thân lực. Thân lực trong miệng các ma rôi hình thành một cột sáng. Bảy cột sáng, đủ để đánh một vị thân ra tro bụi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 363

Khế Ước Hợp Thể Thú Áo, Cùng Hợp Thể Với Cầu Cầu (P1)

Tháp Khắc đặc ý nở nụ cười! Trên người con rối có vô số cơ quan cùng sát chiêu. Tuy rằng con rối này là người rối (là người bị biến thành con rối), các cơ quan không có phức tạp như con rối máy nhưng cơ quan đơn giản không có nghĩa là đồ chơi.

Chỉ thấy cự chảo của con rối này đang tỉ thí với Tài Quyết của Cao Lôì Hoa thì đột nhiên cong veo xuống sáu mươi độ, gấp khúc đánh lên mu bàn tay đang cầm Tài Quyết của Cao Lôì Hoa.

Thình lình không chú ý, cự trảo đã đánh trúng mu bàn tay Cao Lôì Hoa. Lập tức lão Cao cảm thấy cơn đau đớn từ mu bàn tay truyền đến toàn thân. Đưa mắt nhìn, trên mu bàn tay xuất hiện ba vết cào chói mắt.

- A! Nộ lôì, tê liệt thiên địa!

Cao Lôì Hoa gầm nên một tiếng, thừa dịp con ma rối vừa chém một vuốt thì bị hở ngực, Cao Lôì Hoa liền xử dụng ngay kiếm kĩ đặc ý nhất - Tử lôì cửu kích “Nộ lôì tê liệt thiên địa” đánh vào ngực con ma rối này.

- Rắc rắc!

Chỉ hai tiếng, con rối chỉ vang lên hai tiếng kêu. Vừa rồi lúc nó chém Cao Lôì Hoa thì bị hở đại môn phía trước, mà trong giao đấu với cao thủ, chỉ một sơ hở đã phải trả giá đắt. Cao Lôì Hoa tận dụng một kiếm “Nộ lôì tê liệt thiên địa” chém nó tan thành mảnh vụn! Chém nát đầu con rối bằng một chiêu với Cao Lôì Hoa chỉ là chuyện muồi.

- Con rối Bullard yêu thích của ta!

Thấy người rối của mình bị đánh tan xác pháo, sắc mặt khó coi hẳn. Đây là một trong những con rối mà gã yêu thích nhất. Phải biết rằng người rối khác xa so với người máy. Người rối cần nguyên liệu trụ cột là thân thể của cường giả. Mà muốn tìm một cái thân thể cường giả phù hợp đâu phải là chuyện dễ dàng gì. Tuy thần giới cũng có một cửa các vị thần nhưng Tháp Khắc không có gan ăn trộm. Làm như vậy nếu như để chư thần biết thì sẽ bị trả thù điên cuồng.

Cho nên người rối trong tay Tháp Khắc không nhiều lắm. Giờ vừa mới thi đấu thì đã bị hư mất một người rối. Càng làm cho Tháp Khắc đau lòng hơn,

con người rồi này lại là con gã thích nhất. Cũng là con có sở hữu tốc độ cùng lực lượng nhất là gã có. Đáng tiếc, do con rồi này có tốc độ cùng lực lượng nhưng ở lĩnh vực phong ngự thì lại kém một chút. Do đó mới bị một kiếm của Cao Lô Hoa chém tan tành,

- Tên chết tiệt, ngươi dám hủy con rồi mà ta yêu thích nhất. Ngươi sẽ trả giá vì điều này!

Tháp Khắc ngửa mặt lên trời rống giận, con rồi yêu quý bị mất khiến một rồi sư như Tháp Khắc lâm vào trạng thái nửa điên nửa dại, một quyền trực kỳ dị đã xuất hiện trên tay! Đây là của cải cuối cùng của gã! Cho dù có dốc hết vốn liếng, lần này gã quyết giết cho được cái thằng nhóm tóc bạc làm hư con rồi yêu của mình!

- Con rồi thần kỳ! Thâm sâu!

Sắc mặt rồi thần Tháp Khắc ngưng trọng hẳn lên, gã cắn ngón tay mình, nhỏ lên quyền trực kỳ dị này. Quyền trực này do gã phong ấn những con rồi của mình bên trong. Tất cả vốn liếng, một ngàn người rồi !!!

Một ngàn người rồi này chính là vương bài của gã!

Trong khi Rồi thần sử dụng tuyệt chiêu của mình, Cao Lô Hoa liền cười lạnh. Tưởng chiêu gì ghê gớm? Đối với Cao Lô Hoa mà nói những chiêu mà phải mất nhiều thời gian chuẩn bị đều là phế thải. Đối phó những chiêu thức nguy hiểm nhưng tốn nhiều thời gian để chuẩn bị chỉ cần xông lên phá ngang quá trình hình thành cấm chiêu thôi. Lúc đó, cho dù có năng lực thâm sâu huyền bí thì đã sao chứ?

Thân ảnh Cao Lô Hoa tạo thành một chuỗi tàn ảnh, trong nháy mắt đã xuất hiện trước người Rồi thần Tháp Khắc. Tài Quyết trong tay cứ thế như bài sơn đảo hải chém về phía Tháp Khắc! Chỉ cần không cho hắn xuất ra cấm chiêu. Cho dù cấm chiêu có chum sò đi chằm nữa cũng là đồ vứt!

Thấy Tài Quyết chém lên đầu mình, Tháp Khắc cười lạnh:

- Muốn phá hư tuyệt chiêu của ta hả, ngươi cũng thông minh dữ. Đáng tiếc loại như ngươi không phải là người thứ nhất mà ta gặp, càng không phải là người cuối cùng, ha ha!

Đối mặt với Tài Quyết, Tháp Khắc không chút sợ hãi.

- Yaaa !!!

Cao Lô Hoa quát, tăng tốc độ chém của Tài Quyết, nhưng lúc chuẩn bị chẻ đầu Tháp Khắc thì đột nhiên một cảm giác kỳ quái hiện lên trong lòng hắn!

Ngay lúc Tài Quyết cách đỉnh đầu chưa đến một phần ngàn giây thì đột nhiên thân ảnh Tháp Khắc biến mất, mà thay thế vào đó là cái miệng đang há to, một trong bảy con ma rồi bắn laze.

- Tên chết tiệt. Lại là thuật thể thân trong nháy mắt!

Cao Lô Hoa gầm lên một tiếng:

- Mẹ !!!

Tài Quyết cũng cảm giác được cơn phần nộ của Cao Lôi Hoa. Lôi quan trên thân rực sáng! Tia laser đã bị Tài Quyết bẻ ra làm hai! Thậm chí, cả con rối pháo laser này cũng bị chém làm hai phần bằng nhau.

Mà lúc này, Tháp Khắc hi sinh con rối laser để tranh thủ thời gian. Cuối cùng cũng hoàn thành được thần kỹ trung cực cuối cùng của mình:

- Rối thần kỹ -- Quân ma loạn vũ!

Quyển trục nhiệm máu mở ra, từng đợt hắc quang từ trong quyển trục bay ra. Mỗi một hắc quang đều hình thành một con rối màu đen bồng bênh trên không.

Ước chừng có tầm một ngàn hắc quang, hình thành một ngàn con rối đen vây quanh Cao Lôi Hoa. Cả ngàn con rối này, béo có, gầy có, cao có, lùn có ... Nhưng dù thế nào đi nữa thì trên mỗi con rối màu đen này đều mang đến khí tức giết chóc. Cả ngàn con rối này đều là người rối! Đây là tất cả vốn liếng mà Tháp Khắc khổ cực sưu tầm rất nhiều năm!

- Gù!

Ngón tay Tháp Khắc cử động. Vô số sợi tơ từ tay hắn bắn lên không. Ngay lập tức cả ngàn con rối từ trên không như được rót sinh mệnh vào, hộc mắt lóe lên hồng quang.

- Lực lượng ngàn người là như thế nào, người có muốn ném thử không?

Tháp Khắc đắc ý cười quái dị. Đối với gã mà nói, chỉ cần triệu hồi ra cả ngàn con rối này thì chắc thắng rồi.

Một ngàn cao thủ thần cấp cùng ra đòn, uy lực thế nào? Không ai biết, cũng không ai có khả năng tưởng tượng ra. Bởi vì lực lượng này, có lẽ đã vượt qua khả năng tưởng tượng của mọi người. Hơn nữa chuyện này cũng không có thực tế chút nào, bởi vì muốn cả một ngàn người tương thông tâm ý đánh ra cùng một lúc đâu phải là chuyện dễ dàng gì.

Mà lúc này, một ngàn con rối có thể ra đòn đều nhờ vào một mình Tháp Khắc điều khiển. Dưới sự điều khiển của Tháp Khắc, cả ngàn con rối đều như một. Động tác nhịp nhàng!

- Cùng ra kỹ năng, Thần kiếm!

Tháp Khắc hét lớn một tiếng, một ngàn con rối đồng thời hành động. Một thanh kiếm cực lớn được hình thành do thần lực cả ngàn con rối ngưng tụ mang theo uy áp kinh thiên chém về phía Cao Lôi Hoa.

Chú văn trên tay trái của Cao Lôi Hoa lại lóe lên một lần nữa. Hộ thuẫn lại một lần nữa xuất hiện trước người Cao Lôi Hoa. Nhưng lần này tấm màn phòng ngự đã mất đi công dụng lập tức bị xuyên thủng!

Thần lực cự kiếm vẫn chém xuống Cao Lôi Hoa! Mặc dù khi chém thủng tấm màn phòng hộ so Sinh Mệnh mẫu thần tạo ra đã bị tiêu diệt một ít năng lượng nhưng thế chém vẫn còn hướng tới đỉnh đầu Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa ngửa mặt nhìn thanh cự kiếm nghiêm túc nhìn nhận vấn đề, hắn muốn tránh vấn đề này. Nhưng phát hiện đã không kịp.

Chẳng lẽ ngành cứng chịu đòn? Nhìn thanh cự kiếm hơn mười thước đang lao xuống. Cao Lôi Hoa chợt dạ. ***, cái này đâu phải trò chơi, dao thiết súng thiết đó ...

- Slim, slim, me! ~~~

Ngay lúc nước sôi lửa bỏng, đột nhiên trong mắt Cầu Cầu lóe lên hào quang điện cuồng. Cả người lóe lên hào quang màu vàng. Hào quang biến mất liền biến thành một con rồng cánh dài.

Slime Cầu Cầu vỗ cánh nhanh chóng bay về phía Cao Lôi Hoa. Nghe có vẻ chậm nhưng tình hình thực tế lại khác, lúc này cự kiếm đã chém tới Cao Lôi Hoa rồi.

Cầu Cầu bay lên trước mặt Cao Lôi Hoa. Sau đó một tiếng bụp vang lên, Cầu Cầu lại biến thành hình dáng Quang Minh nữ thần nhưng lại có hai cái cánh đằng sau, nhìn giống như nữ quỷ hút máu người trong các bộ phim điện ảnh.

Vừa biến thành hình dáng Quang Minh nữ thần. Cầu Cầu ôm cổ Cao Lôi Hoa. Kế tiếp, lần đầu tiên Cầu Cầu niệm ra một chuỗi chú văn:

“Giống như bài ca bi thương xa xăm
Lúc U Minh cùng Hắc Ám quanh ta
Ánh vinh quang rọi chiếu tâm hồn
Dưới chứng nhận của Sáng Thế thần
Người cùng ta cùng chung hơi thở
Đề cả hai cùng cận kề nhau
Khế ước thú ảo (huyền thú)”

Ngôn ngữ mà Cầu Cầu niệm ra không phải là ngôn ngữ mà Cao Lôi Hoa từng biết, nhưng ý nghĩa của ngôn ngữ đó lại hiện ra trong ý thức hải của Cao Lôi Hoa.

- Hợp thể.

Cuối cùng là hai chữ này. Không phải ngôn ngữ đại lục thông dụng, mà là một loại ngôn ngữ xa xưa không tên.

Trong phút chốc, hào quang chói mắt vây quanh người Cao Lôi Hoa và Cầu Cầu. Một ngôi sao sáu cánh cổ xưa xuất hiện trên đầu hai người, từ từ hạ xuống.

Ma pháp “khế ước hợp thể thú ảo” này là một loại ma pháp đã bị loài người trên đại lục lãng quên. Khác với những khế ước ma thú bất đồng khác mà loài người hạ lên ma thú, đây là khế ước ma thú tự động thực hiện.

Lúc này, Cầu Cầu trong trạng thái Quang Minh nữ thần đã ôm chặt lấy Cao Lôi Hoa sau đó dần biến mất, giống như nhập và người Cao Lôi Hoa....

Thú ảo, chân chính thú ảo. Hoàn toàn khác với hình thức cưỡng chế. Thú ảo chân chính có thể làm cho lực lượng người sử dụng tăng lên một cấp độ, từ xưa đến nay chỉ có một loại có thể làm được như vậy. Và Cầu Cầu, sẽ được lịch sử ghi danh là loài thứ hai có khả năng này

Theo truyền thuyết trên đại lục, dù là ma thú cường đại hay yếu ớt chỉ cần là sinh vật có trí tuệ đều có thể gọi được “khế ước thú ảo”. Mà khế ước này có thể hợp thể hai người thành một.

Hợp thể xong, khế ước sẽ giúp cho cả hai tăng các năng lực trên diện rộng như, sức mạnh, tốc độ, sức đề kháng, phòng thủ... Hơn nữa thú ảo còn có thể biến thành vũ khí cho người cùng hợp thể sử dụng.

Nhưng đó vẫn chưa phải là thứ tốt nhất, thứ tốt nhất là làm tăng cho người hợp thể một cấp. Một cấp là khái niệm gì? Nói cách khác, nếu anh đã là cấp 7, xin chúc mừng, anh đã thành thí thân giả cấp tám.

Mà càng tuyệt vời hơn, cái tăng trưởng này phụ thuộc vào sức mạnh của anh! Lấy ví dụ thế này: Nếu anh là chiến sĩ cấp một, có thú ảo sẽ biến thành chiến sĩ cấp hai. Mà sau này khi anh tiến giai thành chiến sĩ cấp hai, vậy sau khi kết hợp với thú ảo, anh sẽ là chiến sĩ cấp ba! Đây đúng là một công cụ tốt nhất!

Đáng tiếc năng lực thú ảo ngày càng thưa thớt hẳn! Từ lúc Sáng Thế thần tạo ra, từ xưa đến giờ, ngoại trừ con ma thú “Hồng Nguyệt” có khả năng này thì chưa thấy con nào nữa. Một con cũng không! Có thể thấy độ quý hiếm của thú ảo trong truyền thuyết. Công cụ tiến cấp đâu dễ dàng mà có!

Cứ như vậy, thời gian như một dòng chảy, cứ xói mòn hình ảnh thú ảo trong trí nhớ mọi người.

Mãi về sau, một nhóm ma pháp sư nhân loại trong lúc ngẫu nhiên đã phát hiện ra khế ước cưỡng chế thú ảo. Với loại khế ước này, nhân loại có thể cưỡng chế ma thú hoang dã phục vụ cho mình. Hơn nữa dưới tác dụng cưỡng chế, ma thú không thể không tuân theo chủ nhân. Mặt khác khế ước này cũng có thể gia tăng một số năng lực cho người sử dụng ...

Cùng là thu phục ma thú, cùng sử dụng năng lực mà thú để tăng năng lực của mình. Cho nên theo dòng thời gian, cái khế ước thú ảo truyền thuyết dần dần bị người ta lãng quên, mà thay vào đó là khế ước cưỡng chế thú ảo thay thế trở thành cái khế ước trong truyền thuyết đó.

Đáng tiếc, mọi người đều sai lầm, sai lầm khi đã sử dụng khế ước có tính cưỡng chế này. Tuy nó có thể gia tăng năng lực cho người sử dụng nhưng không thể tăng được một cấp. Càng không giống như khế ước thú ảo, biến hai người thành một.

Đơn phương cưỡng chế thu phục ma thú sao có thể xưng là thú ảo được? Dùng ma pháp cưỡng chế sao có thể là khế ước được?!

Phải biết rằng khế ước thú ảo là khế ước ngang hàng. Hơn nữa quyền chủ động ký kết nằm trong tay ma thú. Chỉ có lấy được tình bằng hữu và sự tín nhiệm của ma thú mới có thể được nó đồng ý hợp thành một thể, trở thành đồng bọn mạnh nhất trong đời cả hai – thú ảo!

Vốn Cầu Cầu đã sớm muốn ký kết cái khế ước này với lão Cao rồi. Nhưng Cầu Cầu ở cạnh lão Cao lâu như vậy vẫn không ký kết vì lão Cao quá

mạnh. Nên không có cơ hội cho Cầu Cầu ký kết. Mãi đến hôm nay, nhìn thấy thanh cự kiếm giáng xuống, Cầu Cầu đã thấy cơ hội thích hợp.

Vì thế Cầu Cầu không chút do dự bay tới, dựa vào bản năng hợp thể với Cao Lôi Hoa.

Sau khi niệm chú xong không ai biết, cả người Cầu Cầu nhập vào trong người Cao Lôi Hoa.

Làm Cầu Cầu cùng Cao Lôi Hoa bắt đầu hợp thể, Phí Lợi đang nằm dưới đất nhìn thấy thì cả kinh. Theo này giờ, con mắt màu đỏ của hắn vẫn luôn theo dõi chiến trường, khi hắn thấy lão Cao và Cầu Cầu cùng nhau hợp thể thì không sao tin nổi. Thật không ngờ trên đời này lại có người có thể hợp thể với ma thú ...

Làm Cầu Cầu tiến vào bên trong Cao Lôi Hoa, một làn sóng gợn màu vàng nhạt xuất hiện bên ngoài cơ thể Cao Lôi Hoa. Chú văn màu vàng phóng vút ra xung quanh sau đó như nước triều rút vào trong cơ thể Cao Lôi Hoa rồi bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt tỏa ra xung quanh.

Ánh kim tỏa mạnh, mọi người không sao nhìn thấu rõ Cao Lôi Hoa. Đợi đến khi ánh kim tan biến dần, mọi người mới có thể thấy Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa ước chừng khoảng cách cự kiếm với mình. Thông qua khoảng cách, Cao Lôi Hoa có thể nhận ra lần hợp thể giữa mình và Cầu Cầu chỉ trong nháy mắt.

- Ha ha.

Nhìn thấy một bộ áo giáp hoàn mỹ trên người mình, Cao Lôi Hoa đắc ý cười ha ha.

Nói thật cho tới bây giờ, Cao Lôi Hoa vẫn không nghĩ có một ngày mình bị chặt vật như thế này, không ngờ lại bị một gã có thần kỹ đặc thù như Tháp Khắc làm cho chân tay luống cuống. Nhưng cũng như vậy mà Cầu Cầu lại tiến hành hợp thể với mình. Xem như là trong họa được phúc đi, đổi sự chặt vật lấy sức mạnh hợp thể với Cầu Cầu.

Tiếng xé gió từ thanh cự kiếm truyền đến mãnh liệt. Giờ phút này, thanh cự kiếm đã xuất hiện trên đỉnh đầu Cao Lôi Hoa, muốn chẻ lão Cao thành hai mảnh.

- Ha ha.

Lần này đối mặt với thanh cự kiếm từ trên trời giáng xuống, Cao Lôi Hoa không hề cảm thấy sợ hãi, mà bình tĩnh tươi cười. Hắn cười ha ha. Đôi mắt màu đen bình tĩnh như mặt nước thu. Lúc này sự bình tĩnh của hắn là mọi người cảm thấy run sợ.

- Gã này có tổng cộng là ba lần thể thân, vừa này đã sử dụng hai lần rồi. Như vậy là vẫn còn một lần nữa.

Cao Lôi Hoa tính thầm:

- Như vậy, cho gã thuận di một lần nữa sẽ kết thúc mọi chuyện thôi.

Lúc này, thanh cự kiếm do thần lực tổ hợp của cả ngàn ma rồi đã nhanh chóng đến đỉnh đầu Cao Lôì Hoa.

- Gừ!

Thủ hạ cự long phát ra một tiếng long ngâm, sau đó làm một động tác xoay người tầm một trăm tám mươi độ hoàn mĩ. Chở Cao Lôì Hoa né khỏi cự kiếm đang chém xuống.

- Huỳnh!

Cự kiếm chém mạnh xuống chỗ Cao Lôì Hoa vừa đứng. Uy lực mạnh mẽ của cự kiếm lập tức được thể hiện. Bụi bay mờ trời. Mặt đất xuất hiện một hố sâu.

Cao Lôì Hoa đứng trên lưng cự long, lặng lẽ nhìn chỗ thanh cự kiếm vừa chém xuống.

Nhưng mà lúc này, thanh cự kiếm không hề biến mất sau cú chém, ngược lại nhanh chóng đảo mũi, đâm về phía Cao Lôì Hoa chém tiếp.

- Tên đáng chết, ngươi cho là ngươi có thể trốn thoát được sao? Cự kiếm của ta đâu dễ dàng thoát như vậy chứ, để xem ngươi trốn tới đằng nào!

Tháp Khắc bạo rống một tiếng, ngón tay không chế điều khiển những con rối một cách nhanh chóng.

- Trốn? Ý của ngươi là muốn ta bỏ trốn sao?

Đôi mắt màu đen của Cao Lôì Hoa nhìn Tháp Khắc một cách khinh miệt.

- Tên chết tiệt!

Tháp Khắc nổi giận, gầm lên một tiếng:

- Mạnh mẽ như vậy có ngon đừng bỏ chạy!

Tháp Khắc bạo rống, tốc độ của cự kiếm lại tăng lên, năng lượng thần lực nhanh chóng được bổ xung vào cự kiếm!

- Ok, lần này ông *** thêm né.

Vừa rồi giao thủ cùng Tháp Khắc, Cao Lôì Hoa đã chật vật muôn phần. Cho nên lần này Cao Lôì Hoa không muốn né nữa, né không phải là phong cách của Cao Lôì Hoa.

- Nhất quyền.

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay mình, nhẹ giọng quát:

- Thiên hạ vạn vật, đều bị hủy diệt. Nhất quyền, phá hủy vạn vật trong thiên hạ!

Khi Cao Lôì Hoa đã quyết ý, thủ hạ cự long không lùi nữa, mà nhanh chóng chở Cao Lôì Hoa đến nghênh đón thanh cự kiếm khổng lồ đang chém tới.

- Ha ha, ngươi, cái tên cuồng vọng này, lực lượng của một ngàn thần cấp có thể chống đỡ được sao?! Ăn kiếm mà xuống địa ngục đi con trai.

Thấy Cao Lôì Hoa hùng hổ lao về thanh cự kiếm do thần lực của ngàn ma rồi tạo thành, Tháp Khắc đắc ý cười.

- Thần lực của ngàn tên thần cấp sao??

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay, ngưng tụ thần lực toàn thân vào nắm đấm:

- Hơn một ngàn cổ thần lực cùng nhau ngưng tụ thành một, có thể nói là rất ghê gớm, rất mạnh mẽ nhưng mà ...

Lão Cao giơ tay phải lên, trên tay phải lập tức xuất hiện một lớp bao tay bọc lại! Sau đó vung nắm đấm đánh thẳng vào thanh cự kiếm không lồ đang lao đến!

- Nhưng cho dù to đến đâu thì có lợi hại gì? Chẳng qua đem nó đi hù người khác mà thôi!

Quyền đầu cứng cỏi đấm mạnh lên thanh cự kiếm.

- Âm !!! ~~~

Hai luồng năng lượng khổng lồ va chạm vào nhau lập tức sóng xung kích lan ra bốn phía xung quanh!

Giống như là lượn đục đê, nắm đấm của Cao Lôì Hoa khi đấm lên thanh cự kiếm này, cả thanh cự kiếm bị thủng một lỗ, sau đó hình ảnh một tổ kiến làm sụp đê đã hiện ra. Thanh cự kiếm rạn nứt dần, vết nứt nẻ lan tỏa ra khắp thanh kiếm.

Sau đó một tiếng vỡ vang lên, như phản ứng dây chuyền, từng mảnh kiếm do thần lực tạo thành rớt xuống theo vết nứt nẻ, sau đó nhanh chóng tan biến vào hư không. Thanh cự kiếm như miếng thủy tinh bị đập bể, nhanh chóng biến mất ...

- Không, điều đó không thể nào có được! Lực lượng của một mình người sao có thể phá hủy thanh cự kiếm do cả ngàn thần cấp tổ hợp thành cơ chứ! Không! Không thể nào!

Tháp Khắc lớn tiếng kêu lên, chiêu thức vừa rồi là chiêu mạnh nhất của gã, nếu cả chiêu thức này cũng không giết được Cao Lôì Hoa, xem ra gã cũng không còn mạng bỏ trốn rồi!

- Tổ hợp thần lực ngàn vị thần cấp thành thần kiếm, chung quy vẫn chỉ là tổ hợp mà thôi. Mà chỉ cần đồ vật do tổ hợp mà thành sẽ có bộ phận suy yếu nhất, đó là nhược điểm của tổ hợp!

- Có một vấn đề nữa. Không thể phủ nhận một ngàn người rời của người rất mạnh, nhưng không có người khổng lồ, vậy cả ngàn người rời này có mạnh nữa không?

Đột nhiên, một giọng nói thản nhiên, lạnh lùng vang lên sau lưng Tháp Khắc! Mắt Tháp Khắc co lại, không biết từ lúc nào, Cao Lôì Hoa đã xuất hiện sau lưng gã rồi!

- Mất đi người điều khiển là rời sự người! Bọn chúng sẽ như thế nào nhỉ?

Tài Quyết lạnh như băng đã đặt trên cổ của Tháp Khắc, nhẹ nhàng làm một đường cong trên yết hầu của gã.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 364

Hợp Thể Cường Hãn

Theo truyền thuyết trên đại lục, dù là ma thú cường đại hay yếu ớt chỉ cần là sinh vật có trí tuệ đều có thể gọi được “khế ước thú ảo”. Mà khế ước này có thể hợp thể hai người thành một.

Hợp thể xong, khế ước sẽ giúp cho cả hai tăng các năng lực trên diện rộng như, sức mạnh, tốc độ, sức đề kháng, phòng thủ... Hơn nữa thú ảo còn có thể biến thành vũ khí cho người cùng hợp để sử dụng.

Nhưng đó vẫn chưa phải là thứ tốt nhất, thứ tốt nhất là làm tăng cho người hợp thể một cấp. Một cấp là khái niệm gì? Nói cách khác, nếu anh đã là cấp 7, xin chúc mừng, anh đã thành thí thần giả cấp tám.

Mà càng tuyệt vời hơn, cái tăng trưởng này phụ thuộc vào sức mạnh của anh! Lấy ví dụ thế này: Nếu anh là chiến sĩ cấp một, có thú ảo sẽ biến thành chiến sĩ cấp hai. Mà sau này khi anh tiến giai thành chiến sĩ cấp hai, vậy sau khi kết hợp với thú ảo, anh sẽ là chiến sĩ cấp ba! Đây đúng là một công cụ tốt nhất!

Đáng tiếc năng lực thú ảo ngày càng thưa thớt hãn! Từ lúc Sáng Thế thần tạo ra, từ xưa đến giờ, ngoại trừ con ma thú “Hồng Nguyệt” có khả năng này thì chưa thấy con nào nữa. Một con cũng không! Có thể thấy độ quý hiếm của thú ảo trong truyền thuyết. Công cụ tiến cấp đâu dễ dàng mà có!

Cứ như vậy, thời gian như một dòng chảy, cứ xói mòn hình ảnh thú ảo trong trí nhớ mọi người.

Mãi về sau, một nhóm ma pháp sư nhân loại trong lúc ngẫu nhiên đã phát hiện ra khế ước cưỡng chế thú ảo. Với loại khế ước này, nhân loại có thể cưỡng chế ma thú hoang dã phục vụ cho mình. Hơn nữa dưới tác dụng cưỡng chế, ma thú không thể không tuân theo chủ nhân. Mặt khác khế ước này cũng có thể gia tăng một số năng lực cho người sử dụng ...

Cùng là thu phục ma thú, cùng sử dụng năng lực mà thú để tăng năng lực của mình. Cho nên theo dòng thời gian, cái khế ước thú ảo truyền thuyết dần dần bị người ta lãng quên, mà thay vào đó là khế ước cưỡng chế thú ảo thay thế trở thành cái khế ước trong truyền thuyết đó.

Đáng tiếc, mọi người đều sai lầm, sai lầm khi đã sử dụng khế ước có tính

cường chế này. Tuy nó có thể gia tăng năng lực cho người sử dụng nhưng không thể tăng được một cấp. Càng không giống như khế ước thú ảo, biến hai người thành một.

Đơn phương cường chế thu phục ma thú sao có thể xưng là thú ảo được? Dùng ma pháp cường chế sao có thể là khế ước được?!

Phải biết rằng khế ước thú ảo là khế ước ngang hàng. Hơn nữa quyền chủ động ký kết nằm trong tay ma thú. Chỉ có lấy được tình bằng hữu và sự tín nhiệm của ma thú mới có thể được nó đồng ý hợp thành một thể, trở thành đồng bọn mạnh nhất trong đời cả hai – thú ảo!

Vốn Cầu Cầu đã sớm muốn ký kết cái khế ước này với lão Cao rồi. Nhưng Cầu Cầu ở cạnh lão Cao lâu như vậy vẫn không ký kết vì lão Cao quá mạnh. Nên không có cơ hội cho Cầu Cầu ký kết. Mãi đến hôm nay, nhìn thấy thanh cự kiếm giáng xuống, Cầu Cầu đã thấy cơ hội thích hợp.

Vì thế Cầu Cầu không chút do dự bay tới, dựa vào bản năng hợp thể với Cao Lôi Hoa.

Sau khi niệm chú xong không ai biết, cả người Cầu Cầu nhập vào trong người Cao Lôi Hoa.

Làm Cầu Cầu cùng Cao Lôi Hoa bắt đầu hợp thể, Phí Lợi đang nằm dưới đất nhìn thấy thì cả kinh. Theo này giờ, con mắt màu đỏ của hắn vẫn luôn theo dõi chiến trường, khi hắn thấy lão Cao và Cầu Cầu cùng nhau hợp thể thì không sao tin nổi. Thật không ngờ trên đời này lại có người có thể hợp thể với ma thú ...

Làm Cầu Cầu tiến vào bên trong Cao Lôi Hoa, một làn sóng gợn màu vàng nhạt xuất hiện bên ngoài cơ thể Cao Lôi Hoa. Chú văn màu vàng phóng vụt ra xung quanh sau đó như nước triều rút vào trong cơ thể Cao Lôi Hoa rồi bắt đầu phát ra ánh sáng chói mắt tỏa ra xung quanh.

Ánh kim tỏa mạnh, mọi người không sao nhìn thấu rõ Cao Lôi Hoa. Đợi đến khi ánh kim tan biến dần, mọi người mới có thể thấy Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa ước chừng khoảng cách cự kiếm với mình. Thông qua khoảng cách, Cao Lôi Hoa có thể nhận ra lần hợp thể giữa mình và Cầu Cầu chỉ trong nháy mắt.

- Ha ha.

Nhìn thấy một bộ áo giáp hoàn mỹ trên người mình, Cao Lôi Hoa đắc ý cười ha ha.

Nói thật cho tới bây giờ, Cao Lôi Hoa vẫn không nghĩ có một ngày mình bị chặt vật như thế này, không ngờ lại bị một gã có thần kỹ đặc thù như Tháp Khắc làm cho chân tay luống cuống. Nhưng cũng như vậy mà Cầu Cầu lại tiến hành hợp thể với mình. Xem như là trong họa được phúc đi, đổi sự chặt vật lấy sức mạnh hợp thể với Cầu Cầu.

Tiếng xé gió từ thanh cự kiếm truyền đến mãnh liệt. Giờ phút này, thanh

cự kiếm đã xuất hiện trên đỉnh đầu Cao Lôì Hoa, muốn chẻ lão Cao thành hai mảnh.

- Ha ha.

Lần này đối mặt với thanh cự kiếm từ trên trời giáng xuống, Cao Lôì Hoa không hề cảm thấy sợ hãi, mà bình tĩnh tươi cười. Hắn cười ha ha. Đôi mắt màu đen bình tĩnh như mặt nước thu. Lúc này sự bình tĩnh của hắn là mọi người cảm thấy run sợ.

- Gã này có tổng cộng là ba lần thể thân, vừa nãy đã sử dụng hai lần rồi. Như vậy là vẫn còn một lần nữa.

Cao Lôì Hoa tính thầm:

- Như vậy, cho gã thuận di một lần nữa sẽ kết thúc mọi chuyện thôi.

Lúc này, thanh cự kiếm do thần lực tổ hợp của cả ngàn ma rồi đã nhanh chóng đến đỉnh đầu Cao Lôì Hoa.

- Gừ!

Thủ hạ cự long phát ra một tiếng long ngâm, sau đó làm một động tác xoay người tầm một trăm tám mươi độ hoàn mỹ. Chờ Cao Lôì Hoa né khỏi cự kiếm đang chém xuống.

- Huỳnh!

Cự kiếm chém mạnh xuống chỗ Cao Lôì Hoa vừa đứng. Uy lực mạnh mẽ của cự kiếm lập tức được thể hiện. Bụi bay mờ trời. Mặt đất xuất hiện một hố sâu.

Cao Lôì Hoa đứng trên lưng cự long, lặng lẽ nhìn chỗ thanh cự kiếm vừa chém xuống.

Nhưng mà lúc này, thanh cự kiếm không hề biến mất sau cú chém, ngược lại nhanh chóng đảo mũi, đâm về phía Cao Lôì Hoa chém tiếp.

- Tên đáng chết, ngươi cho là ngươi có thể trốn thoát được sao? Cự kiếm của ta đâu dễ dàng thoát như vậy chứ, để xem ngươi trốn tới đằng nào!

Tháp Khắc bạo rống một tiếng, ngón tay không chế điều khiển những con rối một cách nhanh chóng.

- Trốn? Ý của ngươi là muốn ta bỏ trốn sao?

Đôi mắt màu đen của Cao Lôì Hoa nhìn Tháp Khắc một cách khinh miệt.

- Tên chết tiệt!

Tháp Khắc nổi giận, gầm lên một tiếng:

- Mạnh mẽ như vậy có ngon đừng bỏ chạy!

Tháp Khắc bạo rống, tốc độ của cự kiếm lại tăng lên, năng lượng thần lực nhanh chóng được bổ xung vào cự kiếm!

- Ok, lần này ông *** thềm né.

Vừa rồi giao thủ cùng Tháp Khắc, Cao Lôì Hoa đã chật vật muôn phần. Cho nên lần này Cao Lôì Hoa không muốn né nữa, né không phải là phong cách của Cao Lôì Hoa.

- Nhất quyền.

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay mình, nhẹ giọng quát:

- Thiên hạ vạn vật, đều bị hủy diệt. Nhất quyền, phá hủy vạn vật trong thiên hạ!

Khi Cao Lôì Hoa đã quyết ý, thủ hạ cự long không lùi nữa, mà nhanh chóng chở Cao Lôì Hoa đến nghênh đón thanh cự kiếm khổng lồ đang chém tới.

- Ha ha, người, cái tên cuồng vọng này, lực lượng của một ngàn thần cấp có thể chống đỡ được sao?! Ăn kiếm mà xuống địa ngục đi con trai

Thấy Cao Lôì Hoa hùng hổ lao về thanh cự kiếm do thần lực của ngàn ma rồi tạo thành, Tháp Khắc đắc ý cười.

- Thần lực của ngàn tên thần cấp sao??

Cao Lôì Hoa nắm chặt tay, ngưng tụ thần lực toàn thân vào nắm đấm:

- Hơn một ngàn cổ thần lực cùng nhau ngưng tụ thành một, có thể nói là rất ghê gớm, rất mạnh mẽ nhưng mà ...

Lão Cao giơ tay phải lên, trên tay phải lập tức xuất hiện một lớp bao tay bọc lại! Sau đó vung nắm đấm đánh thẳng vào thanh cự kiếm khổng lồ đang lao đến!

- Nhưng cho dù to đến đâu thì có lợi hại gì? Chẳng qua đem nó đi hù người khác mà thôi!

Quyền đầu cứng cỏi đâm mạnh lên thanh cự kiếm.

- Âm !!! ~~~

Hai luồng năng lượng khổng lồ va chạm vào nhau lập tức sóng xung kích lan ra bốn phía xung quanh!

Giống như là lượn đục đẽ, nắm đấm của Cao Lôì Hoa khi đâm lên thanh cự kiếm này, cả thanh cự kiếm bị thủng một lỗ, sau đó hình ảnh một tổ kiến làm sụp đổ đã hiện ra. Thanh cự kiếm rạn nứt dần, vết nứt nẻ lan tỏa ra khắp thanh kiếm.

Sau đó một tiếng vỡ vang lên, như phản ứng dây chuyền, từng mảnh kiếm do thần lực tạo thành rớt xuống theo vết nứt nẻ, sau đó nhanh chóng tan biến vào hư không. Thanh cự kiếm như miếng thủy tinh bị đập bể, nhanh chóng biến mất ...

- Không, điều đó không thể nào có được! Lực lượng của một mình người sao có thể phá hủy thanh cự kiếm do cả ngàn thần cấp tổ hợp thành cơ chứ! Không! Không thể nào!

Tháp Khắc lớn tiếng kêu lên, chiêu thức vừa rồi là chiêu mạnh nhất của gã, nếu cả chiêu thức này cũng không giết được Cao Lôì Hoa, xem ra gã cũng không còn mạng bỏ trốn rồi!

- Tổ hợp thần lực ngàn vị thần cấp thành thần kiếm, chung quy vẫn chỉ là tổ hợp mà thôi. Mà chỉ cần đồ vật do tổ hợp mà thành sẽ có bộ phận suy yếu nhất, đó là nhược điểm của tổ hợp!

- Có một vấn đề nữa. Không thể phủ nhận một ngàn người rời của người

rất mạnh, nhưng không có người không chế, vậy cả ngàn người rồi này có mạnh nữa không?

Đột nhiên, một giọng nói thản nhiên, lạnh lùng vang lên sau lưng Tháp Khắc! Mắt Tháp Khắc co lại, không biết từ lúc nào, Cao Lôì Hoa đã xuất hiện sau lưng gã rồi!

- Mất đi người điều khiển là rồi sự người! Bọn chúng sẽ như thế nào nhỉ?

Tài Quyết lạnh như băng đã đặt trên cổ của Tháp Khắc, nhẹ nhàng làm một đường cong trên yết hầu của gã.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 365

Đi Ma Ngục

Mất rồi sư, những con rồi sẽ như thế nào?

Một bàn tay to lớn bịt miệng Tháp Khắc, sau đó Tài Quyết như ngựa quen đường cũ, nhanh chóng làm một vết đảo qua yết hầu gã. Máu từ miệng vết thương tuôn ra xối xả.

Tài Quyết cắt yết hầu của Tháp Khắc xong, Cao Lôì Hoa thuận tay ném Tháp Khắc xuống đất. Cái động tác cắt tiết gà này, Cao Lôì Hoa đã làm không biết bao nhiêu lần, đã lấy đi bao nhiêu tính mạng rồi. Cao Lôì Hoa rất tự tin, dưới một kiếm này, không ai có thể sống. Đó là sự tự tin đến từ thực lực!

- Không có khả năng, điều này sao có thể!

Nhanh chóng ôm cổ mình bịt vết thương, Tháp Khắc không thể tin được nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa. Gã không tin, vừa rồi mình con chiếm thế thượng phong không ngờ chỉ trong nháy mắt đã đảo ngược lại hoàn toàn?

Điều đó không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng! Cho nên dù tên tóc bạc này chiếm được thú ảo, cho dù thú ảo trong truyền thuyết có thể đề cao năng lực chủ nhân lên một cấp. Nhưng cũng không thể trong nháy mắt lợi hại như vậy được! Cho dù tăng lên một cấp cũng không thể từ người bỏ chạy mà trở lên lợi hại, quay lại giết ta được! Trừ phi, Tháp Khắc nghĩ tới một khả năng cuối cùng.

Trừ phi, tên này vốn mạnh hơn gã mấy lần! Trừ phi, đây mới là thực lực chân chính của gã tóc bạc này...

Cầm Tài Quyết đứng trên cự long, Cao Lôì Hoa thản nhiên nhìn Tháp Khắc đang rơi xuống. Bởi vì nhất thời chủ quan lên chặt vật, đã lâu rồi lão Cao chưa hưởng thụ cái cảm giác này.

- Có lẽ ta đã già rồi!

Cao Lôì Hoa tự giễu cười cười, nhẹ nhàng lắc đầu.

Trong khi rơi, Tháp Khắc tràn ngập tuyệt vọng, hắn không thể tưởng tượng mình bại nhanh như vậy, thảm như vậy. Nếu tên đó bồi tiếp mấy chiêu nữa, chắc chắn mình phải chết.

Thuật thể thân trong nháy mắt! Đúng rồi, thuật thể thân trong nháy mắt, ta

sao quên nó nhỉ. Mắt Tháp Khắc lóe lên tia hi vọng cuối cùng. Tuy rằng yết hầu bị Cao Lôì Hoa cắt, nhưng chỉ cần trốn được vẫn có hy vọng sống sót. Dù sao hẳn không phải nhân loại, tuy bị một đao trí mạng nhưng vẫn còn cơ hội sống sót. Chạy nhanh! Tháp Khắc hưng phấn nghĩ, đồng thời âm thầm thi triển thuật thể thân.

- Muốn sử dụng thuật thể thân sao?

Giọng nói Cao Lôì Hoa giống như văng bên tai Tháp Khắc, lại như trực tiếp xuất hiện trong đầu Tháp Khắc. Cuối cùng, Tháp Khắc liếc mắt nhìn Cao Lôì Hoa một cái, lúc này, thứ gã nhìn thấy là đôi mắt màu đen của Cao Lôì Hoa.

Thấy đôi mắt màu đen đỏ, Tháp Khắc cảm thấy lạnh cả người. Đôi mắt này giống như nhìn xuyên thấu qua tâm can gã.

- Người cho rằng, có thể sử dụng một phương pháp chạy trốn trước mặt ta nhiều lần sao?

Giọng nói của Cao Lôì Hoa có phần lạnh lùng.

Tuy yết hầu bị cắt đứt nhưng Tháp Khắc vẫn sử dụng thuật thể thân. Lần này mục tiêu là một khối thể thân ở ... ma ngục!

Một nguồn năng lượng dao động nhẹ nhàng không ai nhận thấy trên người Tháp Khắc phát ra, đây là năng lượng dao động dùng để định vị vị trí của con rồi!

- Hừ!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh một tiếng, trước khi gã kịp trở về thể thân con rồi, giết gã! Người Cao Lôì Hoa như mũi tên bắn về phía Tháp Khắc.

Khoảng cách giữa Cao Lôì Hoa và Tháp Khắc tầm hai mươi thước! Tháp Khắc cho rằng, dù là vị thần của tộc độ Chiến thần cũng không thể giết gã trong vạn phần giây truyền tống thay thế! Cho nên, Tháp Khắc cho rằng lần này thuật thể thân sẽ thành công.

Đáng tiếc, một cảm giác lạnh như băng đã làm nguyên vọng của Tháp Khắc tan biến!

Vào thời điểm Tháp Khắc sử dụng lần này thể thân thứ ba trong ngày hôm nay, một bóng đen từ dưới chân gã phóng qua, lưỡi kiếm lạnh lẽo kéo thẳng từ dưới lên! Thậm chí Tháp Khắc có thể cảm giác phần dưới của mình bị lưỡi kiếm lạnh lẽo đó đi qua.

Kiểm pháp của Cao Lôì Hoa không hề nghi ngờ là kiếm pháp hoàn mỹ nhất trên đại lục!

Chỉ một kiếm, thân thể Tháp Khắc đã bị chém thành hai nửa trên không trung. Hai nửa hoàn mỹ, không bên nào nặng hơn bên nào.

Nhưng cả hai nửa không hề chảy ra một tia máu tươi nào cả.

Chẳng lẽ Tháp Khắc này vận khí *** chó, lúc nguy hiểm nhất đã thành công thể thân.

Không, không có! Hai nửa cơ thể này chính là của Tháp Khắc, máu

không có chảy ra không bởi vì gã đã thể thân thành công, mà do miệng vết thương bị lôi quang của Tài Quyết xẹt qua, thiêu cháy đóng lại nên máu không hề chảy ra được.

Điều khiển cự long xuống dưới đất.

Cao Lô Hoa vừa chạm đất, Mộng Ti nhanh chóng chạy lao về phía Cao Lô Hoa.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa vội vang bế cô bé này, bàn tay to nhẹ nhàng vỗ về Mộng Ti:

- Làm cho con lo lắng rồi!

Cao Lô Hoa ôn nhu nói.

- Vâng.

Mộng Ti nỉ non, gắt gao ôm Cao Lô Hoa. Không bao giờ muốn buông Cao Lô Hoa ra nữa.

- À.

Ôm lấy Mộng Ti, Cao Lô Hoa chậm rãi đi tới chỗ Phi Lợi.

- Người có khỏe không?

Cao Lô Hoa đưa tay về phía Phi Lợi cười nói.

- Cảm ơn, ta không sao.

Phi Lợi cử động một chút, cánh tay trái bị ăn roi đau thấu xương. Phi Lợi đau méo cả miệng.

- A.

Cao Lô Hoa đưa tay kéo Phi Lợi đứng dậy.

- Cảm ơn người giúp ta.

Phi Lợi đứng dậy, đưa mắt nhìn hai mảnh xác của Thập Khắc.

- Ta có giúp người sao?

Cao Lô Hoa cười hì hì, hỏi ngược lại.

- Người giúp ta miễn đi một trận đòn hiểm.

Phi Lợi thành thật nói, chỉ thi thể của Thập Khắc.

- À, cái tên kia do ăn đồ của ta mà ta không đồng ý. Ta nói hẩn vài câu, thế nhưng hẩn còn dám ra tay với ta. Cho nên ta xử lý hẩn chút thôi.

Cao Lô Hoa cười nói:

- Việc này một chút quan hệ đều không có liên quan đến người, không phải sao?

Hiểu được ý tứ của Cao Lô Hoa, trong mắt Phi Lợi hiện lên vẻ cảm kích ra mặt:

- Cảm ơn.

- Híc !! ~

Cao Lô Hoa nhún vai, người này thành thật quá. Đối với loại người như Phi Lợi, Cao Lô Hoa thật sự bó tay.

- Đúng rồi, Phi Lợi bây giờ người định làm gì?

Đột nhiên Cao Lôì Hoa hỏi, giờ Phi Lợi về ma ngục có ổn không? Dù Tháp Khắc bởi vì tìm Phi Lợi mà chết trong tay Cao Lôì Hoa.

- Làm sao bây giờ?

Phi Lợi trầm mặc trong chốc lát, ánh mắt hần vẫn nhìn hai nửa thi thể của Tháp Khắc.

- Ta, ta nghĩ ta, có lẽ lên đi về!

Phi Lợi cúi đầu suy nghĩ một hồi lâu, nhẹ giọng nói.

- Trở về?

Cao Lôì Hoa khẽ cau mày:

- Về ma ngục?

- Đúng vậy, về ma ngục.

Phi Lợi gật gật đầu, đáp.

- Giờ về đó không sao sao? Chẳng lẽ không thể không về à?

Cao Lôì Hoa nhìn cổ thi thể kia. Kì thật theo cách Tháp Khắc đối xử với Phi Lợi thì có thể hiểu địa vị của Phi Lợi ở ma ngục cũng không cao. Mà hiện tại Phi Lợi vì cúp cua mà bị người đi tìm về, nếu về thì có lẽ ...

- Ta phải trở về, nơi đó có giấc mộng của ta.

Phi Lợi cười khỏ một chút, yên lặng đi tới cạnh thi thể của Tháp Khắc.

- Cao Lôì Hoa, kì thật, ta rất hâm mộ ngươi.

Đột nhiên, Phi Lợi nói ra một câu khó hiểu.

- Hâm mộ ta, hâm mộ ta cái gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nói.

- Hâm mộ Cao Lôì Hoa ngươi có một thân bản lãnh cường đại. Hâm mộ các ngươi có sức mạnh của các vị thần.

Phi Lợi cúi đầu, những lọn tóc che ánh mắt hần:

- Ta thật sự hi vọng mình có thể giống các ngươi. Có một thân bản lãnh cường đại, như vậy, ta có thể làm được chuyện mà ta muốn làm.

Trong lời nói của Phi Lợi ẩn chứa phần chưa xót, lúc trước vì ôm giấc mộng này mà hần tiên và ma ngục. Đáng tiếc hần không có thành công. Cuối cùng hần trở thành một thất bại phẩm.

- Vì muốn bản thân mình mạnh mẽ hơn, ta tiến vào ma ngục.

Phi Lợi ngồi xổm cạnh thi thể Tháp Khắc, kể cho Cao Lôì Hoa nghe:

- Bởi vì nghe nói trong ma ngục đang tiến hành một ít thí nghiệm kì quái, đó là thí nghiệm có thể giúp người ta trở lên mạnh hơn.

- Trở lên mạnh hơn.

Trong lòng Cao Lôì Hoa có vẻ hơi hơi hiểu, thí nghiệm, giúp người ta mạnh hơn. Có khi nào ma ngục đang thực sự tiến hành thí nghiệm ma và thần cùng kết hợp? Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

- Đáng tiếc, ta thất bại, ta trở thành sản phẩm thất bại nhất.

Giọng nói của Phi Lợi vô cùng nhỏ nhoi:

- Nhưng ta còn có hi vọng. Bởi vì ta không giống các sản phẩm thất bại

khác bị mất đi lý trí. Cho nên, ta phải trở về.

- Cho nên, ta phải trở về.

Phi Lợi khẽ thở dài một tiếng, tuy hi vọng thực sự xa vời nhưng hẳn không muốn từ bỏ. Ngồi xôm cạnh Tháp Khắc, Phi Lợi cố hết sức kéo hai nửa thi thể.

- Người muốn mang thi thể hẳn trở về?

Cao Lôì Hoa lẳng lặng nhìn Phi Lợi hỏi.

- Đúng vậy, thi thể của người trong ma ngục, không thể lưu lạc ở bên ngoài.

Phi Lợi gật đầu, đáp.

Không thể lưu lạc bên ngoài? Cao Lôì Hoa nhíu mày đầu, quả nhiên, bên trong ma ngục còn có nhiều trò hay đây.

- Được quen biết người, ta rất vui. Cao à.

Phi Lợi mang theo vẻ kích động nói với Cao Lôì Hoa.

- Ta cũng vậy.

Cao Lôì Hoa cười nói.

- Có cơ hội chúng ta còn có thể gặp lại,

Phi Lợi khoát tay áo, mang thi thể Tháp Khắc đi về ma ngục, chậm rãi biến mất trong ánh mắt Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa nhìn Phi Lợi đi xa, trầm nghĩ một lúc.

- Chúng ta cũng đi thôi.

Cao Lôì Hoa nói với Mộng Ti.

- Đi đâu?

Mộng Ti hỏi.

- Ma ngục.

Cao Lôì Hoa cười hề hề

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 366

Trở Về Đại Lục. (P1)

Chúng ta đi đâu?

Mộng Ti hỏi.

- Ha ha, đi ma ngục.

Cao Lôì Hoa bế Mộng Ti, phải biết rằng nếu Mộng Ti không có thi triển giết chóc chi vũ thì cả ngày đi đường đều xiêu xiêu vẹo vẹo. Vì đuổi theo Phi Lợi, Cao Lôì Hoa đành phải bế cô bé đuổi theo Phi Lợi.

- Chuẩn bị tốt chưa, Mộng Ti, chúng ta xuất phát nhé.

Cao Lôì Hoa nói.

- Vâng, chuẩn bị tốt rồi.

Mộng Ti gật gật đầu.

Ôm chặt Mộng Ti, Cao Lôì Hoa triển khai tốc độ nhanh hơn bình thường đuổi theo Phi Lợi.

Đồng thời để dễ che dấu, Cao Lôì Hoa bỏ qua cự long Tử dực ánh kim trong trạng thái hợp thể. Bởi vì con cự long này quá lớn, mục tiêu lại rõ ràng cho nên Cao Lôì Hoa đành phải để cho cự long ở lại chờ mình về.

Lấy tốc độ của Cao Lôì Hoa, rất nhanh đuổi theo Phi Lợi mang theo thi thể của Tháp Khắc về ma ngục.

Vì không cho Phi Lợi thấy mình, Cao Lôì Hoa duy trì một khoảng cách xa. Cứ như vậy, Phi Lợi đi trước, Cao Lôì Hoa theo sau. Đi qua Bích Ba hồ, sau đó vẫn đi tới trước. Qua một mảnh rừng rậm, Phi Lợi và đồng chí thám tử Cao Lôì Hoa cuối cùng cũng tiến nhập vào ma ngục.

Vừa vào biên giới vùng đất của ma ngục, đột nhiên Phi Lợi ngừng lại. Sau đó, hắn lấy một thứ trong người ra, rồi giơ lên trên không. Rồi mang thi thể Tháp Khắc tiến vào ma ngục. Bất quá hắn cũng không phát hiện ra Cao Lôì Hoa đang theo dõi từ xa. Chờ Phi Lợi mang thi thể rồi thân tiến vào ma ngục. Cao Lôì Hoa mới đứng ra từ một góc cổ thụ. Lắc mình vài cái, Cao Lôì Hoa đi vào biên giới của ma ngục.

- Ô, cái này, là kết giới?

Đến cạnh ma ngục, Cao Lôì Hoa liền phát hiện ra một tầng kết giới nhàn nhạt bao quanh ma ngục, tầng kết giới này rất yếu, cho nên đứng cách xa

một chút sẽ không bị phát hiện ra sự tồn tại của ma giới này.

Nếu cứ như vậy, Cao Lôì Hoa cũng không thể đi vào trong ma ngục được. Không phải vì tầng kết giới này mạnh, bởi vì nó chỉ cần một đòn là Cao Lôì Hoa có thể đánh tan được. Nhưng Cao Lôì Hoa biết tầng kết giới này cần bảo không phải dùng để phòng ngự, mà tác dụng chính của nó là để cảnh giới. Nếu có người mạnh mẽ đi qua nó, thì người canh gác ma ngục sẽ biết được. Vừa rồi Phi Lợi dừng lại, sau đó dùng vật trong lòng bàn tay giơ lên có lẽ xác minh thân phận đi vào trong ma ngục.

- Ba Lôì.

Trong lúc Cao Lôì Hoa còn đang cân nhắc làm thế nào để lọt vào ma ngục thì tiểu Mộng Ti đột nhiên kêu lên.

- Làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa nhìn tiểu Mộng Ti ý muốn trấn an cô bé. Nhưng nhìn xuống, Cao Lôì Hoa lập tức trấn kinh.

Lúc này mặt mũi tiểu Mộng Ti hồng lên một cách bất thường, giống như triệu chứng bị nóng sốt. Cao Lôì Hoa vội giơ Mộng Ti lên trước mặt nhìn xem cô bé đang bị gì ...

- Sao lại thế này?

Cao Lôì Hoa vội vàng hỏi, vừa rồi Mộng Ti đâu có bị gì đâu, sao vừa bước chân vào đây đã trở thành thế này rồi?

- Con cũng không biết.

Mộng Ti suy yếu nói:

- Ba Lôì, chỉ là khi tới đây con liền cảm thấy khó chịu.

- Tới gần nơi này liền khó chịu?

Cao Lôì Hoa nghe thấy như vậy liền vội vàng lui về phía sau hơn trăm thước. Sau đó Cao Lôì Hoa gắt gao nhìn chăm chăm về phía ma ngục, xem ra ma ngục này thật là tà môn!

Rời xa khỏi ma ngục, tay Cao Lôì Hoa đặt lên trên người Mộng Ti, một cỗ lực thần lực âm áp chậm rãi truyền vào trong người Mộng Ti:

- Mộng Ti, giờ con cảm giác khá hơn chút nào không?

- Không.

Lúc Cao Lôì Hoa đưa thần lực vào cơ thể, Mộng Ti thoáng nhú mày. Mặt đỏ au không có dấu hiệu giảm bớt.

- Làm sao bây giờ?

Nhìn Mộng Ti đang nằm trong lòng, Cao Lôì Hoa có chút lo lắng.

Bỗng nhiên, cuối cùng hắn nghĩ đến một người trong thần giới có thể cứu được – Sinh Mệnh nữ thần. Nghĩ vậy, hắn không nói hai lập tức quay đầu đi tới một cảm địa khác của thần giới – Nơi ở của Sinh Mệnh nữ thần!

Tình hình trước mắt Cao Lôì Hoa chỉ có thể nghĩ đến một người đó mà thôi...

Cao Lôì Hoa nhanh chóng nhìn về Bích Ba hồ. Bởi vì đầu cự long do Cầu Cầu biến thành còn ở bên bờ hồ.

- Cầu Cầu, giải trừ trạng thái hợp thể của chúng ta đi.

Cao Lôì Hoa đi tới bên người cự long, vồ vồ lên thân hình như kim loại của cự long.

- Tách tách.

Kim chúc cự long gập đầu, một ngọn lửa màu vàng đột nhiên từ trên thân thể cự long lóe lên. Biến thành một ngọn lửa màu vàng, cự long nhanh chóng chui vào cơ thể Cao Lôì Hoa đồng thời, bộ áo giáp trên người Cao Lôì Hoa nhanh chóng thu lại vào cơ thể.

Lúc chiến giáp và hỏa long chui vào trong cơ thể của Cao Lôì Hoa thì một bóng người xinh đẹp gọi cảm cũng chui ra khỏi cơ thể của Cao Lôì Hoa. Đó là Cầu Cầu trong hình dáng Quang Minh nữ thần.

Nhưng mà lúc Cầu Cầu ra khỏi cơ thể Cao Lôì Hoa thì lập tức té xỉu ngay dưới chân Cao Lôì Hoa. Hợp thể cũng không phải chuyện đơn giản gì. Đặc biệt đây là lần đầu tiên nên Cầu Cầu bị tiêu hao hết thể lực. Cho nên bị lâm vào trạng thái kiệt sức, ngủ say không biết gì.

- Hừ, sao lại đúng lúc thế, cả hai cùng bị luôn?

Cao Lôì Hoa không hề nghĩ ngợi. Một tay vác Cầu Cầu lên vai, một tay cắp Mộng Ti bên hông.

Sau đó Cao Lôì Hoa liền mang theo hai người nhanh chóng chạy như điên về phía cấm địa của Sinh Mệnh nữ thần. Trong lúc lo lắng, cấp bách lên tốc độ của Cao Lôì Hoa nhanh hơn chưa bao giờ có!

Chạy như điên đến căn phòng nhỏ của Sinh Mệnh nữ thần, Cao Lôì Hoa ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa chạy vào.

- Mẫu thân, có nhà đó không? Mau giúp ta xem hai người này. Coi xem cả hai bị làm sao vậy?

Cao Lôì Hoa vọt vào phòng, nhanh chóng để Cầu Cầu và Mộng Ti nằm trên bàn, sau đó đưa mắt nhìn coi có mẫu thân ở đây không.

- Ta tại đây.

Từ phòng trong truyền ra tiếng của Sinh Mệnh nữ thần, sau đó bà ra bước ra.

- Hai đứa nhóc đó bị gì vậy?

Sinh Mệnh nữ thần gập đầu với Cao Lôì Hoa, sau đó quan sát cơ thể của Cầu Cầu và Mộng Ti.

- Ta cũng không biết hai đứa nó bị gì nữa. Mẫu thân, hai đứa nó không bị gì chứ.

Cao Lôì Hoa khản trương hỏi.

Đầu tiên, Sinh Mệnh nữ thần đi tới bên người Cầu Cầu, sau đó kiểm tra kĩ thân thể của Cầu Cầu, nói:

- Nó không việc gì, chỉ tiêu hao thể lực quá nhiều mà thôi. Nghỉ ngơi một

ngày thì tốt rồi.

- Hà.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng thở phào, sau đó chỉ vào Mộng Ti hỏi:

- Vậy con bé?

- Con bé có chút phiền toái.

Sinh Mệnh nữ thần vươn bàn tay mềm mại đặt lên người Mộng Ti, một cỗ thần lực nhu hòa tiến vào trong cơ thể Mộng Ti.

Một lúc lâu sau, Sinh Mệnh nữ thần mới đặt tay trái ra khỏi người Mộng Ti.

- Thế nào mẫu thân, con bé không việc gì chứ.

Cao Lôi Hoa vội vã hỏi.

- Ha ha, không có việc gì, vừa rồi cô bé này hình như bị cảm xúc kích thích quá, đúng rồi, Cao Lôi Hoa. Có phải cháu mang con bé đến ma ngục không đó?

Sinh Mệnh nữ thần ngẩn đầu hỏi Cao Lôi Hoa.

- Vâng.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

Quả nhiên là vậy, cũng may cháu không xâm nhập vào đó!

Sinh Mệnh nữ thần cười nói:

- Bên cạnh ma ngục có một loại năng lượng gây bất lợi với người khác. Cũng may cháu chưa có xâm nhập vào bên trong.

Sinh Mệnh nữ thần vỗ nhẹ Mộng Ti, tiểu Mộng Ti mở mắt:

- Tốt lắm, tỉnh lại thì tốt rồi.

Sinh Mệnh nữ thần giao tiểu Mộng Ti cho Cao Lôi Hoa.

- Ba ba con không muốn ở đây nữa. Con muốn về nhà. Mình về đại lục đi ba ba.

Vừa tỉnh dậy, tiểu Mộng Ti ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa. Thần giới, ma ngục, mỗi nơi đều làm cô bé cảm thấy khó chịu. Cô bé không muốn ở đây dù chỉ một phút giây.

- Trở về, nhưng mà Huyết Sắc Minh vương còn chưa tìm thấy.

Cao Lôi Hoa trầm nghĩ trong lòng. Vốn Cao Lôi Hoa muốn tìm Huyết Sắc Minh vương rồi sau đó mới về. Nhưng tình hình hiện tại của Mộng Ti. Xem ra đành phải gác chuyện Minh vương qua một bên. Đành phải về đại lục thôi.

- Rồi, rồi, trở về. Chúng ta trở về.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vỗ về tiểu Mộng Ti, an ủi tiểu Mộng Ti. Sau đó Cao Lôi Hoa nhìn Sinh Mệnh nữ thần:

- Mẫu thân, bà có thể nói cho ta biết cách nào trở về đại lục nhân loại được không?

- Trở về đại lục nhân loại?

Sinh Mệnh nữ thần ngồi xuống giường, nhẹ nhàng đưa hai chân của

bà, nói.

- Vâng đúng vậy, là đại lục đó.

Cao Lô Hoa nói.

- Phương pháp tất nhiên là có, nhưng chỉ có một.

Sinh Mệnh nữ thần nói:

- Từ thần giới đi xuống đại lục chỉ có một thông đạo đi xuống mà thôi...

- Nhưng mà...

Sinh Mệnh nữ thần cười duyên nói:

- Muốn về đại lục, cháu phải tìm con ta là Quang Minh thần s mới được.

- Tìm hử?

Sắc mặt Cao Lô Hoa khó coi hử, hử nhớ tới vụ s muốn rút linh hồn Cầu Cầu ra.

- Cái này không được. Tạm thời ta không có tiện gặp hử.

- A.

Bàn tay Sinh Mệnh mẫu thần tự nhiên đặt lên đầu Cao Lô Hoa:

- Là bởi vì Ngọc Lâm Quang Minh công chúa cùng linh hồn sủng vật của cháu chứ gì?

- Vâng.

Cao Lô Hoa gật gật đầu. Tuy rằng không biết Sinh Mệnh mẫu thần làm thế nào biết việc này. Nhưng nghĩ đến quan hệ mẹ con giữa hai người này, xem ra Quang Minh thần s đã nói chuyện này với Sinh Mệnh mẫu thần rồi...

- Kỳ thật về vấn đề tách linh hồn ta cũng có biết chút ít, Nếu cháu nhất định phải về thì phải tìm s giúp. Không có sự cho phép của nó, không ai dám mang cháu đến con đường Già La đầu.

Đôi mắt sáng ngời của Sinh Mệnh mẫu thần nhìn chằm chằm Cao Lô Hoa.

- Cái này, thật sự không tìm hử không được sao? Ta không muốn nhìn thấy hử chút nào.

Cao Lô Hoa gãi gãi đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân phá ta cuộc nói chuyện giữa Cao Lô Hoa và Sinh Mệnh mẫu thần.

Trên thế giới có câu nói: Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Mà Cao Lô Hoa và Sinh Mệnh nữ thần vừa mới nói đến Quang Minh thần s thì ngoài cửa vang lên giọng nói của con người mà Cao Lô Hoa ghét cay đắng.

- Mẫu thần. Ta đến đây.

Đây là giọng của Quang Minh thần s.

- Vào đi, cửa không khóa.

Sinh Mệnh nữ thần lên tiếng.

Quang Minh thần s đẩy cửa vào, thân hình cao to của lão bước vào. Khi lão vào, đầu tiên nhìn thấy Cao Lô Hoa đang ngồi cạnh Sinh Mệnh nữ thần. Lão lập tức cả kinh. Nhưng lập tức trấn tĩnh lại.

- Cao Lôi Hoa.

Quang Minh thần s nhẹ giọng nói với Cao Lôi Hoa:

- Không thể phủ nhận. Người, so với trí tưởng tượng của ta mạnh hơn nhiều lắm, vốn ta nghĩ người chỉ có một chút thực lực, xem ra ta đã sai rồi. Ngay cả thượng vị thần cũng bị người xử lý.

Nghe Quang Minh thần s nói, Cao Lôi Hoa khẽ cau mày. Ý Quang Minh thần s nói chẳng lẽ vụ hấn choảng nhau với Rôi thần Tháp Khắc ở bờ hồ Bích Ba?

- Sao, người kinh ngạc cái gì? Phải biết rằng nơi này là thần giới.

Quang Minh thần s nhún vai:

- Huống chi, các người đánh nhau dưới chân núi Orrin. Cho dù ngay từ đầu các người bố trí kết giới, nhưng một tầng kết giới đó có cũng như không?

Cao Lôi Hoa cười cười. Đúng vậy, nếu dưới chân núi Orrin mà người ta choảng nhau cũng không biết thì lão sao phải là vua của chúng thần, Quang Minh thần s cơ chứ.

- Ta có thể giúp người trở về., nhưng con gái ta phải ở lại, thế nào?

Mắt Quang Minh thần s nhìn lên Cầu Cầu đang kiệt sức nằm trên bàn, hoặc có thể nói là Quang Minh nữ thần.

- Sau đó, lúc lấy linh hồn thì thuận tay xử lý luôn linh hồn Cầu Cầu chứ gì?

Cao Lôi Hoa khõe miệng cười ruồi nói:

- Không cần phải phí lời, dù thế nào đi nữa ta cũng không để ai tổn thương đến Cầu Cầu của ta.

- Chà.

Quang Minh thần s cười khỏ, sau đó nhìn về phía Sinh Mệnh mẫu thần, hy vọng mẫu thần đưa ra cho lão chủ ý.

- Hi hi, Cao Lôi Hoa. Đối với việc chia linh hồn này. Cháu có thể nghe ta nói vài câu không?

Ở bên cạnh, Sinh Mệnh mẫu thần ôn nhu nói.

- Bà nói đi.

Đối với Sinh Mệnh mẫu thần, Cao Lôi Hoa không tự chủ được mà nói ra những lời này.

- Ta có thể rút linh hồn của Quang Minh Đại Ngọc Lâm ra.

Sinh Mệnh mẫu thần nói.

Cao Lôi Hoa lập tức hỏi:

- Nhưng lão rút linh hồn ra có thể gây thương tổn đến ...

Vừa nói, Cao Lôi Hoa vừa chỉ chỉ về phía Quang Minh thần s.....

- Đúng vậy, tùy tiện rút linh hồn một người ra có thể gây tổn thương. Đặc biệt con sủng vật của cháu rất kì lạ, linh hồn của nó muốn dung hợp cùng linh hồn cháu gái ta. Cho nên nếu gấp rút rút một linh hồn ra sẽ gây tổn

thương cho linh hồn kia. Dùng phương pháp bình thường mạnh mẽ cưỡng chế rút linh hồn là một việc rất nguy hiểm. Truyện "Cực Phẩm Vú Em "

Sinh Mệnh nữ thần cười nói:

- Nhưng ta có một phương pháp khác rút linh hồn con bé ra. Ta không lấy linh hồn của con bé mà chỉ lấy một cái ý thức ra. Tuy rằng tách ra, nhưng giữa hai đứa vẫn có sự liên hệ rất lớn.

- Nhưng mà mẫu thân ...

Ngồi bên, Quang Minh thần s phản đối nói:

- Cái linh hồn ở trong cơ thể Đại Ngọc Lâm là một con Slime.

Là con gái vua của chúng thần, linh hồn con gái lại cùng dung hợp với một con ma thú hạ đẳng Slime. Điều này làm lão không chấp nhận.

- Slime thì đã sao nào ??

Cảm thấy giọng điệu khinh thường của Quang Minh thần s với Cầu Cầu, Cao Lôi Hoa khó chịu:

- Đừng có mà khinh thường Cầu Cầu của ta.

- Ấc.

Quang Minh thần s bắt mẫn lên tiếng:

- Không phải ta cái gì, chẳng qua Slime là một loài ma thú hạ đẳng nhất, tuyệt đối không thể cùng Đại Ngọc Lâm, con gái ta dung hợp linh hồn được!

- s, con qua đây một chút.

Sinh Mệnh nữ thần vẫy tay gọi Quang Minh thần s. Khóe miệng bà nở một nụ cười xấu xa.

- Mẫu thân.

s thấy nụ cười ẩn ý của mẹ thì cứng đờ cả người, sau đó vẻ bất đắc dĩ, đầy đau khổ đi lại gần mẫu thân.

Sinh Mệnh mẫu thần nhẹ nhàng vỗ lên đầu Quang Minh thần s!

- Bộp.

Thân thể s bị bàn tay bé nhỏ mềm mại này gõ lún sâu xuống tầm ba tấc đất.

Thái dương Cao Lôi Hoa toát mồ hôi lạnh. Cho tới tận bây giờ hắn vẫn không nghĩ tới người phụ nữ trông yếu đuối thế này lại có lực lượng kinh khủng như vậy. Đột nhiên Cao Lôi Hoa nhớ tới một việc., dường như bàn tay của Sinh Mệnh nữ thần vỗ lên đầu hắn không chỉ một lần. Nếu khi vỗ lên, Sinh Mệnh nữ thần cũng làm một phát như vậy...

- Mẫu thân.

Quang Minh thần s không một động tác phản ứng nào. Vì lão biết người mẹ đang mỉm cười tùm tùm này có uy lực thế nào. Thực lực của bà có lẽ chỉ có phụ thần mới biết được. Mà quan trọng nhất, đây là mẹ lão.

- Bộp!

Lại một phát nữa, bàn tay mẫu thần lại vỗ lên đầu Quang Minh thần s.

Thân hình của Quang Minh thần s lại lún sâu hơn một chút.

- Mẫu thân, ta đã biết, ha ha, việc chia cắt linh hồn ta sẽ giao cho người, ta lo lắng quá rồi, mẹ muốn tách ý thức của Ngọc Lâm ra khỏi con Slime đó thì theo ý mẹ vậy!

Dưới cường quyền, Quang Minh thần s thỏa hiệp.

- Vậy mới là con ngoan chứ.

Mẫu thân nhẹ nhàng cười. Sau đó vẫy vẫy tay với Cao Lôi Hoa.

- Cao Lôi Hoa.

Mẫu thân vẫy tay gọi Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa chỉ vào mình.

Mẫu thân nhẹ nhàng gật đầu.

Nhất thời, mồ hôi lạnh lại tuôn ra, hần đưa mắt nhìn Quang Minh thần Zues đang lún gần nửa người mà ái ngại. Mẫu thân sẽ không đối xử tàn bạo với cháu mình chứ...hic hic, đừng có giống như lão s nha.

Vươn tay, Sinh Mệnh nữ thần đặt tay lên đầu Cao Lôi Hoa. Nhưng không có vỗ xuống.

- Về đại lục rồi, nếu có rảnh nhớ lên đây thăm bà nhé.

Sinh Mệnh nữ thần vỗ vỗ đầu Cao Lôi Hoa nói.

- Vâng, vâng. Nhất định, nhất định rồi!

Cao Lôi Hoa chỉ có thể liều mạng gật đầu.

- Tốt lắm, giờ cháu đi nghỉ một ngày đi, chờ hôm nay bà lấy ý thức của Ngọc Lâm ra khỏi Cầu Cầu thì các cháu có thể đi được rồi.

Sinh Mệnh nữ thần dặn dò Cao Lôi Hoa.

- Được rồi, ta liền đi nghỉ một ngày, ngày mai trở về.

Cao Lôi Hoa lại liều mạng gật đầu.....

Ngày hôm sau.

- Đi theo ta.

Quang Minh thần s nói với Cao Lôi Hoa.

Ôm Mộng Ti trong lòng, Cao Lôi Hoa để Slime trên vai.

Đúng vậy, là Hoàng Kim Slime! Đúng là Slime Cầu Cầu!

Mà ở bên cạnh Sinh Mệnh nữ thần, linh hồn của Quang Minh nữ thần Ngọc Lâm đang bồng bênh một bên

Thuật chia lìa đã thành công. Sử dụng phương pháp của Sinh Mệnh nữ thần, thần cách cùng thần lực đã trả lại cho Quang Minh nữ thần, con thần thể thì trả lại cho Slime Cầu Cầu đáng yêu.

Sau khi hoàn thành thuật chia lìa. Bộ dáng của Cầu Cầu có vẻ càng mệt mỏi hơn, ngay cả chút khí lực cũng không hề có. Chỉ có thể đứng trên vai Cao Lôi Hoa mà gật gù.

Dưới sự dẫn đường của Quang Minh thần s, Cao Lôi Hoa đi theo lão lên đỉnh núi Orrin. Lần này, Sinh Mệnh mẫu thân đã lâu không bước chân ra khỏi cấm địa cũng đi theo.

Quang Minh thần s mang tất cả đi ra phía sau điện Chúng Thần. Đi tới một miệng giếng cổ.

- Nơi này là đường trở về đại lục! Nhưng xem ra lần này ngươi và thú ảo phải hợp thể thì mới ổn đó!

Ở bên, Quang Minh thần s vì linh hồn của Quang Minh nữ thần đã tách ra khỏi Cầu Cầu nên vui vẻ giải thích:

- Bởi vì không hiểu mấy ngày trước có chuyện gì xảy ra, khiến không gian của Già La đường bị vặn vẹo hỗn loạn. Bên trong không gian đều vặn vẹo hết rồi. Kỳ thật nếu ngươi không vội mà trở về, ta khuyên ngươi, tốt nhất nên chờ thêm vài năm sau.

Trong đó không lâu xuất hiện không gian hỗn loạn? Không phải do mình đại chiến với Kim Giáp Thần vệ đó chứ. Khóe miệng Cao Lôi Hoa méo

- Vài năm.

Cao Lôi Hoa cười khô. Đối với chư thần mà nói, vài năm chỉ trong nháy mắt mà thôi. Nhưng đối với Cao Lôi Hoa vừa mới trở thành Lôi thần thì vài năm không ngắn chút nào.

Hơn nữa, từ khi tiểu Mộng Ti từ ma ngục trở về thì khuôn mặt luôn có vẻ lo lắng e ngại. Hiện tại, Mộng Ti luôn muốn trở về đại lục.

- Cho nên, trước khi xuống con đường Già La này, ta nghĩ ngươi lên hợp thể với Cầu Cầu đi. Như vậy sẽ an toàn hơn!

Quang Minh thần s nói.

- Người muốn ta hợp thể với Cầu Cầu? Nhưng bây giờ Cầu Cầu suy yếu như vậy làm sao mà hợp thể?

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vuốt ve Cầu Cầu trên vai:

- Cầu Cầu đã mệt muốn chết rồi, nó không có chút lực nào để hợp thể nữa đâu.

- Kỳ thật, hợp thể có thể dùng lực lượng của ngươi.

Quang Minh thần s nói tiếp:

- Đừng để thú ảo của mình gánh hết sức lực khi hợp thể, tiêu hao sức ngươi có thể gánh tay cho thú ảo.

Trong mắt Cao Lôi Hoa tràn đầy kinh ngạc nhìn về phía Cầu Cầu tự nguyện gánh vác tiêu hao toàn bộ, Cao Lôi Hoa không khỏi có phần cảm động, nhẹ nhàng vỗ về an ủi Cầu Cầu.

- Đúng rồi, Cao Lôi Hoa. Giờ không gian đường Già La đã bị vặn vẹo rồi.

Giọng nói của mẫu thần đầy nhu hòa:

- Nếu muốn đi qua chỗ đó, ta có cái này, có lẽ giúp cháu một chút đó!

Mẫu thần cúi đầu, chậm rãi tháo một đồ vật trên ngón tay mình.

Đó là một chiếc nhẫn rất xinh đẹp. Chiếc nhẫn này nhìn rất xinh đẹp nhưng trông lại rất bình thường. Một loại mâu thuẫn kì lạ, bởi vì chiếc nhẫn này nhìn rất đẹp nhưng lại trông rất bình thường. Một loại mâu thuẫn kì lạ, bởi vì chiếc nhẫn này có một khối đá tròn hình cầu không biết làm từ gì ở

phía trên.

Nhưng trên nhẫn lại có những chú văn hấp dẫn ánh mắt lẫn linh hồn con người ta vào đó, nó giống như có mị lực đặc biệt làm con người rung động.

- Cái nhẫn này có thể giúp các cháu đi về đại lục an toàn.

Mẫu thần đem cái nhẫn đặt vào tay Cao Lôì Hoa. Cao Lôì Hoa, luôn làm bà nhớ đến một người khác.

- Cảm ơn.

Cao Lôì Hoa thật thà cảm ơn lớn, sau đó đến bên người Mộng Ti. Nhẹ nhàng vỗ về cô bé đang có triệu chứng như phát sốt.

- Nếu, cháu có người yêu. Cháu đưa cho người yêu cái nhẫn này nhé.

Sinh Mệnh mẫu thần nhẹ giọng nói, nhẫn này bà luôn muốn đưa cho Satan, để Satan tặng cho con dâu mình. Nhưng Satan đã không có duyên phận với cái nhẫn này rồi:

- Hãy đeo nhẫn này cho người mình yêu, nó sẽ mang lại may mắn cho cô bé!

- Cảm ơn, mẫu thần.

Cao Lôì Hoa nắm chặt nhẫn trong tay.

- Cầu Cầu, hợp thể đi. Lần này, hết thay tiêu hao cứ để ta.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Cầu Cầu.

Ánh mắt Cầu Cầu có ý cười, rất có nhân tính.

- Đúng rồi, Cao Lôì Hoa người là lôì thần đúng không?

Đột nhiên, Quang Minh thần s hỏi Cao Lôì Hoa trước khi bước chân vào giếng cổ.

- Đúng vậy.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu.

- Hãy mạnh hơn nữa đi.

Quang Minh thần s nói đầy ẩn ý:

- Còn nữa, hãy chú ý đến Tài Quyết chi nhận và Thần Phạt chi trượng nhé. Hai thứ này có phải là Lôì thần tiền nhiệm đưa cho người không?

- Ừ.

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- Hai cái đó có cất giấu một ít bí mật của cha ta. Người hãy trở lên mạnh mẽ hơn đi!

Quang Minh thần s nói:

- Ít nhất, phải đạt đến cấp độ Thần Vương chi cảnh!

Giống như lần hợp thể trước, chiến giáp và cự long màu vàng như kim loại xuất hiện. Ôm lấy Mộng Ti, Cao Lôì Hoa đi vào thông đạo Già La.

Đứng ở cửa thông đạo nhìn vào, chỉ thấy bên trong là một mảnh không gian vụn vụn, cái khôn gian này giống y như đúc không gian lẫn Cao Lôì Hoa bị lọt vào!

- Đúng rồi, vua của chúng thần. Còn có một người bạn của ta, Huyết Sắc Minh vương làm phiên người giúp ta tìm kiếm tung tích hắc ở thần giới.

Tuy không có tìm được Huyết Sắc Minh vương, nhưng bởi vì Mộng Ti đành phải trở về đại lục cho nên Cao Lôi Hoa đành phải nhờ Quang Minh thần s tìm kiếm giúp.

- Yên tâm, giao cho ta.

Quang Minh thần s gật gật đầu.

- Nhớ rõ, chỉ cần thông qua không gian vạn vẹo sẽ đến được bờ đại lục bên kia.

Quang Minh thần s ở một bên nói.

- Ủ, đi thôi.

Cao Lôi Hoa lên tiếng, sao đó lệnh cho cự long. Cự long chở Cao Lôi Hoa cùng Mộng Ti chui vào thông đạo Già La. Vừa vào không gian thông đạo, cảm giác vạn vẹo như lần trước, Cao Lôi Hoa chỉ có thể cố lấy mấy cục pin thiên kiếp để bảo vệ Mộng Ti trong lòng

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 367

Chuyện Xưa Của Vú Em

Cao Lôì Hoa ôm Mộng Ti bước vào thông đạo Già La.

Sinh Mệnh mẫu thần lẳng lẳng đứng trên miệng giếng nhìn bóng hình Cao Lôì Hoa khuất dần trong thông đạo.

- Mẫu thần.

Ở một bên, Quang Minh thần s nhẹ nhàng nói:

- Hắn đã đi rồi, chúng ta trở về đi.

- Đợi tí đã!

Sinh Mệnh mẫu thần thở dài.

- Cứ để ta nhìn thêm một lúc nữa.

- Vâng.

Quang Minh thần s lên tiếng, in lẳng đứng cạnh mẹ mình.

Lúc này Cao Lôì Hoa ôm Mộng Ti dùng tốc độ nhanh nhất để xuyên qua không gian thông đạo.

Đúng như lời Quang Minh thần s nói, việc hắn chỉ là chạy hết thông đạo này. Qua thông đạo này sẽ trở về đại lục.

Nhưng mà nhìn khoảng không mờ mịt vẩn vèo phía trước, Cao Lôì Hoa âm thầm cười khổ, nói xuyên qua là được, bộ xuyên qua dễ lắm sao!

- Rốt cuộc làm sao để xuyên qua nó một cách bình an đây?

Cao Lôì Hoa thì thầm.

Giống như chúa trời thương tình, phật tổ hiển linh... Đáp lại lời thỉnh cầu của Cao Lôì Hoa, trong lúc lão Cao đang đau đầu sốt vó thì chiếc nhẫn trên tay của Sinh Mệnh nữ thần tặng phát ra một luồng ánh sáng trắng nhu hòa.

Tại không gia thông đạo mờ mịt, luồng ánh sáng đó như một con đường xuyên suốt.

- Đây là, chẳng lẽ đây là đường về?

Nhìn con đường ánh sáng, Cao Lôì Hoa đột nhiên nhớ tới những gì mẫu thần nói. Sinh Mệnh nữ thần đã nói qua. Chiếc nhẫn này sẽ giúp hắn trở về đại lục bình an.

- Cảm ơn Sinh Mệnh nữ thần.

Cao Lôì Hoa nói với Mộng Ti, sau đó nhanh chóng đi theo con đường ánh

sáng.

Dưới sự dẫn đường từ ánh sáng của chiếc nhẫn, Cao Lôì Hoa thuận lợi đi xuyên qua một vùng không gian vắn vẹo, tốc độ càng lúc càng nhanh hơn.

- Oa~!

Lúc này tiểu Mộng Ti đang nằm trong lòng Cao Lôì Hoa mở to mắt nhìn khung cảnh xung quanh cô bé hưng phấn nhìn khung cảnh không gian hỗn loạn. Một khung cảnh mà cả đời cô bé mới được thấy qua. Đặc biệt nhất là những mảnh không gian nhỏ bé lấp lánh như thủy tinh trôi nổi, nếu bỏ qua tính nguy hiểm của nó, thì không gian này đúng là một nơi đầu tư cho du lịch tham quan rất tốt!

- Cần thận một chút, Mộng Ti!

Cao Lôì Hoa cười nhìn cô bé:

- Cần thận, cố gắng đừng chạm vào những mảnh vỡ đó nhé. Nếu không chúng ta sẽ gặp phiền phức đó.

- Vâng.

Tiểu Mộng Ti gật đầu, rút cánh tay đang định nắm lấy những mảnh vỡ lấp lánh đẹp để đó.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười cười. Tại chỗ này hắn cũng không dám sử dụng lĩnh vực tốc độ của mình, Không gian vắn vẹo đều là năng lượng hỗn loạn, Cao Lôì Hoa sợ khi mình sử dụng lĩnh vực thì không gian sẽ càng hỗn loạn hơn. Nhưng cho dù không sử dụng lĩnh vực thì tốc độ của Cao Lôì Hoa cũng cực kỳ khủng bố rồi.

Bay một lúc lâu, cuối cùng cũng nhìn thấy đầu ra từ ánh sáng trên nhẫn phát.

- Đến rồi, chuẩn bị hết tiền rồi.

Bao lâu như vậy mới đến nơi, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng thở phào.

- Chuẩn bị tốt, bay qua nơi này chúng ta sẽ trở về đại lục đó.

Cao Lôì Hoa nói với tiểu Mộng Ti.

- Vâng.

Mộng Ti gật đầu, bàn tay ôm Cao Lôì Hoa chặt hơn một chút.

Ôm chặt Mộng Ti, Cao Lôì Hoa cẩn thận dò xét bốn phía. Càng là phút cuối, Cao Lôì Hoa càng cẩn thận. Hắn biết nguy hiểm luôn ẩn núp ở những phút giây cuối cùng lúc con người ta thả lỏng nhất. Đặc biệt là lúc anh đang thành công...

Thần giới, bên ngoài miệng thông đạo Già La.

Sinh Mệnh mẫu thần và Quang Minh thần ở ngoài thông đạo nhìn lên một cái màn hình.

Mặc dù không thấy Cao Lôì Hoa trong thông đạo như thế nào nhưng cuối thông đạo, đầu kia đại lục, chúng thần có bố trí một cái ma pháp hình ảnh. Ma pháp này có thể truyền tải tất cả những sự việc ở đầu kia thông đạo lên

màn hình. Mà lúc này Sinh Mệnh nữ thần và Quang Minh thần s đang chăm chú nhìn vào màn hình này.

Trên màn hình đang hiển thị hình ảnh Cao Lôì Hoa đang dần dần lớn lên.

Nhìn thấy hình ảnh Cao Lôì Hoa, Sinh Mệnh nữ thần cũng thở phào nhẹ nhõm.

- Mẫu thần!

Đúng lúc này, ở một bên Quang Minh thần s đột nhiên kinh hoàngku, chỉ về một phía màn hình:

- Mẹ mau nhìn, xem nơi đó kìa!

Theo hướng tay Quang Minh thần s, Sinh Mệnh nữ thần nhìn vào một góc trên màn hình, tại góc cuối, có một mảnh hồ quang nhè nhẹ. Một mảnh hồ quang màu trắng.

- Đây là?

Đầu tiên Sinh Mệnh nữ thần đánh giá cẩn thận phiến hồ quang này. Tiếp theo kinh hoàng thốt lên.

- Đúng vậy mẫu thần, đây là tâm ma kiếp.

Quang Minh thần s cười khỏ một tiếng. Lão cũng không nghĩ tới thứ này dĩ nhiên là tâm ma kiếp. Phải biết rằng “tâm ma kiếp” này luôn xuất hiện rất là khó khăn. Trong truyền thuyết, chỉ có chủ thần tiến cấp mới có một phần vận cơ hội gặp phải tâm ma kiếp này.

Loại tâm ma kiếp này, cũng không gây thương tổn gì cho cơ thể. Bởi vì nó là một loại kiếp nạn của linh hồn, ma từ tâm sinh, nó gây tổn thương cho tâm linh con người. Đây là tâm ma kiếp.

Nếu trong lòng có ma kiếp, mà không nhanh chóng tỉnh táo, bảo hộ một tia thanh minh cuối cùng sẽ vĩnh viễn bị lạc trong ảo cảnh mà tâm ma sinh ra. Nó không bởi vì tu vi của anh cao hay thấp mà bị đánh bại, nó xuất phát từ ký ức bên trong, từ tâm hồn của bên người!

Nhưng tâm ma kiếp thì sao lại xuất hiện ở trong này? Quang Minh thần s có thể khẳng định hiện tại cũng không có chủ thần nào tiếp cấp! Hơn nữa cho dù có chủ thần tiến cấp, tâm ma kiếp cũng sẽ không xuất hiện trong này!

- Đây là chuyện gì?

Sinh Mệnh nữ thần quay đầu nhìn Quang Minh thần s.

- Ta cũng không biết.

Quang Minh thần s cười khỏ một tiếng, lão cũng đang bị vụ này làm rối tung rối vò. Thật là lạ!

Không chỉ Sinh Mệnh nữ thần không biết mà cả Quang Minh thần s cũng không biết. Không ai có thể biết tâm ma kiếp vì sao sinh ra. Không ai biết, chỉ sợ ngay cả Sáng Thế thần nắm giữ thiên kiếp cũng không biết, bởi vì thiên kiếp này cũng không phải Sáng Thế thần tạo ra....

Thậm chí người tạo ra nó cũng không biết.

Bởi vì, người tạo ra tâm ma kiếp này không ai khác là Lôì thần tân nhiệm,

lịch lãm tuấn tú, tấn cấp nhanh nhất – Cao Lôi Hoa.

Nói đến tâm ma kiếp, đó là một câu chuyện dài!

Tâm ma kiếp tồn tại sau khi Cầu Cầu biến dị vài ngày, lúc Sáng Thế Thần vệ xuống thu phục Cầu Cầu.

Việc là như thế này: Khi mà bốn Sáng Thế Thần vệ xuống duy trì trật tự thế giới, chuẩn bị bắt Cầu Cầu thì Cao Lôi Hoa xuất hiện, sau đó xảy ra trận đại chiến mấy trăm hiệp! Đến lúc cuối cùng, lão đại Cao Lôi Hoa tể ra hàng vip - Băng Lôi kiếp.

Bốn anh em nhà Sáng Thế thần vệ không địch lại oai thiên kiếp, mở ra khe nứt không gian dột lẹ.

Mà ngay lúc anh em bộ tứ thần mở không gian thì lão đại Cao Lôi Hoa hét lớn rồi quăng bom!

Năng lượng của băng lôi kiếp va chạm vào khe nứt không gian. Năng lượng cường đại trực tiếp đánh bay bốn anh em nhà thần vệ bay vào không gian...

Lúc này tất cả mọi người nghĩ đã xong, nhưng chưa đâu, bởi vì một ít năng lượng băng lôi kiếp trời xui đất khiến còn sót lại. Và một ít nhỏ nhoi đó cứ thế phiêu lãng trong không gian hỗn loạn này không tiêu tan. Thậm chí có dấu hiệu tiến hóa không ngừng.

Vốn thiên kiếp không thể tự mình tiến hóa.

Nhưng do mây cục pin của lão Cao trong cơ thể lão đã lây nhiễm một ít cái gì đó... Hơn nữa, khi đến không gian hỗn loạn này, nó gặp phải năng lượng hỗn độn. Là năng lượng sơ khai của thế giới, có thể cho tất cả vật thể hấp thu. Bao gồm luôn thiên kiếp!

Vì thế, chỉ vài ngày ngắn ngủi, một chút lực lượng còn sót lại của băng lôi kiếp đã dễ dàng hấp thu năng lượng hỗn độn mà tiến hành nghịch thiên thành siêu cấp vippro --- tâm ma kiếp.

Kể đến đây chúng ta không thể không thốt một câu: Đời không nói được chữ ngờ! Ôi! Bất ngờ! Có lẽ câu này phát pháp hơn một chút: Nhân nào quả nấy. Gieo ác mà chưa gặp không phải là không gặp mà do nó chưa đến thôi!

Mà hạt giống thiên kiếp Cao Lôi Hoa đã gieo rồi, thiện tai, đồng chí chuẩn bị ăn quả của mình đi!

Phát hiện này một mảnh tâm ma kiếp không chỉ Sinh Mệnh nữ thần và Quang Minh thần s.

Lúc này, phía cuối là con đường, Cao Lôi Hoa đã nhìn thấy một mảng hồ quang màu trắng. Nhìn nó thật mỏng manh, có dấu hiệu bị tắt ngúm bất cứ lúc nào.

Nhưng Mộng Ti nằm trong lòng Cao Lôi Hoa vừa nhìn thấy lập tức theo bản năng co rúm người lại.

- Đây là, cái gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn mảnh hồ quang này, đánh giá cẩn thận nó, Cao Lôì Hoa cảm thấy nó có một chút năng lượng thiên kiếp bên trong rất yếu ớt. Quan trọng hơn, Cao Lôì Hoa cảm thấy sự thân thiết, hoài niệm xa xưa từ nó phát ra.

Đáng chết. Cảm giác thân thiết? Ta sao lại có cảm giác thân thiết với nó cơ chứ? Cao Lôì Hoa không khỏi vỗ đầu mình. Chẳng lẽ mấy ngày nay mệt nhọc quá, hooc-moon mất cân đối?

- Ba ba, chúng ta làm sao bây giờ?

Tiểu Mộng Ti ngẩng đầu, ánh mắt trong veo như nước nhìn Cao Lôì Hoa. Từ bản năng, cô bé muốn né xa cái hồ quang màu trắng này.

- A, an tâm đi. Ôm chặt ta. Chúng ta đi qua.

Cao Lôì Hoa cười cười, an ủi Mộng Ti nói:

- Đừng quên, ta là Lôì thần.

- Thiên kiếp ta đều đã xài qua, một chút hồ quang thì làm gì được ta cơ chứ.

Cao Lôì Hoa âm thầm vì chính mình mà nỗ lực. Sau đó âm thầm vận dụng lôì thần lực ngưng tụ quanh thân, Chuẩn bị xong mới cẩn thận dè dặt đi vào trong mảnh hồ quang này, đồng thời tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào hồ quang, đề phòng có chuyện bất ngờ xảy ra.

Nhưng khi Cao Lôì Hoa bước vào bên trong đó thì không hề có cảnh tượng gì diễn ra, chỉ là một mảng không gian trắng xóa mà thôi.

Mà mảng khoảng không gian này hình như sợ Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa đi đến đâu thì lập tức dạt sang hai bên, tạo thành một lối đi cho Cao Lôì Hoa.

- Đây là chuyện gì?

Cao Lôì Hoa nghi hoặc nhìn hồ quang màu trắng này. Chẳng lẽ mình cùng hồ quang này có quan hệ gì sao? Nếu không tại sao lại có cảm giác thân thiết như vậy chứ?

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ nhiều, Cao Lôì Hoa lập tức ôm chặt lấy Mộng Ti đi nhanh.

Mà hồ quang cũng nhanh chóng tản, tạo lối đi cho Cao Lôì Hoa. Loại tình huống này cứ xảy ra mãi cho đến khi...

Đến khi Cao Lôì Hoa đi tới khu vực trung tâm của hồ quang thì dị biến xảy ra!

Mảnh hồ quang kia bỗng nhiên ào vào trung tâm, nổ tung lên.

Đột nhiên xảy ra một vụ nổ, ánh mặt trời làm chói mắt Cao Lôì Hoa không kịp thích ứng, chỉ thấy một vùng trắng xóa trước mặt, cái gì cũng không nhìn thấy....

Sau đó, giống như đang nằm mơ, Cao Lôì Hoa cảm thấy thân thể mình nhẹ bồng bênh, không có một chút sức nặng cứ trôi nổi trên không trung đi về phía trước....

Không biết đã bao lâu...

- Bíp ~ Bim ...bim!

Âm thanh chói tai vang lên, Cao Lôi Hoa cảm thấy mình như từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục. Lập tức Cao Lôi Hoa mở mắt. Ngay sau đó, Cao Lôi Hoa sững sờ tại chỗ.

Ở trước mặt hắn, là một chiếc màu lam... chiếc xe. Đúng vậy, là một chiếc xe, Cao Lôi Hoa thậm chí có thể nhìn thấy rõ ràng nhãn hiệu của chiếc xe đó, đó là sản phẩm của một công ty sản xuất xe nổi tiếng trong nước....

Mà hắn, đang đứng giữa đường cái

- Nơi đây là?

Cao Lôi Hoa chăm chú nhìn xung quanh.

- Ngại quá, tiên sinh người có thể đi vào lề đường không?

Trên xe, một giọng nói quen thuộc rót vào tai Cao Lôi Hoa.

Đưa mắt nhìn lên, một người phụ nữ trẻ tuổi đeo kính đang nói với hắn, mà bên cạnh là một chiếc xe nô, trên nô còn có một em bé tầm mấy tháng tuổi, không biết là trai hay gái

- Oanh!

Đầu lão Cao trống rỗng!

Nơi này, là nơi đầu tiên hắn gặp Vũ Hình. Khi đó hắn là một thành viên có chút thành tựu trong đội 13. Lúc đó hắn mới tầm 22, 23 tuổi, và mới đạt được thực lực cấp năm mà thôi! Hắn còn nhớ rõ, lúc ấy hắn nhận được một cái nhiệm vụ hung hiểm vạn phần. Có thể nói đó là nhiệm vụ gần như mười phần sẽ chết! Trước khi chấp hành nhiệm vụ, đội 13 cho Cao Lôi Hoa bốn ngày để chuẩn bị.

Cái này cũng có một ý khác, đó là sử dụng bốn ngày này để làm gì thì làm, lo lắng hậu sự cho mình...

Cho nên, Cao Lôi Hoa có chút thất thần, sau đó liền gặp gỡ Vũ Hình.

- Đây là chuyện gì? Ảo giác hay là ta đang nằm mơ?

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng tự hỏi.

Trong thần giới, Sinh Mệnh nữ thần cùng Quang Minh thần s cười khỏ nhìn lên màn hình, Cao Lôi Hoa đang ngơ ngác đứng yên một chỗ

.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 368

Đỉnh Cao Kim Tự Tháp, Cảnh Giới Thần Vương.

Vũ Hình, nhìn này thuộc thân ảnh này, Cao Lôì Hoa khó nén khỏi kích động trong lòng. Hắn có thể cảm thấy thân thể mình đang run lên.

Vũ Hình! Cao Lôì Hoa muốn mở miệng, gọi cái tên mà mình ngày đêm thương nhớ, muốn tiến tới ôm lấy thân thể nàng vào mình, muốn hòa tan cả hai ra. Nhưng ngay sau đó, Cao Lôì Hoa mới bắt đầu cảm thấy mình không thể khống chế được thân thể này!

Căn bản không chịu sự khống chế của hắn, lúc này thân thể của Cao Lôì Hoa rất dễ phép lùi sang một bên, sau đó tránh xe của Vũ Hình.

- Rin !! ~

Xe Vũ Hình chạy như bay qua người Cao Lôì Hoa. Mà Cao Lôì Hoa chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Đây là chuyện gì? Chết tiệt, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! Cao Lôì Hoa có thể cảm giác được, thân thể của mình không chịu sự khống chế của hắn. Lúc này hắn có một loại cảm giác, giống như khống chế thân thể này là một người khác, mà hắn chính là lấy góc độ khác nhìn lại mọi chuyện trong trí nhớ.

Giống như linh hồn phụ thể bám lên cơ thể, thông qua chuyện trong quá khứ, kí ức mà cảm nhận vui buồn tủi giận. Mà bản thân không sao can thiệp vào chuyện đang diễn ra.

- Chẳng lẽ, ta đang nằm mơ sao?

Cao Lôì Hoa bình tĩnh suy tư về mọi chuyện đang xảy ra trên người mình. Nhớ lại lúc mình đi qua không gian vụn vẹo của thông đạo Già La. Cao Lôì Hoa bắt đầu hoài nghi mình có hay không bị vấy vào một cái áo giáp không?

- Ha ha, Cao Lôì Hoa người đến sớm nha.

Lúc Cao Lôì Hoa đang nghĩ, cách đó không xa một gã mập chạy tới.

- A, mập mập, người cũng đến đây à?

Thân thể Cao Lôì Hoa ngẩng đầu về phía mập mập, sau đó vẫy tay. Mập mập này chính là gã mập vào nhà Vũ Hình trước một ngày Cao Lôì Hoa đi chặn đầu đạn hạt nhân. Đây cũng là một trong những người anh em tốt nhất của Cao Lôì Hoa ở đội 13.

- Những người khác đâu?

Cao Lô Hoa hỏi. Trong trí nhớ, hôm nay hình như là ngày nghỉ ngơi cuối cùng của bốn ngày. Buổi tối hôm nay, là lúc bọn họ chấp hành nhiệm vụ. Cùng hẩn mà mập mạp ra còn có hai người nữa.

- Tiểu Vương cùng Tiểu Đào Tử cũng gần tới rồi. Có lẽ gần đến rồi đó.

Mập mạp đi tới bên người Cao Lô Hoa cười nói:

- Lần này có nắm chắc không? Lô Hoa, phải biết rằng lần này dựa vào người là chính đó.

- Nắm chắc? Dựa vào ta?

Cao Lô Hoa cười khở một tiếng:

- Đối phương là dị năng giả cấp sáu, lại là đỉnh cấp chuẩn bị đột phá cấp bảy. Ta có thể nắm chắc cái gì đây.

Mập mạp cũng cười khở, trước kia nếu gặp chuyện gì nghiêm trọng thì hẩn đều lái câu chuyện chuyển sang hướng khác. Nhưng lần này mập mạp không có nói sang chuyện khác, gã thờ dài. Cảm thấy thấy khó khăn. Cuối cùng, mập mạp nhìn lại Cao Lô Hoa nói:

- Lão Cao, ta muốn nhờ người một chuyện.

- Chuyện gì?

Cao Lô Hoa ngẩng đầu hỏi.

- Nếu lần này, ta chết, người giúp ta chiếu cố mẹ ta được không?

Mập mạp ngẩng đầu nhìn Cao Lô Hoa.

- Giúp người chiếu cố mẹ người sao? Được rồi. Nhưng điều kiện trước tiên là ta phải sống đã.

Cao Lô Hoa vỗ vỗ bả vai mập mạp, lời nói của gã làm Cao Lô Hoa cảm thấy nặng trĩu. Chứng kiến chuyện này, Cao Lô Hoa cũng cảm thấy buồn thương theo. Trong trí nhớ, nhiệm vụ lần này, của Cao Lô Hoa là nhiệm vụ nguy hiểm nhất trong đời hẩn.

Lúc chấp hành nhiệm vụ này, Cao Lô Hoa mới chỉ là một dị năng giả lô hệ mới tấn cấp năm. Mà mập mạp trước mặt chỉ là một dị năng giả thổ hệ cấp bốn. Mà Tiểu Vương mập mạp nói mới là võ giả cấp bốn. Tiểu Đào Tử lại là một gã lực lượng hệ cấp bốn luôn.

Nhưng mục tiêu của nhiệm vụ lần này lại là một dị năng giả cấp sáu !!! Cho dù là bốn người cấp cao trong trung đẳng như đám Cao Lô Hoa cũng không thể so sánh với cấp thấp nhất trong cao đẳng.

Mà mọi người đều biết. Chênh lệch giữa cấp năm và cấp sáu đâu cứ phải là cứ nhiều người là bù được. Một gã dị năng cấp sáu có thể xử lý gần mười dị năng giả cấp năm một cách dễ dàng.

Vốn theo lý thuyết, loại cấp bậc nhiệm vụ này không phải dành cho đám người Cao Lô Hoa trong tổ 13. Mà vì là những vị tổ trưởng của các đội có thực lực cấp sáu mới đúng, Nhưng không biết vì sao, tổ chức lại cử bốn người họ làm cái nhiệm vụ này.

Trong lúc nhất thời, khuôn mặt mập mạp và Cao Lôì Hoa đều tối lại.

Đêm đã khuya, nhưng ban đêm ở thành phố khác hẳn với ban đêm ở vùng nông thôn. Ở đây sôi động hơn nhiều.

Hôm nay hình như là mười năm, Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Ở nơi đó, một vầng trăng tròn chiếu rọi cả bầu trời đêm. Vốn, hôm nay là mọi người trong nhà đoàn viên – Tết Trung Thu.

- Lôì Hoa. Mục tiêu xuất hiện. Chúng ta phải đuổi kịp.

Lúc này, mập mạp nói nhỏ với ba người Cao Lôì Hoa.

- Tốt, chúng ta cẩn thận hơn một chút. Khoảng cách không nên gần quá. Thực lực của đối phương mạnh hơn chúng ta, nếu không cẩn thận có thể sẽ bị hấn phát hiện.

Cao Lôì Hoa cũng nói nhỏ với các đồng đội của mình.

Mà phía sau Cao Lôì Hoa là hai người đàn ông. Gầy hơn một chút là Tiểu Vương, gã là cô võ giả cấp ba. Là một thanh niên gầy gò, gã mới gia nhập đội 13 không lâu. Tiểu Đào Tử lại là một người đàn ông cường tráng, là dị năng giả hệ lực lượng, hẳn là tay cận chiến cừ khôi.

- Ủ, hiểu rồi.

Mục tiêu xuất hiện, đây là một người phương tây khôi ngô. Đầu tiên hẳn đi ra từ một khách sạn, sau đó dạo bước trong đô thị đêm khuya.

- Theo sau.

Cao Lôì Hoa đưa tay ra hiệu, cả ba người dùng phương pháp đặc thù bám theo sau.

- Thành phố nào nhiệt không phải là chỗ tốt để giao đấu. Cho nên cả nhóm cố gắng tìm một nơi vắng vẻ để ra tay, hơn nữa là cần một thời cơ thích hợp chín muồi.

Nhưng mà đúng lúc này, có lẽ ông trời cũng hiểu ý, mục tiêu bắt đầu rời khỏi thành phố đông đúc, đi về vùng ngoại thành vắng vẻ.

Đi theo mục tiêu ra ngoại ô, Cao Lôì Hoa cùng đồng đội nhìn nhau. Trong mắt bốn người hiện lên một tia cười khở, mục tiêu có lẽ đã phát hiện ra bọn họ cho nên mới cố ý đi ra khu vực ngoại ô này.

Nhưng cho dù là bị dẫn mũi, cả đám vẫn kiên trì theo nhiệm vụ. Bởi vì đêm này là cơ hội duy nhất của họ! Cho dù đối phương cố ý dẫn bọn họ đến, bọn họ cũng chỉ có thể kiên trì.

Cố sức gặt đầu, bốn người lập tức dựa theo sắp xếp từ đầu áp sát đánh bắt ngờ!

Dị năng hệ lực lượng là Tiểu Đào Tử khẽ quát một tiếng, nhảy lên tấn công đầu tiên. Hệ lực lượng là tám thuần thục tốt nhất, đồng thời cũng là người có công kích vật lý mạnh nhất trong bốn người.

Sau đó Cao Lôì Hoa cùng hai đồng bọn khác thành thế gọng kiềm kẹp chặt lại hai bên, người còn lại thì bọc hậu đề phòng đối phương bỏ chạy.

Chiến đấu, nhanh chóng bắt đầu.

- Khắc khắc! Đêm nay trăng tròn, xem ra màn đêm ủng hộ ta!

Thì thầm, người phương Tây đột nhiên cười lớn một tiếng. Hắn có lẽ đã phát hiện có người bám theo mình nên cố ý đi ra ngoài ô.

Nhưng bây giờ đối với tiểu đội bốn người Cao Lôì Hoa mà nói thì dù mục tiêu có ý hay không cũng không quan trọng nữa.

Đầu tiên Tiểu Đào Tử nổi giận gầm lên một tiếng, di năng hệ lực lượng tùy tâm mà phát ra. Tiếng xương cốt vang lên, cơ bắp hắn phồng lên. Lúc này, hắn vùng quỳen to hơn cái bát nhè thẳng mục tiêu!

- Ha ha, một đêm trăng tròn, bóng đêm xưa tan!

Người đàn ông phương Tây cuồng tiếu, đột nhiên, vô số màu bạc từ trên người hắn bốc lên. Chỉ trong nháy mắt, người phương tây đã hóa thành một con sói màu bạc!

- Chết tiệt! Người sói!

Cao Lôì Hoa mắg một tiếng, đêm trăng tròn, thực lực người sói tăng lên cỡ hai lần là ít.

Chiến đấu, bắt đầu....

- BÙm!

Một tiếng nổ, quỳen của Tiểu Đào Tử đánh lên nên ót người sói này. Nhưng một quỳen phá đá đó không gây ra một chút thương tích nào cho người sói.

Ngược lại tay của Tiểu Đào Tử run lên cầm cập, hắn có cảm giác mình đâm lên một khối kim loại cứng rắn vô cùng.

- Hú hú hú! ~

Người sói hú lên, quay người tăt về phía Tiểu Đào Tử.

Tốc độ người sói quá nhanh, tiểu Đào không kịp phản ứng thì đã ăn một tăt này. Móng vuốt đi qua ngực tiểu Đào, một bàn tay đầy máu đã xuyên qua ngực tiểu Đào!

Mới vừa đôi mắt. Bốn người Cao Lôì Hoa đã hi sinh một người!

Cao Lôì Hoa cười khỏ, một cấp ba, hai cấp bốn cộng thêm một gã vừa tăn cấp năm lại đi đôi phó với một người sói trong trạng thái đỉnh điểm đêm trăng tròn. Chiến đấu như vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Nhìn đồng đội bị đánh bại liên tục, lòng Cao Lôì Hoa nóng như lửa đốt.

- Hú!

Móng vuốt của người sói đã đâm sâu vào bụng mập mạp, mà bên cạnh là tiểu Vương, cũng đã ngã gục trong vũng máu.

Hiện tại, duy nhất không ngã xuống, chỉ có Cao Lôì Hoa.

Ánh mắt đỏ như máu của người sói nhìn chằm chằm Cao Lôì Hoa. Cái miệng của hắn lộ ra một tia đắc ý cười. Đối với hắn, người thanh niên 22, 23 tuổi này đã chết chắc rồi.

Cao Lôì Hoa cắn chặt răng, đôi mắt đen nhìn chằm chằm người sói. Hắn

bây giờ hạn thực lực của mình sao quá yếu ớt, nếu hấn có thể mạnh hơn, có thể mọi việc đã không thế này.

- A A A! ~~

Cao Lô Hoa quát, lôi quang như những hạt nước mưa đánh về phía người sói. Nhưng lôi quang dày đặc này vẫn bị người sói né một cách dễ dàng. Cho dù không tránh được thì người sói cũng dùng móng vuốt bóp tan lôi quang đó.

- Khắc khắc, bây giờ đến phiên ngươi. Dị năng giả lôi hệ cấp năm.

Người sói giờ móng vuốt lên bước lại gần Cao Lô Hoa.

Nhìn đồng đội gục ngã trong vũng máu, lại nhìn thấy người sói xuyên qua lôi quang dày đặc lại gần. Lúc này, Cao Lô Hoa không xác định được đây là sự thật hay là giấc mơ nữa. Cũng không biết hiện tại mình là Lôi thần có sức mạnh kinh thiên hay chỉ là một dị năng giả lôi hệ cấp năm yếu ớt.

Mà bây giờ, hấn, khao khát, khao khát đột phá, khao khát lực lượng.

- Lực lượng, ta muốn lực lượng! Ta muốn đánh bại hết mọi lực lượng!

Đôi mắt đen của Cao Lô Hoa đỏ bừng lên, lúc này quyết tâm khao khát lực lượng đã được gieo vào trong lòng Cao Lô Hoa.

- Khắc khắc. Muốn lực lượng? Muốn đột phá? Khắc khắc, lực lượng không phải nói là có được! Đột phá cũng không phải nói đột phá là đột phá đâu!

Người sói cười quái dị. Giờ móng vuốt bén nhọn chụp xuống đầu Cao Lô Hoa.

Móng vuốt của người sói lớn dần trong mắt Cao Lô Hoa...

Cả thế giới trong mắt Cao Lô Hoa đều tối đen, trong mắt chỉ còn hình ảnh cái móng vuốt của người sói đang to dần. Cái móng vuốt này càng lúc càng lớn

Đột nhiên, một tia chớp màu vàng xẹt qua thế giới ảm đạm trong mắt Cao Lô Hoa, một cảm giác kì quái dâng lên trong lòng Cao Lô Hoa! Giống như người chết đuối vớ được phao, Cao Lô Hoa cố gắng bắt lấy tấm phao đó....

Rốt cuộc, đã lĩnh ngộ được cái phao cứu sinh đó, ..., đột phá!

Nháy mắt, khí thể bá đạo từ trên người Cao Lô Hoa tràn ra! Cao Lô Hoa đột phá!

Mà người đột phá không chỉ dị năng giả lôi hệ cấp năm trong trí nhớ. Mà đột phá còn có Lôi thần Cao Lô Hoa.....

Lúc móng vuốt của người sói chạm đến đầu Cao Lô Hoa thì Cao Lô Hoa đưa tay ra bóp một cái!

- Bụp!

Có cái gì đó hình như vỡ tan!

Là không gian! Bị bóp nát là không gian, là không gian mà Cao Lô Hoa và người sói kia chiến đấu. Hiện tại, không gian này đã bị Cao Lô Hoa bóp nát.

Nhìn lão Cao trước mặt, người sói cảm thấy móng vuốt của mình chuẩn bị chạm vào người Cao Lôì Hoa! Nhưng một chút khoảng cách đó lại khiến cho người sói cảm thấy như cách xa vô cùng tận!

- Quả thế. Đây là không gian băng hoại trong pháp tắc không gian.

Cao Lôì Hoa nói thầm! Đồng thời, một vòng lôi quang dưới chân Cao Lôì Hoa hình thành, vòng sáng dần dần rõ ràng. Đây là vòng sáng đại biểu cho lôi thần đã hiểu rõ pháp tắc chung cực của lôi hệ!

Cùng loại vòng sáng đó, ở dị giới có một tên gọi. Cái tên chỉ có các vị thần biết được.

Đó là khi thần tiên cấp, đạt tới bình chương cuối cùng mà Sáng Thế thần đặt ra, trở thành thần vương, vòng sáng đó chính là vòng sáng thần vương! Một loại giới hạn trong truyền thuyết.

Chủ thần đột phá lên thì sẽ đạt đến cấp độ thần vương!

Nếu nói nhân loại từ cấp sáu đột phá nên cấp bảy là một bình chương vô cùng khó khăn thì từ chủ thần lên thần vương cũng là bình chương của thần như nhân loại!

Đạt tới cảnh giới thần vương có thể nắm giữ một thứ liệt vào cấm kỵ của Sáng Thế thần, pháp tắc cấm kỵ --- pháp tắc không gian!

Đó là thứ mà được xưng chỉ có Sáng Thế thần nắm giữ. Nhằm duy trì vì tránh có người sở hữu pháp tắc không gian, Sáng Thế thần đã lập ra một tầng bình chương, chỉ có người nào vượt qua được tầng bình chương đó mới có thể nắm giữ pháp tắc cao nhất là không gian!

Đáng tiếc, từ xưa đến nay, từ thần tu luyện lên chủ thần thì có. Nhưng từ chủ thần đột phá lên thần vương thì chưa có một ai! Ít nhất là hiện tại thần giới vẫn chưa có người như vậy!

Chỉ có chủ thần vượt qua được tầng bình chương này mới có tư cách xưng là thần vương!

Mà chênh lệch giữa thần vương mà chủ thần gian đã không còn dùng số lượng để bù đắp nữa. Thần vương nắm giữ pháp tắc về không gian có thể dựa vào không gian hành hạ vài vị chủ thần đến chết đi sống lại! Giống như “không gian phong tỏa” “không gian ngưng đọng” “không gian băng hoại”

....

- A!

Lúc này, Cao Lôì Hoa nở nụ cười. Thần vương chi cảnh, đây là đỉnh cao của Kim Tụ Tháp thực lực.....

Thần giới, Sinh Mệnh nữ thần cũng Quang Minh thần s nhìn chăm chăm vào cột sáng kia.

Trong cột sáng đó, ánh mắt Cao Lôì Hoa chậm rãi mở

]

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 369

Đề Ta Giúp Người Một Lần (Phần 1)

Sau khi Cao Lôì Hoa mở mắt ra thì phát hiện mình vẫn đang còn đứng trên thông đạo Già La. Lúc này, những tia hồ quang màu trắng yếu ớt như những đũa trẻ vẩy xung quanh giống như hấn là ba của chúng vẩy. Những tia hồ quang này bập bênh như nhảy múa!

- Quả nhiên, tất cả những chuyện khi nãy chỉ là một giấc mơ mà thôi!

Cao Lôì Hoa than nhẹ một tiếng. Thì ra những chuyện khi nãy chỉ là một giấc mơ mà mình trải qua. Mà dẫn dắt mình vào giấc mơ này có lẽ là những tia hồ quang màu trắng này. Cao Lôì Hoa nhìn những tia hồ quang màu trắng đang nhảy múa xung quanh mình.

Không hiểu vì sao, mỗi khi nhìn thấy những tia hồ quang đó, Cao Lôì Hoa lại có cảm giác kỳ quái. Cao Lôì Hoa cảm giác được, vừa rồi, hình như những tia hồ quang màu trắng đó vừa giúp hấn ?! Chẳng lẽ những tia hồ quang này cố ý đưa hấn vào mộng cảnh rồi giúp hấn thoát ra để tăng thực lực của hấn lên sao?

Đúng như Cao Lôì Hoa đoán, không một ai ngờ rằng, là kiếp cao nhất trong các loại thiên kiếp – Tâm ma kiếp lại chủ động giúp đỡ người khác. Và nhất là chủ động làm tăng thực lực người độ kiếp, giúp người độ kiếp thoát khỏi tâm ma của mình.

Thiên kiếp sao lại chủ động giúp người ta tăng cảnh giới cơ chứ? Chẳng lẽ thiên kiếp cũng có trí tuệ sao?

Về vấn đề này, các chư thần cũng từng thảo luận bàn cãi rất nhiều, nhưng không một ai dám chắc thiên kiếp cũng có trí tuệ như mình cả.

Trong thần giới cũng có thần đoán rằng thiên kiếp có trí tuệ của mình. Về điểm này chỉ có vị thần nào trải qua thiên kiếp mới có thể hiểu được, mỗi vị thần đều kể lại cảm giác lúc mình độ kiếp. Lúc đó, không phải cứ dùng sức lực hùng hậu trông đỡ là được, mà lúc đó, họ có cảm giác như mình đang cùng một cao thủ so chiêu thức với nhau, cứ như thiên kiếp có trí tuệ và muôn thử tài người vẩy.

Mà lần này, thông qua việc Cao Lôì Hoa trải qua cũng chứng minh thiên kiếp có trí tuệ của mình. Chỉ không biết trình độ của thiên kiếp pháp triểu

đến mức nào mà thôi. Nhưng chắc chắn là nó cũng có lỗi suy nghĩ riêng của mình.

Về phần vì sao tâm ma kiếp lại giúp Cao Lôi Hoa thì có thể xem tâm ma kiếp là do băng lõi kiếp trong cơ thể Cao Lôi Hoa tiến hóa mà thành, cho nên có chút thân cận với Cao Lôi Hoa thôi. Dù sao băng lõi kiếp bị Cao Lôi Hoa nén thành pin trong người cũng đâu phải thời gian ngắn, lấy nhiễm một chút chân khí cũng lên....

- Hà ?!

Cao Lôi Hoa mở mắt, sau đó nhìn lên con đường phía trước mà nở nụ cười.

Mà bên kia, Quang Minh thần s cùng Sinh Mệnh mẫu thần nhìn Cao Lôi Hoa cười trên màn hình có cảm giác Cao Lôi Hoa đang mỉm cười chào cả hai.

- A? Hẳn phát hiện chúng ta?

Quang Minh thần s nhìn thấy có vẻ như Cao Lôi Hoa đang chào hai người lên có phần kinh ngạc nói.

- Có lẽ phát hiện ra, cũng có thể là ngẫu nhiên mà thôi.

Ở một bên, Sinh Mệnh nữ thần nghiêm trang nói, nhưng lời của nàng, tựa hồ không có ý nghĩa gì cả, nói cũng như không...

- Hà, tốt lắm.

Cao Lôi Hoa nói nhỏ, sau đó phát tay những tia hồ quang màu trắng đang vui vẻ nhảy múa quanh mình.

- Ba, chúng ta đi ra ngoài đi?

Mộng Ti lắc lắc cánh tay của Cao Lôi Hoa, nhìn Cao Lôi Hoa nói.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa gật đầu, bây giờ hẳn vẫn còn đang nhớ lại những hình ảnh trong giấc mơ của mình.

Vừa nghĩ đến những cảnh trong giấc mơ, Cao Lôi Hoa vừa ôm Mộng Ti lẳng lặng trên thông đạo Già La.

Ngừng lại chốc lát, đột nhiên Cao Lôi Hoa không bay tới nữa.

- Không gian, cắt.

Cao Lôi Hoa thản nhiên nói ra ba chữ.

Đúng lúc này, đột nhiên một cái thông đạo màu đen bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Cao Lôi Hoa và tiểu Mộng Ti. Cái thông đạo nhỏ màu đen này cứ như một hố đen sâu không thấy đáy.

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa cười ha ha. Thẳng chân dạo bước trên thông đạo màu đen này...

Cao Lôi Hoa vẫn không biết, chỉ một động tác này của hắn đã khiến cho Quang Minh thần s ngơ ngác kinh ngạc không thôi.

- Cái này, hẳn là làm như thế nào vậy?

Quang Minh thân s kinh ngạc nhìn Cao Lôi Hoa:

- Nếu tốc độ đạt đến một trình độ mà vị diện không chịu được thì có thể mạnh mẽ phá vỡ không gian. Lấy tốc độ của hắc thì có thể làm được chuyện đó. Nhưng nhìn hắc vậy giờ, hình như, không phải là lấy tốc độ phá hủy không gian...

- A.

Sinh Mệnh nữ thần nhìn thấy cảnh này trên màn hình, nở nụ cười. Bà đứng dậy rồi đi ra ngoài:

- Được rồi, s à! Thời gian cũng không còn sớm, có lẽ mẹ phải về rồi.

Sinh Mệnh nữ thần bước ra ngoài, khoe miệng nàng lộ ra nụ cười mỉm. Có lẽ, thực sự có người đột phá được bình chương mà ông đạt ra rồi, Sáng Thế thần ạ.

Tại thông đạo màu đen không thấy đáy đó, Cao Lôi Hoa thả lỏng người, dùng tốc độ cực nhanh đi qua thông đạo.

Tại thời điểm bên trong thông đạo này, Cao Lôi Hoa có loại cảm giác cực kỳ kỳ diệu! Giống như bên trong không gian này, hắc có thể nắm giữ tất cả lực lượng không gian. Cứ mỗi lần sử dụng lực lượng không gian, hắc cảm thấy thêm một phần mới lạ. Có lẽ là lần đầu nắm giữ lực lượng pháp tắc không gian nên như vậy chăng?

Xem ra, mình phải bố trí thời gian tập làm quen với lực lượng này mới được. Cao Lôi Hoa âm thầm nghĩ.

Không gian thông đạo không hổ là phương pháp giao thông tốc độ cao nhất. Chưa đầy buổi trà đã có thể đi đến hết thông đạo này rồi.

Bước chân ra khỏi thông đạo, Cao Lôi Hoa đặt chân lên một vùng đất đầy băng tuyết bay trắng xóa, khung cảnh thật lạnh mạt. Chỉ có điều, vừa đặt chân xuống, hơn nửa chân đã bị lún sâu vào trong lớp tuyết trắng trên mặt đất.

- Híc !!

Bước chân ra khỏi thông đạo, lão Cao lập tức rên rỉ rồi. Hình như địa điểm truyền tống bị sai thì phải. Vốn mục tiêu là tại Quang Minh đế đô. Không biết đây là nơi nào nữa. Hic, hình như lão Cao thật sự không có duyên với món truyền tống thì phải, ăn rồi lạc bến không à!

Đi ra khỏi không gian thông đạo, lớp áo giáp lập tức thu vào trong cơ thể, sau đó Cầu Cầu xuất hiện bên cạnh Cao Lôi Hoa.

Khôi phục lại bản thể, Cầu Cầu lại tiếp tục đến chỗ ngủ yêu quý của mình, trên vai Cao Lôi Hoa.

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa vỗ nhẹ Cầu Cầu. Lần hợp thể này, tất cả phí tổn về năng lượng đều do Cao Lôi Hoa gánh vác, cho nên nhìn Cầu Cầu có phần khỏe mạnh hơn trước rất nhiều. Vỗ vỗ Cầu Cầu, Cao Lôi Hoa thở một hơi. Hơi

thở lập tức trở thành sương. Nơi đây, nhiệt độ thấp quá, cho nên vừa thở ra, hơi nước bên trong hơi thở đã hóa thành băng, tạo lên lớp sương trắng.

- Híc, sao lạnh thế, không biết đây là đâu vậy cả?

Khóe miệng Cao Lôì Hoa run rẩy, nhìn hơi nước kết thành băng tuyết rơi xuống. Lão Cao cảm thấy lạnh run người.

- A, Slim, slim, me ~~~

Thời tiết lạnh giá cũng làm cho Cầu Cầu cảm thấy khó chịu, cậu nhóc rên rỉ sau đó chui vào lòng Cao Lôì Hoa, không thềm đứng trên vai nữa. Nói gì thì Cầu Cầu cũng không ưa mấy chỗ lạnh giá, Cao Lôì Hoa chỉ thích những chỗ ấm áp như lòng ngực lão Cao thôi.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười cười, sau đó ngẩng lên nhìn xem xét xung quanh. Cả một thế giới trắng tinh.

- Ba ba, nơi đó, có thành phố kia.

Lúc này, Mộng Ti nằm trong vòng tay Cao Lôì Hoa phát hiện ra cái gì, cô bé vui vẻ chỉ vào một tòa thành cách đó không xa nói với Cao Lôì Hoa.

- Đâu?

Lập tức Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn chỗ Mộng Ti đang chỉ. Chỉ thấy tận cuối chân trời, nơi đó có vẻ như có một tòa thành thì phải.

Nhìn thấy tòa thành, Cao Lôì Hoa nói:

- May quá, cuối cùng cũng không phải lò mò trong thời tiết này.

Hơn nữa có thành phố thì có thể xác định được mình đang ở chỗ nào. Sau đó thì truyền tống về Quang Minh đế quốc là chuyện cơm bữa rồi.

Một tay nhắc tiểu Mộng Ti ngồi lên vai mình, Cao Lôì Hoa cười cười đi về phía tòa thành phố này. Mà phương thức đi của Cao Lôì Hoa cũng cực kì khoa trương, đồng chí đang chơi chò thuận đi!

Do muốn làm quen với lực lượng không gian mới lạ này, cho nên Cao Lôì Hoa tận dụng mọi lúc mọi nơi, tập tành chút.

Mãi cho đến khi tới gần tòa thành, Cao Lôì Hoa mới dừng thuận đi từng khúc mà đi bộ trên đường.

Đi tới tòa thành này, Cao Lôì Hoa thả Mộng Ti, xuống, dắt tay cô bé cùng nhau dạo phố.

Mà trên đường đi, Cao Lôì Hoa cảm thấy có gì đó không ổn. Mọi người trong thành hình như cứ sợ sợ gì đó, rất là vội vã, lại có phần lo lắng trên khuôn mặt.

Đặc biệt là những vệ binh của tòa thành này, bộ dạng cứ như gặp đại địch.....

Nghi hoặc mang theo Mộng Ti đi vào tòa thành này. Dọc đường đi. Mộng Ti có vẻ đã tốt hơn rất nhiều. Kéo Cao Lôì Hoa dạo từ nơi này sang nơi khác.

- Ba ba, con muốn cái này.

Mộng Ti lôi kéo bàn tay to lớn của Cao Lôi Hoa, cuối cùng cô bé chỉ vào một quán ve đường.

Cao Lôi Hoa cũng nhìn về phía đó, nơi đó có một loại quả trông như những cây kẹo hồ lô mà Cao Lôi Hoa từng thấy trong những bộ phim điện ảnh, cũng là những quả mút tròn tròn được gắn xuyên qua một cái que. Nhưng thay vì màu đỏ thì những quả mút này lại có màu trắng như bông tuyết...

- Ông chủ. Cho hai que đi!

Cao Lôi Hoa dẫn tiểu Mông Ti đi vào quán cười nói với ông chủ.

- Có ngay đây anh hai.

Ông chủ quán nở nụ cười dân chuyên, rút ra hai que đưa cho Cao Lôi Hoa.

Mộng Ti đứng cạnh Cao Lôi Hoa đưa bàn tay nhỏ bé ra, cầm lấy một viên bông tuyết cho ngay vào miệng mình.

- Anh hai, cảm ơn đã mua đồ, tổng cộng là bốn đồng lẻ.

Ông chủ chìa tay, tỏ vẻ thu tiền Cao Lôi Hoa.

- Tốt, bốn đồng lẻ đúng không.

Cao Lôi Hoa rờ quanh người, sau đó đảo qua nhẵn không gian một lần. Cuối cùng, một giọt mồ hôi lạnh theo từ thái dương Cao Lôi Hoa chảy xuống. Cho dù là đối mặt với kẻ thù mạnh nhất lão Cao cũng không có khẩn trương như vậy giờ.

- Hic !!

Mồ hôi lạnh chảy không ngừng. Mà nguyên nhân thì cực kỳ đơn giản, bởi vì đồng chí Cao Lôi Hoa của chúng ta đột nhiên phát hiện ra, trên người mình một cái cũng không có.

Thì ra, không để ý, nên tiền hết lúc nào cũng không biết. Ngay cả một đồng lẻ cũng không còn luôn. Mà bên trong nhẵn của Cao Lôi Hoa cũng có rất nhiều thứ đáng giá, nhưng những thứ này lại không thể quy ra tiền để trả cho ông chủ quán được. Phải biết rằng thất phu vô tội, nhưng ngọc lại có tội. Cao Lôi Hoa chỉ cần tùy tiện lấy một thứ bên trong nhẵn không gian ra đều có thể làm người trong thiên hạ đánh nhau đến chết.

- Làm sao vậy? Anh hai?

Lúc này, ông chủ thấy Cao Lôi Hoa cứ sờ trên người mình liên tục liền hỏi.

- A.

Cao Lôi Hoa cười gượng.

- Hình như anh hai không mang theo tiền đúng không?

Ông chủ nhìn thẳng vào mắt Cao Lôi Hoa cười cười.

- Hì hì.

Cao Lôi Hoa cười gượng một tiếng, ngượng ngùng gật gật đầu. Không nghĩ tới Cao Lôi Hoa hẳn cũng có một ngày không đồng các đi ăn quyết thể

này.

- Ha ha, chú em không cần để ý.

Ông chủ cười ha ha.

- Hai que đường xuyên nhi này coi như ta mời hai ba con. Dù sao cũng không bao nhiêu cả. Hơn nữa, có lẽ mấy ngày sau ta cũng chuyển quán rồi, có mấy đồng lẻ thì để ý làm gì cơ chứ! Ha ha.

- Chuyển quán? Sao vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn chủ quán hỏi:

- Ông chủ, có chuyện gì xảy ra sao? Có cần ta giúp một tay không?

Cao Lô Hoa cười ha ha nói:

- Đừng xem thường ta nha, ta là một pháp sư lô hệ cấp sáu đó!

- A, nhìn không ra. Hóa ra cậu em là một pháp sư lô hệ cấp sáu!

Ông chủ cười lớn một tiếng:

- Nhưng mà cậu em không thể giúp ta được cái gì. Ta muốn chuyển đi không phải do cá nhân ta. Không chỉ là ta, có lẽ toàn bộ người dân trong thành này không lâu nữa cũng chuyển đi hết thôi.

- Vì sao vậy?

Cao Lô Hoa nghi hoặc hỏi, coi ông chủ này gặp chuyện gì, có thể lão Cao sẽ giúp một tay, lão Cao không muốn thiếu nợ ai hết....

- Bởi gì, chiến tranh.

Ông chủ quán cười khỏ một tiếng:

- Chiến tranh, là công cụ giành quyền lực của những người tầng lớp cao, còn chúng ta, những người bá tính nghèo khổ lại càng thêm khổ thôi.

- A, chiến tranh.

Cao Lô Hoa cười cười:

- Mà nơi này là đâu vậy ông chủ?

- Ủa, cậu em không biết nơi đây là ở đâu sao? Nơi này là thành Băng Hùng của đế quốc Bng tuyết. Thành chúng ta rất nổi tiếng về da gấu đó!

Ông chủ quán cười to nói.

- Băng Tuyết, vương quốc.

Con mắt Cao Lô Hoa tối xầm lại. Băng Tuyết vương quốc, chiến tranh?

Lúc Cao Lô Hoa và ông chủ quán đang trò chuyện thì cách chỗ đó không xa, hai bóng người gầy bé đang cẩn thận đánh giá hình dáng Cao Lô Hoa.

Quan sát rất lâu, cuối cùng cả hai nhìn nhau gật đầu.

Sau đó hai người đi tới chỗ Cao Lô Hoa. Trên cánh tay của cả hai đều có dấu hiệu hình tia chớp.

- Tham kiến tổ trưởng.

Hai bóng người đi tới cạnh Cao Lô Hoa, đột nhiên trầm giọng tham kiến Cao Lô Hoa.

- Hà ?!

Đầu tiên Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn hai người, cuối cùng Cao Lô Hoa

thấy được dấu hiệu trên cánh tay họ là hình tia chớp lập tức mỉm cười. Hắn thiếu chút nữa quên, chính hắn là tổ trưởng của tổ chức sát thủ lô mà hắn lập ra. Cái tổ chức này nếu so sánh với những tổ chức như mafia, yakuza trên Trái Đất thì hơn gấp trăm vạn lần. Phải biết rằng những tổ chức mafia và yakuza chỉ hoạt động trong phạm vi đất nước mình là chính, sau đó vươn xúc tua ra thế giới, có điều trụ sở ở nước khác rất yếu. Còn tổ chức Lô thì trụ sở có các nơi trên đại lục. Thậm chí nó là mafia của những nơi đó luôn!

- Hà hà, hai người các người đến đúng lúc quá!

Cao Lô Hoa cười hà hà, nhìn hai thành viên trong tổ chức nói:

- Trên người cả hai có mang theo tiền không?

- Dạ ???

Đầu tiên cả hai thành viên đều sửng sốt, sau đó gật gật đầu, hai người đều lấy một túi tiền trên người mình ra.

Cao Lô Hoa cầm lấy túi tiền, không khỏi cảm thán một tiếng, làm sát thủ thật giàu có, cả hai người này nhìn vậy mà túi tiền toàn là kim tệ.

Cầm lấy mấy miếng kim tệ đưa cho ông chủ, Cao Lô Hoa nói:

- Ông chủ, ta trả tiền hai xâu cho ông nè!

- Tốt quá, anh hai!

Ông chủ nở nụ cười tươi như bông hoa, sau đó hào phóng cầm một bao đường xuyên nhi đưa cho lão Cao.

Nhìn một bao đầy những que đường mút xuyên nhi đó, Mộng Ti đứng cạnh Cao Lô Hoa nở nụ cười ngoác mồm

Dưới sự dẫn đường của hai thành viên trong tổ chức, Cao Lô Hoa đi vào phân bộ trong thành Băng Hùng.

Cao Lô Hoa vừa mới đến phân bộ thì một người trung niên hốt ha hốt hải chạy đến ngay.

- Tổ trưởng đến nơi đây, có gì phân phó sao?

Trung niên này chính là người phụ trách phân bộ Băng Hùng, nghe tin tức Cao Lô Hoa đến đây, hắn dùng tốc độ nhanh nhất dọt đến đây. Về phần uy danh của tổ trưởng tóc bạc mới này, với năng lực tình báo của tổ chức, hắn cũng biết rõ một ít. Thực lực của vị tổ trưởng mới nhận này, theo tình báo có lẽ đã vượt qua mức siêu thánh cấp rồi!

Mà đi kèm với thực lực kinh người của tổ trưởng là mạng lưới quan hệ của tổ trưởng. Tổ chức chưa đầy một tháng đã phát triển đến mức này là nhờ người. Thậm chí bây giờ tổ chức đã có phân bộ trong Tinh linh tộc và Thú tộc, điều này trước nay chưa từng có.

- À. Ta chỉ đi ngang qua đây thôi. Sau đó nghe nói nơi này hình như xảy ra chiến tranh phải không?

Cao Lô Hoa ngồi xuống ghé hỏi.

- Đúng vậy, tổ trưởng.

Phụ trách phân bộ cung kính đáp:

- Băng Tuyết vương quốc gần đây xảy ra một loạt chiến tranh.
- Có quốc gia nào dám ra tay với Băng Tuyết đế quốc sao?

Trong mắt Cao Lô Hoa hiện ra một tia hàn quang.

- Không, không phải tổ trưởng.

Người phụ trách trả lời.

- Là nội loạn, tổ trưởng.
- Nội loạn.

Cao Lô Hoa nhú mày, nói:

- Người kể lại chính xác xem nào.
- Chuyện là như thế này.... Tóm lại, nguyên nhân chủ yếu là do tam công chúa sử dụng chính sách cường chế....

Người phụ trách nói tiếp:

- Từ lần tam công chúa cùng tổ trưởng người ra khỏi đại băng nguyên đã dùng kế xử lý nhị công chúa Tuyết Y Nhi. Đồng thời đối phó Đại trưởng lão của Thần điện. Kết quả Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão vì mất con gái hợp sức tạo phản. Mấy ngày nay, thừa dịp tam công chúa không khỏe nên mục ta mới tạo phản. Hiện tại phản quân đã chiếm đoạt được bốn tòa chủ thành rồi.

- Thân thể Tiểu Tam không khỏe?

Cao Lô Hoa hỏi.

- Đúng vậy, cả mấy tháng nay thân thể tam công chúa không hề tốt, không hề ra mặt nữa. Hiện tại chủ trì đại lục đều là nữ hoàng điện hạ.

Người phụ trách đáp.

- Thôi, ta biết rồi. Nói cho ta biết, phản quân giờ đang ở chỗ nào?

Cao Lô Hoa đứng dậy nhẹ giọng nói:

- Tiểu Tam, để ta giúp người một lần cuối đi.
- Tổ trưởng, vị trí của phản quân cách Băng Hùng thành cỡ sáu trăm kilomet. Đó là thành Băng Long. Nếu mấy ngày sau thành Băng Long mà bị phá hủy thì người dân của thành Băng Hùng này cũng bắt đầu chạy nạn.

- Ta, đã biết.

Cao Lô Hoa đứng lên:

- Lần này công lao của người ta sẽ nhớ kỹ. Nhớ rõ, về sau tận lực thay ta chiếu cố tam công chúa.

- Vâng, tổ trưởng.

Người phụ trách thành Băng Hùng nói tiếp:

- Tổ trưởng, ngài muốn đi đến chỗ của phản quân sao? Nếu tổ trưởng ngài muốn đi, ta sẽ phái người dẫn đường cho ngài.

- Kêu hai tên đó dẫn đường cũng được.

Cao Lô Hoa tùy ý chỉ chỉ hai người vừa dẫn Cao Lô Hoa tới đây.

- Tuân lệnh! Tổ trưởng!

Hai thành viên nhất thời kích động đáp....

Đối với chiến tranh giữa hai nước với nhau thì lực lượng của một người thật nhỏ bé. Cho dù là cường giả cấp thánh đi nữa. Trước đại chiến quy mô lớn cũng chỉ có tác dụng cổ vũ khí thế binh lính lên thôi.

Nhưng mà, cuộc đời mà, có cái gì là tuyệt đối đâu.....

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 370

Bóng Người Ngưỡng Mộ

Tuyệt đầu của phản quân – Thành Băng Long

Hiện tại phụ trách thành Băng Long là thành chủ - Tuyệt Phạt Lan Đức Nhĩ thở một hơi dài, dùng sức xoa xoa bàn tay lạnh cứng. Vị thành chủ này mới nhậm chức mấy ngày thôi, ma thân hình mập mạp của hắn đã gây đi một vòng rồi.

Mà phản quân thì cách thành Băng Long không xa, có thể tùy thời tấn công lên thành bất cứ khi nào.

- Chẳng lẽ, đem bức mấy mụ già đó là một sai lầm sao? Chẳng lẽ ta cùng công chúa sai lầm rồi sao?

Đức Nhĩ lắc đầu. Nhớ lại mấy tháng trước, khi hắn còn là thành chủ thành Băng Cơ gặp được tam công chúa Sophia cùng một nam nhân tóc bạc. Sau đó, tam công chúa và nam nhân tóc bạc đó đã hoàn thành nhiệm vụ mà tất cả mọi người trong đế quốc không thể hoàn thành được nhiệm vụ này.

Ngay khi tam công chúa và nam nhân tóc bạc đó từ đại băng nguyên trở về, lúc bọn họ ghé vào toàn thành Băng Cơ, hắn không chút do dự đầu quân cho tam công chúa Sophia tỏ vẻ nguyện trung thành. Nhớ lại lúc trước vì sao mình thuận phục công chúa Sophia? Đến bây giờ Đức Nhĩ cũng không rõ vì sao lúc đó mình lại như thế. Là bởi vì lúc đó tam công chúa Sophia đã biểu hiện khí chất hoàng gia quyết đoán? Hay là ở bên cạnh tam công chúa, người nam nhân tóc bạc đó sao?

- Thành chủ đại nhân, đã đến giờ ăn rồi.

Lão quản đi tới bên người Đức Nhĩ nhẹ giọng nói. Đức Nhĩ ly khai thành Băng Cơ đi tới đế đô của Băng Tuyệt đế quốc này, lão quản gia trung thành này vẫn một mực đi theo hầu hạ.

Lão quản gia là một trong những người hết lòng ủng hộ vị thành chủ này. Tuy rằng diện mạo của thành chủ đại nhân xấu xí, nhưng lão quản gia biết vị thành chủ mình tuyệt không giống bộ dáng bên ngoài. Lão quản gia rất tin, vị thành chủ mập mạp này có một bộ óc mà người khác không thể tưởng tượng. Cho nên, lúc thành chủ đi theo tam công chúa. Lão cũng không do dự đi theo thành chủ phục vụ tam công chúa.

Thành chủ giúp tam công chúa cùng nhau quản lý mọi việc của đế đô, mà quản gia cũng chỉ có thể đem chút lực già của mình làm một số chuyện lật vật. Trong khoảng thời gian tam công chúa bị bệnh, mọi chuyện trong đế đô đều do một tay thành chủ xử lý đầu ra đây. Trong đó công lao của lão quản gia không thể không kể đến.

Sau đó, khi chiến tranh bùng phát, thành chủ được tam công chúa cử lên tiền tuyến, nơi nguy hiểm nhất, thành Băng Long để kháng phản quân. Thì vị quản gia trung thành cũng đi theo thành chủ của mình. Đi tới chiến trường căng thẳng và đầy nguy hiểm này- Thành Băng Long.

- Ôi, phải phòng thủ, bảo vệ cho thành Băng Long, thật khó!

Đức Nhĩ khẽ thở dài. Trên đại lục có câu tục ngữ kêu: Không bột đổ gột lên hồ! Ý nghĩa của lời nói này cuối cùng hẳn cũng được ném qua.

Lại nói, đế quốc Băng Tuyết này quanh năm bị băng tuyết bao phủ, cho nên không có một quốc gia nào lại đi tấn công chiếm đoạt mảnh đất khi ho còn gáy này. Mà bởi vì vậy cho nên chiến tranh cũng là hoạt động xa xỉ với Băng Tuyết đế quốc, mọi trang bị vật phẩm chiến tranh đều thiếu thốn một cách khó tin. Cho nên cung cách phòng ngự của các thành ở đế quốc đều vật mỏng manh!

Lấy ví dụ như chính tòa thành Băng Long này. Cứ nhìn là biết, chỉ có vài tháp phòng thủ ở bên ngoài, còn lại là một vài công trình nhỏ bé như hầm... không có gì đáng nói hết!

Lấy năng lực phòng thủ hiện tại của Băng Long thành này, cho dù Đức Nhĩ hẳn một tay thông thiên cũng vô pháp dùng năm vạn binh lính và người dân già cả sức yếu cùng đối kháng với ba vạn lính đánh thuê và Đại trưởng lão và mười vạn quân đội của nhị trưởng lão !!

Kỳ thật, Đức Nhĩ cũng hiểu, thành Băng Long này bị phá chỉ là chuyện một sớm một chiều. Chỉ có điều, cố gắng cầm cự được bao lâu hay bấy nhiêu, bởi vì nữ hoàng điện hạ đang cần thời gian chiêu tập binh mã. Chỉ cần vài ngày thôi, đến lúc đó, binh lực cả nước tập trung lại một chỗ cũng là ngày tận thế của Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão.

Nhưng vấn đề là m hấn làm sao để phòng thủ được vài ngày đây?

Đức Nhĩ có thể nghĩ tới điểm này, thủ lĩnh cánh phản quân Đại trưởng lão cùng Nhị trưởng lão hiển nhiên cũng nghĩ đến điểm ấy. Cho nên mấy ngày gần đây các mục đều làm ra những hoạt động rất lớn. Phản quân không ngưng tụ tập, khí thế muốn đánh sập thành Băng Long bất cứ lúc nào.

- Thành chủ, người lên đi ăn chút gì đi.

Ở bên lão quản gia tiếp tục nhẹ giọng nói.

Đức Nhĩ khẽ thở dài một tiếng:

- Không được, hiện tại, ăn không vô.

- Nhưng mà thành chủ, người đã hai ngày chưa ăn gì.

Quản gia nhú mày.

- Không có việc gì, hiện tại ta không có tâm tình ăn uống.

Đức Nhĩ lắc lắc đầu:

- Đúng rồi, quân gia. Binh lính thủ thành đã chuẩn bị tốt hết chưa.

- Đã chuẩn bị xong rồi thành chủ. Đoàn chiến sĩ thứ sáu đã đi lên tường thành rồi.

Quân gia nhẹ giọng trả lời:

- Một số pháp sư cũng tham gia và được sắp xếp vào vị trí hết rồi.

- Cái này tốt.

Đức Nhĩ cười cười. Đưa mắt nhìn lên trên tường thành, ở đó, binh lính phòng thủ thành kín mít, những binh lính của đế quốc Băng Tuyết oai hùng.

Những bó tên và đá dùng thủ thành đang được vận chuyển lên không ngừng, những khúc cây được lăn lên, kéo lên trên tường thành, tạo thành lớp phòng thủ. Trên tháp cũng sắp xếp những cung thủ có tay kéo cừ nhất, thậm chí còn sắp xếp một số ma pháp sư vào trong đó. Các chiến sĩ đều siết chặt vũ khí trong tay chờ đợi đợt tấn công của phản quân.

Đức Nhĩ nhìn những chiến sĩ đang đứng trên tường thành. Với thể địch bây giờ, từng này binh lính có thể thủ được bao lâu chứ?

- Ôi, trừ khi là có thần linh giúp đỡ phù hộ, nếu không trận này không cần đánh cũng biết kết quả!

Đức Nhĩ nhìn lên băng nguyên mờ mịt, những bông tuyết bay trắng xóa bầu trời, nhẹ giọng than thở.

Nhờ thần giúp đỡ, thần phù hộ của Băng Tuyết đế quốc là Băng Tuyết nữ thần sao? Nghĩ đến đây, trong đầu Đức Nhĩ đột nhiên nghĩ đến một ý nghĩ xui xẻo: Nếu Băng Tuyết nữ thần giúp, có lẽ sẽ đi giúp mục Đại trưởng lão của Băng Tuyết thần điện thì đúng hơn. Dù sao thì mục ăn rồi cũng đi thờ phụng người ta mà. So với nữ hoàng điện hạ cùng tam công chúa thì mục Đại trưởng lão có lẽ thân thiết với nữ thần hơn.

Bên kia.

- Bắt đầu đi, chuẩn bị thâm tóm lấy thành Băng Long!

Sử dụng ma pháp để quan sát thành Băng Long từ xa, Đại trưởng lão cũng nhíu mày nở nụ cười tự tin. Thành Băng Long này sẽ là một bước đệm cho các mục. Hơn nữa, tòa thành này cũng có ý nghĩa rất lớn đối với cả hai.

Có lẽ đối với nữ hoàng thì thành Băng Long có lẽ một vùng đất vứt bỏ, nhưng đối với Đại trưởng lão và nhị trưởng lão mà nói, thành Băng Long này lại là một cứ điểm quan trọng đánh thẳng vào hoàng cung Băng Tuyết!

Không ai nghĩ đến, bên trong thành Băng Long này, đã được Đại trưởng lão làm ra một truyền tống trận bí mật đi đến hoàng cung đế quốc! Hơn nữa ma pháp truyền tống mang tính cưỡng chế đơn phương, cho dù bên hoàng cung không đồng ý thì vẫn truyền tống qua được!

Chỉ tiếc lúc trước cả hai làm phản có phần vội quá, không có chiếm thành Băng Long trước. Lại nói tiếp tất cả đều do con bé tam công chúa kia. Nếu con bé không có bức các mục thì các mục đâu có vội vàng tạo phản như vậy chứ. Nhưng không sao, chỉ cần đoạt được thành Băng Long thì có thể nhanh chóng đến được truyền tông trận. Sau đó các mục có thể trực tiếp chỉ huy quân đội tấn công vào đế đô! Phải nhanh chóng nếu không nữ hoàng điện hạ tập trung được binh lực thì ngày tàn của các mục đã đến.

Có thể nói là lấy tốc độ nhanh nhất, Đạt trưởng lão tập trung phản loạn vây xung quanh tòa thành hơn vạn binh lính này!

Lúc này, đứng trên tường thành nhìn xuống là một vùng đất toàn binh lính phản quân, kéo dài kéo dài...

- Bắt đầu rồi sao?

Nghe được động tĩnh từ phía phản quân, Đức Nhĩ hỏi.

- Đúng vậy, thành chủ. Đã bắt đầu.

Quản gia ở một bên đáp.

Phản quân, đã tiếp cận. Đồng thời, một cỗ ma lực cường đại từ trong trận doanh của phản quân đang ngưng tụ! Cỗ ma lực này là con bài tẩy của Đạt trưởng lão, do đội ngũ ma pháp sư được bí mật huấn luyện trong Băng Tuyết thần điện. Mặc dù sự kiện “Cầm chú của Băng Sương cự long” đã giáng bất hạnh xuống đại bộ phận các pháp sư của Băng Tuyết thần điện. Nhưng tầng băng trôi còn có bảy phần chìm, thần điện sao chỉ có một đội ngũ pháp sư cơ chứ?

Hiện tại ma pháp sư bên phản quân đang chuẩn bị là ma pháp tấn công trên diện rộng “băng phong bạo”. Cái ma pháp này có thể phá hủy đại bộ phận các công trình tháp, hầm phòng thủ của thành Băng Long, tạo điều kiện cho bộ binh xông vào thành dễ dàng.

- Phòng ngự! Ma pháp sư phòng ngự.

Đức Nhĩ gầm lên, kêu gọi các ma pháp sư:

- Các chiến sĩ bên thành đông nhanh chóng rời đi, lui qua một bên, tránh ma pháp này!

- Ma pháp băng hệ, băng phong bạo!

Các ma pháp sư bên phản quân đã ngừng ngâm chú văn, trên đầu bọn họ hiện lên một ma pháp trận cỡ lớn. Ngay sau đó một trận bão tuyết từ ma pháp trận nổi lên.

Nhìn ma pháp mà cánh phản quân tạo lên, các ma pháp sư bên thành Băng Long đều cảm thấy vô lực. Thực lực kém quá xa, lấy thực lực của mấy mỏng pháp sư như bọn họ không sao chống đỡ nổi ma pháp cao cấp quy mô lớn này!

- Vì đế quốc hi sinh!

Đức Nhĩ rống lên, cầm lấy vũ khí trong tay, đi tới phía trước làm gương cho các chiến sĩ. Hiện tại, hắn chỉ có thể làm vậy để khích lệ tinh thần chiến

sĩ mà thôi...

Ma pháp bên quân địch đã hình thành, những binh lính trên tường thành tận lực né tránh khỏi phạm vi che phủ của ma pháp, hạn chế thương vong.

Nhìn quân thủ thành né tránh vất vả, Đại trưởng lão và nhị trưởng lão đặc ý nhìn ma pháp đang chuẩn bị đánh xuống. Cả hai đều muốn tận mắt nhìn thấy phòng thủ của thành bị phá hủy. Chỉ cần đánh hạ thành này, đế quốc Băng Tuyết sẽ là vật trong tay!

Binh lính hai phương đều dán mắt nhìn vào ma pháp trận trên cao kia, ma pháp này là mấu chốt cho cuộc chiến này....

Nhưng mà trong lúc băng phong bạo đang hình thành thì một tiếng bụp vang lên !! Sau đó một tiếng sấm vang lên trong đầu phản quân.

Rồi. Một cột sét như hồng thủy trên trời đổ xuống, hơn cả ma pháp đang thành hình, giáng xuống đầu phản quân.

Lôi quang chói mắt làm sao! Một đạo lôi quang này mang theo khí thế cuồng bá! Những người nhìn thấy lôi quang đều muốn cúi người xuống bái lạy.

- Ca!

Sau đó, trong ánh mắt chăm chú của mọi người, tia sét đó đã đánh thẳng vào trong băng phong bạo.

Tiếp theo, băng phong bạo hoàn toàn bị đánh nát! Một đạo lôi quang vừa mới sinh ra đã đánh nát một ma pháp băng phong bạo đang khí thế hùng hổ!

- Không, điều đó không có khả năng! Điều này sao có thể!

Trong quân địch, Đại trưởng lão cùng nhị trưởng lão mở to mắt ra mà nhìn. Cả hai không thể tin được chuyện này. Lôi quang này sao lại đến một cách quỷ dị như thế chứ!

Kinh ngạc không chỉ bên phản quân mà ngay cả, những binh lính trên thành Băng Long đề kinh ngạc vạn phần.

- Cái này, đây là chuyện gì vậy?

Những người trên tòa thành Băng Long đề kinh ngạc, không ai nghĩ đến, ma pháp phản quân mạnh như vậy lại bị một đạo lôi quang đánh tan xác pháo.

- Cái này, không thể nào.

Đức Nhĩ không dám tin vào mắt mình, dụi dụi mắt nhìn tình cảnh trước mặt.

Nơi này sao lại có thể xuất hiện lôi điện mạnh như thế chứ, nếu là nơi khác thì hẳn cũng không kinh ngạc cho lắm. Nhưng nơi này lại xuất hiện lôi quang rất không bình thường, bởi vì nơi này, là nơi mà đế quốc Băng Tuyết gọi là: Vùng đất không có sấm sét! Đế quốc Băng Tuyết vốn đã cực kì hiếm sấm sét rồi, cho dù là một tia lôi quang nhỏ xẹt trên bầu trời đã rất hiếm thấy, huống hồ có thể đỡ được một ma pháp cao cấp như vậy.

Ánh mắt Đức Nhĩ lập tức nhìn lên trời, hẳn biết, nhất định có người giúp

mình. Tuy rằng không biết người đó ở đâu, nhưng Đức Nhĩ vẫn theo bản năng nhìn lên bầu trời tìm kiếm.

Khi ánh mắt hắn nhìn về phía trời cao kia, một người tóc bạc xuất hiện trong tầm mắt hắn, một người tóc bạc đang đứng trên bầu trời phản quân.

Mà chỗ người tóc bạc này bay qua, thì một mảng lôi quang được ném xuống, phải dùng từ ném để hình dung ra điều đó.

Toàn diệt! Nơi nào lôi quang đi ngang qua, binh lính phản quân, không ai có thể ngăn lôi quang phần mộ !!

Trên chiến trường, nhất thời không tiếng động, chỉ có tiếng lôi quang lách tách và tiếng sấm ồ ồ không dứt.

Nơi này, hoàn toàn trở thành sân nhà của người tóc bạc này. Cái này, giống như là một tiết mục biểu diễn!

Cái gì gọi là cường giả? Cái gì là thực lực? Trong mắt mọi người trên thành Băng Long, mọi người đều nhìn lên bóng người tóc bạc đó. Đây, chính là vô địch trong truyền thuyết!

Lấy sức một người quét ngang toàn bộ chiến trường! Lấy sức một người tiêu diệt hơn mười vạn quân địch!

Lúc này, không còn có từ ngữ để miêu tả cảnh này, không còn từ nào nữa!

Đức Nhĩ nhìn chăm chăm lên bầu trời, bóng người tóc bạc đó. Có lẽ, hắn biết người tóc bạc đó....

Bóng người đó, là bóng người hắn ngưỡng mộ từ phía sau

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 371

Kết Quả Của Ngu Sĩ (P1)

Dẫn Cao Lôì Hoa đến thành Băng Long, hai thành viên của tổ chức sát thủ Lôì đứng từ xa nhìn cảnh tượng đang diễn ra. Cả hai đều thầm nghĩ: Tổ trưởng, so với tưởng tượng của bọn hã thì mạnh hơn rất nhiều.

Ở dưới tòa thành Băng Long này đã biết thành một cái địa ngục, địa ngục trên trần gian! Đưa mắt nhìn xuống, toàn bộ đều là thi thể đen thui, khô quắc do lôì điện đánh trúng. Từng mùi thịt khét lẹt bay lên, làm bầu không khí khiến cho người ta khó thở.

Mặt băng cứng rắn được xưng là không bao giờ tan biến đã lộ ra lớp bùn đất ở phía dưới.

Trên mặt đất, những người may mắn bị sét đánh trúng mà không chết thì la hét khóc lóc... Cảnh tượng làm cho người xem cảm thấy rợn người, địa ngục, tuyệt đối là địa ngục...

Phía sau phản quân, Đại trưởng lão và nhị trưởng lão nhìn thấy cảnh tượng trước mặt thì lặng nhìn bóng người tóc bạc kia. Cả hai tuyệt đối chưa từng nghĩ đến kết quả của việc tạo phản lại như thế này. Trên bầu trời chỉ có một bóng người, một người lại phá hủy đi kết quả mà cả hai sử dụng trăm phương ngàn kế, ẩn nấp bao năm! Không một ai nghĩ đến một trận chiến có quy mô lớn như vậy lại bị một người phá vỡ, chỉ một người ngăn chặn, ngay cả thủ thành Đức Nhĩ cũng không có nghĩ đến.

- Ha ha. Rốt cuộc tìm được rồi.

Trên trời, rốt cuộc Cao Lôì Hoa cũng nhìn thấy Đại trưởng lão và nhị trưởng lão. Hã khẽ cười một tiếng, sau đó phóng xuống phía dưới. Mục tiêu chính là thủ lĩnh của phản quân-Đại trưởng lão và nhị trưởng lão.

Lúc Cao Lôì Hoa bay tới càng lúc càng gần, thì cuối cùng Đại trưởng lão Lị Tư Lâm đã nhận ra bóng người tóc bạc đó là Cao Lôì Hoa!

- Là hã, ta nhận ra hã rồi! Là tên đáng chết này!

Đại trưởng lão Lị Tư Lâm chỉ vào Cao Lôì Hoa điên cuồng quát, là người kia, là cái tên chết tiệt mà suốt đời này mù không thể quên! Là người khiến mù chịu sự sỉ nhục nhất trong cuộc đời lúc ở bên trong thần điện Băng Tuyết. Lần trước hã đã cấp cho mình sự sỉ nhục lớn nhất rồi, lần này hã lại

muốn làm gì đây?

- Xuống rồi, trời ạ, hấn xuống đây rồi!

Nhất thời cả mấy vạn phản quân sống sót sau trận mưa sét loạn lên như ong vỡ tổ.

Bọn họ có thể không loạn sao?! Vừa rồi Cao Lô Hoa gây cho bọn họ một sự kinh ngạc quá lớn, trời ơi, hơn mười vạn đồng đội, hơn mười vạn đồng đội đó, chỉ trong có mấy phút đồng hồ ngắn ngủi đã bị một mình người tóc bạc này xử lý một cách thoải mái! Ai có cảm giác gì vào lúc này đây? Ai?

Hơn mười vạn người đứng một chỗ đen xì, đông đen hơn kiến, thế mà giờ đã tan hoang, thây đen trên lớp băng tuyết bị tan lộ bùn đất! Chỉ vài phút thôi, chỉ vài phút thôi đó! Ông trời ơi! Cho dù là giết mười vạn con kiến cũng tốn một đồng thời gian, huống chi là hơn mười vạn con người!

Khủng bố, hoảng sợ, sợ hãi những cảm xúc điên loạn đang tràn ngập trong lòng những binh lính còn sống sót của phản quân. Lúc này Cao Lô Hoa, bên trong cảm nhận của đám tàn binh này còn đáng sợ hơn cả tử thần.

Nên lúc vừa nhìn thấy Cao Lô Hoa bay xuống đây, tất cả đều tản ra, không một ai dám đứng yên chỗ đó!

Đúng vậy, ai dám đứng ra ngăn cản người vừa giết chết hơn mười vạn người chứ? Ai vậy? Chỉ có tên ngốc điên không sợ súng mới đứng ra mà thôi!

Những người lính gan dạ dũng cảm đến mấy vừa chứng kiến cảnh tượng hơn mười vạn đồng thịt than kia thì giờ cũng cảm thấy nhút nhát, hèn yếu liền ...

Bởi vì trong cảm nhận của bọn họ, cho dù là siêu nhân thánh cấp ma pháp sư trong truyền thuyết cũng không thể nào khủng bố như vậy.

Cho nên, lúc Cao Lô Hoa từ trên trời rơi xuống, phản quân nhanh chóng né tránh như ôn dịch, kiêu như nhanh chân thì còn mạng, tạo nên một khung cảnh hỗn loạn.

Mà nguyên gốc đám binh lính thủ vệ Đại trưởng lão và nhị trưởng lão đứng cạnh hai người cũng nhanh chóng né ra, tạo lên khoảng trống cho Cao Lô Hoa và hai mục ...

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng hạ xuống, mỉm cười nhìn Đại trưởng lão Lị Tư Lâm và nhị trưởng lão thân yêu trước mặt mình.

- Lại gặp nhau rồi. Mục hấn là Đại trưởng lão của thần điện Băng Tuyết phải không nhỉ.

Cao Lô Hoa nheo mắt nhìn Đại trưởng lão Lị Tư Lâm.

- Ngươi, ngươi, cái tên đáng chết này. Ngươi là ma quỷ!

Đại trưởng lão Lị Tư Lâm chỉ chỉ vào Cao Lô Hoa, có nằm mơ mục cũng không quên gã tóc bạc này, là gã cho mục đả kích về tinh thần lẫn thể xác lớn nhất trong đời lúc thần điện Băng Tuyết:

- Mau, mau giết hấn cho ta! Giết chết tên ma quỷ này!

Đội quân vương bài của Lị Tư Lâm- đội ngũ pháp sư của thần điện Băng Tuyết nhanh chóng niệm chú ngữ, năng lượng băng nguyên lấy tốc độ cực nhanh ngưng tụ quanh bọn họ. Lúc này, một ma pháp cực đại đã được hình thành trong tay bọn họ.

Cao Lôì Hoa cười nhìn ma pháp đã thành hình này, đối với người thường mà nói thì các pháp sư này chính là những con người xuất chúng nhất. Tốc độ ngưng tụ ma pháp lực của bọn họ xác thực rất nhanh.

Nhìn Cao Lôì Hoa có vẻ không hề ngăn cản mình ngưng tụ ma pháp lực thì triển ma pháp. Cả đám siết chặt răng, cố gắng ngưng tụ hết ma lực vào trong ma pháp này, ý đồ hung ác thể hiện rõ ra, quyết một đòn tiêu diệt người đàn ông tóc bạc đang đứng trước mặt mình.

- Băng long gào rít!

Tất cả pháp sư cùng nhau gầm lên, tay mọi người kết thành thủ ấn. Nháy mắt, một ma pháp trận xuất hiện trên không trung, sau đó, một con băng long được hình thành từ băng nguyên tố chui ra từ bên trong ma pháp trận mới hình thành đó.

- Ngao~~

Từ ma pháp trận đi ra, con băng long được hình thành từ băng nguyên tố tinh thuần nhất gào rống, lao về Cao Lôì Hoa.

Cùng lúc, tất cả các ma pháp sư đều ngã lăn trên mặt băng, bởi vì tất cả đã dốc hết ma lực của mình vào bên trong ma pháp này nên bây giờ đều vô lực nằm xuống. Nhưng dù nằm xuống, ánh mắt tất cả đều nhìn về phía băng long, nơi hi vọng cuối cùng được gửi gắm, tuy hi vọng này không lớn lao gì!

Băng long gào rít này là một trong những ma pháp băng hệ gần đạt tới cấp độ cấm chú. Cũng là một trong các ma pháp băng hệ có tiếng, nếu luận về tính sát thương không thôi thì ma pháp băng long gào rít này thậm chí còn mạnh hơn so với cấm chú là khác.

- Ha ha, có chút ý tứ nhỉ.

Cao Lôì Hoa giờ ngón tay của Cao Lôì Hoa giống như đang vẽ lên hư không.

Sau đó, một cỗ áp lực không nên lời dâng lên trong lòng mọi người, đúng vậy, là một cỗ cảm giác không nên lời.

- Không gian cắt.

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói.

Lúc này hình như có một bức màn chắn giữa con băng long đang bay tới và Cao Lôì Hoa, cho dù tốc độ của con băng long có nhanh đến đâu thì cũng giống như là đang đứng yên vậy.

- Thử lại tiếp, để xem cái này thế nào.

Cao Lôì Hoa cười ha ha, giống như đứa trẻ nhận được đồ chơi, Cao Lôì Hoa cũng muốn thử nghiệm một chút cái pháp tắc không gian mà mới lĩnh ngộ.

- Không gian băng toái.

Tay của Cao Lôì Hoa giơ lên trước băng long, sau đó nắm chặt lại!

- Bụp!

Một tiếng nổ vụn vang lên, trong ánh mắt đầy tuyệt vọng của các pháp sư, niềm hi vọng của họ, đầu băng long đã bị nổ tung theo cái nắm tay đơn giản của Cao Lôì Hoa!

Cao Lôì Hoa lắm nhảm, vừa nắm giữ pháp tắc không gian nên vẫn chưa sử dụng linh hoạt được. Một chiêu không gian băng toái vốn đem không gian chứa vật thể đánh nát tan mà không gian bị tan nát thì đồng nghĩa với vật được chứa trong không gian cũng tan xác pháo theo. Vừa rồi, ý tưởng của Cao Lôì Hoa là đem không gian chứa cả con băng long này nổ tan, làm cho toàn bộ thân thể của băng long thành xác pháo theo. Đáng tiếc, hắn chỉ có thể làm nổ tung không gian bằng cái đầu của băng long.

Cái chiêu không gian băng toái nhìn có vẻ rất ghê gớm nhưng thật ra lúc đối đầu với những cao thủ thì nó chẳng có chút tác dụng gì. Có lẽ phải đợi đến khi Cao Lôì Hoa sử dụng thuần thục lực lượng không gian thì chiêu này mới có thể phát huy được tác dụng của mình.

- Quên đi, để sau này thành thực một chút rồi tính.

Cao Lôì Hoa cười ha ha. Ngay sau đó thân ảnh hắn biến mất vào hư không, ngay sau đó thân ảnh hắn lại xuất hiện bên người con băng long. Tay phải hắn nhẹ nhàng vỗ vào con băng long này.

Lấy độ mạnh cường đại của thân thể Cao Lôì Hoa, lúc này cảm chú cũng không thể gây tổn thương cho hắn chứ đừng nói đến một đầu băng long chưa đạt đến cấp độ cảm chú này.

Lúc tay của Cao Lôì Hoa vỗ nhẹ lên người con băng long thì vô số lôi quang xẹt lên trên người con băng long này. Sau đó một tiếng nổ nhẹ, người con băng long bị nổ tung, biến mất vào trong không khí thành băng nguyên tố tinh thuần lần nữa.

Vỗ vỗ tay, một lần nữa Cao Lôì Hoa nhìn về phía Đại trưởng lão. Sau đó hắn thấy nhị trưởng lão đứng cạnh Đại trưởng lão thì ngạc nhiên nói:

- Woo, hóa ra làm phản không chỉ có Đại trưởng lão mà còn có cả muội nữa à?

- Ta có thể không làm phản sao? Tam công chúa Sophia giết chết con gái ta là Tuyết Y Nhi! Nếu không phải con gái ta bị giết, ta sao lại làm phản!

Nhị trưởng lão điên cuồng quát. Con gái của muội, Tuyết Y Nhi, bị tam công chúa Sophia giết chết. Hơn nữa bị chính tay Sophia dùng dao đâm chết, xẻo thịt khiến muội tức giận điên cuồng:

- Vì sao ta làm phản ư? Tất cả đều do con nhỏ Sophia đó bức ta! Nếu nó không bức ta đến thế này, vì sao ta phải làm phản, vì sao???

- Bức? Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng:

- Sophia giết Tuyết Y Nhi, nhưng muội có nghĩ đến vì sao nàng lại giết chết con gái muội không? Đừng có nói với ta là muội không biết chuyện con gái muội đã làm gì trên đại băng nguyên nha! Chết trên tay Tiểu Tam là vận khí của con gái người. Nếu không phải Tiểu Tam nói muốn chính tay giết chết con gái muội thì con gái muội đã chết thảm thiết hơn thế vạn lần rồi.

Cao Lô Hoa vốn là Lô thần, khí thế của Lô thần trấn áp mạnh mẽ làm sao có thể để một người như Nhị trưởng lão chống đỡ được cơ chứ?

Nhị trưởng lão chỉ cảm thấy cơn ghen tức ở ngực, nhưng muội có thể làm gì chứ, chỉ có thể im lặng không dám nói thêm lời nào.

- Bây giờ, ta cho hai muội lựa chọn. Một là ta đưa cả hai đi gặp Tiểu Tam, hai là cả hai muội ngoan ngoãn tự mình đi gặp nàng, các muội chọn đi!

Cao Lô Hoa lạnh lùng nhìn hai vị thủ lĩnh đám phản quân nói.

- Không nghĩ tới, ha ha, ta trăm phương ngàn kế, cơ đồ bao năm chỉ trong nháy mắt bị phá hủy. Ha ha!

Đại trưởng lão Lị Tư Lâm ngồi phịch xuống. Lúc này, muội đã hiểu một chân lý. Đứng trước sức mạnh tuyệt đối thì mọi âm mưu quỷ kế chỉ là trò đùa, không có tác dụng!

Đúng vậy, đứng trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế chỉ là trò con nít mà thôi. Ha ha!

- Xong hết rồi, tất cả đã xong hết rồi!

Đại trưởng lão Lị Tư Lâm ngơ ngác quay đầu, đột nhiên muội đưa tay ra rút lấy một cây chủy thủ trong người ra, sau đó nhanh chóng làm một động tác cắt tiết. Mà lúc này, muội cũng không biết tại sao trên người lại mang một cây chủy thủ nữa. Vốn muội chưa bao giờ có thói quen mang chủy thủ bên người, nhưng, sao hôm nay lại mang theo? Chẳng lẽ, trong tiềm thức, muội đã nghĩ đến cảnh tượng sẽ diễn ra, nên cây chủy thủ này ...? Khóe miệng Đại trưởng lão lộ ra một tia cười khổ.

- Bịch!

Thân hình Đại trưởng lão Lị Tư Lâm ngã xuống trên mặt đất trắng xóa, máu đỏ lan ra trên nền tuyết.

Cao Lô Hoa đứng ở một bên nhìn muội ra rút chủy thủ ra, lại nhìn lúc muội đưa cây chủy thủ rạch một đường trên cổ muội. Cao Lô Hoa cũng không có ngăn cản, đây là kết quả mà muội nên nhận được. Đúng vậy, kết quả này hẳn muội cũng đoán được ra trước khi tạo phản rồi.

- Còn muội? Sao? Có muốn tự sát như vậy không?

Kiểm tra thi thể của Đại trưởng lão xong, Cao Lô Hoa quay đầu nhìn về phía Nhị trưởng lão.

Nhị trưởng lão cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu mình...

Xa xa, bên trên thành Băng Long.

Đức Nhĩ đứng trên thành, giống như người đang nằm mơ, cứ ngẩn người ra nhìn cảnh tượng phía dưới, lúc này mới choàng tỉnh giấc mộng.

Đưa mắt nhìn toàn cảnh, tình hình đám phản quân lúc này thật xác xơ. Hơn mười mấy vạn binh mã, vậy mà, bây giờ chỉ còn lại những xác chết cháy đen, mùi thịt khét bay lên... mấy vạn binh lính còn sống giờ không còn tâm trạng cầm vũ khí nữa ~!

Kích động? Hưng phấn? Không, tất cả từ ngữ bây giờ không thể miêu tả tâm trạng bây giờ của hắn nữa.

- Người đâu, theo ta ra khỏi thành!

Đức Nhĩ hét lớn một tiếng, nhảy lên lưng ngựa của mình hét lớn:

- Mở cửa thành ra!

Nghe thấy tiếng gầm rú của Đức Nhĩ, lúc này, những binh lính thủ thành lúc này mới như choàng tỉnh khỏi giấc mộng.

Những tiếng động xôn xao vang lên, tất cả mọi người đều hò reo hưng phấn trong, con phấn chấn, năng suất làm việc tăng lên rõ rệt, cửa thành Băng Long nhanh chóng được mở ra.

Đồng thời, một đội kỵ binh tinh nhuệ nhất của thành Băng Long nhanh chóng đi theo sau Đức Nhĩ, chạy ra bên ngoài thành Băng Long.

Phi ngựa, chạy ra ngoài thành, các Cao Lôì Hoa tầm trăm thước, Đức Nhĩ nhanh chóng xuống ngựa, chạy bộ đến gặp Cao Lôì Hoa.

- Cao Lôì Hoa, các hạ ...

Đức Nhĩ đứng ở phía sau Cao Lôì Hoa kêu một tiếng. Bởi vì không biết Cao Lôì Hoa cùng tam công chúa có quan hệ gì, cho nên hắn cũng không biết phải xưng hô thế nào với Cao Lôì Hoa nữa.

- Là người à.

Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn Đức Nhĩ, nở nụ cười. Lại nói tiếp, cái tên hơi béo này, vốn là Cao Lôì Hoa đề cử lên cho Tiểu Tam sử dụng lúc ở thành Băng Cơ.

- Cao Lôì Hoa các hạ còn nhớ ta sao?

Đức Nhĩ cười nói.

- Ủ, là ta tự mình đề cử nhà ngươi cho Tiểu Tam đúng không?

-

- Hi hi.

Đức Nhĩ nở nụ cười một tiếng,

- Còn không phải đám phản quân này hàn hạ một phen sao.

- Vất vả cho ngươi rồi.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ bả vai Đức Nhĩ tỏ vẻ an ủi.

- Cao Lôì Hoa các hạ, ngài tới lần này để giúp tam công chúa điện hạ sao?

Đức Nhĩ nhìn Cao Lôì Hoa.

- Ồ.

Cao Lôì Hoa cười ha ha.

- Nghe nói, Tiểu Tam bị bệnh à?

- Đúng vậy.

Đức Nhĩ gật gật đầu:

- Tam công chúa điện hạ đã mấy tháng không ra ngoài gặp người khác.
- Biết Tiểu Tam bị bệnh gì không?

Cao Lô Hoa hỏi.

Đức Nhĩ lắc lắc đầu:

- Ta cũng không rõ cho lắm, tam công chúa đã mấy tháng chưa ra ngoài gặp người khác. Mấy ngày trước ta có đi gặp nàng, cũng chỉ đứng ngoài màn che nhìn vào trướng bông bên trong mà thôi. Công chúa cũng không có nói cho ta biết nàng bị gì nữa.

- Vậy, bệnh của Tiểu Tam không có nghiêm trọng gì chứ?

- Hẳn là không có nghiêm trọng gì đâu. Ta nghe giọng nói của Tam công chúa trong lúc nói chuyện thì cảm thấy tinh thần của người rất phấn chấn, xem ra cũng không có việc gì!

Đức Nhĩ trả lời chi tiết.

- Vậy thì tốt rồi.

Cao Lô Hoa chậm rãi đi thong thả trên mặt băng tuyết, bàn chân đạp lên thi thể Đại trưởng lão:

- Chuyện đám phản quân này, ta thay mặt Tiểu Tam giải quyết rồi. Người kêu Tiểu Tam không cần lo lắng việc này nữa, an tâm mà dưỡng bệnh đi.

- Vâng, Cao Lô Hoa các hạ.

Đức Nhĩ tôn kính đáp.

- Về phần hai mục thủ lĩnh đám phản quân này, một mục ngu si đã chết rồi, phiên người giải quyết luôn. À còn đám tàn binh còn sót lại, người cũng tự quyết định lên làm gì đi.

Cao Lô Hoa nhìn hoa tuyết đang bay trên trời nói với Đức Nhĩ. Sau đó chậm rãi đi bộ.

Nhìn những thi thể trên mặt đất, Cao Lô Hoa cũng không biết mình phải nói gì thêm nữa. Lần đầu tiên vừa ra tay đã giết nhiều người như vậy, trong lòng vẫn có phần khác thường.

- Có lẽ không biến thành một tên sát nhân cuồng ma đó chứ.

Cao Lô Hoa cười tự giễu mình.

- Cao Lô Hoa các hạ, ngài, không muốn tới thăm tam công chúa sao?

Nhìn Cao Lô Hoa có vẻ muốn rời khỏi đây, Đức Nhĩ hạ giọng hỏi.

- A, tạm thời không cần phải đi. Để qua mấy ngày nữa, có thời gian, ta mang cả nhà đi thăm Tiểu Tam một lần luôn.

Cao Lô Hoa cười cười:

- Bây giờ, ta phải về thăm nhà cái đã.

- Vâng.

Đức Nhĩ gật gật đầu.

- Tốt lắm.

Sau đó, một con Ngân Long bốn cánh màu vàng từ trên trời bay xuống,

trên lưng con Ngân Long bốn cánh này có một cô bé rất đáng yêu đang ngồi trên, lúc này vẻ mặt cô bé đầy hưng phấn ngồi chơi đùa trên lưng Ngân Long.

- Chuyển lời cho Tiểu Tam, nói mấy ngày nữa ta sẽ dẫn cả nhà đến thăm nàng. Nói nàng lo mà dưỡng bệnh cho khỏe đi nha.

Cao Lôì Hoa nhảy lên lưng con Ngân Long, sau đó dặn dò Đức Nhĩ lần nữa.

- Vâng thưa Cao Lôì Hoa các hạ.

Đức Nhĩ lớn tiếng đáp.

- Đi thôi Cầu Cầu.

Cao Lôì Hoa vỗ đầu Cầu Cầu ra hiệu.

- Ngao~

Cầu Cầu hưng phấn rống lên một tiếng thật to, sau đó xòe đôi cánh của mình ra. Vỗ mạnh! Xoạt một cái, bóng hình của Cầu Cầu đã mất hút trong tầm mắt của Đức Nhĩ và đám kỵ binh trong thành Băng Long. Tốc độ như vậy thật sự đã không còn thua kém tốc độ vài tháng trước của Cao Lôì Hoa khi nắm giữ lĩnh vực tốc độ của Chiến Thần.

- Thành chủ đại nhân, ông ấy, là ai?

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa đã đi xa, một kỵ sĩ đứng cạnh Đức Nhĩ nuốt ngụm nước bọt khẽ hỏi hần.

- Ta cũng không rõ lắm.

Đức Nhĩ nhún vai:

- Ta chỉ biết ông ấy có lẽ sẽ trở thành vị thần thủ hộ cho đế quốc Băng Tuyết chúng ta. Một vị thần thủ hộ còn sống, còn sống...

Khoảng cách từ đế quốc Băng Tuyết đến Quang Minh đế quốc là rất xa. Nếu lấy thực lực mấy tháng trước của Cầu Cầu thì không thể nào bay một mạch được.

Nhưng đó là chuyện mấy tháng trước, còn bây giờ, đối với Cầu Cầu chỉ là chuyện muỗi. Phải biết rằng bây giờ nói và Cao Lôì Hoa đã kết hợp với nhau thành một thể. Cho nên giữa cả hai đã có một mối quan hệ năng lượng rất đặc thù!

- Slim~Slim ...me ~ Lão ca, giờ chúng ta đi đâu đây?

Cầu Cầu trong trạng thái cự long mở miệng hỏi như tiếng sấm gầm vang. Từ lúc cùng Cao Lôì Hoa hợp thể, cuối cùng Cầu Cầu đã có thể chân chính mở miệng ra nói chuyện. Có thể nói được thật sự là một cảm giác tốt!

- Cầu Cầu, ồn quá!

Mộng Ti trong lòng Cao Lôì Hoa bất mãn vỗ lưng Cầu Cầu, tỏ vẻ Cầu Cầu nói chuyện rất khó nghe, ồn ào nữa!

- A.

Cao Lôì Hoa cười ha hả.

- Như vậy đi, trước hết cứ đi Quang Minh thần điện để gặp Saga đã. Cũng lâu lắm thằng nhóc chưa có về thăm nhà, tiện thể đem nó đi gặp mẹ ruột nó luôn!

- Tốt lắm lão ca. Nắm chặt vào

Cầu Cầu gầm rú lên ga.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 372

Cả Nhà Bị Đóng Băng

Trong Quang Minh thần điện, phía sau đại sảnh Giáo Hoàng ở!

Saga đang đứng trên bầu trời đêm nhìn lên ánh trăng tròn trên cao. Từ sau lưng mở ra đôi cánh chim màu đen, trông Saga cứ như một batman.

Thánh nữ Bích Lệ Ti mỉm cười ngồi bên cạnh, nhìn Saga trên cao.

- Ha ha, thiếu gia, ta không còn gì để nói nữa. Những gì có thể dạy ta đã dạy cho người hết rồi, giờ ta cũng không có gì hay để dạy cho thiếu gia nữa rồi.

Tân nhiệm Hỏa thần, Huyết kỵ tướng Ca Đức cười nói với Saga:

- Tư chất của thiếu gia thật tốt, rất giống với chủ nhân.

- A.

Saga bồi hồi, nhẹ nhàng cười. Tùy ý vạch vài đường kiếm trên không.

- Trong thiên hạ, ai có tư chất so với ba đây?

- A, thiếu gia hình như chủ nhân nắm giữ một loại lực lượng kì lạ gì đó, đó là loại phương thức vận hành năng lượng mà ta chưa thấy bao giờ. Chủ nhân từng nói qua, là phương thức vận hành năng lượng này làm cho chủ nhân mạnh hơn.

Nói tới đây, trong mắt huyết kỵ tướng Ca Đức lộ ra vẻ cuồng nhiệt:

- Không hổ là chủ nhân, người rất vĩ đại! Ôi, ca ngời chủ nhân vĩ đại của ta.

-

Bó tay toàn tập, không biết nói gì luôn. Cứ mỗi lần hai người bàn về Cao Lôì Hoa thì chưa đầy phút gã Hỏa thần Ca Đức lại biểu lộ vẻ sùng bái cuồng nhiệt như nước sông về biển với chủ nhân gã Cao Lôì Hoa.

- Đáng tiếc, lão ba không có dạy cách thức vận hành năng lượng thần bí này cho ta.

Saga vung kiếm chém lên mặt đất vài cái nói.

- Hả thiếu gia? Chủ nhân không dạy cho cậu cách thần bí đó sao?

Huyết kỵ tướng Ca Đức nghi hoặc nhìn về phía Saga.

- Hì hì, đương nhiên không phải.

Saga cười hì hì.

- Là ta không có hỏi ông ấy việc này thôi.

- Hic, thiếu gia. Ta dám khẳng định, chỉ cần cậu muốn học thôi, chủ nhân nhất định sẽ dạy cậu.

Ca Đức thấp phần tin tưởng nói.

- Ủ.

Saga gật đầu, nếu lão ba trở về, lần này nhất định phải học bộ võ công này mới được.

Trong lòng cứ ngỡ vẫn vợ, kiếm trong tay Saga cũng vạch trên mặt đất những kiếm rồi tung. Cũng không biết lão ba khi nào mới trở về. Trước đó thì cứ vài ngày lại biến mất vài tháng, khó lắm mới về nhà, chưa gì lại đi mất

Đúng lúc này, xoạt, một thanh trường kiếm đâm thẳng vào Saga!

Lỗ tay Saga nhích lên, tiếng gió của kiếm làm Saga bừng tỉnh.

- Ai!

Saga quay đầu gầm lên một tiếng, tại bên trong thần điện Quang Minh phòng thù kín đến ruồi cũng không lọt lại có người dám ám sát cậu ngay tại đây!

Nhanh chóng, Saga dùng kiếm gạt thanh kiếm kia.

Song kiếm chạm vào nhau, Saga cùng thích khách bật ra.

Lực thật mạnh. Lúc bị đánh bật ra, Saga thầm nghĩ. Từ trên thanh kiếm của đối phương truyền đến một lực rất mạnh, khiến tay của Saga run lên.

- Chết tiệt, người là ai?

Saga căm tức nhìn người này. Người này mang một bộ đồ đen kín toàn thân, ngay cả tóc cũng bị kín mít, mà có vẻ pro là người này đeo kính đen che luôn cả đôi mắt. Nhìn bề ngoài không đoán được là ai.

Mà khiến cho Saga bất ngờ chính là lão Hỏa thần Ca Đức lại kéo Bích Lệ Ti lui ra phía sau. Đứng ra đằng xa, giống như là xem một cuộc trình diễn chiến đấu vậy.

- Chết tiệt!

Cắn chặt răng, quay đầu nhìn chằm chằm thích khách. Thích khách cũng không nói một câu, chỉ thấy hấn vung kiếm thành một vòng tròn, sao đó chúi mũi kiếm đâm ngược vào nách Saga.

Phương pháp sử dụng kiếm như vậy Saga chưa từng thấy bao giờ.

Hơn nữa khiến cho Saga cảm thấy kinh ngạc hơn là từ lúc đầu đấu với cậu, thích khách vẫn không hề lộ ra một chút năng lượng đấu khí gì hết! Nói cách khác, từ khi nãy đến giờ thích khách chỉ dùng lực lượng thân thể đấu với cậu thôi!

- Yaaah ~

Saga trầm giọng quát lên một tiếng, lực lượng hắc ám bùng phát. Đây là lực lượng đến từ đôi cánh màu đen sau lưng cậu. Không phải đấu khí, cũng không phải ma lực. Mà là một loại với thần lực nhưng chưa đạt đến trình độ

của thần lực. Có thể nói đây là lực lượng chưa chuyển hóa hoàn toàn thành thần lực đi.

Vận lực lượng hắc ám lên, từ tốc độ, lực phản ứng, lực lượng của Saga đều tăng mạnh. Nhưng cho dù vậy, cùng đại chiến với thích khách áo đen này vài hiệp, càng đánh, Saga càng cảm thấy kinh hãi.

Đánh lâu như vậy nhưng nhịp tim thích khách không hề loạn, hơi thở vẫn bình thường.

Mà Saga cảm thấy mình chịu không nổi rồi, năng lượng hắc ám trong người càng lúc càng ít.

Phải thua sao? Trong đầu Saga hiện nên ý nghĩ này. Vì sao mình đã vận dụng hết sở trường vẫn đánh không lại thích khách này.

- Ha ha, Saga, có đôi khi, cho dù con có sử dụng năng lượng Tinh Linh, thì sức mạnh hắc ám, thần lực ... cũng không có nghĩa đó là thực lực của con.

Đứng đối diện, thích khách cười to, sau đó tháo khăn bịt đầu ra.

- Hic~~~ Lão ba!

Saga chỉ vào Cao Lôì Hoa kêu lên. Khó trách vừa rồi huyết kỵ tướng Ca Đức thôi lui ra một bên, thì ra gã đã biết thích khách là Cao Lôì Hoa. Huyết kỵ sĩ là do máu của Cao Lôì Hoa sinh ra, Cao Lôì Hoa đến gần tự nhiên gã biết liền.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười ha ha nói.

- Tiến bộ không ít rồi, Saga à.

- Vâng, con cũng cố nhiều mà.

Saga cười hắc hắc:

- Hoan nghênh ba trở về!

- Ta đã trở về,

Cao Lôì Hoa gật đầu sau đó chào hai người Bích Lệ Ti và Ca Đức.

- Đúng rồi, lão ba.

Đột nhiên Saga nói:

- Có thể dạy cho con phương pháp, cái phương pháp vận hành năng lượng đặc thù gì đó được không?

- Phương pháp vận hành năng lượng đặc thù?

Cao Lôì Hoa nhìn Saga hỏi:

- À, ý con là nội công chứ gì?

- Vâng, vâng.

Saga liếc mắt gật đầu:

- Đúng đó, cái gọi là nội công đó.

- Ha ha, cái này không thành vấn đề.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Vốn ba đã muốn truyền nội công cho con và mấy đứa Nguyệt Sư rồi.

Đáng tiếc là lúc ấy cảm thấy các con có phương pháp tu luyện của riêng mình nên ta vẫn trì hoãn không dạy. Bây giờ thì dạy luôn một thể vậy!

- Cảm ơn lão ba!

Saga vui vẻ nở nụ cười.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ bả vai Saga.

- Đúng rồi, Saga. Giờ con theo ta về nhà một chuyến đã, sau đó ta sẽ dẫn con đi gặp một người!

- Gặp người? Người nào?

Saga hỏi.

- Một người rất quan trọng.

Cao Lôì Hoa nói.

Saga suy nghĩ một lúc, gật đầu:

- Ta cùng ba về nhà.

- Đúng rồi, còn có ...

Cao Lôì Hoa xoay người nói với Ca Đức:

- Ca Đức. Người cũng theo ta trở về đi. Sau đó thuận tiện đi theo ta học nội công tâm pháp, ta muốn biết nội công có tác dụng gì trên người huyết kỳ sĩ không?

- Vâng, chủ nhân.

Ca Đức lớn tiếng đáp, là một Huyết kỳ tướng, nguyện vọng lớn nhất của gã chính là ở bên cạnh Cao Lôì Hoa.

- Tốt lắm. Cuối cùng, Bích Lệ Ti đâu nhỉ?

Cao Lôì Hoa nhìn quanh thấy Bích Lệ Ti, cười nói:

- Con có theo ta về không?

- Ta cùng về với ngài.

Bích Lệ Ti cười nói.

- Quang Minh thần điện đã có các trưởng lão quản lý rồi. Chỉ cần không phát sinh chuyện gì lớn thì việc trong Quang Minh thần điện cũng không cần chúng ta lo!

- Vậy thì tốt rồi!

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- Vậy cả nhà mình cùng về vậy!

- Khi nào chúng ta đi?

Ở bên Saga hỏi.

- Các con chuẩn bị chút đi rồi chúng ta đi luôn.

Cao Lôì Hoa dặn dò rồi vẫy tay ra đằng xa kêu:

- Mộng Ti, có thể đi ra được rồi!

- Vâng.

Từ sau ngọn giả sơn, Mộng Ti ôm Cầu Cầu chạy chậm tới.

- Ca ca Saga khỏe.

Mộng Ti ôm Cầu Cầu đi ra, nhìn thấy Saga, cô bé nhanh chóng chào một tiếng.

- Ha ha.

Saga gãi đầu, cười ha ha.

- Là Mộng Ti phải không.

Saga ngồi xôm trước người Mộng Ti. Thì ra đó là Mộng Ti và Kim Toa Nhi rất giống nhau, chỉ có khác đúng màu da thôi. Đã vậy, sống ở nhà Cao Lôì Hoa, Mộng Ti có xu hướng mập mập trắng ra nữa chứ, cứ thế này khó mà phân biệt được hai đứa.

- Vâng, em là Mộng Ti.

Tiểu Mộng Ti thành thật trả lời.

- Đúng rồi, Saga. mấy ngày nay trong nhà không xảy ra chuyện gì chứ.

Ở bên Cao Lôì Hoa thuận miệng hỏi.

- Không xảy ra chuyện gì, trong nhà mấy ngày nay đều mạnh khỏe.

Saga gật đầu:

Chẳng qua hình như Bảo Bảo với Kim Toa Nhi chuẩn bị đi học viện Peter để học tập thì phải!

- Gì?

Cao Lôì Hoa cả kinh:

- Bảo Bảo với Kim Toa Nhi đủ tuổi đến trường rồi sao?

- Vâng Bảo Bảo có lẽ đã đủ tuổi rồi. Kim Toa Nhi thì có vẻ hơi nhỏ một chút để học ma pháp!

Saga gật gật đầu trả lời, người ở thế giới này có thể kiểm tra được trẻ em từ nhỏ sau đó tiến hành dạy dỗ. Chỉ cần có thiên phú, nghe hiểu được người ta nói chuyện là có thể học tập ma pháp rồi.

Cần biết rằng, để có thể cùng nguyên tố ở thế giới câu thông thì tuổi càng nhỏ càng tốt. Bởi vì thể chất của trẻ em thuần khiết. Lúc còn nhỏ mà cũng cố được nền tảng tốt thì sau này đứa trẻ sẽ có thể phát triển mạnh hơn so với những đứa trẻ cùng lứa.

- Ha ha, nói như vậy là đủ tuổi rồi. May mà về kịp, có thể dẫn mấy đứa đi nhà trẻ.

Cao Lôì Hoa gật gật đầu:

- Khi nào hai đứa đi học viện?

- Vâng, ba về cũng kịp, cỡ hai ba ngày nữa là khai giảng rồi.

Saga cười nói.

Dọc đường đi, cùng Saga trò chuyện chuyện nhà, đường xa cũng hóa gần. Rất nhanh, mấy người Cao Lôì Hoa đã đi đến đế đô Quang Minh đế quốc. Từ xa, nhìn về nhà mình, Cao Lôì Hoa bỗng thấy khói sương bốc lên.

- Lão ba, đó là sương mù sao?

Saga dụi mắt nhìn.

- Chủ nhân, hình như là khí lạnh thì phải....

Huyết kỵ tướng Ca Đức có phần khó chịu nói. Bởi vì gã là Hỏa thần, đối với loại khí lạnh gì đó đều miễn cảm.

Lại gần hơn, miệng Cao Lô Hoa há to - cả nhà đều có dấu vết của băng sương.

- Cái này, sao kinh thế!

Cao Lô Hoa vươn tay mở cửa. sau đó đẩy cánh cửa bị đóng băng vào...

Vừa đẩy cửa vào, Cao Lô Hoa liền thấy cô con gái Nguyệt Nhi đang cố tạo ra một cái kết giới xanh biếc. Ở trong kết giới, mấy đứa nhỏ đang lạnh run người....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 373

Ma Thú Trong Phòng

Cao Lôì Hoa cùng mấy người Saga về tới nhà thì trời đã sáng.

Vừa về đến nhà, mấy người Cao Lôì Hoa phát hiện nhà của mình đang bị đóng băng.

- Xảy ra chuyện gì?

Cao Lôì Hoa phá cửa nhanh chóng chạy vào nhà. Sau đó thuận di vào trong kết giới màu xanh biếc mà Nguyệt Nhi đã bày ra.

- Ba ba?

Nguyệt Nhi quay đầu, nhìn thấy người đến là Cao Lôì Hoa liền thở phào nhẹ nhõm.

- Trời ạ, Nguyệt Nhi, xảy ra chuyện quái gì vậy. Ôi, chết tiệt thật.

Cao Lôì Hoa bước vào kết giới, liền thấy Nguyệt Nhi đang run rẩy duy trì kết giới. Lúc này môi cô bé đã tím bầm vì lạnh. Cao Lôì Hoa vội vàng cởi áo choàng bên ngoài, khoác lên người Nguyệt Nhi. Cúi đầu nhìn sau, thấy không những Nguyệt Nhi đang lạnh run mà mấy đứa nhỏ cũng cảm cập.

Mấy đứa nhỏ nhà Cao Lôì Hoa vốn có thể chịu đựng xa người thường, cho dù là ở trong trời tuyết lạnh giá cũng không cảm thấy lạnh. Nhưng khí lạnh từ lớp băng đóng nhà này không phải là băng tuyết thiên nhiên, chúng đến từ thần lực băng hệ.

- Ba ba.

Mấy đứa nhỏ thấy Cao Lôì Hoa về thì lập tức chạy đến ôm chân Cao Lôì Hoa khóc rống lên.

- Không có việc gì, không có việc gì.

Cao Lôì Hoa ôm một đứa sau đó thấp giọng an ủi mấy đứa khác.

- Nguyệt Nhi, không cần duy trì kết giới nữa, để cho ta.

Vừa an ủi mấy đứa nhỏ, Cao Lôì Hoa nói với Nguyệt Nhi.

- Vâng.

Nguyệt Nhi không chút do dự triệt hồi kết giới, ngay sau đó khí lạnh từ bên ngoài kết giới như muốn xuyên xương làm cô bé rợn cả da gà.

Chỉ trong nháy mắt, Cao Lôì Hoa đã chắn trước mặt cô bé.

- Hà! Các con chờ một chút.

Hai tay Cao Lôi Hoa đề lên một chỗ, hít một hơi thật sâu. Trầm quát một tiếng:

- Mở!

Theo tiếng quát của Cao Lôi Hoa, một âm thanh vỡ vụn vang lên.

Sau đó trước người Cao Lôi Hoa xuất hiện một khe nứt màu đen. Mấy đứa nhỏ cảm thấy giật mình vì khe nứt đột ngột xuất hiện, sau đó thì không còn cảm thấy khí lạnh nữa,

- Ha ha, hết lạnh rồi!

Cao Lôi Hoa quay đầu cười với mấy đứa nhỏ, vừa rồi hần tạm thời mở một không gian để tống khứ những khí lạnh và băng đi chỗ khác. Bây giờ thì sạch sẽ rồi.

- Ôi! Ha ha ha, ba ba, không lạnh nữa.

Bán long nữ tiểu Kim Toa Nhi vui vẻ nở nụ cười.

- Vâng.

Nguyệt Nhi gật gật đầu.

- Nguyệt Nhi, vì sao nhà ta bị đóng băng thế?

Cao Lôi Hoa nhìn nhà bị đóng băng, hỏi.

- Là do mẹ đó.

Nguyệt Nhi thấp giọng nói:

- Ba, ba có nhớ không? Mấy ngày trước ba có đưa cho mẹ một cái thần cách hệ băng tuyết đó?

- Đúng vậy?

Cao Lôi Hoa gật gật đầu, đó là thần cách của Hải mẫu, cuối cùng được Cao Lôi Hoa đưa cho Tĩnh Tâm:

- Đừng nói cái thần cách đó có vấn đề gì nha.

- Vâng.

Nguyệt Nhi gật gật đầu:

- Mấy ngày trước, mẹ dung hợp thần cách băng tuyết, sau đó ngồi trong phòng tĩnh tọa, rồi trên thân thể mẹ toát ra hàn khí bình thường. Lúc đầu cũng không có gì cả, hàn khí kia cũng không có làm cho phòng mẹ lạnh. Nhưng lúc sáng không biết xảy ra chuyện gì, nhà của chúng ta bắt đầu kết băng. May mà cuối cùng cũng có đại ca Batman giúp đỡ. Chúng con mới trốn thoát ra đây.

Nhìn cả nhà đóng thành băng, Nguyệt Nhi nghĩ mà có chút sợ. Nếu mà chậm thêm một lúc nữa, có lẽ cô bé và mấy đứa em cũng bị đóng thành băng như tòa nhà này rồi.

- Vậy mẹ đâu? Mẹ còn ở bên trong à?

Cao Lôi Hoa khản trương hỏi.

- Vâng, mẹ còn ở bên trong.

Nguyệt Nhi gật gật đầu.

- Choáng.

Cao Lô Hoa nghiêng răng nói với Nguyệt Nhi:

- Nguyệt Nhi, ta đi vào trong nhìn xem sao. Con mang mấy em đi ra ngoài cửa đi. Saga cùng Bích Lệ Ti ở ngoài đó, mấy đứa ra gặp nhau nhé.

- Vâng, tốt quá!

Nguyệt Nhi gật đầu lên tiếng.

- Nguyệt Nhi, vừa rồi con làm tốt lắm.

Cao Lô Hoa xoa đầu Nguyệt Nhi.

- Ha ha, Nguyệt Nhi thật sự đã trưởng thành rồi.

Nói xong, Cao Lô Hoa đưa mắt đánh giá ngôi nhà yêu quý của mình. Cả toàn nhà đều bị một tầng băng tuyết che kín, những khối băng lạnh giá chắn hết các lối đi.

Cao Lô Hoa nhíu mày, nếu mà phá băng đi vào vậy thì cũng bị vùi trong băng mất thôi.

- Làm sao bây giờ?

Cao Lô Hoa đi tới trước, vươn tay gõ lên khối băng, tầng băng cũng không cứng cho lắm, Cao Lô Hoa thậm cảm thấy may mắn.

Đưa tay phải lên thử chường một phát lên tầng băng này xem.

- Rắc!

Một lỗ nhỏ đủ cho một người lọt hiện ra trước mặt Cao Lô Hoa.

- A, may mà không quá cứng.

Cao Lô Hoa cười ha hả. Sau đó ý trăm đan điền, lôi thần lực nhanh chóng hiện lên bao quanh cơ thể Cao Lô Hoa.

Lôi quang hiện lên xung quanh người Cao Lô Hoa như một mũi khoan điện.

Sau đó, Cao Lô Hoa cứ như vậy, trực tiếp xông vào lớp băng. Dọc theo đường đi, hể lớp băng nào gặp phải Cao Lô Hoa đều bị tan chảy hết.

Giống như tầng băng này không có tồn tại, Cao Lô Hoa thoải mái đi lên lầu.

Cứ như vậy, đi tới phòng Tĩnh Tâm.

Cửa phòng Tĩnh Tâm không đóng, Cao Lô Hoa thoải mái đi vào trong phòng. T

Vừa vào trong phòng, Cao Lô Hoa liếc mắt đã thấy Tĩnh Tâm đang tĩnh tọa trên giường.

Nhìn thấy Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì trong phạm vi một thước quanh người Tĩnh Tâm vẫn không hề bị đóng băng, chỉ có khí lạnh đang lượn quanh cơ thể thôi.

Sau đó, Cao Lô Hoa nhìn quanh căn phòng.

Ở trong phòng, ngoài Tĩnh Tâm còn có một bóng người.

Đó là một người có hình dáng ác ma tiêu chuẩn trong mắt Cao Lô Hoa, một đôi cánh dơi, một cái đuôi ác ma hình tam giác nhọn phía sau.

Người này đúng là ác ma Lucifer, đại hiệp Batman, mà theo lời Nguyệt

Nhi thì hình như đại hiệp Batman Lucifer giúp mấy đứa nên mấy đứa mới trốn ra khỏi nhà được. Mà đại hiệp Batman Lucifer thì anh dừng hi sinh bị đóng băng trong phòng của Tĩnh Tâm.

Cả nhà bị đóng băng, mà gần với trung tâm nhất nên đại hiệp Batman Lucifer tự nhiên không ngoại lệ.

Cao Lô Hoa cười ha ha, đi tới bên cạnh người Lucifer, đưa tay vỗ nát lớp băng bên ngoài gã.

- Hắt xì ~ hắt xì ~~~

- Lớp băng bên ngoài bị phá vỡ, đại hiệp Batman Lucifer liền tiếp hắt xì vài cái.

- Híc, hic, trời, lạnh. Lạnh quá, lạnh đến chết ta quá, lạnh quá.

Vừa cứu được ra, đại hiệp liền tiếp khụt khịt, co ro cả người, lạnh cảm cập.

- Ha ha, khá hơn chút nào không?

Cao Lô Hoa cười với gã đại hiệp này. Hắn không hề nghĩ gã đại hiệp này lại đến ở nhà mình. Nhưng mà vậy cũng tốt, ít nhất mấy đứa nhỏ cũng được gã cứu ra.

- Ồ! Là người? Người đã trở lại.

Lucifer thấy rõ người cứu mình là Cao Lô Hoa liền cười nói.

- Ồ.

Cao Lô Hoa cười nói.

- Người, lui ra sau chút đi. Ta phá vỡ lớp băng này cho.

- Ok, không thành vấn đề. Người, cứ việc, phá, phá đi.

Lucifer lạnh run, run giọng nói.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa đi tới bên người Tĩnh Tâm, sau đó quát nhẹ một tiếng.

- Yaaaaaaaah!

Cao Lô Hoa trầm giọng, một cỗ năng lượng khổng lồ lấy Cao Lô Hoa làm trung tâm hình thành một đạo gợn sóng tím bầm lan ra xung quanh. Hễ băng gặp phải làn sóng này đều bị tan ra hết.

- Híc, kia, cái kia. Người, người, lúc vào đây, sao, sao không, xài, xài luôn chiêu này.

Lucifer kinh ngạc nhìn Cao Lô Hoa, sau đó lạnh run hỏi. Nếu lúc Cao Lô Hoa tiến vào đúng luôn một chiêu này, không phải càng đơn giản sao ?!

- Ha ha. Ta sợ làm Tĩnh Tâm bị thương.

Cao Lô Hoa nhìn Tĩnh Tâm, nhẹ giọng nói.

- Người đúng là tỉ mỉ quá ha.

Lucifer cười hắc hắc.

Bỗng nhiên, tách tách! Hình như có tiếng nước rơi xuống, là hai giọt nước rơi xuống.

Cao Lô Hoa lập tức quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Bởi vì

những băng tầng này khi gặp phải làn sóng gợn của Cao Lôi Hoa thì ngay lập tức bị tan biến luôn chứ không hề tạo thành nước được. Do đó, Cao Lôi Hoa thấy khả nghi.

Ánh mắt Cao Lôi Hoa lập tức nhìn về phía tiếng nước rơi đó!

Trong nháy mắt, Cao Lôi Hoa liền thấy hai bóng đen phản chiếu trong giọt nước. Ngay sau đó một bóng đen nhanh chóng bay ra cửa sổ như đạn bay.

- Hừ!

Mắt Cao Lôi Hoa lóe lên, hừ lạnh một tiếng!

- Bụp bụp!

Hai bóng đen như đụng phải bức tường không khí, bị đánh bật trở lại.

Nhưng dù cản được hai bóng đen đó, Cao Lôi Hoa vẫn không biết thứ mình cản là gì.

- Chết tiệt, thần chi đồng!

Cao Lôi Hoa quát một tiếng, trong đôi mắt hiện lên sắc tím bầm của thần lực.

Lúc Cao Lôi Hoa mở mắt thần ra. Đột nhiên Cao Lôi Hoa cảm thấy một cỗ lực lượng không gian cũng tiến vào bên trong mắt hắn theo lời thần lực, loại cảm giác này rất rõ ràng.

Ngay sau đó Cao Lôi Hoa trợn mắt là hình ảnh hắn thấy là một bức tranh lập thể. Toàn bộ bốn phương tám hướng đều nổi lên bức tranh đó, bao gồm cả Cao Lôi Hoa cũng xuất hiện trong đột mắt mình!

Cao Lôi Hoa sửng sốt, vì sao bản thân mình cũng bị nhìn thấy, đây là chuyện gì?

Không chỉ có Cao Lôi Hoa sửng sờ. Lúc này, đứng cạnh Cao Lôi Hoa là Hắc Ám chi thần lucifer cũng sửng sốt. Bởi vì đứng đối diện Cao Lôi Hoa, cho nên đại hiệp thấy rõ đôi mắt của Cao Lôi Hoa, đôi mắt này là cho vị đại hiệp batman này có cảm giác không thể trốn khỏi đôi mắt đó. Hình như đôi mắt này có thể nhìn xuyên suốt không gian.

Mà đôi mắt của Cao Lôi Hoa cũng không có biến thành tím bầm như trước kia. Mà lại hiện lên hai đồ án thần bí. Hai đồ án thần bí này đại diện cho một loại pháp tắc nào đó mà Cao Lôi Hoa chưa biết lóe lên, xoay tròn.....

Sự biến hóa của mắt thần làm Cao Lôi Hoa ngỡ ngàng một chút. Nhưng cũng không có làm cho hắn kinh ngạc nhiều. Giống như một loại bản năng, Cao Lôi Hoa cảm giác mình vừa sinh ra đã có thể nắm giữ được mắt thần này rồi.

Mắt thần mới có thể làm mọi vật hiển thị lên theo chiều nổi, tạo thành những khung cảnh cắt, để có thể quan sát mọi vật cũng không khiến cho Cao Lôi Hoa cảm thấy khó chịu chút nào.

Mở mắt thần ra, Cao Lôi Hoa đã có thể nhìn thấy hai bóng đen đó – Hai

bóng đen như hai con chó đang bị bắn ra.

Lúc này, cả hai đang ẩn thân tỏ vẻ muốn bỏ trốn.

- Muốn chạy trốn?

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng, lắc người, xuất hiện bên cạnh, sau đó đưa tay chụp lấy hai cái đầu nhỏ.

- Đây là cái gì?

Cao Lôì Hoa xách hai con này lên hỏi Lucifer.

Đồng thời, Cao Lôì Hoa khẽ siết tay, hai con này lập tức hiện nguyên hình, có vẻ giống như một loài báo mà trên Trái Đất trình chiếu trong thế giới động vật.

- Trời!

Lucifer nhìn thấy hai con này liền hét toáng lên:

- Trời ạ, con mẹ nó. Đây là thượng cổ ma thú – thuần di báo tử! Cẩn thận, con này ngoại trừ phép ẩn thân còn có thể thuần di trong nháy mắt đó!

Lucifer chưa kịp nói hết thì trong mắt hai con báo nhỏ xiu này lóe lên ánh lục quang, sau đó đã biến mất trên tay Cao Lôì Hoa.

- Vừa nói a.... Thế nhưng lại để chúng nó chạy thoát.

Lucifer nuối tiếc than thở:

- Con này là thuần di báo tử, vốn nghĩ chúng tuyệt chủng rồi, ai dè còn tồn tại. Loại này, rất quý hiếm đó. Chúng vừa là thượng cổ ma thú, lại có khả năng thuần di trong khoảng cách ngắn nữa. Chỉ có điều chúng cần thời gian để chuẩn bị quá trình thuần di. Tiếc quá, lại để chúng trốn thoát mất rồi!

- Trốn?

Miệng Cao Lôì Hoa cười tà:

- Có chiêu thuần di mà đòi thoát khỏi tay ông à? Không có chuyện dễ ăn như vậy đâu cưng!

Chữ cuối vừa nói ra, cả căn phòng như chịu một cơn động đất, rung mạnh lên không ngừng.

Ánh mắt Lucifer lộ ra một tia hoảng sợ, bởi vì gã cảm giác được, phòng không rung mà là không gian chứa căn phòng này đang rung lên!

Không gian cùng thời gian, đó là lĩnh vực cấm kỵ của Sáng thể Phụ thân! Không có vị thần nào có thể nắm giữ được lĩnh vực đó! Nhưng, Cao Lôì Hoa tựa hồ có thể không chết không gian?!

Từ không gian rung động. Thuật thuần di cũng bị mất hiệu quả, hai đồng chí đang trong sổ đỏ sắp tuyệt chủng lại hiện ra.

- Không gian, thật sự có thể không chế không gian. Chẳng lẽ, hắc, thật sự là nắm giữ pháp tắc không gian sao?!

Lucifer gât gao nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa, chẳng lẽ, gã tóc bạc trước mặt mình đã nắm giữ pháp tắc cấm kỵ đó sao !?

- Loài vật nhỏ bé này vì sao lại xuất hiện trong phòng của Tĩnh Tâm nhi

...

Cao Lôì Hoa nắm lấy hai con vật chuẩn bị tuyệt chủng sống dở chết dở này, cười lạnh một trận.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 374

Ma Thú Cũng Điên Cuồng?

Hình như không gian cũng biết cự tuyệt, không cho hai con thuần tử báo rời khỏi. Một lỗ hồng hiện ra trên không, sau đó đẩy hai con báo này ra ngoài.

Ngay sau đó, cơ thể gầy gò của Cao Lôì Hoa nhanh chóng xuất hiện trước hai con vật này, một động tác bóp cổ được diễn ra, cả hai con vật bị tóm lên.

- Ặc! ~

Hai con báo sỏ đỏ phát ra âm thanh đau đớn nhưng không ra khỏi miệng được.

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng, tay phải vận nội công. Một đạo thần lực mang theo pháp tắc không gian nháy mắt giam cầm hai con vật xui xẻo này lại sử dụng thuần di đào tẩu.

Lúc bị thần lực của Cao Lôì Hoa vây lại, trong mắt hai con sỏ đỏ này hiện lên vẻ tuyệt vọng. Chúng nó cảm giác được sau khi bị thần lực vây kín thì thuật thuần di của cả hai bị mất hiệu quả. Bây giờ cả hai cứ như thịt dụn lên cổ, chờ người ta độ lượng cầm dao xẻ bỏ mồm.

- Năm giữ pháp tắc không gian, chẳng lẽ, hắn đã trở thành “thần vương” trong truyền thuyết sao?

Licifer gật gao nhìn Cao Lôì Hoa, cảnh giới thần vương, là cảnh giới làm cho chư thần điên cuồng. Mà dấu hiệu của cảnh giới này chính là – pháp tắc không gian!

- Ngươi, đạt tới, cảnh giới thần vương sao?

Lucifer nhìn Cao Lôì Hoa, một lúc lâu mới nghẹn ngào nói ra một câu như vậy.

- Không biết.

Cao Lôì Hoa nhún vai, phải biết rằng thật sự lão Cao cũng không biết cảnh giới thần vương là cái cảnh giới gì. Mà hắn chỉ mơ hồ cảm giác cảnh giới của mình có lẽ được đề cao hơn trước một chút, nhưng cũng không rõ cảnh giới của mình đến đâu, mà một trong những nguyên nhân đó là lão Cao chưa thể lĩnh ngộ ra lĩnh vực thứ hai của Lôì thần – Lĩnh vực Thần phạt. Cho nên hắn không dám chắc mình có tăng level không nữa.

Mà cái này cũng không thể trách Cao Lô Hoa. Bởi vì hắn là tăng một lúc mấy level....

- Không biết?

Nghe lão Cao nói, thật sự đại hiệp Batman Lucifer cũng không biết nói gì. Bó tay tập một!

- Ha ha.

Cao Lô Hoa cười ha ha, cúi đầu nhìn hai con báo đang sống dở chết dở trên tay mình.

- Hai con thuần di báo tử này có vấn đề gì sao?

Lucifer hỏi.

- Lúc ta tiến vào, bọn chúng đã ở trong phòng này rồi. Suy ra cả hai con báo này nhất định có quan hệ với vụ Tĩnh Tâm như thế này!

Khóe miệng Cao Lô Hoa lộ ra ý cười tà.

- Hai con thuần di báo tử này có quan hệ với việc phòng Tĩnh Tâm đóng băng sao?

Lucifer gãi đầu, chẳng lẽ nhà cửa bị đóng băng không phải do năng lượng của Tĩnh Tâm pháp ra lúc dung hợp với thân cách Băng Tuyết của Hải mẫu sao?

- Có lẽ lúc ấy, hai con báo tử này thuần di chuẩn bị tấn công Tĩnh Tâm.

Cao Lô Hoa giờ hai con báo thuần di trước mặt mình. Hai con thuần di báo tử bị tròn mắt đen của Cao Lô Hoa dọa cho run cầm cập.

Tĩnh Tâm tu luyện cũng hệ với thân cách Băng Tuyết, do đó xác suất xảy ra vấn đề trong lúc dung hợp là rất thấp. Chỉ có thể bị tấn công hay sao đó mới khiến cho cơ thể tự phát ra khí lạnh để phòng vệ mà thôi.

Nếu như vậy có thể dễ dàng hiểu được vì sao hai con báo này lại xuất hiện bên trong phòng Tĩnh Tâm. Có lẽ lúc đó chúng muốn tấn công Tĩnh Tâm lúc dung hợp thân cách. Tuy nhiên do ý thức tự bảo vệ cơ thể cho nên Tĩnh Tâm đã đóng băng luôn cả phòng, làm hai con báo này cũng lãnh đạm thành hai cục băng luôn.

- Thế, vì sao hai con thuần di báo tử này lại muốn tấn công Tĩnh Tâm?

Lucifer hỏi:

- Phải biết rằng, thuần di báo tử là thượng cổ ma thú. Tất cả mọi người đều nghĩ chúng nó đã bị tuyệt chủng. Chúng nó sẽ không vô duyên vô cớ chạy đến thương tổn một người không quen biết mà lại trong trạng thái vô thức như thế này.

- Ta cũng không biết.

Cao Lô Hoa lắc đầu nói.

- Khả năng lớn nhất là hai con báo muốn chết này bị người khác sai khiến thôi.

- Người đắc tội với người nào sao?

Lucifer liền hỏi.

- A, chỉ sợ không có.

Cao Lô Hoa lắc đầu. Trên cơ bản thì Cao Lô Hoa ở thế giới này cũng không có đắc tội người nào cả. Cho dù Cao Lô Hoa có đắc tội với người nào, thì tên đáng thương đó cũng bị Cao Lô Hoa dùng nguyên tắc làm người của mình “bóp chết từ trong trứng nước” rồi....

- Vậy cái tên vô duyên vô cớ sai hai con vật quý hiếm này để tấn công Tĩnh Tâm à. Mà tấn công Tĩnh Tâm thì được cái quái gì cơ chứ.

Đại hiệp Batman gãi gãi đầu, loại việc không có manh mối gì muốn nghĩ ra có mà nát óc ấy chứ.

- Thôi đúng rồi?

Cao Lô Hoa nghe Lucifer nói thì ánh mắt sáng ngời. Hắn đã nghĩ ra một chuyện:

- Chết thật, sao ta lại quên mất thứ này chứ nhỉ? Mẹ nó, đúng là thất phu vô tội, hoài ngọc có tội mà.

- Cái gì vậy?

Lucifer hỏi.

- Thần cách.

Cao Lô Hoa nghiêng răng, đối với hai tên thần Cao Lô Hoa và Lucifer thì thần cách cũng không có tác dụng gì cho lắm. Nên cả hai vô tình quên mất một điểm, là đối với người chưa thành thần, thì thần cách chính là thứ mà họ đập đầu nhau mà sống chết!

- Ý ngươi là?

Lucifer cũng nghĩ đến điểm này.

- Đối phương có lẽ là vị thần cách mà đến.

Cao Lô Hoa tức giận nhìn hai con thuần di báo tử nói, sau đó hừ lạnh một tiếng.

Trước hết, ngươi giúp ta trông coi hai con vật chết toi này.

Cao Lô Hoa đưa hai con báo cho Lucifer:

- Hai con này chính là manh mối để chúng ta truy tìm hung thủ đứng đằng sau.

Dám động đến thái tuế à, đừng hòng Cao Lô Hoa nương tay nhé. Mỗi người đều phải có trách nhiệm với hành vi của mình. Và gã hung thủ đằng sau này cũng nên có trách nhiệm một chút. Tuy nhiên cái một chút đó lại là dấu chấm hết cho cuộc đời gã.

Lucifer cầm hai con báo. Nhìn dáng vẻ Cao Lô Hoa bây giờ, xem ra có tên chuẩn bị đi uống trà với lão Diêm Vương rồi...

Cao Lô Hoa đưa hai con báo cho đại hiệp Batman rồi quay đầu nhìn Tĩnh Tâm đang dung hợp thần cách.

Nhìn Tĩnh Tâm, sát ý của lão Cao biến thành một mảng nhu tình vô hạn, loại biến hóa này, cho dù là ngôi sao Hàn quốc hay Hollywood cũng cung kính gọi sư phụ.

Lão Cao bước nhẹ như mèo, nhẹ nhàng đi lại gần Tĩnh Tâm. Lúc này Tĩnh Tâm đang dung hợp thần cách, cần phải yên tĩnh một chút.

Chỉ ngồi bên cạnh nhìn Tĩnh Tâm một cách nhu hòa, không biết bao lâu, Cao Lôi Hoa mới nhẹ nhàng đứng dậy. Sau đó chậm chậm đi ra khỏi phòng của Tĩnh Tâm. Lúc đi ra không quên bố trí một cái kết giới nhỏ vây quanh Tĩnh Tâm. Cái kết giới này chỉ ngăn cản khí tức của thần cách tiết lộ ra ngoài, miễn cho mấy chuyện đánh bom cảm tử lần nữa.

Đi ra khỏi phòng Tĩnh Tâm, Cao Lôi Hoa cùng đại hiệp Batman Lucifer đi xuống lầu dưới. Nhìn Cao Lôi Hoa cùng Lucifer trên lầu đi xuống, Nguyệt Nhi và mấy đứa nhỏ lập tức chạy đến đón.

Vừa rồi, nhìn thấy băng tuyết trong nhà đã tan hết nên Saga, Bích Lệ Ti cùng Nguyệt Nhi mang mấy đứa nhỏ đi vào nhà chờ Cao Lôi Hoa đi xuống.

- Lão ba, mẹ không sao chứ?

Vừa thấy Cao Lôi Hoa, Saga khẩn trương hỏi.

- Ha ha, yên tâm đi. Mẹ không có việc gì.

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Nhưng mà bây giờ các con không được làm phiền mẹ, bây giờ là lúc quan trọng nhất của mẹ. Cần im lặng để mẹ dung hợp thần cách đó.

- Vâng, mẹ không có việc gì là tốt rồi.

Cuối cùng Saga cũng thở phào.

Cao Lôi Hoa cúi đầu xuống, ôm lấy bé Rudolph và tiểu Kim Toa Nhi. Sau đó nhìn mấy đứa nhỏ trong phòng.

- A, trừ Nguyệt Sur đang ở bên ngoài, cả đại gia đình đều đến rồi.

Cao Lôi Hoa cười nói, nhìn mấy đứa nhỏ tụ tập quanh mình, trong lòng Cao Lôi Hoa có một cảm giác khoái hoạt không lời. Chẳng lẽ đây là nhạc trời trong truyền thuyết sao? Lão Cao thầm nghĩ. Không! Có lẽ thiên đường là đây!

- Ba ba.

Bé Rudolph thơm lên má Cao Lôi Hoa mấy phát liền, làm má lão Cao dính đầy nước miếng.

Mà bên kia, tiểu Kim Toa Nhi không chịu yếu thế, cũng làm má bên kia của Cao Lôi Hoa dính đầy nước miếng.

- Ha ha ha ha ~

Trong đại sảnh vang lên tiếng cười sảng khoái của Cao Lôi Hoa, cùng với tiếng cười đắc ý của hai đứa nhỏ trên tay lão Cao...

Từ sáng sớm đến trưa, Cao Lôi Hoa ở cùng mấy đứa nhỏ, ngồi trò chuyện ...

Cùng tán gẫu với Saga về cuộc sống làm giáo hoàng trong Quang Minh thần điện nghe Nguyệt Nhi kể về cuộc sống lúc ở trong rừng rậm Tinh linh, lại an ủi mấy đứa nhỏ mấy ngày không có hân ở nhà. Mà mấy đứa nhỏ này rất là tội, bởi cả mấy ngày nay, không là cả mấy tháng, bọn chúng không

được ăn uống ngon lành gì cả....

Mãi cho đến giữa trưa, ăn cơm xong, ngồi chơi với mấy đứa nhỏ và Nguyệt Nhi đến tận đêm. Cao Lô Hoa, Saga cùng Bích Lệ Ti đi từ đêm tới giờ cũng thấy mệt nên nghỉ.

Chờ cho bọn nhỏ đi ngủ, Cao Lô Hoa dẫn đại hiệp Batman xách hai con báo đi ra hậu viện sau nhà!

- Cộp!

Cao Lô Hoa thuận tay ném hai con báo lên nền sân. Hắn cũng không sợ hai con báo này chạy trốn.

Giờ, có cho bọn nó thêm gan hùm cũng không dám có ý bỏ trốn. Mà thuần đi báo tử là một loài ma thú từ thời thượng cổ, ít nhiều chúng cũng có chút trí tuệ. Cho nên cả hai con báo cảm thấy sự đáng sợ từ người đàn ông tóc bạc này, sợ hãi lực lượng có thể điều khiển không gian của người này, lực lượng có thể làm cho thứ tự hào nhất của cả hai là thuần đi mất đi hiệu quả.

- Ta đơn giản thôi. Hỏi một câu: Vì sao hai đứa lại ở trong phòng Tĩnh Tâm?

Cao Lô Hoa lạnh lùng nhìn hai con báo trên bàn tiệc:

- Tuy không biết các ngươi có thể giống cự long biết nói tiếng người không. Nhưng ta nghĩ lời nói của ta các ngươi hẳn là hiểu chứ.

Hai con báo lạnh run, lui lại một góc, nghe Cao Lô Hoa nói, chúng nó lên lút liếc mắt nhìn nhau, sau đó khẽ gật đầu.

- Tốt lắm.

Cao Lô Hoa ngồi xồm trước mặt hai con báo này, hỏi:

- Nếu vậy. Giờ mang ta đi gặp chủ nhân các ngươi đi. Nếu không

.....

Trong mắt Cao Lô Hoa hiện ra một tia hàn quang, ý gì thì khỏi phải nói

....

- Ô ~~~ ô!

Xuất phát từ sự sợ hãi đối với cường giả, hai con báo rên rỉ.

- Kêu cái gì, dẫn đường!

Không có thương lượng thương ráo. Hoàn toàn là mệnh lệnh.

Hai con báo khẽ run lên một chút, cái hải não quả nhỏ của chúng ong ong lên, mất ý thức. Chỉ còn lại một cái ý niệm trong đầu – mang người đàn ông tóc bạc này đi gặp chủ nhân.

Không tự chủ được. Hai con thuần đi báo tử đứng dậy, đi vài bước về phía đông.

Nhưng chúng đi được có vài bước thì đột nhiên chúng nó phát ra một tiếng hét thảm! Móng vuốt bám chặt lấy nền sàn, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi.

Ngay sau đó, hai con mắt chúng lồi to lên, tròn tròn như nhìn thấy một thứ gì đó.

Rống lên một tiếng, hai con báo không cam lòng ngã xuống nền sân...

- Chết tiệt!

Cao Lôì Hoa cả giận nói, lúc hai con báo bấy đầu dẫn đường, lão Cao liền cảm thấy một cỗ tinh thần lực mạnh mẽ từ trên người hai con báo phát ra. Xem ra có người dùng tinh thần lực gài lên người hai con báo này rồi.

Hơn nữa sau khi giết chết hai con báo này, cỗ tinh thần lực bắt đầu lui về phía sau nhanh chóng.

- Tinh thần lực sao?

Con mắt Cao Lôì Hoa sáng ngời.

- Lĩnh vực Tài Quyết!

Lĩnh vực Tài Quyết lấy Cao Lôì Hoa làm trung tâm tản ra, đem hai cái xác của thuần di báo tử vấy vào bên trong phạm vi lĩnh vực/.

Đồng thời, cỗ tinh thần lực kì quái đó cũng bị lĩnh vực của Cao Lôì Hoa vấy lại.

Lúc bị lĩnh vực vấy lại, cỗ tinh thần lực đó truyền ra sự chống cự. Sau đó cỗ tinh thần lực này liền mạng chui ra khỏi lĩnh vực Tài Quyết của Cao Lôì Hoa.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa cười lạnh, tay phải nắm chặt. Bùm! Một tiếng sét vang lên, lôi quang trong lĩnh vực Tài Quyết ngưng tụ, đánh về một góc của lĩnh vực.

Giống như đánh trúng vật thể thực, lôi quang trong lĩnh vực Tài Quyết đã đánh cỗ tinh thần lực đó tan thành mảnh vụn. Bên trong lĩnh vực Tài Quyết, bất kể loại tồn tại nào cũng bị lôi quang đánh hết. Cho dù là thực chất hay ảo giác!

Cỗ tinh thần lực bị đánh nát liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết bên trong ý thức hải của Cao Lôì Hoa.

- Hừ, trước khi chết con muốn phản kích sao?

Cao Lôì Hoa khinh miệt nói, lấy tu vi tinh thần lực của Cao Lôì Hoa, người thế giới này không sao tưởng tượng được. Một chút công kích đó chỉ là muối bỏ bể không xi nhê với lão Cao. Chẳng những không làm Cao Lôì Hoa bị thương, ngược lại giúp tinh thần lão Cao phấn chấn hẳn lên.

Cái này giống như đám người thôi, lực mạnh thì thành đám con nhà người ta. Nhưng lực nhẹ hều thì tự nhiên thành chuyên viên mát xa.

- Cao Lôì Hoa, thế nào?

Đứng ở một bên, đại hiệp batman Lucifer nhìn Cao Lôì Hoa triển khai lĩnh vực Tài Quyết thì vội vàng hỏi.

- Không biết đối phương là ai. Chết tiệt, thủ đoạn cao siêu thật.

Cao Lôì Hoa thu hồi lĩnh vực Tài Quyết cắn chặt răng nói, trên mặt sân còn lưu lại hai cỗ thi thể ma thú, ôi. lại xếp vào tuyệt chủng mất thôi. Tất

nhiên, hung thủ không phải Cao Lôì Hoa, mà là cỗ tinh thần lực kia.

- Nhưng mà

Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười bí hiểm. Tuy rằng không biết được đối phương là ai, nhưng cỗ tinh thần lực của người này Cao Lôì Hoa đã nhớ kỹ.

Trên thế giới, tinh thần lực mỗi người cứ như dầu vãn tay, đều khác nhau. Cho nên lần này cũng không phải không có thu hoạch gì.

- Nếu có cơ hội, ta nhất định xử lý nhà ngươi.

Cao Lôì Hoa thấp giọng nói.

- Vậy kế tiếp chúng ta làm gì?

Lucifer nhún vai nói với Cao Lôì Hoa, nếu không biết rõ về đối phương như vậy tình huống bọn họ có phần bất lợi rồi.

- Thuận theo tự nhiên đi.

Cao Lôì Hoa nói:

- Ta chuẩn bị dẫn Saga đi gặp mẫu thân của nó vào ngày mai, cho nên có khả năng ta phải ra ngoài một chuyến.

Cao Lôì Hoa nhìn về phía Lucifer:

- Trước khi đi ra ngoài, ta phải làm rõ một vấn đề. Vì sao ngươi lại ở nhà ta? Ta muốn nghe nói thật. Hy vọng người đừng nói dối ta?

Vào giờ phút này, Cao Lôì Hoa phải đề phòng mọi tình huống xảy ra.

- A, cái này cũng hoàn toàn không có gì khó nói cả.

Lucifer cười nói:

- Ta ở đây hoàn toàn vì cậu bé Rudolph con ngươi. Thấy tên ta và nó, ngươi cũng nhận ra một chút quan hệ bên trong chứ?

- Ấc, cái này, ngươi là ba của Rudolph à?

Cao Lôì Hoa hỏi.

- Không, điều này sao có thể.

Lucifer gãi đầu, nhí nhố nửa ngày:

- Cái này, nói sao nhỉ, ta so với hắn còn nhỏ hơn một chút. Hắn, nếu tính đúng thì xem như đại ca của ta đi...

Lúc này, cách đây ít phút.

Ở một mảnh đất hoang nguyên xa xôi nơi phương Đông, tại một căn phòng trong tòa nhà hai tầng, một con báo đang ôm đầu la hét. Hai móng vuốt của nó ôm chặt lấy đầu mình, cứ như muốn bóp nát đầu mình ra, con đau làm cho nó lăn lộn trên nền nhà.

- Mẹ, mẹ nó! Chết tiệt, tên chết tiệt!

Con báo to lớn này kêu thảm thiết liên tục, nó không hề nghĩ tới tinh thần lực hùng hậu của mình lại bị một con người đánh nát. Đánh nát tinh thần lực, thì cần tu vi tinh thần lực cao đến cỡ nào đây?

Xem ra hoạt động lần này lỗ vốn rồi. Chết mất hai cái hậu duệ không nói làm gì. Đã vậy tinh thần lực bị tấn công suýt nữa thì bị hủy mất. Bây giờ tinh

thần lực không dưới một năm dừng hòng mà khôi phục được.

- A, ghé góm. Một kẻ đáng sợ.

Lăn lộn trên mặt đất một lúc, con trâu có vẻ giảm bớt.

- Ê mèo, vừa rồi có chuyện gì thế. Chẳng lẽ người lại bệnh?

Đứng cạnh con báo đang lăn lộn, một con trâu bạc to như một con cự long hỏi xem tình trạng con báo. Giọng của nó cứ như tiếng sấm sét, vang ong ong tai người bên cạnh.

- Hai hậu duệ của ta vừa đi tong.

Con báo to lớn này cười khỏ một tiếng:

- Hơn nữa, tinh thần lực của ta cũng bị đánh cho trọng thương nghiêm trọng.

- Đối phương là cái gì thế?

Con trâu to lớn hỏi.

- Không rõ lắm. Chỉ có thể cảm giác đối phương có lẽ là thần nhân loại.

Con báo này lại có thể nở nụ cười khỏ đầy nhân tính:

- Thật không ngờ, trong thế giới con người lại có một vị thần mạnh như thế. Ta nghĩ tất cả vị thần nhân loại đều đi lên thần giới hết ráo nữa chứ! Ôi

....

- Hai đứa chết có phải là hai đứa đi lấy thần cách Băng Tuyết không?

Hình như đúng là óc trâu, lão ngồi suy nghĩ một lúc bần thần thốt ra một câu như vậy!

- Đúng vậy. Lão trâu à, ta nghĩ ta phải bế quan một thời gian để khôi phục thực lực đã.

Đồng chí báo cười khỏ với lão trâu thôi.

- Cũng may là các vị thần nhân loại không có đoàn kết với nhau. Hơn nữa thời đại của các vị thần đã qua. Bây giờ là vũ đài của chúng ta.

Báo nghiêng răng nói:

- Lão trâu. Chuyển sang mục tiêu khác đi. Cái thần cách Băng Tuyết này cho qua đi, nghe nói cái tên Thi Vương kia đi kiếm thần cách của Vong Linh nữ thần thất bại rồi à?

- Dường như là vậy.

Đù đần, suy nghĩ nửa ngày lão trâu mới nói:

- Dường như nghe nói nguyên nhân là do cái thằng này bám váy Vong Linh nữ thần được xưng bị thần cận chiến mạnh nhất – Lực lượng thần thú quay về thì phải.

- Vậy thôi, bỏ qua luôn cái thần cách của Vong Linh nữ thần đi. Xem ra tạm thời không có cái thần cách nào thích hợp rồi, nhưng mà cũng tốt. Vừa lúc ta muốn bế quan nghỉ ngơi vài năm.

Báo nhếch miệng nói.

- Ủ, dù sao chúng ta cũng không vội.

Con trâu bạc gật đầu:

- Nhưng mà mèo nè. Người tạm thời không nên nghỉ ngơi. Mấy hôm trước, đại thống lĩnh nói, muốn chúng ta đi để quốc thú nhân trợ giúp một tên nào đó!

- Đại thống lĩnh muốn ta đi Thú nhân để quốc?

Vừa nghe đến đại thống lĩnh, báo lập tức trở lên tôn kính hẳn lên.

- Ha ha.

Trâu bạc gật gật đầu nói:

- Ta tin tưởng, dưới sự lãnh đạo của đại thống lĩnh, thời khắc ma thú chúng ta làm chúa tể không còn xa nữa. Mèo, khi nào chúng ta lên đường?

- Để ta nghỉ một ngày đã.

Báo mệt mỏi nói.

- Ít nhất một ngày mới có thể có chút tinh thần làm việc chứ!

- Ok, ngày mai chúng ta xuất phát đi!

Trâu bạc gật gật đầu.

- Ừ.

Báo cũng gật đầu, nó ngẩng lên nhìn trời, sau đó lộ nụ cười hở cái răng nanh bén nhọn. Thời đại này, là thời đại điên cuồng! Đã vậy, hãy để cho ma thú chúng ta cũng điên cuồng một phen đi.

Từ cuộc đối thoại giữa trâu bạc như cự long và con báo to lớn này có thể hiểu được, bọn chúng là ma thú, mục tiêu bọn chúng là thần cách nhân loại, quan trọng hơn, bọn chúng chuẩn bị là gì ở Thú nhân để quốc đây, nơi có Nguyệt Sư đang thống lĩnh

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 375

Hỗ Tộc Muốn Độc Lập?

Chỉ vài ngày nữa là mùng tám tháng tám.

Thú nhân đế quốc, Nguyệt Sư ngẩng đầu nhìn lên trời. Ở bên cạnh, tiểu hồ nữ Hồ Mị Nhi ôn nhu ôm chặt cánh tay trái cậu.

- Mới đó đã là tháng tám rồi.

Nguyệt Sư thở dài:

- Thời gian đúng là nhanh thật.

- Vâng đúng vậy, đã tháng tám rồi!

Tiểu hồ nữ cau cái mũi đáp.

Ngày mùng tám tháng tám, đối với toàn bộ người trên đại lục này mà nói thì là một ngày cực kỳ ý nghĩa. Tất cả những nghề nghiệp chiến đấu trên đại lục này bao gồm pháp sư, chiến sĩ, ma vũ sĩ đều xem trọng ngày tổ chức lễ hội ma khí hội này.

Đối với tất cả những con người làm nghề chiến đấu thì cái gì là quan trọng nhất? Đương nhiên là thực lực của bản thân rồi! Thế giới này là một thế giới tôn sùng thực lực, thực lực vi tôn, tất cả mọi người đều theo đuổi thực lực mạnh nhất, không ngừng cố gắng đề cao thực lực bản thân.

Mà ngày mùng tám tháng tám này, là ngày mà các chiến sĩ, pháp sư, ... đều có cơ hội gia tăng được thực lực của mình thêm một tầng.

Ma khí hội tổ chức mười năm một lần vào ngày mùng tám tháng tám, với mục đích tập trung mọi người lại trao đổi “kinh nghiệm chiến đấu”. Ở đại hội mười năm một lần này, tất cả những chiến sĩ, ma pháp sư chỉ cần cấp bốn trở lên đều có thể báo danh tham gia. Sau khi báo danh tham gia, mọi người có thể ở ma khí hội luận bàn, trao đổi kinh nghiệm với nhau.

Hơn nữa chỉ có trong bầu không khí sôi động của đại hội này, một số cường giả có thể vui lòng hứng chí lên mà truyền thụ lại một số kinh nghiệm trụ cột hay giải thích một số thắc mắc cho đa số người.

Mà đáng nhắc đến nhất chính là trong đại hội tuyển chọn ra ba chiến sĩ mạnh nhất, ba pháp sư mạnh nhất và ba ma vũ mạnh nhất.

Sau đó, chín người này sẽ được đại hội trao tặng danh hiệu “người mạnh nhất đại lục” trong mười năm.

Đối với những người có cuộc sống chiến đấu thì danh hiệu này vinh quang cỡ nào? Không cần phải nói, chỉ cần danh hiệu “người mạnh nhất đại lục” cũng đủ khiến những cường giả ham lợi danh đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán rồi. Cho nên, ngày này là một cuộc show hàng đầy kịch tính.

Nói tóm lại, cái ma khí hội này được mọi người dân tại đại lục ưa thích, hâm mộ giống như Thế Vận Hội ở trên Trái Đất của Cao Lôi Hoa vậy.

Mà cũng vì tính chất hâm mộ cuồng nhiệt của đám người đối với ma khí hội cho nên cũng giống như Trái Đất, quốc gia nào cũng muốn có được tổ chức ở đất nước mình.

Nhưng đáng tiếc, ma khí hội không phải thứ mà một quốc gia có thể dễ dàng mà tổ chức được.

Nếu muốn tổ chức, thì quốc gia đó ít nhất phải có một cường giả thánh cấp áp trận. Hơn nữa, vào lúc tổ chức đại hội thì vị cường giả này phải ra mặt phát biểu, duy trì đại hội... Cứ như vậy, hầu như các đại hội ma khí hội đều bị những cường quốc như Quang Minh, Chiến Thần, liên bang Pháp Vương luân phiên tổ chức.

Chỉ mấy chục năm gần đây, chiến tranh giữa nhân loại đã ít đi nhiều. Cho nên, đã hình thành nên một số nước lớn bắt đầu cạnh tranh một số hạng mục cũng như việc đứng ra tổ chức ma khí hội này. Mà các siêu cường quốc thì lại muốn tổ chức tại đất nước mình, do đó việc tranh chấp bây giờ rất là khó khăn, khí thế trên bàn đàm phán rất là quyết liệt, còn hơn cuộc chiến giữa các cường giả thánh cấp.

Lấy phần đông các chiến sĩ, ma pháp sư thì việc tổ chức này hầu như do các quốc gia nhân loại đảm đương. Tuy nhiên, năm nay lại có vẻ rất độc đáo, bởi vì ma khí hội lần này tổ chức tại đất nước thú nhân – Đế quốc Bỉ Mông.

Vài tháng trước, vị vua chân chính của tộc Thú nhân – Thái thần sư tộc “Nguyệt Sư” đã trở về, hơn nữa còn mang theo Hoàng Kim Sư tộc, chân chính thống nhất đế quốc Thú nhân, trở thành đế quốc Bỉ Mông.

Với sự trợ giúp từ bộ tộc Hoàng Kim Sư tộc, năng lực chiến đấu vô cùng tận, đã thống nhất được đế quốc Thú nhân, sau đó chen chân vào hàng ngũ các siêu cường quốc trên đại lục.

Hơn nữa sau khi Hoàng Kim Sư tộc trở về, đã mang đến cho đế quốc Bỉ Mông mười vị cường giả thánh cấp. bằng tổng số cường giả thánh cấp trên đại lục! Cho nên, lần này đại hội ma khí hội không lọt vào tay đế quốc Bỉ Mông thì lọt vào tay ai?!

Mà thông qua việc tổ chức đại hội ma khí ở đế quốc Bỉ Mông, đồng nghĩa với việc đã công nhận nền độc lập và pháp quyền của đế quốc Bỉ Mông.

Cuối cùng, trải qua mấy ngàn năm bị chèn ép, thú nhân trên đại lục đã có thể có ngày ngẩng cao đầu, ưỡn ngực mà đi. Phải biết rằng, trong cuộc chiến Thần Ma mấy ngàn năm trước, vua của thú nhân là Thái Thần Sư tộc biến mất, bộ tộc Hoàng Kim Sư bị phong ấn. Mà ngay cả các vị thần của Thú tộc,

đồng chí Lực lượng chi thần, Tra Lý cũng nằm trong phong ấn mà thở than.

Chỗ dựa lớn nhất của Thú tộc bị mất đi. Hơn nữa, trong mấy ngàn năm đó, các tộc đều muốn mình làm người lãnh đạo, ai cũng ham hố quyền lực trở thành vị vua của Thú tộc, dẫn đến nội chiến liên miên, mất sự đoàn kết... Đây là điều khiến cho thú nhân bị các đế quốc khác chèn ép, không sao thở nổi.

Nhưng bây giờ, Thái Thân Sư tộc Nguyệt Sư đã trở về, lại một lần nữa cấp cho Bỉ Mông đế quốc một thời đại huy hoàng cho Thú tộc trên đại lục!

Chỉ là sự phát lên của đế quốc Thú nhân quá nhanh chóng, cho nên cũng khiến nhiều người e ngại và lo lắng.

Đặc biệt là những cường quốc trước kia có một số động tác không thân mật cho lắm với đế quốc mới nổi lên này thì lại càng lo lắng e ngại hơn. Giống như cuộc “thân mật” vài tháng trước giữa đế quốc Bỉ Mông và Chiến Thần đế quốc cũng liên minh Lôi thần.

Còn có những quốc gia cận kề đế quốc Bỉ Mông nữa, giống như quốc gia của những man dân Man tộc và liên minh thương nghiệp của nhân loại.

Đối với những quốc gia này, đế quốc Bỉ Mông quật khởi lại là một chuyện không hề tốt tý nào. Cho nên bọn họ dùng trăm phương ngàn kế để phá hư sự quật khởi của đế quốc Thú nhân, phá đi nền độc lập, thống nhất của đế quốc Thú nhân một lần nữa.

Nhưng mà muốn ngăn cản sự thống nhất của đế quốc Bỉ Mông bằng thực lực võ lực thì đúng là không ổn chút nào.

Bởi vì, ngay giờ đây, vũ lực quân sự của Đế quốc Thú nhân Bỉ Mông này mạnh nhất trên đại lục này.

Những cái khác không cần nói đến, chỉ cần nói đến mười vị cường giả thánh cấp đến từ bộ tộc Hoàng Kim Sư là hiểu đạo ở đâu rồi! Hơn nữa mười vị cường giả ma vũ song tu thì khỏi nói, mà vị vua của Thú tộc này lại mà một vị Long kỵ sĩ! Đã vậy lại có đến ngàn chiến sĩ ma vũ song tu Hoàng Kim Sư tộc nữa. Thực lực như vậy, ai dám đứng lên hò hét nào? Ai?

Mười vị cường giả thánh cấp chỉ cần ra uy một phát thì một cái quốc gia tầm trung có thể a lê hấp làm nghen cây cầu qua sông Lại Hà bây giờ.

Một đũa ngọc cũng biết dùng vũ lực đối phó với đế quốc Bỉ Mông bây giờ chẳng thà cầm cục đá đập vào đầu mình cho rồi. Cho nên không thể dùng biện pháp cứng rắn được.

Mà cứng không được thì dùng mềm thôi.

Nhân loại, điểm mạnh nhất chính là trí khôn. Trí khôn của ta đây! Đó là suy nghĩ của nhân loại, do đó, không cần sức trâu sức bò, cái anh cần là bộ óc. Trải qua bàn bạc, biện pháp tốt nhất của các quốc gia chính là chia để trị, sử dụng một thức phân hóa nội bộ, làm tê liệt đế quốc Bỉ Mông từ bên trong.

Mà đối với biện pháp này, các quốc gia nhân loại đều gật gù, bởi đế quốc

Thú nhân Bĩ Mông này đa sắc tộc, không, chính xác là đa tộc!

Sự đa dạng về chủng tộc cũng là ưu điểm của đế quốc Bĩ Mông, song đó cũng là một khuyết điểm trí mạng. Nó có thể mang đến những nhân tài đa dạng xong cũng vì những tập tục, tập quán khác nhau mà dẫn đến sự chia rẽ đoàn kết giữa các anh tài này!

Vì thế các quốc gia nhân loại sử dụng trăm phương ngàn kế nhằm phân liệt đế quốc thú nhân ra, đó là đạo lý chia để trị.

Cuối cùng, con người đã tìm được một đối tượng rất tốt cho công việc chia để trị này – Vị vua khác của muông thú - Hổ tộc!

Càng đến gần ngày đại hội, bầu không khí càng lúc càng nhộn nhịp, người dân Thú tộc hăng say công tác chuẩn bị, cảnh vật càng lúc càng phong phú, hấp dẫn.

Thủ đô của Thú tộc, Lai Nhân thành, bên trong hoàng cung.

Nguyệt Sư chống cằm, trên gương mặt thể hiện vẻ thành thực trước tuổi. Chỉ mấy tháng bị ma luyện, vị vua của chúng ta đã bỏ đi được tính cách trẻ con và có thêm phần khí thế hoàng quyền!

Hoàn cảnh có thể thay đổi con người. Hoàn cảnh ác liệt có thể hủy diệt đi một số quan niệm nhân sinh tốt đẹp, mặt khác có thể hình thành một số quan niệm nhân sinh khác. Mà dưới áp lực duy trì cả một đế quốc to lớn này, Nguyệt Sư cũng trở nên thành thực hơn.

Lúc này, trước mặt Nguyệt Sư là một quyền trục ma pháp làm bằng da ma thú cao cấp, đó là một văn kiện đến từ bộ tộc Hổ tộc.

Mà ngồi hai bên Nguyệt Sư thì đầy sắc thị tộc khác nhau.

Nào là lão hồ ly của quân đoàn 3 cũng chiến đấu với Nguyệt Sư. Lão hồ ly này thật sự có tài năng làm người khác mơ tưởng, bây giờ tài chính của đế quốc đều do một tay lão điều phối.

Ngồi cạnh nữa là mười vị cường giả thánh cấp Hoàng Kim Sư tộc, sau đó là những vị tộc trưởng của các bộ tộc khác.

- Cái này, là lá thư đến từ những Hổ nhân.

Khóe miệng Nguyệt Sư nhếch lên một đường con khế.

- Lão hồ ly, mau đọc xem trên thư đó ghi gì vậy?

Một gã đến từ quân đoàn 3 Trâu tộc lớn tiếng hỏi.

Lão hồ ly cầm quyền trục da thú này nửa ngày, sau đó đó ngẩng đầu lên nói sáu chữ:

- Hổ tộc nói, muốn độc lập.

- Muốn độc lập, ha ha.

Nguyệt Sư nhận lấy quyền trục trên tay lão hồ ly, tay hấn vuốt ve lên da của quyền trục này, âm hiểm cười nói:

- Vào thời điểm công bố sự thống nhất của đế quốc Bĩ Mông, vào lúc chuẩn bị cử hành đại hội ma khí hội mười năm một lần tại đế quốc Bĩ Mông,

vào lúc mọi người trên toàn thế giới nhìn vào đế quốc chúng ta. Hồ tộc nói, họ muốn độc lập! Ha ha, bọn họ chọn thời gian thật tốt! Ha ha.

- Mẹ cái thằng khốn, mấy thằng Hồ tộc ngu như con bò đó muốn làm xấu mặt chúng ta à! Đế quốc Bỉ Mông chúng ta thật vất vả mới thống nhất, lần đầu tiên đoạt được tư cách tổ chức ma khí hội nữa. Bây giờ ánh mắt toàn đại lục đều nhìn về đế quốc thú nhân Bỉ Mông chúng ta, mẹ nó. Điện hạ, sự mất mặt này chúng ta chịu không nổi! Thỉnh điện hạ chấp thuận cho ta, lão trâu ta sẽ mang theo hai mươi vạn tinh binh, chém chết cha cái đồ hồ ngu như trâu!

Cùng chiến đấu với Nguyệt Sur, lão Trâu quân đoàn 3 đứng dậy vỗ ngực nói.

Cho dù là lỗ mãng như lão Trâu cũng hiểu ý của Hồ tộc. Xem ra Hồ tộc muốn làm cho đế quốc Thú nhân mất mặt trước người trong thiên hạ rồi!

- Điện hạ, vạn vạn không thể như vậy! Ta cho rằng xuất binh đối phó với Hồ tộc lúc này cực kì không ổn.

Ngồi ở một bên, tộc trưởng hồ ly đứng lên can ngăn Nguyệt Sur:

- Trâu tướng quân vừa rồi nói cũng đúng, ánh mắt mọi người đang nhìn chằm chằm vào chúng ta, nếu bây giờ chúng ta xuất binh đối phó với bọn người Hồ tộc, chẳng phải làm trò chê cười cho mọi người trên đại lục đối với chúng ta sao?

- Người Hồ tộc, thủ đoạn thật sâu, rất hay. Hắn chọn đúng ngày công bố độc lập, khiến chúng ta không thể nào ra tay được!

Ngồi ở bên cạnh Nguyệt Sur, tiểu hồ ly Hồ Mị Nhi cười khỏ một tiếng, chín cái đuôi phía sau ngo nguậy. Lúc này nàng đang ở trong trạng thái nhân cách thứ hai – Cửu vĩ hồ ly Hồ Mị Nhi!

Nhất thời, tất cả mọi người đều lâm vào trầm mặc.

Chỉ có khóe miệng của Nguyệt Sur vẫn lộ ra vẻ mỉm cười trấn tĩnh.

- Lão hồ ly, phiền người đi liên hệ một chút với tổ chức Lôi của cha ta ở trong đế quốc Thú nhân, nói với bọn họ là ta cần tất cả tư liệu liên quan về Hồ tộc!

Nguyệt Sur ngẩng đầu, cười nói:

- Độc lập, ha ha

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 376

Tài Quyết Phần Nộ

Hay cho một cái Hồ tộc, nhằm ngay ngày độc lập làm loạn. Hồ Mạnh, lão già nhà người cuối cùng cũng không nhịn được.

Khóe miệng của Nguyệt Sư vẫn lộ ra nụ cười trấn tĩnh như trước. Nụ cười của cậu khiến người ta nhìn vào rất là tin tưởng, an tâm. Nụ cười có vẻ mọi chuyện chỉ là chuyện nhỏ. Cái này, có lẽ cũng là khí chất cơ bản của vua.

- Sao? Tiểu đội trưởng, người cần tất cả các tư liệu liên quan đến Hồ tộc sao?

Lão hồ ly nghi hoặc hỏi, là một người có tài về phương diện tài chính, làm việc gì lão cũng dẫn đo cân nhắc kĩ lưỡng. Mà lúc này, lão không biết Nguyệt Sư cần tư liệu về Hồ tộc để làm gì.

- Ha ha, đúng vậy, ta cần tất cả.

Trong mắt Nguyệt Sư lộ ra sự sắc bén:

- Vào lúc mấu chốt thế này, Hồ tộc muốn độc lập. Ai có thể chứng minh Hồ tộc sẽ không làm loạn buổi lễ của chúng ta? Cho nên ta muốn tất cả, quan trọng nhất gần đây bọn họ tiếp xúc với ai, ta muốn nhìn xem, rốt cuộc là ai đứng đằng sau lưng Hồ tộc!

- Hiểu rồi!

Lão hồ ly cười ha ha, gật đầu nói:

- Việc này cứ để cho ta.

- Còn có, lão Trâu. Người đi chuẩn bị một đội chiến sĩ tinh nhuệ, sau đó mang thêm một ngàn chiến sĩ Hoàng Kim Sư tộc. Sau đó bí mật núp cạnh phụ cận Hồ tộc.

Nguyệt Sư lộ ra răng nanh nhọn hoắc, đáy mắt lộ hàn ý.

- Tuân mệnh, đội trưởng!

Lão Trâu của Ngưu tộc đứng lên, nắm chặt tay. Bọn họ vẫn còn thói quen từ quân đoàn 3 gọi Nguyệt Sư là đội trưởng.

- Chuẩn bị xong mọi thứ, chúng ta sẽ chờ ...

Nguyệt Sư đứng lên:

- Đợi đến lúc chúng bày trò kịch tính thì... Lúc này, ta sẽ không nương tay một lần nữa. Ta tuyệt đối không cho phép kẻ nào muốn chia rẽ nội bộ

nước của ta, tuyệt đối, không cho phép!

Lúc này, tại sau nhà của Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa nhìn chăm chăm Lucifer nói:

- Gì? Người vừa rồi nói cái gì? Bé Rudolph là ... là đại ca người? Người xác định?

- Cái này, cái này

Lucifer gãi gãi đầu, thập phần ngượng ngùng. Dù sao hắn cũng là một người đàn ông to lớn, mà bé Rudolph chỉ là một đứa nhỏ mới tập nói:

- Ta chỉ nói, nếu tính đúng thì nó là đại ca ta. Nhưng cũng có thể nói là không phải. Ai, phải giải thích làm sao cho người hiểu đây.

Lucifer gãi gãi đầu:

- Nói thế này đi, Rudolph có thể là anh của ta chuyển sinh!

- Chuyển sinh? Có phải loại chuyển sinh mà vẫn còn giữ được trí nhớ không?

Cao Lôì Hoa vừa nghe đến từ “Chuyển sinh” thì khăn trương hẳn lên. Nếu Rudolph còn trí nhớ, lão Cao có lên cất tiêu jj của thằng nhóc này không. Phải biết rằng Tỉnh Tâm lúc nào cũng ôm lấy thằng nhỏ này.

- Ôi, nếu có trí nhớ thì tốt quá. Chuyển sinh là đem lực lượng của mình cùng thân cách thông qua “phương pháp chuyển sinh” truyền vào cơ thể một đứa bé sơ sinh, như thế nào có trí nhớ được?

Lucifer nghi hoặc nhìn lão Cao:

- Cho nên ta nói, Rudolph là người kế thừa thân cách và lực lượng của đại ca ta, có thể xem là đại ca ta nhưng cũng không phải là đại ca ta.

- Hè hè, thế thì tốt. Lão Cao liền cười, chỉ cần không phải cái loại linh hồn chuyển sinh thì tốt rồi, Cao Lôì Hoa cũng yên tâm.

Xác định Lucifer không gây bất lợi với người nhà mình, Cao Lôì Hoa cùng Lucifer đi vào đại sảnh.

- Ủa? Saga?

Vừa vào đại sảnh, Cao Lôì Hoa liền phát hiện con trai lớn nhất đang ngồi cạnh cửa sổ ngơ ngác nhìn trời. Mà Bích Lệ Ti ngồi cạnh nó cũng ngẩn người.

- Làm sao vậy? Saga?

Cao Lôì Hoa đi đến sau Saga, hỏi.

- Không có việc gì đâu ba, vừa tỉnh ngủ, ngồi cạnh cửa sổ một lát cho tỉnh người mà thôi.

Saga quay đầu, nhìn thấy Cao Lôì Hoa liền cười hì hì nói:

- Đúng rồi, lão ba, ba nói đưa con về sau đó sẽ dẫn con đi gặp một người quan trọng mà, người đó là ai vậy?

- À, ha ha, Jennifer Aniston, mẹ đẻ của con.

Cao Lôì Hoa nói.

- Mẹ đẻ của con? Lão ba, ba chắc chắc chứ?

Saga ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa.

- Đúng vậy, là mẹ đẻ của con.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Quả nhiên, hình như tất cả bọn con đều không do mẹ Tĩnh Tâm sinh ra.

Saga cười khò.

- Ba, khi nào ba dẫn con đi gặp bà ấy.

Saga hỏi, đối với Saga mà nói, một người mẹ chưa bao giờ gặp mặt không quá trọng yếu. Trong lòng Saga, chỉ có Tĩnh Tâm mới là người mẹ chân chính thôi.

- Ngày mai đi, ngày mai ta mang con đi, thế nào?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ngày mai?

Saga cúi đầu suy nghĩ nửa ngày:

- Ba nè, có thể đưa con đi bây giờ không?

Saga ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa. Dù sao giờ cũng không có chuyện gì, chỉ bằng đi luôn bây giờ.

- Được rồi, giờ đi cũng được.

Cao Lôi Hoa nghĩ, gật đầu.

Giao mọi việc trong nhà cho Ca Đức cùng với Lucifer, Cao Lôi Hoa mang Saga cùng Bích Lệ Ti đi.

Hoàng kim Slime Cầu Cầu đứng trên vai Cao Lôi Hoa,

Trận chiến mấy ngày trước đã vắt kiệt sức nó.

Từ Quang Minh đế quốc nhằm thẳng hướng Lôi thần điện. Cách thành Thần Ân tầm năm mươi dặm. Đi trên con đường dẫn đến Lôi thần điện.

- Ba, người nói mẹ con có giống mẹ Tĩnh Tâm không?

Dọc đường đi, Saga nói như rải đạn làm đầu Cao Lôi Hoa ong ong liên tục.

- Ha ha. Có.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Bà ấy, có xinh đẹp như mẹ Tĩnh Tâm không?

Saga hỏi.

- Có!

Cao Lôi Hoa gật đầu theo máy móc...

Rốt cuộc, mang Saga cùng Bích Lệ Ti quẹo trái quẹo phải một hồi, Cao Lôi Hoa đi tới cửa vào Lôi thần điện – hai cột đá bị sương mù che mờ. Trong sương mù, hai cột đá càng có vẻ huyền bí.

- Đứng lại, người nào!

Một cô nàng mang trường cung bước ra chặn ba người Cao Lôi Hoa.

- Là ta.

Cao Lôì Hoa nhận ra cô nàng mang cung đã từng chặn mình lần đầu đến thần điện này.

Sương mù quá dày, Cao Lôì Hoa vung tay lên, một lớp hồ quang mỏng chiếu lên sương mù, nhất thời, sương mù nhanh chóng tan ra.

Mà cô nàng cầm cung cũng nhanh chóng nhận ra Cao Lôì Hoa.

- Là người? Phía sau người là?

Cô gái chỉ Saga cùng Bích Lệ Ti phía sau Cao Lôì Hoa hỏi.

- Bọn họ là người mà Jennyfer Aniston muốn ta mang đến, cô nói bọn họ là ai?

Cao Lôì Hoa cười nói.

- A! Người mà thần muốn mang đến? Chẳng lẽ là?

Hiển nhiên đoán được thân phận của Saga, cô gái lập tức nói:

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, thần đã đợi từ lâu. Thỉnh ngài nhanh chóng mang con thần đi gặp nàng một lần đi, lâu hơn một chút sợ nàng không còn cơ hội gặp mặt con mình.

Nói tới đây, trong mắt cô nàng lóe ra một tia âm đạm.

- Có ý gì?

Cao Lôì Hoa khẽ cau mày, nói.

- Thân thể của thần hình như càng ngày càng không ổn, cụ thể là chuyện gì xảy ra ta cũng không rõ, chỉ là thường nghe lão hiền tế nhắc qua thôi.

Cô gái đeo lại cung lên lưng nói. Là một thần vệ, cô nàng cũng nghe được một số tin tức về thân thể của thần.

- Các người theo ta vào đi.

Cô gái bước vào giữa hai cột đá. Sau đó, cơ thể nàng biến mất trước mặt Saga và Bích Lệ Ti.

- Hả? Biến mất? Chuyện gì vậy?

Saga kinh ngạc nhìn hai cột đá.

- Ha ha!

Cao Lôì Hoa vỗ bả vai Saga, một tay đẩy Saga đi vào, rồi giải thích cho cậu hiểu:

- Đây là một loại giống như ma pháp truyền tống, chỉ cần bước vào cột đá, có thể đi tiếp tới nơi truyền tống.

Thông qua truyền tống, Cao Lôì Hoa, Saga cùng Bích Lệ Ti tiến vào bên trong Lôì thần điện.

- Woo, thật lớn!

Saga tiến vào, nhìn thấy thần điện rộng lớn không khỏi cảm thán một tiếng. Tuy chỗ ở của cậu là Quang Minh thần điện cũng không nhỏ, nhưng so với Lôì thần điện thì kém xa.

- Ong~~~

Lúc Cao Lôì Hoa vừa bước vào Lôì thần điện, Tài Quyết trên lưng hắn đột nhiên phát ra một trận kiếm linh.

- Làm sao vậy? Tài Quyết?

Tay phải Cao Lôi Hoa vừa động, Tài Quyết bắn ra, xuất hiện trên tay Cao Lôi Hoa.

- Ong~~~

Thân kiếm không ngừng rung, hình như muốn nói gì đó với Cao Lôi Hoa. Mà nữ cung thủ đứng trước mặt Cao Lôi Hoa thì ngăn người nhìn xung quanh.

- Không! Điệp Văn, Phượng Nhi.

Ngơ ngẩn, nữ tiên thủ chạy vội tới cột đá quỳ xuống.

Dưới đó là thi thể của một nam một nữ đang nằm trên mặt đất.

Trên thi thể đều bị dính một nhát vào cổ, xem ra cả hai chết đều do kiếm đâm vào cổ.

Cao Lôi Hoa đi lại gần, cúi xuống đưa tay sờ vết máu.

Vết máu đã khô, xem ra hai người họ đã chết lâu. Dựa vào vết máu, có lẽ cả hai đã chết vài ngày rồi.

- Xem ra đã chết vài ngày.

Cao Lôi Hoa đứng lên.

- Là ai làm? Phượng Nhi, nói cho ta biết ai là người giết các người.

Mắt nữ tiên thủ đỏ hồng ôm một cổ thi thể nữ nhân trong tay, nàng cùng mười một người khác cùng lớn lên trong thần điện này, mười hai người trẻ tuổi tình như thủ túc. Nàng ngồi chồm hóm trước mặt hai cổ thi thể rống lên.

- Đi, đi theo ta!

Cao Lôi Hoa quát khê một tiếng, mạnh mẽ kéo nữ tiên thủ đang ngồi xồm. Mang theo hai đứa nhỏ đi vào bên trong thần điện.

Dọc đường đi, Cao Lôi Hoa liên tục phát hiện tám cổ thi thể, bốn nam bốn nữ. Cộng với hai cổ thi thể thì mười hai thủ vệ Lôi thần điện chỉ có nữ thủ tiên này và một người con trai thủ hộ nữa thôi.

Hơn nữa, từ trên thi thể có thể nhận thấy bọn họ bị giết cách đây mấy ngày trước.

- Ong~~~

Tài Quyết rung động càng lúc càng kịch liệt. Lúc này, Cao Lôi Hoa rõ ràng cảm giác được tâm tình của Tài Quyết, đây là một cổ cảm giác phản nộ

.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 377

Cuộc Chiến Trên Đảo Không Trung

Tài Quyết càng lúc càng rung mạnh, Cao Lôì Hoa cúi đầu nhìn Tài Quyết. Lúc này, lão Cao đã cảm nhận được cảm xúc mà Tài Quyết truyền vào mình, nó đang – phần nộ! Từ lúc nhận là chủ nhân của nó đến giờ, đây là lần đầu tiên Cao Lôì Hoa cảm thấy Tài Quyết giận dữ như vậy.

Thần binh có linh tính, mà Tài Quyết trong tay Cao Lôì Hoa lại là thần binh do chính Sáng thế thần tạo ra. Tất nhiên nó cũng có linh hồn của mình!

Khi đi vào điện Lôì thần, nó đã cảm thấy khí tức chủ nhân của mình – Jennyfer Aniston. Đồng thời cũng cảm thấy được khí tức của Jennyfer Aniston rất là hỗn loạn, hơn nữa pháp lực Jennyfer Aniston đã yếu đi rất nhiều.

Do cảm thấy chủ nhân trước của mình gặp nguy hiểm nên Tài Quyết mới phần nộ.

Cao Lôì Hoa giơ Tài Quyết lên trên ngực mình, tay trái nhẹ nhàng vuốt ve lên thân kiếm, một cỗ thần lực nhu hòa truyền qua Tài Quyết, trấn an cơn phần nộ của nó.

- Ong! ~~

Dưới sự an ủi của Cao Lôì Hoa, Tài Quyết rung động một chút rồi dừng hẳn.

Sau khi im lặng một chút, Tài Quyết lại nhấc cho Cao Lôì Hoa một cảm giác khác. Lần này cảm giác truyền đến là khẩn trương. Khẩn trương do tình cảnh hiện tại của chủ trước của mình.

Cảm giác được chủ nhân đang gặp nguy hiểm., Tài Quyết vội vàng muốn đến bên chủ nhân trước. Nhưng bây giờ nó là binh khí của Cao Lôì Hoa, cho nên nó mới thỉnh cầu Cao Lôì Hoa, cầu xin Cao Lôì Hoa cho nó tạm thời trở lại bên người chủ cũ để giúp đỡ.

- Tốt lắm, ta biết ý ngươi, ngươi có thể đi.

Cao Lôì Hoa cười gật đầu, giơ Tài Quyết lên, ném nó lên không trung.

Ném Tài Quyết lên không xong, Cao Lôì Hoa mở nhãn không gian lấy Thần Phạt chỉ trượng ra phụt luôn.

- Vụt!

Thần Phật chi trượng hóa thành một đạo kim quang phóng lên cao. Hiển nhiên, Thần Phật chi trượng cũng cảm giác được tình cảnh hiện giờ của chủ cũ.

Giữa không trung, Tài Quyết cảm giác được Thần Phật đi ra liền hưng phấn phát ra kiếm minh. Hai thanh tuyệt thể thần binh tạo thành một trận cộng minh. Ngay sau đó hai thanh tuyệt thể thần binh phá vỡ hư không, biến mất vào hư không ...

- Hô!

Nhìn Tài Quyết và Thần Phật rời đi, Cao Lôì Hoa mỉm cười.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, chúng ta cũng nhanh đi đến đó. Ta cảm giác được khí tức của thần ngày càng yếu, chúng ta không có thời gian.

Nữ tiên thủ nhìn Tài Quyết cùng Thần Phật tiêu thất, vội vàng nói với Cao Lôì Hoa. Thần càng ngày càng yếu, nữ tiên thủ ước gì lập tức xuất hiện trước mặt thần!

- Được rồi! Đi thôi

Cao Lôì Hoa gật gật đầu, tùy tay kết cái thủ ấn quá một tiếng.

- Lĩnh vực... tốc độ!

Một vòng tròn ánh sáng màu đen từ Cao Lôì Hoa tỏa ra bao quanh ba người Saga.

Nhờ lĩnh vực tốc độ, tốc độ của ba người Saga tăng lên một cách rõ rệt. Chạy theo sát Cao Lôì Hoa hướng tới đảo không trung phía trên...

Vốn, Cao Lôì Hoa đã nắm giữ pháp tắc không gian. Có thể lợi dụng truyền tống để mang người đi theo đến nơi cần đến. Đáng tiếc là pháp tắc không gian Cao Lôì Hoa sử dụng chưa được thuần thục. Giống như lần trước, muốn đến Quang Minh đế quốc, ai dè lại truyền tống đến đế quốc Băng Tuyết. Cho nên, lão Cao lần này vẫn lấy phương tiện chủ đạo của mình, lĩnh vực tốc độ...

- Đúng rồi cô nương, cô tên là gì?

Cao Lôì Hoa vừa chạy vừa hỏi tên nữ tiên thủ...

- Ta? Ta gọi là Lam Tị, một trong mười hai thủ vệ của Lôì thần điện.

Nữ tiên thủ đáp.

- Mấy ngày nay cô đều trông coi ở cửa vào Lôì thần điện sao?

Cao Lôì Hoa tiếp tục hỏi.

- Vâng, bốn ngày trước là đến phiên trực của truyền tống của ta, từ lúc đó đến hôm nay ta vẫn trực ở đó.

Nói tới đây trong lòng nữ tiên thủ Lam Tị lại cảm thấy thống khổ. Thân là một trong mười hai thủ vệ của Lôì thần điện, nhiệm vụ của các nàng là cam đoan không cho kẻ nào từ trong cột truyền tống đi vào trong Lôì thần điện. Mười hai thần vệ cứ mỗi tuần lại thay phiên nhau một lần. Trong bảy ngày này, các nàng không ai được rời khỏi vị trí đó dù nửa bước.

Bốn ngày trước, lúc nàng đi đổi ca gác, thì mọi thứ trong Lôì thần điện

vẫn bình thường, mọi người ai cũng bình yên vô sự. Nhưng không ngờ bốn ngày sau, mọi thứ bên trong điện lại thế này.

- Vừa rồi, ta có xem qua những cỗ thi thể này!

Cao Lô Hoa nhẹ giọng nói.

- Những thi thể này đã chết vài ngày rồi!

- Ta, cũng xem qua, máu của họ, tất cả đã khô lại.

Nữ tiên thủ nghiêng chặt răng. Những ngón tay của nàng nắm cự cung chặt đến nổi thành trắng bệch.

- Cho nên, ta muốn hỏi một chút. Cả bốn ngày nay, có ai đi vào bên trong Lôi thần điện qua cửa truyền tống không?

Cao Lô Hoa nhẹ giọng hỏi.

- Lấy danh nghĩa Lôi thần, ta dám cam đoan, không một ai đi vào bên trong Lôi thần điện từ cửa truyền tống.

Lam Tị nói:

- Tuyệt đối không có ai đi vào từ cửa đó!

- Ủ, nói như vậy ...

Cao Lô Hoa gật đầu vừa định hỏi thêm mấy câu nữa nhưng cũng không hỏi nữa. Nhanh chóng đi tới đảo không trung.

Nếu thật sự như lời nói của Lam Tị, cả bốn ngày nay không ai đi vào cửa truyền tống, như vậy có nghĩa hung thủ là người bên trong Lôi thần điện. Nghĩ vậy, khóe miệng Cao Lô Hoa hơi nhếch lên....

Ước chừng đi qua sáu toàn đại điện, nhóm người Cao Lô Hoa đã nhìn thấy thi thể của người thứ mười một bị giết hại bên trong Lôi thần điện.

Nằm gục dưới tượng thần ở tòa thần điện thứ sáu, người đó không động đậy, không biết sống chết.

- Trưởng lão, là trưởng lão!

Lam Lị nhìn đến ông lão nằm gục dưới chân tượng thần thì hô to rồi chạy đến đó ngay!

Ông lão nằm trên mặt đất là trưởng lão Lôi thần điện, cũng là vị cường giả thánh cấp mang Cao Lô Hoa đi lên hòn đảo trên không.

Lúc này, một chiếc chủy thủ chói mắt đang cắm trên ngực lão. Từ trên chủy thủ này Cao Lô Hoa cảm thấy một cỗ thần lực mỏng manh. Tuy cỗ thần lực này không hề mạnh nhưng đủ để lấy đi tính mạng một vị trưởng lão thánh cấp.

- Lam Tị, cô, cô, đến đây.

Trưởng lão hơi hơi mở mắt nhìn Lam Tị. Sau đó, lão giống như hồi quang phản chiếu giãy dụa ngồi dậy, nhìn cô cung thủ Lam Tị này, rồi nhìn bóng người sau lưng cô.

- Lôi, lôi thần, Cao Lô Hoa đại nhân!

Vị trưởng lão vừa nhìn thấy Cao Lô Hoa thì liền kích động hẳn lên, kêu

to.

- Khụ khụ!

Nhưng vừa kích động, lão liên ho liên tục. Lão đã sắp chết nên không thể kích động quá mức.

- Trưởng lão, trưởng lão!

Nữ tiên thủ Lam Tị kích động kêu lên, tay nàng gắt gao cầm lấy tay trưởng lão.

- Thời gian của ta đã không còn nhiều nữa.

Trưởng lão cười khỏ một tiếng, một cơn kích động vừa rồi đã khiến lão gần với tử thần hơn một chút.

- Đảo không trung, thần, cứu nàng.

Đôi mắt của trưởng lão dần nhắm lại:

- Mau đi, giúp thần!

- Vâng, trưởng lão!

Lam Tị mạnh mẽ gạt nước mắt, tay nàng cầm cự cung.

Còn có, Y, Y Tư Đặc ...

Vị trưởng lão cố gắng nói thêm một câu gì, nhưng tiếng rên rỉ lẫn hơi thở không trọn lúc cuối làm nghẹn lời. Nói chưa hết, vị trưởng lão đã nhắm mắt xuôi tay.

- Trưởng lão, người nói Y Tư Đặc làm sao vậy? Hắn làm sao vậy? Trưởng lão, trưởng lão...

Lam Tị kêu to, cổ lung lay thân thể của trưởng lão. Chỉ tiếc, câu nói cuối cùng, trưởng lão chưa kịp nói hết thì đã ra đi.

- Có thể ông ấy đã ra đi rồi. Đừng lay ông ấy nữa,

Cao Lô Hoa nhẹ nhàng vỗ vai Lam Tị.

- Oanh ~ oanh ~

Đúng lúc này, một cỗ lôi điện ở trong điện Lôi thần truyền ra.

Trong lòng Cao Lô Hoa căng thẳng, thực nhẹ, giống như có gì đó ngăn cản mình.

- Là kết giới, hèn chi không sao cảm thấy có đánh nhau ở đây, thì ra là có kết giới.

- Không có thời gian, chúng ta đi mau!

Cao Lô Hoa nhanh chóng kéo Lam Tị mang theo Saga cùng Bích Lệ Ti chạy như điên...

Đi qua tòa thần điện thứ 10, đoàn người rốt cục cũng đến dưới đảo không trung. Đứng ở chỗ này có thể nhìn thấy đảo không trung phía trên. Mà đối phương bày ra kết giới cũng ngay chỗ này. Đưa mắt nhìn, cả mấy chục thước bị đối phương bày ra các kết giới to nhỏ che kín mít.

- xx, cái này cũng được sao?

Cao Lô Hoa nhìn rừng kết giới, mà cảm thấy nghẹn ngào. Chỉ mấy chục thước mà có hơn mười tầng kết giới, làm kiểu đó thì đúng là nửa bước cũng

khó mà đi.

Lúc này, Cao Lôì Hoa hy vọng mình có thể sử dụng thành thực pháp tắc không gian. Nếu nắm vững pháp tắc không gian thì không cần phải vất vả mạng mọi người chạy đến đây học xì dầu như vậy, làm cái truyền tông đến nơi cho rồi.

- Lão ba, kết giới nhiều quá, thế này làm sao đi qua.

Ở một bên Saga gõ lên kết giới, sau đó nói.

- Ha ha, yên tâm đi, có lão ba ta ở đây sợ gì mấy tầng kết giới? Chỉ bằng mấy cái kết giới rác rưởi này mà muốn ngăn ta sao?

Cao Lôì Hoa cười ha ha, siết chặt nắm đấm đưa ra sau. Sau đó, một trọng quyền đâm thẳng vào các tầng kết giới...

Phía trên đảo không trung.

Bên trong cột phong ấn, sắc mặt của Jennyfer Aniston trắng bệch.

Đã ba ngày rồi, Jennyfer Aniston cười khổ một tiếng, nhìn ba con cự thú trước cột phong ấn.

Ở trong không trung, có một cự xà được gió lốc cuốn quanh bay lơ lửng. Mà trên mặt đất, có một con gấu màu vàng nâu cùng một cây yêu rất to lớn.

Siêu giai ma thú Phong Xà,, Đại Địa Chi Hùng cùng với Sâm Lâm Thú Yêu.

Nhưng làm cho mọi người bất ngờ là cả ba ma thú đều đã nắm giữ được pháp tắc và có thần cách cho bản thân rồi!

Mà khiến Jennyfer Aniston cảm thấy bất an hơn là người trung niên ngồi một chỗ trong một góc đảo không trung. Từ khí tức có thể đoán đây cũng là một ma thú. Nhưng Jennyfer Aniston vẫn chưa nhìn thấy được thực lực nông sâu của gã.

Lốc xoáy, đất đá và dây rừng không ngừng công kích và phía Jennyfer Aniston. Tình huống như vậy đã giằng co ba ngày rồi. Ánh mắt Jennyfer Aniston lộ ra một tia mệt mỏi.

Vốn thần lực của nàng đã không còn lại bao nhiêu, hơn nữa nàng lại bị phong ấn tại cột phong ấn khả năng vận dụng thần lực lại yếu đến mức đáng thương. Trận chiến đấu này đánh tới lúc này. Đã không còn có hi vọng.

- Ha ha. Lôì thần. Lực lượng của người đã giảm sút nhiều rồi!

Đại Địa Chi Hùng cuồng tiếu, tay phải tung chưởng về phía Jennyfer Aniston, từ chưởng này, vô số đất đá bay về phía Jennyfer Aniston.

- Hả!

Jennyfer Aniston hít một hơi thật sâu. Khẽ kêu một tiếng, một đạo lôì quang màu đen trống rỗng sinh ra, bắn thẳng đến Đại Địa Chi Hùng.

Ngay lúc lôì quang sắp bắn tới Đại Địa Chi Hùng, một đạo lôì điện màu đen chợt xuất hiện đỡ cho Đại Địa Chi Hùng một đòn này.

- Khắc khắc, ta xem nàng đã mệt lắm rồi, bây giờ thực lực của nàng đã yếu hơn rất nhiều so với lúc đầu. T

Sâm Lâm Thụ Yêu cười như gã say nói:

- Phong Xà, chuẩn bị tốt đi. Chúng ta sẽ bắt bà cô này, sau đó đoạt lấy thần cách của nàng! Khắc khắc, thần cách thượng cổ lôi thần, chỉ nghĩ đến là đã khiến người ta lên tiên rồi, ha ha!

- Khè khè.

Trên không trung Phong Xà phát ra tiếng kêu tê tê, dẫn đầu tấn công về cột phong ấn.

Thân thể khổng lồ của Phong Xà trực tiếp quất vào cột đá phong ấn!

- Bốp!

Một tiếng nổ vang lên, thân thể Phong xà văng ra, cả hòn đảo rung rinh theo cú thúc đó.

Nhưng mà cú va chạm của Phong Xà vẫn không làm cho phong ấn bị một chút thương tổn nào.

Bởi vì phong xà không có đụng vào phong ấn.

Ở giữa không trung, một thanh kiếm một thanh trượng, hai thanh tuyệt thế thần binh giao nhau hiện lên ở không trung. Đỡ lấy cú húc của Phong Xà!

Mà tiếng nổ vang vừa rồi, là do Phong Xà va chạm trúng hai thanh tuyệt thế thần binh.

- Tài Quyết, Thần Phạt!

Ở trong phong ấn, Jennyfer Aniston thấy hai thanh thần binh quen thuộc thì kinh ngạc thốt lên:

- Tài Quyết cùng Thần Phạt ở trong này, chẳng lẽ là ?!

Jennyfer Aniston nhất thời nhớ tới chủ nhân bây giờ của Tài Quyết cùng Thần Phạt – Một nam nhân đầu bạc “Cao Lôi Hoa”!

- Ồ? Hai binh khí thật tốt!

Lúc này, người đàn ông ngồi im lặng một góc đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt liếc nhìn chăm chăm vào hai thanh tuyệt thế thần binh trên cao. Sau đó, hắn cúi đầu nhìn xuống thanh trường kiếm của hắn được xưng là thần khí.

Không chút do dự, hắn ném luôn trường kiếm trong tay mình xuống đất, sau đó nhìn chăm chăm Tài Quyết cùng Thần Phạt trên không, trong mắt hắn tràn ngập sự tham lam!

Chỉ có tuyệt thế thần binh như vậy mới xứng là thần khí, là binh khí hoàn mỹ nhất của hắn! Trong lòng hắn nghĩ thế!

- Lôi thần Jennyfer Aniston, thần cách cùng hai thanh thần binh này của cô, ta Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân, sẽ nhận!

Khóe miệng hắn lộ ra cặp nanh sói, phát ra một trận cuồng tiếu.

- Muốn Tài Quyết cùng Thần Phạt?

Jennyfer Aniston cười lạnh một tiếng:

- Vậy dựa vào bản lĩnh của ngươi tới bắt đi, lĩnh vực ~ Tài Quyết

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 378

Cảnh Giới Thần Vương, Ai Dám So Găng (Phần 1)

Muốn Tài Quyết cùng Thần Phật?

Jennifer Aniston cười lạnh một tiếng:

- Có ngon thì cứ dzô!

Jennifer Aniston vừa nói, Tài Quyết cùng Thần Phật chậm rãi xoay tròn trước người Jennifer Aniston

Đồng thời, Jennifer Aniston còn cảm thấy Tài Quyết không ngừng truyền những luồng lôi thần lực tinh thuần nhất, cỗ thần lực tinh thuần này nhanh chóng bổ sung cho chỗ thần lực mà Jennifer Aniston bị tiêu hao ba ngày nay

Hơn nữa, ngoại trừ cỗ thần lực tinh thuần đó, mà lưu lượng cũng như lưu lượng dự trữ của Tài Quyết cũng làm cho nàng cảm thấy giật mình.

Bởi vì bên trong luồng thần lực đó, Jennifer Aniston còn cảm thấy lực lượng mà chúng thần sợ hãi -- Thiên kiếp.

Trời ạ, Tài Quyết chỉ nhận đi theo gã đó có mấy tháng thôi, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì vậy? Jennifer Aniston thầm giật mình...

Tài Quyết đi theo Cao Lô Hoa mấy tháng qua đã trải qua mấy tràng thiên kiếp, hiện tại bên năng lượng tồn trữ bên trong nó người khác không thể tưởng tượng nổi. Nói trắng ra thì Tài Quyết đã hấp thu và lưu trữ một bộ phận nhỏ lực lượng thiên kiếp bên trong nó.

Nhờ sự bổ sung từ Tài Quyết, sắc mặt của Jennifer Aniston đã hồng lên một chút. Cả cơ thể tràn đầy lực lượng, một cảm giác rất thống khoái

Jennifer Aniston siết chặt nắm tay, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía người đàn ông mới xông lên- Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân!

- Gừ~~

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân hét một tiếng dài:

- Cho cô biết thế nào là ta! Hai kiện thần binh này là của ta!

Giữa không trung, thân thể của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân bắt đầu bành trướng, một bộ lông màu trắng mọc dài ra từ lớp da của hắn.

Lúc xông đến trước người cậu Jennifer Aniston thì hắn đã biến thành một con chó sói trắng to lớn

- Ba người các người các người ở sau hỗ trợ ta. Ta muốn tấn công trực

diện!

Con sói trắng gào lên, người như một cây cung bắn tới, tốc độ lại tăng lên lần nữa. Từ đằng xa nhìn lại, lúc Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân giống như một tia sáng trắng chiếu về phía Jennifer Aniston

- Tốt, không thành vấn đề!

Ba con ma tú lớn tiếng đáp, đồng thanh ngưng tụ thần khí, chuẩn bị hỗ trợ cho Thương Thiên Cự Lang tấn công.

- Hừ!, Coi người ngon ăn cỡ nào.

Mắt Jennifer Aniston lóa sáng, đứng trong trụ cột phong ấn, nàng chập hai tay lại quát một tiếng:

- Lĩnh Vực--Tài Quyết!

- Xẹt xẹt

Hắc lôi nhanh chóng tràn ngập toàn bộ thế giới, chỗ nào cũng đầy lôi điện màu đen. Nơi này là thế giới lôi điện! Lĩnh Vực Tài Quyết vừa xuất hiện đã gây áp lực cho những người có mặt ở đây. Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu cảm giác được một loại áp lực nặng nề đang đè lên cơ thể.

Phải biết rằng, uy danh của lĩnh vực Tài Quyết không phải là nói dóc cho có.

- Gào~~

Đại Địa Chi Hùng hét lớn một tiếng, nhìn thấy Jennifer Aniston bung lĩnh vực Tài Quyết.

Đại Địa Chi Hùng cũng show hàng luôn:

- Gào. Lĩnh vực __Đại Địa Thủ Hộ

Đồng thời Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu không hẹn mà cùng nhau khoe lĩnh vực của mình.

- Lĩnh vực -- Phong chi kiếm ca!

- Lĩnh vực -- Trường Thanh!

Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu đồng thời thi triển ra lĩnh vực của mình, đối kháng với lĩnh vực Tài Quyết của Jennifer Aniston

Jennifer Aniston cười lạnh, lĩnh vực Tài Quyết, thay thế phụ thần thực thi phán xét! Đứng trước lĩnh vực Tài Quyết, tất cả những vị thần sở hữu lĩnh vực chỉ có hai kết cục, một là bị tiêu diệt, hai là chết!

Lĩnh vực Tài Quyết vừa ra. Tất cả lĩnh vực khác phải né sang một bên.

Quả nhiên ba cái lĩnh vực của Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu vừa mới va chạm vào lĩnh vực Tài Quyết của Jennifer Aniston đã bị rối loạn cả lên.

Thượng cổ Lôi thần đã không xuất hiện tại thế giới này từ lâu, lâu đến nỗi làm cho nhiều người quên mất sự đáng sợ của lĩnh vực Tài Quyết, quên đi tính chất đặc trưng của nó...

Nhìn lĩnh vực của mình bị lĩnh vực Tài Quyết không ngừng đồng hóa, cắn

nuốt, cả ba ma thú đều loạn cả lên. không biết làm gì bây giờ.

Đội hình ba ma thú rồi loạn hoàn toàn!

Gào lên một tiếng, Thương Thiên Cự Lang cứ như vậy trực tiếp nhào vào lĩnh vực Tài Quyết, một đường chạy như điên, xông về phía Tài Quyết cùng Thần Phật.

- Đây là người tự tìm đến đó.

Nhìn con sói trắng này không lùi mà tiến tới. Con mắt Jennifer Aniston sáng ngời. Tâm ý vừa động, hắc lôi trong lĩnh vực nhanh chóng tụ lại, sau đó mạnh mẽ giáng về phía Thương Thiên Cự Lang.

- Hú~~

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân hét lớn một tiếng, hắc không có tránh né, mà có né cũng không được. Nơi này, là lĩnh vực Tài Quyết, là thế giới lôi điện. Nơi này nơi nơi đều là lôi điện, không ai có thể ở trong thế giới lôi điện tránh né lôi điện được.

Cho nên, Thương Thiên Cự Lang không còn lựa chọn nào khác, chỉ có cứng rắn chịu một đạo hắc lôi có uy lực không thua gì thiên kiếp.

- Bùm~~

Hắc lôi giáng mạnh lên bộ lông màu trắng noãn trên người Thương Thiên Cự Lang. Tạo thành một hình bóng một con sói bị hắc lôi vây quanh.

- Còn ba tên nữa.

Jennifer Aniston nhìn ba tên ma thú bên ngoài lĩnh vực Tài Quyết

- Yaaa!

Nàng khẽ kêu một tiếng nữa, lĩnh vực Tài Quyết lại tăng vọt! Trong nháy mắt đã bao phủ Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu bên trong!

- Ma nhân! Người cái đồ điên!

Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu dùng ánh mắt oán hận nhìn Thương Thiên Cự Lang bị lôi quang bao quanh. Nhìn xem cái tên superman này kìa, ngông cuồng kêu bọn mình bọc lót phía sau, thế mà..? Cái này là cái gì? Bọc lót mà mất mạng cùi luôn...! Lúc này, ba tên bọn đại địa Chi Hùng thậm chí mười tám đời tổ tông nhà Thương Thiên Cự Lang...

Hắc lôi tàn sát bừa bãi thân thể ba ma thú, cũng may bọn họ là ma thú, tổ chất thân thể so với người thường mạnh hơn rất nhiều.

Sau khi bị ngược đãi 1 phen, cả ba vẫn còn chút hơi tàn, tuy có phần mệt mỏi song vẫn còn đứng được!

- Hà, hà!

Jennifer Aniston thở phì phò, mượn lực lượng bên ngoài dẫu sao cũng không phải là lực lượng của mình. Tài Quyết truyền cho nàng luồng lực lượng tuy lớn nhưng việc sử dụng không hề thuận buồm xuôi gió như của bản thân

- Hồi kết.

Jennifer Aniston cắn răng, hai tay mạnh mẽ hợp lại lần nữa. Lôi quang trong lĩnh vực Tài Quyết nháy mắt mạnh mẽ lên hơn nữa!.

Cảm giác được chủ nhân mệt mỏi, Tài Quyết cùng Thần Phật giao nhau thành hình chữ X trước mặt Jennifer Aniston, thâm lặng giúp Jennifer Aniston thi triển lĩnh vực Tài Quyết.

Jennifer Aniston nghiêng răng, lôi quang càng lúc càng thịnh. Nhưng mà, đúng lúc này...

- Bụp!...

Một móng vuốt màu trắng ngang trời xuất thế, móng vuốt chụp về phía Jennifer Aniston!

- Ong~~

Thần binh thông linh, cảm giác được móng vuốt màu trắng này, Tài Quyết cùng Thần Phật lập tức nghênh đón, đỡ cho chủ nhân một đòn đánh này.

- Ha ha...

Một nụ cười âm trầm từ bên trong bóng đen bị hắc lôi phủ kín.

Chỉ thấy móng vuốt đó nhanh chóng đổi tư thế, cầm Tài Quyết cùng Thần Phật! Thấy vậy, tài quyết cùng Thần Phật lập tức liều mạng giãy dụa nhằm thoát ra.

- Oanh!

Lôi quang từ trên thanh Tài Quyết nổ lên không ngớt đánh về phía Thương Thiên Cự Lang.

Nhưng những lôi quang đó đánh lên người Thương Thiên Cự Lang đều giống như đã trảng xe cát biển Đông, không tạo được chút tác dụng nào. Chủ nhân của bàn tay đầy móng vuốt đó giống như không hề có cảm giác, tùy ý để lôi quang đánh lên người hắn.

Jennifer Aniston ngẩng đầu không giám tin nhìn chủ nhân của móng vuốt trắng --đó là ma thú Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân!

- Kinh ngạc sao?

Chậm rãi cười, đôi răng nanh hần lộ ra một trận cười đắc ý:

- Ta không có lĩnh vực. Bởi vì, ta không cần đến loại lĩnh vực tưởng tượng gì đó. Thân thể của ta cường đại đến nỗi đủ cha ta ngăn cản lĩnh vực của chúng thần. Sau đó, một khi ta lại gần họ thì, ha ha, đó là ngày tận thế cho thân thể bạc nhược của chư thần các ngươi..

Một móng vuốt khác của Thương Thiên Cự Lang đâm về phía cột phong ấn - Bùm~~

Cột phong ấn bị một tát của Thương Thiên Cự Lang đánh nát tan.

Cột phong ấn bị phá nát, nhất thời làm sắc mặt Jennifer Aniston biến đổi.

Nếu nói cột phong ấn này phong ấn một phần lực lượng của Jennifer Aniston, nhưng tác dụng chính không phải phong ấn Jennifer Aniston mà phong ấn lực lượng Satan trong cơ thể của nàng.

- A

Jennifer Aniston nghiêng răng, vẻ mặt đầy thống khổ. Lực lượng Satan bắt đầu phá hư thân thể của nàng.

Tinh thần Jennifer Aniston không thể tập trung được.

-Bụp~~

- Ta nói rồi, thần cách cùng thân binh của cô, tất cả đều là của ta!

Thương Thiên Cự Lang đắc ý cười. Đồng thời tay phải hắn không ngừng phát ra thần lực, mạnh mẽ áp chế Tài Quyết cùng Thần Phạt!

- Bây giờ, cô hãy đưa quyền không chế hai thanh binh khí này của cô cha ta đi!

Thương Thiên Cự Lang cười đắc ý cười nói với Jennifer Aniston:

- Nếu như vậy, ta có thể giúp cô chết thoải mái một chút, mà ta cũng giảm đi quá trình hàng phục hai thanh thần binh này...

- Đem quyền sử dụng hai thanh thần binh này cho người? Khu khụ, thật đáng tiếc, khu khụ!

Jennifer Aniston lại ngẩng đầu, sắc mặt lộ vẻ trêu tức:

-Chủ nhân của hai thanh thần binh này, không phải ta.

- Con mụ này, cô nghĩ có thể đùa với ta sao?

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân hét lớn một tiếng:

- Cô tưởng ta thiếu i ốt à? Nếu hai thanh thần binh này không phải của cô, sao chúng nó lại chịu sự khống chế của cô chứ?!

- Khu khụ, tin hay không tùy người. Chủ nhân hai thanh thần binh này không phải ta. Nhưng mà ta nghĩ hắn ở gần đây.

Jennifer Aniston ho khan vài tiếng, đột nhiên, nàng mỉm cười nói:

- Nghe đi, chủ nhân của hai thanh thần binh. Đang đến đó...

- Còn dám đùa giỡn ta. xx. Đến cái con mẹ mày...

Thương Thiên Cự Lang giờ móng vuốt lên, muốn tát Jennifer Aniston một cái.

Đúng lúc này, tiếng va chạm vang lên. Oanh! Oanh! Oanh! Tiếng động hình như là do vật gì rất lớn đánh lên cái gì đó.

Mỗi tiếng vang lên, đều làm chấn động cả hòn đảo nhỏ trên trên không này...

Mà âm thanh đó không chỉ chấn động hòn đảo mà còn chấn động thâm tâm của Thương Thiên Cự Lang.

- Sao thế này? Đây là cái thanh âm chết tiệt gì!

Thương Thiên Cự Lang rít gào một tiếng, quát ba tên ma thú Đại Địa Chi Hùng đang kéo hơi tàn đứng ở đằng xa.

Sâm Lâm Thụ Yêu run run đứng lên đi tới ven đảo. Nhìn xuống phía dưới hòn đảo:

- Trời!, cái này, đây là có chuyện gì?

Giọng nói của Sâm Lâm Thụ Yêu run rẩy...

Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà vội vàng chạy tới bên cạnh Sâm Lâm Thụ Yêu nhìn xuống phía dưới.

SAu đó, cả ba ma thú ngẩn người.

Ở trước mắt bọn họ, là vô số mảnh nhỏ của kết giới. Vô số kết giới tạo thành "Ngàn vạn kết giới" đã bị phá tan thành từng mảnh vụn!

- Trời!!

Đại Địa Chi Hùng thở phì phò, rốt cục là ai một hơi hủy hết đi tâm huyết khổ sở bố trí kết giới "Ngàn vạn kết giới" của bọn họ. Phải biết rằng, cái kết giới đó được xếp vào loại trung cực phẩm, cho dù là người có lực lượng mạnh nhất trong cả ba là Đại Địa Chi Hùng cũng phải dùng hết sức mới phá hư được chút!

Cái kết giới này cả ba đã cố gắng bố trí, sau đó thông qua phương pháp trực tiếp kéo đến nơi này. Bọn họ tuyệt đối không ngờ kết giới lại bị hủy diệt một cách dễ dàng như vậy.

- Chết tiệt, chuyện gì vậy. Ba đứa các ngươi nói ta nghe coi!

Thương Thiên Cự Lang cả giận nói.

- Ong~ Ong~

Đột nhiên Tài Quyết cùng Thần Phật hưng phấn chấn động lên. Tựa hồ là cảm ứng được cái gì, hai thanh thần binh chấn động mãnh liệt chấn tay phải của Thương Thiên Cự Lang run lên.

- Chết tiệt! Quả nhiên không hổ là tuyệt thế thần binh. Ta càng có quyết tâm có bấy.

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân cắn chặt răng, sau đó nhìn Jennifer Aniston:

- Nếu cô không chịu trực tiếp đem quyền sở hữu hai thanh tuyệt thế thần binh này cho ta, ta sẽ mạnh mẽ hàng phục hai thanh thần binh này! Ta cũng không tin, ta chinh phục không được hai cái thần binh! Hai cái thần binh này, từ nay về sau sẽ thuộc về Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân ta!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân rít gào một tiếng, tay phải nén thần lực, mạng mẽ áp chế Tài Quyết cùng Thần Phật. Tay trái cào về phía Jennifer Aniston.

Tại cái thế giới này, nếu muốn lấy được quyền khống chế thần binh chỉ có hai biện pháp. Một là chủ nhân của thần binh giao nó cho người khác, hai là giết chết chủ nhân lúc này của thần binh, sau đó thu nhận thần binh đó!

- Hai cây thần binh, là của ta!

Thương Thiên Cự Lang hét lớn một tiếng, thần lực làm móng vuốt sáng trắng lên!!

Nhưng mà một đòn của Thương Thiên Cự Lang lại bị ngừng lại giữa không trung. Mà trên đầu của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân cũng toát mồ hôi lạnh, bởi vì dù hắn có tăng thêm lực đánh thế nào đi nữa cũng không sao nhún tay trái xuống một Cm!

- Hừ, thần binh của người? Thần binh của Cao Lôì Hoa ta, từ khi nào biến thành thần binh của loài chó như người?

Giọng nói thản nhiên của Cao Lôì Hoa vang lên dưới cự trảo của Thương Thiên Cự Lang.

Mắt Ma Nhân trừng to, hắn nhìn xuống móng vuốt của mình, một gã nhân loại nhỏ bé tí ti đang dùng một tay chặn móng vuốt của hắn, mà trong ánh mắt của gã, đang khinh miệt nhìn hắn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 379

Cảnh Giới Thần Vương, Ai Dám So Găng (Phần 2)

Là một nhân loại nhỏ nhoi, là một con người nhỏ bé yếu đuối mà cũng dám dung ánh mắt như thế nhìn hắn?! Đáng giận, Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân nổi giận gầm lên một tiếng.

Hắn ghét ánh mắt này, hắn ghét những kẻ dùng ánh mắt khinh miệt nhìn hắn. Không kể là trước đây, hay là bây giờ, hắn không cho phép kẻ nào dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn.

- Người, tên nhân loại chết tiệt, tính làm gì vậy. Chẳng qua là nhân loại nhỏ nhoi cũng dám trước mặt ta kiêu ngạo sao!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân bạo rống, tay trái nhanh chóng ngưng tụ thần lực.

Ngay sau đó, hắn giờ mong vuốt lên Cao Lô Hoa tới đỉnh đầu, hung hăng chụp xuống đỉnh đầu nhân loại nhỏ nhoi đó:

- Gừ~ ta muốn chụp người thành bánh nướng!

Khóe miệng Cao Lô Hoa lộ ra tia cười khế, tay trái giờ lên trước, sau đó vươn lên một ngón trỏ, chỉ dùng một ngón trỏ đỡ cự trảo.

- Gừ~ tên ngông cuồng

Nhìn động tác đỡ đòn của Cao Lô Hoa, Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân phần nộ quát. Đồng thời gia tăng thêm lực vào móng vuốt, chỉ trong nháy mắt đã tiến sát tới đỉnh đầu Cao Lô Hoa.

-Cộp!

Một thanh âm vang lên làm Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân không thể tin được chuyện đang xảy ra

Một đòn hết cốt của hắn không ngờ lại bị ngón trỏ của nhân loại này chặn được, Chỉ một ngón trỏ chỉ đúng vào móng vuốt to lớn của hắn.

Sau đó chỉ thấy hai người đó khế chuyển nhích ngón trỏ lên một chút vô cùng nhẹ nhàng, Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân liền cảm thấy bản thân khổng lồ của mình như bị mất sức nặng, bay ngược ra sau, cuối cùng té ngã lên trên mặt đất.

- Có chút trình mà cũng đòi tài quyết với thần phạt của ta.

Cao Lô Hoa cười lạnh một tiếng, quát:

- Trở về đi, tài quyết, thần phạt

Vừa nghe tiếng của Cao Lô Hoa, tài quyết và thần phạt như căn thuốc lắc, chấn động móng vuốt của th

- Gừ, muốn thoát ra từ trong tay ta sao, ôm trắng đi

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân không cam lòng gằm rú một tiếng, móng vuốt của nắm chặt hai thanh thần binh, ý đồ lưu hai thanh thần binh này.

Gặp phải sự siết chặt của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân không chịu thả ra, lôi quang trên thân kiếm tài quyết liền thu liễm lại, sau khi thu liễm lôi quang thì thân kiếm bắt đầu đỏ ửng lên!

Sau đó, tài quyết liền phát ra một tiếng ngâm. Xoạt! tài quyết đã đâm thủng một lỗ trong lòng bàn tay của Thương Thiên Cự Lang

Sau đó cùng thần phạt chui ra từ lỗ máu đó...

-A~~GỪ~~Cái thứ chết tiệt này!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết, tức ngữ nói tay đứt ruột xót, chỉ một vết nhỏ trên đầu ngón tay cũng khiến người ta cảm thấy đau nhức khó chịu, huống chi là lòng bàn tay bị người ta làm thủng một lỗ cơ chứ?

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân đau ứa ra mồ hôi lạnh, hấn vội vàng cắn chặt khắp hàm vận thần lực, dùng thần lực khôi phục vết thương lòng bàn tay

- Không phải đồ của mình, đừng miễn cưỡng đoạt lấy. Phải biết miễn cưỡng, không có hạnh phúc.

Cao Lô Hoa vươn tay đón lấy tài quyết và thần phạt đang tự động bay đến

Người!, người rốt cục là ai? Trong các vị thần của loài người sao lại có kẻ mạnh như người được> Ngoài trừ thần lực lượng Thần Thú, không có vị thần nào mạnh như vậy? Chẳng lẽ người là Lực Lượng chi thần, Thần Thú!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân nhìn chăm chăm Cao Lô Hoa. Gã năm nhân tóc bạc này chỉ dùng một ngón tay đã có thể đánh cho bản thể ma thú của hắn lui ra sau, khí lực như thế này trong các vị thần con người chỉ có thể là tên --Lực Lượng chi thần, Thú Thần! Bởi vì hầu hết các vị thần đều dựa vào lực lượng linh vực, khả năng cận chiến của họ đều rất kém.

- Chắc chắn

Cao Lô Hoa nhíu mày:

- Không ngờ trên Tra Lý này cũng có tiếng tăm dữ ta.

- Nhưng mà ta cũng không phải hắn.

Cao Lô Hoa nổi giữa không trung, từ trên nhìn Thương Thiên Cự Lang

- Chúng ta, tiếp chứ, Come on!

Vừa dứt lời, Cao Lô Hoa đã lóe mắt, tài quyết trong tay sáng chói chém về phía

- Gừ

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân cảm giác được một kiếm khủng bố, bản năng giúp hấn lùi lại phía sau

- Bùm!

Kiếm của Cao Lôi Hoa đã chém trúng người Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân

- Bùm~~

Lại một kiếm nữa chém nối tiếp. Khí lẫm nỏ trước người Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân!

Khí lẫm cường đại đánh sâu vào thân thể Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân, chấn mạnh hấn bay ra xa

- Hô, Hô! Đáng giận! đáng giận!. Ngươi, cái đồ con sâu cái kiến, thân con người không thể đấu lại thân ma thú đâu. Gừ, chết tiệt!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân rống lên để phát tiết cổ uất ức trong lòng, từ lúc Cao Lôi Hoa xuất hiện đến bây giờ, hấn toàn nằm trong trạng thái bị động. Hấn giống như đứa trẻ chịu trận, uất ức đến tận điểm.

- Dùng từ ngữ hạ thấp đi đối thủ, có phải đại biểu cho việc ngươi đang sợ hãi không?

Cao Lôi Hoa gác tài quyết lên vai, khinh miệt nhìn con sói Cao Lôi Hoa hơn mười thước này:

- Chỉ biết dùng ngôn ngữ để hạ thấp đi đối thủ, chỉ là hành động của kẻ yếu mà thôi.

- Kẻ yếu?

Trong mắt Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân lóe lên ánh hào quang:

- Ta, ta không phải kẻ yếu. Ta không phải. Cho dù không có lĩnh vực, cũng không đại biểu ta là kẻ yếu. Ta không phải kẻ yếu! Trước kia không phải, bây giờ càng không phải!

Nói xong, hấn vận thân lực nhảy lên tát Cao Lôi Hoa.

- Bốp!

Cao Lôi Hoa cũng không né tránh, so găng với hấn luôn, thu tay tung quyền đấu trực diện.

'- Nhân loại đáng ghét, ta muốn cho ngươi hối hận vì lời nói vừa rồi của ngươi. Ta, không phải kẻ yếu.

Không có hoa chiêu, móng vuốt sói cùng nắm đấm của Cao Lôi Hoa đụng mạnh vào nhau.

Cao Lôi Hoa và Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân cùng bị chấn bay ra

- Hà hà!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân thở phì phò đứng ngạo nghễ trên không trung, đây là lần đầu tiên giao thủ với Cao Lôi Hoa hấn có thể đánh bay được Cao Lôi Hoa!

- Đây mới là lực lượng của ta, lực lượng chủ thần!

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân tru lên, thần uy cấp chủ thần lan ra xung quanh...

Mà ở phía sau hắn, ba tên Đại Địa Chi Hùng đều không chịu nổi uy áp, tất cả đều ngã gục xuống...

Cảnh giới chủ thần là cực hạn trong lý luận của các vị thần. Mà muốn trở thành chủ thần cũng không phải là việc dễ dàng gì, nếu không đủ thiên phú, cho dù người có cố gắng đến đâu cũng vô dụng. Trong các vị chủ thần của loài người cũng hiếm có người đạt được cấp độ chủ thần, vậy mà đầu Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân này lại có thể đạt được cảnh giới chủ thần.

Ở trong mắt chư thần, chủ thần đã là cực hạn của các vị thần. Mà nếu đột phá cực hạn này, linh ngộ được không gian pháp tắc sẽ trở thành -- thần vương!

- Nhân loại, giờ, người còn cho rằng ta là kẻ yếu không?

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân gào rít với Cao Lôì Hoa, hắn tung hết đòn này sang đòn khác, móng vuốt như phô thiên cái địa đè xuống Cao Lôì Hoa...

Lúc này, bên kia.

Saga, Bích Lệ Ti cùng với nữ tiên thủ Lam Lệ vất vả đi lên đảo không trung.

Vừa đi lên trên đảo không trung, Saga liền cảm thấy được tình trạng trước mặt-- ở một cây cột phía trước, Cao Lôì Hoa lăng lẳng nổi tại không trung mà trước mặt Cao Lôì Hoa một con chó sói bạc đang giơ móng vuốt cào tát về phía Cao Lôì Hoa.

- Lão ba

Saga khẽ hô, khẩn trương nhìn tình cảnh trước mặt...

- Ha ha...

Trong hư không, Cao Lôì Hoa ngẩng đầu lăng lẳng nhìn tầng tầng trào ánh đánh về phía mình.

- Xẹt~ xẹt~ xẹt~

Từng tia lôi quang ngưng tụ, càng lúc càng tím bầm. Lôi quang đẹp mắt ngưng tụ phía sau Cao Lôì Hoa.

- Áo giáp thần thể.

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng.

- Yaaa!!!

Một thanh âm như sấm rền vang lên phía sau lão Cao Lôì Hoa, lôi quang chói mắt ngưng tụ thành một người to lớn phía sau Cao Lôì Hoa

- Huỳnh!!!!

Một tiếng nổ, một đôi cánh xòe ra, tay cầm cự kiếm, một nam tử đứng dậy từ phía sau Cao Lôì Hoa.

Lúc này, áo giáp thần thể đã có phần khác khi xưa. Tuy rằng còn lấy hình

dạng cầu Cao Lôì Hoa làm chủ đạo, nhưng lần này đã có sự khác biệt rất nhiều.

Lần này, nó tráng kiệt một cách dọa người, cùng bản thể Cao Lôì Hoa có dáng người mảnh mai, nhỏ gọn thì nó tràn đầy lực lượng, cơ bắp kiểu Lý Đức. Hình dáng đó là kiểu mà các chiến sĩ vô cùng hâm mộ, những thứ cơ hoàn mỹ!

Hơn nữa trên trán của ảo giác thần thể xuất hiện một số ký hiệu thần bí. Mà tài quyết trên tay đã biến thành một thanh cự kiếm, phải hai tay mới có thể cầm được.

Ảo giác thần thể vừa xuất hiện, đã cầm cự kiếm chống thẳng xuống đất.

- Huỳnh huỳnh~~

Mặt đất như mạng nhện, một cơn địa chấn cấp 10 diễn ra!

Lúc này, móng vuốt của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân đã tới trước mặt Cao Lôì Hoa!

- Yaaaa~~~~

Ảo giác thần thể rống lên, hai tay vươn tới, nhanh nhẹn nắm tới hai móng vuốt trước của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân. Sau đó, giơ Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân lên cao, Rồi như cầm khúc chuối đánh xuống đất.

Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân ngơ ngác nhìn bóng người khổng lồ này xuất hiện, lúc bóng người này xuất hiện, hắn cảm thấy mình thật nhỏ bé, không có lực hoàn thủ.

- The end.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói.

- Yes!

Ảo giác thần thể lớn tiếng đáp. Sau đó bước tới trước một bước, cầm hai chân của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân rồi nhấc hắn lên trên đỉnh đầu. Xem ra, nó muốn xé Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân thành hai nửa!

Ngoài ý muốn, Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân không hề gãy dựa, giống như buông tha cho mạng sống của mình, hắn không hề phản kháng

- Trong cuộc đời nhần nại cùng chờ đợi, mới có thể phá bỏ xiềng xích mà trọng sanh trong nháy mắt.

Con mắt Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân dần dần nhắm rồi khép lại. Nhưng mà, trong lúc ánh mắt của hắn dần khép xuống lại chợt hiện lên những ký hiệu thần bí...

- Yaaaa~`~~~~

Ảo giác thần thể rống lên. Hai tay gồng mạnh cố gắng xé con thú trên đầu thành hai nửa...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 380

Kinh Ngạc, Uy Lực Của Pháp Tắc Không Gian

Cái gã người sói vừa rồi vênh váo ngất trời sao lại chịu chết dễ dàng như vậy?

Jennifer Aniston ngạc nhiên khi thấy Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân bị xé ra làm hai nửa, ma thú cấp độ chủ thần sao lại dễ dàng bị xử lý như vậy chứ?

- Cao Lôì Hoa, tốc độ tiến bộ của ngươi luôn làm người ta giật mình đó nha?

Jennifer Aniston nhìn Cao Lôì Hoa khẽ thở dài một tiếng, chỉ mấy tháng không hề gặp mà thôi, hồi đó Cao Lôì Hoa chỉ là hạ vị thần, vậy mà bây giờ lại khiến Jennifer Aniston nhìn không thấu.

- Khụ khụ

Đột nhiên Jennifer Aniston ho khan. Nàng ngẩng đầu cười khổ nhìn lên đỉnh cột phong ấn bị một trảo của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân đánh nát. Phong ấn chỉ trụ xem như xong rồi.

- Cột phong ấn xong rồi, ta cũng có thể đi toang theo.

Giọng nói của Jennifer Aniston có chút cô đơn, không nghĩ mình lại chết trong tay mấy con ma thú này. Càng làm làm cho nàng buồn hơn khi hiểu những tên ma thú này lọt vào đây hoàn toàn như những thủ hạ trung thành canh giữ Lôì thần điện của mình. Ánh mắt của Jennifer Aniston nhìn về một góc nhỏ trên đảo, một tên đang run rẩy, đây là tên lòng lang dạ sói. Nếu không phải tên này dẫn đường cho những ma thú đó thì người ngoài sao có thể biết Lôì thần điện cơ chứ.

Xa xa, giống như cảm thấy ánh mắt của Jennifer Aniston, cơ thể của người thanh niên đó khẽ rút lui, trốn vào góc khuất. Hắn vừa mới thấy Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân đã chết thì tính đường bỏ trốn,

- Khụ khụ

Jennifer Aniston ho khan vài tiếng, ma lực Satan mất đi sự áp chế của cột phong ấn bắt đầu tàn phá cơ thể Jennifer Aniston. Xem ra, mình không còn nhiều thời gian nữa, cô nàng thầm nghĩ...

Mà ba tên ma thú Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm thụ Yêu

nhìn Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân cứ đến yên bị xé xác thành hai nửa thì nhất thời sinh sợ hãi. Nếu không phải bởi vì kinh ngạc qua thì đã bỏ chạy trốn chết rồi.

Giữa không trung, Cao Lôi Hoa vẫn nổi trên hư không, đứng trên nhìn khối thi thể của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân. Ảo giác thần thể hoàn thành nhiệm vụ xong thì tan biến.

Cao Lôi Hoa nhìn chằm chằm khối thi thể này. Không biết vì sao, nhìn hai nửa thi thể này, trong lòng Cao Lôi Hoa cảm thấy rất kì quái.

Chủ yếu là do tên này là một ma thú cấp chủ thần, thể mà chết đi quá dễ dàng đi. thậm chí lúc bị ảo giác thần thể giữ chặt móng vuốt xé xác, không hề phản ứng. Có điểm khả nghi.

- Thần Chi Đồng

Cao Lôi Hoa trầm giọng quát, triển khai "Thần Chi Đồng" nhìn thi thể con sói dưới đất.

- Ô, đây là cái gì?

Chân mày Cao Lôi Hoa cau lại, dưới hiệu quả của thần chi đồng, Cao Lôi Hoa thấy rõ hai nửa thi thể của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân, nhìn bề ngoài thì không có gì nhưng bên trong lại có những điểm năng lượng kỳ quái đang ngưng tụ. Phương thức tồn trữ của những năng lượng này rất là kì dị. Hoàn toàn khác với cách thức ngưng tụ của các vị thần khác.

- Trong cuộc đời nhần nại cùng chờ đợi, mới có thể phá bỏ xiềng xích mà trọng sinh trong nháy mắt.

Đúng lúc này, khối thi thể đầy máu me của con sói to lớn đột nhiên vang lên giọng nói thống khổ của Ma Nhân. Rất là yêu dị.

Ngay sau đó tại giữa hai khối thi thể con chó sói, một thân con người chậm rãi đứng dậy. Đó là một huyết nhân, người máu.

Trên người hắn không có da, chỉ là một người do máu thịt nhầy nhụa tổ hợp ghép lại mà thành. Trên người hắn vang lên những âm thanh lộp bộp không ngừng.

Nhưng chiếc bong bóng máu thịt cứ hiện lên rồi nổ tang ở bên ngoài huyết nhân

Tuy hình dáng của nó xấu xí, nhưng thông qua mắt thần, Cao Lôi Hoa có thể nhận thấy bên trong cơ thể của huyết nhân này ẩn chứa năng lượng vô cùng lớn. Chỉ có điều nhưng năng lượng này đang không ngừng phá hư cơ thể của hắn.

- Vạn năm tạo ma kiếm. thoát vỏ chỉ tắc khắc

. Huyết nhân đứng dậy từ xác con chó sói to lớn, một khuôn mặt nhầy nhụa máu thịt hiện lên, thần nhiên nói với Cao Lôi Hoa.

- Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân

Cao Lôi Hoa vẫn bay trên không trung, nhìn chằm chằm vào Ma Nhân đang trong hình dạng máu me này:

- Chẳng lẽ. Vừa rồi ngươi có ý để cho ta xé xác?

- Khắc khắc, bây giờ, người hãy gọi ta là Huyết Ma Nhân đi. Đúng vậy, khi này ta cố ý để cho ảo giác thân thể của người xé xác đó. Bởi vì ta biết, dựa vào lực lượng thân thể là chủ thân của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân tuy tạm thời không rơi vào thể hạ phong nhưng thua là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Giọng nói của Huyết Ma Nhân vẫn có phần giống của Thương Thiên Cự Lang Ma Nhân, nhưng giọng nói của hắn có phần xé gió, rất khó nghe.

- Bây giờ. Chúng ta hãy đại chiến tiếp đi. Cả cuộc đời ta ảm nhận là vì giây phút này mà thôi.

Trong ánh mắt Huyết Ma Nhân tràn đầy sự điên cuồng.

- Từ lúc ra đời đến giờ, tất cả mọi người đều khinh thường ta, ngay cả những người anh em của ta...

Huyết Ma Nhân chậm rãi đi tới phía trước, những tiếng nổ vang lên lộp bộp không ngừng, nhưng lúc này hắn có vẻ không hề có một tia cảm giác đau đớn gì cả.

- Ta chán ghét ánh mắt đó, khắc khắc~~

- thời gian của ta không còn nhiều! Giờ hãy tận lực ra đòn đi! Nhân loại đáng chết kia!

Huyết Ma Nhân ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa:

- Cả đời ta, không ngừng dồn nén lực lượng vào trong cơ thể này, tích lũy ngày này qua ngày khác. Cả đời ta không ngừng dồn nén, bây giờ, ta sẽ cho ngươi nếm thử lực lượng ngưng tụ tâm huyết cả đời ta! Hãy xem sự khủng bố của nó đi! Không ai có thể khinh thường ta, không ai cả!

- Gừ~~

Huyết Ma Nhân vừa động thủ thì tốc độ trong nháy mắt đã đề Cao Lôi Hoa nhanh đến khủng khiếp. Hắn đưa tay tạo thế chộp về phía trước.

Cao Lôi Hoa ngưng thần nhìn Huyết Ma Nhân phía trước. Nhìn thấy tình cảnh hiện tại của Huyết Ma Nhân, Cao Lôi Hoa nhớ đến một loại võ công thượng thừa trên Trái Đất, một loại thần công hại người hại mình---Tàng Kiếm Kỹ!

Tàng Kiếm Kỹ, tên như thần công, người luyện thần công này sẽ dựa vào một phương thức đặc biệt ngưng tụ kiếm khí trong cơ thể mình. Cách thức cụ thể thì Cao Lôi Hoa cũng không rõ ràng. Dù sao hắn cũng chỉ biết hể người nào tu luyện môn thần công này thì kèm với việc ngưng tụ kiếm khí trong cơ thể, cơ thể người đó sẽ bị những luồng kiếm khí tra tấn. Kiếm khí càng nhiều thì sự đau đớn đó lại càng gia tăng.

Đây là môn thần công vừa hại người vừa hại mình. Hơn nữa, người tu luyện môn thần công này bình thường không ai có thể nhìn thấy sự nguy hiểm của bọn họ.

Nhưng không thể nghi ngờ, những người tu luyện môn thần công này rất

là mạnh. Bọn họ đem thân thể mình biến thành vỏ kiếm, lúc bọn họ từ bỏ thân xác của mình, xuất ra toàn bộ kiếm khí thì lúc đó bọn họ sẽ trở nên mạnh nhất trong đời

Đáng tiếc, hơn 10 năm rèn luyện tàng trữ chỉ có thể đổi lại giây phút Huyết Ma Nhân hoàng lúc kiếm rời vỏ. Lúc kiếm khí rời vỏ, lúc đó bọn họ sẽ có được lực lượng độc nhất vô nhị, sức mạnh tàng trữ hơn 10 năm rèn luyện đó. Nhưng dù Huyết Ma Nhân hoàng, cũng như con đom đóm, lao vào lửa lóe sáng rồi chột tắt.

Lúc mà kiếm khí dùng hết, cũng là ngày mà bọn họ rời trần thế. Đó chính là Tàng Kiếm Kỹ.

Mà loại bí thuật Huyết Ma Nhân đang sử dụng cũng tương tự như Tàng Kiếm Kỹ!

Cùng với sự tích lũy công lực cả đời, để đổi lấy một khoảnh khắc tràn đầy ánh quang, tràn đầy sức mạnh...

-GỪ~~~

Lúc tới gần Cao Lôi Hoa, Huyết Ma Nhân đổi thế, chuyển sang đâm thẳng vào mặt Cao Lôi Hoa

-Yaaaa!

Cao Lôi Hoa giờ hai tay giao nhau đón đỡ

-Bộp~~

Cú đâm đâm trúng chỗ hai tay Cao Lôi Hoa giao nhau, sức mạnh cường đại từ nắm đấm của Huyết Ma Nhân dồn thẳng lên người Cao Lôi Hoa! Tuy đỡ được đòn của Huyết Ma Nhân, nhưng Cao Lôi Hoa vẫn bị đánh bay ra xa.

- thật mạnh

Bay giữa chừng, Cao Lôi Hoa đảo người tìm thế bay lại, nhìn bàn tay đang run lên vì bị đánh. Chỉ một quyền đã đánh cho tay tê rần, không thể xem thường được

- Tuy chỉ Huyết Ma Nhân hoàng trong một phút nhưng cũng đủ để ta dứt điểm nhà ngươi rồi! đỡ thêm một quyền của ta nữa!

Huyết Ma Nhân lại xông lên trước người Cao Lôi Hoa, vẫn một quyền đánh thẳng, vẫn nhè vào đầu của Cao Lôi Hoa.

Lúc này, ngay cả Cao Lôi Hoa cũng không thể không thừa nhận, công lực cả đời của một người thật sự rất mạnh.

Giống y như Tàng Kiếm Kỹ, lúc bọn họ bộc phát kiếm khí ra, là lúc Huyết Ma Nhân hoàng nhất cử bọn họ. Tại thời khắc đó, gặp thần sát thần, gặp phạt sát phạt!

Nếu là một tháng trước, có lẽ mình đã bị giết rồi. Nhưng bây giờ thì... dù là Tàng Kiếm Kỹ hay loại thần công gì đi nữa, cũng không thể làm gì được mình!

Sau đó tại lúc cú đâm chuẩn bị đánh trúng mình, Cao Lôi Hoa lại chậm rãi nhắm hai mắt lại.

- Người muốn buông tha sao? Bị thực lực mạnh mẽ của ta làm kinh ngạc sao? ha ha ha ha!

Nhìn Cao Lôì Hoa nhắm hai mắt lại. Huyết Ma Nhân cuồng tiếu! Lúc mà bung ra hết công lực cả đời mình, hắn có phần bị điên khùng. Vì lúc này, hắn nghĩ mình là "vô địch"!

Cao Lôì Hoa không có đáp lời lại lời của Huyết Ma Nhân. Hắn nhắm hai mắt lại yên lặng nhớ lại, Trong đầu nhớ lại giấc mộng lúc mình thăng cấp thần vương.

Lực lượng, lúc ấy bên trong ảo cảnh, bản thân mình chỉ còn lưu lại một ý niệm như vậy...

- Cho dù người muốn buông tha, ta cũng không buông tha cho người.

Huyết Ma Nhân cuồng tiếu, con mồi càng thể hiện mình yếu đuối thì càng chứng minh bản thân hắn càng mạnh! Chìm trong men hưng phấn, bàn tay của hắn chỉ còn cách đầu Cao Lôì Hoa chưa đầy hai tấc!

- Buông tha ư?

Đột nhiên, khóe miệng Cao Lôì Hoa lộ ra một tia cười khế.

- Ý của người là muốn ta buông tha sao? Đừng nói giỡn.

Đôi mắt đen của Cao Lôì Hoa chợt mở to, lão Cao Lôì Hoa vươn ngón tay. Ngón tay xinh đẹp vẽ những hoa văn nhẹ nhàng trên không trung!

Tách... Một thanh âm như có tiếng gì đó vỡ ra.

Huyết Ma Nhân vẫn cười như điên dại, chỉ một nét vẽ mà đòi chặn một quyền toàn lực của hắn sao? Hắn không cho rằng một chiêu này của Cao Lôì Hoa có tác dụng gì cả?

Nhưng mà, chỉ trong chốc lát, một chuyện mà hý không hiểu lại diễn ra. Hắn phát hiện, nắm đấm của hắn cách mặt Cao Lôì Hoa chỉ đúng có một tấc, nhưng một tấc này dù hắn có gồng hết sức, có tăng tốc đến như thế nào đi nữa vẫn không sao đi hết, một tấc này cứ như là vụn vặt vô hạn, cứ như là vĩnh viễn không đến! Đúng vậy, một tấc vĩnh hằng.

- Đây là chuyện gì?

Huyết Ma Nhân mở to mắt hai mắt ra nhìn. không có ma pháp thuần linh tinh gì cả, nhưng quyền của hắn không sao chạm vào người Cao Lôì Hoa.

- Kinh ngạc lắm sao?

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói. Lúc này, ở dưới Cao Lôì Hoa hiện ra một tia lôi quang, lôi quang càng ngày càng rõ ràng.

Cuối cùng, một cái ký hiệu đại biểu cho pháp tắc chung cực của lôi hệ-- thần vương quang hoàn xuất hiện ở dưới chân Cao Lôì Hoa.

thần vương quang hoàn? Bên trong cột phong ấn, Jennifer Aniston không dám tin nhìn thứ dưới chân Cao Lôì Hoa. Phụ thần tại thượng! Dĩ nhiên là thần vương quang hoàn! Nàng tuyệt đối không ngờ, Cao Lôì Hoa lại có thể phá vỡ cấm chế mà phụ thần lập ra, đạt tới cảnh giới thần vương!

- Từ lúc lĩnh ngộ không gian pháp tắc tới nay, ta chỉ học được ba thứ thôi

Cao Lôì Hoa có chút không thềm để ý tới nắm đấm cách đầu mình một tấc. Nhẹ giọng nói với Huyết Ma Nhân.

Huyết Ma Nhân sững sốt, sau đó hình như hấn nghĩ ra được nguyên nhân không sao đấm được Cao Lôì Hoa. Hấn nhanh chóng thu hồi nắm đấm, ngay sau đó hấn mạnh mẽ xoay tròn, đảo hướng tấn công, đấm về phía Cao Lôì Hoa.

Hấn làm thế là đúng. Bởi vì một nét vẽ khi nãy của Cao Lôì Hoa đã đập nát không gian nhỏ trước người Cao Lôì Hoa và nắm đấm, tạo thành một khoảng trống không vượt qua được. Nên chỉ cần hấn chuyển hướng có thể đánh trúng Cao Lôì Hoa!

- Cái thứ hai mà ta lĩnh ngộ được là---không gian, đình, đồn!

Trong miệng Cao Lôì Hoa thốt ra bốn chữ. Vừa nói ra thì một cỗ pháp tắc kì dị tràn ra xung quanh!

Tĩnh! Tuyệt đối yên lặng! Ngay cả bụi đất xung quanh cũng dừng lại, không một ngọn gió, một thứ di chuyển.

Lấy Cao Lôì Hoa làm trung tâm, trong phạm vi không gian mấy chục thước đều bị dừng lại, hiện tại Cao Lôì Hoa chỉ có thể làm như vậy. Việc làm không gian tạm dừng tiêu hao thần lực vô cùng lớn, thần lực cứ như sông đổ bể.

Tất cả mọi người vẫn còn năng lực suy nghĩ, nhưng thân thể bọn họ hoàn toàn bị cấm chỉ, muốn động một chút cũng không sao động được.

- Bao gồm không gian cắt đứt mà khi nãy ta biểu diễn, kế tiếp, là thứ ta biết cuối cùng

Cao Lôì Hoa đi tới trước người Huyết Ma Nhân, đặt tay lên người hấn:

- Không gian... băng hoại!!

- Choang~~~

Giống như tiếng thủy tinh bị vỡ nát! Knock out! Tuyệt đối là Knock out!. Không có một tia phản kháng nào hết, đối thủ đã bị gục ngã!

Chủ thần cùng thần vương nếu xét về năng lượng thì xúng không hơn kém nhau bao nhiêu. Chỉ có điều khác duy nhất đó là sự khủng bố của pháp tắc không gian mà sáng thế thần tự mình thiết lập pháp tắc cấm chế!!!

- Cái này là lực lượng thần vương sao?

Những người quan sát thấy tình hình trước mắt đều không tự chủ nuốt ngụm nước bọt. Quả nhiên, chủ thần cùng thần vương thật khác biệt, giống như thánh cấp với thần cấp. Tuy chỉ kém một cấp thôi, nhưng cũng là cách xa nhau như trời và đất...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 381

Thuận Ta Thì Sống, Nghịch Ta Thì Chết

Dưới uy lực của pháp tắc không gian, chỉ trong chớp mắt Cao Lôì Hoa đã giải quyết xong Thương Thiên Cự Lang.

- Hà ~

Chỉ một chiêu có thể giải quyết được Thương Thiên Cự Lang, Cao Lôì Hoa đứng cạnh cột phong ấn thở dốc!

- Quỷ thật, mất sức quá đi mất.

Cao Lôì Hoa âm thầm kêu khổ, không nghĩ tới không gian pháp tắc lại tiêu hao thần lực nhiều như vậy.

Dù sao thì cũng lĩnh ngộ được mấy ngày trước nên sử dụng cũng không thành thạo. Kết quả làm cho lần này tiêu hao khi vận dụng quá mức mà Cao Lôì Hoa tưởng tượng. Giờ lão Cao Lôì Hoa giống như bể bị tháo van mà không đóng lại.

Lượng sức mạnh dùng để sử dụng quá lớn, thậm chí nếu Cao Lôì Hoa không sử dụng chân khí vận chuyển tạo thần lực thì sợ chiêu cuối cùng là không gian băng hoại cũng không thể dùng.

Loại cường độ tiêu hao này, cho dù ngày nào đó có vị thần nào nghịch thiên đạt tới thần vương chi cảnh, chỉ sợ cũng không có đủ đồ mà xài cái pháp tắc không gian này. Phải biết rằng cũng không phải tất cả các vị thần đều có phương pháp khôi phục thần lực biến thái như Cao Lôì Hoa.

Lúc này, sau khi Cao Lôì Hoa xử lý xong Thương Thiên Cự Lang thì Đại Địa Chi Hùng, Phong Xà cùng Sâm Lâm Thụ Yêu ta nhìn người, người nhìn ta. Ngơ ngác!

Tuy rằng cả ba ma thú đều cảm thấy gã tóc bạc này hình như cũng hết sức lực rồi. Nhưng cả ba ma thú vẫn không có cùng quyết tâm xông lên. Không biết nên bỏ chạy hay xông lên. Dù sao một chiêu không gian băng hoại cũng khiến cho cả ba kinh ngạc quá lớn.

- Còn lại ba chú, thế nào. Các chú cùng xông lên chứ?

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhẹ nhàng cười với ba con ma thú. Đồng thời, ngậm vận thần lực theo bí pháp (Tử lôì bí quyết) để khôi phục lại thần lực bằng tốc độ nhanh nhất.

Cả ba ma thú nhìn nhau, muốn tiến công sao? Nhìn Cao Lôi Hoa có vẻ sắp ngã, Đại Địa Chi Hùng cắn chặt răng. Cuối cùng, hấn giơ tay phải lên, trong lòng đã có ý làm thêm trận nữa.

- Nếu muốn dzô, tốt nhất các chú thừa dịp này đi.

Khóe miệng Cao Lôi Hoa lộ ra nụ cười dụ dỗ:

- Nói cho các chú biết một bí mật nhé. Lúc này là lúc ta yếu nhất đó. Nếu không thừa dịp xông lên, để một lúc nữa, các chú hết cơ hội ăn may đó.

- Cộp!

Nhất thời, Đại Địa Chi Hùng vừa bước lên đã dừng lại.

Âm mưu! Trong đầu của Đại Địa Chi Hùng hiện lên hai chữ này. Nhân loại vĩnh viễn là loại狡 hoạt nhất, cái này khẳng định là âm mưu. Có lẽ người này muốn xông lên, sau đó dùng một chiêu đổi phỏ với Thương Thiên Cự Lang chụp mình tan xác để tránh tổn sức!

Nghĩ vậy, Đại Địa Chi Hùng thông minh tuyệt trần kiên tự sướng bỏ qua ý đồ tấn công.

Hừ hừ, nhìn ba con ma thú không dám tấn công. Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng. Sau đó lẳng lặng nhắm hai mắt lại, thoải mái khôi phục sức khỏe.

Cứ như vậy, hai bên cứ đứng mà nhìn nhau. Ba con ma thú không dám xông lên, mà Cao Lôi Hoa thì cứ yên lặng tập trung khôi phục công lực của mình.

Một hồi lâu sau...

- Gừ~~

Cuối cùng, vẫn là Đại Địa Chi Hùng không nhẫn nại được. Hấn hét lớn một tiếng nói:

- Dù sao cũng liều mạng, không cần biết hấn có âm mưu gì, không cần biết hấn có thần lực nhiều hay ít. Cứ để như vậy thì hấn khôi phục được thần lực càng nhiều, xông lên liều mạng với hấn!

Phong Xà cùng SÂM LÂM THỤ YÊU bị một lời này của Đại Địa Chi Hùng kích thích, nhất thời mắt lộ ra hung quang. Sớm muộn gì cũng liều mạng, giờ thừa dịp gã tóc bạc này chưa kịp khôi phục được thần lực, xông lên kiếm cháo luôn.

- Ha ha

Cao Lôi Hoa cũng ngẩng đầu lên, mở mắt. Cái tên Đại Địa Chi Hùng này cũng thông minh quá đi chứ. Nhưng mà, bay giờ xông lên à, quá muộn rồi mấy chú ơi! Bây giờ, cả cơ hội để mà chạy cũng không còn nữa là... ha ha

Nếu ngay từ đầu, cả ba liều mạng xông lên sau đó bỏ chạy luôn thì Cao Lôi Hoa cũng giơ tay chào tạm biệt. Dù sao thì thần lực khi sử dụng không gian pháp tắc tiêu hao quá lớn, cho dù lão Cao Lôi Hoa vẫn còn đủ thần lực đánh nhau với ba con ma thú này, nhưng nếu cả ba cố ý bỏ chạy thì Cao Lôi Hoa cũng không còn sức mà đuổi theo. Mà lúc này, Cao Lôi Hoa đã khôi phục đủ vốn rồi, lần này cơ hội để mà bỏ chạy của ba con ma thú cũng đi

theo dòng nước chảy, châu rồi khỏi lấy nhé.

Cao Lôì Hoa cũng không phải thần thể giới này, thần thể giới này một khi tiêu hao hết năng lượng muốn khôi phục cũng phải mất vài tháng là ít. Thậm chí có một số vị thần cường đại, sau khi tiêu hao hết năng lượng, thậm chí phải mất đến vài trăm năm mới có thể khôi phục lại được.

Chỉ tiếc lão Cao Lôì Hoa lại là khách từ bên ngoài mà đến, mang trong người thứ mà thần ở đây cũng không có, phương pháp vận hành chân khí. Dẫn đến tốc độ khôi phục thần lực không phải là thứ mà các vị thần ở đây có thể tưởng tượng được!

Lúc này, cả ba ma thú đã quyết tâm xông lên liều mạng với lão Cao Lôì Hoa!

- Thổ hệ thần kỹ, bạo thứ đỉnh!

Đầu tiên, Đại Địa Chi Hùng mở màn trước, hấn lao đến, gào rú, chạy như điên! Vừa chạy tới trước mặt Cao Lôì Hoa, Đại Địa Chi Hùng đã ngã người xuống, dùng tay tát xuống đất bồm lên liên tục. Cứ mỗi miếng đất bồm lên đều vuông vắn thẳng tắp. Đây không phải là tấm chắn bình thường mà các ma pháp sư hay sử dụng.

Bởi những tấm chắn này không ngừng xoay tròn, xông lên, trên mỗi tấm chắn nhanh chóng mọc ra những mũi đỉnh đâm thẳng tới phía trước. Chỉ cần bị một cái đỉnh đâm trúng, có thể bị lực xoáy của lá chắn này xoáy cho nát người mà chết, có thể nói đây là một chiêu đặc ý của Đại Địa Chi Hùng.

- Lên

Trên không trung, Phong Xà hét lên một tiếng, một viên châu tròn màu xanh từ trong miệng hấn bắn ra, trực tiếp bay thẳng tới phía Cao Lôì Hoa. Thứ này giống như linh đan của giao long trong truyền thuyết ở Trái Đất, xem ra đây cũng là kỹ năng công kích cuối cùng của Phong Xà

Còn Sâm Lâm Thụ Yêu, là một ma thú hệ thực vật, hấn không có lực công kích cực đại, mà chỉ có thể phụ trợ cho hai đồng đội mà thôi. Dù sao thì hấn cũng là một hệ, đối với việc phòng ngự lợi hại cũng có chút hiệu quả.

Đối mặt với hai con ma thú liều chết xông lên, Cao Lôì Hoa vẫn đứng yên một chỗ, không thém né.

Mãi cho đến khi "bạo thứ đỉnh" đâm đến trước mặt Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa mới chậm rãi giơ chân lên, sau đó chậm rãi giậm mạnh chân xuống đất.

- Oanh~~~~

Mặt đất trước mặt Cao Lôì Hoa bị sụp xuống dưới, mà theo đất lún, cả tấm chắn đất mà Đại Địa Chi Hùng bồm lên cũng lún xuống theo.

Tuyệt chiêu đặc ý bị đối phương hóa giải một cách nhẹ nhàng, Đại Địa Chi Hùng làm một động tác đầy nhân tính, cười khở.

Kế sau "bạo thứ đỉnh" của Đại Địa Chi Hùng, hạt châu của Phong Xà cũng nhanh chóng ẩn đằng sau lao tới trước mặt Cao Lôì Hoa.

Đối với hạt chaumauf xanh này, Cao Lôì Hoa làm một động tác khiến cho

cả ba ma thú phát cuồng.

Lão Cao Lô Hoa vươn tay phải ra, không tránh né, ngược lại còn chụp trực tiếp khóa châu kia luôn.

Nhìn động tác của Cao Lô Hoa, lúc đầu Phong Xà còn vui vẻ, phải biết rằng hạt châu trong cơ thể của hắn không phải thứ gì bình thường. Hễ là loài rắn trong thế giới này đạt đến cấp siêu giai thì trong cơ thể đều là hình thành một viên châu như vậy. Hạt châu này cứ theo thời gian của bọn nó mà lớn dần lên. Hạt châu càng lớn, uy lực càng lớn. Đừng nhìn thấy hạt châu to bằng chiếc bát này mà xem thường, uy lực của nó mạnh vô cùng vô tận.

Mà tất cả mọi người trên thế giới này cũng không biết hạt châu đó là gì, cứ coi như một loại thần khí của tộc xà tinh đi. Chỉ cần bị hạt châu này đánh lên một chút thì dù cho dù là vị thần cường đại cỡ nào thì cũng khó mà ngăn được độc được bên trong. Hồi xưa, rất lâu rồi, Phong Xà đã từng xử lý được một vị thần bình thường nhờ hạt châu này. Mà khi đó Phong Xà mới chỉ là thí thân giả cấp 8.

Nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho Phong Xà sợ hãi. Bởi vì hạt châu có uy lực cực lớn kia đã bị gã tóc bạc kia cầm trên tay.

Cao Lô Hoa vươn tay chụp, chụp được hạt châu to bằng cái bát này. "Xà đan" không ngừng lung lay, ý đồ muốn thoát khỏi lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ.

- Còn muốn chạy?

Cao Lô Hoa cười hắc hắc, một cỗ thần lực trào ra, phủ lên trên xà đan.

Làm Cao Lô Hoa kinh ngạc là khi lôi điện vừa đánh lên xà đan thì nó lập tức yên lặng hết động đậy.

- Nhìn qua có vẻ giống nội đan nhỉ?

Cao Lô Hoa cười ha ha, sau đó tùy tiện ném xà đan này vào nhẫn không gian.

Lúc Cao Lô Hoa ném cả đan vào trong nhận thì cũng vô tình cắt đứt luôn liên hệ mật thiết giữa Phong Xà với xà đan.

Mất đi liên hệ với xà đan thì phong xà lập tức cảm thấy hoa mắt chóng đầu.

- Bịch!

Thân thể khổng lồ ngã từ trên khôn g xuống đất.

- Còn hai em

Cao Lô Hoa quay đầu nhìn hai ma thú

- Cao Lô Hoa

Đúng lúc này, trong cột phong ấn, Jennifer Aniston đột nhiên lên tiếng. Nói:

- Nếu có thể, người dùng khế ước nhận ba con ma thú này đi. Dù sao ma thú đạt đến cấp độ thần cấp cũng hiếm thấy, nhận bọn chúng có thể trợ giúp được người rất nhiều đấy.

Thu nhận bọn nó? Nghe ý kiến của Jennifer Aniston, Cao Lôi Hoa gật đầu. Sau đó quay đầu nhìn ba con ma thú này.

- Các chú, nghe thấy nàng ta nói gì chứ.

Khóe miệng Cao Lôi Hoa lộ ra ý cười:

- Lập kế ước bán thân đi, ta cho các chú một con đường sống. Thế nào?

- Gừ~~ ta Đại Địa Chi Hùng đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không thể làm loại chuyện như thế này!

Đồng chí gấu gầm lên anh dũng. Hửn, Đại Địa Chi Hùng, sống đỉnh thiên lập địa, đội trời đạp đất mà, tuyệt đối không thể làm nô lệ cho một con người nhỏ bé được!

Mà vừa lúc Đại Địa Chi Hùng vừa nói xong thì một ánh kiếm sắc bén xanh lục đã xẹt qua yết hầu của chú gấu đỉnh thiên lập địa này rồi.

- Bịch!

Thêm một thân hình nặng đô rớt từ trên Cao Lôi Hoa xuống.

- Để ta lam rõ tình hình cho các chú biết một chút chứ nhỉ, nghe cho rõ ý của ta, ta cũng không có ý mặc cả giá cả giá trâu gì đâu.

Cao Lôi Hoa thu Tài Quyết lại, sau đó chỉ vào hai con ma thú còn sống hét ra một câu kinh thiên động địa hồi trên trái đất:

- Thuận ta thì sống, nghịch ta thì... Chết!!! Sống hay chết, cho các chú chọn...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 382

Đừng Xem Thường Con Ta, Nó Rất Mạnh!

Đại Địa Chi Hùng vừa chết, tim Sâm Lâm Thụ Yêu muốn ngừng đập

Nhìn tà áo trắng nhiễm máu của Cao Lôì Hoa, ánh mắt hắn lộ ra ý sợ hãi. Sâm Lâm Thụ Yêu vốn là loài cây thành tinh tiến hóa mà thành, mà xưa nay, loài cây tinh rất nhát gan, thích ngụy trang bắt mồi, thích tránh ở những nơi rậm rạp để tấn công kẻ thù. Cho dù có muốn trở thành ma thú cường đại thì vẫn còn bản tính nhát gan. có thể nói y như con hổ có lá gan chuột nhắt vậy!

- Nói cho ta biết, chú em, chú chọn gì nào?

Cao Lôì Hoa mỉm cười hiền lành, từng bước nhẹ nhàng.

Nhưng, không ai cho rằng nụ cười kia đại biểu cho sự thân mật. Đặc biệt đối với Sâm Lâm Thụ Yêu đáng thương thì nụ cười của Cao Lôì Hoa chính là tiêu chuẩn của ác ma! Nụ cười của ác ma!

Saga ở ven đảo nhìn thấy cảnh này thì cậu cũng nở nụ cười, người cha luôn khiến người con của mình tự hào, Cao Lôì Hoa cũng vậy, Cao Lôì Hoa luôn khiến Saga tự hào về mình.

Mà đứng cạnh Saga, nữ cung thủ Lam Lị tròn mắt nhìn Cao Lôì Hoa. Nhìn Cao Lôì Hoa tràn đầy tư thế thiên hạ vô địch, nàng không tự chủ được nhớ lại lúc mới gặp Cao Lôì Hoa. Khi đó nàng, thực không biết tốt xấu bắn Cao Lôì Hoa mấy tên, còn đánh cho vài đạo lôi điện. Giờ cứ mỗi nhớ lại, Lam Lị nổi da gà.

- Người nào?

Đột nhiên, Saga xoay người ra đằng sau, đôi mắt đen nhìn thẳng một bóng người núp núp ở ven đảo. Nhìn thì có vẻ người này muốn lén rời khỏi hòn đảo này thì phải? Saga nhìn chằm chằm bóng người này, người đó hình như tầm hai mươi tuổi. Điều bộ lén la lén lút, không có vẻ tốt đẹp gì cả.

- Y Tư Đặc?

Lúc này, nữ tiễn thủ Lam Lị cũng quay người, lúc nhìn người đó thì kinh ngạc kêu lên đầy vui mừng.

Gã thanh niên cũng thấy được Lam Lị. Lúc đầu thì hắn sững sốt, ngay sau đó trông mắt đảo liên tục, lập tức giả bộ đánh vui vẻ:

-Lam Lị, ôi! Vĩ đại thần tại thượng, thật là cô sao. Trời ạ, cô không có

việc gì thật tốt quá!

Nói xong, gã thanh niên là ra về nước mắt lưng tròng, nhanh chóng đi tới chỗ ba người Saga.

- Đứng lại, không cần đi tới trước một bước nữa. Nếu không, ta khó có thể biết được kiếm của ta làm gì với người đâu!

Saga không thả lỏng cảnh giác, nhìn chằm chằm gã thanh niên này, chỉ cần gã có một động tác gì khác, Saga không hề do dự rút kiếm chém luôn.

- Saga, hắn không phải là kẻ thù. Yên tâm đi.

Nữ cung thủ Lam Lị cười nói với Saga, sau đó xoay người vẫy tay với gã thanh niên này.

- Lam Lị, người có biết người này?

Con mắt màu đen của Saga vẫn không chớp, nhìn điệu bộ lén la lén lút, không có vẻ gì là người tốt

- Yên tâm đi, Saga. Ta cam đoan hắn không phải là người xấu.

Lam Lị nói với Saga:

- Hắn là Y Tư Đặc, hắn là bạn thời niên thiếu với ta. Mười hai thủ vệ Lôi thần điện bọn ta cùng lớn lên với nhau từ nhỏ đến giờ. Chỉ tiếc, giờ chỉ còn lại ta và... hắn

Nói tới đây, Lam Lị buồn thương, mười hai thần vệ thì đã hi sinh mười người, giờ cả thần điện chỉ còn lại hai thần vệ là nàng cùng Y Tư Đặc.

- Yên tâm đi, chú em. Không cần khẩn trương, ta là một trong các thủ vệ Lôi thần điện.

Khoa khoa cái tay, Y Tư Đặc ra hiệu mình vô lại.

- Y Tư Đặc.

Saga thầm nhắc lại cái tên này, thầm nghĩ trong lòng. Cái tên này nghe quen quen.

Đứng cạnh Saga, Bích Lệ Ti ghé sát tai, nói thầm:

- Khi này ở cửu điện, tên mà vị trưởng lão kia trước khi chết nói là cái tên này. Anh cần cẩn thận chú ý người này đó.

- Ừ

Saga gật đầu

-Chú em, ta có thể qua đó rồi chứ

Y Tư Đặc lộ ra tiếng cười sang sảng nói.

- Nếu là bằng hữu lớn lên từ bé của Lam Lị, ta cũng không cần phải đề phòng.

Saga thu hồi trường kiếm, kéo theo Bích Lệ Ti đứng sang một bên.

- Ha ha, Saga người thật đa nghi.

Lam Lị cười cười Saga, sau đó nghiêng đón Y Tư Đặc.

- Không có việc gì, giờ là hoàn cảnh đặc thù, Lôi thần điện chúng ta bị đã kích lớn thế này, cảnh giác là tất yếu.

Y Tư Đặc cười đi tới bên cạnh la lị. Sau đó cùng Lam Lị nói chuyện phát

sinh bên trong Lôi thần điện.

Chỉ có điều, thân thể của Y Tư Đặc luôn cố ý vô tình nghiêng về phía Saga...

- Dưới danh nghĩa của Sáng Thế Thần, ta Sâm Lâm Thụ Yêu Roll cam tâm tình nguyện trở thành người hầu... (rút bớt mấy nghìn chữ khế ước). Khế ước thành lập.

Bên kia, Sâm Lâm Thụ Yêu có nén nước mắt ký hạ khế ước mà các ma thú cho rằng khế ước đáng xấu hổ nhất trong truyền thuyết "khế ước tự nguyện làm nô lệ". Tự nguyện? Giữa cái chết và làm nô lệ, Sâm Lâm Thụ Yêu tràn đầy không cam tâm ký kết khế ước làm nô lệ cho Cao Lôi Hoa.

Ký một cái kế ước xong, Cao Lôi Hoa cười cười, bay về phía con Phong Xà đang hôn mê.

- Ngủ đã chưa, đã rồi thì dậy cho ta

Cao Lôi Hoa đập Phong Xà một cái

Phong Xà bắt đầu tỉnh, mở mắt. Lúc này, hắn thật sự muốn mình bất tỉnh nhân sự lâu dài, thậm chí là đời sống thực vật luôn, bởi vì hắn thật sự không muốn đối mặt với "sự thật tàn nhẫn"

Lúc Cao Lôi Hoa chuẩn bị thu phục xong Phong Xà. Cuối cùng đồng chí của Lam Li, một trong hai thủ vệ còn sống sót cuối cùng của Lôi thần điện, Y Tư Đặc rút cuộc thần không hay quỷ không biết đã đứng phía sau Saga.

Ánh mắt Y Tư Đặc lộ ra ý cười, vừa rồi hắn tuy chuẩn bị chạy trốn, nhưng vẫn chú ý mọi chuyện diễn ra. Trước mắt thằng nhóc tóc đen nay hình như là con của gã superman tóc bạc kia, vì vừa lên đảo nó đã gọi gã đó là "lão ba" thì phải?

Bây giờ, nếu kế hoạch vượt ngục đã thất bại trong âm thầm lặng lẽ, thì anh đây xin quang minh chính đại ra tù nha! Chỉ cần bắt được thằng nhóc đó, uy hiếp con tin, thoải mái oke mà dọt đi thôi!

Chỉ cần chạy thoát, thiên hạ to lớn thế này, sợ gì không có chỗ ẩn núp cơ chứ!

Nghĩ vậy, trong mắt Y Tư Đặc hiện lên một tia đắc ý. Hắn nhìn Saga cùng Bích Lệ Ti hai người đang ghé đầu vào nhau, thì thầm gì đó, rất là thân mật.

Lúc này đây! Trong lòng Y Tư Đặc rộng lớn, thừa dịp Saga cùng Bích Lệ Ti thảo luận, là lúc phòng bị kém nhất! Y Tư Đặc làm tư thế chó đói vồ xương nhè vào Saga. Nhanh chóng kẻ dao lên trên yết hầu của Saga. Sau đó nhanh chóng kéo Saga chắn trước người, gắt gao chế trụ Saga.

- Tất cả dừng tay lại cho ta!

Có con tin trong tay, Y Tư Đặc lập tức hết lo lắng. Hết lớn với Cao Lôi Hoa đang tiến hành khế ước với Phong Xà. Hắn không muốn Phong Xà ký khế ước bán mình cho Cao Lôi Hoa, vì Phong Xà là một nhân tố quan trọng trong kế hoạch vượt ngục lần này của hắn.

Im lặng, lúc mọi người nhìn thấy Y Tư Đặc không chế Saga, tất cả mọi người tại cuộc đều im lặng...

Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn về phía Y Tư Đặc, lập tức lão Cao Lôi Hoa nhận ra gã thanh niên này. người này chính là người thanh niên kiêu ngạo lúc Cao Lôi Hoa đến Lôi thần điện lần đầu tiên đã đòi Cao Lôi Hoa giao lại Tài Quyết cho hắn. Kết quả khi đó bị thần uy của lão Cao Lôi Hoa dọa cho hôn mê bất tỉnh.

Không nghĩ tới bây giờ lại có gan cầm dao kề cổ con trai hắn?

Là ngươi, người này!

Cao Lôi Hoa hừ lạnh một tiếng, giọng Tài Quyết lên

- Đừng nhúc nhích! Ta cảnh cáo ngươi, chỉ cần ngươi khê động người một cái, đừng trách ta không khách khí với nó!

Y Tư Đặc điên cuồng quát, thực lực của Cao Lôi Hoa hắn rất rõ ràng, chỉ cần Cao Lôi Hoa có một động tác gì gì cũng khiến hắn lo lắng lên:

- Nói cho ngươi, ngươi đừng xem thường con dao trong tay ta. Con dao này trên tay ta có phong ấn thần lực, lượng thần lực đủ để giết chết con trai ngươi!

- Y Tư Đặc, ngươi, ngươi như thế nào lại làm như vậy!

Nữ tiên thủ Lam Lệ không dám tin nhìn Y Tư Đặc, là bạn cùng lớn lên với nhau, nàng không thể nghĩ tới hắn lại làm ra chuyện này. Giọng nói của Lam Lệ có chút run run:

- Y Tư Đặc, ngươi vì sao lại làm như vậy?

- Ngươi muốn biết vì sao ta bắt cóc thằng nhóc này sao?

Y Tư Đặc nhìn mắt Saga, nói với Lam Lệ:

- Ngại quá, Lam Lệ à. Bởi vì ta muốn sống! Ta muốn thoát khỏi nơi này!

Trong cột phong ấn. Jennifer Aniston phần nộ nhìn Y Tư Đặc. Vừa rồi do tập trung để ý Cao Lôi Hoa, không ngờ lại để cho phản đồ đắc thủ.

Nghe được cái tên Y Tư Đặc, Cao Lôi Hoa cũng không quá mức kinh ngạc. Kỳ thật lúc Cao Lôi Hoa tiến vào Lôi thần điện, cũng đoán được bên trong Lôi thần điện có phản đồ. Lúc này, gã chỉ càng làm thêm dự đoán của Cao Lôi Hoa chính xác mà thôi.

- Nói như vậy, mấy chú em ma thú này cũng do ngươi dẫn vào.

Cao Lôi Hoa nheo mắt nhìn người này.

- Là ta thì sao?

- Nói cho ngươi biết, ngươi đừng có cố gắng kéo dài thời gian. Mau để cho Phong Xà đưa ta rời khỏi đây, ta đáp ứng ngươi, chỉ cần ra khỏi Lôi thần điện, ta sẽ tha cho đứa con của ngươi.

- Ta hỏi một câu, vì sao ngươi phản bội Lôi thần điện?

Cao Lôi Hoa tiếp tục nói

- Ta nói rồi, đừng kéo dài thời gian

Y Tư Đặc vội vàng quát, hắn không dám ở đây lâu, nơi này rất nguy

hiếm:

- Tin hay không giờ lão tử xử đẹp con người hả?! Mau để Phong Xà lại đây!

- Được rồi, cho dù người không nói

Cao Lô Hoa nhún vai:

- Người không nói, thì cũng có người nói

Nói tới đây, Cao Lô Hoa đưa mắt nhìn người hầu mới thu nhận-- Sâm Lâm Thụ Yêu. Lúc này lão Cao Lô Hoa đã hiểu ra ý đồ mà Jennifer Aniston muốn mình thu nhận mấy con ma thú này. Một là có thể tăng thêm thủ hạ cho mình. Hai là có thể kiếm người hỏi vài chuyện đây...!

- Đừng nói nhiều như vậy, ma để Phong Xà lại chỗ ta! Ta đếm tới mười! Nếu đến lúc đó người còn không cho Phong Xà lại đây, ta cho con người cùng chết với ta!

Y Tư Đặc điên cuồng quát.

- Tốt lắm, ta cũng không hỏi. Người có thể bắt đầu làm gì thì làm!

Cao Lô Hoa nhún vai, nói

- Chẳng qua, ta muốn nói cho người biết một việc. Có lẽ phải nói cho người một câu mới được. Người mà người bắt, là con trai của Cao Lô Hoa ta.

Nói tới đây, Cao Lô Hoa ngừng lại một chút:

- mà con trai của Cao Lô Hoa, chưa từng có kẻ yếu. Đừng xem thường con trai ta, nó rất mạnh!!

Con, là niềm kiêu ngạo của người cha: Saga, cũng là niềm kiêu ngạo của Cao Lô Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 383

Phá Nát Trụ Phong Ân.

Con của Cao Lôì Hoa ta, không có đứa nào yếu cả.

Cao Lôì Hoa kêu ngạo nói.

- Mẹ nó! Ta cần gì phải quản con người là kẻ yếu hay kẻ mạnh. Mau để phong xà lại đây, không đừng có trách thanh đao của ta không có mắt!

Y Tư Đặc điên cuồng hét lên. Hắn không hiểu tại sao, Saga đang nằm trên thớt mà thằng đàn ông kia lại không một chút khăn trương nào.

- Không có kẻ hèn yếu...

Nằm trong lòng Y Tư Đặc, Saga nhỏ giọng lầm bầm.

- Mẹ nó, các người đều là đồ điên. Để phong xà lại đây! Cái thằng bé này, im cho ta! Ta chẳng quản người mạnh hay yếu, đừng có lộn xộn!

Y Tư Đặc kê sát con dao vào cổ của Saga hơn rồi nhìn Cao Lôì Hoa. Dường như thằng đó không có ý định thả phong xà ra, Y Tư Đặc nóng nảy nói:

- Tên đầu bạc kia, ta cảnh cáo người, đừng có khiêu chiến sự nhẫn nại của ta.

- Ha ha, từ đầu ta đã biết người không phải là người tốt rồi.

Saga thần nhiên nói với Y Tư Đặc. Tưởng như con dao cao kề vào cổ của thằng bé chỉ là một cọng rơm mà thôi.

- Khốn nạn, ta nói lại một lần nữa, ta sẽ đếm đến mười. Nếu người không phóng thích phong xà ra, thì đừng hòng gặp mặt con mình lần nữa! Các người đừng nên ép ta!

Y Tư Đặc hung hăng nói. Ngoài mặt có vẻ rất khí thế, nhưng giấu trong đó lại là một nội tâm đang sợ hãi.

Không biết tại sao, hắn đang giữ trong tay con của Cao Lôì Hoa mà cả đám người không một chút nào kinh hoàng cả. Y Tư Đặc không hiểu gì cả. Hơn nữa Cao Lôì Hoa còn nhìn hắn như nhìn một người chết. Cảm giác này thật hoang đường.

- Đây, sao không đếm đi? Ta đếm hộ nhé. Mười, chín, tám, bảy.... ba, hai, một.

Tiếng đếm của Saga như thanh âm châm chọc lọt vào tai Y Tư Đặc.

Sau tiếng đêm, Saga ngẩng đầu lên cười nói với Y Tư Đặc:

- Thế nào, không cần phải đếm. Ta đã đếm hộ ngươi rồi, vậy kể tiếp ngươi làm gì nào?

- Gù!!!! Đáng ghét!!! Là các người bức ta!!

Y Tư Đặc hét lớn một tiếng, hấn nắm chặt chuôi dao, cứa vào cổ Saga:

- Các ngươi đã không muốn buông tha cho ta, thì hấn sẽ phải chết chung với ta.

Y Tư Đặc điên cuồng nói, hấn chưa bao giờ gặp phải tình huống như vậy! Hoàn cảnh này khiến hấn điên cuồng, khiến hấn muốn tẩm lá chắn trong tay phải chết cùng mình.

Xoẹt!!!

Lưỡi dao nhẹ nhàng cứa qua yết hầu của Saga.

Nhưng khiến hấn kinh ngạc là yết hầu của Saga không hề chảy ra giọt máu nào

- Thế nào! Bộ dáng của ngươi dường như rất kinh ngạc!

Saga mỉm cười nhìn Y Tư Đặc:

- Thấy ta không chết, ngươi cảm thấy kinh ngạc sao? Kỳ thật, cũng chẳng cần phải kinh ngạc. Bởi vì con dao của ngươi căn bản không thể gây tổn thương tới cơ thể của ta. Những hành động của ngươi lúc lấy chỉ động vào vật này.

Sau lời nói của thằng bé, Saga trong tay của Y Tư Đặc liền hóa thành lông vũ

- Chuyện gì xảy ra vậy!

Y Tư Đặc không dám tin vào mắt mình, một người làm sao có thể biến thành một tùm lông vũ màu đen?

- Làm sao có thể!!!

Y Tư Đặc ném đám lông vũ từ trên tay xuống, rồi tìm tung tích của Saga.

- Tìm ta sao?

Thanh âm của Saga vang lên bên cạnh Y Tư Đặc.

- Đâu?!! Bên trái!!

Không cần kinh ngạc như vậy. Nếu từ lúc đầu tiên mà ta không nhìn thấy được tâm tư của ngươi, thì sao phải đề phòng như vậy?

Saga chỉ vào ngực của Y Tư Đặc rồi nói:

- Cuối cùng trước khi chết, ta muốn nói với ngươi một chuyện. Hành động của ngươi rất ngu ngốc.

Y Tư Đặc kinh ngạc nhìn Saga. Hấn không nghĩ tới tại sao Saga chỉ là một đứa nhỏ mà tâm tư lại thâm trầm như vậy.

- Tiếp theo, ngươi sẽ phải trả giá vì hành động của ngươi!

Saga cười lạnh rồi đánh một chưởng vào ngực của Y Tư Đặc.

- A!!!!!!

Y Tư Đặc kêu lên đau đớn. Một chương của Saga đã khiến hắn bay ra đằng sau.

Mà phía sau của hắn lại là rìa của đảo không trung... ..

- Khốn nạn, tên đáng ghét! Ta phải giết ngươi, ta phải cho ngươi chết không toàn thây.

Lam Ly vẫn đứng bên cạnh Bích Lệ Ti đột nhiên hung hăng nhìn Y Tư Đặc rồi mạnh mẽ rút cánh cung từ sau lưng ra nhắm hắn.

Bị phản bội, bị người thân nhất của mình phản bội. Loại cảm giác này thật là khó chịu.

- Ngươi chết đi!!!

Lam Ly phẫn nộ giơ trường cung bắn một mũi tên vào giữa người Y Tư Đặc.

VÙ!!!

Một đạo tiên quang mạnh mẽ đâm vào tim của Y Tư Đặc, khiến thi thể hắn đập xuống đất.

Sau khi phóng ra mũi tên này, sự phẫn nộ trong lòng của Lam Ly vẫn chưa nguôi ngoai.

- Ta muốn ngươi chết không toàn thây!!!

Lam Ly tiến lên một bước, rồi nhắm vào thi thể của Y Tư Đặc. Vô số đạo lôi quang tiến vọt tới thi thể của hắn. Một lúc sau, nàng vẫn chưa dừng tay cho dù hiện tại thi thể của Y Tư Đặc đã bị oanh tạc đến không còn gì nữa.

- Aaaaaaaa!!!!

Cuối cùng Lam Ly cũng đã dừng lại, nàng ngơ ngác nhìn vào cái hố mà mình tạo thành. Nàng nhớ lại những sự việc mà mười hai thần điện thủ hộ giả trải qua từ nhỏ tới giờ... ..

Saga cũng Bích Lệ Ti cũng im lặng nhìn Lam Ly. Bọn họ cũng không biết phải an ủi lam ly như thế nào. Nên chỉ có thể để thời gian làm nàng bình tĩnh lại.

Khi nữ cung thủ còn đang ngẩn ngơ, bỗng một đạo quang mang màu xanh phóng ra khỏi đảo không trung với tốc độ cực nhanh. Chỉ trong nháy mắt đã vọt qua người nữ cung thủ, và biến mất khỏi Lôi thần điện.

- Gì vậy?

Saga hỏi.

Mọi người đều chú ý tới Lam Ly nên không ai có cảm giác được thanh quang vừa rồi.

- Đáng chết!

Gần như hét lên cùng lúc với Saga, Cao Lôi Hoa nổi giận hét lớn một tiếng. Thanh mang chột lóe vừa rồi chính là phong xà đã mất một nửa cái mạng.

Cao Lôi Hoa cũng không nghĩ tới vừa rồi nó yếu như vậy tại sao lại có thể bộc lộ được tốc độ nhanh như thế! Tốc độ có thể bằng lúc Cao Lôi Hoa triển

khai tốc độ lĩnh vực.

Tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn kém Cao Lôì Hoa. Ngoài tốc độ lĩnh vực ra hẳn còn khinh công của Trung Hoa cổ vũ kỹ. Nếu Cao Lôì Hoa nhanh thứ hai, thì chắc không có ai nhận vị trí thứ nhất.

- Tốc độ chậm như vậy mà muốn chạy trốn ư?

Cao Lôì Hoa cười lạnh một tiếng rồi triển khai lĩnh vực tốc độ chuẩn bị đuổi theo phong xà.

- Khụ khụ!!

Bỗng nhiên từ sau lưng hẳn vang lên những tiếng ho khan. Nhưng sau hẳn chỉ có trụ phong ấn của Jennifer Aniston.

- Sao vậy?

Cao Lôì Hoa quay đầu lại. Hẳn nhìn thấy nàng đang che mồm mình. Nhưng vẫn không che được dòng thần huyết màu vàng đang chảy xuống.

- Sao lại vậy? Tại sao cô lại ho ra máu??

Nhìn thấy bộ dáng này của Jennifer Aniston, ý định đuổi phong xà của Cao Lôì Hoa chợt tan biến. Hẳn nhanh chóng lại gần trụ phong ấn.

- Khục khục! Không có gì! Có khi là cuộc chiến vừa rồi khiến tôi không khỏe thôi.

Jennifer Aniston cười khỏ, rồi hạ bàn tay đầy máu tươi xuống. Nàng biết rằng cuộc sống của mình chẳng còn bao lâu. Trụ phong ấn bị Thương thiên cự lang phá hoại. Nội lực của Satan hiện giờ không ngừng phá hoại cơ thể nàng. Tuy rằng nàng có thể dựa vào thần lực để trị thương cho cơ thể của mình, nhưng tốc độ trị liệu lại không thể so sánh được so với tốc độ phá hoại.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, anh không đuổi phong xà sao?

Jennifer Aniston ho khan vài tiếng rồi hỏi.

- Quên đi, hiện tại cũng trễ rồi.

Cao Lôì Hoa lắc đầu, với tốc độ của phong xà hiện nay, hẳn cũng không biết được nó đã trốn đi đâu. Điều này rất không tốt, nhưng may mắn Sâm Lâm Thụ Yêu vẫn còn ở đây. Hẳn sẽ móc thông tin từ miệng nó ra.

- Phong xà đã chạy thoát rồi. Hiện giờ đã muộn để đuổi theo. Còn cô, cô có chắc mình không sao không?

Cao Lôì Hoa lo lắng hỏi Jennifer. Sắc mặt nàng lúc này rất khó coi.

- Ha ha, Cao Lôì Hoa tiên sinh, anh cứ yên tâm đi. Tôi không có chuyện gì đâu.

Jennifer Aniston mỉm cười:

- Có thể trong trận đấu vừa rồi, tôi dùng hơi nhiều sức, chỉ cần tĩnh dưỡng một tí là ok thôi.

Jennifer Aniston cũng không muốn nói thương thế của mình nói với Cao Lôì Hoa. Bởi vì nàng biết rõ thương thế lần này là do cỗ lực lượng của Satan gây ra. Mà nàng nghĩ lực lượng đó chỉ Sáng Thế Thần hoặc Satan mới giải

quyết được. Nếu đem việc này nói ra, chỉ đem thêm buồn phiền cho người khác thôi.

Nhưng Jennifer Aniston không biết rằng. Ngoại trừ Sáng Thế Thần và Satan còn có Cao Lôì Hoa có thể hóa giải quái lực của Satan. Bởi vì trong cánh tay của Cao Lôì Hoa còn có tay trái của Satan.

- Cao Lôì Hoa tiên sinh, lần này thật sự cảm ơn anh. Nếu không có anh, thì có lẽ tôi đã thật sự rơi vào tay bọn chúng rồi.

Jennifer Aniston cười nói.

- Ha ha, thật may. Vốn lần này, tôi muốn mang hấn tới gặp cô.

Cao Lôì Hoa cười nói rồi vẫy tay với Saga đang bay lên đảo.

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa vẫy tay, Saga lao nhanh đến.

Saga!! Jennifer nhìn thấy con mình đang tới gần. Trong lòng nàng chợt cảm thấy căng thẳng.

Kỳ thật, khi Saga vừa tới nàng đã biết. Qua ký ức thủy tinh, nên nàng biết được nhân dạng của Saga.

- Là Saga sao?

Tuy đã biết rằng đó là Saga, nhưng nàng vẫn kích động hỏi Cao Lôì Hoa.

- Chính là Saga. Saga, đây là Jennifer Aniston, mẹ đẻ của con.

Cao Lôì Hoa chỉ Jennifer Aniston trong trụ phong ấn rồi nói với Saga.

- Mẹ!!!

Jennifer Aniston thật giống Saga. Từ mái tóc đen, đôi mắt đen, rồi đến cả sáu cặp cánh chim màu đen.

Không cần Cao Lôì Hoa giải thích, chỉ tứ ánh mắt, Saga đã biết được người đàn bà trong trụ phong ấn chính là mẹ của mình. Saga lập tức hiểu tại sao nàng lại không thể chiếu cố mình.

Trong trụ phong ấn, Jennifer Aniston kích động nhìn Saga rồi xoay đầu lại cảm kích nhìn Cao Lôì Hoa. Tuy rằng theo ước định, hấn mang Saga tới đây hơi chậm một tí, nhưng vẫn khiến Jennifer Aniston vui vẻ.

- Sa, Saga, con của ta.

Jennifer Aniston tới gần Saga, bước tới cạnh rìa trụ phong ấn, rồi nhẹ nhàng gọi tên Saga.

Nghe thấy Jennifer Aniston gọi tên của mình, Saga run rẩy một trận rồi hấn chậm rãi tới gần trụ phong ấn rồi nhẹ nhàng vuốt lên nó... ..

- Cảm ơn anh, Cao Lôì Hoa tiên sinh.

Jennifer Aniston kích động nói với Cao Lôì Hoa.

- Ha ha, tôi chỉ làm những việc mình nên làm.

Cao Lôì Hoa mỉm cười rồi tới cạnh Bích Lệ Ti, hấn cũng không muốn quấy rầy Saga và Jennifer Aniston.

Ngay khi Cao Lôì Hoa bước tới cạnh Bích Lệ Ti.

Crắc!

Một thanh âm giòn vang lên.

Cao Lôì Hoa xoay người lại. Trạ phong ấñ trên đảỏ không trung bỗng vang lên thanh âm như bị “ không gian liệt phùng” đánh trúng... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 384

Lĩnh Ngộ Không Gian Pháp Tắc.

Trụ phong ấn bị phá nát nằm ngoài dự liệu của Cao Lôì Hoa. Hắn đang rất lo cho Saga và Jennifer Aniston trong trụ phong ấn. Trong cơ thể của Jennifer Aniston còn có lực lượng của Satan nếu trụ phong ấn bị phá hỏng thì nàng sẽ ra sao.

- Đáng ghét, chẳng lẽ lúc này, không cẩn thận nên đã đánh phải vào trụ phong ấn?

Nhìn trụ phong ấn bị phá hoại, Cao Lôì Hoa oán hận nói.

Dự đoán của Cao Lôì Hoa là chính xác. Nó đã bị phá hoại trong cuộc chiến với thương thiên cự lang. Nhưng mùng nguyên nhân chân chính khiến nó bị phá hủy chính là do Jennifer Aniston.

Khi Saga đến trước trụ phong ấn. Jennifer Aniston đã hạ một quyết định. Nàng muốn sử dụng thời điểm cuối cùng của cuộc đời mình ôm lấy con của mình. Dùng thân thể của mình sưởi ấm cho con mình.

Bởi thế, Hắc Ám thần Jennifer Aniston không hề do dự phá trụ phong ấn.

Sau khi mở trụ phong ấn ra, Jennifer Aniston chậm rãi bước ra ngoài.

Sau khi nàng bước ra ngoài, Saga liền ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn thân ảnh cao ba thước của mẹ mình.

Dường như thấy được ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của Saga, Jennifer Aniston nhìn lại mình rồi cười. Dưới cái nhìn soi mói của Saga, thân hình nàng nhanh chóng bé lại. Thân thể cao ba thước co rút lại hai thước, mười hai đôi cánh chim màu đen cũng thu nhỏ lại.

- Saga, con của mẹ!

Sau khi nhỏ lại, Jennifer Aniston khom gối xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Saga. Đây là lần đầu tiên nàng được ôm con của mình.

Mười hai đôi cánh sau lưng nàng nhẹ nhàng bao quanh cả hai người. Từ hướng Cao Lôì Hoa nhìn lại, mười hai cặp cánh đó đã đan với nhau tạo thành một chiếc kén.

Saga đứng yên để Jennifer Aniston thoải mái ôm mình. Thằng bé muốn lặng lẽ cảm thụ cảm giác này.

Tuy rằng đối với mẹ đẻ, Saga mất đi cảm giác quen thuộc như đối với mẹ

Tĩnh Tâm. Nhưng trong lòng Jennifer Aniston, Saga cảm thấy không tồi, ít nhất cũng không gây ra điều gì khó chịu. Bởi vậy, thằng bé vẫn im lặng để Jennifer ôm vào lòng.

- Con của mẹ, mẹ chẳng có gì để cho con cả.

Jennifer Aniston ôm chặt Saga, nhẹ nhàng nói. Thanh âm của nàng lúc này rất chua xót:

- Đây là vật duy nhất mà mẹ có thể đưa con.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng ấn trán của mình lên trán của Saga.

Đồng thời, mười hai chiếc cánh cũng co rút lại trong cơ thể. Trên trán nàng chợt xuất hiện đồ văn hình mười hai cái cánh.

- Đây là đồ đằng mười hai cái cánh. Mẹ sẽ giao nó cho con. Saga, con nhắm mắt lại được không?

Jennifer Aniston dịu dàng nói với Saga.

- Vâng.

Saga nói rồi từ từ nhắm mắt lại.

Jennifer Aniston mỉm cười rồi kê trán của mình lên trán của con.

Sau động tác của nàng, Saga chợt cảm thấy một nguồn năng lượng mát lạnh từ trán nàng truyền qua. Rồi phù văn trên trán của Jennifer Aniston như có chân, chạy sang trán của Saga.

- Con nhớ này. Vật này kêu là phù văn mười hai cặp cánh, đây là một loại kỹ năng, cũng là một thần khí rất thần kỳ.

Jennifer Aniston ôm lấy Saga rồi nhẹ giọng nói:

- Phù văn này đã kết hợp với cánh của con. Khi thực lực của con tăng lên, sẽ mở ra từng cặp cánh. Thánh giai có thể mở ra ba cặp, hạ vị thần có thể mở ra ba cặp, thượng vị thần có thể mở ra ba cặp, và đến chủ thần có thể mở ra ba cặp cánh cuối cùng. Tổng cộng đúng mười hai cặp cánh này đều mở ra một phương pháp tu luyện khác nhau. Đây là vật cuối cùng mẹ có thể giao cho con.

Saga chỉ biết nằm im trong lòng Jennifer Aniston nghe nàng giảng giải về công dụng của phù văn.

Thanh âm của Jennifer nhỏ dần. Mà quan trọng hơn hơi thở của nàng cũng dần yếu đi.

- Quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Lão Cao hít sâu một hơi. Từ khi trụ phong ấn bị phá, mắt của hắn chưa từng rời khỏi Jennifer Aniston.

Hiện giờ. Cao Lô Hoa có cảm giác được hơi thở của Jennifer Aniston càng ngày càng yếu đi. Trong người nàng có một loại năng lượng rất kỳ quái, loại năng lượng Cao Lô Hoa cảm thấy rất quen thuộc đang càng ngày càng gia tăng.

- Ba, ba! Mau tới xem, mẹ làm sao vậy?

Thanh âm của Saga từ trong lòng của Jennifer Aniston vang lên.

Không cần Saga nói nhiều, Cao Lôì Hoa đã tới phía sau Jennifer Aniston. Bởi vì đã truyền mười hai cặp cánh cho Saga, nên nàng chỉ còn một đôi cánh chim nguyên bản.

Cao Lôì Hoa ấn tay lên lưng của Jennifer Aniston. Một cỗ Lôì thần lực tiến vào trong cơ thể của nàng.

Đều là Lôì Thần, nên lực lượng của hai người không có gì bài xích nhau.

- Đáng chết!

Sau khi thần lực tiến vào cơ thể của Jennifer Aniston, Cao Lôì Hoa mắng to một tiếng. Trong cơ thể nàng có một năng lượng màu đen không ngừng phá hủy cơ thể Jennifer.

Cỗ năng lượng màu đen rất bá đạo, lực phá hoại cũng cực kỳ. Tuy rằng thân thể của nàng đang không ngừng trùng tu, nhưng không thể so sánh được với tốc độ phá hoại.

Đây là lực lượng của Satan? Cao Lôì Hoa đánh giá cỗ lực lượng hắc ám này rồi thử dùng Lôì thần lực tiếp xúc với nó.

Sau khi tiếp xúc, Cao Lôì Hoa liền chấn động. Satan lực còn có năng lực cắn nuốt.

Cũng chẳng biết có phải thần lực của Cao Lôì Hoa có pha trộn với ma lực không, mà khi Lôì thần lực của hắn tiếp xúc với Satan lực, nó nhanh chóng bị đồng hóa. Nếu như Cao Lôì Hoa vẫn tiếp tục đưa thần lực vào cơ thể của Jennifer Aniston, thì vô tình trung sẽ giúp Satan lực.

- Không thể như vậy được!

Cao Lôì Hoa cắn răng nói. Xem ra dùng Lôì thần lực để tổng Satan ra là điều không thể.

- Ba, mẹ thế nào rồi?

Saga khẩn trương nhìn Cao Lôì Hoa:

- Ba có thể chữa cho mẹ không?

- Trong cơ thể nàng có một cỗ năng lượng xâm nhập. Ba cũng không biết phải làm như thế nào.

Cao Lôì Hoa bắt đầu dĩ nào. Satan lực trên người Jennifer Aniston cũng không phải dễ dàng trục bỏ. Lôì Thần và Jennifer Aniston đã không tìm được cách, thì làm sao trong khoảng thời gian ngắn như vậy Cao Lôì Hoa làm sao có thể tìm được biện pháp.

- Vậy làm sao bây giờ?

Saga khẩn trương nói. Mẫu tử huyết mạch tương liên. Cho dù Jennifer Aniston và sa chỉ có gặp nhau được vài phút, nhưng Saga đã chấp nhận vị mẫu thân này.

Cao Lôì Hoa suy nghĩ một chút rồi nói:

- Xem ra hiện nay chỉ còn một biện pháp.

- Biện pháp gì ạ?

- Không gian đình đốn.

Cao Lôì Hoa nói:

- Ba sẽ dùng “ Không gian ðình ðòn” và ðể mẹ con vào trong ðó. Dưới tác dụng của nó, thân thể của mẹ con sẽ tiến vào trạng thái chết giả, rồi chúng ta sẽ tìm cách ðể chữa trị cho nàng.

- Cao Lôì Hoa ðiện hạ, ngài nhất ðịnh phải cứu thân.

Ðúng lúc này, Bích Lệ Ti cùng nữ cung thủ Bích Lệ Ti cũng ðã tới trước mặt Cao Lôì Hoa.

- ðể ba thử coi.

Cao Lôì Hoa cũng có cái khó của mình. Cho một người vào “không gian ðình ðòn” loại chuyện này hãñ chưa bao giờ làm qua. Hãñ cũng không biết có làm ðược không. Dù sao, ðây là ðóng băng một người chứ không phải là ðóng băng một không gian ðơn giản.

- Không gian pháp tắc – Không gian – ðình ðòn!!!

Tay Cao Lôì Hoa chỉ vào Jennifer Aniston, thần lực không ngừng cuốn vào ðó. Cao Lôì Hoa muốn tiến hành “ không gian ðình ðòn” trên người Jennifer Aniston.

- Thành công rồi!

Cao Lôì Hoa hưng phấn nói, không gian pháp tắc có thể tác dụng trên cơ thể người. Không hồ là cấm kỵ pháp tắc, cho dù Satan lực cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ðóng băng lại.

Bởi vì mục tiêu chỉ là thân thể của Jennifer Aniston, nên việc này cực kỳ thuận lợi, mà cũng chẳng tiêu hao nhiều thần lực.

Do không tốn quá nhiều thần lực, nên Cao Lôì Hoa ðem Jennifer Aniston ðóng băng ba tháng liền

Trong ba tháng nếu có thể tìm ra biện pháp thì quá tốt, không thì lại thi triển “ không gian ðình ðòn” lần hai.

Sau khi thi triển thành công, Cao Lôì Hoa nhớ tới cảm giác khi dùng “ không gian ðình ðòn” lên cơ thể Jennifer Aniston. Dường như chiêu này gần giống với ðiểm huyết, ðều khiến cơ thể tạm ðừng vận ðộng. Nhưng nếu vận dụng tốt có lẽ “ không gian ðình ðòn” có lẽ càng hoàn hảo hơn.

Ðiều này cũng không quan trọng, mà dường như Cao Lôì Hoa cảm giác ðược mình ðang nắm giữ một cách sử dụng không gian pháp tắc hoàn toàn khác.

Không gian pháp tắc không phải ðơn giản là lĩnh ngộ “ không gian, cắt” cùng “ không gian băng hoại” hai chiêu số ðơn giản như vậy... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 385

Thẩm Vấn

Vì không biết phải chữa trị cho Jennifer Aniston như thế nào, nên Cao Lôì Hoa đành phải để thân thể nàng trong không gian pháp tắc, rồi đóng băng nó lại. Cuối cùng Cao Lôì Hoa dùng “không gian, cắt” cắt mảnh không gian đó ra.

Không tìm được cách chữa trị cho Jennifer Aniston, Cao Lôì Hoa cũng chỉ còn cách làm như vậy để giữ lại cái mạng nhỏ cho nàng. Cũng may nhân không gian do Sáng Thế Thần chế tạo cũng rất ngu B, có thể chứa lấy mảnh không gian.

Vấn đề của Jennifer Aniston nên tạm thời bỏ qua, Cao Lôì Hoa đang cố gắng lĩnh ngộ vài thứ.

Hiện tại, không gian pháp tắc đã được Cao Lôì Hoa lĩnh ngộ lên một level mới. Hắn nghĩ tới một vật hơi tương quan với “không gian pháp tắc” ... Thứ mà Cao Lôì Hoa đang nghĩ tới đó là “thời gian pháp tắc”. Cao Lôì Hoa nhớ tới ở Trung Quốc “thời không” là một từ không thể tách rời. Hai thứ này liên hệ với nhau một cách rất chặt chẽ.

- Thời không, thời không.

Cao Lôì Hoa than nhẹ một tiếng. Hai chữ “thời không” không ngừng hiện lên trong đầu hắn.

Cao Lôì Hoa biết rằng, chính mình đã xuyên qua thời không để tới thế giới này. Sâu trong tâm hồn hắn vẫn ôm một chút ảo tưởng với “thời không pháp tắc”. Hắn vẫn muốn trở về Địa cầu... ..

Nhưng vừa nghĩ vậy, trong đầu hắn lại hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp. Người con gái với mái tóc xanh lam cùng với con mắt màu ngọc bích. Sự tồn tại của Tĩnh Tâm làm Cao Lôì Hoa nhớ đến. Ở thế giới này, không phải hắn không có người thân. Nếu phải trở về, điều đó cũng khiến hắn phải khó xử.... ..

Khi Cao Lôì Hoa còn đang suy nghĩ, thì bỗng nhiên có một giọng nói truyền vào trong óc của Cao Lôì Hoa.

- Cám ơn anh, Cao Lôì Hoa. Anh lại cứu tôi một mạng.

Thanh âm đó chính là thanh âm của Jennifer Aniston. Tuy rằng thân thể

của nàng đã bị Cao Lôi Hoa phong ấn vào trong nhẫn không gian, nhưng năng lực nói chuyện của nàng vẫn còn, nên nàng có thể thông qua tinh thần lực ngăn ngui nói chuyện với Cao Lôi Hoa.

- Ha ha, cô đã tỉnh rồi à.

Cao Lôi Hoa cũng dùng tinh thần lực đáp trả Jennifer Aniston.

- Ủ, nhưng không nghĩ tới tôi còn chưa chết. Ha ha.

Jennifer Aniston cười nói. Nàng vốn tưởng rằng mình đã phải chết, nhưng không ngờ thần thông của Cao Lôi Hoa lại mạnh mẽ như thế, có thể cứu nàng một mạng:

- Cao Lôi Hoa, tôi muốn cậu giúp một việc.

- Việc gì?

- Cậu có thể bảo Sâm Lâm Thụ Yêu lại đây không? Tôi có rất nhiều điều cần hỏi nó.

Jennifer nói.

Cao Lôi Hoa cười nói, quả nhiên mục đích của nàng chính là để thăm vấn. Dưới tác dụng của “Chủ tứ tự nguyện khế ước”, Sâm Lâm Thụ Yêu không thể nói láo với Cao Lôi Hoa. Trên đời này chẳng có cách thăm vấn nào dễ như vậy cả.

- Ha ha, được rồi. Tôi cũng có một số việc cần hỏi nó.

Cao Lôi Hoa đứng lên, vẫy vẫy tay với thụ yêu.

Sâm Lâm Thụ Yêu khốn khổ chạy tới cạnh Cao Lôi Hoa.

- Chủ nhân, ngày có điều gì cần phân phó ạ?

Sâm Lâm Thụ Yêu tới trước mặt Cao Lôi Hoa, rồi cẩn thận hỏi. Nó sợ Cao Lôi Hoa khó chịu lại cho nó một chương đánh nát nó. Xem ra một chương đánh thương thiên cự lang có sức ảnh hưởng rất lớn với Sâm Lâm Thụ Yêu.

Cao Lôi Hoa chỉ nó tới cạnh mình. Rồi hắt cùng Jennifer Aniston thay nhau thăm vấn nó....

Cao Lôi Hoa hiện giờ rất là bức. Hắn không nghĩ tới, cái tên mà hắn lưu lại, thật là quá vô dụng. Hỏi cái gì nó cũng không biết.

Nếu không phải đã ký khế ước với nó, Cao Lôi Hoa thật muốn đuổi nó đi. Xem ra để nó sống là một quyết định sai lầm. Cao Lôi Hoa trầm ngâm nhìn Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Chủ nhân, điều gì tôi biết, tôi đều đã nói. Vấn đề ngài hỏi thật sự tôi không biết. Oaaaaa!!!

Giống như bị các vị thần tranh nhau đánh đập, Sâm Lâm Thụ Yêu lúc này thật sự muốn khóc:

- Chủ nhân, ngài cũng biết tôi không thể nói dối trước mặt ngài mà

- Kỳ thật, tôi và bọn Đại Địa Chi Hùng cũng không quen nhau. Chỉ có điều, tên chạy trốn được, phong xà là bạn tốt của tôi.

- Khi ở trong rừng rậm, tôi cùng hắn đã chung sống với nhau hơn mấy trăm năm.

Thụ yêu sợ hãi đem tất cả mọi chuyện nói cho Cao Lôi Hoa:

- Mấy năm trước, đột nhiên phong xà rời đi, không biết hắn chạy tới nơi nào. Khi hắn trở về, hắn đã lên Thần cấp còn mang thêm vài con ma thú có thần cách tìm tôi.

- Sau khi tìm thấy tôi, hắn liền mời tôi giúp một chuyên, rồi tôi đi theo bọn họ cho tới bây giờ.

Nói tới đây, Sâm Lâm Thụ Yêu rất hối hận, lúc ở trong rừng rậm nó có thể làm vương làm tướng. Không nghĩ rằng chỉ vì trợ giúp huynh đệ mà rơi vào kiếp ô sin. Thậm chí còn phải ký “chủ tử tự nguyện khế ước” với người ta. Điều này mà truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ làm mất hết mặt mũi của hắn.

- Trừ bỏ điều đó ra, chẳng lẽ ngươi không còn biết cái gì nữa?

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Chủ nhân vĩ đại của tôi, hãy cho tôi một ít thời gian, để tôi cẩn thận nhớ lại.

Nhìn thấy ánh mắt không mấy hảo ý của Cao Lôi Hoa, Sâm Lâm Thụ Yêu kích động nói:

- Đúng rồi, chủ nhân! Tôi nhớ rồi, nhớ rồi!!!

- Nói.

Cao Lôi Hoa trầm giọng nói.

- Khi tôi cùng bọn họ ở chung, bọn họ gạ tôi gia nhập quốc gia của họ, nơi mà ma thú sẽ là nhân vật chính của thế giới này. Lời của bọn họ, cho dù tôi đã sống hơn một nghìn năm cũng không hiểu được.

Khi nói tới đây, Sâm Lâm Thụ Yêu cẩn thận nhìn vào mắt của Cao Lôi Hoa.

- Ngươi có tin ta cho ngươi chết ngay tại đây không?

Cao Lôi Hoa nhìn Sâm Lâm Thụ Yêu:

- Nói tiếp đi.

- A, chủ nhân vĩ đại. Tuy rằng tôi không hiểu được phần lớn đoạn hội thoại của bọn chúng, nhưng có một chuyện tôi biết rất rõ. Dường như bọn họ không ngừng sưu tập “thần cách” trên khắp thế giới. Lần này, bọn họ gặp tôi, chính là để giúp bọn chúng tới Bỉ Môn để quốc để cướp một vật gì đó.

Mãi mới nghe được Sâm Lâm Thụ Yêu nói ra được một tin tức hữu dụng. Dường như đám ma thú điên cuồng tìm “thần cách”, và mục tiêu của chúng là một vật thần bí trong Thú Nhân đế quốc.

- Ngươi nói là mục tiêu của chúng là Thú Nhân đế quốc, thế tại sao bọn ngươi lại tới đây?

Cao Lôi Hoa nhìn Sâm Lâm Thụ Yêu rồi hỏi.

Thụ Yêu cười khò:

- Việc mà tôi biết rất hạn chế, tôi chỉ biết bọn họ tới đây để thu thập thần

cách. Dưới tay bọn họ dường như có một bộ phận tình bào trải dài trên khắp đại lục, để tìm “thần cách”.

- Cho nên khi chúng tôi đi qua nơi này, phong xà nói có một nơi rất dễ dàng thể thu thập thần cách. Nên bọn họ thuận tiện kiếm một cái thần cách trở về luôn.

- Chuyện tiếp theo, các ngài cũng đã biết. Các ngài đã biết, tên Y Tư Đặc cùng đám phong xà đã biết nhau. Khi nhóm phong xà muốn động thủ, thì tên Y Tư Đặc kia cũng bắt đầu an bài sự kiện này.

- Sau đó, tên Y Tư Đặc kia thừa dịp gác của mình đem bốn người chúng tôi vào.

- Khi chúng tôi vào đây, bọn tôi vẫn ẩn nấp chờ đợi thời cơ.

- Chuyện kể tiếp, hắc chủ nhân cũng đã biết. Tên đó đã giết sạch năm nam, năm nữ, một lão già rồi đưa bọn tôi lên đây. Nhưng ngay sau đó thì chủ nhân đã tới.

Sâm Lâm Thụ Yêu đem mọi thứ mình biết nói cho Cao Lôi Hoa nghe.

- Tên phản đồ đáng chết.

Nữ cung thủ Lam Ly bên cạnh Cao Lôi Hoa, khẽ mắng một tiếng. Không cần nói cũng biết chuyện lần này ở Lôi Thần điện chính là do hắc dự liệu từ trước. Nói cách khác, Y Tư Đặc đã làm phản đồ từ lâu.

- Ba, chúng ta nên làm gì bây giờ?

Saga hỏi:

- Hình như, Nguyệt Sư ở bên Thú Nhân đế quốc cũng có một chút phiên toán, hay là chúng ta đi tới đó?

-Nơi đó cũng phải đi. Nhưng trước hết, các con phải theo cha tới đây đã.

Cao Lôi Hoa nhìn chiếc nhẫn không gian trên tay mình. Trước khi tới Thú Nhân đế quốc, hắc phải tìm một nơi an toàn để Jennifer Aniston ẩn thân.

- Jennifer Aniston, nếu đảo không trung của cô đã bị phá hủy, tôi mang cô tới đảo không trung của tôi nhé.

Lôi Thần điện hiện giờ rất không an toàn, nên Cao Lôi Hoa phải đem nào đi nơi khác.

- Vậy phiên toán cho anh rồi.

Jennifer Aniston nói

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 386

Thiên Đường Có Lỗi Không Đi, Địa Ngục Không Cửa Lại Vào.

Khoảng cách giữa Thần điện và đảo không trung rất xa. Nếu muốn tới nhanh chỉ có thể cưỡi trên Slime hoàng kim Cầu Cầu trạng thái Tứ Dực Ngân Phi Long.

Mà Sâm Lâm Thụ Yêu không có khả năng ngồi trên lưng Cầu Cầu. Nó bị Cao Lô Hoa bắt vào trong sủng vật không gian. Sủng vật không gian sẽ tự động hình thành khi ký chủ tới khế ước.

Tốc độ của Cầu Cầu trạng thái Tứ Dực Ngân Phi Long rất kinh người, nhưng đi được nửa ngày mới được gần nửa quãng đường. Xem ra phải nửa ngày nữa bọn họ mới tới được “ác ma chiêu trạch”.

- Nơi này là nơi nào?

Cao Lô Hoa đứng trên lưng Cầu Cầu nhìn xuống dưới rồi hỏi.

- Thừa cha, đó là quốc gia mà chiến sĩ cực kỳ nổi danh – Chiến thần đế quốc. Nơi có những chiến binh đứng đầu thế giới. Bọn họ còn có hai tên Kiếm Thánh.

Saga cũng chẳng hổ danh là Giáo Hoàng, chỉ cần nhìn trong chốc lát đã biết được vị trí của nơi này.

- Được rồi, chúng ta đã đi được nửa ngày rồi, nghỉ ngơi một chút rồi tí đi tiếp. Được không?

Cao Lô Hoa quay đầu lại nói với Saga, Bích Lệ Ti cùng nữ cung thủ Lam Ly.

- Con không có ý kiến.

Saga cười nói. Tuy chỉ ngồi trên lưng Cầu Cầu, đó cũng là một cực hình rồi.

- Rống!!!! NGHỈ NGƠI.

Cầu Cầu phát ra tiếng hoan hô đinh tai nhức óc.

Chẳng chờ Cao Lô Hoa trả lời, Cầu Cầu liền bay xuống dưới.

Cao Lô Hoa bắt đắc dĩ lắc đầu. Saga và Bích Lệ Ti phía sau hấn lại nở một nụ cười.

Để tránh Cầu Cầu gây khiếp sợ cho nhân loại, nên Cầu Cầu phải hạ xuống một độ cao nhất định rồi trở lại trạng thái Slime hoàng kim.

Khi khôi phục trạng thái bình thường, Cầu Cầu liền lao lên bả vai của Cao Lôi Hoa.

Mà nhóm người Cao Lôi Hoa dựa vào thực lực của mình phiêu phù trên không trung, tìm một địa phương tĩnh lặng rồi hạ xuống.

Sau khi đặt chân trên mặt đất, Saga liền ngẩng đầu nhìn bốn phía

- A, là Dong binh tiêu trấn của Chiến Thần đế quốc.

Saga đánh giá một chút rồi nói.

- Sao vậy? Nơi này rất nổi tiếng sao?

Cao Lôi Hoa nhìn bộ dạng kinh ngạc của Saga liền quay lại hỏi.

- Vâng nơi này đích xác rất nổi danh. Nhưng về hướng tiêu cực, đây là một trong những nơi hỗn loạn nhất đại lục. Tuy rằng trên danh nghĩa nó thuộc Chiến Thần đế quốc, nhưng ngay cả một móng quân của bọn họ cũng không có.

Saga giải thích cho Cao Lôi Hoa.

- Dân chúng của Chiến thần đế quốc đều rất nhanh nhẹn, dũng mãnh. Ngay cả nữ tử ở Chiến Thần đế quốc đều có võ. Có thể nói Chiến thần đế quốc là nơi có nhiều chiến binh nhất.

- Chức nghiệp chiến sĩ càng tăng lên thì dong binh cũng tăng theo. Bởi vì một số nguyên nhân bọn họ đã tụ hợp tại “dong binh trấn” này.

- Dong binh trấn này được gọi là thủ đô sa đọa. Nơi này không có một ai quản lý, là thiên hạ của mạo hiểm giả, dong binh cùng một số lãnh nhân. Ở trong này, người có thể hưởng thụ tất cả, từ món ăn ngon nhất, đến người phụ nữ xinh đẹp nhất, chỉ cần trong túi người có tiền.

Bởi vì không có binh lính nên nơi này cực kỳ hỗn loạn. Các loại thế lực thay nhau tung hoành. Có thể nói nơi này đúng là ngư long hỗn tạp. Nếu muốn lặn lội ở nơi này, phải có thực lực mạnh mẽ hoặc phải giàu có. Nếu cả hai thứ này đều không có, thì cuộc sống hẳn là rất vất vả. Tại vì nơi này không có pháp luật.

- Cho nên chúng ta không nên gây chuyện ở đây. Dù sao chúng ta cũng chỉ dừng chân ở đây một chút rồi đi. Gây chuyện ở đây là vô ích.

Saga cười nói với Cao Lôi Hoa.

- Ủ, Saga nói rất đúng. Không nên gây gổ với người khác, nhưng nếu người khác động tới chúng ta thì sao?

Cao Lôi Hoa đột nhiên hỏi Saga.

- Ha ha, ba, con đã nói rồi. Nơi này không có luật pháp. Năm đám của ai to hơn thì người đó nắm pháp luật.

Saga cười nói, rồi đột ngột xoay người lại đám về phía Bích Lệ Ti.

Ở nơi đó, có một tên béo ú đang giơ tay lên chuẩn bị chụp lấy kiềng đòn của Bích Lệ Ti.

Saga đã chú ý người này đã lâu. Vừa rồi khi ba vừa nói “không nên gây chuyện” thì là gan của người này chột to lên, hất giơ tay về phía kiềng đòn

của Bích Lệ Ti.

- Kiệt kiệt!!

Saga khát màu nhìn tên béo:

- Huynh đệ, tai cậu có vấn đề rồi. Chúng tôi không thích phiền toái, nhưng lại không sợ phiền toái.

Saga cười lạnh rồi bóp chặt tay.

- A!!!!!!!!!!

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Thanh âm này như heo bị làm thịt, khiến người khác phải mỉm lòng.

- Kiệt kiệt!! Có dũng khí nhưng không có thực lực, không phải là chuyện tốt.

Saga lại dùng sức bẻ tay của tên kia.

Tiếng heo kêu cũng chẳng hấp dẫn người xung quanh. Sau khi bẻ lấy tay của tên béo, Saga làm như không có việc gì tiến lên phía trước. Loại chuyện này không biết đã xảy ra bao nhiêu lần ở cái trấn này, cũng chẳng hấp dẫn được mọi người nữa.

Viu!!!

Saga vung tay lên, ném tên béo ra ngoài.

Loại việc này chẳng bõ bèn gì, nên cũng không gây rắc rối cho đám người Cao Lôì Hoa.

Chỉ có điều, Bích Lệ Ti và Lam Ly hai cô gái phải chú ý xung quanh, để tránh bị chiếm tiện nghi.

Sau khi dạo một vòng Dong bình trấn, và tìm được một khách sạn sạch sẽ. Nhóm người Cao Lôì Hoa liền tiến vào trong.

Tìm một địa phương sạch sẽ để ngồi xuống, rồi Cao Lôì Hoa lại đứng dậy để gọi một chút thức ăn.

Sau khi đồ ăn ra, nhóm người bắt đầu hưởng thụ bữa ăn xa hoa nhất trong mấy ngày qua.

- Mùi vị thật ngon.

Cao Lôì Hoa nếm miếng thịt bò. Hắn cảm thấy mùi vị thức ăn ở đây cũng không đến nỗi quá kém.

Lần ăn cơm này, Cao Lôì Hoa cũng không sợ không có tiền. Hiện tại trong lòng ngực của hắn còn mang theo kim tệ của hai tên nọ khi ở “Băng tuyết đế quốc”.

Khách sạn không hổ là nơi tìm kiếm thông tin dễ dàng nhất. Đặc biệt ở cái nơi hỗn tạp như thế này, tin tức luôn được liên thông.

Khi nhóm người Cao Lôì Hoa còn đang hưởng thụ bữa cơm trưa thì một số thanh âm truyền đến tai bọn họ.

- Đây, người nghe chưa. Hồ tộc của thú nhân tộc hình như muốn độc lập? Dong bình Giáp nói.

- Tin này cũ rồi, bọn ta biết từ mấy ngày trước cơ.

Người dân Ất nói tiếp.

- A? Các người biết rồi?

- Không những thế, ta còn biết nhiều hơn cơ.

Người dân Ất nói:

- Nghe nói lần này, hồ tộc không phải chỉ đơn giản muốn độc lập đâu.

Dường như có bài quốc gia nhân loại đứng ở sau hồ tộc đó.

- A, chẳng lẽ bọn họ không sợ Thú Nhân đế quốc trả thù hay sao? Nghe nói, trong Thú Nhân đế quốc gần đây xuất hiện mười tên thánh giai. Hiện tại ai dám động vào thú nhân tộc chứ.

Dong binh Giáp nghi hoặc hỏi:

- Hiện tại, dường như thực lực của thú nhân đế quốc là đứng đầu đại lục mà.

- Người không biết rồi.

Người dân Ất đặc ý nói:

- Nghe nói thú nhân đế quốc mạnh mẽ như vậy, thì đám quốc gia nhân loại mới không yên lòng. Nên bọn họ muốn chia tách thú nhân đế quốc ra. Mà hiện tại thú nhân đế quốc cũng không biết màn kịch này thì làm sao mà trả thù được. Hơn nữa Thú nhân đế quốc còn muốn tổ chức “ma vũ hội”, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào bọn họ. Cho dù bọn họ muốn trả thù thì cũng không thể.

- Như vậy, việc Hồ tộc độc lập là điều chắc chắn?

Lúc này, một chiến sĩ ở cạnh nghi hoặc hỏi.

- Điều này cũng chưa biết được, phải xem Thú hoàng làm thế nào. Nghe nói, thú hoàng rất trâu nhưng lại có một đứa bé mười tuổi lại đứng lên đoàn kết toàn bộ thú nhân đế quốc. Ta nghĩ rằng, hồ tộc muốn độc lập cũng không phải rất dễ dàng.

Người dân Ất nhỏ giọng nói:

- Xem ra, đám nhân loại đế quốc không muốn cho thú nhân đế quốc một cuộc sống tốt lành.

... ..

Cao Lô Hoa nhíu mày lại.

- Đúng rồi, Saga, cái “ma vũ hội” bao giờ tiến hành?

Cao Lô Hoa trầm tư một lúc rồi ngẩng đầu lên hỏi.

- Là ngày hội thể thao.

Saga cũng biết Cao Lô Hoa mù tịt về mấy chuyện này, nên đành phải giải thích cho hắn biết “ma vũ hội” là gì. Hiện tại, Cao Lô Hoa so với trước kia còn tốt hơn nhiều. Hồi trước hắn còn không biết tí gì về phiên đại lục này.

Cao Lô Hoa gật đầu. Dường như ma vũ hội này có giống với thể vận hội Olympic ở Địa Cầu. Xem ra mấy tháng này, Nguyệt Sư có nhiều khó khăn đây.

- Sao vậy ba.

Saga nhìn thấy điểm khác thường trên mặt của Cao Lôì Hoa.

- Người lo lắng cho nhị đệ à?

- Ừ!

Cao Lôì Hoa gật đầu, Nguyệt Sur là đứa con ỏn trọng nhất. Tuy rằng tuổi của hắn không lớn, nhưng cách hành sự của hắn lại mang phong cách của người bề trên. Nhưng dường như thoe đám dong binh này nói, thân làm thú nhân vương giả, nó cũng phải suy nghĩ nhiều lắm. Khi nó ra tay cũng phải nhìn trước nhìn sau, không biết Nguyệt Sur sẽ chọn như thế nào? Không thèm để ý mà dẹp loạn hồ tộc, hay là kiên nhẫn chờ “ma vũ hội” trôi qua?

“ Có nên giúp con một chút không nhỉ?”

Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

- Đi thôi.

Dường như mọi người cũng đã ăn xong, Cao Lôì Hoa liền đứng lên nói.

Đám người Saga gật đầu rồi đi theo Cao Lôì Hoa hướng ra ngoài cửa.

Ngay khi Cao Lôì Hoa bước ra khỏi cửa, Cao Lôì Hoa liền dừng lại. Bởi vì lão Cao đã nghe được một tin tức rất hữu ích.

- Máy người nghe gì chưa? Máy ngày trước ở Y Đức Lỗ vương quốc (vương quốc lấy Phong thần làm tín ngưỡng) xuất hiện phong xà nắm giữ sức mạnh của thần. Sáng nay vừa xuất hiện trên đầu chúng ta.

Một lão dong binh nói.

- Cái mà lão nói chính là phong xà – hóa thân của Phong Thần ở Y Đức Lỗ vương quốc?

Mạo hiểm giả kia hỏi lại.

Phong xà? Nghe thấy hai chữ này, Cao Lôì Hoa liền ngừng chân lại.

- Xin hỏi.

Cao Lôì Hoa mỉm cười nói với lão dong binh:

- Chuyện về phong xà là như thế nào?

- Tiểu huynh đệ là người bên ngoài tới đúng không?

Lão dong binh kia đánh giá Cao Lôì Hoa rồi cười nói.

- Vâng.

Cao Lôì Hoa gật đầu.

- A, chuyện cậu hỏi tôi biết. Chuyện này đã sớm lan ra đây rồi. Nói tới Phong xà, thì phải kể tới đó vài ngày trước. Nó từng xuất hiện ở Y Đức Lỗ vương quốc, rồi triển khai sức mạnh của thần. Rồi được người dân của Y Đức Lỗ vương quốc coi là hóa thân của thần. Khi chiều nay, chúng ta qua nói này, thì thấy nó chạy đến từ hướng kia.

Lão dong binh chỉ một hướng cho Cao Lôì Hoa.

Nhìn phương hướng mà lão dong binh chỉ. Trong lòng Cao Lôì Hoa liền động dậy, bởi vì phương hướng mà lão chỉ chính là hướng của Lôì Thần điện.

- Vị lão ca này, cho hỏi nó đi về hướng nào?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ha ha, điều này còn phải hỏi sao? Tự dung là phải đi thẳng rồi! Cũng phải nói, tốc độ của phong xà thật quá nhanh. Chỉ trong chớp mắt đã vượt qua tầm nhìn của bọn ta.

Lão dong binh cười nói với Cao Lôi Hoa.

Việc này Cao Lôi Hoa có thể khẳng định. Phong xà này chính là phong xà vừa thoát khỏi bàn tay hắn. Không ngờ hay không bằng hên, nó lại tới nơi Cao Lôi Hoa chuẩn bị đến – ác ma chiêu trạch.

- Cảm ơn lão ca.

Cao Lôi Hoa đưa vài kim tệ cho lão dong binh:

- Đây là huynh đệ tôi mời lão tiên uống rượu.

- Ha ha

Lão dong binh cũng không khách khí tiếp nhận kim tệ của Cao Lôi Hoa.

Khi lão còn đang cười, đám người Cao Lôi Hoa đã nhanh chóng tới một vùng hẻo lánh.

Nghe được lời nói của lão dong binh kia, Cao Lôi Hoa đã nhận ra một việc. Dường như ma thú có thần cách đã dùng phương pháp trá hình để khống chế các quốc gia nhân loại. Cũng không biết bọn chúng có chủ ý gì.

Nhưng tất cả mọi chuyện đều được giải đáp trên người phong xà! Cao Lôi Hoa nhếch miệng cười. Tên phong xà kia cũng thật xui xẻo. Thiên hạ rộng lớn, đi đâu không đi lại đi tới ác ma chiêu trạch. Điều này thật giống với câu nói ở Địa Cầu: Thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại vào...

... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 387

Đừng Làm Phiền Người Nào Tên Là Cao Lôì Hoa.

Ba, lời của lão dong binh kia thì tên đó đúng là tên phong xà đã chạy trốn. Sau khi đi ra khỏi nhà trọ, Saga nói.

- Đó chính là phong xà.

Cao Lôì Hoa gật đầu nói:

- Không nghĩ phong xà lại chạy về hướng đó. Chắc, có lẽ cũng do vận khí của chúng ta. Lần này sẽ không cho nó chạy thoát nữa.

- Đi thôi các con! Hết giờ nghỉ rồi!

Cao Lôì Hoa cười nói.

Cầu Cầu bay lên không trung rồi biến thành Tứ Dực Ngân Phi Long thật lớn.

Mọi người trong Dong binh trấn đều hét lên, còn bốn người vẫn bình thản nhảy lên lưng Cầu Cầu.

- Cầu Cầu, dùng toàn lực phi hành.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Cầu Cầu:

- Lần này không thể để cho phong xà chạy thoát.

- Rống!!

Cảm thấy được ý tứ của Cao Lôì Hoa, Cầu Cầu rống lớn một tiếng rồi phóng đi cất lực... ..

Theo chỉ dẫn của Cao Lôì Hoa, Cầu Cầu cứ bay thẳng về phía trước.

Cuối cùng, bọn họ đã tới được “ một trong mười cấm địa ” – ác ma chiêu trạch.

- Ách, ba ời, nơi này là ác ma chiêu trạch?

Saga kinh ngạc nhiên mặt đất bạt ngàn. Tuy rằng chưa bao giờ đến đây, nhưng địa phương này là một trong “Thập đại cấm địa”, mọi người trên đại lục cũng phải có kiến thức nhất định về những đại phương này. Mỗi trường học cũng phải giảng giải kỹ về điều này. Thân là học sinh của học viện Ma võ thánh Peter, Saga liếc mắt cũng có thể nhận ra đây là ác ma triệu trạch. Thiên đường của ác thú, nơi có vô số cạm bẫy thiên nhiên, là cơn ác mộng của loài người. Trừ bỏ những ma thú trong đó ra, không ai biết rõ trong đây có bao nhiêu cạm bẫy.

Nhưng sự đáng sợ của ác ma triều trạch không phải là vì số lượng lớn ma thú. Mà nguyên nhân làm người ta sợ hãi là đám ma thú này không hề là chúa tể của địa phương này.

Bởi vì, gần đây trong ác ma triều trạch xuất hiện một nhóm người đến đây với mục đích bất hảo. Ma thú trong ác ma triều trạch lâm vào tình thế không tốt, bị rơi vào vị thế của kẻ bị săn đuổi. Vấn đề sinh tồn của bọn chúng đã bị đe dọa nghiêm trọng.

Đám người này không phải là ai khác mà chính là một vạn tín đồ của Cao Lôì Hoa – Độc Nhân Cự Nhân.

Đám Độc Nhân Cự Nhân nay là hậu duệ của Thái Thân cự nhân thời kỳ viễn cổ. Mỗi người bọn họ đều có lực lượng xé đôi cự long!

Nếu chỉ nói về khả năng công kích vật lý, cho dù cự long cũng không phải là đối thủ của họ. May ra chỉ có thú nhân kiêu ngạo trong truyền thuyết “Hoàng kim bỉ mông thú” mới có thể đấu cùng họ.

- Tới rồi, chính là nơi này. Chuẩn bị hạ xuống thôi Cầu Cầu.

Cao Lôì Hoa nói.

- Rống!! Rõ.

Cầu Cầu lên tiếng rồi lao xuống đất.

Khi đang hạ xuống, một tiếng gầm gừ truyền vào tai bọn họ.

Cao Lôì Hoa đưa mắt nhìn địa phương vừa phát ra thanh âm.

- Ách!!

Khi nhìn xuống, hần lập tức nở nụ cười.

Nhìn xuống, ở một mảnh đất trống, nơi có khoảng gần một trăm tên Độc Nhân Cự Nhân. Mà ở giữa bọn họ chính là một cự xà màu xanh đang rống lớn.

Mà cự xà dưới chân đám cự nhân này, muốn trốn thoát nhưng mà hữu tâm vô lực. Tuy rằng nó còn mạnh hơn nhiều đám cự nhân này. Nhưng số lượng của đám Độc Nhân Cự Nhân này nhiều lắm. Gần một trăm tên ép lên nó, cho dù nó muốn động cũng không động được.

- Là tên phong xà kia.

Sau khi nhìn thấy con cự xà này, Cao Lôì Hoa chột khăn trương. Phải biết rằng, nó là ma thú bậc tám nắm giữ thần cách. Mà Độc Nhân Cự Nhân cũng chỉ coi là siêu cấp ma thú mà thôi. Cấp bảy và cấp tám, không thể nào so sánh được.

Cho dù hiện tại, phong xà có yếu thế nào, nhưng cũng không phải đám cự nhân có thể đối phó được. Nghĩ vậy, Cao Lôì Hoa liền bảo Cầu Cầu giảm tốc độ lại... ..

- Lôì thần vĩ đại tại thượng! Cảm ơn ngày đã mang cho chúng con một bữa ăn tối như thế này.

Có thể phát ra thanh âm như thế này chỉ có tộc trưởng của bộ tộc Độc Nhân Cự Nhân – A Nặc. Đắc. Thi Ngõa Tân Cách.

Mà khi phong xà nghe được hai từ “ bữa tối”, nó lập tức sợ hãi. Chẳng lẽ nó đường đường là một phong xà thần cấp mà bị mấy tên gia hỏa này ăn vào bụng chứ. Phong xà rất hạn, nó mở miệng ra cắn về phía trước

- Pi! Đây là vị gì!

Sau khi cắn một miếng, nó liền há mồm ra.

Vật nó ăn vào như những thứ chất thải, khiến nó thấy ghê tởm một trận.

- A, aa aa!!!

Lôi thần vĩ đại tại thượng, tộc trưởng, tôi bị con rắn này cắn một phát.

Một tên Độc Nhãn Cự Nhân hét lên.

- A, Lôi thần vĩ đại tại thượng. Tiểu An đáng thương, nó cắn được người sao?

A Nặc khản trương nói.

- Lôi thần vĩ đại tại thượng, con rắn đáng ghét này đã cắn ta. Không biết nó có độc không.

Độc Nhãn Cự Nhân kia trả lời.

- Lôi Thần vĩ đại tại thượng. Con rắn này dám cắn người, đêm nay cho người toàn bộ xông rắn. Nó dám cắn người, thì người cắn lại xông nó...

A Nặc nói:

- Các huynh đệ làm thịt con rắn kia.

-

Đứng trên không trung, Cao Lôi Hoa cùng Saga ngơ ngốc mấy trăm tên dờ hơi ở dưới đất.

- Trời ơi, Lôi thần tại thượng, không được rồi, hắn sắp phải liều mạng.

- Sợ cái gì!! Chúng ta có trăm người ở đây, sao phải sợ nó liều mạng!

A Nặc giận giữ hét lên:

- Ra tay, đập chết con rắn này.

Uỳnh Uỳnh!

Dưới mệnh lệnh của tộc trưởng A Nặc, mấy trăm cánh tay hùng hục đập lên người phong xà.

Bị đám Độc Nhãn Cự Nhân này đánh đập, phong xà cũng dùng giấy dựa lại.

- Ha ha, Lôi thần tại thượng, nó đã nằm trên thớt rồi. Bữa tối, chúng ta tới đây.

A Nặc cười điên cuồng.

Chẳng lẽ phong xà đã chết rồi?

Đương nhiên không phải. Dựa vào thân thể thần cấp của nó, không thể chết yếu như vậy được.! Cho dù hiện tại nó không có một chút sức mạnh nào, nhưng cũng không thể chết dễ dàng thế được.

Sở dĩ nó không hành động vì nó muốn ngưng tụ sức mạnh cuối cùng của mình.

Tồn tại bậc tám có sự tôn nghiêm của chính bọn họ.

Trong trận chiến với Cao Lôi Hoa, phong xà đã mất đi xà châu. Điều này khiến nó mất đi phần lớn sức lực. Nhưng hiện tại nếu muốn có được lực lượng nó chỉ còn một cách, đó là thiêu đốt thân cách để lấy lại lực lượng! Đây là một phương pháp lấy được lực lượng mà hủy diệt chính mình.

Thiêu đốt thân cách tuy có thể tạm thời có sức mạnh hùng hậu nhưng sau này nó sẽ tạo thành một tổn thương vĩnh cửu. Thậm chí cả đời sẽ không bao giờ tiến giai được nữa.

Nhưng hiện giờ, phong xà không còn sự lựa chọn nào khác.

- Tê!!!!

Phong xà kêu lên một tiếng. Một ngọn lửa màu xanh ở phía đan điền bỗng xuất hiện. Một cỗ lực lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể của phong xà trào ra.

- Rống!!!!

Phong xà kêu lên một tiếng, thật không thể tưởng tượng được làm sao mà một con rắn có thể kêu lên một tiếng như vậy.

Nắm giữ lực lượng hùng mạnh, thân thể phong xà run lên!

Mấy trăm tên Độc Nhãn Cự Nhân đều bị hất ra.

- Đồ xấu xí nhà các người, tất cả hãy chết đi.

Phong xà mở to cặp mắt mình nhìn chăm chăm vào hơn một trăm tên Độc Nhãn Cự Nhân.

- Tộc trưởng, chúng ta nên làm thế nào bây giờ. Sau khi bò dậy, đám độc nhãn cự nhân xoay người hỏi tộc trưởng, Tất cả bọn họ đều cảm giác được lực lượng trên người cự xà. Đây là cỗ lực lượng khiến Độc Nhãn Cự Nhân cảm thấy sợ hãi. Đây là thần lực!

- Bây giờ!

Hai tay của A Nặc hợp lại trước ngực rồi nói:

- Giờ đây, việc chúng ta phải làm chính là cầu nguyện... Lôi Thần vạn năng, cầu xin người cứu con dân đáng thương của người... ..

-.....

Cao Lôi Hoa đứng trên không trung, ngao ngán lắc đầu, rồi lao về phía phong xà.

- Hống!!!!

Phong xà rít lên một tiếng. Nó nhanh chóng tích tụ lực lượng. Đám Độc Nhãn Cự Nhân này phải trả giá cho những việc họ gây ra.

- Chết đi cho ta!!!

Phong xà gào lên một tiếng. Nó lao nhanh như chớp về đám người Độc Nhãn Cự Nhân. Nếu bị đánh trúng, cho dù làm Độc Nhãn Cự Nhân cũng bị tan xương nát thịt mà thôi.

Ngay khi phong xà muốn trả thù, thì một ánh sáng chói mắt màu trắng xuất hiện. Đó là một mái tóc màu trắng.

Lúc đó, một cánh tay đã giữ lấy đầu của phong xà.

Ngay sau đó, phong xà liền cảm thấy một lực lượng khủng bố từ cánh tay

đó truyền tới, khiến nó không thể cử động.

- Là người!

Phong xà nhìn Cao Lôi Hoa nói.

- Hiện tại, xem người chạy đi đường nào.

- Tê!!!!!!

Phong xà rít lên một tiếng, trong mắt nó hiện lên một tia âm đạm.

Cao Lôi Hoa duỗi tay phải ra nói:

- Ta cho người cơ hội sống cuối cùng. Hiện tại ký khế ước với ta.

- Khắc khắc! Có phải không lấy được tin tức trên người Sâm Lâm Thụ Yêu nên người muốn lấy tin tức từ ta?

Phong xà khinh thường nói.

- Chính vậy!

Cao Lôi Hoa cũng không phủ nhận:

- Ta nói lại lần nữa, sống hay chết, người chọn đi.

- Muốn lấy tin tức từ trên người ta sao?

Phong xà nhìn chằm chằm vào Cao Lôi Hoa rồi đột nhiên rít lên:

- Nằm mơ đi.

- Muốn phản kháng sao?

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng:

- Người tưởng rằng người có năng lực phản kháng sao?

- Ta không năng lực để phản kháng.

Phong xà lộ lên một tia điên cuồng:

- Vậy nên chúng ta nên cùng xuống địa ngục thôi.

Trong nháy mắt, thân thể của phong xà đỏ lên, và dần dần bành trướng.

Cao Lôi Hoa biến sắc, hắn cũng thể ngờ được, nó lại muốn tự bạo...

....

Trong một tòa cô đảo.

- Đại thống lĩnh, khí tức của phong xà đã biến mất. Tính cả Thương Thiên Chi Lang và Đại Địa Chi Hùng, đến bây giờ chúng ta đã mất ba ma thú cấp bậc thần cấp.

Một thân ảnh to lớn cúi đầu xuống, rồi ngược mắt lên nhìn thân ảnh nhỏ bé khác.

- Ta biết rồi!

Thanh ảnh nhỏ bé kia đứng lên. Cả người hắn được trùm lên bởi một chiếc áo choàng rộng thùng thình. Chỉ có thể mơ hồ thấy được lộ ra mái tóc màu đỏ. Trên đại lục người có mái tóc đỏ không nhiều. Có thể giống như Cao Lôi Hoa với mái tóc bạc.

- Xem ra có vị thần hùng mạnh đã ra mặt. Phân phó xuống bên dưới, giảm tần suất hành động về thần cách đi.

Thân ảnh tóc hồng bước lên vài bước rồi nói:

- Bây giờ, việc của Thú Nhân đế quốc là quan trọng hơn cả.

- Rõ, đại thống lĩnh.

Thân ảnh to như ngọn núi kia tôn kính nói.

- À, Tiểu Kim, chuyện Thú Nhân quốc thế nào rồi!

Nhân ảnh tóc đỏ nói.

- Như ngài phân phó, chúng tôi đã dựa vào quốc gia nhân loại, khiến cho hồ tộc độc lập. Phỏng chừng trong khoảng thời gian này, Thú hoàng “Nguyệt Sư” cùng Lực lượng chi thần “Tra Lý” cũng sẽ đều bị nó chú ý. Hồ tộc sẽ kéo được họ một thời gian.

- Người làm tốt lắm. Cố gắng khiến Tra Lý cách xa ra khỏi chúng ta. Hiện giờ chúng ta không thể trêu chọc hắn được. Nên phải tận lực tránh hắn ra.

Thân ảnh tóc hồng nhẹ giọng nói.

- Rõ! Đại thống lĩnh!

Thân ảnh to lớn cung kính nói.

- Không có việc gì nữa thì người lui đi. Phỏng chừng, mấy ngày sau ta còn phải trở về Thần giới một chuyến.

Thân ảnh tóc hồng nói.

- Đại thống lĩnh, có một việc tôi muốn nói với ngài.

Tiểu Kim dường như nhớ tới cái gì nên nói.

- Nói đi. Có chuyện gì? Thân ảnh tóc hồng nói.

- Về Thú nhân quốc vương, Nguyệt Sư.

Tiểu Kim bước lên một bước, lộ ra bộ dáng chân thật của hắn. Hắn có một bộ lông màu vàng, chân voi, lưng gấu. Nếu có thú nhân tới đây bọn họ sẽ biết đây là ai. Đây là niềm kiêu ngạo của thú nhân đế quốc. Hoàng Kim Bĩ Mông!!!

- Có vấn đề gì sao?

Thân ảnh tóc hồng hỏi.

- Nói chính xác hơn, thì là về phụ thân của Nguyệt Sư. . Đó là một người tên là Cao Lôi Hoa.

Hoàng kim bĩ mông nói:

- Căn cứ vào tin tức tình báo của chúng tôi. Thực lực của nam nhân này rất khủng bố. Hơn nữa tính của hắn cũng rất tiêu cực. Hắn bao che cho cả những đứa con của mình. Nếu hắn biết hồ tộc trong thú nhân đế quốc muốn độc lập, có lẽ hắn sẽ động tay vào. Đến lúc đó, nếu hắn đi vào trong Thú Nhân đế quốc, liệu có gây ra ảnh hưởng cho chúng ta không? Cho nên tôi nghĩ, nên làm gì đó với hắn, để lúc đó tránh khỏi chuyện không ngờ.

- Cao Lôi Hoa?

Nghe được cái tên này. Thân ảnh tóc hồng chợt dừng lại.

- Đúng vậy, đại thống lĩnh.

Hoàng Kim Bĩ Mông

- Có phải Cao Lôi Hoa là một tên trẻ tuổi với mái tóc bạc?

Đại thống lĩnh tóc hồng nghe thấy tên Cao Lôi Hoa liền thất thố một chút.

- Vàng. Đại thống lĩnh. Đó là nam nhân tóc bạc.

Hoàng Kim Bĩ Mông nghi hoặc nhìn đại thống lĩnh. Khi nghe thấy tên Cao Lôi Hoa, dường như hần có chút cổ quái.

- Cao Lôi Hoa.

Đại thống lĩnh nhẹ giọng nói, rồi mỉm cười:

- Tiểu kim, ngươi hạ lệnh xuống bên dưới. Ước thúc thuộc hạ của ngươi, đừng bao giờ xung đột với hần. Kể cả con hần, Nguyệt Sur cũng vậy. Tận lực tránh xa hần ra.. Đừng có trêu tên đó là được. Nếu gặp phải hần, điều này lại khiến ta đau đầu.

- Rõ, đại thống lĩnh.

Hoàng kim Bĩ mông hô to một tiếng. Đối với mệnh lệnh của Đại thống lĩnh, hần không bao giờ suy nghĩ là đúng hay sai, hần chỉ biết chấp hành nó. Bởi vì, đại thống lĩnh đáng để Hoàng kim bĩ mông làm như vậy.

- Không nghĩ được, quốc vương của Thú nhân đế quốc lại là con của hần, hi hi.

Thân ảnh tóc hồng khẽ cười một tiếng. Trên mặt hần xuất hiện một tia xấu hổ....

- Tiểu kim, ngươi chuẩn bị đi. Ngày tám tháng tám sắp tới rồi, thành công hay thất bại đều phải trông vào ngày đó.

Thân ảnh tóc hồng xoay người lại rồi chìm vào bóng tối....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 388

Con Rât Nhớ Ba.

Còn nữa, Tiểu Kim, người phái người đi thăm dò xem ai đã hạ sát thương thiên cự lang, đại địa chi hùng cùng phong xà.

Thân ảnh tóc hồng vừa đi vừa nói với Hoàng Kim Bĩ mộng:

- Tuy nhiên, khi tra được đó là ai, các người cũng đừng động thủ, đợi ta trở về rồi nói tiếp.

- Rõ, đại thống lĩnh. Tôi sẽ cố gắng tìm ra tên đã giết bọn họ.

Hoàng kim bĩ mộng khom người xuống rồi nói.

Thân ảnh kia gật đầu rồi đi về phía trước. Một lúc có thể tiêu diệt được cả Thương Thiên Cự Lang và Đại Địa Chi Hùng rồi buổi chiều lại giết tiếp Phong xà. Lực lượng như vậy, không phải vị thần bình thường có thể nắm giữ. Vậy nên, hiện giờ dù có tra được hung thủ là ai thì cũng phải đợi hãn về mới giải quyết được.

Tuy nhiên Đại thống lĩnh tóc hồng, cùng hoàng kim bĩ mộng vẫn chưa biết, người giết ba tên kia chính là người mà Đại thống lĩnh vừa nói không nên trêu chọc – Cao Lôì Hoa.

Ác ma triều trạch.

Cảm giác mình đã bị nhục mạ quá đáng, phong xà then quá hóa giận!!

Hắn đã lựa chọn tự bạo để đồng vu quy tận!

- Trời ơi, quả nhiên cùng đường dứt dậu.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy gan của phong xà cũng không phải lớn lắm, mà hắn lại chọn đồng vu quy tận. Tuy biết trước nó sẽ phản kháng, nhưng Cao Lôì Hoa cũng không ngờ được nó lại lựa chọn tự bạo.

Một ma thú cấp thần tự bạo, uy lực không thể xem thường. Nếu mà làm không tốt, thì mấy đứa trẻ và hơn một trăm tên Độc Nhãn Cự Nhân sẽ bị tên phong xà kéo xuống địa ngục hết mất.

- Chạy đi!

Cao Lôì Hoa quay người hét lớn với nhóm người Độc Nhãn Cự Nhân và Saga.

Nhóm người Độc Nhãn Cự Nhân cùng Saga cũng không chậm. Không

cần Cao Lôì Hoa phải nói, hoàng kim Slime Cầu Cầu nhanh chóng hóa thành Tứ Dực Ngân Phi Long, kéo bao người Saga bay ra xa. Nhóm Độc Nhãn Cự Nhân cũng nhanh chóng nhấc chân chạy ra xa.

Ngay khi nhóm người Saga cùng Độc Nhãn Cự Nhân vừa bắt đầu chạy trốn, thân thể phong xà bỗng bành trướng ra, rồi nổ như một quả bom nguyên tử.

-Ầm!!!!

Một vòng khí lan tỏa ra khắp bốn phía.

Mấy cây đại thụ ở gần trung tâm vụ nổ bị giật gốc, bay lên như điều đứt dây rồi tan biến. Một số loại tiểu ma thú cũng không chịu nổi sức ép của vụ nổ, chỉ trong nháy mắt tan biến.

Nhìn uy lực của tự bạo, Cao Lôì Hoa lú lủi. Uy lực còn mạnh hơn cả vũ khí hạt nhân ở trái đất gấp mấy lần. Nếu để nó chạm vào mặt đất thì có lẽ, toàn bộ ác ma triều trạch sẽ bị nó phá hủy hết.

- Chạy không kịp rồi.

Nhóm Độc Nhãn Cự Nhân đã chạy chậm nửa nhịp, bọn họ đã cảm giác được cỗ năng lượng bùng cháy phía sau lưng họ.

- Lôì Thần đại nhân!!! Ahh!!! Ohh! Help!!!! Cứu!!!!

- Ách!!!

Nghe được lời kêu cứu thảm thiết của A Nặc. Cao Lôì Hoa đành quay người lại, đối mặt với năng lượng tự bạo.

- Làm gì bây giờ?

Trong đầu Cao Lôì Hoa hiện lên vài cách chế trụ phương pháp tự bạo này.

Dùng lực lượng của mình ép cỗ năng lượng kia xuống? Hay là dùng sức mạnh của mình chặn vụ nổ lại.

Không, không được. Cao Lôì Hoa nhanh chóng phủ quyết ý tưởng này. Tuy rằng phương pháp này đơn giản và hiệu quả. Nhưng đây mới chỉ là nói, chỉ sợ không đợi hấn ngăn chặn, lực lượng của vụ tự bạo đã ảnh hưởng đến nhóm Độc Nhãn Cự Nhân rồi.

Xem ra chỉ còn có cách này!

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói. Hấn bắt đầu ngưng tụ lực lượng của không gian pháp tắc. Tuy rằng có thể sẽ gây ra hậu quả khôn lường. Nhưng hiện tại, Cao Lôì Hoa không thể quản nhiều như vậy.

- Mở ra, không gian.

Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng. Hai tay của hấn dang rộng ra.

Trước lời nói của Cao Lôì Hoa, một cái khe thật lớn hiện ra trước mặt Cao Lôì Hoa. Cái khe không gian không ngừng mở rộng ra. Nếu ở từ xa có thể thấy được có một cái miệng khổng lồ đang chuẩn bị nuốt cỗ năng lượng tự bạo đó.

Dưới sự khống chế của Cao Lôì Hoa, cái miệng đen ngòm này ăn toàn bộ

hết tất cả. Sau khi khe không gian biến mất, khung cảnh ác ma triều trạch trở về nguyên trạng. Đường như chưa từng xuất hiện khe không gian.

- Phù ... phù!!!

Hai mắt Cao Lôì Hoa hiện ra những tơ máu. Mẹ kiếp! Mở ra cái khe không gian to như vậy thật khiến hắn tôn thọ. Tuy nhiên, hắn cũng đã hóa giải được lực tự bạo của phong xà.

Nhìn nơi mà phong xà tự bạo, giờ đây đã xuất hiện mỗi cái lỗ cực sâu. Một khối thiên thạch rơi xuống khiến làn khói đen không ngừng bốc lên.

Nếu có người tới đây, có lẽ họ sẽ tưởng nơi đây vị một hòn thiên thạch rất lớn rơi trúng.

Cao Lôì Hoa ngồi bệt xuống đất, lần này xé rách không gian quá lớn. Lão Cao cảm thấy thân lực trong cơ thể dường như hoàn toàn bị rút sạch.

Nhưng người xưa đã nói “nhân họa đắc phúc” Trải qua hai lần sử dụng không gian pháp tắc, Cao Lôì Hoa có cảm giác được mình đã thành thực hơn nhiều

- Oa, ba, người làm như thế nào vậy?

Saga nhảy từ trên lưng Cầu Cầu xuống, nó nhìn chiếu hổ rồi cảm thán nói:

- Lực nổ mạnh như vậy làm sao mà ba cản được?

- Dùng năng lực của không gian pháp tắc đem toàn bộ vụ nổ dời đi.

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Tuy nhên, nếu có cách khác, ta sẽ không lựa chọn cách này.

Cao Lôì Hoa nhìn thiên thạch trước mặt. Lực lượng không gian cũng không thể làm biến mất năng lượng tự bạo, mà chỉ có thể đem nó dời đi nơi khác.

Cho nên, vừa lúc lấy năng lượng của phong xà đã bị truyền đi, lão Cao cũng không biết được. Phải biết rằng hắn còn chưa có khả năng dùng không gian pháp tắc chính xác như vậy.

Có lẽ cỗ lực lượng đó sẽ chuyển đến một nơi mà không ai biết, mà cũng có lẽ nó đã xuất hiện ở nơi có nhiều người. Có thể lại chuyển lên vũ trụ. Ai biết được chứ.

- Ba, nếu vụ tự bạo này có thể truyền tới quốc gia nhân loại, thì không phải sẽ hại chết rất nhiều người sao?

Quang Minh thánh nữ Bích Lệ Ti nhảy xuống khỏi lưng Cầu Cầu rồi cẩn thận hỏi.

- Ấc, chắc là không thể.

Lão Cao nhún vai nói, đối với người con dâu lương thiện này, Cao Lôì Hoa tự nhiên sẽ không nói ra. Lão Cao chỉ có thể xác định là không mang lực tự bạo tới Quang Minh đế quốc và Băng Tuyết đế quốc. Tuy rằng hắn không đủ chính xác nhưng về phương hướng hắn vẫn có thể nắm giữ.

- A!! Lôì Thần vĩ đại!!

A Nặc lao đến trước mặt Cao Lôi Hoa rồi nói ra một tràng, vỗ mông Cao Lôi Hoa.

- Hừ!!! Cao Lôi Hoa run lên, da gà nổi lên:

- Có chuyện gì nói mau!

- Lôi Thần vĩ đại, lần này ngài tới để mang chúng tôi đi sao?

A Nặc muốn đem lời trong lòng mình nói ra. Hắn muốn theo lão Cao rời khỏi ác ma triều trạch. Ở mấy tháng trong này, A Nặc cảm thấy miệng của mình đã nhạt đi nhiều.

Từ khi từ Tử Nguyệt tinh tới đây, sau hồi cùng ma tộc chiến đấu. A Nặc đã tưởng vận mệnh của họ đã khác. Nhưng Cao Lôi Hoa lại đưa bọn họ từ Tử Nguyệt Tinh tới ác ma triều trạch. Bọn họ không chịu nổi khi ở nơi này. Nhóm người Độc Nhân Cự Nhân muốn chiến đấu.

Không có biện pháp, Độc Nhân Cự Nhân giống thú nhân, trời sinh đều là dũng sĩ. Bọn họ vì chiến đấu mà sinh ra, cũng vì chiến mà chết đi. Nên khi thấy phong xà hùng mạnh, bọn họ đã ra đứng quanh nó. Không phải bọn họ không biết phong xà rất mạnh. Bọn họ hoàn toàn cảm giác được sự hùng mạnh của phong xà. Nhưng khát vọng chiến đấu đã bùng lên, khiến bọn họ phải đấu một trận với phong xà...

- Các người muốn theo ta rời khỏi nơi này.

Cao Lôi Hoa cũng đang thầm nghĩ trong lòng có nên đưa đám Độc Nhân Cự Nhân này ra khỏi ác ma triều trạch không.

- A, Lôi thần đại nhân vĩ đại! Chúng con khâm phục trí tuệ của ngài.

A Nặc nói:

- Chúng con muốn ra khỏi đây. Chúng con không muốn ở cái nơi khỉ ho cò gáy này. Lôi Thần vĩ đại! Xin ngài hiểu cho bọn con!! A Nặc nguyện ý làm tùy tùng của ngài, quét bỏ tất cả những bọn dị giáo đồ! Cái gì mà là Quang Minh Thần tín đồ, Hải Hoàng tín đồ, cái gì mà Hỏa Thần tín đồ, Băng Tuyết Nữ Thần tín đồ, cái gì mà Lực lượng chi thần, Vong Linh Nữ Thần tín đồ. A Nặc sẽ đem bọn chúng giết hết.

A Nặc đã nói tất cả tên các vị thần, khiến cho sắc mặt của lão Cao càng ngày càng khó coi. Tại sao lại thế... Quang Minh Thần tín đồ... Con dâu của hắn chính là Quang Minh Thánh Nữ - tín đồ trung thành nhất của Quang Minh Thần!! Hỏa Thần? Đó là người hầu trung thành nhất của hắn. Về phần Vong Linh Nữ Thần và Thần Thú, thì càng không cần phải nói. Hải hoàng? Chính là bố vợ của hắn. Còn Băng Tuyết Nữ thần? Nếu không có vấn đề gì xảy ra thì đó chính là người yêu duy nhất của hắn tại thế giới này – Tĩnh Tâm, tân nhiệm Băng Tuyết Nữ Thần!!!

Trong lời nói của A Nặc, tất cả các vị thần đều có liên quan tới lão Cao...

...

- Ka kaka!! Slime!!!

Slime lại biến nhỏ, nhảy lên vai Cao Lôi Hoa rồi cười hô hô với tên thủ

lĩnh ngọc ngạch trước mặt.

- Khụ khụ!! Xem ra, chuyện đưa các người ra khỏi đây thì đợi mấy ngày sau đi.

Cao Lô Hoa nghiêm mặt lại, rồi nói với A Nặc:

- Hiện tại chúng ta đi đảo không trung có chút chuyện, ta còn một số việc phải giải quyết.

- A? Lô Thần, ngài không muốn chúng con có thể ra ngoài sao?

A Nặc hô lên, nhưng rồi cũng chỉ rầu rĩ cúi xuống.

A Nặc không biết tại sao Lô Thần, vừa rồi còn muốn dẫn bọn hắn ra ngoài mà giờ này sắc mặt lại thay đổi hẳn? Sau này, mãi đến khi A Nặc biết được, trong lời nói của mình có bao nhiêu sự xúc phạm. Thì hắn mới biết được Cao Lô Hoa cấp cho hắn bao nhiêu mặt mũi... ..

- Đi thôi! Phong xà cũng đã tự bạo. Chúng ta đem Jennifer Aniston an bài lên đảo không trung, rồi đi thú nhân đế quốc.

Cao Lô Hoa nói. Phong xà đã chết, toàn bộ manh mối đều đã bị chặt đứt. Hiện tại nếu bọn họ muốn tìm manh mối thì cũng chỉ có thể đến Thú Nhân đế quốc mà thôi. Sâm Lâm Thụ Yêu đã từng nói, dường như đám ma thú này muốn tới Thú Nhân đế quốc để lấy vật gì đó.

Bỉ Mông đế quốc, Lai Nhân thành.

Trước mặt thú hoàng Nguyệt Sư đang bày một chồng tư liệu. Đây là những hành động sắp tới của hồ tộc. “Lôi tổ” của ba không hồ là tổ chức tình báo và sát thủ lớn mạnh nhất thế giới. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã có thể thui lại hết các tình báo. Tại chồng tư liệu dày cộp này, toàn bộ nói về những người trong hồ tộc. Bao gồm những nhân vật trọng yếu hay những người quan hệ mật thiết với hồ tộc... ..

-Hừ hừ!!

Nguyệt Sư cười lạnh:

- Đám người này thật tốt, không ngờ dám khi dễ thú nhân tộc chúng ta?!!

Nguyệt Sư tùy tiện lấy ra một phần tư liệu. Phần tư liệu này chính là về thủ lĩnh của hồ tộc, Giáo hoàng của thú thần điện – Hồ Mạnh. Theo tình báo của thành viên Lôi tổ, có vài quốc gia đã cử đại sứ đến muốn giúp đỡ hồ tộc độc lập. Còn có một tổ chức tên là “thương nghiệp liên minh” còn tỏ ý sẽ tài trợ kinh phí cho hồ tộc.

- Nhân loại đáng chết, bọn họ không sợ chúng ta xử lý chúng sao?

Một ít tướng lĩnh giận dữ nói.

- Bệ hạ ngài nói đi, hiện giờ chúng ta nên làm thế nào?

Mấy tên tướng lĩnh cắn răng nói:

- Chỉ cần bệ hạ nói một câu chúng ta sẽ đem quốc gia đó xử lý!! Dám xúc phạm quyền thế của Bỉ Mông chúng ta!

- HỒ, mọi người bình tĩnh. Bây giờ chưa phải là lúc đánh bọn họ.

Nguyệt Sư day hai huyết thái dương của mình rồi nói:

- Trước hết phái sứ giả tới truyền đạt tới cho bọn họ sự bất mãn của Thú nhân đế quốc với những hành vi của họ.

- Bệ hạ, nếu bọn họ dám bắt nạt chúng ta, thì tại sao chúng ta không xử lý bọn họ!! Tỏ vẻ bất mãn trước bọn họ không có hữu dụng đâu!!

Lão ngư nhân nắm chặt tay nói:

- Bệ hạ không cần lo lắng điều gì cả, chỉ cần ngài nói một câu, lão ngư ta sẽ san bằng cả quốc gia đó! Nếu không làm được, ta nguyện mang đầu ta trao cho ngài!!!

Lão ngư vừa nói xong, đám thú binh đằng sau cũng nhao nhao lên đòi mang quân đi xuất chinh.

- Mọi người đừng manh động, tôi cam đoan, bọn họ chắc chắn sẽ phải trả giá cho hành động của mình. Vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Nhìn đám người đang kích động, Nguyệt Sư cười khổ không ngừng:

- Sự việc của đám quốc gia nhân loại, việc chúng ta cần giải quyết trước mắt là giải quyết chuyện hồ tộc. Hơn nữa phải giải quyết trước ngày mừng tám tháng tám. Vì thể diện của thú tộc, mong mọi người hãy hiểu cho ta.

- Rõ, bệ hạ!

Đám tướng lĩnh gật đầu, cũng không nói gì thêm. Nhưng trong mắt họ vẫn hiện lên sự bất cam.

Nguyệt Sư cười khổ, hẳn cảm thấy có chút bất đắc dĩ. Thân là vua của một nước, việc mà Nguyệt Sư phải suy xét cũng nhiều lắm nếu, chuyện này hẳn mà xử lý không tốt, có thể sẽ khiến Thú Nhân đế quốc phải chịu sự tấn công của toàn bộ các quốc gia nhân loại. Mà chuyện này Nguyệt Sư cũng không hy vọng xảy ra. Tuy rằng mười tên thánh giai cùng tộc Hoàng kim đã gia nhập, khiến thực lực của Thú Nhân đế quốc tăng nhanh, nhưng chiến tranh không thể chấm dứt nhờ một vạn tên hoàng kim sư tộc và mười tên thánh giai.

- Ba nếu người ở đây thì thật tốt.

Nguyệt Sư tựa trên ghế rồi nhớ tới cha hẳn, một người cha nuôi kiêu ngạo. Phải tiêu diệt mọi mối hiểm nguy từ trong trứng nước. Đây là lời dạy của Cao Lô Hoa với huynh đệ bọn họ, nhưng hiện tại Nguyệt Sư phát hiện, cho dù làm như thế nào hẳn cũng không thể làm như ba của mình.

Xử lý địch nhân của mình, không cần tìm một lý do nào. Chỉ cần có uy hiếp thì kẻ thù chắc chắn bị tiêu diệt.

Nguyệt Sư cũng muốn làm vậy, nhưng khi hẳn muốn làm thế, điều hẳn cần phải suy nghĩ thì còn quá nhiều.

- Ba à, nếu con có một nửa sự quyết đoán của ba thì hay biết mấy.

Nguyệt Sư cười khổ nói.

Hiện tại, hẳn rất hy vọng có thể thấy được người cha nuôi của mình xuất hiện, rồi đem nhưng quốc gia muốn duy trì độc lập cho hồ tộc đập chết hết.

Đề rồi mình có thể thoải mái đứng lên trên cao nhìn mây để quốc khốn nạn kia.

- Ba à, con rất nhớ ba!!

Giờ đây, sâu thẳm trong linh hồn thú hoàng vĩ đại phát ra một tiếng kêu. Hấn phát hiện ra, từ khi chào đời tới giờ, hấn chưa bao giờ thấy nhớ cha nuôi tới vậy... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 389

Thằng Nào Muốn Gây Chuyện – Ta Tiếp Hết.

Thủ lĩnh của miên dương (Cừ) tộc “Dương Khai Thái” đang rất mệt mỏi. Hiện tại trong Lai nhân thành của Bỉ Mông đế quốc, đang chuẩn bị tiếp một vị khách lớn.

Thủ lĩnh của miên dương tộc “Dương Khai Thái” đang buồn bực ngồi trong đại điện. Bên cạnh hắn là mười sáu người đại biểu cho các quốc gia nhân loại, được sắp xếp thành hai hàng tám người ngồi bên cạnh Dương Khai Thái. Trong đó có Quang Minh đế quốc, Chiến thần đế quốc và những quốc gia hùng mạnh khác.

Dương Khai Thái tay chống cằm, mắt vô thần nhìn mười sáu người này.

Mười sáu người này như mười sáu khẩu Ak bắn liên tiếp vào tai của của hắn. Mà nội dung mà họ nói cũng chỉ xung quanh những thứ như “ phản đối thú nhân đế quốc không cho hổ tộc dành độc lập, phản đối Thú Nhân đế quốc vì ngăn không cho hổ tộc dành độc lập mà dùng thủ đoạn bạo lực.. ”.

Mẹ nó, mười sáu quốc gia này chắc chắn là người đỡ đầu cho hổ tộc.

Thủ lĩnh cừ tộc, bĩu môi, thầm nghĩ trong lòng. Xem ra hổ tộc muốn độc lập cũng phải tốn một phen công phu. Hai ngày trước, Nguyệt Sư bệ hạ gọi hắn tới đây, rồi phân phó hắn tiếp đãi mười sáu vị sứ giả này. Dương Khai Thái nhớ, Nguyệt Sư đã từng nói với hắn một câu:

- Chỉ có dương tộc mới có đủ sức để chịu đựng mười sáu tên sứ giả này.....

Nguyệt Sư bệ hạ quả thật cao tay. Nếu không phải tính tình lão Dương ta tốt, thật đúng là không đỡ được bọn chúng. Nếu đổi người khác thì có lẽ bọn họ đã rút búa ra chém rồi.

Bất đắc dĩ nhìn mười sáu tên sứ giả, Dương Khai Thái híp mắt nhìn xung quanh. Kỳ thật, từ hai ngày trước, Nguyệt Sư đã mang gần như toàn bộ tinh anh của thú tộc tới hổ tộc – Mãnh hổ thành rồi. Hiện tại bọn người này ngồi lại đây cũng chỉ là vô dụng?

Thời gian đã qua hai ngày, mười sáu quốc gia cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn hơn được nữa. Trong thời gian này, bất kỳ vị sứ giả này cũng đã cố gắng bày ra ý tứ của mình mà tên thú nhân kia vẫn cứ ngồi ngây ngốc

trước mặt bọn họ.

Cuối cùng các vị sứ giả đã tức giận.

- Này, ta nói cho lão sơn dương nhà ngươi biết.

Một vị sứ giả đứng lên nói, hắn là đại biểu của “ thương nghiệp liên minh”:

- Thú nhân đế quốc có thái độ gì vậy? Các ngươi tính gì vậy? Đây là cách đất nước của các ngươi đối xử với sứ giả của mười sáu đế quốc sao? Cho dù không lễ phép cũng phải đến một mức nào đó thôi chứ.

- Trời ơi, Nhạc Phúc huynh. Chuyện này cũng không có biện pháp. Nghe nói hiện giờ Thú nhân đế quốc do một tên tiểu tử làm thú hoàng nên mới không có lễ nghĩa như vậy đó.

Một người nữa lại đứng lên cạnh khố Thú nhân đế quốc.

- Khi tổ chức vận hội, Thú nhân đế quốc không nên có bạo động! Nếu không hậu quả sẽ khó lường đấy.

Một nam nhân gầy gò đứng lên quát Dương Khai Thái.

- Mẹ nó, gọi người chủ trì của các ngươi ra đây! Chúng ta tuyệt không đồng ý việc Thú Nhân đế quốc sử dụng bạo lực đối với hổ tộc. Hôm nay chúng ta phải nhân được một câu trả lời thuyết phục. Không đừng trách chúng ta,

Tên mập mạp của thương nghiệp liên minh hung hăng nói với Dương Khai thái:

- Nếu trong sáng nay, chúng ta không nhân được câu trả lời. Thì hậu quả, Thú Nhân đế quốc của các ngươi tự mình gánh vác.

- Gọi người điều hành của các ngươi ra.

- Kêu người đại biểu của thú nhân đế quốc ra đây.

Có người đi trước, thì có kẻ theo sau. Nơi này biến thành một mảng nháo loạn.

Thảm rồi

Dưới tiếng gầm rú của mười sáu người này. Dương Khai Thái phát khổ, hắn âm thầm lau mồ hôi lạnh rồi quay lại nhìn hai dũng sĩ hoàng kim sư tộc cùng một hoàng kim sư tử thanh giai đang ẩn nấp gần đó. Có hậu thuẫn hùng mạnh như vậy, lòng Dương Khai Thái cũng yên hơn.

Nhưng hiện tại, việc đã tới mức sinh tử của thú nhân đế quốc. Trong lúc nhất thời hắn cũng không biết phải nói gì bây giờ. Nghe lời nói của bọn họ nếu không nghe được câu trả lời vừa lòng bọn họ sẽ gây bất lợi cho Thú Nhân đế quốc. Sự tình đã tăng đến mức độ này rồi thì một tiểu tộc trưởng nhỏ con như hắn không thể quyết định được rồi.

- A, Thần thú vĩ đại, cầu người hãy cứu giúp con dân đáng thương của người!

Dương Khai Thái chỉ có thể cầu nguyện trong lòng.

Chi!!!!

Dường như ứng với lời nguyện của Dương Khai Thái, trong đại điện xuất hiện một nhân loại trong tầm mắt của mọi người.

Khi thân ảnh đó xuất hiện, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn chăm chăm vào nam nhân kia.

- Ta chưa vào cửa đã thấy ồn như vậy.

Lão Cao đẩy cửa vào với bộ mặt khó chịu.

Là một nhân loại.

Hơn nữa lại còn một nam nhân rất trẻ tuổi.

Ánh mắt của mười sáu vị đại sư dán vào người trẻ tuổi này. Rồi bọn họ nghi hoặc, người thanh niên này rõ ràng là nhân loại tại sao lại có thể hành động tự nhiên trong Thú nhân đế quốc vậy? Hơn nữa trên người này, còn không thấy một chút năng lượng dao động nào.

- Trời ơi, là hắn! Xong rồi, tại sao hắn ở đây?

Người ngồi vị trí đầu tiên bên tay trái khi nhìn thấy người vừa tiến vào, khuôn mặt hắn trở nên tái nhợt. Hắn là đại biểu của quốc gia nhân loại mạnh nhất – Quang Minh đế quốc. Bởi vì hắn là người của Quang Minh đế quốc nên hắn mới nhận ra được nam tử trẻ tuổi này.

Hắn vẫn cảm thấy sợ hãi người này từ tận sâu trong linh hồn. Nam nhân này ở Quang Minh đế quốc còn được biết với một cái tên – Ác mộng của Quang Minh đế quốc “Cao Lôi Hoa”

Nhớ lại vụ việc thái tử Ifa và “hồ nữ” kia, vấn đề mà khơi mào cuộc chiến với Thú nhân đế quốc. Nhưng sau này, nam nhân đáng sợ này xuất hiện ở trước cửa hoàng cung của Quang Minh đế quốc, rồi dùng sức mạnh đánh bại lực lượng pháp sư mạnh nhất đế quốc, hơn nữa còn giết chết cả một đại đội lôi hệ pháp sư.

Như là không cùng một đẳng cấp, lôi hệ pháp sư trước mắt hắn chẳng khác nào một con kiến, bị giết hại rất dễ dàng.

Lúc đó, hắn rất vinh hạnh ở trong hoàng cung Quang Minh đế quốc, và cũng rất may mắn chúng kiến được thủ đoạn của đối phương. Nên hắn vẫn rất sợ nam nhân trước mặt này.

Hắn biết rằng nam nhân này không hề vô hại như vẻ bề ngoài của mình.

Nhưng tại sao tên này lại tới đây? Sứ giả của Quang Minh đế quốc nhìn trộm Cao Lôi Hoa? Chẳng lẽ? Đột nhiên hắn nghĩ tới một chuyện khác – thú hoàng của Bỉ Mông đế quốc là Nguyệt Sư – là một đứa bé. Mà trong trí nhớ của hắn, tên Cao Lôi Hoa này đã từng vì người con trai tên là Saga mà tiêu diệt cả nhà thân vương “Peter Larsen”.

“Quang Minh Thần vĩ đại tại thượng, cầu mong hắn không nhìn thấy con.”

Sứ giả của Quang Minh đế quốc thầm cầu nguyện trong lòng.

Nhưng thật không may, Quang Minh Nữ Thần lại có quan hệ mập mờ với Cao Lôi Hoa. Nên cho dù hắn có cầu nguyện đến mỗi môm thì Quang Minh

Nữ Thần cũng không đáp ứng.

Lão Cao nhìn qua hần rồi nở nụ cười.

Vài ngày trước, vì muốn phân rõ xem mười sáu sứ giả ở quốc gia nào nên Dương Khai Thái đã đưa họ một khối quốc huy. Cao Lôi Hoa đã sống tại Quang Minh đế quốc cũng được một khoảng thời gian, nên hần cũng rất quen thuộc với quốc huy của Quang Minh đế quốc. Đó là một vàng thái dương màu trắng bên trong đó có một khóa thập tự.

- Người của Quang Minh đế quốc?

Cao Lôi Hoa thâm thúy nhìn sứ giả của Quang Minh đế quốc.

- Đúng vậy, Cao Lôi Hoa các hạ, thật vinh hạnh khi gặp ngài. Tôi là đại sứ của Quang Minh đế quốc phái tới đây cho kỳ thế vận hội sắp tới. Ngài đừng hiểu nhầm, chúng tôi không có ác ý. Quang Minh đế quốc cũng là một trong những người tổ chức thế vận hội, lần vận hội này chúng tôi sẽ đến.

Sứ giả của Quang Minh đế quốc rụt rè nói, khi trả lời thỉnh thoảng hần còn phải liếc mắt nhìn Cao Lôi Hoa. Hần sợ nếu nói sai hần sẽ phải theo chân thân vương Peter Larsen... ..

Khi sứ giả của Quang Minh đế quốc lộ ra bộ mặt hoảng sợ này. Mười lăm người khác cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc. Bọn họ vốn không cảm giác được một chút lực lượng nào trên người thanh niên này. Nếu nhìn vào tầng năng lượng dao động này, người thanh niên này căn bản không có chút lực lượng nào. Vậy tại sao Quang Minh đế quốc lại phải sợ một người như vậy? Chẳng lẽ người thanh niên này thuộc một quốc gia rất mạnh mẽ? Mà cũng không phải vậy, phải biết rằng Quang Minh đế quốc là quốc gia hùng mạnh nhất trên đại lục, làm sao có quốc gia nào mạnh hơn được?

Rồi tất cả các đại biểu của mười lăm nước đều lộ ra biểu tình khinh miệt. Đường đường là đại biểu của Quang Minh đế quốc mà lại bị một người không có sức mạnh dọa tới mức độ này.

Nhưng ngay lúc đó, vẻ mặt của đám người này trở thành hoảng sợ.

Một cỗ áp lực nhanh chóng lan ra khắp đại điện! Loại khí khiến mọi người cảm thấy sợ hãi! Mọi người đều không tự chủ nhìn vào nơi phát ra cỗ uy áp – Cao Lôi Hoa.

- Chắc, các người cũng biết sợ cơ à? Hỏi các người, lúc này các người âm ỹ cái gì?

Cao Lôi Hoa liếc mắt nhìn những người ở trong đại điện.

Phàm là ai bị ánh mắt của Cao Lôi Hoa quét qua đều không nhìn được cúi đầu xuống, không ai dám đối diện với con mắt đen đó.

- Hừ!

Cao Lôi Hoa hừ lạnh một tiếng. Lúc ở ngoài, hần nghe được bên trong điện đã phát ra những câu kiêu ngạo khiến hần phải tức giận.

- Sao? Cho các người âm các người không âm?

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng:

- Không nói thì cắt đi cho ta.

Thanh âm của Cao Lô Hoa không cao nhưng lại truyền được đến hết tai của các sứ giả.

- Trở về nói với chủ của các người.

Cao Lô Hoa đến cạnh sứ giả của Quang Minh đế quốc:

- Bảo bọn ngu kia thông minh lên một tí. Nếu không, đũa nào muốn giương oai, ta đều tiếp hết.

- Bây giờ cắt hết đi. Ta không hy vọng các người ở đây.

Cao Lô Hoa đập mạnh lên bàn hội nghị

- Âm!

Mọi người đều trợn mắt nhìn, hóa ra cái bàn đã bị biến thành bụi phấn.

- Người, người đe dọa ta sao!!

Một ngón tay đeo nhẫn chỉ về phía Cao Lô Hoa... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 390

Cha Con Đồng Lòng

Người, người là ai? Người đang đe dọa ta sao?!

Ngón tay đeo nhẫn đó chỉ về phía Cao Lôì Hoa. Ngón tay béo múp đó đeo đầy những chiếc nhẫn lấp lánh đá quý, chủ nhân của cánh tay này chính là đại sứ của liên minh thương nghiệp của đế quốc thương nghiệp. Hắn gân cổ lên nói:

- Người có biết hành vi của người có ý nghĩa gì không hả? Nói cho người biết, người lúc này đang đe dọa, uy hiếp một đại sứ đại diện cho cả một cường quốc!

Nhạc Phúc Kim đặc ý chỉ vào Cao Lôì Hoa quát. Tuy e ngại khí thế mà Cao Lôì Hoa phát ra, nhưng lúc này trong lòng hắn không có từ ngữ nào để miêu tả cảm giác sung sướng hưng phấn lúc này! Vừa rồi đại sứ của Quang Minh đế quốc vừa đối mặt với gã trẻ tuổi này thì lập tức có vẻ sợ hãi không thôi, mà bây giờ, hắn lại có thể ra mặt đứng ra chất vấn gã trẻ tuổi này, lập tức có cảm giác mình trên cơ Quang minh đế quốc. Loại cảm giác này thật là phê! Rất phê!

Phải biết rằng, bởi vì nguyên nhân đế quốc thương nghiệp là một liên minh các thương nghiệp, tuy rằng giàu có, nhưng về các mặt khác của một đất nước thì vẫn còn kém rất nhiều. Cho nên ở trong số mười sáu vị đại sứ các nước ở đây thì gã mập Nhạc Phúc Kim này có cảm giác thua sút rất nhiều. Mà bây giờ, trong lúc các đại sứ các nước đang e ngại trước khí thế của Cao Lôì Hoa thì hắn lại có gan ra mặt. Cảm giác này thật sự làm cho mập mạp Nhạc Phúc Kim cảm thấy quá tuyệt vời!

Mà đứng trước hành vi của mập mạp Nhạc Phúc Kim thì mười bốn vị đại sứ trừ Quang Minh đế quốc ra lập tức như được một hồi chuông cảnh tỉnh.

Cả mười bốn người đều nghĩ không ngờ mười sáu người lại bị khí thế của một gã thanh niên dọa cho khiếp vía, thậm chí có ý bỏ chạy nữa. Nghĩ vậy cả mười bốn người đều cảm thấy mặt mặt, nhục thật!

- Anh bạn trẻ, tuy ta không biết người ở Bì Mông Trung Hoa có thân phận gì. Nhưng lúc này đây, người hẳn nên đang đại diện cho đế quốc Bì Mông Trung Hoa đúng không?

Nhạc Phúc Kim chỉ vào Cao Lôì Hoa nói:

- Ta muốn biết, chẳng lẽ hành động vừa rồi của ngươi là đại biểu cho cách chiêu đãi đón tiếp khách của đế quốc hay sao?

- Các ngươi mà cũng xứng làm khách của đế quốc Bĩ Mông sao?

Cao Lôì Hoa thật sự bội phục bọn người vô sỉ trước mặt! Quấy nhiễu nội chính của người khác, còn dùng hành động thực tế để duy trì Hồ tộc độc lập: người như vậy mà vẫn còn mặt dày tự nhận mình là khách quý của đế quốc người ta! Cao Lôì Hoa bĩu môi:

- Tên vô sỉ. Ta nhớ rõ ta có nói rõ với các ngươi rồi, lúc này, các ngươi có thể đứng dậy và... phản đi!!

- Cuồng vọng!

- Tên kiêu ngạo, dùng máu tươi của ngươi để trả giá đi!

Nhóm thị vệ đằng sau các đại sứ lập tức rút trường kiếm bên hông ra, xông lên tấn công Cao Lôì Hoa.

Mà mười lăm vị đại sứ vẫn ngồi yên trên ghế của mình, dùng ánh mắt trêu trọc giống như đang xem kịch vui nhìn đám thị vệ xông đến phía Cao Lôì Hoa.

- Thu hồi đao của các ngươi đi, nếu không các ngươi sẽ hối hận.

Đại sứ Quang Minh đế quốc đau khổ đưa ra lời khuyên. Nhưng lời khuyên bảo của lão không khiến mười lăm vị đại sứ quán cảm kích mà dừng lại, mà chỉ tăng thêm sự khinh thường trong con mắt của mười lăm vị này đối với Quang Minh đế quốc.

- Đại sứ Quang Minh đế quốc tôn kính, sự nhát gan của ngươi đã khiến cho ta cảm thấy hổ thẹn thay.

Nhạc Phúc Kim không chút do dự bồi thêm dầu vào lửa:

- Từ khi nào mà lá gan của ngươi lại trở nên nhỏ như gan thương thử (một loại chuột) thế!

Sắc mặt của vị đại sứ Quang Minh đế quốc trở nên khó coi hẳn. Gan thương thử. Một loại ma thú cấp thấp. Thậm chí có người còn đánh giá cấp bậc của nó thấp hơn Slime. Bởi vì loại ma thú này căn bản không có chút lá gan. Cho dù đối phương có yếu hơn nó, đề đầu cưỡi cổ nó, có cũng không có phản kháng.

Các đại sứ đều ném ánh mắt khinh bỉ nhìn về phía đại sứ Quang Minh đế quốc. Sau đó không khỏi đắc ý nhìn những tên thị vệ của mình đang lao tới. Có thể theo bọn họ vào lãnh thổ đế quốc Thú Nhân, tất nhiên trình độ của những cận vệ này không phải là kiếm sĩ phổ thông bình thường rồi. Những thị vệ này đều có thực lực ngoài cấp năm. Mười mấy chiến sĩ cấp năm cùng xông tới thù cho dù một gã cường giả cấp sáu cũng không khỏi luống cuống tay chân! Bọn họ rất muốn xem Cao Lôì Hoa sẽ làm như thế nào khi đối mặt những thị vệ này.

Cả nhóm thị vệ bước lại gần về phía Cao Lôì Hoa. Dưới sự đồng ý ngầm

của mười lăm vị đại sứ, lá gan của bọn họ cũng tăng lên không đỡ

- Phải làm sao đây?

Dương tộc Dương Khai Thái quay đầu nhìn những dũng sĩ của Hoàng Kim Sư tộc.

- Lão Dương, không cần sợ, chờ xem kịch vui đi

Hai vị dũng sĩ Hoàng Kim Sư tộc dùng ánh mắt trêu chọc nhìn những tên ngu đang đi tới. Chẳng lẽ mấy tên này đầu bị vào nước làm cho nhũn cả rồi à? Chỉ cần nhìn khí thế mà người đó tỏa ra đủ biết người đó mạnh cỡ nào rồi. Chẳng lẽ bọn người kia cho rằng chỉ vài kiếm sĩ cấp năm là có thể xử lý được người đàn ông mà cả đế quốc Thú Nhân bội phục sao?

Tất nhiên đám thị vệ đại sứ không biết suy nghĩ trong lòng những dũng sĩ Hoàng Kim Sư tộc rồi, bọn họ nắm chặt trường kiếm, vội vàng muốn ra oai trước mặt đại sứ của nước mình!

- Oanh~ oanh~ oanh~

Những tiếng nổ mạnh từ hướng cửa chính phát ra. Cửa đại điện của Thú Nhân Bỉ Mông Trung Hoa dành để tiếp những vị khách quý bị người tông vào. Sau đó sáu người Cao Lôì Hoa tầm mười thước mạnh mẽ đi vào.

Cánh cửa đại điện của Bỉ Mông dành tiếp khách Cao Lôì Hoa tầm hai mươi thước. Cũng dư cho sáu gã cự nhân Cao Lôì Hoa tầm mười thước này đi vào.

Lúc sáu người khổng lồ này đi vào trong đại điện, tất cả mọi người lập tức hít một hơi thật sâu đầy kinh hãi.

Đây là sáu gã cự nhân to lớn như những bức tượng thiên thần, cả sáu người có nước da màu cổ đồng, cơ thể săn chắc nhìn như ngọn núi nhỏ! Một người khôi ngô to lớn như một ngọn núi! Cánh tay tràn đầy lực lượng! Không ai dám nghi ngờ uy lực sát thương của sáu người này, chỉ cần nắm đầm của bọn họ hạ xuống, chắc chắn một mạng đi toong!

Cả nhóm thị vệ hoảng sợ nhìn những cự nhân độc nhãn đó, trong mắt những cự nhân đó toát ra vẻ lạnh lùng. Ánh mắt bọn họ, làm cho mười mấy thị vệ thềm nuốt nước bọt. Cả người run rẩy rên rỉ, mà sự rên rỉ này không phải từ cổ họng họ phát ra, mà đến từ đằng sau trán họ, nơi cất chứa linh hồn đang sợ sệt run rẩy!

)

Đây là chuyện gì? Thú Nhân đế quốc sao lại có thể xuất hiện cự nhân? Đại sứ các nước run rẩy nhìn những cự nhân này, vì cái gì mà ánh mắt của sáu gã cự nhân có vẻ không được tốt cho lắm! Trời ạ! Người khổng lồ, cự nhân, chính là loại người được ghi trong những cuốn sách cổ mà thôi!

Sáu gã cự nhân nhìn một vòng, sau đó con mắt duy nhất khinh miệt nhìn trường kiếm trong tay những thị vệ này. Đối với cự nhân mà nói, hình như bọn nó đang cầm tăm của mình thì phải... Cất những cái chân to như cái cột đình, sáu cự nhân tiến về phía chiến sĩ cầm tăm!

Mười mấy thị về đơ ra nhìn cự nhân, nhìn sáu ngọn núi nhỏ trước, cả đám không làm được một động tác gì. Bọn họ có thể cảm giác đôi mắt với nhưng cự nhân đó có thể đầu ngang tay với cự long thì những thanh kiếm của mình chẳng khác gì đồ chơi.

Chính mình có nên tỏ vẻ thân mật một chút với những cự nhân này không nhỉ? Các thị vệ này âm thầm nghĩ.

Đang lúc những thị vệ này tỏ vẻ mình vô hại, tỏ vẻ niềm nở đón chào những cự nhân thì tiếng xé gió vang lên, sáu nắm đấm như trời giáng xuống.

Bất ngờ nhìn thấy nắm đấm càng lúc càng to trước mặt mình, cảm giác không ai kịp trở mình!

Ngay sau đó, máu đỏ và thịt trắng văng ra tứ tung! Dưới nắm đấm to tướng, cả sáu người trở thành những đầu bếp cự khôi chế biến bánh thịt chế tạo ra sáu cái bánh. Mỗi nắm đấm là một miếng bánh dành cho các vị đại sứ thân yêu các nước đang chết lặng trên ghế.

- A~~~

Mấy vị đại sứ hét lên một tiếng, luống cuống đưa tay hắt những miếng bánh thịt bay bám trên người mình...

Trừ bỏ đại sứ Quang Minh đế quốc thì cả mười lăm đại sứ còn lại đều kinh hoàng thất thố nhìn tình hình biến đổi bất ngờ này, không ai biết vì sao sáu cự nhân này đột nhiên biến thành chơi trội như thế?!

- Dám cầm đao chạy trước mặt chủ nhân chúng ta, chết!

Một gã cự nhân có vẻ là người cầm đầu đứng thẳng người dậy, con mắt duy nhất đầy sát khí lướt qua một vòng đại điện. Mẹ nó, từ xưa đến nay chưa có ai dám động đao kiếm trước mặt thần của Độc Nhân Cự Nhân, ngay cả bọn cự long cũng không dám nữa là! Thật sự là không biết sống chết mà!

- Chắc chắn. Đúng là một tác phẩm hoàn mỹ

Bàn tay của Dương tộc Dương Khai Thái vượt râu dê của mình, nhìn sáu cái bánh kẹp thịt bẹp lép nằm dưới sàn mà nói. Là một thành viên đế quốc Thú Nhân, cho dù không phải là chiến sĩ của đế quốc. Nhưng lão cực kì thích thú tác phẩm nghệ thuật này, tác phẩm "nữ thần chiến tranh"

Lão Dương vừa nói, lập tức khiến chó mười sáu vị đại sứ rợn tóc gáy!

- Một đám ngu như trâu. Ăn với chả nói, không biết khiêm tốn là gì!

Cao Lô Hoa vẫy tay sáu cự nhân. Sáu gã cự nhân nhanh chóng đi ra đứng phía sau Cao Lô Hoa như những pho tượng hùng tráng.

- Bây giờ, phản đi chứ!

Cao Lô Hoa liếc mắt nhìn các vị đại sứ, bọn người này chỉ chuyên bắt nạt kẻ yếu mà thôi. Càng hiền lành đối đãi bọn họ, bọn họ tưởng mình giỏi lắm. Đối phó mấy tên gia hỏa như vậy, chỉ có hung hăng cho mỗi tên mỗi cái bạt tai. Bọn họ mới biết thu liễm là gì.

- Người, người giết thị vệ của ta!!

Mập mạp Nhạc Phúc Kim nhìn những thị vệ biến thành bánh thịt, nhất

thời mất đi lý trí:

- Người, người có biết người đang làm cái gì không? Người đây gọi là hữu nghị sao? Tốt lắm, nguyện vọng của người đã đạt được! Người cái tên chết tiệt này, đi nói cho thú hoàng của các người biết. Chúng ta gặp mặt nhau trên chiến trường đi!

Ngồi một bên, đại sứ Quang Minh đế quốc vừa nghe thấy câu này lập tức cảm thấy không ổn chút nào, lão cuống quýt lời mập mạp lại, ý gã đừng nói nữa, mau câm cái miệng thôi lại đi. Thật là một tên không biết tốt xấu. Có muốn chết cũng đừng có già mồm nói như thế chứ, định kéo theo mấy tên bọn ta đi theo à, cái tên Cao Lôì Hoa này không phải là người người chọc được đâu.

- Hữu nghị? Gặp mặt trên chiến trường? Ha ha ha ha!

Lão Cao Lôì Hoa cười muốn sặc. Gặp nhau trên chiến trường? Lão Cao Lôì Hoa chưa từng nghĩ sẽ gặp nhau trên chiến trường. Bởi trước lúc chiến tranh bắt đầu thì một cuộc chiến khác đã diễn ra đẹp đẹp những cuộc chiến loại này rồi!

- Trước đó, ta sẽ cho các người biết một tin mừng bất ngờ nhé!

Khỏe miệng Cao Lôì Hoa lộ ra nụ cười mỉm, nhìn mập mạp. Người này hẳn là liên minh thương nghiệp, nếu hắn lựa chọn khai chiến với Thú Nhân, vậy trước đó mình phải làm gì hắn đâu nhỉ.

Dọc theo đường đi từ Quang Minh đế quốc đến Bỉ Mông, thì tin tức mà Cao Lôì Hoa biết nhiều nhất chính là tin Hồ tộc muốn độc lập. và rất nhiều cường quốc ủng hộ sự kiện này, tạo sức ép lên con trai mình

Nghe tin, Cao Lôì Hoa liền tức giận. Hắn, Cao Lôì Hoa thật vất vả nuôi dưỡng mấy đứa trẻ này, vất vả lắm mới cho nó làm vua muôn thú, lập nên một quốc gia. Nhưng có kẻ lại không có mắt, ba lần bốn lượt gây phiền toái cho con trai hắn là sao?

- ***, đã vậy cho mấy cái quốc gia hoa thích trở mũi vào chuyện nước khác biết mùi đi

Cao Lôì Hoa phẫn nộ nói

Trong truyền thuyết có một câu nói thế này--- cha con đồng lòng, sức nào cũng chịu.

Mấy ngày trước Thú Hoàng Nguyệt Sư hy vọng Cao Lôì Hoa ngang trời xuất thế đầy hoa lệ, sau đó ra mặt giết chết mấy đế quốc ủng hộ Hồ tộc độc lập này một lần cho rồi. Sau đó để cho cậu đứng lên nắm quyền đất nước, cầm quân để đầu cúi cổ mấy đế quốc này một trận

Mà lúc này, việc Cao Lôì Hoa muốn làm, đúng y nguyện vọng của Nguyệt Sư

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 391

Yên Tâm Đi, Các Người Cái Gì Cũng Không Cần Chuẩn Bị

Cao Lôi Hoa hận nhất là những tên ỷ thế hiếp người. Nhưng kiểu gì đi nữa thì thế giới này vẫn tồn tại loại người đó. Bọn họ chỉ biết bắt nạt kẻ yếu, nhưng lại không chấp nhận được việc người khác mạnh hơn mình. Chỉ cần ai đó có vẻ mạnh hơn một chút so với bọn họ, bọn họ liền nhanh chóng nghĩ biện pháp phá huỷ, cản trở đường phát triển của người đó liền. Giống như những người cầm đầu của những cường quốc này, khi mà Nguyệt Sư đưa ra lực lượng hùng mạnh của đế quốc Bỉ Mông Trung Hoa thì những cường quốc này nhanh chóng bày mưu kế nhằm phân hóa đất nước Bỉ Mông.

Mà quan trọng nhất, chính là đế quốc Bỉ Mông Trung Hoa là của con trai Cao Lôi Hoa. Điều này làm lão Cao Lôi Hoa tức nổ đom đóm.

- Chết tiệt! Tên đầu bạc kia, người nhớ mặt đó!

Thái độ của Cao Lôi Hoa khiến cho mập mạp Nhạc Phúc Kim oán hận nhìn Cao Lôi Hoa:

- Không lâu nữa đâu, đại quân của đế quốc Thương Nghiệp Liên Minh sẽ dẫm đạp lên lãnh thổ của đế quốc Thú Nhân! Đến lúc đó, ta sẽ trả cho người sự sỉ nhục lớn hơn vô số lần bây giờ

Mà những vị đại sứ có thị vệ bị giết cũng dùng ánh mắt oán hận nhìn Cao Lôi Hoa. Vừa rồi ai cũng không có nghĩ đến Cao Lôi Hoa thế nhưng không nói đã ra tay rồi, hơn nữa vừa ra tay là giết người. Nhìn những thị vệ bẹp lép trên mặt đất, trong mắt những vị đại sứ tràn ngập hận ý. Đây chính là những chiến sĩ cấp năm trở lên. Thế mà vừa mới bước ra đã thăng thiên mất mấy mạng. Ai mà không đau lòng chứ!

- Xảy ra chuyện gì? Sao mà ồn ào thế?

Một tên mang khôi giáp kín toàn thân bước vào trong đại sảnh tiếp khách, phía sau hắn là một đại đội trang bị vũ trang hạng nặng Lang Vệ Sĩ.

- Người mà cũng đến đây à!

Tộc trưởng Dương tộc, lão Dương vừa nhìn thấy bóng người mang áo giáp kín mít thì lộ ra vẻ khinh bỉ. Từ ánh mắt của lão Dương có thể đoán ra gã mang áo giáp kín mít đó không được người ta hoan nghênh cho lắm.

- Sao lại thế này? Sao lại có người chết hử?

Người đó vừa bước vào, đảo mắt nhìn quanh đại điện sau đó cất tiếng to hỏi. Bởi vì nhìn qua khỏi giáp đội đầu, hắn đã nhìn thấy những thi thể ngay giữa đại điện.

Chết tiệt, không ngờ lại có người chết ở đây. Chỗ mình phụ trách không ngờ lại có người bị giết. Thiết cần rằng, ánh mắt quét một vòng mọi người trong đại điện, cuối cùng dừng tầm mắt trên những vị dũng sĩ Hoàng Kim Sư Tộc.

- Lại là người bộ tộc Hoàng Kim Sư Tộc các người sinh chuyện phải không?

Thiết chỉ vào đầu một dũng sĩ Hoàng Kim sư tộc này, đừng tưởng mình là dũng sĩ của Hoàng Kim Sư Tộc là muốn là gì thì làm! Đây là đế quốc Thú Nhân, các đám từ bên ngoài trở về này đừng có gây phiền toái cho đế quốc chúng ta nữa!

- Hừ!

Một chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tộc nghe hắn nói thì lập tức hừ mạnh

- Mà thôi quên đi. Nói với bọn người các người làm cái *** gì.

Nghe tiếng hừ mạnh đó, khí thế của Thiết lập tức yếu đi.

- Ta nhỏ vào!

Hoàng Kim Sư Tộc khinh miệt xì một tiếng. Người trước mặt này là một chiến sĩ của bộ tộc Sài Lang. Người này là nhờ Giáo Hoàng tiền nhiệm của Hồ tộc Hồ Mạnh gây dựng lên đảm đương chức thống lĩnh cục Bảo An của Lai Nhân Thành. Từ xưa đến nay, thủ vệ của Lai Nhân Thành đều là các chiến sĩ của bộ tộc Sư Tộc, việc cấy một con cờ Sài Lang nắm giữ chức thống lĩnh đủ để nói dã tâm của vị giáo hoàng tiền nhiệm Hồ Mạnh rồi.

Cũng bởi vì giáo hoàng đề cử nên, cho nên Thiết rất có cảm tình đối với bộ tộc Hồ tộc.

Sau khi Hồ tộc đòi độc lập. Tân nhậm Thú Hoàng Nguyệt Sư liền đi thảo phạt

Nhưng mà một số Hoàng Kim Sư Tộc vẫn không đi, cho nên e ngại sức mạnh của những chiến sĩ này hắn vẫn không dám làm gì quá, nhưng lời nói không cần gì phải câu nệ.

- Người là ai?Ồ, một tên đầu bạc. Là người của bộ tộc nào vậy? Người sao lại đi vào đây hả? Chẳng lẽ nhà ngươi không biết nơi này là nơi các đại quốc xử lý sự kiện Hồ tộc hay sao?

Ánh mắt Thiết nhìn về phía Cao Lô Hoa. Về phần mười hai cái cột đằng sau lưng lão Cao Lô Hoa hắn cũng không thèm để ý.

Mười hai cái chân của sau cự nhân đứng sau Cao Lô Hoa bị hắn biến thành mười hai cây cột. Nhưng cũng không có biện pháp, bởi vì cái mũ giáp mà hắn đội rất nặng, làm cho hắn có muốn ngẩng đầu cũng bó tay. Cho nên theo bản năng biến mười hai cái chân thành mười hai cái cột luôn.

- Người là người phụ trách an ninh nơi này sao?

Ánh mắt mập mạp Nhạc Phúc Kim nhìn về phía Thiết, sau đó phần nộ nói
- A, vâng. Ta chính là đại thống lĩnh tộc Sài Lang phụ trách an ninh nơi này.

Thiết nhìn thấy mập mạp, giọng nói liền ngọt ngào a dua.

- Đại sứ đế quốc Thương Nghiệp vĩ đại, ngài có gì cần phân phó sao?

Nhìn điệu bộ a dua của người này, không chỉ Hoàng Kim Sư Tộc mà các vị đại sứ cũng lộ ra mặt khinh bỉ.

- Cái thằng đầu bạc này là ai? Dám giết mười mấy thị vệ của ta hả?

Nhạc Phúc Kim chỉ Cao Lôì Hoa nói, những miếng thịt trên mặt hắn vì kích động mà run lên liên miên.

- Cái gì, là tên này giết mười mấy thị vệ của ngài sao?!

Thiết lập tức quay đầu nhìn về phía Cao Lôì Hoa:

- Tên chiết tiết này, người dám giết thị vệ của gia đại sứ tôn kính đây sao?

Thấy Cao Lôì Hoa không lên tiếng, Thiết coi như Cao Lôì Hoa đã nhận tội mà cam chịu. Vì thế giọng nói của hắn cao lên:

- Cái tên chết tiết nhà ngươi, người không biết các vị đại sứ đây là những người được những cường quốc trên đại lục cử đến để luận bàn sự vụ Hồ tộc hay sao. Người làm như thế là muốn dẫn phát chiến tranh đó! Người chẳng lẽ một chút cũng không biết sao?

- Đại sứ Liên Minh Thương Nghiệp tôn kính, xin người tha thứ bớt giận. Ta cũng không biết người kia vì sao lại ở đây, nhưng xin yên tâm, ta nhất định sẽ bắt người này giao tận tay cho ngài xử lý!

Thiết phát tay mây tiểu binh sau lưng:

- Người đâu, bắt tên đó lại cho ta. Sau đó giao cho ngài đại sứ xử lý!

- Hừ

Mập mạp đặc ý nhìn Cao Lôì Hoa

Cười lạnh, khinh miệt cười lạnh. Khóe miệng hai chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tộc cùng thủ lĩnh Dương tộc lão Dương lộ ra nụ cười trêu chọc. Bọn họ đang muốn xem kịch vui.

Nhìn mười mấy chiến sĩ Sài Lang bước tới gần Cao Lôì Hoa...

Đối mặt với những chiến sĩ này, từ đầu đến cuối, lão Cao Lôì Hoa không nói một câu. Cứ lẳng lặng nghe hai tên điên mập mạp và Thiết biểu diễn chèo tuồng.

Đầu tiên những chiến sĩ vệ binh Sài Lang người lên nhìn hai gã Hoàng Kim Sư Tộc, thấy cả hai không có ý ngăn cản. Khóe miệng những vệ binh này nở nụ cười, răng nạnh lộ ra, cả đám nhanh chóng lao về phía Cao Lôì Hoa, có ý đồ hạ gục Cao Lôì Hoa nhanh chóng.

Đúng lúc mười hai vệ binh đó tiến tới trước mặt Cao Lôì Hoa thì đột nhiên xuất hiện thêm mười hai cái cột nhà già đúng mười hai vệ binh này!

- Bụp! Bụp! Bụp!

Tiếng giã thịt vang lên không ngớt.

Sau đó, mưa máu mưa thịt. Một lần nữa, lại có mười hai kiệt tác nghệ thuật trong mắt lão Dương xuất hiện...

- Người, người này, này đây là cái gì?

Thiết cố gắng ngẩng đầu nhìn về phía trước. Sau đó, hắn thấy được sáu người Cao Lôi Hoa lớn như những thiên thần. Trời ạ, Thú thần tại thượng, đây là cái giống gì vậy cả! Âm thanh tuyệt vọng rên rỉ trong miệng Thiết phát ra. Người không lồ, cả đời hắn chưa thấy bao giờ!

- Ngại quá. Làm cho tiên sinh Cao Lôi Hoa ngại chê cười rồi.

Lão Dương mỉm cười nói:

Dưới thời thống trị vẫn còn nhiều bộ hạ trung thành, giống như những tên Sai Lang này.

Cao Lôi Hoa đi tới trước, vươn tay chụp lấy Thiết

Một ánh lôi điện chói mắt hiện ra trong đại điện! Lôi quang qua đi, Thiết đã biến mất, hắn đã tan thành tro bụi.

- Giờ, các người có thể... phản!

Cao Lôi Hoa nói với mập mập.

- Hừ

Mập mập tức giận hừ một tiếng, đứng lên khỏi ghế:

- Lão sơn dương, lần này người là chủ tọa bàn buổi đàm phán. Người cho ta một lý do hợp lý! Các người đương trường đánh chết thị vệ của ta, đây là ý gì!

- Ha ha!

Lão Dương sờ sờ cái sừng nhỏ trên đầu mình nói:

- Ha ha, có ý gì? Ý của tiên sinh Cao Lôi Hoa là ý của đế quốc Bĩ Mông chúng ta!

Các người muốn chiến, vậy chiến thôi! Chúng ta Bĩ Mông đế quốc từ thời khai quốc đến giờ chưa sợ thắng nào hết đó?!

Mập mập cắn răng đứng dậy, nổi giận ùng ùng đi ra ngoài.

Mà những đại sứ các nước khác cũng đứng dậy, bước theo mập mập

- Ngu vãi~~ đế quốc chúng ta mà sợ chiến tranh à.!

Lão Dương bữu môi nhìn bóng mấy tên đại sứ đó đi mất hút.

- Mẹ nó, mấy tên này từ đầu đã không có ý tốt gì rồi. Nói với mấy tên bên quân đội đi, cho mấy tên đó chuẩn bị một chút. Đế quốc nhân loại chuẩn bị tấn công chúng ta đó!

Lão Dương đứng dậy, nói với hai dũng sĩ Hoàng Kim Sư Tộc:

- Đáng tiếc, ta không làm tốt chuyện mà bệ hạ giao cho ta!

- Yên tâm đi, các người cái gì cũng không cần chuẩn bị!

Cao Lôi Hoa quay đầu nói:

- Ta cam đoan, không có một kẻ xâm lược nào dám bước chân lên lãnh thổ đế quốc Bĩ Mông.

- Thật sự không cần chuẩn bị?

Lão Dương nghi hoặc hỏi.

- Tin tưởng ông ấy đi, ông ấy nói không cần chuẩn bị, vậy hoàn toàn không có vấn đề.

Hoàng Kim Sư Tộc khoát lên vai lão Dương nói:

- Kế tiếp, chúng ta chờ xem kịch vui đi. Vị đại nhân này là người rất ư là bao che, ông ấy mạnh đến mức mà lão không tưởng tượng nổi đâu. Hơn nữa, không ai có thể gây chuyện mấy đứa nhỏ của ông ấy. Đây là lời đại nhân Thú Thần nói với chúng ta.

- Vừa rồi mấy tên đại sứ này luôn miệng đòi gây bất lợi với đế quốc Bỉ Môn, mà bên hạ chúng ta là con của vị đại nhân này. Chiều theo tính cách của ông ấy, chuyện tiếp theo ta không cần phải nói rồi... ...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 392

Ngày Lạnh Giá Của Thành Nạp Tư

Mập mạp, người điên rồi sao?!

Vừa bước ra khỏi đại điện, sứ giả Quang Minh đế quốc nhanh chóng chặn trước mặt mập mạp:

- Nhạc Phúc Kim, người có biết người đang làm cái gì không? Chẳng lẽ người thật sự muốn khơi mào chiến tranh với đế quốc Bĩ Mông?!

- Đại sứ Quang Minh đế quốc tôn kính, như người đã thấy, ta muốn chiến tranh đó.

Mập mạp thản nhiên nói:

- Việc chúng ta phải gây chiến với đế quốc Bĩ Mông là việc không thể tránh khỏi, hơn nữa, đế quốc Bĩ Mông mà mạnh hơn cũng không phải là việc tốt đối với chúng ta phải không? Giờ, xin người bớt lo lắng đi, đại sứ Quang Minh đế quốc ạ, gia nhập chúng ta, cùng chúng ta thảo phạt đế quốc Thú Nhân này đi. Phải biết lần này, chúng ta có đủ lý do để tiến hành chiến tranh rồi đó!

- ***, gia nhập quân đội thảo phạt đế quốc Thú Nhân? Mẹ nó, người điên rồi! Người có muốn chết thì về nhà mà đâm đầu vào tường mà chết, đừng có kéo theo bọn ta chứ!

Đại sứ Quang Minh đế quốc gào lên mà nói, chết tiệt, cái đám chết tiệt này làm sao biết được sự khùng khiếp của người tóc bạc đó chứ. Hơn nữa, cho dù người đó không ra tay, chỉ bộ tộc Hoàng Kim Sư Tộc cũng đủ cho uống nước ao mà sống rồi:

- Nhạc Phúc Kim, người bình tĩnh một chút. Trước hết người phải rõ ràng đã, gây chiến với đế quốc Thú Nhân là ý của điện hạ Yêu Đức Hoa của các người sao?

- Ta không thể không nói, đại sứ Quang Minh đế quốc à. Lá gan của người, so với thương thủ còn nhỏ hơn gấp vạn lần!

Mập mạp cười khẩy nói:

- Nói thật với nhà người, trước khi đến đây, Liên Minh Thương Nghiệp chúng ta đã chuẩn bị xong chiến lược xâm chiếm đế quốc Thú Nhân rồi!

- Trước khi phái ta đến đây, Yêu Đức Hoa bề hạ đã hạ lệnh. Cần phải lấy

có để làm mọi lửa chiến tranh. Ta chỉ tuân theo mệnh lệnh bệ hạ mà thôi. Còn nữa, chẳng lẽ chúng ta đây, cả mười mấy quốc gia lại đi sợ một gã tóc bạc đó sao? Hay là sáu cái Độc Nhân Cự Nhân sau lưng gã? Chẳng lẽ theo ý của lão huynh, hẳn cùng sáu gã cự nhân có thể đảo lộn mười mấy quốc gia chúng ta sao?

Mập mạp cười lạnh không thôi

Đồng thời, mấy vị đại sứ cũng khinh miệt nhìn đại sứ Quang Minh đế quốc.

- Mẹ nó, tùy các người đi.

Quang Minh đế quốc đại sứ tức giận mắng một tiếng:

- Hy vọng các người thật sự chuẩn bị cho tốt, đến lúc đó đừng nói không cảnh cáo trước cho các người, người này không phải là người các người có thể đụng được. Vua của Thú Nhân đế quốc Nguyệt Sư, là con của người này, các người vừa rồi thảo luận Hồ tộc độc lập, cùng với việc các người muốn khai chiến với đế quốc Thú Nhân, nội chuyện đó đủ để cho các người chết hơn ngàn lần rồi.

- Đủ khiến ta chết hơn ngàn lần sao?

Nhạc Phúc Kim cuồng tiếu:

- Ta cũng muốn nhìn, hẳn như thế nào có thể khiến ta chết hơn trăm vạn lần!

Sau đó cùng mấy vị đại sứ cấp đít đi xa...

- Hừ. Thì ra là có chuẩn bị mà đến đây. Hèn chi kiêu ngạo như vậy.

Bóng dáng Cao Lô Hoa xuất hiện tại chỗ mà cả đám người vừa nói chuyện, ánh mắt nhìn những tên đó đang đi, cười nói:

- Ha ha, xem ra bọn họ đã chuẩn bị tốt kế hoạch tấn công đế quốc Thú Nhân rồi.

- Chủ nhân. Chúng ta phải làm gì ạ?

Thủ lĩnh Hắc Ám Độc Nhân Cự Nhân A Nặc tôn kính hỏi.

- Bộ tộc Độc Nhân Cự Nhân, có thể ra quân chính xác mấy mạng?

Cao Lô Hoa nói.

- Bốn ngàn chiến binh

A Nặc kiêu ngạo đáp. Bốn ngàn cự nhân, đủ để tung hoành ngang dọc đại lục mà không cần cố kỵ.

- Bốn ngàn cự nhân? Không cần nhiều như vậy. A Nặc, người đi triệu hoán một trăm cự nhân lại đây. Hôm nay, khiến cho bọn người kia biết thế nào là trời cao đất dày đi!

Cao Lô Hoa lộ ra răng nanh, cười âm trầm...

Một cái cự nhân, có lực lượng tương đương một cự long! Một cái cự long, có thể hủy diệt lực lượng một tòa thành cỡ trung rồi!!

Nếu mà bốn ngàn cự nhân, đủ để trong một đêm hủy diệt toàn bộ một đế

quốc hùng mạnh. Ngay cả Quang Minh đế quốc cũng không ngoại lệ

Trong lịch sử đại lục cũng xảy ra chuyện này. Lúc ấy, quốc vương của cường quốc này bước tử một vị triệu hồi sư. Hồi đó, quốc gia này không hề yếu so với đế quốc Quang Minh bây giờ. Nhưng mà, cường quốc này chỉ trong một đêm đã biến mất, biến mất trong tay của mấy ngàn Hắc Ám Phi Long, loài gần đạt đến siêu giai á long.

Mà mấy ngàn Hắc Ám Phi Long này là do vị triệu hồi sư đó lấy sinh mệnh của mình làm giá cả đổi lấy. Dùng linh hồn của mình biến thành một quả long tinh, làm tể phẩm một hơi triệu hồi luông một ngàn tám trăm con Hắc Ám Phi Long.

Không phải cự long, chỉ tiếp cận cấp độ siêu giai á long. Mà chỉ trong một đêm đã hủy diệt quốc gia đó.

Một ngàn tám trăm Hắc Ám Cự Long, ở trong một đêm cày cho quốc gia đó tơi như ruộng đồng. Toàn bộ vương quốc đều bị hủy diệt dưới hơi thở của Hắc Ám Phi Long. Đứng trước lực lượng hùng mạnh như vậy, cho dù là cường giả thánh cấp của nhân loại cũng giơ tay bye bye.

- Một cái giáo huấn, cùng với một cái cảnh cáo. Cấp cho mập mập, cũng là cấp cho mấy cái quốc gia.

Cao Lô Hoa nói:

Cái giáo huấn mà lão Cao Lô Hoa nói chính là dùng máu để viết lên...

Mập mập không biết mình vừa phạm phải một sai lầm có lẽ là nghiêm trọng nhất đời mình.

Liên Minh Thương nghiệp là một quốc gia cực kì phát triển về ngành công thương, sinh ý trải rộng toàn bộ đại lục. Mà trong đó nguồn nô lệ đế từ đế quốc Thú Nhân là sinh ý lớn nhất. Mà hiện tại, thú tộc xuất hiện một cái Thú Hoàng. Điều này khiến cho ngành buôn bán nô lệ của Liên Minh Thương Nghiệp bị tổn thất lớn. Nếu là trước kia, bọn họ liên kết với Hồ tộc để cùng nhau buôn bán nô lệ thú nhân. Mà bây giờ thì với việc xuất hiện Thú Hoàng Nguyệt Sư, đại biểu cho ngành nghề này bị cắt đứt nguồn hàng.

Liên Minh Thương Nghiệp không phải là quốc gia mạnh về quân sự. Quốc gia này không đủ để ngăn một đợt tấn công của đế quốc Thú Nhân

Cho nên bọn họ liên hợp bốn gia. Vương quốc Dã Nhân với những chiến sĩ liều mạng ngang cơ với thú nhân trên chiến trường, vương quốc Tiến Đô với những tay cung cự phách và quốc gia Pháp Lam với những đội quân bộ đội kỹ sĩ trọng trang mạnh mẽ.

Ban ngày ở Liên Minh Thương Nghiệp rất nhộn nhịp, bởi vì đó là tụ điểm buôn bán của thế giới này.

Mà thủ đô của Liên Minh Thương Nghiệp nằm ở thành Nạp Tư lại càng náo nhiệt. Được xưng là kinh đô buôn bán của thế giới này Nơi này vô luận là ban ngày hay là ban đêm đều nào nhiệt hết.

Bên trong thành Nạp Tư được phân chia rất cụ thể, lấy tâm cung của quốc vương Yêu Đức Hoa cùng thần miếu của Thần Thương Nghiệp Hách Lạp tạo thành một mạch dài, tỏa ra bốn phương tám hướng.

Mà lực lượng phòng thủ của thành Nạp Tư tập trung chủ yếu ở tám thông đạo nối liền giữa hoàng cung và miếu thần. Tám thông đạo đó tạo thêm một vòng tròn, bao bọc phòng thủ xung quanh thành Nạp Tư.

- Lại là một ngày đẹp a.

Lão Cao Lô Hoa nhìn mặt trời đang chiếu sáng mà cười nói

Cách ngày hội nghị bàn tròn mười sáu nước một ngày. Nghỉ ngơi một ngày, lão Cao Lô Hoa bắt đầu tính chuyện giải quyết bớt vài thứ cho cậu con Nguyện Sư.

Làm cha chính là vậy đó. Trời sinh ra bao nhiêu sức khỏe cũng phải chạy đôn chạy đáo nuôi con, chăm sóc con... Lão Cao Lô Hoa chính là một đại biểu tiêu chuẩn...

Trên bầu trời, Cầu Cầu trong trạng thái Tứ Dực Ngân Long như một ngôi sao băng bay xẹt về phía chân trời

Cao Lô Hoa CÙNG Huyết kỵ tướng, tân nhậm Hỏa Thần Ca Đức ngồi trên Tứ Dực Ngân Long Cầu Cầu. Phía sau lưng là một trăm cự nhân đang bay theo (Thiên là siêu giai. Độc Nhân Cự Nhân biết bay không phải là chuyện lạ. Tuy rằng bọn họ cũng không thích bay cho lắm)

Lão Cao Lô Hoa chỉ dẫn theo một trăm cự nhân, bởi vì không cần nhiều. Một trăm cự nhân cũng đủ hoàn thành nhiệm vụ lửa Cao Lô Hoa đề ra

Saga, Bích Lệ TI cùng với nữ tiên thủ Lam Lệ đều lựa chọn ở lại đảo không trung. Bởi vì Saga quyết định ở cùng mẹ mình mấy ngày

- Chủ nhân. Phía dưới là thành của Liên Minh Thương Nghiệp

Huyết Kỵ Tướng Ca Đức chỉ tòa thành thị phồn vinh phía dưới nói với Cao Lô Hoa:

Đúng như người dự đoán, bởi vì tập trung binh lực chuẩn bị chiến tranh nên phòng thủ ở đây yếu hơn rất nhiều. Lô tô, truyền tin tức đến, Liên Minh Thương Nghiệp quả nhiên là chuẩn bị khai chiến với đế quốc Thú Nhân. Hơn nữa mấy tháng nay, bọn họ liên tục diễn binh tập đánh

- Việc tiếp theo, chúng ta làm như thế nào? Chủ nhân?

Huyết kỵ tướng Ca Đức hỏi:

- Thấy không? Phía dưới có tám thông đạo, đúng không. Chia ra làm tám mươi cự nhân, mười cự nhân một thông đạo. Sau đó người mang theo các Huyết kỵ sĩ phối hợp bảo vệ mắt chân của các cự nhân, tiến vào hoàng cung đồ sát cho ta!

Đôi mắt đen của Cao Lô Hoa không có một tia cảm tình, nhìn thành thị phía dưới:

- Từ hôm này, ta muốn các người xóa sổ tòa thành này khỏi lịch sử đại lục!!

Mấy hôm này thời tiết không sai, cư dân thành Nạp Tư vẫn nhộn nhịp, vẫn theo một nếp sống như ngày thường. Cuộc sống cũng không có gì đổi khác cho lắm.

Nhưng mà, ngày hôm nay, đối với người ngồi trên ngai vàng của Liên Minh Thương Nghiệp mà nói thì cũng không phải là một ngày êm ả. Ngày hôm nay, là một ngày lạnh lẽo đối với thành Nạp Tư. Một ngày lạnh giá tàn khốc

Bầu trời yên ắng đột nhiên xuất hiện một bóng đen to lớn. Bóng đen này che phủ toàn bộ tòa thành Nạp Tư!

Tất cả cư dân trong thành Nạp Tư đều ngẩng đầu lên nhìn bầu trời tối sầm đó

Sau đó, bọn họ kêu lên những tiếng đầy cảm thán

Đó là một con cự long!!! Một con cự long có bốn cái cánh!

Ở phía sau cự long, hơn trăm người Cao Lô Hoa hơn mười thước. Hơn nữa, tốc độ của những người khổng lồ đó không kém cự long chút nào, cứ như một màn biểu diễn cự nhân đuổi bắt cự long vậy

Người dân trong thành Nạp Tư vốn tưởng rằng đây là màn biểu diễn mà quốc gia cấp cho dân chúng xem. Nhưng hành động tiếp theo của cự long đã phá tan cuộc biểu diễn huy hoàng này

- Ngao~~

Tứ Dực Ngân Phi Long chao mình một cái, gào rít, trong ánh mắt hoảng sợ của mọi người, thân hình khổng lồ của nó đảo một cái rồi giáng xuống tòa thành

- Âm~~

Cú va chạm giữa cự long và tòa thành cứ như một cảm chú ném thẳng vào tòa thành Nạp Tư này

Đối với cự long mà nói, tường thành của nhân loại thật là buồn cười!

Mà đối với Cầu Cầu, còn mạnh hơn cả những con cự long thì tường thành này có lẽ là miếng đậu hũ, đập vào nó chán ngắt.

- Địch tập! Địch tập!

Quan binh thành Nạp Tư nhất thời rống to, toàn bộ biến thành một bầy ong vỡ tổ...

Thành chủ thành Nạp Tư nằm mơ cũng không ngờ lại có cự long đến đập phá kinh đô buôn bán, thủ đô của Liên Minh Thương Nghiệp. Phải biết rằng, long kỵ sĩ cùng cường giả thánh cấp đều là những tồn tại mạnh mẽ nhất trên đại lục này. Bọn họ mạnh đến nỗi không thèm để ý đến mấy chuyện đất nước quốc gia quốc diếc gì hết, bọn họ chỉ thích tranh đấu cá nhân hơn thua mà thôi, long kỵ sĩ cùng cường giả thánh cấp đều có tôn nghiêm của mình, không bao giờ làm ra chuyện đánh lén thủ đô của đối thủ như thế này.

Nhưng đáng tiếc, lão Cao Lô Hoa không phải là long kỵ sĩ đầy cao thượng trong tưởng tượng của các sư huynh muội. Bây giờ, trước mặt anh

em chính là người cha đi trả thù ra mặt cho con của mình.

- Bịch!

Cầu Cầu hạ xuống tường thành. Vũ khí thủ thành, binh lính trên tường thành, tất cả đều bị Cầu Cầu dẫm nát...

Theo sát phía sau Cầu Cầu, một trăm thân hình to lớn cũng rơi xuống tòa thành. Mà lực phá hoại khi trăm cự nhân rơi xuống không kém so với Cầu Cầu

Đồng thời, cự nhân nhanh chóng chia làm mười tổ, tám tổ nhanh chóng chạy vào tám thông đạo của thành Nạp Tư

Trong thành Nạp Tư, phụ trách phòng thủ có bốn sư đoàn, hơn tám vạn binh sĩ

Tiếng kèn báo hiệu địch tập vang lên, không quân trong thành Nạp Tư nhanh chóng trèo lên lưng hai vạn Sư Thử bay lên không trung. Kỳ Binh Sư Thử đông nghịt khiến cho bầu trời giống như cảnh tằm ăn dâu, vết đen lan rộng trên bầu trời hoàng cung của Yêu Đức Hoa

Tám vạn binh lính thành Nạp Tư nhanh chóng đóng cửa thành rồi chạy về phía hoàng cung

- Ngao~~ô~~~

Trong sâu hoàng cung, một tiếng long ngâm vang lên

Ngay sau đó, một con cự long bạch ngân bay lên trời. Bài tẩy của Liên Minh Thương Nghiệp--Ngân Long ký sĩ

- Mục tiêu của chúng ta là đây

A Nặc nhìn con Ngân Long này hưng phấn mà liếm liếm khóe miệng, sau đó cất bước chân chạy đến con bạch ngân cự long đó

A Nặc rất nhanh, nhưng có một người nhanh hơn!

Một đạo màu vàng lướt qua người A Nặc, bay thẳng đến con bạch ngân cự long kia

Là Cầu Cầu tiểu gia hỏa

- Ô

Lão Cao Lô Hoa nghi hoặc nhìn Cầu Cầu, tiểu gia hỏa này sao lại siêng năng đột xuất thế? Không đợi hắn mở miệng đã chủ động ra trận?

- Ngao~~

Bạch ngân cự long khinh miệt nhìn con vật đang bay tới, chỉ là một con á long Tứ Dực Phi Long mà thôi. Loại á long này sao có thể là đối thủ của mình cơ chứ?

- Ngao

Cầu Cầu không chút yếu thế đối diện bạch ngân cự long, gào rít đối đáp lại

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 393

Đồ Thành, Cầu Cầu Gặp Mỹ Long, Động Lòng (Phần 1)

Lúc cự long màu bạch ngân kia xuất hiện thì đáy lòng đã dấy lên trong lòng tất cả dân chúng thành Nạp Tư một hi vọng. Long kỵ sĩ, trong cảm giác của mọi người thì đây chính là hy vọng cuối cùng. Tuy rằng, bọn họ không biết rõ một ngân long kỵ sĩ có thể đối phó nổi đám đông cự nhân và một con Tứ Dực Ngân Long hung ác kia không.

'Nhưng tất cả bọn họ vẫn không tự chủ được, đem tất cả hy vọng đều đặt lên người ngân long kỵ sĩ. Bởi vì, đây là hy vọng cuối cùng của họ! Cuối cùng! Cho nên, tất cả ánh mắt của người dân thành Nạp Tư đều chăm chú nhìn lên bầu trời...

Phía bên lão Cao Lôì Hoa cũng nhìn lên bầu trời, nhưng lão Cao Lôì Hoa ở đây là vị ngạc nhiên, ngạc nhiên khi một đại ca lười nhác như Cầu Cầu đột nhiên siêng năng đột xuất nữa chứ? Thoáng nhìn qua thì có vẻ như là Cầu Cầu phát hiện ra cái gì đó tốt lắm thì phải, bởi vì điều đó mà Cầu Cầu tỏ ra rất hưng phấn

- Ngao! ~~

Trên bầu trời, bạch ngân long rít gào một tiếng, hai cánh mở ra, hướng lên trên bầu trời bay đi

- Ngao ~~ô~~~

Cầu Cầu không chút yếu thế liền đáp lại, bốn cái cánh sau lưng nó nhanh chóng mở rộng vỗ mạnh đuổi sát theo bạch ngân long bay lên nhưng tầng mây trên bầu trời...

- Chủ nhân, chúng ta có nên đến trợ giúp thiếu gia Cầu Cầu hay không vậy?

Thủ lĩnh đám cự nhân, Độc Nhãn Cự Nhân A Nặc nói với Cao Lôì Hoa

- Không cần. Cứ để Cầu Cầu tự lo đi

Hai mắt của lão Cao Lôì Hoa nhìn quanh khung cảnh thành thị phồn vinh này mà lộ ra nụ cười yêu ma quye quái:

- Việc bây giờ, là khiến cho cái tên có ý đồ tiến đánh đế quốc của con ta trả giá thật lớn vì hành vi cuồng ngạo của hắn cái đã

- Xin cứ yên tâm, thưa chủ nhân

Từ trên người Huyết kỵ tướng Ca Đức đã mắt đầu xuất hiện mùi vị máu tươi

- Từ lúc này, thành thị này đã xong phim rồi

- Khi nào chúng ta sẽ lên sân khấu đây!

Độc Nhân Cự Nhân A Nặc khó nhin nổi máu nóng sôi trào trong cơ thể của mình nói

- Gừ

Hai mươi cự nhân đi theo A Nặc cũng ngẩng đầu lên trời mà gầm gừ, chân phải bọn họ giẫm mạnh xuống đất sâu ba tấc. Cái này chính là tiếng kèn hiệu đặc trưng của bọn họ, ý bảo khai trận giết chóc.

Cả hai mươi người cự nhân lập tức lập tức trở nên đen như mực. Sát khí trên người bọn họ tỏa ra mãnh liệt đầy hung tợn. Vừa tiến nhập vào trạng thái cuồng bạo chiến đấu thì trên cơ thể bọn họ xuất hiện năng lượng hắc ám cường đại cuộn cuộn

Từ xưa đến nay, cự nhân với tầm vóc Cao Lôi Hoa hơn mười thước của mình để lại tiếng tăm hủy diệt trên đại lục rồi. Mà đối với đám cự nhân thì tiếng tăm này bọn họ quyết giữ, tuyệt đối không bao giờ bôi nhọ tiếng tăm đó, vinh quang đó! Tuyệt đối không!

Những tiếng động âm âm vang lên, nơi mà cự nhân đi qua, đường xá xuất hiện những vết chân sâu, những tòa nhà ven đường thì bị những cánh tay to lớn đó quét ngang quét dọc, kiến trúc bị hư hại hoàn toàn, những con đường phổ hiện lên dáng vẻ hoang tàn, tan nát

Hai mươi cự nhân, chia ra làm thành hai mươi cái máy ủi, những cỗ máy này càn quét ngang dọc bốn phương. Hễ có vật gì chắn trước mặt, có lẽ anh sẽ biến thành bánh thịt hoặc là gạch vụn. Tất cả đều bị đập nát

Mà bên cạnh mỗi một cự nhân, chính là năm Huyết kỵ sĩ. Những Huyết kỵ sĩ này cầm trong tay những trường kiếm đỏ như máu. Bọn họ vốn là thứ để giết chóc, cùng với những cự nhân, họ tàn sát hết những con cá lọt lưới và bảo vệ cặp chân của cự nhân

- Chiu chiu... Chiu chiu...

Con mắt duy nhất của những cự nhân này bắn ra những tia sáng. Những tia sáng này chiếu vào những kiến trúc thì phát ra âm thanh chói tai. Sự thật là chứng minh tốt nhất, ánh sáng từ con mắt duy nhất đó không những có thể hóa đá đối phương mà khi đánh trực diện vẫn mang sức tàn phá khủng khiếp không thua gì ma pháp mạnh nhất nhân loại!

Đối với những người dân thành Nạp Tư thì tiếng kêu chiu chiu đó chính là tiếng gào thét của tử thần. Cứ mỗi khi có một tiếng chiu vang lên thì chính là lúc một người nữa lại ra đi, một âm thanh khủng khiếp, tra tấn tinh thần lẫn thể xác những con người bình thường!

Lực lượng thủ thành Nạp Tư chỉ có thể cố hết sức mình ngăn cản bước chân của những cự nhân này. Nhưng mà, đứng trước sức mạnh tuyệt đối.

Hành vi của bọn họ chính là châu chấu đá xe mà thôi

Hỏa cầu, tia chớp, ma pháp linh tinh, cung tên, nổ... bắn từ mọi góc độ về phía những cự nhân này. Trên đường xuất hiện những trụ băng, cột lửa, dung nham... nhằm cản bước đi của cự nhân

Đáng tiếc, những thứ đó lại không gây cho những cự nhân này một vết thương nhỏ nào cả. Đã vậy còn làm tăng thêm tính hung bạo của những cự nhân này!

Trên bầu trời, đội Không Quân Sư Thử của thành Nạp Tư cuối cùng đã đuổi kịp các cự nhân.

Ngay sau đó, cơn mưa tên từ trên trời rơi xuống các cự nhân. Từ trên Cao Lôi Hoa hơn một ngàn thước rơi xuống đủ để gây nên lực sát thương vô cùng lớn đối với cự nhân

- Giao cho chúng ta đi

Lúc này, những Huyết kỵ sĩ liền nói. Sau đó, năm người một tốt, những Huyết kỵ sĩ nhanh chóng xuất hiện bên cạnh cự nhân, lực lượng huyết sắc đồ rực nhanh chóng tạo thành một tấm hộ thuẫn thật lớn, dễ dàng đỡ vô số mũi tên từ trên trời bắn xuống

- Mẹ nó! Tưởng biết bay thì ngon à, dám mất dạy với bọn ông hả? Mục tiêu, đâm sâu bọ ruồi muỗi bay vo ve trên bầu trời kia! Tự do bắn phá!

Thủ lĩnh đám Độc Nhân Cự Nhân A Nặc phần nộ chỉ đám đông Sư Thử trên bầu trời mà hét to.

- Xoẹt xoẹt xoẹt!

Tất cả cự nhân ngẩng đầu lên, con mắt duy nhất phóng ra một cột ánh sáng bắn lên trên bầu trời! Cột ánh sáng thẳng tắp này chiếu rọi quét bốn phía như ngọn hải đăng!

- Âm~~ Âm~~ Âm~~

Những tiếng nổ vang lên, bầu trời bốc lên những ngọn lửa to, thi thể của đội không quân Sư Thử tung tóe ra xung quanh, những thi thể này bị lửa bao trùm, cùng với máu rơi xuống mặt đất. Ánh sáng từ con mắt duy nhất của những cự nhân này chính là lưỡi hái tử thần, đã kéo đến đâu thì người chết đến đó. Trên bầu trời, tiếng kêu thét vang lên thảm thiết!

- Xong rồi, hết thấy đều xong rồi. Tất cả đều xong rồi...

Trong hoàng cung, quốc vương của Liên Minh Thương Nghiệp, Yêu Đức Hoa mặt xám xịt như bôi tro trát trấu.

Hiện tại cả tòa thành Nạp Tư này, nơi nơi là tiếng đổ vỡ, tiếng đất đá, gạch ngói vỡ vụn, những tòa nhà đổ sập, tiếng dân chúng hoảng loạn, tiếng Sư Thử kêu la. Tất cả đều vang vọng, như muốn nhồi nổ tung đầu vị quốc vương này!

Xong rồi, Liên Minh Thương Nghiệp xong rồi, hủy ở trong tay hắn. Xong rồi, xong toàn tập rồi!

Đưa mắt nhìn quanh, toàn bộ thành thị giống như những quân bài

domino, chậm chạp đổ, sau đó nhanh chóng như hiệu ứng của domino mà đổ rầm...

Không ai có thể cứu lại cái gì, cho dù là chư thần lại đây, cũng không thể ngăn cản quyết định hủy diệt nơi này của Cao Lôì Hoa!

Chỉ cần Cao Lôì Hoa muốn làm, trong trời đất này còn có mấy ai đủ tư cách để ngăn cản đây?!

- Vì cái gì, ai có thể cho ta biết, bọn người kia vì cái gì lại xuất hiện ở trong này, vì cái gì muốn hủy diệt thành Nạp Tư của ta!

Yêu Đức Hoa ôm đầu, thông khổ lên tiếng kêu khóc

- Bởi vì người đã đưa ra một quyết định ngu xuẩn

Một giọng nói như tiếng gọi từ địa ngục vang lên sau lưng Yêu Đức Hoa. Yêu Đức Hoa quay đầu nhìn lại phía sau.

Sau đó, xuất hiện trong ánh mắt hắn là một bóng người mơ hồ nhìn không rõ, bóng người tràn đầy hơi thở hắc ám...

Trên trời cao, hai mắt Cầu Cầu đáng yêu đang sáng ngời nhìn lên con bạch ngân cự long

Ở trước mặt Cầu Cầu là một con cự long màu bạch ngân. Rất rõ ràng, đây là một con cự long cai. Hãy nhìn những cái vảy của nàng xem, những cái vảy đó ánh lên những tia sáng chói mắt như thế nào! Xem dáng người mảnh mai của nàng kia, thật gọi cảm làm sao! Trời ơi! Nhìn sừng trên đầu nàng kia, nó uốn khúc, ôi chao, thật gọi cảm! Vậy mới xứng đáng là mỹ long chứ!

Nhưng vấn đề là ai cũng biết Cầu Cầu không phải là cự long, nó là Slime cơ mà. Chẳng lẽ, nó biến thành cự long nên có thẩm mỹ của loài cự long hay sao? Hơn nữa, rốt cục Cầu Cầu là đực hay cái đây?

- Con ác long nhà người dám đến Liên Minh Thương Nghiệp của chúng ta mà giương oai hả?

Vị kỵ sĩ đứng trên lưng Ngân long, long kỵ sĩ giận dữ quát Cầu Cầu:

- Bây giờ, nhà người hãy để cái long mệnh (mạng rồng) của mình lại đây đi! Ta muốn dùng long tinh của người, để làm phong phú kho chứa của ta!

Khi nói chuyện, hắn đặc ý khoe trang bị trên người hắn. Hoặc có thể nói đó là nơi cất giấu vật phẩm của hắn

Trang bị trên người của hắn toàn là thứ đồ đắt tiền nhất, đây là trang bị Cao Lôì Hoa cấp nhất mà Liên Minh Thương Nghiệp cấp cho hắn. Mỗi một thứ xuất ra cũng khiến cho người ta tham tài mà lao vào chém giết đồ mất!

Nhưng tiếc thương cho anh ấy, anh ấy show hàng nhằm đối tượng mất rồi, bởi vì Cầu Cầu không thèm nhìn anh ấy

Đối với Cầu Cầu mà nói. Long kỵ sĩ bé nhỏ đó căn bản không có chút gì đáng để ý, không có chút hấp dẫn gì cả...

Lúc này, tất cả lực chú ý của Cầu Cầu đều nhằm vào thân hình gọi cảm của cô nàng mỹ long bạch ngân. Chúng ta có thể tưởng lúc này tiếng gào của

Cầu Cầu giống như tiếng mèo kêu " meo meo" đầy chất gọi tình... Loại hình tình huống này theo dân gian gọi là động cốn, hay văn minh hơn là động tình!

Chẳng lẽ, Cầu Cầu đến tuổi yêu đương rồi?

- Chẳng lẽ Cầu Cầu sau khi biến thành hình dáng con người thì thẩm mỹ lại biến thành thẩm mỹ cự long hay sao?

Trên mặt đất, Cao Lôì Hoa vừa chỉ huy chiến dịch vừa vuốt cằm mình, sau đó khẽ sờ ngực. Hắn cùng Cầu Cầu có một mối liên hệ rất kỳ diệu. Mà lúc này, lão Cao Lôì Hoa đang cảm nhận thấy một loại cảm giác rất kỳ lạ mà Cầu Cầu truyền đạt đến cho mình. Chẳng lẽ Cầu Cầu thật sự yêu? Trong lòng lão Cao Lôì Hoa có một suy nghĩ vô cùng xấu xa. Đối phương là một con cự long đó nha, không biết Cầu Cầu có gu thẩm mỹ đúng không nữa, hic hic?

Cái này, là một vấn đề đáng để hỏi đay

- Hừ, cái con chết tiệt này! Kyaaa!!

Nhìn thấy con vật này không để ý đến mình, Long kỵ sĩ nổi giận! Hắn hét lớn, một tiếng, đầu khí cấp sáu long kỵ sĩ bộc phát

Nhưng mà, dù hắn có bộc phát đầu khí mạnh đến cỡ nào, thì đồng chí Cầu Cầu vẫn không có tâm trạng ngược nhìn hắn, bởi lúc này, Cầu Cầu đang chăm chú, chăm chú nhìn vào miệng của cô nàng mỹ long (Có thể nghĩ là Cầu Cầu đang nhìn đôi môi đầy gọi cảm theo gu thẩm mỹ của nó)

- Cái tên vô sỉ này, ánh mắt của người là gì hả?

Rốt cục, cô nàng mỹ long bạch ngân cũng phản nộ rồi, Bạch Ngân Cự Long là một loài Ngân Long biến dị, đây là một loài cự long xinh đẹp nhất trong các loài cự long! Cho dù là tiên nữ long trong truyền thuyết cũng không thể nào xinh đẹp bằng nàng. Mà đối với nàng, nàng tuyệt đối không cho phép một con á long thấp kém dùng ánh mắt dâm tặc như thế nhìn nàng!

- Ngao~~

Bạch Ngân long nổi giận gầm lên một tiếng với Cầu Cầu, một ma pháp long ngữ mạnh mẽ được ngâm lên trong đôi môi đầy gọi cảm của cô nàng mỹ long này.

- Ngao~ ô~rồng~~

Lúc cô nàng mỹ long này vừa mở miệng, nhất thời Cầu Cầu hưng phấn rống lên một tiếng. Hắn toàn lực vỗ bốn cánh sau lưng, nhanh chóng bay về phía Bạch Ngân long xinh đẹp

- Hà...

Lúc Cầu Cầu xông đến, trong miệng Bạch Ngân long lóe ra ánh sáng mãnh liệt sau khi hoàn thành ma pháp chú văn long ngữ của mình, sau đó phản nộ mở miệng, một cỗ long tức (hơi thở của rồng) giống như bông tuyết bắn tới Cầu Cầu. Đây là long tức hệ băng tuyết, được xưng là long tức lạnh giá nhất trên thế giới. Nhiệt độ của nó đã hạ xuống tới mức "không độ tuyết

đôi" có thể đóng băng cả ngọn lửa!

Nhưng làm cho cô nàng Bạch Ngân long kinh ngạc đó là Cầu Cầu hình như không có ý né tránh cổ long tức băng tuyết này. Mà còn dùng cái thân thể của một con á long xông thẳng vào luồng long tức đó

- Ha ha, đây là người tự tìm đường chết, con á long chết tiệt, người chết chắc rồi!

Trong mắt Bạch Long long hiện lên một loại tự tin, nàng tin tưởng một đòn này có thể xử đẹp con á long này. Tứ Dực Ngân Long, trong siêu giai ma thú cũng được tính là một ma thú mạnh mẽ. Bọn họ có tốc độ rất nhanh cùng lực công kích vật lý cực mạnh. Nhưng bọn họ có một nhược điểm chí mạng, đó là sức phòng ngự thấp

Đặc biệt, long tức của cự long thuần huyết thông đối với á long mà nói có lực lượng khắc chế rất mạnh. Cứ như vậy, con á long này, mười phần chết chắc!!

Quả nhiên, như Bạch Ngân long nghĩ, long tức băng hệ của nàng dễ dàng đem con Tứ Dực Ngân Long đang bay tới này đóng băng tại chỗ

Luồng khí băng hàn đó bao trùm lên cơ thể Cầu Cầu, bắt đầu ngưng kết từng lớp băng lại. Lớp băng càng lúc càng dày, chỉ trong nháy mắt, Cầu Cầu như miếng thịt bọc nước cho vào tủ đá biến thành đá cục

- Ha ha, ha ha!

Bạch Ngân long bắt đầu cười ha ha, quả nhiên, con á long đã bị đóng băng mà chết toi. Sức kháng ma pháp của Tứ Dực Ngân Long quả nhiên rất kém, việc tiếp theo là nhìn con á long này ngã từ trên độ Cao Lô Hoa mà tan xác thôi!

-***!

Trong lớp băng, Cầu Cầu khó chịu mắng một tiếng. Sau đó bốn cái cánh sau lưng Cầu Cầu cự mạnh, một tiếng rắc, những khối băng đá bao quanh Cầu Cầu bị nứt dần rồi lan rộng xung quanh

- Cái này, Sao có thể cơ chứ?!

Đứng đối diện, Bạch Ngân long trừng mắt nhìn. Không có khả năng. Chỉ là một con Tứ Dực Ngân Long, chỉ một con á long mà thôi! Sao có thể phá vỡ được khối băng tuyết do long tức băng hệ của mình cơ chứ?!

Nhưng mà sự thật lại đang diễn ra trước mắt cô nàng. Kỹ năng đặc ý nhất của nàng đã dễ dàng bị con á long này phá giải!

Băng đá vỡ ra bốn phía làm nhức nhối mắt cô nàng

Khối đá bị phá hủy, một thân hình xuất hiện, vẫn tư thế đầy dâm tặc, Cầu Cầu vẫn nhìn chằm chằm vào đôi môi gợi cảm của cô nàng.

- Ngao, ngao ô~~

Cầu Cầu hưng phấn hét lớn một tiếng, đồng thời, một cỗ lực lượng rất kỳ diệu từ trên người nó bộc phát

Cùng với cỗ lực lượng kỳ diệu này, Cầu Cầu mạnh mẽ... mở ra... Không

gian!!

Đúng vậy, phá mở không gian. Không phải sử dụng tốc độ để phá vỡ không gian như Cao Lôi Hoa, mà giống như Cao Lôi Hoa, Cầu Cầu có vẻ nắm giữ được không gian pháp tắc, phá mở không gian bằng không gian pháp tắc.

Ở trong mắt Bạch Ngân Long, thân thể của Cầu Cầu tiêu thất, rồi xuất hiện ở bên người Bạch Ngân Long, móng vuốt bên trái của nó khoát lên trên người Bạch Ngân long, mà móng vuốt tay phải giống như đùa bỡn, cầm lấy cằm của cô nàng Bạch Ngân Long

A... Nhất thời, mấy miếng vảy mặt của cô nàng Bạch Ngân long dần dần biến thành màu đỏ rực như nung lửa!! Đây là một biểu hiện nhằm nói cự long đang rất ngại ngùng, e thẹn...

- AAA! Tên chết tiệt, người dám làm gì Bạch Ngân Long của ta vậy?

Long kỵ sĩ trên lưng Bạch Ngân Long rốt cục không chịu được cảnh con ma thú này đùa giỡn sủng long của mình. Rõ ràng là địch nhân, lại còn dám câu dẫn tọa kỵ của mình. Chẳng lẽ đây là quỷ kế của địch nhân? Muốn dùng mỹ nam kế để câu dẫn tọa kỵ của hắn sao?

Vừa nghĩ vậy, Bạch Ngân long kỵ sĩ phần nộ gầm rú một tiếng, rút ra cây long thương vàng kim của mình!

Đây là vũ khí mà Liên Minh Thương Nghiệp dùng rất nhiều tiền để mua cho hắn, được xưng là long thương mạnh nhất-- Khắc Lạp Tư thần long chi thương. Trong truyền thuyết, đây là cây trường thương ma long kỵ sĩ mạnh nhất từng sử dụng

Trên cây trường thương này có khắc một trận pháp "phá giáp", trận pháp gần như đã bị thất truyền, có thể khiến cho một cây trường thương bình thường đâm thủng thân thể cự long. Vì vậy, giá cả của nó rất cao

Vì để khắc được ma pháp "phá giáp" lên trên cây trường thương này thì phải tiêu hao hết một thân tu vi của một gã ma pháp sư cấp sáu, gần đạt được ma pháp sư thánh cấp, có ai điên khùng mà lấy một thân tu vi cấp sáu của mình để đổi lấy một ma pháp "phá giáp" cơ chứ

- Đỉnh!

Thế nhưng, cây trường thương được xưng là có thể đâm thủng mọi thứ lại chỉ trượt lên lớp vảy của Cầu Cầu, không có một vết trầy xước nhỏ nào, ánh lên những hoa lửa

Nhìn thấy cảnh này, cô nàng mỹ long ngó người nhìn. bởi vì nàng biết lai lịch cây trường thương Khắc Lạp Tư này! Cái cây trường thương có mao hồng hồng đó đã đâm thủng thân thể bao nhiêu cự long. Trong đó, bao gồm bộ tộc kiêu ngạo nhất--Thủy Tinh Long

- Ngao!

Tuy rằng chỉ ma sát qua, nhưng Cầu Cầu vẫn cảm thấy rất đau đớn. Cầu Cầu bật người quay đầu, đôi long nhãn to tướng gắt gao nhìn thẳng long kỵ

sĩ đáng giận này!

- Ngao!

Đồng thời, Cầu Cầu vươn móng vuốt, nhắm ngay người long kỵ sĩ. Cấp sáu hả, đối với Cầu Cầu chỉ là vui chơi thôi! Cấp sáu, một vuốt của Cầu Cầu giết cả móng!

-Đồng!

Một tiếng nổ, móng vuốt đánh mạnh lên trên những trang bị hoàn mỹ của long kỵ

- A~~~

Long kỵ sĩ phát ra tiếng kêu thảm thiết. Khôi giáp trên người được xưng là phòng thủ mạnh nhất đại lục đã bị đã bị móng vuốt của Cầu Cầu đánh lõm sâu vào trong!

Không chỉ như thế, thân mình cũng bị lực đánh của Cầu Cầu đẩy bay ra khỏi lưng Bạch Ngân long

- Ái chà!

Đuôi được con ruồi đi chỗ khác, Cầu Cầu vồ vồ móng vuốt, sau đó lại một lần nữa dùng móng vuốt phóng dăng, nâng cái cằm xinh đẹp của mỹ long

Chẳng lẽ, Cầu Cầu thật sự yêu rồi? Chẳng lẽ, có tình yêu khác giống nòi sao??...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 394

Một Liếm Khó Quên

Móng vuốt của Cầu Cầu giờ cảm cô nàng như đùa bốn gái làng chơi, nhẹ nhàng nâng cảm cô nàng Bạch Ngân long lên

Bạch Ngân long kiêu ngạo, mạnh mẽ, đầy lạnh lùng không ngờ bị động tác này làm cho luống cuống chân tay. Đối với nàng, một cô nàng mỹ long chưa từng bị một "hot boy dragon" nào đụng vào thì lúc này tràn đầy những cảm xúc trái chiều lẫn nhau, vừa e sợ lại vừa mong đợi, không biết anh ấy sẽ làm gì mình đây???

Lúc này, cô nàng mỹ long này đã cực kỳ sùng bái Cầu Cầu. Long tộc, luôn hướng tới việc tôn trọng cường giả. Tuy rằng anh chàng Tứ Dực Ngân Long trước mặt này chỉ là con á long siêu giai, nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa, nàng không thể dùng ánh mắt tầm thường nhìn anh ấy, bởi vì những gì anh ấy thể hiện kia, đó mới là lực lượng cường đại, đó mới là pro, đó mới là Vip...

Con mắt Cầu Cầu nhìn cô nàng mỹ long Bạch Ngân long Bạch Ngân này cực kỳ ái muội. Đồng thời, một móng vuốt (hãy tưởng tượng là ngón tay một chàng trai) đang chậm chậm, nhẹ nhàng đưa lên đôi môi đầy gợi cảm của cô nàng Bạch Ngân xinh đẹp

'Làm sao bây giờ? Ta phải làm sao bây giờ?' Đối với hành động đó của Cầu Cầu, cô nàng Bạch Ngân long xinh đẹp cảm thấy sợ sệt. Nước mắt ứa ra. Đối với bản thân mình, cô nàng rất tự tin vào nhan sắc chim sa cá lặn của mình. Chẳng lẽ, anh Tứ Dực Ngân Long đó sẽ làm chuyện đó với mình sao?
T

- Không được lại gần ta, không được lại gần ta nữa! Nếu không, ta sẽ không khách khí!

Khóe mắt Bạch Ngân long tràn đầy nước mắt, ủy khuất nói với Cầu Cầu giọng đầy uy hiếp

Tất nhiên Cầu Cầu không xem những lời uy hiếp đó ra gì, cậu chàng trai tiến sát hơn, đưa khuôn mặt của mình lại gần cô nàng. Lúc này, đã không còn ai ngăn cản được cậu chàng rồi...!

Thế nhưng, đúng lúc cái miệng rộng lớn của Cầu Cầu chuẩn bị chạm vào

đôi môi đầy gợi cảm của Bạch Ngân long, thì cái tên ruồi chuyên phá chuyện tốt lại vo ve nữa

Đó là tên long kỵ sĩ cấp sáu. Vừa bị Cầu Cầu nhẹ nhàng đánh bay khỏi lưng cô gái cậu định tán, thế nhưng tên này ngoan cố bay đến vo ve

Ở phía sau hắn là một đôi cánh ma pháp. Đây là ma pháp phụ trợ mà bộ áo giáp hắn mang trên người phát huy năng lực ra, cái này có thể giúp hắn tiếp tục vo ve cỡ một canh giờ ngắn ngủi

- Con á long chết tiệt, con vật đáng chết này, ta lấy thân phận một gã long kỵ sĩ mà thề, ngươi sẽ phải thừa nhận con phần nợ lớn nhất của ta. Bây giờ, buông cái móng vuốt dơ bẩn của ngươi ra!

Long đầu khí cấp sáu lóe lên, kiên cường bắt khuất đám Cầu Cầu! Đồng thời, long kỵ sĩ còn không quên gọi sủng vật tọa kỵ yêu quý của mình:

- Cái Á, sử dụng đòn thế nhân long hợp nhất! Dưới sự chứng kiến của Long Thần. Hợp nhất lực lượng của hai ta làm một! Hủy diệt mọi thứ trước mắt chúng ta!

Cầu Cầu quay cái đầu to tướng của mình nhìn, sau đó. Cầu Cầu phần nợ rồi

Thật sự phần nợ rồi!

Cái tên núp trong mai rùa kia không ngờ lại phá hư hai chuyện tốt của nó!. Không thể tha thứ!

Cầu Cầu chỉ vào danh nghĩa chủ nhân Cao Lô Hoa của mình mà thề, nếu mình cứ để mặc tên này tự tung tự tác. Thề chủ nhân sẽ bị nhân Tĩnh Tâm xinh đẹp vứt bỏ?

- Ngao!

Yết hầu Cầu Cầu phát ra tiếng gầm phần nợ, ngay sau đó, long trảo to lớn của Cầu Cầu làm một phát chụp ruồi bọ!

Tuyệt kỹ Long tộc-- Long Trảo Thủ!!

- Yaaa, nhân long hợp nhất!

Thế nhưng vị Long kỵ sĩ lại không tránh đòn chụp của Cầu Cầu, ngược lại giờ thương nghênh đón!

- Đỉnh~~

Cây thương của long kỵ sĩ cùng lòng bàn tay Cầu Cầu cứng rắn đụng vào nhau. Tiếp theo, một đường hoa lửa kéo dài đến móng vuốt của Cầu Cầu.

Một con người không có sức mạnh tuyệt đối lại dám đi đánh bừa với một con cự long hùng mạnh. Sẽ có hậu quả gì đây??

Cho dù là nhân loại đẳng cấp cấp thánh đỉnh phong cũng không có khả năng dám cùng cự long cứng đối cứng! Thân thể của cự long cứng rắn cỡ nào cự chứ!

Không thể nghi ngờ, mà cũng không có phần nghi ngờ này, long kỵ sĩ, lại lần nữa tạo thành một đường vòng cung tuyệt đẹp bay ra xa.

Mà từ lúc long kỵ sĩ tấn công, đến lúc Cầu Cầu ra đòn chụp bay long kỵ

sĩ. Một khoảng thời gian dài như vậy nhưng cô nàng Bạch Ngân long xinh đẹp vẫn không có động tĩnh gì!

- A~~~~á. Cô vì sao không hợp thể với ta, vì sao không biến thành nhân long hợp nhất cơ chứ?

Long kỵ sĩ bị đánh bay, hét lớn.

- Lăn đến địa ngục đi đại ca

Cầu Cầu mở ra cái miệng khổng lồ. Nhắm ngay long kỵ sĩ. Một lần vốn đã đủ rồi, thế mà cái tên này vo ve hai lần. Lấy hạnh phúc của chủ nhân và nữ chủ nhân Tĩnh Tâm mà thế, Cầu Cầu ta tuyệt đối không cho việc đó xảy ra lần thứ ba!

- Hà!!

Một đạo long viêm màu trắng từ trong miệng Cầu Cầu phun ra!

Long viêm như một đạo ánh sáng, giống như ánh sáng của ngày tận thế! Hung tợn lao về phía long kỵ sĩ. Mà sự mạnh mẽ của long viêm này, thậm chí dân chúng ở dưới thành Nạp Tư cũng có thể nhìn thấy rõ ràng long viêm xé mây chiếu xuống

Long kỵ sĩ xong đời. Chu dù một thân trang bị những đồ vật ngon nhất đại lục thì sao, dưới uy lực của Cầu Cầu cũng ra đi

Dù trang bị có trâu bò cỡ nào đi nữa thì làm sao có thể chặn được công kích cấp bậc thần vương như Cầu Cầu cơ chứ!

Phải biết rằng lúc Này Cầu Cầu đã còn Cao Lô Hoa cấp hơn ông trùm của Long tộc là lão đại Long thần một cấp bậc

Trùm sò Long thần chính là chủ thần đỉnh, bởi vì Long thần không có linh ngộ không gian pháp tắc, cho nên Long thần cũng không có trở thành thần vương.

Mà Cao Lô Hoa kết hợp một thể với Cầu Cầu, lúc này Cầu Cầu cũng đã phân chia cấp bậc như lão Cao Lô Hoa luôn! Theo ý nghĩa đó mà nói, giờ Cầu Cầu cũng có thể coi như là một vị thần vương! Tuy rằng vẫn còn kém so với lão Cao Lô Hoa, nhưng so với chủ thần vẫn mạnh hơn không ít! Ít nhất, thông qua lão Cao Lô Hoa, Cầu Cầu cũng có thể vận dụng lực lượng không gian pháp tắc!

- Thần vương, lực lượng, đó là lực lượng Cao Lô Hoa nhất mà thế giới này chưa ai có thể đạt đến!! Trừ cả nhà Sáng Thế Thần, thì chưa có ai có lực lượng mạnh như thần vương

Dưới lực lượng mạnh nhất thế giới này tấn công trực diện, long kỵ sĩ sao có thể thoát chết cơ chứ???

Cho nên, dưới ánh mắt không thể tin của mình, hấn chứng kiến những trang bị của mình hóa thành tro bụi, sau đó cả cơ thể dần dần tan biến vào hư không.

Nhưng bị thiêu không chỉ thân thể của hấn, mà dưới ngọn lửa long viêm, linh hồn của hấn cũng dần dần tan biến!

Linh hồn tử vong, đại diện cho một người vĩnh viễn tử vong!

Long kỵ sĩ gặp gỡ Cầu Cầu, xem như là xui xẻo mười tám đời. Cả đại lục đánh nhau chưa lời ra một vị thần vương, đây hẳn lại siêu cấp may mắn đụng độ một vị. Thật là "đại may mắn"

Thần lực mạnh mẽ. Đủ để phá hủy hết thấy. mà trong lúc phá hủy đó, vô tình phá hủy luôn một thứ, hình như là khế ước khế diếc gì đó thì phải.

Long viêm hủy diệt linh hồn long kỵ sĩ, mà ở trong linh hồn long kỵ sĩ, một quả khế ước ma pháp như thủy tinh bị vỡ nát ra.

Lúc khế ước kia bị phá vỡ, Bạch Ngân Long đứng trước mặt Cầu Cầu khẽ run lên, ánh mắt nàng càng trở lên trong suốt.

Khế ước mà nàng cùng với người này tự dung biến mất rồi? Khế ước, không được sự đồng ý của chủ nhân lại có thể bị hủy bỏ một cách dễ dàng như thế...

Cái này, nhìn ánh mắt Bạch Ngân long nhìn Cầu Cầu thậm chí mang theo chút sợ hãi. mạnh mẽ cởi bỏ khế ước, cái này phải đạt đến trình độ thần cấp là có!

- Ngao ngao!

Thoải mái xử lý con ruồi vo ve đó. Cầu Cầu hưng phấn mà gặm nhẹ một tiếng, quay đầu lại. Nhìn Bạch Ngân Long trước mặt

Chắc chắc, Cầu Cầu chép miệng. Âm thầm nuốt nước miếng một cái. Hơi thở của Bạch Ngân long thật là quyến rũ, tràn đầy hương vị quyến rũ, tràn đầy hương thơm, nhiều hương vị khiến mình hoài niệm. Cầu Cầu thích thú chép miệng nhìn đôi môi gợi cảm của Bạch Ngân long

Từ lúc rời khỏi hòn đảo nhỏ kia đến, tuy đi theo Cao Lô Hoa ăn rất ngon rất thích. Nhưng hương vị Bạch Ngân long mang lại khiến Cầu Cầu cảm thấy nhớ nhung rất nhiều

Hồi ấy, khi còn là Slime, Cầu Cầu đã từng được nếm hương vị này một lần. Hương vị đó thật sự mê mẩn, làm cả người Cầu Cầu sung sướng...

Tuy rằng hình dáng Bạch Ngân long khác xa với thứ đó lúc trên đảo. Nhưng mà cái mùi dụ hoặc này lại cực kỳ giống, nó giống như thuốc phiện. Đối với Cầu Cầu có lực hấp dẫn rất mạnh.

Cũng nhờ có vậy mà Cầu Cầu, vốn là một Slime bình thường lại thay đổi xương thịt, tiến hóa thành hoàng kim Slime có tiềm lực cực lớn như bây giờ...

Rốt cục cái kia là thứ gì? Có thể làm cho Cầu Cầu, bị Cao Lô Hoa nhồi ản Cao Lô Hoa lương mỹ vị lại có thể hoài niệm nhớ mong như vậy??

Đáp án đó là một cây dài dài, nhỏ nhỏ duy nhất trên hòn đảo đó, và nó chỉ có đúng một quả duy nhất

Mà cái quả này rất hay, được mọi người gọi là "quả long tiên" (Nước miếng rồng)...

Cái chính là long tiên trong truyền thuyết do một long nữ trinh trắng, xinh

đẹp, mạnh mẽ, có huyết thống thuần khiết khi ngủ tạo thành. Tổng hợp những điều kiện đó có thể tạo nên một lực lượng thần bí khiến cho nó thành quả long tiên...

Điều kiện hình thành quả long tiên này thật sự quá hà khắc. Xinh đẹp, thuần khiết, còn trinh, huyết thống thuần long nữ. Đừng có xem thường bốn điều kiện nhỏ bé này nhé, nếu luận về xinh đẹp thì long tộc không thiếu người xinh đẹp. Nhưng thuần khiết sẽ rất khó nói, bộ tộc cự long trời sinh tính tham lam, có thể nói từ nhỏ đến giờ, bộ tộc cự long đã không có cái duyên với cụm từ thuần khiết rồi. Nhưng như thế thì còn chưa đáng nói, điều kiện thứ ba mới cực kỳ cực kỳ khó nè!

Phải biết rằng, trên thế giới từ xưa đến nay lưu truyền một câu, long tính bản dâm.

Bởi long tính bản dâm, cho nên hễ là người bộ tộc cự long đủ tuổi được đi lịch lãm bên ngoài mà còn zin, hic, có thể nói là còn hiếm hơn gấu trúc trong vườn quốc gia!

Về phần huyết thống thuần nhất, hic, đã nói long tính bản dâm rồi mà, dâm loạn thì lấy đâu ra mà thuần nhất với thuần khiết

Mà Cầu Cầu, hồi xưa khi ở trên đảo đã may mắn xơi được hàng quý hiếm. Mà hương vị này, đã khắc sâu bên trong sâu thẳm linh hồn của Cầu Cầu, khiến cả đời Cầu Cầu không thể quên! Mà lúc này, Cầu Cầu lại một lần nữa ngửi được hương vị của quả long tiên đó. Hương vị ngọt ngào đó toát ra từ miệng của cô nàng cự long đứng đối diện này...

- Đây là hương vị mê người cỡ nào hả trời, nếu có thể cho ta ăn một miếng, cho dù chết ta cũng mãn nguyện!

Móng vuốt của Cầu Cầu lại nâng cầm Bạch Ngân Cự long, sau đó khẽ mở đôi môi của cô nàng này ra...

Sau đó, Cầu Cầu vươn đầu lưỡi...

Rồi sau đó, Cầu Cầu đem đầu lưỡi, nhẹ nhàng, thâm nhập vào miệng Bạch Ngân long. Lúc này, Cầu Cầu đang thăm dò lại hương vị ngày xưa mà mình đã nếm...

- A~~~~~

Tiếng thét chói tai vang lên đương trường phá màng nhĩ, cả đầu Bạch Ngân long trống rỗng

Một cái liếm này, đã trở thành một cái liếm khó quên nhất cuộc đời, một cái liếm của một con á long...

Đồng thời, thực lực khủng bố đáng tôn kính mà Cầu Cầu mang đến cũng theo cái liếm của Cầu Cầu mà rời đi theo

Trong lòng của cô nàng mỹ long này chỉ còn ứ khuất lẫn phần nộ gì đó.

Cho dù có là một anh cự long mạnh mẽ, cũng không được đối với một cô bé mỹ long chưa trải sự đời, còn trong trắng trinh nguyên như mình làm chuyện đó cơ chứ!

Hai mắt của Bạch Ngân long xinh đẹp ngân ngấn nước mắt, phát ra vũ khí sát thương diện rộng, vũ khí đáng sợ nhất trên thế giới, một tiếng thét chói tai và hàng nước mắt.

Lấy danh nghĩa của Bạch Ngân long và bộ tộc cự long mà thề. Ta quyết không tha thứ cho hành động vô lễ này...

Mà ở trong thành Nạp Tư, chiến đấu đã vào hồi cuối.

không có sự cố ngoài ý muốn, hủy diệt tòa thành Nạp Tư đối với Cao Lô Hoa mà nói giống như dẫm nát một con kiến hôi mà thôi.

- Chủ nhân, kia là tâm cung hoàng đế Yêu Đức Hoa của Liên Minh Thương Nghiệp

Huyết kỵ tướng Ca Đức chỉ vào tòa kiến trúc lớn nhất trong thành Nạp Tư nói. Toàn bộ thành Nạp Tư, trừ hoàng cung rộng lớn này, tất cả đều đã bị san thành bình địa!

- Truyền tống trận làm xong chưa?

Lão Cao Lô Hoa quay đầu hỏi

- Đã xong rồi, chờ chủ nhân phát động thôi

Huyết kỵ tướng Ca Đức nói

Cao Lô Hoa nở nụ cười, hắn mang theo trăm cự nhân với Huyết kỵ sĩ ước chừng chỉ có hai trăm mà thôi. Mặc dù có thể hủy diệt toàn bộ thành Nạp Tư, nhưng không có biện pháp đem toàn bộ của cải thành Nạp Tư dời đi

Mà khi lắp xong truyền tống trận, là mấy vạn chiến sĩ thú nhân sẽ xuất phát qua!

Với đàn chiến sĩ thú nhân này, sẽ tiến hành lần càn quét điên cuồng toàn bộ thành Nạp Tư một lần nữa!

Lão Cao Lô Hoa chưa từng có thói quen đợi người ta đến đe dọa mình

Nếu đối phương muốn ra tay với hắn trước, chiếu theo tính cách của lão Cao Lô Hoa, lão Cao Lô Hoa sẽ đến tận nhà, làm một hồi đốt lửa phá nhà thôi!

Trung Quốc có câu ngạn ngữ--Cách phòng thủ tốt nhất chính là tiến công!!!!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 395

Thần Tích Tan Biến

[Bố trí một ma pháp trận truyền tống đối với nhân loại là một chuyện cực kỳ phiền phức, mỗi một lần bố trí đều lấy đi vài mạng ma pháp sư. Dù sao không gian không phải là thứ mà con người có thể nắm giữ dễ dàng, cho nên việc bố trí một truyền tống trận mất vài tháng thậm chí vài năm là ít

Nhưng đối với Cao Lôì Hoa, người nắm giữ không gian pháp tắc, thì việc tạo một cái truyền tống trận lại là chuyện đơn giản.

Chỉ mất vài phút, với pháp tắc không gian, Cao Lôì Hoa đã làm được một cái truyền tống trận nối liền giữa đế quốc Bỉ Mông với kinh đô buôn bán thế giới của Liên Minh Thương Nghiệp--Thành Nạp Tư

Hào quang màu lam màu vàng lấp lánh không ngừng đại biểu cho việc có rất nhiều người đang truyền tống. Thông qua truyền tống trận, hơn vạn chiến sĩ thú nhân đi ra từ truyền tống trận không ngừng

Chiến sĩ thú nhân nắm chặt đủ loại vũ khí trên tay, vừa bước ra truyền tống bọn họ khẩn trương nhìn bốn phía, vốn bọn họ tưởng bước chân ra truyền tống là chuẩn bị một trận ác chiến

Nhưng, khi bọn họ đi ra từ ma pháp trận, tất cả đều ngẩn người ra

Bởi vì, ở trước mắt bọn họ, dĩ nhiên là vùng đất bằng phẳng thành Nạp Tư! Không có một người lính bảo vệ thành, không có hàm trú, tháp đài quân sự...

Toàn bộ thành Nạp Tư đã xong rồi, vô luận là tường thành, tháp tên, hào thành... Hay là tuyến đường dẫn từ hoàng cung đến thần miếu Hách Lạp cũng tan nát đầy dầu chân...

Máu nóng vừa sôi trào thì bây giờ đã hãm xuống, các chiến sĩ thú nhân há to miệng mong chờ nhìn về phía người đàn ông tóc bạc truyền thuyết, cha của bệ hạ Nguyệt Sư

Một người đàn ông Xmen. Tất cả các chiến sĩ đều có suy nghĩ này. Đồng thời ánh mắt bọn họ đều nhìn kỹ Cao Lôì Hoa. Vốn vào cũng nói mình sẽ đi đánh tiên phong. Nhưng mà tất cả không ngờ Cao Lôì Hoa lại đi tiên phong thật, có vẻ còn hơn cả thật nữa.

Nếu lúc này thành Nạp Tư đã thành bình địa rồi, vậy nhiệm vụ của hơn

vạn chiến sĩ thú nhân chính là quét dọn chiến lợi phẩm chiến trường thôi...

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư là thú nhân cuối cùng bước ra khỏi truyền tông trận. Bồ Lỗ Tư, là một vị đoàn trưởng dòng binh đoàn mà Nguyệt Sư và Hồ Mị Nhi từng gặp khi bỏ nhà đến đế quốc Thú Nhân. Lúc đó, Bồ Lỗ Tư cũng bị Nguyệt Sư dụ dỗ thành công đi theo đến đế quốc Bỉ Mông

Lúc này, cả vạn chiến sĩ thú nhân đều do Bồ Lỗ Tư lãnh đạo

- Trời

Lúc Bồ Lỗ Tư bước ra truyền tông trận, biểu hiện của hắn cũng y hệt như những chiến sĩ thú nhân trước. Há to miệng trần đầy ngạc nhiên nhìn khung cảnh trước mặt

Toàn bộ thủ đô Liên Minh Thương Nghiệp thành Nạp Tư, đã đi đời rồi, chỉ để lại cái tấm cung cùng tòa thần miếu. Những chiến sĩ còn lại của liên minh này đều co rút vào trong tấm cung và thần miếu

Trước mặt Bồ Lỗ Tư, hơn mười Độc Nhân Cự Nhân Cao Lôi Hoa hơn mười thước đang chậm rãi đi tới hoàng cung và thần miếu...

Trong hoàng cung thành Nạp tư

- Oanh~~Oanh~~Oanh~~

Một cột pháo ma pháp màu lam được phóng vút lên Cao Lôi Hoa. Cột sáng này ngưng tụ lại này không hề tiêu biến. Sau đó lại thêm các cột sáng khác nữa.

- Là thành Nạp Tư phát ra cảnh báo cùng với tín hiệu cầu cứu đến những thành thị xung quanh

Bồ Lỗ Tư nhìn mấy cột sáng nói

Chỉ cần những cột sáng này phóng lên, nó giống như phong hỏa đài, chỉ trong thời gian ngắn có thể tập trung binh lực trong nước đến đây nhanh chóng

- Cao Lôi Hoa điện hạ, bọn họ phát ra tín hiệu. Nếu còn ở đây nữa. Viện quân sẽ đến đây Bồ Lỗ Tư chạy chậm bên người Cao Lôi Hoa, nói

- Ồ

Cao Lôi Hoa đáp:

- Yên tâm đi, không có việc gì. Người dẫn dắt một vạn thú nhân tận lực thu chiến lợi phẩm đi. Còn chuyện khác cứ để ta lo

Nói xong, Cao Lôi Hoa vẫy tay mấy Huyết kỵ sĩ bên người mang theo mấy đội quân Huyết kỵ sĩ tiến vào hoàng cung.

Nghe Cao Lôi Hoa nói nhạt như uống một viên thuốc an thần. Lo lắng trong lòng Bồ Lỗ Tư không cánh mà bay

- Ta biết rồi

Bồ Lỗ Tư lớn tiếng nói, sau đó hắn chỉ huy quân một vạn thú nhân bắt đầu quét chiến trường. Liên Minh Thương Nghiệp nổi tiếng giàu có. Thu hoạch lần này đủ cho đế quốc Bỉ Mông một khoản kha khá

Độc Nhân cự nhân cùng huyết kỵ sĩ phối hợp với nhau giống như chiến

thần bát bại, cùng nhau tiến vào hoàng cung và thần miếu

Chiến sĩ Liên Minh Thương Nghiệp đã mất đi hy vọng, đôi phương mạnh vượt qua trí tưởng tượng của bọn họ. Đòn tấn công của bọn họ không thể làm gì được đôi phương, nó giống như móng vuốt dê đi so với sư tử không có một phần tác dụng, à quên, còn dùng để chạy trốn. Thậm chí ngay cả bọn họ không nghĩ đến đội quân biến thái Sư Thử lại bị bắn rụng một cách dễ dàng như thế

Đôi phương quá mạnh, bọn họ tấn công vô dụng, ngược lại đôi phương mà ra đòn là ngày tận thế với bọn họ. Mỗi cái vung tay vung chân của những tên khổng lồ kia là lại chết đi một lượng lớn chiến sĩ thủ thành

Lúc này, sĩ khí của các chiến sĩ thủ thành Nạp Tư đã xuống tới đáy vực. Tránh ở trong thần miếu hách Lạp, tất cả các chiến sĩ quên cả việc tháo bội kiếm, tháo ra áo giáp ra mà chạy một mạch vào trong nội điện

Tín ngưỡng của Liên Minh Thương Nghiệp vị thần Thương Nghiệp Hách Lạp gọi nôm na là thần Tài

Vị thần này có thể nắm giữ lực lượng của kim loại cho nên có thể cho các chiến sĩ của Liên Minh Thương Nghiệp lực lượng kim loại, có lực lượng này, các chiến sĩ có thể tăng được lực phòng ngự

Lúc này, bên trong thần miếu của vị thần Tài Hách Lạp này, hơn ba trăm chiến sĩ và tín đồ đang quỳ gối cầu xin thần của mình ban thần tích xuống cứu khổ cứu nạn

- Hỡi vị thần THương Nghiệp, người nắm giữ lực lượng của tiền tài của kim loại--hách Lạp. Người hầu trung thành nhất của con người đang ở nơi này kêu gọi tên của thần vĩ đại, cầu xin người hãy cứu vớt lấy chúng con trong lúc nguy hiểm cận kề này, lúc này đây chúng con đang rất cần người, xin người hãy ban thưởng hạ thần tích đến bảo hộ chúng con

Mồ hôi trên trán vị trụ trì thần miếu toát ra như mưa, quỳ gối trước tượng thần

Cả đám người lúc này đã không còn lựa chọn nào khác, địch nhân mạnh không thể ngăn cản. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà lực lượng phòng thủ do Liên Minh Thương Nghiệp bỏ ra số tiền khổng lồ đầu tư giống như món đồ chơi trẻ em bị đôi phương nhào nát phá hư nhanh chóng

Trước tình hình đó, mọi người cho rằng, chỉ có thần Hách Lạp xuất hiện, ra mặt, ban hạ thần tích mới có cơ hội cứu vớt sinh mệnh bọn họ

Hướng đến vị thần đầy hư vô mà cầu khẩn. Đem hy vọng cuối cùng đặt lên trên người bức tượng thần này đã đại biểu cho việc người dân Liên Minh Thương Nghiệp thành Nạp Tư đã chân chính tuyệt vọng

- Thần Hách Lạp vĩ đại, cầu xin người cứu vớt người hầu của người đi! Chúng ta cần thần tích của người!

Ba trăm người mồ hôi như mưa, nói ra nhưng lời cầu nguyện từ tận sâu thẳm tâm linh

Có lẽ, nhờ sự thành khẩn cầu xin này, mà vị thần Hách Lạp trên thần giới có thể nghe thấy cũng nên

Lúc mọi người tuyệt vọng tới cực điểm, trụ trì thần miếu đột nhiên cảm giác được thần dụ từ thần Hách Lạp!

Là thần dụ! Là thần dụ của thần Hách Lạp vĩ đại! Ôi, trời ơi. Thần Hách Lạp vĩ đại, lúc này con dân của người đang rất cần người chỉ ra một con đường sáng dẫn đường

Thần dụ? Thần dụ/ Tất cả tín đồ cùng binh lính đều hưng phấn mà hoan hô lên

Thần tích, thần dụ của Hách Lạp thần! Thần tích của thần. Xua tan đi tất cả tà ác trên thế giới, tất cả những quái thú, những kẻ dám xâm phạm Liên Minh Thương Nghiệp chúng sẽ bị thần tích vĩ đại của thần Hách Lạp trừng phạt

Trụ trì đứng lên, chạy nghiêng ngả ra thần miếu. Tất cả tín đồ cùng binh lính vội vàng chạy theo sau trụ trì, theo trụ trì đi lên đại tể đàn

Lúc lên tể đàn, trụ trì vươn hai tay ngưỡng mặt lên trời Cao Lôì Hoa

- Hỡi thần Hách Lạp vĩ đại, người hầu ngu xuẩn của người cầu xin người hãy hạ xuống thần uy Cao Lôì Hoa nhất của người!

Trụ trì rít gào. Lão hé ra nét mặt già nua vì hưng phấn mà đỏ lên

Tựa hồ đáp lại lời rít gào của lão trụ trì, trên bầu trời những đám mây phủ kín giống như bị một bàn tay khổng lồ vạch ra, lộ ra một cột sáng chiếu xuống!

Đồng thời, một đạo thần lực dao động trực tiếp từ chỗ thần giới chiếu xuống đại lục

Thông đạo, một thông đạo được hình thành nhờ tín ngưỡng mạnh mẽ từ tín đồ trung thành và binh lính tuyệt vọng. Thông đạo trực tiếp nối liền từ thần giới xuống đây.

- Hỡi Hách Lạp thần vĩ đại, lấy tín ngưỡng lực của chúng con làm thông đạo. Đem thần uy cường đại của người uy sai một lần nữa xuất hiện ở trên thế giới này đi!

Hai tay trụ trì đều đang run rẩy, hấn rất tin, thần tích sẽ đem cục diện chiến trường xoay chuyển! Mà tên của hắn, Cũng sẽ được ghi lên chói lóa trên lịch sử đại lục, lịch sử của liên minh thương nghiệp! Trên đó sẽ ghi: ngày xx tháng xx năm xxxx, đại trụ trì của Liên Minh Thương Nghiệp đã triệu hồi thần tích, tiêu diệt địch nhân tấn công thành Nạp Tư, bảo vệ thủ đô của Liên Minh THương Nghiệp thành Nạp Tư

Lúc này, hãy chờ vinh quang đến đi! bàn tay đại trụ trì hưng phấn mà run lên!

Mau một chút, thần tích mau lên chút nữa! hãy cho những tên xâm lược ngu ngốc khai nếm trái uy lực của thần tích đi! Đại trụ trì vui mừng trong lòng Hách Lạp thần, Ô Hách Lạp Thần!, Ô Hách Lạp Thần!

Giờ phút này, tất cả mọi người dân Liên Minh Thương Nghiệp trong thành Nạp Tư đều quỳ xuống cúi xin nhìn chăm chăm lên trên bầu trời.

Trên bầu trời, cỗ thần lực dao động tạo nên thông đạo được tín ngưỡng lực cấp vào đang dần dần lớn lên. Dao động của thần lực mạnh đến nỗi mọi người dân thành Nạp Tư đều cảm thấy rõ ràng

- Lôi thần vĩ đại, chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thủ lĩnh Độc Nhãn Cự Nhân A Nặc cũng cảm giác được cỗ thần lực dao động, đó là lực lượng chỉ có thể đến từ một vị thần. Nhưng mà lực lượng này so với Lôi thần vĩ đại của hắn còn kém mấy cấp bậc!

- Thú vị thật!

Cao Lôi Hoa rất hứng thú nhìn thần lực đang dao động trên bầu trời. Thật không ngờ lại có người có thể từ trên thần giới hạ thần lực xuống đại lục này

Cao Lôi Hoa biết, thần trên thần giới muốn xuống đây đã rất khó rồi, đừng nói đến việc hạ thần lực của mình xuống đại lục. Cho nên Cao Lôi Hoa rất muốn biết người này lại có thể truyền tống thần lực của mình xuống đại lục này?

-Ồ

Đột nhiên Cao Lôi Hoa phát hiện một thứ quen thuộc, thứ này Cao Lôi Hoa cũng coi như hơi quen thuộc--tín ngưỡng lực

- Thì ra là thế

Cao Lôi Hoa lắm bả. Tín ngưỡng lực quả nhiên là vật tốt, tín đồ đưa tín ngưỡng lực cấu thành một thông đạo nối thẳng thần giới, làm cho thần có thể đem lực lượng của hắn truyền xuống đại lục. hơn nữa, cỗ thần lực từ trên thần giới truyền xuống không yếu đi mà còn nhờ tín ngưỡng lực mà mạnh hơn.

- ha ha! Tên ngu xuẩn, bây giờ là lúc các ngươi nhận sự trừng phạt từ thần giới đi!

Đứng ở trên tế đàn, rốt cục trụ trì cảm giác thần tích đã đạt tới điểm giới hạn! Địa trụ trì điên cuồng rống lên đứng dậy:

- Hãy trả giá cho hành vi ngu xuẩn của các ngươi đi!

Hắn giơ hai tay Cao Lôi Hoa rồi chỉ về phía Độc Nhãn Cự Nhân cùng các chiến sĩ thú nhân

Dưới mục tiêu mà đại trụ trì chỉ, thần lực màu vàng trên trời co rút lại, sau đó như hàng loạt mũi kim từ trên trời giáng xuống! Những mũi kim thần lực này bao quanh thành Nạp Tư.

- Thần tích, là thần tích!

Những người may mắn còn sống sót trong thành Nạp Tư đều hưng phấn kêu lên

Kim thần lực chạm lên người những chiến sĩ Liên Minh Thương Nghiệp, thì lập tức trên người chiến sĩ này xuất hiện một lớp kim loại sáng bóng. Kiếm trên tay càng sắc bén hơn, thân thể như được tiếp thêm sức mạnh. Đây

là lực lượng mà thần ban sao?! Tất cả chiến sĩ hưng phấn vung kiếm trên tay lên. Lực lượng cuộn cuộn không ngừng rót vào cơ thể các chiến sĩ, miệng vết thương nhanh chóng khôi phục lạnh lặn lại.

Trái lại bên kia, nhóm người cự nhân cùng với các chiến sĩ thú nhân mới bước ra khỏi ma pháp trận bốc lên những trận khói đen

Những kim thần lực này giống như tia laser nóng rực bắn phá lên trên các chiến sĩ thú nhân cùng cự nhân

Độc Nhân cự nhân cùng chiến sĩ thú nhân nghiêng răng, nhiệt độ của mũi kim này các lúc càng Cao Lôi Hoa...

Đồng thời, hơn mười mũi kim ánh sáng phóng tới chỗ Cao Lôi Hoa

-Hừ

Cao Lôi Hoa tức giận hừ một tiếng, hung tợn nhìn về phía những mũi kim kia đang bay về phía hắn! Lúc này quang sáng thần lực kia định tấn công Cao Lôi Hoa thì thân cách trong cơ thể Cao Lôi Hoa đã phần nộ rồi! Hơi thở thần vương từ người lão Cao Lôi Hoa bạo phát ra

Chỉ hừ một tiếng, những mũi kim đó như cảm thấy gì đó rất khủng bố, liền dừng lại trên không. Đứng giữa không trung mà run rẩy

Hách Lạp Thần, nhiều nhất chỉ là một hạ vị thần! Chỉ là một hạ vị thần cũng dám ra tay với thần vương sao. Cái này giống như một con chó con lại dám vuốt râu rồng

- Từ đâu tới đây, thì phẫn về cho ta!!

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu, tức giận hét lên với những mũi kim thần lực...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 396

Cái Này Gọi Là Chỗ Dựa

Từ đâu đến đây thì phần về đi?

Đại trụ trì mở to hai mắt nhìn về phía gã tóc bạc kiêu ngạo kia. Lúc này, tất cả những từ ngữ kiêu ngạo, ngông cuồng láo lếu... đều được lão cấp cho Cao Lô Hoa! nên biết đó là thần tích do Hách Lạp thần ban xuống, thế mà hấn dám kêu phần đi! Chẳng lẽ hấn kêu thần phần đi sao? Trên thế giới còn có chuyện láo lếu như vậy sao, dám kêu thần phần cơ đấy?

Cùng suy nghĩ như đại trụ trì chính là con dân thành Nạp Tư của Liên Minh Thương Nghiệp!

- Thần Hách Lạp vĩ đại, tên đó thật là ngu si không biết trời Cao Lô Hoa đất dày, xin thần Hách Lạp vxi đại hãy thể hiện ra thần uy của mình trừng phạt cái tên láo lếu đó đi! Trụ trì giơ hai tay lên cao, lên tiếng cầu nguyện.

Tất cả người dân Liên Minh Thương Nghiệp đều chăm chú nhìn Cao Lô Hoa, bọn họ cùng đợi chờ, chờ thần vĩ đại Hách Lạp của họ sẽ hiện ra thần uy uy phong trừng trị tên chơi ngông này!

Nhưng, điều hy vọng thần phạt đó đã không xảy ra

Mà ngược lại, lúc Cao Lô Hoa gầm lên một tiếng như vậy, những mũi kim thần lực trên bầu trời giống như bị thứ gì đó giữ chặt lấy, tất cả đều đứng yên lại, cách mặt đất thành Nạp Tư khoảng tầm một ngàn thước không hề phóng xuống nữa

Thậm chí, hình như có gì đó, đại trụ trì có thể thấy những mũi kim thần lực này có vẻ đang rất sợ hãi, hình như cảm giác này đến từ thần Hách Lạp vĩ đại.

Cảm giác thấy thần Hách Lạp biểu hiện có vẻ rất sợ gã tóc bạc đang đứng đó, nhất thời não vị trụ trì giống như những gã đầu đất ngớ ngẩn, thiếu chút nữa bị ngập nước! Lão quay cái đầu cứng đờ của mình nhìn Cao Lô Hoa, gã đó là gì mà cả thần cũng cảm thấy sợ hãi cơ?

Nhìn những kim thần lực không hề biến mất, Cao Lô Hoa có vẻ không vừa ý chút nào

- Không nghe ta nói gì sao?

Cao Lô Hoa trừng mắt lên trời nói:

- Ta không muốn lặp lại lần thứ ba, còn không cút đi cho ta!

Những ánh kim trên trời run lên kịch liệt, có phần nộ, cũng có chút không cam lòng

Hào quang thần tích không ngừng lập lòe giống như biểu lộ nội tâm người thi triển thần tích đang bất an cũng giãy dụa không cam lòng

Ở trên thần giới xa xôi, trong lòng vị thần Thương Nghiệp--Kim Chúc... Hách Lạp đang đấu tranh nội tâm không ngừng "lui hay không lui?"

Lui, mặt mũi cùng tôn nghiêm sẽ mất là cái chắc. Nhất là khi đứng trước mặt đông đảo tín đồ đang bị kiếp nạn mà hắn lại chạy cúp đuôi. Chuyện như vậy, hắn không làm được

Không lui đi. Nội thân uy của người đó đã khiến hắn run rẩy từ đầu đến gót chân rồi

Trong tình thế tiến thoái lưỡng nan đó, Hách Lạp thần gãy đầu. Suy nghĩ một lúc. Cuối cùng, Hách Lạp thần hạ quyết định không lui

Đầu tiên, là một gã thần, nội mặt mũi và tôn nghiêm đã không thể khiến hắn bỏ rơi tín đồ trong cảnh nước sôi lửa bỏng này rồi. Nếu hắn cúp đuôi mà chạy thì đảm bảo người trên thần giới sẽ cười hắn thúi mũi, hắn vĩnh viễn sẽ không ngóc đầu dậy được

Sau đó, cũng là một chuyện rất quan trọng. Đó là thần thể hắn đang ở trên thần giới, cách xa đại lục này đến tám ngàn chín vạn dặm là có. Hắn cũng không cho rằng vị thần tóc bạc không biết tên đó có thể tấn công trực tiếp từ đại lục lên trên thần giới này được! Tất nhiên hắn cũng không đảm bảo điều này. Coi như hắn đang tự mình an ủi bản thân đi

Nhờ sự tự ám thị bản thân, tự mình an ủi, sợ hãi của hắn cũng giảm bớt đi nhiều...

- Tôn kính các hạ. Ta không biết đến tên thần vĩ đại của ngài, nhưng ta có thể cảm giác được sức mạnh của ngài, ngài mạnh đến nỗi khiến ta phải cảm thấy mình thật hèn mọn

Giọng nói của Hách Lạp thần quanh quẩn trên bầu trời, tạo nên tiếng vang vọng. Không hổ là thần Thương Nghiệp (Vị thần buôn bán), vừa mở miệng câu đầu đã không nặng không nhẹ nịnh hót Cao Lô Hoa rồi.

Có điều trình độ nịnh hót này lão Cao Lô Hoa có thể gạt nhẹ nhàng, bởi loại nịnh hót kin hkhủng gấp trăm ngàn lần lão Cao Lô Hoa còn nghe qua nữa là. Trình độ cấp I lão Cao Lô Hoa thật sự không động lòng chút nào

Nhưng nơi này là chỗ con dân ta. Ta có trách nhiệm bảo hộ bọn họ

Ngừng lại một chút, giọng nói của Hách Lạp thần bỗng trở nên chính nghĩa không thể chính nghĩa hơn nữa:

- Hơn nữa. Giờ là lúc ngài đang ở trên lãnh địa của ta. Về tình về lý ngài hắn nên rút lui

- Nếu ngài cố ý phá hư lãnh địa của ta trên đại lục, ta dám hy sinh cả tính mạng của mình để ngăn cản hành động của ngài!

Hách Lạp nói

Trên bầu trời những tia kim dần dần ngưng tụ lại, xoay tròn trên đỉnh đầu Cao Lô Hoa. Hách Lạp thần dùng hành động để nói lên quyết tâm của hắn với Cao Lô Hoa

-Người sẽ phải hối hận vì mình không có đến hai cái mạng mà xài

Cao Lô Hoa cười cực âm trầm, hắn nâng tay phải lên, một tiếng ong vang lên, một cây đao của một binh lính Liên Minh Thương Nghiệp vút bỏ lúc chạy tròn giống như bị nam châm hút lên tay Cao Lô Hoa

- Quyết định của ngươi, làm ngươi mất đi cơ hội được sống

lão Cao Lô Hoa nhìn lên trời, nói

Ở thần giới xa xăm, Hách Lạp thần không rõ ý tứ của Cao Lô Hoa, chỉ có thể thông qua trụ trì cảm giác hành động của Cao Lô Hoa

Cao Lô Hoa nâng tay phải lên, buông lỏng chuôi đao

Loan đao rơi xuống. Nhưng lúc vừa thoát khỏi tay lão Cao Lô Hoa thì không có rơi hẳn xuống đất mà lại nổi bồng bềnh trước mặt lão Cao Lô Hoa

- Không gian, xé rách!

Cao Lô Hoa giống như đang nhìn một đũa nhỏ, ôn nhu nhìn chuôi loan đao. Tiếp theo, ở chỗ đầu mũi loan đao, một hắc động đột nhiên mở ra. Khe nứt không gian hé ra cái miệng đen ngòm, chậm rãi nuốt lấy chuôi đao nhìn bình thường này...

Khóe miệng lão Cao Lô Hoa tia cười âm hiểm, Hách Lạp thần vốn tưởng rằng hắn ở tận thần giới thì Cao Lô Hoa không có khả năng tìm đến vị trí của hắn cũng như tấn công hắn sao?

Đáng tiếc, thật buồn cười, cái thông đạo mà hắn cùng tín đồ hình thành nhờ tín ngưỡng lực đó y như ánh đèn pha chiếu, chẳng khác nào thông báo vị trí của hắn cho Cao Lô Hoa

Toàn thân của Hách Lạp thần ngưng tụ một lớp kim loại dày ngời tinh tọa ở một góc của thần giới. Thân là thần kim chúc, trên người hắn bao bọc một lớp kim loại cứng rắn vô cùng quanh năm suốt tháng

Ở trước mặt hắn, một đạo tín ngưỡng lực cấu thành thông đạo làm cho hắn có thể chuyển thần lực cuộn cuộn không ngừng xuống đại lục. Lúc này tất cả lực chú ý của hắn đều nhắm vào vị thần tóc bạc ở thành Nạp Tư kia, Hách Lạp thần đang suy nghĩ vừa rồi vị thần đó dùng chuôi chiến đao bình thường làm cái gì?

Nhưng mà Hách Lạp thần không có phát hiện. Một lực lượng cực mạnh đang trực tiếp từ đại lục lặng lẽ xuất hiện sau lưng hắn xuất hiện từ trong khe nứt đi ra

Loan đao chui ra không gian thông đạo, nháy mắt hóa thành một đạo lôi quang màu vàng, lặng yên vô tức đâm vào sau lưng tại vị trí trái tim của Hách Lạp.

Không cso một dao động do thần lực phát ra, Hách Lạp thần căn bản

không có phát giác tình huống là đang diễn ra, loan đao đã tiến sát đến lưng hắn

Trên người Hách Lạp thần có một tầng kim loại cứng rắn vô cùng, mũi đao vừa đâm vào bất chợt bị trượt đi, làm lệch hướng một chút

- Phập!

Cây đao do con người rèn luyện bình thường lại như một thân khí sắc bén vô thượng dễ dàng xé rách lớp kim loại cứng rắn. Trước tiếp đâm xuyên lưng, mũi đao lộ ra trước ngực!

- Hự~

Một ngụm máu vàng phun ra

Hắn cúi đầu nhìn ngực. Nhìn mũi đao. Hách Lạp thần nhẹ tay chạm lên mũi đao trúc ngực, đây là một cây đao bình thường nhất của nhân loại. thế nhưng có thể dễ dàng đâm thủng áo giáp hắn, dễ dàng đâm xuyên người hắn

Lần đầu tiên Hách Lạp phát hiện mình cô vãn quả lậu, ếch ngồi đáy giếng, không biết vị thần đó làm thế nào lại có thể tấn công được mình. Hơn nữa hắn vẫn không biết vì sao mà vị thần đó phá thiên ra được vị trí của mình trên thần giới nữa???

Hộc mắt Hách Lạp thần đã uơ ướ, hắn chưa từng nghĩ đến, vị thần khủng bố trên đại lục kia có thể tấn công hắn. hơn nữa tùy tay thôi đã suýt lấy đi cái mạng kiến hôi của hắn. Hách Lạp thần chưa từng trải qua việc như vậy, nhất thời khóc ròng lên

Nếu mà mình không có một lớp kim loại bọc bên ngoài làm cho đao lệch hướng thì bây giờ mình đã ô hô ai tai rồi. Buồn cười thật, không ngờ chỉ vì mặt mũi mà mình lại suýt vớt bỏ cái mạng nhỏ

- Hà hà, còn sống? Vẫn chưa chết à?

lão Cao Lô Hoa nhếch môi nhìn trời. Lúc nàym uy áp trên người Cao Lô Hoa đã khiến cho Hách Lạp ở trên thần giới cũng cảm thấy áp lực không ngót

- Không chết thì phần đi được rồi đó!

Lão Cao Lô Hoa chỉ lên trời nói:

Lần này, Hách Lạp thần không nói một câu vô nghĩa. Lúc này hắn giống như một con chó bị người ta cầm gậy đập chạy cúp đuôi. Mang theo chuỗi đao cắm ngực nhanh chóng dột khỏi đây gấp. Có lẽ cả đời này hắn cũng không hạ thần tích xuống đại lục này nữa

Hách Lạp thần vừa đi, thần tích trên trời giống như bị Tào Tháo đuổi, nhanh chóng tan mất tích. Những ánh kim vừa biến mất, mọi người trong thành đều cảm thấy cơ thể nặng nề.

Tất cả người thành Nạp Tư có thể cảm giác thấy cái chết đang đến gần

Trên tế đàn, vẻ mặt của đại trụ trì có vẻ rất kinh ngạc. Bởi lão trụ trì có thành tâm triệu hội cỡ nào đi nữa thì thần Tài của bọn họ cũng không có hồi âm chút nào.

Đại trụ trì biết, bọn họ bị Hách Lạp thần bỏ rồi rồi...

- Thần của ta! Chủ nhân của ta, vì cái gì vứt bỏ ta!!

Ngần người một lúc, đại trụ trì cực kỳ bị thương, hắc giọng hai tay phát ra tiếng kêu bi thảm đến cực điểm

Trên thần giới Hách Lạp bất đắc dĩ cười khổ, người chết so với ta chết thì ngu gì ta chết. Nhìn mũi đao trước ngực, hắc biết vết thương của mình nghiêm trọng thế nào, điều dưỡng mấy ngàn năm là có.

- Thần của ta! Thần của chúng ta! Cầu xin người, đừng vứt bỏ chúng con lúc dầu sôi lửa bỏng thế này!

Đại trụ trì khóc ròng, đặc biệt khi hắc nhìn thấy cái bóng đen không có hảo ý đang đi đến gần

-Không cần cầu xin nữa, thần các ngươi đã xong đời rồi

Hắc ám Độc Nhân Cự Nhân nhếch miệng cười đi về phía tế đàn, bọn họ nhận ra người vừa rồi lúc triệu hồi được thần tích thì đã phun nước bọt chửi rửa bọn họ không thôi.

- Ô Ô...

Đại trụ trì thống khổ nước nức nở, hai chân run cầm cập

Độc Nhân Cự Nhân chán ghét nhíu mày, người này khóc ghê quá

Bất quá rất nhanh, đại trụ trì không bao giờ có thể phát ra tiếng khóc ghê tởm này nữa. Một nắm đấm to hơn cái đầu của lão trụ trì từ trên trời đâm xuống, Độc Nhân Cự Nhân A Nặc là hình ảnh cuối cùng mà lão nhìn thấy.

-Bộp!

Thân thể của đại trụ trì bị một cú bay ra xa vỡ thành từng mảnh...

- Kế tiếp hình như trong chiến lợi phẩm thiếu mất một cái đầu thì phải!

Cao Lô Hoa nhìn hoàng cung rực lửa, nói

- Chủ nhân, cái đầu đó để ta đi thay ngài lấy

Huyết kỵ tướng Ca Đức nói, không đợi Cao Lô Hoa nói, huyết kỵ tướng Ca Đức đã như con trâu điên nhanh chóng lao vào chỗ tòa kiến trúc hoàn thiện cuối cùng của thành Nạp Tư này

Lúc này, trong hoàng cung Yêu Đức Hoa đã hoàn toàn mất hết hy vọng

Tín hiệu cứu viện đã phát ra, nhưng hắc đã không còn thời gian đợi binh lính đến cứu hắc rồi. Nếu chờ binh lính thành xung quanh đến kịp thì hắc đã sớm bị đám Độc Nhân Cự Nhân đen xì bên ngoài đâm nát vụn rồi. Hơn nữa, cho dù viện binh đến thì có thể làm gì? Bên ngoài hơn trăm Độc Nhân Cự Nhân đủ để tiêu diệt nữa đất nước này rồi.

- Vì cái gì, ai có thể cho ta biết, bọn người kia vì cái gì lại xuất hiện ở trong này, vì cái gì muốn hủy diệt thành Nạp Tư của ta!

Yêu Đức Hoa ôm đầu, thống khổ lên tiếng kêu khóc. Hắc tự hỏi mình cũng không có dụng cụ đâm vào thế lực cường đại nào cả. Hắc thật sự không thể hiểu vì sao Độc Nhân Cự Nhân lại ở đây, hủy diệt thành Nạp Tư

- Bởi vì người đã đưa ra một quyết định ngu xuẩn

Một giọng nói như tiếng gọi từ địa ngục vang lên sau lưng Yêu Đức Hoa. Yêu Đức Hoa quay đầu nhìn lại phía sau.

Bóng dáng đó dần dần hiện rõ, một gã đàn ông anh tuấn trong áo giáp màu đỏ.

- Đầu của ngươi, Huyết kỵ tướng Ca Đức ta xin nhận

Huyết kỵ tướng Ca Đức nói

Một kiếm hoa mỹ lượn qua, kiếm kỹ của Ca Đức vĩnh viễn tiêu sái như vậy. Thanh kiếm đỏ xẹt qua yết hầu Yêu Đức Hoa. Thoải mái chém rụng đầu của hắn.

Mãi cho đến khi đầu của Yêu Đức Hoa rơi xuống, mười mấy tên thị vệ bên cạnh mới kịp phản ứng

- AAA~~

Mười mấy thị vệ như lang như sói đánh về phía Ca Đức...

Cao Lô Hoa vỗ nhần không gian trên tay, nhìn bãi chiến trường thành Nạp Tư

- Chủ nhân, viện quân của Liên Minh Thương Nghiệp đã đến

Một kỵ sĩ đột nhiên xuất hiện sau lưng Cao Lô Hoa, nói

- Rốt cục đến đây

Cao Lô Hoa vuốt ve nhần không gian, hắn san bằng toàn bộ thành Nạp Tư là vì cái gì?

Đầu tiên là vì thay con giải quyết chút, tiếp theo, hắn muốn toàn bộ người trên đại lục biết phía sau đế quốc Bỉ Mông có hơn một trăm siêu cấp cự nhân chống đỡ, còn có người cha mạnh mẽ như hắn nữa. Cái này gọi là chỗ dựa! Người có ngon thì đến đây coi nó chắc không nhé.

"Sự kiện thành Nạp Tư đã khiến cho mọi người trên đại lục từ nay về sau muốn gây bất lợi cho đế quốc Bỉ Mông thì hãy coi đất nước và vị vua của mình"... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 397

Quét Sạch, Dọn Sạch, Đốt Sạch

Viện quân tính ra đến cũng rất nhanh, thành Nạp Tư mới phát tín hiệu cầu cứu không bao lâu thì đã xuất hiện rồi. Xem ra cái tên Liên Minh Thương Nghiệp này đúng là có công tác mau lẹ như nghề nghiệp của mình.

- Bố Lỗ Tư, thu hoạch trong thành Nạp Tư như thế nào? Cao Lôì Hoa thuận miệng hỏi Bố Lỗ Tư.

- Quá tuyệt vời! Thừa đại nhân Cao Lôì Hoa. Ta tuyệt đối không ngờ thành Nạp Tư tuy nhỏ nhưng kho vũ khí, kho tiền, kho sách vân vân là vân vân cỏ đầy đủ hết. Chúng ta chỉ dọn sơ qua mấy nhà cạnh hoàng cung cũng đủ xếp thành một núi nhỏ.

Bố Lỗ Tư nở nụ cười hiền hậu. hán cũng không phải không thấy qua mấy thứ này. nhưng cả đời hán cũng chưa từng xem nhiều thứ cùng lúc như vậy, lúc này nụ cười có hán có phần ngốc nghếch:

- Đợi thủ hạ Độc Nhãn cự nhân của ngài dọn dẹp xong bên thần miếu. bảo đảm bên đó còn nhiều thứ hơn bên này nữa. Sau khi dọn xong bên thần miếu. lúc này chắc đại nhân Ca Đức đã xử lý xong hoàng cung của lão Yêu Đức Hoa rồi. Đợi lúc đó chúng ta sẽ tiện thể đi vào đó, ta đoán ở đó còn nhiều hơn những chỗ này cộng lại nữa...

- ừ. không sai.

Cao Lôì Hoa cười ha ha. không hô là thủ đô của Liên Minh Thương Nghiệp, lúc này đối với đế quốc Bỉ Mông thì đây đúng là một khoản không hề nhỏ chút nào. Thằng nhóc Nguyệt Sư mà nhìn thấy trong kho trống rỗng tự dung tràn đầy vũ khí lương thực. tiền bạc chắc rất vui đây, đặc biệt là lương thực và vũ khí, đó là hai thứ mà đế quốc Bỉ Mông cần nhất bây giờ.

- Nhưng mà đại nhân Cao Lôì Hoa. chúng ta làm quyết liệt như vậy, chỉ sợ Liên Minh Thương Nghiệp chó cùng rút giậu.

Bố Lỗ Tư có điểm lo lắng nói. Hán lo lắng cũng không phải không có đạo lý, dù sao bọn họ không nói câu nào đã đi dọn sạch thành người ta. Loại chuyện này người thiên hạ chịu mới lạ. Bố Lỗ Tư cũng không cho rằng Liên Minh Thương Nghiệp là một quốc gia cam chịu.

- Ha ha. chó cùng rút giậu là chắc cú.

Cao Lôi Hoa cười hắc hắc. có trách là quốc gia đó dám ra tay với hân. trên thế giới này trừ hân ra gì dám làm chuyện như thế này cơ chứ. Ngoại trừ cái lần hân bị ném hai quả bom hạt nhân. lúc đó hân vì quốc gia mà nhận nhịn rất nhiều.

- Nhưng dù bọn họ không nhịn được thì đã sao cơ chứ? Trên mặt Cao Lôi Hoa lộ ra sát khí:

- Nếu bọn họ thật sự nhịn không được mà nói lời chỉ trích, ta sẽ cho họ nuốt lời lại. Thậm chí không cho bọn họ có cơ hội mà nói luôn.

Bồ Lô Tư cười. vỗ vỗ đầu. Có nhưng lời này của Cao Lôi Hoa, chỉ cần Cao Lôi Hoa còn tồn tại, hân cũng không cần bận tâm làm gì.

- Đúng rồi. Bồ Lô Tư. người truyền lệnh xuống. Lần này một vạn chiến sĩ đi với người, ai lấy được bao nhiêu tiền bạc của cải gì thì thuộc về người đó. Bởi vì bọn họ đối mặt với cái chết, dũng cảm theo ta đến đây. cho dù bọn họ không có làm gì nhiều. cũng coi như là phần thưởng cho bọn họ!

Cao Lôi Hoa nói. ngày hôm qua, Cao Lôi Hoa muốn đưa một ít chiến sĩ thú nhân theo hân tới thành Nạp Tư của Liên Minh Thương Nghiệp, phần lớn thú nhân khiếp đảm. Bọn họ đều nghĩ cùng đi với Cao Lôi Hoa đến thành Nạp Tư. Bảo đảm đi chịu chết, bọn họ làm không được.

Cái này cũng không trách các thú nhân được, dù sao Cao Lôi Hoa ở đế quốc Thú Nhân

cũng không có tiếng cho lắm. Hơn nữa do mấy lần trước Cao Lôi Hoa đến đế quốc Thú Nhân

chỉ một lúc rồi đi. cho nên đa số mọi người không biết đến Cao Lôi Hoa. dù họ biết cha của

bộ hạ Nguyệt Sư rất mạnh nhưng số người biết mặt mũi Cao Lôi Hoa rất ít

Đến cuối cùng, biết sức mạnh của Cao Lôi Hoa chỉ có Bồ Lô Tư, hân mang một vạn thú nhân đi theo sau Cao Lôi Hoa. Một vạn thú nhân này đều đã có quyết tâm chịu chết khi đi theo Cao Lôi Hoa.

- Cảm tạ sự khăng khải của ngài! Đại nhân Cao Lôi Hoa. Bồ Lô Tư cười nói.

Cao Lôi Hoa ngẫm lại rồi hỏi:

- Tìm được kho hàng dự trữ chiến tranh của đối phương không? Đây mới là bữa chính. Người cướp bên ngoài thành nhiều lắm chỉ là bữa ăn sáng khai vị thôi.

- Ha ha. cái này không cần ngài phải bận! Mục tiêu đầu tiên của chúng ta là cái này. Hề hề. Lại nói tiếp. ngài không tưởng tượng nổi thành Nạp Tư này có bao nhiêu là lương thực đâu! Trời. bọn họ dự trữ lúa mạch với đậu đỗ ước chừng đến sáu vạn tấn! Còn một lượng lớn * lúa mì không đếm xuể! Chưa nói đến gia súc nữa đó! Nếu không phải đại nhân ngài tạo: thông đạo truyền tống chắc muốn mang hết đống đó đi. mất một năm là ít?

Nói đến mấy thứ này. Bồ Lỗ Tư hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng; có nhiều như ẹ vậy, đảm bảo nền kinh tế của đế quốc Bỉ Mông sẽ nhanh chóng ổn định phát triển:

-Chỉ cần nhìn thấy nhiều lương thực với vũ khí như vậy, có nằm mơ ta cũng cười quá!

-

- Ha ha. À... đúng rồi...

Bỗng nhiên Cao Lô Hoa nhớ tới một chuyện, hắc chỉ chỉ may con Sư Thứ đang nằm sống dở chết dở trên đất nói với Bồ Lỗ Tư:

- Trước thu giữ mấy con Sư Thứ này cho cẩn thận! Mấy thứ này cũng không bị chết nhiều quá đâu, lúc đầu ta đã dặn mấy gã cự nhân kia nhẹ tay rồi. Tuy nhìn nó sắp chết nhưng chỉ cần dưỡng thương mấy ngày chắc khỏe lại thôi. Không biết đế quốc Bỉ Mông có thể tạo được một đội quân Sư Thứ như thế này không nhỉ?

- Trời, thật sự sao?!

Nhất thời mắt Bồ Lỗ Tư sáng ngời. nơi này những hai vạn Sư Thứ nha! Tuy rằng có một số bị cự nhân lỡ tay giết chết. nhưng còn lại tầm trên dưới gần mười tám ngàn con! Không quân? Chỉ nghĩ đến binh chủng mà thú nhân đang thiếu hụt này. Bồ Lỗ Tư lại vui mừng.

- À. còn có.

Cao Lô Hoa chỉ vào chỗ một vạn thú nhân đang bận rộn nhất nói:

- Lần này có tầm hai vạn Sư Thứ. vừa lúc nơi này đi theo ta có một vạn thú nhân vậy mỗi chiến sĩ một con đi. Còn lại đưa cho Nguyệt Sư hết, đề thăng nhóc này vui vẻ một phen. Đương nhiên, người có thể lựa chọn con nào khỏe mạnh nhất.

- Ôi, rất cảm ơn ngài. Lòng khăng khải của ngài đủ để so sánh với ánh dương trên trời cao! Ta không biết nên dùng từ gì để hình dung cảm giác của ta lúc này. lúc này ta hận mình không có nhiều hơn mấy cái tay!

Bồ Lỗ Tư như con gà con gặt au kêu chíp chíp, chuyện này thật là quá tốt mà.

- Dọn hết đi! Ha ha. tranh thủ dọn xong mà về đế quốc Thú Nhân!

Cao Lô Hoa cười nhìn quét xung quanh. Cuối cùng tầm mắt lão Cao nhìn xuống cửa hoàng cung.

Lúc này hoàng cung đang rực lửa. là Hỏa Thần, huyết kỵ tướng Ca Đức là một tay phóng hỏa đốt nhà chuyên nghiệp. Trên đời này còn gì có thể so với Hỏa Thần trong lĩnh vực này cơ chứ?!

Ca Đức chậm rãi đi ra hoàng cung trong biển lửa. bộ quần áo trắng tinh trải qua cơn chém siết nhưng không nhiễm một giọt máu. Trường kiếm đỏ như máu vác trên vai, tay trái thì cầm một cái đầu. Khuôn mặt vô cùng nghiêm nghị.

Mọi người nhìn cảnh tượng lúc này đều sửng sốt, Ca Đức quá tiêu sái. y

hết mấy vị anh hùng đi ra khỏi những tòa nhà bị đánh bom trong mấy bộ phim điện ảnh.

- Chủ nhân. may mắn không làm nhục mệnh! Ca Đức cầm đầu Yêu Đức Hoa nói với lão Cao.

- Chủ nhân. đây là đầu của Yêu Đức Hoa. Lực lượng trong hoàng cung đều bị ta giải quyết hết rồi.

Ca Đức cầm đầu người đứng cạnh Cao Lôi Hoa.

- Làm tốt lắm. Ca Đức. Cao Lôi Hoa vỗ tay nói:

- Thời gian cũng không còn nhiều. Ta đã nghe được tiếng chiến mã đang chạy đến đây.

Hình như chứng thực lời của Cao Lôi Hoa, lúc này mặt đất cũng run lên bởi đội quân chiến mã đang đến.

- Xem ra số lượng quân địch không ít. Cao Lôi Hoa cười hề hề:

- Ca Đức đến đây. Viện quân của Liên Minh Thương Nghiệp đã đến. Cái đầu này xem như là lễ vật rất tốt đưa cho bọn họ.

- Vâng. thưa chủ nhân.

Ca Đức lên tiếng- cầm đầu người chạy theo sau Cao Lôi Hoa. Đồng thời cách đó không xa, chín mươi chín vị huyết kỵ sĩ cùng Độc Nhãn cự nhân ngừng công việc phá hoại của mình mà đi theo Cao Lôi Hoa.

- Trong hoàng cung đã bị Ca Đức rửa dọn sạch sẽ. người mang theo một đội thú nhân đi vào. Nơi đó là nơi chúng ta sẽ thu hoạch đậm đó.

Lão Cao không quên nhắc nhở Bồ Lỗ Tư.

- Nghe theo lời dặn của ngài, thưa đại nhân. Chúng ta sẽ thực thi chính sách quét sạch, dọn sạch. đốt sạch! Nhưng nơi đại quân qua, bảo đảm không lọt khỏi một đồng cỏ nào hết. bảo đảm không còn cái nào nguyên vẹn được giữ lại!

Cao Lôi Hoa gật đầu. hiện tại thành Nạp Tư cũng không cần bọn họ làm gì. Cứ để cho một vạn chiến sĩ đó làm gì thì làm. Thậm chí Bồ Lỗ Tư cam đoan. Hắn sẽ thi hành chính sách ba sạch- chính là quét sạch, không còn một gì có thể thoát khỏi, sau đó là lấy sạch. dù cây cột trám bưng vàng cũng lấy xuống- sau khi lấy hết thì sẽ đốt sạch- đốt cho không còn gì thì thôi!

Bồ Lỗ Tư cam đoan. trong hoàng cung sẽ không còn một đồng cỏ nào. hắn lấy danh nghĩa đại nhân nhà hắn thề— Thú Thần.

Đám Độc Nhãn cự nhân mờ đường. Cao Lôi Hoa cùng huyết kỵ sĩ đi theo ra ngoài thành.

Cuối cùng, Cao Lôi Hoa đứng ở trên một bức tường nát trên thành Nạp Tư, một trăm huyết kỵ sĩ đứng quanh, một trăm Độc Nhãn cự nhân như một hàng tượng xếp sau lão Cao.

Chiều theo đội hình sắp xếp của Độc Nhãn cự nhân. người ta nhìn vào đủ để sợ rồi.

Mà ở phía trước Cao Lôi Hoa. bụi bay cuốn mù. Đó là viện binh đến cứu

thành Nạp Tư. Lúc này còn cách thành tâm mấy ngàn mã bộ (bước chân ngựa).

Nhìn vào có lẽ cỡ bốn mươi vạn quân. Chưa kể đến mấy ngàn không quân trên trời.

Viện quân nhanh chóng chạy đến. cách thành Nạp Tư tầm bốn ngàn mã bộ thì tạm dừng.

Bốn ngàn mã bộ nói gần không gần, nói xa cũng không xa. Bốn ngàn mã bộ, đủ để cho viện quân nhìn thấy tòa kinh thành thân yêu—Thành Nạp Tư!

Không ngoài dự đoán, đứng cách bốn ngàn mã bộ, ánh mắt tất cả viện quân đều đại ra khi nhìn thấy thành Nạp Tư. Không kể từ tướng quân đến binh tôm binh tép, từ anh cầm cờ đến anh gõ trống, tất cả đều như bị đờ. không một âm thanh nào phát ra.

Bởi tòa thành trong trí nhớ nổi tiếng về phòng thủ chắc chắn lúc này như là một khu di tích cổ đại.

Khác nhau quá lớn khiến đám viện quân ngỡ mình đang nằm mơ cũng nên.

Trời- đây là sự thật sao? Nhất thời tất cả viện quân hít một hơi thật sâu. Dựa vào lực lượng phòng thủ của thành do vô số tiền tài đổ vào, cho dù là Thánh ma pháp sư sử dụng cấm chú cũng không thể khiến tòa thành bị như thế này được!

Lực lượng phòng thủ thành Nạp Tư không nói là chắc chắn nhất nhưng tuyệt đối là xa xỉ nhất! Số lượng tiền bỏ ra để xây dựng tuyến phòng thủ đủ để cho tòa thành này nằm top 5 thành phòng thủ chắc chắn đại lục!

Nhưng chuyện như thần thoại lại diễn ra. chỉ vài canh giờ mà thành đã như thế này sao?!

Rất nhiều viện binh dùng vũ khí gỗ đầu, bọn họ nghĩ đang mơ ngủ, phải gõ để tỉnh giấc đã. Nhưng cơn đau tàn khốc nói cho bọn họ biết, bọn họ không phải đang nằm mơ. thành Nạp Tư, niềm kiêu ngạo của bọn họ đã bị người ta san bằng!! Hơn nữa san bằng như một cái sân bay luôn. (Sân bay? Ý gì vậy trời?)

Nhưng kinh ngạc nhất là đội không quân trên trời, con mắt bọn họ muốn rớt ra khỏi đầu mình luôn.

Từ trên cao nhìn xuống, không quân phát hiện đang tàn sát bừa bãi trong thành Nạp Tư dĩ nhiên là" Thú Nhân tộc! Bị bọn họ xưng là những thằng người thú dã man!

Là thú nhân! Dĩ nhiên là thú nhân! Tấn công thành Nạp Tư dĩ nhiên là thú nhân!

Nhất thời. một loại cảm giác phức tạp xuất hiện trong lòng các không quân. Chưa xót sao?

Thân là kỵ binh không quân tinh nhuệ nhất. bọn họ chính là đội quân tiên phong đi tấn công đế quốc Bỉ Mông. Bọn họ được triệu tập lại một chỗ,

chuẩn bị thời khắc bước lên lãnh thổ đế quốc Bỉ Mồn, tận lực giết hại cũng cố gắng mang về nhưng mỹ nữ của thú nhân. Tuy rằng đế quốc Bỉ Mông có hơn mười vị thánh cấp nhưng cũng không tính làm gì. Mười tên thánh cấp không thể ngăn cản một cuộc chiến tranh quy mô lớn như thế này

Đáng buồn cười là, mấy ngày hôm trước bọn họ còn tính toán phải làm thế nào xử lý bọn dã man đó khi đi qua lãnh thổ chúng. Mà bây giờ bọn họ còn chưa bước chân lên lãnh thổ Thú Nhân. thậm chí chưa rời chân khỏi nước mình thì thủ đô của họ đã bị những tên thú nhân này san bằng!

- Thần Hách Lạp vạn năng- hãy nói cho con dân của người đi- đây là chuyện gì? Chẳng lẽ

là thần phạt của người sao?

Thủ lĩnh viện quân. Khăn Đức Nhĩ nguyên soái thân trong một bộ áo giáp màu xám tro ôm đầu khóc rống lên..

- Khăn Đức Nhĩ đại soái, trên tường thành có người.

Một vị phó tướng chỉ vào Cao Lôì Hoa đang đứng trên bờ tường đồ nát còn sót lại. nói.

Vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ cố gắng ngẩng đầu. đúng vậy. trên bờ thành đồ nát còn sót lại có bóng người lơ mờ.

- Ca Đức, đưa cái đó cho bọn họ đi. Cao Lôì Hoa nói.

- Vâng. thưa chủ nhân.

Ca Đức lên tiếng, sau cái đầu trên tay lên. nhắm ngay đám viện quân ném mạnh sang.

Cao Lôì Hoa nhìn cái đầu bay vòng cung trên trời. thật sự hắn muốn biết biểu hiện của đám viện quân đó như thế nào khi nhìn thấy cái đầu đó.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 398

Chẳng Lẽ Ta Không Thể Đánh Các Ngươi Sao?

Dưới lực ném của Ca Đức, cái đầu của vị vua Yêu Đức Hoa này bay tầm bốn ngàn mã bộ. - sau đó rớt cái bịch xuống mặt đất trước mặt các viện binh.

Làm cho mọi người khâm phục là cái đầu bay bốn ngàn mã bộ rớt xuống đất nhưng lại không sút mẻ gì. Xem ra lực khổng chế của Ca Đức lại tăng lên không ít.

Đầu dừng trước mặt nguyên soái Khăn Đức Nhĩ lăn lóc cóc vài cái. Cuối cùng đầu hướng thẳng nhìn vị Nguyên soái này.

- Trời. Hoa bệ hạ!

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm lại. là bệ hạ. là đầu Yêu Đức Hoa.

Yêu Đức Hoa chết không nhắm mắt. hai mắt nhìn thẳng vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ. tựa hồ muốn kể rõ kiếp nạn trong thành Nạp Tư.

- Hách Lạp thần!! Đây là chuyện gì! Ai tới nói cho ta biết, đây là chuyện gì!! Thần ơi. người nào hủy thành Nạp Tư của chúng ta, là kẻ nào!

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ ngẩng đầu nhìn trời giận dữ hét.

- Là, là, là thú nhân. Thừa Khăn Đức Nhĩ đại soái.

Trên bầu trời, một không quân hạ xuống trước mặt nguyên soái Khăn Đức Nhĩ. khuôn mặt khổ sở bầm báo.

- Thú nhân? Bậy bạ. thú lắm! Thú nhân sao có khả năng lợi hại như vậy? Ngươi mở to ánh mắt của ngươi mà nhìn cho rõ ràng; thành Nạp Tư chúng ta là bị san bằng, bị san bằng nghe chưa! Quân đội Thú nhân có thể đạt đến trình độ này sao?

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ kích động dùng một tay chụp cổ áo lính không quân ra khỏi thú cưỡi của hắn ném đi. giận dữ hét.

- Không- đại soái, thật sự là thú nhân. Thật sự là thú nhân. Tất cả các huynh đệ đều thấy rõ ràng.

Vị lính kia bị ném bay xuống đất vẫn đứng dậy nức nở khóc mà nói. Chính hắn cũng không tin nhưng đây là sự thật. Thật không cần thử vàng. Chẳng thà hắn buông tha sự thật này cũng không dám tin.

- Mẹ nó, mẹ nó. Ta không tin, ta không tin thú nhân có thể đột nhiên xuất

hiện trong thành Nạp Tư chúng ta, hơn nửa chỉ trong thời gian ngắn có thể san bằng thành!

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ gào lên:

- Người đâu, cùng một đội tinh nhuệ nhất, lấy tốc độ nhanh nhất cùng Ta đi lên trước xem! Ta muốn chính mắt xem, ta không tin!

Phần nô. bị thương cùng với tuyệt vọng tràn ngập trong đầu nguyên soái Khăn Đức Nhĩ. đầu óc bình tĩnh rồi cuộc cũng không bình tĩnh nổi.

Điên cuồng mang theo quân tinh nhuệ nhất, hấn không thiết sống chạy lại đoạn tường & thành còn sót.

Đám lính phía sau nguyên soái Khăn Đức Nhĩ không chút do dự chạy theo sau.

Tất cả viện quân còn lại ngỡ ngàng, sau đó cũng chậm rãi đuổi theo.

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ mang quân thân vệ tinh nhuệ nhất chạy một mạch như điên. Rất nhanh tới chỗ tường thành còn sót lại.

Lúc vừa tới gần Cao Lôì Hoa thì vị nguyên soái này từ phần nô dần dần chuyển sang kinh ngạc. ở phía sau Cao Lôì Hoa là một hàng cự nhân. Xa nhìn không rõ nhưng khi lại gần, những cự nhân này khiến vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ này cảm thấy áp lực cực điểm. Thậm chí làm cho nguyên soái Khăn Đức Nhĩ cảm giác khó thở. Ý nghĩa báo thù điên cuồng từ trong đầu vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ cũng không cánh mà bay luôn.

Hắn bình tĩnh nhìn Cao Lôì Hoa trên tường thành.

- Người là thủ lĩnh viện quân sao?

Chờ nguyên soái Khăn Đức Nhĩ đến gần. Cao Lôì Hoa nhìn vị nam nhân trong áo giáp xám này hỏi.

- Gù! Là người sao? có phải người giết hại thành Nạp Tư Liên Minh Thương Nghiệp chúng ta?!

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ cắn chặt răng; hắn phần nô nhìn chằm chằm Cao Lôì Hoa. Nếu độ phần nô của hắn có thể đối ngang với lương thực thì ít nhất đại lục có thể không bị chết đói trong sáu năm. Nhưng mà vị nguyên soái Khăn Đức Nguyên không dám động thủ. Một loạt cự nhân làm cho hắn không dám động thủ.

- Nói cho ta biết. các người, là ai! Vì sao các người lại đồ thành! Vì cái gì?? Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ hỏi tiếp.

- Cho người chứng kiến.

Cao Lôì Hoa để cho Độc Nhân cự nhân thoáng tách ra một ít. Lộ ra khung cảnh bên trong thành Nạp Tư những vị chiến sĩ thú nhân đang hạnh phúc khuôn vác chiến lợi phẩm:

- Chúng ta đại biểu đế quốc Bỉ Mông.

- Đế quốc Bỉ Mông?

Tận mắt nhìn thấy những chiến sĩ thú nhân trong thành, hơi thở nguyên soái Khăn Đức Nhĩ kích động hẳn lên, thở hồn hển:

- Nói cho ta biết. vì cái gì? Vì cái gì để quốc Bỉ Mông vô duyên vô cớ hủy thành Nạp Tư Liên Minh Thương Nghiệp chúng ta, hủy diệt vương thành, còn giết vua! Chết tiệt. để quốc Bỉ Mông các người điên rồi sao?

- Lý do rất đơn giản. Cao Lô Hoa thường thức vuốt ve nhần không gian:

- Bởi vì Liên Minh Thương Nghiệp các người đang chuẩn bị tấn công để quốc chúng ta. Chỉ điểm đó thôi. Ta không cần nói người cũng hiểu chứ. Mà ta chẳng qua là thì tấn công các người trước thôi. Đối với ta mà nói, đánh nhau trên chiến trường với các người không bằng đến thẳng để đô các người mà dọn dẹp!

- Ta, ta. người! Người- nhưng Ọc...

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ khí cực công tâm. nôn một ngụm máu tươi. hấn run rẩy chỉ vào Cao Lô Hoa:

- Nhưng mà, các người làm quá độc ác! Các người hủy thủ đô Liên Minh Thương Nghiệp chúng ta! Các người hủy thành Nạp Tư chúng ta, các người giết vua chúng ta!

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ vừa nói. tất cả binh lính Liên Minh Thương Nghiệp đều dùng ánh mắt căm thù nhìn Cao Lô Hoa.

Cao Lô Hoa tức giận mắng một tiếng.

- Đừng dùng ánh mắt đó nhìn ta. dường như ta khi dễ các người vậy không bằng! Ta ghét nhất là cái tính này của các người! Lúc các người đi khi dễ người ta thì điệu bộ quang minh chính đại. lăm kiết làm sao, lúc bị người ta đề đầu cỡi cổ thì ra về ủy khuất lắm, ra về tội nghiệp lắm. làm ra vẻ chính nghĩa lúc nào cũng thuộc về ta! Con mẹ các người!

Ngay sau đó. Cao Lô Hoa biến mất khỏi tường thành, xuất hiện trước mặt vị nguyên soái, đối mặt nhìn chăm chăm vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ:

- Lúc các người lên kế hoạch, lúc các người định tấn công để quốc Bỉ Mông, lúc các người định bắt mỹ nữ. Bắt trẻ nhỏ làm nô lệ. các người có nghĩ mình độc ác không?

Cao Lô Hoa nói một hơi dài làm mọi người á khẩu, cho dù trong lòng không phục nhưng

không sao phản biện lại được lời nói của Cao Lô Hoa.

- Nhưng.. nhưng, nhưng mà chúng ta còn chưa thật sự tấn công. Người, người người dựa vào cái gì mà đề thành chúng ta, người làm sao biết được chúng ta sẽ thật sự tấn công để quốc Bỉ Mông?

Một vị kỵ binh phía sau nguyên soái Khăn Đức Nhĩ không phục nói.

- Chuyen cười.

Cao Lô Hoa hừ lạnh một tiếng. Hấn bay lên trên cao mà không dùng một tia lực lượng nào cả.

Cái này cũng chính là nguyên nhân mà mọi người không dám tấn công Cao Lô Hoa. Chỉ cần bay được thì thực lực chỉ ít cũng là thánh ma pháp sư.

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ biết một đội tinh nhuệ còn chưa đủ nhét kế

răng gĩa tóc bạc này. Huống chỉ đằng sau là một trăm tên người đỏ như máu và trăm tên cự nhân cao to mạnh mẽ. Cự nhân cao hơn mười thước, cùng hơi thở bạo ngược mà bọn họ phát ra. Trắng trợn nói cho mọi người biết. đám cự nhân này không phải là thiện nam tín nữ gì

- Buồn cười. ý của người, chẳng lẽ phải đợi các người đánh đế quốc Bỉ Mông thì ta mới đánh các người sao?

Cao Lô Hoa liếc nhìn gã kỵ binh ngu si này.

- Nói cho ta biết!

Giọng nói của Cao Lô Hoa đột nhiên tăng cao:

- Trên thế giới này, có quy định phải chờ các người tấn công đế quốc Bỉ Mông rồi chúng ta mới phản kích không. Trên thế giới này. có ai quy định các người được quyền xâm lược mà không cho. đế quốc Bỉ Mông chúng ta quyền tiến đánh các người trước không?

- Là Sáng Thế thần hay là Sinh Mệnh mẫu thần vậy? Mẹ. ai nói các người có thể đi đánh bọn ta. Mà bọn ta không được đánh các người không?

Dưới lời lẽ chặt chẽ đầy hỏa dược của Cao Lô Hoa, đội tinh nhuệ kỵ binh đã có cảm giác chịu khổ. Bởi Cao Lô Hoa không tự chủ được phát ra thần uy. Bọn họ cảm thấy trái tim của mình như muốn ngừng đập, không sao nhảy nổi một nhịp. Ngay cả những con thú cỡi của bọn họ cũng không thể động đậy một chút.

- Nói cho cái bọn ngu dân các người. Cao Lô Hoa lại một lần nữa đột ngột xuất hiện trên tường thành đồ nát:

- Ta nói. hôm nay. Ta dẫn theo các chiến sĩ thú nhân trực tiếp tấn công lãnh thổ của các người đỏ! Có ai quy định ta không thể đánh các người sao?

- Chuyện này thủy chung cũng trách do l tham lam của chính các người. Điều này các người cũng tự hiểu rõ chứ?! Cao Lô Hoa nói thêm

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ nắm chặt tay mình. hấn không phát động tấn công, không phải hấn không nghĩ. Mà là hấn không dám phát động tấn công. Bằng vào khả năng san bằng thành Nạp Tư của đối phương đã khiến cho vị nguyên soái mất đi dũng khí tấn công rồi. Tinh táo lại. hấn biết cho dù cho một đội quân trăm vạn binh lính, hấn cũng không có khả năng hủy diệt thành Nạp Tư chỉ trong vài canh giờ như vậy. Hấn không dám tấn công đối phương quá mạnh như vậy. Lúc này, không có từ ngữ nào có thể miêu tả tâm tình của vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ.

San bằng thành Nạp Tư. là một cái giáo huấn máu chảy đầm đìa. một cái cảnh cáo trắng trợn mà đối phương đưa ra.

- Rầm rầm rầm...

Phía sau đội quân viện binh chậm rãi chạy đến.

Nhưng làm cho tất cả binh lính gần thành Nạp Tư đều cảm thấy hoảng sợ khi nhìn thấy tình cảnh trong thành. Lúc này thành Nạp Tư giống như trải qua ngày tận thế, hề binh lính nào nhìn thấy cảnh này thì thân thể đều tự

động đờ lại- run rẩy không thôi. Lửa giận cùng ý chí báo thù trong nháy mắt bay theo đám lửa cháy trong thành Nạp Tư. có chăng chỉ là cơn sợ hãi

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ quay đầu. nhìn mười vạn binh lính phía sau. Sau đó cười khổ không thôi. Giờ cho dù hắn muốn tấn công chỉ sợ những binh lính phía sau này cũng không có dũng khí mà chiến đấu nữa. Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ thấy rõ sự sợ hãi đang hiện hữu trong nhưng đôi mắt của những binh lính theo mình

Không có gì bất ngờ xảy ra thì ngày mai, tin tức thành Nạp Tư bị đồ thành sẽ truyền khắp toàn bộ đại lục. Mà nguyên nhân của việc này sẽ khiến cho những quốc gia liên minh với Liên Minh Thương Nghiệp chuẩn bị tấn công đế quốc Bỉ Mông sẽ cảm thấy bất an không thôi. Bởi sự kiện thành Nạp Tư này chính là một lời cảnh báo, một lời cảnh báo viết bằng máu.

Cao Lô Hoa vuốt ve nhẫn, từ trên cao nhìn xuống đám binh lính đang lâm vào cảnh sợ

- Quả nhiên như chủ nhân dự đoán. bọn họ không có dám tấn công. Huyết kỵ tướng Ca Đức cười hề hề nói.

- Ha ha, nếu tấn công thì Ta càng thích. Quên đi, nếu bọn họ không tấn công, chúng ta đi thôi.

Cao Lô Hoa xoay người đi đến chỗ truyền tống trận.

Huyết kỵ sĩ cùng Độc Nhãn cự nhân đồng thời xoay người đi theo sau Cao Lô Hoa.

- Đúng rồi, đám Liên Minh Thương Nghiệp kia. Cuối cùng ta cho các ngươi lời khuyên. Nhớ rõ, lần sau không nên có chủ ý gì với đế quốc Bỉ Mông nữa nhé.

Cao Lô Hoa đi vài bước sau. lại quay đầu nhắc nhở nguyên soái Khăn Đức Nhĩ:

- Nếu không, lần sau gặp mặt là lúc ngươi cùng quốc gia các ngươi cùng nhau trở về vòng tay ấm áp của cái gã thần Hách Lạp kia nhé. Xin đừng bỏ qua lời cảnh báo của ta, bởi vì mấy chuyện uy hiếp này ta không muốn nói hai lần, ta thích dùng hành động để chứng

mình lời nói lắm đó

- Ngao- Slim- slim- me—

Lúc lão Cao vừa tiến vào trong thành Nạp Tư thì nghe thấy tiếng kêu độc đáo kia. Cao Lô Hoa ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy Cầu Cầu lúc này lấy trạng thái Hoàng Kim Slime liều mạng bay tới chỗ Cao Lô Hoa. Đôi cánh nhỏ bé kia đập mù mịt..

- Làm sao vậy?

Cao Lô Hoa kỳ quái nhìn tiêu gia hỏa này, có chuyện gì có thể bức cái thằng nhóc này hoảng sợ đến như thế này cơ chứ?

- Đứng lại. ngươi, cái tên hồn đản này. tên hồn đản này. Ta giết ngươi, ta giết ngươi!! Phía sau sát Cầu Cầu là một giọng nói điên cuồng có phần thánh

thót. cô nàng Bạch Ngân long láy tốc độ cực nhanh bay đuổi theo Cầu Cầu.

Làm cho Cao Lôì Hoa kỳ quái là trong mắt cô nàng cự long ngập tràn nước mắt, nhìn sao giống một cô bé loli bị người ta... Xảy ra chuyện gì. Cao Lôì Hoa đón đỡ Cầu cầu, đồng thời nghi hoặc nhìn nó...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 399

Giết Ta, Hoặc Là Cưới Ta.

Hoàng Kim Slime trong trạng thái trái bóng chạy trời chết, nhanh chóng chui vào trong lòng Cao Lôì Hoa.

Ồ?

Cao Lôì Hoa tiếp được Cầu Cầu béo mập. Nghi hoặc nhìn thẳng nhóc này, lão Cao nhớ rõ vừa rồi Cầu Cầu bay lên trời đánh nhau với gã long kỵ sĩ cười Bạch Ngân long của Liên Minh Thương Nghiệp mà. Vậy mà bây giờ Cầu Cầu lại bị con Bạch Ngân long đuổi té khói??

Chẳng lẽ Cầu Cầu thua? Cao Lôì Hoa nhìn con Bạch Ngân long trên trời. cái này không có khả năng- lấy thực lực của Cầu Cầu, đừng nói là một con Bạch Ngân long. Cho dù bảy tám con cũng không xi nhê với nó chút nào.

-Gừ-

Bạch Ngân long rống lớn lên. đôi mắt mộng mơ đầy nước mắt nhìn chăm chăm Cầu Cầu trong lòng Cao Lôì Hoa. Trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp. Mà hình như là u oán, đúng vậy. chính là u oán nhìn Cầu Cầu trong lòng Cao Lôì Hoa.

Cầu Cầu chui vào trong lòng Cao Lôì Hoa. Sau đó dùng hai cái cánh nhỏ với bàn tay nhỏ che đôi mắt của mình lại. Cu cậu không muốn nghe, không muốn nhìn đây mà. Hic. chơi hoa hoa tàn, quất ngựa truy phong.

Tuy vậy. Vẫn he hé khẽ tay nhìn trộm cô nàng mỹ long Bạch Ngân trên trời.

Thực không khéo. Tầm mắt của Cầu Cầu lại đụng phải đôi mắt tràn đầy u oán của cô nàng mỹ long xinh đẹp trên không kia.

- Slim—me!

Cầu Cầu hoảng hốt kêu thảm. Có thể nghĩ cu cậu đang nói hai chữ 'toi ròi'. Lỡ liếc phải ánh mắt của Bạch Ngân long. Cầu Cầu vội vàng dùng hai cái tay nhỏ che kín lại. không dám nhìn nữa. Nếu bây giờ dịch ra tình trạng của Cầu Cầu theo tâm trạng của nhân loại thì cu cậu đang trong trạng thái rất khẩn trương.

Cao Lôì Hoa có chút khó hiểu nhìn Cầu Cầu tròn mắt u oán trên trời kia.

- Chủ nhân. Muốn ta kéo con Bạch Ngân long này xuống đây không?

Thủ lĩnh tộc Độc Nhân cự nhân A Nặc nói với Cao Lôì Hoa. Cánh tay của hắn giơ cong lên. Làm một động tác tuyệt đẹp của một vận động viên thể hình. Lúc này hắn muốn khoe cơ bắp rất đẹp của mình. Sau đó hắn định làm một động tác của vận động viên ném tạ. Hắn muốn ném rớt con Bạch Long trên cao này.

- Cứ để vậy đi.

Cao Lôì Hoa nói. Trục giác nói cho lão Cao. chuyện lần này không đơn giản à nha.

-Vâng!

A Nặc gật gật đầu, không nhìn con Bạch Ngân long trên trời nữa.

Lúc Bạch Ngân long xuất hiện trên bầu trời thành Nạp Tư. Tất cả viện quân của Liên Minh Thương Nghiệp đều nhìn lên con Bạch Ngân long này. Cự long là Bạch Ngân long của kỵ sĩ đế quốc Liên Minh Thương Nghiệp chúng ta! Lúc mà binh lính Liên Minh Thương Nghiệp nhìn thấy Bạch Ngân long trên bầu trời thì đều vui mừng hưng phấn lên. bọn họ đã nhìn thấy niềm kiêu ngạo của bọn họ, niềm tự hào, vũ khí tối thượng của bọn họ. của đế quốc, long kỵ sĩ! Việc nhìn thấy Bạch Ngân long đã đẩy lên hy vọng cuối cùng trong lòng các binh sĩ của viện quân.

Nhưng mà tiếc thay bọn họ còn không biết, long kỵ sĩ của bọn họ tại mấy phút trước đã anh dũng hy sinh dưới hơi thở của Cầu Cầu.

Đôi mắt của Bạch Ngân long nhìn chằm chằm khuôn mặt của Cao Lôì Hoa và Cầu Cầu đang núp trong lòng hắn.

- Người, cái tên này. Đồ vô sỉ, ngao- Trên không trung, Bạch Ngân long hét to với Cầu Cầu.

- À Nghe vậy, Cầu Cầu nhanh chóng chui rúc vào trong lòng lão Cao hơn. chỉ lộ ra cái mũi nhỏ bé của mình ra ngoài.

- Người muốn tránh cơn phẫn nộ của Bạch Ngân long ta sao?

Bạch Ngân long thấy Cầu Cầu núp hơn nữa thì không khỏi tức giận, vừa nói liền phun cho lão Cao một ngụm long tức. Thân là Băng Sương cự long biến dị. long tức của Bạch ngân long nguy hiểm hơn của Băng Sương cự long rất nhiều, long tức của nó được xưng là lạnh nhất trên thế gian. không độ tuyệt đối. lúc này trong cơn giận dữ long tức của Bạch Ngân long có thể đóng băng cả ngọn núi lửa đang phun trào.

Hơn nữa phạm vi ra đòn của cô nàng Bạch Ngân long này rất lớn. Xấu hổ cùng cơn giận dữ chiếm đầy đầu. Bạch Ngân long căn bản không khống chế được phạm vi ra đòn của mình- long tức lạnh giá bao trùm tất cả mọi người trong thành Nạp Tư.

Long tức lạnh giá từ trên trời rơi xuống, thế như thác đổ về phía Cao Lôì Hoa. Dọc đường đi, long tức đóng băng hơi nước trên không; tạo thành những bông tuyết lạnh giá rơi xuống!

Nhưng khi long tức này còn cách đỉnh đầu Cao Lôì Hoa tầm một ngàn mã

bộ thì đột nhiên dừng lại

-Bùm!!

Một tiếng sấm vang lên. Bầu trời trong xanh đột nhiên xuất hiện một tia sét tím to lớn! Đồng thời, lúc long tức đến gần Cao Lô Hoa thì tia lôi quang này nhanh chóng phóng lên đón đầu, sau đó như một con măng xà, quần lấy luồng hơi thở này.

Tia lôi quang màu tím đỏ cực kỳ bá đạo, long tức như thanh gỗ mục bị tia lôi quang cuốn nát- tan thành từng mảnh khí nhỏ rồi biến mất trong không khí.

- Không, không có khả năng!

Trên bầu trời, Bạch Ngân long tạm dừng tay. cô nàng mỹ long này hoảng sợ nhìn khuôn mặt Cao Lô Hoa. Một đòn tấn công toàn lực của cô nàng lại bị một tia lôi quang bé nhỏ, nhìn yếu ớt như thế phá tan thành mảnh vụn sao?!

Hơn nữa, trên người người này không hề phát ra một chút lực lượng nhỏ bé nào. Có thể cảm thấy những lôi quang này không do người này không chế, mà hình như đang tự bảo vệ cho người này!

Căn bản không cần ra lệnh- nhưng lôi quang này đã tự phá hư long tức để bảo vệ Cao Lô Hoa!

Sau khi căn nát long tức xong. Tia lôi quang đỏ cũng không có tan biến mất. Vô số lôi quang xuất hiện như những con rắn nhỏ lượn lờ quanh người Cao Lô Hoa. Giống như nếu có người nào gây bất lợi, lại gần Cao Lô Hoa thì sẽ bị những lôi quang này căn nát.

Bạch Ngân long chao mình trên không. Nàng nhìn chăm chăm khuôn mặt của Cao Lô Hoa. Đồng thời dùng ánh mắt không cam lòng nhìn cái mông béo ú đang lộ ra trong lòng Cao Lô Hoa.

- Cái con bò sát này! Người muốn tìm đến cái chết hả?

Cao Lô Hoa nhìn con Bạch Ngân long trên trời nói. Hắn nheo mắt lại một đường; nhìn thấy ánh mắt này, mọi người có thể nghĩ đến một kẻ sát nhân đang dùng lưỡi dao sắc bén chuẩn bị cứa cái cần cổ yêu quý của anh.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao đó làm Bạch Ngân long giật nảy mình. Cả người lơ trên không, không dám động đậy chút nào!

- Cái con bò sát này, nếu người chọn đúng lúc mà ta đây nhẫn nại nhất thì chúc mừng người. Người đã làm được!

Cao Lô Hoa giơ tay phải chỉ vào Bạch Ngân long trên trời kia.

Nhất thời Bạch Ngân long cảm thấy không khí xung quanh mình giống như là bùn đất khô cứng lại, áp lực đè lên trên nhưng cái vây làm chúng muốn dựng cả lên. Đây là một sự sợ hãi đến từ trong tiềm thức!

Cao Lô Hoa tùy hướng giơ tay phải lên. Lập tức lôi quang như nhận được tín hiệu định vị, nhanh chóng bò lên trên tay Cao Lô Hoa rồi như một ngọn mêu phóng vút lên chỗ Bạch Ngân long!

Ánh mắt Bạch Ngân long lộ ra sự sợ hãi- nàng có thể thấy được. lời mâu này có thể dễ dàng đâm thủng vảy người nàng.

- Slim, slime!

Ngay tại lúc Cao Lôì Hoa ra tay giáo huấn con Bạch Ngân long này một chút. Thì cu cậu Cầu Cầu khẽ kêu. dùng móng vuốt nhỏ bé của mình kéo cánh tay phải của Cao Lôì Hoa lại.

- Hả? Cầu Cầu? Lão Cao dừng động tác lại, nhìn về phía cu cậu.

Cầu Cầu chỉ chỉ con Bạch Ngân long trên không trung, sau đó nhìn Cao Lôì Hoa mà lắc lắc đầu. Ý bảo Cao Lôì Hoa không nên làm cô nàng mỹ long trên không đó bị thương.

- Không cần người giả bộ tiếc thương!

Nhưng kỳ quái là cô nàng Bạch Ngân long cũng không hề cảm kích. Mà giọng nói của nàng mang theo một sự u oán cùng cực:

- Giết ta. Hoặc là cưới ta

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 400

Dưa Hái Xanh Không Ngọt, Nhưng Ta Có Thể Thêm Đường

Nghe Bạch Ngân long trên trời hét rống một câu như thế, tất cả mọi người đầu trở mắt, trên khuôn mặt mọi người đều giống như bị muốn cười mà cười không nổi.

Đồng thời, trong đầu mọi người đều hiện lên một cảnh tượng khủng khiếp ở trên trời cao- lúc mà cả hai đang đánh nhau phía trên. Một con Tứ Dực Ngân Long cười khà khà đầy độc ác đang thực hiện một hành vi cưỡng bức một cô nàng Bạch Ngân long nhỏ bé đáng yêu.

Ôi!

Cô nàng Bạch Ngân long này thật đáng thương. Đó là tất cả hình mà mọi người liên tưởng được Sau khi nghe cô nàng Bạch Ngân

long này hét lên theo kiểu đại loại: Anh phải có trách nhiệm, anh. . . XXX... em!

Kỳ thật cái này cũng không trách bọn họ. Dù sao vừa rồi những lời nói của Bạch Ngân long rất dễ làm cho mọi người nghĩ đến “chuyên lớn’ đã xảy ra trên trời cao, hic, có ai ở trên đó làm chứng cho Cầu Cầu đâu?!

Từ đầu đến cuối, cung chỉ có Cầu Cầu biết, nhưng mà cu cậu vô tội, vô số tội mà, cu cậu mới chỉ làm có một động tác với cô bé thôi, hôn kiểu mỹ ý, đưa lưỡi liếm một cái trong miệng cô nàng mỹ long kia thôi mà.

Bởi lúc cô nàng mỹ long đó xuất hiện, đã làm Cầu Cầu nhớ đến một hương vị khó quên- Quả long tiên!

Mùi của quả Long tiên giống như là ma túy, khiến cho thân thể của Cầu Cầu không sao chịu sự khống chế của bản thân, cứ chạy đến nơi phát ra hương vị đầy quyến rũ đó. (Có thể nghĩ đó là hương Vị của xử long).

Ma quá trình tiến đến mùi hương quyến rũ đó, Cầu Cầu đã phải chịu bao nhiêu là sóng gió, bị bao nhiêu lần sắp thành công mà ruồi đến phá!

Cuối cùng, nhờ vào thực lực hùng mạnh của mình, Cầu Cầu đầy vất vả phá tan mọi chương ngại vật đạt đến đỉnh núi Olympia. Hơn nữa khi lại gần chỗ phát ra mùi hương quyến rũ đó, Cầu Cầu chỉ vươn lưỡi ra liếm một chút. Lấy hạnh phúc cả đời của chủ nhân Cao Lô Hoa mà thôi, Cầu Cầu thực sự chỉ liếm có một chút thôi! Thật sự đó! Nếu hạnh phúc cả đời của chủ nhân

mà không đáng tin, vậy Cầu Cầu có thể lấy luôn hạnh phúc cả đời của thằng cha Sáng Thế thần mà thôi luôn, thật sự hẳn chỉ liêm có một chút thôi mà.

Nhưng vấn đề lại nằm ở chỗ là nơi của Cầu Cầu liêm! Nơi đó, chính là miệng của cô nàng xinh đẹp Bạch Ngân long.

' Đối với một cô nàng cự long gìn giữ hết mực thì hành động này khác nào đánh mất trinh tiết cả đời của mình!

Vì thế, Bạch Ngân long khi bị xâm phạm thì phát ra tiếng gầm nộ!! Tiếng kêu gào vang điếc tai Cầu Cầu ở bên!

Tiếng kêu phẫn nộ này làm cho Cầu Cầu bừng tỉnh khỏi hương vị quyến rũ ngọt ngào của quả long tiên!

Sau khi tỉnh lại, việc đầu tiên mà Cầu Cầu phát hiện là trước mặt cu là một con Bạch Ngân long! Hơn nữa ánh mắt cự long nhìn chăm chăm vào mình. Càng làm cho Cầu Cầu khó hiểu là thần sắc phức tạp trong đôi mắt nhìn mình đó, nào là phẫn nộ à? Hận à? Hay thẹn thùng? Dù sao thì ánh mắt này cực kỳ phức tạp.

- Giết ta, hoặc là cưới ta!

Bạch Ngân long nghiêng răng, Sau đó mở miệng khoe cái răng nanh trắng toát nói với Cầu Cầu!

- Hừ!

Cầu Cầu thuần khiết bất ngờ dựng người khi nghe thấy con Bạch Ngân long này nói. Cưới nàng? Sao có khả năng cơ chứ?!

Cầu Cầu chưa từng nghĩ việc mình phải cưới một sinh vật giống cái. Tuy mùi nước miếng nước dãi của cô nàng Bạch Ngân long này làm Cầu Cầu hoài niệm. Nhưng lời nói của Bạch Ngân long thật sự làm cho Cầu Cầu thuần khiết bị dọa chết khiếp.

Né ra một bên, việc đầu tiên của Cầu Cầu là nhanh chóng hô một cái dọt, biến thành Hoàng Kim Slime liền. Sau đó bằng tốc độ nhanh nhất bay nhanh về phía Cao Lô Hoa.

Nhưng đời nào cô nàng Bạch Ngân long chịu bỏ qua cho Cầu Cầu dễ dàng như vậy chứ, tuy rằng sợ hãi khi nhìn thấy Cầu Cầu đột nhiên từ một con Tứ Dục Ngân Long biến thành Hoàng Kim Slime, nhưng quyết tâm không đổi, nhanh chóng đuổi theo Cầu Cầu.

- Cầu Cầu. Ngươi, đã làm gì nàng thế?

Lão Cao lô Cầu Cầu từ trong lòng ra, bêu mặt vào mà cu cậu hỏi.

Cái móng vuốt nhỏ bé của Cầu Cầu bắt đầu gãi đầu, sau đó Cầu Cầu chỉ lên Bạch Ngân long đang lượn bay trên trời, rồi chỉ chỉ vào mình, làm một cái động tác liêm thành thực.

- Liêm?

Cao Lô Hoa nhíu mày hỏi tiếp:

- Ngươi liêm nàng?

- Vâng.

Cầu Cầu gật gật đầu, nhỏ giọng đáp.

- Hon nữa, còn liếm vào miệng của ta.

Trên bầu trời, Bạch Ngân long cũng gật đầu, nhẹ giọng bổ sung một chút, chỉ một chút thôi, nhưng nhiều vấn đề lắm đó.

Bởi đối với nàng mà nói. Liếm là hành vi thân mật nhất của nàng đối với những người thân yêu nhất, hơn nữa, Cầu Cầu lai liếm miệng của nàng. Đó là nơi mà ngay cả người thân của nàng cũng không được liếm. Nàng xin chỉ vào danh nghĩa của Long thần mà thôi. Đó là nơi mà chỉ có người yêu của nàng được thân mật mà thôi.

Long tính bản tâm. Nhưng mà vật cực tất phản. Trong cái đám tâm loạn long tộc, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện một số sinh mệnh cự long coi trọng trinh tiết của bản thân.

Ma cô nàng Bạch Ngân long nước mắt, chính là loại thứ hai, cực kỳ coi trọng trinh tiết.

Mà đối với những cô nàng ngây thơ vô sô tội này thì việc liếm miệng cô nàng, khác nào đã cướp đi trinh tiết của cô nàng... ..

Cho nên nàng mới nói ra một câu kinh điển: Giết nàng, hoặc là cưới nàng. xem ra trinh tiết của Bạch Ngân long này ngang cơ với mấy cô ả thời phong kiến Trung Quốc, quý như mạng sống!

Lão Cao lẩm bầm, Sau đó nhìn Cầu Cầu trong lòng mình. Khóe miệng mỉm cười, hắn ngẩng đầu nhìn cô nàng Bạch Ngân long trên bầu trời:

- Giết người cũng không thực tế cho lắm, vừa rồi người cũng thấy rồi đấy, Cầu Cầu ngăn ta ra tay.

Nói xong, lão Cao chỉ vào Hoàng Kim Slime Cầu Cầu trong lòng mình.

- Cho nên. Ta nghĩ. Ta có thể để cho Cầu Cầu cưới người. Ok?

Cao Lô Hoa ngẩng đầu cười nói. Bạch Ngân long nghe thấy thế thì sắc mặt hoãn xuống. Nàng gật đầu cái lụp.

- Nhưng Cầu Cầu nhà ta cũng không phải Cự Long, có lẽ người chưa biết nhỉ. Cao Lô Hoa cười nói.

- Ta biết, hắn là Tứ Dực Ngân Long, một trong các loại á Long. Trên không trung, Bạch Ngân long đáp.

- Á long? xem như vậy đi.

Lão Cao cười ha ha, hắn cũng không có nói bản thể của Cầu Cầu là Hoàng Kim Slime.

Có lẽ đây là một chút tâm tư cả Cao Lô Hoa. Cự long là một chủng tộc kiêu ngạo. Bọn họ tuyệt đối sẽ không để vào mắt một loài sinh vật trong đáy xã hội như Slime tí nào.

Hề hề. Về sau cũng đừng có trách ta không nói trước với người nha. Nhìn Bạch Ngân long trên bầu trời. Trong lòng lão Cao cười đều: Ta đã nói cho mà người biết rồi đó, Cầu Cầu không phải Cự long. Hề hề!

- Quyết định vậy đi, cứ quyết định vậy đi! Giọng nói của Cao Lô Hoa êm

tai lạ thường:

- Người là người nhà nào trong tộc cự long vậy. Để mấy ngày sau ta mang Cầu Cầu qua làm lễ ra mắt!

- Bểng Sương cự long tộc!

Cái đầu nhỏ nhỏ của Bạch Ngân long cũng không suy gì nhiều, thành khăn gạt gù khai báo.

Đạt thành hiệp nghị. Bạch Ngân long trên trời và Cao Lôi Hoa nở nụ cười khoái trá... ..

-Ca0 Lôi Hoa lão ca. Người không nên làm vậy. Phải biết miễn cưỡng không có hạnh Phúc.

Cầu Cầu cẩn thận nói từng chữ với Cao Lôi Hoa. Giọng nói rất nhỏ. Chỉ mỗi Lôi Hoa cùng Cầu Cầu nghe được mà thôi. Cầu Cầu đã sớm biết nói tiếng người, nhưng mà cu cậu không thích nói mà thôi.

- Ó? Như thế nào vậy? Cầu Cầu không thích Bạch Ngân Long à? Lão Cao cười xấu xa hỏi đều.

- Ta cũng nàng không có khả năng hạnh phúc đâu. Ta cũng nàng căn bản không có cảm tình. Cầu Cầu nhỏ giọng nói.

- Không cảm tình? Bà nội. Người cũng biết cái từ 'không cảm tình' này sao. Ta đây hỏi người nhé. Nếu không có cảm tình, người đi cưỡng hôn nàng làm gì?

Cao Lôi Hoa nghiêng răng ken két nói với Cầu Cầu:

- Hà hà, không có cảm tình thôi mà, có thể chậm rãi mà bồi dưỡng nhé, không vội. Không vội! Hề hề!

- Lão ca, chuyện không phải như người tưởng tượng đâu. Ta không phải cưỡng hôn nàng. Ta chỉ liếm một chút, hic~ a ~

Cầu Cầu vội vàng giải thích, nhưng phát hiện càng giải thích thì càng không ổn:

- Lão ca. Tóm lại, ép quá thì khoai không như!!

- Hề hề, không có việc gì, không có việc gì. Dưa hái xanh không ngọt. Nhưng ta có thể thêm đường vào mà!

Cao Lôi Hoa cười xấu xa nói.

- Lão ca, người sẽ hối hận!

Cầu Cầu đưa móng vuốt chỉ trời, Vội la lên:

- Ta thề. Người đến lúc đó nhất định sẽ hối hận!

- Ta hối hận cái gì? Muốn trách thì trách nhà người không không đi liếm miệng con gái nhà người ta làm gì, giờ ta phải làm gì đây hả? Dưới tình huống này người bảo ta làm gì? Chẳng lẽ giết con mà người ta bịt đầu mối à?

Cầu Cầu không nói gì. Chui vào trong lòng Cao Lôi Hoa không nhúc nhích. Cao Lôi Hoa không có phát hiện, khoe miệng của Cầu Cầu cong một cách đầy quỷ dị, Cầu Cầu cười thực gian trá...

Trên bầu trời, Bạch Ngân long chậm rãi hạ xuống chỗ Cao Lôi Hoa. Đồng thời những chiếc vảy sáng rực lên, Bạch Ngân long biến thành một cô nàng đáng yêu ngay trên không, cự long trưởng thành có thể biến thành người, quả nhiên không giả.

Nhẹ nhàng mà vỗ về Cầu Cầu. Nụ cười xấu xa trên khuôn mặt Cao Lôi Hoa bỗng thành cười khở. Tuy Cầu Cầu rất cường đại, nhưng sự thật Cầu Cầu là Slime không thể thay đổi

được. Khó có dịp mỹ long dâng đến cửa. Thật sự Cao Lôi Hoa không muốn bỏ lỡ đợt này, thực sự lão Cao cũng không muốn Cầu Cầu đi lấy một cô nàng Slime. Cho nên cho dù Cầu Cầu không đồng ý. Lão Cao cũng không muốn buông tha cô nàng mỹ long dâng đến tận cửa

Thế này... ..

Trong lúc Cao Lôi Hoa đang chìm vào trong suy nghĩ thì. ..

Cơ hội tốt!! Lúc lực chủ ý của Cao Lôi Hoa tập trung vào việc suy nghĩ làm sao để cho Cầu Cầu cưới cô nàng mỹ long thì sáu bóng người của Liên Minh Thương Nghiệp đã tìm được thời cơ tốt! Ánh mắt sáu người nhìn Cao Lôi Hoa như trai quân đội sáu tháng không thấy gái!

Bọn họ cho rằng đây là một cơ hội ngàn năm. Ngay sau đó, sáu người nhanh chóng theo sáu hướng bao trùm trên thể vây kín Cao Lôi Hoa.

Lúc này sáu người, trong mắt nhân loại đã đạt đến đỉnh cao cực hạn! Cả sáu di chuyển tạo thành những tàn ảnh, vây quanh Cao Lôi Hoa.

- Ngu ngốc.

Cao Lôi Hoa cười lạnh nói. Ở trong mắt của Cao Lôi Hoa. Sáu người này chậm như những con rùa đua đường trường. Mà Cao Lôi Hoa, không phải là thỏ mà là tên lửa.

Trong không khí phát ra những âm thanh lụp bụp. Lôi nguyên tố lập tức xuất hiện quanh người Cao Lôi Hoa, giống như những con báo trong tư thế vồ mồi.

Căn bản không cần lão Cao phải ra tay làm gì. Chỉ cần có người muốn tấn công Cao Lôi Hoa đến gần lão Cao trong một khoảng cách nhất định thì những lôi quang sẽ tự động xuất hiện. không cho phép người nào thương tổn đến Vị thần của chúng! Lôi quang tím bầm này sáng rực cả nửa bầu trời! Đây là uy lực khi mà chúng giận dữ, khi có kẻ dám mạo phạm vị thần của chúng!

Sau đó, sáu cái bánh khét lẹt xuất hiện, rơi bịch xuống đất... ..

- Muốn tấn công chủ nhân vĩ đại của chúng ta sao.

Giọng nói như tiếng Sét giữa xuân của những Độc Nhãn cự nhân vang lên ầm ầm. Trong mắt bọn họ tràn ngập hơi thở điên cuồng.

- Các thú nhân đã dọn dẹp xong xuôi chưa thế? Cao Lôi Hoa quay đầu về phía hoàng cung hỏi.

- Một vạn chiến sĩ thú nhân đã dọn dẹp chuẩn bị xong rồi. . . Tướng quân

Bố Lỗ Tư đã bắt đầu dẫn bọn họ đi về đế quốc Bỉ Mông thông qua truyền tống trận rồi.

Huyết kỵ tướng Ca Đức nhẹ nhàng rút trường kiếm, bởi vì bản cảm thấy chuyện tiếp theo mà chủ nhân sẽ làm.

- Được rồi. Chúng ta có thể đi được rồi.

Con mắt màu đen Cao Lô Hoa quét ngang dọc qua đám viện quân của Liên Minh Thương Nghiệp nói:

- À quên, trước khi đi. vì hành vi vừa rồi của bọn họ, ta muốn làm chút chuyện...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 401

Có Người Cướp Đồ Chúng Ta.

Từ lúc sáu người này nhảy lên ám sát Cao Lôì Hoa cho đến lúc bị lôi nguyên tố trong không khí phản nộ đánh cho cháy đen thui chỉ trong nháy mắt mà thôi. Tất cả binh lính Liên Minh Thương Nghiệp đều chìm trong mặc niệm, thương tiếc thay cho sáu vị anh hùng quả cảm đã anh dũng hy sinh!

Tuy vậy, tất cả vẫn ngỡ ngàng không hiểu vì sao sáu người này đột nhiên xông lên hô một tiếng rồi biến thành bánh nướng cháy!

Khóe miệng của Huyết kỵ tướng Ca Đức lộ ra nụ cười. Hắn vuốt ve thanh trường kiếm đỏ như máu trên tay, sáu cỗ thi thể này, cũng không phải là cái kết cho cuộc chém giết đẫm máu, mà nó chỉ là khúc dạo đầu cho chuỗi chém giết điên cuồng tiếp theo mà thôi

- Nhớ rõ, chỉ lưu lại vài người còn sống thôi nhé.

Cao Lôì Hoa vuốt ve nhẫn không gian trên ngón tay mình. Nói.

- Vâng. Thừa chủ nhân của ta, huyết kỵ sĩ vĩnh viễn nguyện ý vì ngài cống hiến hết sức lực mình.

Huyết kỵ tướng Ca Đức là người nhanh nhạy nhất. Kiếm của hắn đã rút ra ngay từ khi Cao Lôì Hoa nói còn chuyện giải quyết! Từ lúc nghe được mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa, cả người Ca Đức như biến thành một tên tử thần. Hung tợn xông thẳng về phía viện quân của Liên Minh Thương Nghiệp.

Mặc dù Ca Đức là người phản ứng nhanh nhất nhưng người chạm trán đối mặt với đội quân Liên Minh Thương Nghiệp đầu tiên thì không phải là hắn!

Người đầu tiên xông lên chém giết đội quân viện binh của Liên Minh Thương Nghiệp chính là thủ lĩnh của tộc Độc Nhãn cự nhân—A Nặc!

Sau khi nghe mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa, A Nặc đã nhanh chóng chạy lên dẫn đầu đội hình chém giết. Mặc dù tốc độ của A Nặc không có nhanh bằng Ca Đức, hơn nữa còn chậm nửa nhịp, nhưng thế thì sao. A Nặc người cao to, đi lại thẳng đứng! Một bước chân của hắn đã đến trước mặt đám quân viện binh dày đặc phía trước rồi!

Mà ở ngay phía sau A Nặc là một đám Độc Nhãn cự nhân đang đỏ cả mắt xông theo! Nhìn ánh mắt đỏ như máu của những tên Độc Nhãn cự nhân này đều khiến mọi người hiểu ra, những tên điên này đã vào trong trạng thái điên

cuồng vì chém giết rồi!

Có lẽ đời trước của những tên Độc Nhân cự nhân— thủ hạ của Lôi thần là một đám khỏe mạnh nhưng yêu hòa bình. Nhưng dưới tác dụng cải tạo của luồng ma khí hắc ám trên mặt trăng tím, lúc này đám Độc Nhân cự nhân không những khỏe mạnh hơn trước mà bọn họ cũng là những tay không hề yêu thích hòa bình chút nào.

Những tên cự nhân trở về từ mặt trăng tím đó không một tên nào là hạng tốt đẹp gì! Hơn một ngàn năm chiến đấu với bộ tộc ác ma đã có thể bồi dưỡng cho thú nhân những chiến sĩ xuất sắc, tất cả bọn họ giống như sinh ra là để làm kẻ cuồng chiến.

- AAA!

Cái chân khổng lồ to như cột đình bước vào trong đội ngũ viện quân Liên Minh Thương Nghiệp, viện quân tuyệt vọng nhìn những cự nhân giẫm chết người xông pha giữa lòng quân, một trăm cự nhân, đối với bọn họ là sự kinh ngạc quá lớn.

Có lẽ, một trăm Độc Nhân cự nhân cũng không phải là đối thủ của Huyết kỵ tướng Ca Đức khi đã thành Hỏa thần. Nhưng độ ảnh hưởng của một trăm cự nhân này tuyệt đối vượt xa một mình Ca Đức trên chiến trường!

Đối với tất cả binh chủng trên đại lục này mà nói, chỉ cần để cho đám cự nhân này xông vào giữa lòng quân, tuyệt đối là một hồi tai nạn khủng khiếp!

Thân thể khổng lồ như một cỗ xe tăng di động, mắt như đại pháo bắn tia, chân tay chỉ cần quơ cũng làm người ta tan xương nát thịt...

Có thể nói, mọi bộ phận trên cơ thể cự nhân đều là hung khí đoạt mệnh. Chỉ cần bọn họ lao vào được chỗ đông người thì chỗ đó coi như là địa ngục trần gian. Tay chân tùy ý vung lên thôi là có khối kẻ đã a men gặp thượng đế, ô hô gặp Diêm vương.

- Hách Lạp thần tại thượng.

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ bi thống mà kêu lên. Chuyện phát sinh đến mức độ này thật là oan cho hắn quá. Khăn Đức Nhĩ hẳn có thể lấy danh nghĩa của thần ra mà thề. Sáu cái tên sát thủ, sáu cái tên mà mọi người dân thành Nạp Tư nghĩ là anh hùng đó không phải do hắn truyền lệnh ám sát.

Sáu cái tên sát thủ đó. Có thể nói là một đám sát thủ đỉnh cao của đại lục này, bọn họ đã chọn được thời cơ chín muồi nhất như Cao Lôi Hoa lơ là, chăm chú nhìn lên bầu trời để mà tiến hành ám sát, vốn lúc đầu bọn họ tưởng rằng chỉ cần ám sát được Cao Lôi Hoa rồi thì mọi chuyện tiếp theo rất dễ giải quyết. Bởi bọn họ đã nhận ra Cao Lôi Hoa là đầu não của đám người san bằng thành Nạp Tư này. Nhưng mà, thật đáng tiếc, lúc ấy bọn họ đã không hề nghĩ đến hậu quả của việc mình ám sát thất bại là gì!

Nhìn cả đám Độc Nhân cự nhân ra oai làm dáng trong lòng những tên viện quân của Liên Minh Thương Nghiệp mà huyết kỵ tướng Ca Đức khó chịu vô cùng.

- Ta chém!

Huyết kỵ tướng Ca Đức cầm trường kiếm đỏ như máu xông lên.

- Ai cũng không được dành phần của ta! Thằng nào dành phần của ta ta chém luôn!

Huyết kỵ tướng Ca Đức thu trường kiếm trong tay lại. Sau đó ngẩng đầu hít sâu một hơi.

Ca Đức, là Hỏa thần tân nhiệm. Mà thần với con người khác nhau lớn nhất chính là cái gì? Đó là lĩnh vực!

Nắm giữ lĩnh vực, đại biểu cho việc có thể nắm giữ được một loại pháp tắc trong thiên địa này!

- lĩnh vực, liệt hỏa phân thiêu!

Ca Đức hét vang một tiếng như con chó sói khát máu.

Lúc này, Ca Đức đã thi triển ra lĩnh vực của Hỏa Thần! Trong truyền thuyết, lĩnh vực này có khả năng đốt cháy tất cả mọi thứ trên thế gian.

Ca Đức triển khai lĩnh vực. Chẳng khác nào đưa ra lời phán xét tử hình cho tất cả những con người bên trong lĩnh vực! Toàn lực triển khai lĩnh vực hỏa hệ, phạm vi của biển lửa đã nuốt đến bảy phần mười binh lính viện quân!

lĩnh vực của thần, lĩnh vực hỏa diễm, tại bên trong phạm vi của lĩnh vực, những ngọn lửa chính là sinh mệnh tối cao ở đó! Mà Ca Đức là chúa tể của những ngọn lửa—Hỏa thần!

Ở bên trong lĩnh vực, vị chúa tể Ca Đức này là trên hết.

Bên trong lĩnh vực, những ngọn lửa màu đen nhạt nhạt lơ lửng trôi nổi. Trong mắt của những binh lính viện quân Liên Minh Thương Nghiệp chỉ có ánh lửa, tất cả đều là lửa, chỉ có lửa và lửa. Mà ngọn lửa đen bập bùng nhón nhợt này lại như nụ cười của tử thần, chỉ trong một cái chớp mắt, sáu phần mười binh lính bên trong lĩnh vực đã ngã xuống, ngã xuống bởi nhiệt độ kinh khủng của thế giới này. Một thế giới tràn đầy lửa.

Mà trên người những Độc Nhân cự nhân lại xuất hiện một lớp áo giáp sáng chói bằng lửa, nhờ tấm áo giáp này mà những ngọn lửa trong lĩnh vực không gây thương tổn đến bọn họ.

Ca Đức đắc ý nở nụ cười. Tuy rằng không phải là người tấn công đầu tiên, nhưng không hề nghi ngờ, hắn là người giết được nhiều kẻ thù nhất, hề hề.

Huyết kỵ tướng Ca Đức đắc ý thu hồi lĩnh vực của mình lại. Những gì còn lưu lại khi lĩnh vực trôi qua chính là một mảnh đất bị đốt cháy tro bụi, về phần những binh lính viện quân Liên Minh Thương Nghiệp ở bên trong thì ngại quá, hình như tất cả đã được an táng hỏa thiêu một cách trang trọng, có điều nhiệt độ cao quá nên tro cốt cũng không còn.

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ của Liên Minh Thương Nghiệp bị thống ngòi bịch xuống đất, cơ thể run rẩy nhìn mảnh đất tro bụi không còn gì trước mặt

mình, hần, may mắn, là một trong những người mà đám Độc Nhân cự nhân và thằng cha thích phóng hỏa giết người Ca Đức lưu lại.

- Vì cái gì, vì cái gì lại như vậy.

Hai con mắt của vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ đại ra nhìn những tên Độc Nhân cự nhân không lồ.

Thủ lĩnh của đám Độc Nhân cự nhân A Nặc khinh miệt nhìn vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ này.

- Vì cái gì lại tha cho ta? Vì sao lại không giết ta luôn đi? Giết ta đi. Để ta được chết cùng với những vị huynh đệ của mình. Các người tha ta, ngược lại lại làm cho ta cảm thấy hổ thẹn. Hu hu...

Vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ không kìm nổi cảm xúc phức tạp trong lòng, quỳ giữa binh lính mà khóc rống lên, hần tự tay dẫn theo mười vạn viện quân đến cứu viện thành Nạp Tư, đã không cứu kịp thì không nói làm gì, nhưng cả mười vạn viện quân cứu viện đi lần này chỉ trở về một nhúm tro cốt nhỏ nhoi là sao.

- Hừ hừ. Giết người. Cũng đơn giản không khác gì so với việc bóp chết một con kiến thôi.

A Nặc cười lạnh nói:

- Đáng tiếc. Nếu giết sạch đám các người thì ai sẽ biết được chân tướng của việc thành Nạp Tư bị hủy diệt cơ chứ? Lúc đó, mọi người trên đại lục làm sao biết được ai đã đồ thành Nạp Tư của Liên Minh Thương Nghiệp các người?

Đúng vậy, nếu không ai biết được chân tướng của việc thành Nạp Tư bị san bằng thì những toan tính của Cao Lô Hoa đã thành công cốc rồi. Cao Lô Hoa hần muốn nhân việc thành Nạp Tư bị san bằng để cấp cho mọi người một lời cảnh báo, muốn đụng vào đế quốc Bỉ Mông thì nhìn thành Nạp Tư đi!

Cho nên, Cao Lô Hoa mới dặn để lại mấy người còn sống. Chỉ cần có người còn sống thì tin tức thành Nạp Tư sẽ được truyền đi khắp đại lục. Cứ như vậy sẽ cấp cho những tên nào muốn gây bất lợi cho đế quốc Bỉ Mông phải co vòi vào!

- A Nặc. Không còn sớm nữa, đi về thôi.

Cách đó không xa, huyết kỵ tướng Ca Đức kêu A Nặc đi về. Bờn thông đạo truyền tống từ thành Nạp Tư đến đế quốc Bỉ Mông đã mở ra, phải nhanh chóng đi qua.

- Chưa xong! Đợi tý!

A Nặc lên tiếng. Sau đó mang theo một trăm cự nhân chạy ầm ầm về phía truyền tống trận.

Những tiếng chân ầm ầm nện trên mặt đất của những cự nhân đã đi xa. Chỉ để lại vị nguyên soái Khăn Đức Nhĩ mơ hồ ngồi trên mặt đất.

- Sự kiện thành Nạp Tư, chỉ là một cái cảnh báo thôi sao? Nhưng vì sao

lại chọn thành Nạp Tư của Liên Minh Thương Nghiệp chúng ta???

Nguyên soái Khăn Đức Nhĩ ngơ ngác ngồi trên mặt đất, lẩm nhẩm.

Bên trong đại điện tiếp khách của đế quốc Bĩ Mông. Một cánh cửa truyền tông sáng rực được mở ra.

Sau đó Cao Lôì Hoa chậm rãi thông thả bước ra khỏi cửa truyền tông. Hoàng Kim Slime Cầu Cầu thì híp mắt ngồi xôm trên vai Cao Lôì Hoa mà ngủ gật.

Mà tay phải của Cao Lôì Hoa thì dắt theo một cô bé trong bộ váy tím đáng yêu. Cô bé này chính là Bạch Ngân long biến thành. Bạch Ngân long biến thành người có dáng vẻ cực kỳ đáng yêu. Nhìn có vẻ chỉ mười hai mười ba tuổi. Mà màu sắc của cự long thường khi biến thành người thì đó là màu tóc, tóc cô bé này cực kỳ đẹp, mái tóc bạch kim. Thậm chí con người cũng có màu bạc.

Sau khi biến thành con người thì cô bé này kiên quyết nắm chặt tay của Cao Lôì Hoa. Cứ sợ Cao Lôì Hoa sẽ bỏ rơi mình thì phải.

Mái tóc bạch kim, con mắt màu trắng, nhìn xa, hai người có vẻ rất giống nhau bởi mái tóc.

Mà sau khi Cao Lôì Hoa bước ra khỏi cửa truyền tông thì một lúc sau A Nặc cùng huyết kỵ tướng Ca Đức cùng bước ra theo.

- Lôì thần điện hạ.

A Nặc vừa đi ra vừa nói:

- Dựa theo dẫn dò của người, chúng tôi đã để lại một nhóm binh lính còn sống.

- Làm tốt lắm.

Cao Lôì Hoa vừa lòng gật đầu.

Một cái giáo huấn. Một cái cảnh cáo, được viết lên bằng máu của thành Nạp Tư, chính là một cái cảnh báo đầy kinh ngạc đối với những đế quốc còn nhăm nhăm như hổ đói nhìn vào đế quốc Bĩ Mông.

- Lôì thần điện hạ. Một vạn chiến sĩ thú tộc khuân vác chiến lợi phẩm đang ở đâu ạ?

Bước ra truyền tông trận. A Nặc tò mò nhìn quanh, nhưng lại không hề thấy bóng dáng một vạn chiến sĩ thú tộc ở đâu.

- Bọn họ được truyền tông trước, giờ này có lẽ đang tập trung ngoài quảng trường của thành Lai Nhân cũng nên.

Cao Lôì Hoa vuốt cằm không gian trên tay. Cười nói:

- Bọn họ muốn mang toàn bộ của cải cấp cho đế quốc, giờ này có lẽ đang còn chia lại.

Vừa nói đến Tào Tháo thì Tào Tháo đến, lúc này, từ đằng xa, thủ lĩnh một vạn chiến sĩ thú nhân Bồ Lỗ Tư đang đi đến, có điều hình như rất tức giận thì phải.

- Cao Lôì Hoa đại nhân, ngài cuối cùng đã về đây!

Bồ Lỗ Tư bước nhanh chạy đến trước mặt Cao Lôi Hoa.

- Có chuyện gì sao?

Cao Lôi Hoa cười hỏi.

- Cao Lôi Hoa đại nhân, có người muốn cướp đồ của chúng ta.

Bồ Lỗ Tư phần nộ nói:

- Lúc chúng tôi đang ở trong quăng trường phân chia lại những chiến lợi phẩm thì có người đến đòi dấy máu ăn phần với chúng tôi... ..

CỤC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 402

Hoa Tươi Nghênh Đón Anh Hùng. (P1)

Cướp cái gì nữa trời?

Cao Lô Hoa sờ nhần không gian, mịa nó, không yên cho con nhà người ta sống à? Hắn vừa mới giải quyết xong vụ thành Nạp Tư, vừa bước chân ra khỏi truyền tống, chưa yên mộng đã xảy ra vấn đề nữa rồi? Là con mẹ mình nào thế, cứ muốn xxx ông hả?! Ngại Cao Lô Hoa hắn ít việc quá hay sao nên kiếm chuyện cho hắn làm!

- Là mấy thằng cha nào trong thành Lai Nhân này đến cướp phải không?

Giọng nói của Cao Lô Hoa âm trầm. Nghe giọng nói của lão Cao bây giờ cũng đủ hiểu lão đang tức đến mức nào.

Dù sao khó chịu cũng là chuyện tất yếu, dù là ai mà cũng gặp những chuyện như của lão Cao mà không điên tiết lên mới là lạ.

- Đúng vậy. Cao Lô Hoa đại nhân.

Bố Lô Tư ra sức gật đầu, nói:

- Là mấy thằng khốn đó, muốn cướp chiến lợi phẩm mà chúng ta mang từ thành Nạp Tư về. Vốn chúng ta đã làm theo lời dặn của ngài là trừ bỏ những thứ đã cấp cho một vạn chiến sĩ thú nhân và một vạn con Sư Thử đi kèm thì tất cả đều được đưa vào quốc khố của đế quốc. Nhưng mà mấy tên **** đảng đó. Bọn họ nhìn thấy những của cái của chúng ta thì thằng nào cũng đỏ mắt thèm thuồng nhìn những thứ chúng ta thu hoạch. Hơn nữa, bọn họ không chỉ muốn lấy đi phần được mang vào trong quốc khố. Thậm chí còn muốn cướp đi những thứ mà Cao Lô Hoa đại nhân ngài nói sẽ cấp cho một vạn chiến sĩ gì đó, bao gồm cả một vạn con Sư Thử!

Lai Nhân Bố Lô Tư càng nói càng kích động, lúc này gã như một con hùng sư tức giận gầm gừ.

- Chúng ta, những chiến sĩ của Thú Nhân không cần đến tài phú gì cả. Nhưng mà...

Lai Nhân Bố Lô Tư nắm chặt nắm tay:

- Những thứ đâu chỉ là tài phú, đó là những thứ mà các chiến sĩ đổi lấy bằng lòng quả cảm, dũng khí xông lên chiến trường! Ta không cam lòng! Không cam lòng bị mấy thằng khốn nạn đó cướp đi những thứ này!

Lúc Lai Nhân Bồ Lỗ Tư nói ra câu cuối cùng thì giống như gào rú lên đè trút nỗi hờn tức của mình. Lai Nhân Bồ Lỗ Tư hận những thằng khốn này. Những tên này trừ việc ức hiếp người trong tộc mình, những người đồng bào trong nước ra thì chúng biết làm gì. Lúc trước gọi bọn hắn đi thành Nạp Tư, tên nào tên nấy đều khiếp đảm như những con thỏ, con rùa rút đầu không dám ho he tiến lên. Bây giờ, khi một vạn chiến sĩ ca khúc khải hoàn trở về với những cửa cái kinh thiên từ thành Nạp Tư thì những tên đó lại như ruồi bọ đầy máu ăn phần.

- Là thằng nào cướp?

Ánh mắt lão Cao sắc bén.

- Là cái thằng chưởng quản ngân khố tạm thời của đế quốc, báo tộc, Bội Lạc Đức và một đám ruồi bọ tộc Sài Lang.

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư nghiêng răng nói:

- Mấy thằng khốn tham lam này lẽ ra phải bị sét đánh chết. Cái thằng báo tộc Bội Lạc Đức. Người này thân là quản lý quốc khố. Không biết mấy năm nay đã tham ô biết bao nhiêu là của cải.

- Thú nhân tham lam? Thú nhân là những người đại biểu cho sự dũng mãnh cùng hào sảng, từ khi nào trong thú nhân lại xuất hiện nòi tham lam cơ chứ?

Lúc này, ở bên cạnh Cao Lôi Hoa, cô bé Bạch Ngân long xen mồm nói vào. Theo như những gì mà cô bé Bạch Ngân long này được dạy bảo thì thú nhân nổi tiếng là con người chính trực. Đương nhiên, kỳ thật suy nghĩ đó của cô bé không sai. Đại bộ phận thú nhân chính là đại biểu cho chính trực, trung nghĩa, dũng cảm. Nhưng có đại bộ phận tất có tiểu bộ phận, và phần đó cực kỳ cá biệt.

- Nhân vô thập toàn, ngọc vô tỳ vết. Cho dù là bên trong các vị thần, cũng có vị thần độc ác, vị thần lương thiện, có vị thần cù nhầy, cũng có người hào sảng... Huống chi là những thú nhân người phạm xương thịt.

Cao Lôi Hoa cười khỏ nói. Chỉ cần là sinh vật có trí tuệ sẽ có dục vọng. Sẽ có lòng tham.

- Vị này là?

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư lúc này mới phát hiện bên cạnh Cao Lôi Hoa còn có một cô bé váy tím. Đầu tiên, Bồ Lỗ Tư nhìn thấy mái tóc bạc trắng của cô bé, sau đó lại nhìn lên mái tóc bạc của Cao Lôi Hoa. Chẳng lẽ cô gái này là con của tiên sinh Cao Lôi Hoa? Trong lòng Bồ Lỗ Tư nảy ra suy nghĩ xấu xa.

Không có biện pháp, hễ ai nhìn thấy mái tóc trắng của cô bé, lại nhìn thấy cái đầu bạc trắng của Cao Lôi Hoa, đảm bảo tất cả mọi người đều liên tưởng đến điều đó. Mặc dù trên đại lục này cũng có nhiều màu tóc, nhưng màu bạc trắng thì cực kỳ hiếm hoi.

- Ta gọi là Ngân.

Bạch Ngân long ngược cái đầu nhỏ bé của cô bé lên nói. Ánh mắt cô bé chột lóe nhìn Lai Nhân Bồ Lỗ Tư. Sau đó chỉ chỉ cầu cầu trên vai Cao Lôi Hoa nói:

- Ta là vị hôn thê của hần.

Lúc này, cầu cầu đang ngủ trên vai Cao Lôi Hoa cũng giật nảy mình lên. Không ai nhìn thấy bộ long của cầu cầu trong khoảng khắc đó đã chổng ngược lên. Chẳng lẽ đây chính là 'sợ dựng tóc gáy' trong truyền thuyết?

- Choáng!!

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư nghe nói như thế thì đầu óc của gã lập tức có chim bay, sao bay, pháo nổ... choáng! Một cô bé xinh đẹp đáng yêu như thế lại nói mình là vị hôn thê của một con Slime. Chuyện này đúng là khó làm cho con người ta chấp nhận được.

- Không cần kinh ngạc. Bằng hữu của ta. Phải biết rằng cầu cầu hần xứng đáng với cô gái này nhất đó.

Cao Lôi Hoa liếc nhìn Bồ Lỗ Tư, nói.

Đồng thời, Ngân cũng dùng con mắt thuần khiết của mình liếc nhìn Lai Nhân Bồ Lỗ Tư.

Ánh mắt thuần khiết của Ngân làm cho Lai Nhân Bồ Lỗ Tư sinh ra cảm giác ngạc nhiên khi biết đây là sự thật.

- Ha ha.

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư đưa tay gãi đầu cười trừ.

- Tốt lắm. Chúng ta đi thôi. Ta muốn coi xem thằng nào có quyền thu lấy những chiến lợi phẩm mà một vạn chiến sĩ đổi lấy bằng lòng quả cảm, dũng khí của mình nào.

Nắm lấy bàn tay của Ngân, lão Cao nói với Bồ Lỗ Tư.

Nghe được những lời này của Cao Lôi Hoa, Bồ Lỗ Tư cảm thấy yên tâm hẳn, có mặt Cao Lôi Hoa, đồ ai dám cướp đồ của bọn hần nữa.

- Cao Lôi Hoa tiên sinh, ta dẫn đường.

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư quay đầu đi trước dẫn đường.

Cao Lôi Hoa gật đầu, sắc mặt lão Cao xem ra có vẻ không được tốt lắm. Phải biết rằng một vạn đầu Sư Thử cùng với những chiến lợi phẩm khác của một vạn chiến sĩ thú nhân đều là do Cao Lôi Hoa chính mồm mình đáp ứng tặng cho lòng dũng cảm của một vạn chiến sĩ này. Đây là niềm vinh dự mà những chiến sĩ này xứng đáng được nhận lấy!

Cao Lôi Hoa rất muốn nhìn xem. Là thằng nào dui mù ý thế hiếp người của hần như thế.

Đi theo sau lão Cao là tộc trưởng Độc Nhân cự nhân A Nặc và tân nhiệm Hỏa thần Ca Đức. Còn các cự nhân và huyết kỵ sĩ khác thì đứng yên tại chỗ đợi Cao Lôi Hoa quay về.

Quảng trường đấu thú là một cái quảng trường lớn nhất của đế quốc Bỉ Mông. Nơi này vốn là địa phương mà đế quốc Bỉ Mông tiến hành duyệt

binh. Lúc này, tại quảng trường rộng lớn này đang chất một đồng vàng bạc to như một ngọn núi nhỏ! Đây là những chiến lợi phẩm mà một vạn chiến sĩ thú nhân mang từ thành Nạp Tư về đây. Lúc này, tất cả chiến lợi phẩm đều chồng chất ở quảng trường. Trong đó bao gồm hai vạn Sư Thử.

Ở một bên quảng trường là một vạn chiến sĩ đã đi theo Cao Lôi Hoa đến đô thành Nạp Tư. Nhưng lúc này đây, một vạn chiến sĩ thú tộc đó đã bị ba vạn binh lính Sài Lang bao vây.

Lúc một vạn chiến sĩ thú nhân đem tất cả chiến lợi phẩm về phía quảng trường thì đã bị ba vạn Sài Lang có mưu đồ chiếm đoạt này vây quanh lại.

Một vạn dũng sĩ của chúng ta có chút sững sờ. Bọn họ vốn tưởng rằng bọn họ khi trở về sẽ được tung hô như những vị anh hùng. Nhưng bọn họ không nghĩ tới mình lại bị những đồng bào của mình bao vây lại.

Sau đó, những con sói tham lam này lại muốn cướp lấy những chiến lợi phẩm phong phú ở giữa quảng trường. Không chỉ như thế, những con người sói tham lam này không chỉ muốn cướp lấy những chiến lợi phẩm nạp vào quốc khố, mà lúc này, chúng tham lam muốn cướp luôn những chiến lợi phẩm trên người các chiến sĩ thú nhân anh dũng. Thậm chí, có mấy người đã bị lôi ra cướp trắng trợn.

Làm cho Sài Lang tộc kinh ngạc là trên người mỗi chiến sĩ này chỉ có một món chiến lợi phẩm duy nhất.

Cái này mới là những chiến sĩ chân chính. Tuy rằng Cao Lôi Hoa nói qua là bọn họ lấy được bao nhiêu thì lấy. Nhưng nhóm người này là những nam tử hán chân chính, bọn họ chỉ lấy một kiện làm đồ vật kỷ niệm mà thôi. Không ai lấy nhiều! Giống như ước định ngầm trước với nhau, tất cả những chiến sĩ chỉ lấy một kiện giống nhau.

Hán tử đó dùng ánh mắt phần nộ nhìn Sài Lang. Mấy thứ này, là Cao Lôi Hoa đáp ứng cho bọn họ mang về. Đối với bọn họ mà nói. Mấy thứ này đại biểu cho niềm vinh dự. Là vinh dự, vinh quang mà một vạn chiến sĩ bọn họ dám tiến đánh thành Nạp Tư.

Hán tử bị lột đồ đó căm tức nhìn tên Sài Lang đang dẫm lên trên mình! Đây là hành vi coi thường lòng quả cảm của các chiến sĩ!

Nhưng dũng sĩ đó vẫn không hề ra tay. Không phải bọn họ đánh không lại ba vạn Sài Lang. Mà là bọn họ không thể ra tay.

Bởi trước mặt ba vạn Sài Lang này còn có một tên béo Bão tộc.

Trong thú nhân, rất ít tên nào béo tốt như vậy. Người này là trưởng quản quốc khố của đế quốc Thú Nhân. Tên Bội Lạc Đức.

Nguyên nhân vì có gã bão tộc béo mập này mà một vạn chiến sĩ gang thép vẫn không ra tay.

Không chỉ một vạn dũng sĩ. Mà những dũng sĩ Sư tộc của thành Lai Nhân cũng căm tức đám Sài Lang cùng gã bão tộc mập ú này. Nhóm Sư tộc muốn động thủ. Nhưng cũng giống như một vạn chiến sĩ. Bọn họ không thể động

thủ. Chỉ có thể trơ mắt nhìn một vạn dũng sĩ chân chính nhận hết vũ nhục.

- Khắc khắc. Sớm thành thật giao ra hết đồ tốt thì khỏe rồi. Cứ để cho bọn anh phải ra tay. Thật là thương ời là thương mà!

Trong tay Bội Lạc Đức vượt ve một chiến lợi phẩm. Tất cả mọi người đều nhìn thấy sự tham lam trong mắt hắn.

Lúc này con đường quan lộ của Bội Lạc Đức hẳn đang rộng mở. Trên quảng trường này là một tài sản khổng lồ. Cho dù là bên trong quốc khố của đế quốc Bỉ Mông cũng không có nhiều như vậy.

Đã lâu không được chạm vào nhiều của cái thế này, Bội Lạc Đức liếm mép.

Nhớ lại lúc tân nhiệm thú hoàng Nguyệt Sur mới lên thì Bội Lạc Đức hẳn cũng không còn được húp mỡ nữa.

Tân nhiệm thú hoàng Nguyệt Sur vừa lên thì cắt một gã hồ ly già khú để đi chương quản tài chính đế quốc. Làm cho người quản lý quốc khố như hắn lúc nào cũng lo sốt vó vì tình trạng nước vào quốc khố thì ít, mà nước ra thì như lũ.

Nhưng chuyện này không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng hơn là cách dùng người của bộ hạ Nguyệt Sur khi thực thi một số cải cách. Điều này làm cho Bội Lạc Đức cảm giác thấy mình hết ngày yên ổn rồi. Bởi hắn nhận thấy vị bộ hạ mới lên này không giống như tay thú hoàng trước tứ chi phát triển, đầu óc ngu si. Tuy lúc này hắn vẫn còn quản lý quốc khố. Nhưng mà Bội Lạc Đức biết, Nguyệt Sur thay mình là chuyện sớm muộn mà thôi.

Cho nên, lúc này, việc mà Bội Lạc Đức tập trung suy nghĩ chính là làm cách nào vét được càng nhiều thì càng tốt!

Rốt cục, ông trời đã cho hắn một cơ hội ngon ăn rồi! Một đồng của cải giàu hơn cả đế quốc!! Chỉ cần nuốt gọn được đồng của cải này, Bội Lạc Đức có thể bỏ trốn khỏi đế quốc Bỉ Mông, tìm đến một nơi của đế quốc nhân loại mà sống những ngày thần tiên của mình.

Mà nói đến tin tức những của cải này, Bội Lạc Đức hẳn phải cảm ơn một gã trung niên.

Gã trung niên này là do tộc Sài Lang phái đến đưa tin, tên là Lang Bảo Lương.

Ước chừng hai canh giờ trước. Một vạn chiến sĩ thú tộc thông qua truyền tống trận trở về, mang theo vô số tài vật khuân vác đến quảng trường đấu thú.

Ngay sau đó, một tên đại biểu của tộc Sài Lang tới tìm hắn, truyền tin, đồng thời đưa ra ý hợp tác. Muốn cả hai bên cùng nhau nuốt những chiến lợi phẩm này.

Đây là hành động trả thù của những tên Sài Lang đối với việc Cao Lôi Hoa giết chết một đội Sài Lang trong đại diện tiếp các đại sứ các nước hợp việc xử lý Hồ tộc độc lập... ..

Cao Lôi Hoa vốn mượn việc giết chết một đội Sài Lang lúc ở trong đại diện tiếp các đại sứ để dẫn dắt đám Sài Lang này. Nhưng thật không ngờ, điều đó không những không làm cho chúng thu liễm lại mà càng căm thù Cao Lôi Hoa hơn. Và ý tưởng nuốt gọn những chiến lợi phẩm này của những tên Sài Lang chính là hành động trả thù Cao Lôi Hoa!

Đương nhiên, Sài Lang tộc cũng không phải đứa ngốc. Bọn họ cũng không dám mạnh mẽ cướp lấy những chiến lợi phẩm phong phú này. Thực lực của Cao Lôi Hoa khủng khiếp như thế nào? Có thể dẫn dắt một vạn chiến sĩ thú tộc mà quét ngang dọc thành Nạp Tư cũng đủ hiểu không đơn giản rồi!

Hơn nữa, nếu cướp những chiến lợi phẩm này, không cần đến Cao Lôi Hoa ra tay, mà chỉ cần đến những dũng sĩ Hoàng Kim Sư Tộc đó ra tay cũng đủ giết chết bọn chúng rồi.

Cho nên, những tên Sài Lang này mới nghĩ ra một kế. Bọn họ sẽ quang minh chính đại nuốt gọn những chiến lợi phẩm này. Hơn nữa còn làm cho những người đó không thể ho he một lời nào!

Vì thế, bọn họ nghĩ tới chương quản quốc khổ Báo tộc.

Chiếu theo luật của Thú tộc: (Phạm là chiến lợi phẩm mà chiến tranh đoạt được. Toàn bộ phải đem về quốc khổ.)

Đây là phương pháp xử lý chiến lợi phẩm từ xa xưa của Thú tộc. Tuy rằng quy củ đã rất lâu, ít ai nhớ tới. Dù sao hơn một ngàn năm qua. Đế quốc cũng không có đủ quân lực đi chiến đấu với nước khác. Vì vậy càng không có chiến lợi phẩm thì lấy gì mà áp dụng luật này?

Mà lúc này, chương quản quốc khổ Báo tộc ra mặt. Yêu cầu các chiến sĩ phải tuân thủ luật pháp!

Con báo mập mạp này đưa tay chỉ những chiến lợi phẩm, cao giọng đọc luật đế quốc. Yêu cầu đem tất cả chiến lợi phẩm vào quốc khổ cho hắn!

Cái này, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến cho một vạn dũng sĩ tuy không cam tâm cũng không dám phản kháng. Và cũng là nguyên nhân dù chứng kiến những tên Sài Lang kia ức hiếp các chiến sĩ thắng lợi đi về, những dũng sĩ Hoàng Kim Sư Tộc vẫn không dám ra mặt giúp đỡ, chỉ có thể nghiêng răng căm tức nhìn.

Sài Lang tộc Lang Bảo Lương đặc ý nhìn Hoàng Kim Sư Tộc xung quanh. Hắn cảm thấy đặc ý kế hoạch của mình.

Hắn cho rằng. Cho dù lúc này, cái gã Cao Lôi Hoa kia có ở đây thì có thể làm được gì cơ chứ! Cho dù Cao Lôi Hoa có là cha của bộ hạ Nguyệt Sư đi nữa. Nhưng lần này cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt là chắc cú.

Chỉ cần là chiến lợi phẩm. Phải đưa về quốc khổ! Lúc này Lang Bảo Lương ca ngợi quy tắc mà các tổ tiên của thú tộc định ra năm xưa!

Chỉ nhìn đến những chiến lợi phẩm trước mặt, trong lòng những tên Sài Lang vô cùng thích thú.

Chỉ tiếc. Bọn họ chưa từng có nghĩ tới một việc.

Cao Lôì Hoa đã nói những thứ này là 'chiến lợi phẩm' lúc nào chưa?

Những của cải này. Chẳng lẽ là 'chiến lợi phẩm' của một vạn thú nhân kia sao?

Không phải. Đúng không! Một đồng của cải này. Gần như là do cá nhân Cao Lôì Hoa đoạt được từ thành Nạp Tư. Do đó có thể nói những của cải này tạm thời vẫn thuộc về tài sản tư hữu của Cao Lôì Hoa...

Nên khi Cao Lôì Hoa đi vào quảng trường đấu thú, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, mặt Cao Lôì Hoa đen xì như mặt Trương Phi. Nhìn những chiến sĩ thú tộc kia bị vây lại, bị đâm đập, thật sự là phần nộ kinh thiên!

Cái đám này, làm người thái quá!

Một vạn chiến sĩ thú tộc đang bị ba vạn Sài Lang bao vây chính là những người đi theo Cao Lôì Hoa đồ thành Nạp Tư. Một vạn người này Cao Lôì Hoa rất dễ nhận ra. Tuy bọn họ đến từ các bộ tộc khác nhau trong đế quốc này. Nhưng vì chứng tỏ quyết tâm hy sinh của mình. Ở trên cánh tay của những chiến sĩ này buộc một mảnh vải màu trắng. Đây là thứ dùng để thể hiện quyết tâm ra đi trên chiến trường của các chiến sĩ này.

Vì vậy đây là những người có lòng quả cảm, cam đảm đi theo Cao Lôì Hoa.

Mà lúc này, một vạn hán tử gang thép này thắng lợi trở về, không những không được tung hô như những vị anh hùng, ngược lại còn bị bao vây như những tên tội phạm. Bọn họ vốn là anh hùng. Bọn họ lẽ ra phải được những cô gái nhìn mình đầy hâm mộ, tung những bó hoa tươi ca ngợi!

Những bởi vì lòng tham của một vài cá nhân, mà lúc này đây, một vạn chiến sĩ lại bị đả ngộ như những tên tội phạm!!

Cách Cao Lôì Hoa không xa, một tên Sài Lang đang đề một chiến sĩ thú nhân dưới chân, tên đó đang lục lợi cả người chiến sĩ này nhằm kiếm tìm chiến lợi phẩm.

- Mịa nó!

Con mắt màu đen của Cao Lôì Hoa có phần đỏ lên! Một vạn chiến sĩ thể chết đi theo Cao Lôì Hoa chiến đấu, không ngờ lúc trở về lại chịu nhục nhã như thế!

Chỉ vì một chút của cải mà lại xuống tay với chính những đồng bào, những đồng đội của mình. Cho dù là ác ma trong địa ngục cũng không có những loại hành vi vô nhân tính như thế!

Bọn người kia. Tất cả đều lăn xuống địa ngục đi!

- Máy thứ này. Là Cao Lôì Hoa đại nhân nói cấp cho chúng ta.

Một giọng nói trẻ tuổi hấp dẫn lực chú ý của Cao Lôì Hoa. Là một chiến sĩ đầu heo trẻ tuổi đứng ra nói.

- Còn dám ý cò ý kiến hả?

Bội Lạc Đức nhìn chiến sĩ đầu heo này nói:

- Đừng nói với ta một câu là Cao Lôì Hoa, hai câu là đại nhân Cao Lôì

Hoa. Ta không có biết hần. Ta tiếp khách ở đế quốc Bĩ Mông này nhiều năm qua. Còn chưa có nghe qua tên vị đại nhân nào gọi là Cao Lôi Hoa hết ráo.

- Nghe nè, thằng nhóc kia. Dựa theo luật lệ của đế quốc Bĩ Mông chúng ta. Phàm là những thứ đoạt được trong chiến tranh, tất cả đều phải đưa về quốc khố. Điểm ấy chẳng lẽ các người còn không hiểu rõ hả?

Mọi người nghiêng chặt răng. Nhưng không có cách nào phản bác được. Bởi vì, chuyện rất buồn cười là những lời nói của gã báo mập mạp này lại là sự thật.

Nhưng mà mọi người đều dùng ánh mắt khinh thường nhìn gã báo mập mạp này. Nhập về quốc khố? Nói thật dễ nghe ha, một đồng của cải lớn thế này, nhập vào quốc khố được bao nhiêu?

- Tiếp tục tìm cho ta. Cái tên hạ đẳng thấp hèn này, mẹ nó. Còn bắt chúng ta phải tự mình ra tay nữa. Mẹ nó, mỗi người trên người cũng chỉ có một thứ này sao? Ta không tin, tìm tiếp cho ta! Tìm coi trên người chúng có gì đáng giá lột hết cho ta.

- Không, đó là thứ mà mẹ ta lưu lại cho ta, trả lại cho ta!

Đột nhiên, vị chiến sĩ đầu heo đó rống to lên. Trước mặt hần, một gã Sài Lang đã lục được một ngọc bội trong tấm áo giáp của hần.

- Mẹ nó, nói cái đèo gì hả. Nhìn mày nghèo kiệt xác như thế. Mẹ mày có gì mà cho mày thứ quý giá như vậy hả?

Tên Sài Lang kia cuồng tiếu.

- Xoẹt~~Đùm~~!!

Vào đúng lúc tên Sài Lang kia cuồng tiếu thì trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng sấm!

Là một tiếng sấm vang trời, mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời cao. Trên bầu trời trong xanh mây trắng.

Nhưng lạ kỳ thay, dù trời trong xanh mây trắng thì tiếng sấm vẫn vang lên không ngớt, quanh quẩn giữa trời xanh.

Đây, chính là lửa phản nộ của lôi thần!

- Mẹ nó, làm ta sợ teo bì!

Gã Sài Lang bất mãn nói thảm một tiếng:

- Hù chết ông nội Năm của bọn mày.

Cái gã Sài Lang tên Năm này nói.

Đột nhiên, Sài Lang Năm cảm thấy yết hầu mình bị đè ép.

Một cánh tay không hề cường tráng đang bóp lấy cổ gã, nhưng lại cực kỳ khỏe, nhắc nổi gã lên.

- Ặc~~Ặc!!

Gã Sài Lang tên Năm này mặt đỏ lên. Hần cố gắng gỡ bàn tay đó ra khỏi cổ của mình, nhưng bàn tay nhìn không có lực này lại cứng như là gọng kìm. Không hề động đậy chút nào.

Cố gắng cúi đầu nhìn xuống, Năm chỉ thấy một mái tóc màu trắng xóa.

- Ấc~~

Miệng Năm sùi bọt mép, đầu, óc bị thiếu dưỡng khí làm cho gã nhanh chóng bất tỉnh đi.

Tay lão Cao nhanh chóng cầm lấy ngọc bội trên tay gã Năm. Sau đó nhẹ nhàng ném gã lên trên cao.

Dù nhẹ nhàng nhưng cao đến tầm mười thước.

-Bộp!

Năm rơi xuống đất, mọi người có thể nghe rõ tiếng xương kêu răng rắc, tiếng xương bị nát vụn. Có lẽ, chín phần chết, một phần sống quá.

Cao Lôi Hoa ngồi xồm xuống, thật cẩn thận đeo lại miếng ngọc bội vào cổ của chiến sĩ đầu heo trẻ tuổi này.

Là do Cao Lôi Hoa đã không chuẩn bị tốt, không lo lắng trước sau nên mới khiến cho những chiến sĩ này chịu nhiều ủy khuất.

- Cao Lôi Hoa đại nhân.

Chiến sĩ đầu heo trẻ tuổi nhìn thấy Cao Lôi Hoa, lộ ra vẻ hưng phấn.

- Các người đã bị ủy khuất như vậy, ta sẽ khiến bọn chúng chịu gấp trăm ngàn lần.

Cao Lôi Hoa vỗ nhẹ lên vai chiến sĩ đầu heo trẻ tuổi này!

- Bùm!!

Một tiếng sấm lại vang lên. Từng đạo lôi quang lướt qua chân trời. Đây là do lôi nguyên tố chịu sự ảnh hưởng từ cơn giận dữ của Cao Lôi Hoa.

Đứng ở đằng xa, đại biểu của tộc Sài Lang, Lang Bảo Lương đột nhiên bắt đầu hoài nghi, hoài nghi hành động trả thù của tộc mình lần này có chính xác không?

Không tận mắt nhìn thấy Cao Lôi Hoa thì bọn họ có thể cho rằng kế hoạch của mình hoàn mỹ, không có khe hở. Nhưng Cao Lôi Hoa xuất hiện thì lập tức Lang Bảo Lương cảm thấy kế hoạch của mình có khe hở rồi.

- Các người đã bị ủy khuất như vậy, vậy chính tay các người đòi lại từ bọn chúng đi!

Cao Lôi Hoa nói với một vạn chiến sĩ gang thép...

Chiến sĩ đầu heo nghe được rất cục nghĩ thông suốt. Việc tiếp theo là hẳn cần ổn định lại mình một chút. Sau đó ra tay trả thù.

Tất cả mọi người đều nung nấu ý chí trả thù khi được nghe Cao Lôi Hoa cam đoan.

Cố lên!! Vì chiến sĩ đầu heo đáng thương! Trả thù nào!

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 403

Con Báo To Như Quả Núi.

Cao Lô Hoa vừa nói, một vạn chiến sĩ máu huyết sôi trào. Hai mắt của họ đỏ rực lên, thở hồng hộc. Máu nóng bốc lên khiến họ như tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Lúc này, ba vạn Sài Lang vây quanh một vạn chiến sĩ cảm thấy lạnh run, mồ hôi thấm chảy.

Bọn họ cảm thấy mình như đang đứng trên một ngọn núi lửa sẵn sàng tuôn trào. Tiếng hít thở của một vạn chiến sĩ như những mũi khoan đâm thủng tâm can của bọn họ.

Nhìn thấy những chiến sĩ đó có vẻ muốn phản kháng, mập mạp nhanh chóng đè xuống.

- Các người dám! Ai dám lên đây nào? Ai dám ra tay là trái với quy tắc tổ tiên quy định!

Con báo mập mạp kêu to lên. Hấn nói rất cao, giống như sợ những thú nhân ở đây không nghe được; lại giống như tiếp thêm lòng cam đảm cho bản thân mình:

- Ta nói lại lần nữa cho mọi người nghe (Phàm là chiến lợi phẩm trên chiến trường, tất cả đều đưa về quốc khố)! Chẳng lẽ các người muốn cãi lại những quy tắc mà tổ tiên lập ra sao? Hãy dùng cái đầu óc của bọn thấp hèn các người mà động não lại, ai dám vi phạm quy tắc mà tổ tiên lập ra sẽ phạm vào đại tội của đế quốc! Sẽ bị đế quốc Bỉ Mông trục xuất ra khỏi lãnh thổ!

Những lời của gã báo mập này như một gàu nước lạnh tạt vào đầu các chiến sĩ thú nhân. Một vạn chiến sĩ đứng lặng lại, sau đó đại bộ phận cúi đầu, nghiêng răng cắn tức. Dũng sĩ, đều có nhiệt huyết. Nhưng, giữa nhiệt huyết với việc bị trục xuất khỏi đế quốc Bỉ Mông, gia hương của họ thì họ chỉ còn cách thỏa hiệp mà thôi.

Nhìn một vạn thú nhân cúi đầu, đám Sài Lang và gã báo mập đắc ý nở nụ cười kiêu ngạo.

- Mẹ nó. Thành thật một chút cho ta. Nếu các người còn muốn phản kháng. Như vậy sẽ bị đuổi trục tiếp khỏi đế quốc Bỉ Mông ngay bây giờ!

Gã báo Bội Lạc Đức chỉ vào những thú nhân này nói to.

- Thật là một quy tắc hay của tổ tiên.

Lão Cao lạnh lùng nói. Không hề nghĩ tới. Cái đám này lại có một lý do thuyết phục thật. Nhưng lý do này, thật sự làm con người ta mất đi nhiệt huyết.

Sau đó, lão Cao nhìn sang một vạn chiến sĩ đang mất dần dũng khí. Khẽ thở dài.

Một vạn chiến sĩ này, có dũng khí, có tâm huyết. Nhưng dưới tình huống oái oăm như thế này, tâm huyết đó, dũng khí đó cũng bị mài cho sạch bóng mà thôi.

- Vì cái gì, không tay đi.

Cao Lô Hoa quay đầu. Nói với một vạn chiến sĩ đang đứng đực ra đó. Giọng Cao Lô Hoa rất bình tĩnh. Bình tĩnh đến dọa người.

- Cao Lô Hoa đại nhân, chúng ta không thể ra tay.

Nắm ngọc bội đang đeo trên cổ mình. Chiến sĩ đầu heo cúi đầu trả lời. Giờ phút này đây. Đối với đế quốc Bỉ Mông, chiến sĩ đầu heo này đã có cảm giác thất vọng nặng nề. Ta hy sinh vì Tổ Quốc! Tổ Quốc đối xử với ta như vậy sao?!

- Là không dám sao?

Cao Lô Hoa ngưng thần nhìn chiến sĩ đầu heo này. Bình tĩnh nói.

- Không phải không dám. Mà là không thể ra tay.

Chiến sĩ đầu heo nói mà lòng đầy chua xót.

- Là vì còn có điều cô kỵ đúng không?

Đột nhiên Cao Lô Hoa hỏi.

- Nếu chỉ vì một điều cô kỵ như vậy mà không dám thì làm sao có thể là người làm đại sự được.

Cao Lô Hoa nói:

- Dám ra tay không? Không cần lo lắng vấn đề 'có thể hay không', vấn đề ở chỗ, các người có gan làm hay không?

Chiến sĩ đầu heo nghi hoặc nhìn Cao Lô Hoa.

- Hừ. Còn nhìn ta làm cái gì?

Cao Lô Hoa hét lớn một tiếng, nói:

- Ta chỉ hỏi các người có dám hay không dám ra tay? Tất cả những chuyện khác cử để ta. Đối với ta, vấn đề là ở chỗ: Các người dám, hay không dám!

- Hừ! Có cái gì mà không dám.

Đột nhiên, gã đầu heo này rống to lên một tiếng đầy điên cuồng.

- Dám! Đập chết mấy thằng chó này! Có cái đéo gì mà không dám! Có cái đéo gì chứ!!!

Giọng nói cuồng bạo vang khắp quảng trường đấu thú. Gã chiến sĩ đầu heo cao hai thước đứng thẳng dậy. Lấy thế nhanh như gió cuốn, nắm tay lại, tung một cú đấm thật mạnh lên người một tân Sài Lana đứng cạnh đó.

Một quyền toàn lực của chiến sĩ đầu heo này đủ để phá nát một tấm sắt dày!

Thân thể của Sài Lang có thể so sánh với một tấm sắt dày sao?

Đáp án khẳng định là không!

Một quyền chắc chắn đánh ngay lưng Sài Lang đó. Ngay sau đó tiếng xương cốt bị nát vang lên. Dưới một đòn hết công lực, cộng thêm sự bi phần chất chứa, gã Sài Lang bị chiến sĩ đầu heo đánh văng đi. Máu tươi từ miệng tuôn ra xối xả. Tiếng xương vỡ vụn vang lên không ngớt.

Tổng một câu. Cừ tử nhất sinh.

- Chém chết cả nhà nó đi!

- Cắt thằng nhỏ của bọn nó!

- Đạp nát chim thằng khôn đó...

Những tiếng hồng, tiếng hò reo vang lên không ngớt trên quảng trường đấu thú. Ngay sau đó, là tiếng kêu la thảm thiết của những Sài Lang bị các chiến sĩ thú nhân vật của quý, chém đứt chân tay...

- Người, người!

Dị biến nổi lên. Gã báo mập chỉ vào chiến sĩ đầu heo, tức giận đến run rẩy cả người:

- Người, người cãi lời tổ tiên lập ra. Người làm như vậy, đủ để cho cả nhà nhà người bị trục xuất khỏi đế quốc Thú Nhân! Người có biết hậu quả không? Người cùng người nhà của người, bao gồm cha của người, mẹ người, tất cả đều bị trục xuất khỏi đế quốc Bĩ Mông này!

- Ha ha. Trục xuất khỏi đế quốc Bĩ Mông? Người sinh ở hồ bom hay sao mà nói chuyện cười thế!

Cao Lôì Hoa cười tùm tùm nhìn gã báo béo ú này:

- Thế này nhé. Ta muốn hỏi người một câu. Người dựa vào cái gì mà muốn tước bỏ quyền công dân, quốc tịch của dũng sĩ đế quốc vậy?

- Bằng vào cái gì à..., dựa vào ta. Ta là người quản lý ngân khố quốc gia đế quốc Bĩ Mông!

Gã báo mập cố gắng không khiến mình run rẩy khi nói chuyện, trời biết vì cái gì, nhìn thấy bộ dáng cười tùm tùm của Cao Lôì Hoa. Hắn cảm thấy mình đang bị một con mãnh thú nhìn chằm chằm:

- Ta, ta nói cho người. Ngay bây giờ. Cho dù người là cha của bộ hạ Nguyệt Sư, cũng không có tư cách ngăn cản ta trục xuất những phần tử phá hỏng quy tắc mà tổ tiên đế quốc Bĩ Mông lập ra!

- Phá hỏng quy tắc tổ tiên đế quốc Bĩ Mông lập ra? Ha ha! Ta đây hỏi người...

Mắt Cao Lôì Hoa lóe sáng. Trong mắt lộ ý trào phúng:

- Ta muốn biết, bọn họ đã phạm phải điều luật nào của đế quốc Bĩ Mông thế?

- Cái này còn nói nữa sao?

Giọng gã báo mập the thé nói:

- Phàm là chiến lợi phẩm mà đế quốc đoạt được trong chiến tranh đều phải đưa vào quốc khố hết. Tất cả đều đưa về quốc khố!

- Vậy người chỉ chiến lợi phẩm cho ta coi cái?

Khóe miệng Cao Lôi Hoa nhếch lên.

- Đương nhiên là những của cải này cùng với những thứ trên người bọn họ rồi!

Không hề nghĩ ngợi, Bội Lạc Đức trả lời trực tiếp.

- Ý của người là, những của cải đó, là chiến lợi phẩm của các người?

Nụ cười trên miệng Cao Lôi Hoa nhạt đi, sắc mặt lão Cao thay đổi bất thường. Nụ cười nhường chỗ cho khuôn mặt lạnh lùng như băng tuyết mùa đông.

- Vậy ta hỏi người tiếp. Ai nói với người mấy thứ ở đây là chiến lợi phẩm của một vạn chiến sĩ thú nhân ở đây?!

Cao Lôi Hoa bước lên phía trước một bước. Nhưng một bước đó lại như hai mươi thước. Trực tiếp xuất hiện trước mặt gã báo tử Bội Lạc Đức.

Mắt gã mập loạn lên. Dường như, đúng vậy, hình như không có ai nói cho hắn mấy thứ này là chiến lợi phẩm của một vạn chiến sĩ thú nhân cả. Chỉ do hắn thấy một vạn chiến sĩ thú nhân này khuôn vác những của cải này nên mới cho rằng đó là chiến lợi phẩm của các chiến sĩ thú nhân khi đồ thành Nạp Tư.

- Bây giờ. Ta nói cho người biết nhé.

Cao Lôi Hoa nói:

- Mấy thứ này. Là chiến lợi phẩm của một mình ta! Ta hỏi người, các người, có tư cách để gì mà đụng đến chiến lợi phẩm của ta hả!

Gã mập sừng sốt, cả đám Sài Lang tộc cũng sừng sốt theo.

- Một đám ngu như bò.

Đột nhiên Cầu Cầu nằm ngửa trên vai Cao Lôi Hoa lên tiếng. Đối với cả đám Sài Lang lẫn gã báo mập. Cầu Cầu chỉ có thể cho ta một nhận xét như thế thôi.

- Hiện tại. Một vạn dũng sĩ. Bây giờ là thời điểm để các người dùng chính bàn tay của mình rửa lại những nỗi hổ thẹn, nhục nhã mà bọn rác rưởi này cấp cho các người đi.

Cao Lôi Hoa lớn tiếng nói.

Tiếng rống giận dữ vang vọng toàn bộ quảng trường đấu thú... ..

Vào giây phút này, những tên Sài Lang tham lam rốt cuộc đã hiểu ra thể nào là những chiến sĩ thú nhân dũng cảm.

Chỉ trong nháy mắt, ba vạn Sài Lang đã bị ngã xuống mặt đất. Những cơn mưa đá trút lên người chúng không ngớt.

Tiếng kêu thét thảm thiết của những tên Sài Lang tham lam cùng với tiếng rống điên cuồng của những chiến sĩ thú nhân hợp thành một bản hùng

ca động lòng người xem

- Tiếng kêu thảm thiết êm tai nhỉ?

Cao Lô Hoa nói với Lai Nhân Bồ Lão Tử.

Bồ Lão Tử cười hì hì. Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm vào gã báo mập mập trước mắt. Gã báo mập Bồ Lão Đức khiếp đảm nuốt nước miếng ừng ực.

- Những tên hèn nhát, yếu đuối như các ngươi mà cũng dám cướp lấy của cải của những chiến sĩ thú nhân dũng cảm hay sao?

Cao Lô Hoa giơ tay làm một cái tái vào mặt gã.

-Bốp!

Một thân hình nặng chừng ba trăm ký lô bay vèo. Rơi bịch xuống đất, nhưng vẫn còn động đậy được.

Cao Lô Hoa nhúm mày. Đi lại gần gã béo tốt này.

- Ngươi. Ngươi muốn làm gì?

Gã béo Bồ Lão Đức sợ hãi kích động kêu lên. Nhìn thấy Cao Lô Hoa lại đi về phía mình, giọng nói hắn đều hoảng hốt kêu lên:

- Ngươi. Ngươi muốn làm gì! Nói cho ngươi biết. Nơi này là đế quốc Bỉ Môn. Ngươi dám giết ta?

Cao Lô Hoa cười lạnh nhìn người này:

- Vũ nhục vinh quang của những anh hùng đế quốc, ta muốn dùng máu tươi của ngươi để rửa sạch những nỗi ô nhục mà nhà ngươi gây ra.

- Cao Lô Hoa đại nhân. Hắn để cho ta đến giải quyết!

Lai Nhân Bồ Lão Tử đứng cạnh nhảy ra nói, những cú đấm nảy lửa giáng lên mặt gã béo mập này. Lai Nhân Bồ Lão Tử đã sớm khó chịu cái bản mặt béo ú của tên khốn này từ lâu. Tận dụng cơ hội đập cho đỡ ghét!

- Á~~

Gã báo mập Bồ Lão Đức kêu thảm thiết một tiếng.

- Kêu to nữa đi con! Kêu to nữa đi!

Lai Nhân Bồ Lão Tử lại tung một quyền đấm vào khuôn mặt béo ú của gã.

- Á~~

- Đúng rồi, kêu to hơn nữa đi con! Kêu to hơn nữa nhé!

- Á~~

Gã báo mập kêu thảm thiết, tiếng kêu hòa vào tiếng đấm thành thịch vào mặt gã tạo nên một bản hòa âm êm ái.

Cao Lô Hoa vuốt cằm không gian trên tay, mắt lạnh lùng nhìn khung cảnh quảng trường đấu thú.

Con bé Bạch Ngân long đứng bên cạnh lão Cao một cách ngoan ngoãn.

Một bé gái ngoan thật! Con bé thật là ngoan ngoãn! Nhìn dáng vẻ nhu thuận của Ngân. Lão Cao cảm thán! Đúng là một cô bé gái ngoan ngoãn, xinh đẹp, Cầu Cầu thật là có phúc khí. Đồng thời lão Cao cũng lấy làm kiêu ngạo về ánh mắt của mình.

Còn về phần câu nói 'người sẽ hồi hận' mà Cầu Cầu nói cho hần, Cao Lôi Hoa hần đã vút bỏ lên chín tầng mây từ khi nào rồi...

- Vù vù vù vù!

Trên mặt gã báo mập mạp này tràn đầy máu tươi, gã thở hên hên từng ngum. Máu tươi làm mờ mắt của hần.

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư vẫn có vẻ lý trí, ít nhất hần không có đập chết gã báo này. Nhưng mà đối với tính hình hiện tại của Bội Lạc Đức mà nói. Lúc này sống còn không bằng chết quách đi cho xong.

Lai Nhân Bồ Lỗ Tư đối với việc nghiên cứu thân thể con người cũng có chút thành tựu. Biết rõ đánh chỗ nào đau mà không làm con người ta mất mạng cùi.

Hai con mắt của gã báo mập này trợn to ra, có dấu hiệu của việc chuẩn bị bất tỉnh nhân sự.

Gã biết, lần này gã tiêu rồi, không chết thì cùng chuẩn bị chịu bao khổ cực...

Tại thế giới này, luôn luôn có một số chuyện làm cho con người ta không thể nào ngờ được, cũng không biết nên khóc hay nên cười nữa. Không ai nghĩ đến, lúc sắp chết, gã mập này lại ngộ!

Đúng vậy, gã béo đã ngộ!

Cũng không phải nói do gã bị đánh đau quá mà hồi cái, ngộ ra mình đã sai lầm. Mà gã béo này đã lĩnh ngộ được một kỹ năng đặc biệt của chủng tộc mình!

Đế quốc Bỉ Mông, chủng tộc nhiều không kể xiết, mà cũng không có ai dám khinh thường một chủng tộc bất kỳ nào của đế quốc Bỉ Mông. Bởi vì, tất cả mọi người đều biết, mỗi một chủng tộc của đế quốc Bỉ Mông đều có một kỹ năng đặc biệt của chủng tộc. Hơn nữa, kỹ năng đặc biệt đó rất là mạnh.

Nhưng có phần may mắn cho nhân loại là kỹ năng này đòi hỏi anh ta phải thức tỉnh, chỉ khi thức tỉnh được máu huyết ắn sâu bên trong mới có thể vận dụng được kỹ năng đặc biệt đó!

Mà lúc này, làm cho người ta không thể không cười khỏ, gã báo mập này lại lĩnh ngộ ra một dị năng của bộ tộc Báo Tử của gã— (Triệu hồi Báo tử mạnh nhất). Đó là một kỹ năng nói mạnh cũng đúng mà nói là một kỹ năng rác rưởi cũng không có ai sai hết.

(Triệu hồi Báo tử mạnh nhất), sau khi thi triển kỹ năng đặc biệt này, có thể đem một con báo mạnh nhất trong phạm vi một trăm dặm gần đây triệu hồi lại, sau đó có thể để con báo này chiến đấu thay thế mình. Hơn nữa, chỉ cần là ma thú chủng báo thì dù mạnh như thế nào, từ cấp một đến cấp sáu. từ thần cho đến chủ thần đều bị cưỡng chế triệu hồi.

Từ điềm này mà nói. Kỹ năng này đúng là rất ghê gớm. Nhưng điều đáng tiếc đó là trên đại lục này làm gì có con báo nào vượt thất giai đâu. Hơn nữa,

cũng không phải cứ triệu hồi là anh triệu hồi được một con báo mạnh mẽ dàng. Mà nhiều lúc, đa phần là triệu hồi phải một con báo bình thường, đến nhất giai cũng không phải. Thậm chí, có đôi khi không triệu hồi được con gì cat.

Nhưng, hình như hôm nay gã báo mập Bội Lạc Đức may mắn đại trùm. Lúc gã vừa thi triển kỹ năng đặc biệt của mình xong thì...

- Bùm!!!

Một khối thịt to lớn từ trên trời rơi xuống giữa quảng trường! Đây là một con báo to như một quả núi!

Tiếng động quá lớn khiến mọi người dừng tay. Tất cả ngược nhìn khối thịt khổng lồ trước mắt.

Ở đây, người nhìn thấy báo thì không ít, nhưng tất cả có thể cam đoan, đây là con báo to nhất từ trước đến nay mà họ nhìn thấy, con này to như một ngọn núi nhỏ.

- Chết tiệt. Chuyện quái gì thế này?

Con báo to lớn đó vừa xuất hiện liền làm nhảm mắng. Vừa rồi hắn cùng gà trâu đực kia theo lời dặn của 'đại thống lĩnh' chạy đến đế quốc Thú Nhân vào ngày mồng tám tháng tám. Nhưng hắn còn chưa nghỉ ngơi được chút nào thì đột nhiên bị truyền tống đến đây. Con báo khổng lồ quay đầu nhìn quanh bốn phía.

Lúc hắn nhìn thấy rất đông chiến sĩ thú nhân xung quanh thì đồng tử hắn co rút lại.

Cơ hồ là theo bản năng, xuất phát từ bản năng bảo mệnh của mình, lão báo làm một việc mà trở thành việc hắn cảm thấy hối hận nhất từ trước đến giờ! Hắn không suy nghĩ chút nào, lấy tinh thần lực mạnh mẽ của mình làm trung tâm, hướng bốn phía khuếch tán ra.

Đồng thời, trong miệng lão báo kêu một tiếng meo. Thông qua tinh thần lực. Tiếng kêu này như ma pháp công kích vào tai mọi người xung quanh.

Triển khai tinh thần lực xong. Lão Báo bình tĩnh một ít.

Mặc dù trước đó không lâu. Vì muốn cướp lấy một cái thần cách hệ Băng Tuyết mà hắn bị người ta đánh cho trọng thương tinh thần. Nhưng mà chỉ cần một ít tinh thần lực còn lại cũng đủ để hắn xài trong tình huống này...

Con báo này chính là con khổng chế hai con 'báo tử thuận di' tấn công Tinh Tâm nhằm lấy thần cách của nàng!

Thế giới này, có đôi khi, dù anh có trốn đi đằng trời cũng không trốn được!

Lão Báo vừa mới hiện ra, chưa rõ sống chết thế nào, đã thi triển tinh thần lực của mình ra xung quanh.

Tinh thần lực mỗi người giống như là dầu vãn tay. Không cái nào giống cái nào hết. Đối với những người quen thuộc với tinh thần lực mà nói, phân biệt một cỗ tinh thần lực là chuyện vô cùng đơn giản.

Mà thực không khéo, cỗ tinh thần lực của lão Báo gọi vui là lão Miêu. Ở lần giao phong trước với một ai đó, đã bị người đó khắc cốt ghi tâm.

Có đôi khi, chúng ta không thể không cảm thán. Thế giới là thật là nhỏ, thậm chí nhỏ đến nỗi mình có thể gặp mặt kẻ trồn mình hoài.

Lão Miêu không hề nghĩ tới, mình lại chạm trán kẻ làm hấn bị thương nặng mấy ngày trước—Cao Lôi Hoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 404

Hỗn Loạn Ở Tháp Babel. (Thượng)

Đột nhiên xuất hiện một con báo to làm Cao Lô Hoa lưu ý liền. Sau đó, khi con báo này phát ra tinh thần lực, lão Cao liền nhú mày.

Giống như bắt được dầu vết thú săn, sát ý lão Cao nổi lên.

Bởi tinh thần lực của lão Miêu thi triển ra, giống y lúc tấn công Tĩnh Tâm!

- Bát giai, trình độ hạ vị thần.

Cao Lô Hoa dễ dàng nhìn thấy trình độ của con báo này.

Tất cả mọi người trên đại lục này đều không hề che đi thực lực của mình. Ở một thế giới thực lực vi tôn, họ càng muốn thể hiện ra thực lực của mình để mọi người sùng bái. Tất nhiên là trừ những tên sát thủ âm lãnh rồi.

Đó là lão Cao thôi, còn đối với gã báo mập thì khi lão Miêu xuất hiện đã như ánh dương tỏa sáng màn đêm tâm hồn gã! Không phải vì thứ gì khác, chỉ vì khí thế mà lão Miêu thể hiện thôi, khí thế không gì sánh bằng. Một khí thế mạnh mẽ làm cho mọi người cảm thấy áp lực như khi đứng trước thân hình to như ngọn núi nhỏ của lão Miêu.

Tuy không thể biết trình độ của con báo khổng lồ này đến đâu, nhưng chỉ cần khí thế mà nó phát ra, cả mười vị thánh cấp Hoàng Kim Sư Tộc cũng không sao sánh bằng.

Nói cách khác, cái núi thịt này so với mười vị cường giả thánh cấp còn mạnh hơn một chút! Nghĩ vậy, Bội Lạc Đức tràn ngập hy vọng.

- Xin người cứu cứu ta!

Gã béo Bội Lạc Đức hét to với núi thịt này, chỉ sợ giọng của mình nhỏ quá, làm cho con báo khổng lồ như ngọn núi này không nghe rõ thì khổ.

- Hả?!

Lão miêu lắc đầu. Tĩnh táo lại, hấn hạ mắt nhìn xuống.

Là có người triệu hồi hấn?! Lão miêu nhú mày. Sau đó hấn cúi đầu lạnh lùng nhìn gã thú nhân Báo tộc béo ú phía dưới.

- Thú nhân. Là người triệu hồi Báo vĩ đại ta sao?

Lão Miêu nói với Bội Lạc Đức. Cái thân thể to lớn kèm theo giọng nói tương xứng, âm thanh có chút chói tai vang lên.

- Vâng! Thừa cường giả Báo tộc vô danh. Người là do ta sử dụng kỹ năng đặc biệt của tộc triệu hồi lên. Xin người cứu ta thoát khỏi nơi này.

Gã báo mập Bội Lạc Đức vội vàng nói. Chỉ cần núi xanh còn, sợ gì không có củi đốt. Của cải tuy quan trọng. Nhưng so với mạng thì vẫn kém xa.

- Chỉ cần mang người rời đi là được, đúng không!

Lão Miêu không kiên nhẫn nhìn thú nhân Báo tộc béo ú này nói. Tuy rằng đều là thành viên trong họ nhà Báo, nhưng thực hiện nhiên, lão Miêu không có hảo cảm với mập mập.

Dù sao hành động cưỡng chế triệu hồi cũng khiến con người ta căm ghét. Đặc biệt lão Miêu đã trở thành Ma Thú Thần. Tuy rằng (thông có tin đồn như những vị thần khác. Nhưng hẳn xác thực đã là một vị thần. Mà mạnh như hắn, thế nhưng bị một gã mập dùng kỹ năng triệu hồi cưỡng chế đến đây. Chuyện này làm cho lão Miêu mất mặt.

- Đúng vậy, xin người nhanh chóng dẫn ta đi. Ta không muốn ở đây thêm một phút nào.

Gã báo béo Bội Lạc Đức khóc nức nở nói.

- Được rồi, mang người rời đi nơi này, đúng không.

Lão Miêu vươn móng vuốt. Dùng móng vuốt kẹp lấy gã báo béo.

Sau đó, lão Miêu bắt đầu thu hồi cỗ tinh thần lực.

Nhưng lúc này lão Miêu không có phát hiện ra. Cách hắn một trăm thước hơn, một đôi mắt đen đang nhìn chăm chăm hắn.

Cao Lô Hoa nhắm mắt cẩn thận cảm thụ tinh thần lực của lão Miêu.

- Không sai, tuyệt đối là nó!

Cao Lô Hoa cảm ứng một cách cẩn thận tinh thần lực đang tràn ngập quảng trường đấu thú này, cỗ tinh thần lực của con báo này có vẻ mạnh. Nhưng ẩn sâu bên trong thì rất suy yếu, dấu hiệu của việc bị thương.

Con báo này quả nhiên là chủ mưu vụ ám sát Tĩnh Tâm.

Đúng là đi mòn giày không thấy, đứng yên thì mò tới cửa! Cao Lô Hoa cười hắc hắc. Không nghĩ tới nó đến tận cửa nhà, Cao Lô Hoa hẳn cũng không nên khách khí!

- Muốn ta ra tay không? Chủ nhân.

Ca Đức đặt tay lên trường kiếm. Thông qua huyết khế với Cao Lô Hoa, Ca Đức có thể cảm thấy sát khí mà Cao Lô Hoa nhìn con báo to lớn đằng trước.

Cảm thấy ý niệm của Cao Lô Hoa, Ca Đức tập trung quan sát, hẳn muốn một kiếm là giết chết con báo kia luôn, không chết cũng phải bị thương nặng.

- Hừm! Đừng vội, vội không ăn được đồ nóng.

Ngoài dự kiến của Ca Đức, Cao Lô Hoa nặng nề hít một hơi sâu. Sau đó, bình tĩnh nói.

- ?? Nhưng thưa chủ nhân. Giờ không ra tay thì nó chạy thoát mất!

Ca Đức khó hiểu, nghi hoặc hỏi. Bởi vì thông qua tia huyết khê với Cao Lôi Hoa. Ca Đức có cảm giác Cao Lôi Hoa cũng không có ý tha con báo này.

- Yên tâm, hấn chạy không được.

Cao Lôi Hoa thực bình tĩnh, tay hấn xoa tuyết Thái Dương.

Ca Đức gật đầu, im lặng đứng bên. Ca Đức biết, tuy Cao Lôi Hoa ưa dùng thực lực mà nói chuyện. Nhưng, tốt nhất không nên coi thường đầu óc của Cao Lôi Hoa.

- Báo Thần, thú nhân đế quốc.

Cao Lôi Hoa khê nói thâm nhớ.

Con báo này có thực lực hạ vị thần. Gần nhất, dọc trên đường đi, Cao Lôi Hoa đã gặp không ít ma thú thần giai.

Con Báo Thần này xuất hiện làm cho Cao Lôi Hoa nhớ đến lúc ở trên đảo không trung gặp mấy con Phong Xà, Sâm Lâm Thụ Yêu, Đại Địa Chi Hùng và Thương Thiên Cự Lang.

- Có thể hay không là một người?

Cao Lôi Hoa vượt cảm nghĩ.

Căn cứ theo lời kể của Sâm Lâm Thụ Yêu, hình như nó là thủ hạ của một thế lực nào đó. Và thế lực đó đang cho những con ma thú cường đại lên vào đế quốc Bỉ Mông không ngừng. Có lẽ mục tiêu của bọn chúng là ngày mồng tám tháng tám sắp tới cũng nên.

Bởi đúng giai đoạn mẫn cảm này, Báo Thần đã xuất hiện ngay tại đây!!

Dựa vào trình độ lập luận do 13 đào tạo. Cao Lôi Hoa cảm thấy có sợi dây liên hệ ở đây.

- Nếu đem hai việc này đặt cùng một chỗ. Có lẽ nguyên nhân chủ yếu lần tập kích Tĩnh Tâm là vì thần cách. Bởi vì, trước đó không lâu, bốn con ma thú kia cũng lên trên đảo tìm thần cách.

Xem ra, từ trên người Sâm Lâm Thụ Yêu không tìm được đáp án thì có thể thông qua con Báo Thần này tìm hiểu.

- Ta chỉ cần cho người rời khỏi đây là được đúng không?

Lão Miêu dùng đầu ngón tay móc gã báo mập lên.

- Đúng vậy. Đúng vậy.

Gã báo mập Bội Lạc Đức liềm mạng gật đầu.

- Thật sự là một thằng cha phiền toái, mẹ nó. Giữ chặt.

Lão Miêu mắng một tiếng, sau đó trên người hấn vang lên tiếng lộp bộp, ánh hào quang màu trắng sáng rực xoay quanh cơ thể lão Miêu.

Bản thể của lão Miêu là ma thú trong truyền thuyết—'Thuần di báo tử'. Năng lực trời sinh của hấn là thuần di.

Vừa rồi, lão Miêu dùng tinh thần lực xác định vị trí của lão Trâu, người cùng lên vào đế quốc Bỉ Mông với mình. Sau đó căn cứ vị trí của lão Trâu làm tọa độ mục tiêu thuần di.

Màu bạc lóe lên, lão Miêu nháy mắt biến mất...

- Bọn họ đi rồi, chúng ta làm sao đây? Chủ nhân?

Ca Đức nhìn Báo Thần thuận di, hỏi.

- Không có việc gì, bọn họ trốn không thoát.

Cao Lôi Hoa nheo mắt. Nói:

- Ta cần biết là con ma thú này chạy đến đế quốc Thú Nhân để làm gì thôi. Hơn nữa, vì sao mà có nhiều ma thú thành Thần như vậy.

Trên đại lục sinh vật muốn trở thành thần là chuyện cực kỳ khó. Mà gần đây xuất hiện những năm con, làm cho Cao Lôi Hoa không thể không lưu tâm.

Tất cả đáp án, có lẽ là tìm được trên người con báo này.

-Ca Đức.

Cao Lôi Hoa quay đầu nói với Ca Đức.

- Vâng, tôn kính chủ nhân.

- Chiêu cô tốt tiểu Ngân.

Cao Lôi Hoa đem Bạch Ngân long tiểu Ngân giao cho Ca Đức:

- Chuyện của đế quốc Thú nhân ngươi nhớ chú ý đó. Đừng để cho một vạn chiến sĩ này chịu thiệt.

- Vâng! Chủ nhân.

Ca Đức đã hiểu ý Cao Lôi Hoa. Gật đầu đáp:

- Chỉ cần thứ gì thuộc về một vạn chiến sĩ đó, ta sẽ không để cho ai cướp mất.

Ngân nhìn Cao Lôi Hoa, hoặc có thể nói là nhìn Cầu Cầu trên vai Cao Lôi Hoa.

- Ngươi muốn đi đâu?

Ngân hỏi.

- Đuổi theo con báo đó!

Ánh mắt Cao Lôi Hoa rạng ngời.

- Nhưng, vừa rồi là 'thuần di báo tử'. Hắn có thể thuận di, ngươi có thể đuổi kịp sao? Tiểu Ngân không hồ là được truyền thừa ký ức từ Long tộc, nàng đã phát hiện ra bản thể của Báo Thần là 'Thuần di báo tử'.

Đối với người khác, hoặc là thần mà nói. Muốn đuổi theo đối thủ có khả năng thuận di là chuyện không có khả năng.

Tiểu Ngân cũng cho rằng như vậy. Đối với tiểu Ngân mà nói, dù Cao Lôi Hoa có lợi hại như thế nào thì việc đuổi theo một con báo có khả năng thuận di là chuyện không hề dễ dàng.

- Ha ha.

Huyết kỵ tướng Ca Đức đột nhiên nở nụ cười.

- Ngươi cười cái gì?

Tiểu Ngân bủ môi hung hăng trừng mắt nhìn Ca Đức.

- Không gian đối với ta mà nói, cũng không phải vấn đề khó khăn gì.

Cao Lôi Hoa cười ha ha, phát tay. Một thông đạo không gian đen ngòm xuất hiện trước mặt Cao Lôi Hoa.

Cái miệng đáng yêu của tiểu Ngân mở to ra. Rất lâu vẫn không khép lại, nước miếng dài ra.

Dù sao, trong đầu của tiểu Ngân, ký ức truyền thừa của Long tộc cho biết.

Không gian pháp tắc, đó là khu vực cấm của Sáng Chế thần. Mà đánh vỡ khu vực cấm này, chỉ có thể là cảnh giới mà tất cả các vị thần không chạm được trong truyền thuyết?... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 405

Hỗn Loạn Ở Tháp Babel. (Trung)

Đối với một vị thần vương, người nắm giữ pháp tắc không gian như Cao Lôì Hoa thì dù là ai đi nữa, khi sử dụng ma pháp không gian đều có thể bị cảm ứng. Nếu một vị thần vương muốn, thì có thể cảm ứng được ngay tọa độ điểm đầu và điểm cuối của ma pháp không gian đó.

Thuần di báo Tử tuy sử dụng ma pháp thiên phú thuần di của mình, nhưng đó cũng là việc vận dụng không gian để thuần di. Mà chỉ cần vận dụng không gian thì Cao Lôì Hoa có thể dễ dàng biết được điểm cuối truyền tống.

Dựa vào lực cảm ứng không gian của mình. Cao Lôì Hoa đã xác định được thông đạo không gian mà Báo Thần thuần di. Cao Lôì Hoa cười cười, thông đạo mở ra.

- Hà hà, muốn chạy trốn à, không có cửa đâu cung!

Cao Lôì Hoa cười hà hà, lách mình đi vào thông đạo không gian. Chấm chú theo dõi con báo này.

Đã lâu không có làm nhiệm vụ theo dõi người ta, lúc này, Cao Lôì Hoa có cảm giác hồi niệm về quãng thời gian trong tổ 13 năm xưa.

Rốt cuộc thì vào ngày mùng tám tháng tám sắp tới sẽ diễn ra sự kiện gì vậy? Tại sao những con ma thú lại điên cuồng lên vào đế quốc Thú Nhân? Tất cả đáp án có thể tìm được trên người của con báo này.

Thuần di báo tử mỗi lần thuần di đều không để quá xa, không giống như Cao Lôì Hoa có thể thuần di khoảng cách không giới hạn khi nắm giữ pháp tắc không gian, do đó nếu khoảng cách mục tiêu của thuần di báo tử quá xa thì nó phải thuần di nhiều lần do giới hạn của mình.

Cao Lôì Hoa đuổi theo sát nó phía sau, tổng cộng tiến hành ba lượt Không Gian Khiêu Dục (Nôm na là thuần di, đi qua thông đạo không gian để đến điểm đến), Cao Lôì Hoa rốt cục thấy được cái núi thịt khổng lồ của Báo Thần.

Ba lần Không Gian Khiêu Dục, một lần tầm cỡ ba mươi kilomet. Lúc này Cao Lôì Hoa đứng cách xa con báo này tầm một trăm thước.

Nhìn con báo to như quả núi từ đằng xa, Cao Lôì Hoa nín thở, tập trung

tinh thần quan sát.

Lúc này, móc lấy gã béo Bội Lạc Đức thuận đi ba lần, cuối cùng Báo Thần cũng gần đến mục tiêu thuận đi.

- Mẹ nó.

Lão Miêu lau mồ hôi trên trán. Oán hận nhìn thằng cha thú nhân họ nhà báo này mà chửi. Bà nội nó. Vừa rồi ba lượt thuận đi tầm một trăm kilomet là có. Không nghĩ tới phải đem thằng cha béo như thùng phi này thuận đi liên tục ba lần đến một trăm kilomet, cái thằng nặng thiệt!

Khoảng cách một trăm kilomet nói gần cũng không gần, nói xa cũng không xa. Tuy rằng lão Miêu đã đạt đến trình độ thần cấp. Nhưng thứ nhất là lão Miêu hẳn vẫn không phải là thần vương, không thể nắm giữ pháp tắc không gian. Thứ hai, báo thể của lão Miêu hẳn quá lớn nên mỗi lần thuận đi đều tiêu hao năng lượng rất là nhiều. Hơn nữa, lần này cũng là do cái thằng mập trên tay này. Cái thằng này tuy không to lớn lắm nhưng cũng là một sinh mệnh. Mà việc thuận đi mang theo sinh mệnh có ý thức rất là khó khăn, dẫn đến năng lượng bị mất đi nhiều hơn so với bình thường.

Cho nên, khoảng cách một trăm kilomet lão Miêu phải chia làm ba lần thuận đi mới đến đích. Đến nơi, lão Miêu thở phì phò vì mệt.

- Cái thằng chết tiệt này. Giờ ta đã tuân theo ước định xách người rồi đi khỏi nơi đó rồi đây!

Móng vuốt lão Miêu buông lỏng, trực tiếp ném cái thằng cha thú nhân họ nhà báo mà béo như con lợn này xuống đất nói:

- Ước khế tạm thời giữa chúng ta cũng đã xong rồi nha con.

- Vâng, vâng.

Gã báo mập Bội Lạc Đức lắc lư cái đầu choáng như chong chóng quay. Sau đó nhìn lão Miêu cao lớn như ngọn núi này gãi đầu liên tục.

- Hừ!

Lão Miêu hừ lạnh một tiếng, ánh mắt hắn nhìn gã báo mập Bội Lạc Đức này tràn đầy sát khí, lúc này lão Miêu rất muốn bụp chết thằng khốn triệu hồi Báo Thần vĩ đại hắn.

Tiếp xúc ánh mắt muốn giết người của lão Miêu, gã béo Bội Lạc Đức liền cúi đầu lúi lúi, không dám nhìn thẳng lão Miêu chút nào.

- Quên đi. Mẹ nó.

Cuối cùng lão Miêu bèn bĩu môi không thèm giết cái thằng béo múp như thùng phi đi động Bội Lạc Đức.

- Dù sao cũng là người trong họ hàng nhà báo, người cút đi cho ta. Từ nay về sau đừng để ta nhìn thấy nhà người nữa. Nếu không, lần sau khi nhìn thấy người thì ta nhất định sẽ xử lý nhà người một cách kỹ lưỡng đó.

Lão Miêu phát phát tay ý bỏ qua. Tuy rằng thằng cha đó là thú nhân đầu

báo. Nhưng dù sao thì cũng có ba bốn phần giống báo. Cũng coi như là có họ hàng đằng xa tí gì đó đi. Dù sao thì cũng tính là họ hàng, mà họ hàng thì không nên xuống tay quá.

Cho nên, cuối cùng lão Miêu bĩu môi mà tha cho cái thằng béo mập này.

Cũng không biết tha cho cái thằng béo này là đúng hay sai nữa, lão Miêu thở dài.

Vừa rồi, thật sự lão Miêu đã có ý giết chết cái thằng báo béo kia rồi.

Bởi vì cái thằng thú nhân béo này sử dụng một chiêu kỹ năng 'triệu, hồi cường chế' lão Miêu Thần tôn quý hẳn. Mà đã gọi là triệu, hồi cường chế thì không cần sự đồng ý của lão Miêu hẳn, gã béo kia đã lôi được hẳn đến tận nơi.

Thử nghĩ xem, lỡ như có một ngày nào đó, lão Miêu đang làm chuyện quan trọng thì bị cái thằng béo mập này triệu hồi cường chế thì... Nhất là trong thời điểm quan trọng đang làm nhiệm vụ mà đại thống lĩnh giao cho không được phép sơ sẩy thì... Ôi, thảm họa! Lúc đó mà bị triệu hồi... mình mất mặt là chuyện không đáng nói, nhưng làm hỏng việc của đại thống lĩnh thì... Lúc đó lão Miêu hẳn chỉ có thể tự sát mà tạ tội thôi..

Cho nên, vừa rồi lão Miêu đã có ý định giết chết gã béo này rồi.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng ba phần giống họ nhà báo của thằng khốn này, lão Miêu vẫn không nhẫn tâm ra tay.

- Cuối cùng, ta nhắc lại một lần nữa. Người nhớ rõ cho ta, từ nay về sau, đừng có mà xuất hiện trước mặt ta.

Lão Miêu trừng mắt hung tợn nhìn chằm chằm gã thú nhân béo mập này.

- Đặc biệt, nếu còn dám dùng kỹ năng triệu hồi đặc biệt của nhà ngươi mà triệu hồi trúng ta thì... Ta tuyệt đối sẽ giết chết ngươi, nghe chưa!

Lão Miêu không giết cái thằng béo này, nhưng cảnh cáo thì vẫn phải làm.

- Ta, ta, ta đã biết.

Gã báo béo mập Bội Lạc Đức bị con báo to lớn như ngọn núi trước mặt hù dọa thì cả hai chân nhất thời mềm nhũn ra:

- Lấy danh nghĩa của thú thần xin thề. Ta cam đoan tuyệt đối sẽ không dám triệu hồi ngài. Tuyệt đối không.

- Hừ! Biết thế là tốt rồi. Không nên chơi trò may mắn nhé, nếu triệu hồi trúng phải ta, ta tuyệt đối giết chết nhà ngươi!

Lão Miêu hừ lạnh một tiếng. Nói thêm một câu hù dọa rồi nâng cái thân hình to lớn của mình rời đi.

Người như một cỗ xe tăng, ù ù đi về phía trước, hễ đi qua chỗ nào thì cây cối hoa lá chỗ đó tan tác, bị đè bẹp dí xuống đất.

Nhìn thấy con báo to như quả núi này rời đi, gã báo béo mập Bội Lạc Đức âm thầm lau mồ hôi trộm. Nhìn thấy vẻ ngoan độc của con báo khổng lồ này, gã báo béo Bội Lạc Đức thật sự không dám triệu hồi nó nữa.

Nhưng việc có triệu hồi hay không triệu hồi thì để sau rồi nói, ít nhất, lúc

này hẳn đã an toàn hơn một chút rồi.

Trải qua nguy hiểm, gã béo béo Bội Lạc Đức ngẩng đầu nhìn xung quanh xem sao. Trong mơ hồ, hắn nhớ rõ cái con báo to như quả núi kia thuần di liên tục dẫn hắn trốn đi. Như vậy có nghĩa là an toàn rồi. Bởi trong suy nghĩ của gã béo mập Bội Lạc Đức thì trên thế giới này tuyệt đối không có ai có thể đuổi theo người có khả năng thuần di được.

- Tuy rằng trải qua nguy hiểm như vậy, nhưng may vẫn giữ được cái mạng nhỏ này.

Gã béo mập Bội Lạc Đức vỗ ngực mình, nhẹ nhàng thở ra nói.

Khô nổi, đúng vào lúc đang còn cảm thấy bình an thì gã béo mập Bội Lạc Đức không hề nhìn thấy một người đã xuất hiện sau lưng hắn.

Khóe miệng của nam nhân này nở ra nụ cười trào phúng Giống như châm biếm gã béo mập Bội Lạc Đức này suy nghĩ quá ngây thơ.

- Trốn đã chưa, khô nước bọt chưa, muốn uống nước không?

Ôn nhu, lại đầy hiền từ, một giọng nói vang lên sau tai của gã béo Bội Lạc Đức.

- Cảm ơn.

Gã béo Bội Lạc Đức theo bản năng làm một câu cảm ơn, xoay người lại, chìa tay ra nhận nước uống.

Nhưng khi hắn xoay người lại. Nhìn thấy bóng người cho nước, bàn tay cứng đơ trên không, mắt tròn tròn—cả người như hóa đá!

Ở phía sau hắn. Cao Lô Hoa hí mắt cười cười. Với mái tóc bạc độc đáo, người nhìn đã biết ngay hắn là ai.

- Là, là nhà ngươi?!

Giọng nói của gã béo mập Bội Lạc Đức có chút run rẩy, khi hắn nhìn thấy một cái đầu bạc trắng đó, hắn cảm thấy hồn phách của mình hình như bay mất một nửa.

- Ngươi, ngươi, ngươi đuổi theo đến đây sao?

Gã béo mập Bội Lạc Đức tay run run chỉ chỉ Cao Lô Hoa:

- Chúng ta là thuần di để đến nơi này, ngươi như thế nào lại có khả năng tìm được chúng ta?!

- Không phải chỉ là không gian thông đạo thôi sao, chỉ cần men theo thông đạo không gian này là tìm được các ngươi thôi. Thật quá dễ dàng mà.

Cao Lô Hoa cười hề hề, chậm rãi đi tới gần gã béo Bội Lạc Đức.

- Không, không, ngươi muốn làm gì? Không, không được, không được!

Lúc Cao Lô Hoa chậm rãi tới gần. Gã béo mập Bội Lạc Đức xoay người lại, cái thân hình mập mạp của hắn không ngờ lại có thể chạy được với tốc độ mười mét trên giây, quay đầu chạy theo hướng mà Báo Thần khổng lồ vừa rời đi. Thân hình béo ú như vậy lại có thể chạy được với tốc độ như thế! Quả nhiên, tiềm năng của con người là vô hạn mà!

Nhưng mà tốc độ như thế trong mắt của Cao Lô Hoa chỉ là sên bò mà

thôi.

Cao Lôi Hoa vừa động, chưa kịp chớp mắt thì đã xuất hiện trước mắt gã báo béo Bội Lạc Đức.

- Phập!

Một tiếng đon giản, tay Cao Lôi Hoa như một thanh đao, chặt ngay gáy của gã báo béo Bội Lạc Đức một cái, gã béo này ngất luôn.

- Ta sẽ không giết ngươi. Mà cũng không cần thiết phải giết chết ngươi.

Cao Lôi Hoa ném gã báo béo mập Bội Lạc Đức này sang bên như ném một con mèo.

- Ta sẽ giữ ngươi lại giao cho đế quốc Bỉ Mông xử lý. Ở nơi đó, chờ đợi ngươi chính là cơn phần nộ toàn bộ thành Lai Nhân.

Cao Lôi Hoa không muốn giết chết gã này, bởi vì Cao Lôi Hoa muốn gã bị cơn hành hạ sống không bằng chết.

Sau khi đánh hôn mê người này xong. Cao Lôi Hoa đưa tay đánh một quyền giống như làm ảo thuật.

Cuối cùng, lão Cao nhìn gã chưởng quân quốc khổ bị trói chặt hai tay hai chân lại, nhìn thấy gã bị vậy, lão Cao không khỏi không nhớ đến hình ảnh cái bánh trung.

- Lấy khế ước giữa ta và ngươi, ta triệu hồi ngươi—Sâm Lâm Thụ Yêu.

Tay Cao Lôi Hoa vẽ một cái ma pháp ở trên không trung triệu hồi ra thủ hạ mới nhận không lâu—Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Chủ nhân, có gì cần dặn ạ?

Sâm Lâm Thụ Yêu vừa đi ra thì hỏi.

- Ngươi. Thay ta canh giữ cái thằng báo mập này.

Cao Lôi Hoa chỉ chỉ gã báo mập Bội Lạc Đức đang bị trói nằm trên đất:

- Nhớ canh giữ ở đây, đợi ta quay lại.

- Không thành vấn đề, thưa chủ nhân.

Sâm Lâm Thụ Yêu vỗ ngực cam đoan, nói.

Cao Lôi Hoa phui phui tay, cười hề hề. Sau đó xoay người đuổi theo hướng mà con báo to lớn kia đi.

Tuy rằng con báo này đã đi được một lúc lâu nhưng Cao Lôi Hoa cũng không hề lo lắng bị mất dấu.

Đối với lão Cao mà nói, mấy chuyện theo dõi này chỉ là chuyện cơm đường hộp sữa. Lúc ở tổ 13, Cao Lôi Hoa đã được huấn luyện và nhận loại nhiệm vụ này liên tục, nên đã luyện tới mức lô hỏa thuần canh rồi.

Rất nhanh, Cao Lôi Hoa một lần nữa nhìn thấy bóng dáng con báo to như ngọn núi kia.

Lúc này, con báo to lớn đó đang đi lại gần một con trâu đực cực kỳ to lớn không kém.

Lại một con ma thú thần giai sao? Chân mày Cao Lôi Hoa nhíu lại thành một đường thẳng. Thần giai, cũng không phải rau cải trắng, đâu phải muốn

có bao nhiêu là có bấy nhiêu đâu. Nhưng mà lão Cao mấy ngày nay lại gặp được một đồng củ cải trắng loại này, cũng quá hên đi chứ... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 406

Hỗn Loạn Ở Tháp Babel. (Hạ)

Lão Miêu đi xuyên qua rừng cây và thảo nguyên, tìm đến chỗ lão Trâu bạc. Do ba lần thuận di trước đã tiêu hao hết thể lực của lão Miêu. Nên chỉ có thể thuận di đến vị trí gần nhất. Nhưng như vậy cũng tốt. ít nhất cũng không để cho thằng béo chết tiết kia biết được vị trí đồng bọn của mình.

Nhưng không hiểu vì sao, có lẽ xuất phát từ bản năng của loài thú, dọc đường đi lão Miêu có cảm giác hình như có một đôi mắt vô hình nào đang nhìn mình chăm chăm. Thỉnh thoảng lão cố ý quay đầu nhìn lại. nhưng vẫn không thấy. thậm chí dùng thần thức tra xét vẫn không hề tìm được cái gì.

Nhưng dù thể cảm giác này vẫn ngày một tăng thêm. Cho nên lão Miêu chỉ có thể cẩn thận đi từ từ từng bước. trực giác nguy hiểm này của ma thú khiến cho lão Miêu cảm thấy rất khó chịu.

- Hic. có lẽ là do mình quá nhạy cảm thôi. Lão Miêu lầm bầm lầu, từ lúc đi ra khỏi quảng trường đấu thú nó đã sử dụng thuận di những ba lần. không ai có khả năng đi theo. Nghĩ vậy lão Miêu an tâm hơn một chút.

Phía sau cách lão Miêu không xa. Đôi mắt của Cao Lôì Hoa dán chặt vào con mồi. Thân thể nằm trên một nhánh cây cổ thụ. lúc này hắn cố gắng nín thở thu lại tất cả các mùi. Dù sao thì cũng là thần rồi, chuyện nín thở chỉ là việc cón con. Hô hấp hay không chẳng qua là do thói quen khi còn là con người mà thôi.

Dưới thuật truy tung lô hỏa thuận canh của Cao Lôì Hoa. lão Miêu không hề phát hiện ra người đang bám đuôi mình.

Cứ như vậy lão Miêu mang hấn băng qua một rừng cây, xuyên qua một thảo nguyên với nơi đồng bọn của lão, là lão Trâu bạc.

- Lão Miêu

Lão Trâu bạc cẩn thận nhìn thấy bóng dáng to lớn từ xa của Lão Miêu. Khi trước Lão Miêu biến mất, giờ lại đột ngột xuất hiện trước mặt lão. Lão không cẩn thận mới lạ.

- Hừ hừ, không nói thì thôi, nói lại càng tức thêm. Con mẹ nó, vừa rồi đúng là xui tận mạng.

Vốn hai ta đang đi ngon lành, bỗng nhiên xuất hiện một thằng thú nhân

điên khùng của Báo tộc sử dụng kỹ năng đặc biệt triệu hồi ta đến đó.

Lão Miêu cố gắng bình ổn hơi thở của mình.

- Mẹ nó, thuận đi cả một trăm km, mệt chết ta. Bực nhất là triệu hồi mang tính cưỡng chế khiến ta không có chút phản kháng nào.

Lão Trâu nhăn mặt hỏi:

- Kỹ năng triệu hồi.

- Ủ. là nó đó. Lão Miêu gật gật đầu. nói.

Lão Trâu trầm mặc trong chốc lát. đột nhiên ngẩng đầu nói:

- Vậy người có giết chết cái thằng cha thú nhân Báo tộc triệu hồi nhà người không?

- Không. cùng là họ hàng nhà báo. Ta không nỡ ra tay.

Lão Miêu cười khô một tiếng. Kỳ thật khi nói ra những lời này. lão Miêu cũng cảm thấy buồn cười cho bản thân mình. Trời mới biết vừa rồi sao mình lại tha cho cái mạng của thằng khốn thú nhân béo ú kia chứ. Chẳng lẽ là đó là con em nhà Báo sao? Hài vãi! Tất cả ma thú đều biết hẳn có thể tự tay giết chết con cháu nói dối mà không nhú mày mót cái! Hẳn mà sửa đổi thì đúng là có chuyện lạ trong giới ma thú a

Nhưng không hiểu sao, một tên không có nhân tính như hẳn lại tha cho thằng cha béo ú Bội Lạc Đức.

- ông trời ơi. lão Miêu, người không giết cái thằng cha đó đi à??

Ánh mắt lão Trâu tròn tròn:

- Trời ạ. chết tiệt, người biết không? Chuyện tiếp theo qua loa chút nào. Nếu đột nhiên cái thằng đó triệu hồi người trong lúc làm nhiệm vụ thì sao? Nếu làm hỏng chuyện đại thống lĩnh dẫn dò thì sao? Chết quách đi. còn mặt mũi đâu mà nhìn người ta nữa.

-Ta biết.

Lão Miêu đưa tay gãi đầu nói:

- Quên đi. ta cũng không biết sao lúc đó không đành lòng ra tay với Thú nhân Báo tộc kia. Cho dù tên đó làm ta bực điên lên được. Mẹ nó. Cái loại cảm giác này thật khó chịu Nhưng ta có dặn qua, nếu triệu hồi ta một lần nữa, ta sẽ giết hẳn ngay lập tức!

- Thôi vậy. Lão Trâu nghĩ một lúc, thở dài:

- Có lẽ lão Miêu người không đành lòng xuống tay. là bởi vì lực ảnh hưởng của khế ước tạm thời. Người cũng biết- cái loại ma pháp triệu hồi này một khi đã ký kết thì người được triệu hồi sẽ bị ước thúc không được lấy mạng chủ nhân. Có lẽ lúc tên kia triệu hồi người thì đã tạo ra một khế ước tạm thời rồi.

- Có lẽ là vậy.

Lão Miêu không nói gì, cười khô một tiếng nói:

- Đúng rồi. người đã liên hệ được cánh bên khi đổ bộ xuống chưa?

Lão Trâu bực lắc đầu, nói:

- Vừa rồi ta không sao liên hệ được với ba tên kia. Nhưng lại liên lạc được với người mà Hoảng Kim lão đại phái tới tiếp ứng cho chúng ta. ta ở chỗ này là để chờ dẫn người đi gặp mấy người bọn họ. Vừa rồi liên lạc với đại thống lĩnh. ông ấy nói với ra ba người Thương Thiên Cự Lang, Phong Xà, Đại Địa Chỉ Hùng đều bị người ta giết rồi. Xem ra cánh bên kia chuẩn bị thay người rồi.

Lúc lão Trâu bạc nói tên mấy tên này. Khóe miệng Cao Lôi Hoa mỉm cười- xem ra là cùng một bọn rồi!

- Bị người ta xử lý sao? Người nào? Lão Miêu nhăn mày lại- trong ba con ma thú thì nghe nói Thương Thiên Cự Lang đã có lực lượng của chủ thân. Loại trình độ này cho dù ở trên Thần giới cũng là loại trâu bò, sao lại bị người ta giết chết được chứ? Xử lý một vị chủ thân thêm hai vị thân có phẩm vị, loại lực lượng này phải mạnh cỡ nào đây?! Chẳng lẽ là thượng cổ chư thần.

Không biết được ai làm. Hoảng Kim Bĩ Mông lão đại cần đang điều tra!

Lão Trâu bạc cười khò một tiếng:

- Hiện mới tìm ra chỗ mà Phong Xà tử vong, nơi đó có một ít hắc ám Độc Nhãn cự nhân.

Hoảng Kim lão đại đoán cái chết của Phong Xà có thể có liên quan đến bọn này.

Hắc ám Độc Nhãn cự nhân?

Lão Miêu nghi hoặc hỏi.

- Tuy đám cự nhân cùng cự long mạnh vượt xa con người nhưng có thể siêu cấp đến xử lý một vị thần sao?

- Cái này ta cũng không biết rõ nữa, nhưng nghe nói Phong Xà lúc đó đã rất yếu ớt. Cũng có thể bị đám hắc ám Độc Nhãn cự nhân xử lý.

Lão Trâu bạc đưa ra suy nghĩ.

- Ý của Hoảng Kim Bĩ Mông lão đại là muốn chúng ta xử đẹp đám hắc ám Độc Nhãn cự nhân à? Lão Miêu hỏi.

- Không. Hoảng Kim Bĩ Mông lão đại bảo tạm thời gian chưa cần xử lý bọn chúng.

Lão Trâu bạc nói.

- Giờ là giai đoạn then chốt. Độc Nhãn cự nhân không đáng sợ mà chính là người đứng sau bọn chúng. Chúng ta nên tránh thì tốt hơn.

Lão Miêu gật đầu.

- Ồ. Nhưng sau này tuyệt đối không tha cho chúng.

Sẽ không bỏ qua cho đám hắc ám Độc Nhãn cự nhân sao? Cao Lôi Hoa cười lạnh một trận. Ta kháo. Phải làm rõ xem ai nên tha cho ai nhé! Cái con báo này không những có ý đồ ra tay với Tình Tâm mà còn muốn ra tay với những tín đồ trung thành của hắn. Cao Lôi Hoa sẽ bỏ qua hắn sao?

- Đã xác định được vị trí của tháp Babel chưa? Lão Miêu trầm mặc trong

chốc lát. tiếp tục hỏi.

Còn chưa biết được vị trí chính xác. Nhưng phạm vi đã nhĩ lđi rất nhiều. Hẳn là ở phụ cận ngoại ô thành Lai Nhân của đế quốc Thú Nhân!

Lão Trâu nói:

- Mà thôi, đừng nói nhiều như vậy. Cứ đi gặp người mà lão đại phái tới trước đă. Đừng để cho hă chờ lâu.

- Đi thôi.

Lão Miêu gật gật đầu.

- Tháp Babel. Đại thông lĩnh nói qua. Chỉ cần chiếm được cái thần cách ở trên tầng cao

nhất của tháp thì đó sẽ là giây phút quyết định của ma thú chúng ta!

Tháp Babel? Cao Lôì Hoa âm thầm ghi nhớ đanh từ này. Hình như trong tháp này có một cái thần cách thu hút bọn ma thú này thì phải?

Lúc này, lão Trâu bạc dẫn theo lão Miêu đi qua thảo nguyên, đến một cái hồ nước nhỏ.

Cao Lôì Hoa đuổi theo sau hai con ma thú khổng lồ này. Vẫn duy trì khoảng cách nhất định không cho bọn họ phát hiện.

- đúng rồi. Cái tên thần của Thú tộc được xưng là người mạnh nhất trong cận chiến. Lực Lượng chi thần Lai Nhân Tra Lý ở đâu ta? Hă cũng là một cái đại phiền toái đó. Phải biết rằng tháp Babel này đă bị Sáng Thế thần biến thành cấm địa. Ở bên trong không thể sử dụng chút năng lượng nào. dù là thần lực hay lĩnh vực. Ở trong đó, đại biểu cho vị thần hệ lực lượng. Cái tên Lai Nhân Tra Lý đó là người vô địch rồi... Trên đường đi lão Miêu lo lắng hỏi.

Là cấm địa mà Sáng Thế thần tạo ra? Cao Lôì Hoa nhú mày. Chẳng lẽ tháp Babel này cũng là kiệt tác của lão à?

- Cái này không đến lượt chúng ta lo lắng. Lão Trâu nói:

- Theo lời của Hoảng Kim Bĩ Mông lão đại thì cái tên Lai Nhân Tra Lý đáng sợ này đă bị vấn đề của Hồ tộc chú ý. Nội chuyện đó cũng khiến cho hă lo sốt vó. Cho nên việc chúng ta phải làm bây giờ là ở yên trong đó chờ đợi đến ngày mồng tám tháng tám là được rồi.

Cao Lôì Hoa cười âm trầm. không nghĩ tới kẻ đứng sau bức màn Hồ tộc phản bội đòi độc lập lại là những con ma thú này. Thật đúng là chuyện ác nào cũng có phần mà.

- Lão ca. có người.

Đột nhiên, Cầu Cầu đang ngủ trên vai Cao Lôì Hoa ngẩng lên nhìn một cái cây cồ thụ.

- ừ. Ta cùng thấy được. Cao Lôì Hoa thần nhiên nói. Cao Lôì Hoa thần nhiên nói, hă ngẩng đầu đưa mắt nhìn lướt lên cây cồ thụ đó.

- Trong con mắt của Cao Lôì Hoa lóe ra một ma pháp trận kỳ lạ. Toàn bộ thế giới trong

Mắt liền hiện lên đồ họa 3D. Trong con mắt nhìn xuyên thế giới đó, Cao Lôi Hoa thấy một bóng người áo trắng núp trên cây.

Có thể qua mặt hai con ma thú. Người áo trắng này đang sử dụng một dụng cụ ẩn thân đặc biệt không gian. Nghe nói là đo Sáng Thế thần lúc rảnh rồi không có việc gì nên làm ra cái đồ chơi này.

Cái đồ chơi này có thể tạo một không gian nhỏ cho người ta núp vào trong. Ở trong có thể nhìn thấy được mọi thứ ở bên ngoài nhưng ngược lại không ai nhìn thấy không gian bên trong.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 407

Viên Gạch Làm Mọi Người Điên Cuồng. (P1)

Nếu ở không phải là Cao Lô Hoa và Cầu Cầu nắm giữ pháp tắc không gian thì cũng không thể nào phát hiện được người áo trắng này.

Mà ánh mắt của người áo trắng vẫn đang nhìn chăm chú vào hai con ma thú kia. không hề nghĩ không để ý xung quanh.

- Ồ?

Lúc lại gần. đột nhiên Cao Lô Hoa phát hiện ra người này trông rất quen.

Người này đáng người mảnh mai. có thể nhìn thấy đôi môi đang mỉm cười.

Lão Cao đánh giá cẩn thận lại lần nữa, từ bộ quần áo đáng người, nụ cười đến cái quạt trắng đang cầm trên tay. (Vì nhìn 3D lập thể chưa quen).

- Là hắn?!

Lập tức Cao Lô Hoa nhận ra được người thanh niên này. không tự chủ định thò tay vào bên trong nhẫn không gian, khẽ miết cái hạt châu màu đỏ một cái. Nghe nói cái này là u đế. Mà chủ nhân của li đế này chính là thiếu niên tuần mỹ trước mặt—Cửu U.

Nhưng cuối cùng Cao Lô Hoa cũng nhận được. Sự xuất hiện của Cửu U khiến sự việc càng ngày càng thú vị, lúc này hắn muốn bình tĩnh ở một bên coi kịch.

Trong tay Cửu U nắm chặt một miếng ngọc nhỏ, đó là thứ đồ chơi mà Satan đưa cho Cửu U. Cái đồ chơi này là do Sáng Thế thần tự tay làm cho Satan.

- Ta nhất định phải lấy được thứ đó trong tháp để giúp người thoát khỏi nỗi sầu ưu bấy lâu.

Trong mắt Cửu U trở nên kiên định hơn. Hết thấy đều là vì Satan vĩnh viễn không biến thành ma.

Satan mới chỉ hóa ma một lần nhưng tránh khỏi kết số lần ma hóa càng nhiều, một ngày nào đó sẽ trở thành 'ma' thực sự. Vĩnh viễn không thể khôi phục. mất đi lý trí thành quái vật chỉ biết giết chóc mà tồn tại.

Mà nghe nói bên trong tháp Babel này có một thứ có thể giải quyết ma hóa này.

- Hà!

Cửu U thăm thò một hơi, ánh mắt nhìn chằm chằm con báo và con trâu to lớn đi phía trước. biết thời gian của mình không còn nhiều lắm. Cánh tay nắm quạt của Cửu U càng lúc càng trở nên trong suốt. Sớm hay muộn nó sẽ lây lan hết toàn bộ thân thể. Đến lúc đó Cửu U sẽ biến mất.

- Ha ha. Đáng hận, đáng hận mà!

Cửu U giơ tay trái mình lên. Trong lòng đột nhiên hận! Nếu không phải u để của mình bị tên đó đoạt mất thì lực lượng của mình sẽ không yếu đến mức này.

Vừa nghĩ đến tên đó Cửu U hận nghiêng răng. Đặc biệt là cái màu tóc bạc đó, Cửu U không sao thích nổi. Lúc này Cửu U hận không thể đem Cao Lô Hoa biến thành một con heo. Nếu mà được vậy Cửu U sẽ bắt con heo đó. cạo lông nó, đem nấu nó. Ăn luôn thịt nó. nhai hết xương nó. thậm chí cả cốt tủy cũng hút hết. Heo là vậy đó, đều bị con người ăn như vậy mà. Nếu nói con người hận nhất là con gì thì đó chính là con heo rồi. Vì con heo bị ăn hết như vậy mà. Con người hận heo đến trình độ đó đấy.

- Cao Lô Hoa, Mk, ta hận ngươi.

Càng nghĩ càng tức. Đột nhiên Cửu U mở miệng mắng một câu.

Người mắng vô tâm. Người nghe hữu ý!

Cao Lô Hoa đang núp phía sau Cửu U vô tình nghe mắng thì tay run lên:

- Chẳng lẽ người này phát hiện ra ta?

Cao Lô Hoa âm thầm sờ sờ cái mũi tự cười cười. Chẳng lẽ thuật ẩn thân của mình lại kém đến trình độ này?!

- Trời ạ, ta suy nghĩ cái gì thế này.

Đột nhiên Cửu U hung hăng lắc lắc đầu, chẳng lẽ thực lực yếu làm ý chí cũng yếu đi sao? Tại lúc quan trọng thế này lại đi nhớ cái tên tiêu nhân Cao Lô Hoa kia làm gì thế không biết.

Cố gắng lên đây cốt tinh thần, Cửu U đưa mắt nhìn hai tên Báo Thân và Trâu Thân. Lúc này hai tên đến gần một cái hồ nước.

- Không tốt. Chết tiệt. Không kịp rồi. Cửu u vội vàng đi ra khỏi không gian, nhanh chóng phóng theo hai tên Báo Thân và Trâu Thân.

- Có ý tứ. Cao Lô Hoa cười hề hề rồi lén lút đi

- Hừ.

Đột nhiên Cầu Cầu hừ lạnh một tiếng. Tiếp tục nhắm đôi mắt lại ngủ gật. Cũng không biết cái tiếng hừ lạnh này của Cầu Cầu đại biểu cho ý gì đây?

Cửu U chạy vội tới chỗ cách hồ nước liền tiếp tục mở không gian của miếng ngọc ra chui vào trong.

Cao Lô Hoa lặng lẽ trốn bên trong một bụi cỏ. Âm thầm nhìn mọi thứ trước mặt. Lúc này Cao Lô Hoa nhớ đến câu nói cổ điển: Bọ ngựa rình bắt ve, chim sẻ rình ở phía sau! Mà lúc này. Cao Lô Hoa chính là chim sẻ!

Cạnh hồ nước, hai con ma thú khổng lồ trâu và báo ngồi xổm xuống.

Sau đó lão Miêu này lằm nhằm mây câu. Đột nhiên hồ nước cuộn sóng lên, bọt khí toát ra không ngừng. Xem ra có con gì rất to lớn đang chuẩn bị trồi lên.

- Bùm. Một cột nước phóng vút lên trên cao.

Cao Lôì Hoa không tự chủ được chuyển hướng nhìn vào. Một con cá chép nhỏ xuất hiện trong mắt hần. Nhìn qua thì bình thường như loại cá hần vẫn dùng kho tộ mà thôi.

Có điều con cá chép này lại biết nói.

- Là hai vị Miêu vương cùng Ngân Ngưu vương sao? Cá chép nhảy ở trên cột nước. đôi mắt nhỏ nhìn hai con thú to lớn như hai ngọn núi nói.

Nếu không phải thị lực của hai con ma thú này tốt thì không thể nào nhìn thấy con cá chép nhỏ này.

- Đúng vậy. là chúng ta.

Lão Miêu gật đầu. cân thận nhìn chăm chăm con cá chép nói:

- Người là sứ giả đã dùng tinh thần lực liên hệ với lão Trâu à?

Lão Miêu cùng lão Trâu bực dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nó. không ngờ tới sứ giả phụ trách liên lạc lại là một con cá chép, khó trách kêu ập mặt ở hồ nước.

- Đúng vậy, không cân hoài nghi, là ta.

Cá chép nói:

- Đừng nhìn bề ngoài của ta. Đây chỉ là một sinh vật mà ta dùng tinh thần lực điều khiển để liên hệ với mấy người thôi. Bản thể của ta không thích hợp xuất hiện trước mặt mọi người!

- Thì ra là thế.

Lão Miêu gật đầu như đã hiểu.

- Như vậy đi. sứ giả các hạ. người mang đến cho chúng ta tin tức gì? Lão Miêu cúi đầu nhìn con cá chép này.

- À. Vừa rồi ta đã nói qua với lão Trâu phạm vi của tháp Babel ở ngoại ở thành Lai Nhân người đã biết chưa?

Cá chép nhìn lão Miêu hỏi.

- Điều này ta nghe rồi. Lão Miêu gật đầu.

- Còn nữa, đồng đội hợp tác cùng các người là đám Thương Thiên cự lang đã bị diệt. Cho nên chúng ta sẽ an bài cho các người thêm ba đồng bọn.

Cá chép dừng một chút nói:

- Trong ba người này có một người là em trai của đại nhân Hoảng Kim Bì Mông đáng kính.

- Em trai của lão đại? Thực lực như thế nào?

Lão Miêu hỏi. Hần chú ý không phải là thân phận mà là thực lực.

-Hoảng Kim lão đại nói qua. thực lực của em trai lão không kém người bao nhiêu. Chỉ có điều...

Cá chép nói.

- Sao cũng được.

Lão Miêu giờ móng vuốt, ngăn cá chép nói:

- Chỉ cần có thực lực là ta an tâm.

- Ách. Như vậy tốt nhất. Em trai của Hoảng Kim lão đại ở đế quốc Quang Minh đang trên đường đến đây. Đến lúc đó hẳn sẽ tự động liên lạc với các người. Cá chép nói.

- Nhanh tới là được rồi. Lão Miêu nói:

- Việc chính của người đến đây chỉ có thể thôi sao?

- Từ, còn một việc cuối cùng. Cá chép nói:

- Hoảng Kim lão đại muốn ta đưa cái này cho các người. Cái này là mẫu chốt của tháp Babel đó.

- Phụt!

Lại một cột nước từ trên người cá chép phóng lên.

Khi con cá chép phun lên một cột nước. ở bên trên cột nước là một khối hình chữ nhật, có chút rêu xanh bám vào—Đó là một viên gạch!!

đúng vật, đó là một viên gạch bình thường Cao Lôi Hoa không hề cảm thấy viên gạch này bất thường ở điểm nào, có chăng là hàng cỏ!

Nhưng Cao Lôi Hoa lại phát hiện. khi viên gạch xuất hiện hô hấp của Cửu U có phân sấp sấp, ánh mắt nhìn chăm chăm vào viên gạch cổ lỗ sĩ đỏ.

Mía, chỉ là một khối gạch thôi mà? Có lực hấp dẫn lớn như vậy không chứ? Nhất thời Cao Lôi Hoa không hề nghĩ ra.

- Đây là cái quái gì thế? Mà đồng chí Báo thần cũng giống như Cao Lôi Hoa. lập tức hỏi xem cái đó là cái giống gì

- Ha ha. viên gạch này cũng không phải là thứ bình thường gì đâu. Cá chép nói:

- Các người có biết được mục tiêu chân chính đi lên tháp Babel lần này không?

Báo Thần cùng Trâu Thần đồng thời lắc đầu chịu thua. bọn họ chỉ biết đó là một khối không gian đặc biệt do Sáng Thế Thần tạo ra. Ở trong đó tất cả lực lượng nguyên tố đều không dùng được, từ thần lực đến linh vực...

Hơn nữa cái tháp Babel này lại di chuyển liên tục. Không biết khi nào thì dừng chân ở đại lục này. Những năm trước thì còn thấy nó xuất hiện nhưng tần suất xuất hiện càng ngày càng lâu.

- Tháp Babel trong ngôn ngữ cổ đại của các vị thần là tòa tháp hỗn loạn. không hoàn chỉnh...

Cá chép nói:

- Mà viên gạch này. Chính là một khối gạch cuối cùng dùng để hoàn chỉnh tòa tháp Babel đó!

- Chẳng lẽ đây là chìa khóa trong truyền thuyết của tháp Babel?! Lão Miêu kinh ngạc nói.

Chìa khóa của tháp Babel. Đây là thứ có thể làm cho cả thế giới điên cuồng lên. Bên trong tháp Babel là vị diện của tất cả các vị thần, cái này đủ làm cho mọi người trên thế giới điên cuồng tranh đoạt rồi. Nói cách khác, khối gạch này chính là cái chìa khóa đủ làm cả thế giới hỗn loạn điên cuồng!

- đúng vậy. đây là chiếc chìa khóa cuối cùng của tháp Babel. không có nó thì đừng hòng lọt vào được tháp!

Cá chép nói:

- Cái này là thứ mà lão đại muốn ta giao cho các ngươi. Các ngươi dù có hy sinh cả tính mạng cũng phải giữ được viên gạch này hiểu không?!

- Hiểu rồi. Ta đã biết. ta sẽ cố giữ tốt.

Lão Miêu lên tiếng, sau đó hần vươn móng bảo lên chụp lấy khối gạch!

Nhưng đúng vào lúc này, một bóng người lấy tốc độ âm thanh chạy như bay đến. Sau đó trước móng vuốt sắc nhọn của lão Miêu. người đó phồng tới trước viên gạch!

- Không được để hần cướp được viên gạch đi! Cá chép lớn tiếng kêu lên:

- Không có khối gạch này thì đừng nghĩ gì đến chuyện vào tháp Babel! Mau! Mau. cướp về. mau!

Không cần cá chép nói, lão Miêu cùng lão Trâu bạc rống lớn lên. Hai cái móng vuốt lớn với tốc độ nhanh nhất cào mạnh về phía bóng người!

Nhưng làm cho lão Miêu cùng lão Trâu bạc không thể tưởng được là bóng người màu trắng này lại trực tiếp đỡ đòn tấn công của hai lão, có gắng cuối cùng cũng cầm được viên gạch trên tay!

Lão Miêu cùng lão Trâu nổi giận gầm lên một tiếng.

- Tinh thần công kích!

- Ngân ngu âm ba!

Hai đại ma thú trong nháy mắt sử dụng ra kỹ năng đặc ý của mình!

Không hề ngoài dự đoán. bóng người màu trắng này cắn răng chịu đựng hai đòn tấn công đó.

Một dòng máu đen theo khoe miệng Cửu U chảy xuống: đây là máu của 'ma'.

Bị hai đại chiêu đáng trúng, Cửu U cắn răng, nhanh chóng phóng vào trong rừng chạy trốn.

- Đáng chết. Tìm bằng được hần. Nhất định phải tìm bằng được hần. Đoạt lại viên gạch! Cá chép lớn tiếng kêu lên

- Cầm miệng. Không cần ngươi nói!

Lão Miêu nổi giận gầm lên một tiếng. Một chương đánh con cá chép nát vụn. Sau đó nhanh chóng cùng lão Trâu chạy vào trong rừng đuổi theo

Cửu U ôm khối gạch chạy như điên trong rừng. Một đường máu tươi từ trong miệng trào ra không ngớt.

- Không ngờ thân thể lại yếu đến mức độ này. Bị hai tên hạ vị thần công

kích một chút liền chịu không nổi. Quả nhiên không có thân thể chân chính thật sự không được a. Cữu U cười khổ một tiếng.

Cữu U muốn nghỉ ngơi một chút. Nhưng phía sau, tiếng cây cối đổ rạp xuống vang lên không ngớt.

Xem ra hai con ma thú đã đuổi theo gần kịp rồi.

- Kiểu này không có thời gian nghỉ ngơi rồi.

Cữu U nhìn viên gạch trong tay. mất đi U đế. Hiện tại độ đánh giá chuẩn xác đã giảm mạnh.

Hon nữa chuyện cướp viên gạch này của Cữu U làm cũng rất qua loa. Khi là quân sư của vạn ma. Mỗi việc làm đều được Cữu U tính toán tỉ mỉ. Nhưng mà bây giờ không thể nào đánh giá tính toán chính xác được nữa do linh hồn chi hóa của Cữu u đã rất yếu.

Cũng không biết bao lâu. Cữu U vẫn phải chạy. Chạy cho đến khi tiếng cây đổ càng lúc càng xa. đến khi im biệt thì Cữu U mới dừng chân lại. Lúc này hai con ma thú đó còn lâu mới đuổi kịp.

-Oe.

Vừa dừng lại. Cữu U mở miệng ra, lần này không phải là máu tươi mà là chất lỏng bảy màu. Đó chính là vật chất tạo thành linh hồn.

Nhìn thấy chất lỏng bảy màu này. Cữu U cười khổ một tiếng chậm rãi ngã xuống.

'Cho ta thêm một chút thời gian nữa thôi' Cữu U thầm nghĩ. Nhưng mà lực lượng cơ thể đã tiêu hao, lại bị trọng thương nặng nề. Rốt cuộc Cữu U không chịu nổi. Bầu trời trước mắt đen lại.

Không biết vì cái gì. Trước khi ngất xỉu dường như Cữu U nhìn thấy một bóng người.

Tuy không thấy rõ mặt nhưng vẫn thấy một mái tóc bạc đặc trưng!

Thật sự là... trước khi hôn mê còn sinh ra ảo giác nửa chứ. Không nhìn thấy bóng dáng của Satan thì thôi. đây lại thấy bóng dáng của cái tên chết tiệt đó nửa chứ. Cữu U chìm vào trong mê mang với suy nghĩ đó. Bàn tay vẫn nắm chặt lấy viên gạch.

- Chắc chắc. Cái viên gạch này đáng giá như vậy sao? Giọng nói của Cao Lô Hoa vang lên. Sau đó hắn chậm rãi bước ra từ một gốc cây cô thụ. Rồi đi tới trước người Cữu U ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Cao Lô Hoa cầm nhánh cây chọc chọc vào người Cữu U.

- Xem ra bất tỉnh nhân sự rồi. Cao Lô Hoa cười hì hì, đưa mắt nhìn sang rồi rút viên gạch trong tay Cữu U. Lật lên lật xuống đánh giá viên gạch này. Lô Hoa đưa ra kết luận. viên gạch này bình thường ồm!

Gạch này màu đen nặng hơn so với gạch bình thường một chút! Đây là loại gạch kém chất lượng ở Trái Đất, nó bị quá lửa cháy đen. Thậm chí chỉ cần Cao Lô Hoa đào một nắm đất bùn lên, kêu Cầu Cầu biến thành chó

ngao ba đầu địa ngục, dùng lửa địa ngục nung rất nhanh có một viên y hệt.

-Rầm!

Lúc này tiếng cây cối ngã càng lúc càng to. xem ra hai con ma thú kia chuẩn bị đến đây. Cao Lôì Hoa phúi phúi viên gạch trên tay, trên khóe miệng lộ ra một nụ cười âm hiểm. Bọn kia không phải không biết hàng sao? ông cho các con đỡ mất công tìm nè!

Muôn bao nhiêu, Ông cho các con bấy nhiêu nhé! Hè hè!

Cao Lôì Hoa nở nụ cười hề hề. Tiếng cười làm cho Cầu Cầu đứng trên vai hắn phát run nổi da gà.

Âm mưu, tuyệt đối là âm mưu! Cầu Cầu thâm nghĩ.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 408

Vô Tình Rơi Xuống? ? ?

Cách Cao Lô Hoa không xa, cây cối bị ngã tạo nên tiếng động lớn trong lưng.

- Ừm bò... Meo...

Hai ma thú lão Miêu cũng lão Trâu đuôi theo Cửu U như một cơn cuồng phong cuốn bay lá cây trong rừng. Hai núi thịt chạy xinh xịch cuối cũng đã đến nơi.

Lão Trâu thở ra từng luồng khí trắng nóng từ hai lỗ mũi to lớn của mình. Chạy lâu tuy không mệt nhưng mà lão đang sôi máu Sôi gan.

- Chết tiệt- tên đó chạy đi đâu vậy?

Hai lỗ mũi như hai cái ống khói phì phò- lão Trâu nói.

- Chết tiệt. đừng để cho ta tìm được người, nếu không ta sẽ lột da người.

Trên mặt hai lão tràn đầy sát khí.

Tâm tình khó chịu nên cả hai một mạch nhanh chóng đuổi theo. làm cây cối đổ liên tục.

Hai ma thú chạy một lúc thì Cửu U xuất hiện nước mắt! Nhất thời hai cặp mắt đen của hai lão sáng rực như đèn i-pha!

- Ở đây rồi!

Lão Miêu hạnh phúc kêu một tiếng, chỉ vào Cửu U đang nằm trên đất không rõ sống chết.

- Viên gạch có hay không!

Lão Trâu lớn tiếng quan tâm hỏi.

Ánh mắt cả hai ma thú không hẹn mà cùng nhìn về phía bàn tay ngọc ngà của Cửu U. Ở đó một viên gạch bình thường màu đen. Cho dù đã hôn mê tay hắn vẫn chặt lấy viên gạch.

Là viên gạch này! Là viên gạch xinh đẹp màu đen ở trên tay hắn! Hai ma thú dám khẳng định, bọn họ liếc mắt thì dù là một viên gạch cũng nhớ kỹ. Mà viên gạch trên tay thiếu niên áo trắng này chính là chiếc chìa khóa cần tìm!

- Meo- Ừm bò—

Hai ma thú rống lớn một tiếng. Giống như ăn phải thuốc kích thích tình

đục. cả hai điên cuồng chạy đến chỗ Cửu U.

Đem tất cả lực chú ý vào viên gạch trên tay Cửu u. lão Miêu và lão Trâu đều vô tình bỏ quên một người... Một người đàn ông? một người tóc bạc!

Khóe miệng hắn ta cười nhẹ, khóe mắt nhìn hai con báo và trâu đang lao tới.

Sau đó Cao Lôi Hoa thản nhiên cúi xuống ôm Cửu U lên bả vai.

Mắt thấy vật sắp đến tay lại mất đi, lão Trâu và lão Miêu cảm thấy điên lên mất.

- Ùm bò

Lập tức lão Trâu đạp đạp chân sau, tăng lực nhảy vọt tới phía nước, thân thể như núi nhảy lên! Chỉ một cú lão Trâu đã đứng trước mặt Cao Lôi Hoa.

Ngăn cản đường đi, Ánh mắt lão Trâu nhìn thẳng vào Cửu U trên vai Cao Lôi Hoa. Có thể nói là nhìn viên gạch trên tay Cửu U!

Vô luận thế nào, bọn họ phải đoạt lại được viên gạch này! Ánh mắt cả hai lão kiên định vô cùng!

Lão Trâu chắn phía nước. Lão Miêu lập tức phối hợp chắn phía sau Cao Lôi Hoa. Tinh thần lực không lồ của lão Miêu ngưng tụ thành một cây mâu sắc sảo tấn công.

Hai con ma thú tạo thùm thể giáp hai mặt vây kín Cao Lôi Hoa lại.

- Hả?

Cao Lôi Hoa khiêng Cửu U trên vai, quay đầu nhìn hai ma thú sau đó cười. Phải nói

Rằng, nụ cười của hắn thật rạng ngời như P/S.

- Hai vị, có chuyện gì sao?

Cao Lôi Hoa nhìn hai ma thú, hỏi.

Lão Trâu và lão Miêu lập tức đưa mắt nhìn nhau. Cùng đưa ra đánh giá. Người này không phải người thường, cần cẩn thận một chút!

Nghĩ vậy lão Miêu cùng lão Trâu liếc mắt. gật đầu đã hiểu ý nhau.

- Hai đứa đều phải xử!

Lão Miêu lớn tiếng nói, vì phòng hậu hoạn. một cái cũng không lưu!

- Ùm bò—

Lão Trâu rống một tiếng. Cà thân hình đứng thẳng lên. Hào quang màu bạc tràn ngập thân thể hắn. Trong hào quang, hai cái chân trước của lão Trâu biến thành hai cái tay của nhân loại. Một cái cự phủ to như một con tàu chiến xuất hiện trên tay lão.

- Ca Đồn cự phủ, Trầm nộ nhất kích!

Lão Trâu hét lớn một tiếng, cầm cây cự phủ bằng vàng ròng chém xuống Cao Lôi Hoa. Ý đồ một phát cho cả hai thành thịt vụn.

- Không chế chút lão Trâu. Không nên làm bể viên gạch! Lão Miêu ở một bên kêu lên.

Lão Miêu ở một bên kêu lên.

- Tạ biết.

Lão Trâu lên tiếng nhưng cự phủ hạ xuống không chậm

- Phập!

Có một số lúc, lực lượng mạnh sẽ làm tăng tốc độ, giống như ném viên đá từ trên cao

Xuống, một tiếng nổ vang lên khi cự phủ chém xuống.

- Ùm bò~~

Lão Trâu thông khoái ngửa mặt lên trời rống. Trong suy tính, lão Trâu biết không ai có thể đỡ trực diện, cả hai người này chết chắc,

Nhưng sự thật chứng minh khinh địch là chuyện ngu ngốc nhất! Cho dù đối phương có nhỏ bé như thế nào, người cũng không được khinh thường hần!

Lúc lão Trâu đắc ý rống thì đột nhiên cảm thấy một lực cản đẩy lên từ cây cự phủ. Cổ lực lượng này mạnh mẽ vô cùng, lão Trâu vội vàng cản chặt răng dùng sức ép xuống.

Đứng cạnh, lão Miêu nhìn lão Trâu không nhú mày.

Lão Trâu, người nghe ta nói không rõ à. Dùng sức quá. Cẩn thận viên gạch bẻ!

-Phập!

Nhưng lão Trâu vẫn không nghe theo. Còn cố dùng sức hơn nữa, gồng tay đè cự phủ đến nỗi trán nổi gân xanh.

Có thể đỡ một đòn toàn lực của mình. sức lực mạnh đến thế nào đây! Lão Trâu trong lòng thầm kêu khổ. cảm thấy lực lượng hất cự phủ lên càng lúc càng mạnh hơn. Lúc này hần chỉ biết hết sức đè cự phủ xuống, ngay cả mở miệng cầu cứu lão Miêu cũng không được bởi sợ thoát lực.

- Lão Trâu. Làm sao vậy?

Đứng ở bên. cuối cùng lão Miêu cũng cảm thấy sự khác thường.

- Ta đến giúp ngươi. Kiên trì trụ lại!

Lão Miêu quát to một tiếng chạy tới chỗ lão Trâu. Nhưng không đợi lão chạy tới. Thân thể lão Trâu bị nâng lên khỏi mặt đất một cách từ từ. Hai chân sau bị người ta nhấc bổng lên!

Trời ạ! Lão Miêu nuốt nước miếng ực ực. Khí lực của lão Trâu mạnh thế nào thì lão biết rất rõ. Mắt lão Miêu nhìn xuống cái hố mà lão Trâu chém xuống. Nơi đó có một gã đầu bạc và một thiếu niên đang cầm viên gạch.

Trong mơ hồ, lão Miêu thấy được gã tóc bạc kia đang cầm lấy lưỡi của cự phủ nhấc lên. So sánh với Cự Phủ thì người này y hệt một con kiến.

Nhưng làm thế nào mà con người nhỏ bé này lại có thể đỡ được toàn lực và nâng được lão Trâu lên.

-Hừ!

Một giọng nói đậm chất Bắc Kinh vang lên.

- Ánh đom đóm mà cũng đòi so ánh trăng Cầu Cầu ngồi xỏm trên vai nói

một câu độc đáo.

- Ha ha!

Cao Lôi Hoa hít một hơi. Một thân thần lực thông qua đan điền vận tới cánh tay. Trong phút chốc, cánh tay bỗng to lên gấp đôi.

-Lên!

Cao Lôi Hoa trầm giọng quát một tiếng. Bàn tay nắm cự phủ đẩy mạnh về phía trước!

Thân hình con trâu đực to như ngọn núi nhỏ lập tức bị hất bay. tạo thành một đường cong tuyệt đẹp trên trời.

-Bịch!

Giống như thiên thạch rớt xuống. Lão Trâu rớt xuống tạo thành một cái hố sâu. Khói đen bốc lên cuộn cuộn.

-Ặc!

Lão Miêu có cảm giác răng hàm mình bị trật khớp vì há to lên đầy kinh ngạc.

Người này là Thần lực Lượng sao? Lão Miêu trầm nghĩ.

Nếu không phải lão Miêu biết Thần Lực Lượng có hình dáng là một gã sư tử thì đã nghĩ người tóc bạc trước mặt này là Thần Lực Lượng rồi!

Quăng con trâu bạc này đi. Cao Lôi Hoa khiêng Cửu U từ trong hố chậm rãi bay lên.

Lão Miêu ngơ ngác nhìn đối phương bay thẳng lên không. Trong đầu nó trống rỗng, căn bản không biết mình phải làm cái gì.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn lão Miêu trước mặt. Trong mắt hận có thể khiến cho người ta nhận ra.

Bị ánh mắt Cao Lôi Hoa đảo qua, nhất thời lão Miêu cảm thấy mình như rơi vào chỗ lạnh

nhất trên đại lục. Ba trăm sáu mươi vạn lỗ chân lông đều tỏa hơi lạnh toát.

- Hừ!

Cao Lôi Hoa hừ lạnh một tiếng, khiêng Cửu U bay thẳng lên tầng mây trên trời.

Mà Cầu Cầu ngồi xổm trên vai trái hắn, nhìn hai con ma thú dưới đất nở nụ cười đều giả.

- Um bò. không được trốn. Chết tiệt, đem viên gạch trả lại cho chúng ta.

Trâu bạc vừa bị ném nhưng chỉ bị thương bên ngoài, nhìn thẳng Cửu U trên vai Cao Lôi Hoa.

-Viên gạch!

Lão Miêu hét lớn một tiếng, điên cuồng phóng theo Cao Lôi Hoa lên cao. Nhưng tốc độ chậm chạp của hắn thì làm sao có thể đuổi kịp tốc độ ngày đi ngàn dặm của Cao Lôi Hoa cơ chứ?!

Cho nên hắn chỉ nhìn Cao Lôi Hoa bay ở phía trước, càng bay càng cao, chỉ một lúc đã mất hút.

Xong rồi. tất cả đều xong rồi. Trong mắt lão Miêu toát ra vẻ thông khổ. Ánh mắt hắn nhìn chăm chăm viên gạch trong tay Cửu u. Cho dù là hôn mê tay vẫn giữ chặt viên gạch. Viên gạch không có. nhiệm vụ thất bại. tháp Babel dừng hồng vào được! Đại thống lĩnh giao việc mà không hoàn thành, hắn chỉ có thể lấy cái chết đi tạ tội!

Trên trời cao, mắt Cao Lôì Hoa vẫn nhìn hai con ma thú ở dưới.

- Cũng đến lúc rồi nhi?! Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói. Cầu Cầu trên vai cùng lão Cao liếc mắt cười hề hề.

Sau đó thân thể của Cửu U như bị điện giật, khẽ run lên, rồi việc gì đến cũng đến, bản

tay lỏng ra, viên gạch rơi xuống...

Lão Miêu than thở, nhìn Cao Lôì Hoa bay càng lúc càng xa. Cái tên nhân loại tóc bạc này bay quá nhanh, lão Miêu dùng hết sức lực cũng đuổi không kịp.

Mây đen che phủ cõi lòng lão Miêu. Không có viên gạch thì kế hoạch đi tháp Babel

chỉ là mớ giấy vụn.

Lão Miêu ngơ ngác nổi tại không trung, không biết phải làm thế nào mới tốt. Tự trách,

Thất vọng bị thương hòa vào nhau trong cõi lòng.

- Không có đuổi theo sao? Trâu bạc cũng chạy lên, nhìn lão ngơ ngác giữa không trung đã đoán được.

Lão Miêu vô lực buồn bã lắc đầu.

- Làm sao bây giờ!

Lão Trâu thở dài nói.

- Ta cũng không biết.

Lão Miêu cảm thấy rối như tơ vò, tất cả nơon trong đầu đều bị kéo căng ra, cứ như có xe chạy bên trong.

- Ý.

Trong lúc hai lão Trâu Miêu đang cực kỳ thất Bọng thì một kỳ tích đã xảy ra.

Trong ánh mắt ngậy đại của lão Miêu, thấy được một khối chữ nhật màu đen... là viên gạch!!

Lão Miêu dám khẳng định, đây là viên gạch trong tay thiếu niên áo trắng kia!

Nhưng sao viên gạch này rơi xuống đây! Có lẽ là do gã tóc bạc kia bay kia bay nhanh quá nên gã thiếu niên kia nắm không chặt để rơi xuống.

Lão Miêu như từ đáy vực thăm bay vút lên tận thiên đường mây trắng trong xanh!

- Đại thống lĩnh tại thượng! '

Lão Miêu mừng quá mà khóc! Hắn liều mạng vọt lên, lấy tốc độ nhanh

nhất trong đời mình lao về phía viên gạch đang rơi xuống!

- Bụp! .

Móng vuốt của lão Miêu đã cầm được viên gạch, hốc mắt của lão Miêu và lão Trâu đã ươn ướt.

Lão Miêu cảm thấy viên gạch này như hơi nóng giống như mới từ trong lò nung ra thì phải. Nhưng lúc này còn để ý chuyện đó làm cái quái gì.

- Thế nào, thế nào? Viên gạch không có việc gì chứ!

Lão Trâu nhanh chóng đứng trước mặt lão Miêu. Khản trương hỏi.

- Đại thống lĩnh tại thượng!

Lão Miêu đưa khối gạch cho lão Trâu nói:

- Viên gạch đã chụp được, ta không có làm hư nó đâu!

Trên trời cao. Cao Lôi Hoa khiêng Cửu U, mỉm cười nhìn lão Miêu và lão Trâu ở dưới.

- Hai thằng ngốc.

Cầu Cầu nhìn hai con ma thú ở dưới, khẽ nói một câu nhân xét. Sau đó, Cầu Cầu quay

đầu nhìn Cửu U rồi lại nhìn Cao Lôi Hoa:

- Nơi này còn có một đứ ngu ngốc hơn nữa!

Không biết Cầu Cầu nói ai ngu ngốc đây. là Cửu U hay là Cao Lôi Hoa?

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 409

Tin Tức Tốt.

Gi? Nơi này còn có đứa ngu nữa à?

Lão Cao nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn Cửu U trên vai mình.

- Ủ, đúng thật. nơi này còn một đứa nữa.

- Ặc.

Cầu Cầu đảo cặp mắt trắng dã- hừ hai tiếng không thèm nhắc lại.

Mặt khác. hai lão ma thú Miêu Trâu ở dưới thì cười đầy khoái trá - cầm lấy viên gạch vừa chạy vừa nhảy lên chơi chơi như điên. Cả hai đều không biết cái viên gạch này là hàng giả.

- Lân này vâng phải cảm ơn lửa địa ngục của Cầu Cầu nhà mình ha! Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Cầu Cầu trên vai. nếu không có lửa địa ngục lúc Cầu Cầu biến thành chó ngao địa ngục ba đầu thì đâu dễ mà làm ra viên gạch này.

Bọn chúng nào biết được, viên gạch thật sự vẫn nằm trong nhẫn không gian của hắn chứ. Hề hề! Lão Cao tự sướng cho sự thông minh của mình.

- Chúng ta trở về đã- sau đó tìm chỗ nào vắng vẻ thả cái thằng này! Cao Lôì Hoa khiêng Cửu U trên vai. nói.

-ừ.

Cầu Cầu gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

Cao Lôì Hoa liền thò tay lấy một viên gạch, Sau đó nhét vào trong tay của Cửu U.

Chìm trong hôn mê, Cửu U khẽ cựa, bàn tay nhanh chóng siết chặt viên gạch không chịu

buông ra.

Cao Lôì Hoa khiêng Cửu U bay trên trời tìm kiếm. Nhưng bay trên trời cả buổi mà vẫn không thấy chỗ nào Vắng vẻ. để thả.

Mà cũng không biết vì cái gì. Cao Lôì Hoa lại không muốn thả Cửu U một cách tùy tiện

được.

Nhớ lại khi xưa, Cửu U từng nói với đám thuộc hạ rằng không muốn làm tổn thương đến Cao Lôì Hoa.

Chờ nên Cao Lôì Hoa cũng không muốn làm tổn thương đến Cửu U, Vì

Vậy nên mới bay tìm chỗ vắng vẻ, khỏi có người xấu giờ trò. . .

- Hao tổn tâm trí thật.

Cao Lôì Hoa đang gãi đầu suy nghĩ tìm biện pháp thì một tiếng kêu thành thót xé tan bầu trời.

- Kíu-

Tiếng Phượng Hoàng kêu thành thót đầy sức mạnh.

- Ó? Hắc phượng hoàng?

Cao Lôì Hoa đưa mắt nhìn thì thấy ở cuối chân trời, một con phượng hoàng màu đen đang vỗ cánh bay tới chỗ hắn. Hắc phượng hoàng, động vật quý hiếm à nha.

Trên lưng nó là một bóng người thon dài, trên tay cầm một thanh đoản kiếm đùa nghịch. Xoay tròn lúc bên này lúc bên kia, tạo thành nhiều hình thù kỳ lạ.

Đó chính là một trong hai cánh tay đắc lực của Cửu U— Minh. Minh vốn là vị thần tôn thờ sát thủ. thích khách- đoản kiếm trên tay hắn như một con rắn độc. Có thể lăm le nhằm lúc anh không đề phòng mà đâm một nhát trí mạng.

- Cửu u~

Minh thấy Cửu U trên vai Cao Lôì Hoa thì hét lên một tiếng thật to. Đồng thời hắn cũng nhận ra Cao Lôì Hoa. Dù sao cái mác đầu bạc của Cao Lôì Hoa cũng rất dễ nhận ra. một thương hiệu nổi tiếng trên thương trường.

- Kíu-

Con hắc phượng hoàng kêu một tiếng rõ dãi. Trong tiếng kêu ẩn chứa lửa giận. Đồng thời hai cánh ra sức vỗ. Thân thể như một làn khói màu đen phóng vút tới. Ma khí từ trên thân lan tỏa xung quanh.

Vù

Con hắc phượng hoàng bay gần tới Cao Lôì Hoa. Ma khí tản đi hiện lên một bóng người đứng cạnh Minh. là một trong hai cánh tay đắc lực của Cửu U- Dạ.

Minh cùng Dạ là hai Vị thần bầu bạn với Cửu U từ thời cổ thần. Cũng là những thủ hạ mà Cửu U tin tưởng nhất.

Cả hai người tiếp tục dùng tốc độ nhanh nhất phóng tới chỗ Cao Lôì Hoa.

- Ha ha, có người đến.

Cao Lôì Hoa nheo mắt nhìn hai người đang bay tới nói với Cầu Cầu.

- Ừ,

Cầu Cầu cười hề hề. Đưa móng chỉ Cửu U trên Vai Cao Lôì Hoa.

- Hắn là tìm thằng cha này.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ Cửu U. Nhưng do đang trên vai nên hình như là vỗ đúng mông của Cửu U:

- Cũng tốt, đỡ cho ta phải đau đầu nhức óc đi tìm chỗ vắng vẻ. Cứ ném thằng cha Cửu U

này cho hai thằng đó đi.

Cao Lôì Hoa nói Lúc lão Cao đưa tay chính xác là vỗ cái mông của Cửu U, Minh và Dạ nhìn thấy, Trên mặt cả hai lộ vẻ âm trầm...

- Chặc chặc, cái mông thằng này cũng co dãn dữ.

Cao Lôì Hoa vỗ cái mông của Cửu U, cảm thán nói.

- Thằng khốn, dám sờ mông Cửu U.

Minh nghiêng răng, đoán kiếm trong tay xoay tít mù khơi.

- Không thể tha thứ!

Hắc phượng hoàng 'Dạ' bồi thêm câu.

- Thằng khốn, trả Cửu U lại cho bọn tao!

Minh cũng Dạ gầm lên một tiếng với Cao Lôì Hoa, cả hai nhanh chóng bay lại gần Cao Lôì Hoa.

- Mia mày!

Đang định mang Cửu U trả lại, ai dè hai thằng này lớn lối quát mình. Cao Lôì Hoa điên tiết.

- Bọn ngu, càng nói càng mất mặt, ngu ơì là ngu.

Cầu Cầu ngồi trên vai Cao Lôì Hoa làm một câu đề đề; thật không hổ là hai làm một, Cầu Cầu lập tức nói ra nỗi lòng của Cao Lôì Hoa.

- Nghe đây, tốt nhất là Hà Cửu U cho bọn tao

Minh cũng Dạ căm tức nói với Cao Lôì Hoa.

- Nếu không, lấy danh nghĩa của người đứng đầu các ma thần- Satan, ta xin thề, người sẽ

Hối hận!

Minh cũng Dạ phi thường tự tin, mấy tháng nước bọt họ có gặp qua Cao Lôì Hoa. Khi đó Cao Lôì Hoa đánh thắng cái thằng Trùng Ma ghê tởm kia nhưng trong lòng của Minh và Dạ thầm nghĩ mình sẽ không thua hắn được!

- Chi bằng các người?!

Cao Lôì Hoa cười ha ha, nụ cười rất ư là châm biếm.

- Khắc. Cái thằng lão này. Đừng coi thường người khác nha

Ma khí trên người hắc phượng hoàng dâng lên như sóng biển cuộn cuộn hướng về phía Cao Lôì Hoa.

- Khè khè.

Cao Lôì Hoa không thềm tránh, cứ đứng yên tại chỗ đón cơn sóng ma khí lao về phía mình.

- Hừ! Muốn chết!

Cái thái độ ngông nghênh, kiêu ngạo của Cao Lôì Hoa làm Dạ và Minh điên tiết. Dạ hừ một tiếng đầy tức tối. ma khí tuôn ra cuộn cuộn hơn.

Một tiếng vang chấn động cả bầu trời. ở chỗ Cao Lôì Hoa đứng hiện lên một cột nấm như bom hạt nhân nổ.

Nhưng ma khí vẫn chưa đọng được Cao Lôì Hoa thì một bóng người xuất hiện bay vụt tới, đỡ thay cho hắn.

- Tất cả dừng tay lại cho ta.

Người tới đỡ cơn sóng ma khí này quay đầu lại

—Ồ? Là!!

Cao Lô Hoa nhìn người trước mặt thấy quen quen, người này hình như đi cùng với Cửu U tham dự đám cưới của hắn với Tĩnh Tâm dưới biển thì phải... Tên hình như là Âm gì đó.

- Cao Lô Hoa. Chúng ta lại gặp rồi.

Âm quay đầu nhìn về phía Cao Lô Hoa cười nói:

- Không biết huynh đệ có thể giao Cửu U lại cho ta không?

Minh và Dạ vừa thấy người đến thì không dám ho he.

- Ha ha.

Cao Lô Hoa ôm Cửu U trên vai xuống, nói:

- Người tới vừa lúc, người này ta giao cho người. Vừa rồi. Cửu U không hiểu vì sao bị hai ma thần ra tay đuổi giết. Ta liền cứu hắn.

- Cảm ơn.

Âm đưa tay đón Cửu U. Thật lòng cảm ơn một tiếng.

- Ha ha. đúng rồi. Người không nghĩ là ta đánh Cửu U bị thương sao?

Cao Lô Hoa không có ý tốt hỏi một câu. Đồng thời khéo mắt nhìn chăm chăm vào Dạ và Minh đứng một bên. Vừa rồi hai cái thằng cha lão này cho rằng hắn là hung thủ đánh trọng thương Cửu U.

Âm nhẹ nhàng cười. Lắc lắc đầu nói:

- Minh và Dạ là thuộc hạ thân thuộc của Cửu U. Bọn họ vì xúc động mà suy nghĩ không kỹ càng. Cao Lô Hoa huynh đệ đừng để bụng.

Cao Lô Hoa nhún vai cười cười. Ý bảo mình không thêm để bụng hai thằng lão này.

- Ta thay mặt bọn họ giải thích và nhận lỗi với Cao Lô huynh đệ. Âm nhận lấy ôm Cửu U vào lòng.

- Đúng rồi- hắn bị nội thương không nhẹ đâu. Cao Lô Hoa nói:

- Người nhanh kiếm một chỗ nào đó trị thương cho Cửu U đi.

- Cảm ơn. Âm gật đầu nói:

- Vậy, Cao Lô Hoa huynh đệ. sau này còn gặp lại. Nghe sơ qua thương thế của Cửu u. hiển nhiên là nóng ruột vô cùng.

- Không tiễn

Cao Lô Hoa phát tay.

- Cảm ơn. Âm ôm Cửu U, dẫn Minh và Dạ bay đi.

-Đúng rồi. Có biết vụ mồng tám tháng tám? không Bay tầm trăm thước. Chợt Âm quay đầu lại hỏi.

- Hả? Vụ gì?

- Thì vụ tháp Babel. Âm nói thêm một câu.

- À. Xem như biết một chút đi.

Cao Lô Hoa gờ tay gãi đầu ra vẻ khiêm tốn nói.

- Vậy chúng ta hẹn gặp nhau ở tháp Babel nhé! Âm cười nói:

- Ta nhớ hình như ngươi cũng đã ma hóa một lần rồi thì phải?

- Bên trong tháp Babel đều có thứ mà cả hai ta cần. Vì vụ việc ma hóa này. Ta nghĩ ngươi cũng sẽ đến đó.

- Ta cần cái gì ở đó? Cao Lôì Hoa gãi đầu. - Nếu có thứ mà ta cần. Ta sẽ đi tìm tháp Babel.

- Một lời đã định. Ta chờ ngày mùng tám tháng tám đến! Âm cười lớn một tiếng:

- Hẹn gặp lại ở tháp Babel. Cao Lôì Hoa huynh đệ.

- Ta cũng mong chờ ngày đó đến. Cao Lôì Hoa cười nói.

Mong chờ đến ngày đó cũng chỉ không có hai người này. Những Ma thú thần giai chuẩn bị kỹ càng, những thủ hạ bị ma hóa của Âm đều chờ ngày này đến.

Khi cả đám hóa hức nghĩ chiếc chìa khóa trong tay mình là thật thì nó lại đang nằm trong nhẫn không gian của Cao Lôì Hoa.

- Tốt lắm, mọi chuyện đã xong rồi. chúng ta cũng đi thôi. Cao Lôì Hoa nói.

- Vâng.

Ánh mắt Cầu Cầu có vẻ lơ đãng- tiếp tục ngồi xổm trên vai lão Cao mà ngủ gật.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa cười cười, bay về chỗ Sâm Lâm Thụ Yêu đứng trong rừng.

Ở nơi đó, Sâm Lâm Thụ Yêu vì bị khế ước vẫn phải chấp hành mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa giao cho. Như một người lính đứng gác của canh giữ gà báo béo mập Bội Lạc Đức.

- Chủ nhân, Cuối cùng ngài đã về.

Nhìn thấy hắn quay lại, Sâm Lâm Thụ Yêu bước lên trước chào hỏi.

- Đi thôi, mọi việc xong rồi. Chúng ta về đế quốc Thú Nhân.

Cao Lôì Hoa gật đầu, nói với Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Gọi chủ nhân. Ca Đức gọi chủ nhân.

Đột nhiên Cao Lôì Hoa nghe thấy tiếng gọi của Ca Đức. Thông qua khế ước, đám huyết kỵ sĩ có thể liên lạc được với hắn mọi lúc mọi nơi.

- Có chuyện gì sao? Ca Đức?

Cao Lôì Hoa hỏi, Vừa rồi để Ca Đức tại đế quốc Thú Nhân, chiếu cố một vạn chiến Sĩ

thú anh dũng kia cho tốt mà:

- Chẳng lẽ lại có kẻ nào ắt nạt một vạn chiến sĩ kia nữa Sao?

- Đương nhiên không phải rồi, chủ nhân ngài lo lắng qua.

Ca Đức cười nói:

- Là có khách đến đây, đang ở đế quốc Thú Nhân.

- Vị khách này mang đến một tin tức tốt cực kỳ quan trọng. Hắn hy vọng

ngài nhanh trở về, chính miệng mình nói tin tức này cho ngài. Hơn nữa hẳn muốn ngài chuẩn bị tâm lý thật tốt. đừng hạnh phúc quá mà té xỉu...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 410

Tĩnh Tâm Có Mang. (P1)

Tin tức tốt? mà làm cho ta té xỉu luôn? người xác định sao, Ca Đức?

Lão Cao vuốt ve nhẵn không gian hỏi lại Ca Đức.

- Vâng, thưa chủ nhân. Ta có thể xác định tin tức này là tốt.

Ca Đức nghiêm túc trả lời:

- Tạ xin lấy danh nghĩa của chủ nhân ra thế, tin tức này đôi với chủ nhân là cực tốt.

- Vậy, người khách đưa tin đó là ai thế?

Lão Cao cảm thấy mình bị Ca Đức làm cho tò mò ngứa ngáy không thôi, hận không thể lập tức biết được cái tin tức này là gì.

- Chủ nhân, người khách này vạn lần căn dặn, bảo ta không được nói. còn muốn ta chuyển lời cho ngài nhanh trở về. nếu sáng ngày mai mà còn không về đến thì đằng sau cái sẽ có một cái tin xấu cho ngài.

Ca Đức bình tĩnh truyền đạt lại lời vị khách kia.

- Con mịa nó!

Lão Cao tức điên. Cái thằng cha Ca Đức này cũng thật là, không hề biết thông cho cái cảm giác “sốt ruột” của lão Cao. Dưới tình huống như vậy, thì ít nhất cũng cho biết tên của

vị khách này là gì, đến từ đâu... Cái thằng Ca Đức này đúng là một thằng đầu gỗ, không biết sự đời gì hết, không biết cụm từ linh hoạt a... ..

Nhưng mà bất mãn thì bất mãn. Cho dù trong lòng ngứa ngáy nhưng lão Cao cũng không có lợi dụng khế ước với thân phận chủ nhân của mình với Ca Đức mà ép hắn nói tin tức ra.

Từ khi đám người Ca Đức Sinh ra ý thức thì Cao Lôi Hoa cũng không có cưỡng ép bọn họ làm chuyện gì trái ý muốn của họ.

Đây là thái độ Cao Lôi Hoa đối xử với người một mà, lão Cao rất chú trọng đến quyền riêng tư của các thuộc hạ. mặc dù có lúc lão Cao cũng rất tung tụt tác.

- Sáng Sớm ngày mà bắt buộc phải trở về đến đó à.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn bầu trời. Trên bầu trời, mặt trời đã ngã về phía tây. Bóng hoàng hôn thật đẹp, hic, cả ngày nay thật bận rộn, Sáng Sớm

thì đi đẹp thành Nạp Tư, được lúc thì chạy theo con Báo Thần bụi như quả núi. Làm một hội lừa lọc cười đau bụng thì cũng hết ngày.

- Không cần phải Sáng mai đâu, nói với gã khách kia ta chút, tý nữa tave đó ngay.

Tiện thể nói với gã đó, nêu tin tức đó mà không tốt thì lúc đó, hề hề, ta không xử đẹp gã thì ta kphải họ Cao...

Cao Lôi Hoa đưa ra một động câu đe dọa, Sau đó chủ động cắt đứt liên lạc tâm linh với Ca Đức.

Ờ trong thành Lai nhân cách xa hàng trăm cây số.

- Chủ nhân gần không trò chuyện nữa.

Ca Đức quay đầu nói với một người tóc vàng dễ nhìn.

À.

- Ồ, thế Lôi Hoa có tỏ vẻ gì không?

Người tóc vàng hỏi.

-Chủ nhân bói..

Ca Đức thay đổi giọng nói. Dùng kiểu cách nói chuyện của Cao Lôi Hoa nói lại:

- nói với gã khách kia đợi ta chút, tý nữa ta về đó ngay. Tiện thể nói với gã đó, nêu tin tức đó mà không tốt thì lúc đó, hề hề, ta không xử đẹp gã thì ta không phải họ Cao...

- Ha ha.

người tóc vàng dễ nhìn này cười phá lên, đối với lời uy hiếp của Cao Lôi Hoa không hề để trong lòng:

- Chúng ta ở chỗ này chờ hấn đi. người gọi hấn chuẩn bị tâm lý cho thật tốt đi. Ta cam đoan cái tin tức này rất tốt, đủ làm cho hấn hạnh phúc đến chết luôn. dù để cho lão gia nhà ngươi hưng phấn mà lẫn quay đó, ha ha.

- nhưng mà, Ca Đức nè, nhà ngươi có nói cho Lôi Hoa rằng mà buổi sáng ngày mai hấn không có mặt ở ở nhà tại đế đô Quang Minh thì sẽ biến thành tin xấu không hả???

- Ặc?? Cái gì? Buổi sáng ngày mai chủ nhân phải có mặt tại đế đô Quang minh? không phải khi nãy ngài mới vừa nói. Ngày mai buổi sáng phải có mặt ở đây sao?

Ca Đức lớn tiếng nói.

- Hic? Chẳng lẽ ta vừa rồi không dặn ngươi nói với hấn về nhà ở đế đô sao? Ồ. Có lẽ do ta quên mất rồi.

Người tóc vàng nhìn đầy ti bỉ nói.

-ngươi cố ý. Huyết kỵ tướng Ca Đức nói:

- ngươi thực ti bỉ!

-Cám ơn. .

người tóc vàng ca ngợi khiến Ca Đức bó tay chấm com.

- Lão ca. CÓ chuyện gì xảy ra à?

Cầu Cầu ngồi Xồm trên bả Vai Cao Lôi Hoa, lười biếng hỏi.

- Ồ. Có chút việc nhỏ ý mờ. Vừa rồi Ca Đức phone nói, có một vị khách đến để quốc Thú nhân, người này muốn ta có mặt ở Lai nhân vào sáng sớm ngày mai để nói cho ta một tin tức tốt gì gì đó...

Cao Lôi Hoa Vuốt cảm nói. Hơn nữa, còn nói buổi sáng mà không đến kịp thì tặng một tin tức xấu.

- Sáng Sớm ngày mai trở về à?

Cầu Cầu ngẩng đầu nhìn trời. Phát hiện mặt trời còn chưa xuống núi.

- Còn rất sớm đây. Lão ca

Cầu Cầu nói.

- Ừ, cũng còn sớm thật, nhưng ta muốn quay về ngay bây giờ luôn.

Cao Lôi Hoa nói:

- Ta muốn biết. Tên chết tiệt Ca Đức, tự nhiên làm ông đây tò mò.

Cầu Cầu nhìn lão Cao lúc này thì Sợ run bắn lên. Bởi lúc này, hắn giống y hệt mấy bà vợ vắng chồng lâu ngày! “

-

- Ê, tiểu Thụ, nhanh lấy thằng báo béo mập này lên. Chúng ta phải đi.

Cao Lôi Hoa quay đầu nói với Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Vâng, cứ' để thuộc hạ lo.

một nhánh cây của Sâm Lâm Thụ Yêu nhanh chóng quán chặt lấy gã thú nhân béo mập này. Gã béo thét lớn một tiếng, từ lúc Cao Lôi Hoa đuổi theo con Báo Thần kia thì gã vẫn bị Sâm Lâm Thụ Yêu làm cho hôn mê. Bây giờ bị quán đau mới tỉnh dậy.

- Chuẩn bị cho tốt. Sẽ truyền tống đây.

Cao Lôi Hoa nói với Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Chuẩn bị tốt rồi ạ!

Thụ yêu biết Cao Lôi Hoa nắm giữ không gian pháp tắc, là một vị thần Vương nên đối với việc truyền tống cũng không có gì lo nghĩ.

Lão Cao nhắm hai mắt lại, lấy lực lượng khế ước cảm ứng vị trí của thằng khốn Ca Đức. Sau khi xác định Cao Lôi Hoa liền đặt mốc truyền tống bên cạnh Ca Đức.

- Tọa độ truyền tống đã Xác định, tọa độ, 321, 386

- Không gian, truyền tống!

Lão Cao khẽ quát một tiếng. nguyên tố không gian trên đại lục cảm nhận được ý nghĩ của Cao Lôi Hoa, liền nhanh chóng vây lại tạo thành một thông đạo không gian quanh người Cao Lôi Hoa và Sâm Lâm Thụ Yêu.

Ngay sau đó, không gian truyền tống liền lóe mắt.

Sâm Lâm Thụ Yêu cảm thấy mắt mình tối đen lại vì choáng, sau đó lập tức sáng rực lên.

Đây là cảm giác truyền tống sao! Lần đầu tiên trải qua truyền tống, Sâm

Lâm Thụ Yêu cảm xúc tràn trề. Chủ không hổ là thần vương. nhẹ nhàng một cái đã truyền tông qua trăm km lộ trình. Rất trâu bò, rất Vip!

Sau khi không nhìn thấy gì thì Sâm Lâm Thụ Yêu đã nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm.

.. Sự xinh đẹp của các Tinh Linh luôn khiến cho con người nổi lòng tham nhưng mà tại đây, Quang minh đế đô này, thách ai dám động đến Nguyệt Nhi.

Ai cũng biết cô nàng này không dễ mà chọc. Hơn nữa đằng còn có một cây cỏ thụ hơi chắc đó, có gan thử sức với cây đó xem, coi đủ đô không?!

Lúc Nguyệt Nhi đi ra từ chợ hay mua thịt thì Độc Giác Thú đang sau cát tiêng hí vang. móng vuốt của Độc Giác Thú giờ cao rồi giẫm xuống đất liên tục. Nguyệt Nhi dừng chân quay đầu nhìn nó.

Độc Giác Thú là một sinh vật đặc biệt. Chúng nó lấy sự thuần khiết nổi danh đại lục.

Vì chúng nó thuần khiết cho nên rất mẫn cảm với nhiều thứ. Đặc biệt, con Độc giác thú sau lưng Nguyệt Nhi đã vượt qua phạm trù siêu giai ma thú. nó là thánh thú!

Ánh mắt Độc Giác Thú nhìn chăm chăm phía trước Nguyệt Nhi, nơi có ba người đang đứng.

Cầm đầu là một gã thư sinh anh tuấn tóc vàng bạc. Ở trong mắt Nguyệt Nhi thì đó chỉ là một con người tóc vàng bình thường.

nhưng ở trong mắt Độc Giác Thú thì người đó không phải là nhân loại! người này to cao như một ngọn núi nhỏ! Có một bộ lông màu vàng, chân như chân voi, đầu như đầu gấu, thân thì được vảy như vảy rồng bạo phủ!

người này tất nhiên là - Hoàng Kim Bì mông!!

Phía sau người đàn ông tóc vàng này là một người xấu xí phía trên đầu có tám cái mụn to ời là to và một người gầy như cây lau.

mà ở trong mắt Độc giác thú thì đó là một con chim chín đầu và một con á long-- Long hạt thú!

Đôi mắt với ba con ma thú này, Độc Giác Thú phát ra tiếng kêu bất an. Tuy nó là thánh thú, nhưng ba con này đã đạt 'đến cấp độ thần giai, nó không thể đánh lại được.

- Ô, là Độc Giác Thú.

- Chủ nhân, không thể không nói. Phương thức xuất hiện của ngài càng ngày càng độc đáo, nhìn rất pro. _

Ca Đức tô thêm ít màu hài hước.

- nói thừa, làm gì độc đáo, phải nói là cá tính. .

Lão Cao cười hề hề, không hề có một chút giác ngộ “là mình Vừa phá nát một căn phòng.

- mau nói cho ta biết, là người nào dùng tm tức để uy hiếp ta?!

Lão Cao xắn tay áo lên. Cười âm hiểm nói:

- Còn dám uy hiếp ta sáng sớm ngày mai không đến thì cho kèm một tin xấu nữa chứ! Mịa nó! nếu không phải tin tốt, ta không băm hấn tàn phế ta không phải họ Cao!

Ca Đức cười khà khà, quay đầu xung quanh xem cái tên đó trong đám phế tích hoan tàn này.

- Hic- Lôi Hoa, người muốn băm muốn gì cũng được. nhưng có lẽ không cần người ra tay, ta đã tàn phế rồi,

Trong đám phế tích có tiếng kêu thảm thiết của người nào đó, giọng này hình như... hình như là của người gần chết thì phải.

-Ặc-

nghe được giọng nói này, lão Cao đưa tay che mặt, e thẹn kêu. Không thể không nói một từ ặc này đây tính nhân từ như thế nào.

Bởi giọng nói yếu ớt đó, đó là giọng của một nam nhân, một người cao cấp hơn lão Cao. Anh vợ hấn, Nguyệt Hoa Thiên... ..

- mịa nó. người, là người! Còn thất thân làm chi thế!

Lão Cao quay đầu quát Sâm Lâm Thụ Yêu:

- Còn không mau cứu lão ca ta ra. Đều tại người, cái tên này, không có việc gì tư dụng ra đánh cán bộ cao cấp, ưỡn ngực oai lắm hà.

nhất thời cả người Thụ Yêu đồ mồ hôi như suối. nhưng không dám phản bác, như oán phụ chậm rãi đưa nguyệt Hoa Thiên nhỏ bé xuống dưới.

- Chủ nhân của ta ời, cũng không phải lỗi tại ta

Trong lòng Sâm Lâm Thụ Yêu hò hét...

nửa giờ sau, ở một góc còn tốt của căn phòng để nát này.

- Lão ca, mời anh uống chè! nè!

Về mặt Cao Lôi Hoa cười nịnh với ông anh bị nửa người trên trên mà.

- Khụ, trà, hừ.

Nguyệt Hoa Thiên phỉ bụi bặm trên người, mắt là trên mặt cái khuôn mặt này coi như trong một thời gian hết anh tuấn rồi. nghĩ vậy, nguyệt Hoa Thiên hung tợn trừng mắt nhìn cao Lôi Hoa.

Tuy thế song trong lòng hấn lại cảm thấy mừng cho em gái, sự mạnh mẽ của Cao Lôi Hoa khiến hấn kinh hãi. Lần này Cao Lôi Hoa lại nắm giữ lực lượng pháp tắc không gian. Có em rể như thế. Em gái mình xem như đã gả đúng chỗ ngon ăn.

- Lão ca, nghe Ca Đức nói, anh có ti tốt muốn nói cho em à?

Lão Cao bày ra nụ cười nịnh bợ, nhỏ nhẹ nói với Nguyệt Hoa Thiên. Có thể cho một vị

thần Vương, nịnh bợ như thế này, xem ra nguyệt Hoa Thiên là người đầu tiên.

- Khụ khụ.

Rất may nguyệt Hoa Thiên này cũng có đáng làm một ong anh tốt trong

mà, dù bị Cao Lôi Hoa lỡ tay làm trọng thương nhưng cũng không chấp.

- người chuẩn bị tốt chưa?

- Chuẩn bị tốt rồi. Ta cái gì cũng chuẩn bị tốt.

LZo Cao vỗ ngực cam đảm nói.

-người lại đây. Nguyệt Hoa Thiên vẫy tay gọi Cao Lôi Hoa lại gần. Cao Lôi Hoa lập tức chạy tới, hần nói nhỏ vào tai Cao Lôi Hoa:

- Ta nói cho người, có người có thai.

- Ồ! Tin tốt ở đâu ra thế?

Lão Cao nhẹ giọng hỏi.

- À,, hic.., à,,, nói cho người.

Nguyệt Hoa Thiên vỗ bả Vai lão Cao nói:

-Em gái ta có!!!

Choáng! nhất thời đầu Các Lôi Hoa như bị một quả bom nổ tung bên trong, như máy tính Ram cũ rích 256M chạy Win7 treo máy!!

Trong đầu trống rỗng, lão Cao chỉ thấy một bầy thiên sứ bé xinh cầm đàn bay lượn, tiếng đàn cứ vang lên vang lên, nhiều nhiều quá... ..

Trong lúc Nguyệt Hoa Thiên tưởng lão Cao chết ngất rồi thì hần quay đầu lại, hàm răng cũng đơ, miệng nhảm nhảm. một thẳng ngốc, một nụ cười ngốc đầy chân thật xuất hiện trên mặt Cao Lôi Hoa.

Có. Có.. thật sự có... .

Hạnh phúc luôn luôn đến như vậy, dù trong lòng anh có chuẩn bị tốt đến đâu thì cái tin hạnh phúc như trời giáng này cũng làm cho đầu anh bị một cơn chấn động mạnh.

- AAAAA~ ta có, ta có thai rồi!!

mặt trời xuống núi, đột nhiên, một tiếng hét vang âm xóa tan khung cảnh tịch mịch của thành Lai nhân.

Trên bầu trời những chú chim đang bay lượn bị tiếng hét này choáng váng mà rơi xuống đất...

mà toàn bộ người thành Lai nhân khi nghe tiếng hét này lập tức dừng lại, im lặng, sự im lặng đến nỗi một cái đinh rơi xuống cũng vang rõ rệt...

-mịa nó!

- Thằng điên!

- Thằng bệnh hoạn!

- một thằng đàn ông nói mình có thai!

- có thì lo đi sinh đi, Ở đó la cái éo gì!

Giây phút im lặng ngắn ngủi qua; Sau đó là tiếng chửi bới đầy trời. Mà lúc này thu nhận vô số tiếng chửi đó nhưng lão Cao lằng lằng mà cười. may mà có chuẩn bị tâm lý tốt nếu không thì ngất là có.

- Tạ muốn về mà, ta muốn quay về đế quốc Quang minh ngay lập tức, ta muốn trở về bên cạnh Tĩnh Tâm. ngay bây giờ, ngay lập tức lập tức!

Cao Lôi Hoa hạnh phúc nói...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 411

Dạy Cho Mấy Chuyện...

về nhà, ta muốn về nhà ngay lập tức! Cao Lô Hoa nói.

- Lão ca. người đi rồi thì chuyện của đế quốc Thú Nhân tính sao? Cầu Cầu hỏi.

- Ca Đức!

Cao Lô Hoa quay đầu nói

- Vâng. Ca Đức đáp.

- Người cùng tộc trưởng Độc Nhân cự nhân A Nặc ở đây xử lý vụ đế quốc Thú Nhân. Nhớ rõ. ngàn vạn lần đừng cho một vạn dũng sĩ kia bị ức hiếp.

Lão Cao giao chuyện cho đám thủ hạ. đầu năm nay đâu phải lúc nào sắp cũng làm từ A đến z chứ. Có nhân viên để làm gì?

- Không thành vấn đề. thưa chủ nhân. Ca Đức gật đầu:

- Có ta cùng A Nặc ở đây, tuyệt không để cho một vạn chiến sĩ thú nhân kia chịu thiệt.

- Còn có một việc nữa. Cao Lô Hoa đưa tay ra sau ra dậu, Sâm Lâm Thụ Yêu liền ném gã béo béo Bội Lạc Đức

- Ca Đức. người phái người canh giữ thành này. Chờ Nguyệt Sư về, đem thành này giao cho Nguyệt Sư xử lý.

- Vâng: ta sẽ đem người này giao cho Nguyệt Sư thiếu gia.

Ca Đức gật đầu. Ngay sau đó, một huyết kỵ sĩ xuất hiện áp giải gã béo Bội Lạc Đức đi xuống.

- Cuối cùng, nêu Nguyệt Sư giải quyết xong chuyện Hô tộc đi vvf thì người đem tin Tĩnh Tâm có mang nói cho nó biết.

Cao Lô Hoa dặn thêm:

- Nếu cái tên Thần thú Lai Nhân Tra Lý đó có về cùng với Nguyệt Sư thì cũng nói cho hắn biết luôn nhé.

- Vâng.

Ca Đức gật đầu. ghi nhớ mấy chuyện mà Cao Lô Hoa dặn.

- Chuyện có bấy nhiêu thôi, còn lại người tự lo đi!

Cao Lô Hoa nói, thực hiển nhiên. Cao Lô Hoa muốn đem chuyện tháp

Babel ngày mồng tám tháng tám giải quyết sau. Cùng so với chuyện Tĩnh Tâm có mang thì chuyện tháp Babel chỉ là chuyện nhỏ. Trời đất bao la. vợ ta là lớn nhất!

- Chủ nhân yên tâm. nơi này đã có ta.

Ca Đức cười nói.

- Chúng ta đi!

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ cầu cầu. cầu cầu nhanh chóng biến thành Tử Dục Ngân Long.

- Tốt, lão ca. Em với anh đi cùng một đoạn nhé. Cao Lôi Hoa nhanh chóng quay đầu cười nói với Nguyệt Hoa Thiên.

- Thôi, ta ở đây chờ tin của chú. Nguyệt Hoa Thiên làm ngum trà nói với Cao Lôi Hoa.

- Không. Lão ca. Anh đi theo em đoạn đường đi! Cao Lôi Hoa nhanh chóng lại gần bế ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên trọng thương lên trên lưng Cầu Cầu:

- Em còn nhiều chuyện muốn hỏi, tiện đường nhờ anh týt!

Nguyệt Hoa thiên đảo cặp mắt trắng dã, cười khỏ một tiếng. Hình như Cao Lôi Hoa đã quên. lúc này, hắn là bệnh nhân, bệnh nhân bị thương nặng.

- Lão ca, chuẩn bị đi nhé! Cầu Cầu trong trạng thái Tử Dục Ngân Long vỗ cánh mạnh phóng vút lên trên trời cao.

Sau khi cất cánh. cầu cầu nở một nụ cười giải thoát.

Nhưng mà rất nhanh, nụ cười của cầu cầu nhanh chóng tắt ngúm.

- Ấy. ấy. Các người chờ ta với!

Lúc Cầu Cầu phóng vút lên khỏi thành Lai Nhân thì trong thành cũng phóng lên một con cự long. Con cự long này có lớp Vảy màu bạch ngân.

- Ra là tiểu Ngân. Ta sao lại quên con bé được nhỉ.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ đầu, hưng phấn quá cho nên quên bén mất vị hôn thê của Cầu Cầu—tiểu Ngân.

Giữa không trung. khoe miệng cầu cầu run rẩy. Không nghĩ tới nàng phát hiện ra.

Nhưng mà cầu cầu vẫn dừng lại chút để cho tiểu Ngân đuổi theo kịp.

Cầu Cầu cũng rất thật thà, dầu sao vụ rắc rối này cũng có Cao Lôi Hoa gánh rồi. Cao Lôi Hoa không vội, cầu cầu vội làm gì.

Cứ như vậy. hai con cự long, một con ánh kim. một con ánh bạc nhanh chóng bay về thành Quang Minh.

- Lão ca. Tĩnh Tâm biết nàng có từ khi nào thế? Lão Cao khan trương hỏi:

- Đã lâu chưa, bụng lớn bao lăm (ko hiểu) rồi? Thân thể Tĩnh Tâm có khỏe không? Nàng có thoải

mái hay không vậy? Có hay bị mấy triệu chứng buồn bực gì hay không??

Lão Cao như khâu súng máy lên đạn, bắn một phát là cả loạt đạn bay ra, trong lúc vội vàng dùng luôn một số thuật ngữ trên Trái Đất hỏi Nguyệt Hoa

Thiên tới...

- À, có lẽ là tầm một tháng trước! Nguyệt Hoa Thiên rất kiên nhẫn giải thích nói:

- Hình như là hôm hôn lễ ở dưới đáy biển thì phải, lúc ấy chú em với Tĩnh Tâm... hì hì. chú em để cho Tĩnh Tâm mấy mầm móng ý

- Nhưng mà có lẽ hơi sớm. Nguyệt Hoa Thiên nói:

- Ta đoán ngày sinh lẽ ra còn rất xa. Chú em có biết bộ tộc người cá chúng ta mang thai chỉ có hai tháng không?

- Sinh? Mau sinh vậy sao?

Bàn tay Cao Lôi Hoa xoa đi xoa lại không ngừng. Sau đó đứng dậy, đi đi lại lại trên lum

Cầu Cầu đây bát an.

- Sinh sớm vậy thì thành sinh non mất rồi. Tĩnh Tâm có bị mệt gì hay không ta. Lão Cao lo lắng đi đi lại lại.

- Còn nữa, có lẽ sinh đứa nhỏ xong phải lo tắm rửa cho Tĩnh Tâm một chút mới được. Lão Cao trầm nghĩ. Thói quen nghề nghiệp, từng phục vụ cho những người phụ nữ mang thai, Cao Lôi Hoa nhanh chóng lên thực đơn phục vụ người có mang. Đủ loại thực đơn từ các quốc gia khác nhau xuất hiện trong đầu Cao Lôi Hoa.

- Không cần sắp như vậy đâu, Tĩnh Tâm chỉ là cảm thấy mình sinh sớm thôi. Nói không chừng còn không có đâu.

Nguyệt Hoa Thiên trấn an Cao Lôi Hoa.

- Hic. Lão ca, em thật sự là thằng vô dụng mà. Cao Lôi Hoa đi đi lại lại một lúc. đột nhiên mắng mình.

- ???

Nguyệt Hoa Thiên cũng bị một câu nói đó của Cao Lôi Hoa mà suýt bị hôn mê.

- Tĩnh Tâm mang thai cả tháng mà em lại không biết một cái gì cả. Cao Lôi Hoa đặt móng gối xuống:

- Lão ca. em có phải là một thằng khốn nạn không?

- Không có quan hệ gì cả chú em không cần sợ. Ta nghĩ Tĩnh Tâm cũng không có trách cứ gì chú em đâu. Tuy rằng chú em đúng là thằng khốn nạn thật. Tĩnh Tâm mang thai lâu như vậy mà cũng không biết gì cả. Cả ngày cứ chạy lăng xăng ngoài đường. Chú em nghĩ lại mình đi. mới đi về từ thần giới được mấy hôm lại chạy đi ở lan (chịu) rồi. Nhưng mà chú em cũng đừng lo quá, với tính cách của em gái anh đây thì con bê không có trách chú đâu. Hề hề!

Nguyệt Hoa Thiên vỗ vỗ Cao Lôi Hoa.

Nguyệt Hoa Thiên có lẽ không biết. Mấy câu này của Nguyệt Hoa Thiên càng làm cho lão

Cao cảm thấy mình khốn nạn thật! Có lẽ, Nguyệt Hoa Thiên cố ý nói

cũng nên

- Lão ca. giờ là lúc nào mà lão còn suy nghĩ mấy thứ vớ vẩn này hả. Đột nhiên cầu cầu ở dưới mở miệng nói:

- Việc của lão bây giờ là nhanh chóng ở bên cạnh chị dâu Tình Tâm đi.

- ừ, đúng. đúng vậy!

Cao Lôi Hoa gật đầu. Đây là lần đầu tiên Cao Lôi Hoa trải qua chuyện này, hiên nhiên có chút luống cuống tay chân.

- Ta giúp lão nhanh đến nơi nhé!

Cầu Cầu cười. cũng không thấy cầu cầu có động tác gì. không gian trước mặt cầu cầu đột nhiên sinh ra một trận ba động. Một khe nứt không gian xuất hiện phía trước cầu cầu.

- Mục tiêu. Quang minh đế quốc, đế đô.

Cầu Cầu chở Cao Lôi Hoa cùng Nguyệt Hoa Thiên, nhanh chóng lao vào trong thông đạo. cùng Cao Lôi Hoa hợp hai thành một, từ một góc độ nào đó. Cầu Cầu cũng là một vị thần vương.

- Chờ, chờ ta.

Ở phía sau Cầu Cầu. Bạch Ngân long cũng nhanh chóng đâm thẳng vào thông đạo, đuổi theo Cầu Cầu.

LÚC Cao Lôi Hoa trở về gần Quang Minh đế quốc thì trời cũng gần sáng.

Môi khi nhìn Quang Minh đế đô, Cao Lôi Hoa không khỏi không cảm thán. Lúc này, đế đô đã không hề có dấu vết hư hại do lần cầu cầu phản nộ thôn phê.

Đây chính là năng lực của Sáng Thế thần.

Cho dù lúc ấy đế đô bị Cầu Cầu hủy diệt sạch sẽ trong lúc tẩu hỏa nhập ma. Nhưng mà dưới mầm móng chữa trị mà Sáng Thế thần đưa cho tứ đại thần vệ, đã khôi phục lại nguyên vẹn Quang Minh đế đô. Nên không phải từng chứng kiến cảnh này. chắc không gì nghĩ qua tòa đế đô náo nhiệt này đã từng bị một lần hủy diệt. Về tới cửa nhà, tim của Cao Lôi Hoa như con nai con hoảng cử nhảy lên bất an không ngừng.

Cầu Cầu một lần nữa biến trở lại thành Hoàng Kim Slime. Ngồi xỏm trên vai Cao Lôi Hoa. Bạch Ngân long cũng hóa thành cô bé váy tím đi theo sau Cao Lôi Hoa.

- Chú em đi vào trước đi. Nguyệt Hoa Thiên tạo dáng, hất mái tóc vàng lên, cầu cầu cùng Ngân nhìn nhau, nhanh chóng lui ra phía sau đi cạnh Nguyệt Hoa Thiên. Để cho Cao Lôi Hoa một mình đẩy cửa vào.

- Cạch!

Cửa không khóa. Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

- Ba ba - mẹ ơi ba về

Cửa chính vừa mới mở, một cô bé có đôi cánh rồng màu lam dài đã nhanh chóng bay ra ôm lấy Cao Lôi Hoa, chui lòng Cao Lôi Hoa liền.

- Là tiểu Kim Toa Nhi à.

Cao Lôì Hoa tiếp được cô bé bay đến, ôm cô bé lên. thơm vào má cô bé nụng một cái.

- Tiểu Kim Toa Nhi sao biết ba về thế? Lão Cao nhẹ giọng hỏi.

I

- Vâng. Kim Toa Nhi từ lúc mới mờ sáng đã đứng ở ngay cửa chờ ba về nè. Bác Nguyệt Thiên Hoa Thiên có nói qua. Hôm nay sẽ đem ba về cho mẹ mà. Tiêu Kim Toa Nhi nũng nịu nói thắm:

- Ba mau vào đi. mẹ ở trong chờ ba lâu lắm rồi đó!

- Tĩnh Tâm chờ ở trong?

Lão Cao lập tức vội vàng đứng dậy. Hân ôm chặt tiêu Kim Toa Nhi. Đi nhanh vào nhà.

Trong tay nàng là bé Rudolph, bàn tay mềm mại của n bùn đất của Rudolph.

Trong viện. lúc này một thân hình dài mảnh mai đang đứng quay lưng với Cao Lôì Hoa, làn gÌÓ khẽ thôi mái tóc xanh lam phát phới

Hình như nghe thấy tiếng bé Kim Toa Nhi gọi nên nàng quay đầu nhìn ra cửa. Bởi vì bé Kim Toa Nhi là người đứng chờ nên bé là người biết đầu tiên mà...

- Tĩnh Tâm.

Lúc Tĩnh Tâm quay đầu nhìn về phía hân. Cao Lôì Hoa đột nhiên cảm thấy chân tay luống cuống hân lên. Loại cảm giác này. Cao Lôì Hoa sau lại mỗi lần nhớ lại vẫn cảm thấy buồn bua

- A.

Mắt Tĩnh Tâm nhìn về phía Cao Lôì Hoa. trong đôi mắt xanh dương ấy lộ ra ý cười thản nhiên. Con mắt xanh dương ấy bình tĩnh êm ả như đại dương mênh mông.

Chỉ một ánh mắt mà đã khiến cho lão Cao cảm thấy mình như tìm được bên đô trong con Bảo táp, nói cỏ về khoa trương, nhưng đó chính là lão Cao lúc này.

Nhìn thấy con mắt xanh dương của Tĩnh Tâm dịu dàng nhìn mình. Nhưng bất an. lo lắng trong lòng Cao Lôì Hoa bỗng không cánh mà bay, lúc này. lão Cao cực kỳ bình tĩnh.

- Trờ về rồi sao?

Tĩnh Tâm nhỏ giọng nói.

Cao Lôì Hoa gật đầu, đi về phía Tĩnh Tâm. Đồng thời, hân chuyên mục tiêu nhìn, bụng của Tĩnh Tâm. Nhìn chỗ đó hơi nhô lên. Cao Lôì Hoa cảm thấy hạnh phúc nhất trên đời là ở đây, cần gì đi kiếm cho xa xăm cơ chứ

- A. ba hả, là con. Nguyệt Hoa Thiên đây. Em về vừa về đó.

Ngoài cửa lớn, Nguyệt Hoa Thiên nắm lấy một khối tinh thạch liên lạc. Cúi đầu nói với tinh thạch không ngừng.

Tiểu Ngân cùng cầu cầu tò mò ngồi xôm bên cạnh Nguyệt Hoa Thiên,

nhìn tinh thạch trên tay Nguyệt Hoa Thiên.

Long tộc đối với mây thử sáng lấp lánh. tỏa sáng lờ lờ gì đó đều cảm thấy hứng thú vô cùng, ngay cả câu cầu hóa thành long cũng không ngoại lệ.

Nguyệt Hoa Thiên đặc ý đùa nghịch khối tinh thạch đặc biệt này, cái này là một trong những thứ Nguyệt Hoa Thiên nghiên cứu gần đây thành công nhất. Công dụng của nó như một chiếc bộ đàm trên Trái Đất, mặc dù còn chưa đủ trình so cơ với điện thoại.

- Hắn đã trở lại? Không sai. cuối cùng đến kịp vào buổi sáng. Tốt lắm, ta và mẹ con mai đến.

Bên kia vang lên giọng nói Ồm Ồm của Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên:

- đúng rồi, em rể ngươi có biết tộc người cá chúng ta sinh con là đẻ trứng không?

- Cái này, có lẽ chú nó biết Nguyệt Hoa Thiên nói:

- Mà cái này là kiến thức phổ thông mà, ngay cả đứa trẻ cũng biết cá đẻ trứng mà...

- ờ, nếu biết rồi thì tốt. Để mai ta dạy cho nó biết làm một người đàn ông tộc nhân ngư chúng ta phải biết làm gì...

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nói

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 412

Chông Áp Trứng Là Việc Rất Thần Thánh.

Càng gần đến ngày mồng tám tháng tám, thì tất cả cường giả trên đại lục này càng điên cuồng. Bởi trong tòa tháp Babel đó là một nơi khiến bọn họ mong chờ, có thể là thần khí, có thể là tuyệt kỹ thế gian hiếm có... Tóm lại, tháp Babel là một nơi tràn đầy bí ẩn, càng bí ẩn, con người lại càng tò mò xông vào đó...

Chiếm cứ mọi phương trên đại lục, từ ma thú đến đám người bị ma hóa đều háo hức trông chờ ngày tháp Babel xuất hiện. Bởi trong tay bọn họ là một thứ giống viên sạch của người bình thường nhưng đó là chìa khóa để vào tháp Babel. Đối với bọn họ thì việc vào tháp Babel đã có thể nói là tình thế bắt buộc.

Ngoại trừ hai thế lực hùng hậu là ma thú và ma hóa thì còn một số thế lực nhỏ khác. & Những thế lực này trông chờ ngày mồng tám này để xin chén canh húp.

Đáng tiếc, không một gì nghĩ đến việc chiếc chìa khóa là hàng dỏm nên CŨNG không có gì phát hiện ra hàng dỏm này.

Mà lúc này, người cầm chìa khóa thật là Cao Lôì Hoa thì đang làm gì? ở đâu?

Tờ mờ sáng thì Cao Lôì Hoa đã mò về đến đế quốc Quang Minh. Nhanh chóng đi về nhà.

Mà từ lúc lão Cao về thì nguyên ngày đó Tĩnh Tâm đều trong trạng thái nằm trên giường.

Tất nhiên, mọi người đừng có hiểu lầm nhé. Dù sao thì Tĩnh Tâm đang mang thai, dù lão Cao có thèm khát thế nào thì tại lúc này không dám nhất trụ kinh thiên lạch khe tìm suối đâu. Dù sao Cao Lôì Hoa không phải cầm thú. Nhưng mà không hiên sao lão Cao lại đặc biệt không hề có khả năng kiềm chế trước Tĩnh Tâm. Thường thường chỉ cần một cái động tác nhỏ của Tĩnh Tâm đều làm cho lão Cao nhận nhạo cả lên giống như bây giờ...

Cho nên cả ngày Tĩnh Tâm ở trên giường đều là do lão Cao quan tâm quá mức thôi. Bởi trong mắt lão Cao, Tĩnh Tâm lúc này (mang thai) giống y hệt một con búp bê thủy tinh. cực kỳ mỏng manh dễ vỡ. lão Cao không muốn

Tĩnh Tâm phải chịu bất kỳ thương tổn nào.

Cho nên, Tĩnh Tâm đành phải nghe theo lời Cao Lôi Hoa, cả ngày nằm ở trên giường hạnh phúc hưởng thụ chế độ đãi ngộ của vua chúa.

Lão Cao lại cho rằng ngoại trừ những việc sinh lý bình thường thì phụ nữ mang thai phải hạn chế vận động tối đa (Hic. quan điểm có phần sai lầm). Cho nên từ A đến z lão Cao đều tự tay hầu hạ Tĩnh Tâm.

Lão Cao bung một tô cháo đến cạnh giường. Mấy đứa nhô đều vây quanh lão Cao, tất cả đều muốn xem ba chăm sóc cho mẹ như thế nào...

- ừ.

Tĩnh Tâm nhận tô cháo mà Cao Lôi Hoa đưa cho. sau đó múc cháo

- Tĩnh Tâm. cháo còn nóng nà, cẩn thận khỏi nóng nhé! Lão Cao khẽ đưa tô cháo cho Tĩnh Tâm.

Cao Lôi Hoa ngồi bên, yên lặng nhìn Tĩnh Tâm. Kỳ thật đôi lúc chỉ cần ngồi yên Lặng nhìn người yêu mình được quan tâm cũng là một hạnh phúc rất lớn rồi.

Có lẽ là do bị sợi tóc che mắt. Tĩnh Tâm nhẹ nhàng buông thìa cháo, bàn tay mềm mơn trớn mái tóc.

Nhất thời. lão Cao nuốt một ngụm nước bọt. Chỉ một động tác nhỏ thôi mà khiến lão Cao hấn... Hic, không NGỜ định lực của mình lại kém thế. mới vậy mà đã động xuân tâm rồi. lão Cao không khỏi cảm thán.

Một vị chương quản lô điện từng lạnh LỪNG vì bao nhiêu đóa hoa xinh đẹp của các nước trên thế giới dưới những tia sét của mình bây giờ đã đi đâu rồi...

- Ai ta?

Lão Cao quay đầu hỏi to. Làm lão Cao mất hứng - đang cảm thấy yêu thương dạt dào mà...

- Là ta, Nguyệt Hoa Thiên.

Ở dưới cửa vang lên tiếng của ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên.

- Là chú Nguyệt, con đi mở cửa.

Vừa nghe tiếng của Nguyệt Hoa Thiên, tiểu Kim Toa Nhi nhí nhảnh nhảy khỏi giường nhanh chân chạy đi mở cửa.

- Ha ha. buổi sớm tốt lành bé Nhi ha.

Nguyệt Hoa Thiên cười lớn, bước nhanh vào bên trong phòng.

Vừa vào phòng, Nguyệt Hoa Thiên nhìn Cao Lôi Hoa cười hề hề:

- Lôi Hoa, buổi sớm mạnh giỏi chứ.

- Buổi sớm mạnh giỏi anh vợ. Sao vậy. chưa gì mà sáng sớm nhìn mặt cười không có ý tốt rồi.

Cao Lôi Hoa cười đáp.

- Hề hề. Lôi Hoa. Mẹ với ba đã tới đó.

Nguyệt Hoa Thiên cười hề hề. Đồng thời đưa tay chào Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm gật đầu.

Ba với mẹ đến đây? Hai người bọn họ đến khi nào thế?

Cao Lô Hoa hỏi. Nêu hai người mà đến thì cơm trưa phải chuẩn bị tốt mới được.

- Hè hè. mới đến thôi. Nguyệt Hoa Thiên cười hè hè. ghé gần tai lão Cao nói:

- Ba còn nói riêng với anh. ông ấy muốn truyền thụ cho chú một số kỹ năng mà dân ÔNG nhân ngư tộc phải học đó.

- Thứ mà con trai tộc nhân ngư phải học? Ha ha. ông có nhầm không đó. em đâu phải dân ông con trai tộc nhân ngư..

Lão Cao cười nói

Kẹt

Đúng lúc đó, cửa phòng bị đẩy vào...

Người đầu tiên bước vào là một người có thân hình thon dài, một mái tóc xanh như đại dương uốn lượn như dòng thác xòa vai. con mắt màu lam ôn nhu. Làm người ta khó quên là nụ cười đặc biệt nghiêng nước nghiêng thành trên khuôn mặt đó.

Bà mẹ vợ Tĩnh Âm. Năm tháng trôi qua vẫn không để lại chút vết tích nào trên khuôn mặt bà. Nếu không phải đã biết trước thì có lẽ ai cũng tưởng bà ấy là Tĩnh Tâm, và có khi nếu cả hai đứng cùng chỗ lại nhầm chị em sinh đôi cũng nên.

Vừa vào cửa, ánh mắt của bà nhìn vào cái bụng đang nhô lên của cô con gái diệu Tĩnh Tâm nằm trên giường. Ánh mắt không hề dời đi.

- Khụ khụ.

Sau lưng mẹ vợ tất nhiên là bố vợ Nguyệt Chấn Thiên, ông bố vợ đang bế kết tinh tình yêu của Thú Thần và Vong Linh nữ thần—Bảo Bảo.

- gì nói người không phải nam nhân tộc nhân ngư hử? Nguyệt Chấn Thiên khó chịu nói:

- Người cưới con gái Tĩnh Tâm của ta. người cũng được coi là một nửa nam nhân hải tộc rồi.

- Buôi sớm tốt lành ba ba.

Bảo Bảo trong tay Nguyệt Chấn Thiên vươn tay đòi Cao Lô Hoa bế.

- Khỏe nha!

Cao Lô Hoa lại gần bế lấy Bảo Bảo. Sau đó thì hôn vào má cô bé một cái.

- Hi hi.

Bảo Bảo ôm Lô Hoa cười không ngừng.

- Máy ngày không thấy. Bảo Bảo nhà ta lớn không ít nha. Cao Lô Hoa nâng Bảo Bảo lên:

- Nặng lên nài nè!

- Hi hi, đúng rồi. Ba ba. Con mắt màu đen của Bảo Bảo tràn đầy giao hoạt

như tiểu hồ ly:

- Ông ngoại biết con không phải từ trong bụng mẹ Tĩnh Tâm chui ra -
- ừ. Gì? Ác.

Cao Lôi Hoa nghe nói như thế thì mặt đanh lại như đá.

- Đừng sợ thế chứ con rể. Chuyện này ta biết lâu rồi. Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nhẹ nhàng lắc đầu:

- Người với Tĩnh Tâm cũng thật là. Làm ta làm ông nội hờ bấy lâu. Nếu không phải lúc ở đây tiểu Bảo Bảo nói với ta chắc ta cũng không biết, cứ tưởng nó là con hai đứa. Thật đúng là...

- Hi hi.

Lão Cao cười bó tay, xem ra Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên đã biết Bảo Bảo không phải con ruột của hắn và Tĩnh Tâm. Nhưng theo giọng điệu của ông ấy thì có vẻ cũng không trách mắng gì, lão Cao cũng đỡ lo.

- Nhưng mà cũng tốt. người coi như là không chịu thua kém. Cuối cùng cũng làm bụng Tĩnh Tâm to lên. Cho nên ta tha thứ cho người đó.

Nguyệt Chấn Thiên vỗ vỗ vai Cao Lôi Hoa. Xem ra nguyên nhân mà lão tha thứ cho lão Cao là CÔNG lao lão Cao ngày đêm cày cấy trên người Tĩnh Tâm, làm bụng Tĩnh Tâm phình lên.

Lão Cao gãi đầu cười bó tay tập hai. nghe giọng điệu của bà vợ thì hình như ÔNG rất thích có người làm con gái ông phình bụng thì phải, bó tay toàn tập?

- tốt lắm. tốt lắm. Không cần nói nhiều. Cao Lôi Hoa, giờ ta sẽ truyền thụ cho người một số kiến thức cần biết của nam nhân Hải tộc.

Lúc này. Nguyệt Chấn Thiên kéo Cao Lôi Hoa sang một bên hỏi nhỏ:

- Cao Lôi Hoa. bộ tộc nhân ngư chúng ta có khác biệt rất lớn với con người các người, người có biết không?

- Vâng. Biết! Nhân ngư có cái đuôi!

Cao Lôi Hoa gật đầu. Trong suy nghĩ của lão Cao thì tộc nhân ngư với nhân loại chỉ khác nhau cái đuôi cá. Đặc biệt đuôi màu xanh lam của Tĩnh Tâm. nó làm Cao Lôi Hoa tiêu hồn, sung sướng mê mẩn.

- Không; không phải cái đó. Ý ta là trẻ em mới sinh có gì khác nhau cơ.

Nhìn vẻ mặt cười cười bay bổng tận trời mây của Cao Lôi Hoa, Nguyệt Chấn Thiên có ngu cũng biết lão Cao đang nghĩ gì. Gân trán Nguyệt Chấn Thiên nổi lên xanh lè...

- ồ. cái này thì con bó tay. Lão Cao lắc đầu chịu thua.

- Mỹ nhân ngư chúng ta đẻ trứng. Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nói:

- Cho nên, Tĩnh Tâm sinh con sẽ đẻ trứng.

Không cho Cao Lôi Hoa kịp nói gì. Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nói nhanh.

- Để làm một ông bố chuẩn của tộc nhân ngư, thì lúc này ta phải dạy cho người mấy chuyện mới được.

Đột nhiên Nguyệt Chấn Thiên nghiêm túc vạ phần. Nói:

- Ta muốn dạy ngươi. chuyện thứ nhất, cũng là chuyện quan trọng nhất của nam nhân nhân ngư! Chuyện này liên quan rất lớn đến đũa nhỏ!

- Chuyện gì?

- Ta muốn dạy cho ngươi biết thế nào là "phu đàn." (Chông áp trứng) Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nghiêm túc nói.

Nghe có liên quan đến con mình. nhất thời Cao Lôi Hoa khẩn trương nhìn Nguyệt Chấn Thiên nghiêm túc.

- Phu đàn?!

Giọng nói như hóa đá, cả người Cao Lôi Hoa cứng đờ như cục đá. Lúc này hần hoài nghi tại mình bị bênh.

- Hừ hừ. đúng vậy. Những đũa nhỏ tộc nhân ngư sinh ra đều là trứng? do đó đều được những ông chồng nhân ngư tộc khe khẽ nở ra! Nguyệt Chấn Thiên hừ hừ hai tiếng.

- Lão ba. Chẳng lẽ - hồi xưa Tĩnh Tâm cũng do ba khe khẽ sao? Cao Lôi Hoa nuốt ngụm nước miếng, nhỏ giọng hỏi.

- Nói thừa. nếu không phải ta chịu biết bao khổ sở khe khẽ bảy bảy bốn chín ngày thì làm gì có Tĩnh Tâm mà làm vợ cho ngươi hả!

Vừa nói tới việc này, vẻ mặt Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên đầy kiêu ngạo nói:

- Nói cho ngươi, ta nhìn vậy thôi chứ đạt kỷ lục người chồng khe khẽ trứng lâu nhất trong tộc từ trước đến nay đấy! Ước chừng bảy bảy bốn chín ngày trời đó!

- Lại nói tiếp, cái con bé Tĩnh Tâm này cũng thật là bướng bỉnh. Mấy đũa nhỏ khác nhiều nhất chỉ có ba mươi ngày là lo chui ra rồi. con bé này lại ở lý làm ta khe khẽ đến bốn mươi chín ngày trời.

Nghe thấy ba mình nói, mặt Tĩnh Tâm đỏ như táo chín.

Mà một bên, lão Cao đậm chất vô lại nghĩ đến cảnh tượng bố vợ Nguyệt Chấn Thiên ngồi khe khẽ trứng bốn mươi chín ngày. Cứ nghĩ đến cảnh tượng ông bố vợ ngồi xồm ắp trứng, lão Cao lại cảm thấy cười đau ruột.

- Ha ha.

Lão Cao vô lương nơ nụ cười.

Nhưng ngay sau đó, Cao Lôi Hoa lập tức cười không nổi. Bởi vì. hần nghĩ tới chính mình.

- Chẳng lẽ - ta cũng phải khe khẽ trứng?! Lão Cao yếu ớt hỏi một câu.

- Nói thú vị thế!

Nguyệt Chấn Thiên hung hăng nói:

- Ngươi không khe khẽ. chẳng lẽ còn muốn ta khe khẽ thay

- Nhưng dù Tĩnh Tâm là nhân ngư nhưng ta cũng là nhân loại mà. Cao Lôi Hoa nói đầy yếu ớt:

- Con của ta còn không biết có phải sinh trứng hay sinh con nữa mà!

- Hừ hừ. Sinh con ra hả? Người đừng có mơ đẹp giấc thế chứ! Vốn, lúc đầu ta cũng nghĩ đến tình huống người không phải nhân ngư tộc. Cho nên Tĩnh Tâm sinh con ra có khả năng giống nhân loại đẻ con. Dù sao nhân loại cùng nhân ngư tộc lâu rồi cũng không có cặp nào lấy nhau sinh con nên ta cũng không biết trước tình huống đứa nhỏ đó thế nào...

Nguyệt Chấn Thiên cười lạnh, nói:

- Cho nên. ngay từ đầu ta mới nghĩ con của gã Thần Thú với Vọng Linh nữ là con của người. Bởi vì ta còn tưởng rằng con người không cần khe khê.

- Thì đó. loại khả năng này. chẳng lẽ không xuất hiện sao? Lão Cao ôm tia hy vọng cuối cùng hỏi:

- Con ta chẳng lẽ không đẻ ra là con được sao?

- Tuyệt đối không!

Nguyệt Chấn Thiên chắc như đinh đóng cột nói:

- Bởi mãi về sau ta mới phát hiện ra một bí mật, đó là mỹ nhân ngư không thể đẻ con mà chỉ có thể đẻ trứng, bởi vì kết cấu cơ thể của mỹ nhân ngư khác xa với kết cấu cơ thể của nhân loại ở bộ phận sinh con, do đó - chỉ có thể đẻ trứng!

- Đừng có mà ôm cây đợi thỏ nữa con à!

Nguyệt Chấn Thiên không chút do dự đã kích tia hy vọng của Cao Lô Hoa.

- Đi theo ta. giờ ta sẽ bày cho người biết lúc khe khê trứng làm cách nào để duy trì nhiệt độ của trứng

- Phu đàn.

Đầu lão Cao quay cuồng vì hai chữ này.

Nhưng rất nhanh, lão Cao nghiêng rằng, ra sức lắc đầu.

- Áp thì khe khê! Sợ cái gì! Tất cả vì tương lai con em chúng ta. Lão Cao cố gắng tự thôi miên chính bản thân mình nói:

- Áp thì khe khê. tốt xấu gì thì ta cũng là người đàn ông đầu tiên của nhân loại áp trứng sinh con...

Nhưng nói thì nói thế. chứ mỗi lần nghĩ đến cảnh khe khê trứng, lão Cao lại nghĩ đến con gà trống khe khê trứng ở quê nhà. nghĩ vậy, lão Cao cảm thấy ớn lạnh.

Nhưng dù vậy, nghĩ đến con mình, dù có mất mặt, ngại ngùng cùng phải cố gắng thôi. Lão Cao đành nghiêng rằng khê nhận.

- Không nghĩ nhiều nữa. Phu đàn thôi mà, không phải đều vì thế hệ sau sao. Đây là chuyện rất ư là thần thánh!

Nguyệt Chấn Thiên mặc kệ cái bộ dạng người 20 của Cao Lô Hoa, kéo lê hần mà nói:

- Vào phòng đi. ta sẽ dạy người lúc khe khê nên duy trì nhiệt độ như thế nào!

Sau đó - Cao Lô Hoa cứ như vậy bị Nguyệt Chấn Thiên kéo vào phòng.

- Là một chuyện rất thần thánh!
Lão Cao kiên định thì thâm

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 413

Thực Hành.

CÓ người đã nói ÔNG trời luôn cố ý vô tình. lâu lâu ném cho người một cái bắt NGỜ. Mà cái bắt ngờ đó có khi lại làm người ta sung sướng, có khi lại làm người ta đau khổ. Tất nhiên. : ngoài hai loại đó thì còn loại nửa sướng nửa đau.

Tĩnh Tâm nhìn Cao Lôì Hoa bị ba kéo đi thì ngồi trên giường cười khẽ.

Sau khi cười xong, tay nàng nhẹ nhàng mơn trớn bụng mình.

- Thật sự là cái tên ngốc mà. Mẹ vợ Tĩnh Âm cùng khê cười nói.

- Vâng.

Tĩnh Tâm gật gật đầu, trong mắt nàng ánh lên hạnh phúc không từ nào tả được.

- Mẹ ơi! Mẹ sẽ sinh em bé sao?

- ừ!

Tiểu Kim Toa Nhi nhào người lên giường cạnh Tĩnh Tâm, ánh mắt cô bé nhìn chăm chú vào bụng Tĩnh Tâm. Ở bên cạnh là cô bé Mộng Ti, hai búp bê dễ thương giống nhau như đúc nhìn chăm chú vào bụng Tĩnh Tâm.

- Vậy mẹ sinh cho bọn con một em trai nhé. nhưng đừng giống như bé Rudolph lười biếng, ăn rồi chỉ biết ngủ cả ngày không à. Mẹ sinh cho con một em trai hoạt bát được không?

Tiểu Kim Toa Nhi như một tiểu quý. đưa tay chỉ vào bé Rudolph đang ngủ say trong nôi:

- Giống như bé Rudolph không vui chút nào cả.

Ngồi ở bên cạnh Tĩnh Âm. Bảo Bảo cũng phụ họa.

- Rudolph đúng là lười, cả ngày ngủ đến mười tám tiếng luôn.

- ừ.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng lên tiếng, cười thực ngọt, thực mê người. Nếu lúc này Cao Lôì Hoa

không có bị Hải hoàng dắt đi. phòng chừng đồng chí Cao Lôì Hoa đã biến thành một loại

cầm thú gì gì đó. hung hăng nhảy vào phanh

- Tĩnh Tâm. Thần cách Băng Tuyết không gây ảnh hưởng với thân thể của

con chứ. Nhìn Cao Lôì Hoa bị dất đi xa, Tĩnh Âm sờ bụng con mình nhẹ hỏi.

- Dạ, không cò việc gì. Tĩnh Tâm nhẹ giọng đáp.

- Con gái, con à nha.

Tĩnh Tâm đưa tay nhẹ ấn bụng mình. Cúi đầu trầm mặc không nói.

Tĩnh Âm bắt đắ dĩ vỗ vỗ Tĩnh Tâm. biết tính cách con gái mình không bao giờ muôn làm khó cho người đần ÔNG của mình:

- Có con mà cũng không nói cho cái thằng ngốc Cao Lôì Hoa kia một tiếng. Đã vậy còn mạo hiểm dung hợp thần cách Băng Tuyết nữa chứ, cái thằng đó cũng thật là, lúc nào không chọn, chọn đúng lúc con mang thai đưa thần cách cho con. Nêu đưa nhỏ mà có mệnh hệ gì, ta xem hấn muôn khóc cũng không nổi!

- Ai da.

Tĩnh Âm bắt đắ dĩ hít một hơi sâu thở dài, nhìn Tĩnh Tâm thì biết. Lờì của mình. nó có nghe đâu. Nhìn con gái diệu mà Tĩnh Âm thấy thương sao là thương. Có lẽ là vì từ nhỏ đã bị câm. cho nên lúc này dù có thể nói được, Tĩnh Tâm vẫn không có thói quen giải bày tâm sự của mình.

Cho nên đó cũng là một nguyên nhân mà Tĩnh Tâm không yêu cầu Cao Lôì Hoa làm cái gì cho mình.

Tĩnh Âm đoán đúng vậy. Tĩnh Tâm chưa từng yêu cầu Cao Lôì Hoa làm gì cho mình. Nhưng bà đã quên mất một khả năng. không phải Tĩnh Tâm không muốn yêu cầu mà Tĩnh Tâm thật sự không cần thêm gì.

Quên đi. mẹ cũng lười nói với con rồi. Tĩnh Âm bắt đắ dĩ:

- Cho dù con vì cái thằng NGỐC Cao Lôì Hoa đó mà suy nghĩ thì cũng nên nghĩ đến bản thân mình trước. Thân thể là của chính mình đó. Nếu con mà có chuyện gì? cái thằng ngốc đó mà không điên lên mới là lạ, do đó con cũng phải bảo trọng nghe chưa?

Tĩnh Âm cầm tô cháo đưa cho Tĩnh Tâm.

- Vâng!

Tĩnh Tâm gật gật đầu. Đưa tay nhận lấy tô cháo.

Nhưng mà. lúc nhận lấy tô cháo. nàng không ăn mà khẽ nhẩn mày, tay ôm bụng.

Không gì nghĩ đến, hôm nay, ông trời lại cho lão Cao một phen thu hoạch ngoài ý

Đôi mi thanh tú của Tĩnh Tâm hơi nhúu. Miêng khề rền nhỏ.

Ưm

Hải mẫu Tĩnh Âm để tâm lập tức đây cửa gọi ngay

Bên kia, tại một góc của hoa viên sau nhà.

Mông lão Cao đang ngồi lên trên một quả trứng trắng. Ước chừng to bằng nắm tay. Đương nhiên, quả trứng này cũng không phái là trứng thật. mà đây chỉ là một hòn đá tạo thành mà thôi. Mà lúc này, lão Cao đang lấy tư thế ngồi xôm ngồi lên viên đá này.

Nếu để cho cường giả trong thiên hạ biết thân vương lại như con gà trống ngồi xôm khe khẽ trứng thì có lẽ trở thành một câu chuyện cười xuyên đại lục!

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên ngồi cạnh Cao Lô Hoa, tuy nhiên ÔNG lại rất thoải mái thưởng thức thỉnh thoảng tán gẫu với Cao Lô Hoa vài câu.

- Cao Lô Hoa, nghe nói ngươi về lúc đêm?

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên thư thái làm ngậm trà hỏi.

- Vâng ạ!

Cao Lô Hoa trả lời mà không hề có chút sức lực.

- Chắc chắc, ngươi thực may mắn. cũng may mà đêm qua ngươi về, nếu sáng nay mà không có mặt thì. hề hề!

- Chờ chết?

Lão Cao lau mồ hôi. Khó trách ngày hôm qua ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên nói nếu sáng

mai không về kịp thì sau tin tốt sẽ là tin xấu. Thì ra là mẹ vợ uy hiếp đây

Chưa đầy một giây sau

- Lão ba. Cái này cũng quá, mông ta khó chịu quá.

Lão Cao nói.

- Tốt lắm. tốt lắm! Cao Lô Hoa ngươi rất có tư chất khe khẽ trứng; nhìn xem, tư thế của ngươi thật chuẩn! Nhưng mà, đáng tiếc.

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nói tiếp:

- Ngươi không có đuôi như tộc người cá - không biết đến lúc đó có khe khẽ được không nữa!

- Lão ba. Chẳng lẽ ta không cần ngồi xôm thế này cũng không khe khẽ được trứng sao? Cao Lô Hoa hỏi đầy yếu ớt:

- Ôm vào lòng khe khẽ không được à?

- Ta cũng không biết ôm vào lòng có được không nữa.

Thật lâu sau. Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên ngắc đầu trả lời:

- Bởi vì tộc nhân ngư chúng ta chưa có gì thử ôm trứng mà khe khẽ cả.

Câu trả lời của Hải hoàng chỉ có thể khiến cho lão Cao thành thật ngồi xôm lên tảng đá tập luyện...

Kỳ thật mà nói. Về việc ấp trứng thì lão Cao biết hơn ông bố vợ Nguyệt Chấn Thiên này rất nhiều. Cứ giống như là chim khe khẽ trứng thôi. lão Cao biết khi khe khẽ trứng thì nhiệt độ là quan trọng nhất. Chỉ có cam đoan phôi trứng có được nhiệt độ thích hợp cho sinh trưởng thì có thể dễ dàng khe khẽ ra được những chú chim, gà con khỏe mạnh. Mà nhiệt độ thích hợp nhất thường nằm trong phạm vi 35 - 40. 5". Trong đó có một số loài thì nhiệt độ lên đến 47 °C.

Nếu dùng kiến thức Trái Đất thì chỉ cần CUNG nhiệt độ ổn định - thích hợp thì trứng sẽ nở

Nếu là một quả trứng chim thì Cao Lô Hoa có thể sẽ thử nghiệm xem

hiệt độ của nó có giống trên Trái Đất không để khe khẽ. Nhưng lúc này có cho Cao Lôi Hoa mười là gan cũng không dám thử chứ đừng nói nghiêm ra gì.

Bởi chuyện gì có thể thử chứ chuyện này thì Cao Lôi Hoa thật không dám. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Bởi cái này không phải trứng chim, đó là trứng con của Cao Lôi Hoa!

- Quên đi. ta phải học tập ngồi khe khẽ thôi. Cao Lôi Hoa cười hề hề. nói.

Chi là lão Cao hẳn không biết mình vừa mới học thôi thì đã đến lúc thực hành rồi.

Học đi đôi với hành. Học hành mà

Nguyệt Nhị cười khe khẽ. Chậm rãi dạo trên đường phố thành Quang Minh. Bởi vì Cao Lôi Hoa bị Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên kéo đi học ấp trứng nên nhiệm vụ đi chợ búa nấu ăn hôm nay thuộc về Nguyệt Nhị. Đối với Nguyệt Nhị thì mấy chuyện này cũng bình thường. Lúc Cao Lôi Hoa đi vắng thì mọi chuyện trong nhà đều do Nguyệt Nhị cùng Tinh Tâm làm.

Ở trên vai Nguyệt Nhị. Hoảng Kim Slime cầu cầu có xu thế gật gù. cầu cầu rất bức mình. Khi này đang ngon siắc thì bị lão Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên lôi khỏi vai Cao Lôi Hoa. Sau đó bị ném cho Nguyệt Nhị.

Ngoài trừ Cầu cầu thì đằng sau Nguyệt Nhị là đồng chí Độc Giác thú bốn vó lẳng không.

Tinh Linh thần đối với cô nàng đồ đệ Nguyệt Nhị này cũng thật hào phóng. Từ con Độc giác thú háo ăn đến bộ sáo trang Tinh linh Thần cũng giao cho Nguyệt Nhị luôn.

- Sau món cá là món chân bò hầm. còn có rau cải xào...

Nguyệt Nhị cầm một cái thực đơn. Đây là thực đơn mà Cao Lôi Hoa ghi lại khi nấu ăn.

Nhớ tới lão Cao về nhà vào lúc này. khóe miệng của Nguyệt Nhị lại nở một nụ cười xuyên nắng. Một nụ cười làm bao anh nghiêng ngả.

Các Tinh Linh xinh đẹp đều thoát tục như vậy.

Sự xinh đẹp của các Tinh Linh luôn khiến cho con người nổi lòng tham.

Nhưng mà tại đây. Quang Minh đế đô này, thách ai dám động đến Nguyệt Nhị.

Ai cũng biết cô nàng Tinh Linh này không dễ mà chọc. Hơn nữa, đằng sau cô bé này có một cây cổ thụ hơi chắc đó. có gan thử sức với cây đó xem. coi đủ đô không?!

Lúc Nguyệt Nhị đi ra từ chỗ hay mua thịt thì Độc giác thú đằng sau cất tiếng hí vang.

Móng trước của Độc giác thú giơ cao rồi giẫm xuống đất liên tục: Nguyệt Nhị dừng chân quay đầu nhìn nó.

ĐỘC giác thú là một sinh vật đặc biệt. Chúng nó lây sự thuần khiết nổi danh đại lục. Nguyên nhân vì chúng nó thuần khiết cho nên rất miễn cảm với

nhiều thứ. Đặc biệt, con Độc giác thú sau Nguyệt Nhị đã vượt qua phạm trù siêu giai ma thú. Nó là thánh thú!

Anh mắt Độc giác thú nhìn chăm chăm phía trước Nguyệt Nhị. nơi có ba người đang đứng.

Cầm đầu là một gã thư sinh anh tuấn tóc vàng bơ. Ở trong mắt Nguyệt Nhị thì đó chỉ là một con người tóc vàng bình thường.

Nhưng ở trong mắt Độc giác thú thì rõ ràng người đó không phải là nhân loại! Ở trong mắt của Độc giác thú có thể thấy rõ. người này to cao như một ngọn núi nhỏ! Có một bộ lông màu vàng, chân như chân voi, đầu như đầu gấu, thân thì được vẩy như vẩy rồng bao phủ! Người này tất nhiên là - Hoảng Kim Bì Mông!!

Phía sau người dẫn ông tóc vàng này là một người xấu xí phía trên đầu có tám cái mụn to ời là to và một người gầy như cây lau.

Mà ở trong mắt Độc giác thú thì đó là một con chim chín đầu và một con á long— long hạt thú!

Đôi mắt với ba con ma thú này. Độc giác thú phát ra tiếng kêu bất an. Tuy nó là thánh thú. nhưng ba con này đã đạt đến độ thần giai, nó không thể đánh lại được ba tên này khi chênh lệch rõ rệt thế này.

- Ô. là Độc giác thú.

Hình như nghe Thấy tiếng hí của Độc giác thú. gã thư sinh Tóc vàng quay đầu nhìn về phía nó.

- Thiếu gia. ngày mùng tám tháng tám gần đến, chúng ta không còn thời gian. Chúng ta nhanh đến đế quốc Thú Nhân, không nên để ý đến đám này. Gã có tám cái mụn to nói với thanh niên tóc vàng.

- Ha ha.

Khóe miệng Hoảng Kim Bì Mông lộ ra ý cười:

- Đi? Vì cái gì phải đi? Ta còn muốn dạo chơi!

Nói xong, ánh mắt hắn chuyển từ Độc giác thú sang Nguyệt Nhị

Hai mắt Hoảng Kim Bì Mông sáng quắc lên.

Lúc này. trên trán của gã chỉ thiếu khắc hàng chữ: Ta là thâm tặc. ta là cầm thú!

- Không nghĩ tới, ở trong nhân loại lại có thể nhìn thấy một Tinh Linh xinh đẹp như vậy. Hoảng Kim Bì MÔNG liếm liếm khóe miệng.

- Muốn chơi sao?

Gã Long hạt thú như cây sậy cây lau bước lại gần Hoảng Kim Bì Mông nói khẽ với hắn.

Long hạt thú vừa dứt - Xoài!.

Long hạt thú quay đầu nhìn hướng tên bắn. phát hiện trên tay Nguyệt Nhị đang cầm một cây cung hình chữ thập!

Đây đúng là một bộ phận của Tinh Linh sáo trang—Cung Tinh Linh.

Hồ phụ vô khuyên tử. Nguyệt Nhị cũng không ngoại lệ

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 414

Cấp Độ Không Đại Biểu Tất Cả.

Long hạt thú Long Dịch kinh ngạc sờ vết máu trên gương mặt mình - hẳn tuyệt đôi không - ngờ một Tinh Linh yếu ớt như một con cừ non lại dám giương cung bắn hấn, nếu không phải hấn né nhanh thì mũi tên đó đã bắn nát cái đầu của hấn rồi!

—
- Thật sự là một con bé Tinh Linh đầy cá tính.

Ánh mắt Hoảng Kim Bi Mông nhìn Nguyệt Nhị cầm cây cung chữ thập. sau đó quay đầu nhìn vết máu trên mặt Long hạt thú Long Dịch nói.

- Kim, con bé này để cho ta xử đi!

Ánh mắt gã Long hạt thú Long Dịch gầy gò lóe lên sự âm độc. Hiên nhiên một mũi tên vừa rời của Nguyệt Nhị đã khiến hấn mất hết mặt mũi với hai người đi cùng mình:

- Dám làm nhục sự tôn nghiêm của ta, ta muốn dùng chính móng vuốt của mình xé xác con bé Tinh Linh này!

Hoảng Kim Bi MÔNG cùng con chim chín đầu nhún vai, khẽ lui về sau mấy bước.

Ở thế giới này. chuyện đánh nhau tại một phố xá đông đúc cũng không phải chuyện lạ gì. cho nên bàn dân thiên hạ thành đế đô Quang Minh lập tức biểu hiện ra tổ chất xem náo nhiệt của mình nhanh nhất, tốt nhất. Lúc Nguyệt Nhị vừa bắn tên thì cư dân xung quanh nhanh chóng như những con chim con thú bị tiếng súng đánh động mà tản đi xung quanh. Chưa đầy phút. đường phố đã im ắng hẳn. tốc độ né chuyện của dân đế đô thật nhanh mà. Tất cả bọn họ đều tìm nhưng ngôi nhà cao gần đó. hoặc đứng dưới ló, hoặc ở trên nhìn xuống bãi chiến trường chuẩn bị diễn ra. Có vẻ tất cả đều thích xem đấu trường kiểu La Mã đây!

Hoảng Kim Bi Mông thập phần vừa lòng với những biểu hiện của dân chúng. Hấn thích nhìn cái bộ dáng thất kinh. hoảng sợ của những người dân bình thường này. Điều này làm cho hấn có cảm giác mình ở trên một tầng cao của thế giới, mình rất vĩ đại!

Nhưng mà. hình như cả Hoảng Kim Bi Mông lẫn gã chim chín đầu đều

không để ý đến ánh mắt của những người dân Quang Minh để đô khi nhìn họ. một ánh mắt rất cảm thương...

đúng vậy! Ánh mắt mà người dân Quang minh để đô nhìn ba người giống như nhìn ba thằng ngốc, có chút thương hại. thương thay cho ba người Hoảng Kim Bì Mông ngu ngốc này. Ánh mắt bọn họ nhìn ba người Hoảng Kim Bì Mông gIÔNG như nhìn ba cái xác chết.

Ở Quang Minh để đô này. người nào mà không biết đến câu nói: Con của Cao Lôi Hoa vạn vạn lần đừng có đụng vào!

Mà ở trong đám đông đó, có một vài ánh mắt liếc nhìn nhau, sau đó tò vể hiếu ý lẫn vào trong đám đông biến mất.

Bọn người đều là thành viên của tổ chức “Lôi”.

Tổ chức Lôi phân bố rộng khắp thế giới. đặc biệt là bên trong Quang Minh để đô. Tại đây. số Lượng thành viên của tổ chức Lôi được bố trí rất nhiều. Mà những thành viên này đều âm thầm chú ý quan sát mọi chuyện diễn ra trong Quang Minh để đô, cũng tùy thời báo cáo nhưng tin tức mới nhất, quan trọng nhất cho Cao Lôi Hoa.

Có một đám thành viên tổ chức ở đây. Dù là chuyện con muỗi có thai cũng lọt vào tai Cao Lôi Hoa—Tổ trưởng tổ chức 'Lôi'.

Đương nhiên, mấy loại chuyện đại loại như Nguyệt Nhị đi trên đường bị người trêu ghẹo đùa bỡn thì chưa đầy phút đã đến tai Cao Lôi Hoa rồi!

- Thiếu gia, con bé đó là người của Tinh Linh thần.

Gà chim chín đầu nhìn cây cung chử thập trên tay của Nguyệt Nhị liền cúi đầu ghé tai nói nhỏ với Hoảng Kim Bì Mông. Thực hiện nhiên gã chim chín đầu này có thể nhận ra được lai lịch của cây CUNG chử thập này.

- Ta biết!

Hoảng Kim Bì MÔNG cười ha ha, sau đó quay đầu nói với Nguyệt Nhị:

- Cô bé Tinh Linh xinh đẹp kia ơi, xin cô nhớ rõ tên ta nhé, tên của ta là Kim.

(Kim: là em trai của lão đại Hoảng Kim Bì Mông.

Mà đám người phe Kim chính là tiểu đội chuẩn bị phối hợp với hai con ma thú đang hí hửng với viên gạch mới nung. Có thể nhắc lại. cá chép, người phụ trách liên lạc giữa hai lão Miêu Trâu với lão đại Hoảng Kim Bì Mông từng nói qua về Kim: Kim là em trai của lão đại Hoảng Kim Bì MÔNG; thực lực rất mạnh. gần bằng ông anh của hắn.)

Nói nhiều vô ích, cùng nói dai với kẻ thù chính là đùa bỡn với mạng sống của chính mình! Nguyệt Nhị hừ một tiếng; trên cánh tay trái trắng nõn của nàng hiện lên từng đạo ma văn lục sắc xinh đẹp. Ma văn xuất hiện. một cỗ thần lực đậm tính tự nhiên, đậm màu rừng rậm mạnh mẽ lan ra xung quanh người Nguyệt Nhị.

Thần lực màu xanh này vây quanh cơ thể của Nguyệt Nhị, sau đó chậm rãi thực thể hóa! Cuối cùng biến thành một bộ giáp nhẹ hoa lệ bó sát dáng

người mảnh mai đầy ngạo nhân của Nguyệt Nhị.

Bộ áo giáp Tinh Linh bó sát này thật sự đã tôn thêm vẻ đẹp của Nguyệt Nhị. Lúc này, tay cầm cây cung chừ thập, Nguyệt Nhị giống như một nữ võ thần trong truyền thuyết. Cùng với dáng người mảnh mai trước kia thật sự khác xa. Lúc này, Nguyệt Nhị tư thế đầy hiên ngang, giống như một ngôi sao minh tinh chói mắt hkkhe khẽ dần mọi người.

- Ồ?

vẫn ngôi xóm NGũ trên bả vai của Nguyệt Nhị. rốt cuộc cầu cầu cũng mở mắt nhìn. Ngay sau đó, một tia lệ khí ở trên người cầu cầu chột lóe lên. Trong con mắt màu vàng của Cầu Cầu lóe lên hàn ý giống như băng tuyết ngàn năm không tan của Đại băng nguyên. Chẳng qua, không ai chú ý đến một con vật nhỏ bé khó lọt vào mắt như Hoảng Kim Slime.

Nhưng có một người, hoặc nói chính xác là một con ngựa chú ý đến ánh mắt lệ khí của Cầu Cầu! Bởi cô cảm giác cực kỳ mẫn cảm nên Độc giác thú nhận thấy lệ khí trên người cầu Cầu lóe lên.

Độc giác thú có chút kinh ngạc nhìn con vật béo mập tròn tròn Hoảng Kim Slime này. Nó có chút kinh ngạc, bởi vì ở trước mặt hẳn rõ ràng chỉ là một con Hoảng Kim Slime bình thường. Nhưng mà lệ khí trong nháy mắt cầu cầu toát ra lại khiến cho đáy lòng nó sợ hãi.

Đó chính là thực lực chân chính. Đó chính có thể là khí thể của cường giả đỉnh cao nhất!

Vĩnh viễn không cho kẻ thù cơ hội! Đây là nhưng bí kỹ mà Tinh Linh thần lúc dạy Nguyệt Nhị bắn CUNG nói với Nguyệt Nhị. Tốc độ, là sinh mệnh của cung tiễn thủ!

Nguyệt Nhị nhanh tay kinh người! Rút lên, lên đây. Bắn cung!

Một loạt động tác như nước chảy mây trôi. Làm cho người ta cảm thấy thực tự nhiên, nhẹ nhàng, êm ái! Rất có cảm tình!

Nhưng loại cảm tình này lại như một bông hồng. Xinh đẹp mà đầy nguy hiểm!

Gã gầy Long hạt thú Long Dịch vừa mới tiến lên trước một bước thì hơn mười mũi tên nối tiếp nhau bắn thẳng về phía hắn! Chỉ một thời gian ngắn mà Nguyệt Nhị đã có thể bắn ra hơn mười mũi!

Long hạt thú Long Dịch cả kinh. Hắn cúi thấp người lách né mũi tên đầy nguy hiểm bay tới. Còn một chuỗi mũi tên bắn thẳng thì cũng nhanh chóng bay qua. Chỉ là Long hạt thú Long Dịch không hiểu vì sao Nguyệt Nhị lại bắn loạt tên thẳng như vậy. Một chuỗi tên bắn thẳng có thể bị đối phương né rất dễ dàng.

Đáp án. Rất nhanh công bố!

Khóe miệng Nguyệt Nhị lộ ra ý cười, Nguyệt Nhị khẽ quất tay trái kéo mạnh Trường Cung trên tay!

Một động tác kéo dây cung của Nguyệt Nhị này làm nhưng mũi tên bị bắn

ra giống như có sinh mệnh bình thường sau khi bay qua khỏi đầu Long hạt thú Long Dịch, nhưng mũi tên này quay tròn trên đỉnh đầu Long hạt thú Long Dịch - sau đó từ bốn phương tám hướng tiếp tục lao về phía Long hạt thú Long Dịch.

Vĩnh viễn không nên xem thường kẻ thù của ngươi! Câu nói này luôn luôn là chân lý!

Long hạt thú Long Dịch vừa mới coi thường Nguyệt Nhị, cho nên hắn rất nhanh chóng bị đánh đòn khỗ! Hắn không nghĩ nhưng mũi tên đã bị bắn ra rồi lại có thể đổi hướng tiếp tục tấn công hắn! Hơn nữa, hơn mười mũi tên này đều dùng thể thập diện mai phục tấn công bốn phương tám hướng. Vô luận hắn có né hướng nào cũng dính ít nhất là ba mũi tên!

Tất cả chỉ chưa đầy có một cái nháy mắt! Long hạt thú Long Dịch không phản kháng né tránh, hơn mười mũi tên cắm lên người hắn!

Tinh Linh thần cũng không phải cái hạng lương thiện gì. Ngược lại, hắn cực kỳ bi ôi. xấu xa! Nhưng mũi tên mà hắn chế tạo đều được khắc những chú văn tinh tế nhằm mục đích 'xin huyết' kẻ thù!

Hơn mười mũi tên lún sâu vào ba tác thịt! Ân đủ mười mấy mũi tên. cả người Long hạt thú Long Dịch bắn máu đầy trời! Nhất thời - Long hạt thú Long Dịch biến thành một người máu.

Nhưng như vậy vẫn chưa phải là hồi kết! Sự ti bi, bi ôi của Tinh Linh thần không chỉ dừng ở đó! Nhưng mũi tên của Tinh Linh thần không chỉ có tác dụng 'xin huyết' mà nó còn có một hiệu quả cực mạnh—Nổ mạnh!

- Bùm bùm!

Hơn mười tiếng nổ vang, hơn mười mũi tên ghim trên người Long hạt thú Long Dịch

Long Dịch nổ mạnh

Nếu như nổ mạnh ở bên ngoài cơ thể của Long hạt thú Long Dịch thì cũng không có việc gì với hắn cả. Nhưng vấn đề là hơn mười mũi tên này cắm sâu vào ba tác thịt. khi nổ là nổ ở bên trong cơ thể của Long Dịch!

Nhất thời, nguyên bản đã là một người máu thì lúc này Long Dịch là một người máu thịt bầy nhầy!

- À— ô~

Long hạt thú Long Dịch phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Bị một cô bé Tinh Linh bình thường làm bị thương cảm giác nhục nhã xuống hiện trong lòng Long Dịch hắn.

Long hạt thú Long Dịch hét lớn một tiếng. Hắn chịu không nổi loại xỉ nhục này. mạnh mẽ nhện đầu xoay người xông về phía Nguyệt Nhị.

Nhục nhã làm Long Dịch mất đi lý trí của mình.

Tuy rằng Long hạt thú Long Dịch đã là ma thú có thần cách. Nhưng mà thần này của hắn đều do đại bộ phận dùng thuốc mà thành! Gần đây, trong

đám ma thú xuất hiện số lượng lớn các vị thần ma thú! Tất cả đều do dùng thuốc mười phần mà thành thần! Cùng những vị thần chân chính khổ luyện thì bọn họ chỉ là một đám ma thú có linh vực mà thôi.

Tại lúc nguy hiểm ngập đầu. bản chất của việc xài thuốc hiển thị ra rõ ràng! Bọn họ căn bản không có lực khống chế phù hợp với đẳng cấp của mình!

Giống như Long hạt thú Long Dịch bây giờ, lấy tư thế lao thẳng xông lên đánh Nguyệt

Lao thẳng vào một vị cung tiên thủ đang giương CUNG hết cót, đây không phải là chán sống muốn làm bia sống chứ?!

Khỏe miệng Nguyệt Nhị lộ ra nụ cười cong dài. Đối mặt với gã gây lao thẳng tới. Nguyệt Nhị không chút hoang mang. Kéo căng cung ra nhằm thẳng!

Ma văn trên cánh tay của Nguyệt Nhị sáng rực lên. một đạo thần lực lục sắc từ trên Trường Cung chữ thập nhanh chóng ngưng tụ thành một mũi tên màu xanh dài.

- Thức cuối cùng Tinh Linh tiên kỹ Khai thiên!

Nguyệt Nhị nhẹ giONG thì thầm.

Không thể phủ nhận, cấp độ của Long hạt thú Long Dịch so với Nguyệt Nhị thì cao hơn rất nhiều! It nhất, Nguyệt Nhị vẫn còn là một cô bé Tinh Linh chưa lĩnh ngộ thần cách thí thần giả. Cho dù có mang thêm bộ sáo trang Tinh Linh thì trình độ của Nguyệt Nhị chỉ có thể xếp vào đám 'thí thần giả' mà thôi. Nhưng hiện tại, Nguyệt Nhị đang dùng hành động của mình để chứng minh: Cấp độ không đại biểu cho người đó mạnh mẽ cường đại! Đặc biệt rõ là những tên xài 'hàng', những tên không có độ khống chế hoàn mỹ cho đòn tấn công của mình, không có độ khống chế lực lượng phù hợp với độ của mình!

Không có chút vấn đề nào, chỉ một mũi tên màu xanh này hoàn toàn có thể lấy cái mạng nhỏ bé của tên Long hạt thú Long Dịch đầu óc quả nhỏ này!

Nhưng mà mũi tên mạnh mẽ này cũng có một khuyết điểm trí mạng. Đó là khi xài tuyệt chiêu Khai Thiên này. Nguyệt Nhị sẽ bị mất hết năng lượng trong cơ thể lẫn trong bộ giáp Tinh Linh.

Nhưng dù vậy Nguyệt Nhị vẫn không hề lo lắng.

Bởi vì, cô bé đã nhìn thấy người hầu trung thành của cha mình, huyết kỵ tướng Ca Đức với vẻ mặt tức giận đang chạy đến đây. Năm tay của Ca Đức nắm chặt nghe kêu răng rắc. Ở phía sau Ca Đức là hơn năm mươi cặp mắt đỏ rực của các Huyết kỵ sĩ. Vừa nghe tin Nguyệt Nhị bị người trêu chọc. Ca Đức lấy tốc độ nhanh nhất chạy đến đây.

- K. O!

Nguyệt Nhị nhẹ giọng nói, chậm rãi buông ngón tay giữ dây cung và tên ra.

- Long Dịch, cẩn thận!

Đứng phía sau Hoảng Kim Bử MÔNG, gã Cửu đầu điều rớt cuộc không chịu nổi hét to một tiếng.

Không cần cái tôn nghiêm quý quái gì của Long hạt thú hạt thiếc gì hết. Mạng quan trọng hơn. chính sự quan trọng hơn. Cửu đầu điều hét to cảnh báo Long Dịch! Đồng thời nhanh chóng lao lên tấn công Nguyệt Nhị!

Nhanh chóng phóng về phía Nguyệt Nhị. Cửu đầu điều làm một thức vây Ngụy cửu Triệu, dùng lợi trảo đánh vào đầu Nguyệt Nhị, nhằm giải cửu Long Dịch trong thế xông lên ăn tên.

- Đại tiểu thư, cẩn thận!

Ca Đức nhìn thấy cảnh này, cả kinh. Vội rút trường kiếm đỏ như máu ra, đồng dạng giẫm mạnh chân xuống đất đề khí giờ kiếm lao về phía Cửu đầu điều!

Cửu đầu điều nhìn thấy Ca Đức vọt tới liền nghiến răng. Quyết đề cao tốc độ hơn tấn công Nguyệt Nhị. nhằm bức lui Nguyệt Nhị trước khi Ca Đức XÔNG tới!

- Vụt!

Cửu đầu điều chỉ cảm thấy tai mình ong ong lên vì chấn động!

Một tiếng xé gió vang lên trước mắt!

Ngay sau đó. một đạo lục quang lầy tốc độ gần bằng vận tốc ánh sáng bay qua trước Cửu đầu điều!

Là tiếng rung động của mũi tên!

Ánh mắt Cửu đầu điều nhìn về phía bàn tay mềm của Nguyệt Nhị đang cầm cây Trường Cung chữ thập! Tiếng dây CUNG chấn động như tiếng sét, lực lượng như thế mạnh đến cỡ nào đây!

Cửu đầu điều không nghĩ ra trong cái cơ thể mảnh mai này của Nguyệt nhị sao có thể chứa đựng được nhiều khí lực đề kéo một mũi tên như vậy?

Không cần phải nói. ánh lục quang kia chính là một tên toàn lực của Nguyệt Nhị! cũng là một tên tuyệt kỹ cuối cùng của Tinh linh thần truyền thụ cho—Khai Thiên!

Tên xuất, người chết!

Mũi tên màu xanh bay xuyên ngực. thậm chí lực xoáy của nó mạnh đến nỗi xé cơ thể của Long hạt thú Long Dịch thành hai nửa!

Long Dịch ngơ ngác nhìn cơ thể mình bị đứt thành hai nửa. cho tới tận bây giờ hắn vẫn không nghĩ là mình lại chết trong tay một cô bé Tinh Linh, hơn nữa. cô bé này lại có trình độ kém xa hắn. Nhưng ngay cả như vậy. hắn vẫn bị cô bé này đánh bại. đến nỗi không đựng được vạt áo của người ta! Mà hắn, thì lại bị bắn thành hai mảnh!

Sĩ nhục. đó là hai chữ cuối cùng trước khi Long Dịch hắn nhắm mắt—Sĩ nhục.

- Dịch Long!

Cửu đầu điều bi thông rống lên. Bi thông nổi lên. hấn không hề để ý đến thanh kiếm của Ca Đức, quyết lao lên dùng móng vuốt tấn CÔNG Nguyệt Nhị!

Nhất thời. mười ngón tay đỏ rực như máu đâm về phía Nguyệt Nhị! Nếu để cho ngón tay móng vuốt sắc nhọn này đâm vào thì bằng cơ thể lúc này của Nguyệt Nhị, không chết cũng mất nửa mạng.

Nhưng móng vuốt sắc bén đó vĩnh viễn không có cơ hội đâm trúng Nguyệt Nhị.

Ở trước mặt của Cửu đầu điều!

Đúng vậy, ở trước mặt của Cửu đầu điều là một con Hoảng Kim Slime. Cầu Cầu vỗ cánh bay lên. Giơ cánh phải ra đỡ lấy ngón móng vuốt đó!

Cửu đầu điều cùng Hoảng Kim Bi MÔNG sừng sốt. Một con Hoảng Kim Slime lại có thể đỡ được một đòn tấn công toàn lực của Cửu đầu điều?!

Ta có phải đang mơ ngủ không? Cửu đầu điều không dám tin nhìn Cầu Cầu.

- Tiểu tặc, ta giết ngươi!

Huyết kỵ tướng Ca Đức nổi giận gầm lên một tiếng, khuôn mặt anh tuấn của Ca Đức bởi vì phẫn nộ mà có chút vặn vẹo!

- Chết tiệt!

Hoảng Kim Bi Mông Kim xông lên.

- Giết!

Năm mươi Huyết kỵ sĩ đồng thời quát một tiếng, cùng nhau tông tấn công xông lên vây đánh Hoảng Kim Bi Mông.

Nguyệt Nhị nhẹ nhàng ngồi xuống đất, thở hồn hển nhìn chiến Trường.

Cầu Cầu bay trước người Nguyệt Nhị. đôi mắt màu vàng nhìn chăm chăm hai gã Hoảng Kim Bi Mông và Cửu đầu điều đang hỗn chiến phía trước.

Ca Đức cũng Cửu đầu điều tạo thành một cặp trên chiến trường.

Ca Đức kiếm kỹ cao siêu, vừa ra tay đã chiếm thượng phong!

Dân ta có câu: Không sợ thằng khôn mà liều, chỉ sợ mây thằng ngu mà liều! Hay hơn thì có câu: Không sợ Bá Kiến chỉ sợ Chí Phèo!

Ca Đức, là huyết kỵ tướng, sinh mệnh thứ hai của hấn là Cao Lôì Hoa ban cho! Hấn căn bản không sợ chết, dù có ngắt ngừ chết thì cùng lắm Cao Lôì Hoa nhỏ thêm giọt máu hồi sinh lần nữa?

Mà theo như lời của Ca Đức thì trọng sinh rất là thú vị! Cái cảm giác mê mê giống như là thoát thai thoát cốt. cả người sung sướng

Cho nên. lúc đánh nhau. phong cách ra đòn của Ca Đức đều theo xu hướng liều mạng. Chiêu chiêu liều mạng - loại đấu pháp này, hoàn toàn là kiểu đánh không cần mạng.

Cửu đầu điều cùng Ca Đức đánh nhau không còn gì để nói. Thua chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Bên kia. năm mươi Huyết kỵ sĩ vây quanh Hoảng Kim Bi Mông. Trong

nhất thời. lại tạo thành thế đánh ngang tay với Hoảng Kim Bi Mông.

Hoảng Kim Bi Mông Kim hấn không nghĩ tới, năm mươi tên tám không có thân cách lại có thể bức hấn đến mức này!

- Gừ!!

Hoảng Kim Bi Mông Kim tức giận gầm lên một tiếng giữa phố xá đông đúc. Sau đó nhanh chóng bay thẳng lên trên bầu trời

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 415

Trở Nên Mạnh Mẽ Hơn.

Tổ trưởng, có mấy tên háo sắc đang trêu ghẹo tiểu thư Nguyệt Nhị ở trên đường. Ngân, một thành viên của tổ chức Lôi sử dụng ngôn từ vắn tắt nhất báo cáo tình huống của Nguyệt Nhị với Cao Lôi Hoa.

- Ta, thằng cha nó! Cao Lôi Hoa nói.

Sau đó, thành viên của tổ chức còn chưa kịp báo cáo thêm thì đã thấy vị tổ trưởng đại nhân Cao Lôi Hoa chạy từ trong phòng ra như điên. Trên tay vị đại nhân này còn cầm một viên đá hình quả trứng.

Vừa nghe Nguyệt Nhị bị người ta trêu ghẹo trên đường, Cao Lôi Hoa không hề nghe thêm tình huống cụ thể ra sao liền ôm lấy quả trứng đá dưới mộng, dùng tốc độ nhanh nhất tông cửa phòng rồi phóng vút lên trời mây.

Bay lên trên bầu trời, Cao Lôi Hoa nhanh chóng lấy một quả thủy tinh trong nhân không gian ra.

Đây là thứ mà Băng Sương Cự Long Furion tạo ra, thủy tinh định vị GPRS.

Cao Lôi Hoa cầm thủy tinh định vị GPRS, nhanh chóng xem vị trí hiện tại của Nguyệt Nhị trên thủy tinh, sau đó nhanh chóng bay đến chỗ Nguyệt Nhị.

Bay đến chỗ Nguyệt Nhị. Cao Lôi Hoa đứng ở trên không nhìn xuống dưới. Lúc này, Hoảng Kim Bi MÔNG Kim đang bay lên không ở ngay dưới Cao Lôi Hoa...

Bên trong chư thần có một quy tắc bất thành văn đó là tất cả các thần đều tránh vận dụng lĩnh vực ở trong thành thị nhân loại, nhất là ở khu vực đông dân cư. Cho dù là 'ma' cũng không thích ở trước mặt nhân loại bình thường mà sử dụng lĩnh vực. Cái này giống như là thứ quy tắc mà Sáng Thế thần tạo ra trong tiềm thức của các vị thần.

- Lĩnh vực. Xích Hòa Luyện Kim!

Lĩnh vực của Hoảng Kim Bi MÔNG Kim nhanh chóng lan tỏa ra xung quanh.

Lĩnh vực Xích Hòa Luyện Kim là một cái lĩnh vực có hiệu quả giống như hai cái lĩnh vực hợp lại. Tại bên trong lĩnh vực tất cả địch nhân đều bị động lại, sau khi bị động lại thì địch nhân sẽ bị hỏa điểm bên trong lĩnh vực thiêu

đốt. Quá trình này giống như dùng lửa luyện kim nấu vàng.

Cho nên, lĩnh vực của Hoảng Kim Bi MÔNG Kim khác biệt với nhưng lĩnh vực khác của những thí thần giả khác.

Có thể nói, trình độ của Kim không kém bao nhiêu so với chủ thần.

Lấy thực lực như vậy thi triển lĩnh vực, lại là lĩnh vực mạnh nhất trong các hệ CÔNG kích - Hòa hệ. điều này làm cho năm mươi vị Huyết kỵ sĩ sắp khó khăn.

Lĩnh vực Xích Hỏa Luyện Kim vừa xuất hiện, trên người năm mươi Huyết kỵ sĩ bùng huyết quang đỏ rực nhằm chống lại lĩnh vực của Kim.

Nhưng; thực lực thật sự cách biệt quá lớn tầng huyết quang này chỉ có thể giúp năm mươi Huyết kỵ sĩ chống đỡ được vài giây.

Mất năm mươi Huyết kỵ sĩ đỏ rực lên, cho dù có chết thêm một lần nữa, năm mươi Huyết kỵ sĩ này cũng phải cho Kim biết mặt.

- Yaaa! Năm mươi Huyết kỵ sĩ đồng thanh hét lớn. huyết quang trên người bọn họ thoát ly ra. Hoàn toàn không chống cự, tất cả chỉ theo đuôi một lần tấn công cuối cùng. Lúc sắp bị hủy diệt. cả năm mươi người quyết tâm đánh một đòn cuối với Kim. Năm mươi đạo kiếm khí đỏ như máu chém thẳng về phía Hoảng Kim Bi Mông Kim. - Xoẹt!

Cả năm mươi đạo kiếm khí cùng chém lên trên lớp da của Kim, để lại trên người hắn một vết thương rõ rệt.

Hoảng Kim Bi Mông Kim có chút kinh ngạc. Hắn không hề nghĩ tới khi hắn triển khai

lĩnh vực, thế nhưng còn bị năm mươi tên trình độ thí thần giả làm bị thương

Năm mươi Huyết kỵ sĩ chết. linh hồn bọn họ nhanh chóng trở về thân thể Cao Lôì Hoa.

Năm mươi Huyết kỵ sĩ đã anh dũng hy sinh

Lão Cao không khỏi cười khổ một chút.

Trước kia Cao Lôì Hoa từng nghĩ thực lực của những Huyết kỵ sĩ này không đến nỗi nào cho lắm

Nhưng mà. khi đối mặt với một số ít kẻ thù hùng mạnh thì đột nhiên Cao Lôì Hoa phát hiện, thực lực hiện tại của những Huyết kỵ sĩ này đã không còn đủ trình độ phó với tình cảnh hiện tại.

Bởi theo tốc độ tăng trưởng thực lực của Cao Lôì Hoa thì đối thủ của Cao Lôì Hoa càng ngày càng mạnh hơn. Nhưng những Huyết kỵ sĩ thì không có theo kịp tốc độ tăng trưởng thực lực biến thái như Cao Lôì Hoa được.

- Nhất định phải cho mấy tên Huyết kỵ sĩ này trở nên mạnh mẽ hơn nữa. Cao Lôì Hoa thầm hạ quyết tâm phải giúp những Huyết kỵ sĩ này trở nên mạnh mẽ hơn, ít nhất cũng phải đạt đến thực lực hạ vị thần!

Nhưng mà làm thế nào để những Huyết kỵ sĩ này trở nên mạnh hơn mới

là vấn đề.

Lĩnh vực của Hoảng Kim Bi Mông Kim càng ngày càng mờ rộng, cử như thế này sẽ nhanh chóng lan tỏa đến chỗ Ca Đức đang chiến đấu với Cửu đầu điều và Nguyệt Nhị.

Lúc này. Huyết kỵ tướng Ca Đức đang bị Cửu đầu điều quán lấy, mặc dù chiếm thượng phong nhưng Ca Đức vẫn không thể nào giải quyết được Cửu đầu điều trong một hai phút, hơn nữa. do cận chiến nên Ca Đức không kịp bung lĩnh vực của mình ra.

Còn Nguyệt Nhị thì lúc này đang ngồi bịch trên đất, cả người mềm nhũn, không hề có sức nên cực kỳ khản trương. Lúc này, xem ra chỉ có cầu cầu ở bên cạnh Nguyệt Nhị là bình tĩnh nhất.

Dù sao đối với Cầu cầu mà nói, trình độ lĩnh vực loại này. cầu cầu còn không để vào mắt!

Lúc này. phạm vi bao phủ của lĩnh vực mà Hoảng Kim Bi Mông Kim phát ra càng lúc càng lớn.

- Bùm— Xẹt Bùm~~

Trong hư không - từng tiếng sấm đang rống lên giận dữ! Đó là do cơn giận của Cao Lôi Hoa tác động lên lõi nguyên tố trong không khí!

- Mía nó. Muốn chết!

Giữa không trung. Cao Lôi Hoa rống lên giận dữ.

Giọng hét này so với tiếng sấm còn vang to hơn. tất cả mọi người không tự chủ ngược mắt nhìn lên trời.

- Chủ nhân!

Huyết kỵ tướng Ca Đức nhìn thấy Cao Lôi Hoa đến, hưng phấn kêu một tiếng, đồng thời huy kiếm đẩy Cửu đầu điều ra xa.

- Ca Đức, người đi bảo vệ Nguyệt Nhị cho tốt!

Cao Lôi Hoa nheo mắt lại. con mắt màu đen tuyền tràn ngập khí tức nguy hiểm.

- Ba ba.

Nguyệt Nhị cũng nhìn thấy được Cao Lôi Hoa trên trời thì thả lòng cơ thể cười tươi.

- Lại có người đến cứu trợ? Hoảng Kim Bi Mông Kim nở nụ cười tàn khốc:

- Đã như vậy. ta sẽ cho người xem, con gái của người chết trên tay ta như thế nào!

Hoảng Kim Bi Mông Kim toàn lực thúc giục lĩnh vực Xích Hòa Luyện Kim của mình. tốc độ khuếch trương của lĩnh vực tăng lên sắp đôi!

Một câu nói này của Hoảng Kim Bi Mông Kim rõ ràng là mồi lửa cho thùng xăng Cao Lôi Hoa bùng cháy!

- Chỉ bằng cái loại trứng thối như người mà cũng đòi giết con gái ta hà?!

Chạy về soi gương coi miệng còn hôi sữa không nha con!

Cao Lôi Hoa gầm lên một tiếng. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cho dù đã là thần vương, nhưng tính nóng như lửa của Cao Lôi Hoa vẫn không đổi chút nào. Hơn nữa, cho tới tận bây giờ lão Cao cũng không nghĩ mình sẽ sửa tính tình, gì dám đụng vào người nhà hắn. tốt nhất là chuẩn bị gặp lão Diêm Vương đi! Cho dù đuổi tới chân trời góc biển. Cao Lôi Hoa cũng quyết chém bay đầu nhà hắn!

Tài Quyết cảm nhận được con phần nộ như sóng thần của Cao Lôi Hoa liền bay ra khỏi

nhân không gian. xuất hiện trên tay Cao Lôi Hoa.

- Ông

Tài Quyết phát ra tiếng kiếm CỘNG minh.

- Tử lôi cửu kích—Xuân lôi bạo kích!

Cao Lôi Hoa giờ kiếm, chém từ trên cao xuống!

Lôi quang màu tím quay XUNG quanh Tài Quyết. Tiếng sấm sét vang lên khi Cao Lôi Hoa vung kiếm chém xuống!

Ở phía dưới Hoảng Kim Bi Mông Kim cả kinh. Thành điên, nghĩ muốn cây mạnh phá vỡ lĩnh vực của mình sao! ' Hoảng Kim Bĩ Mông cười lạnh.

Muốn cây mạnh phá vỡ lĩnh vực thì cần lực lượng mạnh đến thế nào? Dựa theo quy tắc muốn cây mạnh phá vỡ lĩnh vực của một người thì thực lực của anh phải mạnh hơn người đó tầm ba bốn lần, như vậy muốn phá vỡ lĩnh vực của hắn cần có thực lực mạnh hơn chủ thần ba bốn lần.

Trong suy nghĩ của Hoảng Kim Bi Mông Kim thì người như vậy còn chưa sinh ra!

Hoảng Kim Bi Mông Kim làm sao biết được muốn có thực lực lần chủ thần để phá vỡ lĩnh vực thì Cao Lôi Hoa cũng có ít nhất vài kỹ xảo!

Nhưng lúc này, Cao Lôi Hoa cũng lười sử dụng mấy kỹ xảo đó!

Bởi tên Hoảng Kim Bi Mông Kim này còn chưa xứng đáng để Cao Lôi Hoa sử dụng mấy chiêu đại loại như Thả Sơn Không Nhất quyền'...

Bởi dốc hết sức lực mười phần vào một chỗ, lại đạt đến sức mạnh đỉnh điểm thì thiên hạ không có gì không phá được.

Luận thần lực. lúc này Cao Lôi Hoa đã đạt đến đỉnh cao nhất của các vị thần!

Kiếm quang từ trên trời giáng xuống như thiên thạch rơi xuống Trái Đất. khí thế bàng bạc ảm hiện dưới sức mạnh cực điểm đánh mạnh lên trên lĩnh vực Xích Hòa Luyện Kim của Hoảng Kim Bi MÔNG Kim!

Hoàn toàn là đầu pháp cứng đối cứng!

Tự tin. được thành lập trên thực lực của bản thân mình.

Lúc hai người đối cứng với nhau, ai có thể duy trì không buông tay trước thì người đó là người chiến thắng; là một anh hùng!

Không hề nghi hoặc, Cao Lôi Hoa là người hùng!

Vừa đụng vào, lôi quang màu tím đã phá nát lĩnh vực Xích Hòa Luyện Kim của Hoảng Kim Bi Mông Kim!

Đúng vậy. là đánh nát!

Ác

Cho tới tận bây giờ Hoảng Kim Bi Mông Kim cũng chưa hề thấy qua lĩnh vực bị người phá nát! Cho dù là có người có thể phá được lĩnh vực của hắn thì cũng chỉ có thể làm cho lĩnh vực chậm rãi biến mất mà thôi. Từ xưa đến nay. chưa từng có người có thể đánh nát được lĩnh vực của người khác!

Bị đánh nát không chỉ lĩnh vực Xích Hòa Luyện Kim của Hoảng Kim Bi MÔNG mà còn một mảnh không gian tại chỗ đó nữa.

Lĩnh vực bị phá nát. Hoảng Kim Bi Mông ngơ ngác đứng tại chỗ. Lão Cao như một vị thần cao cao tại thượng đứng nhìn xuống trần thế.

Hoảng Kim Bi Mông không khỏi rút lui, lĩnh vực bị phá nát làm cho hắn cảm giác mình bị lột sạch quần áo đứng thoát y trước mặt mọi người.

Hoảng Kim Bi Mông Kim thông khổ nhìn người đứng trên bầu trời.

Một người quả trẻ, nhìn tầm hơn hai mươi. Quần áo trắng, còn có một thanh tuyệt thế thần kiếm trên tay làm người ta hâm mộ!

Đây là nhưng đánh giá tổng quát nhất của Hoảng Kim Bi Mông khi nhìn cẩn thận người thanh niên phá nát lĩnh vực của mình. Bởi do khi nãy trong lĩnh vực nên hắn không nhìn rõ được người đứng ở phía trên lĩnh vực.

Lúc này. nhìn rõ bộ dáng của Cao Lôi Hoa. Hoảng Kim Bi Mông Kim nhất thời trợn ngược mắt.

Bởi vì. hắn thấy được một mảng màu trắng.

Nhất thời, toàn thân Hoảng Kim Bi MÔNG mềm nhũn. chân tay run lên, giống như được chứng kiến một khung cảnh khủng bố đẫm đẫm máu me vậy.

- Đừng đi gây họa với Cao Lôi Hoa, nếu không, tự gánh lấy hậu quả.

Những lời nói của Đại thống lĩnh quanh quẩn ở trong não của Hoảng Kim Bi Mông Kim.

- Cao Lôi Hoa?!

Hoảng Kim Bi Mông nhìn người tóc bạc trên trời này tự hỏi.

Vài ngày trước, đại thống lĩnh tuyên bố một cái lệnh cấm về một gã tóc bạc. Đó là lệnh cho tất cả ma thú không ai được đụng chạm gì đến một gã tóc bạc.

- Trốn!

Hoảng Kim Bi MÔNG không chút nghĩ ngợi, từ 'trốn' hiện ra ngay trong suy nghĩ của hắn.

Nhưng rất nhanh, ý tưởng này của hắn đã bị chặt đứt.

Bởi với hành động vừa rồi của Cao Lôi Hoa, đủ để chứng minh hắn không thể thoát khỏi Cao Lôi Hoa! Làm sao có thể thoát được khi lĩnh vực đặc ý nhất lại bị người ta mạnh mẽ phá nát. đủ chứng minh người ta mạnh hơn mình mấy lần rồi!

Đột nhiên, khóe mắt của hắn nhìn thấy Nguyệt Nhị đang ngồi ở xa xa.

Mắt hắn sáng rực lên!

Hắn ngưng tụ thần lực toàn thân xuống chân, sau đó như một quả pháo kích, phóng thẳng về phía Nguyệt Nhị.

Trên trời. Cao Lô Hoa nở nụ cười.

Mà Cầu Cầu cũng cười.

Hai tên này, cười thực âm hiểm (đá: Cmn đúng là chủ nào tớ đấy)

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 416

Thần Cách Khác Thường.

Đại thống lĩnh có nói qua cho tất cả ma thú né Cao Lô Hoa. nhưng hắn cũng quên dặn chúng thuộc hạ của mình đừng có đụng vào một con ma thú của Cao Lô Hoa—Hoàng Kim Slime Cầu Cầu.

Bởi lúc này, Hoàng Kim Slime Cầu Cầu cũng là một nhân vật nguy hiểm không kém gì Cao Lô Hoa.

Tuy nhìn thấy Cầu Cầu dùng cánh đỡ được đòn tấn công của Cửu đầu điều nhưng trong mắt Hoàng Kim Bĩ Mông thì Cầu Cầu chỉ là một con Slime hơi đặc biệt mà thôi.

Slime là slime. cho dù có đặc biệt như thế nào đi nữa thì cũng chỉ là Slime mà thôi!

Điếc thì đau sợ sủng! Do không biết sự lợi hại của Cầu Cầu nên Hoàng Kim Bĩ Mông Kim mới chọn cách chạy trốn là lao đến bắt Nguyệt Nhị làm con tin!

Trong ánh mắt của Hoàng Kim Bĩ Mông Kim thì Nguyệt Nhị đang mềm nhũn ngổ dưới đất vì thoát lực chính là hy vọng chạy trốn cuối cùng của hắn. hắn quyết không buông tay hy vọng này.

Mà khoảng cách hơn mười thước đối với Hoàng Kim Bĩ Mông hắn cũng chỉ tầm vài bước chân nhỏ nhoi!

Mắt thấy, móng vuốt của hắn chuẩn bị đâm vào thân thể của Nguyệt Nhị! Thì đúng lúc này. một ánh sáng chói lòa xuất hiện trước mặt hắn.

Ánh sáng màu vàng chói lòa như ánh mặt trời nhanh chóng bao trùm cả hai người Nguyệt Nhị và Hoàng Kim Bĩ Mông vào trong.

Hoàng Kim Bĩ Mông Kim phát hiện, trong ánh sáng đó, một vật gì tròn tròn đang chậm rãi biến đổi thành một bóng người.

Sau đó. một bàn tay mờ ảo đã đặt lên trên đỉnh đầu của Hoàng Kim Bĩ Mông hắn. Cảm thấy đầu mình bị người ta tóm lấy. Hoàng Kim Bĩ Mông thậm giật mình trước tốc độ ra tay quá nhanh của bóng người đó.

- Có chút trình mà cũng đòi ra gió.

Một giọng nói trêu chọc vang lên bên tai của Hoàng Kim Bĩ Mông.

-Gừ!

Hoàng Kim Bi Mông Kim bị chọc giận, lập tức gầm lên. dùng móng vuốt chụp lấy cánh tay đang đặt trên đầu mình.

-Bập!

Đơn giản. Cầu Cầu dùng tay kia nhẹ nhàng đỡ được móng vuốt của Hoàng Kim Bi Mông Kim.

Ngay sau đó, Cầu Cầu giơ tay. nhằm thẳng vào mặt của Hoàng Kim Bi Mông Kim, rồi túm tóc tạt tai tát tới tấp.

Hoàng Kim Bi Mông Kim chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên cay xè.

Âm thanh bốp bốp vang lên không ngớt giữa ngã tư đường.

-Phan!

Cầu Cầu khẽ quát một tiếng, ném bay Hoàng Kim Bi Mông ra xa

Ném xong thì ánh sáng bao phủ xung quanh người Nguyệt Nhị cũng nhanh chóng tán đi.

Nguyệt Nhị vẫn ngồi bịch trên mặt đất như lúc trước, và Cầu Cầu thì vẫn ngồi xồm trên vai Nguyệt Nhị.

Chỉ có điều Hoàng Kim Bi Mông vừa lao về phía Nguyệt Nhị thì đang làm người bay trên không.

Bị chân bay ngược ra sau. Hoàng Kim Bi Mông chưa kịp định thân thì đột nhiên Cao Lôi Hoa xuất hiện ngay cạnh. đặt một cánh tay lên trên bụng Hoàng Kim Bi Mông.

- Dám trêu ghẹo con ông ah, thằng ngu này.

Cao Lôi Hoa nói. Sau đó. một cú đấm thật mạnh mang theo khí thế điên cuồng vào ngay bụng Hoàng Kim Bi Mông.

Hoàng Kim Bi Mông há mồm nôn khan, hẳn chỉ cảm thấy ruột gan lộn tùng phèo. một cú đấm này phòng chừng đã đánh nát ruột hẳn.

- Gặp Diêm Vương sám hối đi.

Cao Lôi Hoa giơ quả trứng đá trên tay chấn thẳng vào mặt của Hoàng Kim Bi Mông.

Cái này phải nói một chút, thật sự lão Cao không biết ông bố vợ Nguyệt Chấn Thiên kiếm

đâu ra quả trứng đá này, nó cứng ra phết!

Cao Lôi Hoa thậm chí còn hoài nghi. có khi nào ông bố vợ Nguyệt Chấn Thiên này cố ý

hay không nữa

-Bộp!

Lần này. khuôn mặt của Hoàng Kim Bi Mông thân mật tiếp xúc với quả trứng đá. Một cái răng nanh từ miệng Hoàng Kim Bi Mông phun bắn ra.

-Gừ!

Đau quá, Hoàng Kim Bi Mông gầm lên, giơ chân đá ngược về phía Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa buông đầu Hoàng Kim Bi Mông, đưa tay ra nhằm chặn cú

đá của Hoàng Kim Bĩ Mông.

- Yaaa!

Lão Cao hét lớn, chụp được một chân của Hoàng Kim Bĩ Mông liền dùng sức kéo lôi hấn lên quật xuống đất.

Hoàng Kim Bĩ Mông giãy dụa muốn thoát ra.

-Bộp!

Lần này, nhẹ nhàng thôi, Cao Lôi Hoa giơ chân đập thẳng vào khuôn mặt Hoàng Kim Bĩ Mông. làm đầu hấn cắm ngập xuống đất.

Thu quả trứng đá lại, Cao Lôi Hoa rút Tài Quyết ra.

Ánh kiếm sắc bén của Tài Quyết kề cận đầu Hoàng Kim Bĩ Mông, chuẩn bị tiến đưa một đồng chí dâm tặc lên đường.

- Đứng? đứng mà.

Bởi vì bị gậy răn cho nên Hoàng Kim Bĩ Mông lâm vào trạng thái mơ mơ hồ hồ không rõ gì hết.

- Câu này không biết đã bao nhiêu người cầu xin người rồi. Người nghĩ xem. ta sẽ tha người sao?

Cao Lôi Hoa cười lạnh, nhìn người này nói.

Giơ kiếm lên. Cao Lôi Hoa huy kiếm chém rúng hai chân của Hoàng Kim Bĩ Mông.

Chỉ một kiếm đã chém đứt hai chân của Hoàng Kim Bĩ Mông. Máu vàng như suối bắn ra

Nhưng không có một tia nào bắn trúng người Cao Lôi Hoa. Bởi những giọt máu này vừa đến gần Cao Lôi Hoa thì lập tức bị bốc hơi biến mất.

- A——

Hoàng Kim Bĩ Mông Kim la hét đầy đau đớn. lúc này hấn đã hiểu vì sao đại thống lĩnh lại dặn tất cả ma thú không nên đụng đến Cao Lôi Hoa.

Hấn cảm thấy hấn chết đến nơi rồi.

-Khu

Cửu đầu điều hiện ra bản thể của mình- một con chim to chín đầu

Xa xa, một tiếng chim kêu chói tai vang lên.

Bản thể của Cửu đầu điều cũng không lớn cho lắm. Ước chừng cao sáu thước, lông màu nâu.

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn con chim to trên trời. Chặc chặc, con này giống con kền kền có chín cái đầu thôi!

Cửu đầu điều. tên đầy đủ là sa mạc cửu đầu điều. Sa mạc cửu đầu điều một khi trưởng thành đều là siêu giai ma thú.

Sa mạc cửu đầu điều là ma thú độc hệ. chín cái đầu của nó đều chứa một loại kịch độc. Nếu đem trộn lẫn chín loại độc này đủ để giết chết một con cự long dễ dàng.

Cho nên. mọi người đều tặng cho Cửu đầu điều một biệt danh khác

—'Trùm độc dược'!

Liên lúc này. con Sa mạc Cừ đầu điều này đang chán sống lao về phía Cao Lôì Hoa.

Đồng thời, chín cái đầu cùng nhau há mồm phun chín đạo nọc độc xanh lè về phía Cao Lôì Hoa.

- Cái này đủ độc à nha!

Cao Lôì Hoa nhìn con chim to đen này khen tặng một câu. Cao Lôì Hoa không rõ hàng độc dược cho lắm, nhưng nhìn màu xanh lè của chín đạo nọc độc này đủ biết nó nặng đô như thế nào.

Cao Lôì Hoa cũng không có ý thử thân mình với thuốc độc.

- Chíp chíp—

Vừa phun nọc độc. ánh mắt của Sa mạc Cừ đầu điều nhìn về phía Hoàng Kim Bĩ Mông. May quá, chỉ bị cắt đứt hai chân. Đối với những vị thần mà nói, mất đi hai chân vẫn có biện pháp mọc trở lại.

Lúc này, Sa mạc cừ đầu điều nhìn thấy Cao Lôì Hoa vươn tay trái ra.

'Cơ hội chỉ có trong nháy mắt! Sa mạc Cừ đầu điều thầm nghĩ trong lòng; chỉ cần Cao Lôì Hoa ra tay cản chín đạo nọc độc của hắn. Thì hắn có thể lợi dụng tốc độ của mình cứu Hoàng Kim Bĩ Mông trốn đi.

'Hắn muốn ngăn cản! ' Sa mạc cừ đầu điều có phần hồi hộp. Nhìn chăm chăm từng cử động của Cao Lôì Hoa. Cơ hội. Chỉ có trong nháy mắt!!

- Không gian, cắt.

Cao Lôì Hoa nói khẽ.

Sau đó trên tay Cao Lôì Hoa vẽ lên phía trước. Không gian giữa Cừ đầu điều và Cao Lôì Hoa bị cắt ra.

Sa mạc cừ đầu điều cũng không biết Cao Lôì Hoa làm cái gì. Hắn nghi hoặc nhìn Cao Lôì Hoa vì sao không làm động tác ngăn chặn nào có hiệu quả?

Nhưng mà rất nhanh hắn phát hiện ra một hiện tượng kỳ quái.

Tốc độ nọc hắn phun ra không hề chậm. Nhưng rõ ràng không chạm lại không hề phun đến người Cao Lôì Hoa.

Giống như giữa Cao Lôì Hoa và nọc độc đó có một khoảng cách vô hạn vậy. một khoảng cách không sao vượt qua được.

Sa mạc cừ đầu điều nghi hoặc. Hắn không biết chuyện gì đang xảy ra - Không gian, là không gian!

Nằm trên mặt đất, Hoàng Kim Bĩ Mông Kim quên luôn cơn đau nhức từ đùi truyền đến. Hắn không thể tin được nhìn cánh tay của Cao Lôì Hoa. Hoàng Kim Bĩ Mông khác với những con ma thú thành thần từ 'hàng' mà hắn là một vị thần từ thời thượng cổ nên hắn cũng

có chút vốn kiến thức. Vừa nhìn thấy động tác của Cao Lôì Hoa và hiện tượng kỳ lạ đó, hắn đã đoán ra được chuyện gì xảy ra!

- Trốn! Không cần đề ý ta. Chạy mau!

Hoàng Kim Bì Mông hét to cảnh báo Sa mạc Cừ đầu điều.

Sa mạc Cừ đầu điều không hề nghĩ ngợi. Trục tiếp xoay người bay đi.

Đối với lời cảnh báo của Hoàng Kim Bì Mông Kim, hấn nhanh chóng vỗ cánh đột lẹ.

- Trốn chỗ nào!

Vừa khôi phục chút thể lực. Nguyệt Nhị nhú mảy. Cô bé giơ cây cung chữ thập của mình lên, rút tên nhắm thẳng vào Sa mạc cừ đầu điều đang bay đi.

- Khu

Nào ngờ con Sa mạc Cừ đầu điều này kêu một tiếng chói tai rồi chia ra làm chín! Phân biệt trốn đi chín hướng!

Cái này mới khó đây. Nguyệt Nhị không biết nên bắn con nào mới tốt.

- Lão ba, Bắn con nào đây?! Nguyệt Nhị vội vã quay đầu nhìn Cao Lôi Hoa

-Đề đó.

Ánh mắt Cao Lôi Hoa biến thành màu tím bầm, hai cái trăn đồ ngũ tinh hời hợt trong mắt Cao Lôi Hoa lóe sáng. Không gian thần chỉ đờn đã triển khai.

Nhưng, triển khai thần chỉ đờn xong, Cao Lôi Hoa phát hiện ra chín con chim trên trời đều là bản thể của Sa mạc Cừ đầu điều!

Nguyệt Nhị giơ cung lên lắc đầu.

- Đề ta xem!

Lão Cao giơ Tài Quyết lên.

Nguyệt Nhị với Huyết kỵ tướng Ca Đức đưa mắt nhìn Cao Lôi Hoa. - Yaa!

Lão Cao rống to, lôi thần lực như cơn đại hồng thủy cuộn cuộn truyền vào Tài Quyết.

Cao Lôi Hoa giơ Tài Quyết lên, giơ lên cao!

Được truyền một lượng lớn lôi thần lực, Tài Quyết sáng chói. Kiếm minh rung lên đây hưng phấn.

Sau đó - một đạo kiếm quang phóng thẳng lên trời! Kiếm quang cực kỳ khoa trương xuyên thẳng trời không!

- Mau lặn xuống cho ông mảy!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, múa Tài Quyết một vòng, kiếm quang tạo thành một vòng lớn trên bầu trời, quét ngang như một cái rada định vị!

Kiểm quang lấy Cao Lôi Hoa làm trung tâm, tạo thành một hình nón khổng lồ bao phủ xung quanh trời cao!

Chín con Sa mạc cừ đầu điều bay ra chín hướng xung quanh đều bị một kiếm quang của

Cao Lôi Hoa vây kín lại trong cái hình nón không lồ này.

- Búp, hụp, hụp, búp... Chín tiếng nổ vang

Chín con Sa mạc cửu đầu điều tất cả đều bị một kiếm của Cao Lôì Hoa chém rơi rụng.

- Khiếp

Tất cả mọi người đều kinh sợ há to miệng nhìn cảnh tượng này.

Một lần xử luôn cả chín con Sa mạc Cửu đầu điều chắc chỉ có mình Cao Lôì Hoa mới làm được quá.

- Bịch

Chín con Sa mạc cửu đầu điều rớt xuống đất thì hiện nguyên hình thành một con khổng lồ như ban đầu.

Tại trên người con Sa mạc cửu đầu điều này có thể dễ dàng nhìn thấy chín vết thương sâu tận xương. Mà chúi vết thương này đã làm cho con Sa mạc Cửu đầu điều này mất đi sức chiến đấu hoàn toàn.

Nhìn hai con ma thú bị thương sên chết trước mặt, đột nhiên Cao Lôì Hoa lên tiếng gọi

Ca Đức.

-Vâng?

Ca Đức lên tiếng, nhìn về phía Cao Lôì Hoa.

- Người nói xem. ba cái thần cách của ba con ma thú này có thể giúp cho các Huyết kỵ sĩ tiến hóa thành cấp thần như người không? Cao Lôì Hoa hỏi.

Nhất thời, cả Cửu đầu điều lẫn Hoàng Kim Bi Mông Kim đều hoảng sợ nhìn nhau. Giống như có cùng một cảm giác đáng sợ xen lẫn cảm giác sung sướng trả thù?

- Có thể thử xem!

Trên mặt Ca Đức không dấu được sự vui mừng.

Cao Lôì Hoa đi tới trước hai mảnh con Long hạt thú Long Dịch mà Nguyệt Nhị bắn chết. Sau đó đặt tay lên bụng con Long hạt thú này, lấy lôi thần lực dẫn dắt, nhẹ nhàng hút thần cách lên.

Thực nhẹ nhàng, lực lượng hai bên chênh lệch thật sự quá lớn. Thần cách của Long hạt thú Long Dịch căn bản không có một tia phản kháng, bị Cao Lôì Hoa hút ra bên ngoài cơ thể một cách dễ dàng.

Cao Lôì Hoa đưa tay cầm lấy miếng thần cách này.

Thần cách thổ hệ, màu vàng nâu của đất đá, mang theo khí tức trầm trọng của đại địa. xem ra là thần cách đại địa rồi.

Nhưng từ trên miếng thần cách này. Cao Lôì Hoa cảm thấy có một chút khác thường.

Dường như Cao Lôì Hoa cảm giác trên miếng thần cách này tinh thoảng có toát ra một

chút khí tức màu đen. Mà một tia khí tức màu đen này làm cho Cao Lôì Hoa có cảm giác rất thân thiết??

Chữ Ký của Thần Thoại

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 417

Kiếp Sau, Chú Ý, Đừng Đụng Vào Con Ta.

Chết tiệt!

Cao Lôì Hoa đánh giá khí tức hắc ám màu đen này. sau đó thẳm mắng một tiếng. Cái thần cách thổ hệ này mang theo khí tức hắc ám mà Cao Lôì Hoa thập phần quen thuộc đến mức sợ hãi.

Bởi vì khí tức hắc ám này chính là lực lượng của 'ma'!

Thân diệt ma sinh. Ma là do thân Chết mà thành, bởi vì hận ý không cam lòng nên mới biến thành một loại tồn tại khác mạnh mẽ hơn.

Thần cùng ma. là hai loại tính chất hoàn toàn bất đồng. Chiếu theo pháp tắc của thế giới này mà nói, hai loại tính chất hoàn toàn tương phản này căn bản không có khả năng cùng tồn tại.

Trên thế giới này, trừ bỏ Cao Lôì Hoa dựa vào nguyên tác âm dương hợp nhất đem hai loại hoàn toàn bất đồng này dung hợp lại làm một thì người khác căn bản không thể dung hợp hoàn mỹ thần cách và ma cách lại cùng một chỗ.

Cho dù cỗ người dựa vào biện pháp gì để mạnh mẽ cưỡng chế ép hai loại thần cách lực lượng hoàn toàn bất đồng dung hợp với nhau. thì hậu quả mang đến là tự hủy diệt!

Giống như lúc ở dưới đáy biên, tại hôn lễ của Tỉnh Tâm và Cao Lôì Hoa. cùng tìm có người dung hợp thần cách và ma cách—Phong Thần! Và hậu quả của nó chính là tan biến thành tro bụi! Bởi bản chất ma hóa của hắn và Cao Lôì Hoa khác xa nhau rất nhiều!

Cái mà hắn gọi là ma hóa chỉ là khoác lên trên người một lớp áo choàng có khí tức hắc ám của ma mà thôi.

Bởi sau khi kết thúc trận chiến với Phong Thần, Cao Lôì Hoa đã cân thận nghiên cứu và suy ngẫm lại.

Đó là lúc Phong Thần ma hóa. từ đầu đến cuối, hắn vẫn sử dụng lĩnh vực 'Phong hệ' của mình mà không hề sử dụng lực lượng bất đồng thứ hai của ma cách.

Nhưng mà lúc này đây. khi cầm được miếng thần cách thổ hệ trên tay. Cao Lôì Hoa đã tìm ra được đáp án.

lúc đó cái tên Phong Thần đó căn bản không hề dung hợp được ma cách và thần cách. Cao Lôi Hoa dung hợp ma cách 'tốc độ' của Chiến thần liền có được hai lĩnh vực Lôi hệ và tốc độ bất đồng.

Mà lúc đó. bên trong cơ thể của Phong Thần chỉ có duy nhất một cái thần cách Phong hệ mà thôi! Ma hóa, Chẳng qua là bên trong thần cách của hắn chứa một chút khí tức 'ma hóa' mà thôi.

Cái loại thần cách mà bị rót ma lực vào bên trong trộn lẫn với thần lực này chỉ có hậu quả là tự hủy diệt.

Trên đại lục này không có lý thuyết âm dương giao hợp. Cho nên, dựa vào pháp tắc của thế giới này, tuyệt đối không gì có thể đem hai loại tính chất hoàn toàn bất đồng này dung hợp hoàn mỹ với nhau! Mà giống như Cao Lôi Hoa dung hợp ma cách cùng thần cách, chỉ có thể nói cụm từ 'Độc nhất vô nhị'!

Nguyệt Nhị khẽ hỏi, cô bé nhìn thấy Cao Lôi Hoa vừa cảm thần cách lên thì sắc mặt trở nên khó coi.

- Không có việc gì!

Cao Lôi Hoa siết chặt miếng thần cách thổ hệ này, cười lạnh.

Lúc ấy, cái gã Phong Thần ma hóa kia từng nói, hắn xuất thân từ một tổ chức! Tổ chức này đang thí nghiệm thần cách ma hóa. Nhưng mà hình như tiến triển không có đột phá. Bởi cơ thể thí nghiệm không chịu đựng được bao lâu thì bị hủy diệt!

Cao Lôi Hoa nắm lấy miếng thần cách này, nhớ lại Phong Thần lúc ma hóa. Chính mình

lúc ấy đã phá tan âm mưu chiếm lĩnh đáy biển của bọn người đó, cớ lẽ bọn đó rất căm thù mình.

lúc này. bọn đó trở lại trả thù mình sao?

- Chẳng lẽ, bọn người kia cho rằng Cao Lôi Hoa ta là người dễ chọc à.

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng, xoay người nhìn con Cừ đầu điều còn chút hơi tàn. Bị một kiếm của Cao Lôi Hoa chém rớt từ trên cao rơi xuống. Chín con Cừ đầu điều biến thành một con, sau đó hóa lại hình người.

- Ca Đức, thử này ngươi cảm trước đã.

Cao Lôi Hoa cảm thần cách thổ hệ ném cho Ca Đức.

- Nói cho ta biết- là gì sai các ngươi tới nơi này?

Sau đó, Cao Lôi Hoa đi nhanh đi bên người Sa mạc cừ đầu điều, đưa tay cầm cổ áo. nhấc gã đầu chín cục mụn này lên.

Cao Lôi Hoa hỏi mà giọng lạnh như băng.

- Hà, hà. Ta. ta không biết ngươi đang nói cái gì.

Cừ đầu điều thở có chút khó khăn trả lời.

- Là gì. Sai các ngươi đối phó người nhà của ta?! -

Lôi Hoa trừng lên làm Cừ đầu điều cảm thấy rùng cả mình.

Cửu đầu điều cảm thấy mình khó thở. - Không có đối phó người nhà ta?!

-Bộp!

Một tiếng nổ vang lên. Tay của Cao Lôi Hoa đặt trên đầu Cửu đầu điều, và mạnh một phát. Sau tiếng nổ vang, nửa cái đầu của Cửu đầu điều đã bị cú và của Cao Lôi Hoa đánh cho méo mó.

Không có ý đối phó người nhà của ta? Cao Lôi Hoa cười lạnh. Tập kích Tĩnh Tâm. tập kích hắc ám lôi thần Jennifer Aniston. Giờ lại đối phó với Nguyệt Nhị con mình. Đây là lần thứ ba đám ma thú này đụng vào người nhà Cao Lôi Hoa. Tuy rằng cả ba chuyện này có vẻ rất trùng hợp, nhưng dù một chuyện, đừng nói đến ba chuyện. Cao Lôi Hoa đã không thể không hoài nghi mục đích thực sự của người đứng sau sai khiến đám ma thú này.

Có lần thứ nhất còn có lần thử hai. Có lần thứ hai lại đòi hỏi gì?

Cao Lôi Hoa không dám lấy sự an toàn của những đứa trẻ ra mà đùa. Chuyện này, phải giải quyết!

Cho dù là trùng hợp. Cao Lôi Hoa cũng muốn đám ma thú đó biết. Thế giới này có một số người bọn chúng không nên đụng vào!

- Không trả lời thì thắng đi.

Mắt Cao Lôi Hoa lóe sáng. Cũng lười hỏi lại. Tay Cao Lôi Hoa trực tiếp đè trên đầu của Cửu đầu điều.

Ngay sau đó. một chuyện khủng bố diễn ra trước sự chứng kiến của chính Cửu đầu điều.

Trên cánh tay phải của Cao Lôi Hoa. đột nhiên xuất hiện những chiếc vảy đen xỉ.

Trong nháy mắt. cánh tay thon dài của Cao Lôi Hoa đã biến thành một cánh tay đen xỉ có móng vuốt sắc bén!

Đồng thời. đầu móng tay sắc bén đó đâm mạnh ngoáy sâu vào bụng Cửu đầu điều. Móng tay này ngoáy vào sâu bên trong, mạnh mẽ móc lấy thần cách trong bụng Cửu đầu điều ra!

Cửu đầu điều chưa từng nghĩ tới. có người lại dùng các thức dã man này cướp lấy thần cách.

Thần cách bị móc mạnh ra. Cửu đầu điều hét thảm một tiếng, ngất đi.

Thần cách Cửu đầu điều là một viên thần cách phong hệ.

Lấy thần cách Cửu đầu điều ra. Cao Lôi Hoa ném Cửu đầu điều sang một bên. Cơ thể Cửu đầu điều run rẩy vài cái, sau đó lặng im. Mất đi thần cách duy trì. hơn nữa dính mấy vết thương nặng trên người. Hẳn chết là không nghi ngờ.

xong một viên thần cách nữa. Cao Lôi Hoa chậm chậm bước chân lại chỗ Hoàng Kim Bì Mông Kim.

Nhất thời ánh mắt của Hoàng Kim Bì Mông lộ ra ý sợ hãi. Tiếng bước chân chậm chậm của Cao Lôi Hoa vang vào bên trong tai Hoàng Kim Bì Mông giống như tiếng gọi của tử thần.

- Đứng! Đứng! Ta cái gì cũng nói. ta cái gì cũng nói hết. Hoàng kim Bi Mông thấy Cao Lôì Hoa đi tới thì co ro nằm quắc lại.

Hoàng Kim Bi Mông sợ chết. từ thời thượng cổ hấn cố sống mới đạt được thực lực như bây giờ. Ngày tháng qua đi càng khiến hấn yêu quý mạng sống của mình, cho nên, hấn sợ chết hơn bất kỳ gì.

- Nói cho ta biết. người sai các người là gì?

Cao Lôì Hoa ngòì xồm trước mặt Hoàng Kim Bi Mông Kim hỏi.

Hoàng Kim Bi Mông cảm thấy cả người không tự chủ được, sợ run bắn.

- Chỉ cần người không giết ta, ta cái gì cũng nói. ta cái gì cũng nói!
Hoàng Kim Bi Mông gật đầu lia lịa.

- Chủ các người là gì?

Cao Lôì Hoa cười lạnh nhìn Hoàng Kim Bi Mông Kim.

- Là đại thống lĩnh.

- Gì?

Hoàng Kim Bi Mông ngoan ngoãn đáp.

- Cái đồ ngu xuẩn, đừng có mà tỏ vẻ ngu hơn nữa, cái ta cần là tên của hấn, tên của hấn là?

Cao Lôì Hoa bóp lấy cổ của Hoàng Kim Bi Mông Kim. hung hăng nói.

- Ta không biết. thật sự. Tên của đại thống lĩnh ngoại trừ anh trai của ta ra. không có ma thú nào biết.

Hoàng Kim Bi Mông nhìn thấy sát ý trong mắt Cao Lôì Hoa. vội vã giải thích

- Vậy thì hình dáng hấn ra sao? Đừng nói với ta là người cũng chưa từng nhìn thấy hấn bao giờ.

Cao Lôì Hoa dừng tay thả lỏng Hoàng Kim Bi Mông ra một chút, tuy nhiên biểu tình mà Cao Lôì Hoa thể hiện đã nói cho Hoàng Kim Bi Mông biết. nếu lần này còn nói một từ không thì sau đó là ngày tận thế của Hoàng Kim Bi Mông hấn.

- Ta nhìn cũng không rõ. Hoàng Kim Bi Mông vội vã giải thích nói:

- lúc đại thống lĩnh gặp ta thì trên người đều mặc một cái áo choàng lớn. cho nên ta không nhìn thấy rõ hình dáng ông ấy. Nhưng mà nhìn thoáng qua khe hở của áo choàng thì ta thấy tóc của ông ấy màu đỏ. ^

- Tóc đỏ.

Cao Lôì Hoa thâm nghĩ xa xăm.

- Nói cho ta biết. lúc này hấn ở đâu?

Cao Lôì Hoa tiếp tục duy trì nụ cười lạnh nói.

- Ta không biết đại thống lĩnh ở nơi nào. Hoàng Kim Bi Mông khẽ nói.

Ngay sau đó. Cao Lôì Hoa khẽ giết chặt yết hầu của hấn.

- Ta thật sự không biết. nhưng anh trai của ta biết! Việc này. chỉ có anh trai ta biết. Ta

thật sự cái gì cũng không biết. Hoàng Kim Bi Mông vội la lên.

- Vậy anh trai người ở đâu? Tay Cao Lôi Hoa thoáng lỏng một chút
- Âm Dạ đảo. một trong bảy đảo ngoài Hải ngoại. Hoàng Kim Bì Mông nói ra những gì mình biết.

- Thả người đi?

Khỏe miêng Cao Lôi Hoa lộ ra nụ cười trêu tức.

- Những gì ta biết ta đều nói hết cho người hỏi. người hãy thả cho ta đi đi. Hoàng Kim Bì Mông làm bộ đáng đáng thương hại nhìn Cao Lôi Hoa nói.

- Không gì có thể làm hại con ta.

- Trước khi đụng vào con ta thì nhớ rõ dùm ta, tên nào đụng vào con ta, ta giết toàn bộ gia tộc hắn.

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng nói với Hoàng Kim Bì Mông Kim. rất nhẹ. giống như đang nói một chuyện cực kỳ bình thường.

- Mỗi người đều phải trả giá cho hành động của mình. Cảm ơn người đã nói cho ta biết anh người và đại thống lĩnh gì đó. hai người này ta sẽ không bỏ qua. Đám ma thú các người không phải lần đầu chọc vào ta.

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng nói tiếp.

- Nhớ kỹ, kiếp sau, chú ý. không nên đụng vào con ta. Bởi đó là một lựa chọn chính xác. ta sẽ không tha cho bất kỳ kẻ nào đụng vào con ta!

Con mắt của Hoàng Kim Bì Mông mở to.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 418

Cần Gì Bỏ Gân Cầu Xa.

Mắt của Hoàng Kim Bỉ Mông tròn tròn. một cơn đau kịch liệt làm hắn cúi đầu nhìn xuống bụng mình. Một thanh kiếm lõi quang đâm xuyên bụng hắn.

Vị trí mà thanh trường kiếm đâm qua cũng cực kỳ tinh tế. Chỉ chưa đầy một mili nữa là đâm trúng thần cách trong bụng hắn.

Khả năng chuẩn xác của Cao Lôì Hoa đúng là pro. rõ ràng tùy tay đâm một phát nhưng lại không hề làm tổn hại đến thần cách của Hoàng Kim Bỉ Mông. Hoàng kim Bỉ Mông cười khổ. hắn biết ý đồ của Cao Lôì Hoa.

xem ra. ngay cả thần cách của hắn Cao Lôì Hoa cũng không tha.

Đúng như suy nghĩ của Hoàng Kim Bỉ Mông. Cao Lôì Hoa cười lạnh rút Tài Quyết khỏi bụng Hoàng Kim Bỉ Mông. lúc chuẩn bị rút hết thanh Tài Quyết ra thì Cao Lôì Hoa xoay cổ tay. mũi kiếm xoay tròn trong bụng Hoàng Kim Bỉ Mông. Cuối cùng, Cao Lôì Hoa rút mũi kiếm ra. trên đầu mũi kiếm là một viên thần cách màu vàng. Đó là thần cách của Hoàng Kim Bỉ Mông.

Đâm vào bụng Hoàng Kim Bỉ Mông; sau đó lấy luôn thần cách của hắn. lúc này, Cao Lôì Hoa đang dùng thủ đoạn lấy thần cách tàn khốc nhất. Dựa vào một thân thần lực thông thiên. Cao Lôì Hoa cưỡng chế lấy thần cách ra khỏi cơ thể Hoàng Kim Bỉ Mông. Rồi buông cổ Hoàng Kim Bỉ Mông ra

Một tiếng bịch vang lên. Hoàng Kim Bỉ Mông ngã xuống, trên mặt hắn lộ ra nụ cười tự giễu

Cầu xin Cao Lôì Hoa là một chuyện cực kỳ ngu xuẩn. nhất là khi hắn còn có ý định

Cưỡng hiếp con nhà người ta nữa chứ

Hất mũi Tài Quyết lên, thần cách rơi vào tay Cao Lôì Hoa

Cao Lôì Hoa nắm miếng thần cách này, đánh giá cẩn thận một chút.

Cái thần cách của Hoàng Kim Bỉ Mông và hai tên ma thú kia khác nhau hoàn toàn. Trên thần cách không có khí tức của 'ma'.

Ngón tay Cao Lôì Hoa vuốt vuốt miếng thần cách này. Ngày hôm nay, Tổng cộng đã có 5 miếng thần cách rơi vào tay Cao Lôì Hoa.

- Ca Đức, loại thần cách này. Mấy người Huyết kỵ sĩ có thể sử dụng không?

Cao Lôi Hoa quay đầu nhìn về phía Huyết kỵ tướng Ca Đức.

lúc này. Ca Đức đang ngồi ở một bên nghiên cứu miếng thần cách thô hệ của Long Dịch _ mà Cao Lôi Hoa đưa cho hắn từ đầu.

Ca Đức lật đi lật lại miếng thần cách của Long Dịch, cảm giác thấy nó có chút cảm giác trầm ổn. Nghĩ vậy. Ca Đức không khỏi đưa mắt nhìn chủ nhân quá cổ của miếng thần cách này. Long Dịch gầy sò nằm trên đất. Trong suy nghĩ của mình. Ca Đức không thể nào ghép cái từ trầm ổn vào cái tên gầy như cây sậy đó được. Trầm ổn mà lao vào mũi tên mà chết à?!

- Thế nào, nhìn ra được cái gì không? Cao Lôi Hoa hỏi.

- Chủ nhân. trên cái thần cách này có một chút khí màu đen, hình như là ma lực? Ca Đức ngẩng đầu. hỏi.

Ca Đức cũng phát hiện ra trong miếng thần cách thô hệ này thỉnh thoảng cũng thoáng hiện ra một tia ánh sáng màu đen. Lực lượng ánh sáng đen này cực kỳ giống Cao Lôi Hoa lúc ma hỏa.

- ừ. đúng là ma lực. Cao Lôi Hoa gật đầu nói:

- Nếu đề cho Huyết kỵ sĩ dung hợp với thần cách này thì có vấn đề gì không?

- Khả năng, sẽ có nguy hiểm. Ca Đức nhú mày đáp. một tia ánh sáng đen này làm cho Ca Đức cảm thấy bất an.

Dung hợp thần cách cũng không phải là chuyện bình thường gì. Một khi xuất hiện một chút gì làm nhỏ thì lập tức hồn phi phách tán. Cho dù dựa vào khế ước với Cao Lôi Hoa cũng không biết có thể sống lại hay không nữa.

- Nhưng mà...

Ca Đức chuyên hướng câu chuyện, khuôn mặt lộ ra vẻ kiên định:

- Đối với Huyết kỵ sĩ chúng ta mà nói, chúng ta tuyệt không sợ chết!

Quả thật, đối với những Huyết kỵ sĩ sống lại nhờ máu của Cao Lôi Hoa thì bọn họ tuyệt đối không sợ chết!! Chết. đối với những Huyết kỵ sĩ đã trải qua một lần rồi thì cũng chẳng có gì đáng sợ.

- Tốt. vậy người tuyển ra ba người trong đám Huyết kỵ sĩ đề nhận truyền thừa thần cách đi.

Cao Lôi Hoa nói. Đối với việc đánh giá nhận xét những Huyết kỵ sĩ thì Ca Đức so với Cao Lôi Hoa càng hiểu rõ hơn.

- Vâng! Việc này cứ giao cho thuộc hạ, thuộc hạ sẽ chọn ra ba người thích hợp nhất!

Ca Đức nhìn ba viên thần cách này mà hai mắt sáng lên! Đúng vậy, lúc này thực lực của những Huyết kỵ sĩ đã không giúp được Cao Lôi Hoa bao nhiêu nữa. cho nên Ca Đức rất nôn nóng muốn nâng cao trình độ của những Huyết kỵ sĩ này. muốn bọn họ trở nên mạnh mẽ hơn nữa.

- Ừ. việc này để sau khi ta hồi sinh năm mươi Huyết kỵ sĩ khi này đã. sau đó thì người chọn nhân tuyển thích hợp là được. Giờ chưa phải lúc dung hợp

thần cách. Cao Lôi Hoa nói.

Lão Cao cũng không muốn dừng tại chỗ này hồi sinh năm mươi Huyết ký sĩ. ở giữa chốn đế đô Quang Minh này. người đông miệng lắm- Cao Lôi Hoa không muốn lộ ra một số bí mật. Dù sao. đó cũng là con bài tây. lúc đánh nhau có thể tạo nên bất ngờ. Đôi khi. con bài tây này còn quyết định được thắng thua của một trận đấu.

- Ba cái thần cách này chỉ là một khơi đầu.

Cao Lôi Hoa giết chặt thần cách. sau đó ném nó cho Ca Đức:

- Ta sẽ tìm kiếm thật nhiều thần cách. để các người có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Để có thể giúp những Huyết ký sĩ này gia tăng thực lực, thì thủ đoạn cướp thần cách này là một thủ đoạn tối ưu nhất.

Mà Cao Lôi Hoa đã định hình mục tiêu lên những ma thú. Bởi sẵn đây, số lượng ma thú có thần cách đang tăng đột biến. Hơn nữa, cái đám này ba lần bảy lượt quấy rầy Cao Lôi Hoa. Do đó cần phải dạy bảo một chút.

Gặp phải Cao Lôi Hoa. đối với các ma thú mà nói. đây là một chuyện cực kỳ đau đầu.

Lão Cao cũng không phải thánh nhân, lão Cao là một người có thù tất báo mà thôi.

Nghe Cao Lôi Hoa nói. hai mắt Ca Đức càng rực sáng, hân hưng phấn giơ tay đón lấy viên thần cách Cao Lôi Hoa ném cho!

- Đúng rồi. chủ nhân, ba cái thi thể này phải làm sao?

Ca Đức thu hồi ba viên thần cách rồi đưa mắt nhìn ba cái thi thể ma thú đang nằm trên đường. Nào là Hoàng Kim Bì Mông, Long hạt thú, Sa mạc Cừ đầu điều. dù đã chết nhưng chúng đều là những ma thú siêu giai.

Tất cả mọi người trên đại lục đầu biết—cơ thể của siêu giai ma thú. từ A đến Z đều là bảo

vật.

lúc này cả ba cỗ thi thể này đều là hình người, nhưng một lúc sau chúng sẽ hiện lại nguyên hình ma thú của mình.

- Trước cất đi rồi mang về. Cao Lôi Hoa nghĩ nghĩ, nói.

- Không thành vấn đề. thưa chủ nhân

xử lý ba con ma thú xong, Cao Lôi Hoa lại gần chỗ Nguyệt Nhị đang ngồi.

Huyết ký tướng Ca Đức vỗ ngực mình cam đoan. Đồng thời, bằng tốc độ nhanh nhất, Ca Đức nhanh chóng thu thập ba cỗ thi thể của ba con ma thú siêu giai, sau đó ném vào trong vòng tay không gian của y

- Không có việc gì rồi Nguyệt Nhị.

Cao Lôi Hoa ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói.

- Phách phách.

Một đôi cánh nhỏ vô lên, một quả cầu từ chỗ Nguyệt Nhị bay sang Cao

Lôi Hoa. Sau đó hiên ngang ngồi trên vai Cao Lôi Hoa, thực tự nhiên chiếm cứ chỗ cũ yêu quý của mình.

- Vâng.

Nguyệt Nhị nhẹ giọng đáp. Sau đó ngẩng đầu nhìn Cao Lôi Hoa. Trong tay cầm chặt thanh Trường Cung chữ thập của mình. Lỡ tai nhọn dựng thẳng đứng? Thỉnh thoảng giật giật lên. Giống như đang chờ đợi điều gì đó?

- Ha ha.

Cao Lôi Hoa cười ha ha. Tay hấn nhẹ nhàng đặt lên đầu Nguyệt Nhị.

- Làm được lắm Nguyệt Nhị à!

i

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ đầu Nguyệt Nhị. không chút keo kiệt khích lệ Nguyệt Nhị.

- Vâng!

Nguyệt Nhị ra sức sật đầu. Lỡ tai lại giật giật. Đây là thói quen cử chỉ của các Tinh Linh khi vui vẻ.

Vô luận Nguyệt Nhị có xuất sắc cỡ nào thì cô bé vẫn là một đứa trẻ. Giống như nhưng đứa trẻ khác, sau khi làm xong một việc khó khăn nào thì đều mong chờ cha mình khen ngợi một câu.

Cao Lôi Hoa cười cười, nhẹ nhàng cõng Nguyệt Nhị.

- Cám ơn ba ba. Nguyệt Nhị vui vẻ nở nụ cười.

Mà sau khi đám người Cao Lôi Hoa đi thì dân chúng thành Quang Minh lại tiếp tục đồ xô

ra đường. Sau đó, chuyện gì đến thì đến. anh nào mua hàng thì mua hàng, người bán hàng

thì bán hàng, cô nàng nào dạo phố thì lại dạo phố... Tóm lại. mọi chuyện đều trở lại bình

thường như cơm đường hộp sữa. phố xá vẫn nhộn nhịp như hôm nào

- Ba ba. Con làm thế nào ba?

Nguyệt Nhị nằm trên lưng Cao Lôi Hoa hỏi.

- Rất tuyệt!

Cao Lôi Hoa cười nói:

- Hồi ba bằng tuổi con còn kém con xa!

- Hi hi.

Nguyệt Nhị vui vẻ nở nụ cười:

- Nhưng mà ba à, con nghĩ con có thể còn lợi hại hơn nữa kìa.

- Cái đó đương nhiên rồi. Cao Lôi Hoa cười nói

- Cho nên, con muốn ba hướng dẫn cho con được không ba? Nguyệt Nhị có chút khẩn trương nhìn Cao Lôi Hoa.

Đột nhiên. Cao Lôi Hoa dừng bước chân.

-

- Sao vậy ạ?

Thấy Cao Lôì Hoa đột nhiên dừng lại. Nguyệt Nhị khẩn trương hỏi

-

- Ha ha! Ha ha ha ha— Cao Lôì Hoa cười to.

- Ta thật sự là một tên ngốc mà. Lão Cao cười ha ha. khẽ vỗ đầu mình.

-ơ?

Nguyệt Nhị bị Cao Lôì Hoa làm cho chẳng hiểu mô tê răng rứa.

- Ta thể nhưng lại bỏ gần cầu xa. Cao Lôì Hoa nói.

Sở dĩ Cao Lôì Hoa vui vẻ. Khẽ một phát bởi vì lời Nguyệt Nhị nói. Mà là ý khác nằm trong lời nói của Nguyệt Nhị đã giúp cho Cao Lôì Hoa có ý tưởng khiến thực lực đám Huyết kỵ sĩ tăng lên.

Cao Lôì Hoa có thể tự thân một mình tung hoành ngang dọc ở thế giới này là nhờ cái gì? Là công phu cổ đại Trung Hoa!

Để đám Huyết kỵ sĩ này có thể mạnh lên, việc gì Cao Lôì Hoa hẳn không dạy cho nhưng Huyết kỵ sĩ chút võ công chứ!

Chịu ảnh hưởng của thế giới này, làm cho mỗi khi Cao Lôì Hoa nghĩ đến việc làm sao để

đám Huyết kỵ sĩ mạnh hơn thì lại nhớ đến việc dung hợp thần cách! Cái này chính là tính ỳ của con người.

Nghĩ đến bản thân mình không thoát khỏi tính ỳ. Cao Lôì Hoa lại nhớ đến một câu chuyện cười trên Trái Đất.

A hỏi B:

- Trên thế giới này. con chuột nào đi bằng hai chân?

B suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra. Vì thế. A liền trả lời cho

- Đó là con chuột Mickey!

B gật đầu, cảm thấy có đạo lý. Sau đó, A lại hỏi tiếp:

- Giờ đó cậu tiếp. Trên thế giới này con vịt nào đi bằng hai chân?

Lần này B không chút đắn đo. trả lời liền:

- Tất nhiên là vịt Donal!

Thật ra. tất cả những con vịt trên thế giới này (Trừ con khuyết tật hoặc nằm trên bàn tiệc) đều đi bằng hai chân.

Mà lúc này. Cao Lôì Hoa cùng giống như nhân vật B trong câu chuyện đó.

Bởi vì ở thế giới ma pháp nên lối suy nghĩ của Cao Lôì Hoa cũng dần dần nhiễm phong cách ma pháp. dùng ma pháp giải quyết sự vật, do đó, Cao Lôì Hoa đã không hề do dự khi cứ nghĩ rằng việc tăng sức mạnh nhanh chóng thì nên dung hợp thần cách.

Không thể phủ nhận, thần cách có thể giúp nhưng Huyết kỵ sĩ gia tăng thực lực nhanh chóng trong khoảng Thời gian ngắn nhất là biện pháp cực kỳ tốt. Nhưng vấn đề ở chỗ. thần cách cũng không phải cực đá. không phải cứ chạy ra ngoài đường là lượm lên được một cục.

Nên khi nghe Nguyệt Nhị nói. Cao Lôì Hoa mới giật mình. hóa ra mình

bỏ gần mà chạy theo thứ xa xôi!

Trở nên mạnh hơn không phải chỉ có một mình cách dùng thần cách! Một thân công phu của Cao Lôi Hoa đâu phải dùng để khoe mẽ đâu!

Những chiêu thức, nội Công tâm pháp của võ công cổ đại Trung Hoa tuyệt đối là thử mà những Huyết kỵ sĩ này có thể học được nhằm gia tăng sức mạnh!

Đương nhiên, nếu ngẫu nhiên có được mấy cái thần cách thì càng tốt. Giờ đã có hai biện pháp cùng lúc, trong lòng Cao Lôi Hoa tràn ngập hy vọng về những Huyết kỵ sĩ!

Cao Lôi Hoa cần là một chi đội ngũ mạnh mẽ. ít nhất, có thể ở tương Lai bảo vệ được người nhà Cao Lôi Hoa. Dù sao, Cao Lôi Hoa cũng không phải lúc nào cũng ở bên người nhà mình miết được.

- Ba ba. ba không sao chứ? Nguyệt Nhị hỏi khẽ.

- Ha ha. Không có việc gì, không có việc gì. Cao Lôi Hoa vui vẻ nói:

- Chờ về nhà, nhất định ba sẽ đem tất cả bản lĩnh của ba ra dạy cho các con!

- Mà không chỉ các con. ba sẽ dạy hết cho tất cả những Huyết kỵ sĩ. Một trăm Huyết kỵ sĩ trong tay Cao Lôi Hoa. sau khi được Cao Lôi Hoa dạy sẽ như thế nào. có thể nói, đó sẽ là đội ngũ mạnh đến hồi trời long đất lở...

- Chết tiệt. Cao Lôi Hoa còn chưa về sao?

lúc này, trong nhà Cao Lôi Hoa, Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên đi đi lại lại trong phòng.

- Chết tiệt, ta thề. cho dù người không quay lại. ta cũng không giúp người ấp trứng! Cùng lắm thì không cần đứa cháu này!

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên nghiêng răng nghiêng lợi nói. nhưng trong phòng truyền ra tiếng kêu rên rĩ của con gái làm lòng lão nóng như lửa đốt.

'Chẳng lẽ, thật sự muốn ta ấp trứng thay sao? Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên thầm nghĩ mà đầy chua xót

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 419

Chìa Khóa Tháp Babel, Lão Cao Vui Đùa. (P1)

Trên thế giới hầu hết các loài cá mỗi khi đến kỳ sinh sản đều bơi một quãng đường dài để kiếm chỗ sinh sản thích hợp.

Đối với loài cá mà nói, từ nhiệt độ, độ trong sạch, điều kiện cá con phát triển... đều là trong nhưng nhân tố quan trọng trong việc loài cá chọn nơi đẻ trứng.

Cho nên, việc tìm một vùng nước thích hợp cho sinh sản đối với loài cá là một trong những việc quan trọng nhất trong cuộc đời chúng.

Mà bộ tộc người cá cũng không nằm ngoài điều đó. Có điều không giống như loài cá tìm các vùng nước hơi thích hợp là được, điều kiện sinh sản của bộ tộc người cá cực kỳ hà khắc.

Vì chuẩn bị cho cháu ngoại mình ra đời, Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên định dẫn cả nhà Cao Lôì Hoa đi đến nơi sinh sản đặc biệt dành riêng cho các thành viên trong tộc người cá.

Mà lúc này cần phải di chuyển nhanh vì đứa nhỏ trong bụng Tĩnh Tâm sắp chào đời, thời gian đã gấp lắm rồi!

Vốn ngày hôm qua vị Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên này đã nghĩ đến việc mình phải đi ấp trứng thay cho thằng con rể vô tâm kia. May mà cuối cùng nó cũng chạy về kịp lúc.

Cao Lôì Hoa vừa về, vị Hải Hoàng này không nói một câu nào, nhanh chóng kéo cả nhà Cao Lôì Hoa đến nơi sinh sản của Hải tộc (Nôm na là phòng đẻ).

Mà phòng đẻ của Hải tộc cực kỳ đặc biệt, một vùng nước thích hợp cho những người cá sinh sản—san hô.

Diện tích của biển san hô này là bốn mươi bảy triệu chín trăm mười nghìn kilomet vuông, theo phương pháp tính của Cao Lôì Hoa thì diện tích của nó bằng nửa Trung Quốc.

Cả một vùng biển lớn như vậy chỉ là phòng đẻ của tộc người cá, đủ hiểu thế lực của những người cá dưới đáy biển này lớn mạnh như thế nào.

Địa hình của biển san hô này nghiêng về hai phía tây và đông, chỗ cạn nhất là hai ngàn ba trăm chín mươi bốn thước, phần lớn là sâu tầm ba ngàn

đến bốn ngàn thước, thậm chí chỗ sâu nhất đạt đến chín ngàn một trăm bảy mươi bốn thước. Nó là đáy biển sâu nhất thế giới.

Mà nhiệt độ dòng nước ở đó cũng rất cao. Cả năm nước đều nằm trên hai mươi độ, thậm chí có tháng cao nhất vượt qua hai tám độ.

Hon nữa xung quanh vùng biển san hô này cũng không có con sông nào chảy vào, do đó hạn chế được nguồn ô nhiễm lớn nhất. Thậm chí có thể nói, nước ở đây sạch nhất trên thế giới.

Nước biển trong suốt, có thể dễ dàng nhìn thấy những con san hô đầy màu sắc. Bởi vì san hô phần lớn đều sinh sản ở đây. Trải qua bao năm tháng, thế hệ này nối tiếp thế hệ kia, dần dần tạo thành những bãi đá san hô. Mỗi khi thủy triều rút để lộ lên những bãi đá san hô tuyệt

đẹp, cả rừng san hô lấp lánh màu sắc tạo thành một khung cảnh kỳ quan của thế giới. Bởi

vậy, vùng biển này mới được gọi là 'Biển San Hô'!

Vào lúc này, cả nhà Cao Lôi Hoa đều ngồi lên trên mình cô bé Bạch Ngân long Tiêu Ngân bay đến bến tàu của đế quốc Quang Minh.

lúc đầu Cao Lôi Hoa tính đề Cầu Cầu chờ, sợ tốc độ Cầu Cầu nhanh quá làm Tĩnh Tâm khó chịu

Cho nên, cô bé Bạch Ngân long liền hăng hái lấy lòng nhận nhiệm vụ chờ cả nhà đi bến tàu đón tàu ra biển san hô.

Những chiếc váy màu tím trắng của cô bé này lúc chiến đấu cứng rắn vô cùng. Nhưng lúc ngồi lên, Cao Lôi Hoa lại cảm thấy cực kỳ mềm mại.

Điều này khiến cho lão Cao tăng thêm quyết tâm cưới cô bé cho Cầu Cầu.

lúc này, Tĩnh Tâm ngồi tựa vào vùng cổ của Bạch Ngân long. Đây là chỗ êm nhất trên cơ thể Bạch Ngân long.

-Hử.

Tĩnh Tâm thở một hơi nhẹ. Đôi chân thon dài xinh xắn giờ này đã biến thành đuôi cá màu xanh.

Vảy cá trên đuôi hơi khô mở ra cụp vào, cứ mỗi lần như vậy lại có bong bong nước từ chỗ đó hiện ra.

-Hử... Hử.

Tĩnh Tâm thở phì phò, đôi mi thanh tú nhíu chặt.

- Làm sao vậy?

Cảm thấy Tĩnh Tâm có vẻ khó thở, Cao Lôi Hoa bật người đưa mắt nhìn xuống chiếc đuôi cá của nàng, rồi nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đang nhíu mày vì đau đón quan tâm hỏi:

- Làm sao vậy? Tĩnh Tâm, đau à?

Tĩnh Tâm hơi hơi gật đầu. Từ nhỏ đến lớn, Tĩnh Tâm chưa bao giờ đau như thế này. Chưa bao giờ nghĩ tới việc sinh em bé lại đau như thế.

Nhìn khuôn mặt Tĩnh Tâm đau quá mà nhăn mày, Cao Lôi Hoa lo lắng buồn bã. - Đau quá.

Tĩnh Tâm hít một hơi sâu. cuối cùng nói một câu. Nhưng mà câu nói này cơ hồ nghiêng rằng nói đau.

- Thả lỏng. Thả lỏng.

lúc này Cao Lôì Hoa luống cuống tay chân. Hắn tuy rằng kiến thức phong phú. Nhưng dù phong phú mấy đến lúc nước sôi lửa bỏng lại không sao dùng được. Cái này gọi là kiến thức không áp dụng vào thực tiễn. lý thuyết suông.

Giờ phút này, Cao Lôì Hoa chỉ biết nắm chặt tay Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm, sinh xong đứa này. chúng ta sẽ không sinh đứa thứ hai nữa. Cao Lôì Hoa đau lòng nói- tay hắn giơ lên trước vùng bụng bị hờ của Tĩnh Tâm nhưng không dám sờ vào.

Mấy ngày nay bụng Tĩnh Tâm to hơn trước rất nhiều vì mang thai. vốn bụng phẳng lý mà giờ đã phồng tròn tròn như cái trống. Dễ dàng nhìn thấy những mạch máu ẩn ở dưới lớp da kéo căng.

Nhìn vậy lòng Cao Lôì Hoa đau xót biết bao.

Không biết sinh con xong có khôi phục lại vòng eo thon thả như lúc xưa không. Lão Cao âm thầm nghĩ mà lòng đây chưa xót.

- Ba ơi, nước đèn.

ở phía sau. tiểu Kim Toa Nhi chạy chậm lại. tay cô bé bưng một chén nước Trong đèn. Bởi vì duy trì trạng thái đuôi người cá cho nên Tĩnh Tâm cần có một lượng nước lớn. Cao Lôì Hoa đón lấy chén nước. nhẹ nhàng nâng đầu Tĩnh Tâm dậy.

Tĩnh Tâm hơi lắc đầu. đau đón kịch liệt làm cho nàng chỉ có thể cắn chặt răng; tình huống như vậy làm nàng không thể nào uống nước được.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hải Hoàng Nguyệt Chân Thiên ngồi trên lưng Bạch Ngân long nhìn con mình không uống được nước mà lo lắng không thôi.

Nhìn bộ dạng như thế. xem ra đứa nhỏ chuẩn bị chào đời rồi. Hải Hoàng cứ tưởng rằng kỳ sinh sản của Tĩnh Tâm còn chưa đến. Nhưng lão không thể ngờ được đứa trẻ do con người và người cá lại sinh sớm hơn một tháng so với nhưng cặp vợ chồng người cá bình thường.

Mà bà mẹ vợ lúc này thì híp mắt cười nhìn thẳng con rể Cao Lôì Hoa. Bà thích nhìn cái bộ dáng luống cuống chân tay của Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa càng luống cuống chứng tỏ địa vị của Tĩnh Tâm trong lòng Cao Lôì Hoa càng cao.

Do đó bà cũng không nói gì, chỉ ngồi cạnh nhìn xem thẳng con rể quý hóa này làm gì để cho Tĩnh Tâm uống nước.

- Đành phải làm vậy thôi!

Cao Lôì Hoa cầm chặt chén nước. Không còn cố kỵ gì nữa, giờ là lúc nào rồi. Cao Lôì Hoa đưa chén nước đổ vào miệng mình. sau đó cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng xinh tươi của Tĩnh Tâm.

Cùng lúc đó, một cảm giác mát lạnh kèm theo chút nóng bỏng truyền qua

đôi môi của - Tĩnh Tâm.

Môi chạm môi. cảm giác thư sướng lan tỏa toàn thân làm Tĩnh Tâm hè miệng mình ra. Sau đó. Cao Lôì Hoa thuận thể đưa nước trong miệng mình qua miệng Tĩnh Tâm.

Vừa thấy phương pháp này hiệu quả. Cao Lôì Hoa vui không ngớt. Đồng thời. lập tức chia ra một tia thần lực vào trong cơ thể Tĩnh Tâm.

Vốn Cao Lôì Hoa muốn dùng tia thần lực này vận chuyển một vòng cơ thể Tĩnh Tâm để

hút hút lấy.

giúp nàng bớt đau. Nhưng ngay khi thần lực đến chỗ bụng Tĩnh Tâm thì đột nhiên bị một lực

từ

Tia thần lực của Cao Lôì Hoa lập tức giống như bị cướp lấy, ngay sau đó thì mất không chế, nhanh chóng biến mất trong bụng Tĩnh Tâm.

-Hả?!

Cao Lôì Hoa sùng sốt. Sau đó lập tức ngừng việc vận chuyển thần lực trong cơ thể Tĩnh Tâm. Nói thể nào thì nói, lão Cao tuyệt đối không xảy ra thêm yếu tố nào làm Tĩnh Tâm bị nguy hiểm.

- Dừng

Đúng lúc Cao Lôì Hoa ngừng vận chuyển thần lực trong cơ thể của Tĩnh Tâm thì đột nhiên một giọng nói đầy bất mãn vang lên trong đầu của Cao Lôì Hoa.

- Làm sao vậy?

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên nhìn thấy Cao Lôì Hoa đột nhiên giật mình nhìn trái nhìn phải thì nghi hoặc hỏi.

- Không, không có việc gì.

Cao Lôì Hoa nhún vai. cuối cùng đem ánh mắt nhìn xuống bụng của Tĩnh Tâm. vẻ mặt có chút đăm chiêu. Thần lực bị biến mất đúng tại bụng của Tĩnh Tâm. có phải chỗ con mình không? Cao Lôì Hoa trầm nghĩ.

- ông anh Cao Lôì Hoa, đến bên tàu rồi kìa!

re

Mặc dù tốc độ bay của cô bé Bạch Ngân long này không có nhanh một cách khoa trương biến thái như Cầu Cầu. Nhưng dù sao cô bé cũng là một con cự long, tốc độ phi hành cũng không đến nỗi chậm.

lúc Cao Lôì Hoa còn đang sững sờ nhìn bụng Tĩnh Tâm suy nghĩ thì nghe thấy tiếng cô bé Bạch Ngân Long Tiêu Ngân nói đến bên tàu. Ngay lập tức đưa mắt nhìn ra đằng trước.

- ở phía dưới đó- ở đó có một con thuyền của ta!

ông anh vợ Nguyệt Hoa Thiên đứng một bên nhanh chóng đưa tay chỉ thuyền cho cậu em vợ Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa cúi đầu nhìn theo hướng tay chỉ.

Rất nhanh liền phát hiện ra một con chiến thuyền xa hoa không kém gì so với con thuyền buôn đặt trước đi rừng rậm Tĩnh Linh. Mà con chiến thuyền này Cao Lôi Hoa cực kỳ quen thuộc, đó là con thuyền mà lúc Cao Lôi Hoa mới bị xuyên qua thế giới này đón Cao Lôi Hoa rời khỏi hoang đảo. bắt đầu những ngày tháng hạnh phúc bên Tĩnh Tâm.

- Thời gian gấp lắm rồi. Tiêu Ngân. chúng ta trực tiếp xuống dưới! Cao Lôi Hoa nói với cô bé.

-Ok.

Tiểu Ngân lên tiếng, không hề cố kỵ dưới ánh mắt của người dân bình thường nghe theo lời Cao Lôi Hoa. cô bé Bạch Ngân long này trực tiếp bay xuống dưới chiến thuyền mà Nguyệt Hoa Thiên chỉ.. ý. -...

Long, đối với những người dân bình thường của đại lục luôn luôn là nhưng thứ tồn tại trong truyền thuyết.

Mà hôm nay. nhưng người dân ven biển bên tàu đế quốc Quang Minh lại có cơ hội được nhìn thấy truyền thuyết đó. Đặc biệt hơn nữa là nhìn thấy một cô nàng Bạch Ngân Long biến dị quý hiếm hơn gấu trúc trong công viên sở thú ở Trái Đất.

Ánh bạch quang sáng chói này làm cho mọi người mất đi thị giác tạm thời

Bạch Ngân long hạ cánh xuống chiến thuyền. Vừa đáp xuống, cô bé đã phát ra ánh bạch quang ra xung quanh.

lúc mọi người có thể mở to mắt ra nhìn lần nữa thì trước mặt đã không còn bóng dáng con Bạch Ngân long?

Chỉ thấy một chiếc chiến thuyền đang ra khơi ngoài xa, tiếng chói tàu kêu lên chói tai.

- Hoa Thiên, người đi dặn kẻ dưới cho thuyền đi nhanh lên. Dùng cách nào nhanh nhất để đi! Tranh thủ đến đó nhanh chóng!

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên vội vàng nói với con trai:

- Em gái ngươi sắp sinh rồi đó! Nhanh lên!

- Yên tâm đi ba. con đã sớm dặn kẻ dưới rồi.

Nguyệt Hoa Thiên cười nói. đối với em gái mình. Nguyệt Hoa Thiên không đợi đến khi ông ba Nguyệt Chấn Thiên dặn dò.

-Vậy thì tốt rồi.

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên thở dài nói, vốn có thể dùng Bạch Ngân long trực tiếp đi đến biên san hô nhưng lão sợ ngồi trên lưng Bạch Ngân long gió to. sợ Tĩnh Tâm bị nhiễm hàn cho nên mới đưa ra hạ sách đi thuyền này...

Quân đội đóng quân ở biên san hô cũng đã được đưa tin công chúa Hải tộc, Tĩnh Tâm công chúa chuẩn bị đến đó sinh con nên đã nhanh chóng chuẩn bị.

Khắp vùng biển san hô này cực kỳ yên lặng. Tất cả mọi người từ trai hay gái, già trẻ lớn bé gì cũng đều đứng trên những bãi san hô lộ trên mặt biển đón chào hoàng tộc Hải tộc đến đây.

Mà chủ yếu là những người dân Hải tộc này đến coi là coi xem người đàn ông may mắn lọt vào mắt xanh của cô Công chúa Hải tộc của họ như thế nào. Tất cả đều tò mò. —

ở trong lòng dân chúng Hải tộc thì Cao Lôi Hoa đã sớm trở thành một truyền kỳ. Ngay cả 3 ma thần Huyết sắc Minh Vương cũng là đồ đệ của Cao Lôi Hoa, chỉ một danh hiệu sư phụ của Huyết sắc Minh Vương cũng đủ tạo thành một tầng ánh sáng thần bí quanh người Cao

■ Lôi Hoa rồi.

Cho nên lúc này, tất cả mọi người đều đứng đợi, hy vọng Hải Hoàng Nguyệt Chân Thiên của bọn họ nhanh chóng dẫn cả nhà mình đến đây.

- Hộ sinh đâu?

Hải Hoàng Nguyệt Chân Thiên người chưa tới mà tiếng đã tới.

Rất nhanh, tám cô gái Hải tộc áo trắng hộ sinh xuất hiện.

ở phía sau Hải Hoàng Nguyệt Chân Thiên là một đội quân 'hải mã' đang chờ Tĩnh Tâm.

Tám hộ sinh áo trắng cũng không chậm trễ, nhanh chóng tiến lên giữ chặt 'hải mã' đi vào phòng hộ sinh.

Trong mắt Cao Lôi Hoa tràn ngập lo lắng. Hắn rất muốn được đi vào theo nhưng lại sợ quấy rầy công việc của hộ sinh

- Còn không mau vào đi.

vẫn là bà mẹ vợ Tĩnh Âm hiểu lòng người, bà vô vô đây nhẹ Cao Lôi Hoa.

- Vâng, con vào. Cao Lôi Hoa lên tiếng. Nhanh chóng chạy vào phòng sinh.

Tuy rằng Cao Lôi Hoa xuất hiện trong phòng sinh là một chuyện cực kỳ tối kỵ. Dù sao thì sinh em bé không phải chuyện đùa. Một lần sinh là một lần đau đến chết đi sống lại. Nếu người chồng ở trong phòng nhìn thấy vợ mình đau quá sẽ dễ làm ra chuyện bậy bạ, ảnh hưởng đến việc sinh nở. Cho nên thông thường người ta sẽ để chồng ở bên ngoài phòng sinh

Chờ đợi vợ đẻ.

Nhưng mà nếu không cho Cao Lôi Hoa vào thì gã ngốc này sẽ làm chuyện gì dại dột ở ngoài này đây...

Tại đế quốc Bỉ Mông.

Vô số cường giả các tộc từ bốn phương tám hướng tiến vào đế quốc.

Bởi nơi đây là địa điểm tổ chức đại hội ba năm một lần 'Ma Khí Hội'. Cùng là ngày mà tất cả cường giả thể hiện thành quả công sức của mình bao năm.

Thành Lai Nhân từ lúc được tạo nên chưa bao giờ đông vui nhộn nhịp

như hôm nay.

Mà tại giờ phút này. bên trong khu rừng rậm cách thành Lai Nhân chừng cây số đang có hai đội nhân mã đứng đối diện nhau. Cả hai bên cẩn thận nhìn nhau đầy dè chừng, không khí bên trong đậm mùi thuốc súng.

Rừng Vạn Thú- Trong truyền thuyết. đây là nguồn gốc khởi nguyên của Thú nhân. Do đó tộc mạnh nhất trong tất cả thú nhân là Sư tộc đã dựng lên thành Lai Nhân ở sát cạnh rừng Vạn Thú.

Mà hai đội nhân mã này cùng không hề xa lạ, đó là hai đội ngũ 'Ma thú' và 'Ma hóa' đang muốn đi vào bên trong tháp Babel.

Đội ngũ với những thành viên cao to mặt lớn. thân hình vạm vỡ là bên ma thú. Và ngược lại là bên ma hóa.

Bên trong ma thú. đại thống lĩnh tóc hồng khoanh tay giữ yên đám ma thú đứng yên.

Ánh mắt đại thống lĩnh nhìn chăm chú vào một chỗ đất trông cách đó trăm thước. Nơi đó có một lực lượng thoáng ẩn thoáng hiện. đó là lực lượng mạnh nhất trên thế giới này—Thần

lúc Sáng Thế!

Không hề nghi ngờ. nơi đó chính là mục tiêu của chúng ma thú. đó là nơi mà tháp Babel chuẩn bị xuất hiện!

ở đối diện đàn ma thú. Âm mang theo Cửu U cùng chúng thuộc hạ của mình đứng nhìn đám ma thú.

Ánh mắt đại thống lĩnh tóc hồng và Âm chạm phải nhau.

Hai bên cùng bất động? cùng kiềm chế lẫn nhau. gì cũng không chịu tiến lên trước. Dưới tình huống lực lượng hai bên ngang nhau, bên nào xông vào trước nếu bị hao tổn thể lực thì sẽ trở nên yếu thế.

Cả hai bên đều biết. một khi mình yếu thế sẽ bị bao vây và a lê hấp, bye bye các đồng chí.

Đại thống lĩnh tóc hồng nhìn. sau đó thò tay vào áo cầm một viên gạch màu đen bụi bặm. Đó là chìa khóa vào tháp Babel!

A

Khóe miệng đại thống lĩnh lộ ra nụ cười gian hạ áo choàng xuống che cánh tay cầm gạch. Có chìa khóa trong tay. Cho dù bên 'ma' có năng lực cỡ nào đi nữa thì đã sao? Thách bây đi vào tháp đó!

lúc này, đại thống lĩnh nhớ đến một câu nói kiểu như: Bảo kiếm trong tay. thiên hạ là của ta! Thì lúc này cần đổi lại là: Viên gạch trong tay ta, thiên hạ là của ta!

Gạch đây! Thách ai đi vào tháp Babel đó!

Nhưng thật trùng hợp, đối diện đại thống lĩnh. Âm cũng đang có suy nghĩ y hệt như vậy?!

Trong mắt Âm lóe lên ánh hàn quang.

Nhìn về phía đối diện. tay Âm đưa ra sau, khẽ vuốt ve chiếc nhẫn không

gian yêu quý nhất. ở bên trong, một viên sặc màu đen bình thường bụi bặm đang nằm ở đó.

Ngày mồng tám tháng tám. Tháp Babel hiện! Ai nắm giữ được chìa khóa thì người đó chiếm được thiên hạ!

V

Bởi vì bên trong tháp Babel không sử dụng được thần lực cho nên cả hai bên lần này dẫn quân đi đều chọn những người có thể lực mạnh khỏe nhất.

Mà xét về thể lực thì đội quân ma thú của đại thống lĩnh đang chiếm ưu thế. Vì ở phía sau lưng đại thống lĩnh có tòa núi thịt to lớn đang đứng ở đó.

Tòa núi thịt này màu vàng, chân như chân voi, đầu như đầu sâu, người được che kín bằng vảy cứng như vảy cự long. Đây là niềm kiêu ngạo của đế quốc Thú Nhân—Hoàng Kim Bi Mông! Có thể lực hơn xa cự long. Luận về công kích vật lý, gì dám tranh phong với Hoàng Kim Bi Mông?!

Hơn nữa, núi thịt đầu chỉ có một, mà có nhưng sáu tòa núi hời.

Sáu con Hoàng Kim Bi Mông. Cho dù là lúc đế quốc Thú Nhân hùng mạnh nhất cũng chỉ

có năm con Hoàng Kim Bi Mông. Mà cũng chỉ bằng năm con này, vua của thú nhân hời đó. Thái Thân Sư Tộc đánh đông dẹp tây, quét ngang dọc trên đại lục không gì cản nổi.

Móng vuốt của Hoàng Kim Bi Mông đủ để xé tan lớp vảy của cự long bay trên trời.

Bởi lực nhảy của chúng nó kinh người. Những con cự long bay thấp thấp rất có khả năng bị Hoàng Kim Bi Mông nhảy lên đâm xuyên bụng. Cái này cũng không phải chuyện gì mới mẻ mà lịch sử đã chứng minh điều đó.

Tất nhiên, ở bên đối diện, Ám và thủ hạ của hắn cũng không ngoại lệ.

Ngoại trừ đội ngũ sáu con Hoàng Kim Bi Mông thì những ma thú đứng cạnh đó cũng có những thứ cơ bắp không kém. nhìn vào đủ biết khỏe cỡ nào. Đội ngũ này khiến người ta run sợ khi so thể lực.

Không có được khối thịt to lớn đầy cơ bắp như những ma thú, nhưng đội ngũ của Ám cũng đã rất trâu bò rồi. Sau lưng Ám, là những đại hán cao hơn hai thước.

Trong ánh mắt bọn họ hiện lên tầng tầng mũi nhọn, đây là những đại hán xông pha qua bao nhiêu chiến trường đầm máu.

Ánh mắt bọn họ sắc bén như những thanh mã tấu, cả người bọn họ tỏa ra sát khí dày đặc.

Người chưa động; nhưng sát khí đã làm cho nhiệt độ bên ngoài hạ xuống vài độ rồi

Ngày Mồng tám tháng tám, tháp Babel hiện!

Tháp Babel còn gọi là tháp Thông Thiên. Nghe đồn, đỉnh của tháp Babel có thể thông thiên!

Nhưng mà muốn tiến vào tháp Babel thì phải cần một bộ phận quan trọng

nhất—Chìa khóa tháp Babel!

Mà cả 'ma' lẫn 'ma thú' đều nghĩ rằng mình đã chiếm được bộ phận quan trọng này.

Nhưng không gì nghĩ tới, từ đầu đến cuối, cái chìa Khóa vào tháp Babel có nhưng hai chiếc!

Mà chẳng qua. cả hai chiếc này đều là kiệt tác mà Cao Lôì Hoa vui đùa

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 420

Đột Nhiên Nhiều Hơn Một Viên Gạch... (P1)

Đế quốc Thú Nhân. tại một nơi cách thành Lai Nhân rất xa, lãnh địa của Hồ tộc.

Đứa con thứ của Cao Lôì Hoa, Nguyệt Sư đang ngồi trên ngai vàng của Hồ tộc.

Khỏe miệng Nguyệt Sư nhếch lên. Cả người toát lên khí thế đế vương không hề nghi ngờ. ■ lúc này. tất cả mọi người đều cảm thấy Nguyệt Sư thích hợp cho việc trở thành một ông vua.

Một trăm Hoàng Kim Sư tộc râu tóc tung bay theo gió xếp hàng đứng hai cánh phải trái của Nguyệt Sư. Cả một trăm Hoàng Kim Sư tộc đều dùng ánh mắt khinh miệt nhìn lão già đang quỳ dưới đất.

ở dưới, vẻ mặt của Giáo hoàng Hồ tộc 'Hồ Cương' đang đại ra. cả người run rẩy quỳ gối trước Nguyệt Sư. lúc này lão đã mất đi tất cả. Từ lúc Thú hoàng Nguyệt Sư tiến đến lãnh địa của Hồ tộc thì lão đã mất đi tất cả.

- Vào thời điểm quan trọng then chốt của đế quốc Bi Mông chúng ta, người lại muốn Hồ tộc độc lập? Người làm cũng thật tốt. Đại Giáo hoàng thân ái của ta à.

Nguyệt Nhị đang cầm một cây sáo màu đen bằng kim loại ngồi đùa nghịch. Đây là một cây sáo sợi rỗng. cây sáo này là đồ mà Cao Lôì Hoa tặng cho Nguyệt Sư trước khi đi. bên trong cây sáo là một con Hắc Âm Chỉ Long? đây vốn là tọa kỵ của một long kỵ sĩ nước đối địch.

Nguyệt Sư phát hiện. càng ngày cậu càng yêu lão ba của mình hơn. Phong cách của lão ba. chính là thứ mà Nguyệt Sư hướng tới.

Tất cả mọi người biết Hồ tộc độc lập, đơn giản là vì có một số nước đứng đằng sau ủng hộ Hồ tộc.

Mà Cao Lôì Hoa một là không làm. hai là đã làm thì làm cho dứt điểm. trước toàn thể ánh mắt của mọi người trên đại lục, đã san bằng thành Nạp Tư. kinh đô buôn bán của thế giới. thủ đô của nước ủng hộ việc Hồ tộc độc lập!

Một chiêu đó của Cao Lôì Hoa có vẻ quá tàn nhẫn nhưng tuyệt đối là cao chiêu!

Giết gà dọa khỉ, san bằng thủ đô của Liên Minh Thương Nghiệp làm tất cả, từ trong tối ngoài sáng, nhưng quốc gia ủng hộ việc Hồ tộc độc lập đều dùng tốc độ nhanh nhất cắt đứt quan hệ với Hồ tộc.

Không ai duy trì Hồ tộc. căn bản không làm cho Nguyệt Sư mất chút sức lực nào.

- Người, thân là Đại Giáo Hoàng của đế quốc lại muốn đế quốc bị chia năm xẻ bảy. hành vi của người làm người người cảm hận.

Nguyệt Sư lạnh lùng nhìn lão nhân gầy gò ở dưới:

- Người thân là Giáo hoàng đế quốc Thú Nhân. lại phản bội đế quốc Thú Nhân chúng ta. Vậy ta lưu người lại để làm gì hà?

Nhất thời vị Giáo Hoàng Hồ Cương này lạnh run, mặt xám xịt không dám ngẩng đầu nhìn Nguyệt Sư.

- Giờ người còn lời gì muốn nói không? Nguyệt Sư lạnh lùng nói.

Hồ Cương nhũn cả người, lời đó của Nguyệt Sư Chẳng khác gì tuyên bố lão tử hình.

Vốn. Hồ Cương cho rằng dù không có sự ủng hộ của những quốc gia kia. dựa vào lực lượng Hồ tộc thì lão vẫn không sợ Nguyệt Sư.

Nhưng lão lại không ngờ một yếu tố cực kỳ quan trọng" Thần thú Lai Nhân Tra Lý!

Hồ tộc làm phản cũng không cở duy trì bao lâu. Dưới sự xuất hiện của Thần thú thì uy tín của Giáo Hoàng lão sụp đổ nhanh chóng.

Cho dù uy vọng của Hồ Cương lão cao như thế nào trong Hồ tộc đi nữa thì uy vọng đó cũng dựa trên chức vụ Giáo Hoàng thần điện Thần Thú Lai Nhân.

Mất đi sự ủng hộ của Thần thú. Hồ Cương lão chẳng là cái gì!

Thân là Giáo hoàng điện Thần thú lại làm cho "Thần thú hờn giận không đồng ý. Cái này không thể không nói là một chuyện buồn cười nhất thế gian.

Hồ Cương rất nhanh bị tất cả người Hồ tộc bỏ rơi.

Hồ tộc độc lập. cũng giống như một vở kịch. Rất nhanh đã kết thúc. Dù sao. người Hồ tộc tín ngưỡng là Thần thú. chứ không phải Giáo hoàng Hồ Cương lão.

- Ngày mùng tám tháng tám. Thật là một ngày không tầm thường. Nguyệt Sư nhìn về phía thành Lai Nhân ở phương xa. cười nói.

- Cũng cảm giác được sao Nguyệt Sư?

Lai Nhân Tra Lý đột nhiên xuất hiện ở bên người Nguyệt Sư nói.

- Chúng ta phải đi về sao?

Nguyệt Sư nhìn về phía thành Lai Nhân hỏi.

- Đương nhiên. Lai Nhân Tra Lý cười nói:

- Nhiều người đến làm khách chúng ta như vậy. thân là chủ nhà. sao lại không ra gặp khách chứ.

'Ma thú' và 'ma' vẫn đang trong tình trạng giằng co nhau. Một giây trôi qua...

Bỗng nhiên, trên bầu trời vang lên tiếng lách tách của lôi quang. Ngay sau đó, trời đang trong xanh, mặt trời chói chang thì mây đen kéo đến ùn ùn

Mây đen dày đặc, bên trong lóe lên những ánh lôi quang màu vàng!

Mà mây đen không chỉ bao trùm nơi này, mà nó bao trùm cả thành Lai Nhân. đế quốc Thủ Nhân... toàn bộ đại lục này.

Toàn bộ thế giới mất đi ánh sáng? màn đêm buông xuống, đen tối đến mức không nhìn rõ ngón tay.

Ánh mắt ma vương 'Ám' cùng đại thống lĩnh ma thú đều sáng ngời.

Bắt đầu

Trong lòng hai người không hẹn mà cũng nghĩ một câu đó.

- Bùm— hùm— bùm-

Lôi điện từ trên trời giáng xuống mảnh đất trống trước mặt đội quân nhân mã hai bên. Mỗi một tia sét đều để lại một dấu vết rõ ràng trên mặt đất.

Sét càng lúc càng nhanh, từng dấu vết một được tia sét khắc họa lên mặt đất. Rất nhanh đã hình thành một trận pháp!

-Đùng!

Cuối cùng. một đạo lôi quang màu tím bổ vào chính giữa trung tâm ma pháp trận.

Ngay sau đó. một chút ánh sáng màu lam xuất hiện ở giữa trung tâm ma pháp trận.

Năng lượng cuồng bạo cũng nhanh chóng tuôn ra từ chút ánh sáng màu lam này.

Ngay sau đó. ở giữa ánh sáng như bị một bàn tay vô hình kéo căng ra. tạo thành một khe nứt không gian.

- xoạt. xoạt, cộp. huỳnh!

Liên tiếp nhưng âm thanh quái dị vang lên. sau đó khe nứt không gian biến mất. Trước mặt mọi người lúc này là một cánh cửa to!

ở giữa không trung hiện ra một cánh cửa to lớn!

Không có vách tường, không có cạnh cửa cùng bản lề cửa, chỉ có một cánh cửa nổi giữa không trung làm bằng kim loại.

Muốn tiến vào tháp Babel sao? Muốn có được bảo tàng sao? Muốn thực lực sao? Tất cả, chỉ cần anh đẩy được cánh cửa này. mở ra và đi vào!

Cả hai bên 'ma thú' và 'ma' đều biết, chỉ cần đẩy được cánh cửa này bước vào là được. Nhưng cả hai không ai dám lên đây.

Do cả hai bên đều cổ kỵ lẫn nhau, do đó cả hai đều không muốn mình ra tay trước.

- Ma thú thống lĩnh các hạ.

Cuối cùng, ma vương Ám mở lời trước, hẳn không có chút hoang mang nói:

- Chúng ta cứ như thế này cũng không phải là biện pháp. Dù sao tất cả

chúng ta đều biết cánh cửa này không lâu nữa sẽ biến mất.

- Ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta đứng nhìn nhau thế này cũng không phải ý hay. Vậy ma vương đại nhân có cao kiến gì không?

Đại thống lĩnh tóc hồng cũng nói. nghe giọng cứ bình bình, hình như hần đang già âm.

- Ha ha!

Ma vương Âm khẽ cười một tiếng, tay hần vuốt ve nhấn không gian trên ngón tay. Chìa khóa tháp Babel đang nằm trong tay mình. ai vào trước cũng không có ảnh hưởng.

Nghĩ vậy, Âm ngẩng đầu cười nói:

- Như vậy đi, không bằng ta nhường một bước trước, để cho người bên các hạ đi vào trước, như thế nào?

- Ha ha, nếu ma vương đại nhân đã khách khí như thế. vậy xin nhận ý tốt của ma vương đại nhân, ta cũng không khách khí nữa. Đi trước một bước nhé!

Đại thống lĩnh tóc hồng cười gượng một tiếng, phát tay ra hiệu cho đám thuộc hạ.

Một con Hoàng Kim Bì Mông đứng bên phải đại thống lĩnh bước ra trước, sau đó đi lại cánh cửa lơ lửng trên không này.

Ánh mắt hai bên chăm chú nhìn vào con Hoàng Kim Bì Mông

Hoàng Kim Bì Mông hít một hơi sâu. chỉ vài bước đã đến được trước cánh cửa. sau đó vươn tay về phía cánh cửa.

- Cạc

Chỉ một tiếng kêu ngoài dự kiến của mọi người, cánh cửa đã được mở ra một cách cực kỳ đơn giản.

Cửa mở, tất cả mọi người đều chú tâm nhìn vào bên trong!

Đằng sau cánh cửa là một không gian u tối vô cùng rộng lớn. Một không gian chỉ có bụi màu đen như của viên sặc!

Nhìn đâu cũng thấy nhưng lớp bụi màu đen trong phiến không gian sau cánh cửa. Cả trời đều là bụi đen, lớp đất phủ đầy bụi đen! Càng nhìn sâu thì lớp bụi màu đen càng dày đặc, ngay chỗ cánh cửa vào một chút đã toàn là bụi đen.

Ngoại trừ bụi màu đen ra, không gian này không hề tìm thấy được màu sắc nào khác!

ở đây cũng không có kẻ yếu, lớp bụi này tuy dày đặc nhưng tất cả mọi người vẫn có thể nhìn xuyên qua được.

Nhìn xuyên qua tầng sương mù bụi màu đen, tất cả đều chăm chú nhìn vào chính giữa không gian này

Tại chính giữa không gian bụi đen này. Một tòa tháp lớn cổ xưa xuất hiện trong mắt mọi người. Tháp cổ cao cao như một con hạc giữa đàn gà. cực kỳ đẹp mắt!

Trang nghiêm mà tràn đầy cổ kính. Cao lớn nhưng không mất đi sự tinh xảo. Hơn nữa đỉnh tháp thông thiên (Cao chọc trời)!

Thật không hổ danh tòa tháp thông thiên Babel.

Hề là người nào nhìn thấy tòa tháp cồ này đều bị khí thế của hồ làm kinh ngạc!

Ám cùng đại thống lĩnh liếc mắt nhìn nhau. Hiển nhiên, hai người đều không nghĩ đến. tòa tháp Babel này không xuất hiện trên đại lục, mà nó ở trong một phiên không gian khác.

Nhưng mà cũng đúng. nếu tòa tháp Babel này xuất hiện ở đại lục thì bao nhiêu năm nay cũng đã có người xử đẹp nó rồi!

-Mời!

Cửa không gian tháp Babel vừa mở. ma vương Ám làm một động tác mơ2i đôi phương đi vào trước.

- xin nhận phần lễ này của ma vương các hạ vậy!

Giọng nói đều đều không nam không nữ của đại thống lĩnh ma thú vang lên. sau đó hắn chỉ từng ma thú một nối đuôi nhau đi vào cửa không gian.

Rất nhanh, đại đội ma thú biến mất trong sương mù đen dày đặc.

Đại thống lĩnh là người vào cuối cùng, hiển nhiên, đại thống lĩnh sợ đám ma nhân này ra tay với các ma thú khi đi vào.

Sau khi đại thống lĩnh đi vào thì ma vương Ám phát tay ra hiệu cho những thiết hán phía sau, ý bảo đám thủ hạ chuẩn bị tốt mà đi vào.

- Ám. để bọn chúng vào trước có đúng không?

Cửu U trong bộ quân áo trắng, tay khề vẫy quạt trắng như ngọc.

- Ha ha. để bọn chúng vào trước thì đã sao chứ?

Ám khẽ cười nói, vuốt ve nhẵn không gian trên tay mình. ý tứ của Ám không cần nói ra cũng biết. Chiếc chìa khóa đang ở trong tay chúng ta. đám ma thú kia vào trước thì làm được trò quái gì cơ chứ?!

- Tốt lắm, chúng ta cũng nên vào đi thôi.

Ám thấy tất cả đám ma thú đã đi vào hết liền nói với chúng thuộc hạ.

Sau đó, Ám mang theo tất cả nhưng ma nhân của mình đi vào trong phiên không gian đen này.

Mà nhưng thành viên Satan mang đèn đều có tổ chất thân thể tốt nhất, tất cả đều mang tính kỷ luật cao, chỉnh tề thẳng hàng thẳng lối đi qua cửa...

lúc hai đội quân ma nhân và ma thú đi vào trong cửa hết thì xung quanh rừng cây xuất hiện một đám người khác. Bọn họ cao có, thấp có, mập có. gầy có, già trẻ lớn bé...

Thực hiển nhiên, đây là những thế lực nhỏ muốn ăn hôi đi vào tháp chiếm chút đỉnh.

Rất ăn ý- nhưng thế lực nhỏ này tuy hỗn tạp nhưng không hề gây xung đột, lần lượt đi qua cửa bước chân vào phiên không gian bụi đen.

Chẳng qua. nơi mà tháp Babel tồn tại, có thể bước vào dễ dàng thế sao? Không có thực lực tương thích, vốn không có tư cách bước chân vào đây.

Đảo thái, đó là quy luật của tự nhiên từ xưa đến nay đối với cá thể không thích hợp với môi trường sống!

Cỏ thể vào tháp Babel chỉ cỏ một loại người và chỉ cỏ đúng loại người cỏ mà thôi.

Nhưng thế lực nhô vừa bước vào phiên không gian này lập tức chịu ảnh hưởng của tháp Babel.

Bởi vừa bước vào, tất cả mọi người đột nhiên cảm thấy đầu khí, thần lực, ma lực. tất cả đều bỗng nhiên biến mất không để lại dấu vết.

Hai thế lực lớn nhất là ma nhân và ma thú thì đã biết trước điều này nên trước khi đi vào đã chọn những thành viên cỏ thế lực tốt nhất.

Còn nhưng thế lực tầm trung họa may cỏ người biết nên cũng chọn được một số.

Tuy nhiên những thế lực hỏi thì không rõ. thành phần đi vào không xác định rõ ràng,

thậm chí cỏ cả ma pháp sư bước chân vào đây.

Khảo nghiệm, không chỉ là giam cầm thần lực!

lúc thần lực của bọn họ bị biến mất thì nhưng sợi dây từ trong lớp bụi dày đặc màu đen xuất hiện quấn lấy chân mọi người!

Đây là một loại dây leo họ thực vật bị ma hóa, được gọi là 'Tát Gia Đăng Điều', nêu xét cụ thể thì thực lực của nó tương đương với ma thú trung giai.

Nếu bình thường dưới sự bảo vệ của thần lực thì những sợi dây leo với thực lực ma thú trung giai này không thể làm được gì đối với những người này!

Nhưng tại thời điểm tất cả thần lực, đầu khí... đều bị giam cầm biến mất không dấu vết

thì những sợi dây leo này chính là tử thần!

Ước chừng hai phần ba số người đi vào Chết trong tay nhưng sợi dây leo mà bọn họ khinh thường.

Tiếng kêu thét trước cái chết của họ tràn ngập cả không gian tháp Babel.

Còn hai đội ngũ ma nhân và ma thú khi bước chân vào tháp, vì đã cỏ chuẩn bị nên bọn họ nhanh chóng thích nghi được hoàn cảnh.

Hai bên đều mang theo những thủ hạ cỏ khả năng cận chiến mạnh nhất của mình.

Toàn bộ nhưng sợi dây leo cản bọn họ đều bị bọn họ dùng thủ đoạn trực tiếp nhất chém đứt tất cả. những sợi dây leo này không làm cho bọn họ bị một tổn thương nào. Vì vậy tốc độ hai bên không hề giảm.

Đi đến trung tâm tháp Babel cỏ rất nhiều con đường.

Có lẽ vì đã tính trước nên cả hai ăn ý đều chọn hai con đường khác nhau để tránh đụng chạm.

Ngọn tháp cô Babel càng ngày càng rõ ràng trong mắt hai bên.

Trước cửa tháp Babel là mười hai pho tượng to lớn bằng thủy tinh đang đứng hai bên. Đó là mười hai Hoàng Kim cự nhân.

Đại thống lĩnh thò tay vào áo, rồi lấy ra một viên sặc. Trên khóe miệng của đại thống lĩnh nở nụ cười khoái trá.

Ám mang theo đám ma nhân, tuy đi sau nhưng lại tới trước. Có lẽ vì đội hình không có những thành viên công kênh như ma thú nên tốc độ bọn họ nhanh hơn một ít.

Nhấn không gian trên tay Ám lóe sáng: sau đó một viên sặc màu đen xuất hiện trên tay hắn.

Rất nhanh, đến tột cùng ai mới có tư cách đi vào tháp Babel, rất nhanh sẽ có đáp án!

Cho đến tận lúc này, Ám vẫn nghĩ chỉ có mình mới có chiếc

- Không. Đương nhiên không phải. Cửu U phủ định hoàn toàn. ỉ

Đang lúc Cửu U ra sức giải thích thì

- Đáng tiếc. Hắn chưa đến. Đột nhiên Ám nhẹ giọng nói với Cửu U:

- Vốn, ta cùng hắn ước hẹn sẽ gặp nhau ở chỗ này.

- Hắn? Là Cao Lôì Hoa sao? Đôi mắt Cửu U ảm đạm:

- Có lẽ hắn sẽ không đến đây đâu!

- Ha ha. Cửu U. Hắn không đến, người thất vọng rồi? Ám trêu ghẹo nói.

- Cần thận!

Đột nhiên Ám kêu lên một tiếng, một tay kéo Cửu U ra phía sau.

cùng lúc đó- một ma pháp trận to lớn vô cùng lấy tháp Babel làm trung tâm lan ra xung quanh- hiện trên bầu trời!

Ma pháp trận, bao vây hai đội ngũ ma nhân và ma thú.

Dưới tác dụng của ma pháp trận, cả hai đội ngũ đều cảm thấy mình nặng đi rất nhiều. Là ma pháp trận trọng lực! Ước chừng ma pháp trận trọng lực gấp mười.

Nhưng mà, không chỉ là như vậy.

Những tiếng lách tách vang lên không ngớt.

Mười hai pho tượng trước cửa tháp Babel đột nhiên mất chói hồng quang, sau đó, cả mười hai pho tượng chợt động đậy.

Nhìn thấy mười hai pho tượng cử động, Ám cười khô. Thần lực bị phong; hơn nữa trọng ■ lực gấp mười, lại gặp phải mười hai pho tượng khổng lồ không dễ chọc tý nào.

Giống như có người chỉ huy, mười hai pho tượng chia làm hai đội, một hướng về phía

những ma nhân do Ám lãnh đạo, một hướng về phía ma thú do đại thống

lĩnh tóc hồng lãnh

đạo.

xét về lực đôi lực thì bên ma thú chiếm ưu thế rất lớn. Chỉ thấy bên trong đội ngũ ma thú, Hoàng Kim Bi Mông rống lên. sau đó xông lên sáu pho tượng. Lực cận chiến của Hoàng Kim Bi Mông là vô địch. dưới tình huống như vậy, Hoàng Kim Bi Mông không chút do dự xông lên đón đầu nhưng pho tượng không lổ này. Tiếng bốp bốp binh binh vang lên không ngớt.

Đồng thời. còn có một số ma thú cao to nhập cuộc. xem ra về phía ma thú không có vấn

đề gì.

Khóe miệng đại thống lĩnh lộ ra một tia mỉm cười.

Sau đó. dưới sự bảo vệ của bảy tiêu ma thú, đại thống lĩnh dạo bước chân tới cửa tháp

Babel. Cánh cửa chính của tháp Babel so với cửa thành Lai Nhân không nhỏ hơn bao nhiêu!

Bên kia, Âm nhìn đại thống lĩnh đi tới cửa thì đưa mắt nhìn đánh giá xem.

Sau đó, Âm nhìn thấy... Đại thống lĩnh rút một viên sạch trong áo choàng ra. là một viên sạch màu đen!!!

Tại sao có thể như vậy!!

Khóe miệng Âm co rúm. đột nhiên lại nhiều hơn một viên sạch?? Bàn tay Âm không tự

chủ được. sờ vào trong nhẫn không gian. một khối giống y đúc. bụi màu đen. viên sạch xuất hiện ở trong tay hắn

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 421

Hai Viên Gạch Được Làm Giả Từ Khi Nào...

Lúc đại thống lĩnh lấy viên sạch ra. lòng Ám dậy sóng không thôi...

Mà đối diện Ám. đại thống lĩnh sung sướng mười phần. Ánh mắt hắn nhìn người bên Ám chống đỡ đòn tấn công của sáu bức tượng thủy tinh cực kỳ vất vả mà sung sướng thay khi bên mình có Hoàng Kim Bì Mông.

Những thiết hán mà Ám mang theo tuy cũng có cơ bắp thật, nhưng vẫn đề nằm ở hình thể, kích thích quá chênh lệch so với những pho tượng thủy tinh.

Nhưng mà những thiết hán này cũng không kém. tuy vất vả nhưng không rơi vào thế hạ phong. việc tiêu diệt những pho tượng này chỉ là vấn đề thời gian.

Đại thống lĩnh cười ha ha, sau đó bước tới trước cửa tháp Babel lấy viên gạch màu đen trong tay ra.

Ánh mắt đại thống lĩnh dừng ở trên cánh cửa. tại chính giữa cánh cửa này có một lỗ hổng hình chữ nhật, tuy không lớn nhưng dưới ánh mắt của đại thống lĩnh thì nó vừa vặn để đặt viên gạch trên tay hắn vào.

Ánh mắt Satan nhìn thẳng viên sạch trên tay đại thống lĩnh.

Mà cũng giống như Ám. Cửu U ở phía sau cũng nhìn thẳng vào viên gạch trên tay đại thống lĩnh

Chết tiệt, sao lại có một viên gạch nữa chứ? Cửu U thầm nghĩ- lại nói tiếp. chính mình cướp lấy chiếc chìa khóa tháp Babel này cũng quá mức thuận lợi đi. Phải biết rằng chìa khóa tháp Babel này cực kỳ quan trọng, đảm ma thú dù có ngu đi nữa. Chẳng lẽ lại làm hàng giả sao?

Cửu U sợ viên sạch mà mình cướp được là hàng giả.

Mà lúc này, dưới ánh mắt của mọi người, đại thống lĩnh bành trướng cơ thể, triển khai cánh sau lưng ra.

Bởi vì lỗ khóa nằm ở giữa cánh cửa lớn, do đó đại thống lĩnh không đủ cao để lắp chìa khóa vào...

Mở cánh xong, đại thống lĩnh mỉm cười, vỗ cánh bay thẳng đến chỗ ổ khóa.

Sau đó. đại thống lĩnh vươn tay, cầm chìa khóa cho vào lỗ. (Cầm viên gạch đút vào chỗ thiếu của cánh cổng)

Vào giờ phút này, ánh mắt của Âm dán thẳng vào viên sạch đang được đút vào lỗ trống. Mà đâu chỉ riêng mình Âm, tất cả mọi người đều chăm chú nhìn đại thống lĩnh. – Mở ra đi, tháp Babel

Đại thống lĩnh nở nụ cười. Một tay cầm viên sạch nhét vào bên trong lỗ trống. lúc viên sạch được đặt vào thì đột nhiên cánh cửa lóe sáng. Ba ký hiệu ma pháp xuất hiện trên đầu mọi người! Nụ cười trên sương mặt đại thống lĩnh như mặt trời tỏa sáng vĩnh cửu.

Nhưng, rất nhanh, nụ cười trên mặt đại thống lĩnh không thấy! -Bộp!

Đột nhiên ba ký hiệu ma pháp trận đó mở ra. phá không thoát ra...

Nhưng phá vỡ không gian đâu chỉ ba cái ký hiệu trận mà còn cả viên gạch bay ra...

Biến hóa bất ngờ làm cho đại thống lĩnh không kịp làm gì. Cả khuôn mặt dờ ra. đưa tay đón lấy nhưng mảnh bụi mù của viên sạch.

Và thế là. chìa khóa tháp Babel trong ánh mắt ngơ ngàng của đại thống lĩnh đã tan thành tro bụi.

Viên gạch bị vỡ chỉ có thể có một khả năng!

Đó là viên gạch này là hàng giả!

Lần này, trong đám ma thú thì sắc mặt lão Miêu với lão Trâu đang trở nên đen xì.

Viên gạch này là do hai người phụ trách, giờ nó bị bể như vậy trách nhiệm thuộc về hai người.

Lão Miêu lập tức nhớ tới việc viên gạch bị cướp.

Lại nói tiếp. việc viên sạch bị người cướp mất bọn họ vẫn chưa nói cho đại thống lĩnh. xuất phát từ một loại tâm lý rất kỳ quái. bọn họ cũng không muốn cho đại thống lĩnh biết

việc viên sạch này đã từng bị người ta cướp. Bởi vì nếu nói ra tin này, chắc chắn độ tin cậy của đại thống lĩnh đối với bọn họ sẽ giảm sút rất nhiều, hơn nữa có thể đánh giá bọn họ làm ăn ẩu tả...

Hơn nữa dù sao thì đến phút cuối viên gạch vẫn nằm trên tay. Cho nên bọn họ cũng không nói cho đại thống lĩnh biết việc viên gạch bị người ta cướp mất.

Mà lúc này khi viên sạch bị vỡ nát, cả hai không tự chủ lui ra sau.

- Hô—

Trái ngược với hai lão Miêu và Trâu. lúc viên sạch đó bị nô tung trong nháy mắt thì trên khuôn mặt của Cửu U đã bớt căng thẳng hẳn đi. Nếu viên sạch của nhưng ma thú kia là giả, vậy của mình là hàng hiệu rồi!

- Nói! Cái này là thế nào hà, mau trả lời cho ta! Đại thống lĩnh chúng ma thú quay đầu. Chết vẫn hai

Cửu U nhẹ nhàng thở ra mà ma vương Âm cũng nhẹ nhàng thở ra. Nụ cười thản nhiên lại một lần nữa hiện lên trên khóe miệng của Âm.

Bởi vì đại thống lĩnh mang áo choàng cho nên cả hai đều không nhìn thấy

ánh mắt của đại thống lĩnh. nhưng cả hai vẫn cảm thấy được sát khí của đại thống lĩnh. Hiên nhiên đại thống lĩnh đang rất tức si;

- Cái này, cái này...

Lão Miêu nói năng lộn xộn. mát hần đảo lung tung. Đột nhiên, tâm mát lão Miêu nhìn thấy Cửu U đứng bên cạnh ma vương Âm.

Tại một đám ma thú, thiết hán thì loại người cầm quạt áo trắng như Cửu U cực kỳ nổi bật.

- Là hần. chính là hần! Nhất định là hần!

Lão Miêu nói năng lộn xộn, chỉ vào Cửu U la lớn:

- Nhất định là hần, là hần đôi viên gạch của chúng ta!!!

-Hừ!

Đại thống lĩnh đám ma thú hừ lạnh một tiếng, một cỗ áp lực vô hình áp hướng về phía lão Miêu cùng lão Trâu.

Dù nơi này thần lực đã bị cấm sử dụng nhưng cả hai vẫn bị hộc máu.

-Hừ!

Đại thống lĩnh lại một tiếng hừ lạnh, ngẩng đầu nhìn Cửu U đứng sau lưng Âm.

H

Ma vương Âm nhẹ nhàng đứng chặn trước mặt Cửu U. cười cười nghênh đón đại thủ lĩnh ma thú.

- Tên chết tiệt!!

Chìa khóa tháp Babel. là chìa khóa duy nhất để vào được tòa tháp cổ này. Hơn nữa còn là chìa khóa duy nhất để dẫn đến kho báu của tòa tháp cổ này!

Đại thống lĩnh tức giận mắng một tiếng? đôi cánh màu đỏ sau lưng khép lại. hạ cánh xuống mặt đất.

Ai nắm giữ được chìa khóa tháp Babel thì cũng nắm giữ luôn bảo tàng trong tòa tháp này. Cầm được viên gạch trên tay cũng coi như là có thể chủ động, do đó nếu giữ được viên gạch thì coi như người đó lợi thế hơn một bước!

Bay xuống dưới. đại thống lĩnh đưa mắt nhìn ma vương Âm. lúc này, trên tay Âm là viên gạch bên trong nhãn không gian của hần.

- Ma vương đại nhân thủ đoạn độc lắm!

Ánh mắt đại thống lĩnh nhìn viên gạch trên tay Âm. chằm chọc nói.

- Cũng vậy.

Âm cười hắc hắc. Cũng không nhiều lời, đi nhanh tiên lên chỗ ô khóa.

Tại bên ương tháp Babel tất cả thần lực đều bị giam cầm phong bế lại- cho dù là con trai của Sáng Thế Thần- Âm cũng không ngoại lệ!

Mà dáng người của Âm với đại thống lĩnh cũng tương đương nhau. do đó cũng không đủ để tra chìa khóa vào

Nhưng mà khác xa với phương pháp của đại thống lĩnh. ma vương Âm không dùng cánh của mình bay lên.

Đúng là ma vương Âm. Không hề danh con trai Sáng Thế thần!

Chỉ thấy vị ma vương Âm này cười ha ha, thế nhưng cực kỳ tiêu sái. đi thẳng lên trên cánh cửa.

Vuông góc đi lên, không mượn một tia lực lượng nào.

Trong tình huống thần lực bị phong tỏa thì nội chuyện lắp chìa khóa cũng đủ thấy trình độ không chế của ma vương Âm cao hơn nhiều so với đại thống lĩnh!

Âm nhẹ nhàng đi tới giữa cửa, rồi cúi người đem viên gạch để vào trong lỗ thủng.

Khóe miệng Âm lộ ra nụ cười tươi đầy đắc ý. Cuối cùng người thắng- là hắn! Âm, ma vương hắn.

Trên mặt Cửu U cũng lộ ra nụ cười tươi.

Mà trên khuôn mặt chúng ma nhân cũng nở nụ cười tươi.

- Tháp Babel mở ra đi.

Âm quát khẽ nói. trên mặt tràn đầy đủ loại cảm giác hưng phấn lộ ra không thể nghi ngờ, dù là sống vô số năm như hắn, đến lúc này vẫn cảm thấy cả con người mình run lên vì vui sướng.

Viên gạch, được Âm đẩy nhẹ nhàng vào trong lỗ trống hình chữ nhật kia

Chỉ đẩy nhẹ vào thôi!

Ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào Âm. hay chính xác hơn là nhìn viên gạch trên tay Âm.

Rất cực, ở trong ánh mắt tràn đầy chờ mong của mọi người, viên gạch, từng chút một, đã được đẩy vào kín lỗ trống!

Bởi tòa tháp cổ kính lâu năm phủ kín bụi bặm, cuối cùng cũng xuất hiện trước mặt mọi người!

Tất cả mọi sinh vật từ ma thú đến con người ở đây đều cảm thấy căng thẳng: nuốt ngậm nước bọt!

- Có thể mở không?

Ánh mắt của đại thống lĩnh đội quân ma thú nhìn vào viên gạch, thậm chí tính toán xem có nên cướp lấy viên gạch sau khi tháp đã mở không?

Đáp án là khẳng định!

Cướp! Nhất định phải cướp cho bằng được viên gạch vốn là của ta!

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 422

Trong Suốt, Không Phải Là Người Thường.

Làm sao lại vậy, như thế nào mà không vỡ, làm sao mà sai được chứ.

Tay “Ám” run lên vì tức giận. Hắn nhìn chăm chăm vào khối bản chuyên bị phá nát.

Hai chiếc chìa khóa đều là giả!!!

Lo lắng bao lâu cũng trở thành vô ích. Điều này khiến “Ám” có chút điên cuồng.

Vất vả lắm mới lấy được bản chuyên. Nhưng khi nhìn thấy ma thú Đại thống lĩnh cũng lấy ra bản chuyên tương tự... ..

Thấy bản chuyên của ma thú Đại thống lĩnh bị hóa thành từng mảnh nhỏ. Hắn rất vui, nhưng chẳng được lâu, bản chuyên của hắn cũng vỡ theo... ..

Mất rồi lại được, được rồi lại mất. Cho dù là lão thành tinh như hắn cũng không kìm nổi tức giận

- Oa ha ha ha!!!!

Nhìn thấy bản chuyên của ma vương “Ám” cũng bị phá vỡ, ma thú Đại thống lĩnh cũng không nhịn nổi cười lớn:

- Ha ha, ma vương đại nhân thân ái của ta, ta còn tưởng ngài tài giỏi thế nào. Ngài cũng chẳng hơn được ta đâu! Bản chuyên là đồ giả cũng không biết.

- Hừ!

Ám lạnh lùng nhìn ma thú Đại thống lĩnh rồi hừ lạnh một tiếng.

Sưu!!

Hắn phóng tới cạnh Cửu U.

- Ám, sao bản chuyên là đồ giả, rõ ràng thứ đó là tôi lấy từ trong đám ma thú mà.

Đôi mắt Cửu U mở thật to ra:

- Trừ phi chìa khóa của đám ma thú kia vốn là đồ giả, nếu không sẽ không thể xảy ra điều này.

- Ha ha!!! Hóa ra người đánh cắp chìa khóa của chúng ta chính là các hạ!!

Ma thú Đại thống lĩnh nhìn Cửu U một cách khó hiểu rồi nói:

- Nhưng, ta muốn nói cho người biết, chìa khóa đó không thể là giả. Tin

hay không tùy người.

Nghe ma thú Đại thống nói, Âm liền cúi đầu trầm tư suy nghĩ.

Lúc lâu sau, hấn mới ngẩng đầu lên. Dường như hấn đã nghĩ tới điều gì đó.

- Xem ra, hai nhà chúng ta tương tranh, lại khiến người khác hưởng lợi.

Âm cười khổ nói:

- Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu. Tất cả đều tiện nghi cho tên hoàng tước kia.

Âm không biết đã sống bao nhiêu năm rồi. Sau khi hạ hỏa, hấn đã nghĩ ra được một người có khả năng nắm giữ chìa khóa lớn nhất.

Đó là tân nhiệm Lôi Thần Cao Lôi Hoa.

Đó là một nam nhân với mái tóc bạc.

Ngày đó, khi Cửu U vừa cướp được chìa khóa, thì liền hôn mê. Nhưng nàng không thể đuổi được tên vừa đánh lén nàng, đó không phải là ma thú mà chính là Cao Lôi Hoa.

- Xem bộ dáng của ma vương đại nhân thì dường như ngài đã biết được chìa khóa nằm trong tay ai?

Ma thú Đại thống lĩnh dừng một chút rồi nói:

- Vậy đi, ma vương đại nhân. Người hấn đã biết thời gian của chúng ta không còn nhiều. Tháp Babel chỉ mở trong bảy ngày. Trong bảy ngày này, chúng ta phải tìm lại chìa khóa. Thân là chủ nhân của chìa khóa. Tôi nghĩ ma vương đại nhân cũng nên nói người cầm chìa khóa cho tôi, đúng không.

- Ài!!

Âm thở dài:

- Nói, cho người, có lẽ người cũng không biết. Dù sao hấn cũng chỉ mới xuất hiện ở nơi này một năm thôi.

- Ma vương đại nhân nếu ngài không ngại thì cứ nói ra. Khi nói ra chẳng phải ta sẽ biết được tên đó sao?

Ma thú Đại thống lĩnh mỉm cười nhìn ma vương.

- Sau khi ta suy nghĩ, ta nghĩ người cầm chìa khóa chính là Cao Lôi Hoa! Lúc đó cũng chỉ có hấn mới có cơ hội đổi được chìa khóa.

Âm cười khổ, rồi nói tiếp:

- Chỉ dùng hai khối bản chuyên đã có thể lừa tất cả mọi người.

- Cao Lôi Hoa?!!

Nghe được cái tên này, ma thú Đại thống lĩnh không khỏi lộ ra vẻ thất thố, nhưng rất nhanh chóng hấn lấy lại được sự bình tĩnh của mình.

- Sao vậy? Chẳng lẽ, Đại thống lĩnh cũng biết hấn?

Âm là một tên thành tinh, tuy ma thú Đại thống lĩnh chỉ thất thố trong nháy mắt nhưng Âm vẫn nhìn thấy được.

- Đã gặp mặt một lần.

Ma thú Đại thống lĩnh cười để khỏa lấp đi sự thất thố của mình. Hấn thật

không nghĩ tới cuối cùng chìa khóa lại nằm trong tay của Cao Lôì Hoa.

Hắn vốn chỉ biết rằng, Cao Lôì Hoa là một người không nên động vào. Nên chuyện tháp Babel lần này hắn cũng không muốn kéo Cao Lôì Hoa vào.

Vì nguyên nhân đó, hắn mới phải nghĩ không biết bao nhiêu cách để các ma thú không gặp Cao Lôì Hoa, nhưng kết quả ra sao? Một đám ma thú chết tiệt chỉ gặp nam nhân cực đoan đó có một lần. Mà không thể ngờ nổi, bọn chúng đều bị Cao Lôì Hoa giết sạch.

Điều làm ma thú Đại thống lĩnh không ngờ là ngay cả chìa khóa của tháp Babel cũng nằm trong tay Cao Lôì Hoa.

Chẳng lẽ, Cao Lôì Hoa cuối cùng cũng tham dự vào sự kiện tháp Babel này?

Đại thống lĩnh âm thầm nghĩ.

- Vậy, ma vương đại nhân, ngài có nghĩ hắn sẽ đi đến tháp Babel?

Ma thú Đại thống lĩnh hỏi Âm. Nếu Cao Lôì Hoa dính vào chuyện này thì thật khó nói.

Hắn không nghĩ tại tháp Babel này lại có thể gặp được Cao Lôì Hoa.

- Tôi cũng không biết, tôi nghĩ hắn cũng có thể tới đây.

Âm nặng nề nói.

Hắn vẫn còn nhớ lần gặp Cao Lôì Hoa trước. Hiện tại chìa khóa đã nằm trong tay Cao Lôì Hoa. Vậy nên chắc hẳn Cao Lôì Hoa sẽ đến.

Nghĩ vậy, Âm cười khòì một tiếng. Nếu chìa khóa nằm trong tay người khác, cùng lắm là đi đoạt lại. Nhưng chìa khóa lại nằm trong tay Cao Lôì Hoa, Âm cũng chỉ có thể lắc đầu cảm thán. Hắn không nắm chắc được mình có thể lấy được chìa khóa từ trong tay của Cao Lôì Hoa không.

Thực lực của Cao Lôì Hoa cùng Âm thật bất phân.

Cứ như vậy, Âm cùng ma thú Đại thống lĩnh đều lâm vào trầm tư, bởi vì không có chìa khóa mà hai người rơi vào bên trong khôn cảnh. Hiện giờ hai người đều nằm trong trạng thái tiến thoái lưỡng nan.

Làm gì mới tốt?

Hai người đều nghĩ tới việc này. Tháp Babel chỉ mở cửa trong bảy ngày! Bỏ lỡ ngày đó, không biết phải mấy ngàn năm sau mới có khả năng nhập chủ tháp Babel.

- Không, thế như vậy được.

Lâu sau, ma thú Đại thống lĩnh kiên định nói:

- Cơ hội vào tháp Babel chỉ có một lần, ta không muốn buông tha cơ hội này!! Bỏ đi thì không biết mấy ngàn năm sau mới vào được.

Ma thú Đại thống lĩnh cắn chặt răng, cho dù phải đối lập với Cao Lôì Hoa, hắn cũng phải đoạt lại khối bản chuyên đó.

Nghĩ vậy, ma thú Đại thống lĩnh giơ tay lên vẫy vẫy.

Rất nhanh, một ma thú phong hệ lao đến trước mặt hắn.

- Đem mệnh lệnh của ta truyền ra ngoài.

Ma thú Đại thống lĩnh nói với tên ma thú phong hệ:

- Mọi người không kể cách nào đem chìa khóa về cho ta. Chìa khóa đó ở chỗ của Cao Lôì Hoa.

Tiểu ma thú gật đầu rồi nhanh chóng biến mất trước mặt mọi người.

Tốc độ của tiểu ma thú đó quả thực rất nhanh, trong nháy mắt đã ra khỏi tháp Babel. Xem ra tiểu ma thú đó là người truyền lệnh của Đại thống lĩnh tới mọi ma thú trên thế giới. Hắn muốn đoạt lại chiếc chìa khóa đó... ..

Nhìn động tác của đám ma thú, chiết phiến trong tay của Cửu U càng quạt nhanh hơn.

Lại là Cao Lôì Hoa! Lại là nam nhân đầu bạc đó!!

Chính hắn đã phá hoại cả cuộc đời nàng.

- Chúng ta có hành động không vậy? Ám!!

Cửu U nhìn chủ thượng của mình – ma vương Ám.

- Từ từ xem đã, Cửu U.

Ám nhẹ giọng nói. Tình hình thân thể của Cửu U, Ám tự nhiên biết rõ, hắn càng biết rõ tâm tư của nàng.

Những tính toán của Cửu U làm sao qua mắt được Ám...

Quan hệ của Cao Lôì Hoa và Cửu U rất phức tạp. Cái khác không nói, chỉ cần nói trong tay Cao Lôì Hoa còn nắm giữ U để và đứa bé tên là Mộng Ti kia.

Cho nên Ám không muốn trở mặt cùng Cao Lôì Hoa.

- Cứ đứng ngoài xem.

Ám cười thâm.... ..

Tại đây, đám ma thú cũng không thể quên được Cao Lôì Hoa.

Còn giờ phút này nhân vật vĩ đại của chúng ta đang làm gì???

Giờ này, nhân loại đầu tiên lĩnh ngộ được không gian pháp tắc, đỉnh cao của chư thần, tân hệ lôì thần, Cao Lôì Hoa...!!!

Đang ngồi... chờ được làm ba.

Nghe cha của Tĩnh Tâm – Hải Hoàng Poseidon nói, Cao Lôì Hoa đã có con.

Cao Lôì Hoa mang người vợ của mình tới San Hồ hải.

Dường như đã biết được mình đã đến nơi cần đến, đứa bé trong bụng của Tĩnh Tâm không kìm nổi mà động dậy.

Rồi, Tĩnh Tâm nhanh chóng được đưa tới phòng sinh dành riêng cho mình nàng.

Vì quá quan tâm tới Tĩnh Tâm nên Cao Lôì Hoa cũng tiến vào trong phòng.

Hải hoàng cùng đám nhỏ khản trương đứng ngoài đợi bọn họ.

Thời gian cứ từng phút trôi đi.

Đột nhiên một tiếng kêu từ trong phòng sinh vang lên.

-Aaaaaaaa!!!

Từ trong phòng sinh truyền ra một tiếng hét thảm thiết. Nhưng đó không phải là tiếng hét của Tĩnh Tâm, cũng chẳng phải là của đứa bé (bởi nhân ngư tộc đẻ trứng). Đây là thanh âm của lão Cao.

Ngồi ở đầu giường, khi thấy Tĩnh Tâm cắn chặt răng, lòng Cao Lôi Hoa rất đau.

Cuối cùng, hắn đã bất chấp sự ngăn cản của hộ sỹ. Cao Lôi Hoa lấy cánh tay của mình đặt vào miệng của vợ.

Cơn đau làm Tĩnh Tâm không một chút do dự cắn vào cánh tay của Cao Lôi Hoa.

Ngân nha của Tĩnh Tâm quả nhiên rất lợi hại. Cho dù là thân thể cứng rắn của Cao Lôi Hoa cũng không thể chịu được mà rỉ máu ra.

Điều này làm sự tồn tại như Cao Lôi Hoa cũng không nhịn nổi mà hét to lên một tiếng.

Điều này khiến cho các hộ sỹ muội muội phải xem thường.

Lão Cao lập tức che miệng của mình lại, để không phát ra âm thanh nào nữa.

Và để cho vợ của mình được cắn thoải mái, Cao Lôi Hoa đành phải tận lực thả lỏng thân thể của mình.

- Ra rồi, sắp được rồi, cố lên công chúa.

- Hít sâu vào, hít sâu vào, rồi dùng sức, cố lên!!

Một tay Cao Lôi Hoa để trong miệng của Tĩnh Tâm, một tay hắn nắm chặt bàn tay mềm mại của nàng. Bởi vì không có kinh nghiệm đỡ đẻ nên hắn không biết phải làm thế nào.

Trong thiên hạ, việc đau nhất chính là phụ nữ sinh con.

Sau ba giờ.... ..

Cuối cùng!

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng thở ra, cả người như thoát lực, ngã vào lòng Cao Lôi Hoa.

Trên khuôn mặt nàng lộ rõ vẻ hạnh phúc.

Các vị hộ sỹ cũng đem quả trứng đặt trong một dụng cụ đặc biệt.

- Mẹ nó, nếu ai bắt ta sinh con nữa, ta sẽ chém hắn.

Cao Lôi Hoa vỗ về khuôn mặt đầy nước không biết là nước mắt hay là mồ hôi của Tĩnh Tâm. Trong lòng hắn đau muốn chết.

Nếu Hải hoàng biết được ý nghĩ của Cao Lôi Hoa, thì chắc Poseidon sẽ giết luôn hắn rồi. Theo suy nghĩ của Hải Hoàng ít nhất Tĩnh Tâm cũng phải sinh mười tám đứa cháu để hắn bế.....

Ba~

Đại môn được mở ra.

- Thế nào rồi, thế nào rồi!

Hải hoàng tiến vào:

- Nhanh, mau nói cho ta biết, có phải là màu hoàng kim không.
Lúc này hải hoàng rất hốt hoảng, như kiến chạy chảo lửa vậy.
Ở trên thế giới tất cả đều chia thành hai loại, tốt và xấu.

Trứng của nhân ngư tộc cũng không ngoại lệ.

Bình thường mà nói nếu vỏ trứng của hoàng tộc đều là màu hoàng kim.
Còn màu bạc lại rất chi bình thường.

Trứng càng tốt, thời gian ấp cũng càng dài. Như trong bản ghi chép của nhân ngư tộc, quả trứng được ấp lâu nhất cũng đến 49 ngày

- Không, không phải màu vàng thừa bệ hạ.

Vị hộ sĩ cúi đầu nhẹ giọng nói với Poseidon.

- Không phải màu hoàng kim?

Hải Hoàng sững sốt, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ thất vọng. Hắn tự mình an ủi. Không phải màu hoàng kim cũng không sao, dù sao Cao Lôì Hoa cũng là nhân loại. Màu bạc thì màu bạc.

- Bệ hạ, cũng không phải màu bạc.

Hộ sĩ lại cất tiếng cắt đứt sự an ủi của Hải Hoàng.

Vị hộ sĩ nói câu như đâm sâu vào trái tim yếu đuối của hải hoàng... ..

- Chẳng lẽ là bình thường?

Hải Hoàng thất vọng nói.

- Quên đi, đằng nào cũng là cháu của ta.

- Không, không phải bình thường thừa bệ hạ.

Vị hiền tế kia sung bái nói. Điều này khiến con tim của Hải Hoàng rộn lên.

- Bệ hạ hãy tự mắt nhìn xem.

Hải Hoàng không nói một lời nào, chạy tới nơi giữ trứng.

Rồi hắn cười to lên thành tiếng.

Quả trứng được phủ bởi một lớp kim cương sáng rọi.

Dĩ nhiên là quả trứng kim cương.

Không nghi ngờ gì nữa. Quả trứng này còn trâu hơn trứng hoàng kim gấp mấy lần.

- Không hổ là con gái của ta!

Trên mặt của Hải Hoàng tràn đầy tự hào.

Rồi, hắn cũng khả ố nhìn Cao Lôì Hoa.

Trứng càng tốt thì thời gian ấp càng dài.

Lúc trước, Hải Hoàng đã phải ấp quả trứng hoàng kim dài tới 49 ngày. Mà quả trứng này còn trâu hơn cả trứng hoàng kim. Xem ra thời gian ấp trứng cũng không dưới bốn mươi ngày.

*****.

Theo nguồn tin nhận được, Cao Lôì Hoa đang thực hiện nghĩa vụ cao cả của nam nhân nhân ngư tộc - ấp trứng.

Ấp trứng đối với nam nhân nhân ngư tộc là chuyện rất thiêng liêng.

Nhân ngư tộc vì chuyện này mà xây ra một tòa cung điện rất lớn trong san hô hải.

Thực ra, nói là cung điện cũng không phải, đó là một thành thị rất lớn. Trong cung điện có rất nhiều phòng ốc.

Mỗi gian phòng đều có sáu chỗ. Mỗi chỗ đều cho phép những gã nhân ngư đến đây để bồi dưỡng hậu duệ của mình.

Ở nơi đây, ai cũng không có đặc quyền. Cho dù là Hải Hoàng, năm đó cũng phải cùng ngư nhân bình thường ở nơi này.

Nhân ngư tộc an bài như vậy cũng có ý nghĩa đặc biệt. Bởi vì ấp trứng là một việc nhàm chán. Nên khi nhàm chán sáu người có thể nói chuyện với nhau để giết thời gian.

Không thể không nói, nhân ngư tộc vì chuyện ấp trứng này mà nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Mà bây giờ, Cao Lôì Hoa đang an bài trong một phòng.

Tĩnh Tâm còn đang tĩnh dưỡng nên không thể bồi tiếp Cao Lôì Hoa. Nên quanh nơi đây chỉ còn bọn trẻ và Hải Hoàng.

- Ba, mai chúng con lại tới nhé.

Tiểu Kim Toa Nhi ngồi bên cạnh Cao Lôì Hoa cười nói.

Nguyệt Nhị và Bảo Bảo ở bên cạnh cũng cố nén cười.

Bộ dáng hiện giờ của Cao Lôì Hoa thật quá buồn cười.

Khi nam nhân nhân ngư tộc nuôi dưỡng con của mình, hai chân của họ sẽ hóa thành đuôi và cuộn lấy quả trứng.

Nhưng vấn đề là Cao Lôì Hoa không có đuôi.

Theo đề nghị của Hải Hoàng, lão Cao đành phải ngồi xồm lên quả trứng.

- Đi đi, đừng làm phiền ba.

Lão Cao thấy xấu hổ, hắn giận không thể đuôi con của mình ra ngoài nhanh hơn.

- Ba, ngày mai gặp lại.

Nguyệt Nhị khẽ cười, cô cũng thấy sự xấu hổ của ba, nên đành đem những người em của mình đi ra ngoài.

- Ai, vẫn là Nguyệt Nhị hiểu chuyện.

Chờ mấy đứa trẻ đi hết, lão Cao cảm thán không thôi, rồi hắn nhìn quả trứng dưới mông mình và thở dài.

Thật buồn quá đi!

Cũng không phải lão Cao không muốn ấp trứng, đó là cốt nhục của hắn.

Điều làm hắn buồn chính là lời nói của Hải Hoàng.

Hải hoàng từ nói với hắn rằng con của hắn chính là nhân trung long phượng!

Lời này làm hắn nghĩ mãi không ra.

Nhưng Hải Hoàng lại nói tiếp, là nhân trung long phượng thời gian ấp trứng lại càng dài. Điều này làm lão Cao điên lên.

Nếu đứa bé này mà ngoan cường giống như Tĩnh Tâm, có lẽ Cao Lôì Hoa sẽ phải ngồi đây đến bốn mươi chín ngày.

Đây chính là sự khảo nghiệm tư cách làm cha của Cao Lôì Hoa.

- Người anh em, đây là lần đầu tiên cậu ấp trứng sao?

Đột nhiên một âm thanh hùng hậu vang lên bên cạnh Cao Lôì Hoa.

- Đây là lần đầu tiên, có vấn đề gì không?

Cao Lôì Hoa quay đầu nhìn người bên cạnh mình.

Hạc giữa bầy gà.

Đánh giá người bên cạnh mình, hắn chợt nghĩ vậy.

Bên cạnh Cao Lôì Hoa là một tên mập mập.

Chỉ biết rằng tên mập này cao tám thước mà rộng cũng tám thước. Là một vòng tròn điển hình.

Có lẽ suốt ngày sống ở đáy biển, không chịu sự ảnh hưởng của ánh mặt trời, nên làn da của hắn có thể làm cho nữ nhân điên cuồng.

Khi nhìn thấy tên mập này, hắn liền sinh ra hứng thú.

Không giống người thường.

Nhìn bộ dáng của tên mập này so với nhân ngư tộc quả không giống người thường.

Bởi vì Cao Lôì Hoa cũng tìm được một người không dùng đuôi để ấp trứng.

Hạ thân hắn là hai cái chân.

Mà quan trọng hơn, hắn không giống như Cao Lôì Hoa, ngồi xổm để ấp trứng mà quả trứng bị hắn ôm vào ngực.

Lúc này mập mập cũng quay lại nhìn hắn.

Tuy mập mập không cười không nói nhưng vẫn khiến cho lão Cao sợ hãi.

- Người anh em, kỳ thật trứng không cần phải để ở dưới mông, để ở trước ngực cũng được mà.

Mập mập cười nói với Cao Lôì Hoa, khiến hắn có cảm giác ghê rợn... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 423

Thụ Yêu Này Không Phải Thụ Yêu Đó. (Thượng)

Tiểu ma thú phong hệ trong chớp mắt đã đi qua Âm dạ đảo ở hải ngoại.

Tiểu thú này chính là ma thú mà Đại thống lĩnh dùng để truyền tin cho mình.

Sau khi lên “Âm dạ đảo”, tiểu ma thú này liền được chủ đảo, tiến lên tiếp đón.

Hô, hô, hô!!!

Tiếng hít thở như quạt máy vang lên khắp đảo Âm Dạ.

Chủ nhân của đảo này mới gọi là lãnh đạo của ma thú chân chính – Hoàng kim Bỉ Mông cự thú, Kim!

Thân thể hần như một ngọn núi lớn đứng trước tiểu thú. Bộ lông vàng tung bay trong gió.

Điều đặc biệt là uy áp trên người hần, loại uy áp này nếu ma thú bình thường mà gặp phải chỉ sợ bị dọa tới mức vỡ mật mà chết đi.

- Nói đi, ngươi mang cho ta tin tức gì.

Âm thanh như sấm phát ra từ mồm Hoàng kim bỉ mông:

- Là tin tốt hay tin xấu.

- Kim đại nhân, tôi mang tới cho ngài chuyện chẳng tốt cũng chẳng xấu, nhưng cũng là một việc rất phiền toái.

Tiểu thú trấn định nói. Tiểu thú này được chính ma thú Đại thống lĩnh bồi dưỡng. Tuy nó là ma thú cấp thấp, nhưng trải qua bồi dưỡng, hần cũng đã không sợ uy áp mạnh mẽ trên người Hoàng kim Bỉ mông. Nên hần vẫn trả lời Kim một cách thoải mái.

- Chuyện gì phiền toái?!

Hoàng kim Bỉ mông gầm gừ hỏi.

- Đại thống lĩnh ở tháp Babel gặp một ít phiền toái.

Tiểu thú nói không nhanh không chậm:

- Cửa khóa của tháp Babel đã bị người khác tráo đổi! Hiện tại, Đại thống lĩnh không thể vào được tháp Babel!

Lời nói của tiểu thú như đâm vào tim của Hoàng kim Bỉ Mông.

- Cái gì!! Cửa khóa bị đánh tráo? Rống!! Khốn kiếp.

Hai mắt của Hoàng kim Bửu mông đỏ lên:

- Bọn Lão Miêu và Ngân Ngu ăn gì mà ngu vậ?! Đợi ta một chút, ta phải lột da hai tên này!! Nhiệm vụ quan trọng như vậy!! Chỉ giữ chìa khóa mà bọn chúng cũng không làm được. Bọn chúng dù chết muôn lần cũng không đền được cái tội này.

- Kim đại nhân, xin ngài bình tĩnh.

Tiểu thú nhẹ giọng nói:

- Rất may, tuy rằng đã làm mất chìa khóa, nhưng Đại thống lĩnh đã biết được kẻ trộm là ai.

- Chìa khóa ở trên tay ai?

Hoàng kim Bửu mông trừng mắt, lớn tiếng nói.

- Đại thống lĩnh đã nói qua, chìa khóa hiện tại nằm trong tay của người gọi là Cao Lôi Hoa.

- Cao Lôi Hoa! Tên đầu bạc Cao Lôi Hoa?!

Hai mắt của Hoàng kim Bửu mông đỏ lên.

Đây là cái tên hắc ghét nhất.

Đó là hung thủ giết chết đệ đệ của hắc.

Là người đệ đệ duy nhất trong ngàn năm. Tuy rằng phẩm hạnh của hắc không tốt, nhưng tốt xấu gì cũng là đệ đệ duy nhất của hắc.

Điều khiến hắc cảm thấy khôn khổ là, Đại thống lĩnh đã từng cảnh báo không được động chạm vào Cao Lôi Hoa.

Đại thống lĩnh có ân với ma thú, khi Đại thống lĩnh nói không được động vào Cao Lôi Hoa, Hoàng kim Bửu mông sẽ không dám động vào hắc. Dù Cao Lôi Hoa giết đệ đệ của hắc, hắc cũng sẽ không động chạm vào Cao Lôi Hoa.

Nhưng giờ đã khác.

Lần này, đã được sự cho phép.

- Có tin tức gì về hắc không.

Hoàng kim Bửu mông điên cuồng nói.

Tiểu thú lắc đầu.

- Rõng! Truyền xuống dưới, bằng mọi giá phải tìm ra tung tích của hắc.

Hoàng kim Bửu mông rít gào:

- Ta phải giết hắc, ta phải giết hắc.

Phác phác phác!!!

Ngay lúc đó vô số phi hành ma thú từ trong Âm dạ đảo bay ra, đưa hết tất cả tin tức cho toàn bộ ma thú trên đại lục.

Hiệu suất của đám ma thú rất nhanh.

Chỉ trong vòng nửa ngày, ba mươi phần trăm của ma thú trên đại lục đã nhận được tin tức.

Tìm kiếm Cao Lôi Hoa. Tìm kiếm người đàn ông tóc bạc.

Trong nhất thời, toàn bộ ma thú đều đi tìm kiếm Cao Lôi Hoa, một người đàn ông đầu bạc. Một người rất dễ nhận ra.

Dấu chân của ma thú đã trải dài khắp đại lục
Cao Lô Hoa là kẻ cực mạnh. Mọi ma thú đều biết rõ.

Mà kẻ mạnh đều có nơi của mình. Tất cả các ma thú đều cố gắng tìm từng khu vực một.

Nhưng, đám ma thú đánh chết cũng không biết được, hắn đang ở nơi nam nhân nhân ngư tộc ấp trứng.

Trên bầu trời, dưới đất, dưới đại dương, đám ma thú đều đang cố gắng tìm kiếm.

Nhưng chẳng ai nghĩ được đi tìm ở nơi nhân ngư tộc ấp trứng. Bởi vì nơi đó không phù hợp với thân phận của một kẻ mạnh như hắn... ..

Thời gian luôn khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Đám ma thú thì mong thời gian trôi chậm hơn. Đã một ngày trôi qua kể từ ngày mừng tám tháng tám.

Hôm nay đã là mừng chín tháng tám.

Hiện tại, các san hô hải không xa. Đó là lãnh địa của tỷ tỷ của Tĩnh Tâm – Nguyệt Tích.

Cao Lô Hoa cũng nhận ra Nguyệt Tích công chúa. Đó là một người có dã tâm, trong thời gian đi tử nguyệt tinh, nàng đã có ý đồ nắm giữ lấy đảo không trung của hắn. Kết quả là bị hắn bắt tại trận. Nhưng nàng cũng rất may mắn khi thấy được Cao Lô Hoa trình diễn chiêu “ thiên lý đoạt thể.

Nguyệt Tích là con thứ hai của Hải Hoàng, chồng nàng chính là mỹ nam tử tóc vàng Ba Bửu An Đặc. Lão cao không có ấn tượng tốt về người này. Nhớ lần đầu gặp hắn, Cao Lô Hoa còn mang theo Nguyệt Nhi đang còn kinh sợ, tiểu tinh linh công chúa và lão ca Nguyệt Hoa Thiên, cùng một nam tử xa lạ. Dường như nam tử đó nói điều gì không phải nên Nguyệt Hoa Thiên có vẻ rất phẫn nộ.

Cho nên, đối với người này, Cao Lô Hoa có ấn tượng không tốt.

Lần thứ hai gặp mặt, người này cùng Nguyệt Tích tới để chiếm đảo không trung của hắn. Kết quả thiếu chút nữa bị Cao Lô Hoa tức giận mà phế bỏ.

Mà hiện nay, vị nam tử đẹp trai tóc vàng, Ba Bửu An Đặc, chính là kẻ ăn bám vợ ở trong hải vực này.

Dưới phiến hải vực này, có một tòa hành cung rất hoa lệ. Đó là nơi nhị công chúa Nguyệt Tích cùng trượng phu mình ở.

Trong tòa hành cung này, một cảnh tượng rất bắt mắt đang hiện ra.

Mái tóc vàng của Ba Bửu An Đặc đang chảy ra những giọt mồ hôi. Cánh tay mạnh mẽ của hắn đang chống xuống, cơ thể hắn vẫn nhấp nhô...

....

- A... a.... a... a....!! U... u.. u!!!

Dưới thân của hắn là một thân thể mềm mại, dường như không thể chịu nổi sự dũng mãnh của Ba Bửu An Đặc. Nàng không ngừng kêu lên những

tiếng kêu đầy mị hoặc dường như có thể hòa tan mọi thứ.

Ba Bỉ Tư An Đặc thở hổn hển, thân thể cường tráng của hắn không ngừng chảy mồ hôi.

Từng giọt mồ hôi của hắn rơi nhẹ trên thân thể mềm mại kia.

- Rống!!! Nhận lấy tiểu hồ ly chết tiệt, ta ra đây!!

Ba Bỉ Tư An Đặc hét lớn một tiếng. Rồi đè lên thân thể mềm mại của mỹ nhân rồi dập những phát cuối cùng.

Bên dưới, mỹ nhân cũng phối hợp rên những tiếng yêu mị, những thanh âm khiến Ba Bỉ Tư An Đặc thoải mái... ..

Sau khi tình cảm mãnh liệt qua đi, Ba Bỉ Tư An Đặc nằm xuống đầu giường khoe miệng khê nhếch lên.

Mỹ nhân vừa được Ba Bỉ Tư An Đặc hầu hạ đã tựa vào ngực hắn, ngón tay thon dài không ngừng mon trón.

Trong lòng Ba Bỉ Tư An Đặc gầm lên khi có mỹ nhân ở bên cạnh, mà đặc biệt hơn đó là một con hồ ly tinh với ánh mắt phong tình vạn chủng.

Nhưng hồ ly tinh này không phải là vợ của Ba Bỉ Tư An Đặc – Nguyệt Tích... ..

- Hi hi, Ba Bỉ Tư An Đặc, hôm nay chàng thật mạnh mẽ, a.. a...!!

Thanh âm của mỹ nhân khiến hắn mềm cả xương vì sung sướng.

- Có tiểu yêu tinh như nàng, ngày nào ta cũng có thể dừng mãnh như vậy. Ba Bỉ Tư An Đặc nở nụ cười đậm đặng, bàn tay cũng bắt đầu trở nên không an phận.

- Ah, mỗi ngày đều dừng mãnh như vậy sao?

Mỹ nhân khẽ cười một tiếng, rồi chậm rãi ngồi từ giường lên, và mặc sa y vào.

- Nói đi, lần này tìm thiếp có việc gì.

Mỹ nhân vẫn cười như trước.

- Chẳng lẽ không có việc gì, ta không thể tìm nàng sao?

Ba Bỉ Tư An Đặc ôm lấy eo của mỹ nhân

- Chàng cần gì phải gạt thiếp.

Mỹ nhân xoay người rồi nhẹ nhàng hôn lên trán của Ba Bỉ Tư An Đặc:

- Phụ nữ rất nhạy cảm, tâm tư của chàng làm sao thiếp không biết được.

- Ha ha.

Sau khi bị phát hiện, Ba Bỉ Tư An Đặc cũng không xấu hổ. Hắn thu lại bộ dạng đậm đặng của mình, thay vào đó là một bộ dáng thanh cao.

- Ta muốn nàng giúp đỡ ta đối phó một người

Ba Bỉ Tư An Đặc nhẹ giọng nói.

- A, đó là ai?

Ánh mắt mỹ nhân hiện lên một tia khó hiểu.

- Muội phu của Nguyệt Tích – Cao Lôi Hoa.

Ba Bỉ Tư An Đặc nói ra từng chữ một.

Vợ chồng của Tĩnh Tâm đã trở thành vật cản trở cho mục tiêu nhất thống hải giới của Ba Bửu Tử An Đặc cùng Nguyệt Tích.

Hải hoàng rất thương yêu Tĩnh Tâm, cho dù là người mù cũng biết được.

Chỉ cần Cao Lôi Hoa cùng Tĩnh Tâm còn sống, vị trí hải hoàng không bao giờ tới phiên hắc và Nguyệt Tích mãi mãi không có khả năng lên làm Hải mẫu!

Cao Lôi Hoa cùng Tĩnh Tâm, không thể tồn tại.

Mà hiện tại, đây chính là thời điểm tốt nhất để loại bỏ Cao Lôi Hoa.

Bởi vì hắc biết Cao Lôi Hoa đang ở phủ đàn.

Nam nhân ở trong phủ đàn luôn có thực lực yếu ớt.

Bởi vì bọn họ phải bảo vệ cho hậu duệ dưới thân của mình.

Ba Bửu Tử An Đặc biết Cao Lôi Hoa rất mạnh nhưng hiện tại hắc đang bảo vệ hậu duệ của mình nên đây chính là lúc tốt nhất để đối phó Cao Lôi Hoa.

- Nàng phải giúp ta loại bỏ Cao Lôi Hoa.

Ba Bửu Tử An Đặc nói với mỹ nhân.

- Cao, Lôi, Hoa?!

Mỹ nhân dường như cũng có chút kinh ngạc rồi rất nhanh nàng nở ra một nụ cười.

Nàng thật sự không ngờ được người Ba Bửu Tử An Đặc muốn đối phó lại là Cao Lôi Hoa.

Không ai biết được, các nàng phải tìm Cao Lôi Hoa vất vả thế nào.

Mỹ nhân nhẹ nhàng mơn trớn tóc của mình, rồi cười một tiếng. Kiêu đồn của nàng hiện ra một cái đuôi hồ ly.

Nàng không giống hồ tộc của Thú nhân tộc, nhìn nàng là một nữ nhân xinh đẹp nhưng thật ra nàng là một con hồ ly! Nàng chính là ma thú hóa hình.

Siêu cấp ma thú – Huyền Hồ.

Nàng chính là minh hữu của Nhị công chúa Nguyệt Tích và Ba Bửu Tử An Đặc.

Toàn bộ ma thú trên đại lục đều đi tìm tin tức của Cao Lôi Hoa, nhưng dường như đều không tìm được.

Huyền hồ không nghĩ tới, mình may mắn lại tìm được tin tức về Cao Lôi Hoa.

Phải biết rằng đem về tin tức của Cao Lôi Hoa được công rất lớn.

Ma thú tổng bộ đã truyền ra mệnh lệnh, bằng bất cứ giá nào cũng phải tìm được Cao Lôi Hoa. Nếu lấy được khối bản chuyên trong tay Cao Lôi Hoa thì sẽ có được cơ hội thành thần, nếu giết được Cao Lôi Hoa sẽ được trở thành nhân vật lãnh đạo của ma thú.

- Đối phó Cao Lôi Hoa sao? Không vấn đề.

Khác với dự kiến của Ba Bửu Tử An Đặc, mỹ nhân rất thoải mái đáp ứng yêu cầu của hắc.

Sự tình này khiến hấn sừng sốt, hấn vốn nghĩ mỹ nhân sẽ đáp ứng điều kiện này với những điều kiện kèm theo. Hoặc ít nhất mình cũng phải tốn một ít công phu mồm mép nữa.

Huyền hồ cũng nhận ra mình có hơi chút thất thố.

Nhưng nàng cũng không căng thẳng..

Nàng quay người lại úp vào thân thể cường tráng của Ba Bửu Tử An Đặc rồi liếm vào tai hấn:

- Nhưng chàng phải cảm ơn thiếp thế nào đây?

- Hắc hắc!!

Ba Bửu Tử An Đặc lộ ra một nụ cười thâm đang:

- Cảm tạ như này này, tiểu yêu tinh!

Một trận đại chiến lại diễn ra.

Thật là một đôi gian phu dâm phụ.. ...

- Uh..... uh..... uh!!!

Ở dưới đáy biển, có một cây đại thụ đang chậm rãi hoạt động. Mỗi bước đi lại khiến đại thụ không nhin được mà rên lên một tiếng

Các bạn không nhầm đâu, đây chính là một gốc đại thụ. Nhưng không phải là một gốc đại thụ thường, mà là sừng vật mà Cao Lô Hoa mới ký khế ước – Sâm Lâm Thụ Yêu.

Từ sau khi ký ước với Cao Lô Hoa, Sâm Lâm Thụ Yêu hoàn toàn trở thành nô bộc cho hấn.

Ví dụ như giờ, ở nơi phu đàn thật là chán ghét. Cao Lô Hoa nói cần cái gì, hấn lại phải mang cái đó tới đây.

Sâm Lâm Thụ Yêu đáng thương bị phái chạy ra ngoài để bắt cá. Chủ nhân muốn làm mấy món ngon.

Nhưng nó lại làm việc này rất tích cực.

Nghĩ tới chủ nhân của mình làm đồ ăn ngon. Sâm Lâm Thụ Yêu không nhin nổi lau khốe miệng của mình. Tuy hấn là thụ yêu, nhưng có ai nói cây không ăn? Như thực nhân hoa làm ví dụ, thụ yêu tự nhiên là loài ăn tạp.

Cao Lô Hoa đối xử với thuộc hạ rất tốt, ngay cả với thuộc hạ như Sâm Lâm Thụ Yêu cũng được nhắm nháp tay nghề vô song của hấn.

Nghĩ đến tay nghề của Cao Lô Hoa, Sâm Lâm Thụ Yêu liền xóa hết mọi bất mãn! Cố gắng đi tìm “thương tử ngư”.

Chẳng qua đáy biển thật là quá rộng, mà hấn lại không có mạng tình báo...

Bởi thế...

Sâm Lâm Thụ Yêu đã lạc đường... ..

Không biết khi nào, Sâm Lâm Thụ Yêu đã thoát ra khỏi san hô hải vực..

....

Vô tình, Sâm Lâm Thụ Yêu đã tiến vào trong một cung điện thật lớn.. ...

Xuất hiện trước mặt nó là một tòa hành cung rất hoành tráng....

Sau khi đi qua đó, bỗng đại môn mở ra.

Tiếp đó một mỹ nữ động lòng người từ đó đi ra.

Dưới cảm giác mãn tuệ của Sâm Lâm Thụ Yêu, nó cảm giác được hơi thở của đồng loại

Tiếp đó nó nhìn thấy mỹ nữ mỉm cười với nó rồi vẫy tay... ..

Sau một hồi đại chiến với Ba Bì Tư An Đặc đang điên cuồng, đến giờ Huyền Hồ vẫn thấy phía dưới của mình còn chút đau.

Sau khi phủ một tấm lụa lên người, Huyền Hồ mở cửa ra, nàng muốn kêu thủ hạ thông báo tin tức này cho Kim ca ở Âm Dạ đảo.

Cạch!

Huyền hồ mở cửa phòng ra

Sau khi mở cửa ra, Huyền Hồ lập tức thấy một tên Sâm Lâm Thụ Yêu đang đứng trước cửa.

- Hi hi!

Nhìn thụ yêu này, huyền hồ nhẹ nhàng cười. Nàng nhớ trong đám thuộc hạ của mình có một tên thụ yêu ba ngơ thế này (PS: bề ngoài của thụ yêu bộ tộc chính là một cây đại thụ, ngoài kích thước ra rất khó để nhận ra họ khác nhau ở chỗ nào.)

Thấy được tên thụ yêu này, Huyền hồ bỗng nở nụ cười. Truyền tin tức của Cao Lôi Hoa về là một chuyện rất quan trọng.

Nếu nhớ thuộc hạ nhắn tin, nàng sợ bọn chúng sẽ cướp mất công lao này.

Dù sao trong ma thú cũng tồn tại sự ích kỷ mà chỉ có người mới có.

Nhưng tên thụ yêu ngốc ngếch này sẽ khác, tên ngốc cũng có tác dụng của tên ngốc.

Nghĩ vậy, Huyền hồ nở nụ cười vui vẻ rồi vẫy tay với Sâm Lâm Thụ Yêu

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 424

Chứng Có

Trong biển san hô.

Cao Lôì Hoa và tên mập đang trò chuyện với nhau.

Mập mập là một ông tám. Hắn có thể bắt chuyện với bất kỳ ai.

Cùng nói chuyện với mập mập lâu như vậy, Cao Lôì Hoa mới biết được tên mập này là người của ngư nhân tộc.

Tên mập sở dĩ không cần dùng đuôi để ấp trứng chỉ bởi vì hắn quá béo, béo đến nỗi đuôi hắn không đủ dài để ấp trứng.

Nên cuối cùng hắn đã nghĩ ra một ý tưởng mới, đó là ôm trứng. Kết quả rất tốt, mập mập đã thành công. Hiện nay hắn đã ấp quả trứng thứ ba, và hai quả trứng trước cũng đã được ấp thành công.

Mập mập nói chuyện với Cao Lôì Hoa rất nhiều, có lẽ bởi chỉ có hai người trong căn phòng này.

Có thể nói đây là đồng bệnh tương liên?

- Đúng rồi Cao huynh đệ. Xem như chúng ta cũng có duyên, ta cho người biết một bí quyết nhỏ nhé. Đừng nói cho ai khác cả.

Mập mập nói nhỏ với Cao Lôì Hoa.

- Bí quyết gì?

Cao Lôì Hoa hứng thú hỏi.

Hắn rất ghét cảm giác nhàm chán này

- Ha ha, thật ra đây là kinh nghiệm trong nhiều năm ấp trứng của ta.

Mập mập nói:

- Kỳ thật ấp trứng, cũng không cần phải ngồi ở đây cả hai mươi bốn giờ.

- Cứ các năm canh giờ khoảng mười mấy tiếng chúng ta có thể đặt trứng vào một nơi ấm áp rồi nghỉ ngơi một canh tức là hai canh giờ.

Nghe được lời nói của mập mập, mắt Cao Lôì Hoa liền sáng lên.

Nghe lời nói của mập mập, Cao Lôì Hoa rất hưng phấn. Bởi vì điều này nói lên rằng Cao Lôì Hoa không cần suốt ngày ngồi ở đây, mà hắn có thể ra ngoài hoạt động gân cốt một lát.

Mập mập, đúng là tên này có học lại có cả hành nữa

Thật là nhân tài!

Lão Cao cho rằng tên mập này chính là nhân tài, một nhân tài hiếm có.

Cao Lôi Hoa đang hăng say bàn luận cùng mập mập. Nhưng bỗng nhiên một nguồn tin tức truyền vào ý thức hải của hắn.

Điều này chỉ xảy ra khi những thứ đã ký khế ước với Cao Lôi Hoa xin chỉ thị từ hắn.

Cao Lôi Hoa nhú mày, cười ngượng ngùng với mập mập.

Rồi nhận tin tức vừa được truyền tới... ..

- Chủ nhân.

Thanh âm truyền tới là của một tên huyết kỵ sĩ.

- Có chuyện gì không?

Giọng Cao Lôi Hoa hiện giờ rất là trầm. Hắn đã từng dặn qua, nếu không có chuyện lớn thì đừng gọi hắn. Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

- Chủ nhân, thông qua mạng lưới tình báo, chúng tôi đã phát hiện giờ này có rất nhiều người đang tìm tung tích của ngài

Huyết kỵ sĩ bình tĩnh nói.

Khi đám ma thú bắt đầu tìm kiếm tung tích của Cao Lôi Hoa, đã bị nhóm “Lôi” để ý tới.

Được sự hậu thuẫn của Cao Lôi Hoa, Lôi phát triển nhanh chóng. Tất cả tin nóng hổi trên cả đại lục đều có thể đến tai của gia đình Cao Lôi Hoa đầu tiên.

- Có người tìm ta?

Cao Lôi Hoa trầm ngâm một lát rồi nói:

- Phân phó xuống dưới, tìm xem ai muốn tìm kiếm tin tức của ta. Không phải ngẫu nhiên lại truy tung vị trí của ta.

- Rồi, chủ nhân!

Huyết kỵ sĩ trầm giọng nói.

- Còn nữa, bảo bọn họ cẩn thận. Đừng đả thảo kinh xà.

Cao Lôi Hoa dặn dò lại.

- Rồi, thưa chủ nhân

Huyết kỵ sĩ kiên định lên tiếng rồi ngắt liên hệ với Cao Lôi Hoa.

Tìm tung tích của mình? Rốt cục là ai nhỉ.

Hiện này Cao Lôi Hoa đang trong giai đoạn ấp trứng. Nếu lúc này mà có vấn đề, không biết con hắn sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên khi thấy có người tìm tung tích của mình, Cao Lôi Hoa không thể không lưu tâm.

Rốt cuộc là ai tìm mình nhỉ.

Chẳng lẽ là mấy tên kia?

Cao Lôi Hoa chậm rãi nghĩ tới vài người.

Ma thú? Hay là ma?

Dựa vào tính toán của hắn bây giờ đã là mùa tám tháng chín.

Chẳng lẽ họ đã biết chìa khóa là giả? Cao Lôi Hoa nhướn mày, rồi lộ ra

một nụ cười tà ác.

Bên kia, Sâm Lâm Thụ Yêu vẫn ngơ ngác nhìn huyễn hồ

Vì thế Sâm Lâm Thụ Yêu dùng cành cây của mình gãi gãi đầu, rồi dùng chỉ vào mặt mình.

- Đúng, ta gọi người đó, người mau tới đây.

Mỹ nhân dịu dàng nói. Biểu hiện giả ngu trong lúc vô ý của Sâm Lâm Thụ Yêu làm Huyền Hồ tưởng tượng đây là thụ yêu ngốc – một trong những thủ hạ của cô.

- A.

Sâm Lâm Thụ Yêu gật đầu rồi tới cạnh mỹ nhân.

- Ngốc tử.

Mỹ nhân cười một tiếng:

- Tới cạnh ta, ta có một nhiệm vụ cho người này.

- Vâng!

Sâm Lâm Thụ Yêu cười khù khờ, biểu hiện càng ngày càng choáng váng.

- Ngốc tử, ta có một tin tức quan trọng cần người phải đưa đi.

Mỹ nhân vẫy vẫy tay với Sâm Lâm Thụ Yêu, ý bảo hắn cúi đầu xuống.

- Vâng!

Sâm Lâm Thụ Yêu vâng lời cúi đầu xuống.

- Người giúp ta mang tin tức này tới cho Kim lão đại ở Âm dạ đảo. Được không?

Mỹ nhân dán vào lỗ tai vào Sâm Lâm Thụ Yêu rồi nhẹ nhàng phun hương khí vào lỗ tai của nó.

Kim lão đại?

Nghe được từ này, lòng Sâm Lâm Thụ Yêu chợt run lên, hắn lập tức tập trung lên. Thân là ma thú hắn đương nhiên biết được cái tên này. Trừ Đại thống lĩnh ra, Kim lão đại là người có quyền lực lớn nhất. Nghe nói Kim lão đại là Hoàng Kim Bửu mông cự thú.

Mà quan trọng hơn, tân nhiệm chủ nhân của nó, Cao Lôi Hoa, vài ngày trước đã giết chết đệ đệ của Kim lão đại. Nên khi nghe thấy cái tên này, Sâm Lâm Thụ Yêu liền tập trung hẳn lên.

- Ngốc tử, người nghe cho kỹ nhé. Ngay lập tức trở về Âm Dạ đảo, nói với Kim lão đại rằng, Cao Lôi Hoa hiện tại ở ngay cạnh chỗ của chúng ta – biển san hô. Nói cho Kim lão đại hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Hồ mỹ nhân còn không biết được Sâm Lâm Thụ Yêu trước mặt của mình không phải là thuộc hạ của nàng. Huyền Hồ vẫn tiếp tục phả những hơi thở như lan như ngọc của mình vào tai của Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Vâng! Vâng!

Sâm Lâm Thụ Yêu cũng không phải kẻ ngốc, hắn nhận ra chuyện này có liên quan tới chủ nhân hắn. Vậy nên hắn vẫn giả ngu để nghe tiếp.

Tự dung được cơ hội lập công lớn!

Sâm Lâm Thụ Yêu thâm nghĩ.

- A, ngốc tử, nhìn bộ dáng ngốc nghếch của ngươi kia.

Hồ mỹ nhân nói nhỏ một tiếng rồi điểm vào trán của Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Ha ha, ha ha!

Sâm Lâm Thụ Yêu giả vờ cười một cách ngu ngơ.

- Thôi, không biết ngươi có thể mang những lời này đến Kim lão đại không. Được rồi, đợi ta một chút.

Hồ mỹ nhân cười một tiếng rồi đi vào trong hành cung của mình.

Sâm Lâm Thụ Yêu cũng không làm gì chỉ đứng ở trước cửa ngu ngơ cười.

Một lát sau, hồ mỹ nhân đã mở cửa đi ra.

Trên tay nàng cầm hai bức phong thư.

Đây là thư dành riêng cho hải tộc, cho dù ở trong nước, mực viết cũng bị biến mất.

- Đây là một phong thư mà mình hữu của chúng ta – nhị Phò mã viết, đó là bức thư viết về vị trí cụ thể của Cao Lôì Hoa. Còn bức còn lại là của ta. Sau khi trở về, ngươi lại đưa bức thư đó cho Đại thống lĩnh.

Hồ mỹ nhân khẽ cười nói.

- Vâng, vâng!

Sâm Lâm Thụ Yêu dùng sức gật đầu, ý bảo rằng mình đã hiểu.

- Tốt, tiểu ngốc tử. Lúc đó ta sẽ không quên ngươi đâu.

Hồ mỹ nhân khẽ cười, rồi hôn phớt lên Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Heh heh heh!!!

Sâm Lâm Thụ Yêu lần này thật sự cười một cách ngây ngốc.

Sau khi tách khỏi hồ mỹ nhân.

Sâm Lâm Thụ Yêu lén lút mở bức thư trên tay ra.

Rất nhanh, Sâm Lâm Thụ Yêu thu liễm lại bộ mặt ngu ngốc của mình.

Có hai phong thư. Một bức là phong thư của nhị phò mã viết cho Kim lão đại.

Một phong thư tiết lộ vị trí của Cao Lôì Hoa, cùng chuyện Cao Lôì Hoa ấp trứng. Trong thư cũng nói rõ thời gian tốt nhất để đối phó Cao Lôì Hoa cùng với những câu nói muốn nhờ cậy đám ma thú xử lý Cao Lôì Hoa.

Cuối bức thư còn có cả chữ ký của nhị phò mã Ba Bửu An Đặc.

Một phong thư khác là do hồ mỹ nhân viết. Nội dung của bức thư này là trong lúc tình cờ đã tìm được vị trí của Cao Lôì Hoa. Bức này đơn giản chỉ là “mèo khen mèo dài đuôi” mà thôi.

- Ha ha

Sâm Lâm Thụ Yêu lộ ra một nụ cười.

Hắn nắm chặt lấy bức thư của nhị phò mã Ba Bửu An Đặc.

Đây chính là chứng cứ cho việc Ba Bửu An Đặc muốn chống đối Cao Lôì Hoa.

Chỉ cần có thứ này chỉ nhân sẽ xử lý tên Ba Bửu An Đặc này.
Nghĩ vậy, Sâm Lâm Thụ Yêu vội vã liên hệ Cao Lôi Hoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 425

Tới Thăm Hắc Xem, Hắc Thế Nào Rồi

Mỹ nhân lẳng lặng tự sướng trước gương. Luận về dung mạo Huyền Hồ có thể lọt vào thập đại mỹ nhân. Mà khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành của nàng cũng là một vũ khí lợi hại.

Anh hùng khó qua được ải mỹ nhân, những lời này ở thế giới nào cũng đúng.

- Bảo bối.

Nhị phò mã Ba Bửu An Đặc ôm lấy Huyền Hồ từ phía sau rồi nhẹ nhàng dựa vào người nàng. Bàn tay to bản của hắn thuần thục luồn vào nội y lẫn mò tòa thánh nữ phong của nàng.

- Quay lại rồi?

Huyền Hồ nở nụ cười mê hoặc, rồi nàng nhìn Ba Bửu An Đặc từ trong gương

- Hắc hắc.

Ba Bửu An Đặc cười âm một tiếng rồi hỏi:

- Thế nào tiểu yêu tinh, có cách gì đối phó Cao Lô Hoa không?

- Khanh khách, nhị phò mã không tin tưởng tiện nữ sao?

Hồ mỹ nhân bày ra một bộ dáng tức giận:

- Kế hoạch đối phó Cao Lô Hoa đã được an bài rồi. Nhưng đến lúc đó, cũng cần chàng cũng công chúa Nguyệt Tích phối hợp. Dù sao hải tộc cũng là của nhân ngư tộc các người.

- Điểm ấy không có vấn đề gì cả.

Ba Bửu An Đặc cúi đầu hung bạo hôn lấy môi của Huyền Hồ:

- Chỉ cần nàng an bài, ta cùng Nguyệt Tích sẽ cố gắng phối hợp.

Ba Bửu An Đặc âm ngoan nói. Ba Bửu An Đặc toàn bị Cao Lô Hoa bắt nạt, cảm giác này khiến hắn không chịu nổi. Một người ưu tú như hắn mà bị bắt nạt, đó là sự sỉ nhục! Điều đó khiến Ba Bửu An Đặc điên lên.

- Tốt, Cao Lô Hoa đem cho thiếp đối phó. Chỉ cần chàng phối hợp thật tốt, thiếp cam đoan Cao Lô Hoa lần này chạy đằng trời cũng không thoát được.

Hồ mỹ nhân dựa vào vai của Ba Bửu An Đặc, cánh tay ôm lấy đầu của

hắn rồi kéo đầu của hắn về phía mình, để hắn có thể ngửi được mùi hương trên người nàng.

Huyền Hồ rất tự tin, nàng có thể tưởng tượng Cao Lôì Hoa hoàn toàn nằm trong bàn tay của nàng

Chỉ tiếc rằng, trong thiên hạ này, không có ai có đủ tự tin để nói những câu như vậy? Thật nực cười, người ta là Thần vương! Có ai dám đánh nhau với lão Cao?

Huyền Hồ sở dĩ dám nói vậy bởi vì nàng không biết được thực lực của Cao Lôì Hoa. Mà điều đó cũng rất bình thường. Khắp đại lục này ngoại trừ một số người, không ai biết được thực lực chính xác của Cao Lôì Hoa. Còn những người biết Cao Lôì Hoa một năm trước lại không biết rằng hắn đã từ thánh giai lên thần giai....

Điều thứ hai đó là Huyền Hồ quá tin tưởng thuộc hạ của mình

Vũ khí lợi hại nhất thế gian chính là sắc đẹp cũng quyền lực.

Vẻ đẹp của huyền hồ đúng là thế gian ít có. Dựa vào điểm này, nàng có thể hấp dẫn một đám ma thú hùng mạnh. Trong đó có thể có cả những ma thú từ thời thượng cổ tồn tại trong tháp Babel...

Trong ý nghĩ của Huyền Hồ, với đám ma thú đó nàng hoàn toàn có thể xử lý Cao Lôì Hoa.

- Tốt, như vậy, ta mới an tâm.

Ba Bì Tư An Đặc nhẹ giọng nói, bàn tay của hắn nhẹ nhàng lướt xuống hai chân của hồ mỹ nữ.

- Về phần muội muội Tĩnh Tâm của chàng, chúng ta sẽ không ra mặt đâu. Phải có người giải quyết vấn đề đó giúp bọn ta.

Hồ mỹ nữ nén lại tiếng rên, cố gắng để giọng nàng trở nên tự nhiên.

- Tại sao không xử lý luôn cho tiện?

Ba Bì Tư An Đặc nghi hoặc nói.

- Khanh khách! Ba Bì Tư An Đặc, chàng cũng đừng quên, người em vợ này vừa mới sinh con. Nhạc phụ đại nhân của người không phút nào rời xa nàng. Dưới tình huống này, chẳng lẽ bắt chúng ta ra mặt hay sao? Cho dù chàng dám thì đám ma thú chúng thiếp cũng không muốn làm. Dù sao thiếp cũng không muốn gây ra mâu thuẫn với hải hoàng. Phải biết rằng nhạc phụ của chàng là chúa tể đại dương, người thống trị vùng đất này.

Hồ mỹ nhân nở nụ cười.

- Đó là ý của nàng?

Ba Bì Tư An Đặc liếm liếm lỗ tai của Huyền Hồ, rồi nhẹ giọng nói.

- Thiếp muốn tìm một gánh hộ tội.

Hồ mỹ nhân hí mắt nói:

- Một người mà không thể khiến hoài nghi ma thú chúng thiếp hành động.

- Tìm ai là kẻ thế tội đây?

Ba Bì Tư An Đặc phả từng ngụm khí nóng vào tai hồ mỹ nữ.

- Việc này chàng cứ yên tâm, thiếp đã tìm ra một kẻ thể tội.

Huyền Hồ thần bí cười.

Tiếp đó, hồ mỹ nhân lại rên một tiếng. Dưới sự khiêu khích của Ba Bửu Tử An Đặc, Huyền Hồ cũng không thể nhịn nổi nữa, nàng xoay người lại trao một nụ hôn nồng cháy lên môi Ba Bửu Tử An Đặc.

Hắn gầm nhẹ một tiếng, bàn tay không thành thật bắt đầu tháo từng lớp vải trên người hồ mỹ nhân ra.

- Ba Bửu Tử An Đặc, thời gian của chúng ta không còn nhiều đâu.

Huyền Hồ ngồi yên, để cho Ba Bửu Tử An Đặc tháo đi từng lớp lụa trên người nàng.

- Bởi vậy chúng ta phải nhanh nữa lên. Hoàn thành chuyện này càng sớm càng tốt.

Huyền Hồ nói.

- Không thành vấn đề.

Ba Bửu Tử An Đặc nói:

- Ta đã phái người thông tri cho Nguyệt Tích. Nửa canh giờ nữa nàng sẽ tới đây.

- Như vậy là tốt nhất.

Huyền Hồ rên rỉ một tiếng, đoạn hội thoại tiếp đó hoàn toàn được thay thế bởi những tiếng rên đầy mị hoặc....

Trong San hô hải.

Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng ôm quả trứng kim cương vào trong lồng ngực, ôm quả trứng không bình thường này khiến cho Cao Lôi Hoa lộ ra vẻ mặt đắc ý.

Nói thế nào cũng được, quả trứng kim cương này đã lộ ra gen tốt của Cao Lôi Hoa.

Đặc biệt nhìn ánh mắt đầy ngưỡng mộ khi nam nhân nhân ngư tộc nhìn quả trứng trong tay Cao Lôi Hoa, hắn lại càng thấy thích thú....

Nhiều khi sự xuất sắc của con cái mang lại vinh hạnh cho ba mẹ!

So sánh với lúc tập ấp trứng đá.

Lần này hoàn toàn bất đồng. Quả trứng trong lồng ngực hắn khiến hắn có cảm giác thân quen. Loại cảm giác này không phải là cảm giác mà ôm trứng đá có được.

Dù sao, bên trong quả trứng kim cương này cũng là đứa con sắp ra đời của hắn.

Dường như quả trứng cũng cảm giác được tâm tình của ba mình mà run lên một trận! Lão Cao bỗng cảm giác được trong ngực mình truyền đến một trận xúc động.

Loại cảm giác này giống như em bé đạp trong bụng mẹ.

- Năm canh giờ rồi Cao Lôi Hoa huynh đệ. Đệ có thể ra ngoài nghỉ ngơi

một lát. Cũng giống như trước quả trứng của đệ, ta sẽ chăm sóc hộ. Còn trong lúc ta nghỉ đệ sẽ chăm sóc quả trứng của ta.

Mập mạp ngàng đầu lên nói với Cao Lôi Hoa.

Từ khi mập mạp cùng Cao Lôi Hoa ấp trứng tới nay, bọn họ đã dùng phương pháp này. Hai người đều luân phiên trông trứng cho nhau. Mỗi lần người này đi nghỉ, đều đem trứng cho người kia giữ hộ.

- Ha ha, chờ đệ một chút, đệ vẫn chưa thấy mệt, nên chưa cần nghỉ ngơi..

Cao Lôi Hoa ôm trứng trong lòng. Đây là lần đầu tiên hắn cảm nhận được sự rung động của một sinh mệnh nhỏ. Tuy rằng rất nhỏ nhưng lại khiến cho Cao Lôi Hoa rất mừng.

- Cũng được.

Mập mạp cười rồi nhắm mắt lại. Mập mạp cũng là người từng trải. Hắn có thể cảm giác hưng phấn của người lần đầu tiên ấp trứng. Dù sao, lần đầu tiên hắn cũng có cảm giác như vậy:

- Tuy nhiên đến lúc ta ra ngoài nghỉ, đệ cũng phải trông chừng đứa trẻ nhà ta đó.

- Đó là lẽ đương nhiên.

Cao Lôi Hoa cười nói.

Mập mạp gật đầu rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Cao Lôi Hoa cười rồi ôm chặt quả trứng trong ngực.

Lúc này, Sâm Lâm Thụ Yêu ở xa ngàn dặm cuối cùng cũng liên hệ được với Cao Lôi Hoa.

Một trận rung động vang lên trong tinh thần hải của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nhường mày, người liên hệ với hắn là Sâm Lâm Thụ Yêu.

Cao Lôi Hoa vốn tưởng rằng là đám huyết kỵ sĩ đã tìm được tung tích của di tích. Nhưng không ngờ người liên hệ lại là Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Chủ nhân cuối cùng tôi đã liên hệ được với ngài.

Trong giọng nói của Sâm Lâm Thụ Yêu mang theo một chút nức nở. Để liên hệ với Cao Lôi Hoa, Sâm Lâm Thụ Yêu không ngờ đã mất những một canh giờ tức là hai tiếng đồng hồ. Hồi trước ở trong không gian sủng vật, khi muốn liên hệ với Cao Lôi Hoa, chỉ tốn một chút thời gian. Nhưng lần này là lần đầu tiên Cao Lôi Hoa ký khai sủng vật không gian, hơn nữa còn cách Cao Lôi Hoa rất xa.

Lần đầu liên hệ với Cao Lôi Hoa ở khoảng cách xa đã tốn của Sâm Lâm Thụ Yêu không ít thời gian.

Cho nên khi liên hệ được với hắn, Sâm Lâm Thụ Yêu dường như kích động đến sắp khóc.

- Là Thụ yêu sao?

Cao Lôi Hoa hỏi:

- Không phải người đi bắt cá hay sao? Làm sao lại đột nhiên liên hệ thế?

- Chủ nhân, chủ nhân, tôi nói cho ngài một việc, việc này thập phần quan

trọng.

Sâm Lâm Thụ Yêu đặc ý nói với Cao Lôi Hoa.

- Chuyện gì vậy?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Chủ nhân, tôi nói cho ngài nghe, hiện tại ngài phải cẩn thận với cái tên nhị Phò mã Ba Bửu Tử An Đặc. Hắn cùng vợ hắn – Nguyệt Tích, không ngờ lại liên hợp với Nguyệt Tích để đối phó với ngài.

Sâm Lâm Thụ Yêu liền nói.

- Hơn nữa, tôi còn biết tất cả ma thú trên thế giới đang tìm tung tích ngài. Hiện tại tên ngốc nhị Phò mã đã liên kết với ma thú làm lộ tin tức của ngài,

Sâm Lâm Thụ Yêu nói tiếp.

Cao Lôi Hoa trầm xuống. Quả nhiên người tìm hắn là đám ma thú. Nhưng khiến hắn không thể nghĩ được chính là không ngờ nhị Phò mã Ba Bửu Tử An Đặc lại liên kết với đám ma thú.

Nhị Phò mã Ba Bửu Tử An Đặc? Cao Lôi Hoa cố gắng nhớ lại hình dáng của người này.

Rồi, trước mặt Cao Lôi Hoa là tóc vàng ánh tuần. Ánh mắt cuồng vọng của hắn thật khiến Cao Lôi Hoa không thoải mái.

- Ha ha, muội phu, hài tử mới sinh thuận lợi chứ?

Tên tóc vàng đó chậm rãi tới cạnh Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng cười, nhìn đều tên này.

Người tới chính là nhị Phò mã Ba Bửu Tử An Đặc.

Sau lưng hắn còn có mấy tên mãnh nam cường tráng.

Sau khi tới gần Cao Lôi Hoa, Ba Bửu Tử An Đặc liền làm ra vẻ nhiệt tình tiếp đón

- Chủ nhân, chủ nhân.

Không thấy Cao Lôi Hoa phản hồi, Sâm Lâm Thụ Yêu liền la lên:

- Chủ nhân, tôi còn có hai phong thư. Trong đó một bức là của Ba Bửu Tử An Đặc nói về việc hợp tác cùng ma thú. Có cần đưa chúng về cho ngài không?

- Làm rất tốt, tiếp theo, người nhanh chóng trở về. Người đã lập công rất lớn.

Cao Lôi Hoa trầm giọng nói.

Sau khi cùng Sâm Lâm Thụ Yêu liên hệ, Cao Lôi Hoa ngẩng đầu lên, cười tà.

Sau khi biết được ý đồ cùng hành của Ba Bửu Tử An Đặc. Cao Lôi Hoa liền cảm thấy tất cả hành động của hắn đều giống như trong một vở hài kịch. Nhìn xem hắn muốn giở trò gì nào!

Án theo kế hoạch của Huyền Hồ, Ba Bửu Tử An Đặc tới thăm Cao Lôi Hoa. Vừa tới nơi, Ba Bửu Tử An Đặc liền thân thiết tiếp đón Cao Lôi Hoa.

Không có biện pháp, dù sao nơi Cao Lô Hoa ở cũng là nơi hải tộc ấp trứng. Không phải là vị phò mã như hán dẫn đường thì mấy tên tráng hán đằng sau đứng có mơ được vào.

Cho nên, bắt đắc dĩ Ba Bửu Tử An Đặc đành phải mang đám tráng hán này vào nơi Cao Lô Hoa ấp trứng.

Đám măng hán sau lưng hán chính là thủ hạ đắc lực của Huyền Hồ.

Không biết tại sao, lúc vào nơi này, Ba Bửu Tử An Đặc không nhìn được tiếp nhận lấy ánh mắt của Cao Lô Hoa.

Đó là một đôi mắt đen láy.

Dường như đôi mắt đen đó có thể nhìn thấy tất cả mọi việc trên đời

Khuôn mặt đó nở một nụ cười thần nhiên, đây là nụ cười mà Ba Bửu Tử An Đặc không thích tí nào. Đó là một nụ cười mang ý trào phúng.

Con người màu đen đó khiến Ba Bửu Tử An Đặc phải thấp thỏm lo âu..

.....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 426

Tên Ngưu Xuân, Người Chẳng Là Gì Cả.

Con người màu đen của Cao Lôì Hoa khiến Ba Bỉ Tư An Đặc cảm thấy bất an. Thậm chí hắn còn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đó.

Xuất phát từ biểu hiện yếu đuối của mình, Ba Bỉ Tư An Đặc rất sợ hãi khi Cao Lôì Hoa điên cuồng.

“Mẹ nó, một ngày nào đó ta phải móc đôi mắt đáng ghét đó ra”

Ba Bỉ Tư An Đặc

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Ba Bỉ Tư An Đặc cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

- Chúc mừng em rể, nghe nói Tĩnh Tâm muội muội đã sinh ra cho chúng ta một tộc nhân nhân ngư tộc hoàn mỹ a.

Trên mặt Ba Bỉ Tư An Đặc vẫn nở nụ cười giả tạo rồi chậm rãi tới cạnh Cao Lôì Hoa.

Tuy chỉ là lời khách sáo, nhưng nhìn quả trứng kim cương hoa lệ trong lòng Cao Lôì Hoa khiến Ba Bỉ Tư An Đặc rất hâm mộ.

Dù sao, cho dù là một kẻ đại gian đại ác, đều hi vọng con của mình là nhân trung chi long. Quả trứng kim cương trong suốt của lão Cao là mục tiêu cao nhất của nam nhân nhân ngư tộc.

Đôi mắt đen của Cao Lôì Hoa vẫn nhìn chăm chăm vào Ba Bỉ Tư An Đặc, hắn nhẹ nhàng nở một nụ cười lạnh.

Nhìn thấy nụ cười của Cao Lôì Hoa, Ba Bỉ Tư An Đặc an lòng không ít. Hắn nghĩ nụ cười lạnh của Cao Lôì Hoa trở thành một nụ cười chào mừng.

Sau khi bình tĩnh, Ba Bỉ Tư An Đặc nở nụ cười tới trước mặt Cao Lôì Hoa.

Ba Bỉ Tư An Đặc nhìn vào quả trứng kim cương trong lòng ngực của Cao Lôì Hoa..

Rồi hắn duỗi tay mình ra chạm vào quả trứng trong lòng ngực Cao Lôì Hoa.

Ba Bỉ Tư An Đặc cười rất tươi, chỉ cần hắn cầm được quả trứng này, hắn có thể dùng nó để uy hiếp Cao Lôì Hoa. Đến lúc đó cơ hội chiến thắng.

Ba Bỉ Tư An Đặc chậm rãi tới cạnh quả trứng.

- Hừ!

Cao Lôì Hoa hừ lạnh một tiếng khiến Ba Bử Tur An Đặc sợ run người.

Cùng lúc đó, cánh tay của Cao Lôì Hoa giờ tới bóp lấy cổ của Ba Bử Tur An Đặc.

Ca!

Dường như có tiếng xương gãy vừa phát ra

Đau đớn kịch liệt. Điều đó tới hấn đại não của Ba Bử Tur An Đặc.

Chỉ khi bị Cao Lôì Hoa nắm chặt như vậy, Ba Bử Tur An Đặc mới cảm giác được cánh tay của mình đã bị nát bấy ra. Bình thường bị đứt tay đã đau, nói chi tới việc gãy xương.

- Ai cho người chạm vào con của ta?

Ánh mắt của Cao Lôì Hoa tràn đầy sát ý, câu nói của hấn hoàn toàn trắng trợn không cần phải suy nghĩ ý nghĩa gì cả

Vốn biết được người này có mục đích xấu xa thì làm sao Cao Lôì Hoa có thể cho hấn chạm vào con của mình.

Ba Bử Tur An Đặc hoảng hốt nhưng rồi hấn vội vàng cười hòa:

- Ha ha. Em rẻ, anh chỉ hăm mộ con của em thôi, nên mới vuốt ve một chút. Nếu em không thích thì anh không sờ nữa.

- Không cho sờ? Hừ chẳng lẽ ngươi không biết, luật của nhân ngư tộc đã nói rằng, không được sự cho phép, thì người ngoài không được tự tiện chạm vào trứng của người khác hay sao?

Lời nói của Cao Lôì Hoa như đâm vào tim của Ba Bử Tur An Đặc khiến hấn rất khó chịu.

- Ha ha, phải không? Anh cũng không rõ lắm. Mà, anh cũng chỉ muốn sờ một chút mà thôi, không cần khẩn trương như vậy chứ

Ba Bử Tur An Đặc vội vàng cười hòa.

- Xem ra ngươi chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cao Lôì Hoa cười lạnh, rồi dùng sức xoắn lấy tay của Ba Bử Tur An Đặc.

- Như vậy, ta hỏi ngươi tại sao đầu bàn tay của ngươi lại sử dụng đấu khí

Cao Lôì Hoa thét to một tiếng như sấm làm lỗ tai của Ba Bử Tur An Đặc trở nên đau đớn.

Ba Bử Tur An Đặc cả kinh, hấn không nghĩ tới phương pháp vận hành đấu khí độc môn của mình mà Cao Lôì Hoa vẫn có thể phát hiện ra được.

Quan trọng hơn chính là, Ba Bử Tur An Đặc còn cảm thấy một cảm giác không ổn. Hấn có cảm giác được Cao Lôì Hoa đã biết hết mọi thứ nên đã phòng bị hấn.

Nhưng hiện giờ không phải là lúc để hỏi về vấn đề này.

Sau khi bị phế một tay, Ba Bử Tur An Đặc dùng đấu khí đánh về phía Cao Lôì Hoa.

- Đây là ngươi muốn chết.

Cánh tay Cao Lôì Hoa xuất hiện lôi quang. Trong chớp mắt lôi quang như

một sứ giả đoạt mạng.

Cao Lôì Hoa đã muốn giết người.

- Không tốt!

Ba Bử Tur An Đặc kêu to một tiếng. Hắn rất muốn tránh nhưng mà chỉ là lực bất tòng tâm.

Ầm!

Lôi quang đã bắn vào Ba Bử Tur An Đặc.

Chỉ cần một chiêu, Cao Lôì Hoa có thể biến Ba Bử Tur An Đặc thành bụi vũ trụ.

Nhưng kỳ quái là cho dù hắn bị xé thành từng mảnh nhưng không một tia máu nào lại bắn ra ngoài.

- Đáng chết!

Đồng tử của Cao Lôì Hoa co lại, đây là thể thân!

- Muốn chạy ư?

Lão Cao tức giận quát lên một tiếng, con mắt đen biến thành màu hoàng kim. Ngôi sao sáu cánh đại diện cho không gian pháp tắc đã xuất hiện trong đôi mắt của Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa nhanh chóng phát hiện ra tung tích của Ba Bử Tur An Đặc.

Thể thân thuật cũng giống như “chư thần phân thân” nhưng vẫn có sự bất đồng. Người thi triển thể thân thuật phải ở bên cạnh thể thân để điều khiển được các hoạt động của thể thân/

Cao Lôì Hoa giơ tay lên. Một tia sét màu tím xuất hiện xung quanh tay hắn.

Nếu Ba Bử Tur An Đặc muốn đối phó với hắn, thì làm sao Cao Lôì Hoa có thể tha cho hắn.

Tay phải của Cao Lôì Hoa mang theo vô hạn thần lực hướng xuống dưới mặt đất.

Ầm!

Một thanh âm truyền tới khắp mọi nơi.

Chỉ thấy đồng bọn của Ba Bử Tur An Đặc không biết lúc nào đã tạo thành một hình vuông.

Tám tên đó nhanh chóng kết chú ấn, lôi ra không gian quyền trục, ma pháp đạo cụ không ngừng được họ ném ra.

Đồng thời tám đạo ánh sáng hiện ra trước mặt họ.

Một ma pháp trận hình vuông chợt xuất hiện.

Hình vuông không lớn nhưng vẫn có thể đem Cao Lôì Hoa và đám tráng hán này bao quanh.

- Ha ha ha ha!!! Ha ha ha ha!!

Ba Bử Tur An Đặc điên cuồng cười lên, hắn chui từ dưới đất lên rồi tới phía sau đám tráng hán.

- Thế nào, em rể thân ái của anh!

Sau khi sống sót, Ba Bì Tư An Đặc cười điên cuồng:

- Có phải không cảm giác được thần lực của mình, một chút sức lực cũng không cảm thấy. Ha ha.

- Đây chính là cấm vực của tháp Babel.

Ba Bì Tư An Đặc cười to, hắc cười tới nỗi không thở nổi. Hắn phải dùng nụ cười để che dấu nỗi sợ hãi trong lòng của mình. Vừa rồi hắn tưởng như mình đã chết.

- Không có thần lực, không có thần lực, người chẳng là cái gì cả! Chẳng là cái gì cả!

Ba Bì Tư An Đặc chỉ vào Cao Lôì Hoa rồi điên cuồng cười.

Cao Lôì Hoa nhú mày rồi nắm tay lại. Quả nhiên hoàn toàn không cảm giác được thần lực. Quảng sáng bên trong kết giới này dường như đã tác dụng đến thần lực

- Không nghĩ tới đám ma thú các người cũng có khả năng này.

Cao Lôì Hoa trầm giọng nói.

- Hả?

Đồng tử của Cao Lôì Hoa co rút lại, hắn nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa. Chẳng lẽ hắn biết mình và đám ma thú đã hợp tác? Điều này là không thể. Ba Bì Tư An Đặc sốt ruột. Kế hoạch của mình và hồ mỹ nhân vừa nghĩ ra đã ngay lập tức truyền đi. Không thể nào có chuyện bản kế hoạch bị lộ ra được.

- Ánh mắt của Cao Lôì Hoa tiên sinh quả nhiên rất tinh. Ngay lập tức đã nhìn ra thân phận của chúng tôi. Rất đa tạ.

Trong đám người kia, một tên lùn đi tới. Nếu hắn không đi ra có lẽ sẽ không ai tìm được thân ảnh của hắn.

- Đây là cấm vực mà chúng tôi đã nghiên cứu được! Các hạ biết không? Đây chính là cấm vực của tháp Babel! Đám thần nhân tuy rất hùng mạnh, nhưng thể chất của các người lại kém tới mức đáng thương. Ở trong lĩnh vực này, cho dù người có thần lực thông thiên cũng không có tác dụng.

Tên lùn đặc ý nói. Hắn là người đã từng tiến vào trong tháp Babel và còn sống trở ra. Hắn đã trải qua cấm vực loại bỏ hết tác dụng của thần lực, đầu khí, ma pháp của tháp Babel.

Sau khi đi ra, hắn đã hao mọi tâm tư của mình để bắt chước cấm vực trong tháp Babel. Tuy rằng hiện giờ phạm vi rất nhỏ nhưng như vậy cũng là quá đủ.

Loại cấm vực này tuyệt đối là ác mộng của thần nhân!

Chư thần đều theo đuổi lĩnh vực, vậy nên thể chất của họ rất yếu. Tỉ như nam nhân trước mặt này.

Tên lùn đánh giá thân thể yếu ớt của Cao Lôì Hoa rồi thầm tức sượng. Nếu hắn mà biết được Cao Lôì Hoa dùng chiến đấu cận thân mà thành danh thì sẽ không dám nghĩ vậy nữa... ..

- Bỏ trí kết giới này thật tốn nhiều công sức đó nha.

Cao Lôì Hoa đánh giá kết giới, này tuy rằng bên trong nó, nhưng biểu hiện của hấn vẫn thập phần bình tĩnh.

- Ha ha ha ha!

Ba Bỉ Tư An Đặc cười, sau khi kết giới hoàn thành, hấn không thể nhịn nổi cười.

- Em rẻ, người không cần phải biết về vấn đề này. Cái đó không cần người phải quan tâm. Bởi vì người sẽ chết tại đây, và người giết người chính là ta – Ba Bỉ Tư An Đặc này.

Ba Bỉ Tư An Đặc điên cuồng cười nói.

- Ta sẽ tự tay giết người, còn những đứa con và vợ của người cũng đều phải chết.

- Các người dám động đến Tĩnh Tâm?

Về mặt bình tĩnh của Cao Lôì Hoa không còn tồn tại nữa. Điều này đối với đám Ba Bỉ Tư An Đặc cũng không phải là chuyện tốt. Cao Lôì Hoa khi không bình tĩnh mới là lúc đáng sợ nhất.

- Nói tiếp, giết Tĩnh Tâm muội muội cũng thật đáng tiếc.

Ba Bỉ Tư An Đặc lộ ra âm quang, hấn bắt đầu nghĩ tới thân hình tuyệt mỹ của Tĩnh Tâm. Cho dù là hồ mỹ nữ cũng còn thua nàng một bậc.

- Tĩnh Tâm quả là nữ nhân xinh đẹp.

Ba Bỉ Tư An Đặc nuốt nước miếng:

- Ta nghĩ, có khi trước khi giết nàng, cần phải hưởng thụ một phen. Ta muốn xem xem người con gái đẹp nhất của Hải Hoảng có tư vị như thế nào. Mà hơn nữa nàng còn là một người đàn bà vừa mới sinh con!

Lúc này vẻ mặt của Ba Bỉ Tư An Đặc quả thật rất ghê tởm.

Nhưng trong lòng hấn lại rất đắc ý.

Ở trước mặt Cao Lôì Hoa mà nói những lời tục tĩu về Tĩnh Tâm, khiến tâm hư vinh của hấn bạo tăng. Nhưng, tất cả mọi người đều biết tất cả đều có cái giá của nó.

Cao Lôì Hoa rất phần nội. Cánh tay của hấn nổi đầy gân xanh.

- Làm sao vậy? Phần nộ sao? Ha ha ha ha!!

Ba Bỉ Tư An Đặc chỉ vào mặt Cao Lôì Hoa rồi nói:

- Em rẻ, không chỉ có vợ của người Tĩnh Tâm, mà đứa con gái tên là Nguyệt Nhị. Chắc chắc!!

- Tự cắt lưỡi của mình đi có lẽ ta sẽ tha cho người một mạng.

Cao Lôì Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên rồi cười nói.

- Ha ha, người bị tức tới điên rồi sao. Em rẻ đáng thương của ta!

Ba Bỉ Tư An Đặc điên cuồng cười nói:

- Điên đi, cứ điên đi. Để sự sung sướng của ta được kéo dài thêm. Ta muốn tự tay phá bỏ những vật cản! Giết người và Tĩnh Tâm, sau này không ai có thể cản được ta!!

- Đến lúc đó ta sẽ trở thành Hải Hoàng.
- Đến lúc đó ta sẽ quản lý toàn bộ hải dương!
- Còn ngươi sẽ chẳng là cái gì cả.

Cao Lô Hoa hít một hơi sâu rồi thở ra.

Hắn nở nụ cười nanh ác.

Đây là lần đầu tiên trên thế giới này Cao Lô Hoa lộ ra một nụ cười nanh ác như vậy.

- Ngươi cho rằng khi không có thần lực, Cao Lô Hoa có thể tùy tiện để các ngươi hạ nhục hay sao?

- Một đám ngốc!

- Bọn đàn, cho dù không có thần lực, Cao Lô Hoa, ta, vẫn là người thống trị.

Cao Lô Hoa nắm chặt hai tay rồi nở nụ cười.

Như lời Cao Lô Hoa nói, cho dù không có thần lực, với một thân vũ kỹ hùng hậu của Cao Lô Hoa và thân thể biến thái này! Ai có thể chống đỡ được.

Thân hình của Cao Lô Hoa rốt cuộc đã động.

Ba Bửu Tử An Đặc chợt cảm thấy hoa mắt, đột nhiên thân ảnh của Cao Lô Hoa trước mặt hắn biến mất.

Nơi đó xuất hiện một dấu chân.

Ngay sau đó, Cao Lô Hoa quỷ mị xuất hiện phía sau Ba Bửu Tử An Đặc.

Cánh tay của Cao Lô Hoa như xà hung hăng tiến tới chụp lấy đầu của Ba Bửu Tử An Đặc.

Những ngón tay sắc nhọn của Cao Lô Hoa, cắm vào đầu của Ba Bửu Tử An Đặc.

Cho dù chỉ dựa vào thân thể, tốc độ của Cao Lô Hoa vẫn đứng đầu như trước. Ba Bửu Tử An Đặc và cả đám tráng hán này không có ai có thể nhìn thấy động tác của hắn thì làm sao mà phòng bị được.

- A!!!! A!!!!

Ba Bửu Tử An Đặc sợ hãi rên rỉ một tiếng. Hắn dường như đã biết được Cao Lô Hoa muốn làm gì hắn.

Một mùi máu tươi nồng đậm khiến Ba Bửu Tử An Đặc cảm thấy khó thở.

- Kiệt kiệt!

Cao Lô Hoa cười nanh ác, rồi nâng cằm Ba Bửu Tử An Đặc lên!

Tiếng cơ thể bị xé rách khiến mọi người nổi da gà.

Máu tươi trào ra từ khoe miệng của Ba Bửu Tử An Đặc.

Ánh mắt của hắn tràn đầy sự hoảng sợ. Nhưng nỗi đau đớn đó làm kích thích thần kinh của hắn.

- A... o.... a!!!

(Tha cho anh)

Ba Bửu Tử An Đặc không nhịn nổi mà xin lỗi.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 427

Dưới Thực Lực Tuyệt Đối, Mọi Âm Mưu Đều Vô Dụng

Chỉ bằng từng đó khí lực mà dám đối đầu với ta?

Tay trái của Cao Lôì Hoa giữ lấy cằm của Ba Bĩ Tư An Đặc, con người đen nháy nhìn vào thẳng đàn ông vừa chém vào tay hắn.

Lúc này trên cánh tay hắn còn đang chảy máu tươi, kết hợp với khuôn mặt của hắn, Cao Lôì Hoa lúc này trông rất kinh khủng.

Người này là quái vật hay sao? Hán tử cầm đao sợ hãi! Hắn có bao nhiêu khí lực tự hắn rõ ràng! Sức lực của hắn có thể đập nát trọng giáp dày nhất thế giới.

Nhưng mà hắn không ngờ được một kích toàn lực của hắn chỉ có thể để lại cho nam nhân kia một vết thương nhỏ.

Nắm chặt lấy khảm đao, trong lòng hắn trở nên lo ngại.

- Chỉ bằng tí sức lực đó mà cũng đòi giết ta? Đừng có đùa chứ.

Cao Lôì Hoa quát lớn một tiếng, tuy rằng không có thần lực nhưng vẫn khiến hắn tử kia nhanh chóng lùi về đằng sau.

Đây chính là khí thế của cường giả.

Bàn tay bị thương của Cao Lôì Hoa nắm lại, chỉ thấy được dòng máu vàng trào ra. Theo lý thì mức độ thương tổn đó không thể làm Cao Lôì Hoa trào ra nhiều máu tươi như vậy.

- Phù! Phù!!

Cao Lôì Hoa hít sâu một hơi.

Dòng máu vàng như có sinh mệnh bao quanh cánh tay của lão Cao

Rồi dòng máu vàng ngưng tụ thành từng mảng vảy! Màu vàng từ từ rút đi chỉ còn lại một mảng vảy màu đen.

- A...a...!!

Đôi mắt Cao Lôì Hoa tràn ngập những tia máu. Hắn ngẩng đầu lên, đôi mắt tỏa ra những tia sắc bén về phía đại hán cầm đao.

- Chết đi!

Lão Cao quát một tiếng rồi ra cú đấm.

Một cú đấm hung mạnh với tốc độ điên cuồng đánh về phía hán tử cầm đao.

Một quyền cuồng bạo hướng về mặt trăng hán kia.

Mồ hôi của tên tráng hán chảy ra liên hồi. Quyền đầu chưa tới nơi mà những tiếng gió đã làm hắn thấy kinh sợ!

Đại hán không một chút khinh thường nào, khi quyền đầu của Cao Lôi Hoa tiến tới, hắn vội nâng đao lên ngăn cản.

Ca!

Không ngờ trên thanh đao của tráng hán tóe ra từng tia lửa khi tiếp xúc với quyền đầu của Cao Lôi Hoa.

- Để ta cho ngươi biết thế nào là sức mạnh.

Vừa nói, Cao Lôi Hoa vừa vận sức!

Ầm!

Một tiếng giòn tan vang lên

Đại đao trong tay đại hán không ngờ bị đoạn thành hai mảnh

Một quyền hung mãnh kia hung hãn nện vào ngực của đại hán.

- Ừa!!!

Một bùm máu trào ra từ miệng của hắn. Thân thể của tráng hán lộn vài vòng trên không trung mới rơi được xuống đất

Trên ngực đại hán kia xuất hiện một quyền dấu rất rõ ràng.

- Tên đầu tiên.

Cao Lôi Hoa lạnh lùng nói

- Tìm một đồng rác này để đổi phó ta sao?

Cao Lôi Hoa nhắc bổng Ba Bỉ Tư An Đặc lên rồi nói với hắn.

Ba Bỉ Tư An Đặc mang tới đây hai mươi người, trừ tám tên kết trận thì còn mười hai tên để đổi phó với Cao Lôi Hoa.

- Cứ trợn mắt mà nhìn đi. Ngươi sẽ phải hối hận vì hành động ngu xuẩn của mình.

Cao Lôi Hoa nói với tên nhị Phò mã.

- Ngươi vừa mới nói lúc ta điên cuồng chính là lúc ngươi rất vui phải không?

- Không!!! Không!!!

- Ta phải xem xem lúc ta điên lên, thì ngươi có vui không.

- Tên tiểu bối cuồng vọng! Xem chiêu!

Tên lùn đột nhiên lôi ra một đôi đoản nhận màu đen hung hăng chém về phía tay trái của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa cười lạnh rồi lại dậm về phía đoản nhận.

Thân hình của tên lùn đột nhiên co rút lại, thứ hắn muốn không phải là Cao Lôi Hoa mà là Ba Bỉ Tư An Đặc trong tay của hắn.

Tên lùn cố gắng co cụm lại, rồi tóm lấy Ba Bỉ Tư An Đặc chuẩn bị kéo về.

- Muốn cướp người hay sao?

Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng, rồi dùng tay trái giữ lấy đầu của Ba Bỉ

Tư An Đặc và nói:

- Có bản lĩnh thì cướp đi.

- Không!!!! A!!!!

Ba Bỉ Tư An Đặc cố hết sức mà hét lên.

- Cao.... Lôi.... Hoa....!!! Ta sẽ không tha cho ngươi.

Khi quai hàm bị bẻ đi, trong miệng Ba Bỉ Tư An Đặc pháp ra những âm thanh hàm hồ, đến ngay cả hắn cũng không biết mình nói gì. Nếu là nhân loại bình thường chắc chắn phải suy ngẫm một phen.

- Không tha cho ta?

Cao Lôi Hoa nhìn Ba Bỉ Tư An Đặc như một thằng ngốc. Cao Lôi Hoa bình sinh hận nhất những chữ này.

Ba Bỉ Tư An Đặc rất mạnh. Chỉ cần một câu đã khiến Cao Lôi Hoa tràn đầy nô hỏa.

- Cút con mẹ ngươi đi!

Cao Lôi Hoa rống to một tiếng

Rồi hắn cầm đầu Ba Bỉ Tư An Đặc ấn xuống đất.

Đầu của Ba Bỉ Tư An Đặc tràn ra những tia chất lỏng màu đục.

- Ngươi có tư cách gì mà đòi không tha cho ta? Thằng ngu!!

Cao Lôi Hoa nói.

- Chết tiệt. Không ngờ Ba Bỉ Tư An Đặc lại bị giết.

Tên lùn kia lùi về phía sau rồi bất mãn nói.

- Ở trong lĩnh vực này không thể sử dụng được năng lực, chúng ta không cần phải sợ hắn. Tất cả cùng lên!

Tên lùn hét lớn với đám bạn của mình, nhưng chính hắn lại lùi ra sau mấy bước.

- Gào!!

Còn lại mười một người đều lao tới chỗ của Cao Lôi Hoa.

- Lên hết cho nhanh!

Cao Lôi Hoa hé miệng, nở ra nụ cười nanh ác.

Lấy tu vi của Cao Lôi Hoa, mười một người trước mắt không thể chạm vào người hắn. Dựa vào thân pháp của lão Cao cơ bản đám người này không thể chạm nổi tới quần áo của hắn.

Nhưng Cao Lôi Hoa không làm như vậy!

Hắn khinh thường phía làm việc đó hơn nữa hắn cũng không muốn làm như vậy!

Điều hắn muốn làm chính là dùng cứng đấu cứng với bọn họ.

Như vậy mới có thể giải tỏa hết cơn giận dữ của mình!

- Rống!!

Hắn nhanh chóng hướng tới một tên có đôi chân thật lớn.

Đối mặt với sự lao tới của Cao Lôi Hoa, tên kia nhảy lên rồi đá về phía Cao Lôi Hoa.

Đôi chân của hắn có năng lực phá thạch! Người tầm thương mà trúng phải chiêu này có thể nói sẽ thập tử vô sinh

Nhưng ngoài dự đoán của hắn, Cao Lôì Hoa cơ bản không thêm né.

Tên tráng hán đó đã đá trúng cổ của Cao Lôì Hoa. Hơn nữa còn va chạm mãnh liệt tạo ra tiếng kim loại va chạm.

Nhưng Cao Lôì Hoa vẫn đứng đó, nở một nụ cười khinh thường.

- Rác rưởi!

Cao Lôì Hoa né sang, rồi nhanh chóng dùng tay phải nắm lấy chân của tên kia! Rất nhanh năm ngón tay của hắn đã ấn vào sâu trong da thịt của tên tráng hán kia.

- Gào!!

Ở sau, lại một tráng hán giơ đại chùy vọt tới. Bên cạnh hắn là một tên nữa cầm song đao lao tới.

- Tên thứ hai.

Cao Lôì Hoa giơ tay lên, dùng đại hán trong tay mình làm vũ khí hung hăng chém về tên đang lao tới.

Dưới sức lực gần tiếp cận tới cực hạn của thể giới này! Hai đại hán đập vào nhau, và tan nát thành thịt.

- Ba tên!

Mỗi lần Cao Lôì Hoa nói tên một con số, nó dường như tín hiệu đòi mạng của Diêm Vương!

Lúc này đại hán cầm song đao cũng đã chém tới lưng của Cao Lôì Hoa.

Nhưng song đao của hắn chưa chạm được vào tấm vải của Cao Lôì Hoa thì giữa ngực hắn đã xuất hiện một lỗ thủng.

Mà lúc này

- Bốn!

Thanh âm lạnh lùng vang lên trong kết giới.

Mắt thấy hậu quả của đám đồng bạn, mấy tên đại hán kia cũng cảm thấy khiếp đảm.

Bất kể là người gan lớn chúng nào, khi nhìn thấy đồng bạn của mình bị giết đều cảm thấy khiếp đảm. Đây là điều thường tình của nhân sinh.

- Đừng thất thần! Thất thần làm gì! Tại nơi đây thần lực đều bị phong tỏa, hắn cơ bản không chống đỡ được lâu nữa! Không phải sợ, tiến lên!

Tên lùn ở đằng sau kêu lên, hắn chính là người đã sáng tạo ra cấm vực này.

Hiển nhiên, tên lùn này chính là thủ lĩnh của đám người này.

- Cấm hết mọi lực lượng sao?

Cao Lôì Hoa đột nhiên ngẩng đầu lên nói với tên lùn.

- Các người làm thứ này rất tốt.

- Nhưng dù sao đây cũng không phải là cấm vực của Sáng Thế Thần

Cao Lôì Hoa đối mặt với mười sáu người bao gồm cả tám tên đang duy trì

cắm vực rồi nói.

- Hừ, tiểu bối, ngươi có ý gì.

Tên lùn chỉ vào Cao Lôì Hoa rồi nói:

- Chẳng lẽ ngươi có thể phá bỏ cắm vực của ta?

- Ha ha ha ha !!!

Cao Lôì Hoa người nanh ác, trên cánh tay phải của hắn đã xuất hiện mảng vảy màu đen có thể dễ dàng nhìn thấy.

Đề ma hóa điều cần thiết chính là ma lực!

Cánh tay của Cao Lôì Hoa có thể tự động ma hóa, chúng tỏ nơi này cũng không phải không thể dùng thân lực.

- Làm sao có thể phá đây?

Cao Lôì Hoa nói:

- Dưc thực lực tuyệt đối mọi âm mưu đều vô dụng.

Khi Cao Lôì Hoa còn nói thì mảng vảy đen không ngừng bao phủ lấy thân của hắn... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 428

Nạp Thiếp

Rống!!!

Lực lượng tăng lên, Cao Lôì Hoa ngẩng đầu hét lên một tiếng!

Lúc này, cấm vực căn bản không thể áp chế được ma lực mạnh mẽ đang tăng lên trong cơ thể Cao Lôì Hoa.

Dù sao người tạo ra cấm vực này không phải là Sáng Thế Phụ Thần, mà chỉ là một đám ma thú. Muốn đám ma thú này làm được cấm chế hoàn hảo như của Sáng Thế Phụ Thần là điều không thể.

- Tuy rằng không hiểu làm cách nào mà các người có thể đem năng lượng áp chế.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói, con người màu đen hiện ra những tia máu:

- Nhưng ta nhớ các người nói rằng cấm vực này là để cấm chế ta. Nhưng mà tại sao ta lại có thể sử dụng thần lực vậy?

Mấy tên đại hán cũng kinh sợ nhìn Cao Lôì Hoa.

Màu đen, những chiếc vảy nhanh chóng bao quanh lấy thân thể của Cao Lôì Hoa.

Ngay cả khuôn mặt cũng được một tầng vảy đen bao quanh

Một con người đỏ như máu khiến nhưng mọi người liên tưởng đến con quỷ trong Tu La địa ngục.

Nhưng khiến mọi người kinh ngạc là sau lưng Cao Lôì Hoa lại là một cặp cánh chim trắng nõn. Máu trắng màu đen gây ra một cảm giác xung đột thị giác mãnh liệt.

- A...a!!!

Cao Lôì Hoa hít sâu một tiếng rồi dừng mắt ở mấy tên đại hán còn lại. Tuy rằng chưa đánh nhưng bọn họ đã thua bởi khí thế của Cao Lôì Hoa.

Ca!!

Một tiếng âm thanh giòn tan truyền vào tai mọi người.

Có lẽ mặt đất dưới chân không chịu được cường lực của Cao Lôì Hoa mà nứt ra.

- Không thể như vậy được, người làm sao có sức lực mạnh như vậy được. Tên lùn kia thốt lớn lên một tiếng.

Làm sao có thể được. Vì sao hắn còn có thể sử dụng được lực lượng của mình

Cấm vực này là niềm tự hào của hắn. Từ khi hắn làm được kết giới này chưa người nào có thể phá được cấm vực này.

Nhưng động tác kế tiếp của Cao Lôì Hoa lại hung hăng đập nát niềm kiêu ngạo của hắn.

- Rống!

Lão Cao lại hét lên một tiếng nữa.

Sau đó lực lượng mạnh mẽ từ trong cơ thể Cao Lôì Hoa tràn ra, tạo thành một cơn lốc lấy hắn làm trung tâm

Cấm vực đối với Cao Lôì Hoa hiện giờ có cũng như không.

Lấy Cao Lôì Hoa làm trung tâm, thần lực tạo thành một luồng lốc xoáy như trên người ánh mắt thiên cận của tên lùn kia.

- Quái vật, tên này là quái vật.

Nhìn thấy thần lực mệnh mông của Cao Lôì Hoa. Tên lùn thất thanh kêu lên, hắn đã bị đả kích nặng nề

- Quái vật? Chậc chậc! Cùng so sánh với đám ma thú các ngươi. Dường như các ngươi còn xứng đáng được gọi là quái vật hơn ta. Thôi, hiện tại ta có điều cần phải nói với các ngươi.

Cao Lôì Hoa đứng thẳng lên. Hắn lạnh lùng nói.

- Trong này, thần lực đã bị cấm, giờ các ngươi muốn đấu thế nào?

Lời này chính là lời của tên lùn từng kiêu ngạo nói với Cao Lôì Hoa.

Ông!!!

Thanh kiếm phát ra những tiếng tê mình, rồi xuất hiện ở tay Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa chỉ vào tám tên còn lại rồi nở nụ cười.

- Tử lôi cửu kích!!!

Cao Lôì Hoa giờ kiếm lên:

- Nộ lôi tê thiên liệt địa.

Ba ba!!!

Lôi quang cường đại như giao long dưới biển sâu bao quanh lấy Tài Quyết Chi Nhận!

Lôi quang chưa tới nhưng cũng khiến tám người kia không thể động đậy

Ngay sau đó nỗi sợ hãi tràn vào khắp tâm trí của bọn họ.

Không chết sớm thì chết muộn. Điểm đó trong lòng đám người này đều biết rõ. Bọn họ đã giết vô số người, nên đã luôn chuẩn bị sẵn tâm lý bị giết.

Nhưng bọn họ không hề nghĩ tới mình như một con kiến bị người ta chà đạp mà không có năng lực phản kháng.

Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng chém xuống. Đối với họ mà nói né tránh cũng là chuyện rất xa vời.

Vừa rồi đám người này rất kiêu ngạo nhưng giờ đây khi đối mặt với tử vong thì thực lực cũng từ rồng biến thành giun.

Tài Quyết Chi Nhận đại diện cho quyết định của thần.

Lôi quang màu đen bao trùm toàn bộ cấm vực

Từ ngoài nhìn vào toàn bộ kết giới đều bị lôi quang màu đen bao phủ.

- Chết tiệt, không ổn.

Lúc này tên mập cùng áp trúng với Cao Lôi Hoa thất thanh hô một tiếng. Mập mập luôn ở ngoài cấm vực đánh giá. Khi hắn nhìn thấy chiêu kiếm hoa lệ của Cao Lôi Hoa thì ánh mắt của hắn càng trở nên lo lắng

- Chết tiệt, sao lại có thể như vậy.

Trên mặt mập mập lộ rõ vet lo lắng. Hắn ôm trứng của mình rồi tiến vào bên trong.

Sau khi hít một hơi sâu, băng đầu khí sáng lên, bao quanh lấy cơ thể mập mập.

Tuy đầu khí của hắn không phải là mạnh, chỉ là đầu khí bậc sáu. Nhưng so với người trên đại lục mà nói, đầu khí bậc sáu có thể so với thánh giai đỉnh.

Băng lam đầu khí nhanh chóng tụ vào cánh tay phải của hắn

Rồi mập mập tiến về phía trước rồi đâm vào trong vầng sáng.

Nhưng kỳ quái là quang sáng không ngờ bị mập mập dễ dàng mở ra

Mập mập cũng không ngờ được quang sáng lại có thể dễ dàng đi vào như vậy.

Nhưng hắn cũng không kịp suy nghĩ, hắn lấy tốc độ dường như quá phản khoa học của mình chui vào trong cấm vực.

Tiếp đó thân hình béo mập của hắn nhanh chóng bị lôi quang màu đen bao phủ.

- Đáng chết!!!

Mập mập trở ra, rồi tiếng gầm của Cao Lôi Hoa vang lên ngay sau đó là những tia sét màu đen bắn ra ngoài....

*****.

- Mẹ, tới giờ rồi. Con cùng Nguyệt Nhị tí tí tới tham ba.

Tiểu Kim Toa Nhi ăn vội mấy thìa cơm rồi nói với Tĩnh Tâm.

- Ủ!

Đuôi cá màu lam của Tĩnh Tâm nhẹ nhàng quẫy rồi nàng nói với Tiểu Kim Toa Nhi:

- Chờ một lát.

Thanh âm của Tĩnh Tâm như chuông đồng làm mê man lòng người.

- Đợi một lát, ta cùng các con tới thăm chàng.

Tĩnh Tâm nhìn tiểu long nữ Kim Toa Nhi tràn ngập ý cười.

- A, mẹ cũng đi. Thật tốt quá.

Tiểu Kim Toa Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống

- Con gái của ta, giờ con sao rồi?

Tĩnh Âm ngồi cạnh Tĩnh Tâm nói. Nàng không thể không lo lắng. Nhờ

lúc trước khi nàng sinh con, còn phải vài ngày sau mới có thể có sức mà nhìn được Hải Hoàng Poseidon. Phải biết rằng sinh con là một chuyện rất tốn sức.

- Vâng, con nhớ chàng.

Tĩnh Tâm vuốt nhẹ cằm rồi cười khẽ.

Tĩnh Âm gật đầu bất đắc dĩ rồi lại lắc đầu. Thanh âm mềm mại như vậy mà tính tình lại cương liệt như thế.

- Nơi này cách nơi của con rể cũng khá xa. Con cần phải cẩn thận đó.

Hải Hoàng đẩy cửa vào cười nói.

Hôm trước, vì chính đứa con gái rượu của mình, lão đã cho nàng ở trong Haiti cung – một nơi đặc biệt của biển San hô.

- Vâng!

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng gật đầu.

- Hạ Huyền Nguyệt à!!

Trên một tiểu đảo ở biển san hô. Một thanh niên tóc nâu đang cầm một chén rượu mỉm cười nhìn đại hải.

Biển rộng mênh mông. Tại nơi này, nhân ngư vị tôn, tuy họ không phải là bộ tộc hùng mạnh nhất, nhưng họ lại giống nhân loại trên đất liền, là bá chủ của cả hải dương này.

Cho nên nhân ngư tộc được coi là đại biểu của hải tộc.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều chấp thuận địa vị của nhân ngư tộc. Thân là quý tộc – hải xà tộc luôn luôn muốn cướp lại địa vị này.

- Bá chủ biển cả. Thật là một danh hiệu đáng hâm mộ a

Nam tử ngồi tự sướng một mình.

Đột nhiên, trước mặt hắn nổi lên một cột nước.

Sau đó xuất hiện sáu đại hán tóc nâu.

- Vương tử điện hạ, người kia đã tới.

Sáu đại hán nổi lên trên mặt nước, phía dưới họ lộ ra một chiếc đuôi dài. Là tộc nhân hải xà.

- A, đồng bọn của chúng ta tới rồi sao?

Nam tử kia ngẩng đầu lên nhìn sáu đại hán

Dưới nước lại truyền tới một trận dao động. Phía dưới lại trôi lên một người.

Đó là một mỹ nữ nhân ngư tộc. Trên đầu nàng đội vương miện của công chúa nhân ngư tộc. Đây chính là chị của Tĩnh Tâm – Nguyệt Tích.

- A! Chúc Lạc Khắc vương tử anh tuần một ngày tốt lành.

Nguyệt Tích nổi lên mặt nước, rồi nở nụ cười với thanh niên kia.

- Xin chào công chúa Nguyệt Tích xinh đẹp.

Nam tử kia đứng lên nở một nụ cười đối trả chào đón nàng.

Tuy rằng Lạc Khắc ca ngợi Nguyệt Tích, nhưng trong lòng lại nghĩ.

“Tại sao là hai chị em, mà lại khác nhau như vậy?

Lạc Khắc trầm nghĩ. Cách ăn mặc của Nguyệt Tích có lẽ sẽ gây được sát thương lớn với những thiếu niên ngây thơ. Nhưng so sánh với Tĩnh Tâm thì thật là cách biệt thật quá xa.

Nghĩ tới Tĩnh Tâm, Lạc Khắc vương tử chợt nắm chặt tay lại.

Từ lúc còn nhỏ, hắn đã được phụ thân dẫn tới nhân ngu tộc làm khách. Lúc đó hắn đã nhìn thấy Tĩnh Tâm. Tuy nàng mới chỉ mười sáu mười bảy tuổi, nhưng vẻ đẹp của Tĩnh Tâm đã khiến Lạc Khắc bị hấp dẫn.

Sau này, khi nghe tin Tĩnh Tâm kết hôn, Lạc Khắc vẫn chưa hết thích nàng.

- Bất kể như thế nào. Hôm nay ta nhất định phải mang nàng đi.

Lạc Khắc vương tử nắm chặt lấy cái chém trong tay.

Ở bên kia, Nguyệt Tích cũng đánh giá vị vương tử này. Thân là người được sủng ái nhất hải xà tộc, Lạc Khắc đích xác hơn người. Hắn cao lớn lại rất đẹp trai.

Đáng tiếc tiểu hồ ly kia lại muốn hắn là một kẻ chết thay. Đáng tiếc cho một thiếu niên anh tuấn.

Nguyệt Tích nở một nụ cười khó hiểu.

- Theo như ước định. Tôi tới đây để giúp cậu lấy được muối muối Tĩnh Tâm của tôi.

Nguyệt Tích ngẩng đầu lên nở một nụ cười.

- Mà về sau, ta có thể giúp cô hết khả năng có thể.

- Hơn nữa, cô muốn ta để Tĩnh Tâm không bao giờ xuất hiện trước mắt mọi người sao.

- Điều này là không thể.

Lạc Khắc vương tử nói:

- Tôi muốn nạp nàng làm thiếp.

- Hợp tác vui vẻ.

Nguyệt Tích mỉm cười “ Muốn nạp thiếp sao. Đáng tiếc, ngay cả đến cơ hội giấu nàng người cũng không có. Tĩnh Tâm, tuyệt đối không thể lưu lại được.”

Trong kế hoạch của Nguyệt Tích, Lạc Khắc chính là kẻ chết thay.

Mà Tĩnh Tâm cũng không có khả năng rời khỏi nơi này.

Khi Lạc Khắc vương tử trở về, Nguyệt Tích đã an bài một đám tử sĩ. Khi Lạc Khắc trở về, đám tử sĩ này sẽ giết chết Tĩnh Tâm.

Nếu như thành công loại bỏ Tĩnh Tâm cùng Cao Lô Hoa, vậy uy hiếp tới ngôi vị của nàng chỉ còn một người.

Nguyệt Tích thấy một tương lai tươi sáng trước mặt mình.

Người còn lại chính là tiểu đệ của mình Nguyệt Hoa Thiên!!!!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 429

Huyền Hồ Ở Nơi Nào?

Đáng chết!!

Trong không gian tràn ngập lôi quang màu đen, thanh âm của Cao Lôì Hoa vang lên.

Màn lôi quang kia có thể chặn mắt tầm nhìn của mọi người nhưng không thể che giấu được tầm mắt của Cao Lôì Hoa. Đương nhiên, là Lôì Thần mà một chút bốn sự đó cũng không có, thì đập đầu mà chết đi.

Tại bên trong lôi quang này Cao Lôì Hoa chợt thấy thân ảnh của mập mạp. Một ít lôi quang màu đen đã bổ tới người mập mạp.

Hồ quang điện không ngừng đập vào lưng của mập mạp khiến hắn không ngừng run rẩy.

- Đáng chết !!! Gầm!!!

Cao Lôì Hoa quát nhẹ một tiếng rồi tay phải hất về phía mập mạp.

Tia lôi quang màu đen tựa như cừu thấy sói, liền tránh xa khỏi mập mạp.

- Phù, nguy hiểm thật.

Trên mặt mập mạp mồ hôi lạnh ứa ra, hắn nhẹ nhàng thở ra.

- Tại sao huynh lại vào được.

Cao Lôì Hoa nhìn mập mạp nói.

- Phù, hoàn hảo! Không có việc gì cả.

Mập mạp cười khỏ một tiếng rồi đứng lên.

Nhưng phải nói một điều, thân hình mập mạp lúc ngã xuống hay lúc đứng lên đều như nhau.

Mập mạp đứng lên, trong ngực hắn ra một vật.

Cao Lôì Hoa nhìn vào ngực hắn rồi cả kinh.

Đó là một quả trứng kim cương

Cao Lôì Hoa theo bản năng sờ vào ngực mình. Không biết từ lúc nào, quả trứng trong lòng hắn đã bị rơi ra.

Không cần giải thích cũng biết đ nguyên nhân mập mạp tiến vào đây.

- Cám ơn.

- Ha ha, không cần khách khí. Đây là việc huynh phải làm.

Mập mạp lắc đầu cười nói.

Vừa rồi, khi hắn thấy Cao Lôì Hoa lộ ra bộ dáng hung hãn đó đã khiến mập mập chấn động. Nhưng điều làm hắn kinh sợ hơn là quả trứng trong ngực hắn đã chậm rãi lăn đo chỗ khác

Tuy rằng đó là quả trứng kim cương.

Nhưng bất kể thế nào nó cũng chỉ là quả trứng.

Dưới tình huống đó, mập mập cũng không nghĩ nhiều như vậy. Thừa dịp quả trứng vẫn còn hoàn hảo, mập mập mở kết giới ra bắt lấy quả trứng.

- A!!!!

Mập mập cắn răng cố gắng đứng lên. Trận đau đớn trên lưng khiến hắn ăn không tiêu.

Phải biết rằng độ cường hãn của đám lôi quang màu đen này không phải nói chơi. Hồ quang xung quanh lôi điện đã khiến mập mập bị thương không nhỏ. Nếu không phải hắn béo, thì cho dù hắn có mười cái mạng cũng đã chết đi tám chín lần rồi.

- Ha ha!! Bình tĩnh. Để đệ trị liệu giúp huynh.

Cao Lôì Hoa cười. Lôi quang chậm rãi tan dần. Hiện ra trong đó là tám thi thể... ..

- Xem ra đã xong.

Mập mập ôm trứng nhìn một khối đen sì trước mặt Cao Lôì Hoa. Mập mập tuy có thể coi là một đấng nam nhi, nhưng khi nhìn thi thể bị cháy đen sì sì. Cũng không thể kìm nổi cảm giác buồn nôn.

- Cạc cạc, vậy là chỉ còn tám người!

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nhìn tám tên duy trì kết giới.

Tầng cấm vực này vẫn còn rất cứng rắn.

Tuy rằng vừa rồi, công kích của Cao Lôì Hoa không nhằm vào kết giới nhưng dưới sự tác động của những đạo lôi quang màu đen, mà kết giới vẫn có thể duy trì được. Đây dung là điểm tốt.

Cao Lôì Hoa lộ ra ý cười. Tuy nhiên dưới những mảnh mặt nạ màu đen, không ai có thể nhìn ra được.

Cao Lôì Hoa cảm giác mình rất hứng thú với tầng sáng này.

Tám người một tổ, có thể tạo thành một cấm vực hùng mạnh.

Cao Lôì Hoa lập tức nghĩ tới đám huyết kỵ sĩ dưới tay mình.

Nếu như đám huyết kỵ sĩ của mình có thể nắm giữ được cấm vực này. Thì có lẽ hắn sẽ lại có một con bài ỏ nữa.

Cao Lôì Hoa coi trọng cấm vực này... ..

- Tốt lắm, tám người các người có thể giải kết giới này ra. Toàn bộ người bên trong đó ta đã giết hết rồi. Hiện tại tiếp tục duy trì kết giới này cũng có ý nghĩa gì cả.

Những tám lân phiến chậm rãi rút vào trong cơ thể:

- Giải trừ cấm vực, ta có thể tha cho các người một mạng

Tám tên duy trì cấm vực nhìn nhau, không ai dám động. Hiện tại cấm vực

chính là cọng rơm cứu mạng cho họ. Tuy rằng không biết cọng rơm này có làm được cơm cháo gì không. Nhưng bọn họ không dám buông tay.

- Con muốn ta nói lại lần nữa hay sao?

Cao Lô Hoa âm lãnh nói:

- Giải trừ cấm vực, ta cho các người một con đường sống.

Đám người này lộ ra vẻ mặt do dự. Nhìn đáng vẻ của bọn họ dường như đã muốn giải trừ cấm vực rồi...

Nhưng. Đúng lúc này... ..

- Không, các người đừng có nghe lời hắn.

Một thanh âm già nua từ trong kết giới vang lên.

Ca! Ca!

Một thi thể màu đen liền vang lên từng đợt âm thanh.

Không ngờ người tạo ra cấm vực này – tên lùn, không chết, mà từ dưới một thi thể chui ra.

- A?

Cao Lô Hoa kinh ngạc nhìn tên lùn này

Cái khiến Cao Lô Hoa kinh ngạc không phải là tên lùn còn sống.

Khiến Cao Lô Hoa kinh ngạc chính là trong cấm vực này không ngờ lại có thể sử dụng thần lực.

- Chẳng lẽ là?!!

Cao Lô Hoa nhìn chằm chằm vào tên lùn.

Sau khi nhìn kỹ, hắn nhìn thấy trong tay của tên lùn đang cầm một mảnh kính loại nhỏ rất tinh xảo.

- Ha ha!

Cao Lô Hoa cười, sau khi phát hiện được tấm kim chúc đó, hai mắt của hắn liền tỏa sáng. Theo suy nghĩ của hắn, mảnh kim chúc đó chính là lý do tên lùn dùng được thần lực. Đó chính là nguyên nhân

Mẹ nó. Vừa rồi sao mình lại không nghĩ tới điều này!

Cấm vực này là do tên lùn sáng tạo, sao hắn lại không để lại hậu chiêu cho mình chứ!

Hắn đã làm được cấm chế cấm thần lực, sao hắn lại không làm cho mình vật để phá bỏ cấm chế này chứ!!

Bởi nguyên do đó mà tên lùn không bị hắc sắc lôi quang đánh chết.

Mà đương nhiên, bảy tên tráng hán đã chết kia cũng muốn bảo hộ cho tên lùn này

- Rất tốt!

Cao Lô Hoa nở nụ cười. Cao Lô Hoa có lời khen cho tên lùn này

Hoàn mỹ!

Vốn Cao Lô Hoa cho rằng. Dùng cấm chú trong trận đấu có thể không có tính thực dụng cao. Bởi vì thần lực của mình cũng bị phong ấn. Đây đúng là một kỹ năng vô dụng.

Nhưng nếu có tấm kim loại kia thì hoàn toàn bất đồng!

Nếu có được tấm kim chúc đó thì giá trị của cấm chế này sẽ được tăng lên vô số lần

Thử nghĩ mỗi huyết kỵ sĩ đều cầm một tấm kim chúc này. Rồi dùng cấm vực. Người khác không thể dùng thần lực, mà đám huyết kỵ sĩ lại có thể dùng thần lực. Khắc khắc!! Đây chính là biện pháp khi chiến đấu với mấy tên biến thái của huyết kỵ sĩ. Kế hoạch này thật là tuyệt diệu.

Mình cần cấm chế này!

Ánh mắt Cao Lôì Hoa hiện lên những tia tham lam.

Lão già thấp bé rất sợ. Không biết tại sao, ánh mắt Cao Lôì Hoa nhìn lão lại tràn đầy dục vọng!!

- Chậc chậc! Không nghĩ lão còn sống.

Cao Lôì Hoa nói với lão già này!

- Khắc khắc!! Đương nhiên làm sao ta có thể chết dễ như vậy được! Cao Lôì Hoa người thấy sợ chưa?

Chú lùn cười lớn.

- Sợ?

Cao Lôì Hoa cười nói:

- Tại sao phải sợ?

- Người đã thu hồi lại những lân phiến màu đen, không phải vậy sao?

Tên lùn đắc ý cười:

- Người đã dùng hết lực lượng vào việc biến thân đúng không?

- Hiện tại hử, người không còn bao nhiêu thần lực nữa!

- Cho nên, khi nên người vừa làm đáng muốn lừa tằm người bọn họ giải trừ cấm chế đúng không!

- Nhưng người lại không nghĩ tới, ta có khả năng dùng thần lực bên trong cấm vực, đúng không!

Tên lùn càng nói càng đắc ý.

- Vậy giờ này, Cao Lôì Hoa không là cái gì cả!

- Bên trong cấm vực này! Muốn đối phó với người có thể sử dụng thần lực như ta ư? Dưới tình huống cạn lực như của người thì làm sao có thể đối phó người dùng được thần lực như ta?

Tên lùn kiêu ngạo cười. Mà nụ cười hèn hạ của hắn cũng thật khó coi.

- Hừ hừ!!

Cao Lôì Hoa cười lạnh!

- Lão già hỏa này, lão cười cũng thật khó coi.

Cao Lôì Hoa nói.

Khi lão lùn này cười lộ ra một hàm răng khiến mọi người phát ói.

- Khốn kiếp! Chết đến nơi mà vẫn còn mạnh miệng!

Lão lùn lau lau khóe miệng rồi hung hăng nói.

- Tên già ngu này! Người không có não à? Cho dù hiện giờ lực lượng ta

không đủ để dùng được thần lực, người nghĩ ta không giết được người à?

Cao Lô Hoa nở một nụ cười giễu cợt. Mọi cơ bắp trên người hắn đều rung lên như màn khởi động để giết một người:

- Lão muốn thử không?

- Khắc khắc, không thể không phủ nhận. Cho dù không có thần lực, người vẫn có thể dùng sức mạnh cơ bắp.

Về sự dũng mãnh của Cao Lô Hoa, lão lùn cũng đã thấy được. Dù gì chuyện này cũng chỉ mới xảy ra vài phút trước.

- Nhưng!!

Lão lùn đắc ý cười:

- Kỳ thật, điều ta làm cũng không nặng nhọc lắm.

- Chỉ cần giữ chân người mà thôi.

Lão lùn cười điên cuồng:

- Ta nghĩ dưới sự trợ giúp của thần lực. Vẫn có thể cầm chân người được.

- Chắc không?

Cao Lô Hoa cười lạnh.

- Đương nhiên. Lúc này chạy trốn ta cũng nắm chắc. Ta chỉ cần giữ chân người đến lúc tiểu nha đầu Huyền Hồ xử lý xong Tĩnh Tâm công chúa. Khi xử lý xong việc đó nàng sẽ tới đây.

- Đến lúc đó, ta thật muốn người đối mặt với tiểu cô nương nắm giữ hơn nghìn cường giả như thế nào!

- Giải quyết.... Tĩnh Tâm ư?

Cao Lô Hoa lại nở một nụ cười nanh ác. Thật vất vả mới tỉnh lại mà. Con người của hắn lại một lần nữa đỏ lên.

- Khắc khắc!! Thế nào sợ chưa?

Lão lùn cười nói.

- Sợ ư? Ha ha ha ha!!!

Cao Lô Hoa cười điên cuồng.

- Lão già này, đầu tiên, lão không nên xem nhẹ thực lực của ta.

- Lão vừa nói, ta không thể sử dụng được thần lực đúng không?

Cao Lô Hoa cười nanh ác.

Ba ba ba!!!

- Lão già ngu ngốc! Ai nói cho người ta không còn sức lực?!

Tên lùn hoảng sợ, Những tử sắc lôi quang đã bao quanh thân thể của Cao Lô Hoa.

Dường như đột phá hạn chế của không gian, thân hình lão Cao trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt lão.

Tưởng như lão Cao đã ở nơi này từ lúc trước.

Nháy mắt những tia tử sắc lôi quang bắn về phía lão lùn.

- Không!!! Không nên như vậy!

Lão lùn hét lớn một tiếng, hắn điên cuồng thúc dục thần lực trong cơ thể

tạo thành một tầng phòng hộ. Dưới tính hình như vậy, hấn chỉ có thể ngăn cản Cao Lôì Hoa một chút để cho mình có một chút thời gian để né tránh.

- Hừ!!

Cao Lôì Hoa cười lạnh.

Tay phải hấn xuyên qua tầng phòng hộ của lão lùn như xuyên qua một tầng giấy mỏng.

Một cánh tay thép bóp chặt lấy cổ của lão lùn.

Cao Lôì Hoa nhấc lão lên.

Hấn nhìn lão lùn như con hùng sư nhìn thấy một bữa ăn ngon.

- Nói cho ta biết.

Cao Lôì Hoa lạnh lùng nói:

- Huyền Hồ định đôi phó với vợ ta ở nơi nào?

Thanh âm của Cao Lôì Hoa bình tĩnh đến dọa người. Nhưng lão hiểu được, cảnh yên ả này để che giấu một cơn bão táp ở đằng sau mà thôi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 430

Cút

Phi!

Tên lùn bị Cao Lôì Hoa nhấc lên, rất quật cường phun một bãi nước miếng vào mặt Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa quay đầu né nước miếng của lão già này.

- Mẹ nó, đừng có khinh người. Muốn ta tiết lộ hành tung của đồng bọn sao?

Lão lùn khinh miệt nói:

- Ta không phải là loại người như vậy!

- Cho dù giết ta, ta cũng không nói cho người biết hành tung của họ đâu Ba!

Cao Lôì Hoa bất thành linh tạt vào mặt lão lùn!

Nắm đầu bàn tay ấn vào mặt tên lùn.

- Lão cho rằng lão rất nghĩa khí hay sao?

Cao Lôì Hoa cắn răng nói. Không ngờ lão già này lại muốn làm tráng sĩ, lão nghĩ lão là anh hùng sao. Chỉ là lão già ngu mà thôi!

- Hừ, dù sao đừng có nghĩ mọi được tin tức gì trong miệng ta.

Lão lùn ngoan cố nói.

- Người không nói, không có nghĩa là người khác không nói.

Cao Lôì Hoa cười lạnh nhìn tám tên đại hán ở bốn phía. Cả đám người cúi đầu xuống, không ai muốn chạm mặt với Cao Lôì Hoa.

- Đê tiện!!! Tên đê tiện, có giỏi thì hỏi ta đi.

Tên lùn hơi luống cuống. Hắn không có nhiều tin tưởng lắm.

- Đê tiện?!

Nghe từ này, Cao Lôì Hoa rất tức giận. Hắn còn tưởng mình là tráng sĩ hay sao chứ.

- Ta đê tiện!! Đcm nhà lão!

Cao Lôì Hoa hung hăng ném lão lùn xuống đất.

- Ta đê tiện? Mẹ nó, các người thừa dịp ta ấp trứng mà đánh lên ta thì không đê tiện chắc. Các người thừa dịp vợ ta vừa sinh con liền muốn thủ tiêu nàng! Chẳng lẽ điều đó không đê tiện! Lão mà có mặt mũi chửi ta đê tiện à?!

Từng đoạn gân xanh nổi lên trên mặt Cao Lôi Hoa.

- Người có cái chó gì mà có tư cách nói ta!

Lão Cao đâm điên cuồng vào người lão lùn.

Lão lùn phát như thanh âm thâm thiết như trình nữ bị mất thứ quý giá nhất của mình.

Mặc dù có thần lực hộ thân. Nhưng nắm tay của Cao Lôi Hoa, thì làm sao thần lực thường có thể ngăn cản.

Lão lùn liên tục thâm thiết thét lên.

Nước mắt, nước mũi, nước miếng đều vương đầy mặt lão.

- Phù, phù! Mẹ kiếp.

Sau khi hả giận, Cao Lôi Hoa thở hồn hển. Mà nạn nhân chính là lão lùn đã bị đánh thành người tàn tật.

Dưới sự dạy dỗ của tổ mười ba ở địa cầu. Bây giờ cho dù mẹ của tên lùn đến cũng không thể nhận ra lão là ai.

Trên cơ thể con người có hơn hai trăm khúc xương. Nhưng trên người lão lùn ngoại trừ xương sọ ra tất cả đều đã gãy vụn... ..

Cao Lôi Hoa hận nhất tên lùn này, đã làm việc ác lại có mặt mũi chửi người khác là ác. Càng nghĩ Cao Lôi Hoa lại càng thấy giận.

- Ta hỏi lão lần nữa.

Cao Lôi Hoa nhắc lão lùn đã bủn rủn như con sên:

- Huyền hồ kia ở đâu?

- Tại sao ta phải nói cho ngươi? Ha ha ha!

Tuy rằng lão rất thâm, nhưng lão vẫn cười điên cuồng như trước.

- Ngươi muốn chết!

Cao Lôi Hoa nâng lão lùn lên. Tay phải tụ tập thần lực.

- Ta khuyên ngươi. Tốt nhất đừng có giết ta.

Tên lùn thở hồn hển. Hắn cố gắng nói một câu. Nói ra câu này, dường như hắn có một chỗ dựa rất vững trãi.

- Ta nghe nói, bên cạnh vợ ngươi còn có mấy đứa trẻ.

- Nếu ngươi không giết ta. Tiểu nha đầu Huyền Hồ sẽ không động thủ với đám con của ngươi. Mục tiêu của chúng ta chỉ là vợ chồng các ngươi.

- Nếu giết ta. Chắc chắc!

Lời nói của tên lùn chứa mười phần uy hiếp.

- Ta cảnh cáo ngươi. Tốt nhất nên thả ta ra. Nếu không, không chỉ vợ ngươi, mà để ngay cả mấy đứa bé cũng đứng mong sống sót.

Tên lùn phi thường kiêu ngạo!

Đoạn gân xanh lại nổi lên trên trán của Cao Lôi Hoa.

- Lão uy hiếp ta?

Cao Lôi Hoa nở nụ cười.

- Ngươi có thể cho là như vậy.

Lão lùn cố gắng điều chỉnh hô hấp. Hiện tại hô hấp của hắn có điểm khó

khăn.

- Xem ra lão rất tin tưởng Huyền Hồ. Nêu như vậy chắc, Huyền Hồ trong miệng người chắc chắn sẽ bắt được vợ và đám con của ta?

Lão Cao lại nhếch khóe miệng lên

- Đương nhiên. Ta rất tin tưởng tiểu nha đầu Huyền Hồ.

Tên lùn kiên định nói. Tuy vẻ ngoài rất kiên định, nhưng bên trong vẫn còn điều chưa nói rõ. Lão chỉ tin tưởng Huyền Hồ ở công phu chặn chiêu mà thôi.

- Người là một lão ngốc.

Cao Lô Hoa đột nhiên nở nụ cười.

- Ta thật muốn biết. Sau khi người chết, sự tự tin của người có thể đem người hồi sinh không?

Một bàn tay nhanh chóng tiến đến mang theo tử sắc lôi quang cuồng bạo đủ để tên lùn chết một trăm lần.

- Không. Người không thể làm vậy. Người sẽ hối hận.

Lão lùn dường như không nghĩ tới Cao Lô Hoa sẽ giết hắn. Hắn đã được nghe Cao Lô Hoa rất yêu thương mấy đứa bé, nhưng hắn lại xem nhẹ sự tuyệt tình đối với địch nhân của lão Cao.

- Ta hận nhất là bị uy hiếp. Nhất là từ phía kẻ địch của ta.

Cao Lô Hoa nói.

- Đặc biệt hơn người còn rất kiêu ngạo nữa. Khắc khắc!

Hữu chưởng đánh vào đầu tên lùn.

Mặc dù lão lùn có thần lực bảo hộ, nhưng một chút đó đối với Cao Lô Hoa chẳng là gì cả.

Như một bom nổ. Đầu của lão lùn nổ banh ra.

- Thằng ngu, lão tưởng ta không tìm được lý do giết lão sao.

- Đừng tưởng rằng người không nói cho ta, thì ta sẽ không tìm được Huyền Hồ.

Cao Lô Hoa cười lạnh:

- Mục tiêu của các người là vợ của ta. Chỉ cần tìm được vợ của ta thì lo gì không tìm được Huyền Hồ.

- Ta sẽ không cho vợ của ta chịu một chút thương tổn nào.

Cao Lô Hoa tự tin nói.

Trong biển san hô.

Nước biển ấm áp làm mọi người cảm thấy thoải mái.

Cánh tay của Tĩnh Tâm nhẹ nhàng rẽ nước, còn ngư vĩ thì vỗ nhẹ.

Giống như tinh linh xinh đẹp. Mỗi động tác của nàng đều là một mỹ cảnh của nhân gian.

- Khanh khách. Mẹ ơi, chậm thôi.

Tiểu Kim Toa Nhi cố gắng rẽ nước nhưng vẫn không đuổi kịp được mẹ của mình.

Tĩnh Tâm ngừng lại, xoay người nhìn Tiểu Kim Toa Nhi.

Đã thật lâu rồi nàng không được hoạt động dưới biển. Đại hải chính là nhà của Tĩnh Tâm.

Hải Hoàng Poseidon cùng mấy đứa trẻ chậm rãi theo sau.

Cuối cùng, Hải hoàng vẫn không yên lòng với đứa con vừa mới đẻ của mình. Lão muốn tự mình hộ tống Tĩnh Tâm tới nơi Cao Lô Hoa ấp trứng.

- Mẹ, mẹ. Con nói cho mẹ biết. Bộ dáng ấp trứng của ba rất đặc biệt nha!

Tiểu Kim Toa Nhi bơi tới cạnh Tĩnh Tâm rồi hưng phấn hô lên.

Tĩnh Tâm vỗ nhẹ đầu con gái của mình rồi nở nụ cười.

Phía sau nàng, Nguyệt Nhị đang ôm lấy tiểu Rudolph, tiếp đó là Bảo Bảo cùng Mộng Ti.

Mẹ vừa mới đẻ nên việc chiều cổ em trai, em gái đều giao hết cho Nguyệt Nhị.

Cũng may còn có bà ngoại Tĩnh Âm hỗ trợ. Tuy rằng vị bà ngoại này vẫn bắt bọn gọi là “dì”.

Sau khi đám nhỏ đuôi kíp, đoàn người lại tiếp tục đi tới nơi Cao Lô Hoa ấp trứng.

Khi đám người Tĩnh Tâm đi được khoảng nửa lộ trình.

Đột nhiên có một tên trai bánh bao (gọi tắt là trai bao =))) xuất hiện. Hắn cản đường Tĩnh Tâm rồi cười nói:

- Tĩnh Tâm công chúa xinh đẹp, lâu rồi không gặp nhưng nàng vẫn xinh đẹp như trước.

- A?

Con người xanh biếc của Tĩnh Tâm tràn đầy nghi hoặc nhìn nam nhân trước mặt. Nàng hoàn toàn không có ấn tượng nào về hắn.

- Nàng không nhớ ta sao?

Thanh âm của nam tử kia có chút mát mát.

- Tránh ra.

Tĩnh Tâm nói ngắn gọn. Nàng không có ấn tượng về người này. Giờ nàng chỉ thấy người đàn ông trước mặt này rất phiền.

- Công chúa mỹ lệ, ta gọi là Lạc Khắc.

Dường như không để ý tới lời của Tĩnh Tâm, nam tử tóc nâu vẫn chậm rãi nói.

- Uy, đại thúc, mẹ con nói ngài tránh ra.

Tiểu Kim Toa Nhi rất muốn gặp Cao Lô Hoa nên cắt đứt lời của nam tử kia.

Nam tử tóc nâu đột nhiên quay đầu lại hung hăng nhìn Tiểu Kim Toa Nhi.

Cô bé bị dọa lập tức trốn sau lưng Tĩnh Tâm.

- Ta không biết ngươi. Tránh ra đi.

Tĩnh Tâm nhướn mày. Trong lòng nàng đã có chút nóng.

- Tĩnh Tâm.

Nam tử kia chột bước lên vài bước, bàn tay to đưa về phía trước muốn nắm lấy tay của nàng.

Nhìn động tác này của nam nhân kia. Nàng vội vã lùi ra đằng sau.

- Cút!

Tĩnh Tâm không muốn bị nam nhân làm phiền nữa.

Vẻ mặt của nam nhân tóc nâu trầm xuống, hắn có vẻ rất thất vọng

Có lẽ từ phương diện này phải cảm thấy kiêu ngạo.

Vì hắn là người đầu tiên công chúa Tĩnh Tâm của chúng ta quát “cút”.

Cạnh đó.

Khi Tĩnh Tâm nói “cút”.

Sắc mặt của Hải Hoàng Poseidon cũng tái đi.

Hắn từ từ đi về phía trước, chậm chậm nhưng vững chắc như một chiếc xe tăng.

Mọi người đều có thể nhận ra Hải Hoàng đại nhân đang nổi giận. Hậu quả của tên kia chắc rất thâm trọng... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 431

Nghiệt Tử!

Tĩnh Tâm không hề để ý tới tên tóc nâu kia. Nàng kéo lấy Tiểu Kim Toa Nhi rồi vẫy đuôi bỏ đi.

- Le le le!!!

Tiểu Kim Toa Nhi được mẹ dẫn đi liền làm mặt quỷ với thằng đàn ông kia.

- Từ từ!

Lạc Khắc xà nhân vương tử hú lên, rồi di chuyển tới mặt của Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm, lần này ta sẽ không cho nàng rời đi đâu cả.

Lạc Khắc chặn mình trước mặt Tĩnh Tâm.

Nàng cau mày lại, con người màu xanh căm tức nhìn nam nhân không thức thời này. Hắn làm nàng thấy kinh tởm.

- Chắc chắn, đây không phải là Lạc Khắc tiểu chất sao.

Hải Hoàng Poseidon tới trước mặt lạnh lùng nhìn xà tộc vương tử rồi nói:

- Cháu đứng chặn đường con gái ta làm gì?

Hải Hoàn rất khó chịu, cho nên lời nói của hắn cũng không một chút khách khí.

Mấy ngày không gặp, không ngờ xà nhân tộc lại dám thách thức quyền hành của hắn.

- Bệ hạ Poseidon tôn kính, tiểu chất chỉ muốn thổ lộ với con của ngài mà thôi. Không ai có thể ngăn cản được tình yêu.

Sau khi nhìn thấy Hải Hoàng, Lạc Khắc vẫn nói một cách khiếm nhã.

Hải Hoàng kéo Tĩnh Tâm về phía sau rồi lạnh lùng nhìn xà nhân tộc vương tử:

- Tiểu chất không biết rằng con gái của ta đã có chồng rồi hay sao? Không ai có thể ngăn cản tình yêu, nhưng trêu chọc vợ của người khác, ta có thể phế bỏ ngũ chi của ngươi

Mặc dù là hoàng giả ở biển cả, nhưng cũng đừng mong Hải Hoàng nhã nhặn nói chuyện với người khác.

- Nếu chồng của công Tĩnh Tâm chết rồi thì sao?

Lạc Khắc vương tử đặc ý nói.

Lạc Khắc vừa dứt lời. Một cánh tay của hải hoàng đã chặn ở yết hầu hắn. Khuôn mặt đen của Hải Hoàng hiện ra trước mắt hắn.

- Tiểu tử, chú ý lời nói và hành động của ngươi. Nếu muốn chết thì ngươi cứ nói rõ ra.

Đôi mắt Hải Hoàng nhú lại thành một đường chỉ. Nhìn ánh mắt này chúng ta có thể nghĩ tới một tên cuồng nhân cầm đại đao chuẩn bị giết người.

Thấy ánh mắt của Hải Hoàng, Lạc Khắc cảm thấy hơi mất tự tin, nên né tránh ánh mắt của Hải Hoàng.

- Cút, đừng có xuất hiện trước mặt ta nữa.

Hải Hoàng cười lạnh một tiếng rồi vẫy vẫy tay. Thân hình của Lạc Khắc như lưu tinh bắn ra ngoài.

- Ông nội, người kia là ai?

Nguyệt Nhị cùng mấy đứa nhỏ tiến tới, nhìn Lạc Khắc bị ném đi rồi hỏi.

- Tiểu vương tử xà nhân tộc.

Hải Hoàng trả lời.

- Hắn ta ngăn cản mẹ làm gì?

Nguyệt Nhị nghi hoặc hỏi.

- Phòng chừng hắn bị thần kinh thôi.

Hải Hoàng nói.

- Khanh khách, người đó đúng là người điên.

Tiểu Kim Toa Nhi kéo góc áo của mẹ rồi chỉ về hướng xa.

Lạc Khắc sau khi bị ném đi, lại vọt vọt đứng lên.

Người này đúng là người điên. Biết rõ Hải Hoàng đang khó chịu, hắn không ngờ lại tiến tới phía của Tĩnh Tâm.

- Tĩnh Tâm, nhất định ta phải có nàng.

Lạc Khắc rời đi rồi lớn tiếng kêu lên.

- Ông nội, đánh bẹp hắn đi.

Tiểu Kim Toa Nhi chỉ chỉ về phía Lạc Khắc đằng xa, dáng vẻ của cô bé rất đúng theo câu tục ngữ “cáo mượn oai hùm”.

- Đánh bẹp?

Nghe được từ này, Rudolph trong ngực Nguyệt Nhị mở mắt ra. Bộ dáng hiện tại của thằng bé rất bất lương.

- Đánh bẹp, đánh bẹp hắn!! Con muốn.

Tiểu Rudolph nắm chặt tay, tức giận kêu lên.

Đông!

Tiểu tử kia còn chưa kịp phát uy thì đã bị Nguyệt Nhị gõ một cái. Tinh thần vừa được kéo lên lại đã trùng xuống.

- Đánh bẹp? Ông nội, ông muốn giết hắn sao?

Mộng Ti ngàng đầu lên nói. Đôi mắt đen láy gắt gao nhìn Hải Hoàng. Dường như chỉ cần Hải Hoàng đồng ý, thì Mộng Ti sẽ tiến lên xử lý hắn.

Poseidon lau mồ hôi. Đúng là đám con của Cao Lôì Hoa, không đũa nào bình thường cả.

Mà lúc này, Lạc Khắc vương tử lại kêu lên:

- Tĩnh Tâm, lần này không ai có thể cản trở ta mang nàng đi.

Sau đó, Lạc Khắc vung tay lên.

Lập tức hơn một ngàn hải xà chiến sĩ từ bốn phương tám hướng tràn ra.

Hải Hoàng nhíu mày lại, miệng hấn nở nụ cười hung ác. Xem ra đám người này đã có chuẩn bị trước rồi.

- Tiểu tử kia, hành động này của ngươi có được tình là hành động khiêu chiến hoàng quyền của hải xà tộc không thể?

- Hải Hoàng cười tàn khốc.

- Khiêu chiến? Tại sao không! Nhân ngư bộ tộc các ngươi đã thống trị hải tộc trong thời gian dài rồi. Giờ đến xà nhân tộc chúng ta !!

Lạc Khắc cười lên điên cuồng.

- Khắc khắc! Xem ra sống bình thản nhiều năm đã khiến đám tiểu tử cuồng vọng các ngươi quên đi những ngày tháng tàn khốc ngày xưa.

Hải Hoàng âm trầm nói.

- Nói nhiều làm gì, mục tiêu của chúng ta lần này chính là công chúa Tĩnh Tâm.

Lạc Khắc nói:

- Không ai có thể mang người ta yêu đi.

- Ha ha ha!

Dường như nghe được một câu chuyện rất buồn cười. Nên Hải Hoàng không khỏi cười phá lên:

- Không ai có thể ngăn cản ngươi? Ta thật muốn xác định lại chỉ số thông minh của người Ngươi cho rằng đồng rác rưởi mà ngươi mang theo có thể chống lại mấy chiêu của ta?!

Hải Hoàng cười lớn:

-Đại hải là lãnh địa của ta! Ở đây ta là người khỏe nhất.

- Ta là Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên – Poseidon.

Nguyệt Chấn Thiên hét lớn. Nước biển ở bốn phía đột nhiên điên cuồng bùng nổ.

Đây chính là cách biểu hiện sự khinh miệt của hải hoàng với đám người cuồng vọng này.

- Đám người của ta đích xác không thể là đối thủ của ngài.

Lạc Khắc thản nhiên tiếp nhận sự thật.

- Nhưng ta đã sớm có sự chuẩn bị.

Lạc Khắc tự tình nói. Hấn vẫy vẫy tay. Một đội hải xà kéo một bóng người về phía trước.

- Ba, cứu con.!

Người đó đột nhiên ngẩng đầu lên nói với Hải Hoàng một tiếng.

Nghe được âm thanh đó, Hải Hoàng rất bất ngờ. Hắn nhìn chăm chăm vào bóng người đó.

- Đáng chết!

Nguyệt Chấn Thiên nổi giận gầm lên một tiếng. Đó là con gái của hắn – Nguyệt Tích.

Nguyệt Tích đã bị đám người kia bắt giữ.

Mà đám xà nhân tộc đang kẻ dao vào cổ nàng.

- Poseidon, hiện tại ngài còn dám làm gì sao?

Lạc Khắc điên cuồng nói:

- Con gái của ngài đang nằm trong tay của ta!

- Tiểu tử, ngươi đừng có đùa với lửa.

Hải Hoàng không kìm nổi nở nụ cười. Mà nụ cười này thật là tàn ác.

- Chơi với lửa, chơi với lửa sao. Ta không quan tâm. Ta chỉ muốn mang Tĩnh Tâm đi.

Lạc Khắc không để ý nói.

Song phương đều chìm vào im lặng.

Đôi mắt màu xanh của Tĩnh Tâm không nhìn chăm chăm vào Nguyệt Tích trong tay đám người kia.

Ngay khi Nguyệt Tích xuất hiện, nàng đã nhìn chăm chăm vào người chị của mình.

Bởi Tĩnh Tâm đã suy nghĩ kỹ càng. Nếu Lạc Khắc vương tử muốn bắt mình thì cần gì phải đi xa ngàn dặm để bắt lấy Nguyệt Tích?

Cho nên ngay từ đầu nàng vẫn nhìn chăm chăm vào Nguyệt Tích.

- Chỉ một chút thôi là thành công rồi.

Nguyệt Tích nở nụ cười. Kế hoạch của nàng đã sắp hoàn thành, nàng không kìm nổi mà nở nụ cười.

Nguyệt Tích rất cẩn thận. Nàng không dám ngẩng đầu lên, vì sợ người khác có thể phát hiện nàng.

Nhưng nụ cười đó không thể thoát khỏi ánh mắt của Tĩnh Tâm.

Bị địch nhân nắm giữ mà vẫn có thể cười là sao?

Tĩnh Tâm cau mày lại.

- Ba, cứu con, con không muốn chết.

Nguyệt Tích ngẩng đầu lên. Hàng nước mắt nhẹ rơi trên đôi mi nàng.

Con ngươi của Hải Hoàng dừng ở đám người xà nhân tộc. Rồi hắn ngậm đọc một chuỗi chú ngữ. Sau đó, một đạo hào quang màu băng lam hiện ra. Thủy nguyên tố điên cuồng tụ tập ở nơi đó.

- Hải Hoàng tam giác xoa!

Hải Hoàng trầm giọng nói. Thủy nguyên tố tích tụ lại tới cực hạn rồi vang lên một tiếng giòn tan. Rồi một tam xoa kích màu xanh lam xuất hiện trong tay của Hải Hoàng.

Lần này tam xoa kích cũng không phải là hàng giả khi gặp Cao Lô Hoa.

Kịch này đã trở lại hàng thật khi Cao Lô Hoa gặp Tinh Linh Thần.
Hải Hoàng nắm chặt lấy tam giác xoa.

- Lão bằng hữu, trợ giúp ta nào.

Tam giác xoa màu băng lam run khê lên như đáp lại lời của Hải Hoàng.

- Ba, cẩn thận.

Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói, nụ cười của Nguyệt Tích làm Tĩnh Tâm cảm thấy lo lắng.

- Yên tâm đi, nơi này mới là địa bàn của ba.

Hải Hoàng nói.

- Lĩnh vực!

Hải Hoàng nhẹ nhàng xoay tròn tam giác xoa trong tay.

- Chết tiệt! Lão gia hỏa người tốt nhất hãy dừng tay lại!

Lạc Khắc vội vàng lùi lại. Hắn vội vãn kéo Nguyệt Tích từ trong tay của đám thuộc hạ lại, thanh đao trên tay chặn vào yết hầu của nàng:

- Đình chỉ hành động của ngươi. Nếu không con của ngươi sẽ chết.

- Hừ!

Ánh mắt của Hải Hoàng tràn đầy vẻ khinh miệt.

Ai dám đánh nhau với Hải Hoàng khi ở biển ?!

Biển chính là địa bàn của Hải Hoàng!

Đây mới chính là thiên hạ của Hải Hoàng!

- Lĩnh vực, Hải Hoàng thế giới!

Hải Hoàng hét lên tên lĩnh vực của mình!

- Chết đi!

Lạc Khắc điên cuồng hạ đao, cắt lấy yết hầu của Nguyệt Tích.

Nhưng lúc này hắn lại phát hiện động tác của hắn rất chậm. Dường như động tác chưa đến một giây này lại kéo dài tới hơn một thế kỷ.

Lĩnh vực của Nguyệt Chấn Thiên. Trong lĩnh vực này tốc độ và lực lượng của đối thủ đều giảm đi theo phần trăm. Thực lực càng thấp thì phần trăm giảm càng cao! Đây là hải hoàng thế giới, thế giới mà hải hoàng chi phối.

Phàm là người trong lĩnh vực đều bị chậm lại. Thời gian thực hiện một động tác bị kéo dài ra rất nhiều.

- Thằng ngu!

Hải Hoàng nói.

Rồi Nguyệt Chấn Thiên như hung thần ác sát lao về phía Lạc Khắc.

Những tên lâu la mà Nguyệt Chấn Thiên đi khoa đều bị đóng băng lại rồi vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Hải Hoàng dùng chính sức mạnh cường hãn của mình mở một đường máu tới chỗ Lạc Khắc.

Sau khi tới nói, Nguyệt Chấn Thiên liền đoạt lại con gái của mình.

Rồi hắn thản nhiên nói với Lạc Khắc:

- Trở về nói với ba của ngươi.

Nguyệt Chấn Thiên lộ ra một khí phách của một vị hoàng giả.

- Hải xà tộc về sau sẽ biến mất trong đại hải này.

- Lấy danh nghĩa của ta. Nguyệt Chấn Thiên Poseidon xin thề!
Ừc!

Nghe lời nói đó, Lạc Khắc cảm thấy yết hầu của mình khô lại.

Hiện tại không ai dám nghi ngờ lời nói của Hải Hoàng!

Nói rồi, Nguyệt Chấn Thiên ôm lấy Nguyệt Tích và trở lại chỗ Tĩnh Tâm.

- Nguyệt Tích. Nếu kế hoạch của người không thành công, có lẽ toàn bộ
xà nhân tộc sẽ đi tong hết.

Lạc Khắc trầm nghĩ.

Ôm Nguyệt Tích trở về. Nguyệt Chấn Thiên giải trừ lĩnh vực của mình.

- Cút đi. Tận hưởng nốt những ngày tháng cuối cùng của các người đi.

Hải Hoàng nói.

- Bởi vì, ngày mai sẽ không còn bộ tộc xà nhân của các người ở đáy biển
này nữa.

Đám xà nhân ngờ ngác rồi quay đầu nhìn vương tử của mình... ..

- Ba!!

Trong lòng ngực của Nguyệt Chấn Thiên, Nguyệt Tích sợ hãi nói.

- Đừng sợ con của ba!

- Ba.!

Nguyệt Tích dụi đầu vào trong lòng Nguyệt Chấn Thiên.

Hải Hoàng vuốt ve đầu con gái mình.

Nhưng đúng lúc này.

Đột nhiên.

-Aaaaaa!

Hải Hoàng đột nhiên kêu một tiếng.

- Ba?!

Tĩnh Tâm quay đầu lại

- Nghiệt tử! Súc sinh!

Đôi mắt của Hải Hoàng đỏ lên, hấn hét lớn một tiếng, rồi tát đũa con gái
ở trong lòng mình.

Cái tát này làm Nguyệt Tích bắn ra ngoài.

- Ba!!!

Tĩnh Tâm ngay lập tức lao về phía Nguyệt Chấn Thiên.... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 432

Mỹ Nữ Nổi Giận, Băng Phong Đại Hải Thập Vạn Lý

Biển rất sâu, sâu không thấy đáy? Mọi người đều muốn biết được biển sâu bao nhiêu. Nhưng người trên đại lục vĩnh viễn không biết được biển sâu bao nhiêu.

Hải tộc có một chút lý giải về độ sâu của biển cả với người trên đại lục.

Hải tộc có câu này: Trời cách đất bao nhiêu thì đó cũng là độ sâu của biển cả.

Nói cách khác, tuy không xác thực nhưng vẫn trong phạm vi mọi người có thể tiếp nhận.

- Ba!

Thấy Hải Hoàng tát Nguyệt Tích, Tĩnh Tâm chợt cảm thấy không đúng. Nàng vội bơi tới cạnh Poseidon. Đỡ lấy thân hình như sắp đổ của Nguyệt Chấn Thiên.

- Chết tiệt, đồ súc sinh.

Nguyệt Chấn Thiên chỉ vào Nguyệt Tích phẫn nộ mắng. Hấn phẫn nộ tới mức ngay cả cánh tay cũng run rẩy.

Hấn thật không ngờ đây là con gái của mình. Không ngờ con gái của hấn lại ra tay đối phó hấn.

- Ta tại sao lại sinh ra một đứa con như ngươi.

Hải Hoảng thở phì phò, rống lên.

- Chị đã làm gì ba?

Con ngươi màu lam tỏa ra hàn ý nhìn Nguyệt Tích.

- Khanh khách!

Nguyệt Tích ngã trên mặt đất chậm rãi đứng lên. Nửa bên mặt của nàng đã bị Nguyệt Chấn Thiên đánh cho đỏ lừ. Nhìn đầu nàng bây giờ thật giống đầu heo.

- Kỳ thật, chị cũng không làm gì cả.

Nguyệt Tích đứng dậy, nàng cười duyên không ngừng. Bộ dạng đó khiến mọi người kinh tởm:

- Chị chỉ khiến cha tạm thời nghỉ một lát, để tránh ba ngăn cản chuyện tiếp theo thôi.

- Không cần kêu ta là cha, ta không có một đứa con súc sinh như thế.

Hải Hoàng nghiêm mặt rít lên với Nguyệt Tích. Bàn tay hắn áp chặt vào bụng.

Khuôn mặt ngăm đen đã chảy không ít mồ hôi. Chắc hắn hắn đã phải chịu không ít đau đớn.

- Ba.

Tĩnh Tâm dùng sức đỡ lấy Hải Hoàng, nhìn vào bụng ông.

Bàn tay che bụng của Hải Hoàng không ngừng trào ra những tia máu. Nếu nhìn kỹ còn có thể thấy ở giữa ngón giữa và ngón áp út còn có một chiếc kim màu hoàng kim.

- Ba, ba cố gắng lên, con sẽ lấy nó ra.

Tĩnh Tâm tự trách mình. Nếu ngay từ đầu nàng nhắc ba Nguyệt Tích có vấn đề, thì ba sẽ không bị thương như thế này.

Tĩnh Tâm tự trách mình. Nàng vội vươn tay ra rồi sử dụng trị liệu ma pháp của Quang Minh hệ.

Nhìn thấy nụ cười quỷ dị của Nguyệt Tích, Tĩnh Tâm luôn chú ý tới Nguyệt Tích. Nhưng chỉ tiếc sau khi Nguyệt Chấn Thiên ôm lấy nàng, nên Tĩnh Tâm không thể nhìn thấy được tay trái của Nguyệt Tích.

Mà cánh tay trái của Nguyệt Tích đã đâm lấy ba của mình – Nguyệt Chấn Thiên.

- Tĩnh Tâm, vô dụng thôi. Đây là thần cách.

Thần cách là nơi yếu nhất của thần. Cũng là nơi cứng rắn nhất của các vị thật. Giống như ngịch lân của rồng. Tuy rằng là nhược điểm nhưng lại địa phương được bảo hộ kỹ càng nhất.

Hải hoàng cũng không nghĩ được thần cách của mình có thể dễ dàng bị xâm phạm như vậy.

Đâm vào bụng của Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên chính là một cây châm rất dài

Đây là vật mà đám ma thú giao cho Nguyệt Tích. Không ai có thể nghĩ ngờ được cây châm này có thể đả thương được thần cách của Hải Hoàng.

Đây là lần đầu tiên vật có thể gây thương tổn cho thần cách. Nhưng hắn cũng không thể tin được vì cây châm đó đang đâm vào người hắn.

- Nguyệt Tích, tại sao chị phải làm vậy? Tại sao?

Tĩnh Tâm cảm tức nói với Nguyệt Tích.

- Ha ha ha ha!! Muội muội ngu xuẩn của ta? Hiện tại không ngờ em còn hỏi như vậy?

Nguyệt Tích nở nụ cười điên cuồng:

- Tại sao ư? Còn không phải tại đại hải này? Chị muốn tiếp nhận biển cả rộng lớn này.

Tĩnh Tâm hít mắt lại:

- Vì lý do buồn cười này không ngờ chị lại dám làm thương cha chúng ta.

- Vì sự thống trị đáy biển này, việc hy sinh là không thể tránh được.

Nguyệt Tích cười nói.

- Mẹ, được giết nàng không?

Lúc này, không biết Mộng Ti đã chắn trước mặt Tĩnh Tâm lúc nào. Đối với Mộng Ti mà nói giết người đàn bà kia thật là dễ như trở bàn tay.

- Giết, giết!

Ở phía sau, tiểu Rudolph cũng kêu lên.

- Em gái xuân ngọc, nói nhiều cũng vô ích. Thật ra việc đả thương cha cũng chỉ là bắt đắc dĩ mà thôi. Chị không ngờ được cha lại đi cùng em.

Nguyệt Tích cười to:

- Tuy vậy cũng tốt. Để giết vợ chồng em, cái giá nào chị cũng có thể trả.

Nói xong, Nguyệt Tích nhanh chóng lùi về phía sau đám xà nhân.

- Kế tiếp, đến anh, Lạc Khắc vương tử.

- Đồ nghịch tử.

Hải Hoàng cố gắng động dậy nhưng không thể. Thân cách bị tổn thương. Nếu không được tỉnh dưỡng vài năm xem ra không thể lành được.

- Ha ha!

Lạc Khắc gật đầu, tiến về phía trước.

Đối mặt với Tĩnh Tâm, Lạc Khắc đặc ý nói:

- Theo anh đi, anh cam đoan, con của em cùng ba sẽ an toàn.

- Không cần chạy trốn thử đâu.

Lạc Khắc nói tiếp:

- Ngàn dặm quanh đây đều đã được an bài người rồi. Em chạy không thoát đâu.

- Chạy trốn?

Đôi mắt xanh của Tĩnh Tâm khinh miệt nhìn

Ngay từ đầu, Tĩnh Tâm đã không nghĩ tới việc này.

Đi theo chồng lấy tính chồng.

Ở lâu cùng với Cao Lô Hoa, Tĩnh Tâm đã nhiễm một chút tính tình của Cao Lô Hoa.

Ngay khi đám người này gây ra tổn thương cho cha nàng. Trong đầu Tĩnh Tâm chỉ có một ý nghĩ – giết.

Giết sạch Nguyệt Tích cùng đám người này.

Dùng máu tươi của họ, gột sạch sự phẫn nộ của Tĩnh Tâm.

- Không chạy là tốt nhất.

Lạc Khắc cười điên cuồng:

- Người đâu, mang công chúa Tĩnh Tâm trở về.

Một số xà nhân võ sĩ vâng lời bơi tới chỗ Tĩnh Tâm.

- Mẹ.

Nguyệt Nhị ngẩng đầu lên nhìn Tĩnh Tâm.

Mấy đứa bé phía sau Nguyệt Nhị đều đã khởi động. Đám nhỏ này cũng

không phải là người tốt gì cả.

Chỉ cần Tĩnh Tâm nói một câu. Đám trẻ sẽ hành động ngay. Bọn chúng là điển hình của loại người – thân thể trẻ thơ, tâm hồn ác quỷ.

- Các con lùi lại đằng sau. Chuyện này để mẹ.

Tĩnh Tâm nói với đám trẻ.

Bọn nhỏ cùng nhìn về phía Tĩnh Tâm. Lời nói của Tĩnh Tâm ngoài dự liệu của chúng. Không ngờ mẹ lại bắt bọn trẻ lùi ra đằng sau.

- Mẹ?

Nguyệt Nhị nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm.

- Thân là mẹ, bảo vệ con là trách nhiệm của mẹ.

Tĩnh Tâm nói nhỏ với đám trẻ.

Đồng thời ngư vĩ của nàng cũng không ngừng quấy nước

- Mang theo ông nội rời xa khỏi đây. Nơi đây chút nữa sẽ lạnh đấy.

Tĩnh Tâm nói với Nguyệt Nhị.

Nghe được lời này, Nguyệt Nhị gật đầu rồi dắt mấy đứa trẻ và Hải Hoàng lùi ra đằng sau.

Bên kia, Lạc Khắc vương tử lại bắt đầu tự sướng.

Hắn tưởng rằng hành động của Tĩnh Tâm đại biểu cho sự thỏa hiệp! Hắn chắc rằng mình cuối cùng đã ôm được mỹ nhân.

Tĩnh Tâm vẫn nhẹ nhàng vuốt đuôi.

- A! Tại sao nước biển lại lạnh vậy?

Một chiến sĩ xà nhân tộc đột nhiên nói.

- Dường như cũng có chút lạnh hơn.

Lại có người phụ họa.

Vốn rằng biển san hô là hải vực quanh năm đều ấm áp như mùa xuân. Bởi vậy nơi đây mới có thể trở thành nơi nhân ngư tộc sinh sôi nảy nở.

Nhưng một dòng nước lạnh lại xuất hiện ở san hô hải vực.

Dòng nước này khiến mọi người tưởng rằng thời tiết ở biển san hô đã đổi, từ mùa xuân sang mùa đông.

- Sao lại thế? Tại sao lại lạnh vậy?

Lạc Khắc sứt xị nói, xà nhân tộc rất mẫn cảm với thời tiết lạnh.

- Cảm thấy lạnh không?

Con mắt màu xanh của Tĩnh Tâm lộ ra một tia đắc ý.

Ngọn nguồn của cơn rét này chính là Tĩnh Tâm.

- Hả?

Lạc Khắc vương tử nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm. Hắn ở gần nàng, nên nghe được những lời nàng nói.

- Vừa rồi, người nói rằng trong ngàn dặm này đều có người của người đúng không?

Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói.

- Mà ta nhớ không nhầm, mười vạn dặm quanh đây không có dân cư sinh

sống.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng nói. Tưởng như lâu bầu mà lại tưởng như nói với Lạc Khắc.

Biển san hô là nơi nhân ngư tộc sinh con, nên mười vạn dặm quanh đây, không có một bộ tộc khác dám định cư. Điều này là do nhân ngư tộc vì sự an toàn của đám hậu duệ của mình mà suy nghĩ như vậy.

Điều này Tĩnh Tâm rất hiểu.

Bởi vậy, Tĩnh Tâm có thể phóng tay mà làm

Lạc Khắc nghi hoặc nhìn Tĩnh Tâm, hẳn không hiểu tại sao nàng lại nói thế này.

- Phù!

Tĩnh Tâm thở một hơi.

Rồi từng đợt gió lạnh lẽo từ trong thân thể mảnh mai của Tĩnh Tâm tràn ra. Dòng nước lạnh tràn đầy băng lực. Ngay cả lĩnh vực tầng hai của Hải Hoàng “bông tuyết” cũng không thể bằng độ lạnh hiện tại.

Nước nóng cùng nước lạnh cùng chảy trong biển san hô. Từng đợt gió lạnh tràn quanh người Tĩnh Tâm.

- Là nàng, ngọn nguồn của cơn rét chính là nàng! Nhanh, nhanh cản nàng lại.

Nguyệt Tích là người đầu tiên phát hiện điềm dị thường của Tĩnh Tâm, nàng liên quát lớn với đám xà nhân tộc.

Không cần Nguyệt Tích nói nhiều, hơn mười tên xà nhân đã nhanh chóng tới cạnh Tĩnh Tâm, ý đồ muốn ngăn chặn hành động của nàng.

- Tới gần mẹ, chết đi!

Một thanh âm trong trẻo vang lên.

- Sát lục chi vũ! Thôn sát!

Tiểu Mộng Ti quát lên một tiếng, rồi nàng bắt đầu múa.

Điều nhảy dẫn con người tới cõi chết, tuy rằng đẹp mắt nhưng lại nguy hiểm chết người.

Mộng Ti vừa vọt qua.

Hai mươi tên xà nhân tộc (vừa mười xong giờ lại thành hai mươi) nhanh chóng bị phân thân.

Không ai nghĩ được một cô bé đáng yêu động lòng người như vậy lại có thực lực khủng bố như thế.

- Hoàn thành!

Con người màu xanh của Tĩnh Tâm chậm rãi mở ra. Đồng thời thân thể của nàng dường như trở nên trong suốt.

Đây chính là chứng minh cho năng lượng của nàng. Thần cách của Tĩnh Tâm là băng hệ thần cách. Nên thân thể của nàng trong suốt giống như một tảng băng.

- Băng tuyết nguyên tố, lay danh nghĩa của ta – Băng tuyết nữ thần Tĩnh

Tâm, đóng băng tất cả mọi thứ trước mặt ta.

Cánh tay của Tĩnh Tâm làm những ký hiệu trùng trắc, miệng thì không ngừng ra lệnh cho băng nguyên tố

Đôi với đám xà nhân này thì cơn ác mộng mới chỉ bắt đầu mà thôi.

Những dòng nước lạnh đã lạnh nay còn lạnh hơn. Cái lạnh đến tận xương.

Tất cả đám xà nhân đều đã đông cứng lại, muốn cử động là một điều khó khăn.

Sau đó, một ít vụn băng không biết từ nơi nào dính lên trên người bọn họ.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn vụn băng càng ngày càng nhiều.

Nhóm xà nhân không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn bị đám vụn băng lạnh tới tận xương bám vào.

Trong nháy mắt toàn bộ đám xà nhân đã bị đóng băng.

Nhưng đây mới chỉ là sự khởi đầu!

Những tầng băng lấy trung tâm là Tĩnh Tâm, nhanh chóng lan ra toàn bộ biển san hô.

Tầng băng nhanh chóng lan ra.

Đây thật là một cảnh tượng hoành tráng.

Chỉ trong nháy mắt, hơn mười vạn dặm đã bị đóng băng!

Đáy biển hoàn toàn bị đóng băng. Đóng thành một khối (đóng nguyên cục). Trong truyền thuyết, cho dù nơi cực bắc lạnh lẽo cũng không thể làm đông nước biển lại. Mà không ngờ tại hải vực này, đã xuất hiện một khối băng dài mười vạn dặm.

Đây chính là lực lượng thần cách của Tĩnh Tâm – thần cách băng hệ.

Lạc Khắc vương tử dưới sự trợ giúp của Nguyệt Tích, đã mang hơn bốn vạn nhân mã tới đây, đều đã bị đóng băng.

Mà đóng băng cũng không phải binh lính của Lạc Khắc còn là mấy vạn thân binh của Nguyệt Tích.

Mấy vạn thân binh này vốn Nguyệt Tích dùng để đối phó Hải Hoàng, để dành quyền thống trị biển cả.

Mỹ nữ nổi giận, băng phong đại hải thập vạn lý.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 433

Chắc Hẳn Không Nhận Ra Mình

Cao Lôì Hoa không thể không ca ngợi, lão lùn đúng là một thiên tài.

Nhưng đáng tiếc hôm nay lão lại đối mặt với Cao Lôì Hoa.

- Đáng tiếc. Không phải ai cũng không sợ chết như lão nghĩ đâu. Lão không nói, không có nghĩa là người khác cũng không nói.

Khỏe miệng của Cao Lôì Hoa nhếch lên, hẳn giờ giờ một vật màu trắng lên. Đó dường như là bộ phận giá trị của lão lùn thiên tài – óc của lão.

Cao Lôì Hoa còn thưởng thức miếng kim chúc nằm trong tay. Phiến kim chúc này chính lão lùn cầm khi đứng trong cấm vực, đây chính là tinh hoa của toàn bộ cấm vực này.

Miệng của lão lùn kia thật quá cứng, một chút tin tức cũng không để lộ ra. Nhưng kể cả khi hẳn muốn nói ra, Cao Lôì Hoa cũng không cho hẳn có cơ hội nói ra.

Nhưng cho dù lão không nói thì không có nghĩa người khác cũng không nói.

Cao Lôì Hoa cười rất “nhân từ” nhìn tám đại hán đang duy trì cấm vực.

Dù sao, không phải ai cũng có được tính tình bất khuất như lão lùn kia.

Ít nhất trong tám người này, sẽ có người sợ chết.

Sau khi Cao Lôì Hoa dùng cuồng lôi nhất kích đập nát tầng cấm chế. Thì cọng rơm cứu mạng duy nhất của bọn họ cũng biến mất.

Còn khi, Cao Lôì Hoa thân thiết nắm lấy óc của não lùn. Rồi vỗ vai một đại hán.

Thì đôi mắt của tám người bọn họ bắt đầu ầm ầm.

Rồi khi Cao Lôì Hoa cười hiền lành với họ.

Thì bọn họ đã biết được tương lai kế tiếp của họ.

- Van cầu đại nhân, cầu ngài buông tha cho chúng tôi.

Lúc này tám người này nhìn như hung thần ác sát, mà hiện nay lại co quắp, như thỏ con thuần khiết nhìn lão Cao.

- Chắc chắn! Tha cho các người cũng được. Chỉ cần đám người các người khai sự thật ra. Ta sẽ đảm bảo sự sống cho các người.

Lão Cao nói với đám người này.

Kể cả, cho dù đám người này không nói gì, thì Cao Lôì Hoa vẫn đảm bảo mạng sống cho họ. Bởi vì trên người bọn họ vẫn còn khiến Cao Lôì Hoa nảy sinh hứng thú. Vậy nên, hắn sẽ không xử lý đám người này vội.

Thế nhân là như vậy

Dùng sức mạnh cùng thủ đoạn độc ác cũng không thể moi được tin tức gì của một người cho dù người đó chết cũng không nói một câu.

Nhưng lại có biện pháp cho bọn họ chủ động nói ra. Vì mạng sống bọn họ sẽ nói ra tất cả những thứ mình biết.

Vừa rồi, lão lùn cho dù chết cũng không nói một câu. Hơn nữa lão muốn làm một tấm gương để cho một số kẻ không kiên định có thể vững tin lên.

Nhưng rất tiếc, vận xui của họ là gặp Cao Lôì Hoa.

Nhay từ đầu, có lẽ tám tên này đã không muốn chết rồi.

Từ lúc Cao Lôì Hoa uy hiếp lão lùn “lão không nói không có nghĩa là người khác không nói”. Và lão lùn lập tức chửi Cao Lôì Hoa là đồ đê tiện. Từ điểm đó có thể nhìn ra được.

Biết được ý chí không kiên định của đám người này rồi, mọi chuyện có thể sẽ tốt đẹp hơn. Chỉ cần ngay từ đầu xử dụng thủ đoạn cường hoành đập tan tâm ý kiên định của bọn họ, thì bọn họ sẽ làm tất cả vì mạng sống. Hình ảnh tám đại hán rung rung nước mắt này chính là kết quả của những hành động vừa qua.

-Cái gì chúng tôi cũng nói, chúng tôi nói hết.

Đại hán bị Cao Lôì Hoa vỗ vai lấp bắp nói. Hắn sợ chỉ cần hắn trái lời Cao Lôì Hoa, thì đầu của hắn cũng sẽ nổ tung như của lão lùn kia.

- Đầu tiên, Huyền Hồ ở đâu?

Lão Cao híp mắt hỏi:

- Phải nói là, nơi các người úp sọt vợ ta ở đâu?

- Điều này, tôi biết! Nghe đầu não nói, hình như địa điểm phục kích chính là ở phía trước.

Địa hán số một lấp bắp đem mọi thứ mình biết được nói hết ra. Thân là người khởi động cấm vực của lão lùn, thân phận của họ cũng không thấp, nên một số việc vẫn biết được.

- Còn nữa, dường như tiểu yêu tinh Huyền Hồ còn liên kết với xà nhân tộc

Đại hán số hai bổ sung.

- Công chúa Nguyệt Tích cung cấp tình báo cho chúng tôi. Nàng nói công chúa Tĩnh Tâm sẽ tới biển san hô thăm đại nhân.

Đại hán số ba lại bổ sung.

- Cho nên tiểu yêu tinh Huyền Hồ kia chắc chắn đang mai phục ở trên đường tới biển san hô.

Đại hán thứ tư lại bổ sung.

- Tốt lắm.

Lão Cao khen ngợi tám tên trung thực này rồi lại hỏi:

- Lần này các người chuẩn bị bao người để úp sọt vợ của ta?

Dường như, đa số là binh lính của Nguyệt Tích công chúa và của xà nhân tộc. Chắc đến vài vạn.

Đại hán bị Cao Lôi Hoa gần như sợ đến xón ra quần, nên vâng dạ đáp lời Cao Lôi Hoa.

- Vài vạn? Mẹ kieeps!

Cao Lôi Hoa hít sâu một hơi. Hắn mắng một tiếng rồi lộ ra bộ dáng lo lắng.

Nghĩ đến vài tên phục kích mình, Cao Lôi Hoa cũng không thềm để trong lòng. Dù sao cha vợ của hắn cũng không phải là hổ giấy. Mà trong chiếc nhẫn đen trên tay Tĩnh Tâm còn có vài tên Kiếm Thần chuẩn thân cấp.

Nhưng nghe thấy có vài vạn người, Cao Lôi Hoa cảm thấy mình điên rồi.

- Mẹ nó các người bị bệnh sao?

Hắn không ngờ được để đối phó với vợ hắn, bọn họ không ngờ phải dùng đến mấy vạn người.

Lão Cao không biết được Lạc Khắc vương tử vì muôn mang Tĩnh Tâm về, đã phô trương mang rất nhiều binh lính qua đây. Đây chính là tư tưởng nam quyền thâm căn để cố trong lòng hắn.

- Không được, ta phải đi cứu Tĩnh Tâm.

Cao Lôi Hoa vội vã nói.

- Cao, đệ muốn đi cứu đệ muội sao?

Mập mạp ở bên cạnh nói với Cao Lôi Hoa.

- Đúng vậy, đệ lập tức đi ngay. Nơi đó có vài vạn người, đệ rất lo cho nàng.

Cao Lôi Hoa nói.

Ngay sau đó Cao Lôi Hoa vẽ một trận pháp ở không trung.

Một tầng hào quang màu đỏ hiện ra, rồi hơn mười thân ảnh hồng kỳ sĩ xuất hiện bên cạnh Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa sử dụng người hầu trung thành nhất của mình. Huyết kỳ sĩ.

- Canh chừng cẩn thận tám người này chờ ta trở lại.

Cao Lôi Hoa chỉ vào đám người ở trong góc rồi nói với đám huyết kỳ sĩ

- Rõ, chủ nhân!

Huyết kỳ sĩ lạnh lùng nói. Phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân là thiên chức của bọn họ.

Sau đó, tám người tạo ra cấm vực bị hơn mười huyết kỳ sĩ bao quanh.

Nghĩ tới số phận hẩm hưu của mình. Sắc mặt của tám người này trở nên âm ảm đi.. ..

- Mập mạp, đệ phải tới chỗ nàng ngay.

Cao Lôi Hoa nói với tên mập.

Hành động này, làm mập mạp thấy Cao Lôi Hoa mà một người rất yêu

vợ.

- Mập mập, huynh giúp đệ một việc được không.

Cao Lôi Hoa nói.

- Đệ cứ yên tâm, việc gì huynh làm được huynh sẽ cố gắng giúp đệ.

Mập mập vỗ ngực nói.

- Huynh chiêu cô con đệ một lúc được không.

Cao Lôi Hoa giao quả trứng kim cương giao cho mập mập.

Vốn hấn muốn giao cho đám huyết kị sĩ trông hộ. Nhưng đám huyết kị sĩ chỉ là những sinh vật tạo ra từ máu. Bọn không thích hợp để ấp trứng. Nghĩ trước nghĩ sau, thì mập mập là người duy nhất Cao Lôi Hoa có thể giao phó con mình cho.

- Giao nó cho huynh, huynh sẽ bảo vệ con đệ bằng cả tính mạng của mình.

Mập mập vỗ ngực cười nói.

Cao Lôi Hoa nở nụ cười, đối với người bạn mới quen này, Cao Lôi Hoa tràn đầy tin tưởng.

Không phải tại cái gì khác, mà chỉ bởi vì hành động quên mình cứu trứng của hấn.

- Cao, đi nhanh về nhanh. Miễn cho khi con đệ nở ra, lại tưởng huynh là cha của nó.

Mập mập trêu ghẹo Cao Lôi Hoa.

- Vâng!

Cao Lôi Hoa lên tiếng, cũng không quay đầu lại mà vọt một mạch.

Tốc độ của Cao Lôi Hoa rất nhanh, cho dù hiện tại ở dưới nước, tốc độ của hấn cũng không giảm đi bao nhiêu.

Nhưng Cao Lôi Hoa chạy được bao lâu thì liền ngừng lại.

Cao Lôi Hoa há to miệng ra nhìn cảnh trước mặt! Phía trước mặt hấn, nước biển đang đóng băng với tốc độ nhìn thấy được.

- Má ơi, chẳng lẽ là lĩnh vực tầng hai “bông tuyết” của cha vợ?

Cao Lôi Hoa đã từng thử qua lĩnh vực tầng hai của Hải Hoàng, nó có tên là “Bông tuyết”. Nghe nói nó có thể đóng băng mọi thứ. Nhưng lão cao không ngờ được lĩnh vực của cha vợ lại khoa trương như vậy. Nhưng nhìn qua lại có vẻ không giống.

Những tảng băng dày nhanh chóng lan ra với tốc độ rất nhanh, chỉ trong nháy mắt đã tới trước mặt Cao Lôi Hoa.

Không hề nghĩ ngợi, Cao Lôi Hoa lập tức bắn lên cao. Tuy rằng không sợ, nhưng nếu tránh được thì cứ tránh.

Ngay khi Cao Lôi Hoa bật lên, hấn cảm thấy trái tim của mình đang đập mạnh.

- Thật là, thật là ...

Nhìn xuống phía dưới, tất cả mọi thứ đều bị đóng băng hết.

Trong tầm nhìn của hắn, chỉ thấy phía dưới hoàn toàn là màu lam. Màu lam của tầng băng mỏng.

Mặt biển bóng loáng như một tấm gương. Có lẽ sẽ có người nhầm tưởng đây không phải là biển rộng mà là “cực bắc băng nguyên”.

Cách Cao Lô Hoa ngàn thước, một nữ tử cũng mở to mắt kinh ngạc nhìn băng nguyên đại hải rồi nuốt nước bọt... ..

Bên cạnh nàng là mười ma thú có hình thể rất lớn.

Nữ tử xinh đẹp chính là ma thú hợp tác với vợ chồng Nguyệt Tích – Huyền Hồ.

Lúc này hồ mỹ nữ cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ tới ngây người. Trước mặt nàng hoàn toàn là băng.

Không hề nghi ngờ gì nữa, tất cả mai phục ở dưới hoàn toàn đi đời rồi.

Lúc này nàng đã biết rằng, kế hoạch giết Tinh Tâm đã thất bại.

- Xem ra chỉ có thể đợi Kim lão đại tự mình xử lý.

Huyền Hồ nhẹ giọng nói.

- Hồ, có người tới đây.

Nhân diện ung phía sau Huyền Hồ nhẹ nhàng nói.

- Hả? Có người tới đây?

Hồ mỹ nhân quay lại nhìn. Ngay sau đó sắc mặt của nàng tái đi.

Thị lực của Hồ mỹ nhân cũng không tồi. Tuy rằng cách nhau ngàn thước, nhưng nàng vẫn nhận ra người đứng trước có một mái tóc màu bạc.

Bóng người đầu bạc này, Hồ mỹ nhân đã rất quen thuộc.

Đó chính là nam nhân mà tất cả ma thú phải tìm kiếm – Cao Lô Hoa.

Chẳng lẽ ngay cả hắn cũng thất bại sao? Hồ mỹ nhân thống khổ nghĩ. Người mà Huyền Hồ nghĩ tới, chính là lão nhân từng sống sót sau một lần tiên vào tháp Babel – Lão lùn bị Cao Lô Hoa đập nát đầu.

Chẳng lẽ có cấm vực cũng không giết được nam nhân này sao?

Hồ mỹ nữ sợ hãi nghĩ.

Lại nhìn cảnh mặt biển bị đóng băng kia. Huyền Hồ cảm thấy thật vô lực.

Mưu kế của nàng có xuất sắc thế nào, cũng không thể đối phó những người biến thái như vậy. Những mưu kế mà nàng bày ra thật giống trò cười.

Nhưng cũng không đến mức không thể cứu vãn. Hồ mỹ nhân thần nghĩ – hắn là người này không biết mình.

Hồ mỹ nữ thâm nghĩ.

Mình biết hắn, còn hắn lại không biết mình.

Rất nhanh, với những điều kiện này, Huyền Hồ đã nghĩ được một bản kế hoạch đầy đủ.

Hắn không biết mình, đây chính là lý do. Mình có thể đi cạnh hắn rồi, tùy thời thông tri vị trí của hắn cho Kim lão đại.

Dù sao với lá thư mà nàng nhờ tên lâu la đưa đi, nàng tin tưởng, Kim lão đại sẽ nhanh chóng tới đây.

Cho dù không thể lấy được đầu của hắn, nhưng ít nhất vẫn có thể thông báo hành tung của hắn cho Kim lão đại.

Huyền Hồ âm thầm nghĩ.

Nhưng Huyền Hồ tuyệt không biết được, Kim lão đại không có khả năng tới đây.

Tuy rằng hiện tại Cao Lô Hoa không biết nàng.

Nhưng chỉ cần một thời gian nữa, Cao Lô Hoa sẽ biết được nàng.

Bởi vì tiểu đệ của hắn – Sâm Lâm Thụ Yêu. Người nắm trong tay hai phong thư, một của Ba Bửu An Đặc, một của chính tay nàng viết, cũng biết mặt nàng.

Mà theo lệnh của Cao Lô Hoa, Sâm Lâm Thụ Yêu đang điên cuồng chạy tới biển san hô. Tuy rằng tốc độ có chút chậm, nhưng làm gì có cách nào không. Làm gì có cách nào để một cây đại thụ chạy nhanh dưới biển.

Tuy nhiên với tốc độ hiện tại, nó có thể xuất hiện tại thời khắc quan trọng nhất

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 434

Xà Châu.

Thân thể bán trong suốt của Tĩnh Tâm cũng đã trở về nguyên trạng. Nàng cảm thấy có chút suy yếu, vừa rồi nàng đó đóng băng khắp hải vực. Cho dù dùng quyền lực của Băng Tuyết Nữ thần cũng khiến nàng ăn không tiêu.

Tĩnh Tâm ngẩng đầu nhìn tảng băng xung quanh mình. Cứ như vậy, xà nhân vương tử cùng đám lâu la của mình đều đã đi đời.

Phía sau Tĩnh Tâm, đám trẻ đều há to miệng đến mức có thể nuốt được một quả dưa hấu.

Ngay cả Hải Hoàng cũng phải há to miệng ra. Hắn cũng không thể tin được bờ biển mênh mông đã trở thành một tảng băng lớn.

Nghịch tử Nguyệt Tích cũng không ngoại lệ, bị đóng thành băng. Nguyệt Tích bị đóng băng với vẻ mặt hoảng sợ, và chân tay thì múa loạn xạ.

Vẻ mặt vương tử Lạc Khắc vẫn duy trì sự khó hiểu. Đến lúc bị đóng băng, hắn vẫn không biết là ai thi triển đóng băng thuật cường hãn như thế này.

- Ha ha!

Tĩnh Tâm quay đầu nhìn đám con của mình rồi nở nụ cười.

Nhưng đột nhiên nàng, ngã vật xuống. Hiển nhiên đây là di chứng của việc thoát lực.

Nhìn thấy bộ dáng suy yếu của mẹ, Nguyệt Nhị vội chạy lên đỡ lấy nàng.

- Ha ha!

Tĩnh Tâm cười nhìn về phía Tiểu Kim Toa Nhi đang há hốc mồm.

- Mẹ, con hứa về sau sẽ ngoan. Sẽ không để mẹ tức giận nữa.

Đôi mắt ngập nước của Tiểu Kim Toa Nhi nhìn Tĩnh Tâm, cô bé nhỏ giọng nói. Hôm nay nàng mới phát hiện ra mẹ lúc tức giận cũng thật đáng sợ.

Tiểu Rudolph cũng ra sức gật đầu. Tuy thằng bé không thể nói được, nhưng nó vẫn sử dụng hành động để biểu thị sự đồng ý của mình với lời nói của Tiểu Kim Toa Nhi.

Tĩnh Tâm nghe những lời nói của mấy đứa bé chợt cảm thấy sững sốt, rồi

phá lên cười.

Hai đứa bé này.

Tĩnh Tâm tới cạnh Tiểu Kim Toa Nhi rồi giơ tay lên, bấu hai má nhỏ nhắn của Tiểu Kim Toa Nhi.

- A a!! Đừng, mẹ ơi. Đừng kéo, đau con!

Kim Toa Nhi sau khi bị véo mặt, kêu lên.

Tĩnh Tâm nở nụ cười rồi thả tay ra.

- Mẹ, mẹ tới đây đi. Ông nội làm sao giờ?

Bảo Bảo ngồi cạnh Poseidon. Đối với người tụt quần chip của nàng, đã để lại trong nàng ấn tượng rất sâu. Sau khi biết người đó chính là ông nội của mình. Nàng lại càng quan tâm tới ông hơn.

Tĩnh Tâm bước tới bên cạnh Nguyệt Chấn Thiên. Hải Hoàng vẫn ôm bụng như trước, máu tươi đã chảy ra quá nhiều.

- Ba, phải làm sao bây giờ?

Dù sao tuổi của Tĩnh Tâm cũng còn bé, nàng không biết phải xử lý việc này như thế nào.

- Không có việc gì đâu, phỏng chừng chỉ cần tĩnh dưỡng vài năm là sẽ khỏi thôi.

Hải Hoàng cười khỏ nói. Khuôn mặt của hắn trở nên trắng bệch.

- Có biện pháp nào để ổn định thương thế không ba?

Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói.

- Có, nhưng đồ vật này chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Hải hoàng nói.

- Đó là vật gì ạ?

Tĩnh Tâm hỏi.

- Ba không biết, ba chỉ biết vật đó gọi là xà châu.

Nguyệt Chấn Thiên nói:

- Đồ vật đó không chỉ giúp ba ổn định thân thể mà có thể khiến thương thế của ba khỏi hẳn.

- Trong truyền thuyết, khi rắn đạt tới một trình độ nhất định, trong cơ thể sẽ sinh ra “xà châu”.

Hải Hoàng nói.

- Nhưng rất ít người trên đại lục biết được tác dụng của thứ này. Thứ này chậm rãi ngưng tụ trong cơ thể của ma thú nhà rắn khi bọn chúng tới một cấp độ nhất định. Đó là vật duy nhất có thể hồi phục cho thân cách bị tổn thương.

- Nhưng đáng tiếc, ma thú nhà rắn tuy nhiều, nhưng cấp cao lại ít tới đáng thương. Mà hùng mạnh tới mức có thể sinh ra xà châu thì càng ít. Có lẽ không vượt quá ba ma thú có thể sinh ra xà châu.

Hải hoàng cười khỏ rồi nói tiếp:

- Mà cho dù tìm được ma thú có xà châu, thì cũng đừng có mơ lấy được

xà châu. Bởi vì nó là chí bảo của ma thú nhà rắng. Mất đi xà châu sẽ tạo ra thương tổn rất lớn cho bọn chúng. Vậy nên bọn nó sẽ không lấy xà châu ra để tặng. Vậy nên, để có xà châu phải đoạt được tính mạng của ma thú loài rắn.

- Mà ma thú có xà châu thì không dễ trêu chọc.

- Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?

Tĩnh Tâm vội la lên.

- Vậy nên đừng có ảo tưởng nữa. Trước tiên mang ba trở về, xử lý vết thương đã. Chỉ cần tĩnh dưỡng một năm là vết thương có thể hồi phục thôi mà.

Hải Hoàng an ủi con gái của mình.

Ở phía trên biển băng san hô.

Huyền Hồ đã phát hiện được thân ảnh Cao Lôì Hoa. Ở bên cạnh hồ mỹ nữ có ma thú có thị lực rất tốt – nhân diện ưng. Cho nên ở cách xa như vậy hẳn vẫn có thể phát hiện Cao Lôì Hoa.

Nhìn thấy Cao Lôì Hoa, Huyền Hồ cười khổ không ngừng.

Có biện pháp nào để nàng có thể đi sau Cao Lôì Hoa.

Đây là một việc rất đau đầu. Muốn theo sau Cao Lôì Hoa cần một lý do.

Mà Cao Lôì Hoa không tượng trưng cho sinh vật giống đực, chỉ cần nàng tiếp cận ngay cả vợ mình cũng không nhận ra.

- Nếu hẳn tới đây, thì nhóm người các người tản ra, còn nếu hẳn không tới đây thì các người cứ rời khỏi nơi này trước đi.

Huyền Hồ nói với đám ma thú đằng sau.

- Muộn rồi, chúng ta đã bị phát hiện.

Nhân diện điều nói với Huyền Hồ.

Quả nhiên vậy, khi Huyền Hồ ngẩng đầu lên đã thấy một bóng đen lao tới nơi này.

Tiên hạ thủ vị cường.

Nhân diện điều lấy ra một cây ma pháp trượng, rồi hẳn nhẹ nhàng ngâm xướng chú ngữ. Tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ năng lượng chậm rãi ngưng tụ.

Nhân diện điều, hay gọi là lòi điều.

Bọn chúng là bạo phong hùng ưng, bọn nó rất thích bay bên trong lòi điện. Vậy nên, thứ mà nhân diện điều đang tụ tập chính là lòi nguyên tố.

Huyền Hồ khẽ cau mày. Khi nhân diện điều tập trung lòi nguyên tố, nàng đã cảm giác được điều không hợp lý, nhưng trong nhất thời lại không nghĩ ra được cái gì.

Không tốt, hẳn là Lôi Thần.

Đột nhiên Huyền Hồ nhớ ra. Nhưng khi nàng muốn nhắc nhở thì đã quá muộn.

Ở phía xa, khoe miệng của Cao Lôi Hoa nhếch lên. Đây là động tác mà hắn làm nhiều nhất trong ngày, đó là cười khinh miệt.

Chỉ thấy hắn giơ chân đạp vào nhân diện ung ở phía sau Huyền Hồ.

Một tiếng kêu vang lên. Lôi nguyên tố đang được tích tụ đột ngột nổ

Vụ nổ tạo thành một hình trăng rằm ở ngay gần phía đầu của nhân diện điều.

Nhân diện điều bị bắn ra ngoài, máu tươi phun xối xả.

- Ma thú chưa từng chiến đấu luôn không biết được thời điểm sinh tử. Nhớ kỹ rằng chú vẫn dài quá đó chính là một con dao cắt đi sinh mạng của mình.

Huyền Hồ cười khô, nhân diện ung này chưa từng trải qua chiến đấu. Hắn chỉ là ma thú được đánh nhau trên giấy mà thôi.

Sau khi xử lý một tên ma thú, Cao Lôi Hoa cũng không có ý định buông tha đám còn lại.

Chỉ thấy ngón tay của Cao Lôi Hoa như một thanh kiếm bắn hàng loạt kiếm quang màu vàng chỉ về phía đám ma thú.

- Gù!

Cao Lôi Hoa khẽ quát một tiếng. Toàn bộ kiếm quang ngưng tụ trên đỉnh đầu của Cao Lôi Hoa, tạo thành một cự kiếm hoàn toàn tạo bằng năng lượng.

Cự kiếm không hề lưu tình chém xuống đám ma thú.

Nhanh! Độc! Chuẩn!

Chỉ trong chốc lát kiếm khí đã lao qua ngàn thước.

Hung hăng chém đầu đám ma thú.

Trong đám ma thú này có rất nhiều người có thực lực hơn Huyền Hồ. Bọn họ sở dĩ theo Huyền Hồ chính là do khu rừng dưới váy nàng mà thôi.

Khi kiếm quang nổ ra, trên người đám ma thú đều xuất hiện ma pháp hộ thuẫn đầy màu sắc.

Nhưng kiếm quang của Cao Lôi Hoa cũng không phải dễ đỡ như vậy.

Hai tên ma thú đầu tiên là thảm nhất, đối mặt với kiếm quang của Cao Lôi Hoa, ngay cả hét lên cũng không kịp mà hóa ngay thành tro tàn.

Kế tiếp là bốn ma thú phía sau. Cái chết của hai ma thú đằng trước đã khiến bọn họ có thể kéo dài thời gian phòng hộ được lâu hơn. Nhưng bọn chúng vẫn không thoát khỏi kiếp hóa thành tro.

Cuối cùng hơn một phần ba đám ma thú đã bị kiếm quang này giết hại.

Trong lòng của đám ma thú còn sống đều run sợ, nhìn nam nhân đầu bạc ở đằng xa.

Nếu có sự lựa chọn thì bọn cùng tuyệt đối không dám đối phó Cao Lôi Hoa.

Ngay khi đám ma thú còn chưa hoàn hồn thì

Huyền Hồ đột nhiên vui vẻ kêu lên:

- Có rồi!

Tất cả ma thú đều quay lại nhìn Huyền Hồ.

- Các người nhanh chóng chạy đi.

Huyền Hồ bất ngờ nói với đám ma thú.

Tất cả đều nghi hoặc nhìn hồ mỹ nhân rồi không do dự gật đầu. Cho dù nàng không nói vậy thì bọn họ cũng sẽ làm như vậy.

Dù sao họ cũng không phải là thủ hạ chân chính của Huyền Hồ. Nếu được chọn tính mạng của mình và Huyền Hồ, họ đương nhiên lựa chọn tính mạng của mình.

Huyền Hồ nở nụ cười. Trong thời khắc nguy hiểm này, nàng lại nghĩ được một biện pháp tốt nhất để tiếp cận Cao Lô Hoa. Nên nàng lựa chọn lưu lại.

- Trốn sao?!

Cao Lô Hoa cười. Luận về tốc độ, nếu Cao Lô Hoa nhận mình thứ hai, thì ai dám nhận thứ nhất.

Ngay cả tốc độ lĩnh vực Cao Lô Hoa cũng không thềm sử dụng.

Lao Cao như chim ưng vồ mồi, lao về phía tên trốn thoát nhanh nhất....

....

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 435

Là Ngài Đã Cứu Tiểu Nữ Sao?

Hiện tại Cao Lôi Hoa nhắm đến tên chạy nhanh nhất- Lục si hỏa điều
- Chắc chắc không hổ là có sáu cái cánh.

Cao Lôi Hoa khen ngợi, đúng là lục sí hỏa điều, tốc độ phi hành quả thức rất nhanh.

Mà khôi hài hơn là, tên này vừa bay vừa đặc ý nhìn đám đồng bạn phía sau. Dường như hắn quá tự tin về tốc độ của mình. Dường như trong đám người này có một người có thể trốn thì người đó chắc chắn là nó.

Nhưng rất nhanh, một cơn đau đòn đã chấm dứt tư tưởng tự sướng của nó.

Hỏa điều quay đầu lại nhìn về phía sau lưng.

Lưng nó đã bị một thanh trường kiếm xuyên qua. Những giọt máu tương không ngừng chảy xuống.

Hỏa điều nghi hoặc. Nó không biết từ khi nào thanh kiếm tinh xảo đã xuyên qua ngực nó. Ngay cả hỏa điều cũng không thấy rõ ràng.

- Aaaaaaa!!!

Cơn đau đòn kịch liệt nhanh chóng tấn công đại não, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra từ miệng hỏa điều.

Thanh trường kiếm đó đã đâm chính xác vào trái tim của hỏa điều.

Tiếng kêu thảm của hỏa điều đã hấp dẫn mọi ánh mắt của ma thú. Mọi người đều nhìn về phía hắn.

Mà khi quay lại, đám ma thú đã phát hiện ra, Cao Lôi Hoa ở sau họ vài cây số không ngờ đã đứng trên lưng hỏa điều.

Và trong tay hắn chính là thanh kiếm mà các vị thần nghe tên cũng phải sợ hãi – Tài Quyết Chi Nhận!

- Tại sao?

Hỏa điều quay đầu lại nhìn nam nhân trên lưng mình. Vẻ mặt của nó tràn đầy sự không cam lòng cùng sự nghi hoặc. Nó không nghĩ ra tại sao mấy tên kia chạy chậm thế, mà nam nhân đáng sợ này chỉ đuổi mình mình.

- Người hỏi ta tại sao ư?

Cao Lôi Hoa nở nụ cười thân thiết, rồi hắn cầm Tài Quyết Chi Nhận rạch

một đường dài.

Thanh kiếm chém sắt như chém bùn, dễ dàng đem hỏa điều cắt thành hai nửa.

- Chỉ tại người chạy quá nhanh thôi.

Cao Lô Hoa vẫy vẫy những tia máu dính lên thân kiếm rồi nhẹ giọng nói.

Chạy quá nhanh, nên giết ta?

Đây là lý lẽ chó má gì vậy!!

Trong mắt của hỏa điều không nhìn ra oán niệm. Một màn sương máu tản ra giữa bầu trời. Sau khi bị chém thành hai nửa, hai phần thân thể của nó cũng lần lượt rơi xuống dưới.

Ừc!

Tất cả đám ma thú có mặt đều nuốt nước bọt. Bọn họ đều kiêng kỵ tốc độ của Cao Lô Hoa.

- Người này trốn cũng thật nhanh.

Lão Cao lắc bả vai, xoay người, rồi cười khẽ một tiếng

Đôi mắt đen của Cao Lô Hoa đảo qua đám ma thú ở phía trước. Hề là tên nào bị hắn nhìn phải đều không tự chủ được lùi ra sau một bước.

- Hồng!!! Hồng!

Mọi người, đừng nào chạy cũng chết, chúng ta liều mạng với hắn. May ra còn có cơ hội sống.

Đột nhiên một con giáp trùng (bọ cánh cứng) to lớn cao giọng nói.

Dưới sự gào thét của giáp trùng đám ma thú mới tỉnh giấc.

Cứng quá thì gãy. Sau khi Cao Lô Hoa bày ra thực lực khủng bố, đám ma thú càng trở nên điên cuồng

- Ha ha!

Sau khi nghe được lời của giáp trùng nói, Cao Lô Hoa phá lên cười. Lời của tên bọ giáp trùng này đã làm tiêu tan đi mối lo của Cao Lô Hoa.

Phải biết rằng nếu đám ma thú tiếp tục chạy trốn, thì Cao Lô Hoa sẽ phải hao tổn khá nhiều tâm trí. Khi đám ma thú đồng lòng kết minh đánh hắn, Cao Lô Hoa cảm thấy rất vui vẻ.

- Rống! Ta liều mạng với người! Đừng tưởng mình ngầu lắm.

Dưới sự cổ động của giáp trùng, tất cả ma thú đều điên cuồng nhìn Cao Lô Hoa.

- Gueets!

- Đa số đánh bại thiểu số!

- Đoàn kết là sức mạnh!

Đám ma thú rống to một tiếng, dường như tất cả đều ăn thuốc kích thích, bọn họ như lang như hổ lao về phía Cao Lô Hoa.

Tuy điên cuồng nhưng đám ma thú vẫn còn giữ được vài phần tinh thần.

Khi tới gần Cao Lô Hoa, bọn họ đồng thời ngưng tụ ma lực.

Ngay sau đó vô số ma pháp hoa lệ bắn về phía Cao Lô Hoa.

Đã nhận ra lỗi sai từ bài học của nhân diện điều. Đám ma thú cũng không dám dùng ma pháp cao cấp nữa mà sử dụng ma pháp thuần phát. Tuy rằng chỉ là ma pháp thuần phát nhưng dưới sự thi triển của các siêu cấp ma thú thì uy lực cũng không nhỏ.

Cho dù ma pháp thuần phát uy lực không mạnh lắm, nhưng số lượng có thể bù chất lượng.

Nếu đối mặt với vị thần khác, thì hẳn sẽ bị mấy ma pháp thuần phát này làm đau đầu không ít.

Nhưng Cao Lôì Hoa lại khác, hẳn không thêm đề đồng ma pháp này vào mắt.

Lôi nguyên tố là một nguyên tố có tính công kích cực mạnh, về cơ bản bọn chúng không có năng lực phòng ngự.

Điều này cũng hợp với phong cách cầu Cao Lôì Hoa. Đối với hắn, cách phòng ngự tốt nhất chính là tiến công.

Cao Lôì Hoa cầm Tài Quyết Chi Nhận, rồi tập trung thần lực vào mũi kiếm.

- Gầm!

Cao Lôì Hoa khẽ quát một tiếng.

Cao Lôì Hoa cầm Tài Quyết Chi Nhận chém hai phát, một ngang một dọc.

Đạo kiếm khí tạo thành hình chữ thập tiếp đón đám ma pháp phô trương cái địa.

Cao Lôì Hoa chém ra hai đạo kiếm khí thoát nhìn có vẻ cũng không mạnh mẽ lắm. Chính xác hơn thì, đạo kiếm thế này thật quá yếu đuối nếu so với những đạo ma pháp hoa lệ ở trước mặt.

Nhưng sự thật sẽ nói cho chúng ta biết, cái nào mạnh cái nào yếu.

- Âm!

Kiểm khí của Cao Lôì Hoa chạm vào ma pháp thuần phát của đám ma thú.

Nhưng khiến chúng không thể tin được là kiếm khí yếu đuối kia đã phá tan hoàn toàn ma pháp của chúng.

Biến mất không một vết tích.

Mà tàn dư của kiếm khí kia vẫn tiếp tục lao về phía đám ma thú.

Ngay khi đạo kiếm khí tới, thì đám ma thú cũng không thể tránh né.

Không có biện pháp nào cả. Bọn chúng đành phải vận hộ thuần lên để bảo hộ.

A a!

Đám ma thú bị ai phát hiện ra. Hộ thuần của chúng và đạo kiếm khí kia vốn không cùng một đẳng cấp.

Chi chi chi!!

Kiểm khí yếu ớt đem tất cả đám ma thú trước mắt cắt thành hai đoạn.

Phạm là những ma thú cản đường kiếm khí đều bị chém thành hai nửa.

Những tiếng kêu thảm thiết vang vọng trong không trung, những dòng máu tươi đủ sắc màu bắn tung tóe.

- Bùm!

Lại một phần ba số ma thú bị đạo kiếm khí kia xóa sổ trên đại lục. Tất cả bọn chúng đều bị cắt thành hai nửa. Thân thể bắn tung tóe mọi nơi

Không chỉ vậy, Cao Lôì Hoa không biết từ khi nào đã triệu tập vài tên huyết kỵ sĩ.

Nhiệm vụ của mấy tên này chính là thu thập thân thể của ma thú.

Hành động của Cao Lôì Hoa cho đám ma thú còn sống biết rằng, cho dù bọn chúng chết đi, thì vẫn bị Cao Lôì Hoa lợi dụng lần cuối.

Loại hành động này có thể gọi là hành xác. Dù sao ý nghĩ cũng không khác nhau là mấy.

Nghĩ đến sau khi mình chết còn bị hành xác, khóe mi của đám ma thú đã bắt đầu ươn ướt.

Sau một hồi vất vả nâng cao dũng khí thì lại bị hành động của Cao Lôì Hoa dội cho một gáo nước lạnh.

Ý niệm chạy trốn lại len lỏi trong đầu của đám ma thú.

Huyền Hồ sau khi trốn phía sau đám ma thú, nàng đang dùng thiên phú của mình tìm ra địa phương an toàn nhất

Huyền Hồ vỗ trán của mình, để máu lưu thông nhanh hơn.

Sau khi suy nghĩ nửa ngày, nàng vẫn chưa nghĩ được biện pháp để nàng có thể đi cạnh Cao Lôì Hoa.

- Lần này, hoàn toàn thất bại rồi.

Đôi mắt của Huyền Hồ hiện lên vẻ chua xót.

Hiện tại đừng nói là xử lý Cao Lôì Hoa như thế nào. Bây giờ cái mạng của nàng có thể giữ hay không cũng là một vấn đề lớn.

Làm sao bây giờ?

Huyền Hồ cắn răng nghĩ, nàng xoa xoa thái dương của mình, để hy vọng đầu óc có thể tỉnh táo hơn.

Đột nhiên, Huyền Hồ cảm thấy phía sau gáy của mình rất đau. Dường như có vật gì đập vào gáy của nàng.

Lập tức, Huyền Hồ ngất đi và rơi xuống dưới

Ở phía sau nàng, kiếm khí đã chia “thiết giáp thú” thành hai nửa.

Bởi vì Cao Lôì Hoa đã chém thiết giáp thú thành hai nửa, mà mảnh giáp phiến trên người nó đã bắn ra.

Rất xảo hợp, mảnh lân phiến đó hung hăng đập vào đầu Huyền Hồ.

Điều này làm Huyền Hồ rơi thẳng xuống dưới.

Chỉ trong vài phút, Huyền Hồ cùng tất cả đám ma thú đều bị Cao Lôì Hoa

đánh hạ.

Rồi huyết kỳ sĩ bên dưới thu thập mọi thứ giá trị bên trong bọn chúng.

- Đáng tiếc, số lượng ma thú vẫn còn hơi ít.

Cao Lô Hoa nhìn đám ma thú bị giết, hấn liếm khoe miệng, bộ dạng có chút tàn ác.

Lại nói.

Đặc biệt đám ma thú có thần cách, Cao Lô Hoa đặc biệt yêu thích chúng.

- Cao Lô Hoa đại nhân!!

Lúc này đột nhiên một huyết kỳ sĩ hét lớn với Cao Lô Hoa một tiếng.

- Sao vậy?

Cao Lô Hoa hạ từ trên cao xuống rồi hỏi.

- Ngài xem này.

Đám huyết kỳ sĩ tránh ra, đằng sau là một thân thể phụ nữ.

- Nàng cùng đám ma thú rơi từ trên xuống, nhưng chúng tôi không phát hiện được hơi thở của ma thú từ trên người nàng nên đành đem nàng cho chủ nhân xử lý.

- Không có khí tức của ma thú?

Cao Lô Hoa hạ xuống, rồi ngồi xổm đánh giá nữ nhân này.

Mái tóc của nữ nhân này hơi bù xù, bên trong còn có vết máu. Xem ra đầu nàng đã bị vật nặng đập vào.

Chắc chắn, đập vào gáy, không biết nữ nhân này có ngốc không. Cao Lô Hoa nhẹ nhàng chạm vào vết thương của nàng.

Tuy rằng tóc của nàng có chút bù xù, nhưng vẫn không thể che được vẻ đẹp yêu mị của nàng.

Nữ nhân này có thể khiến tất cả các sinh vật giống đực điên cuồng, dung nhan tinh xảo như kiệt tác của chúng thần, làn da trắng bóng như trứng bóc. Nhưng làm điều làm nàng thiếu hấp dẫn lúc này chính là đôi mắt đang nhắm lại. Điều đó làm cho “người xem” thiếu tính đột phá.

Bộ váy lụa dài kéo đến đất, nhưng lại cố tình để lộ ra đôi chân dài đầy mê hoặc. Thắt lưng màu đen lại càng tô điểm cho những đường cong mê người của nàng.

Tóm lại, nếu ở địa cầu, nàng sẽ là điển hình cho loại nữ nhân “hồng nhan họa thủy”. Nàng thậm chí không cần làm gì, chỉ cần đứng ngây ngốc cũng khiến đại đa số nam nhân nảy sinh dục vọng... ..

- Aaa!!

Đột nhiên, nàng kêu nhẹ một tiếng. Tiếng kêu tương như những âm thanh rên rỉ khi giao hoan.

Đôi mắt nàng mở ra. Khuôn mặt lộ ra vẻ mê man.

Rồi, nàng nhìn xung quanh. Cuối cùng dừng trên người Cao Lô Hoa.

- Là ngài đã cứu tiểu nữ sao?

Đôi môi đỏ mọng khẽ mở ra, thổi ra từng đợt thổ khí như lan như ngọc.

Đôi mắt mê man gất gao nhìn Cao Lôì Hoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 436

Mẹ Của Các Con Cũng Thường Nói Như Thế

Là ngài đã cứu tiểu nữ sao?

Mỹ nhân ngẩng đầu lên mê man.

Đồng thời thân thể nàng cũng không tự chủ được mà dịch lại sát Cao Lôi Hoa. Thân thể của nàng hoàn toàn hành động theo bản năng, đây là hành động được khắc sâu trong tâm trí nàng. Tuy rằng hiện tại không nghĩ được cái gì, nhưng Cao Lôi Hoa vẫn là mục tiêu bị nàng khắc sâu trong đầu.

Cứ như thế, thân thể mảnh khảnh của nàng y vào trong lòng Cao Lôi Hoa.

Thân thể mềm mại khiến tất cả mọi sinh vật giống đực đều trở nên điên cuồng, một làn u hương bay vào trong mũi của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nhú mày, nghi hoặc nhìn mỹ nữ này.

Thật ra mà nói, mỹ nữ trước mắt chính là một ví dụ điển hình cho câu “hồng nhan họa thủy”.

Không một chút thời phòng. Nếu nam nhân gặp phải nữ nhân này sẽ không tránh khỏi nổi lên dục vọng. Chỉ cần có người nhìn nàng, cho dù nàng không làm một điều gì cả, vẫn sẽ khơi lên được dục vọng của những sinh vật giống đực.

Rồi, cái gì mà sự nghiệp của tổ tông, trị quốc bình thiên hạ, tất cả đều theo gió mà bay.

Đa số người khi gặp cảnh này đều nảy sinh một ý tưởng.... Đó là giữ nàng lại, dùng phương pháp vô sỉ nhất tàn phá người đàn bà hấp dẫn này.

- Thật đúng là một tiểu yêu tinh.

Cao Lôi Hoa thở dài rồi đẩy nàng ra.

- Cô là ai?

Cao Lôi Hoa hỏi.

- Mình là ai???

Mỹ nữ ngẩng đầu lên. Sau khi suy nghĩ cả nửa ngày nàng cuối cùng lắc đầu tỏ vẻ không biết.

- Chết tiệt, quả nhiên là như thế.

Cao Lôi Hoa nhếch miệng nói.

- Chủ nhân, làm sao bây giờ?

Huyết kỵ sĩ ở bên cạnh hỏi.

Cao Lô Hoa suy tư một lát rồi nói:

- Tạm thời giao nàng cho các người. Phải nhớ rằng tuy trên người nàng không phát hiện ra khí tức của ma thú. Nhưng dù sao nàng cũng ở cùng một chỗ với đám ma thú đó, nên không thoát khỏi liên hệ.

Cao Lô Hoa hiện tại rất lo lắng cho an nguy của vợ mình. Vậy nên làm sao hắn có thể để ý đến nữ tử kia. Sau khi tạm thời xử lý vết thương ở sau gáy, rồi ra lệnh cho đám huyết kỵ sĩ mang theo nàng rồi đi theo hắn.

- Rõ thưa chủ nhân.

Nhóm huyết kỵ sĩ cùng nhau nhận lệnh rồi nâng vị tuyệt sắc giai nhân này lên.....

Mà ở kia, Tinh Tâm cùng Nguyệt Nhị nâng Hải Hoàng lên, chuẩn bị mang ông trở về.

Về phần đám xà nhân cùng Nguyệt Tích và Lạc Khắc đang bị đóng băng đã không còn nằm trong nỗi lo của Tinh Tâm nữa.

Dù sao khi Hải Hoàng trở về, sẽ có người tới đây và xử lý đám người này.

Chỉ là trong nhất thời, Hải Hoàng cũng không biết xử lý tảng băng to lớn này như thế nào.

Mà người tạo ra tình huống này là Tinh Tâm- người vừa lĩnh ngộ băng hệ thần cách chưa được bao lâu. Nàng có thể đóng băng là rất tốt rồi, mà hơn nữa, giải đông cũng không phải là việc làm của Băng Tuyệt Chi Thần.

- Ba ơi, đi thôi.

Tinh Tâm nhắc Hải Hoàng rồi nói.

- Mẹ ơi, từ từ.

- Sao vậy?

Tinh Tâm quay đầu nói với Nguyệt Nhị.

- Có tin tức của ba!

Nguyệt Nhị lấy một quả cầu trong suốt từ trong không gian thủ trục ra. Cao Lô Hoa từng đưa cho mỗi đứa con của mình một khối thủy tinh định vị. Chỉ cần cầm thứ này, Cao Lô Hoa có thể biết được vị trí cụ thể của mấy đứa nhỏ.

- Ba đang ở gần đây, ba đang chạy tới nơi này.

Nguyệt Nhị giơ khối thủy tinh ra rồi nói với Tinh Tâm.

- Con rẽ tới đây?

Hải Hoàng như quả bóng xì hơi nói:

- Chúng ta ở đây đợi nó.

- Vâng!

Tinh Tâm gật đầu rồi cùng mấy đứa nhỏ cùng nhau đợi Cao Lô Hoa.

Nhờ thủy tinh định vị, Cao Lô Hoa rất nhanh chóng tìm được vị trí của

các con mình. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất của mình lao tới vị trí đó.

Nhóm huyết kỵ sĩ không có tốc độ của Cao Lôì Hoa, nên bọn họ đành phải chậm rãi đuổi theo Cao Lôì Hoa. Dù sao họ cũng có khế ước với Cao Lôì Hoa, nên hắn căn bản không sợ họ chạy trốn.

Cao Lôì Hoa như một cơn lốc lao về phía Tĩnh Tâm.

Rất nhanh Cao Lôì Hoa đã phát hiện được mục tiêu của mình.

Tĩnh Tâm im lặng ngồi một chỗ như đợi hắn đến.

Vợ chồng tâm đầu ý hợp. Khi Cao Lôì Hoa mới phát hiện ra Tĩnh Tâm, nàng liền ngẩng đầu lên nhìn hắn.

- Tĩnh Tâm.

Cao Lôì Hoa vội hạ xuống. Hiện tại hắn có hàng vạn điều muốn nói. Ví dụ như tảng băng này từ đâu mà ra?

Tĩnh Tâm cười với Cao Lôì Hoa, tùy ý để hắn ôm lấy thân thể mềm mại của mình.

- Honey, em có việc gì không, em có bị thương không.

Cao Lôì Hoa ôm lấy Tĩnh Tâm khẩn trương nói.

- Dạ!

Tĩnh Tâm gật đầu ý bảo mình không có vấn đề gì cả

- Thật tốt quá!

Cao Lôì Hoa ôm lấy Tĩnh Tâm mà không hề để ý tới đám trẻ ở bên cạnh. Hắn hôn lấy đôi môi đỏ mọng hấp dẫn của nàng, và tham lam hút lấy mật dịch ngọt ngào.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng ôm lấy Cao Lôì Hoa. Dường như tình cảm của hắn mãnh liệt hơn bình thường?

Tĩnh Tâm không biết, vừa rồi Cao Lôì Hoa đã bị ngọc nữ “ hồng nhan họa thủy” hấp dẫn, làm bùng lên dục vọng của mình. Nên tình cảm hiện giờ của hắn có hơi mãnh liệt.

Sau nụ hôn, tất cả mọi người đều có thể thấy được ánh mắt tràn đầy xâm lược của Cao Lôì Hoa.

- Đừng! Hi hi!

Tĩnh Tâm đột nhiên nở nụ cười đầy mỉa mai, rồi áp người về phía trước. Ngón ngọc nữ phong áp chặt vào vòm ngực chắc chắn của Cao Lôì Hoa.

Mà, càng tuyệt hơn đó là, Tĩnh Tâm lại thè lưỡi ra liếm lấy vành tai của Cao Lôì Hoa.

- Phù phù! Tiểu yêu tinh, nàng học mấy thứ này từ lúc nào thế.

Cao Lôì Hoa thở hồng hộc.

- Lần trước anh đã thử trên người em rồi, lần này em phải thử thí nghiệm trên người anh.

Tĩnh Tâm mở to mắt cười nói với Cao Lôì Hoa.

- A, em yêu! Em làm rất tốt.

Lão Cao hồng hộc nói:

- Tối nay, hai người chúng ta làm một bữa tiệc để chào mừng “ tiểu biệt thắng tân hôn” nhé... ..

- Lôi.

Tĩnh Tâm cười giảo hoạt rồi dùng giọng nói tràn đầy mỉa mai nói với Cao Lôi Hoa:

- Nếu anh thích, thì em chiều.

Đôi mắt của Cao Lôi Hoa chột sáng lên.

- Chỉ là thân thể của em vừa mang thai. Chồng em có thể bỏ qua được không?

Tĩnh Tâm mở to mắt nhìn Cao Lôi Hoa, như một người vợ nhỏ vừa bị ủy khuất.

Bỏ được không?

Cao Lôi Hoa nhìn bộ dáng của người vợ nhỏ này. Dục vọng của hắn đã bùng lên nhưng lý trí của hắn lại vùng lên mạnh mẽ hơn.

Làm sao Cao Lôi Hoa có thể bỏ được.

Nhưng từ khi Tĩnh Tâm nói.

Dục vọng của hắn nhanh chóng bị kìm xuống.

- Khanh khách. Được rồi mà, không đùa nữa, nếu anh muốn làm gì, buổi tối chúng mình cùng bàn.

Tĩnh Tâm yêu kiều nói với Cao Lôi Hoa.

Rất nhanh, Cao Lôi Hoa như thoát khỏi địa ngục trở về với thiên đường...

...

- À, đúng rồi, Lôi. Anh xem ba xem, ba bị thương rồi.

Tĩnh Tâm lo lắng nói.

Khi Tĩnh Tâm nhắc nhở, Cao Lôi Hoa mới nhận ra vẻ mặt tái nhợt của Hải Hoàng, ông còn đang áp tay vào bụng mình.

- Ba, chuyện gì xảy ra vậy?

Cao Lôi Hoa chỉ cần liếc mắt qua cũng biết được Hải Hoàng đã bị tổn thương thần cách.

- A!!!!

Hải Hoàng thống khổ hít một tiếng, ông nhìn chăm chăm vào Nguyệt Tích đang bị đóng băng, người con gái đã tạo cho ông thương tổn này.

Con gái của ông đã suýt chút nữa giết ông. Cùng là con gái do ông sinh ra mà tại sao tính cách hai người lại khác nhau như vậy.

- Dù sao chẳng nữa, vượt qua chỗ này rồi tính sau.

Nhìn thấy bộ dáng chán đời của Hải Hoàng. Cao Lôi Hoa liền tiến tới, nhắc tay của Nguyệt Chấn Thiên ra.

Ngay lập tức, miệng của Cao Lôi Hoa há hốc ra.

- Đây là vật gì, sao lại có thể gây ra thương tổn âm hiểm như thế này.

Cao Lôi Hoa tức giận nói:

- Ai đã làm việc này?

- Là Nguyệt Tích.

Tĩnh Tâm ở bên cạnh nhỏ giọng nói rồi chỉ vào Nguyệt Tích đang bị đóng băng:

- Em đã đóng băng nàng ta lại để chính ba xử lý.

Nót xong Tĩnh Tâm nhìn về phía vết thương của Hải Hoàng, rồi đau xót thở dài.

Chỉ thấy rằng trên bụng của Nguyệt Chấn Thiên cắm một cây kim châm hoàng kim dài hai tấc. Mà điều khiến Cao Lô Hoa muốn mắng chính là, cây kim này còn mang theo tính chất ăn mòn cực kỳ mạnh. Sau khi châm vào bụng Hải Hoàng, không chỉ khiến thân cách bị ăn mòn. Mà ngay cả thân thể cũng bị ăn mòn như thế này, đúng là tốc độ ăn mòn thật quá nhanh.

- Ba!

Nhìn thấy miệng vết thương, trán Tĩnh Tâm lại nhăn lại. Nàng trách ba tại sao lại giấu đi vết thương kinh khủng thế này.

Hải Hoàng cười khổ, hẳn cũng không muốn để con mình lo lắng.

- Ông nội, đau lắm phải không ạ?

Bảo Bảo, Tiểu Kim Toa Nhi cùng mấy đứa bé khác cũng vây lại. Sau khi nhìn thấy miệng vết thương, miệng mấy đứa nhỏ cũng nhếch lên, tưởng như người đau là chính bọn chúng.

- Ha ha!!

Hải Hoàng nhẹ nhàng cười rồi vỗ đầu mấy đứa trẻ.

- Lôì, cây châm kia có thể rút ra không?

Tĩnh Tâm khẩn trương nói, thời gian cây châm lưu lại càng lâu thì càng bất lợi cho ba của nàng.

- Rút cây châm ra thì không vấn đề, nhưng miệng vết thương có chút khó xử lý.

Cao Lô Hoa nhìn thân thể bị ăn mòn mất một phần bụng, may mà Hải Hoàng dùng thần lực mạnh mẽ của mình ngăn cản sự xâm thực mạnh mẽ kia.

Cao Lô Hoa cũng không thể không ca ngợi ba vợ của hắn thực sự là một hán tử. Đối với vết thương như vậy, không ngờ ông còn có thể cười đùa với bọn trẻ.

- Ba, ba kiên nhẫn một chút.

- Rồi!

- Ba thả lỏng ra nào!

Cao Lô Hoa đặt tay vào mạch môn của Hải Hoàng rồi nhẹ nhàng nói với ông.

Hải Hoàng gật đầu rồi thả lỏng người ra.

Cao Lô Hoa nhắm mắt lại điều chỉnh thần lực trong đan điền của mình. Rồi thần lực âm áp truyền vào bàn tay của Cao Lô Hoa rồi tiến vào trong thân thể của Hải Hoàng.

- A?

Trên mặt Hải Hoàng lộ ra vẻ bất ngờ, hấn rất kinh ngạc bởi phương thức vận hành thần lực của Cao Lôì Hoa. Dù gì thì trên thế giới này cũng không ai có thể đem thần lực vận hành như chân khí giống Cao Lôì Hoa.

- Phù!

Cao Lôì Hoa thâm hít một hơi. Sau một chu thiên truyền chân khí vào trong cơ thể Hải Hoàng, Cao Lôì Hoa cũng có phần nắm chắc:

- Ba chuẩn bị tốt nhé

Hải Hoàng gật gật đầu.

- Đốt!

Cao Lôì Hoa đột nhiên trầm giọng quát một tiếng. Lôì thần lực trong cơ thể mạnh mẽ phóng ra.

Lập tức, Hải Hoàng cảm thấy thần lực của Cao Lôì Hoa tụ tập về phía bụng của ông.

Sưu!

Cây châm kia bỗng bắn ra khỏi bụng của Nguyệt Chấn Thiên.

- Kỳ diệu quá!

Hải Hoàng thâm cảm thán.

Nhưng không chỉ như vậy, sau khi bức kim châm ra, Cao Lôì Hoa cũng không thu tay.

- Phá!

Cao Lôì Hoa lại trầm giọng quát một tiếng. Thần lực lại càng mạnh mẽ ập vào cơ thể Hải Hoàng.

Thần lực màu bạc lại tập trung ở bụng Hải Hoàng. Bộ võ sĩ bào của Cao Lôì Hoa cú phát phơ trong gió, nhìn hấn lúc này trong rất ngẫu.

Hải Hoàng cảm thấy Cao Lôì Hoa truyền vào cơ thể hấn thần lực như bài sơn đảo hải.

- Trời ạ!

Hải Hoàng âm thâm nghĩ, nhớ lúc đầu tiên gặp Cao Lôì Hoa, khi cùng Cao Lôì Hoa chơi đùa. Ông có thể cảm thấy nhiều nhất Cao Lôì Hoa cũng chỉ có thể đánh ngang tay ông. Nhưng hiện tại nhìn thần lực như bài sơn đảo hải này Hải Hoàng thâm nhớ tới câu "Trường Giang, sóng sau đè sóng trước".

Một tay Cao Lôì Hoa không ngừng truyền thần lực vào, còn tay kia cũng không rảnh rỗi. Hấn nhanh chóng dùng thần lực tụ dòng máu đen thành một hình cầu.

Một nén hương trôi qua, Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng thở ra, thả bàn tay từ mạch môn của Hải Hoàng xuống.

- Phù! Trên cơ bản là đã thành công. Chỉ còn một chút độc còn dư lại mà thôi. Ba chỉ cần tĩnh dưỡng một thời gian là khỏi. Nhưng tổn thương của thần cách... ..

Cao Lôì Hoa nói.

- Về chuyện của thân cách ba sẽ tự tìm cách ứng phó.

Sau một hồi sờ soạng, Hải Hoàng cũng biết được bụng của mình đã dần dần khôi phục.

- Vâng!

Cao Lôi Hoa gật đầu:

- Nếu ba muốn cái gì, thì cứ nói cho con một tiếng.

- Oa, ba, ba giỏi quá!!

Tiểu Kim Toa Nhi ở bên cạnh nói với Cao Lôi Hoa.

- Hắc hắc, mẹ con cũng thường nói với ba như vậy.

Cao Lôi Hoa đột nhiên cười to, rồi thâm ý nhìn Tĩnh Tâm.

- Phì!

Tĩnh Tâm nhanh chóng hiểu được ý nghĩa câu nói của Cao Lôi Hoa. Tĩnh Tâm âm thầm xì một tiếng khinh miệt. Khuôn mặt nàng lập tức đỏ lên.

Hải Hoàng sững sốt rồi cũng phá lên cười.... ...

Chỉ có mấy đứa bé không hiểu nhìn Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm... ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 437

Cho Ông Ngoại Nuốt Vào Là Được.

Giúp Hải Hoàng trị vết thương ở bụng nên Cao Lôì Hoa cũng không đi vội.

Thừa dịp vừa mới trị liệu xong, dưới đề nghị của Cao Lôì Hoa, Hải Hoàng ngồi tĩnh tọa minh tưởng tại chỗ, nhằm giải quyết nốt chất độc còn dư lại trong người.

Cao Lôì Hoa ngồi ở trên một tảng đá ngầm, tay trái nhẹ nhàng cầm một quả cầu nước giơ lên. Bên trong quả cầu nước là một khối chất lỏng màu đen đặc sệt. Thứ chất lỏng màu đen này chính là chất độc làm cho hoại thương của Hải Hoàng lan rộng ra xung quanh. Có thể làm cho thân thể của thần bị hoại thương, chắc chắn đây không phải chất độc tầm thường. Nhưng do Cao Lôì Hoa thuộc loại gà mờ ở thế giới này, cho nên chất độc này là gì thì hẳn chỉ có thể giơ hai tay đầu hàng.

- Phá vỡ thân cách không nói, còn lưu lại chất độc lên đó, thủ đoạn không tệ chút nào!

Tay phải Cao Lôì Hoa giơ lên, lôi thần lực chuẩn bị đưa vào nhằm làm yếu bớt độc dược của chất lỏng này. Nhưng sau lại không biết vì cái gì, Cao Lôì Hoa dừng tay, sau đó thật cẩn thận đem quả cầu nước này vào trong một chiếc lọ thủy tinh. Sau đó đem chiếc lọ này bỏ vào vòng tay không gian. Mấy thứ này, Cao Lôì Hoa cũng không dám để vào nhãn không gian của mình chút nào.

- Lôì, cái chất lỏng màu đen đó là gì vậy?

Tĩnh Tâm ngồi ở bên cạnh Cao Lôì Hoa, tò mò nhìn Cao Lôì Hoa thật cẩn thận thu hồi chất lỏng đó hỏi.

- Đây là thứ làm cho ba bị hoại thương nặng hơn. Nhưng mà anh cũng không biết nó là cái gì.

Cao Lôì Hoa lắc đầu, nói.

Sau đó, Cao Lôì Hoa lại cầm lấy một mũi kim dài màu vàng. Đây là hung khí mà Nguyệt Tích đã dùng để đâm vào bụng Hải hoàng.

Cái mũi kim này chắc chắn là dùng một loại kim loại bình thường rồi, điều này nhìn vào thì ai cũng biết. Cho nên nó có thể dễ dàng đâm xuyên qua

lớp thân thể phòng ngự của một vị thần, hơn nữa còn đâm thần cách bị thương là một chuyện lạ lùng. Cho dù lúc đó Hải Hoàng không có tâm đề phòng con gái Nguyệt Tích của mình, nhưng bản thân phòng vệ, lớp ngoài của thân thể rất chắc chắn, nếu là mũi kim tầm thường thì không thể nào đâm thủng được.

Cho nên, này vấn đề nằm trên cấu tạo của cây kim này.

Cao Lôì Hoa đánh giá cẩn thận cấu tạo của cây kim nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì.

- Cũng không biết thứ này là do ai tạo, nhưng không thể phủ nhận, tay này là một thiên tài.

Lão Cao vượt cây kim, khẽ nói.

Tĩnh Tâm nhíu mày, tay nàng ôm chặt cánh tay Cao Lôì Hoa. Xuất phát từ bản năng con gái, nàng không thích những thứ hung khí này.

Cao Lôì Hoa cũng nhận thấy sự khác thường của cô vợ trẻ, hần cười ha ha, thu luôn cây kim này vào trong vòng tay không gian.

- Ba ba. Ba ba. Ông ngoại bây giờ có sao không ba ba?

Ngồi bên cạnh Hải Hoàng, Bảo Bảo tò mò hỏi Cao Lôì Hoa.

- À, thân thể của ông ngoại không có việc gì đâu, vấn đề chủ yếu nằm ở thần cách.

Cao Lôì Hoa nói:

- Thần cách bị tổn thương, chuyện này không dễ dàng mà chữa khỏi đâu. Phỏng chừng điều dưỡng ít nhất cỡ một năm may ra có tiến triển.

- Thần cách bị thương. Đúng rồi, ba.

Con gái lớn Nguyệt Nhị bế lấy Kim Toa Nhi đưa cho Cao Lôì Hoa nói:

- Khi này ông ngoại có nói, có một thứ có thể giúp ông ngoại chữa thần cách bị thương.

Cao Lôì Hoa bế lấy Kim Toa Nhi, nhẹ nhàng bấu má cô bé. Con bé càng lớn thì càng khả ái, cái khuôn mặt tròn trĩnh này làm cho người ta thích nựng quá.

- Có thể chữa thần cách bị tổn thương?! Đó là vật gì thế!

Cao Lôì Hoa vội vàng hỏi.

- Con nghe ông ngoại nói, cái đó hình như tên là xà châu hay sao ấy. Hơn nữa vật đó chỉ có thể ngộ, không thể cầu.

Bé Kim Toa Nhi không chút khách khí cầm lấy tay Cao Lôì Hoa đang bấu má mình đẩy ra, sau đó nói.

- Xà châu?

Cao Lôì Hoa nhíu mày, tựa hồ nhớ đến vật gì.

- Đúng vậy đó ba. Ông ngoại có nói, trong ma thú họ rắn có một loại rắn đặc biệt, nếu đạt đến một trình độ nào đó thì trong cơ thể sẽ sinh ra ngọc rắn còn gọi là xà châu. Đó là thứ duy nhất có thể chữa thần cách bị thương nhanh chóng.

Nguyệt Nhị cười hì hì, nói tiếp:

- Nhưng ông ngoại cũng có nói. Loài rắn trên đại lục này tuy nhiều, nhưng loài có thể sinh ra xà châu thì rất ít, đã vậy đạt đến trình độ đẻ sinh ngọc lại càng ít hơn. Có thể nói rắn sinh ra xà châu ít đến thảm thương, ước chừng trên đại lục chỉ có ba con thôi. Hơn nữa, dù có tìm ra được con ma thú đó thì cũng đừng hòng lấy được xà châu, bởi xà châu này là chí bảo của ma thú nhà rắn. Nếu xà châu này bị mất, con ma thú đó sẽ bị tổn thương, tu vi sẽ bị giảm nặng. Do đó, muốn xà châu cũng đồng nghĩa muốn mạng của con ma thú đó.

- Xà châu, ma thú họ rắn cường đại ngưng kết mà thành?

Lão Cao chống cằm suy nghĩ, trong đầu hiện lên cái gã Phong Xà mà mình xử lý mấy bữa trước...

- Lôi, anh suy nghĩ cái gì thế?

Ngồi một bên Tĩnh Tâm đột nhiên lấy tay che mắt Cao Lôi Hoa, để Cao Lôi Hoa nhìn thẳng vào mắt mình.

- Anh không phải là nghĩ đến xà châu đó chứ?

Trong lời nói của Tĩnh Tâm có chút lo lắng.

- Ủ, anh đang nghĩ đến thứ này.

Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Anh còn muốn đi tìm xà châu sao?

Tĩnh Tâm nhanh chóng ôm lấy tay Cao Lôi Hoa.

- Lôi, kỳ thật anh không cần vì xà châu mà đi mạo hiểm nữa đâu.

Con mắt xanh thẳm của Tĩnh Tâm nhìn chăm chăm vào đôi mắt màu đen của lão Cao:

- Vết thương của ba chỉ cần nghỉ ngơi vài năm là khỏi mà, chúng ta đều là thần, sinh mệnh là vô hạn, đối với chúng ta, một vài năm có là gì đâu phải không Lôi?!

- Ha ha.

Lão Cao cười vui vẻ, sau đó hấn ôm lấy vợ mình, cắn lên trên đôi môi xinh xắn đỏ mọng đó.

- Honey, kỳ thật em không cần phải lo lắng thế đâu.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Nếu là xà châu thì ta cũng không cần phải đi mạo hiểm làm gì.

Nói xong, lão Cao cười hề hề, tay hấn sờ sờ vào trong nhẫn không gian. Ngay sau đó, một quả màu xanh lam, lớn chừng chậu nước rửa mặt xuất hiện trên tay của Cao Lôi Hoa!

Trên xà châu còn mang dao động mãnh liệt của nguyên tố phong hệ, hơn nữa còn có một mùi nhàn nhạt, mùi của rắn?

Trên khuôn mặt của lão Cao mang theo một vẻ đắc ý.

Đời là thế đó, đôi khi trùng hợp lạ lùng. Trên tay của lão Cao có một viên xà châu, mà bố vợ thì thiếu một viên này.

Nhớ rõ vài ngày trước, lúc ấy ở bên trong Lôi thần điện trên đảo không trung, Cao Lôi Hoa cùng một đầu Phong Xà đánh nhau. Một chiêu cuối cùng đầy vô ý của Phong Xà đã phun xà châu ra.

Cao Lôi Hoa lúc ấy cũng không để ý. Chỉ cảm thấy thứ này có giá trị nên không hề do dự cầm lấy thứ này cất vào bên trong nhẫn không gian luôn.

Nhưng mà xà châu này đối với cơ thể của Phong Xà đúng là cực kỳ quan trọng. Nhưng đối với cơ thể con người, của thần cách các thần thì viên ngọc này có quan hệ gì?

- Đây là, xà châu?

Tĩnh Tâm tuy chưa thấy qua xà châu, nhưng lúc này nàng cũng đoán được thứ trên tay chồng mình hẳn là xà châu rồi. Nhất thời, trong đôi mắt của Tĩnh Tâm sáng lên những tia sang lấp lánh:

- Lôi, thứ này anh cũng có sao?

- Ừ!

Cao Lôi Hoa đắc ý ôm lấy vợ mình, ở trước mặt Tĩnh Tâm đùa nghịch viên xà châu này. Sau đó, Cao Lôi Hoa giống như đứa nhỏ đòi công với vợ mình:

- Em yêu à, em có nên thưởng cho anh một chút gì chứ?

Đôi mắt Tĩnh Tâm nhìn Cao Lôi Hoa, cười khẽ nói với Cao Lôi Hoa:

- Anh muốn thưởng sao?

Nhất thời Cao Lôi Hoa ra sức gật đầu.

- Ba ba, đây là xà châu có thể chữa trị cho ông ngoại sao?

Nhìn thấy xà châu, Bảo Bảo cùng Rudolph chạy đến bên người Cao Lôi Hoa.

- Cái này, ba à, để con mang đến cho ông ngoại nha!

Bảo Bảo vui vẻ nói với Cao Lôi Hoa.

- Ừ.

Cao Lôi Hoa gật đầu, đem xà châu giao cho Bảo Bảo cùng bé Rudolph.

- Ba ba, ta cũng đi qua.

Ngồi trên đầu gối Cao Lôi Hoa, bé Kim Toa Nhi cũng nhảy xuống, đi theo hai bé Bảo Bảo và Rudolph đang chạy đến chỗ ông ngoại.

- Đúng rồi, ba ba. Thứ này làm sao để cho ông ngoại sử dụng đây ạ?

Bảo Bảo chạy được vài bước, đột nhiên quay đầu, hỏi.

- Nghĩ biện pháp cho ông ngoại nuốt vào là được thôi.

Lão Cao thuận miệng lên tiếng, sau đó đem lực chú ý đặt lên cái mà vợ yêu chuẩn bị thưởng cho mình, hề hề.....

- Ồ.

Bảo Bảo và Rudolph có chút đăm chiêu suy nghĩ, ồ lên rồi tiếp tục chạy đến chỗ Hải hoàng.

Mấy phút sau...

- Hử~~ ặc~~ ặc~~ ặc~~

Trong biển san hô, một hán tử người cao lớn sắt thép đứng dậy, hai mắt đỏ ửng hiện lên những tơ máu. Nhìn dáng vẻ hần có vẻ như đang chịu đựng cực kỳ khổ sở!

Mà nhìn kỹ một chút, chúng ta có thể thấy rõ nguyên nhân làm cho hần chịu khổ.

Tại yết hầu của hần, một viên gì đó nổi cộm lên rõ ràng!

Tay của hán tử này chụp lấy cổ mình, vỗ mạnh nhằm đẩy viên gì đó ra khỏi.

Mà bên cạnh hán tử đó, ba đứa nhỏ đứng cúi đầu như là đã làm gì đó sai...

Trong tháp Babel.

Ma vương Satan ‘Ám’ cùng với đại thống lĩnh ma thú đều nóng nảy.

Bốn ngày! Đã qua bốn ngày rồi!

Phải biết rằng thời gian mà tháp Babel mở ra chỉ có bảy ngày!

Có trời mới biết, qua bảy ngày thì chuyện gì sẽ xảy ra. Bởi điều này chưa từng diễn ra ở tháp Babel mà.

Thử hỏi xem thiên hạ này có ai có được chìa khóa của tháp Babel mà lại không hề chạy đến tháp Babel không?

Nếu là người có đầu óc thì lúc này đã chạy một mạch đến tháp Babel rồi!

Đương nhiên, ngoại trừ cái gã Cao Lô Hoa, không có chút coi trọng cái tháp Babel này một chút nào... ..

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 438

Ba Dao Của Huyết Sắc Minh Vương.

Hoàng đế không vội đã làm thái giám chết.

Người nắm chìa khóa tháp Babel, Cao Lôì Hoa lúc này thì long đầy hạnh phúc bên vợ con. Còn người không có chìa khóa. Ngồi trong tháp sốt ruột là hai vị thủ lĩnh quần hùng thì lòng nóng như chảo đốt.

Bốn ngày trôi qua, đại thống lĩnh đã sớm mất đi sự bình tĩnh lúc trước, lo lắng điên cuồng. Dưới sự phân phó của đại thống lĩnh, các ma thú bên ngoài đều được huy động. Nhưng cho đến tận bây giờ vẫn chưa hề có tin tức gì của Cao Lôì Hoa. Giống như người này đã biến mất trên nhân gian rồi!

Ma vương Satan Âm cũng bắt đầu lo lắng, hẳn vốn tưởng rằng chìa khóa ở trong tay Cao Lôì Hoa thì Cao Lôì Hoa sẽ tuân theo hẹn ước đến tháp Babel. Bởi trong suy nghĩ của hắn, Cao Lôì Hoa không phải là người lười hẹn.

Nhưng Âm không biết, trên cơ bản mà nói Cao Lôì Hoa cũng không phải một người lười hẹn, nhưng lúc này. Cao Lôì Hoa đang phải làm công việc cao cả cả đời của mình...

Thời gian mà tháp Babel xuất hiện đã qua một nửa, mà vẫn chưa hề thấy bóng dáng của Cao Lôì Hoa ở đâu.

Lúc này, cả hai thống lĩnh đều cực chẳng đã, đều mỗi mòn chờ đợi mà không dám rời khỏi tháp Babel.

Vì thế, cả hai đều chịu đựng đau khổ, lòng như kiến bò, chờ Cao Lôì Hoa đến...

Có xà châu thương thế của Hải Hoàng lạc quan hẳn.

Cao Lôì Hoa nhìn Nguyệt Tích và vương tử xà nhân bị đóng băng nói với cha vợ:

- Ba à, mấy người này ba chuẩn bị xử lý như thế nào?

Hải Hoàng nhìn con gái và gã xà tộc trong lớp băng dày, con gái do mình áp ra, bất chợt lão chợt già đi nhiều.

Tất cả những gì Nguyệt Tích làm chỉ là dành lấy quyền khống chế đáy biển.

Quyền lực là một thứ làm hại con người ta!

- Con rể, những người này, liền giao cho ta xử lý đi.

Hải Hoàng nói. Lão nhìn xà nhân mà đầy chán ghét.

Bộ tộc xà nhân đã muốn đối phó với lão, vậy thì hãy cho bộ tộc ngu ngốc này chịu lấy sự trừng phạt đi. Lão quyết xóa sổ bộ tộc này dưới đáy biển...

- Vậy, việc này giao lại cho ba vậy...

Cao Lôì Hoa cười hề hề, hắc vốn cũng lười xử lý việc này. Hải Hoàng tự nhận lấy thì Cao Lôì Hoa hắc càng cao hứng rồi.

- Ba ba.

Lúc này, đột nhiên Nguyệt Nhị kéo Cao Lôì Hoa.

- Sao?

Lão Cao nhìn Nguyệt Nhị.

- Ba ba. Khi nào thì ba sẽ dạy cho bọn con một chút bản lĩnh đây!

Nguyệt Nhị nhìn Cao Lôì Hoa đầy chờ mong, xem ra, càng ngày Nguyệt Nhị càng cảm thấy bất mãn với năng lực hiện tại của mình.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa vỗ về cô con gái yêu này rồi nói:

- Kỳ thật, lúc nào cũng có thể hết. Như thế này đi, vào ngày mai, các con đến biển san hô, ba sẽ dạy cho các con. ok?

Nguyệt Nhị lập tức vui vẻ gật đầu.

Chỉ đạo vũ kỹ, trong đầu Cao Lôì Hoa nhớ tới một người.

Nói đến việc dạy võ. Cao Lôì Hoa liền nhớ tới Huyết Sắc Minh Vương! Chính là một đồ đệ của mình, chỉ có điều hơn mười ngày trước lúc lạc vào thần giới thì thất lạc luôn, đến giờ vẫn chưa có tung tích gì...

Lúc này, ở tại thần giới. Tại một thảo nguyên cỏ xanh bát ngát.

Một bóng người áo trắng đang chống đao xuống đất ngồi nghỉ, vẫn một thân quần áo rách nát, vẫn một thanh phá đao cũ kỹ hư hỏng, và vẫn là một cái đầu tổ quạ rồi tung rồi mù.

Duy có điểm khác trước, đó là càng ngày hắc càng rách nát!

Từ hơn mười ngày trước, đi theo Cao Lôì Hoa tiến nhập vào không gian mà tứ đại thần vệ của Sáng Chế thần mở ra. Huyết Sắc Minh Vương đã biết mình đã vào chỗ mà cả đời này bản thân hắc không thích nhất -- Thần giới!

Từ lúc vào thần giới đến giờ đã hơn mười ngày rồi.

- Tít tít ~ tít tít~~

Âm thanh máy móc lại vang lên từ xa đến chỗ của Huyết Sắc Minh Vương.

- Mẹ nó. Lại tới nữa rồi!

Khóe miệng Huyết Sắc Minh Vương hơi méo, hắc chống đao dậy, sau đó cầm chặt lấy thanh phá đao của mình.

Rất nhanh, ở bên người của Huyết Sắc Minh Vương đã xuất hiện mười sáu thân ảnh tinh tế vây kín hắc. Trong miệng mười sáu thân hình này phát

ra tiếng kêu títtít liên tục.

Đây chính là người máy thủ hộ của thần giới, một loại máy móc chiến đấu mang hình người.

Không những có thực lực cường đại, nó còn có sức sống mãnh liệt.

Chỉ cần còn đang ở thần giới, cho dù là bị đánh đập nát. Bọn nó vẫn có thể tổ hợp, tái tạo lại, sống lại. Cho nên, muốn tiêu diệt bọn nó là một điều không tưởng.

Từ lúc Huyết Sắc Minh Vương đi vào thần giới, mỗi ngày đều có hơn hai bị người máy thủ hộ thần giới này bám đuôi.

- Hắc hắc.

Đối mặt với những người máy có mạng con gián này. Huyết Sắc Minh Vương cũng không có buồn rầu, lúc này, thật trái ngược. Huyết Sắc Minh Vương lại nở nụ cười vui vẻ với những người máy thủ hộ thần giới này.

Tay hắn chậm rãi siết lấy thanh phá đao.

Vừa cầm lấy thanh đao, trong đầu Huyết Sắc Minh Vương nhớ đến một chiêu thức kinh điển.

Cho dù đã qua lâu rồi, nhưng Huyết Sắc Minh Vương vẫn nhớ như in chiêu thức đầy sức khủng bố đó của Cao Lôi Hoa!

Một đao so với một đao càng mạnh! Một đao so với một đao càng nhanh! Một đao so với một đao càng khí thế!

Hơn nữa với tầng tầng đao chiêu chồng chất, ước chừng Cao Lôi Hoa đánh ra mười tám đao! Mỗi một đao lại mạnh hơn một phần! Đặc biệt đao cuối cùng của Cao Lôi Hoa, Tử Lôi Cửu Kích. Một đao nghịch thiên, cho dù Huyết Sắc Minh Vương có thần lực hơn Cao Lôi Hoa mấy chục lần vẫn cảm thấy run sợ trước đao đó của Cao Lôi Hoa.

- Tít tít

Những người máy này ra tín hiệu tấn công.

Vù! Một người máy phóng tới, hai tay lấy một góc độ cực xảo quyết đánh tới Huyết Sắc Minh Vương.

- Đến tốt!

Huyết Sắc Minh Vương cười lớn, hàn quang trong mắt sáng rực.

- Xoạt!

Phá đao chém xuống, giống như nước đổ từ trên tháp xuống, bằng phương pháp trực tiếp nhất chém về phía người máy thủ hộ này!

- Choang!

Phá đao chém mạnh xuống tay của người máy thủ hộ, hoa lửa bắn ra.

Đao trong tay Minh Vương không bị chút hư tổn nào, mà trên cánh tay của người máy đã bị một vết thương sâu dài.

Chỗ cứng rắn nhất người máy thủ hộ chính là cánh tay. Cho dù là thần binh lợi khí cùng khó có thể làm cánh tay của nó bị thương. Nhưng một đao nhìn có vẻ tùy ý của Huyết Sắc Minh Vương lại để lại vết thương trên tay

người máy.

- Khạc khạc!

Huyết Sắc Minh Vương cuồng tiếu một tiếng. Chỉ thấy cổ tay hấn khẽ lật, phá đao trong tay bắn ra, xoay tròn một vòng, như nước chạy ngược dòng thác, từ dưới chém lên người máy thủ hộ!

- Răng rắc!

Uy lực của đao thứ hai này lại mạnh gấp hai lần đao thứ nhất!

Đao thứ hai này cắt đứt nguyên cánh tay giáp với bả vai của người máy.

Uy lực đao thứ hai của Minh vương là uy lực của đao thứ hai chồng lên đao thứ nhất!

Lúc này, đao thứ hai của Huyết Sắc Minh Vương đã có chút bóng dáng đao chiêu Tử Lôi Cửu Kích của Cao Lôi Hoa!

Đây hoàn toàn là do Huyết Sắc Minh Vương tự mình nhìn đao chiêu của Cao Lôi Hoa mà luyện tập.

- Yaaa!

Cuối cùng, Huyết Sắc Minh Vương bạo rống một tiếng, đao trong tay lại bắn ra, lúc này đây, hai tay hấn nắm đao.

Nhưng thớ cơ trên cánh tay hấn căng phồng lên!

Đao thứ ba, hung hăng chém ra.

Là một đao quét ngang, chém giữa!!

Một ánh đao chói mắt lóe lên trên đại thảo nguyên cỏ xanh mượt mà. Đao qua, chỉ để lại hai cái chân và cái tay cụt của người máy thủ hộ.

- Hà, hà, hà!

Huyết Sắc Minh Vương cố gắng điều chỉnh lại hô hấp của mình.

Đao thứ ba này tiêu hao quá lớn.

Hơn mười ngày, hơn mười ngày nay, Huyết Sắc Minh Vương đã lấy những người máy thủ hộ này làm đối thủ luyện đao chiêu.

Dần dần, Huyết Sắc Minh Vương đã chạm được một chút da lông của đao chiêu này.

- Đáng tiếc, nếu có sư phụ ở một bên chỉ dẫn thì tốt biết mấy.

Huyết Sắc Minh Vương thở hắt hắt mấy hơi. Lắm bả. Một từ sư phụ này hấn gọi rất rõ ràng.

Xử lý thêm mấy tên người máy thủ hộ xong, Huyết Sắc Minh Vương ngẩng đầu nhìn lên bầu trời mờ mịt. Dù trong tận đáy lòng có chút không thừa nhận, nhưng dù sao thì bản thân cũng đã đến thần giới rồi.

Huyết Sắc Minh Vương không thể ngờ, mình nhảy vào khe nứt không gian mà tứ đại thần vệ tạo ra lại xuất hiện tại thần giới.

Chẳng lẽ, đây là ý trời muốn ta đối mặt với hấn sao?

... ..

Huyết Sắc Minh Vương gãi cái đầu tổ quạ của mình.

Bất quá, nếu đã đến đây. Thì cũng nên đối mặt với tên cao cao tại thượng

đó đi. Minh Vương nắm chặt thanh phá đao.

Nếu lần này vẫn không đánh lại hắn, thì ta sẽ chạy về chỗ sư phụ bế quan luyện thêm.

Minh vương trầm nghĩ.

Huyết Sắc Minh Vương, cánh tay phải đặc lực của Cao Lôi Hoa đến đây

... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 439

Bại Trận.

Huyết Sắc Minh Vương nắm chặt phá đao, rồi chạy về phía cấm ngục của thần giới.

Thần giới – nơi chư thần biết. Đó là ma ngục, đó là cấm địa của thần giới. Bởi vì nơi đó giam giữ vô số nhân vật nguy hiểm, những thứ được gọi là “ma”.

Ma ngục đều giam giữ những “ma” từng trợ giúp ma vương chinh chiến thiên hạ. Mà Ma vương chính là nhân vật nguy hiểm cấp S trên thần giới.

Năm đó, đứa con trai thứ hai của Sáng Thế Thần cùng thủ hạ đã tranh đoạt quyền không chế thiên địa với anh trai. Hơn nữa đám người đó còn đang ở thế thượng phong.

Nhưng bởi vì Sáng Thế Thần ra mặt nên cuối cùng ma vương đã bại trận. Mà sau trận chiến đó đám “ma” theo ma vương cũng bị bắt giữ tại đây.

Kỳ thật lúc trước, khi đám “ma” bị giam giữ ở thần giới, chư thần đều phản đối chuyện này. Theo bọn họ nghĩ, những tên “ma” sa đọa này không có tư cách ở thần giới.

Nhưng về sau không biết vì cái gì. Chỉ sau vài ngày, đám thần phản đối mãnh liệt đều tắt hết, không ai nói tới chuyện phản đối nữa cả.

Có người đoán nhân vật đứng sau ma ngục đã làm chuyện này. Nhưng đáng tiếc trừ bỏ một số người. Cả thần giới không ai biết được người đứng sau ma ngục này chính là Thùỵ.

- Phù!

Huyết Sắc Minh Vương chậm rãi tiến về ma ngục với vẻ mặt ngưng trọng. Ánh mắt của hắn dừng trên vết nứt trên chiến đao. Vết nứt đầu tiên này chính là do chủ nhân của ma ngục lưu lại.

Mọi người đều biết Sáng Thế Thần có hai người con. Con cả là S, con hai là Satan. Chính hai người này đã trợ giúp Sáng Thế Thần tạo ra mọi thứ trên đại lục.

Nhưng có lẽ rất ít người biết. Sáng Thế Thần có ba đứa con, và đứa con út chính là Mặc.

Sau khi sáng tạo ra khối đại lục này, Phụ Thần và Mẫu Thần đã sinh thêm

một đứa con nữa.

Thân là người con thứ ba của Sáng Thế Thần. Thân phận của hắn tự nhiên rất cao.

Huyết Sắc Minh Vương vẫn không thể quên được, chính cái tên cao cao tại thượng đã phong ấn hắn lên Tử Tinh.

Cái phong ấn này đã tốn vô số thời gian của hắn.

Thời gian phong ấn càng lâu, Huyết Sắc Minh Vương càng nghĩ tới việc phải tự tay đánh người phong ấn hắn tại đây. Minh Vương muốn cho tên kia cảm giác bị phong ấn như thế nào, cảm giác mà sống không bằng chết là như thế nào.

Cấm địa trên thần giới chỉ xuất hiện khi có ma. Mà từ lúc đó mới xuất hiện đám người máy thủ hộ.

Hơn nữa lấy trình độ của đám thủ vệ, căn bản không cảm nhận sự xuất hiện của Huyết Sắc Minh Vương. Nếu muốn nhận ra được tung tích của Huyết Sắc Minh Vương, thì phải có trình độ ngang bằng hắn. Mà thủ hộ của ma ngục không có ai có năng lực như vậy. Dù sao một kẻ có tài năng tương đương Huyết Sắc Minh Vương – một người kế cận đỉnh cao nhất của tam giác thực lực. Làm gì có thủ vệ nào mạnh như vậy được chứ.

Sau khi tiến nhập ma ngục, rất nhanh chóng Huyết Sắc Minh Vương đã tìm thấy mục tiêu của mình.

Trong ma ngục này, hơi thở của của người con thứ ba của Sáng Thế Thần rõ ràng như mặt trời làm mọi người không thể bỏ qua được sự tồn tại của hắn.

Phong cảnh của thần giới rất đẹp nhưng cho dù tại nơi ma ngục tối tăm này vẫn khiến cho người khác cảm thấy thoải mái.

Hiện tại trước mặt Huyết Sắc Minh Vương là một thác nước. Thác nước rất hùng vĩ, lộ ra một khí thế mạnh mẽ, tưởng như dòng nước này chảy từ trên trời xuống.

Nhưng khiến Huyết Sắc Minh Vương chú ý không phải là thác nước đó cũng không phải là khung cảnh đẹp để ở đó mà là thân ảnh mặc hắc bào ở cạnh thác nước.

Dường như Minh Vương cảm thấy chán ghét lây màu đen. Nên hắn mới mặc áo bào màu trắng.

Thân ảnh kia đều được chum trong hắc bào khiến cho không ai có thể nhìn ra bộ dáng chân thật của hắn.

Khi Huyết Sắc Minh Vương đến, thân ảnh kia đã quay đầu lại nhìn hắn.

Đối với sự có mặt của Huyết Sắc Minh Vương dường như hắn cũng không có chút kinh ngạc nào cả.

Dù sao nơi này cũng là ma ngục. Là đại bản doanh của Mặc hơn một ngàn năm. Nếu để Huyết Sắc Minh Vương đến mà hắn không biết gì cả thì thật là làm xấu hổ danh hiệu người con thứ ba của Sáng Thế Thần.

Nhưng Huyết Sắc Minh Vương có thể ra khỏi Tử Tinh, mà trình độ của hắn cũng đạt tới trình độ này thật khiến Mặc kinh ngạc.

Dường như đã có giao ước sẵn.

Cả hai bên đều không nói một lời mà tấn công như cuồng phong vũ bão về phía đối phương.

Phanh!

Huyết Sắc Minh Vương cầm đao âm hiểm chém Mặc.

Phản ứng của Mặc cũng không chậm. Một tầng thần lực màu trắng tạo thành khiên phòng hộ đỡ lấy một đao của Huyết Sắc Minh Vương.

Cả hai người dường như đã cực kỳ quen thuộc chiêu thức của đối phương.

Đao mang, thần lực cứ qua lại với nhau. Dường như hai người đang tập luyện với nhau.

Hơn mười chiêu thức đã đi qua. Hai người như đã bàn qua, cả hai đồng thời dừng lại và nhìn chăm chăm vào đối phương.

- Người vẫn như trước, lực lượng mạnh mẽ tới mức có thể làm người khác điên cuồng.

Thân ảnh màu đen nói. Máu đã thấm trên vai của hắn. Đó là nơi bị thanh đao của Huyết Sắc Minh Vương lướt qua.

- Thật không?

Huyết Sắc Minh Vương bỏ tay khỏi vai mình ra, hắn cũng không chiếm được chút ưu đãi nào.

- Nhưng, người cũng không mạnh mẽ hơn được bao nhiêu. Chẳng lẽ bị phong ấn ở Tử Nguyệt nhiều năm nên thực lực cũng không tiến bộ được bao nhiêu sao?

Mặc trào phúng nói.

- Ta không mạnh mẽ hơn được bao nhiêu? Những năm gần đây, ta vẫn không ngừng khổ luyện từ đao kỹ đến ngay cả tâm tình của ta.

Minh Vương vung đao lên, sắc bén nhìn Mặc:

- Thật ra chính là người mới không mạnh hơn được bao nhiêu. Chẳng lẽ vì quản lý ma ngục này khiến người không thể mạnh mẽ hơn được bao nhiêu sao?

- Ha ha, người nói rằng người mạnh hơn sao? Tại sao ta lại không cảm thấy thế nhỉ.

Mặc cũng không tức giận, hắn nhẹ nhàng nhìn nơi bả vai bị chém rồi cười đều.

- Không cần kích đều. Việc đó vô dụng rồi. Hiện tại ta mạnh hơn bao nhiêu, người có thể tự mình cảm nhận.

Huyết Sắc Minh Vương hít sâu vào. Rồi hắn chột bùng nổ như một con báo sẵn! Hắn lao thẳng về phía Mặc.

Cây phá đao mà khiến vô số thần nhân điên cuồng được nâng cao lên. Một đao hạ xuống! Một chiêu rất đơn giản – Lực phách Hoa Sơn.

- Chậc chậc! Người vẫn như xưa, vẻ cuồng ngạo khiến cho mọi người chán ghét.

Mặc khẽ cười, từ trong hắc bào của hắn vươn ra một vật màu đen.

Vật đó nhanh chóng đánh lên trên vết nứt đầu tiên trên phá đao của Huyết Sắc Minh Vương. Đó cũng chính là vết nứt hồi xưa Mặc lưu lại trên thanh đao đó.

Mặc dùng đánh vào điểm nứt đó, dường như hắn muốn làm Minh Vương mất bình tĩnh.

- Người cũng khiến ta kinh tởm!

Huyết Sắc Minh Vương không lưu tình bóp chặt lại một câu.

Lần va chạm này hoàn toàn bất đồng với những lần trước.

Đương!

Tiếng kim loại va chạm vang lên.

Thật không giống với những lần trước, Mặc dùng thanh đoản nhận này đỡ lấy một đao, nhưng sức lực của Minh Vương lại khiến tay hắn run lên. Gót chân của Mặc bị kéo về đằng sau một tấc.

Dù hiện tại Mặc đang được che bởi hắc bào, không ai có thể nhìn được. Nhưng xác thực hắn đã bị đánh lui một đoạn.

- Sao, sao lại như vậy được?

Mặc ngẩng đầu lên nói với Huyết Sắc Minh Vương. Rõ ràng chỉ là một phát chém bình thường, tư thế của hắn cũng rất thường. Nhưng lực lượng của đao mang lại tăng lên gấp hai lần.

- Khắc khắc, không phải người nói ta không có gì tiến bộ hay sao?

Huyết Sắc Minh Vương điên cuồng cười một tiếng. Chiến đấu kịch liệt như thế này đã khơi dậy bản tính điên cuồng của hắn.

Mặc nhíu mày. Hắn thực sự không thích bộ dáng điên cuồng này của Minh Vương.

Nhưng Mặc cũng không nghĩ nhiều. Mà chính xác hơn, Huyết Sắc Minh Vương không cho Mặc cơ hội để nghĩ ngợi. Sau đao đầu, Minh Vương xoay ba trăm sáu mươi độ rồi lại chém xuống.

Giống như đao đầu tiên, cũng từ trên cao đánh xuống. Nhưng khí thế của đao mang lại mạnh hơn một bậc!

Đã ăn quả đắng một lần, Mặc cũng không dám chủ quan nữa. Hai tay hắn nắm chặt chuôi đao, chuẩn bị đỡ lấy phá đao của Huyết Sắc Minh Vương.

Lần này lại là một va chạm nặng nề.

- Đỡ rất tốt!!

Huyết Sắc Minh Vương điên cuồng hét lên.

Phá đao cùng đoản nhận màu đen lại chạm vào nhau. Những tia lửa không ngừng bắn ra ngoài.

Nhưng lúc này, mặc dù đã nắm chặt lấy chuôi đao, nhưng khi đỡ lấy đao này của Minh Vương, hắn vẫn bị bắn ra ngoài.

- Ha ha, để ta thắng ngươi một lần nào.

Huyết Sắc Minh Vương điên cuồng cười lên. Đôi mắt của hắn cũng bắt đầu đỏ dần.

- Xem đây! Đao thứ ba!

Cánh tay phải của Huyết Sắc Minh Vương lại nâng lên, những đường gân bắt đầu hiện lên trên cánh tay cường tráng đó.

Chỉ dừng một chút, Huyết Sắc Minh Vương lại chém về phía Mặc.

Giờ đây Mặc cũng không dám đỡ lấy đao của Huyết Sắc Minh Vương. Hắn vươn tay lên ném đoản nhận về phía chuôi của phá đao, rồi hắn vội vàng lui về phía sau. Hắn không chắc chắn đỡ được đợt công kích của Huyết Sắc Minh Vương.

Minh Vương cười ha hả. Đột nhiên, tay hắn cong lên một cách kì lạ làm thay đổi quỹ tích của đường tấn công, hơn nữa hắn còn gia tăng tốc độ tấn công.

Lưỡi phá đao hung hăng đập mạnh lên đoản nhận!

Ầm!

Kiểm phong nổ to một tiếng.

Ngay sau đó, lại vang lên những tiếng va chạm của kim loại, đoản nhận của Mặc không ngờ đã vỡ nát. Tuy rằng đoản nhận trong tay của Mặc không phải là tuyệt thế thần binh, nhưng vẫn hơn nhiều lần so với đám vũ khí rác rưởi của các vị thần khác.

Nhưng mà giờ này, đao thứ ba của Huyết Sắc Minh Vương không ngờ lại đập nó tan tác.

Không những thế, sau khi phá xong đoản nhận dư lực của chiêu thức cũng không giảm.

Phá đao mang theo đao kinh đánh bẽ phía Mặc! Chỉ trong nháy mắt đoản nhận của hắn đã bị rách toạc!

Sau khi xé nát đoản nhận đao kinh kiếp tục đánh lên thân thể của Mặc.

- Tê liệt

Lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, đột nhiên Mặc trầm giọng quát lớn một tiếng. Lại thấy một vật bắn về phía đao kinh, khiến cho đao kinh biến mất hoàn toàn.

- Thật đáng tiếc!

Huyết Sắc Minh Vương thu đao. Hắn cũng không nghĩ được Mặc dùng biện pháp gì để triệt tiêu đao khí của hắn.

Thu hồi trường đao, Huyết Sắc Minh Vương ngẩng đầu nhìn Mặc.

Ngay sau đó, hiện trong mắt của Minh Vương là một người có mái tóc dài màu đỏ.

Ở phía dưới là một khuôn mặt hơi tái nhợt. Có lẽ hắn tiếp nhận được gen của Sinh Mệnh nữ thần. Nên khuôn mặt hắn rất là được.

Nhìn khuôn mặt đó vài giây, Huyết Sắc Minh Vương lại hạ tám mắt

xuống. Bởi vì hấn khẳng định, phá đao của hấn không chỉ phá rách hắc bào. Cho dù Mặc mặc hết tất cả quần áo cũng đừng mong tránh được kiếp nạn này.

Đây là sự tự tin của Huyết Sắc Minh Vương với chiêu thức thứ ba của mình. Cho dù bản thể tránh được kiếp nạn, nhưng hắc bào của Mặc đừng có mong tránh được kiếp nạn này... ..

- Hừ.

Dường như không muốn khuôn mặt của mình hiện ra trước mặt người khác, Mặc hừ lạnh một tiếng.

- Không gian, tạm dừng!

Mặc trầm giọng nói.

Huyết Sắc Minh Vương chợt cảm thấy cứng lại, tay chân, ngay cả tròng mắt cũng không thể di động được.

- Không gian pháp tắc?!

Huyết Sắc Minh Vương kinh ngạc nhìn Mặc. Tuy rằng, là con thứ ba của Sáng Thế Thần, được sinh sau khi sáng tạo ra thế giới này. Nhưng chỉ cần mấy ngàn năm có thể nắm giữ không gian pháp tắc. Đúng là hồ phụ bất sinh khuyển tử.

- Đi, chết đi!

Mặc lạnh giọng nói. Trong lời nói, hấn đã không còn vẻ thông dong như lúc đầu, mà tràn đầy cảm giác ép buộc khiến người khác khó chịu.

- Không gian, phá toái!

Tất cả không gian xung quanh Huyết Sắc Minh Vương đều bị vỡ ra.

Sau đó, thân thể của Minh Vương chìm dần vào trong không gian.

- Phù phù!

Mặc mở to mồm hít sâu mấy hơi rồi cười khỏ. Ngay cả phá nát không gian nhỏ như vậy cũng khó khăn như vậy, dường như đã vét sạch toàn bộ năng lượng của hấn. Quả thật hấn còn kém xa so với hai người anh trai của mình

Chẳng biết được bao lâu, có lẽ đã kéo dài một thế kỷ.

Huyết Sắc Minh Vương nhỏ giọng rên rỉ. Hấn tưởng mình đã chết chắc, nhưng dường như hiện tại hấn còn chưa chết.

Sau khi khôi phục được thị giác, một mùi hương đậm nhạt truyền vào mũi của Huyết Sắc Minh Vương.

Hấn mở nhỏ đôi mắt. Trước mặt hấn là một cô gái trong bộ quần áo màu tím.

- Cuối cùng cũng tìm được người. Tìm người tốn thời gian quá.

Cô gái nhẹ giọng nói.

Sau đó, nàng giơ tay lên, thân thể của Huyết Sắc Minh Vương bay lên, cứ trôi nổi cạnh người nàng... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 440

Để Một Người Còn Sống.

Minh Vương mở to mắt nhìn nữ tử trước mặt này.

Hắn kinh ngạc rồi giãy dụa đứng lên.

- Không nên cử động, con đang bị thương rất nặng.

Ngón tay của nữ tử kia ấn nhẹ xuống, thân thể của Huyết Sắc Minh Vương ngã xuống. Cả thân thể không thể cử động được.

- May mắn rằng đứa nhỏ Mặc còn chưa nắm chắc được không gian pháp tắc. Nếu không ở dưới chiêu không gian phá toái ngay cả ta cũng không biết phải cứu con như thế nào.

Nữ tử dịu dàng nói, thanh âm của nàng khiến cho mọi người cảm thấy yên tâm. Nó giống như thanh âm của mẹ hiền.

Trong ánh mắt của Huyết Sắc Minh Vương lộ ra vẻ cảm động.

- Nghỉ ngơi một lát đi, để chữa hết những thương tổn này cần mất nửa canh giờ. Yên tâm nhé, ta luôn ở bên con.

Tử y nữ tử như đỡ dành một đứa trẻ, nàng nhẹ nhàng vỗ nhẹ vào cơ thể cường tráng của Huyết Sắc Minh Vương.

*****.

Trong biển san hô.

- Lôi, anh nghĩ gì thế?

Nhìn chồng của mình đang ngăn người, Tĩnh Tâm nhẹ giọng hỏi.

- Ách, đột nhiên anh nghĩ tới một người.

Cao Lôi Hoa gãi gãi đầu cười nói:

- Tên đồ đệ còn mạnh hơn cả ta đó.

- Huyết Sắc Minh Vương?

Tĩnh Tâm cũng có ấn tượng với tên đồ đệ phong cách của Cao Lôi Hoa.

Mà nói tiếp, cái tên “Huyết Sắc Minh Vương”, hồi nhỏ Tĩnh Tâm đã được nghe qua.

Nhiều năm trước, cái tên “Huyết Sắc Minh Vương” này có thể dọa được cả đứa trẻ ba tháng tuổi.

Tĩnh Tâm nhớ rõ lúc còn nhỏ.

Mỗi lần nàng khóc, Hải Hoàng đều không kiên nhẫn dọa tiểu Tĩnh Tâm:

- Khóc nữa đi, ba sẽ mang con cho Huyết Sắc Minh Vương cưới làm vợ.
Sau đó, tiểu Tình Tâm trở người non dạ cứ như vậy bị Hải Hoàng lừa.
Thật không ngờ, thế sự trêu người.

Ma vương – nỗi sợ trong lòng nàng lại là đồ đệ của chồng nàng - Cao Lôi Hoa. Nếu Huyết Sắc Minh Vương mà ở trước mặt nàng, còn phải cung kính gọi nàng là sư mẫu.

Nghĩ vậy, Tình Tâm không kìm nổi nở nụ cười.

- Ai, không biết người đó có tìm được đồ đệ hay không?

Cao Lôi Hoa đã từng hứa dạy cho Huyết Sắc Minh Vương vài đạo thức, nhưng hắn chưa có cơ hội này.

- Mà hơn nữa, anh còn muốn đánh với hắn một trận.

Cao Lôi Hoa nắm chặt tay. Từ khi thành thần vương, hắn đã muốn đầu một trận với tên đồ đệ này. Đây chính là nguyện vọng của hắn.

- Con rề!

Lúc này, Hải Hoàng đột nhiên nói.

- Vâng?

Cao Lôi Hoa đáp.

- Con có thể giúp ta không?

Hải Hoàng nói.

- Ba, ba đừng khách khí.

Cao Lôi Hoa cười nói.

- Con giúp ta đem Nguyệt Tích cùng vương tử xà nhân tộc Lạc Khắc ra khỏi tám băng đó được không.

Nguyệt Chân Thiên chỉ vào con gái cùng xà tộc vương tử trong tảng băng rồi nói.

- Không vấn đề ạ.

Cao Lôi Hoa lên tiếng rồi, giơ ngón tay chỉ về hướng của Nguyệt Tích và vương tử Lạc Khắc trong khối băng.

Không gian lực bắt đầu tụ lại.

Rồi Cao Lôi Hoa vẫy tay sang chỗ khác.

Không gian ma pháp trận thoáng hiện trong con người màu đen của Cao Lôi Hoa.

- Không gian, dịch chuyển!

Cao Lôi Hoa trầm giọng nói.

Nguyệt Tích cùng Lạc Khắc biến mất trong tảng băng rồi ngay lập tức xuất hiện ở nơi Cao Lôi Hoa chỉ định trước.

Hai người này đang ở trong trạng thái chết giả. Nhiệt độ của huyền băng đã khiến hai người mất đi tri giác. Còn sống là vận may của bọn họ.

Hải Hoàng hài lòng gật đầu rồi nhìn tảng băng dài vạm vỡ kia.

- Ba, phải xử lý bọn họ như thế nào.

Cao Lôi Hoa theo tầm mắt của Hải Hoàng nhìn tảng băng kia.

- Xử lý như thế nào sao?

Hải Hoàng cười lạnh một tiếng:

- Giết hết! Đây chính là kết cục cho chúng! Xà nhân tộc giờ đây đã mất đi quyền lực cùng tư cách sống tại hải dương. Phải ném bọn chúng lên đất liền thôi.

- Giết hết?

Cao Lôì Hoa tiến lên, rồi nhẹ nhàng gõ vào tảng băng này. Cao Lôì Hoa cũng muốn xử lý đám người. Bọn chúng dám lớn mật bắt cóc vợ của hắn.

Nhưng xử lý tảng băng đó cũng có chút khó khăn.

Cao Lôì Hoa nuốt nước bọt. Hắn sờ vào bề mặt của tảng băng. Thần niệm trải dài ra, để dò xét sự to lớn của tảng băng này.

Sau khi biết được diện tích của tảng băng này, Cao Lôì Hoa thán kinh ngạc sự cường hãn của vợ mình.

- Con rể, có vấn đề gì không?

Hải Hoàng hỏi.

- Không có vấn đề gì ạ!

Cao Lôì Hoa cười nói. Tuy rằng vợ của hắn để lại cho hắn một đồng rác khá là to, nhưng điều đó chỉ khiến hắn càng thêm kiêu ngạo hơn về vợ của mình.

Đối với tảng băng to lớn này, Cao Lôì Hoa hít sâu một hơi.

Cao Lôì Hoa là lõi hệ chủ thân, nhưng hiện giờ hắn lại không dám sử dụng thần lực của mình để phá nổ tảng băng này. Tuy rằng đó là phương pháp đơn giản nhất, nhưng nước lại dẫn điện. Nếu hắn dùng lõi điện, sẽ hại chết rất nhiều người vô tội.

Trừ bỏ lõi điện, hắn có thể sử dụng lực lượng của không gian pháp tắc. Nhưng sự tiêu hao đó quá lớn, nếu Cao Lôì Hoa dùng không gian phá toái phá nát tảng băng này, thì có chút giống “giết gà bằng dao mổ trâu”. Hơn nữa chỉ sợ băng chưa tan, thì Cao Lôì Hoa cũng đã không chống đỡ được rồi.

Cho nên Cao Lôì Hoa lựa chọn sử dụng biên pháp thứ ba.

Cao Lôì Hoa chồm xuống thành thế trung bình tấn, tay phải nắm lại, ngón tay giữa hơi trồi lên một chút.

Đây chính là tư thế khởi đầu của chiêu “Phá Sơn Không”.

- Chẳng lẽ?

Nhìn thấy tư thế của Cao Lôì Hoa, Hải Hoàng cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ con rể muốn dám vỡ tảng băng này?

- Phá! Sơn! Không!

Không hề để lại chút gì, đan điền của Cao Lôì Hoa – Thần ma cách, lấy công suất cao nhất phát ra thần lực.

Thần lực cuồng liệt tụ vào trong tay của Cao Lôì Hoa.

Ầm!

Một tiếng sấm vang lên. Cao Lôì Hoa đã đâm vào tảng băng.

Những dòng sóng thần lực mà mắt thường có thể thấy được tràn ra khắp tầng băng.

Cao Lôi Hoa hít một hơi rồi thu quyền lại.

Hải Hoàng cùng mấy đứa nhỏ đều nhìn chăm chăm vào tầng băng.

Thật lâu sau thanh âm vỡ nát cũng không vang lên.

- Con rể, vậy cũng được. Nhưng hình như tầng băng vẫn chưa... ..

Hải Hoàng kinh ngạc bởi vì tầng băng trước mặt vẫn chưa sao cả.

Nhưng câu nói còn chưa dứt thì tầng băng trước mặt đột lên vang những tiếng.

Ba! Ba! Ba!

Đám người Hải Hoàng có thể nhìn thấy tất cả xà nhân chiến sĩ trong tầng băng không biết tại sao đều biến thành sương máu. Mà sương máu chỉ xuất hiện khi bị đập nát.

Hơn nữa tầng băng bao bọc đám xà nhân lại không xảy ra biến hóa gì cả.

Phá Sơn Không chính là Cách Sơn Đả Ngưu loại một.

Cao Lôi Hoa không phá tầng băng mà có thể khiến xà nhân chiến sĩ nổ tung trong một quyền.

Tĩnh Tâm trong lúc giận giữ đóng băng mười vạn dặm! Một quyền của Cao Lôi Hoa có thể khiến tất cả xà nhân trong tầng băng trở thành từng mảnh vụn.

- Đây là lực lượng của thần vương!

Hải Hoàng kinh ngạc. Hắn đã từng nghe được một lời đồn, có người nói rằng, trong cơn tức một thần vương có thể phá hủy một phần ba đại lục.

Vốn Hải Hoàng nghĩ điều này là không thể, nhưng hiện tại xem ra lời đồn đó có thật.

*****.

Trong tầng băng, đám xà nhân như nối đuôi nhau, lần lượt nổ thành từng màn sương máu.

Nhưng, ở đầu kia của tầng băng lại sinh ra một tiếng vỡ.

Rồi một thân ảnh đầy màu ngoan cường từ đó đi ra.

Đây là một gã tiểu binh xà nhân tộc.

Tên tiểu binh may mắn trốn thoát được ngậy ngốc nhìn tầng băng. Nhìn vào trong đó, hắn thấy được đồng bạn mình bị một cỗ lực lượng không tên tác động, chỉ trong chốc lát tất cả đã biến thành màn sương máu.

- Ma quỷ, địa ngục, đây là ngày tận thế. Địa ngục, địa ngục...

Thân ảnh đầy máu tươi đó muốn đứng lên chạy trốn.

Nhưng lúc đó hạ thể của hắn lại truyền đến một trận đau đớn.

Cúi đầu nhìn xuống, hắn phát hiện ra một nửa đuôi rắn của hắn đã bị chặt đứt.

- Aaaaaaaa!!

Tên tiểu binh đáng thương này hét thảm một tiếng, rồi liều mạng chạy về.

Hắn phải thông báo tin tức này cho bộ tộc của mình. Hắn đã phát điên rồi.

Hắn đã nhìn thấy được địa ngục.

Để một tên chạy trốn chính là mong muốn của Cao Lôi Hoa.

Nếu giết chết hết đám xà nhân này, thì sẽ không ai thông báo tin này về cho bộ tộc. Vậy Cao Lôi Hoa khổ công giết đám người này đều trở thành vô ích.

Cho nên Cao Lôi Hoa lưu lại một người sống để hắn mang tin tức này phát tán ra.

Nếu tin tức này rơi vào tai của xà nhân tộc. Thì bọn họ sẽ tiến vào cảnh chưa chiến đã bại.

Đây chính là điều mong muốn của Cao Lôi Hoa... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 441

Chủ Nhân, Người Phụ Nữ Mà Ngài Đã Muốn, Chúng Tôi Đã Mang Tới Đây.

Chiêu thức Phá Sơn Không của Cao Lôì Hoa không chỉ đẹp, mà hiệu quả cũng không thể chê vào đâu được.

Chiêu thức đó khiến Nguyệt Chấn Thiên cười không đóng miệng được.

Hắn càng ngày càng thích con rể của mình.

Nói thật, khi đưa con gái rệu – Tĩnh Tâm lấy chồng, Hải Hoàng cũng cảm thấy không vui lắm. Hắn nghĩ nhân loại không xứng đáng với vẻ đẹp vô song của con gái mình.

Nhưng hiện tại Hải Hoàng đã thấy được Cao Lôì Hoa chính là người hợp với con mình nhất.

- Con rể, làm rất tốt.

Hải Hoàng vỗ nhẹ lên vai của Cao Lôì Hoa.

- Hắc hắc!

Cao Lôì Hoa cười to.

- Lôì Hoa à, chỉ sợ trong đám con rể, chỉ có con là làm ta vừa lòng nhất.

Nói xong, Hải Hoàng nhìn Nguyệt Tích nằm dưới đất rồi than nhẹ một tiếng.

Con gái của mình làm hành vi quá khích như vậy chính là do tác động của chồng nàng.

Nếu chồng của Nguyệt Tích không có dã tâm thì làm sao nàng có thể làm chuyện đại nghịch bất đạo như thế được.

Nếu như Nguyệt Tích có một người chồng tốt thì làm sao nàng có kết cục như ngày hôm nay.

- Ông nội, lời nói của ông có vấn đề nha! Ba ba là con rể tuyệt vời nhất của ngài mà. Trên thế giới chẳng có người đàn ông nào hợp với mẹ hơn ba đâu.

Mấy đứa trẻ cũng biết bao che lỗi lầm. Tiểu Kim Toa Nhi khua khua nắm đấm trước mặt Hải Hoàng rồi nói:

- Ông nội, nếu ông không hài lòng với ba cứ cẩn thận nếu không con sẽ đánh người nha.

- Ha ha!!!

Hải Hoàng bị lời nói của Tiểu Kim Toa Nhi chọc cười.

- Nhưng Cao Lôì Hoa à. Có một việc, ba vẫn muốn nhắc nhở con.

Cười xong, Hải Hoàng lại nói

- Ba cứ nói đi ạ.

Cao Lôì Hoa nói.

- Lôì Hoa, con cùng đừng khi phụ con gái của ba.

Hải Hoàng nói:

- Ba biết, nam nhân như con là một sự hấp dẫn trí mệnh với những người khác giới. Nên, ba rất lo lắng.

- Con có hấp dẫn trí mạng với những người đàn bà khác ư? Có à?

Cao Lôì Hoa sờ cằm của mình. Nói thật ra hình tượng của Cao Lôì Hoa ở thế giới này cũng không phải là rất điển trai. Bởi vì ở thế giới này nam nhân mạnh mẽ luôn luôn ngầu hơi, được mỹ nữ hoan nghênh hơn! Không cần nói đâu xa, ba vợ của Cao Lôì Hoa cũng là một nam tử hán.

Như lời nói quê của Cao Lôì Hoa, ba vợ mà mẹ vợ đứng cùng nhau tạo ra cảnh tượng “mỹ nữ và dã thú”. Nhưng lời này, Cao Lôì Hoa chỉ có thể bỏ trong lòng mà không dám nói ra.

Tương phản hoàn toàn với khí chất văn nhược của Cao Lôì Hoa, khó có thể khiến người phụ nữ nào thích.

- Con rể, bất kể thế nào. Con cũng là một người hùng. Điểm đó không ai có thể phủ nhận.

Hải Hoàng nghiêm túc nói.

Cao Lôì Hoa sờ sờ mũi của mình, hẳn không ngờ mình lại được cha vợ đánh giá cao vậy. Điều đó khiến hắn có chút lo sợ.

- Nhưng Hải tộc có câu: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Những lời này không biết con đã nghe qua chưa.

Hải Hoàng nghiêm túc nói chuyện.

- Ba cứ yên tâm, con hiểu ý ba mà.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng ôm Tĩnh Tâm vào lòng:

- Con chỉ yêu một mình Tĩnh Tâm thôi, những người khác đối với con chỉ là những bộ xương biết trang điểm mà thôi.

Đôi mắt của Tĩnh Tâm chớp chớp, nàng nở nụ cười với Cao Lôì Hoa.

- Con biết là tốt nhất.

Hải Hoàng nói:

- Ba nghĩ lời nói của ba có chút thừa thãi. Lôì Hoa con là đứa trẻ tốt, ba cũng tin tưởng con sẽ không làm chuyện tổn thương tới Tĩnh Tâm. Có lẽ ba có chút hơi nhạy cảm.

Hải Hoàng thở dài nhìn Nguyệt Tích nằm trên mặt đất. Nếu con rể của mình đều như Cao Lôì Hoa, không, chỉ cần bằng một nửa Cao Lôì Hoa thì thật tốt biết bao.

- Ông nội, ông cứ yên tâm. Con tin rằng ba sẽ không phải là loại người hư hỏng như vậy.

Đứa con gái cả Nguyệt Nhi ca ngợi cha của mình. Đám trẻ này đều có lòng tin với người cha của mình.

Tiểu Kim Toa Nhi ở bên cạnh lại nắm tay lại nói:

- Ông nội cứ yên tâm, nêu ba dám câu dẫn nữ nhân khác, Tiểu Kim Toa Nhi sẽ là người đầu tiên đánh ba.

Nhưng.....

Đúng lúc này... ..

Nhưng đúng lúc mọi người đang sôi nổi nói chuyện... ..

Rất xa, đám thuộc hạ trung thành nhất của Cao Lôì Hoa – huyết kỵ sĩ từ xa chạy tới.

Khi đám người Cao Lôì Hoa nhìn lại có thể thấy được đàn huyết kỵ sĩ đang ôm một người.

Đó là một vụ vật khiến người ta điên cuồng.

Đám huyết kỵ sĩ tiến lại gần.

Bọn chúng còn hét lên với Cao Lôì Hoa:

- Chủ nhân, người phụ nữ mà ngài đã an bài, chúng tôi đã mang tới đây.

Ầm!

Lập tức, Cao Lôì Hoa chợt cảm thấy nhiệt độ xung quanh lạnh hơn một chút.

Bên trong thần giới.

- Mẫu thân!

Huyết Sắc Minh Vương mở mắt ra lần nữa, rồi lập tức đứng dậy bái một lễ với tử y nữ tử đang suy nghĩ trước mắt.

Đối với mẹ của chúng thần, Huyết Sắc Minh Vương kính trọng nàng tới tận đáy lòng.

Bất kể là chư thần quang minh hệ, hay chư thần ác ma hệ, khi đối mặt với mẫu thân, đều ngoan ngoãn hành lễ.

- Ha ha, đứa trẻ, con có cảm giác thế nào, hoạt động một chút cho ta xem nào. Chắc con đã phục hồi rồi.

Tử y nữ tử cũng là Sinh mệnh mẫu thân, cười nói.

Huyết Sắc Minh Vương vội vàng gập đầu rồi hoạt động thân thể.

Mới nhắc chân nhắc tay vài lần, đã khiến Minh Vương cảm giác thấy sự sung sướng.

Thật sướng!

Huyết Sắc Minh Vương muốn hét lớn một tiếng!

Lúc này, thương thế trên người hắn đã khỏi hẳn.

Không những thế, tất cả các loại ám tật từ các trận chiến nhiều năm trước lưu lại cũng đã được chữa trị.

- Đa tạ mẫu thân!

Huyết Sắc Minh Vương cảm kích nói.

- Các con đều là con của ta, cần gì phải cảm tạ chứ.

Sinh Mệnh Nữ Thần cười khẽ rồi chỉ vào một cái ghế và nói:

- Ngồi đi, đừng gò bó như vậy.

- Vâng!

Huyết Sắc Minh Vương khản trương lên tiếng rồi ngồi xuống nơi mà Mẫu Thần vừa chỉ.

Mẫu Thần nhẹ nhàng lắc đầu, bởi vì nàng có danh hiệu mẫu thân khiến cho tất cả chư thần khi đối mặt với nàng đều lộ ra bộ dáng khản trương. Nàng có thể tùy tiện ăn thịt bọn chúng hay sao chứ? Điều này khiến nàng không thoải mái.

Chỉ sợ trên thế giới này, chỉ có đứa trẻ kia mới không gò bó như vậy.

Mẫu thân nhớ tới Cao Lô Hoa, không kìm nổi mà bật cười.

Lần đầu tiên gặp thằng bé tóc bạc kia, không ngờ nó lại to gan lớn mật bịt lấy mồm của mình.

Nghĩ tới đó, mẫu thân nở nụ cười. Mà Huyết Sắc Minh Vương cũng cảm thấy không thích hợp những vẫn phải nở nụ cười ngốc ngếch:

- Ha ha ha!!!

Nhưng bộ dáng của hắn lúc này trông thật là đàn.

- Hả?

Nhìn nụ cười ngây ngô của Huyết Sắc Minh Vương, mẫu thân cũng không kìm nổi mà cười.

- Con của ta, con đã tiến vào thần giới vài ngày rồi đúng không.

Sau khi cười, Mẫu thần dịu dàng hỏi.

- Đã qua hơn mười ngày rồi ạ.

Huyết Sắc Minh Vương nói.

- Ừ, cũng không sai biệt lắm. Đứa bé đầu bạc kia chắc cũng đang sốt ruột lắm.

Mẫu thân nhẹ giọng cười nói.

- Thằng bé đầu bạc mà người nói, chính là sư phụ ạ?

Huyết Sắc Minh Vương cẩn thận nói.

- Ừ, chính là tiểu gia hỏa Cao Lô Hoa.

Sinh Mệnh mẫu thân nói.

- Mẫu thân, người có biết sư phụ của con hiện ở đâu không ạ?

Nghe được tin tức về Cao Lô Hoa, Huyết Sắc Minh Vương lập tức kích động. Mẹ nó, lần này có được tin tức của sư phụ rồi. Lần này nhất định phải bám chặt lấy hắn, nhất định phải học được đao pháp hùng mạnh của người. Nghĩ tới việc hắn chỉ mới học được chút lông da mà đã mạnh mẽ như vậy, nếu có thể học được tuyệt kỹ của sư phụ, thì sẽ có một ngày hắn sẽ đem thù oán ngày xưa trả lại cả vốn lẫn lãi.

Đến lúc đó, mình muốn đập hấn thì sẽ đập hấn. Muốn hấn làm gì thì hấn sẽ làm cái đó. Đến lúc đó, mình muốn hấn khiêu vũ hấn sẽ khiêu vũ. Mình muốn SM thì liền SM.

Nghĩ vậy, Huyết Sắc Minh Vương không kìm nổi mà nở nụ cười đậm đàng.

- Đứa bé đó đã trở về đại lục.

Mẫu Thần đùa nghịch bàn tay mềm mại của mình rồi nói.

- Mẫu thân, người có thể đưa con xuống dưới được không ạ?

Huyết Sắc Minh Vương vội vã nói.

- Yên tâm đi, ta đã tìm được con, thì liền đưa con trở về đại lục.

Mẫu thần hí hóp nói:

- Hơn nữa, ta còn có một số việc muốn tìm đứa trẻ đó

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 442

Ngày Thứ Năm, Chó Cùng Rút Giậu.

Chủ nhân! Nừ nhân mà người muốn, chúng tôi đã mang đến cho người... Không biết đến tình cảnh hiện tại, đám Huyết kỵ sĩ lấy tốc độ nhanh nhất bay đến chỗ Cao Lôi Hoa.

Đôi lông mày của bố vợ Hải Hoàng dựng ngược lên. hai con mắt trở ra nhìn người con gái trên tay Huyết kỵ sĩ đang bay đến.

Đó là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Đây là ấn tượng đầu tiên của Hải Hoàng, cho dù cách xa nhưng Hải Hoàng vẫn cảm thấy sức hấp dẫn lan tỏa xung quanh đầy dụ hoặc của cô gái.

- Cao Lôi Hoa!

Như một cái máy bơm đang chạy, bố vợ Hải Hoàng thở phò phò gào lên.

Ngay sau đó, đôi mắt của Hải Hoàng sáng rực lên như đèn pha nhìn Cao Lôi Hoa:

- Ta cần một lời giải thích- con rể tốt của ta.

Kỳ thật, cô gái mà Huyết kỵ sĩ ôm đến đây cũng không phải chuyện to tát gì.

Mà vấn đề nằm ở chỗ mấy tên Huyết kỵ sĩ vừa chạy đến vừa kêu lên một câu gây hiểu nhầm chết người mới khổ chứ.

Quan trọng hơn. đúng giai đoạn cực kỳ mất cảm này, đám Huyết kỵ sĩ bồi thêm dầu vào lửa, hic.

- Hi hi.

Tĩnh Tâm ở trong lòng Cao Lôi Hoa, cười đầy lém lỉnh.

Trải qua sự giải thích đầy gian khổ của Cao Lôi Hoa và đám Huyết kỵ sĩ. mọi người mới biết được chuyện gì đang xảy ra.

Lão Cao vuốt cằm. thầm nghĩ trong lòng xem mình có phải giống một công tử hào hoa đa tình không?

- cũng may lão bà không có hoài nghi mình.

Lão Cao nghe giọng cười lém lỉnh của cô vợ yêu nằm trong lòng thì thầm nghĩ may mắn.

- Thế, con rể tốt à, con định an bài cô nàng này như thế nào đây? Hải

Hoàng câu mày hỏi: - Dù sao cô ta cùng ở cùng một đám ma thú, ta đối với nàng cũng không yên tâm.

- Con cũng không biết phải đối xử sao với cô nàng này. Dù sao nhìn thì cũng không giống ma thú. Hơn nữa. con cũng không có thời gian đi chiêu cố cho nàng.

Cao Lô Hoa vuốt cằm nói. Dù sao nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn bây giờ vẫn là chiêu cố đưa con chuẩn bị xuất thế của mình. đối với mấy chuyện này. hắn cũng không cần quan tâm làm gì.

- Như vậy đi, tạm thời ta cứ để đám Huyết kỵ sĩ coi chừng cô nàng. Dù sao cô nàng cũng từng ở cùng với đám ma thú, cũng không thể phù định khả năng cô nàng là ma thú được. Cho nên. tận lực đừng cho cô nàng tiếp xúc với người khác. Sau đó thì bắt tay vào việc điều tra thân thế của cô nàng: đợi đến khi ta tìm ra được thân phận của cô nàng thì tính sau.

- Vậy nếu cô ta là một ma thú thì...? Hải Hoàng hỏi.

Cao Lô Hoa nheo mắt nói: - Đợi kết quả điều tra xong, nếu cô nàng này không phải là ma thú thì coi như ta làm một việc thiện đi.

- Cái đó thì càng tốt. Đỡ phải lãng phí lương thực. Lão Cao híp mắt. hàn quang bắn ra.

- Ba ba. hình như cô ấy bị thương? Tiểu Kim Toa Nhi không biết khi nào đã đi đến gần người mỹ nữ. đôi mắt nhỏ của cô bé nhìn chằm chằm vào sau gáy của mỹ nữ. Tuy rằng nơi đó máu đã ngừng chảy nhưng do lúc trị liệu chỉ tùy ý làm nên miệng vết thương nhìn rất rõ.

- Vô luận như thế nào, trước hết vẫn nên chữa trị cho cô ta một chút đã. Tĩnh Tâm ngẩng đầu. nhẹ giọng nói với Cao Lô Hoa.

- Được rồi. Đợi sau khi trở về tính sau đi. Hơn nữa. ma thú của ta cũng gần về rồi. Cao Lô Hoa nói.

Cứ như vậy, ngay cả Huyền Hồ chính mình cũng chưa từng nghĩ đến. Nàng lại có thể tiếp cận Cao Lô Hoa dễ dàng như vậy. Trước khi mất trí nhớ, nàng trăm phương ngàn kế tìm cách tiếp cận Cao Lô Hoa đều không được. Nhưng khi bị mất trí nhớ rồi thì lại cực kỳ đơn giản như vậy.

Nhưng mà. tiếp cận Cao Lô Hoa đối với Huyền Hồ cũng không phải chuyện gì tốt.

Bởi vì rất nhanh, đúng như Cao Lô Hoa đoán. ma thú khế ước của Cao Lô Hoa. Sâm Lâm Thụ Yêu chuẩn bị về

-Gừ

Hoàng Kim Bì Mông nổi giận sầm lên một tiếng, tiếng gầm trong cơn giận dữ làm cho cả không gian trên hòn đảo nhỏ rung lên.

Tất cả ma thú hoảng sợ ôm đầu quỳ xuống.

Nơi này là tổng bộ của ma thú...Hòn đảo thử bảy ngoài biển cả (Hải ngoại) - Đảo Âm Dạ!

- Năm ngày! Năm ngày!

Hoàng Kim Bì Mông nổi giận gầm lên một tiếng. Đã năm ngày trôi qua, hoàn toàn không có một tin tức gì về Cao Lôì Hoa!

Cái này cứ y như Cao Lôì Hoa đã biến mất không tăm hơi trên thế gian này.

- Thời gian tháp Babel mở ra chỉ có bảy ngày. Giờ chỉ còn có hai ngày. Thân hình to như một ngọn núi cứ đi đi lại lại trên đảo. Mỗi bước chân của thân hình khổng lồ này đều làm cho hòn đảo Ấm Dạ này rung lên.

Nghẹn khuất! Từ nhỏ đến giờ, Hoàng Kim Bì Mông chưa từng có nghẹn khuất như vậy! Không tìm thấy Cao Lôì Hoa, làm cho Hoàng Kim Bì Mông có cảm giác nghẹn tức, muốn tìm chỗ phát tiết mà không ra!

ở trước mặt Hoàng Kim Bì Mông, một đám ma thú run rẩy quỳ gối trước nó.

Trên trời- dưới đất, trong nước!

Hễ chỗ nào có ma thú cùng đều tìm qua, đều dò đi dò lại. Thế mà vẫn không hề thấy bóng dáng của Cao Lôì Hoa ở đâu.

- Chết tiệt, chỉ còn hai ngày a. Ta phải làm sao bây giờ?!

Hoàng Kim Bì Mông ngừng lại, ánh mắt hẩn nhìn về phía đại lục xa xôi.

- Kim đại nhân, chúng ta phải làm như thế nào, thời gian, đã không còn nhiều nữa, ở cạnh Hoàng Kim Bì Mông. Một con ma thú màu xanh 'Vô thú' nói. (Vô thú là vì bên Trung Quốc để dấu ***5 không biết tên con thú này có gì dung tục không nữa...).

Mà con 'Vô thú' này chính là con nhập thể con cá chép, sứ giả liên lạc với hai lão Trâu, Miêu có nhiệm vụ chuyển giao viên gạch, chìa khóa thật của tháp Babel!

- Làm sao ta biết hử!

Hoàng Kim Bì Mông quay đầu lại, há mồm đầy răng nanh trừng mắt lên nói với con Vô thú này. Khốn nạn, nếu không phải con Vô thú này do đại thống lĩnh phái Tới thì với câu hỏi vừa rồi của nó, nó đã sớm vào trong bụng Hoàng Kim Bì Mông; bị bài tiết ra thành một đồng ròi!

Bị Hoàng Kim Bì Mông trừng mắt, Vô thú co đầu co cổ, một tiếng cũng không dám ho he.

- Giữ bình tĩnh đi Kim đại nhân!

đúng lúc này, một giọng nói thán nhiên vang lên. Sau đó, một gã đàn ông có làn da đồng cổ từ cửa đi vào thản nhiên nói với Hoàng Kim Bì Mông, đối với khí thế mãnh liệt của Hoàng Kim Bì Mông hẩn không có chút nào để ý.

Hẩn ngẩng đầu, lộ ra một con mắt sói đỏ lòm! Nhìn qua thì đây là một con ma thú họ lang biến thành hình người, nhìn kỹ thì có thể thấy hai cánh tay trước của hẩn có vẻ to nhỏ do tàn tật.

- Chết tiệt. Thanh Bái, cuối cùng ngươi cũng tới.

Hoàng Kim Bì Mông nhìn thấy người vừa đến, không hề giận mà có chút

thả lỏng.

- ừ. bởi vì trên đường tìm hiểu chút tin tức. Đến chậm một chút. Người được gọi là Thanh Bái hơi gật đầu, nói.

- Chết tiệt. người phải biết rằng, qua hai ngày nữa, cửa tháp Babel sẽ đóng lại rồi! Nếu người mà còn trì hoãn một chút nữa. không trở về. Trực tiếp gọi người đưa đầu của người lên đây đi!

Hoàng Kim Bửu Mông quát.

- Ta biết, cho nên ta đã chạy về. Không phải sao?

Thanh Bái không chút hoang mang, đi tới trước mặt Hoàng Kim Bửu Mông, sau đó lấy một cuộn giấy trong lòng ra.

Hoàng Kim Bửu Mông hỏi.

- Đây là cái gì?

- Một ít tư liệu về gã nam nhân... Cao Lô Hoa. Thanh Bái mở cuộn giấy ra. sau đó chậm rãi bỏ hai tay vào túi áo.

- chẳng lẽ người có phát hiện gì à? Hoàng Kim Bửu Mông vội vã hỏi.

- Đừng nóng vội, cứ chậm chậm để ta nói. Ok? Thanh Bái nhỏ nhẹ.

- Đầu tiên. chúng ta đã khẳng định cái chìa khóa tháp Babel ở trên tay gã Cao Lô Hoa kia, đúng không?

Thanh Bái nói.

- Cái này thì ta có thể xác nhận. Hoàng Kim Bửu Mông gật đầu.

- Cứ như vậy. trải qua toan tính của ta, nguyên nhân khiến cho Cao Lô Hoa hấn chậm chạp không xuất hiện có hai khả năng. Khả năng thứ nhất: Hấn, bị người khác mản thối!

- Cái này không thể xảy ra. Hoàng Kim Bửu Mông bật người nói:

- Cái gã Cao Lô Hoa này theo đánh giá của chúng ta thì thực lực không hề dưới ta chút nào! Với trình độ cỡ đó thì nếu bị giết thì phải để lại dấu vết gì chứ!

- Cũng đúng. như vậy chỉ còn khả năng thứ hai. Thanh Bái ngẩng đầu nói:

- Gã này muốn giữ chiếc chìa khóa đến phút cuối đây mà!

- Sau đó, trong khi tất cả mọi người đều nghĩ gã không đến, tất cả đều mất hy vọng vào tháp Babel rồi rời đi thì trong lúc đó gã này sẽ bay vào! Cứ như vậy. đến lúc đó. sẽ không hề có gì tranh đoạt đồ trong tháp Babel với gã nữa!

- Bởi vậy, gã mới cầm chìa Khóa tháp Babel trốn mất tầm thế này! Thanh Bái kiên định nói.

Hoàng Kim Bửu Mông cùng tất cả ma thú ở đây đều gật gù. Thanh Bái phân tích rất có lý! Cũng có khả năng đó thật!

- Nếu gã cố ý trốn. thì dựa vào trình độ của mấy con ma thú chúng ta phải ra làm sao có thể xác định được chỗ nấp của gã chứ!

- Rất đúng!

Mất Hoàng Kim Bửu Mông sáng ngời, Thanh Bái phân tích quá chí lý. Mấy con ma thú mà mình phái ra, được một số là cao giai, còn lại là trung giai,

thậm chí là đệ giai, với trình cỡ đó thì làm sao tìm được một cao thủ cỡ Cao Lôì Hoa như mình cơ chứ!

- Vậy, chúng ta làm như thế nào để có thể tìm được gã! Hoàng Kim Bĩ Mông nói, Thanh Bái không hổ là quân sư hàng đầu trong ma thú. Năm xưa cùng với quân sư Cửu U của đám ma nhân kia được xưng tụng là 'Ngọa Long- Phượng Sồ'!

- Nếu gã đã không muốn đi ra. thì chúng ta ép gã phải ra! Con mắt sói của Thanh Bái chợt lóe lên hàn quang.

- Ép gã đi ra?

- Đúng vậy. Thanh Bái chỉ vào cuộn giấy tình báo trước mặt nói:

- Trên đây là tất cả miêu tả về gã đó! Làm thế nào để buộc gã xuất hiện đều ghi trên đó hết.

Hoàng Kim Bĩ Mông cúi đầu nhìn xuống- mơ hồ có thể thấy một phần bản đồ có ba vùng đất được đánh dấu, ba vùng đất đó chính là ba quốc gia 'Đế quốc Bĩ Mông', 'Băng Tuyết đế quốc' và 'Quang Minh đế quốc'.

lúc nhìn thấy đế quốc Bĩ Mông. Hoàng Kim Bĩ Mông chợt cảm thấy lạnh run cả người, vì hắn chợt nhớ đến một vị nhân thần bất lương ở đó.

Đó là một gã đàn ông mà được tất cả mọi người dùng hai từ 'mạnh mẽ' 'cường tráng miêu tả.

Và, Hoàng Kim Bĩ Mông được người này ban tặng cho một thời thơ ấu nhớ cả đời này.

Hơn nữa ở trong đế quốc Bĩ Mông vẫn còn có chút tiếng tăm. ít nhất, hiện nay thần thú hộ quốc của đế quốc vẫn là một con ma thú gọi là: Hoàng Kim Bĩ Mông

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 443

Huyết Kỵ Tướng Thứ Hai.

Ba ba. giờ chúng ta về chưa? Bé Kim Toa Nhi hỏi

- Ta đi củng lâu rồi đấy, giờ chúng ta cũng nên về thôi. nếu không thì em của các con có lẽ khó mà xuất thế đấy.

Cao Lô Hoa làm việc quên thời gian, nãy giờ cũng nửa canh giờ rồi. Bây giờ lão cao phải nhanh chóng về tiếp tục công việc ấp trứng của mình

- Bọn con đi cùng ba.

Kim Toa Nhi vội vàng nói, mấy đứa nhóc này đi ra vì muốn xem Cao Lô Hoa như thế nào. Ai dè trên đường đi lại xảy ra nhiều chuyện như vậy

- Đều đi về cùng ba à?

Cao Lô Hoa quay đầu hỏi mấy đứa nhỏ.

Mấy đứa nhỏ ra sức gật đầu, xem ra cả mấy đứa đều muốn đi cùng Cao Lô Hoa.

- Ôi. mình già rồi. mấy đứa trẻ không còn thích mình đâu...

Nghe mấy đứa nhỏ muốn đi theo Cao Lô Hoa. Hải Hoàng buồn bà nói. Cảm giác này. giống như cô vợ trẻ bị chồng bỏ rơi mấy tháng

- Ba à. vậy còn ba? Có muốn đi về cùng bọn con không? Cao Lô Hoa cười ha hả. hỏi Hải Hoàng.

- Ta không đi đâu.

Hải Hoàng phát phát tay, sau đó. chỉ về phía Nguyệt Tích cùng với Lạc Khắc vương tử:

- Ta muốn xử lý chuyện nơi này cho tốt đã.

- Vậy để con đưa ba về đi.

Một bên, Tĩnh Tâm nhìn ba mình có vẻ suy yếu liền nói.

- Ha ha. không cần. Tĩnh Tâm. Không cần lo lắng cho ta. Hải Hoàng nở nụ cười.

- Nhưng mà thân thể của ba vẫn còn yếu lắm. Hay là để cho Tĩnh Tâm đưa ba về đi. dù sao cũng đâu mất thời gian lắm đâu. Cao Lô Hoa có phần lo lắng nói.

- Yên tâm đi, không cần lo lắng cho ta đâu.

Hải Hoàng đứng thẳng dậy. Cười ha ha nói:

- Nơi này xảy ra động tĩnh lớn như vậy. chắc chắn nhưng binh tướng phụ trách vùng biển ở đây sẽ nhanh chóng đến đây thôi.

Quả nhiên, không ngoài sở liệu của Hải Hoàng. Vừa nhắc Tào Tháo. Tào Tháo đến. Từ đang xa, một đại đội chiến sĩ ngư tộc đang nhanh chóng bơi đến đây.

- Hải Hoàng điện hạ!!

lúc những chiến sĩ này nhìn thấy Hải Hoàng thì đầy sợ hãi, lo lắng nhanh chóng tham kiến Hải Hoàng.

- Hải Hoàng điện hạ. Cái này. nơi này xảy ra chuyện gì ạ?

Vị đội trưởng ngư nhân kinh ngạc nhìn huyền băng trước mặt. mơ hồ có thể thấy được trong huyền băng này là những bãi máu. Lại nhìn thấy Hải Hoàng có vẻ suy yếu. nhất thời vị chiến sĩ này cũng không biết làm gì

- Chỉ là mây đứ nhóc thích quậy phá mà thôi. Trước không nói tới chuyện này. Hải Hoàng chỉ Nguyệt Tích cùng với xà nhân tộc Lạc Khắc:

- Các người, trối hai tên súc sinh này cho chắc. Đưa tới đáy biển 'Lan Tư đặc cách nhân'

Cụm từ 'Lan Tư đặc cách nhân' phiên dịch ra có thể hiểu ý tứ của vị Hải Hoàng này.

Tại đáy biển 'Lan Tư đặc cách nhân', có một tòa thành được xây dựng ở dưới đáy biển nhằm cách biệt với thế giới bên ngoài.

- Vâng!

Chiến sĩ ngư nhân tộc không có chút do dự, nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh Hải Hoàng. Bọn họ trối hai người lại, rồi nâng hai người lên. Đi theo bên cạnh Hải Hoàng.

- Dọc đường đi, an toàn của ta do bọn họ phụ trách, các con cứ yên tâm mà đi đi. Hải Hoàng chỉ nhưng chiến sĩ ngư nhân cười với Cao Lôi Hoa.

- Vậy ba đi đường cẩn thận. Thượng lộ bình an. Cao Lôi Hoa chào tạm biệt Hải Hoàng.

Nhìn thấy những chiến sĩ ngư nhân tộc bảo vệ Hải Hoàng, Cao Lôi Hoa cũng an tâm phần nào.

Nhưng mà khi đám người Hải Hoàng vừa đi khỏi thì Cao Lôi Hoa đã âm thầm phái hai Huyết kỵ sĩ đi theo sau bảo vệ Hải Hoàng. Dù sao thì lấy thực lực của Huyết kỵ sĩ thì có thể giải quyết được một số phiền toái.

Sắp xếp mọi chuyện đâu ra đấy... tất cả cùng đi đến hành cung biển San Hô.

Về phần Huyền Hồ. bởi vì Hải Hoàng không có biện pháp xử lý. Cao Lôi Hoa đành cho Huyền Hồ đi theo về hành cung ở biển San Hô luôn.

Cả nhà Cao Lôi Hoa bơi ước chừng nửa giờ đã đến được hành cung biển San Hô nơi dành cho những ông chồng ấp trứng phụ đàn.

Vừa mới bước chân vào hành cung- Cao Lôi Hoa đã nhìn thấy Mập Mập.

Chỉ thấy tay trái Mập Mập ôm một quả. tay phải ôm một quả ngồi một chỗ, hiển nhiên là cố hết sức.

- Cao Lôì Hoa, cuối cùng ngươi cũng quay lại.

Cao Lôì Hoa vừa bước vào hành cung. Giọng nói hàm hậu khả ái của Mập Mập đã vang lên.

- Ha ha. Mập Mập. Ta thật không biết phải cảm ơn ngươi như thế nào!

Cao Lôì Hoa không biết phải dùng từ ngữ nào để diễn tả sự cảm kích của mình đối với Mập Mập. khi hắn thay mình ấp trứng.

- đúng rồi. mấy người cá ấp trứng trong này đâu hết rồi!

Cao Lôì Hoa hỏi, từ lúc tiến vào. thì Cao Lôì Hoa không hề thấy bóng dáng một ông chồng người cá ấp trứng.

- Ha ha.

Mập Mập cười cười nói:

- Đều đi sang hành cung khác rồi. Vừa rồi đánh nhau ở đây. nên tất cả đều rời khỏi, chuyển sang nơi khác ấp.

- Ha ha. cũng đúng.

Cao Lôì Hoa tự giễu sờ mũi. Sau đó đi tới trước mặt Mập Mập- nhẹ nhàng nhận lấy quả trứng của mình.

Nhẹ nhàng ôm đứa con tương Lai của mình. Cao Lôì Hoa cảm khái vạn phần.

- Oa! Một quả cầu thật to a!

- Kim Toa Nhi. Không thể vô lễ. Cốc, Cao Lôì Hoa gỏ một cái vào đầu bé Kim Toa Nhi

Bé Kim Toa Nhi cùng mấy đứa nhỏ đi theo Cao Lôì Hoa vào hành cung. Vừa nhìn thấy Mập Mập thì nhanh chóng reo lên.

- Ha ha. trẻ em mà, Cao Lôì Hoa ngươi cũng đừng để ý. Nhưng trước hết giới thiệu cho ta mấy đứa nhóc này là...?

Mập Mập cười cười. nhìn mấy đứa nhỏ đáng yêu phía trước. Ai có thể chấp nhận chỉ lỗi làm nhỏ bé của chúng chứ.

- Hì hì. Chúng đều là con của ta.

Lão Cao đắc ý cười nói.

Sau đó. Cao Lôì Hoa kéo Tĩnh Tâm lại đây nói: - Còn đây là vợ của ta—
Tĩnh Tâm.

- Ha ha. Cao Lôì Hoa ngươi cũng thật có phúc khí. Mập Mập vui vẽ nở nụ cười:

- Lôì Hoa ngươi là rồng phượng trong muôn người. chỉ có người như cô ấy mới xứng với ngươi a!

- Hì hì.

Cao Lôì Hoa cười hì hì, sau đó lại chỉ vào Mập Mập nói với Tĩnh Tâm:

- Tĩnh Tâm. Anh ấy là người giúp chúng ta chăm sóc con đó.

- Cảm ơn anh.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng xoay người. Đây là lễ nghi biểu thị lòng biết ơn sâu sắc nhất của bộ tộc nhân ngư.

- Không cần để ý. hợp với Cao Lôì Hoa thật mà.

Mập Mập hớn hờ vui vẻ cười nói.

Mà mấy Huyết kỵ sĩ đứng bên cạnh nhìn thấy Cao Lôì Hoa đi vào thì cũng chạy đến chào Cao Lôì Hoa:

- Chủ nhân đã về!

- U! Đã về. Ha ha. Tám tên kia còn đó không? Cao Lôì Hoa hỏi.

- Hoàn hảo không tổn hao gì.

Huyết kỵ sĩ tránh thân hình ra, lộ ra tám gã đại hán bị trói.

- Các người làm tốt lắm. Chuyện kể tiếp giao cho ta đi. Cao Lôì Hoa cười hề hề. Bước lại gần tám người.

Sau đó. Cao Lôì Hoa nheo mắt lại, nhìn tám người như nhìn thấy một đồng của cải. Phải biết rằng tám người này có liên quan đến bí mật về 'cấm vực'. Đối với lão Cao mà nói. Tám đại hán này không khác gì châu báu trên đời này.

Vừa nhìn thấy ánh mắt không chút tốt lành gì của Cao Lôì Hoa, hốc mắt tám vị này theo thói quen có chút ươn ướt.

- Các người biết, vì sao ta giữ lại tám cái mạng cùi của các người chứ? Cao Lôì Hoa ngồi xổm xuống, ôn nhu hỏi.

Tám đại hán liếc mạng gât đầu

- Vậy đám các người nói cho ta nghe xem, vì sao ta giữ lại cái mạng của các người nào. Khóe miệng lão Cao nở ra một nụ cười đầy lương thiện.

- Ba Ba. Cười. Thực tà ác!!

Bé Rudolph ở trong lòng Tĩnh Tâm hít một hơi- sau đó lấp bắp nói một câu.

- Ha ha.

Tĩnh Tâm mỉm cười. nhẹ nhàng vỗ về bé Rudolph trong lòng mình.

Tất nhiên lão Cao không để ý đến lời nói của bé Rudolph rồi. lão vẫn tiếp tục mỉm cười nhìn tám vị đại hán này.

- Là, là bởi vì. cái cấm vực, kia... kia sao? Một người nuốt nước miếng. Nói.

- ồ. người thực thông minh.

Cao Lôì Hoa vỗ lên bả vai gả tò về chú em trả lời đúng phóc.

Bị một cái vỗ này của Cao Lôì Hoa, gà run bắn lên, suýt nữa thì hoảng quá mà tè ra quần.

... * *

- Nhưng mà chúng ta không biết nguyên lý cấu tạo nên cấm vực đó. Những tên ả nhàn kia chỉ dạy cho chúng ta cách tạo nên cấm vực mà không nói gì. Một gã khác nói đầy yếu ớt.

- Cái đó không sao.

Cao Lôi Hoa gật đầu. gã ả nhân đó nhìn là biết sẽ không dễ dàng tin tưởng gì những tên này rồi. Việc tám tên này không biết nguyên lý cấu tạo nên cấm vực lão Cao đã sớm đoán được.

Gật đầu xong, Cao Lôi Hoa tiếp tục hỏi:

- Nhưng các người chắc biết cách thi triển ra cấm vực đúng không? Đừng nói với ta là các người không biết à nha!

- Biết. biết! Thi triển ra thì chúng ta có thể! Tám đại hán liều mạng gật đầu, sợ mình mà không nói thì Cao Lôi Hoa sẽ xử lý bọn họ.

- Vậy các người có cơ hội. đem cấm vực dạy lại cho người khác xong là các người có thể đi. Cao Lôi Hoa âm trầm rồi nói

Tám Đại hán đầu tiên do dự một chút. Cuối cùng vẫn gật đầu.

- Tốt lắm.

Cao Lôi Hoa vỗ tay cái rồi nói:

- Máy ngày này, ta sẽ điều đến một nhóm người, sau đó các người sẽ dạy cho bọn họ làm thế nào để thi triển cấm vực đi. Có vấn đề không?

- Cái đó. chỉ cần người, người có thể cam đoan tha mạng cho chúng ta. Cái này hoàn toàn không có vấn đề.

Một vị nói.

- Yên tâm đi, ta cũng không phải người tuyệt tình gì. Cao Lôi Hoa cam đoan nói:

- Chỉ cần các người làm đúng ý ta, ta cam đoan các người sống lâu trăm tuổi.

Mấy đại hán nhanh chóng gật đầu nói:

- Nếu đã như vậy thì chúng ta biết cái gì sẽ dạy lại y chang cái đó.

- Tốt, một lời đã định.

Cao Lôi Hoa đứng dậy nói với các Huyết kỵ sĩ:

- Đến đây thả họ ra đi.

-Vâng.

Huyết kỵ sĩ gật đầu. đi tới. cời dây trói cho tám vị đại hán

- A đúng rồi. Còn có một việc. Đột nhiên Cao Lôi Hoa nhớ tới một việc, chỉ thấy tay hắn lấy một cây kim màu vàng trong vòng tay không gian ra.

- Trong đám các người. có ai biết đây là cái gì không? Cao Lôi Hoa hỏi, cây kim này là cây mà Nguyệt Tích dùng để đâm vào bụng Hải Hoàng. Đối với thứ mà có thể đâm thân cách bị thương, Hiên nhiên Cao Lôi Hoa rất có hứng thú.

Nhìn thấy cây kim khâu trong tay. trong đầu Cao Lôi Hoa nảy ra một ý tưởng! cấm vực cộng với kim khâu! Đây là một cái tổ hợp rất tuyệt! Nếu vận dụng tốt thì những Huyết kỵ sĩ này có thể xử lý được khối vị thần có sức mạnh đáng sợ!

Tám đại hán cẩn thận nhận cây kim khâu, sau đó chuyển tay nhau nhìn

cần thận.

Cuối cùng. cả tám đại hán đều bắt đắc dĩ lắc đầu. Bọn họ dù sao không phải thành viên cao tầng của ma thú- hiểu biết cũng có phần hạn chế.

- Ách. Quên

Cao Lôì Hoa khoát tay áo. hẳn vốn không trông cậy gì tám gã này có thể cho ra cái tin tức gì của cây kim. Chỉ là muốn thử xem hên xui thế nào thôi.

Ngay lúc Cao Lôì Hoa muốn thu hồi cây kim khâu. đột nhiên, một giọng nói có chút khờ khạo vang lên sau lưng Cao Lôì Hoa.

- Chủ nhân. vát đó. ngài có thể cho thuộc hạ xem chút không?

Cao Lôì Hoa chuyển đầu nhìn lại. sau đó phát hiện là một gã Huyết kỵ sĩ cao lớn trong đám Huyết kỵ sĩ!

Lão Cao cẩn thận đánh giá Huyết kỵ sĩ này. rất nhanh, lão Cao nhận ra Huyết kỵ sĩ này là ai!

Chính là gã Huyết kỵ sĩ đó!

Cao Lôì Hoa nhớ gã rất rõ- nhớ lúc ấy. lần đầu Cao Lôì Hoa bước chân lên thần giới, một đám thần phó bị người khác sai bảo đòi chặn đường cướp đoàn người Cao Lôì Hoa.

Nhưng tiếc thay. vụ đánh cướp đã không thành.

Sau đó. vị Huyết kỵ sĩ có tên là Lôì 008 này đã xử lý một cô em thần phó.

Tha thứ cho Cao Lôì Hoa tà ác, lúc ấy thậm chí Cao Lôì Hoa còn nhìn thấy rõ cái quần chip của cô bé thần phó kia. nó màu trắng

-008.

- Không biết nữa, hình như có chút ân tượng. Huyết kỵ sĩ 008 vỗ đầu mình, sau đó con mắt vốn ảm đạm không chút ánh sáng đã phát lên một chút ánh sáng!

Nhìn 008- nhất thời trong lòng Cao Lôì Hoa vui lên. tình hình của 008 Cao Lôì Hoa đã từng thấy qua trước kia, đó lúc Huyết kỵ tướng Ca Đức thức tỉnh trí nhớ kiếp trước của gã!

Chẳng lẽ, một Huyết kỵ sĩ chuẩn bị tiến hóa thành Huyết kỵ tướng sao?

Mà quan trọng nhất, hình như gã Huyết kỵ sĩ 008 này hình như biết Lai lịch cây kim trên tay Cao Lôì Hoa??

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 444

Hợp Kim Thất Độ Từ Bạo Không Gian, Kim Loại Đèn Từ Vị Diện Khác

Người biết thứ này sao 008?

Ngón tay Lôi 008 khẽ vuốt lên cây kim này.

Nhìn cứ như là hắn đang vuốt ve người yêu của mình, thật ôn nhu, thật cẩn thận.

Dần dần, thần sắc có vẻ dần dần của Lôi 008 dần biến đi. Sau đó một ánh mắt sắc bén xuất hiện trên khuôn mặt hắn.

- Là 'Định hải thần châm'! Lôi 008 nói.

- Định Hải thần châm?!

Lão Cao vừa nghe thấy cái tên này thì khóe mắt giật giật. Người đặt cái tên này cũng tài quá đi! Hơn nữa cái tên này ác liệt quá đi.

-Đúng vậy, Định hải thần châm. Đầu ngón tay của Lôi 008 khẽ ấn lên cây kim. sau đó vuốt dọc. Rồi hắn nhìn Cao Lôi Hoa giải thích:

- Sở dĩ có cái tên này, là có lý do. Mấy ngàn năm về trước, thần cách của chúng thần còn có một cái tên khác. Cái tên này đã rất lâu rồi. lâu đến nỗi bây giờ ít ai còn nhớ đến.

- Thần cách, rất lâu về trước được gọi là 'khí hải'! Huyết kỵ sĩ Lôi 008 nói:

- Mà cây kim này chế tạo chuyên để phá vỡ khí hải của các thần. Cho nên. tên của nó là Định hải thần châm!

Lôi 008 vừa giải thích khả năng của cây kim này, vừa nói lên lý do cây kim có cái tên kêu như vậy. dần dần. cảm giác áp bách đến với hắn...

"Hà!"

Lôi 008 khẽ thở ra một hơi. nhẹ nhàng lắc đầu. Tựa hồ có chút đau đầu, sau đó nhắm hai mắt lại.

Cao Lôi Hoa khua tay các Huyết kỵ sĩ và máy đưa nhỏ, ý bảo mọi người né ra để yên cho 008.

- Định hải thần châm. Định hải thần châm.

-A... định hải thần châm... định hải...

Cái từ định hải thần châm này giống như được khắc sâu vào trong trí nhớ của hắn vậy.

Và sâu tận trong linh hồn, cái cụm từ định hải thần châm này giống như một chìa khóa để mở ra trí nhớ đã mất của hắn.

Luồng trí nhớ khổng lồ lúc còn sống như một cơn thủy triều đánh mạnh vào đại não của hắn.

Nhất thời, đầu Lôi 008 trống rỗng. Tất cả mọi thứ, từ lúc mới sinh ra đến chết, như thước phim quay chậm, diễn ra trong đầu hắn.

Đây là tên của hắn. Cái tên này, đã từng là cái tên mà chúng thần hâm mộ.

Heist!!

Không phải vì cái gì khác, mà bởi vì cái tên này tượng trưng cho hơn bốn mươi phần trăm thần binh của chúng thần!

Heist, là một vị thợ rèn. một nhà chế tạo binh khí ưu tú nhất của thế giới này!

Hắn, một con người- không có thần cách nhưng lại khiến chúng thần hâm mộ! Và cũng là con người duy nhất khiến cho chúng thần hâm mộ.

Bởi vì, hắn có một thứ thiên phú tất cả mọi người không ai bằng... rèn!

lúc hắn còn sống, tất cả mọi vị thần đều lấy lòng hắn. tất cả đều hâm mộ. đều đáp ứng mọi yêu cầu của hắn, bởi vì họ muốn một thứ trong tay hắn, muốn hắn rèn cho một cây thần binh!

Vào nhưng ngày đó, chỉ cần cầm một cây binh khí do Heist rèn, thì đã tượng trưng cho thân phận của người đó!

Heist, cũng được xưng là người có thể trở thành vị thần nhân loại đầu tiên.

Nhưng mà cuối cùng Heist cũng không có thành thần.

Trầm mê trong việc phát minh, trong việc rèn đúc, chung quy không thể lĩnh thần cách. Nếu muốn thành thần. phải lĩnh ngộ ra được nguyên tố cơ bản của thế giới. Mà thợ rèn, thì làm sao có cơ hội lĩnh ngộ ra được nguyên tố cơ bản của thế giới, do đó, hắn không thể thành thần.

Nhưng cho dù như vậy. Hắn vẫn được mọi người xưng là ‘Thần Rèn’.

Hơn nữa, không chỉ nhân loại, ngay cả chư thần đều thừa nhận cái danh Thần Rèn của hắn.

Cho dù không có thành thần. Heist vẫn có năng lực làm cho tất cả chúng thần cảm phục!

Là vàng, cho dù để ở đâu cũng sáng cả! Cho dù không thành thần. hắn vẫn như trước là vàng. Một khối vàng vĩnh viễn không thể che dấu đi ánh hào quang của mình.

Mà cây 'Định hải thần châm' này là một trong những kiệt tác đặc ý nhất của Heist lúc còn sống.

Có lẽ cũng là kiệt tác đặc ý nhất của Heist.

Thứ này, có thể giúp cho một con người bình thường có thể đâm cho một vị thần cao cao tại thượng bị thương thậm chí là chết!

Có lẽ. Định hài thần châm cũng chính là nguyên nhân góp phần trong cái chết của Heist.

Dù sao. chư thần cho dù có yêu thích thần binh mà Heist đúc đến đâu thì cũng không thể để cho Heist tùy ý phát minh ra thứ có thể giết chết mình.

Đặc biệt thứ này có thể làm cho một con người bình thường có khả năng làm hại đến chúng thần.

Nếu chuyện này xảy ra, thì đó sẽ là câu chuyện cười lớn nhất đối với các vị thần.

Chỉ là không ai nghĩ đến, một vị Thần Rèn uy phong giờ lại là một trong các thù hạ của Cao Lôì Hoa. một Huyết kỵ sĩ.

Hơn nữa, may mắn nhờ vào trí nhớ khắc sâu của Định hài thần châm đã khiến cho hắn có thể khôi phục được trí nhớ trước kia của mình.

- Chủ nhân!

Thật lâu sau, Lôì 008 mở mắt ra, nhìn Cao Lôì Hoa phía trước, há miệng thở dốc muốn nói cái gì.

Không đợi hắn mở miệng, một tia máu tươi bay về phía hắn.

Huyết kỵ sĩ sinh ra từ máu, hơn nữa lúc Huyết kỵ sĩ tiến hóa thành Huyết kỵ tướng thì phải cần đến máu tươi của Cao Lôì Hoa.

Từng có kinh nghiệm về Ca Đức cho nên Cao Lôì Hoa biết Lôì 008 cần cái gì.

- xoạt xoạt...

Máu tươi tím bầm mang theo lôì quang bắn về phía Lôì 008- sau đó. bao phủ lên thân hình cao lớn của Lôì 008.

Trong lớp sương máu, Huyết kỵ sĩ Lôì 008 kêu lên, từng tràng âm thanh vang lên, việc cải tạo thân thể được diễn ra.

Thật lâu sau, lớp sương máu tản ra.

Đầu tiên. xuất hiện trong mắt mọi người là—Một người đầu trọc đầy bụi hãn!

Nếu có ánh mặt trời ở đây, tất cả mọi người sẽ không hoài nghi. cái đầu bóng láng này sẽ phản chiếu ánh mặt trời quá.

Nhìn xuống một chút là một khuôn mặt rắn chắc. Thực có lỗi. dùng rắn chắc để hình dung khuôn mặt này. Nhưng khuôn mặt này làm cho mọi người chỉ có thể hình dung đến từ rắn chắc mà thôi. có lẽ là bạm trợn.

Đặc biệt đôi mắt màu nâu kia, nó như là một lưỡi dao sắc bén nhất thế gian vậy!

Có lẽ. chỉ có ánh mắt đó mới có thể tạo nên những binh khí sắc bén nhất trên thế gian, những thần binh!

- Buổi sáng tốt lành. tôn kính Cao lão đại.

Thực quý dị! Chiếu theo cái dáng vẻ rắn chắc của Lôì 008 thì lẽ ra hắn phải khoác trên người một bộ đồ thợ rèn hoặc thợ mỏ lợn gì đó chứ. Nhưng trên người hắn lại mang một bộ đồ lễ phục thanh lịch vô cùng của quý tộc.

Hơn nữa, còn chào lão Cao với một lễ nghi quý tộc thời xưa đầy tiêu chuẩn.

-Hic.

Nhất thời Cao Lôi Hoa choáng váng, nghẹn thở!

- xin tự giới thiệu một chút Cao lão đại. Ta gọi là Heist. trước kia cũng có người bảo ta là Thần Rèn!

Heist tạo thành một tư thế cực kỳ quý dị, tỏ vẻ đầy kiêu hãnh giới thiệu bản thân. Thực hiện nhiên, một thân trang phục quý dị của người này. hoàn toàn là cổ ý.

- Chúc mừng ngươi. Huyết kỵ tướng thứ hai của ta. Cao Lôi Hoa cười hề hề. nói:

- Bộ dáng của ngươi, rất tuyệt.

- Chủ nhân thật sự cho rằng như vậy sao? Heist không có hảo ý cười nói.

- Đương nhiên, cái bộ dáng của ngươi ở quê củ của ta có một cái tên rất êm tai, hình như là 'traị bao'.

Lão Cao vô bả vai Heist nói đầy thương cảm:

- về sau, cô em cử mang vậy đi nhé!

- Cái này, cái này. khụ khụ! Cao lão đại vĩ đại, lòng nhân từ của người chiếu sáng toàn thể đại lục này. Nếu để ta mang cái này ra ngoài nhìn người khác thì. xin tha đi!

Mặt Heist đầy khổ sở, nói thật. hấn mà mang cái này ra ngoài chắc không dám ngẩng cao đầu mà đi.

- Nói về vấn đề chính đi. lão đại. Heist ho khan vài tiếng, thực thông minh làm cái đánh trống lảng liễn.

- Thứ này, gọi là Định hải thần châm. Là tác phẩm cuối cùng của ta ở kiếp trước. Heist nhẹ giọng nói, trong giọng nói. mang theo một tia tự giễu cùng bất đắc dĩ.

- Thứ này được làm từ tinh kim. Nó có thể phá vỡ thần cách của chúng thần, kỳ thật, rất đơn giản.

Sau đó, Heist cầm cây kim này, xoay một cái. cây kim tách ra thành hai nửa. ở giữa hai nửa là một khối kim loại màu đen.

- Bí mật. ngay tại nơi này.

Heist nhẹ nhàng cầm khối kim loại đen nói:

- Hợp kim Thất độ từ bạo không gian, một kim loại rất thần kỳ. Truyền thuyết, loại kim loại này đến từ một vị diện khác chúng ta, trải qua sự hỗn loạn của không gian tôi luyện, cuối cùng cực kỳ ngẫu nhiên xuất hiện ở thế giới này của chúng ta.

Loại kim loại này. có thể tồn trữ được thần lực của thần

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 445

Chiếc Dao Găm Từng Gắn Bó Sống Chết.

Kim loại có khả năng tồn trữ được thần lực của chư thần sao?

Cao Lôì Hoa cầm lấy một mảnh kim loại màu đen từ tay Heist. Nghe thấy công hiệu của miếng kim loại này, cuối cùng Cao Lôì Hoa cũng có phần hiểu được vì sao cây Định hải thần châm này có thể đâm thủng thần cách của chư thần.

- Đúng vậy, Định hải thần châm có khả năng phá vỡ thần cách của chư thần, hoàn toàn là do mảnh kim loại màu đen không thuận mắt này! Nhưng đừng xem thường một chút hợp kim Thất độ từ bạo không gian này, có một chút như vậy nhưng nặng đến gần một kilogram rồi đó. hơn nữa, còn có thể tồn trữ được từng đó thần lực luôn.

Heist đặc ý nói:

- Dựa vào lý luận hợp kim Thất độ từ bạo không gian tồn trữ thần lực. ta có thể khắc lên trên cây kim một số ma pháp trận thần thuật sĩ đó vận dụng thần lực bên trong miếng kim loại này để nó có thể dễ dàng đâm thủng lớp phòng hộ ở bụng chư thần. thậm chí đâm trực tiếp vào thần cách của chư thần. có thể tạo tổn hại lên thần cách của bọn họ.

Heist cũng có chút đặc ý. dù sao có thể nghĩ ra một biện pháp tuyệt đỉnh như vậy. Heist có thể nói là người đầu tiên từ xưa đến nay.

Nhưng mà. rất nhanh, bộ mặt đặc ý của Heist nhanh chóng biến mất. lộ ra nụ cười khổ.

- Nhưng mà thực buồn cười. cái thứ này giống như là một thứ chẳng ra gì. Heist cười khổ một tiếng, trên khuôn mặt kiên cường lộ ra đường cong cười khổ. lúc này có vẻ đầy tang thương đau khổ.

- lúc ta chế tạo ra Định hải thần châm xong. tất cả các vị thần trên thiên hạ đều cho rằng thứ này là một thứ mà người bình thường cầm vào có thể đâm chết một vị thần. Cho nên. bọn họ bắt đầu sợ hãi thứ này. cũng bắt đầu sợ hãi người thợ rèn như ta.

Heist thở dài, nói:

- Nhưng bọn hán đâu có hiểu. thứ này muốn sử dụng thì không thể thiếu được một điều kiện. Đó là, một vị thần phải bổ sung thần lực sung túc cho

cây Định hải thần châm này! Nếu không có vị thần nào vì nó mà bỏ sung thần lực thì cái cây Định hải thần châm cũng chỉ là một món đồ trang sức mà thôi.

- Bọn người kia, bọn họ hoàn toàn không cần phải sợ hãi ta. Thứ mà bọn họ sợ, chính là bọn họ mà thôi. Buồn cười! Heist cười phá lên, nói.

- kỳ thật, không chỉ các vị thần. Mà tất cả sinh vật có trí tuệ trên thế gian này đều như vậy.

Cao Lôì Hoa nhìn Heist.. có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên, nói:
- Đặc biệt là những người ở trên cao, càng trên cao, bọn họ càng không nỡ từ bỏ quyền lực của mình, càng không muốn mình bị rớt xuống. Để tránh cho tình trạng này xảy ra, bọn họ sẽ không tiếc mọi thứ hủy diệt thứ làm hại đến bọn họ.

Nói xong, Cao Lôì Hoa nhớ tới bản thân mình vì sao lại lưu lạc đến dị giới này.

Sở dĩ Cao Lôì Hoa đến dị giới này, hoàn toàn là bởi vì những lão già sợ chết cầm đầu của tổ 13, sợ không kiểm soát được mình, sợ mình làm phản giết họ, nên họ mới an bài cho mình một nhiệm vụ chắc chắn phải chết. lúc đó, Cao Lôì Hoa có thể hiểu cảm giác, hiểu lý do vì sao mấy lão già đó làm như vậy, nhưng, thật sự, Cao Lôì Hoa không thể tha thứ cho những lão già này.

- lúc này, ước sao có thể trở về, tóm lấy mấy lão này, ném vào nhà vệ sinh cho giòi lên. Lão Cao nghiêng răng, oán hận thầm nghĩ.

- Lão đại, Sếp thật là tri âm tri kỷ của em!

Heist vừa nhìn thấy bộ dạng lúc này của Cao Lôì Hoa, nhất thời sinh ra cảm giác tri âm tri kỷ!

Cái này có phải là trong truyền thuyết, đàn ông chịu nhiều cảnh ngộ tang thương nên có thể có chung một tiếng nói thông cảm với người xung quanh chăng??

Vô vô Heist, Cao Lôì Hoa hỏi:

- Heist, hiện tại ngươi, có thể chế tạo được thêm một ít Định hải thần châm không?

- Có thể chế tạo thêm Định hải thần châm sao?

Heist à một tiếng, cầm Định hải thần châm khôi phục lại nguyên dạng trầm mặc trong chốc lát sau, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cao Lôì Hoa:

- Lão đại, ngươi muốn ta chế tạo bao nhiêu cây Định hải thần châm vậy?

- Một trăm cây đi!

Cao Lôì Hoa vươn một ngón tay lên ý một trăm nói:

- Chúng ta tổng cộng có một trăm Huyết kỵ sĩ. Cho nên ta cần một trăm cây Định hải thần châm! Ta muốn cho mỗi một Huyết kỵ sĩ được cầm trong tay một cây!

- Một trăm cây à.

Heist trầm mặc trong chốc lát. nói:

- Cao lão đại, nếu là một trăm cây mà nói- phòng chừng sẽ có khó khăn. Cái khác không nói, nội chuyện tài liệu đã là một vấn đề khó mà giải quyết rồi.

- Người cần những tài liệu nào? Cao Lôi Hoa hỏi.

- Đầu tiên. Ta cần tinh kim! Ta cần một khối lượng tinh kim rất lớn! Một lượng rất lớn. rất lớn a! Heist nói.

- Nếu là tinh kim thì có lẽ không thành vấn đề đâu.

Cao Lôi Hoa vuốt cằm mình, cúi đầu trầm nghĩ. Nếu những tinh kim này mà ở trên nhân loại thì vô cùng quý. nó là một tài liệu để tạo nên ma pháp trượng của các ma pháp sư, nhưng đối với những người ở Hải tộc mà nói. với diện tích đáy biển to lớn, với những mỏ khoáng sản thì dù tinh kim quý nhưng không đến nỗi quý báu như ở trên đất liền.

- Ngoại trừ lương Tinh kim đó ra. ta cần một lượng lớn bí ngân. Mà cái này tuyệt đối không thể thiếu dù chỉ một chút.

Heist nói tiếp.

- Bí ngân thì cũng không thành vấn đề.

Cao Lôi Hoa gật đầu nói. Tinh kim cùng bí ngân mà nói thì cứ để cho ông bố vợ của mình lo đi, về mặt này thì không thành vấn đề rồi.

- Mà cái này. chính là một loại tài liệu Khó kiếm nhất.

- Vâng? ngoại trừ tinh kim và bí ngân ra. kỳ thật còn có một vấn đề rất phức tạp. Ta còn muốn một khối hộp kim Thất độ từ bạo không gian. nặng ít nhất một trăm kilogam. Heist cười khổ

- Người nói lại một chút. Cái Hộp kim Thất độ từ bạo không gian này thì tìm ở chỗ nào? Cao Lôi Hoa nhanh chóng cầm lấy cây Định hải thần châm trên tay của Heist nói tiếp:

- Chỉ cần có thể chỉ cho ta chỗ lấy hộp kim này thì chắc chắn ta có biện pháp lấy nó về cho người!

- Cái này. kỳ thật đây chính là lý do làm cho ta buồn rầu. Ta căn bản không biết phải đi kiếm thử kim loại kỳ diệu này ở đâu hết.

Heist nhún vai nói

- Cái miếng nhỏ xíu Hộp kim Thất độ từ bạo không gian này cũng là thù lao của một vị thần nổi tiếng trên thần giới trả cho ta mà thôi.

- Sau đó. ta đã kiếm khắp mọi nơi trên đại lục này. nhưng không hề tìm ra được một mẫu vụn của hộp kim này.

Heist nói.

- Ta chỉ biết, căn cứ theo lời mà vị thần kia từng nói với ta. Hẳn nói loại kim loại này không tồn tại ở thế giới chúng ta, kim loại này là một kim loại khác hẳn với mọi kim loại trên thế giới này! Sau đó. bởi vì đủ loại nguyên nhân, kim loại của cái thế giới kia bởi vì cơ duyên xảo hợp, thông qua không gian loạn lưu đầy hỗn loạn, tiến vào thế giới này của chúng ta

- Cho nên. loại hợp kim thất độ từ bạo không gian này theo ước tính trên thế giới này rất ít. thậm chí không đủ một trăm kilogram.

- Mà những người có được thứ kim loại này cũng không nguyện ý đưa nó cho người khác đâu...

Heist nhún vai. đem lại quá trình vì sao mình có được miếng hợp kim này nói cho Cao Lôi Hoa nghe.

- Ý của ngươi là miếng hợp kim Thất độ từ bạo không gian này là một miếng kim loại của thế giới vị diện khác thông qua không gian loạn lưu mà lưu lạc vào thế giới này sao? Lão Cao nuốt một ngụm nước miếng, hỏi.

- Đúng vậy. cũng bởi vì vậy nên thứ kim loại này mới thật sự quý hiếm. Nó chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu là vì thế đó. Heist nói.

• Từ từ đã. Có lẽ ta nghĩ. ta có một thứ tương tự như vậy...

Tay Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng thò vào trong nhẫn không gian của mình lục lọi.

Theo ý thức của Cao Lôi Hoa. mọi đồ vật bên trong nhẫn không gian chậm rãi di chuyển.

Rất nhanh. Cao Lôi Hoa đã nhanh chóng phát hiện ra đồ vật đó nằm trong một góc không gian trong nhẫn.

Đó là một miếng vải quần quần lấy một thứ. thứ đó chính là một cây dao găm từng đi theo Cao Lôi Hoa đến thế giới này!

Ngón tay của Cao Lôi Hoa khẽ búng lên nhẫn không gian.

- 'ông'

Một con dao găm màu đen xuất hiện trên tay Cao Lôi Hoa.

Ngón tay lão Cao nhẹ nhàng mơn trớn lên cái chuôi dao găm màu đen này.

Cảm giác lạnh lẽo truyền đến làm cho Cao Lôi Hoa cảm thấy một loại cảm giác tuyệt vời khi xưa.

Anh mắt Cao Lôi Hoa dừng ở trên thân lưỡi dao găm.

Một thanh dao găm sáng bóng như tuyết, không hiểu sao giờ đã trở thành màu đen rồi.

Mà cây dao này. lúc đầu còn có một khúc gỗ đính kèm lên trên giờ cũng đã không còn nữa.

Nhìn con dao găm này. hóc mắt lão Cao có phần ươn ướt.

- Trời ạ. là nó, là nó! Sinh Mệnh Mẫu Thần tại thượng thực mẹ nó rất xa hoa, rất xa xỉ! Cái tên khốn bại tử phá hoại a, một lưỡi dao thôi, thế nhưng lại dùng hợp kim Thất độ từ bạo không gian chế thành từ A đến Z! Đúng là lãng phí quá xá!

Đứng một bên. Heist nhìn thấy con dao găm trên tay của Cao Lôi Hoa thì nhất thời hô to gọi nhỏ, cả đời này của hắn. cũng chưa từng nhìn thấy nhiều hợp kim Thất độ từ bạo không gian như vậy. Cái cây đao này. chỉ tính đến lưỡi của nó đã nặng gần ba trăm kiloaram rồi!

Khóe miệng Cao Lôi Hoa mỉm cười. nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa con dao găm này.

đúng vậy, lưỡi của cây dao găm này là hợp kim Thất độ từ bạo không gian tạo thành.

Nhưng làm sao Cao Lôi Hoa có thể bỏ được cây dao này cơ chứ. một cây dao đã từng đồng sinh cộng khổ với hắn, một cây dao bầu bạn với hắn đến thế giới này. bây giờ mà phân giải nó ra

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 446

Là Vàng Thì Luôn Sáng.

ay của Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vuốt ve con dao găm. Cũng giống như Heist vuốt ve Đinh hải thần châm

- Cao lão đại. có cần phân giải con dao này không? Heist nhẹ nhàng hỏi một câu.

- Phân giải nó sao?

Ngón tay Cao Lôi Hoa vẫn nhẹ nhàng vỗ về từng khía cạnh của lưỡi dao găm này. Sau đó, cổ tay Cao Lôi Hoa chợt động.

- xoay xoay xoay!

Con dao găm giống như là một bộ phận trên cánh tay Lôi Hoa thực hiện đủ các loại động tác với yêu cầu cao độ.

Những động tác có tính yêu cầu cao này làm cho mắt của Heist hoa cả lên.

Con dao găm này đối với chủ nhân tuyệt đối là vật không bình thường. Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ. ngoài ngõ đã tường. Heist thực sự hiểu được con dao găm này Cao Lôi Hoa tuyệt đối không buông tha.

- Quên đi. nói đến cùng thì ta cũng không nở phân giải nó ra...

Một lần nữa Cao Lôi Hoa nắm chặt lấy con dao găm này. cười trừ với Heist mà nói.

- Kỳ thật, chủ nhân chẳng cần phải phân giải nó ra đâu. đối với chủ nhân thì đây cũng là một món đồ tốt.

Heist hí hóp nói.

- Nói thử xem nào? Cao Lôi Hoa hỏi

- Cao lão đại- có thể nói với ngài thế này đi. Một kilogram hợp kim Thất độ từ bạo không gian có thể tồn trữ được một phần ba thần lực của một vị thượng vị thần. Mà chuôi dao trong tay chủ nhân ngài nặng ít nhất cũng tầm ba trăm kilogram.

Heist cười nói:

- Chủ nhân. người thấy. cái chuôi dao găm của người có thể chứa được bao nhiêu thần lực đây?!

- Thần lực của một trăm thượng vị thần? Cao Lôì Hoa đáp.

- Không, chủ nhân. Người sai lầm rồi. Heist cười hà hà nói:

- Một kilogram hợp kim Thất độ từ bạo không gian có thể tồn trữ một phần ba thần lực của một thượng vị thần. Nhưng hai kilogram hợp kim Thất độ từ bạo không gian lại có thể tồn trữ được hết thần lực của một thượng vị thần! Đây chính là chỗ kỳ diệu của loại kim loại ngoài thế giới này.

- Mà theo ước đoán của ta thì chuỗi dao găm này của ngài nặng tầm ba trăm kilogram thì sẽ chứa được một thân thần lực của ngài. ít nhất cũng tầm ba phần tư

- Cao lão đại, ngài thân là Lôì thân. Chiến đấu giữa các vị thần chắc ngài cũng biết. các vị thần khi chiến đấu, người nào mà không tận lực tiết kiệm thần lực của mình. Sau đó ỷ đồ ra một đòn trí mệnh giết chết đối phương. Dù sao thì tốc độ tiêu hao với tốc độ khôi phục thần lực của các vị thần cũng không tương quan nhau. Cho nên, nhiều khi, chỉ cần hơn nhau đúng một tia thần lực cũng đã là một vấn đề to tát rồi!

- Mà chủ nhân ngài còn muốn nghĩ. nếu đột nhiên trong chiến đấu, ngài có được thần lực gấp hai lần bình thường. Như vậy thì, hà hà hà hà hà!

Heist không khỏi nở nụ cười đầy thâm dáng.

- Thần lực nhiều gấp đôi sao?!

Tay của Cao Lôì Hoa lập tức nắm chặt lấy con dao găm của mình. Một tia cảm giác lạnh lẽo từ dao găm truyền đến làm cho Cao Lôì Hoa nhất thời động tâm.

May quá. may mà chưa phân giải con dao này. Cao Lôì Hoa âm thầm cảm thấy may mắn vì quyết định của mình.

Không gian pháp tắc. Cao Lôì Hoa nắm giữ pháp tắc này cũng lâu rồi.

Nhưng cho tới nay, Cao Lôì Hoa đều không thể sử dụng pháp tắc này một cách mạnh mẽ như bình thường được.

Trong đó. nguyên nhân cũng có phần là do Cao Lôì Hoa còn chưa nắm giữ pháp tắc không gian một cách thành thục; quan trọng hơn là việc sử dụng pháp tắc không gian tiêu hao thần lực quá lớn. Ngay cả Cao Lôì Hoa lúc này cũng không thể thừa nhận nỗi độ tiêu hao này.

Cho dù Cao Lôì Hoa có bí quyết Tử Lôì để vận hành thần lực. Có thể khôi phục thần lực nhanh chóng, nhưng tốc độ tiêu hao thần lực cùng tốc độ khôi phục thần lực vẫn không cân bằng nhau.

- Nhưng nói đi nói lại thì khi ta quan sát con dao găm trên tay chủ nhân thì ta cảm thấy trình độ tạo nghệ làm nên con dao này hơn xa ta rất nhiều. Không phải bởi vì tay nghề ta kém, mà do trình độ tay nghề của người tạo ra nó quá mức khủng bố đi.

ánh mắt của Heist nhìn con dao găm trên tay Cao Lôì Hoa nói tiếp: - Thậm chí. lúc này ta có một suy nghĩ, không biết con dao găm trên tay ngài có phải là vũ khí bí mật mà Sáng Thế thần bí mật chế tạo ra mà chúng thần

không ai hay biết hay không?

- Sáng Thế thần tự tay tạo ra vũ khí này? Cao Lôì Hoa cười ha ha. Những vũ khí thần binh khác có phải do lão Sáng Thế thần chế

tạo ra hay không thì Cao Lôì Hoa không dám chắc. Nhưng riêng con dao này thì Cao Lôì Hoa chắc cú không phải lão làm ra, vì con dao này Cao Lôì Hoa mang đến từ Trái Đất.

- Tốt lắm. con dao này ta đã không có ý định phân giải nó ra rồi. Vậy có vật liệu nào thay thế được hợp kim Thất độ từ bạo không gian làm lõi cho Định hải thần châm không?

Cao Lôì Hoa vẫn chưa buông tha ý định đối với Định hải thần châm.

- Tạm thời không có. Nhưng mà chúng ta có thể tìm kiếm xem có chút hợp kim Thất độ từ bạo không gian nào nữa không. cỡ lẽ- trên đại lục này còn có một ít mà người khác không phát hiện.

Heist đành phải an ủi Cao Lôì Hoa như vậy.

- Đáng tiếc.

Cao Lôì Hoa khẽ cười một tiếng. Nói.

- Nhưng mà, chủ nhân. Tuy rằng giờ ta không thể tạo ra Định hải thần châm. Nhưng giờ ta có thể tạo ra một sổ trang bị cho các huynh đệ Huyết kỵ sĩ.

Heist xuất thân từ một Huyết kỵ sĩ. tự nhiên hẳn biết các Huyết kỵ sĩ khi chiến đấu vì không có thần binh lợi khí nên thường chịu thiệt rất nhiều, sức chiến đấu bị suy giảm mạnh.

Nếu trang bị quân phục, vũ khí hoàn chỉnh cho các Huyết kỵ sĩ, Heist có thể dám tuyên bố. sức chiến đấu của những Huyết kỵ sĩ sẽ mạnh hơn một nửa là ít.

- Chỉ cần ngài có thể cung cấp đầy đủ tài liệu là được. Heist cười nói.

- Thật sự? Ha ha, quá xá tốt! Muốn tài liệu gì cứ nói, không sợ thiếu. Cao Lôì Hoa cười lớn một tiếng, cái này cử như là một bồi thường nho nhỏ cho vụ Định hải thần châm đi.

- Nhưng mà chủ nhân. lúc này ta còn thiếu một yếu tố cực kỳ quan trọng để mà rèn. Heist sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của hắn mà cười trừ nói:

- Giờ ta thiếu một người giúp đỡ! Một người có thể kéo lò"

- Người kéo lò à? Cái này thì dễ!

Nghĩ đến kéo lò. nhớ đến nhóm lửa, lão Cao liền nghĩ đến một người'

Đó là Huyết kỵ tướng đầu tiên của Cao Lôì Hoa—Ca Đức.

Nhớ lúc đó Cao Lôì Hoa an bài cho Ca Đức ở đế quốc Bỉ Mông. chuyên coi giữ đồng của cải mà đám lão Cao dọn được ở thành Nạp Tư.

Rất nhanh, Cao Lôì Hoa liên hệ được với Ca Đức.

Nghe được mệnh lệnh của Cao Lôì Hoa kêu hắn nhanh về, Ca Đức mang theo mấy Huyết kỵ sĩ nữa thông qua khế ước triệu hồi. xuất hiện ở tại bên trong đại sảnh.

- đúng rồi. chủ nhân. Thiếu gia cùng Thần thú đã quay trở lại.

Vừa trở về, Ca Đức báo cáo tình trạng gần đây nhất của đế quốc Bì Mông cho Cao Lô Hoa.

- Đã về rồi à. Thế đã đưa lễ vật của ta cho nó chưa? Nó có mừng không? Cao Lô Hoa hỏi.

- Thiếu gia nói. cậu ấy rất thích lễ vật mà chủ nhân tặng cho. Ca Đức nói:

- Hơn nữa, ta cũng đem tin tức Tĩnh Tâm công chúa mang thai nói với hai người đó. Phỏng chừng bọn họ rất nhanh sẽ tới nơi này làm khách. lúc mới nghe tin. thiếu gia đã vội vã muốn đi rồi. nhưng mà cậu ấy mắc xử lý mấy chuyện quốc nội của đế quốc. phỏng chừng hai ba ngày sau có thể đến đây.

- Tốt lắm!

Cao Lô Hoa vỗ vỗ Ca Đức, nói:

- Bây giờ ta sẽ giới thiệu cho người một tân Huyết kỵ tướng.

- Quà nhiên là có tân Huyết kỵ tướng xuất hiện a. Khó trách hôm nay ta có chút cảm giác ngộ ngộ.

Khuôn mặt anh tuấn của Ca Đức lộ ra ý cười, đưa tay ra khỏi tấm áo choàng kiếm sĩ màu trắng bắt tay hỏi:

- Anh bạn. anh tên gì?

- Heist.

Heist nhẹ giọng đáp.

-Heist?!!!

Nhất thời ánh mắt Ca Đức trùng thật to, hắn không hề nghĩ tới, một đồng đội mới sinh ra của mình lại là Thần Rèn trong truyền thuyết:

-Là Thần Rèn Heist?!

- Ừ. là Thần Rèn đó. Cao Lô Hoa khẳng định lời của Ca Đức

-Ca Đức lần này gọi người tới đây là có một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng nặng nề giao cho người

Cao Lô Hoa vỗ vai Ca Đức!

- xin chủ nhân cứ nói. Ca Đức nguyện làm hết sức mình! Ca Đức lớn tiếng đáp.

- Người xưa có câu, là vàng thì luôn tỏa sáng!

Cao Lô Hoa nói xong, vuốt ve con dao găm trên tay mình:

- Ca Đức, hôm nay. người cũng có một cơ hội để mà tỏa sáng!

- Chủ nhân. cứ nói!

Người Ca Đức như sôi sục. hai mắt hắn sáng lên!

- Đến đây. người có lẽ cũng đã biết tiếng tăm tên tuổi của Heist rồi. lúc này. hắn chính là thiếu cái người nhóm lò cho hắn!

Cao Lô Hoa vỗ vai Ca Đức!

Quả nhiên, là cơ hội để sáng lên, nóng lên a! Nhóm lửa. đúng là đủ sáng, đủ nóng a!

Khóe mắt của Ca Đức giật giật, run rẩy.

Tổng bộ ma thú, một trong bảy đảo ngoài hải ngoại Âm Dạ đảo

Quân sư của đám ma thú. Thanh Bái neho mắt. nói: - Chỉ còn có hai ngày! Cụ thể mà nói- thời gian để chúng ta thực hiện kế hoạch chỉ chưa đầy một ngày.

- Phải nhanh chóng trong một ngày này bức Cao Lôì Hoa đi ra!

Không thành vấn đề! Hoàng Kim Bửu Mông liếm liếm khóe miệng:

- Tuy rằng ma thú thần cấp chỉ có vài con. nhưng hoàn thành nhiệm vụ này chỉ cần vậy là đủ rồi.

Như vậy, hành động đi.

Thanh Bái cầm mấy quyển sách ném lên trên trời cao!

Bộ tộc ma thú có huy hoàng hay lại một lần nữa bị nhưng con người kia giết hại. Tất cả đều xem vào lần hành động này!

- Gừ g... rừ

Tiếng ma thú gầm gừ, kêu vang dội cả hòn đảo.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 447

Con Thỏ Bị Bức.

Trên lý thuyết, thỏ, là một động vật trong lớp đáy của mạng thức ăn, nó vốn yếu ớt, chuyên ăn cỏ. Cho nên thường làm mồi vớ béo cho những con thú ăn thịt khác.

-

Nhưng, một con thỏ bị bức vào đường cùng cũng có thể cắn người!

Thời điểm đóng cửa tháp Babel bảy ngày chỉ còn lại hai ngày. mà Cao Lôì Hoa vẫn chưa hề thấy bóng dáng? vẫn biệt tăm không tung tích.

Đám ma thú này bắt đầu như nhưng con thỏ bị bức vào đường cùng. Chúng nóng lên như những con chó điên. bắt đầu cắn người!

-

• Hành động!

Thanh Bái ném quyền sách trên tay lên trời!

Sau đó- các ma thú có cấp bậc trong tờ chức nhanh chóng triển khai hành động.

Nơi đầu tiên xuất hiện tình huống bất thường là Quang Minh đế quốc, bầu trời Quang Minh đế đô.

Vốn Quang Minh đế đô lúc này có thể nói là một ngày nắng đẹp. trời yên bề lặng. nhưng đột nhiên, trên bầu trời đế đô xuất hiện một đội quân cỡ hơn mười con 'Dực long'. 'Dực long' được coi là họ hàng đằng xa của Long tộc, đây là một loại ma thú á long có quan hệ huyết thống nhất. Tính thực lực thì có lẽ cao hơn cao giai một chút, thấp hơn siêu giai một chút.

Hơn mười con Dực long gào thét bay lượn trên bầu trời đế đô. Tốc độ cực nhanh!

Nhanh đến nỗi đội quân phòng hộ của đế đô Quang Minh không kịp phản ứng thì nhưng con Dực long này đã lướt qua lớp phòng hộ của thành đế đô, bay lên trên khu vực đông dân cư của đế đô.

Vừa bay đến khu vực đông dân cư, đội quân Dực long xếp thành hàng? giương cánh to sang hai bên. mở cái miệng đỏ lòm như máu ra!

Thân là một loại á long? chúng cũng nắm giữ được thiên phú của long tộc. long tức, những cồ long tức được phun xuống khu vực đông dân cư này.

Hơn mười cô long tức này xếp thành hàng phóng thẳng đến ngôi nhà của Tĩnh Tâm trong khu phố này.

-Bùm

Trong ánh mắt kinh ngạc của cư dân khu phố, ngôi nhà nhỏ của Tĩnh Tâm bị nổ tung - thành mảnh vụn.

Làm xong. Dực long tiếp tục vỗ cánh lập tức chuẩn bị rời đi!

Hiển nhiên, đây là một lần hành động có suy tính trước. Những con Dực long này hẳn là ma thủ được huấn luyện chuyên môn. chuyên dùng để tập kích kiểu này.

- Gù! Đám súc sinh đáng chết! Sau khi phòng ốc bị phá hủy. trong đồng phé tích đổ nát, một tiếng sầm giận dữ của một người đàn ông vang lên.

Ngay sau đó. một người đàn ông có đôi cánh dơi đứng dậy từ đồng phé tích, không chút để ý. giơ tay lên bắn một cột sáng màu đen vào những con Dực long trên trời.

Tốc độ của Dực long tuy nhanh, nhưng sao nhanh bằng tốc độ ánh sáng!

- Kréc!

Một con Dực long bị bắn trúng, rớt xuống tại trận.

- Ô~~

Đầu lĩnh Dực long bị ô một tiếng, nhưng ngạc nhiên là nó không hề có ý định đánh trả.

Rên rỉ xong, con Dực long cầm đầu này vỗ đôi cánh rộng của mình, mang theo những con Dực long khác nghênh ngang mà đi. Nó biết, chúng nó không có thời gian tiêu hao ở nơi này. ở đây càng lâu, đối với chúng càng bất lợi. Thậm chí có khả năng sẽ chết ở đây.

- Chết tiệt.

Ác ma cánh dơi mắng một tiếng, hẳn chính là Hắc Âm chi thần— Lucifer.

Không lâu trước, Lucifer được Cao Lôì Hoa giữ lại. Không có việc gì thì đảm đương một chút việc nhà linh tinh.

- Cái đám súc sinh này.

Lucifer cười khở nhìn bãi phé tích. Thật vất vả mới kiếm được chỗ để mà ở. thế mà... Cười khở xong- Lucifer liền bay lên trời.

-

Nhưng mà Batman đại hiệp của chúng ta cũng không có tấn công đám Dực long này. Đối với vị đại hiệp này thì chúng chỉ là một đám rác rưởi. không thèm để ý. vị đại hiệp của chúng ta bay đi một hướng khác. đó là nơi hải dương xa xăm

Đồng thời. Bị tấn công không chỉ ở nhà của Cao Lôì Hoa ở đế quốc Quang Minh.

Đế quốc thú nhân Bĩ Mông.

Nguyệt Sư cùng thần thú Lai Nhân Tra Lý đang sửa sang lại một số thứ, chuẩn bị đi biển San Hô vãn an Cao Lôì Hoa cùng Tĩnh Tâm.

Đột nhiên. Lai Nhân Tra Lý dừng tay lại. Trong mắt lộ ra khí tức nguy hiểm.

- Có vài tên đáng giá đang đến đây. Nguyệt Sur cũng dừng động tác. nhắm mắt lại cảm giác một chút, nhẹ giọng nói. Tay của cậu, bắt đầu cầm lấy cây sáo gọi rồng của mình

Lúc Nguyệt Sur vừa dứt lời thì một con cự thú lông màu vàng cao lớn cùng một con Hắc Tinh Tinh xuất hiện trên bầu trời đế quốc Bỉ Mông!

- Chúng ta đi nhìn xem. coi bọn chúng muốn làm gì. Lai Nhân Tra Lý nói với Nguyệt Sur.

Nguyệt Sur gật đầu. Bay lên trời. Nguyệt Sur vừa nhìn thấy hai con quái vật cao lớn đó thì cả kinh.

Một thân lông vàng. Chân như chân voi, đầu như đầu gấu. cả người được vây che kín.

Đây chính là thần thú hộ quốc của đế quốc Bỉ Mông—Hoàng Kim Bỉ Mông.

- Khắc khắc. Hoàng Kim Bỉ Mông a. thật sự rất ý tứ a.

Ánh mắt Thần thú như một lưỡi dao sắc bén vô cùng, chỉ cần bị hấn nhìn trúng, đều khiến cho con người ta có cảm giác khó chịu.

- Là bằng hữu hay là kẻ địch?

Nguyệt Sur cười hề hề, nhìn về phía Thần thú. hỏi.

-Vù!

Đột nhiên, một tiếng phá không vang lên!

Là con Hắc Tinh Tinh kia, đang lao đến. Với thân hình khổng lồ nhưng tốc độ không hề chậm. phóng tới phía Nguyệt Sur.

- Lĩnh vực!

Lực lượng chi thần Lai Nhân Tra Lý nhìn về phía Hắc Tinh Tinh tràn ngập khinh miệt: - Lĩnh vực— vô tận lực lượng!

Nháy mắt. một vầng sáng từ trên người Tra Lý tỏa ra.

Trên người Nguyệt Sur cũng được bao bọc một lớp kim quang mờ mờ

- Đến tốt!

Nguyệt Sur thét một tiếng dài- thế nhưng cứ như vậy hung hăng xông thẳng về phía con Hắc Tinh Tinh cao lớn này!

-Oanh!!

Hai người va vào nhau. Phát ra một tiếng nổ mạnh mà trầm.

Thân thể của Nguyệt Sur so với thân thể con Hắc Tinh Tinh này nhỏ hơn nhiều, nhưng lại có thể đẩy văng được con Hắc Tinh Tinh ra xa.

Mà Nguyệt Sur thì chỉ bị chấn lui lại một bước nhỏ.

Cái này cũng không thể thiếu phần công lao lĩnh vực của Thần thú Tra Lý.

Lĩnh vực của Lực Lượng chi thần. có thể giúp một người bình thường đẩy văng cự long. Mà Nguyệt Sur. trời sinh thần lực. dưới tác dụng của lĩnh vực

vô hạn lực lượng, đẩy lui Hắc Tinh Tinh không phải là chuyện ngạc nhiên.

- Không hổ là vị thần chiến đấu cận thân mạnh nhất. Hoàng Kim Bì Mông nói oang oang.

- Nói thừa à, đừng nhiều lời.

Lai Nhân Tra Lý liêm liêm khoe miệng, hắn luôn luôn là một người thích dùng nắm đấm nói chuyện. Nói mấy câu vô nghĩa là việc hắn gét nhất:

- Nói đi- mục đích của các ngươi là cái gì?!

- Chúng ta, chẳng qua là vì bức Cao Lôi Hoa ra mà thôi. Hoàng Kim Bì Mông hiển nhiên cực kỳ trấn định.

- Ngươi cũng bình tĩnh dữ ha. Lai Nhân Tra Lý cười hề hề nói:

- Chẳng lẽ ngươi không biết, Hoàng Kim Bì Mông không được bước chân vào lãnh địa của ta sao?

- Thành thực có lỗi, ta cũng không biết. Hoàng Kim Bì Mông vẫn như trước. bình tĩnh vạn phần, nói.

- Mịa nó. thật đúng là bình tĩnh mà. Nhìn bộ dáng bình tĩnh của ngươi có lẽ tiểu kim cũng đến đây phải không? Nó ở đâu?

Trong nháy mắt, con mắt của Lai Nhân Tra Lý rực sáng kim quang. Thần chỉ đồng đã muốn triển khai!

- Không cần làm vậy, lão bằng hữu. ta ở nơi này. Một giọng nói như tiếng sấm rền vang lên từ phía dưới đất.

ơ phía dưới chính là vị lãnh đạo của các ma thú—Hoàng Kim Bì Mông tiểu Kim. Có điều. lúc này vị Kim đại nhân của chúng ta có bộ dáng vâng vâng dạ dạ.

Khoe miệng Lai Nhân Tra Lý lộ ra ý cười. nhìn bộ dạng co ro của tiểu Kim, Thần thú cảm thấy vết thương tâm hồn mà hắn gieo cho nó cực kỳ nghiêm trọng.

- Không nghĩ tới ngươi còn dám tới nơi này a, nói đi. tới nơi này có mục đích đi hả? Thần thú Lai Nhân Tra Lý, cười nói.

- Hãy bớt sàm ngôn đi. hoặc là chúng ta đánh một trận, hoặc là ngươi đem thằng nhóc kia giao cho ta!

Tiểu Kim lớn tiếng kêu lên. tựa hồ là muốn gia tăng thêm cam đảm cho bản thân.

- Lâu ngày không gặp, ngươi vẫn là một con vật ngu ngốc a! Ngươi không biết, lúc này mọi lời nói của ngươi đều vô nghĩa à! Còn đứng đó nói làm gì, đánh đi!

Tay của Lai Nhân Tra Lý thò ra sau lưng! Sau đó cầm ra một cây cự phủ làm cho trái tim mọi người băng giá!

- Hừ hừ!

Tiểu Kim hừ hai tiếng, hướng lên trời làm cái nháy mắt với con Hoàng Kim Bì Mông trên trời. cả hai cùng xông tới tấn công Thần thú.

Trong truyền thuyết, thần thú Lai Nhân Tra Lý chẳng qua là một thượng

vị thần nắm giữ hai tầng lĩnh vực mà thôi.

hỏi chín người thì cả chín đều có thể trả lời một câu như vậy.

Chỉ có Hoàng Kim Bửu Mông tiểu Kim biết, thắng nào tin vào điều này đều là thắng ngu

- Ha ha. hai vs một, hình như không có bằng ha! Trên bầu trời, một giọng cười thanh thúy như tiếng chuông bạc vang lên.

- Vong linh thân kỹ, thần hóa cốt long tấn công!

- Ngao

Một con cốt long toàn thân đen tuyền xuất thế, mắt con cốt long màu đen chột lóe lên. hung hăng xông thẳng về phía Hoàng Kim Bửu Mông trên trời.

Không kịp né tránh, lồng ngực rắn chắc của Hoàng Kim Bửu Mông bị đánh trúng một cái, rút lui vài bước, một ngụm máu màu vàng tươi từ trong miệng phun ra.

- Hiện tại, ba chọi ba. Thực công bằng.

Lai Nhân Tra Lý cười to, nhìn cô vợ yêu của mình đang đến— Vong Linh nữ thần.

À

- Được rồi. ba vs ba. Nguyệt Sư gật sật đầu. cảm sáo gọi rồng ra thôi. Một con hắc long xuất hiện.

Đứng lên trên Hắc Long- Nguyệt Sư nhìn chăm chăm vào con Hắc Tinh Tinh đôi diện.

Coi như là màn khởi động trước khi gặp lão ba đi. Nguyệt Sư cười hề hề đầy xấu xa

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 448

Tao Chơi Mày Một Nghỉ, Coi Ai Chơi Hội Đồng Ai.

Nguyệt Sư triệu hồi ra Hắc long, đứng trên lưng Hắc long nhìn chăm chăm vào con Hắc Tinh Tinh trước mắt.

- Ngao

Hắc long vừa ra trặng, một tiếng long ngân vang dội trời không, biểu thị long uy ra bốn phương xung quanh.

- Hắc long?!

Nhìn thấy con Hắc long lượn bay trên trời, Hắc Tinh Tinh lắp bắp sợ hãi

Con Hắc Tinh Tinh này vốn là một con ma thú hàng đầu trong đám siêu giai" Đại Lực Kim Cương Viên! vốn. hẳn tự nhận lấy với thực lực của mình thì bắt lấy một mình Nguyệt Sư là chuyện trong tầm tay. không thành vấn đề. Nhưng hẳn không nghĩ tới Nguyệt Sư lại là một gã long kỵ sĩ, hơn nữa cự long lại là loài tương đối nổi danh Hắc long.

Hắc long. là một con ma thú nổi bật trong đám siêu giai. Nếu gặp một con Hắc long trong thời kì thành thực thì Đại Lực Kim Cương Viên cũng chỉ có đường chạy trốn chết.

Dù sao, trong cùng cấp bậc thì loài cự long luôn có ưu thế hơn so với những loài khác. Cự long là đứa con yêu của Sáng Thế thần, lời này nói không sai một chút nào. Long tức. long uy. long chí đồng tất cả đều là thứ chỉ có bộ tộc cự long có mà thôi, mà nhưng con ma thú siêu giai khác không sao có được thiên phú cường hãn như vậy.

Nhưng mà Đại Lực Kim Cương Viên nhìn kỹ thì phát hiện con Hắc long mà Nguyệt Sư đang cưỡi cũng không phải là Hắc long trưởng thành. Phát hiện này làm cho Hắc Tinh Tinh cảm thấy yên tâm. nếu không phải Hắc Long trưởng thành thì việc bắt Nguyệt Sư cũng đơn giản đi một chút.

- Ha ha ha, chỉ bằng một con Hắc long còn chưa dứt sữa mẹ mà muốn đối kháng với ta?! Con Hắc Tinh Tinh cười gượng một tiếng, có lẽ nụ cười này tăng thêm lòng can đảm một chút.

Ngoài miệng tuy rằng khinh miệt trào phúng Nguyệt Sư, nhưng động tác của Hắc Tinh Tinh không hề chậm. Chỉ thấy hai tay hẳn chấp lại, hướng trước ngực. nhắm vào Nguyệt Sư.

- Dzô. Cự viên sóng xung kích!!

Đại Lực Kim Cương Viên hét lớn một tiếng.

Hỏa nguyên tố nhanh chóng ngưng tụ xung quanh Hắc Tinh Tinh, sau đó tập trung về phía tay của hắn.

- Bùm!

Một cột lửa đỏ rực từ tay của Hắc Tinh Tinh lao thẳng về phía Nguyệt Sư.

-Ngao! Chớ có xem thường người!

Ánh mắt Thủ hạ Nguyệt Sư. Hắc long không cam chịu lóe lên. Không ai có thể vũ nhục một con Hắc long, đây là vũ nhục cả bộ tộc cự long kiêu hùng. Lời của con Hắc Tinh Tinh thế này làm cho Hắc long cảm thấy Khó chịu!

Nhìn thấy cột lửa xông về phía mình. Hắc long không chút yếu thế, há cái mồm đỏ như máu của mình ra.

- Huỳnh!

Kỹ năng bảo mệnh của Long tộc, long tức được phun ra. nghênh đón cột lửa của Hắc Tinh Tinh.

Long viêm cùng sóng xung kích va chạm giữa trời cao, âm thanh kích thích vang lên. Những hoa lửa màu đỏ màu đen bắn ra bốn phía xung quanh!

Hai cột sáng va chạm vào nhau. tranh nhau hơn thua, không ai chịu phần kém.

- Hừm hừm. một con Hắc long chuẩn bị trưởng thành cùng khó mà xem thường.

- Chắc chắn, thật sự là có chút bản lĩnh.

Đại Lực Kim Cương Viên thấy tuyệt chiêu áp hòm của mình không ăn thua đối với long tức của Hắc long liền đổi bài.

Tấn công tầm xa không được, Đại Lực Kim Cương Viên sửa sang dùng cận chiến. Đại Lực Kim Cương Viên. lấy lực lượng mạnh mà nổi danh!

- xem quyền!

Đại Lực Kim Cương Viên gầm rú một tiếng. Thân hình hắn vừa động. Trong nháy mắt biến mất ở trong không khí.

Ngay sau đó. lúc hắn xuất hiện thì đã ở trên đầu của Nguyệt Sư.

Hai tay Hắc Tinh Tinh hợp thành quyền, từ trên cao giáng xuống đầu của Nguyệt Sư!

Nắm quyền mang theo tiếng xé gió gào thét. nhanh chóng giáng xuống.

- Hãy nhìn xem thằng nhóc. xem ông mầy đánh mầy ra bã nátccắt! & Đại Lực Kim Cương Viên lớn tiếng kêu lên, đòn khi này chỉ là đòn mồi thôi, mang tính chất thử sức. Đòn này mới chính là đòn tấn công hết sức của hắn

- Đánh ông thành bã? Nói giờn hả! Đừng coi thường thiên hạ

- Nguyệt Sư rút gào lên!

Một vòng sáng màu vàng từ trên người Nguyệt Sư ánh lên! Thời gian, giống như trong khoảnh khắc này dừng lại!

Trong tiếng gầm như tiếng sư tử, thân hình Nguyệt Sư bắt đầu trương ra. Cả cơ thể như quả bóng được bơm lên, từng thớ cơ phình to, quần áo lập tức bị phá nát, cơ thể Nguyệt Sư lớn dần!

Ba thước, năm thước, tám thước, vẫn còn cao lên! Mười thước, mười hai thước, mười lăm thước!

Đèn khi cao đến gần mười sáu thước, thân thể của Nguyệt Sư mới ngừng cao lớn thêm.

- Hà, hà!

Nguyệt Sư cao mười lăm thước thở phì phò di động trên không trung. ánh mắt Nguyệt Sư đờ rục lên, giống như một con dã thú phát cuồng!

Khí tức lực lượng Thổ hệ quay cuồng xung quanh người Nguyệt Sư.

Dưới ánh mặt trời, từng thớ cơ mạnh khỏe sáng bóng lên. một thân hình cơ bắp với tỷ lệ vàng hoàn mỹ xuất hiện!

Đây là một thân thể hoàn mỹ nhất trên thế giới! Một thân thể có tỷ lệ vàng!

Cho dù là thần thú Lai Nhân Tra Lý sau khi nhìn thấy thân thể của Nguyệt Sư đều tỏ vẻ cảm thán cùng hâm mộ!

Ồ...

Thủ hạ Hắc long rên rỉ một tiếng. Nó đã không thể thừa nhận sức nặng của Nguyệt Sư bây giờ, lập tức thoát ra, bay đến bên cạnh Nguyệt Sư, giương cánh bay lượn.

- Thái Thân Chi Khu!

- Hóa thân thành thái thân xong. Nguyệt Sư không chút do dự. đâm thẳng lên trời!

Năm đám to lớn cùng năm đám của Đại Lực Kim Cương Viên va chạm mạnh mẽ vào nha!

-Bộp!

Hai quyền đánh nhau. Khí xung kích bắn ra bốn phía xung quanh, thể hiện độ biến thái của hai người.

Vừa rồi lực lượng từ lĩnh vực của Thần thú vẫn chưa thu hồi, có thêm lực lượng thái thân của Nguyệt Sư, đã tạo nên một sức mạnh biến thái làm con người ta sợ hãi lẫn hâm mộ.

Một quyền này, Đại Lực Kim Cương Viên lại một lần nữa bị đẩy lùi ra ngoài. Cho dù hắn đã dùng toàn lực, vẫn không địch lại Nguyệt Sư cậy mạnh như lúc này!

- Tên nhóc đáng chết, ta muốn chơi mày!

Lại một lần nữa bị đẩy văng ra sau, nhất thời Đại Lực Kim Cương Viên cảm thấy mặt mình bị bôi tro trét trấu. ôn định lại thân hình, hắn chơi trò vô lại chửi bới.

- Chơi ông? Hề hề!

Giọng nói của Nguyệt Sư lại xuất hiện bên tai Đại Lực Kim Cương Viên.

- Không!

Đại Lực Kim Cương Viên cả kinh!

Thì ra Nguyệt Sư không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh người Hắc Tinh Tinh.

Chỉ thấy Nguyệt Sư co lại, chui vào trong lòng Hắc Tinh Tinh ra đòn. Một cái khuỷu tay, hung hăng. đánh vào ngực trái của con Hắc Tinh Tinh— Vị trí trái tim!

Á

Đại Lực Kim Cương Viên kêu thảm thiết liên tục. Ngực như bị người ta cầm búa đánh vào

-Oe!

Hắc Tinh Tinh oe ra một ngụm máu đen bầm.

Nhưng chuyện chưa kết thúc

- Sư tử liên kích kỹ!

Nguyệt Sư hưng phấn mà hét lớn một tiếng, đuổi theo Đại Lực Kim Cương Viên. Hai tay hợp thành nắm đấm!

Bùm... một tiếng nổ

Một cú trọng quyền như sao băng đáng thẳng vào bụng Đại Lực Kim Cương Viên

-Á-

Đại Lực Kim Cương Viên kêu thảm thiết liên tục. như đạn pháo bị bắn rớt thẳng xuống!

- Yaaa!

Nguyệt Sư trầm giọng, đồng thời thân thể hần lấy tốc độ lao xuống so với Đại Lực Kim Cương Viên còn mau hơn!

Trước khi thân thể Đại Lực Kim Cương Viên rơi xuống mặt đất. Chân của Nguyệt Sư như giao long xuất thế, như đuôi của giao long hất thẳng, làm cho Đại Lực Kim Cương Viên chuẩn bị chạm đất bị đá bay lên trên trời!

Như thế. lặp lại lặp lại vài lần. Cuối cùng Nguyệt Sư hết nghịên. Dừng thế liên kích.

Mà Đại Lực Kim Cương Viên đã bị đánh cho đến nỗi mẹ nó nhận không ra được nó bây giờ. lúc này, nằm trên đất rên rỉ. thỉnh thoảng lại kêu lên vài tiếng đau đớn trong máy bộ phim cấp ba

- Cái con Hắc Tinh Tinh này là con mà ngươi sai đi bắt Nguyệt Sư sao? Ha ha! Thần thú Lai Nhân Tra Lý nhìn con Hắc Tinh Tinh nằm trên mặt đất nửa chết nửa sống, nhất thời cười ha hả.

- Ha ha. xem ra ta thật sự xem thường thẳng nhóc ranh này.

Hoàng Kim Bửu Mông tiểu Kim thối lui từng bước. Đình chỉ chiến đấu với Thân thủ Lai Nhân Tra Lý. Sau đó, nhìn về phía Nguyệt Sư.

- Hừ hừ!

Lỗ mũi Nguyệt Sư như hai cái ống khói phun ra từng làn khói trắng. Hừ

lạnh một tiếng. Nhìn về phía Hoàng Kim Bửu Mông

Ta thừa nhận chú mày mạnh đấy nhóc à.

Hoàng Kim Bửu Mông tiểu Kim nhìn về phía Nguyệt Su nói

- Bà nó. Đến đây so hàng. thấy hàng ta to, chịu không nổi à? Nguyệt Su không lưu tình chút nào đáp lời.

- Chắc chắn. Thành nhóc có cá tính! Hoàng Kim Bửu Mông tiểu Kim nhìn Nguyệt Su, gần từng chửi ra:

- Nhưng mà, ta tuyệt đối bắt ngươi cho bằng được!

- Bây giờ còn nghĩ tới việc muốn bắt ta? Còn tư thế gì? chào hàng đi! Nguyệt Su vòng tay trước ngực, nói với Hoàng Kim Bửu Mông.

- Một con Đại Lực Kim Cương Viên bắt không được ngươi, nhưng, nếu có hơn mười con ma thú không kém gì Đại Lực Kim Cương Viên. thì thế nào nhỉ?! Hoàng Kim Bửu Mông nhếch môi. Đắc ý nở nụ cười.

Vừa nói thì có hơn năm mười con ma thú từ bốn phương tám hướng ủa đến.

- Đám ma thú này, kém cỏi nhất cũng là siêu giai a!

Hoàng Kim Bửu Mông tiểu Kim cuống cuống, hấn lại quay đầu nhìn về phía Lai Nhân Tra Lý:

- Ngươi phải đối phó như thế nào đây? Tra Lý!

- Tiểu Kim. ngươi vẫn chơi bản như trước kia nhỉ! Thần thú. Lai Nhân Tra Lý bủn xỉn nói.

- Ta thích chơi hội đồng đó. với ta thì đó cũng không phải chơi bản gì hết ráo. Tra Lý. nói thật, ta không muốn làm kẻ thù với ngươi. xem quan hệ quen biết giữa hai ta. Đem thành nhóc kia giao cho ta đi. Mục tiêu của ta chính là bức cha của thành nhóc này ra. Hoàng Kim Bửu Mông lo lắng mười phần, nói.

- Bức cha thành nhóc này ra?

Lực lượng chỉ thần Lai Nhân Tra Lý nhún vai. Tra Lý biết rõ tính tình của Cao Lô Hoa, nếu để cho lão Cao hấn biết con mình Nguyệt Su bị bọn ma thú này chơi hội đồng; chắc tất cả ma thú trên thế giới này sẽ lấy tốc độ cực nhanh được đưa lên trên bàn ăn nhà Cao Lô Hoa...

- Uy, thú Bửu Mông. Hóa ra mục đích các ngươi là bắt ta để dụ cha ta ra tay sao?

Nguyệt Su ngẩng đầu. lúc này. mái tóc bờm sư tử của cậu phiêu lãng theo gió. Nói thế nào nhỉ, hai từ tiêu sái cùng khí phách.

- Hoàn toàn chính xác. nhóc con. Mục tiêu của chúng ta chính là cha của nhà ngươi, nếu ngươi phối hợp tốt, ta có thể bảo đảm tính mệnh của ngươi, không cần lo lắng.

Hoàng Kim Bửu Mông tiểu Kim nhìn Nguyệt Su cười hà hà.

Bên người Nguyệt Su lúc này có hơn mười con ma thú siêu giai. Trong đó có hơn ba mươi con lấy tốc độ làm chủ đạo. Hấn thật sự không sợ Nguyệt

Sư chạy thoát.

- Người cho rằng. Ta sẽ phối hợp với người sao?

Lỗ mũi Nguyệt Sư phun ra hai luồng khí, cả giận nói.

- Khắc khắc, nếu người không phối hợp thì ok thôi- chờ năm mươi con ma thú này chơi hội đồng đi!

Tiêu Kim rất là đặc ý:

- Đừng hy vọng Tra Lý có thể cứu người, cho dù đánh không lại Tra Lý. ta bám lấy hắn cũng không phải là vấn đề!

- Người nhìn vậy hóa ra rất thông minh a! Lai Nhân Tra Lý cười lạnh một tiếng, nói.

- Chơi hội đồng à! ~

Nguyệt Sư than nhẹ một tiếng, nhìn xung quanh, cảm giác im ắng giống như khúc nhạc tang thương cho một vị anh hùng cô độc trước bầy thú dữ.

- Khắc khắc!

Mắt thấy biểu tình ý chí của Nguyệt Sư càng ngày càng đi xuống. Trong lòng của Hoàng Kim Bĩ Mông rất thông khoái!

Nhưng mà, đột nhiên vẻ mặt Nguyệt Sư mạnh mẽ biến đổi!

- Tao chơi mày mệt nghỉ!

Nguyệt Sư chỉ vào mặt Hoàng Kim Bĩ Mông:

- Chơi hội đồng thì hội đồng, đến đây! xem thằng nào chơi thằng nào!

Nguyệt Sư vừa nói thì ở dưới mặt đất phóng lên trăm cột sáng tím đen như hắc lôi!

- Thiếu gia, Độc Nhãn Cự Nhân A Nặc mang theo trăm anh em chiến sĩ Độc Nhãn Cự Nhân đến đây đây!

Một người tràn đầy cơ bắp- một thân hình cao lớn vĩ đại- phía trên mặt có một con mắt.

Là Độc Nhãn Cự Nhân A Nặc. chỉ huy trăm chiến sĩ Độc Nhãn Cự Nhân đứng bao vây xung quanh đám người Hoàng Kim Bĩ Mông

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 449

Chơi Hội Đồng, Liêu Âm Thối.

(Liêu âm thối: Một phép động thủ của phái Vy Đà trong Hình Ý Quyền, đòn này hình như đá vào chỗ ấy...)

Một trăm Hắc ám Độc Nhân Cự Nhân cùng ra tuyệt chiêu của mình" Hắc ám xạ tuyến.

Cả trăm cái Hắc ám xạ tuyến như trăm tia laze bắn lên trên trời cao, không cần ngắm chuẩn. chỉ cần mật độ dày đặc đủ chết người rồi.

Chỉ một đòn tấn công tùy ý, có tám đến chín con ma thú bị dính đòn. cả người cũng rơi xuống mặt đất.

Từ độ cao đó mà rơi xuống, không nói cũng biết đời anh khó qua khỏi!

Thủ lĩnh nhóm ma quỷ đầy cơ bắp này— A Nặc mang theo hơn trăm Độc Nhân Cự Nhân đứng lúc đuổi tới, một trăm con mắt bắn chiếu lên năm mươi con ma thú siêu giai trên trời.

Cả đám Độc Nhân Cự Nhân này ngược mắt lên nhìn những con ma thú. giống như nhưng con hùng ưng ngạo nghễ trên trời cao nhìn xuống những con thỏ nhỏ bé trốn trong bụi cỏ.

Ờ? Hình như có chút sai nhầm. vì lúc này. đang bay trên trời là những con ma thú siêu giai chứ không phải những chiến sĩ Độc Nhân Cự Nhân.

Mà có lẽ câu nói này nên nói ngược ngược đời tý. đó là đám Độc Nhân Cự Nhân ngồi xôm dưới mặt đất trong những bụi cỏ, như nhưng con hùng ưng ngược nhìn lên nhưng con thỏ đang bay lượn trên không trung?

Thôi. nói như thế nào thì kệ mẹ nó đi.

Dù sao, trong ánh mắt của đám Độc Nhân Cự Nhân này nhìn những con ma thú siêu giai không có chút cảm tình nào. không có một ý đồ tốt đẹp

Ánh mắt của nhưng cự nhân làm cho đám ma thú bay trên trời sợ run bắn cả lên.

Nguyệt Sư thoải mái phúi phúi bụi bặm trên người, sau đó dùng tay che thằng nhỏ của mình. Đây là hậu quả của biến thân, trên người không còn một mảnh vải nào.

Sau khi che thằng nhỏ. Nguyệt Sư dùng đôi mắt ác ý nhìn đám ma thú cười hề hề.

- Nói đi chứ. các người không phải muốn chơi hội đồng với ông sao? Giờ ngon thì đi đi! lúc này. tình thế đã đảo ngược, đám ma thú lo lắng vạn phần khi nghe Nguyệt Sur nói thế.

- Thằng nhóc chớ có kiêu ngạo, đừng tưởng mấy thằng Độc Giác Phi hổ ra sức cổ vũ đồng bọn, thân là Nhân đó có thể cứu người! Trước khi mấy thằng đó bay lên đây, chúng ta đã sớm bắt được người rồi. Các huynh đệ, cùng xông lên với ông mày nào. Bắt thằng nhỏ đó trước khi đám Độc Giác Phi hổ kia lên đây nào!

Một đồng chí có vẻ là Độc giác phi hổ ra sức cổ vũ đồng bọn, thân là chúa tể rừng rậm. đồng chí này toát ra khí thế uy nghiêm, dùng lời lẽ của mình tiếp tinh thần cho các anh em.

Nhưng rất nhanh! Ngay sau đó. hộc mắt Độc giác phi hổ đã ươn ướt!

-Ngao ô...

Đường đường là vua của rừng rậm, Độc giác phi hổ, lại kêu lên như một con chó sói.

Nó kêu như vậy. bởi vì lúc này, người của nó bị một cái chân lông lá khóa lại. Mà chủ nhân của cái chân đầy lông lá này không ai khác chính là gã cơ bắp A Nặc!

Chỉ thấy A Nặc bay lên sau Độc giác phi hổ. Nâng chân lên không chút khách khí ra một đòn liêu âm thôi! , A Nặc đá ra một cước, người bình thường chịu sao nổi?

Mà không hề dừng lại, A Nặc còn bồi tăng thêm mấy cước xuống người Độc giác phi hổ.

-Ngao ô...

Ánh mắt Độc giác phi hổ trợn ngược lên, lông toàn thân nó trong nháy mắt dựng thẳng tắp!

-Cút đi!

A Nặc cười khà khà. giờ chân đá đít con phi hổ này.

-Ngao ồ——

Độc giác phi hổ lại kêu thảm thiết một tiếng, thật vất vả ngừng thân hình mình lại. Sau đó. chân trước của nó nhanh chóng thò ra sau. sờ sờ giữa háng tìm kiếm xem.

Sau đó đưa lên trước mắt mình nhìn.

Chỉ thấy móng vuốt mình có chút màu đỏ đỏ

Độc giác phi hổ cảm thấy bầu trời như tối đen lại. người cứng đờ. rớt xuống mặt đất.

Chỉ trong chớp mắt. tầm mười con ma thú vây công Nguyệt Sur đã rớt xuống đất. trong đó có cả một con cầm đầu.

-Hừ!

xử lý lão hổ xong. lộ mũi A Nặc thở phì ra như cái tàu hơi nước!

Mấy con ma thú này được nuông chiều từ nhỏ đến lớn. Kinh nghiệm chiến đấu thật quá tệ mà. đúng là gà mờ!

Làm sao có thể đấu lại được đám Độc Nhân Cự Nhân ở trên mặt trăng tím đánh nhau sống chết cả ngày cơ chứ!

Con mắt duy nhất của A Nặc quét ngang dọc chiến trường.

Hề con ma thú nào bị ánh mắt đó quét qua đều nuốt ngum nước bọt cúi đầu xuống. xem ra chúng đều sợ mình trở thành một Độc giác phi hồ thứ hai.

Mà ở một bên, khi nãy còn đắc ý không thôi. Hoàng Kim Bĩ Mông tiểu Kim đã ngăn người ra.

- Đáng Chết! Để quốc Bĩ Mông các người sao lại mọc ra nhiều Độc Nhân Cự Nhân như thế chứ!

Hoàng Kim Bĩ Mông tiểu Kim căm tức nhìn Lai Nhân Tra Lý trước mặt.

- Thật có lỗi. thật đáng tiếc nói cho người, kỳ thật đám Độc Nhân Cự Nhân này cũng không phải là của ta.

Lai Nhân Tra Lý cười hề hề nói:

- Cái đám Độc Nhân Cự Nhân này chính là một tiểu đội Thuộc hạ cự nhân của cha đứa nhỏ kia đó.

- Chết tiệt! Tin tức quan trọng như vậy sao Thanh Bái không tra ra chứ.

Hoàng Kim Bĩ Mông tiểu Kim thầm nguyên rửa mười tám đời tô tông của cái gã quân sư Thanh Bái kia.

Kỳ thật. Hoàng Kim Bĩ Mông tiểu Kim cũng trách nhảm cho quân sư Thanh Bái rồi. Nên nhớ, Thanh Bái là dùng thời gian bốn ngày để điều tra tin tức của Cao Lôi Hoa.

Trong bốn ngày ngắn ngủi đó chỉ có thể điều tra được tin tức của Cao Lôi Hoa ở các nơi như rừng rậm Tinh Linh, Vong Linh cốc.

Mà vừa thu được tình báo thì trong ngày thử năm hắc đã phải xuất hiện ở tổng bộ Âm Dạ đảo rồi.

Nói tóm lại. thời gian để hắc tìm hiểu ở các nơi này là quá ít.

Cho nên hắc chỉ có thể tìm hiểu sơ sơ về một số người liên quan đến Cao Lôi Hoa mà thôi.

Do đó. thử hỏi xem. làm sao hắc có thể biết được tin tức của Cao Lôi Hoa lúc ở trên mặt trăng tím. làm sao biết được đội quân Độc Nhân Cự Nhân là của Cao Lôi Hoa chứ?!

-Người thua.

Lai Nhân Tra Lý nắm chặt cự phủ trên tay. cười hà hà nói. dùng ánh mắt không chút tốt lành gì nhìn tiểu Kim.

- Gừ Gừ... Các huynh đệ. đem mấy thẳng oắt con ma thú này làm thịt nhắm rượu nào A Nặc rống lên như sấm vang bên tai!

Một trăm Độc Nhân Cự Nhân như trăm con sói đói khát phóng vút lên trời cao.

Ánh mắt từng gã Độc Nhân Cự Nhân đều lộ ra vẻ khát máu.

Sống gần nửa đời người trên mặt trăng tím. cuộc sống chiến đấu đã ăn sâu

vào máu thịt của họ. họ đều khao khát được chiến đấu.

Cả đám Độc Nhãn Cự Nhân này, hoặc là hai đập một. hoặc là ba đập một. tóm lại, mỗi người đều cố tìm cho mình một mục tiêu thích hợp nhằm giải tỏa.

-

Kỳ thật- dẫu sao đám ma thú này cũng là siêu giai ma thú, dù không có kinh nghiệm chiến đấu. như được cái da thịt vẫn chắc khỏe như cái tên siêu 'dai' của chúng.

Thậm chí một người dân bình thường cả đời cũng không được nhìn thấy một con siêu giai ma thú.

Nhưng mà lúc này. mỗi con siêu 'dai' ma thú không phải đối đầu một chọi một, mà mỗi con đều phải chọi ít nhất là hai đến ba gã Độc Nhãn Cự Nhân.

Hai tay khó đấu nổi bốn tay. hổ ngoan khó đấu nổi bảy sói.

Từng tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt trên bầu trời...

Đám ma thú siêu 'dai' này bị đám Độc Nhãn Cự Nhân xài chiến thuật biến người hội đồng.

- Chú A Nặc này, đột nhiên ta nghĩ tới một cái ý kiến rất hay. Các người cùng không cần đuổi tận giết tuyệt như vậy đâu.

Nguyệt Sư vuốt cằm râu của mình nói với Độc Nhãn Cự Nhân A Nặc!

- Thiêu gia, cậu có chủ ý gì à? A Nặc quay đầu, hiền lành nhìn Nguyệt Sư.

Nhất thời. trong mắt đám siêu 'dai' đều hiện lên vẻ vui mừng nhìn về phía Nguyệt Sư. Chúng cố chịu đòn đau của các Độc Nhãn Cự Nhân vẫn ngược đầu lên nghe Nguyệt Sư nói gì

Nhưng lời kể của Nguyệt Sư làm cho đám siêu 'dai' này từ trên thiên đường rớt xuống địa ngục.

- Mấy vị thánh kỵ sĩ của đế quốc Bỉ Mông chúng ta đều lớn tuổi. già cả cả rồi. Mà căn cứ theo nguyên tắc kính lão yêu trẻ thì chúng ta cũng nên cấp cho mấy cụ mỗi người một con tọa kỵ đi!

Nguyệt Sư nhẹ giọng nói:

- Nếu có thể thì chú A Nặc có thể lưu lại tầm hai mươi con ma thú cho ta, đương nhiên, có thể lưu lại toàn bộ thì càng tốt.

- Không, chúng ta thề chết chứ không theo!

Nhất thời tất cả đám ma thú cùng hét lên một câu. bọn họ là siêu giai ma thú. phải có tôn nghiêm!

- Mẹ nó, không phục à? Các huynh đệ. đứa nào không phục, chém! A Nặc phát tay, quát:

- Chúng ta chỉ cần cỡ hai mươi con ma thú là đủ rồi!

-Búp! Bốp! Bình...

Mưa đòn rơi xuống đám siêu 'dai'!

Mỗi đòn đánh xuống là một cơn mưa máu xuất hiện!!

- A...
- Á tha ta đi...
- Không... đừng đánh nữa...
- Ác... á...

Nắm đấm của mấy tay một mắt này chuyên nhằm vào mấy cion giả xiu, hay may61 con cứng đầu cứng cổ, dân cho một trận

Đủ loại tiếng kêu thét làm cho đám Độc Nhãn Cự Nhân thấy sướng rơn.

- Chết tiệt người nhớ lấy ta! Ta sẽ trở lại!
- Sau đó nhanh chóng mở một quyền trục ra.

Mắt thấy người của mình bị làm nhục. Hoàng Kim Bĩ Mông tiểu Kim tung chưởng bức lui Tra Lý ra!

Không chút do dự, thân hình to lớn của tiểu Kim lập tức chui vào không gian ma pháp mà quyền trục mở ra. rất nhanh biến mất trước mặt Lai Nhân Tra Lý.

- Kim lão đại. chờ... chờ ta với!

Một con Hoàng Kim Bĩ Mông khác thấy Kim lão đại chơi bài chuồn liền nhanh chóng kêu lên.

Sau đó liều mạng ăn một đòn cốt mâu của Vong Linh nữ thần. chui vào trong không gian ma pháp.

-Hừ!

Lỗ mũi Lai Nhân Tra Lý giống như chói tào hơi nước thổi phì ra!

Chỉ thấy Thần thú giơ chiến phủ lên, nhân phủ hợp nhất!

- Lực lượng thần kỹ" phá không nhất trăm! Thần thủ nhân phủ hợp nhất. hóa thành một đạo ánh sáng

Cự phù lập tức chém lên trên cửa không gian truyền tống!

- Bùm--

Dựa vào sức mạnh. Thần thủ chém nát cạnh cửa không gian này!

Đáng thương cho con Hoàng Kim Bĩ Mông vừa mới chui vào cửa không gian. đã bị bắn ra.

- ồ chỉ một em bị trúng à? Lai Nhân Tra Lý có chút tiếc nuối nhìn Hoàng Kim Bĩ Mông, trong giọng nói, có chút mất mát

Mà hoàng kim bĩ mông này hoàn toàn mất đi uy phong lúc mới đến đây

-Nhóc.

Lai Nhân Tra Lý cười hề hề... nói

- Nhớ rõ ngay từ đầu ta đã nói thế nào với nhóc không? Ta đã nói, Hoàng Kim Bĩ Mông không được bước chân lên lãnh địa của ta dễ dàng. Còn nhớ rõ không?

- Bây giờ, ta sẽ cho nhóc thấy, vì sao mà Hoàng Kim Bĩ Mông không dám bước chân lên lãnh địa của ta!

Lai Nhân Tra Lý cười hà hà nói...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 450

Nếu Là Em Gái, Gả Cho Con Nha

Vị Thần Rèn Heist dưới sự trợ giúp của Hỏa Thần Ca Đức, chuẩn bị tốt việc khai lò rèn trang thiết bị. Từ nay về sau, nhưng thủ hạ Huyết kỵ sĩ của Cao Lôì Hoa sẽ không cần lo lắng về vấn đề trang thiết bị nữa.

Hơn nữa, nhóm Huyết kỵ sĩ mà Ca Đức mang đến đầu tiên cũng đã bắt đầu thỉnh giáo tám vị đại hán 'cấm vực'.

- Đúng rồi, mẹ các con đâu? Sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, Cao Lôì Hoa nhìn quanh không thấy Tĩnh Tâm liền hỏi mấy đứa nhỏ.

- Mẹ mang cái chị mà ba đưa về đi đến chỗ chữa bệnh rồi. mới đi thôi à! Cô con gái lớn Nguyệt Nhị kiếm đại một chỗ ngồi xuống, hai tay chống mặt nhìn Cao Lôì Hoa cười cười.

- Hà? Tĩnh Tâm tự mình đưa cô nàng đó đi chữa bệnh à? Lão Cao gãi đầu. nói:

- Mấy chuyện này cứ để cho mấy người cá lo liệu chứ.

- Hi hi.

Nguyệt Nhị lắc lắc đầu. ý bảo mình cũng không biết.

- Lòng dạ đàn bà, thật đúng là khó hiểu mà. Lão Cao gãi đầu. sau đó hắt ôm quả trứng vào lòng. về chỗ ấp trứng.

Bên kia. Tĩnh Tâm mang cô nàng xinh đẹp mà Cao Lôì Hoa đưa về vào trong phòng khám bệnh của biển San Hồ.

Dặn dò thầy thuốc chăm sóc bệnh nhân cẩn thận. Tĩnh Tâm bắt đầu đi về chỗ Cao Lôì Hoa ấp trứng.

Mà nói ra cũng kỳ, nhìn thấy vết thương trên đầu của cô nàng đó được thầy thuốc chữa trị lại cẩn thận. Tĩnh Tâm lại có cảm giác vui vui trong lòng.

Tuy cô nàng xinh đẹp này nhìn rất đáng thương; nhưng nhìn thấy cô nàng chỉ được Cao Lôì Hoa làm một phép trị liệu sơ sài thì trong lòng Tĩnh Tâm cảm thấy rất ngọt ngào.

Đây có lẽ là cảm giác chỉ muốn người mình yêu chăm sóc một mình mình mà thôi!

Thử nói xem, có một cô gái nào lại muốn nhìn người yêu mình quan tâm chăm sóc một cô gái xinh đẹp khác không? Đã là người yêu, ai mà không

muốn người ấy chỉ chăm sóc cho một mình mình cơ chứ!

Cho nên, nhìn thấy Cao Lôì Hoa không chút nào quan tâm đến cô gái xinh đẹp không thua gì mình. Tĩnh Tâm mới có chút vui vẻ.

Trong hành cung, một lần nữa Cao Lôì Hoa lại chỗ ấp trứng của mình, ôm chặt quả trứng vào lòng.

Mà vây xung quanh Cao Lôì Hoa. bé Kim Toa Nhi- Mộng Ti, cùng với Rudolph cực kỳ tò mò nhìn Cao Lôì Hoa.

Chỉ có cô con gái lớn Nguyệt Nhì ngoan ngoãn ngồi đối diện Cao Lôì Hoa, hai cái tai cựa nhích nhích lên.

So sánh với hồi mới gặp thì Nguyệt Nhì bây giờ đã bức đi tính ngang bướng, có vẻ trầm lặng, ôn nhu hơn nhiều.

- Ôi ôi ôi, Rudolph. cái thằng nhóc này. Đừng có can loạn a!

Cao Lôì Hoa đang muốn nói với Nguyệt Nhì thì đột nhiên có phát hiện kinh người, bé Rudolph không biết từ khi nào thì chui vào lòng mình. hơn nữa còn lộ ra hai cái răng sữa, mà lúc này. cái miệng chỉ có hai cái răng sữa này đang nhăm vào quả trứng trong lòng Cao Lôì Hoa cắn một miếng thật mạnh.

-Cộp!

Cao Lôì Hoa gở một cái thật mạnh lên trán bé.

Bé Rudolph ăn đau. lập tức dùng ánh mắt trong veo nhìn Cao Lôì Hoa, nhưng như thế nào cũng không chịu nhả ra.

- Hì hì, hì hì! Ba ba. Ba xem. bé Rudolph dường như rất thích quả trứng trong lòng ba đó. Nguyệt Nhì chống mặt, cười hì hì nói:

- Ba ba, ba thử nói xem. có khi nào quả trứng nở ra sẽ là một bé gái không. Nên không sao bé Rudolph lại kích động như vậy.

- ừ? Có đạo lý.

Lão Cao sờ sờ cái cằm bóng loáng không cọng râu của mình. nhìn bé Rudolph cắn quả trứng mà suy nghĩ. Lão Cao cũng có một loại cảm giác như vậy. Mọi người đều nói sắc lang đều có một loại năng lực phán đoán trời sinh. những gã sắc lang này đều có khả năng phán đoán chính xác về giới tính lẫn cấp độ hot girl!

- Nếu không- như vậy đi.

Lão Cao chọc chọc, bêu hai cái má mập mập tròn tròn của bé Rudolph. Nhắm đem cái khuôn mặt bụ bẫm này ra khỏi quả trứng:

- Như vậy đi. bé Rudolph.

- A?

Bé Rudolph ngược đôi mắt trong veo như nước hồ thu nhìn Cao Lôì Hoa, nhưng sống chết vẫn không rời quả trứng; quyết gậm.

- Nếu sau này, quả trứng này nở ra là một cô em gái. ba sẽ gả nó cho con, tể nào?! Lão Cao hay nói giỡn nói.

• A? gả?

Lập tức bé Rudolph há cái miệng của mình khới quả trứng; dùng sức gật đầu!

- Ha ha ha ha! Ha ha ha ha! Lão Cao ôm bụng cười ha hà.

- Lôi. có chuyện gì làm anh cười vui thế?

Thân hình xinh đẹp mềm mại của Tĩnh Tâm đi vào, ở ngoài, nàng đã nghe được giọng cười nghiêng ngả của Cao Lôi Hoa

- Ha ha, Tĩnh Tâm. em về rồi à. Khi này em không thấy đâu. Bé Rudolph vừa rồi... Cao Lôi Hoa không tay đang bêu má bé Rudolph ra nói:

- Vừa rồi. Thằng nhóc này nó một mực cắn quả trứng bửu bối của chúng ta không chịu nhả ra. Anh liền nói, nếu quả trứng này nở ra một em gái. ha ha, biết. biết bé Rudolph nói gì không? Ha ha.

- Nói gì?

Con mắt xanh lam xinh đẹp của Tĩnh Tâm dịu dàng nhìn bé Rudolph. sau đó có chút đau lòng khi thấy má bé bị bêu cho đỏ hồng, quay đầu nhìn Cao Lôi Hoa có vẻ trách cứ, dạo này thực lực Cao Lôi Hoa có chút gia tăng quá nhanh- nên không chế lực không được tốt!

- Thằng nhóc này thế mà lại liều mạng gật đầu nữa chứ, ha ha. Cao Lôi Hoa cười nói.

- Nói vậy có nghĩa là cu cậu đồng ý? Tĩnh Tâm cười nói.

- Vậy Lôi. ý của anh thế nào?

Thấy Cao Lôi Hoa bề ngoài có vẻ đồng ý, xong Tĩnh Tâm vẫn muốn hỏi xem trong lòng lão Cao thế nào.

-Ồ?

Lão Cao ơ lên.

- Em hỏi. nếu mà là con gái thật. vậy có gả cho Rudolph không?

Tĩnh Tâm giả hoạt cười nói.

Lão Cao nhìn thẳng vào mắt Tĩnh Tâm. sau đó cúi đầu nhìn bé Rudolph.

Trong đôi mắt màu đen của bé Rudolph tràn đầy sự hồn nhiên chân thành.

-Tốt thôi!

Cao Lôi Hoa vui vẻ cười nói, tự nhiên ôm lấy bé Rudolph. thơm vào má bé một cái:

- Nhưng mà bé Rudolph nè, ba là ba dạy con gái có chút không giống thiên hạ à nha. Nếu em sinh ra là bé gái thì bé Rudolph cũng phải cố gắng à nha! Nếu không tương Lai em gái yêu anh khác thì cũng đừng có trách ba đó. Cao Lôi Hoa cười nói.

- Hè hè! Không sợ!

Đột nhiên bé Rudolph cười quái dị. sau đó cu cậu nói ra một câu mà nửa đời sau khôm thể quên, cố gắng nói:

- Hi hi, lớn, lớn lên, mà không được. con, gạo, gạo nấu. nấu thành cơm!

...

Lão Cao phun ra một ngụm máu bầm. ngã xuống đất không dậy nổi.

Mà ở một bẽb rớt cuộc không nhin cười nổi- Tĩnh Tâm với Nguyệt Nhị ôm bụng cười

- Khôn, lời này là ai dạy cho trẻ con thế.

Lão Cao lau vết máu trên khóe miệng mình oán giận nói. Con của mình thuần khiết, ngoan hiền là thế, mẹ nó, thằng nào dạy hư nó thế!

Bé Rudolph thuần khiết nhìn lão Cao. không nói được một lời.

- À, ba ba, về chuyện này, con biết. Nguyệt Nhị nhắc tay. lên tiếng.

- Là ai. nói cho ba biết! Mia, xem ta có đi luộc hần không! Cao Lôi Hoa oán hận nói!

- À, cái người mà dạy cho bé là người mà cả ngày đều gọi bé là anh. cái chú Batman Lucifer đó.

Nguyệt Nhị che miệng cười nói:

- lúc mà chú Lucifer chăm sóc cho bé, đã dạy cho bé một số chuyện mạc danh kỳ diệu gì đó. Dường như có nói cái gì mà gạo nấu thành cơm, còn nói mấy cái gì gì mà thế ông lão đẩy xe. thế cười ngửa gì gì đó. nói chung là nhiều chuyện lạ lắm.

- Cái gì? Còn thế ông lão đẩy xe!! Rồi cười ngửa.

Nhất thời lão Cao có một loại cảm giác bàng hoàng choáng váng. chính mình không biết từ lúc nào mắt bị mù. đi ra ngoài lại giao con cho cái thằng dâm dê vô độ Lucifer kia chăm sóc nữa chứ!

- Lucifer, cái thằng, thằng này! Đừng để cho ông mày nhìn thấy! Nếu không, ông nhất định là xử ngươi như một gã đồ tể chăm heo. Lão Cao lớn tiếng chửi.

(Chú thích: Đồ tể chăm heo là lấy máu, lột da. phanh thân. rút xương, rút gân)

Từ xa xa, một gã người dơi đang bay đến chỗ Cao Lôi Hoa đột nhiên bị hắc xì không biết lý do.

Vị đại hiệp Batman này nhu nhu mũi nói:

- Kỳ quái. là em xinh tươi nào nhớ đến mình thế không biết. Mia, ông đây thật đào hoa

- Ba, còn có.

Bé Rudolph ngẩng đầu, dùng ánh mắt thuần khiết nhìn về phía Cao Lôi Hoa nói:

- Còn có. còn có, Lolita, sáu tám luôn đó!

-Râm!

Một lần nữa. lão Cao đột quy.

Hàng ngàn hàng vạn người muốn Cao Lôi Hoa ngã xuống, hàng trăm vị thần muốn đánh bại Cao Lôi Hoa đều không được.

Nhưng chỉ hai câu nói của con. lão Cao đã bị đánh bại.

- Bé Rudolph.

Lão Cao nghiêm túc nâng đầu Rudolph lên. nói:

- Ba nói cho con biết. nhất định phải đem mấy thứ mà cái chú hèn hạ đó dạy cho con xóa khỏi đầu đi nghe chưa.

-Ơ?

Bé Rudolph nghi hoặc nhìn lão Cao.

- Nếu không hả, sau này ba sẽ không gả em gái cho con đâu. Lão Cao cười đầy tà dị.

- Hả.

Bé Rudolph không hiểu, lắc lắc cái đầu.

- Ngoan.

Cao Lô Hoa thà bé Rudolph xuống dưới.

Sau đó, lão Cao lại muôn vươn tay tiếp tục công việc ấp trứng

Nhưng; đột nhiên, lão Cao lại phát hiện ra bé Kim Toa Nhi- Mộng Ti đều đang ra sức cắn quả trứng.

Mấy đứa con muốn làm gì hả? Khóe miện lão Cao run rẩy

- Ba mẹ.

Bé Kim Toa Nhi mồm miện gậm trứng nói không rõ:

- Ba mẹ, bọn con cũng muốn được gả em gái.

-

.....

.....

- Ha ha. ha ha. ha ha ha..... Lần này có nhin cũng không nhin nổi, Nguyệt Nhị với Tĩnh Tâm lẫn ra mà cười, không cần đến hình tượng của mình.

lúc này, Tĩnh Tâm chợt nhớ đến lúc mà Cao Lô Hoa mới gặp bọn nhỏ. Hồi đó cũng vậy. Cao Lô Hoa với mấy đứa làm mấy chuyện cười sái hằm ra mắt.

Tĩnh Tâm cười tùm tim nhìn Cao Lô Hoa...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 451

Toát Mồ Hôi Lạnh.

Vừa ôm quả trứng. Cao Lôì Hoa vừa suy nghĩ về bản thân. vốn cứ tưởng rằng bản thân sẽ lấy một cô vợ, sinh một đứa con, sau đó sống bình thản đến cuối đời mình, ai dè lại lưu lạc vào thế giới xa lạ này...

- Ba ba. ba nghĩ gì thế? Nguyệt Nhị cười hỏi.

- Ha ha. không có gì.

Cao Lôì Hoa lắc đầu. sau đó nói với Nguyệt Nhị:

- Hay quá. giờ cũng rảnh rồi. để ta dạy cho các con một chút gì đó đi. Đã sớm nhận lời rồi, mà không có thời gian chỉ dạy. Ha ha.

- Dạy cho bọn con một chút gì... là kỹ năng độc môn của ba phải không? Lỗ tai Nguyệt Nhị lập tức dựng đứng lên. nhìn Cao Lôì Hoa đầy háo hức.

- Kỹ năng độc môn? ừ, cũng có thể nói như vậy, là một thứ không thuộc về thế giới này!

Lão Cao nói:

- Nghe cho rõ nhé.

- Thứ mà ta muốn dạy, là một thứ hoàn toàn mới mẻ. Cao Lôì Hoa nói ra sự thật.

- Hoàn toàn mới mẻ? Nghe thấy Cao Lôì muốn dạy mấy đứa nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống cố lắng tai nghe giảng.

- Đúng vậy. cùng với những thứ bình thường như là ma pháp, đấu khí gì đó của các con hoàn toàn khác hẳn.

Cao Lôì Hoa nói:

- Cái này ấy, nếu mà muốn dạy thì trước hết phải có một cuộn hay hình vẽ gì đó vẽ kinh mạch trên cơ thể, huyết đạo. vân vân, nhưng giờ không có nên thôi, ta minh họa vậy...

- Bà xã. bà xã đến đây đi.

Cao Lôì Hoa một tay ôm trứng; một tay vẫy vẫy Tĩnh Tâm.

- Vâng.

Tĩnh Tâm đứng dậy, đi tới bên người Cao Lôì Hoa, ngồi xuống

- Bà xsc, trước hết bà xã nhắm mắt lại đi. Một lát nữa, anh sẽ đưa thần lực vào bên trong cơ thể của em. rồi vận hành một vọng trong đó. Nhớ rõ. cần

phải nhớ kỹ đường đi của thần lực trong cơ thể đó.

Cao Lô Hoa nói với Tĩnh Tâm.

Tĩnh Tâm gật gật đầu, ý bảo không có vấn đề.

- Thà lỏng thân thể, cứ để mọi chuyện cho anh.

Cao Lô Hoa vươn ngón tay phải để lên người Tĩnh Tâm.

Một tia thần lực thông qua ngón tay Cao Lô Hoa. Tiến vào trong cơ thể của Tĩnh Tâm.

Lấy thần cách làm điểm xuất phát (Chỗ đan điền), thần lực của Cao Lô Hoa chậm rãi di chuyển một vòng bên trong cơ thể của Tĩnh Tâm.

Một vòng xong, thần lực lại trở về thần cách nơi đan điền. Trong lúc vận hành thần lực. Vì tiện cho việc ghi nhớ, cứ mỗi lần đi qua một đại huyết của Tĩnh Tâm, Cao Lô Hoa liền lưu lại một chút thần lực ở chỗ đó, nhằm định vị vị trí huyết đạo cho Tĩnh Tâm.

-Hà!

Một chu thiên xong, Cao Lô Hoa thở một hơi dài. Loại vận hành tinh xảo này hao tổn tinh lực ghê sợ.

Mà Tĩnh Tâm ngồi trước Cao Lô Hoa sớm đã ướt sũng vì mồ hôi. Một cổ hương thơm nhàn nhạt của phụ nữ chui vào mũi Cao Lô Hoa. làm cho lão Cao có xu hướng 'nhất trụ kinh thiên.

- Cảm giác thế nào?

Cao Lô Hoa nhẹ giọng hỏi.

Tĩnh Tâm quay đầu, cười đầy mỉa mai với lão Cao

- Cực sướng, Lô à!

- Nếu có thể. thật muốn làm thêm lần nữa. Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói vào tai Cao Lô Hoa.

-ực!

Lão Cao cố nén, nuốt nước bọt. đáng chết. bà xã thật là hấp dẫn mà, mới sinh con mà còn dụ người như thế.

- Ừ. Bà xã nè, nhớ kỹ hết chưa? Cao Lô Hoa không quá yên tâm. hỏi lại.

- ừ. do anh lưu lại ký hiệu, trong thời gian ngắn sẽ không quên đâu. Tĩnh Tâm cười trả lời.

- Vậy là tốt rồi. Tĩnh Tâm, trước hết em ngồi yên vận hành thần lực đi theo lộ tuyến đó vài lần để nhớ kỹ hơn đi. Cao Lô Hoa nói.

Tĩnh Tâm gật đầu. Đứng dậy. ngồi một bên cạnh Cao Lô Hoa, theo lời hướng dẫn của Cao Lô Hoa, nhắm mắt lại vận hành thần lực theo lộ tuyến kinh mạch.

- Tiếp theo nào, ai tới?

Cao Lô Hoa lau mồ hôi, nói.

- Con, con!

Nguyệt Nhị giơ tay. nhanh chóng chạy tới chỗ Cao Lô Hoa.

Sau đó đắc ý ngồi xuống trước mặt Cao Lô Hoa. ở một bên, Bảo Bảo.

Kim Toa Nhi. Ánh mắt đầy ai oán nhìn Nguyệt Nhi. Ai biểu người ta là chị cả chứ, làm em mà, đành phải chấp nhận thương đau thôi

Huyền Hồ hơi hé mắt ra. Đồng thời, cảm giác dễ chịu thư sướng từ trên đầu truyền xuống.

Là ma pháp trị liệu thủy hệ.

Ma pháp thủy hệ lấy việc điều trị mà nổi danh- cùng với ma pháp quang hệ đều có tiếng trong việc chữa trị vết thương.

Ma pháp quang hệ thì lây tốc độ và hiệu suất trị liệu làm chính. Còn ma pháp thủy hệ, tuy tốc độ chữa trị kém hơn. nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ dễ chịu. mát mẻ, ôn nhu.

Đây là điểm mà ma pháp quang hệ còn kém so với thủy hệ. lúc này. ở trước đầu Huyền Hồ, ba ma pháp sư ngư nhân tộc đang cố gắng điều trị cho

Mới đầu, Cao Lôì Hoa chỉ tiện tay ném một cái ma pháp trị liệu cho Huyền Hồ, cái ma pháp đó chỉ có hiệu quả cầm máu, khép vết thương mà thôi.

Mà lúc này, dưới sự điều trị của ba y bác sĩ ngư nhân tộc. miệng vết thương đang nhanh chóng khép lại. Mà miệng vết thương khép lại, đồng nghĩa với việc trí nhớ của Huyền Hồ cũng dần dần khôi phục.

lúc đầu bị mất trí nhớ tạm thời là do Huyền Hồ bị vật nặng đánh vào đầu. Não tự bảo vệ nên lâm vào trạng thái mất trí nhớ tạm thời.

Mà lúc này. khi được chữa thì não cũng dần dần giảm ức chế. Huyền Hồ dần lấy được trí nhớ.

- Nơi này. là đâu?

Vừa tỉnh lại. Huyền Hồ cảm thấy rất khát nước. khó khăn nói ra một câu.

- Cô gái, cô tỉnh rồi. Vị mục sư ngư nhân tộc đang điều trị mỉm cười nói.

Rửa sạch vết máu trên đầu của Huyền Hồ xong. ba mục sư mới nhìn thấy được vẻ đẹp tuyệt sắc của Huyền Hồ.

Cho dù cùng là phụ nữ, nhưng cả ba cũng không khỏi bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp quyến rũ của Huyền Hồ.

- Nơi này, là đâu vậy?

Huyền Hồ liếm khô môi khô ráo của mình. nói.

- Nơi này, là hành cung của ngư nhân tộc trong biển San Hô. Mục sư ngư nhân cười nói.

- Hành cung ngư nhân. Huyền Hồ tự lẩm nhẩm lại.

Nhưng ngay sau đó. đột nhiên Huyền Hồ nghĩ tới một việc!

- Cái gì?! Biển San Hô. hành cung ngư nhân!!

Vì sao ta lại ở trong này? Ánh mắt Huyền Hồ mở to. Mồ hôi lạnh. Huyền Hồ toát mồ hôi lạnh không ngừng!

Huyền Hồ ngồi bật dậy khỏi giường, biển San Hô, hành cung ngư nhân, nơi này không phải là chỗ của gã đàn ông như ác ma Cao Lôì Hoa ấp trứng

sao!

- Cô gái, cô bị sao vậy?

Mục sư ngư nhân kỳ quái nhìn Huyền Hồ, nhìn thấy mặt Huyền Hồ toát mồ hôi không ngừng: sợ Huyền Hồ bị đau liền nhanh chóng nắm chặt tay Huyền Hồ. làm một ma pháp trị liệu thủy hệ truyền qua.

Bình Tĩnh, bình Tĩnh! Tĩnh táo lại. Huyền Hồ cố gắng thở đều, cố gắng bình ổn lại tâm trạng.

Bình Tĩnh, bình Tĩnh. Đối phương không có giết mình, như vậy chúng tôi minh cảm ơn vẫn còn đường sống.

- xin hỏi, là ai mang ta tới đây vậy? Huyền Hồ nuốt nước bọt. cần thận hỏi.

- À, là phò mã của chúng ta, ngài Cao Lôì Hoa mang cô đến biển San Hô. sau đó tự tay Công chúa Tĩnh Tâm mang cô đến chỗ chúng tôi điều trị.

Mục sư ngư nhân cho rằng, nếu tự tay Tĩnh Tâm đưa đến, nhất định không phải là người bình thường cho nên đã không nói thì thôi. đã nói thì nói cho rõ, cho hết.

- Tự mình đưa ta đến?

Con mắt mị hoặc của Huyền Hồ lóe sáng, nàng thật sự không nghĩ ra Cao Lôì Hoa làm như vậy là vì cái gì.

- Cô gái, trí nhớ của cô đã khôi phục chưa?

lúc này, một mục sư ngư nhân hỏi một câu. một câu nhằm trúng vấn đề mà Huyền Hồ đang nghi hoặc.

Chẳng lẽ, ta bị mất trí nhớ, nên mới thoát được một kiếp nạn này

Huyền hồ cố gắng nhớ lại, chỉ là từ lúc té xúi thì không nhớ được chuyện gì hết.

- Có lẽ, đây là một cơ hội.

Huyền Hồ cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó thầm nghĩ.

chính mình không phải muốn tiếp cận Cao Lôì Hoa sao!

Đây quả là cơ hội trời cho cho mình!

Lúc này. chỉ cần mình thông báo vị trí của Cao Lôì Hoa cho Đại thống lĩnh. thế là hoàn thành nhiệm vụ rồi:

Ý nghĩ này. quá tuyệt vời!

Nghĩ đến đây, Huyền Hồ co người lại thầm nghĩ.

- Đường như, vẫn không nhớ được.

Huyền Hồ cố ý nhíu mày. mang một bộ mặt khó xử. Nói.

Một cái nhăn mày, một nụ cười của mỹ nhân đều có thể khiêu cho người ta lo lắng.

Nhất thời, cả ba mục sư đều bị Huyền Hồ làm động lòng.

- xin hỏi, các cô có thể dẫn ta đến chỗ phò mã được không Ta nghĩ nếu ta đến chỗ ở của phò mã, có lẽ ta sẽ nhớ được tại sao ở đây.

Huyền Hồ dùng đôi mắt phượng nhìn ba người nói đầy dụ hoặc...

– Chủ nhân, ta đã đến

Người chưa tới, tiếng của sâm Lâm Thụ Yêu đã thông qua khe ước gầm rú lên. Lúc này Sâm Lâm Thụ Yêu rất đặc ý.

Hai cái tay của hắn—chính xác là hai cái cành cây đang cầm mỗi con ‘thương tử ngư’ vừa chạy vừa gầm rú. Đây chính là thứ mà Cao Lô Hoa dặn hắn đi kiếm

Mọi chuyến đi này, tuy đi lâu, nhưng vừa hoàn thành nhiệm lại lấy được một thông tin tình báo

Có thể nói, hắn, Sâm Lâm Thụ Yêu, đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 452

Trộm.

Ba mục sư ngư nhân không chịu nổi Sứ hút từ Huyền Hồ, lập tức đưa Huyền Hồ đến hành cung.

- Trước hết cô ở đây chờ tỳ, ta đi vào thông báo với phò mã một tiếng.

Một mục Sư nói với Huyền Hồ.

- Vâng.

Huyền Hồ gật đầu.

Thừa dịp mục Sư đi vào hành cung, Huyền Hồ nhìn hành cung qua khe cửa

Sau đó, Huyền Hồ phát hiện trong hành cung có một kết giới cách nước Cực lớn, đem hành cung cách ly khỏi nước biển.

Cái kết giới cách nước này hiển nhiên là tác phẩm của Tĩnh Tâm, đối với một nữ thần Băng Tuyết thì đây chỉ là một trò Vui.

Ở trong kết giới, tân nhiệm Hỏa Thần Ca Đức đang đau khổ ngồi tại chỗ, thỉnh thoảng ngón tay lại khẽ run, một ngọn lửa lại bắn vào trong một cái lò.

Vừa mới đàm đương công việc thợ lò tại xưởng rèn của Heist, giờ Ca Đức lại đàm đương nhiệm Vụ nhóm bếp cho Cao Lôì Hoa nấu ăn.

Nhưng mà khi Ca Đức nhìn thấy con 'thương tử ngư' cách đó không xa thì mọi oán niệm đều tan biến.

Ở trước bếp, một tay ôm Bảo Bảo, tay kia Cao Lôì Hoa xẽ thịt lọc xương con 'thương tử ngư'

Tuy lúc này chỉ dùng được một tay, nhưng điều này không ảnh hưởng đến khả năng bếp núc của lão Cao.

Về phần dụng cụ nấu ăn thì Cao Lôì Hoa có mang theo một số thứ. Nói chung, trong nhần không gian của Cao Lôì Hoa không thiếu mấy Cái này.

“Thương tử ngư' là một loại cá nổi tiếng ngon với trứng cá và gan cá.

Chỉ cần đem gan và trứng của con cá này băm nhỏ, hong khô.

Sau đó đem bỏ vào bụng của con cá, cho gia vị vào. Rồi trực tiếp nướng trên lửa.

Cư như Vậy, khi cắn một miếng, mùi Vị của trứng cá, gan cá hòa quyện vào nhau củ' như thịt bò. Miếng cá tan vào trong miệng, mùi Vị củ' như nhảy

múa trên đầu lưỡi.

Cái loại cảm giác này làm cho người ăn một lần là cứ muốn ăn lần thứ hai, lần thứ ba. ...

Nhưng mà để chế biến 'thương từ ngư' lại không hề đơn giản chút nào. Đầu tiên là làm sao trộn đúng tỷ lệ gan cá và trứng cá. Sau đó là làm sao nhét vào bụng cá mà không bị hở ra để lúc nướng không bị bong, quan trọng là hỗn hợp hai thứ đó phải quyện vào nhau, không bị rời ra thành từng hạt. Có vậy ăn mới cảm thấy ngon.

Nếu không có kỹ thuật nấu ăn đẳng cấp thì tuyệt đối sẽ cảm thấy lãng phí khi làm con cá này.

Vì chủ nhân thì phải hy sinh tính tôi thôi! Ca Đức âm thầm nghĩ.

- Phò mà.

Mục Sư ngư nhân gõ cửa tiến vào. Nói: ,

- Phò mà, cô gái mà người mang đến đã tỉnh lại và giờ muốn gặp người.

- Cô ta tỉnh rồi à?

Tay lão Cao bận rộn, thuận miệng hỏi.

- Đúng Vậy, hơn nữa cô ấy muốn gặp mặt người.

Mục sư ngư nhân thấp giọng nói.

- À, Vậy để cô ta vào đi.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu. Đồng thời hơi hơi lấy khủy tay đẩy đẩy một gã nam từ màu xanh phía sau.

Trên người gã nam từ màu xanh này tràn ngập hơi thở rừng rậm. Loại hơi thở này làm cho cô con gái lớn Nguyệt Nhị rất là hưởng thụ. Nếu không phải lỗi tai của gã này không dựng đứng và cao như lỗi tai Tinh Linh thì có lẽ mọi người đều cho rằng hắn là một cường giả tộc Tinh Linh rồi.

- Thôi, đừng đứng đó nữa. Đưa cô ta vào đi.

Mục Sư không nhìn gã nam từ màu xanh đó nữa, gật đầu, sau đó ngáng đầu ra hiệu cho hai người ngoài cửa.

- Vâng, phò mà.

Nghe thấy Cao Lôi Hoa đồng ý, mục Sư mang theo Huyền Hồ đi vào cửa.

Đi theo mục sư đi vào, Huyền Hồ làm ra vẻ mất trí, đôi mắt cứ mơ mơ hồ hồ, không nhận ra ai, có vẻ vô thần.

Nhiều năm Sinh hoạt trong một thế giới cường giả đã đào tạo nên một thân tài năng. Đối với Huyền Hồ, đóng vai một cô gái mất trí nhớ là chuyện cực kỳ đơn giản.

Làm ra vẻ không biết ai là Cao Lôi Hoa, Huyền Hồ đi theo ba mục Sư vào trong hành cung.

Vừa vào, Huyền Hồ nhìn mọi người với ánh mắt cực kỳ bình thản tự nhiên, phối hợp với thân hình mảnh dẻ thon thả của mình.

Bộ dáng này khiến cho người nhìn là thích là yêu rồi.

- Xin hỏi, là ai đã cứu ta

Giọng nói của Huyền Hồ rất lạnh nhạt, nhưng vừa đủ. Không khiến cho mọi người phản cảm. Ngược lại tràn ngập một loại mỉa mai.

- Ừc!

Thực không chịu thua kém, nghe được giọng nói đó, vốn đang dạy cho các Huyết kỵ Sĩ “Cấm Vực”, tám vị đại hán nuốt một ngụm nước bọt.

Một tiếng nuốt nước bọt này không ngờ lại vang dội trong hành cung im ắng này.

Tám đại hán này tuy làm việc bên cạnh “ải nhân” nhưng thực sự không biết sự tình giữa vị ải nhân và Huyền Hồ.

Mà tất nhiên, ải nhân cũng không dẫn Huyền Hồ đến ra mắt cho tám người.

Cho nên, từ đầu tới cuối tám vị này cũng chưa từng gặp mặt Huyền Hồ, bọn họ chỉ phục vụ cho ải Nhân mà thôi.

- Nhìn cái gì, còn không lo mà dạy cho chúng ta cách vận dụng “Cấm Vực” đi!

Tân Huyết kỵ tướng Heist thấy khuôn mặt tám vị đại hán này như lão trư nhìn Hằng Nga thì nghiêm giọng quát, cốc đầu tám người một cái.

Dưới dâm uy của Heist, tám người đành cúi đầu nhưng khóe mắt vẫn không ngớt nhìn lên Huyền Hồ.

Xinh đẹp như Huyền Hồ, vô luận đi đến đâu cũng như ánh mặt trời chiếu lấp lánh khiến mọi người không thể không nhìn.

Tuy cả tám từng thấy qua vợ của ông chủ xinh đẹp không hề kém. Nhưng cô vợ của ông chủ Tĩnh Tâm này cực kỳ lạnh lùng, không có chút gram tình cảm nào cả.

Mà Huyền Hồ thì khác, giống như diện mạo, từng cử chỉ của cô đều có tính dụ hoặc rất cao.

Cứ y như là khiêu gợi cho con người ta phạm lỗi Vây, động tác đó giống như muốn tất cả động vật giống đực nã pháo vào cô nàng! .

- Thực không có tiền đồ, nhìn thấy con gái mà đã biến thành như vậy rồi.

Huyết kỵ tướng Heist sờ cái đầu bóng loáng của mình, Sau đó quay đầu nhìn cô nàng khiến cho tám người điên đảo thần hồn này như thế nào.

- Ôi trời ơi

Do khi nãy đứng xoay lưng với Huyền Hồ, nên Heist chưa thấy bóng dáng chỉ nghe giọng nói của Huyền Hồ

Còn lúc này, Vừa mới Xoay đầu lại nhìn, thì nhất thời, “Heist đứng sững sờ tại chỗ.

Ngay Sau đó...

“Bụp”

Trong máy mắt, Heist biến mất tại chỗ.

Lúc xuất hiện thì Heist đã đứng trước người Huyền Hồ.

Một tay hán cầm lấy tay Huyền Hồ, hơi quỳ xuống theo phong cách quý

tộc nói:

- Ôi, tiểu thư mỹ lệ, cô giống như ánh dương trên bầu trời soi sáng cõi lòng ta, ta mạo muội muốn hỏi quý danh của cô...

Giờ chân! Một đạp

ở phía sau, lão Cao giờ một chân lên tổng cho gã đầu bóng Heist này đi chỗ khác.

- Là ta cứu cô.

Lão Cao đá bay gã đầu bóng đi, tiếp tục lại chỗ bếp hoàn thành cái công việc xử lý 'thương tử ngư'.

Đồng thời, gã nam tử xanh xao ở phía sau lão Cao dùng tư thế quỷ không hay thần không biết hích nhẹ lão Cao.

Sau đó, Cao Lôì Hoa gật đầu, khoe miệng lộ ra một nụ cười đầy ý tứ.

- Xin hỏi, ngài trước kia có biết ta sao?

Huyền Hồ dùng ánh mắt mê mang nhìn chăm chăm Cao Lôì Hoa, nhìn qua rất giống một cô gái bị mất trí nhớ. Hơn nữa vẻ mặt diễm đam đáng yêu của nàng, trên cơ bản đều khiến cho định lực của đàn ông tụt xuống, tất cả đều muốn sinh ra ý muốn “trân trọng” nỗi niềm của nàng.

- Thật có lỗi, cô nương, ta không biết cô.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nói

- Ta chỉ là sau khi giết chết mấy con ma thú thì phát hiện cô bị thương.

-Phải không?

Huyền Hồ ra vẻ cực kỳ mát mẻ, cúi đầu, vắn vắn ngón tay của mình, hiển nhiên cực kỳ thất thố

- Cô nương, cô xinh đẹp như vậy chẳng lẽ bị mất trí nhớ sao?

Nhanh dũng mãnh, đầu bóng lưỡng không biết lại từ nơi nào nhảy ra, đứng ở phía sau Huyền Hồ, ôn nhu hỏi.

Huyền Hồ bị đầu bóng lưỡng dọa cho hoảng sợ, theo phản xạ né sang một bên.

Sau đó nước mắt lưng tròng nói:

- Vâng, ta không hề nhớ chuyện gì trước kia.

- vậy, cô nương xinh đẹp, giờ cô đã có chỗ ở chưa?

Đầu bóng lưỡng sờ sờ đầu mình, cười hề hề nói.

Trong mắt Huyền Hồ loé qua một chút chần chờ, Sau đó nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

- Ha ha, thật sự là quá tuyệt vời

Đầu bóng lưỡng Heist lớn tiếng nói, lập tức hấn lại vội vàng nói:

- A không, không ý của ta là, cô nương, nếu cô không có chỗ nào ở thì trước hết cô ở lại chỗ này đi.

- Thật sự, có thể chứ?

Huyền Hồ ngẩng đầu, diễm đam đáng yêu hỏi.

- Lão đại, lão đại, có thể an bài cô ấy ở đây không?

Đâu bóng lưỡng quay đầu, lớn tiếng hỏi Cao Lôi Hoa.

Sau khi ăn xong, Cao Lôi Hoa liếc mắt nhìn cô nàng xinh đẹp mà mê mang vì mất trí.

Bà xã à, có gì em đưa cô ấy đi nghỉ đi. Rồi sắp xếp mục sư giỏi nhất đến chữa. để cô ấy nhanh khôi phục lại trí nhớ. Dù sao thì cứu người thì phải cứu đến cùng? tiền phạt tiền đến tây phương mà.

Cao Lôi Hoa cười nói với vợ mình.

- Vâng!

Tĩnh Tâm gật đầu.

Một bên Huyền Hồ vội vàng đứng dậy, biểu đạt lòng biết ơn của mình với Cao Lôi Hoa:

- Quấy rầy cả nhà, thật ngượng quá.

- Vậy cô đi theo ta đi, có gì ta kêu người sắp xếp chỗ ở cho. Tĩnh Tâm đứng dậy nói với Huyền Hồ.

Huyền Hồ gật đầu. nhu thuận đi theo sau Tĩnh Tâm

Tiền Huyền Hồ đi xong. Mấy người Cao Lôi Hoa nhìn nhau nở nụ cười đầy ẩn ý.

Trên trời. mặt trăng khuyết hình lưỡi liềm chiếu những tia sáng yếu ớt xuống biển. lúc này, vào buổi tối, dưới lòng đại dương đã tối nay còn tối hơn.

Vùng biển San Hô vào ban đêm cực kỳ yên Tĩnh. thỉnh thoảng chỉ nghe vài tiếng động do các binh lính ngư nhân tuần tra

Mà ngay cả những ông chồng đang phu đàn, ấp trứng đều chìm trong giấc nồng.

Nhưng mà. dưới màn đêm đen tối đó, không phải ai cũng như ai đều chìm trong giấc ngủ!

Một thân hình nhanh chóng lướt qua đội tuần binh, sau đó lên vào hành cung San Hô.

Ngựa quen đường cũ, xuyên qua một khu rừng san hô. thân ảnh này cuối cùng đi tới hành cung của Cao Lôi Hoa. Sau đó, giống như sớm có âm mưu, thân hình này lặng lẽ đến bên cạnh khung cửa sổ. Đây là một cửa sổ làm bằng rất lớn. Có vẻ thích hợp cho việc ẩn núp.

Trốn đằng sau khung cửa sổ, bóng người đó khẽ nép vào cửa, một đôi mắt xinh đẹp khẽ lén nhìn cảnh vật bên trong qua khe cửa.

Nhìn qua khe cửa. bóng người đó phát hiện trong hành cung lúc này chỉ có duy nhất Cao Lôi Hoa, ngay cả Mập Mập cũng không có ở trong.

Tuy không hiểu vì sao Mập Mập không có mặt ở đó. nhưng đối với người có ý đồ đen tối thì đó là một tin tức tốt.

Bóng đen khổng lồ chế hô hấp bản thân, cẩn thận nhìn vào cửa sổ đánh giá nhất cử nhất động của Cao Lôi Hoa. Cứ như vậy lẳng lẳng mà nhìn.

Ước chừng qua nửa canh giờ, cuối cùng người trong phòng cũng có động tĩnh.

Nguyên đang ngồi ôm trứng tĩnh tọa thì đột nhiên Cao Lôi Hoa nhảy dựng lên. Sau đó Cao Lôi Hoa cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Người ngoài cửa lập tức dựng đứng người, nhanh chóng ngừng thở, khoác lên người một cái áo choàng.

Trong nháy mắt, người đó như biến mất vào không khí dĩ nhiên là 'Áo choàng ẩn thân' của tộc Tinh Linh!

Cao Lôi Hoa đánh giá bốn phía, phát hiện 'không có ai', thật cẩn thận đi đến cạnh thành giường làm bằng san hô.

Lén lút ngồi xổm bên giường, dưới ánh mắt khản trương của bóng đen. Cao Lôi Hoa sờ soạng thành giường đá san hô này thật lâu, cuối cùng lôi ra một cái ngăn giường làm ẩn trong thành giường!

Mở ngăn giường ra. Cao Lôi Hoa lại lấy một cái hộp ra.

Mở hộp ra, một khối gạch nhìn rất bình thường xuất hiện trước mắt Cao Lôi Hoa và bóng đen!

Nhất thời, bóng đen cạnh cửa sở cảm thấy tim của mình đập chậm đi mấy nhịp! Nàng tuyệt đối thật không ngờ, vốn nghĩ rằng sẽ mất nhiều thời gian lắm mới tìm được vật này, ai dè lại nhanh như thế!

Trong phòng, hình như Cao Lôi Hoa cũng không có phát hiện ra có kẻ trộm viên gạch nên vừa lòng gặt đầu. sau đó thật cẩn thận đẩy nắp hộp lại rồi bỏ vào ngăn kéo.

Đẩy ngăn kéo vào vị trí cũ. Nhìn từ bên ngoài, thật sự không thể phát hiện ra cái giường san hô này có ngăn kéo.

Làm xong hết mọi chuyện, Cao Lôi Hoa lại cảnh giác nhìn xung quanh. Sau đó đi lên giường: ôm chặt quả trứng trong lòng. Chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Bóng người cạnh cửa thể nhưng không hề di chuyển, đứng im đó như bức tượng cả hai giờ

Sau khi cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, bóng người này mới cử động.

Nàng nhẹ nhàng dùng ngón tay chọc thủng một cái lỗ trên giấy dán cửa sổ.

Sau đó, một cây sáo nhỏ được đưa qua khe lỗ đó.

Một chất lỏng màu lam nhanh chóng được thổi vào. chất lỏng này có tính hòa tan lan rộng rất cao, trong nháy mắt đã lan tỏa khắp phòng.

Sau đó, ước chừng qua một phút, cánh cửa phòng đã bị người đẩy vào.

Trên người mang theo áo choàng ẩn nấp khiến cho mọi người có cảm giác như u linh đang di chuyển.

Sau đó, Cao Lôi Hoa đang nằm trên giường bị người đó kéo sang một góc giường.

Rồi cái ngăn kéo của giường san hô cũng bị kéo ra.

đúng lúc này. khi tay của nàng cầm cái hộp thì...!

- Đinh—Đinh—Đinh—Đột nhiên âm thanh báo động vang lên.

- Chết tiệt, sao ta không hề cân thận chứ, vật quan trọng như thế này tất nhiên phải có phòng bị rồi!

Nàng oán hận mắng một tiếng, nhanh mở hộp ra, đưa tay cầm lấy viên sạch.

- Ai!

Chỉ thấy trên giường. Cao Lôì Hoa bị tiếng chuông báo động làm tỉnh giấc, quát lớn.

Sau đó khi hắn nhìn thấy ngăn kéo bị đẩy ra, hơn nữa nhìn thấy cái hộp tự động lơ lửng trên không thì giật mình!

Ngay sau đó- là phần nộ!

- Là ai ở đó giả thân giả quý!

Không chút do dự, Cao Lôì Hoa huy chương đánh về phía ngăn kéo.

Chương tới, chương lực mang theo thể bài sơn đảo hải đánh về phía thân ảnh đang vọt tới

Một cỗ máu đỏ phun ra trước mặt Cao Lôì Hoa, nhuộm đỏ cả một vùng nước. Nhưng mà. người ẩn thân có nghị lực phi thường.

Bị nội thương, nàng không quên cầm lấy viên gạch bỏ chạy!

Cao Lôì Hoa trở mặt nhìn viên gạch biến mất trong không trung.

- Tên trộm gan to này, để đồ lại!

Chỉ thấy Cao Lôì Hoa nổi giận gầm lên một tiếng, hơn mười tia lôi quang xuất hiện quanh Cao Lôì Hoa!

Lôi quang đầy trời nháy mắt tràn ngập bên trong phòng.

ô.....

Một tiếng kêu nhỏ từ trong góc phòng truyền ra

- Tròn chỗ nào!

Cao Lôì Hoa huy chương, đánh ra liên tiếp ba chương về góc đó!

- Bụp bụp bụp!

Một tiếng hét thảm vang lên. đồng thời, một miếng vải trắng rỗng xuất hiện ở giữa không trung- chậm rãi bay xuống.

- Không tốt.

Một giọng nữ thanh thúy vang lên. mảnh vải đó chính là một góc của tấm áo choàn, mất đi mảnh vải. hiệu quả ẩn thân của tấm áo cũng mất đi.

Không hề do dự, tay nàng giơ lên, đánh một phát về phía tường, tạo một lỗ thủng to. Việc này đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ.

Ngay sau đó, bóng người màu đen nhanh chóng lao qua lỗ thủng, biến mất trong đêm đen hải dương.

- Chết tiệt. người đâu, ngăn hắn cho ta!

Cao Lôì Hoa nhanh chóng chui qua lỗ thủng, xem ra cực kỳ lo lắng.

Bởi vì trên tay hắn ôm một quả trứng: đi ra ngoài truy kích cực kỳ không thích hợp!

Nàng đặc ý nhìn Cao Lôi Hoa, nàng cá là cả Cao Lôi Hoa không dám ôm quả trứng đuổi theo mình.

Quả nhiên, như nàng mong muốn. Cao Lôi Hoa cũng không có truy kích
- Hô, hô. hô!

Huyền Hồ cầm lấy viên gạch- âm thầm lau vết máu trên khóe miệng.

Trộm được viên gạch, nàng nhanh chóng chui vào một động san hô tự nhiên.

lúc này nàng không dám chạy trốn liên, bởi. so với việc phải liều mạng chạy trốn bởi những binh lính truy binh bên ngoài thì ngồi đợi đây sau đó an toàn đi thì tốt hơn.

xem ra, Huyền Hồ này cũng có chút mưu tạm yên ổn tình hình, lúc này Huyền Hồ mới đánh giá viên gạch cẩn thận. Theo tin tức tổ chức truyền đến thì viên gạch mà Đại thống lĩnh lẫn Ám đều là hàng nhái.

Có vết xe đổ- tất nhiên Huyền Hồ phải cẩn thận xem xét lại.

Chìa khóa tháp Babel thì Huyền Hồ chưa từng gặp qua. nhưng nghe nói viên gạch này có một tính chất rất kỳ lạ. đó là hấp thu được ma lực, đầu khí...

Vì thế. Huyền Hồ thử đưa một chút ma lực vào.

Nhất thời. viên gạch trong tay nàng nhanh chóng lóe sáng lên, ma lực bị hút hết!

- Là thật!

Huyền Hồ khó nén vẻ hưng phấn!

- Đợi một lúc nữa. đợi một lúc nữa sẽ đi. Lần này ta đã lập được công lớn rồi!

Cùng lúc đó.

- Chủ nhân vĩ đại, con bé hồ ly kia đặc thủ rồi sao?

Mới đầu. vẫn đi theo sau Cao Lôi Hoa. gã nam tử xanh xao đó nói với Cao Lôi Hoa.

- Ha ha. Đây là việc ta phải làm.

- Chủ nhân, cái viên gạch mà người bị trộm...

Sâm Lâm Thụ Yêu có chút lo lắng hỏi. Sâm Lâm Thụ Yêu cũng chính là nam tử xanh xao đó cười khẽ. Không nghĩ tới người xanh xao này lại là Sâm Lâm Thụ Yêu. Dĩ nhiên là Sâm Lâm Thụ Yêu. Người bình thường thật khó có thể hình dung ra người đàn ông đáng vẻ xanh xao. đẹp trai này lại là Sâm Lâm Thụ Yêu.

- Già, là một viên gạch giả thôi. Cao Lôi Hoa phát phát tay, cười noi:

- Nhưng mà có chút khác biệt với mấy viên nhái trước.

- lúc trước có viên gạch. chìa khóa của tháp Babel gì gì đó. ta không coi cẩn thận nên không biết được chỗ đặc biệt của nó nằm ở đâu. Nhưng lần này.

sau khi quan sát và thử nghiệm, cuối cùng ta đã biết nó có gì khác thường rồi.

Lão Cao cười ha ha nói:

- Cho nên ta liền chiếu theo viên gạch đó. làm ra viên gạch giả này. cho dù là ta, cũng khó mà nhận ra được hàng thật hay hàng giả nữa!

- Thật thật giả giả, thật cũng là giả mà giả cũng là thật! Chỉ cần làm cho tốt, dùng tốt thì đồ giả khác gì đồ thật cơ chứ! Cao Lôi Hoa tư tin nói.

- đúng vậy, đúng vậy. Giả cũng như thật, thật sự không có gì khác nhau! Chiếu theo tay nghề của chủ nhân thì hàng giả cũng có thể biến thành hàng thật ấy chứ!

Sâm Lâm Thụ Yêu cười hì hì. âm thầm nịnh một cái...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 453

Ảo Thuật.

Thụ yêu, lần này xem như người lập công lớn. người có muốn cái gì không? Tâm tình lão Cao rất tốt. liền hỏi.

- Muốn cái gì...?

Sâm Lâm Thụ Yêu suy nghĩ thật lâu, mới nói:

- đúng rồi. chủ nhân, ta có Thể hay không nhờ ngài một việc.

- Chuyện gì? Chỉ cần ta có thể làm. ta sẽ cố giúp người hoàn thành Cao Lôì Hoa hứa hẹn. nói.

Nhất thời hai mắt Thụ yêu tỏa sáng, nói: - Chủ nhân. ngài có thể giúp ta có một mảnh rừng rậm không?! Tốt nhất. là loại rừng chỉ toàn cây mẹ ấy!

- Rừng cây mẹ? Lão Cao lau mồ hôi nói:

- Cây mà cũng có cha có mẹ nữa sao?

- Tất nhiên rồi. cây tùng là cha, cây mai là mẹ chủ nhân đừng nói là ngài không biết à nha?

Sâm Lâm Thụ Yêu nghi hoặc hỏi.

- Được rồi. nguyện vọng này cũng không tính quá mức. Đến lúc đó ta sẽ kêu Saga với Nguyệt Sư cho người mảnh đất nào cần cỗi để cho người trồng một rừng mai. Coi như là thực hiện công tác xanh hóa để quốc Bì Mông với Quang Minh.

Lão Cao nói, lúc này hắn chỉ cảm thấy sau lưng mình chảy mồ hôi như thác nước. Thầm nghĩ trong lòng: Tùng làm cha. Mai làm mẹ, cái này cũng được sao?!

- Cảm ơn chủ nhân. Sâm Lâm Thụ Yêu cảm ơn.

- Cao lão đại, lão đại, cô gái kia đâu? Đã trộm đồ rồi chạy rồi à?

Cửa hành cung bị người đẩy ra, huyết kỵ tướng Thần Rền vỗ cái đầu bóng lưng của mình hùng hổ chạy vào. ở phía sau hắn. huyết kỵ tướng Ca Đức chậm chậm tiêu sái tiến vào.

- đúng vậy. con bé đó đúng là loại người lòng dạ đen tối. Cao Lôì Hoa mỉm cười nói:

- Thần Rền, người đi kêu mấy tay dưới. nói cho tổ chức Lôì đem tin tức ‘một con ả hồ ly trong đám ma thú trộm một cái chìa khóa’ loan truyền ra

ngoài.

- Để cho người tổ chức Lôi loan truyền tin này sao? Chủ nhân. người có vẻ làm chút việc thừa rồi. Cái tin tức này. Phòng chừng người tin không bao nhiêu đâu.

Heist lại vuốt cái đầu bóng của mình, nghi hoặc nói. Chỉ cần người có chút chỉ số IQ trên trung bình một chút thì cũng có thể dễ dàng nghĩ ra được việc có người trộm được đồ trong tay Cao Lôi Hoa là một chuyện phi lý đến mức nào.

- Người có ánh mắt tắt nhiên cũng biết trong chuyện này có vấn đề. nhưng số người đó dù sao cũng không nhiều. Người chỉ cần rải tin này ra là được! Cao Lôi Hoa nói.

- Không thành vấn đề. chủ nhân. Đầu bóng lưỡng cười hề hề nói.

- Còn nữa. Ca Đức. người mang một đám người, phụ trách bảo vệ cho con bé Huyền Hồ kia. Nếu cần thì lâu lâu các người nhảy ra đánh cho cô nàng một chút. Đã diễn kịch thì diễn cho lớn vào.

Cao Lôi Hoa nói.

- Vâng. chủ nhân. Ca Đức lên tiếng.

- Sau đó, đến khi Ca Đức người theo đuôi con bé đó đến đại bản doanh của đám ma thú thì nhớ chỗ đó giùm ta...

Cao Lôi Hoa vỗ về quả trứng trong lòng:

- Đợi đến ngày con ta ra đời, thì đó cũng là ngày tàn của hòn đảo đó, ta sẽ đánh nó chìm ngấm.

- Vâng!

Ca Đức lên tiếng, cùng đầu bóng lưỡng với Sâm Lâm Thụ Yêu rời khỏi hành cung của Cao Lôi Hoa, nhanh chóng đi chấp hành mệnh lệnh.

Ra một loạt mệnh lệnh xong, Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng ôm quả trứng ngồi tựa xuống giường.

Kỳ thật. Cao Lôi Hoa luôn lo lắng kế hoạch này có thành công hay không.

Cao Lôi Hoa không phải là người hay chơi tâm kế. cho nên kế hoạch này không hoàn mỹ, thậm chí có thể nói có trăm ngàn khe hở.

Có lẽ, trừ bỏ Huyền Hồ là người trong cuộc. Có lẽ mọi người khác đều nhìn thấy chuyện này có vấn đề bên trong.

Cho nên. việc Cao Lôi Hoa phải làm tiếp theo là tận lực làm cho Huyền Hồ không có thời gian suy nghĩ phát giác ra lỗ hổng trong bản kế hoạch này...

Nhưng về mặt tình báo tin tức mà nói. tổ chức Lôi đều khiến cho mọi người nhìn vào mà khâm phục.

- Thứ hai. kỳ thật cho dù giờ chúng ta có kể chuyện tập kích này cho Cao Lôi Hoa. thì hẳn có thể làm gì bây giờ?

Lai Nhân Tra Lý cười hà hà nói.

- Nói như thế là sao? Nguyệt Sư hỏi.

- Đừng quên lúc này ông ba yêu quý của con đang làm cái gì! Lai Nhân Tra Lý đặc ý nói:

- lúc này, ông ba yêu quý của con đang phu đàn! Mà trong lúc phu đàn. cho dù hẳn biết một loạt 'chuyện tốt' mà đám ma thú làm thì sao nào, chỉ sợ hẳn chỉ có thể làm ra bộ dáng hờn giận mà thôi. Chậc chậc, kỳ thật ta thực sự chờ mong cái bộ dạng hờn giận của Lôi Hoa như thế nào. Ha ha.

- Ha ha.

Nguyệt Sur cười ha ha, gật gật đầu. Đúng vậy, lúc này ba đang làm công việc cực kỳ quan trọng; nói thì ba cũng bó tay!

- Đúng rồi. chú Tra Lý. Chú thử nói xem. đám ma thú này đã ra tay với ba chưa? Ngừn! một lúc. Nguyệt Sur lại hỏi.

- Ta nghĩ, hẳn là không có đi. Lai Nhân Tra Lý nghĩ một lúc. nói:

- Nếu có thì đám ma thú cũng không chạy về phía đế quốc Bỉ Mông gây loạn đúng không? Tội gì chúng phải dùng con để bức Cao Lôi Hoa xuất hiện chứ.

Ngay lúc Nguyệt Sur và Tra Lý đang nói chuyện thì một bóng vàng lao đến với tốc độ cực nhanh!

- Cái gì vậy!

Mắt Nguyệt Sur tròn lên. cảnh giác cầm lấy cây cự đao sau lưng mình. Con người Lai Nhân Tra Lý lóe ánh vàng. Thần chỉ đồng đã mở ra!

- Là Huyền Hồ. một loại ma thú rất thú vị. Lai Nhân Tra Lý cười hề hề nói.

- Ma thú? Sao cháu không cảm thấy một chút hơi thở ma thú trên người nó nhỉ? Nguyệt Sur có chút nghi hoặc. nếu không phải tốc độ của con hồ ly này chạy quá nhanh.

không hề ngăn chặn được. lực lượng trên người Huyền Hồ bị rút sạch trơn. Cơ thể vô lực chìm xuống đáy biển.

- Bắt lấy nó!

. -

Lai Nhân Tra Lý hét lớn một tiếng.

- Để ta!

Tay Nguyệt Sur cầm lấy cự đao sau lưng; đứng trên lưng Hoàng Kim Bỉ Mông chém mạnh xuống dưới!

- Bùm!

Nước biển không chịu nổi lực đánh. tan biến mất- vô tình tạo thành một thông đạo chân không!

Chỉ trong nháy mắt. Nguyệt Sur đã nhảy xuống sát người con Huyền Hồ, cầm đao chém mạnh!

Ánh đao. từ trên cao đi xuống! Một đao này, đủ để chia đôi con Huyền Hồ này!

Ngay tại này nguy hiểm như thế này. Huyền Hồ vẫn không chút hoang

mang!

- Ô ô....

- Từ trong miệng con hồ ly vang lên một âm thanh ô ô cổ quái. Sau đó, trong mắt con hồ ly lóe lên ánh kim!

Không ai có thể xem thường Huyền Hồ các nàng? không có thân thể mạnh mẽ như cự long. không có ma pháp thiên biến vạn hóa như những con ma thú siêu giai khác!

Nhưng Huyền Hồ có là ảo thuật làm cho mọi người điên cuồng!

Đao trong tay Nguyệt Sư. tạm dừng trong phút chốc

Cậu không bao giờ có khả năng chém xuống một đao này nữa.

Ở trước mắt cậu, con Huyền Hồ này đột nhiên mở ảo, sau đó, biến thành một con Cửu vĩ hồ ly

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 454

Mẫu Thần Thỉnh Cầu.

Hic, Nguyệt Sư đúng là non tay quá, cái loại ảo thuật đơn giản vậy mà cũng bị dính. Nhìn Nguyệt Sư trúng ảo thuật, thần thú Lai Nhân Tra Lý buồn bực gãi đầu, có lẽ Nguyệt Sư so với Huyền Hồ mạnh hơn rất nhiều, nhưng tuổi đời còn trẻ quá, chưa bôn trải cuộc sống nhiều, mới vậy thôi mà đã dính đòn mê hoặc của Huyền Hồ rồi.

- E. tiểu hồ ly. màn ảo thuật của ngươi chấm dứt được rồi đó!

Lai Nhân Tra Lý đứng dậy. tùy ý vung chiến phủ trên tay lên. nhất thời, một tia nước bắn mạnh về phía Huyền Hồ.

Quả nhiên, dựa vào màn ảo thuật tầm thường thì không thể đánh lừa được Lực Lượng chi thần mà, Huyền Hồ nở nụ cười tự giễu. đành phải lắc mình tránh luồng khí kinh của Lai Nhân Tra Lý.

Huyền Hồ vừa di chuyển, ảo thuật liền tan biến.

- Tiểu hồ ly, đem cái chìa khóa giao cho ta đi. Lai Nhân Tra Lý khiêng búa, cười lạnh nói.

Nguyệt Sư cũng nháy mắt thanh tỉnh lại.

- Ta cự tuyệt.

Huyền Hồ ngậm viên gạch, mồm miệng nói không rõ. Cho dù là mất mạng- nàng cũng không giao viên gạch này ra

- Cự tuyệt không có hiệu quả! Giọng nói rền vang như sấm vang bên tai Huyền Hồ.

Từ trong ảo thuật tỉnh lại, Nguyệt Sư nghiêng răng. nhìn chằm chằm Huyền Hồ. Hai mắt Nguyệt Sư rực sáng? giống như đôi mắt của một con sư tử tỏa sáng nhìn con mồi của mình trong đêm tối âm u của đại thảo nguyên.

lúc này Huyền Hồ bị rơi xuống đất, do lực cũ đã hết mà lực mới thì chưa sinh ra!

- Đưa cái chìa Khóa đây!

Nguyệt Sư hung tợn nói. cự đao trên tay nhắm đúng lúc Huyền Hồ không còn sức chống đánh xuống.

- Tật phong!

Huyền Hồ khê hô, dĩ nhiên đó là ma pháp phong hệ!

Dưới sự trợ giúp của phong nguyên tố. Huyền Hồ phiêu phiêu né sang một bên. Né đường đao đầy hiểm hóc, nhưng dù né được mũi đao nhọn vẫn không tránh khỏi luồng khí kinh của đao mang; thân hình Huyền Hồ bị hất bay lộn vòng trên không.

lúc bị lộn vòng trên không, Huyền Hồ đã nhìn thấy Tra Lý cầm chặt cự phủ trên tay.

xong rồi. Huyền Hồ thâm nghĩ

Nếu cự phủ của Thần thú bỏ xuống, Huyền Hồ sẽ bị chia làm hai nửa là cái chắc!

Huyền Hồ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn.

Nhưng mà cơn đau dự kiến bị chém không diễn ra.

- Cái con này. có ý gì?

Bên tai Huyền Hồ vang lên giọng nói bất mãn của Thần thú.

Huyền Hồ ngẩng đầu. Lại phát hiện một con Hoàng Kim Bĩ Mông đang che chắn cho mình. Mà con Hoàng Kim Bĩ Mông này khi này còn là tọa kỵ của Nguyệt Sư với Thần thú.

- Chìa khóa tháp Babel đối với chúng ta quá quan trọng Hoàng Kim Bĩ Mông kiên định nói.

Tuy rằng nàng không biết vì sao Hoàng Kim Bĩ Mông cam tâm làm tọa kỵ cho Thần thú, nhưng nàng cũng không dám nghĩ nhiều làm gì, bằng tốc độ nhanh nhất chạy trốn khỏi Nguyệt Sư với Thần thú mới là quyết định chính xác.

Thần kỳ- thần thú thế nhưng không có đuổi theo Huyền Hồ.

- Chú Tra Lý, có muốn cháu đuổi theo không Nguyệt Sư vác cự đao trên vai. nói.

- Hiện tại. không có tâm tình.

Lai Nhân Tra Lý trầm giọng nói. ánh mắt hẩn nhìn con Hoàng Kim Bĩ Mông đang chắn trước mặt mình.

Nhìn kỹ ánh mắt của Thần thú lúc này. có thể thấy sự hung tợn đầy sát khí bên trong. lúc này. Thần thú đang đầy phần nộ nhìn Hoàng Kim Bĩ Mông.

Bị loại ánh mắt cuồng bạo này nhìn chằm chằm. Hoàng Kim Bĩ Mông không khỏi âm thầm lui ra phía sau vài bước.

- Thằng nhóc kia. ta sẽ dạy cho ngươi một điều.

Mắt Thần thú đầy lạnh lùng nhìn Hoàng Kim Bĩ Mông, đồng thời giơ cự phủ lên. lực lượng cuồng bạo hiện lên trên thân cự phủ:

- Anh hùng, không phải lúc nào cũng làm được ngon ơ đâu! Không có thực lực. Cũng đừng có trình cái màn anh hùng ra trước mặt ta!

Cự phủ đầy lực lượng chém mạnh xuống người con Hoàng Kim Bĩ Mông. Ngay sau đó Hoàng kim Bĩ Mông hét một tiếng thảm thiết.

ơ trước ngực nó- một vết thương sâu tận xương xuất hiện! Lốp vảy màu

vàng của Bỉ Mông cứng ngang với vảy cự long lại không hề bảo vệ được cho nó chút nào!

-Bịch!

Thân hình không lồ của Hoàng Kim Bỉ Mông ngã rầm xuống

- Đừng tưởng ký khế ước với ta thì ta sẽ không giết ngươi. Mắt đầy cuộn bạo, Thần thú giống phát điên nói.

- Vì chìa khóa tháp Babel ta có thể trả giá bằng tính mạng mình.

Hoàng Kim Bỉ Mông nhìn thẳng vào mắt của Lai Nhân Tra Lý, nhưng hai chân nó run rẩy lộ ra sự yếu đuối của nó rõ ràng.

-Hừ!

Lai Nhân Tra Lý giờ nắm tay phải:

- Nếu còn có lần sau. Linh hồn của ngươi chuẩn bị cho tử thần thu hoạch đi!

Dưới nắm tay của Thần thú. Một cái ma pháp triệu hồi hình thành dưới chân Hoàng Kim Bỉ Mông. Sau đó, thân hình cao lớn của Hoàng Kim Bỉ Mông chậm rãi biến mất, bị bắt buộc đi vào không gian khế ước.

- Giờ đuổi theo con hồ ly kia chứ? Nguyệt Sư vác đao lại nói.

- Không cần.

Lai Nhân Tra Lý quay đầu nói:

- Chúng ta trực tiếp đi tìm Cao Lô Hoa đi.

Trong hành cung biển San Hô.

Vừa dùng một viên gạch già đánh lừa Huyền Hồ. thì lúc này. trong phòng khách, lão Cao đang tiếp đón một vị khách. Mà lúc này. xem ra bộ dáng của lão Cao có vẻ cực kỳ giận dữ?

- Cái gì?! Chết tiệt. ngươi nói nhà của ta bị người ta hủy à?! Lão Cao trừng mắt hô. giận dữ. rống lớn nói.

- ừ. đúng vậy. Chính xác mà nói thì hồi sáng bị người ta phái sinh vật đến đốt nhà. Ngồi trước mặt Cao Lô Hoa là vẻ mặt cực kỳ bình Tĩnh- Hắc Ám chi thần, Lucifer.

- Ai. Ai làm!

Cao Lô Hoa lòng như chảy máu, đó là nhà của Tĩnh Tâm và Cao Lô Hoa hấn nha, vậy mà, thằng chết tiệt nào dám hủy nhà của hấn chứ! Nếu để ông mày biết- nhất định ông sẽ đảo mộ cha mày. mộ ông cố mày lên! Cao Lô Hoa quát.

- Một đội á long. một đội á long chơi nguyên một đoàn long tức phá hủy nhà ngươi. Lucifer nhún vai nói:

- Khi đó ác long đến quá nhanh, đi cũng mau chóng nữa. Ta cũng không có ngăn kịp. chỉ hạ được một con á long.

-Là ma thú?!

Vừa nghe thấy á long? lập tức Cao Lô Hoa nghĩ đến ma thú.

- Ta nghĩ, có lẽ là thế.

Lucifer cười hề hề, nhìn có vẻ muốn xem kịch vui.

- Chết tiệt- lại là ma thú. Lão Cao buồn bực nói.

À í

- Thế nào? Cao Lôì Hoa. muốn báo thù không? Chuân bị báo thù như thế nào? Muốn ta giúp ngươi một tay không!

Nhìn bộ dáng muốn ăn tươi nuốt sống đám ma thú của Cao Lôì Hoa. Lucifer vội vàng hưng phấn mà kêu lên. Thì ra. cái tên này là tên không sợ thiên hạ đại loạn đây mà!

- Báo thù cái rắm!

Lão Cao cười khở một tiếng, nhìn quả trứng trong lòng. Chỉ cần đứa nhỏ này một ngày chưa ra đời, thì Cao Lôì Hoa một ngày không có khả năng ra tay.

Nếu, hiện tại có đám thủ hạ nào mạnh mẽ thì thật tốt. lão Cao âm thầm nghĩ.

Cái này phải nói. đám thuộc hạ của lão Cao tuy rằng không dở nhưng mà lại thiếu đúng một người có khả năng chân chính một chọi một...

Cụ thể thì thực lực đám ma thú như thế nào thì Cao Lôì Hoa cũng không rõ ràng lắm. Cao Lôì Hoa chỉ biết trong đám ma thú có ít nhất một con có đẳng cấp chủ thần.

Mà đối mặt với chủ thần thì hiện tại xung quanh Cao Lôì Hoa không có Móng nào đủ ra trình hết. chỉ có mình Cao Lôì Hoa mới đủ khả năng thôi.

- Nếu đám thủ hạ của mình có một tay đủ mạnh thì hay biết mấy. Cao Lôì Hoa thở dài.

Đúng lúc này. giống như trên trời đáp lại nỗi lòng của Cao Lôì Hoa?

Trong khi Cao Lôì Hoa than thở thì đột nhiên không gian trong hành cung đột nhiên dao động kịch liệt.

- Sao lại thế này?

Là một vị thần vương nắm giữ không gian pháp tắc, Cao Lôì Hoa liền cảm thấy sự biến hóa của không gian.

Hắn lập tức cảnh giác nhìn về phía không gian vặn vẹo, cũng ngưng tụ không gian pháp tắc, chuẩn bị đánh một đòn trí mạng vào kẻ thù.

- Ông ông ông...

Âm thanh đình tai nhức óc vang lên, ngay tại chỗ không gian vặn vẹo. một thông đạo truyền tống màu vàng xuất hiện trước mặt Cao Lôì Hoa.

Sau đó. cửa truyền tống lóe sáng.

- Cuối cùng đã đến a!

Một người cao lớn mang áo trắng kêu lên. sau đó cúi cúi người chui ra khỏi cửa truyền tống

- Không thể không nói, cái cửa truyền tống này đúng là quá nhỏ!

Người đàn ông đó đi ra, vặn thắt lưng, vặn cổ một cái kêu rôm rốp. Sau

đó đứng nghiêng người ra vẻ nghênh đón một người khác.

Trong chốc lát, từ trong ma trận. hai bóng người mảnh dẻ bắt đầu bước ra.

Một người hơi cao lớn mang áo màu tím.

Nhỏ hơn là một cô gái tóc vàng. có đôi cánh chim. rất đáng yêu.

Mà khéo thay là khi cô gái vừa bước ra Khỏi cửa truyền tông lại nhìn thấy Cao Lôi Hoa đang ngồi đó ôm trứng.

-Anh!!

Cô gái phát ra một tiếng kêu đầy vui sướng, sau đó như một con hổ đói mồi, nhào đến chỗ Cao Lôi Hoa!

Mãi cho đến lúc này, lão Cao vẫn đang còn lặng người suy đoán là ai.

Mãi cho đến khi cô gái bỏ nhào vào người hắn.

- Hì hì, thật muốn được làm như thế này từ lâu rồi. Làm xong hết thấy. cô gái cười hì hì nói với Cao Lôi Hoa.

Khi cô gái xinh đẹp này dí sát vào người hắn, đưa khuôn mặt đáng yêu lại gần mặt hắn. sau đó, vươn lưỡi ra liếm lên má hắn.

- Quang Minh nữ thân?

Lão Cao giữ cô gái ra khỏi người, tóc vàng. gương mặt thiên sứ. cùng với vóc dáng đầy gợi cảm đầy ma quỷ phương Tây. Không phải Quan Minh nữ thân. còn ai vào đây!

- Cô làm cái quái gì thế?

Lão Cao lau má dính đầy nước miếng, mắng cô gái.

- Người làm cho ta thích mà!

Cô gái này điển hình là loại thích chiếm tiện nghi mà còn già bộ ngây thơ:

- Cái này là do di chứng đó!

- Ặc...

Lão Cao nặng nề hừ một tiếng, quay đầu nhìn về phía bà cô áo tím, Sinh Mệnh Mẫu Thần.

- Hôm nay ngọn gió nào đã thổi bà đến chỗ tôi thế! Lão Cao cười nói với Sinh Mệnh Mẫu Thần.

- Khỏe chứ. Cao Lôi Hoa. Chúng ta lại gặp nhau rồi.

Sinh Mệnh Mẫu Thần trừng mắt nhìn Cao Lôi Hoa. nói tiếp:

- Trên thực tế, hôm nay ta tới tìm cháu. là muốn nhờ cháu giúp một việc

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 455

Đồ Vật Trong Tháp. Tất Cả Thuộc Về Người!

Mẫu Thần, chuyện gì mà đến người cũng không giải quyết được vậy? Cao Lôì Hoa nói xong, đồng thời, lão Cao vung tay ném Quang Minh nữ thần văng ra ngoài như ném con cún con.

-Ai da. đau!

Quang Minh nữ thần bị Lão Cao ném xuống trên mặt đất một cách không thương tiếc đau quá kêu lên một tiếng.

Nhưng Cao Lôì Hoa lại không thèm để ý đến Quang Minh nữ thần mà quay sang tiếp tục nói với Sinh Mệnh Mẫu Thần:

- Nếu ta có thể giúp gì, xin cứ nói. Ta sẽ giúp hết mình!

Nhận ân phải báo là điều tất phải làm. Sinh Mệnh Mẫu Thần đã nhiều lần giúp Cao Lôì Hoa. nếu như nàng có gặp vấn đề gì, chắc chắn Cao Lôì Hoa sẽ không ngại ngần giúp đỡ nàng.

-Đa tạ.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nói với Cao Lôì Hoa. Sau đó bà mỉm cười và đi, đem theo Quang Minh nữ thần nằm trên mặt đất. Mấy hôm trước, cùng chung cơ thể với vật cưng của Cao Lôì Hoa. nên tâm tính của Quang Minh nữ thần đã có sự biến đổi lớn, càng ngày càng giống một đứa trẻ. Đây chính là di chứng của việc hai linh hồn cùng chung một thể xác.

- Việc này... liên quan tới

Sinh Mệnh Mẫu Thần mở miệng nói.

- Là liên quan tới tháp Babel ỉ

Sinh Mệnh Mẫu Thần đang định nói thì một giọng nam ồm ồm đầy mãnh lực tiếp lời.

Sau đó, không gian truyền tống lóe sáng lên. Một người đàn ông to lớn bước ra khỏi cửa truyền tống.

-Ồ! Là ông à!

Cao Lôì Hoa nhìn người đàn ông vừa đến, nhúu mày. Thì ra là vua của chúng thần- Quang Minh thần s.

- ông cũng vì tháp Babel mà đến sao?

Cao Lôì Hoa quay ra hỏi thần s với ánh mắt ngờ vực.

- Chẳng lẽ ngay cả ông và Mẫu thần cũng muốn chiếm được đồ vật trong tòa bảo tháp?

Nói xong. Cao Lôì Hoa quay ra nhìn Sinh Mệnh Mẫu Thần với ánh mắt nghi ngờ. Cao Lôì Hoa thực sự rất muốn biết. trong tháp có đồ vật gì? Mà ngay cả Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng bị mê hoặc?

- Đồ vật trong tháp rốt cuộc là cái gì? Mà tại sao ngay cả ông cũng muốn dấy máu ăn phần vậy?

Trong lòng Cao Lôì Hoa nghi hoặc nên hỏi vậy.

- Ồ? hử!

Khi nghe Cao Lôì Hoa hỏi vậy. nhất thời thần s kinh ngạc nhìn Cao Lôì Hoa:

- Người Chẳng lẽ không biết đồ vật trong bảo tháp là gì sao?

Ha ha... thần s cười khỏ, ông ta vốn tưởng Cao Lôì Hoa đã biết đồ vật trong tháp là gì rồi.

- Tất nhiên, trước kia có nghe thiên hạ đồn đại ít nhiều, hình như có được đồ vật trong tháp là có được quyền khống chế cả thiên địa và không gian. nhưng ta cũng chưa hiểu rõ trong đó là cái gì? Cao Lôì Hoa nói.

- Ta cũng biết nhưng không được rõ ràng cho lắm! Vậy nên. ngài hãy nói cho ta biết đồ vật trong tháp là gì? Nếu không, ta sẽ không có lý do gì giúp ngài vào bên trong tòa tháp. Cao Lôì Hoa nói.

- Thực ra, nhưng gì người nghe được cũng không phải là sai hoàn toàn. Thần s gật gật đầu nói.

- Đúng là nếu có đồ vật trong tháp là có được quyền khống chế cả thiên địa và không gian.

- Bởi vì, chỗ sâu nhất của tháp là nơi cha ta cất giữ 'Sáng Thế thần lực' và có cả 'Pháp Tắc Sáng Thế'. Nên chỉ cần có được thần lực và pháp Tắc Sáng Thế thì chuyện nắm giữ quyền chưởng quản thế giới không phải không có khả năng.

- Quyền khống chế thiên địa, ông là con cả của Sáng Thế thần mà cũng muốn có thứ này sao?

Cao Lôì Hoa nghi ngờ nhìn thần s và Sinh Mệnh Mẫu Thần. Đặc biệt là Sinh Mệnh Mẫu Thần. Cao Lôì Hoa thực sự không bao giờ nghĩ Mẫu Thần có ý định muốn có đồ vật này.

- Không, tất cả đồ vật trong tháp BaBel ta thật sự không cần

Thần s trầm giọng nói

- Cái gì? Tất cả đều không cần?? Điều này đã làm Cao Lôì Hoa sửng sốt.

- Đã không cần, vậy ông cần vào tháp làm gì?

- Cao Lôì Hoa. hay là thế này đi! Người giúp ta vào nơi sâu nhất tháp, 'Sáng Thế thần lực và Pháp Tắc Sáng Thế' sẽ thuộc về người.

Thần s nhìn Cao Lôì Hoa và nói với giọng nghiêm nghị.

- Muốn vào được nơi sâu nhất của tòa tháp, một mình người cũng không

vào được mà một mình ta cũng không vào được. Vậy nếu người giúp ta. tất cả sẽ thuộc về người!

- Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế ông đều không cần. vậy ông cần gì? Ta không tin trên thế gian lại có một người có thể bỏ qua không cần nhưng vật tốt như vậy. Trừ khi. vẫn còn thứ khác tốt hơn cả hai vật đó?

- Ta vốn không cần gì cả! Ta đơn giản là phải vào trong đó thôi! Hoàn thành một sứ mệnh. Thần s cười và kiên định nói.

- Là sứ mệnh khi ta là người con cả. Hơn nữa. đó cũng là lời hứa của ta với cha ta. Ta nhất định phải vào nơi sâu nhất của tòa tháp.

- Hãy giúp ta! Cao Lôì Hoa! Ta nhất định phải vào nơi sâu nhất tòa tháp. Nếu không, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng được. Ta cần người siúp! Thần s thỉnh cầu.

- Ta và người cùng hợp lực, sẽ không ai có thể ngăn chặn chúng ta vào nơi sâu nhất của tòa tháp. Chỉ cần người giúp ta, tất cả đồ vật trong đó, một thứ ta cũng không động đến. tất cả thuộc về người.

- Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế sao?

Cao Lôì Hoa động lòng. Thực sự. có lẽ hai đồ vật này có thể giúp Cao Lôì Hoa có năng lực chuyển giới địa điểm, cũng có thể giúp Cao Lôì Hoa trở về quê hương.

- Đúng vậy. Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế Thần s nói.

- Có được hai vật này. người hoàn toàn có thể trở thành một vị Sáng Thế thần mới.

-Haha!

Cao Lôì Hoa cười to và nói:

- Không thể phủ nhận. yêu cầu của ông làm ta không thể từ chối.

- Vậy là người và ta cùng đi

Thần zues vui vẻ nói

Cao Lôì Hoa lắc đầu nói:

- Không, ta không thể đi cùng ông, Ít nhất là hiện tại ta không thể đi!

- Tại sao?

Sự thay đổi nhanh như chong chóng của Cao Lôì Hoa làm thần s có chút khó chịu.

- Bởi vì tiểu tử này đây.

Cao Lôì Hoa vén tay áo lên, để lộ ra quả trứng được ôm suốt trong lòng Cao Lôì Hoa.

Ánh sáng kim cương lấp lánh thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Nhìn! Rồi lại nhìn!

Từ khi xuất hiện đến giờ, thần s chỉ chú ý đến việc liệu Cao Lôì Hoa có nhận lời giúp mình hay không? Chứ không hề chú ý đến quả trứng trong tay Cao Lôì Hoa.

- Người... đây là... có phải là đang ấp trứng không? Thần s hỏi với thái độ kinh ngạc, nghi ngờ.

- Chẳng phải ông vẫn đang nhìn nó đó sao? Cao Lôì Hoa cười ha ha.

- Chắc chắc.

Thần s chắc chắc hai tiếng. Sau đó cười vang như tiếng pháo.

- Thật là nực cười! Đường đường là một nhân vật cấp thần vương, vậy mà ấp trứng? Thật làm người ta không nhịn nổi cười.

- Cười cái con khỉ!

Sau khi thần s cười một hồi, lão Cao không thích nên mắng một tiếng.

-Haha! Cao Lôì Hoa huynh đệ. chuyện ấp trứng này, nên để vợ người làm đi. Thần s nhin cười sau đó cố nén, tạo khuôn mặt thông cảm nói với Cao Lôì Hoa.

-Nữ nhân ngư. sau khi sinh trứng, nhiệt độ cơ thể dưới mức nhiệt độ bình thường; nên không thể ấp cho đứa bé nở được.

Sinh Mệnh Mẫu Thần vỗ vai thần s giải thích.

Sau đó- Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn Cao Lôì Hoa nói.

- Cao Lôì Hoa, đây là con của người ư?

-Vâng.

Cao Lôì Hoa hôn lên quả trứng; một cái, cười và nói.

- Người lại đây một chút.

Sinh Mệnh nữ thần vẫy tay gọi Cao Lôì Hoa

Cao Lôì Hoa đi tới bên cạnh Sinh Mệnh Mẫu Thần.

Sinh Mệnh Mẫu Thần tiếp quả trứng đang phát ánh kim cương của Cao Lôì Hoa.

- Đứa con của Nhân ngư tộc, lấy màu sắc vỏ quả trứng thể hiện năng lực tiềm ẩn bên trong, Cao Lôì Hoa. người đã sinh ra một hậu duệ tốt đó!

Sinh Mệnh Mẫu Thần dùng bàn tay mềm mại của mình. vuốt ve vỏ trứng kim cương.

- Trước đây ta chỉ biết đến vỏ trứng tốt nhất bằng vàng, có lẽ, trong lịch sử người cá. chưa bao giờ xuất hiện vỏ trứng bằng kim cương

Sinh Mệnh Mẫu Thần là ngọn nguồn của mọi sự sống. bàn tay của người nhẹ nhàng vuốt ve quả trứng, một hơi thở đầy tự nhiên xuất hiện.

Quả trứng trong tay Sinh Mệnh Mẫu Thần nhẹ nhàng động đậy, tiểu Cao vẫn chưa ra đời đã dùng chân động để bày tỏ sự thoải mái của mình cho mọi người thấy.

Anh mắt Mẫu Thần nhíu lại, nhẹ nhàng vuốt ve quả trứng dễ thương này.

Cao Lôì Hoa!

Đột nhiên Sinh Mệnh Mẫu Thần ngẩng đầu lên nhìn Cao Lôì Hoa nghiêm nghị

- Vâng!

Cao Lôì Hoa nghe Sinh Mệnh Mẫu Thần nghiêm túc gọi mình. nên cũng

ng nghiêm chỉnh trả lời.

- Sau khi đưa trẻ ra đời. hãy để ta làm nghĩa mẫu của nó. được không?

Sinh Mệnh Mẫu Thần nói với một giọng nghiêm túc.

Ặc... ặc... ặc...

Trong cung tất cả mọi người đều sai quai hàm

- Sau đó, nếu người không yên tâm. ta có thể thay người chăm sóc nó.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn Cao Lôì Hoa nói

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 456

Tâm Động, Hành Động.

Nếu người lo lắng thì ta có thể thay người chăm sóc nó. Sinh Mệnh Mẫu Thần nhìn Cao Lôì Hoa. nói:

- Một khi đã vậy thì người có thể yên tâm mà đi tháp Babel rồi chứ!
- Bà chăm sóc con ta?

Cao Lôì Hoa có chút kinh ngạc. ngay sau đó Cao Lôì Hoa liền động lòng.

Sinh Mệnh Mẫu Thần là vị thần chương quản sinh mệnh. Nếu như tìm người mà giao đứa nhỏ cho thì trên thế giới này có lẽ không có ai thích hợp hơn bà ta

Đã không có gánh nặng con cái thì việc đến tháp Babel truy tìm thần lực cùng pháp tắc Sáng Thế thực sự hấp dẫn Cao Lôì Hoa.

Thần lực và pháp tắc Sáng Thế. đây là thứ có thể tạo nên một vị Sáng Thế thần thứ hai. đối với Cao Lôì Hoa. nó có thể là thứ giúp Cao Lôì Hoa trở về quê hương củ của mình, thậm chí, đây là cơ hội duy nhất.

Tĩnh Tâm mang theo mấy đứa nhỏ đi vào trong hành cung vừa rồi ở ngoài, nàng đã nghe được tất cả mọi chuyện trong này.

- Tĩnh Tâm. em đến đây. Cao Lôì Hoa nhìn Tĩnh Tâm. nói.
- Vâng.

Tĩnh Tâm đi vài bước tới trước mặt Cao Lôì Hoa:

- Lôì, anh. có phải rất muốn đi hay không?

Cao Lôì Hoa suy nghĩ một lát. nặng nề mà gật đầu.

- Vậì anh đi đi.

Con mắt Tĩnh Tâm hiền hòa như dòng nước bao dung; đây là một sự phóng túng dành cho người mình yêu thương.

- Good!

Cao Lôì Hoa hoan hô một tiếng. Tĩnh Tâm đúng là người phụ nữ hiểu chuyện, Cao Lôì Hoa cũng không phải thanh niên mít ướt gì nên gật đầu liền.

Nghe Cao Lôì Hoa nhận lời, ở một bên Quang Minh thần s yên tâm nhẹ nhàng thở phào.

- Một khi đã như vậy. Chúng ta cũng phải đi mau một chút. Quang Minh

thần s nói với Cao Lôì Hoa:

- Hôm nay. là ngày cuối cùng tháp Babel mở cửa.
- Đùng vôi. ta còn muốn mang theo người trợ giúp.

Cao Lôì Hoa vồ về nhắ không gian trên tay, nếu đã hạ quyết tâm chiếm lấy hai bảo vật trong tháp Babel thì Cao Lôì Hoa cũng phải cố làm mọi việc hoàn mĩ một chút!

Một bên Huyét kỵ tướng Heist lớn tiếng hét lên.

- Chủ nhân, mang ta đi! Mang ta đi!
- Người đừng có làm ồn coi.

Cao Lôì Hoa nói với vị Huyét kỵ tướng dũng mãnh mà nhanh nhẩu này nói:

- Thần Rền, người tập trung các anh em lại, đứng ở đây đợi lệnh của ta. đợi khi ta dùng ma pháp triệu hồi là đến ngay.

- Vâng.

Huyét kỵ tướng Heist cũng chỉ đành thỏa hiệp.

Mà mấy vị Huyét kỵ sĩ đang học 'cắm vục' cũng cố gắ học mạnh hơn. Bọn họ biết. một khi Cao Lôì Hoa đã có ý triệu tập họ thì thứ duy nhất có ích cho Cao Lôì Hoa lúc đó là cắm vục này.

- Ba ba. con có thể đi cùng với ba không vậy?

Đột nhiên, Mộng Ti đứng phía sau Tĩnh Tâm ngắ đầu hỏi. nhưng xiềng xích trên vai cô bé cằg kêu leng keng? hiển nhiên có chút khẩn trương.

- Con muôn đi? Vì cái gì thế? Cao Lôì Hoa nghi hoặc ngồi xuống dưới hỏi.

- Không biết, con cũng không biết. Nhưng con cảm thấy con cần phải đi!

Đôi mắt Mộng Ti nhìn Cao Lôì Hoa mọng nước. Tay nàng cầm lấy mắt xích cuối vắn vè, nhẹ nhàng đùa nghịch. Cao Lôì Hoa từng đề nghị tháo xích ra nhưng Mộng Ti không có đồng ý-

Nhìn Mộng Ti bất chợt Cao Lôì Hoa nhớ đến Cửu U trong đám ma nhân kia.

Có lẽ cũng nên để cho Mộng Ti đi gặp Cửu U.

- Được rồi. nhưng khi con đi đến đó, nhất định phải chú ý an toàn bản thân mình đó.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng vồ về đầu Mộng Ti:

- Rồi, tiếp theo để Sâm Lâm Thụ Yêu và Cầu Cầu đi theo ta nữa!
- Ách. sư phụ. người cũng đừng quên con nha!

Từ nầy giờ vẫn đứng yên không nói một nam nhân đầu tóc tổ quạ liền lên tiếng:

- Sư phụ. Con cũng muốn đi!

Người có đầu tổ quạ này không ai khác chính là Huyét sắc Minh Vương

- Ha ha. cuối cùng người cũng nói rồi hả! Cao Lôì Hoa cười nói:
- Yên tâm đi. việc này. không thể thiếu phần của người.

-Hi hi!

Huyết Sắc Minh Vương nơ nụ cười. Sau đó ngượng ngùng gãi cái đầu tổ quạ.

Kỳ thật từ lúc mới vào đây không phải do Huyết Sắc Minh Vương không muốn nói chuyện, mà do từ đầu đến cuối hắn vẫn đang còn ngơ ngơ ngẩn ngẩn.

Bởi lúc ở trên thần giới, Sinh Mệnh Mẫu Thần có nói cho hắn một tin, đó là Cao Lôì Hoa đã bước chân vào cảnh giới thần vương

Khi đó Huyết Sắc Minh Vương căn bản không tin. dù sao trước đó Cao Lôì Hoa và hắn cùng đại chiến một trận rồi. hồi đó, Cao Lôì Hoa may ra chỉ là một vị thần mới lĩnh ngộ thần cách mà thôi.

Huyết Sắc Minh Vương không phủ nhận việc Cao Lôì Hoa là một thiên tài. nhưng cho dù Cao Lôì Hoa có thiên tài đến đâu thì Huyết sắc Minh Vương vẫn cho rằng Cao Lôì Hoa cũng không có khả năng ở trong khoảng thời gian ngắn như vậy đạt tới cấp độ thần vương mà bao nhiêu vị thần khao khát xưa nay.

Nhưng lúc mới bước chân vào hành cung; nhìn thấy Cao Lôì Hoa thì Huyết sắc Minh Vương không thể không thừa nhận. Cao Lôì Hoa đúng là thần vương, hàng thật giá thật. không thể phủ nhận chất lượng hàng hóa.

- Vậy được rồi, quân số như vậy đi!

Cao Lôì Hoa dừng dậy nói với Quang Minh thần s:

- Bản mạng huyền thú Cầu Cầu của ta, Mộng Ti. Sâm Lâm Thụ Yêu, còn có Huyết sắc Minh Vương nữa. Ta mang theo mấy người bọn họ đi cùng ông!

- Ha ha. rất tốt! Có mấy người các người hỗ trợ, như hỗ thêm cánh. Quang Minh thần s trong lòng đại định.

- Vậy các người nhanh chóng xuất phát đi, ta cũng không có tiện đi đến tháp Babel. Cao Lôì Hoa. con của ngươi, cứ để cho ta và vợ ngươi chăm sóc đi.

Sinh Mệnh Mẫu Thần nói với Cao Lôì Hoa.

- Làm phiền Mẫu Thần. Cao Lôì Hoa gật đầu, nói:

-xuất phát!

- Ha ha ha ha, Cao lão đệ. chuyện tháp Babel sao lại thiếu phần ta chứ! Tiếng cười đi trước. Thần thú Lai Nhân Tra Lý đi nhanh tới.

Vào cửa, Lai Nhân Tra Lý hành lễ chào Mẫu Thần.

- Lai Nhân Tra Lý, hôm nay ngọn gió nào đưa rồng đến nhà tôm thế? Cao Lôì Hoa hỏi.

- Ha ha, còn không phải vì việc ngươi sinh con à. ta dù sao cũng là bậc bề trên thì phải đến đây nhìn cái chứ.

Lai Nhân Tra Lý lớn tiếng cười nói:

- Thế nào, mang theo ta đi tháp Babel chứ?

- Đúng rồi, Cao Lôi Hoa huynh đệ. Khi này lúc ta đến đây thì có nhìn thấy một con hồ ly đang ngậm chìa khóa tháp Babel chạy trốn, về việc chìa khóa này người tính sao đây! Lai Nhân Tra Lý nghĩ nghĩ rồi nói.

- Chìa khóa tháp Babel bị trộm đi?

Quang Minh thần s lập tức khẩn trương lên. nếu cái chìa khóa bị trộm đi. thì phiền toái đây.

- Yên tâm đi, bị trộm đi chỉ là cái chìa khóa giả thôi. Cao Lôi Hoa phát phát tay, cười nói.

-Giả?

Lai Nhân Tra Lý nhú mày nói:

- Cao huynh đệ. người cũng nên cẩn thận nhớ lại nha. lúc ta đến đây thì thấy rõ cái viên gạch đỏ đang hấp thu năng lượng xung quanh, người có nhớ làm không đó!

- Ha ha. yên tâm đi. Cao Lôi Hoa thần bí cười nói:

- Không phải chỉ là hấp thu năng lượng thôi à, cái này làm giả cũng không có khó gì. Cái viên gạch bị trộm đó là do ta tỉ mỉ thiết kế cho giống viên thật, rồi tiện tay khắc thêm trận pháp hấp thu năng lượng trên thôi

- Người, thật sự làm một cái chìa khóa giả sao? Quang Minh thần s lớn tiếng hỏi.

- Đừng vậy.

Cao Lôi Hoa gật gật đầu.

- Chắc chắc, cái này. việc vui lớn. Khoe miệng Quang Minh thần s lộ ra nụ cười khỏ.

- Có vấn đề sao? Cao Lôi Hoa hỏi, Quang Minh thần s cười rất quái lạ a.

- Không có quan hệ, s à, đồ giả thì cũng chỉ là đồ giả, cũng không có khả năng đi qua cửa đâu!

Một bên Sinh Mệnh Mẫu Thần an ủi s. nói.

- Cũng đúng. Quang Minh thần s gật gật đầu.

Cao Lôi Hoa cùng mấy người ở đây không hiểu mô tê, không biết Sinh Mệnh nữ thần cùng Quang Minh thần s đang nói cái gì nữa.

- Chúng ta nhanh đi đến tháp Babel đi. đến muộn sợ không được coi trò vui đâu. Quang Minh thần s nói.

- Trực tiếp truyền tống đi qua không?

Cao Lôi Hoa vung tay lên. không gian pháp tắc hoạt động!

- Không, không cần.

Quang Minh thần s vội vàng nói:

- Hôm nay là ngày cuối cùng tháp Babel mở. Nếu không có chìa khóa. thì tháp Babel sẽ chuẩn bị khởi động đi vào không gian của nó, lúc này. không gian xung quanh nó cực kỳ không ổn định. nếu sử dụng thông đạo truyền tống có thể sẽ gặp nguy hiểm. tốt nhất là nên bay đến thôi!

- Được rồi, nghe lời ông

Cao Lôì Hoa một lần nữa nhận quả trứng trong tay Sinh Mệnh Mẫu Thần. nhẹ nhàng vỗ về

- Thuận buồm xuôi gió, anh yêu. Tĩnh Tâm nhẹ nhàng ôm Cao Lôì Hoa, sau đó hôn nhẹ lên đôi môi Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa cũng rất nhẹ nhàng cắn nhẹ lên đôi môi đỏ mọng ngọt như đường của Tĩnh Tâm

- Anh sẽ nhanh chóng về thôi vợ yêu. Sau đó, hai ta sẽ ở đây, chờ con chúng ta ra đời!

Ừ!

Tĩnh Tâm gật đầu

Mấy phút sau một đoàn người từ dưới biển bay vút lên bầu trời

Đầu đoàn là Cao Lôì Hoa, người có tốc độ nhanh nhất. Còn Mộng Ti do thực lực còn yếu nên đành để Cao Lôì Hoa ôm

Cho dù như vậy tốc độ của Cao Lôì Hoa vẫn là nhanh nhất trong đoàn người.

Theo sát Cao Lôì Hoa là Quang Minh thân s rồi đến Huyêt Sắc Minh Vương và Thần thú Lai Nhân Tra Lý.

Cầu Cầu vẫn như xưa, vẫn chỗ cũ, vẫn một tư thế, ngồi trên vai Cao Lôì Hoa.

Còn Sâm Lâm Thụ Yêu. bay chậm nhất. nhưng dưới tác dụng lĩnh vực tốc độ của Cao Lôì Hoa nên cũng đuổi theo kịp

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 457

Có Một Loại Hàng Giả Khiến Người Ta Nhầm Thành Thật!

Không gian trong tháp vẫn là một khoảng mở mịt tối tăm như trước, làm người ta có hết cảm giác này đến cảm giác khác.

Trước tòa tháp cao vút trong mây, hai tay Đại thống lĩnh ma thú nắm chặt, luôn luôn ngẩng cao đầu nhìn về phía đối diện, Ma vương Satan Âm đang chỉ huy đám 'ma nhân'.

Phía sau Đại thống lĩnh ma thú là lão Miêu cùng lão Trâu đang lẫn trong đám ma thú run cầm cập.

Chìa khóa là do hai người bọn họ làm mất. mà giờ đã là ngày cuối cùng của bảy ngày. Nếu như đến phút cuối thật sự không có chút manh mối nào về chiếc chìa khóa thì rõ ràng lão Miêu và lão Trâu tự cắt cổ là vừa nếu không muốn bị tất cả các ma thú đang phần nộ xé xác!

- Hừ.

Ánh mắt của Đại thống lĩnh ma thú nhìn chăm chăm vào Satan Âm hừ một tiếng.

Cảm giác được ánh mắt không tốt lành gì của Đại thống lĩnh ma thú, Ma vương Satan Âm tiến lên phía trước mấy bước, đứng chắn ngay trước mặt Cửu u. Trùng đôi mắt hổ nhìn lại Đại thống lĩnh ma thú.

- Chít. Chít.

lúc này. tiếng chim hót véo von truyền tới tai mọi người.

Sau đó một ma thú phong; hệ màu xanh chấp cánh lại. nhanh chóng chui vào không gian tháp Babel.

- Đán đây!

Khi nhìn thấy 'Vô thú', Đại thống lĩnh ma thú vội vàng giơ tay cho nó đậu lên.

- Sao rồi? Đã lấy được chìa Khóa chưa?

Đại thống lĩnh vội vàng hỏi, giọng có chút nôn nóng và hy vọng.

'Vô thú' nhẹ nhàng lắc lắc đầu:

- Thống lĩnh. hoàn toàn không có tin tức gì của Cao Lôi Hoa. Cho dù Kim lão đại đã nghĩ mọi kế để ép Cao Lôi Hoa xuất hiện. nhưng cũng không có bất cứ tác dụng gì.

Gừ. Gừ. Gừ, Đại thống lĩnh liền lui người lại vài bước.

Mặc dù cả người hắn bị che khuất trong áo choàng nên không thấy rõ hắn. Nhưng chắc chắn sắc mặt của hắn giờ đang tái nhợt.

- Chết tiệt! Chết tiệt! Lẽ nào kết thúc như vậy?

Đại thống lĩnh gào thét. tiếp đó ánh mắt của đại thống lĩnh lại nhìn Cửa U.

- Grừ...

Chỉ nhìn một cánh tay trắng trẻo ngọc ngà từ trong tấm áo choàng đen đưa ra. sau đó không nhìn thấy đại thống lĩnh có bất cứ một động tác nào chỉ trong nháy mắt. Đại thống lĩnh đã xuất hiện ngay trước mặt Cửa U!

- Quỷ tha ma bắt! Tất cả đều tại ngươi đã làm mất chìa khóa! Đồ đàn bà đáng chết!

Đại thống lĩnh gầm rú lên. Hai ngọn lửa cháy phừng phừng trên hai tay! Hai tay đầy lửa tạo thành song chưởng vô cùng đáng sợ đánh về phía Cửa U.

Cửa U bị trọng thương chưa khỏi, hiện tại hoàn toàn không thể đánh trả được, chỉ ngơ ngác nhìn chưởng của đối phương đánh về phía mình nhưng không sao chống đỡ được.

- Khoan! Đừng vội khinh thường người khác! Ma vương Satan Âm tức giận hét lên một câu rồi vươn tay phải lên cản song chưởng lại.

- Đùng!

Toàn bộ đòn tấn công của Đại thống lĩnh ma thú bị Ma vương Satan Âm chặn lại.

- Hừ. Ngươi muốn làm gì? Ma vương Satan Âm hừ một tiếng. Sau khi đỡ một chưởng của Đại thống lĩnh. Ma vương Satan Âm nắm chặt tay phải. tung cú đấm phản công.

- Ngươi hỏi ta muốn làm gì à?

Đại thống lĩnh lùi lại, né được một quyền của Ma vương Satan Âm. nghiêng răng tức giận nói:

- Gừ

- nếu không phải tại mụ đàn bà kia chiếm đoạt chiếc chìa khóa, thì giờ này ta đã vào được tháp Babel!

- Hừ, bị cướp mất chìa khóa. chỉ trách ngươi vô dụng, còn trách ai được nữa? Ha ha... Ma vương Satan Âm cười to và nói.

- Ngươi đang chế giễu ta vô dụng? Ha ha. Ma vương Satan Âm. ngươi lấy tư cách gì để chế giễu ta?

Đại thống lĩnh bình Tĩnh nói:

- Chìa khóa trong tay ngươi không giống với chìa khóa bị gã đó lấy đi sao?

Ma vương Satan Âm bị chạm đến đúng điểm yếu. lạnh lùng nói.

-Hừ.

Hai tay của Đại thống lĩnh một lần nữa lui về trong tay áo:

- Ma vương Satan Âm ta nói trước, thời gian không gian tháp Babel khép lại không còn nhiều nữa. Nếu như đến phút cuối. vẫn chưa có tin tức gì về chiếc chìa khóa. đừng trách ta ra tay vô tình. Đặc biệt là con đàn bà tên Cửu U đang sau người. Nếu người của ta không vào được trong tháp, ta sẽ lấy mạng nàng ta tể cờ!

- Nhiều lời vô ích! Ma vương Satan Âm lạnh lùng nói:

- Nếu người muốn ra tay với Cửu U. thì người cử chuẩn bị chỗ chết cho mình.

Hừ.

Đại thống lĩnh hừ một tiếng nghe lạnh người. Hai bên lạnh lùng nhìn đôi phương.

Bờ bên kia. Huyền Hồ từ trong biển San Hô chạy như tên lửa. như thể cả đời nàng chưa bao giờ chạy nhanh như thế!

- Hồi làn gió nhẹ nhàng! xin hãy truyền vào cơ thể ta sức nhanh của người - kinh thân thuật. Huyền Hồ nhẹ đọc một tiếng, cơ thể nàng có thêm sự trợ giúp của ma pháp.

- Hi vọng có thể đuổi kịp!

Huyền Hồ thầm cầu nguyện, sau đó nàng ngậm chìa Khóa. hướng về phía tháp Babel.

Hiện tại nàng không có thời gian lãng phí để quay về đại bản doanh ma thú. sau nhiều lần suy nghĩ. nàng quyết định tiến thẳng về phía Tháp Babel.

Huyền Hồ vốn là ma thú tốc độ, sau khi được cái ma pháp bình thường này hỗ trợ. tốc độ bay càng trở nên đáng kinh ngạc.

Không bao lâu. Huyền Hồ đã bay qua đế quốc Bĩ Mông. tới cửa vào không gian tháp Babel đang trôi nổi giữa không trung.

Huyền Hồ ngậm viên gạch (chìa khóa) trong miệng, giữ thật chắc bay vào bên trong.

Sau khi vừa bước qua cửa. Huyền Hồ liền cảm thấy ma lực trong người tự nhiên tan biến hết. Đây chính là cấm vực mạnh nhất trong không gian tháp Babel tước đoạt đi mọi thần lực và năng lượng.

Không sao! Trước đó Huyền Hồ đã được mọi người nhắc tới việc này khi đi vào Tháp Babel.

Sau khi ma lực bị phong bế. Huyền Hồ nhẹ nhàng xoay người một cái. và an toàn đứng trên mặt đất.

Sau đó. Huyền Hồ không để lãng phí thêm một giây nào. nàng dùng bốn chân băng thật nhanh, hướng tới tòa tháp cao ngất chìm trong mây.

Sau một chuỗi cố gắng, cuối cùng Huyền Hồ cũng đến được trước cửa lớn của tòa tháp.

lúc Huyền Hồ chạy đến. cũng chính là thời điểm ma thú và 'ma nhân' đang mặt đối mặt. Về mặt song phương dường như rất bình Tĩnh. nhưng

thực chất. đây chỉ là sự yên lặng trước khi nổ ra cuộc chiến tranh dữ dội mà thôi.

Sự xuất hiện của Huyền Hồ ví như mặt nước đang yên lặng. bỗng dưng một viên đá ở đâu rơi xuống, đánh vỡ sự yên lặng của hai cánh quân!

-ai?

Đại thống lĩnh ma thú cảm giác đột nhiên có một ma thú xâm nhập. nên quay sang nhìn về phía Huyền Hồ.

Huyền Hồ vốn chỉ là một ma thú siêu cấp bình thường, như vậy vốn chẳng thể thu hút được sự chú ý của Đại thống lĩnh. Nhưng đồ vật Huyền Hồ đang ngậm trong miệng đã thu hút sự chú ý của Đại thống lĩnh.

- Đại thống lĩnh! Tôi mang chìa khóa đến cho ngài! Huyền Hồ mất đồ song, thở hồn hển.

Đại thống lĩnh vội vàng bước lên phía trước, đứng chặn ngay trước mặt Huyền Hồ. Như vậy sẽ tránh được đội quân nhân mã của 'ma nhân' bất chợt tấn công Huyền Hồ, chưa cần nói đến việc chìa khóa này là thật hay không. Việc quan trọng bây giờ là không để đám 'ma nhân' cướp mất.

- Người khẳng định đây là chìa khóa tháp Babel chứ?

Đại thống lĩnh ma thú giơ tay nhận lấy chiếc chìa khóa trong miệng Huyền Hồ. xem xét tỉ mỉ.

- Đúng vậy.

Sau khi nhẹ nhàng há miệng ra. Huyền Hồ lập tức cảm thấy rất thoải mái. nàng nói với vẻ mặt rất tự hào

- Chìa khóa này là thuộc hạ lấy trộm từ chỗ người đàn ông tóc bạc đó, thuộc hạ dám khẳng định đây là chìa khóa thật.

- Từ chỗ Cao Lôì Hoa?

Đại thống lĩnh cảm miêng gạch nhẹ nhàng gõ một chút. Người đàn ông tóc bạc. trên thế giới này ngoài Cao Lôì Hoa ra, còn ai vào đây?

- Người làm tốt lắm! Đại thống lĩnh nói với Huyền Hồ:

- Chỉ cần đây là chìa Khóa thật. đến lúc ra được ngoài, người muốn gì, cứ nói với ta.

- Đa tạ Đại thống lĩnh! Huyền Hồ đáp lại.

Lời hứa này của Đại thống lĩnh là một lời hứa không giới hạn sao";

- Ha ha ha. Thống lĩnh các hạ, lần này người phải nhìn cho kỹ. không nên lại bị Cao Lôì Hoa dùng chìa khóa giả lừa lần nữa!

Ma vương Satan Ám đứng một bên cười thách thức.

Lấy được từ nhà Cao Lôì Hoa? Thật đáng cười! Dựa vào một ma thú siêu cấp bình thường mà đòi lấy được đồ từ trong tay Cao Lôì Hoa. Nếu một ma thú bình thường vậy cũng có thể lấy được đồ của Cao Lôì Hoa một cách đơn giản. vậy Cao Lôì Hoa hoàn toàn có thể đi mua mỳ về thất cô tự tử!

- Ma vương đại nhân đã quan tâm quá rồi!

Là thật hay giả. chỉ có thể thử mới biết. Không phải vậy sao?

Đại thống lĩnh ma thú cười vang một tiếng.

Thực ra, trong tận đáy lòng hắn sao không hiểu rõ chứ! Một ma thú siêu cấp bình thường! có thể lấy được đồ trong tay Cao Lô Hoa là chuyện vô cùng hoang đường.

Nhưng giờ là phút nào rồi! Không dễ để tìm ra một cách khác.

Cứ cho đây là chìa khóa giả, hắn vẫn phải thử. Giống như người chết đuối vớ được cọc rom, dù không được vẫn phải vớ lấy.

Đại thống lĩnh ma thú hất mạnh áo choàng một đôi cách đỏ như máu từ trên lưng hắn lần nữa lại mở ra.

Sau khi mở đôi cánh ra, Đại thống lĩnh vỗ mạnh một cái, cả người hướng về phía cửa lớn của tháp Babel- hướng đúng lỗ hồng giữa cửa.

Sau khi đến đứng trước mặt lỗ hồng, Đại thống lĩnh đưa tay, nhẹ nhàng đặt viên gạch hết sức bình thường vào lỗ hồng đó.

Vào giờ phút này, ngay cả Ma Vương Âm cũng cảm thấy khẩn trương nhìn chăm chăm vào lỗ hồng.

Đúng lúc viên gạch vừa nhét vào lỗ hồng? cũng giống với hai viên lần trước, lại có một tia sáng chói mắt từ trong động bắn ra.

Ba ma pháp trận xoay tròn vòng quanh lỗ hồng,

Đại thống lĩnh nhắm hai mắt lại, đợi để lắng nghe âm thanh nổ tung do viên gạch nát vụn phát ra.

Nhưng qua một thời gian khá lâu mà không nghe thấy tiếng nổ của viên gạch...

- Nhanh lên! Nhanh không sẽ không kịp xem kịch hay! Thần s ra sức thúc giục.

- Thực xin lỗi- chủ nhân, là ta liên lụy các người.

Sâm Lâm Thụ Yêu muốn khóc rồi, ngay từ đầu có sự trợ giúp từ lĩnh vực tốc độ của Cao Lô Hoa nên khi Sâm Lâm Thụ Yêu dốc toàn lực bay thì vẫn không bị tụt lại phía sau. Nhưng bay một thời gian dài thì Sâm Lâm Thụ Yêu trụ không được, xét cho cùng, hắn cũng là ma vật hệ thực vật, không thích hợp với việc bay.

- Tới rồi, tới rồi! Mau vào đi! Nhanh không muộn sẽ không xem được kịch hay. Thần s nhìn thấy cửa vào không gian tòa tháp ở phía xa liền lớn tiếng thúc giục.

- Cố thêm chút nữa nào! Cao Lô Hoa cười nói với Sâm Lâm Thu Yêu.

- Vâng. Thưa chủ nhân!

Sâm Lâm Thụ Yêu đáp lời, cố gắng hết sức để đẩy nhanh tốc độ

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 458

Chỉ Là Thực Vật.

Nghe thấy âm thanh bị vỡ vụn của viên gạch- Đại thống lĩnh từ từ mở to mắt nhìn viên gạch.

Chỉ nhìn thấy ba ký hiệu ma pháp đang xoay tròn xung quanh viên gạch.

Tiếp theo, một tiếng búp vang lên! Ba ký hiệu ma pháp đột nhiên chui vào trong viên gạch. Không, nhìn kỹ hơn thì giống như ba ký hiệu ma pháp bị viên gạch hút vào. Ngay sau đó lại có một tia sáng chói mắt giống lần trước từ trong động lóe ra

Cạch cạch cạch!

Tiếng va chạm nặng trịch mà cứng đờ của những viên đá lớn.

Cánh cửa lớn đã đóng bao năm nay, dưới tác dụng của nguồn năng lượng không tên, đã nhẹ nhàng mở ra trước mắt con người cảnh tượng bên trong tòa tháp.

Thật sự rất rộng lớn, khí thế hào hùng! Đây là cảm giác đầu tiên của những người nhìn thấy cảnh tượng ở tầng thứ nhất.

Tầng thứ nhất của tòa tháp do được xây dựng bởi vô số những viên đá lớn nên quả thực nhìn nó rộng lớn vô cùng. tưởng như không gì sánh được!

Thực ra, không nên gọi tháp Babel là tháp, phải gọi là tòa thành trì thì đúng hơn.

Tuy đây là tầng thấp nhất, nhưng diện tích của nó so với toàn bộ diện tích hoàng cung đế quốc Quang Minh còn rộng hơn gấp bội.

Toàn bộ hoàng cung, bao gồm chủ điện. hành cung, cả quảng trường cùng với một số nơi khác... có thể thấy được sự rộng lớn của tầng thứ nhất này.

Tách! Tách! Tách!

Sau khi cửa lớn được mở ra. Một loạt những âm thanh tách tách vang lên.

Tiếp theo, một cảnh tượng làm người ta dựng tóc gáy hiện ra, trong sự tối tăm. u ám của tầng một. xuất hiện vô số những đốm sáng đỏ rực.

Những đốm sáng đỏ rực đó như những cặp mắt của bầy sói đang đói khát trong đêm tối.

- Chết tiệt, chính là người bảo hộ Gareth!

Đại thống lĩnh liếc một cái là nhận ra đó là gì. Đó là quái vật máy duy trì

trật tự trong thiên giới.

Loại quái vật này xưa nay đánh không chết!

Nhìn thấy vô số những đốm đỏ. ít nhất ở đây phải có hàng vạn con quái vật người máy thủ hộ!

Vừa nghĩ đến nơi đây có người bảo hộ Gareth- hơn nữa bản thân thần lực đã bị khống chế. Đại thống lĩnh ma thú vô đầu gãi tai. Đây vốn không muốn cho người ta sống mà.

-Ta, mịa nó!

Bên kia, Ma vương Satan Ám nhìn thấy cửa lớn đã được mở ra. miệng há rộng tưởng như có thể nuốt được cả mặt trăng.

Thật không ngờ. đây thực sự là chìa khóa thật! Cánh cửa lớn của tháp Babel được mở ra rồi!

lúc này, Ma vương Satan Ám không biết chủ ý của Cao Lôì Hoa là gì.

Chẳng lẽ, thực sự tiểu hồ li đã lấy trộm được chìa khóa từ tay Cao Lôì Hoa, đây là chuyện không thể!

- Khụ khụ. Người nhìn ở giữa kia.

Một bên, Cửu U khụ một tiếng và nói với Ma vương Satan Ám.

-Gì vậy?

Ma vương Satan Ám tập trung sự chú ý, nhìn về phía chính giữa tầng một. Ngoài những đốm đỏ vây quanh, còn có một cánh cửa phát quang màu xanh lam hình bán nguyệt nữa. Bởi vì bị những đốm đỏ thu hút khiến người ta không chú ý đến cánh cửa truyền tống lúc ẩn lúc hiện này.

- Cửa truyền tống?

Ma vương Satan Ám giật mình.

- Đúng vậy. đó là cửa truyền tống lên tầng hai. Cửu U nói.

Trước khi đến. Cửu U đã tận lực thu thập một ít những tin tức liên quan đến tháp Babel.

- Cơ hội chỉ có một- Ma vương Satan Ám.

Cửu U nói với Ma vương Satan Ám:

- Nhân lúc Đại thống lĩnh vẫn chưa có phát hiện ra, ngươi hãy phóng thật nhanh- lấy luôn chìa khóa vẫn đang treo trên cửa lớn rồi nhanh chóng tiến thẳng vào cánh cửa màu xanh kia. Ngươi có thể làm được mà!

- Một mình ta vào ư? Thế còn ngươi thì sao? Ma vương Satan Ám nhíu mày, nói:

- Nếu ta đi rồi. ai sẽ ngăn cản Đại thống lĩnh?

- Nhanh đi đi!

Cửu U đột nhiên quát với Ma vương Satan Ám một tiếng.

Đây là lần đầu tiên Cửu U quát Ma vương Satan Ám. có thể cũng là lần cuối cùng:

- Cơ hội chỉ có một. Lẽ nào ngươi muốn công sức của ta đổ xuống sông xuống biển hắt sao?

Đại thống lĩnh nghe tiếng hét của Cửu U. giật mình quay lại, liền phát hiện ra Ma vương Satan Ám đang lao mình vào trong với tốc độ nhanh như gió.

-Ma Hóa!

Ma vương Satan Ám hét to một tiếng. Mắt của hắn chuyển hết sang một màu đen đậm. xung quanh Ma vương Satan Ám là một màu đen đặc, năng lượng màu đen này mang theo lực lượng phản nghịch không may mắn. Loại năng lượng hỗn loạn. hắc ám và không may mắn này khiến người ta có cảm giác đầy tà ác.

Năng lượng hắc ám như cơn lốc. bao quanh cơ thể Ma vương Satan Ám.

- Bùng! Một tiếng.

Ngay sau đó. từ trong cơn lốc. Ma vương Satan Ám hiện ra.

Vô số những mảnh vảy đen nhỏ bao vây quanh cơ thể Ma vương Satan Ám. Đầu Ma vương Satan Ám hình thành hình dáng một con quỷ với răng nanh khủng khiếp. Chỉ có cánh tay trái hắn như vẫn còn thuần khiết, hiện lên vô cùng đột ngột!

- Hùm!

Ma vương Satan Ám rống lên một tiếng, tay trái vung lên tóm lấy Đại thống lĩnh.

Ma vương Satan Ám không tiến thẳng tới phía chìa khóa. Vì hắn biết. nếu tiến thẳng về phía chìa khóa. thì tất nhiên Đại thống lĩnh sẽ nhanh hơn hắn một bước lấy được chiếc chìa khóa.

Cho nên Ma vương Satan Ám mới tấn công về phía Đại thống lĩnh.

Ma vương Satan Ám đang đánh cược.

Đánh cược Đại thống lĩnh tránh đòn tấn công này.

Bởi vì Ma vương Satan Ám đột nhiên gây rối loạn nên Đại thống lĩnh không dám trực tiếp chống đỡ đòn tấn công nhanh như chớp này, nhẹ nhàng lui sang bên cạnh một chút, né tránh mũi nhọn đó.

Cười! Khóe miệng của Ma vương Satan Ám lộ ra một nụ cười.

- Chết tiệt! không được! Chìa khóa!

Đại thống lĩnh ngay lập tức ý thức được mình đã phạm phải sai lầm lớn. nhưng đã quá muộn!

Chỉ thấy giữa không trung, cơ thể mạnh mẽ của Ma vương Satan Ám di chuyển về bên phải ngón tay đầy vảy đã bắt được chìa khóa đang treo trên cửa lớn.

- Đa tạ Đại thống lĩnh đã nhường ta lấy chiếc chìa khóa. Ta không dám khách khí đành nhận nó vậy.

Giọng Ma vương Satan Ám trở lên khàn khàn như có hai người đang hát song ca vậy. Nói xong. một đôi cánh màu đen đáng sợ từ lưng của Ma vương Satan Ám cất lên. vồ vồ, cả người hắn biến thành ánh sáng đen tiến thẳng về

phía cánh cửa hình bán nguyệt.

- Tên Chết tiệt! Tên xảo quyệt! Người đứng lại cho ta!

Đại thống lĩnh tức giận hét. Mở rộng đôi cánh muốn đuổi theo.

Ma vương Satan Âm nhếch miệng cười. ý đồ của hắn là làm cho Đại thống lĩnh tức giận đuổi theo. Như vậy Cửu U sẽ an toàn hơn một chút.

Nhưng Đại thống lĩnh lại không đuổi theo Ma vương Satan

- Gừ...

Đại thống lĩnh rống lên một tiếng, hai con mắt đỏ như máu tưởng như còn lạnh băng hơn con mắt của những người máy bảo hộ Gareth trong tháp Babel.

Đại thống lĩnh nhìn về phía Cửu U đang đứng một bên.

- Lại là người giờ trò quỷ! Cửu quân sư, quân sư thông minh nhất của 'ma nhân'. Đại thống lĩnh lại đưa tay phải ra, nhe răng cười:

- Lần này ta phải giết người?

Hai cánh trên lưng đại thống lĩnh vỗ mạnh, tiến thẳng về phía Cửu U.

Nếu hắn đuổi theo Ma vương Satan Âm. trong thời gian ngắn như vậy cũng không thể đuổi kịp. cho dù là cướp lại chìa khóa đi chăng nữa. cũng là chuyện không đơn giản.

Đằng nào cũng vậy. chi bằng. trước tiên ta xử thuộc hạ của Ma vương Satan Âm trước, sau đó cùng tất cả các ma thú đánh với Ma vương Satan Âm một trận. Như vậy cơ hội lấy lại chìa khóa cũng cao hơn một chút.

Cửu U chậm rãi nhắm hai mắt lại, tính mạng của cô vốn cũng không còn bao lâu.

Đôi với Cửu U mà nói. Chết chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Cửu U bây giờ không quan tâm.

Bùm! Một chưởng. Đại thống lĩnh đánh thẳng một chưởng rất mạnh lên người Cửu u. Cơ thể Cửu U như điều đứt dây. bay ra ngoài

- Mía nó, coi như vào được rồi! Cao Lôì Hoa cùng đoàn người vào bên trong tòa tháp.

Không gian âm u mù mịt bên trong; tháp khiến Cao Lôì Hoa và đoàn người khi bước vào có một cảm giác khó chịu.

Cũng giống như những người khác, khi bước vào không gian của Sáng Thế thần tối cao, toàn bộ thần lực của Cao Lôì Hoa và mọi người bị khống chế.

Trong nháy mắt, ngay khi thần lực Cao Lôì Hoa và đoàn người bị khống chế. Vô số nhưng cành cây nhỏ từ trong sương mù xuất hiện.

Điều đáng là một loại thực vật ma hóa. thực lực tương đương ma thú bậc trung.

Sau khi thần lực bị khống chế. những điều đáng này làm người ta đau đầu. nhưng thực ra chỉ là loại 'cáo mượn oai hùm.

Nhìn nhưng cảnh cây này không ngừng mọc lên khiến Cao Lôì Hoa cùng đoàn người đi cùng có chút đau đầu. Bởi thực sự những cảnh cây này quá nhiều, lại có tài biến hóa.

Không có thần lực chống đỡ, chỉ còn cách dùng vũ khí trên tay để đối phó với những cảnh cây này. Đây là chuyện hết sức phiền phức.

Đúng lúc Cao Lôì Hoa và thần Zues đang đau đầu về những cảnh cây ma quái.

-Mía!

Một giọng nói đầy uy lực vang lên.

Từ lúc vào trong tháp, chỉ thấy Sâm Lâm Thụ Yêu uể oải, không chút sức lực, đột nhiên khỏe mạnh như uống thuốc tăng lực. Trong nháy mắt, hần khôi phục lại chân thân Thụ Yêu, một gốc cây cao lớn không gì sánh được.

- Bà nội mày! Chỉ là đám dây leo vớ vẩn mà cũng dám giở trò trước mặt ông mày à?

Thụ Yêu mắng to một tiếng, ngay sau đó, vô số những cây dây leo nhỏ từ đất mọc lên lập tức cuộn lại và lui xuống.

Sau đó Sâm Lâm Thụ Yêu âm thầm cười, thân cây mở ra một hàm răng gỗ.

Rể cây Thụ Yêu cuộn chặt những cây nhỏ đó, không chút do dự, nhét tất cả vào miệng.

Hai hàm răng cùng chuyển động tuy là gỗ, nhưng lại có tính chất của kim loại.

Những dây leo trong miệng kêu gào thảm thiết, lại bị Sâm Lâm Thụ Yêu nhai. Nhưng như vậy vẫn không hoãn được sở thích ăn uống của Thụ Yêu.

Như một cỗ máy nghiền, các cây nhỏ nhanh chóng được đưa vào trong bụng của Thụ Yêu, trở thành một phần dinh dưỡng cho cơ Thể khổng lồ của nó.

Vừa rồi thụ yêu vẫn còn cảm thấy bản thân đã làm liên lụy tới Cao Lôì Hoa và đoàn người đi cùng, giờ đã trở thành công thần mở đường...

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 459

Ta Phải Gọi Ông Là Gì Đây? Là Ba Ba Sao?

Sâm Lâm Thụ Yêu nhai những dây leo nhỏ trong miệng một cách không thương tiếc. những hạt màu xanh lục li ti bay trên không trung.

Tất cả dây leo đều hoảng sợ kêu xèo xèo. nhưng không có một cây nào dám phản kháng. Chúng chỉ có thể yên lặng ẩn núp tại chỗ, chỉ còn cách đợi thiên địch Sâm Lâm Thụ Yêu nhổ chúng lên rồi đưa vào trong cái miệng tối om không nhìn thấy đáy đó.

Điều mà những cây ở đây có thể làm là đợi Sâm Lâm Thụ Yêu ăn no nên đám cây này rồi, có thể buông tha cho những cây khác.

- Bỏ đi. vậy là được rồi. Thụ Yêu. Thời gian của chúng ta còn không nhiều, nhanh đi thôi.

Cao Lôì Hoa đã cắt đứt bữa tiệc ngon tuyệt của Sâm Lâm Thụ Yêu

- Vâng!

Sâm Lâm Thụ Yêu lớn tiếng đáp. sau đó không nỡ nhìn đám cây trước mắt càng ngày càng cách xa.

- xoạt!

Giống như có được lệnh đặc xá. trong nháy mắt những dây leo nhỏ đó biến mất khỏi tầm mắt của Cao Lôì Hoa và đoàn người. Mãi mãi không bao giờ dám xuất hiện trước mặt Cao Lôì Hoa nữa!

Không có đám dây leo cản trở. tốc độ của Cao Lôì Hoa, thần Zues và mọi người tăng lên đáng kể.

• Đó là tháp Babel.

Cao Lôì Hoa ngược mắt nhìn tòa tháp cao ngất không thấy đỉnh. cảm xúc bùi ngùi.

Tháp Babel như ngọn bảo đăng trong bóng đêm. Cho dù là trong bóng đêm mịt mù vẫn dễ làm người ta phải chú ý đến.

- Đi thôi, nếu muộn khả năng sẽ không xem được kịch hay. Thần Zues cười sang sảng thúc giục.

Cao Lôì Hoa, thần Zues và đám người nhanh chóng chạy thẳng về hướng tòa tháp, Sâm Lâm Thụ Yêu chạy theo phía sau mọi người. Trên đường cũng có gặp một ít đám dây leo chưa kịp rút lui. nhưng chỉ cần Sâm Lâm Thụ Yêu

hư một tiếng là tất cả chúng vội vàng nhường đường, để lộ ra một con đường rộng.

Tháp Babel càng ngày càng hiện rõ. Cao Lôì Hoa đưa tay móc chiếc chìa khóa trong chiếc nhẫn không gian.

Tuy nhiên khi Cao Lôì Hoa tiến lại gần hơn chút nữa thì giật mình phát hiện cửa lớn của tòa tháp đã được mở.

- Chuyện này là sao?

Cao Lôì Hoa nhìn cánh cửa đang mở ra trước mắt hỏi.

Cánh cửa đang mở khiến Cao Lôì Hoa có cảm giác như nó đang há rộng miệng cười nhạo mình. Chìa khóa thực sự vẫn đang trong chiếc nhẫn trong tay mình. Vậy tại sao cửa lại bị mở ra như thế này?

- Chắc. Chắc. xem ra chúng ta muộn mất rồi! Vậy là chúng ta đã không xem kịp kịch hay rồi.

Thần Zues nheo mắt cười nói.

Dường như ông sớm biết cánh cửa lớn của tòa tháp sẽ bị mở ra

- Chuyện này là sao? Hãy giải thích ta biết. Cao Lôì Hoa quay sang nhìn thần Zues.

- Ha ha. Thực ra. chuyện này do một mình ngươi gây ra. Cao Lôì Hoa à. Thần Zues cười nói.

- Ta gây ra? Ta đã làm gì chứ? Cao Lôì Hoa cau mày. Bỗng nhiên nhớ ra chiếc chìa khóa:

- Chẳng lẽ là chìa khóa giả?

- Đúng rồi. Chính chiếc chìa khóa ngươi để Huyền Hồ lấy trộm mất là chìa khóa giả! Thần Zues cười vang

- Làm đồ giả mà như đồ thật, Cao Lôì Hoa, trình độ làm đồ giả của ngươi vượt ngoài sức tưởng tượng của ta

- Ngươi đang khen ta hay đang cười ta vậy? Cao Lôì Hoa cười khỏ.

- Coi như cả hai đều có. Thần Zues cười.

- Bây giờ phải làm gì?

Cao Lôì Hoa cũng không lo lắng, nhìn thấy thần Zues cũng không lo lắng. Cao Lôì Hoa lo làm gì chứ:

- Hiện tại, bọn họ có chìa khóa. đối với chúng ta mà nói Chẳng phải rất bất lợi sao?

- Yên tâm, Cao Lôì Hoa. Thần Zues đưa ngón tay ra nói:

- Trên thế gian này, chân lý chỉ có một. Chiếc chìa khóa tháp Babel cũng chỉ có một! Nếu muốn mở được kho báu cuối cùng, chỉ có chiếc chìa khóa thực sự mới có thể mở được!

- Hóa ra là vậy. Cao Lôì Hoa gặt đầu.

Sau khi đến gần thêm một chút, Tra Lý đột nhiên nói: - Ý, kỳ lạ. Tại sao trước cửa tháp Babel vẫn có người đứng đây? Chẳng phải cửa tháp đã mở rồi sao? Tại sao họ vẫn chưa vào?

Trước cửa lớn là hai bên 'ma nhân' và ma thú.

Sau khi Đại thống lĩnh ma thú mở rộng đôi cánh màu đỏ đánh Cửu U một chưởng, hấn lờ lững giữa không trung và nhìn đám quân ma nhân cười lạnh lùng.

- Cửu quân sư! Cửu quân sư!

Đám ma quân vây quanh Cửu U kêu tên Cửu U trong lo lắng.

Một số khác thì nghiêng chặt răng thể hiện tức giận, nhìn chăm chú vào quân ma thú. canh chừng không cho chúng tiến đến gần. Đặc biệt là Đại thống lĩnh ma thú.

- Các người toàn những tên yếu đuối, ăn hại!

Đại thống lĩnh giữa không trung vỗ vỗ cánh hạ xiống dần dần nói:

- Không có Ma vương Satan Âm trong số các người, ai có thể cản được ta.

Tất cả 'ma nhân' nhìn Đại thống lĩnh với ánh nhìn căm hận. nhưng tất cả đều không thể làm được gì.

- Giết hết bọn chúng cho ta! Một tên cũng không sót! Đại thống lĩnh nói với các ma thú.

- Gầm!!

Ma thú ngựa thân hình to lớn tuân lệnh. Chúng cùng gầm rú, rít gào. Những ma thú ngựa này vương cơ thể to lớn của mình dậy

Đám 'ma nhân' cũng phát động tấn công.

- Đừng coi thường chúng ta!

Tất cả những chiến sĩ áo đen nổi giận nói.

Rồi quay người tất cả đều biến thành trạng thái 'ma hóa'. Một hàng dài ma quân đứng chặn đường trước, chuẩn bị tiếp nhận đòn tấn công của ma thú.

- Là ma thú và 'ma nhân'.

Khi Cao Lôì Hoa nhìn thấy những ma thú này. cười một trận vô cùng khoái chí.

Những chuyện khác không nói, nhưng cứ là người đã phá hoại gia đình Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa nhất định không bỏ qua. Đối với Cao Lôì Hoa, mỗi thù phá hoại gia đình mình là mỗi thù không đội trời chung!

Thậm chí. lúc đó Cao Lôì Hoa thâm nghĩ. đợi ngày đưa nhỏ ra đời. Cao Lôì Hoa sẽ lấy mạng những tên ma thú này nhanh nhất có thể để bù lại những tổn thất chúng đã gây ra.

Vậy nên. khi nhìn thấy đám ma thú. hai mắt Cao Lôì Hoa đỏ ngầu. đúng là. gặp mặt kẻ thù, tức giận đỏ mắt!

- Hừm. ông trời thật có mắt- đã tốn bao công sức tìm các người- giờ đã gặp mặt! Lão Cao hét lên một tiếng.

Đoàn người đi cùng và thần Zues chưa kịp phản ứng gì, Cao Lôì Hoa đã

rút thanh đao Tài Quyết và tiến về phía ma thú!

Tiếng thét lớn của Cao Lôì Hoa đã dập tắt tiếng hô của toàn bộ ma thú.

Hai bên đang giao chiến bất chợt đều quay ra nhìn Cao Lôì Hoa.

- Chết tiệt!

Khi nhìn thấy Cao Lôì Hoa, Đại thống lĩnh thầm nói. Lấy trộm chìa khóa của Cao Lôì Hoa, làm gì có lý nào Cao Lôì Hoa lại không đuổi theo. Đại thống lĩnh nghĩ vậy. lúc đó, hắn vẫn nghĩ chiếc chìa Khóa Huyền Hồ mang về là thật.

- Lũ nhãi con ma thú kia! Chịu Chết đi!

Người Cao Lôì Hoa vươn cao, hai tay cầm chắc thanh kiếm, hướng thẳng tới một ma thú cao hơn mười thước.

Một đòn, Cao Lôì Hoa chém tới bảy bảy bốn chín nhất.

- A...!

Trong nháy mắt, ma thú cao tới hơn mười thước đó đã biến thành một vũng máu. Hắn đã bị Cao Lôì Hoa chém thành những mảnh nhỏ.

- Tất cả binh lính tiến vào tầng một, còn lại lùi lại cho ta! Giọng của Đại thống lĩnh có phần hoảng hốt. Dường như hắn không hề mong muốn chạm mặt Cao Lôì Hoa.

Lệnh Đại thống lĩnh vừa ban, các ma thú lập tức hướng về tầng một

Ô... !

Cách ra tay tàn nhẫn của Cao Lôì Hoa đã khiến tất cả mọi người chứng kiến lạnh người.

Thanh kiếm đầy uy quyền của Cao Lôì Hoa đã gây chấn động quân ma thú, làm chúng có phần sợ hãi.

Tuy rằng trong tầng một có vô số quái vật máy. nhưng so với với Cao Lôì Hoa, thà rằng ma thú đối mặt với những quái vật máy đó ít nhất còn được chết toàn thân.

Những ma thú đó gào thét rồi xông vào đánh một trận với quái vật máy. Tiếng đánh chém lẫn lộn. đinh tai nhức óc.

Sau khi nhìn thấy ma thú vào trong tầng tháp Babel Cao Lôì Hoa cũng không đuổi theo. kẻ chúng chiến đấu một mất một còn với những người máy thủ hộ.

Sau đó. Cao Lôì Hoa quay đầu lại, mắt hướng về bóng trắng trong đám 'ma nhân' màu đen kia.

Cửu U với bộ quần áo trắng trở lên hoàn toàn khác biệt với những 'ma nhân' quanh nàng.

Cao Lôì Hoa cau mày, đi về phía Cửu U.

- Người muốn làm gì?

Hai 'ma nhân' đứng chặn trước mặt nhìn Cao Lôì Hoa.

Rầm một tiếng, Cao Lôì Hoa không coi hai gã này ra gì cử thể tiến thẳng, đâm vào chúng.

Hai ma nhân vẫn giữ trạng thái ma hóa. nhưng bị Cao Lôi Hoa đẩy ngã trên mặt đất.

Đàn hình nhìn theo Cao Lôi Hoa đang đi về phía Cửu U. Chúng không hiểu tại sao. trong cơ thể gầy còm của Cao Lôi Hoa lại ẩn chứa một sức mạnh phi thường như vậy.

- Ba ba!

Không biết từ khi nào. Mộng Ti từ đằng sau chạy lên nắm chặt tay của Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa nắm tay con, tiến đến bên cạnh Cửu U. Sau đó ngồi xuống, nhìn Cửu U.

Từ khi nào mà một cô nương xinh đẹp nhẹ nhàng trong bộ áo trắng giờ lại thảm hại thế này?

Dường như cảm nhận được điều gì đó. đôi lông mi dài của Cửu u khẽ động đậy một cách khó khăn mở mắt nhìn Cao Lôi Hoa.

Lột trong tầm nhìn của Cửu U lúc đó là mái tóc trắng xóa độc nhất vô nhị.

- Là ông sao?

Cửu U khẽ nói với giọng nói rất yếu.

- Không ngờ lần gặp mặt tiếp theo lại trong hoàn cảnh này. Cao Lôi Hoa nhìn thẳng vào tay Cửu U; một bàn tay trắng muốt xinh đẹp. giờ đang dần dần trở nên trong suốt. Cao Lôi Hoa chắc rằng, Cửu U cũng chẳng thể sống thêm được bao lâu nữa.

- Không ngờ. lúc cuối cùng cũng được gặp ông. Đồng tử Cửu U có phản tan ra.

- Chỉ có điều, không biết nên gọi ông thế nào?

Cửu U mỉm cười, nụ cười rất dễ thương hàm chứa cảm giác mãn nguyện:

- Ta của hiện giờ, không biết nên gọi ông là ông Cao Lôi Hoa hay cũng giống với nàng ấy, gọi ông một tiếng, ba...

Tất cả mọi người ở đó đều ngây người ra

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 460

Ba Ba! Có Thể Đem Một Khúc Nhạc Cho Con Không?

Ba ba?

Bởi vì chịu ảnh hưởng của điện ảnh kiếp trước, trong đầu Cao Lôi Hoa chồng chéo nhưng suy nghĩ.

Đầu tiên, mình và Tĩnh Tâm đã yêu nhau. sinh ra một đứa nhỏ rất kháu khỉnh. Sau đó, vì một lý do nào đó. đứa con đó của mình giống hệt như mình năm đó. Xuyên thời gian! Đúng rồi! Là bước nhảy xuyên thời gian kỳ diệu! Nhưng đứa con đó không xuyên thời gian đến một thế giới khác. mà đến thời kì thần thoại xa xôi của thế giới này!

Tuy rằng trường hợp này rất ít xảy ra, nhưng dường như không phải không có khả năng.

- Cũng giống nàng ấy gọi ta là ba? Với ai? Cao Lôi Hoa nghĩ lại câu nói của Cửu U. Hỏi.

Ha ha, miệng Cửu U lộ ra vẻ cười đắc ý. Lúc này không chỉ tay trái của nàng mà cả cơ thể dần chuyển sang trong suốt.

- Không có cơ thể. linh hồn không thể tồn tại lâu dài Cửu U lẩm bầm nói. Người của Cửu U dựa vào phía sau. mũi rơi xuống lộ ra mái tóc dài đầy ưu sầu.

- Ta dựa.

Cao Lôi Hoa thầm cười đau khổ. Đối với mấy vụ con gái giả trai này. Cao Lôi Hoa gần như không có khả năng phán đoán.

Rõ ràng nếu là nam hay nữ là phải nhận ra ngay. thậm chí còn có thể dựa vào rất nhiều đặc điểm để nhận ra. Nhưng theo quan niệm chủ quan. Cao Lôi Hoa vẫn cứ tưởng Cửu U là con trai.

Lại là một cô gái giả trai nữa. Chẳng lẽ, trên thế giới này. trào lưu gái giả trai đang rất thịnh hành sao? Cao Lôi Hoa cười khổ.

Mắt của Cửu U đã nhắm lại. lúc này nàng không đủ sức nói thêm lời nào nữa. Một cách từ từ, hai chân và tay trái của Cửu U biến thành trong suốt.

Cao Lôi Hoa đưa tay muốn cứu nàng. nhưng không còn cách nào nữa rồi. về mặt linh hồn. Cao Lôi Hoa hoàn toàn không biết chút gì. Dù sao. lão Cao không phải là người vạn năng.

Nhìn Cữu U để lộ mái tóc đen nhánh của nàng. dường như Cao Lôi Hoa nghĩ ra điều gì đó.

Nhẹ nhàng đưa tay vén mái tóc dài che mặt Cữu U sang một bên, - Quả nhiên. Cao Lôi Hoa khẽ cười nhìn Mộng Ti bên cạnh mình.

Sau khi vén mái tóc thì hình dáng của Cữu U với hình dáng của Mộng Ti lúc nháy điệu nhảy chết chóc. Giống nhau như đúc.

- Ba ba. chị ấy đang biến mất?

Mộng Ti nắm chặt tay Cao Lôi Hoa. Cả người cô bé trốn sau lưng Cao Lôi Hoa. Dường như có chút sợ hãi.

Lẽ nào là do Cữu U?

Cao Lôi Hoa nhìn cơ thể đang dần trong suốt của Cữu U nhìn chăm chú.

Tuy nhiên. Cao Lôi Hoa không hề chú ý đến mắt của Mộng Ti đã trở thành vô hồn. Một tay cầm tay Cao Lôi Hoa, tay kia nhẹ nhàng đưa về phía Cữu U đang nằm dưới đất.

Cao Lôi Hoa giật mình. dùng lực kéo Mộng Ti quay trở lại.

Tay của Mộng Ti giống như đang đưa vào mặt nước đang yên tĩnh. Đưa vào trong cơ thể Cữu U đang dần dần biến mất.

Nhưng cái kéo lại đó không thể kéo Mộng Ti lại. Ngược lại. tay Mộng Ti đã buông khỏi tay Cao Lôi Hoa, từ trong tay của Cao Lôi Hoa rơi xuống

Cơ thể của Mộng Ti nhanh chóng sát nhập cơ thể của Cữu U. Đồng thời. hai chân của Cữu U trong vô ý thức nháy vài bước đơn giản.

- Chết tiệt!

Cao Lôi Hoa tức giận nói.

Trên mặt đất. cơ thể của Cữu U hoàn toàn trở nên trong suốt.

Ngay sau đó, cơ thể trong suốt của Cữu U tan ra trong không trung và biến thành một bông hoa. Một đóa hoa thuần khiết, tỏa ra mùi hắc ám. Đó là mùi của 'ma nhân'.

Còn Mộng Ti giờ đang nằm trong bông hoa đó, lơ lửng giữa không trung. Cơ thể cô bé bắt đầu kéo dài ra. hai khóa tử kim trên vai nhẹ nhàng lắc lư. Phát ra âm thanh trong trẻo. êm tai.

- Chết tiệt! Làm cái trò gì thế? Cao Lôi Hoa nghiêng răng. mặc muốn con gái mình xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Cao Lôi Hoa nghiêng răng, mặc dù không biết chuyện gì đang diễn ra. nhưng hẳn không quan tâm Lấy hết lực dưới chân. cơ thể Cao Lôi Hoa giống như một con chim điều hâu, đưa dài cánh tay, hướng về Mộng Ti.

Nhưng đúng lúc tay của Cao Lôi Hoa sắp chạm vào người Mộng Ti thì Mộng Ti lại biến mất ngay trước mặt Cao Lôi Hoa.

I

Là tốc độ, Mộng Ti đã dựa vào tốc độ. Trong nháy mắt, thoát ra ngoài cánh tay của Cao Lôi Hoa, tránh sang một bên.

Cao Lôi Hoa nhíu mày. lộn một vòng trên không trung rồi rơi trên mặt

đất, sau đó nhìn sang bên trái. Mà cùng lúc đó, cơ thể Mộng Ti dần biến thành người lớn.

Xích vàng trên vai cô bé vẫn như dải lụa đeo trên vai. một quần lụa mỏng được khoác trên cơ thể nàng. lộ ra dáng vẻ rất đẹp, đôi chân ngọc ngà thon và dài giẫm trên mặt đất. hiện lên một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Mộng Ti của lúc này. pha lẫn vẻ đáng yêu. cũng có phần thanh nhã.

- Mộng Ti? Cừ U?

Cao Lô Hoa định thần lại hỏi. Ngược nhìn lên trên, có thể thấy được hai con mắt của cô bé bây giờ tuyệt đẹp như pha lê vậy. chúng sáng lấp lánh, thoáng hiện vẻ trí tuệ.

- Đều đúng, cả hai đều đúng.

Nàng mở miệng, nhẹ nhàng nói. Âm thanh rất êm tai, mặc dù không êm tai như giọng của Tĩnh Tâm, nhưng cũng rất hiếm thấy.

- Chuyện này là sao? Có thể giải thích một chút không?

Giọng của Cao Lô Hoa không có chút gì tức giận mà còn tỏ ra rất bình tĩnh.

- Linh hồn là Cừ U, thể xác là Mộng Ti. Nàng chuyển động tay mình. cố gắng giải thích.

- Tiếp tục đi!

Cao Lô Hoa nhíu mày, hăm yêu cầu một lời giải thích hợp lý.

- Nói ra. Rất phức tạp, ông nên biết một chuyện nhiều năm về trước ta đã từng làm Ma vương Satan Ám sống lại một lần.

Nàng gật đầu nói tiếp:

- Lúc đó ta vẫn chưa thu thập được đầy đủ bộ phận trên cơ thể Ma vương Satan Ám. nên ta dùng cơ thể của mình để phục hồi mạng sống cho Ma vương Satan Ám.

Cao Lô Hoa gật đầu. chuyện này hẳn đã từng nghe Lô thần nói qua. Còn nhớ, lúc đó Lô thần nói, Ma vương Satan Ám mà hẳn đã gặp qua. không hoàn toàn là Ma vương Satan Ám.

Hơn nữa, là dựa vào cơ thể của một viên thần hắc ám để sống lại.

- Sau đó, chúng ta đã sập vị Lô thần trước. Nàng chỉ Cao Lô Hoa

- Bại dưới Tài Quyết và Thần Phật.

- Ma vương Satan Ám lần nữa bị chia ra, bị Lô thần phong ấn một lần nữa. Còn cơ thể ta bị Lô thần trước khóa chặt lại bằng phong ấn thần khí.

- Mộng Ti. chính là cơ thể của ngươi? Cao Lô Hoa cau mày:

- Ngươi đang lợi dụng ta mang cơ thể của ngươi?

- Không. Không phải. Ta khẳng định là thân thể của ta. Nhưng nàng ấy của hiện tại là một cơ thể hoàn toàn mới.

Nàng vội vàng lắc đầu, nói:

- Sức mạnh phong ấn của Lô thần quá khủng khiếp- từ trước Tới nay ta không hề nghĩ có thể lấy lại được cơ thể, ít nhất trước khi Ma vương Satan

Âm hồi phục ta cũng không hy vọng.

- Chính ta cũng không biết, cơ thể của ta, không ngờ đã được mây ngàn năm rồi. Chính mình nảy ra một ý thức mới, chính là Mộng Ti.

À muốn biết. Nếu như không phải người có ý muốn ta mang Mộng Ti đến. Vậy tại sao Mộng Ti khi lớn lên và 'Tiêu Kim Toa Nhi*' lại giống nhau như đúc. Mất Cao Lôi Hoa có chút sắc nhọn.

- Điểm này có liên quan tới thân vị của ta. Thân vị của ta tên là Tinh nguyệt nữ thân. Nàng cười và nói:

- Ta chỉ cần qua một lần tiếp xúc với ai đó là có thể đọc được suy nghĩ người đó.

- Mộng Ti cũng kế thừa năng lực đó của ta. Khi đó. suy nghĩ của người và Băng Sương Cự Long đều có liên quan đến một nhân vật, chính là bé gái tên 'Tiêu Kim Toa Nhi'. Xuất phát từ suy nghĩ muốn bảo vệ cơ thể mình nên Mộng Ti đã biến cơ thể mình thành hình hài của một đứa trẻ.

- Vậy con người hiện tại của người rốt cuộc là Mộng Ti hay Cửu U? Hay nói cách khác, người để linh hồn của Mộng Ti đâu rồi?

Đây là điều Cao Lôi Hoa quan tâm.

- Không. Đó không phải là điều con muốn. Ba ba!

Nàng ấy, người không biết mình là Cửu U hay Mộng Ti. cúi đầu, có chút ngượng ngùng, gọi một tiếng:

- Con bây giờ. vừa là Cửu U vừa là Mộng Ti.

Cao Lôi Hoa nhìn nàng với ánh mắt đầy nghi ngờ. Lão Cao lúc đó nhất thời cũng không biết phải đối phó với cô gái này thế nào. Có chút đau đầu.

- Chuyện gì? Cao Lôi Hoa hỏi.

- Ba ba. đồ vật nhỏ kia của con, vẫn trong tay ba chứ? Nàng đưa ngón cái và ngón trỏ làm động tác mô tả.

- Ba ba! Con có chuyện này muốn hỏi ba. Nàng ngượng ngùng hỏi.

- Vật nhỏ? Cái người nói là viên thịt nhỏ nhỏ hình cầu?

Cao Lôi Hoa nhớ ra đúng là trong nhãn không gian của mình có một đồ vật như thế.

- Vâng vâng. Nàng gắng sức gật đầu.

- Vẫn còn, bây giờ người có cần không? Cao Lôi Hoa hỏi.

- Không. Không cần.

Nàng vội vàng lắc đầu. sau đó cười một cách huyền bí

- Ba ba. vật nhỏ đó. ba nhất định phải giữ thật tốt.

- Điều này ta biết. Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Cái đó. vẫn còn. ba.

Nghe thấy Cao Lôi Hoa nói là biết. đột nhiên nàng ép mình nhìn xuống đồng người máy ở dưới tầng một.

- Ba ba! Con muốn nhảy tặng ba một bài. Ba ba có thể đệm một khúc nhạc cho con được không?

Lời nói của nàng hàm chứa sự mong đợi

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 461

Tiên Vũ Khúc Và Điệu Múa Của Tình Nguyệt!

Đệm nhạc?

Cao Lôì Hoa xoay tròn Tài Quyết rồi cầm ra sau lưng, cười bối rối

Lúc này thần Zues, Tra Lý, Huyết sắc Minh Vương và Sâm Lâm Thụ yên đứng một bên vẫn đang theo dõi vở kịch kịch tính này

Không, không thể phải không?

Tay nàng nghịch vật áo. Nàng vừa là Mộng Ti, vừa là Cửu U. Tình cảm của Mộng Ti giành cho Cao Lôì Hoa là tình cảm ba-con.. Trong đó, có lẽ lẫn tình cảm của người cấp dưới đối với chủ nhân. Nhưng tình cảm của Cửu U giành cho Cao Lôì Hoa lại là một tình cảm khác. Hai tình cảm khác nhau lẫn lộn trong một cơ thể nên có phần kỳ quặc

Ừ, ha ha, không sao

Chẳng phải đã nói, ngươi vẫn là con gái ta sao

Cao Lôì Hoa phúi phúi cơ thể vốn không hề có bụi của mình, lộ ra vẻ mặt rất tươi cười dịu dàng. Mặc dù, cô gái này xem ra không giống con gái hắc, nhưng điều đó có gì là quan trọng?

Nhưng ở đây hình như không có nhạc cụ

Cao Lôì Hoa nhìn xung quanh, tìm đồ gì có thể dùng được. sau đó ánh mắt hắc dừng lại trên người Sâm lâm Thụ Yêu

Thụ Yêu, ngươi lại đây một chút

Cao Lôì Hoa nhìn Thụ Yêu vẫy vẫy tay

Vâng, thưa chủ nhân

Mặc dù không mấy cam tâm, nhưng Thụ Yêu vẫn cố nén những giọt nước mắt sắp chảy ra trong vành mắt, từng bước tiến đến chỗ Cao Lôì Hoa. Dù sao, Sâm Lâm Thụ Yêu vẫn có một cảm giác bất an

Đợi Sâm Lâm Thụ Yêu lại gần. Cao Lôì Hoa đưa tay hái một mảnh lá con từ trên người của Sâm Lâm Thụ Yêu xuống. Rồi nhẹ nhàng gảy gảy. Cao Lôì Hoa gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Thụ yêu đau méo miệng, cũng không dám kêu lên một tiếng.

- ừ, chất liệu không tồi. Đã rất lâu rồi ta không thử qua. không biết có còn thổi được không nữa.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng đưa mảnh lá lên môi, thổi một hơi.

-Hừ... —

Cao Lôì Hoa gật đầu hài lòng. Rồi lại thổi thêm vài âm tiết nữa. Một âm thanh êm tai vang lên.

Trước kia, khi ở Trái Đất- Cao Lôì Hoa cũng thích hái một cọng cỏ ở bất cứ đâu hoặc một mảnh lá cây, thổi một bài cho bọn trẻ nhỏ. Lâu ngày, cũng luyện thành tài.

Một bên, theo tiếng sáo của Cao Lôì Hoa nàng khẽ bước mấy bước trên mặt đất. Tưởng như hợp với bước chân Cao Lôì Hoa. Hai dây xích trên vai nàng như hai dải duy băng bay lên phát phới. Lúc này, nàng khiến Cao Lôì Hoa nghĩ đến 'thần tiên bay lượn' trong thần thoại Trung Quốc.

- Ha ha. A

Cao Lôì Hoa đang định thổi một ca khúc buồn nào. Liền chuyển sang một khúc nhạc có tiết tấu vui nhộn.

(Tiên vũ khúc), đó là một khúc nhạc thuộc thời đại của Cao Lôì Hoa, một nhạc sĩ nổi tiếng khi nhìn thấy bức tranh thần tiên lượn bay, cảm hứng mà phổ nhạc thành khúc nhạc này. Đây được coi là một tác phẩm tuyệt vời. Đặc biệt là đoạn cuối tiên tử bay lên, làm người ta có cảm giác say đắm.

- Có thể bắt đầu rồi.

Cao Lôì Hoa giơ cao lá cây trong tay, thân nhiên nói với nàng.

Nàng sật đầu. Nàng kiềng ngón chân. thoải ra một chút để chuẩn bị cho tư thế múa.

Hít sâu. Ngón trở của Cao Lôì Hoa nhẹ gảy chiếc lá- nhẹ nhàng thổi khúc nhạc (tiên vũ khúc). Khúc đầu rất bình thản như dòng nước nhỏ chảy qua khe suối của non cao.

-Đình! Đình!

Chân nàng khẽ lay động nhưng không phải múa. Chỉ là khẽ lắng nghe khúc nhạc của Cao Lôì Hoa trước.

Khúc nhạc Cao Lôì Hoa thổi là một khúc nhạc nàng chưa từng nghe qua. cho nên cần thích ứng trước.

Nghe một khúc, nàng nhẹ đưa chân thoái ra, bắt kịp tiết tấu của Cao Lôì Hoa.

Âm nhạc là một thứ gì đó vô cùng kỳ diệu. bất luận là ở đâu, thời đại nào. nó cũng có thể kết nối người với người được. Chỉ cần anh dùng tâm để nghe, anh có thể cảm nhận được khúc nhạc này như thế nào, đó có thể là một khúc nhạc mạnh mẽ như xông pha trên chiến trường; hay có thể là khúc nhạc dịu êm như dòng suối chảy róc rách.

-Đình..

Tiếng chuông bắt đầu chính thức vang lên. Lên! Nhẹ nhàng nhấc chân lên là bước nhảy đặc thù của nàng. Đây là điệu múa rất đẹp. Nàng làm người ta quên đi tất cả.

Am nhạc thanh nhã. dáng múa mộng ảo nhất thời làm mọi người lạc vào chốn tiên cảnh. Tất cả mọi người chìm vào hưởng thụ.

Trong khoảnh khắc này, không có ai trách móc Cao Lô Hoa và nàng lãng phí thời gian. Cho dù ngay sau đó là ngày tận cùng thế giới, mọi người vẫn hy vọng có thể tiếp tục xem. tiếp tục xem. Quên hết tất cả, tiếp tục xem, tiếp tục nghe.

- Vậy là đã bao nhiêu năm trôi qua rồi.

Thần Zues hít một tiếng, bao gồm hàm ý cô đơn nhưng cũng có cả ý hài lòng:

- Thật không ngờ, đến thời khắc cuối cùng ta còn có may mắn được ngắm Tinh Nguyệt Cưỡi U múa, thật là không uổng phí chút nào.

Thời khắc cuối cùng?

Thời khắc mà thần Zues nói là gì? Nhưng lúc này. không ai chú ý đến câu nói của thần Zues. Bởi tất cả sự chú ý của mọi người nơi đây đang dồn vào dáng người hấp dẫn màu đen đang múa trong sân kia.

Khúc nhạc ban đầu chậm dần. nhẹ nhàng, dần lên cao. Đó chính là cảnh tượng tiên nữ chuẩn bị bay lên.

Nàng hạ chân xuống cũng bắt đầu phối hợp. dần dần nhanh hơn. Hai khí chất. một mềm mại như không xương kết hợp với một dáng vẻ thuần khiết quyền rũ hoàn toàn khác biệt xuất hiện trong điệu múa của nàng.

Nhạc khúc từ nhẹ nhàng chậm rãi dần trở lên cao trào! Đó chính là đoạn tiên nữ bay lên.

Ào ào xôn xao! Nàng càng múa càng nhanh. Hai sợi xích trên vai nàng giống như múa cùng nàng. Khẽ rung động phía sau khi cơ thể nàng bước đi.

Đột nhiên, cơ thể nàng nhảy cao lên, hai sợi xích sau lưng nàng bay theo, phát phối theo chiều gió. Giống như thân tiên trong (tiên vũ khúc), bay lên!

Trong lúc này. Đến mắt Cao Lô Hoa cũng mờ đi vì dáng múa của nàng.

Hình dáng của vũ điệu kia trong mắt Cao Lô Hoa trùng khít với hình dáng tiên nữ bay lên trong truyền thuyết.

Trong mắt Cao Lô Hoa hai sợi xích vàng sau lưng nàng như hai dải lụa màu của tiên nữ trong truyền thuyết!

- Đó. chính là tiên nữ!

Cao Lô Hoa có chút ngây người ra. hắn cũng ngưng thối chiếc lá trong miệng.

Động tác múa này như tiên nữ bay về phía trước.

- Ba ba. nếu như mọi chuyện đã kết thúc. con xin gửi lại ba một Mộng Ti nguyên vẹn. Trong lúc múa. nàng cúi đầu xuống khẽ nói. Cuối cùng. nàng lao thẳng vào trong tầng một.

Trong đó là vô số người máy thủ hộ Gareth và một số lượng lớn ma thú.

- Điệu múa chết chóc!

Nàng khẽ quát một tiếng, vẫn là dáng múa duyên dáng khi trước, nhưng

lại mang một cảm giác hoàn toàn khác. Điệu múa bây giờ, là điệu múa chết chóc.

Tiếp tục múa, múa đến không biết mệt mỏi. Giống như muốn múa đến tận cùng thế giới. Xoạt! Xoạt!

Khi nàng đang múa, người máy thủ hộ Gareth bên cạnh nàng như những cây lúa trên đồng. chờ người nông dân cầm lưỡi liềm cắt lúa thành từng bó. từng bó.

Sau khi rơi xuống đất, điểm yếu nhất của người máy thủ hộ Gareth là cái cổ, đã bị chặt đứt, rơi lộc cộc trên mặt đất.

Cuối cùng; đôi mắt đỏ màu máu của người máy thủ hộ Gareth cũng khép dần lại.

Không chỉ người máy, mà nhưng con ma thú mạnh mẽ nhất dưới điệu múa độc nhất vô nhị cũng ngã xuống trong lặng lẽ.

Không lâu sau. quái vật người máy trong tầng một đã bị quét sạch một phần ba. Toàn bộ tầng một lập tức rộng hãn ra.

Hơn nữa, nàng cũng đã bước tới cạnh cửa truyền tống lên tầng hai.

Cuối cùng, nàng quay đầu lại nhìn Cao Lôì Hoa.

Hiện ra trong mắt nàng là một Cao Lôì Hoa thân nhiên cười- rất bình tĩnh. cũng không có ý gì trách móc.

Cao Lôì Hoa đã sớm thoát khỏi mơ màng và tỉnh lại.

Nàng cắn môi dưới rồi quay đầu chui vào cửa truyền tống.

Cao Lôì Hoa cười nhìn nàng chui vào cửa truyền tống.

Thật lâu sau, những người bị điệu múa mê hoặc mới tỉnh trở lại.

- Không ngờ lão già quê mùa như ta lại có dịp được xem Tinh nguyệt Cửu U múa. Thú thần Tra Lý nữ nụ cười tươi:

- Đúng là bậc nhất quan vũ trong giới tinh không. Ngay cả Phụ thần cũng phải ngạc nhiên thán phục. Đúng với danh như thực!

- Chỉ đáng tiếc điệu múa này không phải vì chúng ta mà múa. Chúng ta chẳng qua nhờ phúc của người nào đó mới được xem. Thần Zues cười nói:

- Chúng ta chỉ may mắn đứng ngoài quan sát.

- Tinh nguyệt Cửu U đi rồi sao? Huyết Sắc Minh Vương dụi dụi mắt, lấy ra một ít dữ mắt:

- Nàng Tinh nguyệt này múa thật quyến rũ, ngay cả ta một người không hứng thú gì với múa hát cũng bị mê mẩn.

- Ừ. nàng ấy vào rồi. chúng ta cũng vào thôi. ừ.

Cao Lôì Hoa mỉm cười, hẳn cũng không để bụng lời nói của thần Zues. Sau khi cười, Cao

Lôì Hoa nói:

- Tháp Babel thẳng tiến, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 462

Ta Chỉ Tuân Thủ Quy Tắc Của Bản Thân.

Bên trong tháp Babel như thế nào, không ai biết. Ngay cả những người đã vào trong cũng - không hề đề cập tới cảnh tượng trong tháp như thế nào. Chính vì vậy tháp Babel càng ngày càng trở nên huyền bí.

- Vào đi thôi. đừng để bằng hữu của chúng ta chờ lâu.

Cao Lôì Hoa sờ sờ chiếc nhẫn không gian cười. Đúng là chìa khóa vẫn nằm im trong chiếc nhẫn không gian đặc biệt này. Cứ cho là quân ma thú và quân 'ma nhân' đến trước đi. nhưng cũng đành phải ngoan ngoãn ở đó đợi ta.

-Nhưng thật sự những người máy thủ hộ Gareth ở tầng một này đúng là phiền toái.

Thú thần Tra Lý lấy chiếc búa trên lưng xuống, chỉ thẳng vào đám người máy Gareth nói.

- Khá khá. Thần thú, những chuyện nhỏ như thế này. người không cần phải bận tâm. Người đừng có quên đội ngũ chúng ta có vị đại nhân nào

Huyết Sắc Minh Vương vác thanh phá đao. nhìn thần Zues nói:

- Người thân là vua của chúng thần, phải có cách làm nhưng người máy này dừng lại chứ. Đừng nói với bọn ta là một vị vua của chúng thần như ông lại không có cách khống chế chúng nhé!

- Ha ha, mọi người yên tâm, những người máy này được bố trí ở đây chẳng qua là để ngăn chặn nhưng loài cá tạp nham. mục đích để ngăn chặn số lượng lớn người muốn vào tháp mà thôi.

Thần Zues dường như đã có chuẩn bị từ trước:

- Các người cứ đi sau ta. Những người máy sẽ không làm hại các người.

Khi thần Zues bước chân vào trong tầng một của tòa tháp. mắt của những người máy lóe sáng lên. Sau đó, lại thẳng hàng phân nhau ra, để lộ ra một con đường để thần Zues đi qua.

- Chậc chậc. Quả là tài giỏi. Cao Lôì Hoa vỗ tay khen

- Hi hi. Thường thôi. Những người máy này khi lắp đặt. trong não đã được cài sẵn lệnh: tuyệt đối không tấn công ta.

Thần Zues nói?

Sau khi người máy Gareth mở ra một con đường, cánh cửa màu xanh lam

hình bán nguyệt hiện ra trước mắt mọi người.

- Bước vào cửa truyền tông là sẽ lên tầng thứ hai. Còn sau tầng thứ hai là ai thì ta không

rõ.

Thần Zues nói với mọi người:

- Vì vậy, khi bước vào, mọi người phải hết sức cẩn thận.

- Rõ. mọi người chú ý an toàn. Cao Lôi Hoa gật đầu.

- Ta sẽ đi trước.

Cao Lôi Hoa ôm chặt Cầu Cầu, là người đầu tiên bước vào cửa truyền tông. Theo sau là thần Zuess Tra Lý cùng với Huyết Sắc Minh Vương lần lượt bước vào.

Sâm Lâm Thụ Yêu lại hóa thành người, theo sau ba người kia.

Sau khi bước vào, hiện ra trước mắt Cao Lôi Hoa là một cầu thang xoáy ốc lên trên. Hai

bên là bức tường kiên cố.

- Tốt lắm, người đủ rồi, nhớ chú ý cẩn thận. Đi thôi!

Cao Lôi Hoa sau khi nhìn thấy mọi người đều vào đủ hết, nói.

Sau khi đoàn người đi được một lúc, Sâm Lâm Thụ Yêu đột nhiên dừng lại.

- Chủ nhân. Hình như tôi nghe thấy tiếng gì đó. Sâm Lâm Thu Yêu nói.

Sâm Lâm Thụ Yêu vừa dứt lời, Cao Lôi Hoa chợt nghe thấy có tiếng lăn của một vật lớn. từ xa tới gần, đang đến gần mọi người.

- Cái gì vậy?

Huyết Sắc Minh Vương vênh tai lắng nghe một lúc. nhưng nghe không ra đó là tiếng động gì.

- Theo như tiếng động này, cùng với mức độ chấn động của nền nhà, nếu ta đoán không nhầm thì đang có một vật gì tương tự như một khối đá tròn. đang lăn về phía chúng ta. Mà lại chỉ có duy nhất một lối đi lên trên. đó là chiếc cầu thang này. Chúng ta không có cách nào né tránh.

Cao Lôi Hoa vuốt cằm nói.

Quả nhiên. Cao Lôi Hoa đã đoán không sai. Có một khối đá tròn lớn rất nhanh đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

- Hừm.

Huyết Sắc Minh Vương mắng một tiếng:

- Việc này cứ giao cho ta.

Nói xong, hần vung đao lên. chạy nhanh về phía trước, huy đao. chém! Một đao đã làm khối đá to đó vỡ tan thành nhưng mảnh nhỏ.

Chém xong. Huyết sắc Minh Vương tạo một tư thế hết sức oai hùng.

- Minh vương, nếu muốn tạo dáng? ta khuyên người đợi lát nữa hãy tạo. Một bên Tra Lý vuốt cằm, nói một cách nghiêm túc.

- Tại sao? Minh vương hỏi.

Vừa dứt lời, lại có thêm mấy khối đá lăn đến chỗ Huyết sắc Minh Vương.

- Ta? Trời ạ!

Huyết Sắc Minh Vương mắng to một tiếng, tay vung đao

Sau khi Minh Vương chặt khối đá xong. Cao Lôi Hoa lại nhìn nó và suy nghĩ.

- Kỳ lạ! Vậy đám ma thủ đi trước chúng ta đã đi qua như thế nào?

Cao Lôi Hoa vượt cạm, khối đá này là theo một đường rơi xuống, không lẽ nào trên đường đi chúng lại không gặp phải. Nếu chúng gặp phải. vậy tại sao khối đá vẫn còn nguyên hình dáng? Lẽ nào ma thủ có thể đi xuyên đá sao?

- Có lẽ. trận truyền tông này là luân phiên. Nơi truyền tông mà ma thủ đi vào có lẽ khác với của chúng ta.

Một bên, thần Zues giải thích.

- Có lẽ vậy. thôi bỏ qua, không quan tâm đến chuyện này nữa. Chúng ta tiếp tục đi nào! Cao Lôi Hoa nói.

Sau khối đá lớn đó, không có thêm một cạm bẫy nào nữa.

Cao Lôi Hoa và đoàn người mất không ít thời gian, cuối cùng cũng đến được cuối cầu thang.

Hiện ra trước mắt Cao Lôi Hoa và đám người là một cánh cửa lớn của một gian phòng. Cao Lôi Hoa đẩy thử, không ngờ lại mở ra một cách dễ dàng.

- Vào trong xem thử đi. Cao Lôi Hoa nói.

Sau đó. Cao Lôi Hoa đẩy hẳn cửa gian phòng ra.

Khi vừa mở cửa gian phòng ra. đột nhiên có một tia sáng chói mắt khiến Cao Lôi Hoa híp mắt lại.

-Á!

Sau khi Cao Lôi Hoa nhìn thấy cảnh tượng bên trong-không tránh khỏi bàng hoàng kinh ngạc.

Vàng bạc chất thành núi, châu báu chất thành rừng. Có lẽ, đây là lần đầu tiên Cao Lôi Hoa tận mắt nhìn thấy nhiều vàng đến như vậy.

Sau khi vào phòng, là một không gian rộng lớn không gì sánh được. Trong không gian này. của cải chất thành từng đống. phát sáng như ánh hào quang mặt trời.

Của cải phát ra ánh sáng như ánh hào quang mặt trời!

Huyết Sắc Minh Vương và thần Zues theo sau, khi vào tới nơi thì không có một phản ứng

Chỉ có Sâm Lâm Thụ Yêu khi tiến vào. thoáng sửng sốt một chút. Trời ơi! Chưa bao giờ con nhìn thấy nhiều tiền như thế!

- Có muốn không?

Đột nhiên, một giọng nói mờ ảo vang lên.

Cao Lôi Hoa và mọi người nhanh nhìn bốn phía.

-Có muốn nhưng của cái ở đây không? Giọng nói đó tiếp tục vang lên.
Hỏi:

-Nơi đây chứa những của cái lớn nhất thế giới, chỉ cần người muốn thì những tài sản ở đây thuộc về người. Người muốn bao nhiêu, sẽ có bấy nhiêu. Có muốn không?

Giọng nói mang theo một hương vị mê hoặc, cám dỗ.

Đây như một dạng thôi miên. Những người đang vào kia, chỉ cần có một chút lòng tham lam. thì lòng tham lam đó sẽ được nhân lên gấp bội.

- Sự mê hoặc của của cái? Nên đổi thành thử khác đi! Cao Lôi Hoa cười.

- Vậy người muốn gì? Giọng nói đó tiếp tục hỏi:

- Người muốn gì, ta hoàn toàn có thể cho người. chẳng hạn như quyền lực!

-Bịch.

Một cây quyền trượng rơi trước mặt mọi người. Trên cây quyền trượng có đặt một vương miện trắng lệ.

- Đó là cái gì? Sâm Lâm Thu Yêu hỏi.

- Quyền lực của thế giới. Giọng nói hư vô mờ ảo nói:

- Đây là đại diện của quyền lực. Chỉ cần nắm cây quyền trượng và đeo chiếc vương miện lên đầu, cả thế giới sẽ thuộc về người!

- Thật tẻ nhạt quá!

Thần Zues cười khênh một cái. Hẳn là vua của chúng thần, quyền lực với hẳn mà nói chỉ là chuyện đáng cười.

- Thật tẻ nhạt, chúng ta đi!

Cao Lôi Hoa nói. Một người phía sau Cao Lôi Hoa khẽ cười. rồi đi theo sau Cao Lôi Hoa.

- Đợi đã! Các người muốn gì? Ta hoàn toàn có thể đáp ứng! Mỹ nhân. quyền lực, địa vị, tiền bạc! Chỉ cần các người nói ra! Giọng nói đó có phần sốt ruột.

Không để ý đến giọng nói đó, Cao Lôi Hoa và đoàn người tiếp tục đi.

Sâm Lâm Thu Yêu tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy nhiều của cái như vậy, nhưng đối với hắn. mệnh lệnh của Cao Lôi Hoa là tất cả! Đành theo Cao Lôi Hoa bước ra khỏi cửa phòng.

Chỉ có điều, khi bước ra khỏi phòng, Sâm Lâm Thu Yêu quay lại nhìn đồng châu báu luyến tiếc.

Nhưng khi quay lại nhìn. đồng châu báu đó đâu còn là đồng châu báu ban đầu.

Chỉ thấy một đồng ma thú đang điên cuồng gầm rống trong đó.

- Của ta. tất cả là của ta. Trong phòng; mấy con ma thú đang vật lộn. dường như tranh giành cái ai đó. Bên cạnh chúng là một đồng xương đã khô cong.

Những con ma thú này do nảy sinh lòng tham với đồng châu báu nên kết

quả phát cuồng trong nơi vắng vẻ đó.

Một thời gian sau, nhưng bộ xương khô kia chính là kết quả của những ma thú này.

- ực ực.

Sâm Lâm Thụ Yêu, nuốt mạnh nước miếng. Nếu như lúc này không phải đã đi theo Cao Lôì Hoa thì có lẽ một số năm sau, hắn cũng biến thành cái cây khô không một giọt nước. Và bị con cháu khinh thường.

- Xem ra. ma thú đã đến sớm hơn chúng ta một bước rồi! Cao Lôì Hoa quay đầu lại nhìn những con ma thú đó.

- Xem ra, tổ chất của ma thú không cao. lại bị những đồ vật nhỏ bé đó mê hoặc. chẳng làm nên trò trống gì!

Thần Zues nhìn những con ma thú vẫn đang đắm chìm trong mộng đẹp. cười một cách khinh thường.

- Ha ha

Cao Lôì Hoa cười ha ha một tiếng, nhìn sơ qua một lượt toàn bộ gian phòng.

- A. đó là!

Cao Lôì Hoa một góc gian phòng, một hình ảnh lui ở góc tường thu hút sự chú ý.

Toàn bộ cơ thể bị che khuất bởi chiếc áo choàng- chỉ có gì đó màu đỏ phát ra. một đốm ánh màu đỏ đang động đậy.

-Này!

Cao Lôì Hoa nhìn mà nổi lên dục vọng:

- Kia là gì?

- Hình như là Đại thống lĩnh ma thú. Thần Zues đứng một bên sau khi nhìn. nói.

- Chẳng lẽ, hắn bị tiền bạc châu báu mê hoặc?

Cao Lôì Hoa có cảm giác khó có thể tin. Người như vậy mà làm thống lĩnh? Uổng công mình coi hắn là đối thủ. Cao Lôì Hoa có chút thất vọng. "

- Thống trị thế giới. toàn bộ thế giới! Trong góc tường; Đại thống lĩnh ngẩng cao đầu hét to.

- Ta muốn cả thế giới, ta muốn có quyền thống trị cả thế giới! Ta muốn nó, muốn có nó. Ta muốn có một cuộc sống bình yên cho tất cả ma thú.

Rồi ngửa đầu. rơi xuống. Đột nhiên, một dải tóc đỏ tươi buông xuống, lộ ra vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành. Nàng dường như vẫn trong trạng thái mơ hồ.

- Là nữ?

Tra Lý sau khi nhìn xong khuôn mặt. có chút kinh ngạc

Cao Lôì Hoa sau khi nhìn Đại thống lĩnh khẽ nói:

- Không. Là nam.

- Thực sự không ngờ.

Sau đó. Cao Lôì Hoa chuyển bước, quay người hướng vào trong gian phòng

- Cao Lôì Hoa, ngươi làm gì vậy? Thần thú Tra Lý vội la lên. nhưng bước chân của Cao Lôì Hoa đã vào trong gian phòng.

- Người trẻ tuổi, ngươi đã chứng kiến rồi. không nên quay lại. Giọng nói mơ hồ đó vang lên.

- Tôi muốn dẫn một người đi. Cao Lôì Hoa nhẹ giọng; nói.

- Đã vào đền tháp Babel nên tuân thủ quy tắc ở đây. Ngươi quay lại đi! Giọng nói mơ hồ đó nói.

- Cút ngay!

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói:

- Ta chỉ tuân thủ quy tắc của bản thân

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 463

Mọi Người đều Đến Đủ Cả Rồi!

Kỳ lạ, giọng nói đó đã thực sự dừng lại, không hề lên tiếng nữa.

- Cao Lôì Hoa. người nhận ra hắn là ai không? Thần thú Tra Lý đứng đằng sau hỏi.

- Ta từng gặp mặt một lần. Cao Lôì Hoa đáp.

- Vậy lý do gì khiến người phải cứu hắn? Thần thú Tra Lý buồn bực nói:

- Rõ ràng người biết đó là Đại thống lĩnh ma thú, nếu bây giờ người cứu hắn. Đối với việc đi đến tháp Babel của chúng ta chỉ có hại, không có lợi!

- Đã từng gặp mặt một lần chỉ là một lý do. Ngoài ra, có lẽ, ta chỉ vì không muốn nhìn thấy bộ dạng điên cuồng này của hắn!

Cao Lôì Hoa thản nhiên nói. sau đó cũng không quay đầu lại và bước vào gian phòng.

Tất cả mọi người đều khổ cực cười lên một tiếng. Quy tắc của tháp Babel chính là quy tắc do thần Sáng Thế đặt ra, mà quy tắc do thần Sáng thế đặt ra là pháp tắc. Giờ Cao Lôì Hoa lại quay lại, bước vào gian phòng, là đã vi phạm pháp tắc. và sẽ bị trời phạt.

Quả nhiên, khi Cao Lôì Hoa vừa vào gian phòng: một cảm giác áp lực mạnh mẽ ập đến.

- Là Thiên kiếp!

Huyết Sắc Minh Vương cùng Thần thú Tra Lý kêu lên. nếu Cao Lôì Hoa phải bước vào gian phòng, nghênh đón Cao Lôì Hoa chính là Thiên kiếp!

Thiên kiếp, vào hay không vào?

Cao Lôì Hoa thở dài một tiếng, rồi quyết định chạy thẳng vào căn phòng. Nhưng, khi Cao Lôì Hoa bước vào, kỳ tích đã xảy ra.

Khi Cao Lôì Hoa vừa bước vào căn phòng, uy áp mạnh mẽ làm người ta sờn da đó cùng với Thiên kiếp trong nháy mắt đều hóa thành hư vô.

Cao Lôì Hoa cũng cảm thấy kỳ lạ. Nhưng không nghĩ quá nhiều, tiếp tục tiến thẳng vào góc tường nơi Đại thống lĩnh ma thú đang ở đó.

Đại thống lĩnh ma thú. người mà Cao Lôì Hoa đã từng gặp mặt một lần. Khi đó là ở thần giới.

Với mái tóc đỏ đầu, lại còn khuôn mặt đẹp hơn cả con gái nưà. Phi Lợi.

người đàn ông đã từng làm Cao Lôi Hoa hiểu nhầm là con gái đó, chỉ vì theo đuổi quyền lực mà đã gia nhập vào ma ngục.

Chỉ là không ngờ, lần gặp này lại trong hoàn cảnh như vậy. Cao Lôi Hoa có chút cảm động.

=

- Kỳ lạ? Tại sao Thiên kiếp lại đột nhiên biến mất?

Ngoài căn phòng Thần thú Tra Lý cùng Huyết sắc Minh Vương nhìn vào trong phòng với ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên. Vừa rồi, căn phòng còn chứa đầy nguy hiểm, tại sao chỉ trong nháy mắt đã biến thành trời quang mây tạnh;

- Ta cũng không rõ. Thần Zues nói:

- Có lẽ. đây vốn chỉ để dọa người. Muôn cứu bạn. Tất nhiên là sẽ phải chết.

Lòng phách có suy nghĩ

Cao Lôi Hoa đến góc tường. Nhìn Phi Lợi đang nép mình.

- Tỉnh chưa?

Phi Lợi vuốt ve mái tóc đỏ của mình, hắt chúng ra đằng sau. Khi Cao Lôi Hoa bước vào phòng; tỉnh mơ mộng của sự mê hoặc bị phá vỡ. Phi Lợi cũng tỉnh trở lại.

Bên cạnh Phi Lợi. mấy con ma thú cũng dần dần tỉnh lại. Sau đó người mềm nhũn, ngã xuống đất. Cho dù là mơ hồ. nhưng cũng đủ để làm tiêu hao thần lực. Trò đùa này giống như hút thuốc phiện vậy, khi hút thì rất hưng phấn. nhưng sau đó toàn thân không chút sức lực. Thậm chí có thể dần đến cái chết.

Phi Lợi nhẹ nhàng ngồi vào góc tường; tay kéo cái mũ choàng đầu, nhưng đưa được nửa chừng; tay rơi phịch xuống. Sỡ dĩ, hắn che đầu là vì không muốn người khác nhận ra mình. hoặc là rất nhiều nguyên nhân khác nữa. có lẽ không muốn Cao Lôi Hoa nhận ra hắn. Như vậy để tránh khỏi bị xấu hổ.

- Tỉnh rồi thì đi thôi!

Cao Lôi Hoa nói một câu, rồi xoay người đi về phía thần Zues.

- Tại sao ngươi lại cứu ta?

Phi Lợi nói.

- Không. Chỉ là ta không muốn ngươi chết ở đây. Cao Lôi Hoa bình tĩnh nói:

- Với thực lực của ngươi bị chết trong mộng ảo một cách thấp hèn thế này. sẽ là một chuyện vô cùng đáng cười.

- Thực lực của ta? Phi Lợi cười và nói:

- Thực lực này của ta chẳng qua là người khác ban cho mà thôi. Ta chẳng qua là đồ bỏ đi.

- Khặc khặc khặc. Phi Lợi, bây giờ ngươi mới biết ngươi là đồ bỏ đi à? Ngươi đích thực là đồ bỏ đi rồi!

Một trận cười vang lên.

Sắc mặt của Phi Lợi ngay tức khắc trở lên trắng bệch.

- Không ngờ- lại có người đến cứu đồ bỏ đi như ngươi. Nhưng không sao. như vậy cũng tốt. Như vậy cũng tiết kiệm cho ta không ít công lực

Cùng với lời châm chọc vừa rồi, là một trận ma pháp triệu hồi xuất hiện phía sau Phi Lợi.

- Ma pháp triệu hồi? Cao Lô Hoa nhìn về phía trận ma pháp với ánh mắt ngờ vực.

- Không. Đây không phải trận ma pháp triệu hồi bình thường. Chủ nhân của tiếng cười nham hiểm nói:

- Một trận ma pháp khiến ta trong tích tắc có thể đến bên cạnh đồ bỏ đi này.

Từ giữa trận ma pháp triệu hồi rẽ ra một con đường, một người khoác hắc bào có thân hình giống Phi Lợi bước ra từ trong trận ma pháp.

Nhìn thấy người bước ra từ trong trận ma pháp. ngoài cửa thần Zues và Huyết sắc Minh Vương trầm mặt xuống.

- Là ngươi!

Thần Zues và Huyết sắc Minh Vương đồng thanh nói.

- ô. Đại ca. Gặp anh ở đây, em rất mừng.

Người đó cười và nói với thần Zues. Đồng thời hẩn liếc mắt nhìn Huyết sắc Minh Vương.

- Ngươi, vẫn còn sống sao?

Tiếng của người đó cảm giác như thể đang nghiền răng nghiền lợi. Dao thứ ba của Huyết Sắc Minh Vương đã rạch nát y phục hẩn. đây tuyệt đối là việc nhục nhã vô cùng đối với hẩn.

- Đương nhiên, ngươi không chết. ta sao có thể chết. Huyết Sắc Minh Vương nhe răng cười một trận quái dị

- Quen biết sao?

Cao Lô Hoa nhìn sắc mặt kỳ lạ của hai người. nói.

- Đương nhiên. Huyết Sắc Minh Vương nói:

- Vị này là con thứ ba của thần Sáng Thế, em của thần Zues. Xem ra, hẩn mới chính là đạo diễn chân chính đứng sau của quân ma thú.

- Chậc chậc. vậy là, đến người con thứ ba của thần Sáng Thế cũng đến đủ rồi. Cao Lô Hoa tỏ vẻ khen ngợi, nói.

- Ha ha. Ngươi đoán không sai. Mặc cười cuồng ngạo:

- Con người này chẳng qua chỉ là hình nộm ta phái đi mà thôi.

Hẩn cầm mớ tóc màu đỏ của Phi Lợi kéo dầy:

- Đúng là đồ vô dụng? đến cả cảm dỗ đơn giản vậy mà cũng không kiềm chế được. Hại ta đã đem nhiệm vụ quan trọng nhất giao cho ngươi. nhưng ngươi lại nhiều lần làm ta thất vọng! Thậm chí đến chìa khóa cũng để mất.

- Vâng. xin lỗi.

Mặt của Phi Lợi trắng bệch. không dám phản kháng.

- Nếu không phải vì người vẫn còn chút tác dụng; ta đã sớm giết người rồi! Hắn kéo Phi Lợi lên rồi rất hung hăng ném sang một bên.

Bịch, cơ thể của Phi Lợi bị ném vào tường- bịch một cái. Đau đến không chịu nổi.

Con người đen nhánh của Cao Lôì Hoa lóe sáng lên. nhưng rất nhanh lại trở về trạng thái bình thường như ban đầu.

- Thế nào? Các người nhìn thấy vậy có muôn bênh vực đồ bỏ đi này nữa không? Mặc nhìn Cao Lôì Hoa, lạnh LÙNG nói.

- Đợi chút. người tên Cao Lôì Hoa, đúng không? Mặc chặn đường Cao Lôì Hoa và nói.

- Có gì chỉ giáo?

Cao Lôì Hoa thán nhiên nói. tay cầm Tài Quyết.

- Đưa chiếc chìa khóa thật cho ta. Mặc nói với Cao Lôì Hoa:

- Đừng lấy chìa khóa giả ra lừa bịp ta.

Cao Lôì Hoa nhún vai. bình tĩnh nở nụ cười tươi. Sau đó quay người đi về phía cánh cửa. không hề để ý đến Phi Lợi nữa. Đối với Phi Lợi. Cao Lôì Hoa đã tận tình tận nghĩa rồi. Nhưng cũng thấy có chút đáng tiếc cho hắn, Cao Lôì Hoa đã mất bao công sức quay lại giúp hắn. vậy mà giờ hắn không có chút phản kháng nào. Vậy Cao Lôì Hoa cần gì phải quan tâm tới hắn nhiều? Kể như Phi Lợi có chút phản kháng: Cao Lôì Hoa sẽ không chần chừ ra tay giúp đỡ.

- Chìa khóa thật?

Cao Lôì Hoa cười vang, người đứng trước mặt hắn thật ngốc, Cao Lôì Hoa tốn bao công sức mới lấy được chiếc chìa khóa đó, nói đùa là đùa ngay sao?

- Nếu muốn lấy. hãy dựa vào thực lực của người đi.

- Hừ, người sẽ phải hối hận.

Mặc đứng thẳng người, duỗi thẳng hai tay áo.

- Sư phụ, đợi chút.

Đột nhiên Huyết sắc Minh Vương đang đứng một bên. chạy vọt tới trước mặt Cao Lôì Hoa và nói:

- Để ta!

Người tính cách nôn nóng như Huyết sắc Minh Vương, lần trước thua Mặc là thua vì không cần pháp tắc. nơi này không thể sử dụng được pháp tắc. Huyết Sắc Minh Vương không thể bỏ qua cơ hội này.

Nói đánh là đánh- là tính cách của Huyết sắc Minh Vương.

Giơ cao đao lên. cây đao trong tay Huyết Sắc Minh Vương, tay nổi gân xanh cuộn cuộn. - Hãy lĩnh một đao của ta! vẫn là tư thế chém núi 'Lực phách Hoa Sơn' nặng nề đó.

Mắt của Mặc hiện lên một ánh sắc nhọn:

- Vẫn là ba đao đó?

Trên tay Mặc là đôi đoản đao màu tím, so với đôi đao đen bị hư lần trước thì tốt hơn cây phá đao của Huyết sắc Minh Vương nhiều.

Leng keng... một loạt tiếng leng keng vang lên. Chỉ thấy hình dáng của Mặc như đang nhảy múa. xoay lòng vòng tại chỗ. Song đao của hắn không ngừng chém lên cây đao sắt của Huyết Sắc Minh Vương, nhẹ nhàng cản đao thử nhất của Huyết sắc Minh Vương.

- Vậy cũng được à? Mịa! Nào, hãy nhận thêm một đao của ta!

Huyết sắc Minh Vương không tin vào tà ma. xoay vòng cây đao thứ hai. chém một nhát như nổi trận cuồng phong.

Leng keng leng keng. Lại hồi vang lên. Dựa vào sức mạnh quay vòng, Mặc lại nhẹ nhàng đỡ được đao thứ hai của Huyết Sắc Minh Vương.

- Hừm, được lắm! Vậy chờ thêm đao thứ ba của ta đi.

Huyết Sắc Minh Vương điên cuồng hét lên một tiếng, cánh tay phải của hắn giống như to lên gấp đôi, giỡn đao lên chém xuống một nhát! Đao thứ ba như một vũ khí có thể hủy thiên diệt địa. điên cuồng chém xuống.

- Tiếp thêm đao nữa. có gì khó!

-

Mặc cười lạnh lùng rồi ngẩng lên đỡ đao.

Keng!

Tách, hai hàng máu tươi bay lên trời

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 464

Cửa Ải Cuối Cùng - Trò Chơi Nguy Hiểm Nhất.

Bỉ ỏi!

Một cánh tay dài che vết thương lại; thật bi thảm.

À

- Chắc chắc. hình như không ai nói qua đây là trận đấu một chọi một.

-

Cao Lôì Hoa cười khênh, nhẹ nhàng; tự nhiên lắ lắ máu trên thanh Tài Quyết, sau đó tra vào vỏ.

Người con thứ ba của thần Sáng Thế, trước mặt Cao Lôì Hoa đang bung miệng vết thương, trong mắt hiện lên lửa căm hận. Lửa trong đôi mắt căm hận đó, -dường như có thể đốt cháy rụi cả thế giới.

Mặc không ngờ đến. trong lúc đang đánh nhau gay cấn với Huyết Sắc Minh Vương, lại có người đằng sau đâm trộm hấn một đao.

Vừa rồi- trong lúc Mặc và Huyết Sắc Minh Vương đang trình diễn một màn đấu đao rực lửa, một lưỡi đao dài nham hiểm, âm thầm từ phía sau đâm hấn một nhát từ xuyên bụng dưới.

Một đao hai vết thương một nhát trước bụng dưới. một nhát sau lưng. Vì vậy, khi Cao Lôì Hoa rút thanh kiếm, hai đường máu tươi từ hai bên tóe ra.

Hic, không một ai có thể nghĩ đến Cao Lôì Hoa đâm một nhát sau lưng người.

- Ha ha, cảm ơn sự phụ.

-

Chỉ có Huyết Sắc Minh Vương một lần nữa lại nâng cây đao sát của mình lên. nhìn Cao Lôì Hoa cười ha hả. Huyết sắc Minh Vương cũng biết, đao thứ ba của mình đã đạt đến đỉnh cao! Nhưng có một nhược điểm chết người, dư thừa sức mạnh nhưng lại không đủ linh hoạt. tuy lực tấn công khá mạnh. nhưng lại không đủ thực tế như đao thứ hai. Vừa rồi. Mặc đã nắm bắt được điểm yếu không đủ linh hoạt của đao thứ ba, nên đã gập người hướng đoàn đao về phía Huyết sắc Minh Vương

May mắn Cao Lôì Hoa đã ra tay đúng lúc. nếu không thì e rằng cơ thể của

Huyết Sắc Minh Vương sẽ bị Mặc đâm thủng bốn nhát.

- Người đúng là đồ đệ tiện! Mặc thở gấp, tay hấn ôm chặt vết thương. Tuy cơ thể hấn có năng lực tự chữa khỏi vết thương nhưng vết thương dưới thanh đao của Cao Lôi Hoa thì cũng phải mất một thời gian.

- Nham hiểm cũng được, bi ối cũng được. Chỉ cần ta không tổn thất gì, thì ta chẳng để bụng hề hề.

Cao Lôi Hoa nhìn Mặc, thản nhiên nói:

- Đối với ta, người bị thương so với Huyết sắc Minh Vương bị thương tốt hơn nhiều. Hơn nữa, từ khi bắt đầu trận đấu. đâu có thấy ai nói đây là trận đấu một chọi một.

Nếu như vì bảo vệ những người quan hệ đến mình, coi như trong nguy hiểm giúp một tay. có gì đáng phải lưu tâm? Lão Cao vốn không để ý những chuyện này.

- Chó chết!

Mặc nghiêng răng hét lên:

- Thù này ta sẽ không quên. Cà đời ta sẽ không thể quên tên nhãi ranh người. Có một ngày, ta cho người xem!

- Kệ người!

- Vậy, người còn nói nhiều như vậy làm gì? Mặc cầm chắc hai cây đoản đao tím:

- Tất cả mọi ân oán. nên giải quyết ở đây đi!

- Hợp với ý ta.

Lão Cao hai mắt phát hỏa, tay phải cầm chắc đuôi Tài Quyết.

Nhìn hai người dưới sân chờ tấn công? Thần Zues đứng một bên không khỏi lo lắng.

- Có nên trợ giúp Cao Lôi Hoa không? Thần Zues nói.

-

Cao Lôi Hoa cười khềnh một cái. nói:

- Ta chẳng qua cũng chỉ đâm người một đao. người như bây giờ, sao không nghĩ mình đã làm những cái gì? Từ đầu đến giờ, người mang đến bao phiền toái cho ta. Đốt cháy nhà ta. phái người bắt con ta. dùng mưu kế hãm hại bố vợ ta. Nói ra. người tức giận phải là ta mới đúng!

- Nơi này không thể dùng thân lực. về cơ bản, sư phụ vô đối.

- Yên tâm, không cần người

Tra Lý nói với thần Zues.

Huyết Sắc Minh Vương nhếch miệng cười, mẹ ơi! Một đao tuyệt thế được khắc trong linh hồn hấn, Huyết sắc Minh Vương sống lâu như vậy, nhưng chưa từng gặp qua đao pháp nhanh nhẹn và dũng mãnh như vậy.

- Nơi này, về cơ bản là thiên đường của hấn. Tra Lý nói tiếp.

Thần Zues sờ sờ cằm, chăm chú nhìn hai người đang giao đấu trong sân.

- Gừm! đồ hèn hạ đáng ghét! Chết đi cho ta!

-

Mặc giờ cao hai cây đoản đao trong tay. hai cây đao trở thành một ánh đao, đồng thời cơ thể hắn biến thành một khối màu đen. Ngay sau đó xuất hiện trước mặt Cao Lôi Hoa.

Xoạt xoạt xoạt! Song đao trong tay Mặc, như vũ bão đâm tới Cao Lôi Hoa.

Hai cây đoản đao ánh tím rất nhanh, tưởng chừng có thể nuốt chửng Cao Lôi Hoa. Song đao liên tiếp tấn công vào cơ thể Cao Lôi Hoa một cách hung hãn.

Khóe miệng Mặc lộ ra nụ cười bí hiểm.

Mọi người đứng xem trận đấu đều đứng hòng, nhất là lúc Cao Lôi Hoa bị đâm.

Nhưng, rất nhanh, nụ cười bí hiểm của Mặc tan biến.

- Chết tiệt! Là tàn ảnh! Khi chém. không có cảm giác chém vào thịt. Mặc tức khắc nhận ra. đó là tàn ảnh khi Cao Lôi Hoa di chuyển nhanh như chớp.

Trong nháy mắt khi nhận ra. Mặc không do dự chém đao về sau lưng

Keng keng! Tiếng kêu trong trẻo khi hai thanh đao va vào

- Phản ứng không tồi!

Cao Lôi Hoa thản nhiên cười.

- Người về địa ngục đi. không cần người khen ngợi ta.

Cơ thể của Mặc di chuyển, hai cây đoản đao trong tay hắn biến thành vô số ánh vàng.

- Yaaa!

Cao Lôi Hoa hét lớn một tiếng, đôi mắt với tuyệt chiêu này của Mặc. Cao Lôi Hoa chỉ dùng một đao.

Một đao hết sức thông minh.

Keng keng keng? tiếng đao kiếm va vào nhau vang lên.

Mặc dùng phương pháp như lúc đánh với Huyết sắc Minh Vương, miễn cưỡng tránh đao này của Cao Lôi Hoa.

- Minh vương, nhìn rõ nhé! Cao Lôi Hoa đột nhiên nói.

Dạ, vâng, thưa sư phụ!

Huyết Sắc Minh Vương nhanh lên tiếng.

- Nếu lần sau. có người dùng cách này ngăn đao của ngươi, ngươi chỉ cần làm thế này với hắn.

Cao Lôi Hoa cười. nhân lúc Mặc đang quay người, đúng khi đang dùng lực xoay tròn để hóa giải thế đao. Cao Lôi Hoa giờ chân ra ngang ngay phía trước chân Mặc. khoảng cách không nhiều không ít, đủ để chặn phía trước chân Mặc.

Tiếp đó, nhẹ nhàng quét lên!

Thế là cả người Mặc nghiêng về một phía.

- Có đôi khi, sự việc chỉ đơn giản là như vậy. Cao Lôi Hoa thản nhiên

cười rồi nói.

- Râm!

Một tiếng ngã vang lớn. Cả cơ thể nặng trĩu của Mặc té ngã trên mặt. Như thể đáp lại âm thanh ngã sấp xuống của Mặc, cả tháp Babel đột nhiên vang lên một trận âm thanh ầm. Ngay sau đó, cả tháp Babel đột nhiên rung dữ dội.

- Này, có chuyện gì vậy? Chẳng qua chỉ là làm con trai ông ngã, hà tất ông phải phản ứng mạnh vậy.

Cao Lô Hoa gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói. Cao Lô Hoa vẫn tưởng rằng trận chấn động vừa rồi là do thần Sáng Thế không vừa ý nên tạo ra.

- Chuyện gì thế này? Huyết Sắc Minh Vương lớn tiếng nói.

- Cả tòa tháp chân động mạnh. Lẽ nào? Thần Zues đứng bật dậy:

- Lẽ nào đã có người đi đến tầng cuối cùng của tòa tháp?

- Vậy chúng ta phải nhanh chân lên Tra Lý nói.

Lúc này.

Ma vương Satan Ám cùng với chiếc chìa khóa kia, với tốc độ nhanh như tia chớp đã xuyên qua mấy tầng tháp.

Bởi vì trong lòng chẳng nghĩ gì, cũng chẳng có ai theo sau chân hắn. Vậy nên tốc độ của hắn nhanh vô CÙNG. Gần như trong tòa tháp không có bất cứ một đồ vật gì có thể ngăn cản bước tiến của hắn.

Vì vậy, hắn cách xa nhưng người phía sau. Ma vương SaTan Ám bước vào chóp của tòa tháp. Đây cũng chính là tầng cuối cùng.

Song; khi đến tầng cuối cùng. Ma vương Satan Ám dừng bước.

Xuất hiện trước mặt hắn là một không gian Không gian mờ ảo, hỗn độn này như thế giới trước khi được tạo ra, cái gì cũng không có. Đến một tia năng lượng cũng không có.

Đối mặt với không gian mờ ảo này, Ma vương Satan Ám không có lập tức bước thẳng vào.

Hắn nhặt viên đá bên cạnh mình, ném vào trong không gian đó. - Bung!

Một tiếng. Khi viên đá bị ném vào bên trong, thì lập tức bị phân thành vô số những mảnh nhỏ.

Sau đó giống như một bức tranh, viên đá nứt thành những mảnh nhỏ hình dạng khác nhau.

Những giọt mồ hôi lạnh rơi xuống từ trên người Ma vương Satan Ám. Như khi nãy bước vào trong đó thì hắn đã thành thịt vụn rồi!

- Cứ thế đi vào thì không ổn, vậy phải làm sao vào trong được đây? Ma vương Satan Ám đau đầu suy nghĩ mà không ra.

Khoảng vài phút sau, trong không gian mơ hồ đó truyền ra một tiếng 'tách'.

Những mảnh nhỏ bị nứt không thành hình dáng gì đó từ trong không gian

bắn tứ tung ra ngoài.

- Trội chơi kết thúc. Không thể trong một thời gian quy định, trở lại hình dáng cũ. Khiêu chiến thất bại.

Một giọng nói giống như của điện tử hợp thành, không chút cảm xúc vang lên. Rầm một tiếng, những mảnh đá nhỏ bắn ra từ trong không gian biến thành bột phấn.

- Phải hình thành lại cơ thể ban đầu của mình? Điên à? Ma vương Satan Âm chửi thề một tiếng.

- Khiêu chiến thất bại. Người tiếp theo.

Giọng nói đó lại vang lên. Đồng thời, cả Tòa tháp bị chấn động, rang lên.

- Chết tiệt! Chẳng lẽ còn muốn ta vào trong đó?

Ma vương Satan Âm tức giận chửi, hắc hiện tại uất ức đến cực điểm. Rõ ràng chìa khóa trong tay hắn, nhưng lại không biết nên làm thế nào.

- Tìm được tên nhãi nhép này rồi. trong này. ha ha. Hắn trong này!

Trong khi Ma vương Satan Âm đang đau đầu như ốc thì phía sau vang lên tiếng nói đó. Sau đó Ma vương Satan Âm liền nhìn thấy một đám ma thú to lớn đang tiến thẳng về phía này.

- Thật tốt.

Ma vương Satan Âm đột nhiên cười. ánh mắt hắn nhìn những ma thú này chuyển sang dịu dàng hơn hẳn.

Tiến đến phía hắn là một con gấu đứng bằng hai chân.

- Ma vương Satan Âm. ngoan ngoãn giao chìa khóa ra đây! Mấy con ma thú điên cuồng tiến đến.

- Các người dựa vào cái gì mà đòi ta đưa chìa khóa? Hay là gọi Đại thống lĩnh của các người ra đây đi.

Ma vương Satan Âm cười khoái chí.

Những ma thú này lúc này mới phát hiện, không thấy Đại thống lĩnh của chúng đâu nữa.

Ngay lập tức. Sắc mặt của chúng trở nên trắng bệch. Con ma thú gấu vừa bước lên phía trước đó. giờ xoay người muốn bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn!

Ma vương Satan Âm tóm lấy con gấu:

- Đang lo lắng không biết làm thế nào hả? Các người tự đến nộp mạng. Vậy ta không khách khí!

Nói xong. Ma vương Satan Âm không chút do dự. ném con gấu to đùng vào trong không gian mờ ảo kia

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 465

Người Hiểu Bản Thân Mình Được Bao Nhiêu?

Nhìn thấy Ma vương Satan Âm túm con gấu ném vào trong không gian.

- Húú

Đường đường là một con ma thú 'hùng phách', vậy mà lại tru lên thảm thiết như con sói hoang vậy, cơ thể nặng như cùm của nó hình thành một đường cong Parabol duyên dáng. Bị Ma vương Satan Âm ném vào không gian như ném một con gà con vậy.

- Gừm, đồ quỷ tha ma bắt! người làm gì hấn vậy

-

Từ rất xa, mấy con ma thú gầm lên kháng nghị Ma vương Satan Nhưng chúng chỉ nói- không dám làm, không một con nào dám bước lên phía trước.

Xi. Ma vương Satan Âm nhìn khinh thường mấy con ma thú đó. Sau đó, tập trung nhìn vào con gấu bị ném trong không gian.

Quả nhiên, giống như hòn đá khi nãy, con gấu vừa bị ném vào trong không gian, trong nháy mắt biến thành những mảnh nhỏ. Cho dù nó không bằng lòng; cho dù có vùng vẫy thế nào. vẫn không thoát khỏi kết cục biến thành những mảnh nhỏ.

Sau khi bị vỡ tan nát, những mảnh nhỏ này giống như những mảnh đồ chơi ghép hình. lại hợp lại thành một hình dạng kỳ lạ.

Đồng thời, hình dạng kỳ lạ đó nghe thấy một giọng nói. Mặc dù không có tự nhiên, nhưng giọng nói này xuất hiện trực tiếp trong sâu thẳm tâm hồn con gấu.

- Trong thời gian qui định, xin hãy hợp lại cơ thể như ban đầu của người. Giọng nói điện tử đó lại lạnh lùng vang lên.

-

Trong hốc mắt của con gấu rơm rớm nước mắt, đương nhiên với điều kiện nó vẫn còn hốc mắt.

Một cơ thể to lớn như vậy đột nhiên bị phân ra thành trăm nghìn mảnh nhỏ- rồi sau đó nhưng; mảnh nhỏ này này lại bị hợp thành một hình dáng một cách hỗn loạn. Hỏi làm sao hấn có thể sắp xếp lại hình dáng như ban đầu? Đây vốn không phải là việc con người làm được, huống hồ hấn không

phải là người, mà chỉ là một con gấu thôi.

Nhưng lúc này không phải là lúc hấn suy nghĩ nhiều đến những chuyện khác, mà bây giờ phải tập trung; dồn hết sức lực để tái hợp lại cơ thể mình.

Làm theo suy nghĩ của con gấu, những mảnh nhỏ đó chậm rãi di chuyển.

- Chó chết! Đây không phải cảm giác con người có thể chịu đựng được. Trong lòng con gấu lặng lẽ rơi lệ.

Chính mình tự sắp xếp lại cơ thể cho mình. Cảm giác này thật là khủng khiếp. Đặc biệt là nhìn cơ thể giống như bị phân thây. cảm thấy lực bất tòng tâm.

Không biết là phải mất bao nhiêu thời gian? Có thể là một phút. cũng có thể là một tháng hoặc là một năm.

Con gấu này căn bản không thể hành động.

Tách một tiếng, con gấu như cảm thấy mình mất đi sự kiểm soát với việc sắp xếp lại cơ thể.

, !

- Trò chơi kết thúc. Thách thức thất bại. Giọng nói điện tử đó vang lên.

Sau đó. con gấu cảm thấy bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy hấn ra ngoài không gian này.

- Đại thống lĩnh tại thượng, nhờ phúc người mà ta an toàn rồi. Con gấu vui vẻ nghĩ rằng. chỉ cần ra ngoài, coi như an toàn.

Nhưng sự thật chứng minh rằng. con gấu thực sự rất ngu ngốc, rất khờ khạo.

Cũng giống như viên đá trước đó Ma vương Satan Ám ném vào. cơ thể to lớn của con gấu sau khi bị ném ra ngoài thì "hùm" một tiếng! đến mảnh vụn cũng không còn.

Thậm chí. con gấu còn chưa kịp để lại một lời trăng trối.

Hơ.. tất cả những sinh vật chứng kiến sự việc thở một hơi lạnh sợ hãi.

- Trò chơi kết thúc, , đây là một trò chơi đùng không?

Ma vương Satan Ám cười. một trò chơi lấy tính mạng ra cá cược, một trò chơi vô cùng nguy hiểm.

- Trò chơi kết thúc. người tiếp theo!

-

Giọng nói đó lại tiếp tục vang lên. Những nhưng con thú còn lại nghe giọng nói đó cảm thấy còn khủng khiếp hơn cả giọng nói của ma quỷ.

Ma vương Satan Ám nhìn về đám ma thú, hàm ý rất rõ ràng. Người tiếp theo lên?

Lắc đầu. lắc đầu. những con ma thú bạt mạng lắc đầu mình. Xem ra chúng vẫn muốn mình còn cảm giác cái đầu lắc lắc khi chúng lắc đầu.

- Ngươi lên. Tự chọn đi. Trong những lúc như thế này. các ngươi phải có dũng khí đối mặt với cái chết.

Ma vương Satan Ám nói với cảm xúc sục sôi.

Dũng khí đối mặt với cái chết? Sao người không tự đi mà làm? Mấy con thú nghĩ trong lòng như vậy, nhưng không con nào dám lên tiếng.

Là đồ vô dụng còn tốt hơn phải chết, đám ma thú chụm lại thành một. lạnh run người.

- Quỷ tha ma bắt! một lũ ăn hại. không có dũng khí! Ma vương Satan Âm mắng đám ma thú.

- Nêu như các người không chọn được một người. vậy tất cả các người đi vào là được rồi!

Ma vương Satan Âm cười nham hiểm. như thể một con sói độc ác đang tiến đến gần lũ cừ non. Chỗ có điều, lũ cừ này không đáng yêu cho lắm thôi.

Không một chút phản kháng, thậm chí- ngay cả trôn cũng không dám. Sự chênh lệch giữa đám ma thú và Ma vương Satan Âm như là sự khác biệt giữa đom đóm và mặt trăng.

Sự chênh lệch về sức mạnh khiến chúng chỉ dám ngoan ngoãn đợi chết.

Trong lúc Ma vương Satan Âm đang tiến lại gần chúng, những con ma thú này bị dọa đến nổi hai chân mềm nhũn.

Giống như gà con vậy. Ma vương Satan Âm mỗi tay nhấc một con ma thú lớn. cầm ma thú lớn như vậy trong tay. nhưng với Ma vương Satan Âm nhẹ như không có gì.

Tận mắt nhìn mình bị Ma vương Satan Âm nhấc lên. dần dần tiến sát vào trong không gian, con ma thú cảm thấy cơ thể mình như bắt đầu phồng lên.

- A Long, nếu như huynh có thể sống sót trở ra, xin huynh hãy chăm sóc cho vợ tôi... Con ma thú bên tay trái hai mắt giàn ghụa nước mắt nói với con ma thú bên tay phải.

- Nhân tiện chăm sóc luôn cả mẹ ta

- Đợi một chút, Ma vương Satan Âm. đợi một chút.

-

Nghe thấy vậy. hai con ma thú cảm giác như được quay trở lại thế giới.

Một giọng nói như tiên, giọng nói đó như mang lại ánh sáng trong đường hầm cho hai con ma thú.

Ma vương Satan Âm quay đầu lại, nhìn người đang vội vàng đi đến.

-Cửu U?

Khi nhìn thấy người đang đi đến, Ma vương Satan Âm liền vui vẻ hét to một tiếng.

- Vâng, người có thể gọi ta như vậy.

Đôi mắt màu xanh lam nhìn Ma vương Satan Âm cười.

- Cửu U. nàng đã lấy lại được cơ thể rồi sao?

Ma vương Satan Âm nhận rõ sự khác biệt của Cửu U hiện tại và Cửu U trước kia. Cửu U trước kia xinh đẹp. thông minh. Cửu U bây giờ còn rất

thanh nhã và đáng yêu.

- Vâng. đúng vậy. Mặc dù có một số chuyện xảy ra ngoài ý muốn. nhưng vẫn lấy lại được cơ thể rồi.

-

Nàng cười- rồi nhấc đôi chân trắng muốt ngọc ngà bay đến bên cạnh Ma vương Satan Ám. Rồi đưa mắt nhìn không gian mờ hồ đó.

Ma vương Satan Ám một bên nhìn chăm chú Cửu u. Cửu U thay đổi rồi. ánh mắt nhìn Ma vương Satan Ám cũng thay đổi. không mất tự nhiên như trước nữa.

- Đây dường như là không gian hư vô. Nàng quay đầu lại. nhìn Ma vương Satan Ám.

- Ta cũng không biết, ta không thể xác định được không gian này rốt cuộc là không gian gì? Nói một cách chính xác. đây giống như một trò chơi. một trò chơi vô cùng nguy hiểm.

-

Ma vương Satan Ám cười một cách khó nhọc:

- Vừa rồi ta đã dùng một ma thú thú lại lần nữa, sau khi vất vào trong, cơ thể của ma thú đó bị phân ra. Muốn qua cửa phải tự mình sắp xếp lại cơ thể mình như lúc ban đầu.

- Nếu hết thời gian mà vẫn chưa sắp xếp lại hoàn chỉnh, thì sẽ chết. Ma vương Satan Ám thở dài:

- Đây là trò chơi đem sinh mạng ra cá cược.

- Tóm lại, đây là trò chơi người hiểu bao nhiêu về cơ thể mình. Nàng gật đầu:

- Nếu muốn qua cửa, phải sắp xếp cơ thể mình từng chút một. nếu có chỗ sống sót. Sẽ bỏ mạng.

- Đúng, như vậy đó.

Ma vương Satan Ám gật đầu:

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm thế nào?

- Ma vương Satan Ám. trước tiên hãy buông chúng ra đi. Ném chúng vào cũng chẳng có tác dụng gì.

Cửu U chỉ vào hai ma thú đang trong tay Ma vương Satan Ám.

- Được rồi.

Ma vương Satan Ám liền ném hai con ma thú ra ngoài.

- Bịch bịch.

Tiếng hai ma thú rơi xuống đất. Thoát khỏi cái chết, hai con ma thú nước mắt lưng tròng. Tiếp tục bị cảm kích, nên chúng bị phồng lên đến mức không chịu được rồi. Lần này. nước không chỉ xuất hiện trong khoeo mắt chúng, mà xuất hiện ở cả đũng quần

- Cửu U. chúng ta phải làm sao bây giờ? Ma vương Satan Ám nói.

- Ma vương Satan Ám. ta thử vào trong nhé Sau khi nghĩ một hồi, nàng

nói.

- Nàng? Không được! Giọng Ma vương Satan Âm rất quả quyết:
- Nàng vào thà để ta vào còn hơn.
- Không. Ta thích hợp hơn người. Nàng nhẹ nhàng nói:
- Nếu như nói ở góc độ hiểu về bản thân bao nhiêu thì ta giỏi hơn người.
- Không được!

Ma vương Satan Âm kiên quyết phản đối. Hắn nhìn chăm chăm vào mắt của Cửu U.

Nàng cũng tò ra không hề kém cỏi. nhìn lại chăm chăm vào mắt Ma vương Satan Âm. Hai con ngươi màu xanh, như ánh mắt của Mộng Ti lúc thường nhìn Cao Lôì Hoa.

Một lúc sau.

- Được rồi! Được rồi! Đôi mắt chứa đầy nước mắt. Ma vương Satan Âm đã bại trận. Hắn hét lên một tiếng:

- Cửu U. nàng phải hứa với ta. sau lần này. dù có thành công hay không, cùng nhất định phải sống với Cao Lôì Hoa. Không được mạo hiểm vì ta nữa! Đó là mong muốn của ta.

- Vâng. Đương nhiên là vậy rồi. Sau khi hoàn thành công việc này. ta sẽ về sống với cha Nàng gật đầu một cách hiền nhiên.

Ma vương Satan Âm hi vọng là như vậy nhưng không hiểu vì sao. câu nói vừa nãy từ miệng của Cửu U làm Ma vương Satan Âm có cảm giác như bị bỏ rơi

- Ba. hãy phù hộ cho con gái người nha.

-

Nàng nhắm mắt. hai tay nắm hai sợi xích tím trên vai. chân nhún nhẹ, rồi cơ thể nàng từ từ rơi vào trong không gian hư vô đó.

- Cao Lôì Hoa, cỗ người đã đến được cửa cuối cùng. Khả năng là nhị đệ của ta. Chúng ta không còn thời gian rồi.

Giọng thần Zues có vẻ lo lắng.

• Tốt.

Cao Lôì Hoa cảm Tàì Quyết ra sau lưng: sau đó không chút do dự giơ chân đá thẳng vào Mặc đang nằm dưới đất.

- Không hề thiên vị chút nào. Cao Lôì Hoa đá thẳng Mặc lên trên tường, bên cạnh chỗ Đại thống lĩnh Phi Lợi.

Phi Lợi cúi đầu, không dám nhìn thẳng Cao Lôì Ho

- Mang theo hắn, thoát khỏi chỗ này mau. Cao Lôì Hoa nhìn Phi Lợi và thở dài nhẹ giọng, nói

- Xin lỗi! Phi Lợi

- Đừng nói xin lỗi nữa. mang hắn đi. như vậy coi như ta đã có lỗi với người rồi. Nợ cũ ta không tính nữa. Người đi đi. Cao Lôì Hoa thở dài rồi đi.

- Đi thôi, Cao Lôi Hoa. Tra Lý kêu

- Đến đây, đến đây.

Cao Lôi Hoa chạy đèn phía trước, cầu cầu bắn lên. nhảy lên vai Cao Lôi Hoa.

- Ba. hãy phù hộ con gái người...

Trong lúc chạy. Cao Lôi Hoa cảm giác nghe thấy giọng nói kỳ lạ đó. Chắc là âm thanh đó. Nghĩ vậy rồi Cao Lôi Hoa tiếp tục chạy lên phía trước

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 466

Nếu Thời Gian Quay Ngược Trở Lại.

Đi qua một hành lang khá dài- Cao Lô Hoa cùng đoàn người đã thấy con đường hiện ra trước mắt.

- Báo cáo sư phụ. phía trước có người máy của thần giới! Huyết Sắc Minh Vương quát.

- Hừm.

Đáp lại lời của Huyết sắc Minh Vương là tiếng hừm của Tra Lý và Cao Lô Hoa. Sau đó. một đao một búa tứ thế hùng hô không gì ngăn cản nổi. Hễ vật gì ngăn cản trước mặt, đều như lá rụng mùa thu. bị chém không thương tiếc.

Sau đó. đoàn người chạy băng băng.

- Sư phụ, tầng này là một mê cung.

-

Huyết Sắc Minh Vương nhìn mê cung vô cùng phức tạp. nói với Cao Lô Hoa.

- ừ. Tầng này qua thế nào đây? Tra Lý nhìn thần Zues hỏi.

- Ta cũng không rõ lắm. Thần Zues nhún vai.

- Vậy chúng ta dùng cách đơn giản nhất, cứ đi thẳng tắp đi. Cao Lô Hoa giờ thanh Tài Quyết chém một nhát vào bức tường của mê cung.

-Ro

Bức tường kiên cố không gì sánh nổi bị Cao Lô Hoa chém, mở ra một cái động.

- Phương pháp man rợ! Đám người và thần Zues thán kinh;

Bằng phương thức man rợ đó. Cao Lô Hoa và đám người rất nhanh đã qua được mê cung.

Vài phút sau. mọi người và Cao Lô Hoa đã đến được tầng cuối cùng – chỗ không gian hư vô mà Ma vương Satan Ám đang đứng.

Sau khi bước vào tầng cuối cùng, đập vào mắt Cao Lô Hoa là một không gian hư vô. Giống như con sông bảo vệ thành trì. Không gian này chặn tất cả mọi bước chân của những người muốn tiến đến.

Xuyên qua tầng không gian hư vô này, đối diện với nó. có thể lơ mơ thấy

hình dáng gì đó đồng một cái hộp. Nhưng cách xa không gian kỳ lạ này. Cho nên. nhìn không rõ ràng lắm!

- Cái hộp kia chính là Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế. Thần Zues chỉ vào vật mờ ảo đó. nói với Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa gật đầu. Sau đó nhìn bóng người mờ mờ bên cạnh không gian.

- Chắc chắc. Hóa ra là Ám. Cuối cùng cũng đuổi kịp rồi. Cao Lôì Hoa cười ha hả nói.

- ồ. là người?

Sau khi Ma vương Satan Ám nghe thấy có người nói, quay đầu lại. nhận ra đó là Cao Lôì Hoa. Ma vương Satan Ám nói:

- Ha ha, Cao Lôì Hoa huynh đệ. không ngờ cuối cùng người cũng đến.

- Tất nhiên. Ta đã nói ta sẽ đến. tất nhiên ta phải đến rồi.

-

Cao Lôì Hoa cười ha hả rồi ngược mắt nhìn không ngan trước mặt. phát hiện ra. trong không gian trước mặt có một vật thể kỳ lạ:

- Đó là gì vậy?

- Đó là Cừ U. Ma vương Satan Ám khề nói.

- hả? Cái gì? Là Cừ ư?

Cao Lôì Hoa trợn tròn mắt. Hắn túm lấy áo của Ma vương Satan Ám, nhìn chăm chăm vào Ma vương Satan Ám. Người phải biết rằng Cừ u bây giờ không chỉ đơn giản là Cừ U trước kia. mà còn là Mộng Ti. Ánh mắt Cao Lôì Hoa không có một chút hảo ý. Nếu như Ma vương Satan Ám trả lời không vừa lòng Cao Lôì Hoa, thì trong chớp mắt thanh Tàì Quyết sẽ nằm gọn trên người Ám.

Ma vương Satan Ám cười một cách khó nhọc, rồi giải thích cho Cao Lôì Hoa về chuyện không gian hư vô.

- Cừ U nói- đây là bài kiểm tra xem mình hiểu bao nhiêu về cơ thể. Sau đó nàng ấy quyết tâm đi vào không gian đó.

-

Ma vương Satan Ám kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Cao Lôì Hoa.

- Kiểm tra xem mình hiểu biết bao nhiêu về cơ thể? Chó chết!

Cao Lôì Hoa nghe xong, chửi một câu. Hiểu bao nhiêu về cơ thể? có mà tự cắt thân thể mình ra thì đúng hơn. Chia cơ thể thành những mảnh nhỏ, rồi lại ghép lại? cỗ khác nào trò chơi xếp hình?

- Người biết những điều này không? Cao Lôì Hoa quay lại phía sau nhìn thần Zues.

- Ta cũng không rõ lắm. Thần Zues lắc lắc đầu.

- Đây, Ma vương Satan Ám! Sau khi vào, có hạn chế thời gian không? Cao Lôì Hoa quay lại nhìn Ma vương Satan Ám hỏi.

- Khoảng bốn, năm phút.

Sau khi Ma vương Satan Âm tính toán chút, trả lời.

- Chó chết!

Cao Lôì Hoa nói:

- Cứ cho là có người hiểu toàn bộ bộ phận trên cơ thể mình, thì cùng chẳng thể trong bốn. năm phút có thể sắp xếp chúng lại như hình dáng ban đầu.

Thần Zues và Ma vương Satan Âm cùng thở dài. Nếu đi vào, chẳng khắc nào tự tìm cái chết.

- Vậy con bé vào trong được bao lâu rồi? Cao Lôì Hoa hỏi.

- Khoảng hai phút. Ma vương Satan Âm tính rồi nói.

- Xem ra không còn nhiều thời gian rồi.

- Ta đang nghĩ. nếu đây là một trò chơi. vậy phải có gợi ý

Cao Lôì Hoa có phần lo lắng, ngẩng đầu nhìn bốn phía xung quanh, như đang tìm ai đó.

- Cao Lôì Hoa huỳnh đệ, người tìm gì vậy? Thần Zues khó hiểu. Hỏi.

Cao Lôì Hoa ngẩng cao đầu. nói: - Trong không gian này. ắt hẳn phải có gợi ý gì đó đại loại vậy.

- Có lý.

Tất cả mọi người đều gật đầu. Nhanh chóng kiểm tra không gian ở tầng này. Nhưng mọi người lục tung cả tầng không gian lên. mà cũng không thấy vật gì giống lời gợi ý.

- Chẳng lẽ không có gợi ý? Thần Zues nói.

Cao Lôì Hoa nhíu mày, nhìn toàn bộ không gian này. Sau cùng; hắn nhìn chăm chú vào người hai con ma thú suýt bị Ma vương Satan Âm ném vào trong không gian hư vô.

- Đợi chút. Thú Yêu. Người mang hai con thú này ra chỗ khắc cho ta. Cao Lôì Hoa chỉ vào hai con thú nói.

-Rõ.

Thú Yêu tiến lên phía trước, khôi phục hình dáng Sâm Lâm Thú Yêu. Sau đó vươn gốc rễ lên, vây lấy hai tên ma thú.

- ẶC.

Hàng ma thú vốn không thể phản ứng lại một chút đã bị Sâm Lâm Thú Yêu vút sang một bên.

- Ha ha, quả nhiên là ở đây.

-

Cao Lôì Hoa nhìn phía sau hai ma thú. nở nụ cười.

Sau khi hai ma thú di chuyển, đằng sau lộ ra một tấm bia.

- Bên trên viết gì vậy?

Sâm Lâm Thú Yêu nhổ tấm bia đá đưa tới trước mặt Cao Lôì Hoa.

- Ta đến xem nào. Thần Zues tiến lên trước, nhìn dòng chữ trên tấm bia

đá.

- Là cô thần nữ.

Thần Zues sau khi xem xong? nói.

- Bên trên viết gì vậy? Cao Lôì Hoa hỏi.

- Những lời này là có ý gì?

-

Mọi người đều hỏi. Câu nói mờ ảo. chẳng rõ nghĩa liên gì? Gì mà sương? nước? Có quan gì với không gian này?

- Nếu thời gian có thể quay ngược trở lại, gương vỡ có khả năng liền lại- nước đã đổ đi có thể thu hồi. Đại loại ý là như vậy. Loại ngôn ngữ này. từ lâu thần giới đã không dùng. Thần Zues đọc chữ trên tấm bia

- Cao Lôì Hoa cúi đầu suy nghĩ một lát.

- Đúng rồi. Thần Zues đã từng nói, trong pháp tắc tối cao, bên trên pháp tắc không ngan là pháp tắc thời gian đúng không? Cao Lôì Hoa hỏi.

- Đúng, pháp tắc thời gian. Nhưng pháp tắc đó. chẳng ai có thể nắm giữ. Thần Zues nói:

- Ngay cả ta và Ma vương Satan Ám cũng không làm được. Bởi vì, phép tắc thời gian ảnh hưởng rất lớn đến thế giới. Thế giới này chịu không nổi thời gian hỗn loạn đâu.

- Đã qua bốn phút.

-

Ma vương Satan Ám nói. Hắn thực sự muốn nhảy vào đem Cửu U đi ra.

Cao Lôì Hoa nhìn bộ dạng Ma vương Satan Ám lo lắng như vậy. mềm lòng. - Người đã không muốn con bé xảy ra chuyện gì, vậy tại sao ngay từ đầu còn để nó vào Cao Lôì Hoa hỏi Ma vương Satan Ám.

- Ta. Ta...

-

Ma Vương Satan Ám cứ 'ta ta' nửa ngày mà nói mắt long lanh tràn nước mắt của Cửu U đánh bại.

- Cao Lôì Hoa. người có cách gì cứu Cửu U không?

Ma vương Satan Ám quay ra nhìn chằm chằm Cao Lôì Hoa hỏi.

- Hay thử xem. Ta cũng đoán ra một chút. Thành hay bại phải thử mới biết. Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng thở, từng hơi từng hơi một. Cao Lôì Hoa giữ mình trong trạng thái thoái mái.

Sau đó- cơ thể Cao Lôì Hoa chuyển động, nhảy vào không gian hư vô đó.

- Cao Lôì Hoa huynh đệ!

Thần thú Tra Lý bên cạnh lập tức kêu lên.

Thần Zues và Huyết sắc Minh Vương giật mình. cũng không dám nhảy như thế. Những người chứng kiến đều khâm phục khí phách của Cao Lôì Hoa. ít nhất họ cũng không dám làm như thế

Nhưng, có một người ngoại lệ. đó,

Cầu Cầu nhắm mắt lại, bấu môi. Hắn đứng trên lưng Cao Lôì Hoa. bị Cao Lôì Hoa mang đi theo rồi

* * * *

- Chủ nhân! Chủ nhân!

ở một nơi rất xa. là tầng thứ hai của tháp Babel.

Đại thống lĩnh ma thú lắc lắc người Mặc. Cố làm hắn tỉnh lại.

- Ơ. tên chết tiệt...

- Không, không biết. Hình như đang. à. đã, đã lên đến tầng cuối cùng rồi.

Phi Lợi khẽ nói.

- Chết tiệt! người còn đứng chờ ra đó làm gì? Mặc quát:

- Lại đây.

Phi Lợi liền tiến đến bên cạnh Mặc.

-Hợp thể! Mặc ra lệnh.

'Giống như một nhưng bài ca bi thương đó.

U ám và màn đêm đi cùng ta.

Vinh quang chói rọi cõi lòng ta.

Dưới sự chứng kiến của phụ thân Sáng Thế.

Người và ta cùng chung nhịp thở.

Giúp chúng ta hai người hợp làm một - huyền thú hợp thể. ' Phi Lợi đọc một cách cứng nhắc.

Huyền thú?! Không ngờ rằng. Phi Lợi chính là huyền thú của Mặc.

Hon nữa cũng giống như cầu cầu của Cao Lôì Hoa, là loại huyền thú chân chính. Chứ không phải là nguy huyền thú bình thường như những người khác.

Theo lời thần chú kia, cơ thể Phi Lợi biến thành một dải hồng quang, chui vào cơ thể Mặc. Ngay sau đó. cơ thể của Mặc biến thành người giáp sắt tuyệt đẹp.

Đồng thời. một con phượng hoàng lửa sáng lấp lánh chui ra trong dải hồng quang, dừng dưới chân Mặc. Cơ thể Phi Lợi là phượng hoàng lửa.

Huyền thú khế ước. Đây là sức mạnh của Phi Lợi. Đó là nguyên nhân tại sao Đại thống lĩnh ma thú có thể giao đấu với Ma vương Satan Ám. Phi Lợi đã ký khế ước với Mặc, cũng giống như cầu cầu kết hợp cùng chủ nhân vậy. Khi hai người đã hợp làm một- không thể phân biệt.

Sức mạnh của Mặc. chính là sức mạnh của Phi Lợi

- Nhanh lên! Nhất định phải đến trước khi bọn chúng lấy được đồ vật trong tháp. Mặc nghiêng răng nói.

- Vâng.

Phượng hoàng đáp. vỗ vỗ cánh, bay cao lên.

Anh trai, các ngươi sẽ không; ngờ đâu. Trong mắt Mặc hiện lên vẻ đắc ý. Không ngờ rằng ta lại có được huyền thú!

Hai anh của ta, một người là thần Zues, được cha chỉ định là người thừa

kế. đã có được vô số các bí kỹ.

Người thứ hng, là Ma vương Satan Ám. Đắm chìm trong truy lạc. hóa thân thành ma.

So sánh với nhau. Hấn - người con thứ ba, vừa lĩnh hội pháp tắc không ngan không lâu. các phương diện khắc đều yếu hơn. Nhưng chỉ cần có huyền thú. hấn chẳng có gì phải sợ hai huynh trưởng- lại còn cả gã tóc bạc trắng nữa chứ! Lòng oán hận nghĩ lại cảnh tượng bị Cao Lôi Hoa đánh.

Trong vô thức. Cao Lôi Hoa đã cho Mặc một cảm giác 'không thể chiến thắng'.

- Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế trong tháp Babel là của ta! Hấn nghiêng rằng nói...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 467

Lẽ Nào Các Người Phải Làm Như Vậy?

Sáng Thế Thần Lực và pháp tắc Sáng Thế là của ta!

-

Mặc nghiêng răng nói, hấn như muốn nghiền vỡ cả hàm răng của mình:

- Phi Lợi, bằng tốc độ nhanh nhất hãy đuổi theo cho ta.

- Vâng.

Phi Lợi khẽ đáp. Đôi cánh màu đỏ như lửa đốt găng sức vồ, mang theo một ánh hào quang màu đỏ tiến về phía chớp tháp Babel.

- Phi Lợi- trong đám ma thú người mang đến, đã có tên nào vào được chớp tháp chưa? Ánh mắt Mặc lóe lên dưới chiếc mũ giáp. '

- Đà có không ít ma thú vào được chớp tháp rồi. Phi Lợi cảm nhận một lát rồi đáp. Cảm nhận được vị trí đó của ma thú, là việc mà Đại thống lĩnh Phi Lợi có thể làm.

- Được, tốt lắm! Người bảo nhưng ma thú đó cứ ẩn vào một chỗ, đợi lệnh. Mác lạnh nhạt nói.

-Rõ.

Phi Lợi đáp.

Sau đó dùng năng lực đặc biệt truyền lệnh của Mặc đến từng ma thú trong chớp tháp Babel.

- Tên chết tiệt! Đã làm ta mất mặt một phen.

-

Mặc nắm chặt hai cây đoản đao trong tay. Lắc đầu cảm hận cổ xóa bỏ hình bóng đáng sợ kia ra khỏi đầu.

Mệnh lệnh của Phi Lợi rất nhanh đã truyền được đến từng ma thú.

Một số những ma thú đã lên đến chớp tháp hoặc cũng sắp lên đến nơi, thâm gặt đầu. Theo mệnh lệnh của Phi Lợi chúng âm thầm ẩn vào một chỗ, nghe ngóng tình hình đang diễn ra. Trong đám ma thú, lão Miêu lão Trâu và lão Miêu cũng có mặt.

Lão Miêu vừa đến không lâu. Lúc chúng vào, cũng chính là lúc Cao Lôì Hoa cùng đoàn người ở ngay phía trước.

Sau khi nhìn thấy Cao Lôì Hoa, hấn liền theo sau lão Ngân Ngưu ẩn vào

một góc. Hắn không dám xuất hiện trước mặt Cao Lôì Hoa. Trời mới biết khi Cao Lôì Hoa nhìn thấy hắn. thấy ngứa mắt- có rút kiếm ra chém một nhát không.

Kỳ thực lão Miêu lão Trâu Miêu đều là anh tài xuất sắc trong đám ma thú. Chỉ tiếc một điều là làm mất chiếc chìa khóa.

Hiện tại, chúng đã mất chiếc chìa khóa, đang đi tìm cơ hội lập công chuộc tội.

Lão Miêu to lù đang nhìn chăm chú vào cái hộp phía trong không gian hư vô kia. Nó biết thứ Đại thống lĩnh cần nằm trong chiếc hộp đó. Chỉ cần lấy được chiếc hộp, coi như lập được công lớn.

Khi nhìn thấy Cao Lôì Hoa nhảy vào trong không gian hư vô đỏ, lão Miêu thờ phào nhẹ nhõm. ít nhất cũng không bị người đàn ông đó quay lại cho một đao.

- Ngân Ngu. người chuẩn bị một chút đi. Lão Miêu nói với Ngân Ngu bên cạnh:

- Người khẳng định không ngan đó sẽ biến mất? Ngân Ngu nghi ngờ hỏi.

- Chi cần không gian kia biến mất một cái, người lập tức ném ta vào trong đó. ném thẳng vào chỗ chiếc hộp nhé.

- Ta cũng không biết. Tóm lại. cứ biến mất là ném ta vào ngay. Vì vậy, chuẩn bị tinh thần đi. Trước tiên. hai chúng ta sẽ nhẹ nhàng đến phía trước, bước gần không gian hư vô gần nhất có thể. Sau đó, chú ý không gian kia. Lão Miêu thì thầm.

Ngân Ngu lên tiếng.

-ừ.

Lúc này, tại trong không gian hư vô

Cũng chẳng có gì đặc biệt. vẫn xây ra như cũ. Sau khi Cao Lôì Hoa và cầu cầu vào trong không gian. Cũng bị chia thành từng mảnh nhỏ, rồi lại hợp thành một khối hình người.

Cửu U ý thức được có người nhảy vào không gian, liền vội vàng dùng thần thức thăm dò một chút. Phát hiện ra. người vừa nhảy vào là Cao Lôì Hoa! Một cảm giác mơ hồ trào dâng.

Cầu Cầu có chút buồn bực. Từ sau khi vào. Cầu Cầu cũng chỉ biết nhìn cơ thể bị chia ra.

- Nếu muốn khôi phục lại cơ thể. chỉ có một cách Sau khi nhảy vào, suy nghĩ một lúc, Cao Lôì Hoa nói.

- Đó chính là pháp đảo ngược thời gian lại!

Quay ngược thời gian trên cơ thể mình, làm cơ thể khôi phục lại hình dáng về lúc chưa bị phân chia. Đây chính là 'gương vỡ lại lành', 'nước vỡ lại đầy' trong lời gợi ý viết.

Chẳng qua là muốn lĩnh hội được pháp tắc không gian và thời gian để

vậy sao? Huống gì. bên kia Cửu U đã chông đỡ mất bao thời gian rồi.

-Hô.

Nhẹ nhàng hít một tiếng. Cao Lôi Hoa suy nghĩ, nếu muốn nắm bắt được pháp tắc không gian. trước hết phải biết thời gian là gì?

Thời gian là gì? Tất cả mọi người ở đây đều biết đến thứ gọi là thời gian, nhưng nó là gì thì không có thể nói rõ.

- Thời gian là gì? Cao Lôi Hoa lẩm bầm.

- Quá khứ, hiện tại- tương lai

-

Đột nhiên, chát giọng do điện tử hợp thành kia vang lên. như đáp lại lời Cao Lôi Hoa.

- Xin mời quan sát xung quanh người. Giọng nói đó tiếp tục.

Giọng nói vang lên. Cao Lôi Hoa quan sát xung quanh. Chỉ nhìn thấy xung quanh Cao Lôi Hoa là những vòng xoáy nhỏ.

Những vòng xoáy nhỏ này rất kỳ lạ. Nếu đứng bên ngoài thì không thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng. Chỉ khi vào đến bên trong mới phát hiện ra chúng.

Cao Lôi Hoa nhìn những vòng xoáy này một cách tỉ mỉ. Giật mình khi phát hiện ra chúng chính là một loạt những mảnh nhỏ không gian.

Những mảnh nhỏ không gian này không đủ để làm Cao Lôi Hoa kinh ngạc. Điều thực sự làm hắn kinh ngạc là đây là những tiểu không gian. Đang tiến hành một quá trình vô cùng kỳ diệu.

Từng mảnh nhỏ không gian liên tục vỡ ra, sau đó giống như thời gian dừng lại. Thời gian dừng lại một lúc - cuối cùng thời gian đảo ngược lại. Những mảnh nhỏ không gian đó giống như bóng chiếu bị đảo ngược khi chiếu phim. quay về hình dáng ban đầu.

Tiếp theo. lại vỡ ra - dừng lại - khôi phục.

Cứ vòng đi vòng lại như vậy. giống như Cao Lôi Hoa biểu diễn pháp tắc không gian vậy.

- Dùng sự tỉnh táo của tâm người, dùng tâm cảm nhận sự thần kỳ của chúng. Giọng nói nhẹ cất lên.

Cao Lôi Hoa mở to mắt. thả lỏng cơ thể, toàn bộ tinh thần và thể xác chìm vào trong cảm giác huyền diệu.

Đây không chỉ là một trò chơi.

Đây còn là một giáo trình. Tuy nhiên là giáo trình chỉ giành cho những người nắm bắt ~ được pháp tắc không gian.

Chỉ những người lĩnh hội được pháp tắc không gian mới có thể cảm nhận được sự biến đổi của những vòng xoáy đó.

Nói cách khác. chỉ có những người cấp thần vương mới có tư cách tiếp nhận giáo trình này"

Cao Lôi Hoa không biết thời gian đã trôi qua được bao lâu. Hiện tại trong

con người hẳn không có khái niệm về thời gian. Hẳn đã bắt đầu, nhẹ nhàng thoát khỏi sự khống chế của thời gian.

Phối hợp với những tiểu không gian đó. Cao Lôì Hoa bắt đầu vẽ theo.

Hừm. Cao Lôì Hoa đột nhiên hét lên một tiếng. Không phải là từ cổ họng phát ra âm thanh đó mà từ sâu thẳm linh hồn. Cơ thể lão Cao bây giờ làm gì có cổ họng.

Cùng lúc đó. một điều kỳ diệu đã xảy ra. Cơ thể Cao Lôì Hoa như một tấm bảng ghi hình đang được tua lại, từ từ khôi phục lại hình dáng ban đầu.

Oa. Cũng giống như Cao Lôì Hoa, cơ thể Cầu Cầu cũng dần khôi phục lại. Đây chính là ưu điểm của Huyền Thú khế ước. Khi một người ăn nó, cả hai đều không đổi. Cùng với Sự phục hồi nguyên dạng của Cao Lôì Hoa. không gian hư vô cũng biến mất.

Bên cạnh Cao Lôì Hoa, thân thể thướt tha của Cửu U cũng nhanh chóng phục hồi.

- Hình như thành công rồi.

Cao Lôì Hoa lau trán ướt đầm mồ hôi.

Lúc này, so với pháp tắc không gian. pháp tắc thời gian tiêu hao khá lớn. Vì vậy. yêu cầu số lượng thần lực như một cái động không đáy vậy.

Không gian vừa biến mất. một cơ thể mang theo hương thơm như muốn lao vào trong lòng Cao Lôì Hoa.

- Ba ba, thành công rồi. Con không chết.

- Ha ha. Thành công! Cao Lôì Hoa huynh đệ thành công Thần thú Lý cùng thần Zues hét lên.

Mọi người đều hoan hô vì sự thành công của Cao Lôì Hoa.

Còn Ma vương Satan Ám bị vứt bỏ đang đứng cùng bắt đầu giơ tay lên vẽ vẽ như trong

không gian

Đây chính là thả lỏng, để những người tâm hoài bất chính có cơ hội khả quan hơn.

- Chính là lúc này!!!

-

Đột nhiên, lão Miêu rống lên một tiếng, Ngân Ngưu bên cạnh lão Miêu nâng lão lên, ném thẳng về phía cái hộp.

Không gian hư vô biến mất, chiếc hộp mất đi sự bảo vệ. Hiện rõ mồn một trước mặt mọi người.

Mọi người giật thót mình. Những đợt hai đó phản ứng lại thì đã quá muộn.

Đồ tiểu nhân đáng ghét! Nạp mạng cho ta! Ma - vương Satan Ám hét lên, rồi đuổi theo.

ĐỒNG thời. Thần Zues, Huyết Sắc Minh Vương và Tra Lý cũng xông lên.

Mà tức giận nhất chính là Cao Lôì

Khi lão Miêu gầm lên, Cao Lôi Hoa đã muốn ra tay. Nhưng thần lực trong người tiêu hao hết. chỉ đành trơ mắt nhìn lão Miêu to như cái thùng phi bay đến phía chiếc hộp.

- Định cướp của ông nhà ngươi à!

-

Cao Lôi Hoa gầm lên. Nơi đó là niềm hy vọng của Cao Lôi Hoa. Tuy rất mơ hồ nhưng đó là hy vọng duy nhất Thần lực! thần lực!

Cao Lôi Hoa như nghĩ ra điều gì đó, đưa tay vào trong chiếc nhẫn không gian tìm tìm. lấy

ra con dao găm u tối

Lão Miêu giữa không trung cắn chặt răng, nhìn không chớp mắt. Sắp tới rồi! Sắp tới rồi!

Mắt lão Miêu nòng lên từng ánh hào quang (À Nước miếng hắt bắn tứ tung. tay như muốn chạm tới cái hộp kia)

- Đại thống lĩnh tại thượng.

Lão Miêu gầm rú lên. Cùng lúc đó, tất cả ma thú xông lên. Bảo vệ lão Miêu.

Chẳng lẽ, đành phải giương mắt nhìn lão Miêu cướp mất Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế sao?

Mắt mọi người đều đỏ rực. Nhưng, trong nháy mắt. móng vuốt lão Miêu đã tóm gọn chiếc hộp. Một đạo ánh sáng màu xanh với khí thế mạnh mẽ. uy nghiêm giũ chặt lấy lão Miêu.

- Tên nhãi nhép, định cướp lấy đồ vật của chủ nhân ta? Còn khuya nhá! Đằng sau. Sâm Lâm Thu Yêu cười

Rễ cây Sâm Lâm Thu Yêu chồng chất bám chặt cơ thể phì nhiêu của lão Miêu. Chính là con ma thú báo khi đó bị bắt sống ở đế quốc Bỉ Mông.

Con ma thú báo này. là một lựa chọn chính xác.

Không gì biệt, Sâm Lâm Thu Yêu có mặt đằng sau lão Miêu từ bao giờ, ngay cả Cao Lôi Hoa cũng không biết. Nhưng hiển nhiên

Đám ma thú quay đầu lại. nhìn ma thú báo. Lập tức, sắc mặt lão Miêu biến thành màu... gan lợn!!!

- Không, lẽ nào các ngươi lại đối xử với ta như vậy? Không! Thật tàn nhẫn, đừng

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 468

Nơi Ở Ẩn

Vừa khóc, gà báo thú nhân béo mập bị Sâm Lâm Thụ Yêu quán lấy liền phát động ma pháp thiên phú của gã.

(Triệu hồi con báo mạnh nhất), đây là kỹ năng mà tất cả loài báo đều ghét cay ghét đắng, bởi sau khi gã báo béo mập trong tay Sâm Lâm Thụ Yêu phát động kỹ năng thiên phú này thì sẽ triệu hồi con báo mạnh nhất trong vòng một trăm dặm lại đây, sau đó sẽ để con báo mạnh nhất này tạm thời thay thế gã chiến đấu. Hôn nữa. chỉ cần con ma thú nào có hình dạng giống báo. có một chút loài báo gì cũng đều bị triệu hồi lại đây, vô luận là là con báo tầm phào cho đến con báo mạnh pro gì đi nữa cũng đều bị tính chất cường chế của kỹ năng này triệu hồi.

Giờ phút này, tại tầng chóp cao nhất của tháp Babel chỉ có đúng một con báo! Mà con báo này không gì khác chính là lão Miêu đang đưa móng vuốt chộp lấy chiếc hộp ở giữa không gian kia.

- A. không- chết tiệt. không được, người không thể làm như thế. Lão Miêu bị ai kêu một tiếng, rõ ràng đã gần chụp được cái hộp tuyệt vời kia, nhưng thân thể của nó đang chậm rãi bắt đầu biến mất... ^

Mắt thấy chuẩn bị thành công, không hề nghĩ đến lại bị một gã thủ nhân báo tộc triệu hồi trở về. Lão Miêu không sao chịu nổi cơn ghen tức trong lòng, một ngụm máu tươi từ trong miệng phun ra. Nếu. Chỉ nếu thôi. nếu ông trời cho nó một cơ hội, cho nó quay lại lúc nó mang gã báo béo mập đó đi khỏi đế quốc Bỉ Mông? nó sẽ không thương tiếc xé xác gã báo béo đó thành trăm ngàn mảnh vụn. Nhưng thực đáng tiếc, hiển nhiên lúc này, đó chỉ là từ nếu. và đã không có cái cơ hội kia.

Ngay sau đó. thân hình lão Miêu bị triệu hồi. xuất hiện ở bên cạnh người Sâm Lâm Thụ

VÍU.

- Khắc khắc khắc-Sâm Lâm Thụ Yêu cười một trận sáng khoái đây quái dị. nhìn thấy lão Miêu bị rút cạnh người, ngay lập tức vung những chiếc rế dưới đất lên.

- Thụ yêu thần kỳ" thần lực hấp thu! Những chiếc rế cây thô kệch to lớn

vây kín lấy thân hình lão Miêu. Tranh thủ lúc người không phòng bị bồi thêm con dao. Sâm Lâm Thụ Yêu dễ dàng bắt được lão Miêu.

Khi những chiếc rễ cây to lớn thô kệch đó quấn lấy người lão Miêu. từ trên những chiếc rễ đó mọc ra vô số giác mút đâm sâu vào cơ thể lão Miêu.

- A, a!

— — - '

Một chuỗi âm thanh thảm thiết vang lên, nhìn lão Miêu bị đau đớn thực sự rất bi đát.

Sâm Lâm Thụ Yêu nghe thấy thì cười càng khoái chí hơn, những chiếc rễ cây càng siết chặt!

- Khắc khặc. Thực thích, đã lâu không có sướng như vậy!

Sâm Lâm Thụ Yêu thích thú cười tươi. Phát ra nụ cười mười phần đậm đặng. Sau đó, thụ yêu buông lỏng rễ cây. Lộ ra một cái xác khô còn da bọc xương của lão Miêu.

Biến hóa bất thành linh đó làm mọi người cảm thấy kinh sợ.

- Người ở trong tháp Babel có thể sử dụng thần lực? Lão Trâu nhìn Sâm Lâm Thụ Yêu rồi tròn tròn đôi mắt trâu của mình nhìn cái xác khô của lão Miêu.

- Chắc chắn. Lúc chủ nhân ngài xong trò chơi. làm không gian biến mất thì cấm chế ở đây cũng biến mất theo.

Sâm Lâm Thụ Yêu lộ ra nụ cười thỏa mãn. Nói.

Tất cả ma thú đều nghiêng răng, sau đó quay đầu nhìn chiếc hộp giữa không gian.

Lão Miêu đi toong! Nhưng mà Ám. Thần s vẫn không hề dừng lại. tăng tốc lao đến chiếc hộp!

- Yaaa!

ĐÚNG lúc này. Cao Lôì Hoa hét một tiếng dài. con dao găm màu đen trên tay Cao Lôì Hoa bùng phát ra một nguồn thần lực khổng lồ. Ngay lập tức đã bổ sung lại nguồn thần lực lão Cao bị tiêu hao.

Mắt thay các cường giả đang xông đến chiếc hộp, lão Cao cười hà hà!

Hắn vươn tay, ngón tay thon dài xẹt qua trên không trung, tùy ý thi triển pháp tác thời gian vừa mới học được!

- Thời gian. Nghịch!

-

Ngón tay của Cao Lôì Hoa xẹt qua trước mặt Ám và mọi người. Trong thiên địa. tựa hồ hơi hơi rung động một chút. Nhưng lại tựa hồ không có gì biến hóa.

Ma vương Ám và đám người thần s đều không cảm thấy có gì khác lạ!

Nhưng ngay khi cả đám người chuẩn bị vọt qua chỗ Cao Lôì Hoa thì ngay lập tức chuyện lạ xảy ra!

Cho dù bọn họ có cố gắng đến như thế nào thì vẫn không sao san bằng

được khoảng cách ngăn giữa mình và chiếc hộp giữa không gian!

- Chẳng lẽ là lực lượng không gian? Thần s nghi hoặc nghĩ. Nhưng rất nhanh liền phủ nhận.

Bởi cả Quang Minh thần s và Âm đều là thân vương, đều nắm giữ được không gian, do đó không thể có chuyện bị dừng lại bởi không gian.

- Sao lại thế này? Ma vương Âm nghi hoặc nói

-

Quang Minh thần s. ma vương Âm đều ở trong cuộc nên không rõ. nhưng những người ở ngoài thì lại rõ những chuyện đang xảy ra...

Bởi những người đứng ngoài đều thấy một cảnh tượng kỳ lạ, đó là ma vương Âm cùng Quang Minh thần s cứ bay tới trước rồi lại bay ngược lại. sau đó lại bay tới trước rồi quay ngược lại...

Cứ y như là một cái máy thu phát. thu tín hiệu, phát đi. lại thu tín hiệu, rồi phát đi. rồi lại thu tín hiệu...

Đến cuối cùng: mấy người Quang Minh thần s chỉ còn cách nhìn Cao Lôì Hoa đang tiêu sái nhẹ nhàng đi tới chiếc hộp. những ngón tay dài mon trón lên thân hộp.

Cửu U vẫn ôm cánh tay Cao Lôì Hoa. Không chịu buông ra. Nên lúc Cao Lôì Hoa cầm lấy chiếc hộp đó. trong mắt Cửu U lóe sáng một chút.

Nhưng rất nhanh. Nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. không cướp lấy chiếc hộp đó. Dù sao nàng cũng không phải là Cửu U kia. Nàng sẽ không còn cố gắng làm hết sức mọi việc cho Âm nữa.

- Hắc hắc. cái này là của ta. thì sẽ là của ta. Ai cũng không đoạt đi được. Cao Lôì Hoa cười nhẹ. Xoay người trong nháy mắt vung tay lên.

Cả đám người Quang Minh thần bị hất bay ra sau, bộ dáng cực kỳ chật vật xấu hổ.

- Xem ra. ta thua.

Nhìn chiếc hộp trên Tay Cao Lôì Hoa. mắt của Âm lộ ra một vẻ đầy thất vọng. - Cao Lôì Hoa, vừa rồi có chuyện gì xảy ra thế?

Quang Minh thần s nhẹ giọng hỏi. Bởi lão vẫn không hiểu vì sao mình lại bị đứng lại đó khi Cao Lôì Hoa giơ ngón tay lên.

- Là thời gian pháp tắc vừa mới lĩnh ngộ thôi.

Cao Lôì Hoa thản nhiên cười nói, hất giở chiếc hộp trên tay mình lên, hỏi:

- Đây là Sáng Thế pháp tắc cùng Sáng Thế thần lực sao?

- ừ, nếu ta đoán không sai thì pháp tắc Sáng Thế và Sáng Thế thần lực ở bên trong chiếc hộp đó.

- Mở chiếc hộp ra?

Cao Lôì Hoa đùa nghịch chiếc hộp trên tay:

- Làm sao để mở nó vậy?

Quang Minh thần s nhún nói:

- Mỡ chiếc hộp ra thì người có thể có được đầy đủ pháp tắc Sáng Thế!
- Dùng cái chìa khóa tháp Babel! Quang Minh thần s cười ha ha nói.
- Ha ha. chìa khóa của tháp Babel! ở một bên ma vương Ám nghe nói thế thì cười lên. ánh mắt lóe sáng nói:
- Cái chìa khóa đó. ở chỗ ta này!
-Ồ?

Quang Minh thần s cố nén ý cười. nhìn về phía cậu em trai của mình
- Pháp tắc Sáng Thế thuộc về ta, Sáng Thế thần lực thuộc về người. Ma vương Ám trầm đề nghị:
- Thế nào?
- Ám à. có lẽ chú em phải thất vọng rồi. Quang Minh thần s cười nói.
-Sao?
Ma vương Ám nghi hoặc hỏi một tiếng.
- Ha ha. Bởi vì, cái chìa khóa thật sự luôn luôn ở trên tay của ta ý mà.

Lão Cao cười hà hà, đưa tay vào nhẫn không gian. lấy chiếc chìa khóa làm bao con người khôn đồn ra.

Ánh mắt Ám lập tức híp lại.

Sau đó. hắn đành thờ dài:

- Cao Lôì Hoa, ta phục rồi.

- Ha ha.

Cao Lôì Hoa nhún vai.

Dưới sự chỉ dẫn của Quang Minh thần s, Cao Lôì Hoa nhanh chóng găm lấy viên gạch. tra vào lỗ khóa của chiếc hộp trên tay!

- Cách!

-

Ngay sau đó. Đỉnh tháp Babel bị phá vỡ.

Khi viên gạch được nhét vào chiếc hộp thì ba kí hiệu ma pháp nhỏ lại xuất hiện, từ chiếc hộp chiếu thẳng lên trên đỉnh chóp tòa tháp!

Một luồng ánh sáng trắng từ trên đỉnh tháp Babel chiếu xuống, vây lấy ba người Cao Lôì Hoa. Quang Minh thần s và đại ma vương Satan Ám.

Giống như một chiếc thang máy. cả ba người bị hút lên trên!

- Trời!

Bị tháp Babel hút lên,. Cao Lôì Hoa khôngkhỏi cảm thán một tiếng. Tháp Babel, tháp thông thiên! Quả nhiên không giả.

Bởi khi đi ra khỏi đỉnh tháp Babel thì có thể nhìn thấy cả đại lục ở phía dưới như một tinh

- Đúng y a!

-

Cao Lôì Hoa cảm thán một tiếng, từ trên cao nhìn XUỐNG, cả tinh cầu

này giống như Trái

- Xem phía trước kia. Ma vương Âm nói khẽ!

Ở trước mặt đám người Cao Lôì Hoa, vô số mảnh thiên thạch nhỏ nổi trong vũ trụ, tạo thành một con đường dài thẳng tắp!

Mà ở cuối con đường vẫn thạch này, là một đám tinh vân phát sáng chói lóa!

- Nơi đó, là mục tiêu của chúng ta, đi qua đi. Quang Minh thần s thần nhiên nói.

Cao Lôì Hoa nhíu mày, có vẻ như Quang Minh thần s giấu hẩn một số chuyện thì phải.

- Ngại quá, Cao Lôì Hoa. Hình như Quang Minh thần s nhìn ra Cao Lôì Hoa nghĩ mình:

- Ta vốn nghĩ mình sẽ đoạt được chiếc hộp chứa Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế rồi sẽ đến đây một mình. Ai để lại làm liên lụy đến ngươi, khiến ngươi đến đây.

- ơ cuối đó có gì?

Ma vương Âm cũng nhíu mày. phụ thân rất thiên vị đại ca. cho nên ông anh này có thể biết một số thứ mà hẩn cũng không biết.

- Âm.

Quang Minh thần s nở nụ cười một tiếng, trong tiếng cười mang theo một tia chua xót:

- Có lẽ chú em luôn nghĩ phụ thân luôn luôn thiên vị ta phải không?

- Chẳng lẽ không đúng sao? Ma vương Âm cười lạnh một tiếng:

- ít nhất, ngươi cũng biết được nhiều chuyện hơn ta lắm!

- Biết càng nhiều thì trách nhiệm càng nhiều! Quang Minh thần s thở dài:

- Đi thôi. đến nơi đó ngươi sẽ biết hết thấy.

- Đó là chỗ nào? Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói.

- Vũ trụ khởi nguyên, đó là nơi mà cha ta chọn làm nơi ở ẩn.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 469

Không Có Khí Chất Như Mây Lão Bằng Hữu Trên Trái Đất

Càng biết nhiều, trách nhiệm càng cao.

Nhìn cuối đường ma vương Âm hình như cảm nhận thấy gì, dọc đường đi yên lặng không nói gì.

'Biết càng nhiều thì trách nhiệm càng cao'. Nhưng lời nói này của ông anh cứ quanh quẩn ở trong đầu Âm, không sao tiêu tan.

Đoạn đường vẫn thạch nhìn rất dài, nhưng tâm trạng của Âm thì không đề ý, cứ bước đi vô thức.

Một hàng ba người đi thẳng đến chỗ tinh vân, lại gần có thể thấy rõ ở giữa là một cái hắc động. Đây có lẽ là cửa vào!

- Cao Lôi Hoa huynh đệ.

Đứng ở bên cạnh hắc động; Quang Minh thần s quay đầu hỏi Cao Lôi Hoa.

- Làm sao vậy?

- Ta chỉ muốn xác định một chút- người muốn đi xuống thật sao? Quang Minh Thần s cười khổ:

- Chuyện này nằm ngoài dự đoán của ta, vốn không nghĩ sẽ mang người xuống đây mà lỡ rồi. Bây giờ, nếu người muốn quay lại thì vẫn còn kịp đó!

- Ha ha. đi thì đã đi rồi, giờ quay lại làm gì? Cao Lôi Hoa cười to nói:

- Không cần nói nhiều, ta đi xuống.

- Vậy. chúng ta cùng nhau vào đi. Quang Minh thần s nhẹ giọng nói:

- Nhớ cẩn thận nhé.

Nói xong, Quang Minh thần s dẫn đầu tiến vào bên trong hắc động. Theo sau là ma vương Âm không nói câu nào đi vào.

Cao Lôi Hoa đi cuối cùng.

Bước vào trong hắc động mờ mịt- cũng là đi xuyên qua vũ trụ hồng hoang. Cảm giác giống như tiến nhập vào không gian thông đạo.

- A— hu—

Lúc Cao Lôi Hoa bước chân lên trên mặt đất thì loạt tiếng kêu gào vang lên. tiếng tru cứ ngắt quãng, từng đợt một

Quỷ khóc thần sầu! Quả nhiên là gào khóc thảm thiết!

Quang Minh thần s và Âm đứng trước mặt Cao Lôi Hoa.

Đưa mắt nhìn quanh, đây là một không gian rộng lớn vô bờ bến, tuy nhiên lại không có một vì sao nào hết!

Nhưng không có nghĩa ở đây không có gì!

Bởi không gian rộng vô bờ bến đó đều chật ních nhưng linh hồn, vô số linh hồn kêu gào.

Trong đó có linh hồn loài người, có cự long, có thiên sứ. có ác ma. Có hải tộc, còn có một ít chư thần. Thậm chí còn có rất nhiều linh hồn kỳ lạ không hề biết của loài nào.

Vô số linh hồn ở cùng một chỗ, thiên quân vạn mã. Khoan! Không thể nói là thiên quân vạn mã, bởi số lượng linh hồn không thể dùng từ đó. nó còn chưa đủ để hình dung một phần vạn, phần tỷ linh hồn ở đây!

Với số lượng linh hồn nhiều như vậy. Ví tất cả nhưng linh hồn từ lúc thế giới này tạo thành đến nay đều ở đây cũng nên.

Chỉ có thể dùng từ vô số! Nêu anh ngồi đếm cả đời, có lẽ chỉ đếm được một số nhỏ ở đây mà thôi!

không gian này lớn bao nhiêu, số lượng linh hồn cũng lớn bấy nhiêu!

Mà không có một linh hồn nào ngoại lệ, tất cả đều có cặp mắt vô thần. Cứ lơ lơ di chuyển lơ lửng trong không gian này.

Lúc linh hồn đi qua thì phát lên nhưng tiếng tru kỳ quái!

Đây đúng là một trường hợp quỷ dị!

Chẳng lẽ từ lúc sáng thế đến giờ, tất cả linh hồn đều ở đây sao? Cao Lôi Hoa âm thầm nghĩ!

- ừc.

Cao Lôi Hoa nuốt nước miếng, nơi này mà là nơi Quang Minh thần nói Sáng Thế thần ở ản sao. đây có mà là nơi cho đám ma quý ở thì có...

Hình như cảm nhận thấy ba người Cao Lôi Hoa đến, tất cả linh hồn đều nhìn sang, cảm nhận thấy hơi thở của cả ba nên tất cả không dám lại gần.

- Đây rốt cuộc là nơi nào thế?

Cao Lôi Hoa nhìn Quang Minh thần s hỏi.

- Có lẽ người sẽ có điểm hoài nghi. nhưng nơi này thật sự là vũ trụ khởi nguyên, cũng là nơi cha ta ở ản.

Quang Minh thần s thần nhiên nói.

Ma vương Âm đứng ở bên cạnh trầm mặc không lên tiếng.

- Giờ chúng ta làm gì đây? Cao Lôi Hoa nói.

- Chờ. Chờ ông ấy lại đây.

Quang Minh thần s nhẹ giọng nói.

Mà Quang Minh thần vừa nói thì một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

- Con trai. Cuối cùng con cũng đến đây.

Từ chỗ giọng nói. tất cả linh hồn đều dạt sang một bên, lộ ra một người trẻ tuổi áo bào trắng.

Ánh mắt người này thâm thúy như vũ trụ, lộ ra vẻ đầy trí tuệ.

Hắn đi tới trước mặt Cao Lôì Hoa. Thì cảm giác như gió thổi qua cây xuất hiện khiến Cao Lôì Hoa cảm giác cả người thoải mái.

- Phụ, phụ thân? ! Ma vương Ám nhìn người áo trắng trước thì nhẹ giọng nói.

Người áo trắng gật đầu mỉm cười. Đây là hình dáng của Sáng Thế thần.

Cao Lôì Hoa tràn đầy thất vọng. Bởi vì, hình tượng một Sáng Thế thần như 'Tu Hành Đạo Tôn' như 'Thiên tôn' thật khác xa lúc này. Bởi ông trùm của vũ trụ này không hề có khí chất lãnh đạo như mấy lão bằng hữu ở Trái Đất.

Tuy nhìn vào thì ông trùm này có vẻ rất mạnh, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó thiếu thiếu

- Phụ thân.

- Khổ cho con rồi. s.

Người áo trắng nhẹ nhàng ôm s vào long, vỗ về đầu s.

- Đã lâu không được sập con. Con lớn rồi. trưởng thành rồi. Người áo trắng cười ha ha nói:

- Từ lúc sáng tạo ra thế giới này, đã lâu rồi không có đi ra ngoài gặp con. Thậm chí ngay cả con của con ra đời mà ta cũng không nhìn được cái. đúng là một ông cha già thất bại mà. Ta thật thất bại.

Từ lúc sáng thế cha vẫn không đi ra ngoài?

Ma vương Ám mạnh mẽ ngẩng đầu lên, vừa rồi cha nói gì thế? vậy người đã xuất hiện lúc hắn và anh hắn tranh quyền thiên hạ, chém hắn thành mấy khúc là ai?

Cao Lôì Hoa lẳng lẳng đứng ở một bên, mỉm cười nhìn cảnh gia đình đoàn tụ này.

Nhìn Quang Minh thần s và Ám đều thừa nhận thân phận của người áo trắng trẻ tuổi này. Cao Lôì Hoa cũng không hoài nghi làm gì nữa.

Nếu người áo trắng này thật sự là Sáng Thế thần. lão Cao có vấn đề muôn hỏi.

ít nhất là làm sao mà mình lại đến đây. mình có thể trở về nhà hay không, mà trở về được

thì có mang theo một đoàn người được không?

Bên kia, ở đỉnh tháp Babel.

Cửu U ôm Cầu Cầu trong tay, đứng dưới cột ánh sáng nhìn nhìn lên trên. Lúc lão Cao đi vào thì không mang theo nên Cầu Cầu được giữ lại.

cột sáng trước mặt nhìn giống y như đồ thật. Cửu U mấy lần muốn đi vào đều không được.

- Chúng ta cứ bảo vệ cột sáng này cho tốt. ba và mấy người đi vào từ đây.

có lẽ sẽ đi xuống cùng chỗ.

Cửu U không thể đi vào, liền buông tha cho ý niệm đó. Quay đầu nói với Huyết sắc Minh Vương cùng Tra Lý.

Huyết Sắc Minh Vương gật đầu, cùng Cửu U ngồi xuống dưới cột sáng.

Ngồi xuống xong, cặp mắt đỏ như máu của Huyết sắc Minh Vương như lợi nhận quét chung quanh mấy con ma thú không có ý tốt.

Nhất thời mấy con ma thú rục rịch lui ra sau. Đại danh của Huyết Sắc Minh Vương chúng đều nghe hết. Hung thần. một tên cuồng sát, giết người giống như thái rau. Ai không muốn chết thì cứ đi lên, không muốn thì khỏi phải nói, tự biết đường mà né!

- Ha ha. Vẫn là con gái có tính cẩn thận.

Tra Lý cất cự phủ sang bên, ngồi xuống cạnh Huyết sắc Minh Vương.

Sâm Lâm Thụ Yêu nhắc gã báo thú nhân đi lại gần ngồi xuống

- Đùng rồi. Thụ yêu nè. lần này ngươi xem như lập công lớn a. Nhưng mà ngươi làm thế nào mà đưa được gã này đến đây thế?

Tra Lý nhàn rồi vô sự. trêu ghẹo chỉ gã báo béo nói.

- A. ngay từ đầu chủ nhân đã giao gã béo này cho ta quản. Cho nên ta vẫn mang gã theo! Sâm Lâm Thu Yêu gã đầu cười nói.

- Nhưng dọc theo đường ta không nhìn thấy người mang theo gã mà? Huyết Sắc Minh Vương nghi vấn hỏi.

- A, đây là bản lĩnh đặc thù của bộ tộc Thụ yêu chúng ta. Các người không biết lúc trước tộc chúng ta còn có một cái tên.

Sâm Lâm Thụ Yêu cười nói.

- Lúc trước?

Tra Lý bắt đầu gỡ đầu, hiển nhiên nghĩ không ra.

- Hồi xưa. bộ tộc chúng ta cùng bộ tộc Tinh Linh đồng sinh cộng khổ ở một chỗ. Sống nhờ vào nhau. Lúc ấy chúng ta còn có một cái tên là 'thụ ốc'!

Sâm Lâm Thụ Yêu cười hà hà nói:

- Thân thể chúng ta lúc trước là phòng ở của Tinh Linh tộc. Lúc đó, ta giam gã béo này vào một phòng, khi hóa thành người thì trong cơ thể tự hình thành một không gian riêng biệt!

Khó trách Tra Lý cùng Huyết sắc Minh Vương gật gù ra vẻ đã hiểu. Mấy người ngồi buồn chuyện Chờ đám người Cao Lô Hoa quay lại! Thật lâu sau Tra Lý có chút nhàm chán.

- Cửu U a, nhảy một điệu cho chúng ta xem được không?

Tra Lý cười hề hề. lúc trước ở trước cửa vào tháp Babel đã xem một lần.

- Tốt, không thành vấn đề.

Cửu U ngẩng đầu nheo mắt. nguyên bản ánh mắt cực kỳ đáng yêu lộ vẻ nguy hiểm nhẹ nhàng:

- Nhưng muốn xem ta múa. phải trả giá lớn à nha.

- Ặc. thôi quên đi. Tra Lý sờ sờ cổ họng mình.

- Ta đây lại muốn nhìn vũ kỹ của Tinh Nguyệt nữ thần một chút. Đúng lúc này, giọng nói của Mặc vang lên.

Ngay sau đó, đứng trên phượng hoàng. Mặc đã vào bên trong không gian tầng cuối tháp Babel.

- Vũ kỹ của Tinh Nguyệt nữ thần. Mặc còn chưa từng được xem qua, không biết có điểm phức được nhìn Tinh Nguyệt nữ thần nhảy một khúc. cho ta mở mang ánh mắt không!

- Người, còn chưa đi?

- Huyền thú?!

Ánh mắt Tra Lý sắc bén. lập tức nhận ra hàng Mặc mang trên người là gì.

Huyết Sắc Minh Vương ngẩng đầu nhìn Mặc đứng trên phượng hoàng; ánh mắt nhìn vào khôi giáp màu đỏ rực trên người Mặc

- Biết hàng.

-

Mặc cười lạnh một tiếng:

- ông anh cả và anh hai cùng thằng Cao Lôi Hoa đâu rồi nhỉ?

Đám người Cửu U khẩn trương lên. âm thầm vây quanh cột ánh sáng.

Tra Lý cùng Huyết sắc Minh Vương nhìn chăm chăm về phía Mặc.

Trong lòng Tra Lý cực kỳ buồn bực. Mặc có huyền thú. thực lực lại tăng thêm một tầng, khó đối phó a!

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 470

Ha Ha. Ta Đã Là Thiên Hạ Vô Địch (Phần 1)

Ha ha. rời đi? Các ngươi đều không có rời đi- ta vì sao phải rời đi? Mặc đứng trên phượng hoàng lửa cười ngạo nghễ nói.

- Xem ra sư phụ không giết ngươi, thật sự là một chuyện sai lầm mà.

Huyết Sắc Minh Vương thở dài. đáng ra ngay từ đầu Cao Lôì Hoa nên xử lý mầm mống gây tai họa này.

- Giết ta? Ha ha, giờ ta thân mang áo giáp huyền thú. ngươi nói giết là có thể giết sao? Cho dù Cao Lôì Hoa ở trước mặt ta. ta ngán à!

Mặc cười lạnh một tiếng, bắt đầu đánh giá bốn phía, nhìn quét một vòng nhưng không hề thấy đám người:

- Cao Lôì Hoa. Hai ông anh lạnh lùng của ta, bọn họ đi đâu rồi?

-Mặc gầm lên với đám ma thú.

Đám người Huyết sắc Minh Vương không nói. không tự chủ nắm chặt vũ khí, dùng người che chắn lấy cột sáng thông thiên.

Cả đám ma thú lạnh run đầy sợ hãi đứng nép vào góc phòng. Bọn chúng chưa từng thấy Mặc nhưng khí tức của Mặc làm cho chúng sợ hãi người.

- Kíu

Lúc này, phượng hoàng lửa dưới chân Mặc kêu lên một tiếng. Nghe thấy tiếng hét đó, mấy con ma thú cả kinh.

Những con ma thú đó mạnh dạn ra khỏi góc phòng, kể lại mọi chuyện cho Mặc và phượng hoàng lửa:

- Đại thống lĩnh. bọn em vừa rời nhìn thấy gã đầu bạc Cao Lôì Hoa cùng bọn người ma vương Âm bị cột sáng kia hút vào.

- Cái cột sáng kia sao?

Mặc nhìn thấy mấy người Cửu U đứng bảo vệ một cột sáng. Sau đó nhìn xung quanh lần nữa. phát hiện chỉ có một cột sáng trong tòa tháp.

- Xem ra, cột sáng này là con đường duy nhất.

Khóe miệng Mặc nhích lên, cười tà:

- Nói vậy. Nếu ta hủy diệt cái cột đó thì hai ông anh yêu quý của ta cùng cái thằng chết bầm Cao Lôì Hoa sẽ không quay lại được đúng không?

- Muốn hủy diệt cột sáng? ngươi nằm mơ đi! Huyết Sắc Minh Vương

trầm giọng nói.

- Nằm mơ? Ha ha, chỉ bằng người có thể ngăn cản ta sao? Mặc đắc ý nở nụ cười, không nói thêm. nhìn thấy sắc mặt cùng tư thế của đám người là đủ hiểu tầm quan trọng của cột sáng. Giờ việc hấn phải làm là hủy diệt cột sáng đó.

- Trước qua cửa ải này của ta. Huyết Sắc Minh Vương giờ thanh phá đao lên quát.

. - Khắc khắc. Trước hết ta xử lý người đi.

Mặc cười tà. Lúc này Mặc đã kết hợp với huyền thú, thực lực đã vượt xa đám người Huyết sắc Minh Vương.

Đặc biệt cấm chế 'thần lực' ở nơi này đã bị hóa giải thì năng lực của huyền thú đôi với chủ nhân thể hiện nguyên vẹn ra.

Ánh mắt Huyết Sắc Minh Vương đỏ rực như máu. nhìn bằng mắt thường có thể thấy được thần lực huyết tinh đang ngưng tụ xung quanh Huyết sắc Minh Vương.

- Minh vương, nhiều năm trước, ta phong ấn người một lần. Giờ ta sẽ phong ấn người lại một lần nữa!

Mặc cuồng tiếu. thú hạ phượng hoàng phối hợp hét lên một tiếng.

- Hòa diễm đao!

Mặc quát một tiếng. Hai thanh đoản đao bốc cháy lên hừng hực, Mặc nhẹ hất tay. Hai thanh hòa diễm đao chia làm hai hướng tấn công Huyết sắc Minh Vương cùng Tra Lý!

- Để ta đỡ. người nhân cơ hội tấn công!

Huyết Sắc Minh Vương nói với Tra Lý, đồng thời hấn tiến lên trước một bước. Đê đao chặn hai thanh đao.

- Choang choang!

Huyết Sắc Minh Vương đỡ hai thanh đoản đao. nhưng một cỗ lực chấn mạnh từ trên hòa diễm đao truyền đến. Huyết sắc Minh Vương ngăn cản không được, cả người bị đánh bay ra phía sau, đụng mạnh vào vách tường toàn tháp Bable. trên vách tường lộ vết lõm lớn.

Đây là lực lượng sau khi kết hợp với thú ảo sao? Thật đáng sợ. Huyết sắc Minh Vương lắc đầu. từ vết lõm nhảy xuống.

- Mẹ nó.

Huyết Sắc Minh Vương phì một tiếng khinh miệt. Ói ra một cục đờm dính máu.

Huyết Sắc Minh Vương nắm chặt đao trong tay. sử dụng thần lực ngưng tụ nửa ngày biến ra hơn mười viên đạn đỏ như máu xuất hiện ở trước người.

Huyết Sắc Minh Vương giỏi về cận chiến nhưng cũng không có nghĩa thần thuật của hấn kém. Ngược lại. kỳ thật thần thuật của Huyết sắc Minh Vương thuộc loại pro.

Hơn mười cái ma pháp đạn đỏ như máu lóe ra từng đạo huyết quang. Mà

những ánh sáng đỏ tập trung lại giữa trung tâm các ma pháp đạn. tạo thành một ma pháp trận đỏ lờm.

- Mở đi. huyết đồng!

Huyết Sắc Minh Vương trầm giọng quát một tiếng. Trong ma pháp trận mở ra một con mắt đỏ như máu.

- Xoạt!

Từ trong con mắt máu đỏ bắn ra một tia sáng đỏ rực về phía Mặc. Tốc độ bắn quá nhanh, không kịp cho Mặc né tránh. Xem ra. trúng phải cú này thì không đơn giản đâu!

Mặc không hoảng loạn, hấn khễ quát một tiếng, trong tay trái một quả hộ thuẫn hiện ra, che ở trước mặt Mặc, đỡ một đòn đầy sức mạnh của Huyết sắc Minh Vương.

Bát quá lại cùng Huyết Sắc Minh Vương bảo trì trạng thái giằng co.

- Là lúc này!

Một bên, Tra Lý gơ cự phủ bên người lên.

Phá!

Chỉ thấy Tra Lý nắm cự phủ. tư thế này giống y như Cao Lôi Hoa từng sử dụng 'phá sơn không'. Khí thế bàng bạc từ một búa đánh mạnh về phía Mặc.

Mặc hất nhẹ tấm chắn hộ thuẫn lên. thực nhẹ nhàng đỡ được một búa của Thần Thú Tra Lý.

Nhưng Thần Thú không chút nào để ý. hét lớn một tiếng tiếp tục huy phủ chém tới phía trước.

- Ngươi, cái tên ngu ngốc! Huyết Sắc Minh Vương nhìn Thần Thú tiếp tục giơ búa chém về phía tấm chắn thì nhất thời mắng to lên. Đối mặt với lá chắn, Tra Lý không thay hướng tấn công mà cứ nhè thẳng vào tấm chắn bổ xuống.

Cái tấm lá chắn đó là do thú ảo biến thành, có thể nói là thần khí hoàn mỹ nhất. Đừng nói một búa. mà mười búa cũng đừng hòng làm được.

Nhưng khéo miệng Tra Lý lại lộ ra nụ cười lạnh.

- Con bà mày. Ông là ông chém nát cái lá chắn của mày!

Giữa không trung- Tra Lý nhe răng cười với Mặc. nụ cười rất ngọt ngào mê ly!

Mặc bị Thần Thú bất thành linh 'cười ngọt ngào' thì sửng sốt, thế nhưng cự phủ của Tra Lý đã chém lên trên lá chắn.

Mặc vốn chuẩn bị tốt để đỡ đòn, cánh tay gồng mạnh lấy sức.

Nhưng ngoài dự kiến của Mặc. một búa này của Tra Lý dĩ nhiên là trò nổ to... to như

pháo tép!

Thần thú rống uy chấn tám phương, nhưng lúc nện lên tấm chắn thì yếu thôi rồi.

- Sao lại thế này? Có gian dối?

Lập tức Mặc cảm thấy có điều lạ lùng.

Trong lúc Mặc còn nghi hoặc thì một cỗ lực lượng mạnh mẽ xuyên thấu qua tấm chắn thú ảo. truyền qua cánh tay rồi đánh thẳng lên ngực hắn.

Lập tức Mặc cảm thấy tức ngực.. Cả người Mặc bị bắn bay khỏi phương hoàng lửa, một ngum máu vàng bắn giữa không trung.

- Người làm thế nào?

Trong mắt Mặc hiện một tia khác thường. Tra Lý đã dùng cách gì mà khi đánh lên trên lá chắn thì nhìn nhẹ nhàng không sợ nhưng lực lại xuyên qua tấm chắn, xuyên qua cả tấm áo giáp huyền thú trên người, trực tiếp đánh trúng hắn.

Cách đánh này cả đời Mặc chưa thấy qua.

- Một chiêu đơn giản nhưng rất thực dụng, học được từ tên đó đó. Tra Lý cười hề hề. nắm chặt cự phủ trên tay lần nữa.

- Làm tốt lắm Thân Thú!

Huyết Sắc Minh Vương biết Thân Thú cũng không phải khinh thường đối thủ, liền cười ha hả. Đồng thời chớp lấy cơ hội, Huyết sắc Minh Vương phóng tới phía trước

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 471

Ha Ha. Ta Đã Là Thiên Hạ Vô Địch (Phần 2)

Cùng Mặc đánh nhau. Cận chiến là biện pháp tốt nhất.

Mặc lĩnh ngộ không gian pháp tắc rất cường đại. nhưng khi không thi triển không gian pháp tắc thì những cái khác Mặc đều không mạnh hơn Huyết sắc Minh Vương và Tra Lý bao nhiêu. Nếu không phải có thêm lực lượng của huyền thú vào, có lẽ Mặc đã bị hai gã cấp chú thần đỉnh này xử lý bầy tông rồi!

- Tam đao!

Huyết Sắc Minh Vương vẫn như trước. Tiếp tục thi triển ba đao lĩnh ngộ.

Thế đao hùng hồn. trầm trọng đánh thẳng xuống đầu. Mặc giơ hai tay lên. hai thanh hỏa diễm đao bay vào trong tay.

- Leng keng đỉnh!

Một loạt tiếng đao va chạm. Mặc thân thể xoay tròn, mượn lực li tâm đỡ một đao của Huyết Sắc Minh Vương.

- Hề hề hề hề!

Huyết Sắc Minh Vương cười đầy quái dị. Hãn nhìn nhìn lựa thế. chuẩn bị chen một chân quét chân Mặc.

Cao Lô Hoa đã dạy cho một lần. Huyết Sắc Minh Vương dễ dàng nhớ lời dạy bảo của ông sư phụ gian manh này.

- Hừ! Muốn làm lại lần nữa sao?! Mặc cười lạnh một tiếng. Ném qua một lần thiệt thòi như thế nào cở khả năng ăn thêm lần thứ hai chứ.

-Phập!

Một đôi cánh lửa kim loại đỏ rực trên người huyền thú xuất hiện, ra sức vồ, đem thân thể của Mặc bay lên một chút, đủ để né được đòn ngang chân của Huyết sắc Minh Vương.

- Gừ. Trò muồi. Coi người bay đến đâu.

Thủ sức sẵn. Thần Thú canh me cơ hội. thấy Mặc bay lên liền phóng cao hơn bỏ một búa xuống đầu Mặc.

Huyết Sắc Minh Vương cùng Thần Thú phối hợp vô cùng ăn ý, bức cho Mặc không có lực hoàn thú, chỉ có thể bị động mà đỡ đòn.

Mặc cũng biết búa này lợi hại khôn cùng, hãn cũng không dám đỡ búa

này.

Chỉ thấy cánh hắt lại lần nữa vồ. cả người miền cường bay sang phải một chút. May mắn chạy ra khỏi phạm vi vây giết của Huyết sắc Minh Vương cùng Tra Lý.

- Đáng chết. cở huyền thú giúp, người này không dễ đối phó a.

Huyết Sắc Minh Vương thở phì phò. Cùng chiến đấu ở cấp độ cao như Mặc thực tiêu hao khí lực.

Tra Lý cũng không hơn Huyết Sắc Minh Vương bao nhiêu. Cũng thở hồng hộc. Lúc này hai người đều không có nhìn thấy khóe miệng Mặc cười cười.

- Hà hà. hai người các người a, đều phản đi được rồi. Mặc thản nhiên nói.

- Sao?

Huyết Sắc Minh Vương đang nghi hoặc khi nghe thấy Mặc nói thì ở đằng sau Cửu U hét lên một tiếng phản nộ.

- Không tốt!

Huyết Sắc Minh Vương lập tức phản xạ theo tiếng kêu. Hắt quay đầu nhìn về phía cột sáng.

Chỉ thấy một đồng chí phượng hoàng đầy ánh lửa dò rục đang lao thẳng tới chỗ của Cửu U đánh tới.

Thần Thú cũng nhanh nhạy nhìn lại, mặc Vừa rồi liên tục bị động? Hóa ra là gương đồng kích tây lửa hai người đi ra xa khỏi cột sáng thông thiên.

- Phi Lợi. Biểu hiện tốt vào cho ta!

Mặc cười to nói. Hóa ra ngay từ đầu lúc bị một búa của Tra Lý đánh bay ra khỏi phượng hoàng thì đã vô tình trúng ý của Mặc rồi.

Từ lúc Mặc rời khỏi phượng hoàng; cả hai người Huyết Sắc Minh Vương và Tra Lý đều ra sức tấn công Mặc mà đã vô tình khinh thường tọa kỵ của Mặc.

Mà lúc này hai người muốn cứu viện đã không còn kịp rồi.

Mất thấy cột sáng sẽ bị hủy bởi móng vuốt của phượng hoàng lửa thì...

-Ngao!

Một con Tử Dực Ngân Long đứng chặn trước cột sáng. Gầm lên một tiếng.

Cự long mở cái miệng khổng lồ bá đạo đối với phượng hoàng.

Chỉ một tiếng rống ngâm đã bức lui phượng hoàng.

Phi Lợi là huyền thú của Mặc, có thực lực của Mặc, thuộc hàng top ten ở thế giới này.

Nhưng cự long trước mặt Phi Lợi, thực lực tuyệt đối không dưới hắt. thậm chí còn trên.

Hai mắt cự long trừng lên giận dữ, ai dám tiến tới một bước, thì chuẩn bị nghênh đón cơn phản nộ của nó đi!

- Cầu Cầu.

Tay Cửu U vỗ vỗ lên người cự long, hì hì cười nói.

Huyết Sắc Minh Vương cùng Thần Thú nhất thời thở phào nhẹ nhõm. mẹ ơi, lúc khẩn trương nhất lại quên bệnh mắt anh chàng Cầu Cầu. Cái con Hoàng Kim Slime này đi theo Cao Lô Hoa ngay từ đầu nên có một thực lực đến Huyết sắc Minh Vương và Tra Lý cũng đỏ mắt mà thèm thuồng.

Cầu Cầu quá may mắn. nó cũng không cần giống như mây vị thần ăn rồi đau đầu nhức óc đi lĩnh ngộ cái gì cả. Bởi vì, mấy cái chuyện nhức óc đó để Cao Lô Hoa đi làm đi, Cầu Cầu chỉ cần ngồi mát ăn bát vàng thôi!

Cho nên đối diện với một Cầu Cầu có thực lực của Cao Lô Hoa, lĩnh ngộ không gian và thời gian. thì phượng hoàng Phi Lợi chỉ có thể cam bái hạ phong.

Lúc này hai huyền thú duy nhất của đại lục đã chạm trán. Nhưng có vẻ cả hai đều không có ý ra tay trước.

Nhưng loại cân bằng này không có duy trì bao lâu. - Không gian, truyền tống!

Người con thứ ba của Sáng Thế Thần. Mặc, nhanh chóng kết ấn tay. nháy mắt thì triển không gian pháp tắc.

Ngay sau đó. thân thể Mặc biến mất tại chỗ, rồi xuất hiện ngay cạnh cột sáng thông thiên.

Không chút do dự, đoản đao trong tay Mặc hung hăng đánh lên cột sáng!

- Không, dừng tay!

Huyết Sắc Minh Vương rống to lên, chỉ tiếc bọn họ không có nắm giữ pháp tắc không gian. nên chỉ có thể trơ mắt nhìn Mặc chém cột sáng.

Mặc cười lạnh, cột sáng này chỉ là một loại truyền thống; làm quái nào mà đỡ được một đòn hết cột của mình cơ chứ. hề hề?

Ngay sau đó, cột sáng bị phá nát dưới đòn tấn công của Mặc. Cột sáng biến mất, chìa khóa tháp Babel rớt ra khỏi chiếc hộp.

Cột sáng, không còn.

- Ha ha. đây là cội nguồn của cột sáng sao. Mặc cầm chiếc hộp lên, cười quái dị.

- Tên chết tiệt, còn không buông chiếc hộp xuống!

Thân thể khổng lồ của Cầu Cầu nhàng vòng lại một khôi tròn. Cầu Cầu nhe ngậm răng, đầy sắc nhọn gù gù với Mặc.

- Buông? Làm thế quái nào được. Mặc cười quái dị, đồng thời giơ đoản đao chém lên chiếc hộp.

Tuy mục đích chuyến đi đến tháp Babel này đã thất bại khi không lấy được Sáng Thế thần lực và pháp tắc Sáng Thế. nhưng lúc này Mặc cũng không cần!

Thần lực và pháp tắc Sáng Thế cũng là vì muốn xử lý hai ông anh của mình. mà giờ thì mục đích đã hoàn thành rồi.

- Chỉ cần thế giới này không có hai ông anh Quang Minh thần s và ma

vương Âm cùng cái tên tóc bạc Cao Lô Hoa thì trong thiên hạ, còn có gì là đối thủ của ta?!

-Bụp!

Đoản đao dễ dàng chia đôi chiếc hộp hành hai phần bằng nhau.

Lúc đoản đao rút ra khỏi chiếc hộp thì một khí bành bạc từ hộp bay ra ngoài.

Đồng thời, đột nhiên có hai thứ khác từ hộp bay ra. Đó là một quyền trực phong ấn. Cùng với một loại thần lực phát sáng!!

Mặc nhanh tay nhanh mắt, vút đoản đao trong tay, hai tay nhanh chóng bắt lấy quyền trực cùng thần lực.

- Là Sáng Thế thần lực cùng pháp tắc? Mặt Mặc sáng chói như bông hồng nhỏ.

Nào ai nghĩ, pháp tắc và thần lực Sáng Thế lại nằm ở trong chiếc hộp cơ chứ!

- Ha ha ha ha—

Mặc cuồng tiếu, thật sự là cuồng tiếu.

Giờ hai thứ này lên, Mặc cười đến choáng váng, vận may *** chó mà đã đến thì đồ gì cản được.

- Sáng Thế thần lực cùng pháp tắc! Ha ha ha ha, có được hai thứ này, ta đã là thiên hạ vô địch!

Mặc có dấu hiệu lên cơn điên vì cười:

- Lập tức truyền lệnh xuống, tất cả thú hạ trong thần giới bắt đầu hành động. Quang Minh thần s đã không thể quay lại, cho dù có quay lại ta cũng không sợ! Đã đến lúc thần giới đổi chủ!

- Gừ! Thiên hạ vô địch cái đầu mẹ mày. Nhìn thấy chiếc hộp bị hủy, ánh mắt Cầu Cầu đỏ bừng lên:

- Thắng khôn, dám hủy chiếc hộp.

- Xuống địa ngục ăn năn hối cải vì những chuyện mày đã làm đi! Cầu Cầu tung vuốt, trên vuốt ẩn chứa pháp tắc lõi hệ cực đại.

Một chương đánh tới, một chương vượt qua khỏi hạn chế của không gian!

Mặc căn bản không có cơ hội né. Đây là một cái tát khi Cầu Cầu giận dữ.

Nếu bị ăn cái tát này, không cần nói người cấp gì ở thế giới này, cứ chuẩn bị mà ai hô ai tai đi.

CỤC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 472

Nghịch Lưu Bốn Giấy. Kết Cục Không Hoàn Mỹ

Một tiếng phượng kêu lên. dưới một cái tát vượt qua giới hạn không gian, phượng hoàng lao mình cắn móng vuốt của Cầu Cầu.

Cự trảo của Cầu Cầu thế tiến không ngừng, vô mạnh lên mình phượng hoàng lửa.

- Bụp bụp-

Những âm thanh đại biểu cho một cú đánh chết người vang lên, hoa lửa bay tán loạn xung quanh.

Đi tong? một cú đập đã đánh tan nát một con phượng hoàng xinh đẹp, ngọc nát hương phai!

Lúc này Cầu Cầu biểu hiện ra ngoài một thực lực siêu nhiên kinh ngạc toàn trường. Các ma thú trở mắt, há mồm nhìn cảnh tượng kinh dị mà ca thán không thôi.

Cự chương ở đánh nát thân thể phượng hoàng, dư thế không giảm. Vẫn lao về phía Mặc.

Mặc dù có phượng hoàng Phi Lợi hiện thân cản một chút nhưng trúng một tát này thì bảo đảm không chết cũng tàn phế nửa cái mạng!

Dưới tình huống như vậy, Mặc không chút do dự nhét nguyên đả thần lực Sáng Thế vào miệng mình. Chỉ cần dựa vào Sáng Thế thần lực, có lẽ đỡ được một chương này.

Mắt Cầu Cầu chợt lóe. thân là ma thú- trực giác nói cho Cầu Cầu biết. nếu để cho Mặc nuốt vào Sáng Thế thần lực vào là một chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Không thể để cho tên này nuốt Sáng Thế thần lực được.

- Thời gian pháp tắc! Thời gian nghịch lưu.

Trong mắt Cầu Cầu lóe ra hai cái ma pháp trận đồ, đồng thời một loại năng lượng kỳ dị vô cùng bắt đầu dao động trong lòng bàn tay Cầu Cầu.

Là năng lượng thời gian pháp tắc bắt đầu khơi động. Lúc này Cao Lô Hoa đã lĩnh ngộ thời gian pháp tắc, tự nhiên Cầu Cầu cũng ngồi mát ăn bát vàng hưởng theo.

Nhưng mà lĩnh ngộ là lĩnh ngộ, thi triển ra lại là chuyện khác. Dù sao đây

cũng là lần đầu Cầu Cầu thi triển nên có chút khó khăn.

Vừa rời từ lúc Mặc phá vỡ cột sáng thông thiên đoạt lấy chiếc hộp. phá hộp rồi đưa tay

nhét Sáng Thế thần lực vào miệng chỉ diễn ra trong vòng năm giây!

Năm giây, đối với nhưng vị thần đẳng cấp cao thì đó cũng là một khoảng thời gian dài đủ để làm nhiều chuyện!

- Thời gian. Nghịch lưu! Cầu Cầu thấp giọng rít sào!

Không cần nhiều, chỉ cần kiên trì được năm giây! Chỉ cần khôi phục nghịch lưu đến năm giây trước là oke rồi! Cầu Cầu trong lòng rít gào, chỉ cần đảo ngược thời gian đến lúc Mặc ra tay phá hủy cột sáng là có thả cản được tên này rồi.

- Thời gian nghịch lưu? Không có khả năng!

Nhất thời mất Mặc trợn to. Là thời gian pháp tắc. dĩ nhiên là thời gian pháp tắc. Thời gian pháp tắc rõ ràng đã bị phụ thần đưa vào danh sách pháp tắc cấm, tại sao một con long không không xuất hiện lại có thể dùng được cơ chứ?

Bởi vì đến sau. nên Mặc cũng không có chứng kiến Cao Lôi Hoa lĩnh ngộ được thời gian pháp tắc.

Đó là lúc Cao Lôi Hoa tự đảo ngược thời gian phục hồi lại cơ thể, lĩnh ngộ được pháp tắc cao nhất— thời gian pháp tắc.

Cự trảo của Cầu Cầu lóe lên ánh sáng. thời gian bắt đầu nghịch lưu lại!

Đâu tiên Sáng Thế thần lực trong miệng Mặc một lần nữa bay ngược ra. trở lại trên tay của Mặc. Sau đó chiếc hộp cũng bay lên trên tay Mặc, thần lực và pháp tắc cũng bắt đầu trở về lại chiếc hộp.

Thời gian tiếp tục nghịch lưu. Đã diễn đến cảnh tượng Mặc giơ chiếc đao lên chém lên chiếc hộp!

Bốn giây, cố chống đỡ thêm một giây!

Thái dương Câu câu đỏ mờ hôi. không chế thời gian, so với không chế không gian không biết là khó bao nhiêu lần. Dù sao một cái là yên lặng; mà một cái là chuyển động ngược lại!

Đoản đao trong tay Mặc chậm rãi giơ lên cao. đó là hình ảnh ngược lúc Mặc chém xuống.

-Gừ!

Đột nhiên, Cầu Cầu buồn rầu rống lên một tiếng.

-Bụp!

Thời gian nghịch lưu ngừng lại.

Cầu Cầu chỉ kiên trì được bốn giây, chỉ có thể đem thời gian rút lui lại đến đoạn Mặc giơ hỏa diễm đao lên chém xuống.

Và rồi cái gì đến sẽ đến, một lần nữa. cây đao trong tay Mặc lại chém lên chiếc hộp.

Và giống như khi này, Sáng Thế thần lực và pháp tắc lại bị văng ra bên

ngoài

- Cầu Cầu, bắt! Mau bắt lấy!

Huyết Sắc Minh Vương và Tra Lý liều mạng quát lên.

Không cần hai người bọn họ nhiều lời. móng vuốt Cầu Cầu không chút do dự đưa ra trước, chụp lên quyền trục và ánh sáng thần lực.

- Chết tiệt. cái con súc sinh này! Hai cái đó là của ta.

Mặc điên cuồng gào thét một tiếng. Chết tiệt, đối phương lại có thể gỡ được cái trò thời gian nghịch lưu, làm miếng ăn trong miệng cũng bị bật ra.

Mặc nổi giận gầm lên một tiếng. Huy chương đánh về phía móng vuốt Cầu Cầu!

- Cút ngay, thằng khốn này!

Cầu Cầu không chút yếu thế, một chương đánh ngược lại.

Tay của hai người đều hướng về phía Sáng Thế thần lực và pháp tắc!

- Bùm!

Chương đối chương, tay chụp đồ, hai người đều rút lui.

Trong tay Cầu Cầu là một quyền trục—Sáng Thế pháp tắc!

Mà Sáng Thế thần lực, lại bị Mặc chụp được!

Lần này không chút do dự. Mặc lập tức nuốt ngay Sáng Thế thần lực! Lực lượng nóng bỏng từ trong miệng trào ra.

-Đi!

Mặc nuốt thần lực liền hét lớn một tiếng vào hư không.

-Kĩu—

Phượng hoàng kêu to, con phượng hoàng lửa kia bị đánh tan nhưng lại bắt đầu ngưng tụ lại lần nữa. Đây là chỗ tốt của huyền thú, bản thể của phượng hoàng được Mặc mặc trên người.

Còn con bị đánh tan xác pháo chỉ là một cái hóa thân.

Nâng Mặc lên, phượng hoàng phá tan vách tường tháp Babel. Trục tiếp bay đi ra ngoài.

Bay ra tháp Babel xong, phượng hoàng chợt lóe sáng. Đột phá không gian trời buộc. Rất

nhẹ biến mất không thấy

Không ai có thể đuổi theo một người chạy trời chết, nhất là khi tên xài 'bầy chó' đó lại

nhắm giữ không gian pháp tắc

- Gào, đáng chết!

Cầu Cầu nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ có thể đứng nhìn phượng hoàng đang nhanh chóng thoát ly khỏi tầm mắt nó.

- Mẹ nó!

Cầu Cầu nổi giận gầm lên một tiếng. Quay con mắt dò lòm như máu nhìn đám ma thú ở

đây.

Mặc đào tẩu, giận cá thì thớt chịu, cơn tức giận của Cầu Cầu cần có người xoa dịu, chỉ tội cho đám ma thú.

-Gừ!

Nỗi giận gầm lên một tiếng. Cầu Cầu biến mất tại chỗ.

Trong góc, một đoàn lôi quang nổ lên. Một con ma thú bị Cầu Cầu làm một phát nát thành hai nửa.

Ngay sau đó. là con thứ hai. con thứ ba!

Phần chân tay bị xé ra, Cầu Cầu hất lên không trung, sau đó ngửa mặt lên làm một ngụm long viêm. Dưới tác dụng của long viêm, phần chân tay dư ra đó cũng bị tan thành tro bụi.

Mà tất cả ma thú ở trong phòng đều không có dám phản kháng. bọn nó căn bản không thể phản kháng.

Bời uy áp trên người Cầu Cầu tỏa ra. Dem đám siêu giai ma thú áp chế gắt sào. Đừng nói phản kháng, muốn động đây một chút đều trở thành hy vọng xa vời!

Rất nhanh, đám ma thú trong tháp Babel đều bị Cầu Cầu giết không còn một móng. Ngay cả lão Trâu hay cái xác khô lão Miêu cũng không được yên thân.

Dưới đất chính là thi thể không nguyên vẹn chân tay, có cả những bộ phận bị long viêm thiêu đốt thành than.

Mà dưới lợi trao của Cầu Cầu, đám ma thú phòng ngự cỡ nào cũng không được, ngược lại không chết đâm ra lại bị hành hạ đòn đau hơn nữa.

Giết chết tất cả ma thú xong. Cầu Cầu giận trộn tròn mắt lên, lỗ mũi như muốn phun lửa.

- Cầu Cầu, bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.

Lúc này thách ai dám tới gần Cầu Cầu, chỉ có Cửu U cùng Mộng Ti kết hợp nên thân thể mang theo trí nhớ của Mộng Ti mới dám tiếp cận Cầu Cầu.

Bàn tay thon dài tinh tế khẽ vờ lên mình Cầu Cầu mấy cái. làm cho Cầu Cầu im lặng một

ít.

-Ngao ô

Cầu Cầu ngẩng đầu lên, phát ra tiếng hét không cam lòng đình tại nhưc óc, tiếng long gầm phản nộ vang vọng không ngừng trong không gian chớp tháp Babel này.

Dù đã lui lại bốn giây rồi. không ngờ kết quả lại không hoàn mỹ!

**

Tại bên trong không gian vũ trụ chứa vô số linh hồn.

Lão Cao vẫn đứng yên nhìn cảnh cả nhà đoàn tụ.

- Ông nói từ lúc sáng thế đến giờ vẫn chưa đi ra ngoài sao? Ông cho rằng thiên hạ đều không ăn muối Iot à.

Ma vương Âm phản nộ ngẩng đầu. nhìn người áo trắng đầy tức tối:

- Như... thế nào. như thế nào mà chưa từng đi ra chứ... vậy năm đó. lúc ta cùng anh cả tranh đấu, là ai ra tay chém ta thành sáu khúc hả? Trong thiên hạ trừ ông ra thì ai có thể làm được việc đó chứ?

- Còn có. hơn ngàn năm trước, chú ba ra đời. chẳng lẽ không phải là con ông, đừng nói đó là Mẫu thân kiếm thằng khác sinh ra. Ma vương thâm giận trách mắng

- Ôi. Ám. mấy chuyện đó tất cả đều do ta làm! Người áo trắng buồn rầu nhưng vẫn trả lời khẽ gật đầu với Ám.

-Hừ!

Ma vương Ám cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn phụ thân. nhìn xem ông già định nói gì nữa đây!

- Nói chính xác hơn thì đó là một cái ta khác làm. Người áo trắng hơi hơi gật đầu, cười nói.

- Có ý gì?

Ánh mắt ma vương Ám trở nên rét lạnh.

- Ám. đó là một trong ba cơ thể của cha.

Vẫn không nói chuyện nãy giờ, lúc này Quang Minh thân s nhẹ giọng nói:

- Đó là bí mật lớn nhất của cha, ba cơ thể cùng chung một suy nghĩ. Người cũng có thể hiểu nôm na là hóa thân ngoại thân đi.

- Ba cơ thể chung suy nghĩ!

- Chú chẳng lẽ vẫn không cảm giác vì sao thực lực chú ba mới sinh ra đã yếu sao? Thân là con của cha. chú cùng anh sinh ra liền có thực lực cấp 'thần vương', nhưng chú ba thì không có, chẳng lẽ chú cũng không thấy nghi ngờ sao?

Quang Minh thân s nhẹ giọng nói:

- Phụ thân ở trong phiên không gian đại lục chỉ là một trong ba thân thể của cha thôi!

- Cũng giống như bây giờ trong mắt con, đây cũng chỉ là một trong ba cơ thể thôi. Người áo trắng nhẹ giọng nói

- Các con đã đến đây, chứng tỏ các con đã thông qua khảo nghiệm ở dưới đó. Giờ đến nhận nó đi!

- Đi theo ta. Mấy đứa. Người áo trắng nói:

Thời gian của ta không còn nhiều nữa!

- Những gì các ngươi muốn biết. đến lúc đó sẽ hiểu ra tất cả.

- Thời gian không còn nhiều lắm?

Ma vương Ám cảm thấy một tia không thích hợp.

- Cha à.

Quang Minh thân s nói:

- Việc kế tiếp giao cho con đi.

Cao Lô Hoa thân nhiên cười. cũng đi theo.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 473

Ta Không Ngờ Con Người Được Sinh Ra Như Vậy (Phần 1)

Sáng Thế thần dẫn đường, dọc theo đường đi tất cả linh hồn đều tránh ra hai bên. Vô số linh hồn đều chỉnh tề nép sang hai bên, động tác ngay ngắn tạo thành một khung cảnh đồ sộ. Nếu những linh hồn này mà là binh lính, thì khung cảnh này đủ để cho bao nhiêu vị danh tướng ước ao có được!

Cao Lôì Hoa cùng Thần s và Âm, ba người nhanh chóng đi theo sau Sáng Thế thần.

Vừa rời khỏi phiên cổ pháp phên trong không gian, Cao Lôì Hoa liền lập tức cảm thấy linh khí trong hư không dày đặc đến bức người. Lão Cao lập tức nghĩ đến việc tu luyện ở đây. Bảo đảm làm ít mà hưởng nhiều!

Úi!

Trong lòng Cao Lôì Hoa thầm tính toán, không biết có thể thương lượng với Sáng Thế thần một chút, nói Sáng Thế thần nhường cho một mảnh đất hoa viên nhỏ nhỏ, sau này có thể làm nơi tu luyện cho mấy đứa nhóc nhà mình không?

Cũng không biết bay bao lâu, cuối cùng Sáng Thế thần đi ở trước cũng ngừng lại

- Chúng ta đến rồi sao? Cao Lôì Hoa liền hỏi.

- Ừ, chúng ta đã đến.

Sáng Thế thần gật đầu, chỉ tay về phía trước nói:

- Bản thể của ta là ở chỗ này.

Nhìn theo hướng tay Sáng Thế thần chỉ phía trước, Cao Lôì Hoa liền nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang ngồi tu luyện ở đó. Tại chỗ đó, tất cả linh hồn đều tự giác dạt sang chỗ khác, thành một chỗ trống rộng lớn.

Thân thể cao lớn đó lẳng lặng ngồi yên tu luyện trong phiên hư không tại giữa trung tâm vũ trụ không có một linh hồn này!

Vũ trụ rộng lớn mênh mông vô bờ bến, nơi nào mới là trung tâm của vũ trụ đây? Đúng là nhìn bằng mắt thường thì không thể nào xác định được điểm trung tâm!

Nhưng khi Cao Lôì Hoa nhìn dáng người ngồi yên không di động tại chốn hư không đó, thì một cảm giác kỳ quái sinh ra. Tại chỗ mà người đó ngồi,

chính là trung tâm của vũ trụ này. là điểm khởi đầu của vũ trụ, điểm Big Bang!

- Hẳn chính là Sáng Thế thần thực sự? Cao Lôì Hoa không tự chú được hỏi.

Nhìn bề ngoài, người đó với người áo trắng dẫn Cao Lôì Hoa đến đây giống nhau như đúc. Có khác thì chỉ là dáng người to cao hơn một chút mà thôi!

Nhưng cùng so sánh giữa hai người, thì hình như người ở giữa trung tâm của vũ trụ này nhìn có phần hơn người áo trắng, đó giống như là 'thế'. Đó chính là cái khí thế. 'thế' của chúa tể toàn bộ vị diện này. Khí thế làm cho người ta nhìn không được sinh ra cảm giác muôn bái, quỳ lạy.

Khí chất như vậy mới đúng là lão đại của thế giới chứ. đây chính xác là Sáng Thế thần rồi! Cao Lôì Hoa cười hắc hắc thầm nghĩ.

- Sáng Thế thần thực sự? Ha ha. Câu này của người thật thú vị. Sáng Thế thần áo trắng cười ha ha nói:

- Cả ba cái đều là ta. làm sao biết được cái nào là thật, cái nào là giả?

- Ấc, cuối cùng ta vẫn không hiểu được cái mà người gọi là ba thể chung ý nghĩ là gì nữa. Ngại quá!

Cao Lôì Hoa ngưng ngưng cười cười, từ lúc gặp đến giờ- hẳn đã coi Sáng Thế thần áo trắng là một phân thân rồi. Bởi vì thật sự hẳn vẫn không hiểu được cái gì là ba thể xác

- Không sao- ta có thể hiểu. Dù sao việc này cũng không thể nói một lần là hiểu ngay.

Sáng Thế Thần thật ngoài ý nghĩ mọi người, tỏ vẻ 'anh đây hiểu lòng người'.

- Cảm ơn người đã hiểu.

Cao Lôì Hoa cười hắc hắc. đánh giá một lần nữa vị Sáng Thế Thần ngồi giữa không trung, hẳn có thể cảm giác được một tia thần lực không ngừng từ trong cơ thể Sáng Thế Thần tỏa ra. sau đó dung nhập khắp cả hư không

- Bản thể của người đang làm cái gì thế?

- Duy trì phiên không gian này. sau đó thực bắt đầu dần dần mở rộng phiên không gian. Sáng Thế thần áo trắng làm bộ mặt khổ sở nói.

- Thực bắt đầu rồi? Cao Lôì Hoa hỏi:

- Xem ra phiên không gian này có tác dụng đặc thù?

- Đúng vậy. như người suy nghĩ. Ha ha, phiên không gian này là nơi chứa tất cả linh hồn. Nhưng xem ra quyết định lúc trước là một cái sai lầm.

Sáng Thế thần áo trắng nói tiếp:

- Lúc ta sáng tạo toàn bộ thiên địa cũng không nghĩ nhiều đến nơi ở của các linh hồn. Cũng không có nghĩ tới phải xử lý các linh hồn như thế nào. Có lẽ là ngay lúc đó ta sáng tạo thế giới này đã theo đuổi yếu tố hoàn mỹ, cứ mãi nghĩ sao cho thế giới này hoàn mỹ mà quên bém đi mất làm thế nào để

an bài các linh hồn đã khuất này.

Dừng một chút, Sáng Thế thần áo trắng tiếp tục nói:

- Sau này. khi có một linh hồn mới chết xuất hiện, ta cũng không biết phải để hắn ở chỗ nào. Vì thế đành phải tạm thời lợi dụng lực lượng căn nguyên của vũ trụ chế tạo ra một không gian rộng lớn vô bờ khác- vũ trụ khác. Để cho những linh hồn có một chỗ tạm ở. Sau đó ta cố gắng tìm phương hướng giải quyết những linh hồn này như thế nào.

- Nhưng thực đáng tiếc. Nhiều năm trôi qua, với những linh hồn này ta vẫn không có đáp án.

Sáng Thế thần có chút buồn bực.

- Vậy. giờ ngươi đã có đáp án rồi chứ? Cao Lô Hoa hỏi.

Sáng Thế thần cười khỏ một tiếng:

- Không có. Ta không nghĩ ra được đáp án nào vừa ý hết!

- Vậy kêu lão Quang Minh thần s đến đây là làm cái gì? Lão Cao liếc nhìn sang Quang Minh thần s ở cạnh.

- Ta đi tới nơi này. có nghĩa là cha đã không nghĩ ra biện pháp xử lý hoàn mỹ, cho nên chúng ta sẽ làm một cái biện pháp xấu nhất.

Quang Minh thần s ở bên tiếp lời nói.

- Cha à, con đã chuẩn bị.

Thần s nhìn sang Sáng Thế Thần nói.

- Đi qua đi.

Sáng Thế Thần áo trắng nhẹ giọng nói:

- Chúng ta không còn nhiều thời gian lắm.

- Vâng.

Thần s gật đầu. sau đó đi nhanh tới chỗ Sáng Thế thần ngồi ở giữa không gian vũ trụ này.

Ma vương Ám nhìn chằm chằm vào anh cả của mình. Hắn cảm giác hình như thần s biết hết tất cả mọi chuyện này. Mà hắn lại hoàn toàn không biết gì cả!

- Chờ một chút. Thần s.

Ma vương Ám liền chụp lấy cổ áo Quang Minh thần s quát:

- Nói cho ta biết mọi chuyện, ta có quyền được biết.

Thần s nhẹ nhàng xoa đầu ma vương Ám:

- Ám. đây là việc làm của một người anh đầu.

Mở tay em mình ra, Quang Minh thần s đi nhanh tới chỗ cha mình đang ngồi.

- Thần s, ta không thích cái tính tự cho mình là đúng của ngươi, từ xưa đến nay đã không thích rồi. Ngươi vẫn giống như trước làm ta cực kỳ chán ghét!

Ám chạy theo nói:

- Ta chỉ biết, cái gì ngươi làm được thì Ám ta cũng làm được. thậm chí

còn làm tốt hơn người.

- Hai người đều đi qua. Cao Lôi Hoa nhìn hai anh em nhà này nói.

- Cũng tốt. thêm Ám nữa, như vậy có thể tăng thêm xác suất thành công.

Đợi cho Ám cùng thần s đều đi qua. Sáng Thế Thần áo trắng nhìn Cao Lôi Hoa, đột nhiên cười nói:

- Người khỏe chứ. người anh em!

- Hử?

Đột nhiên giọng điệu của Sáng Thế thần thay đổi, làm cho Cao Lôi Hoa có chút không quen.

ó

- Người anh em bé nhỏ của chúng ta hẳn đến từ một vị diện khác. Sáng Thế thần nhẹ giọng hỏi:

- Ta nghĩ người có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta.

- Đúng vậy. Điểm ấy thì người rõ ràng hơn ta. Cao Lôi Hoa cười nói, đôi phương là chúa tể toàn bộ vị diện. có chuyện muốn đó mà cũng không biết thì đâm đầu vào tường mà chết đi.

- Người cũng thấy đấy, thời gian của ta còn lại không nhiều lắm Sáng Thế thần cười nói:

Người có vấn đề gì thì hỏi nhanh đi.

- Ấc. Để ta nghĩ đã.

Cao Lôi Hoa gãi đầu. Tuy lúc mới đến thì có rất nhiều chuyện muốn hỏi. nhưng thời gian Sáng Thế thần có hạn. Cao Lôi Hoa không biết nên hỏi chuyện gì trước đây.

Suy nghĩ một lát. lão Cao hỏi:

- Người đã biết ta không phải người vị diện này. Như vậy, người có biện pháp đưa ta trở về không?

- Trở về sao? Giờ người muốn về không? Nếu muốn. ngay bây giờ ta sẽ đưa người trở về.

Hiện tại, ta cũng dư sức mạnh đưa người trở về. Sáng Thế thần nói

- Ý của người, là chỉ có thể đưa mình ta trở về? Cao Lôi Hoa suy nghĩ hỏi.

- Vậy ý người là sao? Sáng Thế thần cười khỏ nói.

- Ta muốn mang cả nhà ta cùng về với ta?!

Cao Lôi Hoa nghĩ một lúc mới nói. ít nhất, lúc này đây hẳn không muốn chia cách với Tinh Tâm và những đứa trẻ.

- Cái này chỉ sợ không được rồi. Sáng Thế thần cười khỏ một tiếng, nhìn Quang Minh thần s và Ám đã đến gần chỗ bản thể.

- Ta không có dư sức mạnh nhiều. Bởi chuyện tiếp theo mà ta làm tiêu tốn rất nhiều sức mạnh của ta. Thậm chí, việc đưa mình người trở về là rất miễn cưỡng. Hơn nữa, thời gian của ta đã không còn nhiều.

Sáng Thế thần nói.

- Vậy người có biện pháp nào để ta tự mình mở một thông đạo đi về không? Cao Lôi Hoa hỏi.

Sáng Thế thần lắc đầu: - Xuyên qua vị diện, trừ phi người trở thành giống như ta, chúa tể của toàn bộ vị diện. Nếu không thì không có khả năng xuyên qua vị diện được.

Cao Lôi Hoa chân chừ. Chẳng lẽ thật sự để hấn tay trắng đến. rồi tay trắng trở về sao?

• Quyết định đi, muốn trở về hay không. Sáng Thế thần nói:

- Thời gian của ta không còn nhiều đâu.

Nếu Cao Lôi Hoa tay trắng trở về. vậy thì không quay về còn hơn. Lúc này Cao Lôi Hoa tuyệt đối không thể xa bà xã Tĩnh Tâm của mình.

- Vậy. Chờ người làm xong chuyện này. có thể giúp ta đưa cả nhà ta trở về được không? Cao Lôi Hoa nghĩ nghĩ. liền lui một bước nói.

- Cái này. ta cũng không nắm chắc cho lắm.

Sáng Thế Thần cười khỏ một tiếng. Hấn chỉ về chôn hủ không đầy rẫy những linh hồn nói:

- Nhìn những linh hồn đó đi. Bởi vì lúc trước không có sắp xếp chu đáo. Cho nên ta chỉ có thể để Tử Thần cùng Minh Vương đưa linh hồn bọn họ đến chỗ này thôi.

- Vốn, ta đã sáng tạo ra một phiên không gian cho những linh hồn sinh sống. Ta ffsc nghĩ ra một biện pháp giải quyết hoàn mỹ rồi.

- Nhưng ta thật sự không ngờ, con người các người lại sinh ra như vậy! Ta hoàn toàn xem nhẹ khả năng sinh sản của các người.

Sáng Thế thần cười khỏ, thậm chí làm một câu thiếu văn minh. Nhất thời. trong đầu Cao Lôi Hoa hiện lên năm chữ vàng 'Kế hoạch hóa gia đình'!

- Mà sinh rồi thì cũng không sao! Nụ cười Sáng Thế thần càng chua sót:

- Sinh nhiều thì cũng không phải vấn đề to tát gì, ai dè các người sinh mau. chết càng mau hơn! Vô số cuộc chiến tạo thành từng con thủy triều linh hồn đồ dòn vào chỗ này!

- Lúc đầu ta cứ nghĩ chỗ này ít nhất cũng phải đến mấy vạn năm mới đầy linh hồn. Ai dè, chưa đến mấy ngàn năm mà đã chật ních rồi.

Trong đầu Cao Lôi Hoa lại hiện ra năm chữ vàng nữa 'Hòa bình. phản đối chiến tranh'.

Mà lúc này. Sáng Thế thần như bà già kẻ khỏ vì con dâu, mà Cao Lôi Hoa như bà hàng xóm ngồi chịu trận:

- Giờ hết biện pháp rồi. ông chịu hết nổi rồi. giờ chỉ còn cách giết hết đám linh hồn này, rồi tinh lọc, tinh độ chuyên chúng thành linh khí nguyên thủy của vũ trụ thôi!

- Đó là biện pháp cuối mà ta nghĩ ra. để xử lý đám linh hồn này, ta sẽ tiêu hao một lượng thần lực vô cùng lớn. Đám linh hồn ở đây nhiều vượt sức tưởng tượng của người. Hồi xưa sáng tạo ra linh hồn mà đã làm ta mệt gần

chết. Mà tinh lọc một cái linh hồn cũng không đơn giản hơn việc sáng tạo linh hồn mới chết chứ. Có lẽ làm xong vụ này, không nghỉ ngơi triệu năm thì đừng nghĩ đến việc khôi phục lại!

Triệu năm? Cao Lôì Hoa nghe nói thế thì mồ hôi như thác nước.

Triệu năm sau thì về làm cái rắm ý. lúc đó chỉ sợ Cao Lôì Hoa chỉ còn khúc xương mục chứ đừng nói trở về. cho dù có thể sống đến lúc đó, rồi trở về Trái Đất sống với gì hả trời. mà à? Người thì không còn nữa. về để làm gì?

Có biện pháp nào mà không cần phải xử lý đám linh hồn không? Cao Lôì Hoa cố tìm tòi

một số điển tích điển cố thần thoại truyền thuyết trên Trái Đất.

- Từ từ Sáng Thế thần. Nêu ta có biện pháp giải quyết đám linh hồn đó thì....

Giọng Cao Lôì Hoa nói líu lại, ánh mắt lóe lên.

- Người có biện pháp? Sáng Thế thần nhìn Cao Lôì Hoa:

- Nếu người có biện pháp, hơn nữa có thể giúp ta bớt tiêu hao thần lực. Thì đưa người trở về tuyệt không thành vấn đề! Hơn nữa đến lúc đó, ta chẳng những có thể đưa người trở về. còn có thể đưa người trở lại đây. Người muốn đi thì đi, muốn về thì về!

Cái này xem như là một điều kiện hấp dẫn nhất của Sáng Thế thần.

Nói thật ra. Tất cả những linh hồn đó đều do hắn sáng tạo ra. Nếu có biện pháp không cần tinh lọc hay tịnh độ gì gì đó. Sáng Thế Thần tuyệt đối tán thành. Phải biết rằng nếu không xử lý chỗ ăn chỗ ở cho những linh hồn này, đến lúc phiên không gian vũ trụ này sẽ không chứa nổi số thì những linh hồn về lại thế giới nhân loại. Chắc chắn. đến lúc đó. có lẽ con bé Vong Linh nữ thần kia sẽ mở tiệc mà ăn mừng như điên mấy năm trời quá.

- Đương nhiên. Ta đến từ một vị diện khác. Mà vị diện của ta đã sớm có biện pháp giải quyết linh hồn rồi.

Cao Lôì Hoa gật đầu, dù sao lúc này cũng là ngựa chết chữa ngựa sống, Cao Lôì Hoa liền nghĩ tới luận điểm 'luân hồi' trong Phật giáo.

- Thật sự? Sáng Thế Thần vui vẻ nói.

Kỳ thật. Sáng Thế Thần cũng đã nghĩ qua. có nên đi hỏi xem nhưng chúa tể vị diện khác xử lý vụ này như thế nào. Chỉ tiếc Sáng Thế thần là một dạng người đẳng cấp cao. Nếu tự nhiên xuất hiện ở vị diện khác, sẽ làm ngòi nổ cho hai vị diện đại chiến.

Giờ nghe được Cao Lôì Hoa thế nhưng biết cách xử lý linh hồn, nhất thời Sáng Thế thần vô cùng mừng rỡ.

Lúc này, ở trong tòa tháp Babel.

Thi triển thời gian pháp tắc mà vẫn không thay đổi được gì, Cầu Cầu thét lên tiếng thét lên không cam lòng.

Ầm ỉ một phen, sau tiếng thét vang dội của Cầu Cầu. tòa tháp Babel cũng bắt đầu không chịu nổi mà chuẩn bị sập.

- Không tốt. nơi này có lẽ chuẩn bị xong đời. chúng ta lập tức đi ra ngoài. Tra Lý quát.

-Ồ!

Cầu Cầu ra sức lắc đầu. trong tay nó vẫn đang cầm quyền trục Sáng Thế pháp tắc. Tay kia thì cầm hai mảnh hộp bị chém vỡ và chiếc chìa khóa tháp Babel. Kiên quyết không chịu đi ra ngoài. Bởi lúc Cao Lôi Hoa bước chân vào cột sáng thì liên hệ giữa Cao Lôi Hoa và Cầu Cầu biến mất. lúc này nó rất bất an.

- Cầu Cầu, đi ra ngoài, nơi này chuẩn bị sập rồi.

Tay Cữu U vỗ nhẹ lên người Cầu Cầu. Nhẹ giọng an ủi nói.

Cầu Cầu cầm lấy quyền trục, ánh mắt vẫn ngơ ngác nhìn chiếc hộp trong tay.

Cữu U đi đến bên tai Cầu Cầu

- Cầu Cầu. trước đi ra ngoài đi. Người đứng ở đây, còn không bằng đi ra ngoài tìm cơ hội xử lý thằng khốn Mặc kia. Vì ba mà báo thù!

Mặc. báo thù?!

Nhất thời. ánh mắt Cầu Cầu đỏ lên!

-Gừ!

Rống lên một tiếng, Cầu Cầu không ở lại nữa, nó lấy móng vuốt nhấc mấy người Tra Lý lên cao rồi bay đi.

Về phần gã béo thú nhân đáng thương kia thì... À, hoàn thành sứ mệnh xong thì thả cho

người tự do, ở lại đó đi nhé.

Lúc này Sáng Thế thần và hai người con đầu đang phiền não về chuyện linh hồn.

Còn đứa con thứ ba Mặc thì đang điên cuồng tiến hành kế hoạch không chế trên trời dưới đất thiên hạ vô địch của mình...

Lịch tân đại lục ngày hôm đó- xx/yy/zzzz...

Toàn bộ đại lục lâm vào khủng hoảng.

Vô số ma thú trên đại lục. ngày hôm đó bỗng nhiên không chịu khống chế của loài người, đồng loạt nổi dậy bạo động. Ma thú thể hiện sức mạnh vượt qua sức tưởng tượng của loài người. Loài người chỉ có hơn mười vị cường giả thánh cấp, mà bên ma thú- cường giả siêu giai thì đã hơn trăm đầu.

Tất cả sinh vật có trí tuệ đều quỳ lạy xin thần của mình che chở!

Nhưng tiếc thay, bởi những vị thần của họ lúc này cũng đang trong tình trạng ngàn cân treo sợi tóc!

-

Bên trong thần giới, Mặc mang theo một đám hồn hợp thể của thần và ma được cải tạo trong 'ma ngục' tiến hành công cuộc càn quét thần giới!

Mà Mặc sau khi nuốt Sảng Thế thần lực thì mạnh mẽ vô song? cả thần giới không có ai là đối thủ...

Toàn bộ thế giới, lâm vào một mảnh hỗn loạn.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 474

Vỏ Trứng Và Khe Hở

Lịch sử tạo nên anh hùng, hay là anh hùng tạo nên lịch sử?

Vấn đề này rất khó nói rõ quan hệ sâu xa bên trong.

Có người thì cho rằng loạn thế sinh anh hùng, cũng có người cho rằng anh hùng xuất hiện tạo nên loạn thế.

Nhưng kỳ thật tất cả những chuyện này cũng không trọng yếu.

Chỉ cần là anh hùng. vậy nhất định có cơ hội toa sáng. Đúng vậy. là vàng, luôn sáng!

Chỉ trong vòng hai ngày, toàn bộ ma thú đồng loạt bạo loạn. Dù là cao cấp ma thú hỏa diễm sư. hay là đệ giai Băng Đạn Trùng. Thậm chí một số ít ma thú đã được con người thuần hóa cũng có phần rục rịch. Chuyện này cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là do người con thứ ba của Sáng Thế thần, Mặc đã sớm lên kế hoạch chu đáo. Một tay hấn dựng lên Đại thống lĩnh của ma thú" Phượng hoàng lửa Phi Lợi, vừa mới xuất hiện đã khổng chế đại bộ phận ma thú trên đại lục này.

Giờ phút này, tất cả ma thú trên toàn đại lục có thực lực ngũ giai trở lên tập hợp lại. sau đó bắt đầu tấn công vào tất cả sinh vật có trí tuệ khác.

Nguyên cũng có một số lượng ma thú Thần cấp do được cải tạo. Nhưng tiếc thay, một số đó xuất sư ra đường gặp nạn. không may ngã trên tay sát thần Cao Lôì Hoa!

Lúc này, trải qua cải tạo mà may mắn không tử ọ chỉ còn có năm đầu ma thú.

Một con á long to lớn có huyết thống loài rùa- Long Quy, một con Hoàng Kim Bì Mông. hai con Hắc Ám Ma Hồ cùng một con độc giác thú sa đọa.

Ngoại trừ năm con ma thú này, còn có một siêu cấp ma thú khác dưới trướng Đại thống lĩnh Phi Lợi- đó là Hoàng Kim Bì Mông tiểu Kim.

Nhưng mà lúc này tiểu Kim đang dưỡng thương trên đảo nhỏ. không ai biết nó bị gì. Hỏi không nói. mà cũng kiên quyết không cùng tham gia chiến dịch tấn công lên đại lục lần này.

Trước kia, mỗi lần ma thú nổi loạn tấn công đều không có người chỉ huy. Cho nên nhân loại. tinh linh, thú nhân. nhưng sinh vật có trí tuệ đều không

xem đám ma thú vào mắt.

Chỉ đến khi gặp phải lần bạo động này. tất cả nhưng sinh vật có trí tuệ khác mới phát hiện ra thực lực đáng kinh ngạc của ma thú kia.

Cơ hồ chỉ trong một đêm, hơn mười quốc gia nhân loại trên đại lục đã bị ma thú san bằng!

Đại quân ma thú cuồng bạo 'Sở Hưởng Vô Định'

Nhân gian, trên đại lục. Lúc này đã là loạn thế. Và rồi. loạn thế xuất hiện, đồng nghĩa anh hùng cũng xuất hiện.

Tại trong loạn thế này. nhưng đứa con của lão Cao giống như những vì tinh tú chói sáng. Không hề nghi ngờ, chúng đã thành những nhân vật cấp anh hùng.

Hai ngày gần đây. trong cuộc chiến đấu giữa ma thú cùng các quốc gia thì đội quân ma thú đánh đâu thắng đó, khí thế không gì cản nổi.

Nhưng vị Thú Hoàng mới lên ngôi, Nguyệt Sư đã cản trở, phá vỡ chiến tích 'vô địch' của quân đoàn ma thú.

Ma thú bạo động sau ngày thứ ba. một đội quân gồm sáu ma thú siêu giai dẫn tầm hai vạn ma thú bay đến chỗ đế quốc Bi Mông.

Thú hoàng Nguyệt Sư không nói hai lời. ra lệnh cho mười vị cường giả thánh cấp trong tộc Hoàng Kim Sư Tộc, cùng đội quân Độc Nhân Cự Nhân đẩy bur hãn trực tiếp chặn bước tiến của quân đoàn ma thú.

Dưới sự khủng bố của đội quân Độc Nhân Cự Nhân, đám ma thú bị đánh tan nát te tua xơ mướp.

Nguyệt Sư chiến thắng nhưng ma thú cở trí tuệ thấp kém là một chiến tích đầy ý nghĩa cho nhân loại. Đây là một thắng lợi mang tính máu chót. dấy lên ý chí chiến đấu của nhân loại.

Ngay sau đó.

Con gái lớn của Cao Lôi Hoa, thánh nữ Tinh Linh tộc. Nguyệt Nhị mang theo trăm 'huyết ký sĩ' thân đầy máu thành công phá vòng vây rừng rậm Tinh Linh của đám ma thú. Sau đó lại mang theo tất cả các tinh linh đi ra khỏi khu rừng Tinh Linh an toàn. bình an tới đế quốc Bi Mông, liên minh với đại quân thú nhân. Đồng thời thuận tiện còn xử lý một nửa đám ma thú vây ngoài rừng rậm;

Cuối cùng, phải kể đến chiến tích của giáo hoàng Quang Minh thân diện Saga. Saga không có trực tiếp đánh bại ma thú.

Nhưng bằng sự quyết đoán của mình, cậu đã khiến cho nhưng quốc gia nhân loại vốn nhỏ bé rải rác lần đầu tiên liên minh với nhau chống lại ma thú.

Người nào không phục, giết. Dưới thủ đoạn mạnh mẽ đó. Những quốc gia nhỏ bé đó cuối cùng cũng tụ họp lại một chỗ. bàn kế sách chống lại đại quân ma thú.

Mà thành viên của tổ chức Lôi thì liên tục cung cấp nhưng thông tin chính

xác mau lẹ cho ba người Nguyệt Sur, Nguyệt Nhị và Saga. để cho cả ba có thể nhanh chóng ra những quyết định hiệu quả

Bên kia, tại bên trong biên San Hô.

Chúng thần chi mẫu Sinh Mệnh nữ thần ôn nhu ôm quả trứng kim cương trong tay. Đứa nhỏ còn chưa có sinh ra, thì vị Mẫu thần này đã nhanh chóng kiếm một chức mẹ nuôi rồi!

Cánh tay trắng nõn nà của Sinh Mệnh nữ thần mon trón lên vỏ trứng kim cương. Một tia sinh mệnh tinh thuần được Sinh Mệnh nữ thần truyền vào trong trứng qua lớp vỏ ngoài.

Lúc này, hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên tôn kính đứng bên cạnh Mẫu thần. Không lâu trước đó, dựa theo lời nói của Hải Hoàng. bộ tộc xà nhân đã bị lão xóa sổ khỏi lịch sử. Lúc này Hải Hoàng có chút câu thúc. Tuy rằng lúc này giữa mình với Sinh Mệnh nữ thần cũng có chút ít quan hệ. hơn nữa luận theo thứ bậc mà nói thì lão cao hơn Sinh Mệnh nữ thần một bậc.

Nhưng vị Mẫu Thần trước mặt Hải Hoàng thì cực kỳ tự nhiên.

Lại nhìn Tĩnh Tâm ở bên cạnh Mẫu Thần càng tự nhiên hơn. Tĩnh Tâm im lặng ngồi bên người Sinh Mệnh nữ thần. Có lẽ là bởi vì ở cùng với Cao Lô Hoa gốc ghêch này lâu ngày cho nên Tĩnh Tâm cũng không có cảm giác câu thúc với Sinh Mệnh nữ thần.

- Tĩnh Tâm, con cô còn chưa ra mà đã có linh thức, không hổ là con cô và hần. Sinh Mệnh nữ thần nhẹ nhàng đưa quả trứng kim cương cho Tĩnh Tâm.

- A, nhận được mẫu thần chúc phúc. Tĩnh Tâm ngọt ngào cười, nghe được người khác khích lệ con mình, tự nhiên thấy vui rồi.

Đã nhiều ngày, đều là Mẫu Thần cùng Tĩnh Tâm chăm sóc cho quả trứng này.

-Báo—

Lúc này, bên ngoài một ngư nhân vệ sĩ lớn tiếng kêu, vọt tiến vào.

- Chuyện gì?

Hải hoàng nhíu mày. không biết có Mẫu Thần ở trong này hay sao mà còn gọi lớn như vậy chứ?!

- Hải hoàng bệ hạ, không tốt. Ma thú dưới biển của chúng ta cũng bắt đầu náo động. Ngư nhân vệ sĩ tiến vào, lớn tiếng đưa tin.

- Ngay cả trong biển cũng không an phận?

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nhíu mày. ma thú trên đại lục bạo động lão cũng biết.

Cho nên Tĩnh Tâm mới để cho những thủ hạ của Cao Lô Hoa đi trợ giúp cho mấy đứa nhỏ của mình.

Cao Lô Hoa không có ở đây. mọi thú hạ của Cao Lô Hoa đều do một tay Tĩnh Tâm an bài.

Tĩnh Tâm để cho đám Độc Nhãn Cự Nhân đến trợ giúp cho Nguyệt Sur ngăn chặn bước tiến của quân đoàn ma thú. Rồi để cho đám Huyết kỵ sĩ đi

theo Nguyệt nhị đến trợ giúp rừng rậm Tinh Linh. Người mà Cao Lôì Hoa lưu lại không nhiều lắm, nhưng tuyệt đối là cao thủ trong cao thủ.

Về phân con trưởng Saga, tạm thời có vẻ nó là an toàn nhất. Cho nên Tĩnh Tâm chỉ an bài hai người Huyết kỵ tướng Ca Đức và Huyết kỵ tướng thần rèn đi bảo vệ Saga. Nếu tình hình nguy cấp thì cứ đề cho hai người cứu Saga cùng Bích Lệ Ti đi. còn người khác Tĩnh Tâm không rảnh mà quan tâm.

- Xem ra. Đám ma thú này muốn chơi lớn rồi. Ngay cả ma thú dưới biển mà cũng bắt đầu rối loạn.

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nghiêng răng.

- Yên tâm đi, nhóc Thiên à.

Lúc này, Sinh Mệnh Mẫu Thần đứng lên, nàng đi tới trước mặt Hải hoàng. Kiễng chân vỗ vỗ đầu Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên.

.....

lão cũng không dám so đo tên gọi này. còn phải thoáng nhún chân xuống một chút để cho Mẫu Thần có thể dè dàng xoa đầu lão

- Người cứ việc mà yên tâm, nếu có con ma thú nào dám tới đây làm càn. Ta cam đoan sẽ không ngồi yên mà coi đâu.

Một lời đó của Sinh Mệnh Mẫu Thần như liều thuốc an thần hàng ngoại cho Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên.

- Tiếp tục chú ý chặt đến hành tung hướng đi của đám ma thú đó. Hải hoàng ra mệnh lệnh.

đám ma thú dưới biển này so với trên đại lục không hề kém. Thậm chí còn mạnh hơn đến mấy phần.

Thế giới này cùng Trái Đất không kém nhau bao nhiêu, diện tích đại dương lớn hơn rất nhiều so với đại lục. Do đó số lượng ma thú dưới đáy biển cũng lớn hơn ma thú trên đại lục rất nhiều.

Kế tiếp, tin tức truyền đến chỗ Hải Hoàng không ngừng.

ơ dưới sự quan sát của Hải tộc. Nơi mà đám ma thú tụ tập thì có vẻ như không có ý định tấn công Hải tộc. mà có vẻ muốn đồ bộ tấn công lục địa!!

Phát hiện tình huống dị thường đó, thám tử Hải tộc nhanh chóng đem tin tức này truyền đến cho Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên.

- Hướng tấn công là lục địa?

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên suy nghĩ trong chốc lát nói tiếp:

- Chẳng lẽ, bọn chúng muốn dồn tất cả lực lượng tấn công lên đại lục thôi sao?

- Ba. làm sao bây giờ?

Tĩnh Tâm lộ ra vẻ khẩn trương. Mấy đứa con của nàng đều ở trên đại lục hết:

- Mình đi giúp mấy đứa Saga chứ?

- Cái này làm sao mà giúp đây.

Hải hoàng Nguyệt Chân Thiên cười khỏ không thôi. Cái này không thể trách lão có tài mà không có lực.

Đại bộ phận những binh đoàn trong biển cả đều không thể lên bờ được.

Tuy nhiên nhưng ma thú cường đại trong biển không bị những hạn chế này.

Nếu đám ma thú mà lên trên bờ. Hải Hoàng cũng không có sức mà đề ý.

bản thân Hải Hoàng cũng vô pháp phân thân mà đi, giai đoạn gay cấn này sao lão có thể dời đi được. Lỡ ma thú tấn công vào thì lấy ai chỉ huy đại quân chống lại?

- Ba à, còn chưa có tin tức gì của Lôi sao?

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng vuốt ve quả trứng kim cương trong lòng hỏi

- Không có.

Hải hoàng lắc đầu. tạm thời không có tin tức của cậu con rể quý hóa.

Xem ra. cái tên gia hỏa Cầu cầu tuy đi ra khỏi tháp Babel nhưng cũng không có đến gặp Tĩnh Tâm. Tin tức Cao Lôi Hoa tạm thời bị phong bế ở đỉnh tháp Tĩnh Tâm không biết.

không biết cái tên gia hỏa Cầu Cầu hai ngày này đang làm cái gì nữa?

- Báo—

Chỉ trong chốc lát đã có người đưa tin.

- Nói.

- Hải hoàng bệ hạ. Các ma thú dưới đáy biển đã bắt đầu tụ họp lại. hon nra có vẻ mục tiêu của bọn họ lần này không phải là đại lục.

Thám tử nói:

- Có người đoán, mục tiêu lần này của đám ma thú là hải tộc chúng ta! Sắc mặt Hải hoàng nhất thời trầm xuống.

- Những thành viên không có sức chiến đấu của Hải tộc đã an trí tốt chưa. Hải hoàng nói.

- Hết thầy đã an bài xong. Một binh lính phụ trách tình báo đi lên. đáp.

- Được rồi. Chuẩn bị một chút. Hải hoàng lạnh lùng nói. Nhiều năm nắm quyền cai quản đại dương đây êm ả, lão cũng muốn có chút náo nhiệt.

- Lôi, vì sao giờ vẫn chưa trở về.

Tĩnh Tâm nhẹ vỗ về vỏ trứng, trong lòng ần ần lo lắng.

Giống như cảm nhận được Tĩnh Tâm đang lo lắng. Quả trứng kim cương rung lên. Tựa hồ đang an ủi mẹ mình.

Tĩnh Tâm cười vô vè vỏ trứng, chính nàng đến bây giờ còn không dám tưởng tượng: quả trứng lớn như vậy lại có thể biết an ủi mình...

- Yên tâm đi. ta có thể cảm giác được. lúc này hẳn không việc gì. Sinh mệnh Mẫu Thần vỗ về Tĩnh Tâm. nhẹ giọng an ủi nói.

Ong ong, quả trứng kim cương trong tay Tĩnh Tâm tiếp tục run lên. Đồng thời ngón tay của Tĩnh Tâm. một khe nứt nho nhỏ bắt đầu lan ra trên lớp vỏ trứng kim cương này.

Xem ra lần này, ngay cả đứa nhỏ của Cao Lô Hoa cũng không nhận được.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 475

Long Phượng Trình Tường

Khe hở trên vỏ trứng rất nhỏ- nhỏ đến nỗi mọi người không sao nhận ra là đứa nhỏ đang cố gắng phá vỡ vỏ trứng đi ra, và khe hở đó chính là thành quả đầu tiên của đứa nhỏ.

Nhiều năm về sau, Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên vẫn cảm thấy kiêu ngạo khi cháu ngoại mình có một lớp vỏ trứng cứng như vậy. một vỏ trứng mà từ xưa đến nay Hải tộc chưa từng có. Vỏ kim cương!

Nhưng con của lão Cao thì không hề kiêu ngạo. thậm chí còn ghét cay ghét đắng; ghét tận

xương tủy cái vỏ đó. Lý do rất đơn giản: Cái vỏ đó quá cứng, làm hại nó hấp thu thần lực

của mẹ nó, thế mà chỉ có thể phá nứt được một chút. sau đó nghỉ ngơi mãi mới có sức

phá vỡ tiếp

- Xem ra ma thú sẽ ra tay với Hải tộc đây. Ra lệnh cho mọi người cẩn thận dò xét đối phương, luôn luôn báo mọi hành động của đối phương từng giây từng phút cho ta.

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên nói:

- Đồng thời cho mọi người dân không có sức chiến đấu tạm lui xa khỏi chiến trường.

- Vâng, Hải hoàng bệ hạ. Binh lính Hải tộc lui ra. đi truyền lệnh của Hải hoàng

Liên tục ra những đạo mệnh lệnh xong, Hải Hoàng hít sâu. Ngẩng mặt lên trời, trong đầu nhớ lại nhưng hành động điên cuồng của ma thú sáng đây.

- Nhưng hành động ngoài suy nghĩ thế này của ma thú. chắc chắn là có người đứng sau

rồi.

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên nhẹ giọng nói.

- Cái này mà cũng nói. Nếu không có gì sai bảo. ma thú chứa năm xẻ bảy sao lại có thể phát sinh bạo động.

Sinh Mệnh nữ thần đứng lên, ánh mắt xinh đẹp lóe lên hàn quang nhọn

hoắt:

- Chú Ý. nhóc Thiên, chuẩn bị một chút đi.

- Chuyện gì?

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên nói.

- Có khách đến.

Sinh Mệnh nữ thần cười lạnh nói.

Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên cũng cả kinh, chung quanh không có một tia năng lượng dao động, ngay cả lão cũng không cảm giác được gì khác thường.

- Xuất hiện đi, bằng một chút bản lĩnh thấp bé của người thế này cũng đừng đi tới đi lui trước mặt ta biểu diễn.

Trên mặt Sinh Mệnh nữ thần lộ ra vẻ khinh thường chỉ có một chút kỹ thuật nho nhỏ bé như sợi lông mà cũng nhảy nhót trước mặt nàng?

- Tôn kính mẫu thân. xin tha thứ cho hành vi của chúng ta. Chúng ta thật sự không muốn quấy rầy người.

Một trận cười âm hiểm truyền đến.

Tiếp theo, một cỗ khí tức cùng loại với khí tức 'ma' xuất hiện. Trần ngập toàn bộ căn phòng.

Sau cơn ma khí- ba bóng người chậm rãi đi vào trong phòng.

Nhìn qua. rất giống—cơ thể thần ma kết hợp

Quái dị là trên người bọn họ có khí tức của ma nhưng đồng thời lại có cơ thể tiêu chuẩn của các vị thần.

Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên chau mày, ba tên này làm ông nhớ đến hôm hôn lễ của Cao Lôi Hoa và Tĩnh Tâm. gã Phong Thần xuất hiện. Cái gã Phong Thần hôm đó bị Cao Lôi Hoa chém chết cũng có khí tức giống như ba người này. Không, phải nói là ba người này có khí tức giống gã Phong Thần.

Khi cỗ khí tức 'ma' này xuất hiện. Tĩnh Tâm nhú mày, cỗ khí tức này làm Tĩnh Tâm không thoải mái. Cảm giác âm lạnh, tà ác làm cho Tĩnh Tâm thấy ghê tởm.

- Ong

Cảm giác được mẹ mình không khỏe. quả trứng kim cương trong tay Tĩnh Tâm khẽ rung lên. Bảo vệ mẹ là nghĩa vụ không bao giờ từ bỏ của nhưng người con.

Cỗ ma khí làm cho mẹ Tĩnh Tâm cảm thấy khó chịu. thì quả trứng cũng cảm thấy khó chịu. Bên trong khe hở. một đôi mắt đen lóe sáng lên như vì sao trong đêm tối.

Sau đó, đưa nhỏ hành động. Cơ hồ là trong nháy mắt, một cỗ hấp lực khổng lồ vô cùng lớn từ trong khe hở phát ra. Khí tức 'ma' đầy phòng trong nháy mắt bị hút vào bên trong quả trứng. Khí thể bị phá, khí tức phồng ra ngoài bị người ta mạnh mẽ chiếm lấy.

-Oe!

Ba người đồng loạt ới ra một ngụm máu tươi. Ba người xem ra bị thương không nhẹ!

Nhưng so với việc thân thể bị thương thì đối với ba người cũng không xi nhè bao nhiêu. Bởi, khi thấy khí thể mà ba người phóng ra liền bị phá tan một cách dễ dàng như vậy, tâm lý của ba người đã bị tổn thương nặng nề.

Ba bóng người nhất thời khẩn trương nhìn trong phòng. Bọn họ rất rõ ràng, vừa rồi Mẫu thân không hề ra tay. Chẳng lẽ còn có cao nhân?

- Các người là gì!

- Không cần hỏi. Chúng chỉ là vài tên lính dò đường tiên phong thôi Sinh Mệnh nữ thân ở một bên thân nhiên nói.

Thân hình đen to như tòa tháp. Hải Hoàng Nguyệt Chấn Thiên bước một bước lên trước, trầm giọng nói.

- Mẫu thân trí tuệ vô song. Một trong ba người cất tiếng.

- Xem ra đám ma thú tập trung chú ý vào chúng ta ở đây rồi. Sinh Mệnh nữ thân thân nhiên nói

- Hừ hừ. dám đến. đừng tưởng trở về. Hải hoàng Nguyệt Chấn Thiên nghe răng cười

Tĩnh Tâm hoàn toàn không để ý mọi chuyện trước mặt. Bởi nàng đang hoàn toàn để tâm vào đứa nhỏ của mình

Ngón tay thon dài của Tĩnh Tâm mon trớn vỏ trứng kim cương. Vừa rồi nàng cảm giác được đứa nhỏ đã hấp thu ma khí.

-Ồ~ồ~

Sau khi hấp thu ma khí. Trong quả trứng phát ra âm thanh thoải mái. Ngay sau đó- khe hở nhỏ bắt đầu chậm rãi nứt ra thêm!

Con mắt màu lam của Tĩnh Tâm lập tức gắt sao nhìn thẳng vào khe hở. đồng thời Tĩnh Tâm cảm giác được tim mình bắt đầu đập nhanh hơn. Khe hở trước mắt càng lúc càng lớn rộng ra.

Đồng thời, không khí bắt đầu trầm xuống, một tường vân bảy màu chậm rãi hiện lên. Tràn ngập toàn bộ căn phòng. Một loại linh khí tiên thiên tự nhiên tản ra xung quanh.

Bên trong tường vân, chậm rãi ngưng tụ lên hai hình ảnh thân thú.

-

Tiếng phượng hót thanh thúy. Tiếng hót tuy rằng bén nhọn nhưng rất là dễ nghe.

- Ngao—

Kế phượng minh là một tiếng sấm rền ngân dài. Long. chỉ có long đình mới có thể vang vọng chín tầng trời như vậy. tiếng kêu như xuyên thấu thiên địa.

Phượng minh long đình- trong khoảng khắc đã tràn ngập toàn bộ phòng.

Ánh mắt mọi người đều nhìn Tĩnh Tâm xem quả trứng thế nào

Nhưng mà lúc này, thân hình của Tĩnh Tâm đã bị bao phủ bởi tường vân

bày màu. nhìn rất mở ào.

Trong tường vân, một con rồng một con phượng hòa lẫn. Phát phối. trao triền, truy đuôi, chơi đùa

Long, cũng không phải long trên đại lục. Mà điển hình là rồng Trung Quốc độc nhất vô nhị.

Phượng, cũng không phải con chim lửa trên đại lục này. Mà đại biểu cho phượng hoàng bảy màu tôn quý cùng xinh đẹp.

Long phượng trình tường; loại tình huống này chỉ xuất hiện bên trong truyền thuyết của Trái Đất. ở trong truyền thuyết của Trung Quốc. long phượng trình tường đại biểu cho cát tường cùng với việc đưa nhỏ chuẩn bị ra đời nhất định không giống người bình thường.

Tường vân cùng linh khí tiến triển lập tức bao phủ toàn bộ căn phòng.

Loại tình huống này trên đại lục này chưa từng có xuất hiện qua. Ngay cả Sinh Mệnh mẫu thần cũng là lần đầu tiên nhìn đến trường hợp như vậy.

Tại khí tức mà tường vân tỏa ra. mọi người đều cảm thấy thoải mái dễ chịu.

Đương nhiên, ba cái tên thần không ra thần, ma không ra ma kia thì ngoại lệ. Tường vân đối với bọn họ mà nói. cũng là tiếng gọi của tử thần. Tường vân mang theo tiên linh khí, đối với ma khí trên thân thể bọn họ chính là khẩu súng lên cò

Đã ba ngày từ ngày tháp Babel bị hủy.

Ma thú tấn Công lên khắp mặt trận trên lục địa. đối với người dân trên lục địa thì đây đúng là một chuyện kinh thiên động địa.

ở bên trong thần điện Quang Minh tại đế quốc Quang Minh.

Trên lưng mang đôi cánh đã tẩy trắng; Saga đi qua đi lại trong thần điện. thánh nữ Bích Lệ Ti lặng lẽ ngồi bên cạnh nhìn Saga.

- Chú Ca Đức này. Chú vẫn chưa liên lạc được với ba sao?

Saga hiển nhiên có chút lo lắng, hiện tại tình hình trên đại lục càng ngày càng ác liệt, Saga đã cảm thấy không có người dựa vào.

- Thiếu gia, vẫn không thể liên hệ được với chú nhân. Ca Đức cười khổ một tiếng nói:

- Mấy ngày trước chủ nhân cắt đứt liên lạc. đến giờ vẫn chưa nối được!

- Lão ba sẽ không xảy ra chuyện gì chứ. Saga nhú nhú mày đầu.

- Cái này ầy à. Thiếu gia hoàn toàn có thể yên tâm.

Ca Đức biến sắc. nhanh chóng lộ ra một bộ dáng thần côn. nói:

- Với một thân công lực của chủ nhân vĩ đại. trong thiên hạ còn có gì có thể làm người bị thương? Hơn nữa, ta cùng chủ nhân tuy rằng đã mất đi liên lạc, nhưng vẫn còn có một loại cảm xúc mơ hồ. Chú nhân cũng không có nguy hiểm gì.

Xin mọi người tha thứ cho bộ dạng thần côn của Ca Đức, bởi vì hắn cũng là thân bất tục tử.

- Chỉ hy vọng lão ba nhanh trở về đi. Saga cười khổ nói.

- Thiếu gia.

Ca Đức nghĩ nghĩ lúc. nói:

- Ta cũng không biết phải nói sao. Nhớ rõ chú nhân trước kia từng nói qua.

Nhưng hiện tại thân phận lại là giáo hoàng.

- Tình huống không quá lạc quan. Saga lôi bản đồ toàn bộ đại lục nói:

- Từ xưa. ma thú đã sinh sống trải rộng khắp chốn nơi mà con người chúng ta ở. Cho nên khi làm phản, cơ hồ tất cả quốc gia đều đầy rẫy ma thú bên trong, rất khó đề phòng.

- Giờ chúng ta phải làm thế nào? Viện trưởng Solomond hỏi.

- Ta nghĩ rất lâu. chỉ có một biện pháp— tìm ra nguồn gốc ma thú làm phản. Saga kiên định nói:

- Ta cũng không tin tại sao đám ma thú này đột nhiên lại bạo động!

- Làm thế nào để tìm?

Mắt viện trưởng Solomond lóe sáng, gần đây thực lực của lão viện trưởng cũng gia tăng không ít. cái này cũng nhờ lần tỷ thí với Cao Lôi Hoa.

- Ta đang đợi.

Saga dựa lưng vào ghế, thánh nữ Bích Lệ Ti đến sau lưng Saga, bàn tay mềm nhẹ nhàng ấn huyết Thái Dương cho Saga.

- Ta đang Chờ tin tức từ tổ chức Lôi. Saga nói:

- Lúc này, ta cũng chỉ có thể dựa vào bọn họ, trên đại lục, không có gì có thể có tin tức chính xác hơn bọn họ!

- Nếu bọn họ cũng không tìm được nguyên nhân ở đâu? Viện trưởng Solomond hỏi.

- Cái này, ta chỉ có thể nghĩ đến lão ba không gì không làm được thôi. Khóe miệng Saga nhích nhích, cười cười đau khô, nói.

- Báo— giáo hoàng điện hạ, có tin tức. Tin từ tổ chức! Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến, một thú vệ thánh điện nhanh chóng chạy vội vào. miệng hô to.

- Là tin từ tổ chức Lôi sao? Mau mau nói đi. Sasa nhanh chóng đứng lên. hưng phấn nói.

- Mau, mau!

Ngay cả viện trưởng Solomond cùng Robinhood cũng nhìn không được kích động kêu lên.

- Giáo hoàng điện hạ. tuy rằng là tin tức đến từ tổ chức Lôi- nhưng không phải tin tức tốt. Thú vệ thánh điện nhìn vẻ mặt mấy vị đại nhân hưng phấn thì hắn đã muốn khóc đến nơi:

- Tổ chức Lôi truyền tin mới nhất. Hải thú. hải thú lên đây!

- Cái gì?

Saga lớn tiếng hỏi.

- Hải thú. ma thú dưới biển! Ma thú dưới biển cũng lên đây. so với ma thú trên mặt đất càng cường đại, càng khủng bố hơn sao?!

- Hải thú đến thế nào?

Thánh nữ Bích Lệ Ti khẩn trương hỏi.

- Bing!

Lập tức Saga mềm nhũn ngồi xuống ghế.

- Đồ bộ từ Sa La quốc, tiến thẳng đến đế quốc Quang Minh chúng ta. Theo tin tức truyền đến. thành trì của đế quốc Quang Minh liên tục bại trận, rất nhanh hải thú sẽ tấn công đến Quang Minh để đô chúng ta...

Con bà nó..

Thật sự Saga không nghĩ đến đám ma thú dưới biển cũng chen chân nhảy lên lục địa!

Hiện tại, Cao Lôi Hoa không có tin tức. Huyết kỵ sĩ cùng Độc Nhãn Cự Nhân thì đang trợ giúp cho đám người Nguyệt Sư. Saga thật sự nghĩ không ra. còn có gì có thể giúp cậu.

Lúc này, ở biên giới Quang Minh đế quốc, một đội kỵ binh toàn thân hắc giáp đang lấy tốc độ cực nhanh hành động.

Mà trên người những kỵ binh này nồng nặc khí tức 'ma'. Cầm đầu. là một người con gái váy đen

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 476

Giáo Hoàng Cầu Nguyên Trước Trận Chiến.

Quân số đội kỵ binh không nhiều, ước chừng khoảng ba trăm binh lính.

Thế nhưng khi di chuyển, khí thế của đội kỵ binh này như thiên binh vạn mã. Mà nhưng con tọa kỵ của kỵ binh cũng không phải loại chiến mã tầm thường; chúng là

Những con hắc mã Mộng Yểm. Mộng Yểm là một loại độc giác thú sa đọa, có được lực lượng mà người thường khó tưởng tượng được. Nhất là sau khi sa đọa, chúng càng trở thành những con ma thú siêu giai mạnh mẽ nhất.

Trên người những kỵ binh là những bộ giáp đen, chúng đen tối như muốn hút lấy linh hồn con người ta. Nhìn đội kỵ binh này, người ta cảm giác như có một lưỡi hái tử thần trong đêm đen đang chuẩn bị lấy mạng mình.

Lúc này tất cả thành trì của đế quốc Quang Minh đều đang trong cơn khủng hoảng chống lại đội quân ma thú xâm lược cho nên cũng không hề để ý đến một đội kỵ binh có số lượng ít ỏi thế này.

Cô gái cầm đầu lột chiếc khăn choàng đầu ra, lộ ra một khuôn mặt tinh xảo. Đây chính là cô gái được tái sinh trong tháp Babel, có thể gọi nàng là Cửu U hoặc Mộng Ti.

Nàng đưa mắt nhìn đội kỵ binh sau lưng mình.

Đội kỵ binh này chính là vương bài trong tay ma vương Ám. Đây là đội quân kỵ binh mà ma vương Ám huấn luyện bí mật. Một đội quân được đào tạo hoàn toàn từ 'ma'.

Hoàn toàn có được 'ma cách', đây là chuyện làm cho con người ta không dám tưởng tượng.

Phải hiểu rằng, thần, ma và con người có phần giống nhau, như việc bọn họ có thể tác với nhau khi chiến đấu.

Nhưng đôi với thần ma, bọn hắn tuyệt đối không thể giới như con người tiến hành huấn luyện quân sự, sau đó tạo thành một đội quân!

Nhưng ma vương Ám làm được.

Ngàn năm trước, tất cả những người sa đọa thành 'ma' đều là cam tâm tình nguyện đi theo ma vương Ám.

Dưới sức hút cuồng nhiệt từ ma vương Ám. Ám đã tập trung được ba

trăm vị thần 'ma' để tiến hành huấn luyện, sau đó tạo thành một đội quân kỵ binh như bây giờ.

Khi thần 'ma' giống như con người, được huấn luyện tạo thành một đội quân, khi đó thực lực mà đội quân này biểu diễn đã làm cho ma vương Âm và mọi người khâm phục lẫn sợ hãi.

- Ngoại trừ, phụ thân, không gì có thể một mình đối mặt đội kỵ binh này. Đây là lời đánh giá của Âm đối với con bài tẩy trong tay mình.

- Cửu quân sư. nơi này đã là biên giới đế quốc Quang Minh rồi. chúng ta đã sắp đến mục

Một đội trưởng đội kỵ binh phóng ngựa bước ra đội ngũ. Bẩm báo với Cửu U

-Vất vả.

Cửu U nhẹ giọng nói.

- Nguyên Công hiển sức lực vì Cửu quân sư.

Tất cả 'ma' cùng đáp. Địa vị Cửu quân sư trong lòng quân 'ma' sâu như tương đương với ma vương Âm. Thậm chí, lúc trước nhiều người chấp nhận sa đọa làm 'ma' cùng là vì Cửu U.

Vũ đạo của Tinh Nguyệt nữ thần trong chúng thần có sức ảnh hưởng rất lớn, không chút nào thua kém những minh tinh siêu sao nổi tiếng trên Trái Đất của Cao Lôi Hoa.

Cửu U quan sát tình trạng bốn phía xung quanh, quay đầu nói với vị đội trưởng đó: - À. người kêu mọi người đề ý xung quanh một chút. Sau đó chúng ta chạy thẳng một mạch đến Quang Minh thần điện. Càng nhanh càng tốt.

-Vâng.

Vị đội trưởng lên tiếng. Phóng ngựa về đơn vị.

Nhất thời, ba trăm kỵ binh cười

- Mục tiêu. Quang Minh thần điện. Sau đó. giọng nói đầy lực vang lên.

Ba trăm kỵ binh cười kỵ mã rong đuôi.

Lần này Cửu U đi phía sau đám kỵ binh, cùng đi với Cửu U là Huyết sắc Minh Vương và Thần thú Lai Nhân Tra Lý.

Cầu Cầu khẽ vỗ cánh bay bên trái Cửu U.

- Cầu Cầu, đã nhiều ngày rồi. người đối với việc nắm giữ Sáng Thế pháp tắc thế nào. Cửu U hỏi.

- Đã có thể. Tuy rằng còn không thành thạo cho lắm, nhưng đối phó với cái thằng khốn Mặc đó. Ta có phần nắm chắc. Bởi ngoại trừ Sáng Thế pháp tắc, ta còn có thời gian pháp tắc!

Cầu Cầu lạnh lùng nói. Một đôi cánh thật nhỏ vỗ vỗ trên không; nâng cái thân thể béo ú tròn vo của Cầu Cầu lên. nhìn thực không dễ. Nhưng mà, nhìn tư thế phi hành của Cầu Cầu khôi hài, tốc độ nó tuyệt đối không chậm. Nếu Cửu U cười ngựa phóng như điên thì cũng chỉ miễn cưỡng đuổi kịp Cầu Cầu

thôi.

- Đến lúc đó chỉ có Cầu Cầu đối phó với Mặc thôi. Ta sẽ nghĩ biện pháp cầm chân huyền thú của Mặc. Cửu U nói.

-ừ.

Cầu Cầu lên tiếng.

- Đã ba ngày rồi. Cửu U nhẹ giọng nói.

Nàng. Cầu Cầu và đoàn người đã rời tháp Babel ba ngày rồi.

Vốn ngày đầu tiên. mới ra khỏi tháp. Cầu Cầu đã muốn đuổi theo Mặc báo thù.

Nhưng mà. dưới sự khuyên bảo của Cửu U nào là không tính đến đám thú hạ linh tinh của Mặc. chỉ xét đến việc Mặc nuốt Sáng Thế thần lực cũng khó đối phó rồi.

Cho nên, Cửu u khuyên Cầu Cầu trước khi báo thù thì nên học quyển sách " Sáng Thế pháp tắc! Mặc có Sáng Thế thần lực. Cầu Cầu có Sáng Thế pháp tắc. Có như vậy mới có cơ thắng Mặc

Cầu Cầu mặc dù có chút không cam lòng. nhưng vẫn nghe theo lời đề nghị của Cửu U.

Sau đó. việc kế thừa. học Sáng Thế pháp tắc mất hai ngày trời.

Mà trong hai ngày này. Cửu u cũng không nhàn rồi.

Thừa dịp Cầu Cầu kế thừa Sáng Thế pháp tắc, Cửu U cố gắng đem tất cả 'ma' trên đại lục tập trung lại đây. Bao gồm các 'ma' bị phong ấn hay ẩn cư các nơi trên đại lục.

Cửu U vốn là quân sư chúng ma. Nàng vừa ra mặt, tất cả ma phân tán trên đại lục đều trở về. Đặc biệt là đội quân kỵ binh hắc giáp này, đội quân này ngoại trừ Ám thì số người biết chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Cửu U tập trung chúng ma lại là đề phòng vạn nhất.

Nàng cũng không có hiểu gì về Mặc cho lắm. nhưng nếu Mặc là con thứ ba của Sáng Thế Thần. nhất định cũng có một số thuộc hạ có thể lực. Đến lúc đó cho dù Cầu Cầu cùng mình đuổi lên đến thần giới, muốn đối phó với Mặc cũng không phải chuyện. Có khi chưa kịp gặp lão đại, đã bị đám đàn em đánh cho mệt gần chết.

Cứ như vậy. Chẳng thà dừng lên!

Mấy ngàn năm trước, ma vương Ám mang theo vạn ma tung hoành thần giới. Nếu không có Sáng Thế Thần xuất mã. có lẽ lúc này thần giới đã là thiên hạ của chúng ma.

- Hôm nay. Để cho Cầu Cầu kế thừa hành động vĩ đại của ngàn năm trước đi. Cửu U cười nói.

- Mộng Ti.

Đang bay trên không, cầu Cầu đột nhiên nói:

- Người xác định ở Quang Minh thần điện có đường đi thẳng lên thần giới chứ?

- ừ, yên tâm đi. Cái đó ta hoàn toàn có thể xác định. Chỉ cần Quang Minh thần điện không có bị hủy. thông đạo đó sẽ không có vấn đề gì.

Cửu U nói.

Bên trong Quang Minh thần điện có thông đạo, là một trong những cửa nhánh đi lên thần giới của thông đạo Già La. Thông đạo Già La là thông đạo đi từ thần giới đến nhân giới, nó ở

nhân gian có vài cái cửa ra vào.

Lúc ấy Cao Lôì Hoa từ thần giới trở về. cũng là đi theo thông đạo Già La này. Nhưng mà lần đó Cao Lôì Hoa đi ra không phải là cửa ở Quang Minh thần điện.

Cửa ở Quang Minh thần điện là một trong các cửa mà Cửu U. Cũng là cái thích hợp nhất cho bọn họ đi vào.

Dù sao, lúc này. người nắm quyền ở Quang Minh thần điện là người mình. Mà từ góc độ nào đó, nàng hình như phải kêu người đó là anh Saga??

Tốc độ Mộng Yêm tuy rằng chậm hơn so với Tứ Dực Ngân Long Cầu Cầu bay, nhưng mà cũng không thể chê, bởi nó vẫn thuộc hàng topten trên đại lục này.

Từ biên giới Quang Minh đến đế đô cũng chỉ mất có tầm một canh giờ.

- Nhanh hơn nữa. Cửu U nói:

- Cố thêm nữa. bằng tốc độ nhanh nhất tới thần điện. Sau đó nghỉ ngơi một lát. Điều chỉnh tinh thần xong, chúng ta xuất phát đi thần giới.

- Vâng!

Tất cả đám kỵ binh nhận lệnh.

- Xảy ra chuyện gì sao? Cửu u hỏi.

- Chờ ta một chút.

Cầu Cầu nhìn xuống phía dưới xa xa

Cầu Cầu nói. đồng thời thân hình Cầu Cầu lóe sáng. ngay sau đó Cầu Cầu đã thông qua không gian truyền tống xuất hiện trên trời cao.

- Đó là cái gì?

Cầu Cầu rất nhanh nhìn thấy, vài con ma thú chưa tìm thấy trên đất liền. đang chậm rãi đi tới Quang Minh đế đô.

-Mộng Ti! Ma thú biến cả!! Câu cầu nhận ra xuất thân của đám ma thú này.

Không gian pháp tắc bắt đầu khởi động: Cầu Cầu nháy mắt xuất hiện ở bên người Cửu U: - Mau. Chúng ta nhanh tới Quang Minh thần điện. Nếu chậm nữa, Quang Minh thần điện sẽ không còn.

- Là ma thú?

Cửu U hỏi. Dọc theo đường đi, đoàn người Cửu u đều thấy nơi nào cũng có ma thú tấn Công thành thị loài người. Xuất phát lòng chán ghét ma thú. đám người Cửu U thuận tay tiêu diệt vài đám ma thú. Nhưng mà số lượng của chúng quá lớn, vượt sức tưởng tượng, đám người Cửu U cũng không thể

lãng phí thời gian trên người đám tôm tép này.

- Đùng vậy, là ma thú. Nhưng mà là ma thú dưới biển. Cầu Cầu nói.

- Xem ra phiên toái lớn. Toàn quân tăng tốc. Ngăn cản đám ma thú đó lại.

Tuyệt đối đừng

- Giờ chúng ta phải làm thế nào?

Viện trưởng Solomond nhẹ nhàng vỗ vỗ ma pháp bào trên người. Hối. Trong mắt lão hiện lên tia kiên định.

- Tử chiến đến cùng- không chiến thì chết- thà chiến làm anh hùng. Ha ha, nói rất đúng! Viện trưởng Robinhood vỗ tay cười ha hả.

- Nếu có ông ấy ở đây. ta cũng đâu cần phải lo lắng nhiều như vậy chứ. Saga cười nói. nụ cười có chút chua xót.

- Saga, cầu nguyện cho chúng ta lần cuối trước khi lên chiến trường đi. Viện trưởng Solomond đứng dậy. cười nói. ^

Dựa theo thường lệ ở Quang Minh đế quốc. cái này gọi là lời chúc phúc trước khi ra chiến trường.

- Cầu nguyện?

Đầu tiên Saga trầm mặc trong chốc lát- phải biết rằng cậu là một vị giáo hoàng lập lên cho có nên mấy cái đó cũng chẳng hiểu mô tê! Muốn cậu cầu nguyện, có chút khó xử.

Suy nghĩ một lúc, đột nhiên Saga cười, gật gật đầu: - Được rồi. để cho ta cầu nguyện đêm nay lần cuối đi!

Tất cả mọi người ở đây đứng dậy, hai tay nắm chặt trước ngực mình. Nhắm hai mắt lại, cùng đợi giáo hoàng chúc phúc và cầu nguyện.

- Vĩ đại. Quang Minh thân tử tử a!! Hai tay Saga tạo thành chữ thập, bắt đầu lần cầu nguyện đầu tiên từ ngày trở thành giáo hoàng của mình.

Đơ! Nhất thời tất cả mọi người ở đây đơ cứng hết! Câu mở đầu lời cầu nguyện của Saga quá pro rồi, một câu làm mọi người như bị hóa đá!

Nhưng chuyện hay còn ở phía sau, tất cả mọi người còn không chờ được những câu phía sau đâu.

- Nữ thần tử tử a. Ta biết, lão ba ta từng bắt cóc tử. Hơn nữa. hai ta cũng không phải bạn bè.

Dừng một chút. Saga tiếp tục cầu nguyện:

- Nhưng mà nói gì thì nói. lúc trước khi ta bị ép lên ngôi giáo hoàng này, cũng chính là do tử đưa ta lên. Tính cho đúng thì chính tử cũng thừa nhận ta làm Giáo hoàng a. Cái này thì tử đừng Có phủ nhận đó!

Tất cả mọi người đều cảm thấy mình thở không nổi

- Nói tóm lại. lúc đó giữa lão ba ta với tử cũng không có gì ghê sợ cho lắm nhĩ!

Quả nhiên, ánh mắt mọi người sáng như tuyết.

- Hôm nay, ta cũng không nói. Xem ra không gì đến giúp ta rồi. Lão ba ta thì mấy ngày rồi không có tin tức. xác suất ông ấy xuất hiện cũng không lớn.

- Mà để cho tử xuống giúp ta. cũng không có khả năng cho lắm. Cái này thì ta cũng tự hiểu!

- Cho nên. ta chuẩn bị chính mình đi ra ngoài. Cuối cùng lúc mà ta đi ra ngoài đó. Cầu người cầu nguyện cho bọn ta đi. Chút việc cón con này chắc tử giúp được chứ. Rồi. đã xong!

Saga ho khan một tiếng, hoàn thành lần cầu nguyện đầu tiên của mình.

Một bên khi Bích Lệ Ti nghe Saga cầu nguyện, nhất thời mồ hôi rơi như mưa.

Trầm mặc, toàn bộ đại sảnh Giáo Hoàng trầm mặc.

Mồ hôi Bích Lệ Ti như mưa kỳ thật coi như tốt lắm rồi.

Bờ một bên viện trưởng Solomond cùng viện trưởng Robonhood mồ hôi lạnh đã muốn ướt hết quần áo.

Hai người bọn họ cũng không cho rằng Saga ăn nói khùng điên. Hai người bọn họ đều cho rằng lời nói của Saga rất đáng tin.

Nói cách khác, chỉ sợ Cao Lô Hoa thật sự làm chuyện gì có lỗi với Quang Minh thân rồi. Hơn nữa từ lời nói của Saga thì Quang Minh thần hình như không phải đàn ông, mà hình như là một cô gái!

Trong thiên hạ cầu nguyện như Saga, cũng độc nhất một màn này.

- Hì hì.

Saga cười hì hì. Không biết có phải cậu đang tìm niềm vui trong sầu đau không?

Cho nên khúc cuối tang thương này. cậu làm một cái tấu hài vui nhộn

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 477

Tử Chiến Đến Cùng, Không Chiến Thì Chết. Mà Người Chiến Vẫn Chết!

Cách Quang Minh đế đô ba kilomet, cũng là nơi tập trung ma thú.

Một con rùa to như một con voi, đang nằm lười biếng trên mặt cỏ. nó nhô cái đầu cao nhìn xung quanh.

Đây chính là một con rùa đầu rồng- Quy Long: là một trong năm thú lĩnh của ma thú, á long thú—Huyền Băng Quy Long.

Nhìn kỹ thì cái đầu rùa của nó không giống rùa bình thường mà một con cự long.

Với cái đầu dài. Huyền Băng Quy Long có thể nhìn xa hơn ba kilomet. nhìn được tường thành đế đô Quang Minh!

Huyền Băng Quy Long thấy một số bóng người quỷ dị, lấp ló xung quanh, đây có lẽ là quân thám thính của nhân loại. Huyền Băng Quy Long thầm nghĩ trong lòng, hẳn không muốn ra tay xử lý mà muốn để những do thám đó đem tin tức mang về.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh sắc mặt người dân Quang Minh đế đô hoảng sợ thì Huyền Băng Quy Long cảm thấy mình thật là ưu việt. thật là cao cao tại thượng.

- Quy long điện hạ, tất cả ma thú đã chuẩn bị xong, nghe theo lời ngài phân phó. Lúc này, một con bạch tuộc to lớn chậm rãi đi đến, đánh gãy cơn tự sướng của Huyền Băng Quy Long.

Loại bạch tuộc này Cao Lôi Hoa đã từng thấy qua- yêu thú, Cừu Thú Yêu Chương. Yêu thú là một loại vượt qua phạm trù của ma thú. về cơ bản thì chúng nó là sự kết hợp giữa một số thượng cổ chư thần với ma thú trên đại lục, có được lực lượng cực kỳ khủng bố.

Mà con Cừu Thú Yêu Chương này là tốp ma thú dưới biển lên bờ đầu tiên, nó là thù lĩnh của đám hải thú này.

Lúc lên bờ, nó dẫn dắt ma thú nghe theo mệnh lệnh của Huyền Băng Quy Long.

- Ha ha. Tất cả đồng chí đã vớt vả từ dưới biển đi lên lục địa trợ giúp chúng ta. Các đồng chí đến khiến ta thấy ma thú chúng ta như lập tức trở

thành chúa tể đại lục.

Huyền Băng Quy Long giống như một cao thủ dày dặn kinh nghiệm, vừa gặp mặt nói lời khách sáo.

- Quy Long đại nhân, mục tiêu lần này của chúng ta là gì!

Lời khách sáo này hiển nhiên rất hiệu quả. Cửu Thú hồn như trên mây, vỗ ngực cam đoan mình sẽ cố gắng hoàn thành nhiệm vụ.

Quả nhiên là một đám ngốc dễ bị lợi dụng, đôi mắt màu xanh của Huyền Băng Quy Long lộ ra ý chê cười.

- Thế này nhé, các đồng chí đến từ đại dương. Mục tiêu lần này của chúng ta là" để đô Quang Minh, các đồng chí hãy thể hiện sức mạnh vô cùng của mình phá vỡ tường thành để đô là được!

- Ca ngợi đại thông lĩnh. hoàn toàn không có vấn đề.

Cửu Thú lớn tiếng nhận nhiệm vụ nói:

- Quy Long đại nhân. lần này nhóm đầu tiên mà ta mang đến đều là quân tinh nhuệ trong quân tinh nhuệ! Ba trăm ma thú biển cả đều có thực lực ngoài siêu giai! Đặc biệt ta cùng ba vị cấp phó phía dưới đều có thực lực mạnh hơn siêu siêu giai!

Trong mắt Huyền Băng Quy Long hiện lên một tia kinh ngạc. Tổng thực lực của ma thú dưới biển mạnh hơn ma thú trên đất liền rất nhiều. Chỉ là một nhóm mà đã có hơn ba trăm con siêu giai ma thú.

- Ha ha. nhìn các đồng chí có thực lực mạnh như vậy. ta thấy giống như tòa thành Quang Minh đã lọt vào trong bàn tay chúng ta rồi! Huyền Băng Quy Long lớn tiếng khen.

- Gào! Quy Long điện hạ xin đợi một chút, Chờ chúng ta mang Quang Minh để đô đến dâng tặng cho Quy Long điện hạ!

Cửu Thú hét lớn một tiếng, mang theo ba trăm siêu giai ma thú. xung phong liều chết tiến đến Quang Minh để đô.

Đoạn đường hai ba cây số đối với những con ma thú to lớn chỉ để tăng tốc mà thôi!

Ba trăm đầu ma thú, bay che kín bầu trời tiến đến tấn công tường thành Quang Minh để đô

- Quang Minh để đô thủ thành!

Với tường thành cao hơn bốn mươi mét này. Người dân Quang Minh để đô đều vô cùng yên tâm.

Nhưng bây giờ nhìn thấy những con ma thú không lồ đó, trong khoảng khắc binh lính thủ thành cảm thấy niềm tin đó thật ngây thơ siết bao.

- Giáo hoàng điện hạ giá lâm! Rất xa một đội thánh kỵ sĩ mang thánh khải màu trắng đi phía trước mở đường.

Huyết kỵ tướng Ca Đức cùng Thần rên đi theo phía sau Saga cùng thánh nữ Bích Lệ Ti.

Saga, quốc vương Quang Minh đế quốc cùng với hai vị viện trưởng học viện Ma Vũ Thánh Peter đi tới. Đây chính là những nhân vật có quyền lực cao nhất trong đế đô đi đến tường thành.

Dựa theo căn dặn của Tĩnh Tâm. Nếu tình huống không ổn thì hai huyết kỵ chấp nhận mang theo Saga cùng con dâu Bích Lệ Ti lui đi.

Đi lên tường thành. Một người liền thấy được đám ma thú đang tấn công tới.

Viện trưởng Solomond nhìn thấy đám ma thú đang đến thì cười khở. Mẹ nó- tất cả đều là ma thú siêu giai!

Ba trăm ma thú siêu giai. Đừng nói tiêu diệt đế đô, toàn bộ đế quốc Quang Minh cũng bị san bằng nữa là...

Nhớ ngày đó, Cao Lôi Hoa dựa vào một trăm siêu giai hắc ám Độc Nhãn Cự Nhân đã đem kinh đô kinh tế của nhân loại tan thành mây khói. Đám siêu giai ma thú trước mặt nếu một chọi một với Độc Nhãn Cự Nhân cỡ lẽ không đấu nổi. nhưng mà số lượng thì lại hơn hẳn.

Tất cả binh lính canh giữ trên tường thành nhìn thấy đám ma thú đang tiến tới thì hoảng loạn. Nhất là khi bị khí thế của đám ma thú dọa cho.

- Yên lặng cả đi!

- Quân địch mạnh vượt qua sức tưởng tượng của chúng ta. Viện trưởng phong chỉ Kiếm Thánh Robinhood nói.

Nhìn dáng vẻ binh lính thủ thành khẩn trương thánh nữ Bích Lệ Ti nhắc tay thì triển ma pháp quang minh cao cấp phạm vi rộng, cố hết sức làm cho binh lính bớt khẩn trương mà bình tĩnh lại.

- Đúng vậy. Saga hít một hơi:

- Cỗ lễ ta nên thu lại câu khi này ta vừa nói!

- Nói cái gì?

Thánh nữ Bích Lệ Ti ôn nhu hỏi. cái này làm cho Saga cười khở liên tục. thánh nữ Bích Lệ Ti thì lại cực kỳ bình tĩnh muốn nghe mới chết chứ.

- Tử chiến đến cùng. không chiến thì chết. chiến thì thành anh hùng. Sasa nói:

- Có lẽ nên sửa lại một chút. Tử chiến đến cùng, không chiến thì tử. mà người chiến vẫn chết.

Thật sự nếu binh lính Quang Minh đế quốc đối mặt với ma thú bình thường thì vẫn còn cỗ thể đi mà liều mạng.

Nhưng khi cả ba trăm con ma thú siêu giai chậm rãi đến đây thì có bao nhiêu đi nuwa cũng không có chuyện kiến căn chết voi ở đây!

Thực lực song phương có thể ví von như châu chấu đá xe. không, phải nói là đom đóm mà so với mặt trời. mặt trời chứ không phải ánh trăng!

- Thiếu gia, ta mang người xông ra khỏi đây thôi.

Huyết kỵ tướng Ca Đức nhẹ giọng nói. Nhân loại diệt vong là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

- Không, để ta ở đây thêm một chút nữa đi.

Saga hít một hơi sâu. Nhìn binh lính trên tường thành:

- Chưa chiến đấu mà ta đã bỏ chạy. Ta không muốn mình làm nhục chỉ những tướng sĩ ở đây.

Ca Đức gật đầu, không phản đối.

Hắn còn cho rằng, đã là con của chủ nhân nên có khí phách như vậy

Ma thú tiến đến càng lúc càng gần. binh lính trên thành đã có thể nghe thấy tiếng thở mạnh mẽ của chúng.

Thánh nữ Bích Lệ Ti hích nhẹ Saga. ý bảo Saga nên làm cái gì đó để tăng sĩ khí cho binh lính ở đây. Đây là chuyện mà tất cả các Đại giáo hoàng đều phải làm.

-Hà.

Saga hít một hơi thật sâu, nhảy lên tường thành bên cạnh.

Lập tức tất cả binh lính đều tập trung lực chú ý vào Saga.

Thế nào mới có thể làm tăng sĩ khí của binh lính? Phương pháp có rất nhiều nhưng Saga chọn phương pháp trực tiếp nhất. Dùng tài hùng biện không bằng dùng hành động thể hiện.

Nói cả trăm câu kích động mọi người không bằng làm một hành động làm mọi người kinh sợ, làm mọi người sôi máu...

- Phạt!

Một đôi cánh mở ra từ sau lưng Saga

- Quang Minh thần tại thượng! Tất cả binh lính cùng kêu lên. Tỏ vẻ ca ngợi Giáo hoàng thì triển thần tích thần hàng.

- Lôi điện nguyên tố.

Saga nhắm hai mắt lại, trong đầu hiện ra mẹ ruột Jennifer 'hắc ám lôi thần', cùng với lão ba Cao Lôi Hoa lúc chiến đấu trong lôi quang.

Jennifer từ cột phong ấn đi ra. Sau đó được Cao Lôi Hoa đưa lên ở trên đảo không trung. Vì vậy Saga ở chung cùng mẹ mình một khoảng thời gian dài.

Jennifer dạy Saga rất nhiều thứ. dạy Saga làm thế nào để dẫn dắt lực lượng trong cơ thể. cơ thể của Saga có huyết thống của thần.

Trước kia, chính lão Cao cũng thừa nhận trong mấy đứa thì Saga làm lão Cao có cảm giác đặc biệt thân thiết nhất. Có lẽ ảnh hưởng từ đôi mắt và mái tóc màu đen của Saga. bên trong cơ thể Saga có dòng máu của Lôi thần.

Saga nhắm mắt lại. yên lặng cảm giác rồi nguyên tố trong thiên địa. Nghe được Saga triệu hồi, trên bầu trời. lôi nguyên tố vội và đi về phía Saga.

Lôi thần tiến nhiệm là mẹ ruột Saga. mà Lôi thần đương nhiệm lại là lão Cao. Lôi điện nguyên tố đối với Saga cũng cực kỳ thân thiết

Viện trưởng Solomond kinh ngạc nhìn Saga. Solomond là lôi hệ thánh ma đạo sư. Lão có thể cảm giác được. lôi nguyên tố rất khác thường.

Cùng với lôi nguyên tố mà lão cảm giác được hoàn toàn khác hẳn, lôi

nguyên tố trong tay Saga ôn hòa mà thân thiết. Loại cảm giác này làm cho Solomond hâm mộ không thôi.

-Chi chi.

Trong đám ma thú, một con cá có cánh dài vô cánh bay nhanh nhất tới trước.

Con quái ngư này có bộ dáng giống cá mập. Chỉ khác hai cái tay. trên lưng không có vây mà là đôi cánh.

Mục tiêu của quái ngư là Saga. Hiện tại lôi nguyên tố không ngừng hướng tới bên Saga ngưng tụ. Làm cho Saga lúc này giống như ngọn hải đăng chiếu rọi trong bóng đêm.

- Chi chi—

Từ trong miệng quái ngư phát ra từng trận âm thanh...

Cự trảo chỉ còn cách người gang tấc!

Nó muốn một đòn siết chết Sasa. một đòn mạnh đủ phá vỡ tường thành!

Sasa đang nhắm mắt, đột nhiên mạnh mẽ mở mắt.

- Hề hề.

Sasa nghiêng răng cười- hung hăng cười!

Ba! Saga hai tay hợp lại thành một thể thủ trước ngực!

Nụ cười hung hãn này của Saga làm cho con quái ngư một cảm giác thợ săn biến thành con mồi vậy.

Một đôi cánh trên lưng khép lại.

- Oanh—

Đỉnh tai nhức óc. tiếng sấm sét chấn động trời xanh như muốn nói lên con phần nộ của người con Lôi thần.

Ngay sau đó. một đạo ánh sáng lôi quang đẹp mắt đem cơ thể Saga cùng quái ngư che dấu vào bên trong!

Chỉ trong nháy mắt, lôi quang màu vàng đã hóa thành lôi lam.

MỘT phút sau, lôi quang tán ra...

Saga di động giữa bên trong không trung; tay hấn kéo cơ thể cháy đen của con quái ngư!

Con quái ngư chỉ một chiêu là hết đời!

- AAAAA

Saga ngẩng đầu lên, phát ra một tiếng thét dài. Tiếng huýt gió bay xa ngàn dặm!

- Quang Minh thần tại thượng giáo hoàng cùng tồn tại với chúng ta!

Tất cả binh lính nhân loại hết lên điên cuồng đứng dậy. hình ảnh giáo hoàng với đôi cánh chim màu trắng sau lưng đã trở thành trụ cột trong lòng bọn họ!

- Thẻ quyết chiến sống chết, người chiến làm anh hùng!

Saga mở to con mắt đen tối tăm. ra sức ném thi thể con quái ngư đến chỗ đám ma thú đằng xa.

-Bịch!

Thi thể của con quái ngư rơi xuống chỗ đám ma thú.

Nhìn thi thể đồng bọn. Các ma thú cảm giác mình bị nhân loại tát cho một cái bạt tai. Saga chậm rãi từ không trung xuống.

Phía dưới thánh nữ Bích Lệ Ti đi tới trước. Nhẹ nâng Saga cực kỳ tự nhiên.

Chỉ có thánh nữ biết. Hiện tại Saga là cố ra vẻ mình mạnh mẽ thôi. làm trụ cột tinh thần cho binh lính nhưng không trông đợi binh lính nhân loại này có thể chống đỡ được đạo quân ma thú!

Phía bên ma thú truyền đến những tiếng hét rống giận. Bị siết một đồng bọn. hơn nửa vừa mới tấn công lại bị một đòn mà chết. Đã thế lại là một con người nhỏ bé yếu ớt xử lý một đồng bọn hùng mạnh của mình! Các ma thú phần nộ rồi. Bọn hắn không còn dám khinh thường. Điên cuồng xông tới tấn công từng thành.

- Chuẩn bị! Saga vươn cánh tay lên.

Tất cả binh lính lập tức căng cả người lên, chuẩn bị tinh thần tử thủ. Cung tiễn thủ kéo chặt dây trong tay, chỉ cần ma thú tiến vào phạm vi công kích là bắn!

Saga giơ tay lên, đang chuẩn bị nói mấy câu khích lệ sĩ khí của binh lính thú thành. Một tiếng cười thanh thúy ở phía sau lưng Saga truyền đến. Lập tức đánh gãy lời nói hùng hồn mà Saga sắp bắt đầu nói.

Viện trưởng Solomond cùng viện trưởng Robinhood chỉ cảm thấy phát lạnh. Phía sau bọn họ từ lúc nào lại có người, thế mà bọn họ lại không có chút phát hiện nào!

Không chỉ có hai vị viện trưởng. Ngay cả huyết kỵ tướng Ca Đức cũng cảm thấy cả kinh. Ngay cả hắn cũng không cảm giác được sau lưng từ lúc nào lại nhiều hơn một người.

Cơ hồ là trong cùng một lúc. vài vị cao thủ cùng quay đầu nhìn ra sau coi ai đến.

- Hi hi!

Giọng một cô gái cười khẽ như là tiếng châu báu ngọc ngà. Cô mang váy đen

xuất hiện ở trước mặt mọi người. Gót chân ngọc dẫm nhẹ lên trên mặt đất giống như đi trên châu báu. Nhưng đẹp nhất chính là đôi mắt lấp lánh như ánh thủy tinh, như vì sao trong đêm đen. Đôi mắt thể hiện sự thông minh tinh tế.

-Người là ai?

Saga cẩn thận đánh giá cô gái, trong trí nhớ hình như không có cô gái này.

- Ôi anh. Là ta a.

Cô gái cười nói với Saga. Tay nàng mò lên bả vai mình, lắc nhẹ hai sợi

xích bằng tinh kim. Hai sợi xích này nhìn giống như là hai dải lụa trên vai của nàng vậy.

-Hả! Saga không thể tin la nhẹ.

- An. Anh.

Mộng Ti trêu ghẹo nhìn bộ dạng Saga ngơ ngác.

-Mộng Ti? Thật là em sao? Mộng Ti?

Nhất thời ánh mắt Saga bị che một tầng hơi nước, Mộng Ti đến đây, không phải lão ba cũng đến đây sao'

- Mộng Ti. Em cũng đến đây à. Vậy lão ba đâu? ông cũng đến đây, đúng không! Saga hỏi. Cậu nhớ rõ. Mộng Ti là đi cùng với Cao Lôì Hoa tiến vào tháp Babel.

-À.

Mộng Ti nhẹ nhàng lắc đầu: - Trước không nói đến vấn đề này, trước hết đề ta giải quyết đám đó đã.

- Cái gì? Lão ba còn chưa đến à? Ta dựa vào!!

Saga lập tức cảm thấy đang rơi tự do từ trên thiên đường xuống địa ngục:

- Lão ba không ở đây, ải tới giải quyết đám ma thú đó.

- Hic. Ca ca. người không cần xem thường người ta nha. Mộng Ti vươn tay chỉ. Nhẹ nhàng lắc lắc.

Sau đó- nàng vươn hai cánh tay trắng nõn nà. Dùng sức vỗ mạnh hai cái.

- Hí—

Theo tiếng vỗ tay của Mộng Ti. một loạt tiếng ngựa hí vang lên chói tai.

Sau đó- một đội kỵ binh màu đen nhanh chóng xuất hiện trước mặt mọi người.

Khôi giáp màu đen. Chiến mã màu đen! Giống như lưỡi hái của tử thần trong bóng tối.

- Trời ạ, là Mộng Yểm! Mộng Yểm thuần sắc!

Viện trưởng Solomind là người biết hàng. Nhận ra những tọa kỵ của đám kỵ binh đó

chính là ma thú thuộc top ten trong đám siêu giai ma thú" Mộng Yểm!

tọa kỵ cường đại như thế thì những kỵ binh đó có thực lực như thế nào?!

Ba trăm ma thú đâu với ba trăm hắc giáp kỵ binh!

Song phương tiến lên, tăng tốc! Cuối cùng kịch liệt đụng vào nhau.

- Ha ha ha ha.

Đứng phía trên tường thành, viện trưởng cười to.

- Làm sao vậy. Viện trưởng? Sasa hỏi.

- Lão già ta chỉ nghĩ đến một câu nói khi nãy của giáo hoàng người thôi. Solomond cười nói:

- Tử chiến đến cùng. không chiến thì chết- mà chiến vẫn chết!

- Hic.

Saga sôi đầu:

- Là nhất thời, nhất thời lỡ lời thôi!

- Không, Saga, mấy lời này của người khi nãy không hề sai. Viện trưởng cười to nói:

- Đúng là chiến cũng chết, không chiến cũng chết. Nhưng người chết không phải chúng ta, mà là bọn nó.. "..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 478

Giúp Mở Đường Lên Trời

Ba trăm đầu ba trăm.

Bên trái là ba trăm kỵ binh có ma cách. bên phải là ba trăm ma thú siêu giai dưới biển. Thắng bại. có thể nhìn thấy ngay lúc này. Tiến lên. tăng tốc!

Giống như một khối đậu hũ va vào một khối gạch!

Ba trăm kỵ binh hắc ám giống như một mũi tên nhọn, đâm thẳng vào giữa đội hình đám ma thú- chia đôi đội hình ma thú đang xung phong này thành hai khối.

Đây chính là sự khác biệt giữa dân chuyên và dân không chuyên, giữa tổ được huấn luyện và tổ không được huấn luyện.

Nhưng ma thú siêu giai biến cả này có thực lực gần như các vị thần. nhưng chúng cũng có tính cách gần như các vị thần. Muốn chúng cùng nhau hợp tác chiến đấu thì được, nhưng muốn chúng cùng tạo thành một đội hình binh lính huấn luyện thì không thể.

- Ma hóa!

Ba trăm hắc kỵ trầm giọng gầm nhẹ. Lại chấn động lòng người

Ma khí xông lên tận trời cao. Tuy toàn thân ở trong lớp áo giáp. nhìn không thấy biến hóa nhưng khí tức tử thần càng lúc càng nặng, càng khủng bố.

Ở phía sau. đứng ở phương xa nhìn cuộc chiến, mắt Huyền Băng Quy Long trợn lên, muốn rớt ra khỏi hốc mắt.

Nó hoàn toàn cảm giác được loại ma khí đó rất thuần khiết. So với ma khí được cải tạo mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Ma khí từ người bọn họ mang theo cảm giác hắc ám hơn, hủy diệt hơn.

- Đây là, cái gì vậy.

Huyền Băng Quy Long muốn điên rồi. Không tự dưng xuất hiện ba trăm ma kỵ binh. người người đều có sức mạnh thần cấp. Nhìn đám ma thú tuy thanh thế lớn nhưng thần cấp cũng chỉ có một mình nó.

Giờ phút này Huyền Băng Quy Long hiểu được tâm trạng của những binh lính thủ thành Quang Minh khi này là như thế nào rồi!

Thực lực của nhân loại cùng ma thú, giống như là con đom đóm so với

ánh mặt trời. Mà ma thú cùng với ba trăm kỵ binh này thì cũng y như vậy!

Tuy rằng nhìn từ bề ngoài, đám ma thú uy vũ bất phàm. Con nào con nấy to khủng bố. mà đám ma kỵ binh thì thấp bé nhẹ cân. Giống như một cây đậu đỏ mà đặt cạnh bên một cây cải xanh vậy.

Nhưng có mạnh hay không, không thể đem hình thể ra mà so sánh được.

- Ma kĩ toái nha thương!

Ba trăm hắc kỵ binh vừa ma hóa xong thì trăm giọng cùng nhau gầm nhẹ. Ba trăm luồng khí hắc ám phóng lên cao. Không hoa lệ chói mắt mà chỉ có áp lực hủy diệt

AAA....

Ba trăm ma thú đứng trước những kỵ binh là bị phá hủy.

Hắc ám quang mang đi qua, trên bình nguyên trống trải đã không còn hình bóng ma thú nữa.

Chỉ có ba trăm khóa 'siêu giai ma tinh' đủ loại màu sắc phập phều ở giữa không trung như muốn nói là một phút trước, không, một giây trước có ba trăm con ma thú siêu giai ở đây.

- Trời!

Huyền Băng Quy Long nuốt nước miếng, mở miệng làm một câu đầy tinh túy:

- Nhanh vậy mà đã die rồi sao?!

Ba trăm ma thú siêu giai chỉ một đòn đã ra đi, vậy với đám binh lính tôm tép của mình sợ cũng không đủ nhét kẽ răng người ta?!

- Quy Long đại nhân. Giờ chúng ta phải làm gì đây?

Ở một bên, đám ma thú mặt mày đã đỏ rực, hoặc hồng tím hết. Chịu thôi, dầu sao chúng cũng không phải nhân loại, nên không có cái gọi là mặt mày tái nhợt!

- Không cần sợ hãi, có ta ở đây.

Huyền Băng Quy Long bày ra một bộ dáng trời sụp xuống đã có anh mày. tận lực làm cho các ma thú không đến mức kích động.

Nhưng trong lòng nó đã thầm chửi cha chửi mẹ rồi. Đối phương tùy tiện đi ra một tên cũng cho nó ăn đủ rồi. Huống chỉ ba trăm tên?

Huyền Băng Quy Long cảm giác được vực thẳm tuyệt vọng.

- Mộng Ti, những kỵ binh mang giáp đen đó. có phải là 'ma' hay không? Saga nhìn ba trăm hắc kỵ binh nói.

- À. Đúng vậy. Anh, chẳng lẽ giờ mới nhìn ra à?

Mộng Ti ngắc đầu cười nói. Nàng vốn tưởng rằng Sasa đã phát hiện ra.

- Không, đoán ra một chút nhưng không thể tin được mà thôi.

Saga hít một tiếng.

- Không tin cái gì?

- À, ta chỉ là không hiểu. Đám ma này vì sao nghe theo em thôi. Saga

quay đầu nhìn Mộng Ti.

Mộng Ti vẫn cười như không cười nhìn Saga.

- Cái này rất đơn giản. Mộng Ti híp mắt cười:

- Ta là quân sư bọn họ mà.

Nói xong, Mộng Ti vẫy tay. ba trăm hắc kỵ binh sắp xếp đội ngũ chỉnh tề đi đến Quang Minh đế đô. Đối với ma tinh của mấy con ma thú siêu giai đó. bọn họ ngay cả nhìn cũng không thèm chứ nói gì lấy. Mấy thứ này không có sức hấp dẫn với bọn họ.

- Khoan đã. Mộng Ti. Saga sờ cằm. chỉ về phía Huyền Băng Quy Long xa xa:

- Bên kia còn có một con Quy Long và đám ma thú kia.

- Yên tâm đi. bên kia đã có người dọn dẹp rồi. Mộng Ti đắc ý cười nói.

Saga nhìn chăm chú. Quả nhiên, nơi đó đã có cực kỳ mạnh áp trận.

Một trận ánh sáng màu vàng bùng nổ giữa Huyền Băng Quy Long cùng đám ma thú. Sau đó, một con Tứ Dực Ngân Long xuất hiện ở giữa.

Như sấm giữa bầy dê! Lúc này chỉ có thể dùng cụm từ đó nói lên tình cảnh của đám ma

thú. Lúc con Tứ Dực Ngân Long này xuất hiện, thì vô số ma thú bị đánh bật lên không; sau khi rơi xuống thì không còn mạng.

- Người là ai?!

Huyền Băng Quy Long quay đầu hét lớn một tiếng, đồng thời nó chuyển mình chuẩn bị xông tới chỗ Tứ Dực Ngân Long.

- Vù vù vù!

Huyền Băng Quy Long vừa mới bước thì đột nhiên có mấy cái rễ cây cứng như thép mọc từ dưới đất chui lên, quán chặt lấy người Huyền Băng Quy Long.

từ xa. Sâm Lâm Thụ Yêu xuất hiện. - Xong rồi!

Trong đầu Huyền Băng Quy Long hiện ý nghĩ này. Lúc nhưng rễ cây này quán lấy mình, theo bản năng- Huyền Băng Quy Long rút đầu mình vào mai!

- Ha ha. rùa quả nhiên là rùa. Cho dù có huyết thông loài rồng, thì vẫn là rùa! Tứ Dực Ngân Long cười nói, đồng thời nó vỗ cánh bay đến chỗ Huyền Băng Quy Long, hai móng vuốt móc vào mai rùa của Huyền Băng Quy Long.

- Hề hề!

Con Tứ Dực Ngân Long này tất nhiên là Cầu Cầu rồi. Chộp được mai rùa, Cầu Cầu vỗ cánh bay. mang theo Huyền Băng Quy Long núp trong mai bay đến Quang Minh đế đô.

- Đúng là chú tốt mà. - Thụ Yêu. Để lại đám ma thú đó làm phân hóa học cho người đó! Cầu Cầu đang bay thì la lớn.

Đứng ở dưới. Sâm Lâm Thụ Yêu cười như điên. vô số rễ cây mọc ra xung quanh!

Sau đó âm thanh thảm thiết tràn ngập bình nguyên

Cần còn ngơ ngác nhìn cảnh tượng kinh khủng đang diễn ra. tất cả ma thú đều không biết những rễ cây đang bò lên người mình.

Nhìn Cầu Cầu cảm thấy nhân vật thú linh của đám ma thú bay tới đây, tất cả binh lính thú thành Quang Minh đều phát ra tiếng hô động trời.

- Phịch!

Cầu Cầu ném con Huyền Băng Quy Long này lên trên nền đất thành Quang Minh. Quảng trường Quang Minh đều bị đào một cái hố sâu. Nhưng lúc này ai mà đi để ý đến chuyện đó chứ?!

- AAA

Bị ném xuống, Huyền Băng Quy Long bị chấn choáng váng đầu óc, cái đầu rồng ngó ra quanh nhìn, phát ra tiếng gầm giận dữ.

- Ngao-

Ngay sau đó. một tiếng gầm càng khủng bố hơn phát ra từ trên đỉnh đầu Huyền Băng Quy Long.

Huyền Băng Quy Long ngẩng đầu. Liền nhìn thấy ánh mắt màu vàng của một con Tử Dực Ngân Long.

Đôi mắt đó lạnh lùng đầy nguy hiểm. làm cho Huyền Băng Quy Long cảm thấy, nếu mình còn làm động tác gì trái ý người đó, bảo đảm cái mạng nhỏ bé sẽ ô hô ai tai ngay.

. Huyền Băng Quy Long lại đầy tự giác tiếp tục làm rùa đen rút đầu.

- Cầu Cầu?!

Trên tường thành Saga nhìn thấy cầu Cầu. kêu to một tiếng. - Ồ? Ha ha!

Cầu Cầu quay đầu nhìn thấy Saga thì nở nụ cười.

- Bụp!

Trên bầu trời, con Tử Dực Ngân Long không hề ngay lập tức biến thành một con Hoàng Kim Slime.

Nhưng Huyền Băng Quy Long vẫn không dám ho he, không dám thò đầu ra ngoài.

Ai dám xem thường con Hoàng Kim Slime này?

Vào giờ phút này đây, tất cả Slime đều ngẩng mặt cao đầu, tất cả đều tự hào mình là ma thú đẳng cấp cao của đại lục.

Vô đôi cánh múp, Cầu Cầu bay vào trong lòng Saga. Saea nhẹ nhàng vỗ về nó.

- Đúng rồi. Saga.

Cầu Cầu ngẩng đầu, sau đó vươn cái móng vuốt nhỏ chỉ chỉ vào con Huyền Băng Quy Long:

- Lễ vật, ta đưa cho người lễ vật!

- Người nói được? Sasa nhất thời choáng.

- Đùng vậy, chủ tớ khế ước, ta đưa người lễ vật. Cầu Cầu cười hề hề nói.

- Ha ha. cầu cầu, cảm ơn đại lễ của người!

Sasa cười nói. đúng là cậu lúc này còn thiếu một con ma thú mạnh mẽ làm tay đấm cho mình.

Nghe thấy cầu cầu và Saga nói, thân hình Huyền Băng Quy Long run mạnh lên nhưng vẫn không dám ho he phản kháng nào. Khí tức trên người Hoàng Kim Slime là khí tức đẳng cấp cao hơn nhiều, làm cho thân cách của Huyền Băng Quy Long chấn động run sợ.

Trong tiếng tung hô vui mừng của binh lính Quang Minh đế quốc. Saga cùng Huyền Băng Quy Long sáng lên ánh sáng khé ước.

Quang minh đế đô. giáo hoàng Saga chiến thắng Huyền Băng Quy Long cùng một đội quân ma thú hùng mạnh. Hơn nữa còn bắt Huyền Băng Quy Long ký kết khé ước chủ tớ!

Tin tức này như cơn bão táp nhanh chóng lan rộng khắp nơi.

Ở trong phòng Giáo Hoàng của Quang Minh thần điện.

Màn đêm buông xuống.

Đối với nhân loại mà nói, đây cũng là một ngày lịch sử trong cuộc chiến giữa nhân loại và ma thú.

- Anh nè, giờ chúng ta cần anh giúp đỡ đây. Mộng Ti nhẹ giọng nói.

Saga lặng lẽ vào chỗ ngồi Giáo Hoàng. Bích Lệ Ti. Mộng Ti. Lai Nhân Tra Lý, Huyết sắc Minh Vương cùng ngồi xuống.

- Chuyện gì? Saga nói:

- Em mà cũng có chuyện cần nhờ anh sao?

- Giúp chúng ta mở ra con đường lên trời.

Mộng Ti nói từng chữ một.

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 479

Va Chạm Mãnh Liệt.

Thông thiên chi lộ?

Saga cau mày suy nghĩ, nhưng không thể nghĩ ra được cái gì cả:

- Đó là thứ gì vậy.

- Thông thiên chi lộ, chính là con đường lên thần giới. Anh là Giáo Hoàng mà cũng không biết à?

Mộng Ti ôm lấy đầu gối rồi kinh ngạc nhìn Saga.

- Ặc, cái “thông thiên chi lộ” này, anh hoàn toàn không biết gì cả, mà cũng chẳng biết làm thế nào để giúp em.

Saga cười khỏ, hẳn là Giáo Hoàng nhưng cũng không biết gì nhiều. Tuy Quang Minh Nữ Thần đã khẳng định, hẳn chắc chắn sẽ làm Giáo Hoàng, nhưng đó hoàn toàn là do thủ đoạn của Cao Lô Hoa. Về những kiến thức cơ bản để làm Giáo Hoàng, Saga hoàn toàn không có. May mắn là có thánh nữ Bích Lệ Ti giúp hắn học hỏi những kiến thức tẻ nhạt này.

- Cài này!!!

Mộng Ti có chút bất đắc dĩ, thân là Quang Minh Giáo Hoàng, mà Saga còn không biết “thông thiên chi lộ”.

- Cho chị hỏi một chút. Cái “thông thiên chi lộ” mà em nói có phải là “già la thông đạo” hay không?

Bích Lệ Ti ngồi đằng sau Saga giơ tay lên hỏi:

- Nếu thứ mà em nói chính là “Già La thông đạo” thì chị biết.

- Đúng, đúng! Chính là thông đạo đó! Chị biết “Già La thông đạo” sao?

Lời nói của Bích Lệ Ti như than giữa ngày đông, làm ấm áp con tim của Mộng Ti.

- Ừ, chị biết.

Bích Lệ Ti vuốt lại mái tóc của mình rồi nói:

- Thứ này, tất cả thánh nữ đều được biết.

- Thật tốt quá, chỉ cần có nó là được. Chúng ta xuất phát thôi.

Mộng Ti bật lên.

- Từ từ, Mộng Ti, em tới thần giới bằng “Già La thông đạo” để làm gì?

Saga trầm giọng nói. Hắn không tin Mộng Ti đi lên thần giới chỉ để chơi.

- Đi xử lý một người.

Cầu Cầu đột nhiên ngẩng đầu lên lạnh lùng nói.

- Giết người? Tại sao? Từ từ, Cầu Cầu, chẳng lẽ ba có chuyện rồi?

Saga cảm giác được giọng điệu của Cầu Cầu có chút không thích hợp. Điều này làm Saga nghĩ tới Cao Lô Hoa. Saga nhớ rõ, đám người Mộng Ti, Cầu Cầu và Cao Lô Hoa cùng nhau đi tới tháp Babel, mà Cao Lô Hoa lại không trở về. Điều này làm Saga chú ý.

- Nói cho anh biết, có phải phụ thân xảy ra chuyện gì rồi.

Saga ôm lấy Mộng Ti rồi lớn tiếng nói

- Yên tâm đi, ba không có việc gì đâu.

Mộng Ti vỗ vỗ Saga:

- Nếu ba gặp chuyện không may thì, nhóm người Ca Đức đã cảm giác được. Anh không phải lo.

- Ba chỉ đang gặp chút phiền toái thôi.

Mộng Ti cũng không có ý định dấu diếm, nàng cần phải nói chuyện tháp Babel với Saga.

- Vậy, Cầu Cầu muốn đi tìm Mặc?

Saga nhìn Cầu Cầu.

- Chúng ta cần thông thiên chi lộ.

Saga gật đầu:

- Được rồi, Bích Lệ Ti, chúng ta đi “Già La thông đạo”.

Thánh nữ Bích Lệ Ti đứng lên:

- Đi theo chị.

Dưới sự dẫn đường của Bích Lệ Ti, cả đám người xuyên qua hoa viên của Quang Minh Thần Điện.

Chỉ phút chốc đã tới một tòa cung điện bị bỏ hoang.

- Đây là thông thiên chi lộ sao?

Cầu Cầu nhìn vào cái giếng khô bên trong cung điện.

Bởi vì đã thật lâu không ai để ý, nên miệng giếng chứa đầy mạng nhện.

- Đúng, đây chính là thông đạo nối liền với thần giới “Già La thông đạo”. Đây cũng chính là nơi Quang Minh thần dùng thần thức trao đổi vs Giáo Hoàng.

Bích Lệ Ti giải thích.

- Tiếp đến, phải nhờ Saga thôi.

Bích Lệ Ti cầm lấy quyền trượng – thứ biểu hiện quyền uy của Giáo hoàng, đưa cho Saga rồi chỉ vào cái giếng. Ý bảo Saga đặt quyền trượng vào trong động.

Nếu không nhắc tới, thì cũng không ai để ý bên trong miệng giếng còn có một lỗ nhỏ.

- Đây là cách bảo hộ thông đạo này của Quang Minh Thần Điện.

Bích Lệ Ti giải thích với mọi người.

Cùng so sánh với các thông đạo khác, cách làm của Quang Minh Thần Điện thật khác người. Có ai nghĩ được trong đó mới là thông thiên chi lộ.

Khi Saga đặt quyền trượng vào, bên trong giếng cạn xuất hiện một thông đạo không gian. Nó rất giống với “Già La thông đạo” mà Cao Lô Hoa tiến vào.

- Đi thôi, Cầu Cầu!

Mộng Ti nói với Cầu Cầu rồi chuẩn bị nhảy vào.

- Mộng Ti, từ từ! Anh cũng muốn đi!

Saga kiên định nói.

- Anh, điều này chỉ sợ không được.

Mộng Ti lắc đầu nói:

- Bởi vì thông đạo này, chỉ có thần mới có thể đi qua, bởi vì thân thể họ mới có thể chịu được áp lực của thông đạo. Nếu không sẽ bị hóa thành bụi vũ trụ nếu cố gắng đi vào. Đây cũng là lý do, mà tất cả các Giáo Hoàng Quang Minh Thần Điện đều biết, nên họ mới không dám đi vào.

Nghe được câu nói như vậy, Saga không khỏi chán nản.

- Để sau hãy nói. Anh lúc này còn mang một trách nhiệm. Đám ma thú đó còn đang cần anh xử lý.

Mộng Ti giống như an ủi một đứa trẻ, cô bé giơ tay vỗ vỗ đầu Saga.

- Được rồi anh đợi các em trở về.

Saga thở dài. Hắn cũng biết rằng, dù mình có thể đi thì cũng chẳng giúp được gì cả.

- Yên tâm đi, anh. Chúng em nhất định sẽ trở về bình an.

Nói rồi, nàng tiến nhập “Già La thông đạo”.

Tiếp sau đó là Cầu Cầu, Huyết Sắc Minh Vương, Tra Lý cùng ba trăm lên hắc ám “ma kỵ” cùng tiến vào thông đạo.

Sâm Lâm Thụ Yêu bị Mộng Ti bắt ở lại. Bởi vì Mộng Ti sợ rằng nhân lực của Saga không đủ, nên lưu nó lại để trợ giúp Saga....

Thần giới.

Lối ra của Già La thông đạo.

Cửu U cùng Cầu Cầu bước ra khỏi thông đạo. Từ khi bước vào thần giới nàng đã chuẩn bị kỹ cho cuộc chiến này.

Dù sao, mấy trăm “ma” hùng hổ tiến tới thần giới, không bị đám thần đó nghênh đón mới là chuyện lạ.

Nhưng ngoài ý muốn là, khi các nàng ra khỏi thông đạo thì cũng không xuất hiện một vị thần nào cả.

- Quái, chẳng lẽ thần nhân đều trở nên tốt bụng hết rồi?

Cửu U nghi hoặc nói.

Tí tách, tí tách.

Vài giọt mưa bắn vào mặt Cửu U, nàng nhẹ nhàng lấy tay lau đi.

- Trời mưa.

Cửu U nhìn lên bầu trời rồi nhẹ giọng nói:

- Thực không ngờ được thần giới cũng có mưa.

Cửu U không nhìn được mà ngàng lên nhìn.

Đó là những hạt mưa màu vàng.

- Không, đó không phải là mưa

Huyết Sắc Minh Vương ngơ ngác nhìn lên trời. Đó không phải là mưa, mà là những giọt máu màu vàng, những giọt máu của các vị thần.

Đó là một trận mưa máu, một điềm báo cho họa kiếp dành cho chư thần.

Thần giới đều bị nhiễm vàng.

Thần giới đã sớm loạn rồi. Sau khi Mặc trở về từ tháp Babel, hắn đã nhanh chóng thực hiện một loạt hành động trên thần giới.

Hiện tại chư thần có thể chiếu cố cho chính mình không cũng là một vấn đề thì làm sao có thể quan tâm mấy tên lao ra từ “Già La thông đạo” được?

- Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng không bị đám thần nhân gây phiền toái là chuyện tốt. Bây giờ chúng ta đi thẳng tới ma ngục thôi.

Cửu U đánh giá bốn phía rồi nhẹ giọng nói.

Kỳ thật thần giới xảy ra chuyện gì, Cửu U cũng đoán được một ít.

Câu nói của Mặc khi rời tháp Babel quả nhiên không phải chơi. Mặc xác thực đã triển khai hành động với thần giới.

Mọi người đều nói Ma vương Satan là ma đầu nhưng so sánh với tam đệ của hắn thì còn kém xa. Ít nhất Satan tuyệt đối không khiến thần giới bị huyết tẩy.

- Cầu Cầu, chúng ta tốc chiến tốc thắng.

Cửu U vỗ vỗ Cầu Cầu, nhẹ giọng nói:

- Mặc kệ ngọn nguồn của việc này là gì, chúng ta cứ làm việc của chúng ta đã.

- Chúng ta tiến tới chỗ của Mặc bằng tốc độ nhanh nhất.

- Đi tới ma ngục nào! Tôi biết đường!

Huyết Sắc Minh Vương nắm chặt phá đao. Ma ngục là nơi mà Huyết Sắc Minh Vương quen thuộc nhất.

Dưới sự chỉ dẫn của Minh Vương, xuyên qua Bích Ba hồ trong truyền thuyết mọi người đã tới Ma ngục.

Ba trăm kỵ sĩ đi thành đội hình tại thần giới quả nhiên rất đặc biệt.

- Đứng lại! Phía trước là ai, mau khai tên ra.

Đoàn người Huyết Sắc Minh Vương vừa tiến vào ma ngục thì một tiếng kêu bén nhọn vang lên.

- Là ba của người.

Tra Lý nở nụ cười.

Tiếp đón tên lính này là một chiếc búa lớn.

Chiếc búa này chính là vật phẩm Sáng Thế Thần chế ra, một búa đã đủ

đánh bật tên gác cửa ra ngoài.

- Ma ky, tiến lên mở đường.

Cửu U phát tay ra hiệu lệnh.

Ba trăm tên ma ky quát nhẹ một tiếng rồi lấy ra tử vong lợi kiếm quét sạch hết tất cả những sinh vật trước mặt.

Sau khi tiến nhập ma ngục, con người màu đỏ của Cầu Cầu không ngừng nhìn khắp nơi.

- Mặc, tên tiểu nhân ti bỉ, ngươi lăn ra đây cho ta.

Cầu Cầu hét vang khắp toàn bộ ma ngục.

Một tiếng phượng minh nhanh chóng đáp lại lời của Cầu Cầu.

Một con hỏa phượng hoàng nhanh chóng lao tới.

Đồng thời các vị thần như đám con rối từ bốn phương tám hướng tụ lại.

- Ha ha, tưởng là ai. Các ngươi đến tìm chết à.

Mặc khoan thai nói.

Mặc phát ra thần lực áp chế đám người Cầu Cầu. Xem ra hắn đã hấp thụ được Sáng Thế Thần Lực.

Dưới uy áp của Sáng Thế Thần lực, ngay cả Huyết Sắc Minh Vương hay Tra Lý đều cảm thấy khó chịu.

- Gừ!

Người duy nhất không chịu ảnh hưởng của uy áp chính là Cầu Cầu - người đã dung hợp Sáng Thế Thần Cách.

Ánh hào quang màu vàng bắt đầu phát ra từ phía Cầu Cầu.

Nhưng Cầu Cầu không biến thành Tứ Dực Ngân Phi Long hay Địa Ngục Tam Đầu Khuyển.

Lần này Cầu Cầu biến thành hình dáng của nhân loại...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 480

Ai Là Người Cười Cuối Cùng?

Chắc chắn, không chịu tác động uy áp của Sáng Thế Thần, xem ra người đã thừa kế thần cách.

- Người đã dung hợp với Sáng Thế Thần lực, thì ta cũng phải dung hợp với thần cách để chống đối người chứ.

Một đôi cánh trắng giang ra, mái tóc dài màu vàng rủ xuống. Cầu Cầu ngẩng đầu lên, lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ. Đây chính là hình dạng nhân loại của Cầu Cầu, hình dáng của Quang Minh Nữ Thần.

Sau khi hóa hình, Cầu Cầu giơ tay lên, tản ra Sáng thế cách lực.

Đám Mộng Ti cùng Huyết Sắc Minh Vương chợt cảm thấy nhẹ nhõm đi hẳn. Áp lực của Sáng Thế Thần Lực đã bị Cầu Cầu triệt tiêu.

- Ha ha, quả nhiên là Sáng Thế Thần cách.

Mặc đột nhiên vỗ tay, rồi cười to:

- Nếu đánh bại người thì Sáng Thế Thần cách sẽ nằm trong tay ta! Đến lúc đó cùng Sáng Thế Thần lực, ai có thể ngăn cản ta?

Nói tới đây, hắn rút ra một đoạn nhận màu vàng. Lúc này, hắn nhìn chăm chăm Cầu Cầu, như muốn nhét nó vào trong cơ thể của mình.

Tâm linh tương thông của Mặc, Hỏa Phượng Hoàng kêu lên một tiếng, hai cánh nó vỗ mạnh, hàng ngàn ngọn lửa như mưa rơi xuống đất.

- Người muốn xử lý ta sao?

Cầu Cầu ngẩng đầu lên cười tà:

- Người nằm mơ à!

Nói rồi, Cầu Cầu bước lên phía trước, hóa ra một bàn tay màu vàng chặn hết cơn mưa lửa trên trời!

Sau khi đỡ cơn mưa lửa này, khí thế của chương pháp cũng không giảm bắn về phía Mặc.

- Trói!

Cầu Cầu quát một tiếng, tay phải nó nắm chặt lại.

Bàn tay vàng trên trời cũng theo đó mà nắm lại, cầm cố Mặc và Hỏa Phượng Hoàng.

- Cũng được!

Bị chương pháp vây khốn, Mặc cười lạnh một tiếng, rồi bắt đầu rục rịch khởi động Sáng Thế Thần lực.

- Phá!!!

Mặc điên cuồng hét lớn một tiếng, Sáng Thế Thần lực nhanh chóng bùng nổ, hóa thành hào quang bắn ra bốn phía.

Sáng Thế Thần lực hóa thành một quả cầu rồi va chạm với cự chương của Cầu Cầu.

Ngay lập tức, chương pháp của Cầu Cầu đã bị đánh tan ra.

- Ha ha!!

Sau khi phá vỡ chương pháp của Cầu Cầu, Mặc đắc ý cười:

- Tuy rằng ngươi đã kế thừa sáng thế thần cách, nhưng không có sự phối hợp của Sáng Thế Thần Lực, thì cũng không cách nào phát huy uy lực của thần cách. Không có thần lực thì ngươi có thể làm cái gì?

- Cười đi, ngươi cứ cười đi.

Cầu Cầu lạnh lùng đáp lại:

- Chỉ có người cười cuối cùng mới là người thắng cuộc.

- Không cần phải bàn cãi, người cười cuối cùng chính là ta!

Mặc cười điên cuồng:

- Mở to mắt của các ngươi ra mà nhìn đi, tiếp chiêu!

Sáng Thế Thần lực vây quanh thân thể của Mặc, hóa thành một thanh cự kiếm, rồi hùng hổ chém xuống. Hắn hoàn toàn không cần nghĩ ngợi vì vấn đề thần lực!

Có Sáng Thế Thần lực làm tiền vốn! Mặc giờ là đại gia không cần quan tâm tới mấy đồng tiền lẻ.

- Giết!

Khi Mặc phát động công kích, đám con rối ở bên dưới cũng từ bốn phương tám hướng lao tới.

Mộng Ti, Huyết Sắc Minh Vương, Tra Lý, cùng ba trăm tên ma kỵ cùng giờ vũ khí lên đối phó với đám con rối này, để Cầu Cầu yên tâm đối phó Mặc.

Cầu Cầu cười lạnh nhìn Mặc. Không có Sáng Thế thần lực thì không thể phát huy Sáng Thế Thần cách sao??

Vớ vẩn!!!

Cầu Cầu trầm nghĩ, nếu thần cách vô dụng thì hắn lên đây tìm Mặc làm gì?

- Ngươi đã nói Sáng Thế Thần cách vô dụng, thì ta sẽ cho ngươi xem công dụng của nó.

Cầu Cầu chấp tay trước ngực.

Rồi, nó bắt đầu vận khởi thần lực của mình.

- Hôm nay ta sẽ dạy cho ngươi một điều, không cần phải sử dụng Sáng Thế thần lực, mà vẫn có thể sử dụng được Sáng Thế Thần Cách.

Cầu Cầu không ngờ dựa vào thần lực của mình mà khởi động Sáng Thế Thần Cách.

- Sáng Thần Lĩnh Vực!

Thanh âm của Cầu Cầu trở nên bí ẩn.

Lĩnh ngộ được thần cách có khả năng sử dụng được lĩnh vực.

Sáng Thế Thần Cách, Sáng Thế lĩnh vực!

Lĩnh vực của Sáng Thế Thần có cái tên rất êm: Địa bàn của ta, ta làm chủ!!

- Phi Lợi, hợp thể!

Mặc đang ở trên không trung cũng cảm thấy được uy hiếp, nên không chút do dự hợp thể cùng huyền thú!

Sáng Thế Thần Lực, cùng Sáng Thế Thần Cách, hai thứ vốn cùng sinh cùng tử từ trước tới nay. Đây là lần va chạm đầu tiên giữa chúng... ..

Biển san hô.

Tĩnh Tâm ôm lấy quả trứng thủy tinh, nàng có chút lúng túng. Mà ba tên ma không ra ma thần không ra thần đều đã ngã gục. Xem ra bọn chúng chỉ cách cái chết một đường dây.

Căn phòng đã được sương mờ che phủ, càng ngày càng nhiều! Sương mờ đã lan tỏa khắp mọi nơi!

Trong mấy phút ngắn ngủi, không ngờ sương mờ đã lan ra khắp biển san hô!

Một long một phương xuất hiện trên hành cung rồi bắn lên tận trời.

Không những thế, còn có những tiếng long ngâm phương minh làm khung cảnh càng thêm náo nhiệt.

Loại kỳ cảnh này duy trì gần nửa canh giờ rồi mới chậm rãi tản đi.

Mọi người đều chìm vào trong cảnh tượng đồ sộ này.

Ngay cả Sinh Mệnh Mẫu Thần cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

- Trời ơi, chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Sau khi sương mờ tan đi, Poseidon mở miệng hỏi.

Sinh Mệnh Nữ Thần lắc đầu rồi quay lại nhìn Tĩnh Tâm. Nếu nàng nhớ không nhầm thì cảnh tượng đó xuất phát từ Tĩnh Tâm.

- Con cũng không biết.

Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói, tuy rằng nàng đoán được cảnh tượng này là do đứa nhỏ sắp nở của nàng. Nhưng chuyện đám sương mờ là sao thì nàng hoàn toàn không biết.

Sương mờ tán đi, chỉ còn ba tên ma không ra ma thần không ra thần đang nằm vật vờ dưới đất.

- Mẫu thần, nên xử lý ba tên này như thế nào.

Poseidon chỉ ba tên đang nằm dưới mặt đất rồi hỏi.

- Giết hết đi.

Mẫu thần lạnh lùng nói, nàng quả thực rất chán ghét ba tên này.

Nguyệt Chấn Thiên gật đầu, hần cầm lấy tam giác xoa tới trước mặt ba tên kia.

Ba người ngẩng đầu lên, vô lực nhìn Hải Hoàng. Lúc này ngay cả khí lực để cầu xin cũng không có.

Hải Hoàng nâng tam giác xoa lên chém ba tên này.

Ba người nhắm mắt lại chờ thời khắc tử vong.

Nhưng tam giác xoa của Hải Hoàng lại không hạ xuống.

Ba người mở to mắt ra nhìn tam giác xoa đang dừng giữa không trung. Cho dù Hải Hoàng dùng sức như thế nào, tam xoa kích vẫn không nhúc nhích.

Có người dùng thần lực nâng tam giác xoa lên.

- Ai!!!

Hải Hoàng phần nộ quát. Rất ít người có thể dùng thần lực mà nâng tam giác xoa lên.

- Thước La cả gan xin Mẫu Thần tha cho bộ hạ của con.

Một trung niên nam tử mặc trọng giáp màu đỏ tiến về hành cung trong biển san hô.

- Chấp pháp quan Thước La.

Sinh Mệnh Nữ Thần trầm mặt nhìn nam nhân này.

Chấp pháp quan là thần quản lý trị an ở thần giới. Thực lực của hần cũng đứng hàng top 10 trên đó.

Nói đến Thước La này, Cao Lô Hoa đã từng gặp một lần.

Lúc hần mới lên thần giới, bởi vì Mộng Ti đã làm nháo lên. Cuối cùng Quang Minh Nữ Thần đã tìm Thước La để giải quyết vấn đề.

Nhưng Thước La là chấp pháp quan ở Thần Giới lại đi tới đại lục.

Chỉ có một điều có thể lý giải, nhiều vị thần đã đầu phục Mặc.

Thậm chí còn rất nhiều vị thần hợp tác ngay từ lúc đầu.

Và Thước La là một trong số đó.

- Thước La bái kiến mẫu thần.

Thước La hành lễ trước mặt mẫu thần:

- Thước La cả gan xin Mẫu Thần tha cho ba tên thuộc hạ của con.

- Hi hi, người muốn chúng ta buông tha, ba tên này?

Sinh Mệnh Nữ Thần còn chưa trả lời thì một thanh âm tức giận đã truyền tới.

Thanh âm này phát ra từ quả trứng thủy tinh trong lòng Tĩnh Tâm.

- Ca ca, có người muốn phóng thích ba tên mà chúng ta dọa.

Thanh âm trẻ con vang lên, nhưng không biết nàng nói chuyện với ai.

- Cút!

Thanh âm băng lãnh từ trong trứng phát ra, đó là thanh âm của một cậu

bé.

- Ừa!

Thước la phun ra một bùm máu vàng.

Chỉ một tiếng nói mà như dùng chủy thủ đâm vào tim hắn.

Về mặt Thước La trở nên sợ hãi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 481

Chỉ Có Sáng Thế Thần Mới Sinh Ra Thần Vương

Thước La lộ ra vẻ mặt sợ hãi.

Hắn không sợ Mẫu thần, bởi vì nàng là Sinh Mệnh Nữ Thần, bởi vậy hắn chỉ cần an phận một chút, Mẫu Thần sẽ không tự tay lấy tính mạng hắn.

Vậy nên, Thước La biết, chỉ cần hắn an phận một chút, thì sinh mệnh sẽ không có gì nguy hiểm, nên hắn không sợ.

Nhưng hiện giờ có một cao thủ thần bí dựa vào tiếng gầm mà có thể khiến Thước La học máu tươi.

Chỉ cần một tiếng gầm đã khiến Thước La học máu, chắc chắn kẻ đó rất mạnh. Phải biết rằng Thước La đã là Chủ thần bậc cao!

Thước La có thể khẳng định, người đó có thể giết mình. Vậy nên Thước La sợ hãi.

- Thước La cả gan thỉnh giáo thần danh của các hạ.

Thước La lau đi tia máu ở khóe miệng, hắn muốn tìm ra thân phận thực sự của người kia. Kẻ địch ở trong tối mới đáng sợ. Đạo lý này ai cũng hiểu.

- Hi hi, chúng ta chưa có thần danh. Được rồi, theo lời anh của ta, cho người mười giây, hoặc rời đi, hoặc lưu lại cùng ba tên rác rưởi này.

Thanh âm trong trẻo này rõ ràng truyền từ trong quả trứng thủy tinh ra.

- Chú ý, ta đếm nè. Mười, chín, tám, bảy,

Nói xong, nữ âm kia đã bắt đầu đếm.

- Các hạ không cần khinh người quá đáng.

Lời nói của nữ anh kia khiến hắn biến thành một quả hồng, người khác muốn bóp thế nào cũng được. Thước La lao nhanh lên phía trước, đánh giá xung quanh rồi hét lớn:

- Ta, Thước La, cũng không phải loại người hèn mọn như vậy.

- Ba, hai, một!!

Thanh âm trong trẻo bất chợt dừng lại.

- Không đi, vậy chính là ở lại. Đây là sự lựa chọn của ngươi?

Thanh âm của nữ đồng vẫn dễ nghe như vậy nhưng bên trong lại xuất hiện một chút hàn ý.

Thước La nắm chặt tay lại. Bàn tay hắn giờ đã chảy hết mồ hôi:

- Các hạ cần gì phải giả thần giả quỷ như vậy, chúng ta cứ gặp mặt đi rồi nói.

Cả không gian đều trở nên trầm mặc.

- Như hy vọng của người Tên hèn mọn!

Thanh âm nam hài lạnh lùng vang lên. Chính là thanh âm đã khiến Thước La bị học máu.

Rắc rắc!

Đột nhiên quả trứng thủy tinh trong lòng Tĩnh Tâm nứt ra. Tiếp đó, một đôi bàn tay trắng nõn trời ra dùng sức phá vỡ cái khe này.

- Aaaa!!!

Một tiếng rên rỉ vang lên. Một cái đầu nhỏ bé xuất hiện.

- Thật thích a!!

Thanh âm lại vang lên.

Mọi người đều quay lại nhìn đứa bé trong quả trứng.

Có làn da vàng, mái tóc đen lưa thưa, đôi mắt đen. Tất cả đều là gen của Cao Lô Hoa, có thể nói gen của Cao Lô Hoa bá đạo tới mức nào.

- Ra rồi?

Đôi mắt Hải Hoàng sáng lên. Lúc này địch nhân nào cũng bị hấn ném ra sau đầu. Thân ảnh của Hải Hoàng phóng nhanh về phía quả trứng và đánh giá đứa bé.

Hải Hoàng gắt gao nhìn làm cho đứa trẻ có chút xấu hổ.

- Có chuyện gì vậy ạ?

Đứa bé bị Hải Hoàng nhìn chằm chằm xấu hổ hỏi.

- Nhanh, ra đi nào!! Để cho ông nội xem con có tiểu JJ không.

Hải Hoàng kích động nói, hấn quan tâm nhất chính là chuyện này.

- Không có, con không có tiểu JJ.

Đứa bé liếc mắt lắc đầu. Chính là nữ anh trong trứng.

- Là con gái

Hải Hoàng thở dốc, rồi đột nhiên cười to:

- Con gái cũng tốt, con gái cũng tốt. Còn hơn không có gì. Nói như thế nào con vẫn là cháu gái của ta đây. Ta được làm ông nội rồi.

.....

Tĩnh Tâm cùng Sinh Mệnh Nữ Thần không nói được câu nào.

Nhìn nữ anh từ trong trứng chui ra, Thước La nhẹ nhõm thở dài.

- Xem ra, các hạ không muốn hiện thân.

Chấp Pháp quan Thước La lớn tiếng nói.

Đến giờ này, hấn vẫn tin tưởng có một cao thủ ở bên trong:

- Nếu các hạ không muốn ra thì Thước La xin cáo từ..

Nói tới đây, Thước La tròng người xuống, chuẩn bị kéo ba tên thuộc hạ đang chết dở đi.

- Đại cá tử, ngươi muốn đi đâu.

Đứa bé thoát khỏi tay Hải Hoàng rồi gọi Thước La lại. Rồi cô bé xoa mặt và nói:

- Hiện tại muốn chạy đã quá muộn. Sinh mệnh của ngươi cùng ba tên thuộc hạ lưu lại hết ở đây đi.

- Nếu ta không đáp ứng?

Thước La quát ra một roi, quần lấy ba tên thuộc hạ, rồi chuẩn bị lao ra khỏi cửa.

- Chuyện này không cần lo. Ngay từ lúc đầu, ta đã cho ngươi cơ hội, và ngươi đã lựa chọn ở lại. Đây chính là sự lựa chọn của ngươi.

Cô bé giơ tay lên chỉ vào ba tên đã nằm vật trên mặt đất:

- Vận mệnh của ngươi, cũng giống như ba tên này.

Theo ngón tay của nữ hài, không gian xung quanh bắt đầu ngưng tụ lại.

Đây chính là hiện tượng dị thường của không gian khi sử dụng không gian pháp tắc

- Không gian, phá toái!

Nữ hài thâm nói.

Ba!

Ba người đang nằm dưới đất giật mình rồi biến mất không còn một dấu vết.

- Không gian pháp tắc?!

Thước La kinh ngạc nhìn nữ hài trước mặt này.

Hắn thực không ngờ cô bé này có thể thi triển không gian pháp tắc. Vừa sinh ra đã dùng được không gian pháp tắc, thực lực thần vương. Chẳng lẽ nữ hài này là con tư sinh của Sáng Thế Thần?

Thước La ngây dại... ..

Mẫu thần cũng ngây dại.... ..

Hải Hoàng Poseidon lại ngây ngẩn... ..

Từ lúc sáng thế tới giờ, trừ bỏ s cùng Satan, vừa sinh ra đã có thực lực thần vương. Chưa từng nghe nói, có người nào sinh ra đã có thực lực thần vương.

Ngay cả Mặc cũng không đạt tới loại trình độ này. Mặc chỉ là con tư sinh nên cũng không thể đạt được thần vương chi cảnh.

Chẳng lẽ Cao Lôi Hoa đã đạt được trình độ Sáng Thế Thần? Mọi người đều nảy sinh ý nghĩ này.

Phải biết rằng, chỉ có con mới sinh của Sáng Thế thần mới có thể có trình độ thần vương

Đây chính là tất cả mọi người ở đây đều sửng sờ.... ..

- Là con gái, Lôi chắc chắn sẽ rất thích.

Tĩnh Tâm mỉm cười, rồi nhẹ nhàng sờ đầu cô bé.

- Mẹ!!

Nữ anh kêu lên, ai có thể ngờ được, đây chính là hung thủ gây ra cái chết cho ba vị thần.

Dường như muốn lao vào trong lòng Tĩnh Tâm, cô bé cố gắng lọt ra khỏi cái khe.

Ca ca!

Toàn bộ vỏ trứng bị vỡ nát ra.

Cô bé thuận lợi nhảy bổ vào trong lòng mẹ....

Khi nữ anh thoát khỏi vỏ trứng, mọi người phát hiện ra còn có một đứa bé nữa.

- A, còn một đứa.

Hải Hoàng hưng phấn hô lên.

Rồi Hải Hoàng nhắc nó lên, nhìn chăm chú vào hạ thân của đứa bé.

Dường như câu được ước thấy.

Poseidon rống lên:

- Có tiểu JJ.

Mà đứa bé này cũng có mái tóc bạc giống ba của nó.

Dường như đứa bé vẫn nhắm chặt mắt mình.

- Chúc mừng con, Tĩnh Tâm. Một nam một nữ. Song bào thai.

Mẫu thần vui vẻ chúc mừng.

Thừa dịp tất cả mọi người còn đang tận hưởng niềm vui sướng từ đôi song bào thai mang lại. Thước La vội trộm bước ra ngoài.

Trốn!

Hiện tại trừ bỏ trốn, Thước La còn có thể làm gì?

- Tên tiện nhân kia, người muốn trốn sao?

Nam hài đột nhiên nói, đôi mắt thẳng bé vẫn như trước nhắm lại, nhưng nó vẫn có thể biết được Thước La đang bỏ trốn.

Thước La không hề do dự, vận toàn bộ thần lực của mình, lao như tên lửa ra ngoài.

Tuy rằng tốc độ của Thước La rất nhanh, nhưng vẫn còn thứ có tốc độ nhanh hơn hẳn.

Toàn bộ không gian lại bắt đầu ngưng tụ lại.

Lại là không gian pháp tắc.

Thước la cảm giác được thân thể của mình đang bị không gian xé nát thành từng mảnh nhỏ. Từ nay sẽ không còn vị thần nào tên là Thước La ở trên đời nữa.

- Quả thật là không gian pháp tắc.

Mẫu thần dịu dàng nhìn hai đứa bé:

- Chẳng lẽ Cao Lô Hoa đã trở thành chúa tể vị diện?

- Mấy phút trước thôi ạ.

Nữ anh đang hạnh phúc nằm trong lòng Tĩnh Tâm chợt trả lời.

- Một phút trước, ba của các con đã trở thành chúa tể vị diện?

Mẫu thần khẩn trương hỏi. Nàng biết mỗi vị diện chỉ có một chúa tể. Nếu Cao Lôì Hoa đã thay thế vị trí Sáng Thế Thần thì Sáng Thế Thần đã.... ..

- Vâng, con cũng không biết có đúng ba đã trở thành chúa tể vị diện không. Nhưng một phút trước khí tức của ba trở nên kỳ quái rồi bỗng mạnh mẽ hẳn lên.

Cô bé giải thích:

- Lúc đó, con cùng anh mới tiếp nhận trở thành thần vương. Về mấy thứ khác con cũng không rõ.

- Một phút trước.

Mẫu thần thất thần một phen, rồi thì thảo nói. Chẳng lẽ, Sáng Thế Thần đã tiêu thất.

- Ba không có trở thành Sáng Thế thần.

Nam hài đột nhiên nói.

- Ba của các con đâu rồi?

Cao Lôì Hoa có trở thành Sáng Thế thần không, không liên quan tới nàng. Nàng chỉ muốn biết Cao Lôì Hoa ở đâu....

- Ba sẽ rất nhanh trở về.

Nữ anh nói.

- Ủ, đợi ba trở về sẽ đặt cho các con những cái tên dễ nghe nhất.

Tĩnh Tâm mỉm cười, nụ cười tràn đầy mẫu tính. Nàng đã được làm mẹ rồi...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 482

Con Át Chủ Bài Chưa Lật.

Hai lực lượng chung cực của đại lực này va chạm với nhau.

Cầu Cầu lợi dụng thần lực của mình khởi động Sáng Thế Thần Cách, Sáng Thần Lĩnh Vực. Trong lĩnh vực này, tất cả mọi thứ đều sự không chế của Cầu Cầu.

Tất cả những thứ không còn tác dụng hoặc không hợp lý, tất cả sẽ biến mất.

Sau khi triển khai Sáng Thần Lĩnh Vực, tất cả mọi nơi đều hiện ra như một bức tranh trong mắt Cầu Cầu.

Trong bức tranh đó chính là khung cảnh ma ngục.

- Hết thấy những vật vô lý nên biến mất.

Cầu Cầu xoay bức tranh về đám con rối đang lao về đám người Mộng Ti, Huyết Sắc Minh Vương.

Chỉ một cử chỉ nhẹ nhàng mà mấy ngàn con rối chợt biến mất như chưa từng xuất hiện.

Đây chính là Sáng Thần Lĩnh Vực. Lĩnh vực nắm giữ hết thấy mọi thứ trên thế gian. Trong lĩnh vực này, Cầu Cầu có thể sáng tạo pháp tắc cũng có thể hủy diệt pháp tắc.

Mặc cắn chặt răng, là người con thứ ba của Sáng Thế Thần, hẳn biết lĩnh vực này khủng bố như thế nào.

Hỏa Phượng Hoàng Phi Lợi đã hoàn toàn hợp thể với Mặc.

Thứ có thể đối kháng với Sáng Thần Lĩnh Vực chỉ có Sáng Thế Thần Lực.

- Sáng Thế Thần Lực, toàn khai!

Trong thời khắc này, Mặc không hề giữ lại tí gì.

- Kế tiếp là ngươi!

Cầu Cầu xoay bức tranh về phía Mặc.

Ngay lập tức xuất hiện một cổ pháp tắc tiến đến thân thể Mặc

- Muốn ta biến mất sao, không dễ như vậy đâu!

Mặc điên cuồng hét lên một tiếng, Sáng Thế Thần Lực như nước sông Hoàng Hà bắn ra.

Trên bức tranh xuất hiện quang mang màu vàng. Đây chính là Sáng Thế Thần Lực của Mặc.

- Vậy thì cho thần lực của ngươi biến mất.

Cầu Cầu ác độc suy nghĩ. Hai tay của Cầu Cầu ấn lên người Mặc.

Sáng Thế Thần Cách cùng Sáng Thế Thần Lực chính thức chạm vào nhau.

Hai lực lượng chuyên dùng của Sáng Thế Thần va chạm vào nhau thì sẽ phát sinh chuyện gì

Ưc!

Đám người Huyết Sắc Minh Vương, Tra Lý nuốt nước bọt. Bọn họ nhìn chăm chăm vào trận đấu không muốn bỏ qua chi tiết nào

Là Thần cách mạnh hay thần lực mạnh?

Ai mới là người cười cuối cùng?

Tất cả đều lặng im... ..

Cầu Cầu và Mặc đều dừng bất động.

Chẳng lẽ lưỡng bại cầu thương?

Không, chẳng có chuyện gì phát sinh cả!

Sáng Thế Thần Lực, cùng Sáng Thế Thần Cách như cánh tay phải cùng cánh tay trái của Sáng Thế Thần. Làm sao hai cánh tay của Sáng Thế Thần có thể tàn sát lẫn nhau được.

Thần cách cùng Thần Lực, hai loại lực lượng này khi va chạm vào nhau sẽ đồng thời biến mất.

Cuộn tranh biểu hiện cho Sáng Thần Lĩnh Vực đã biến mất, mà Sáng Thế Thần Lực của Mặc cũng đã bay biến.

- Phù phù!!

Cầu Cầu ngồi xuống đất thở hổn hển. Cầu Cầu không ngờ nổi kết quả lại như vậy.

So với Cầu Cầu thì Mặc phải thảm hơn tới vài lần.

Cả người rơi từ phương hoàng xuống đất. Một thân thần lực biến mất, năng lực của hắn nháy mắt trở thành con số không.

Hai người cũng không ngờ hậu quả như thế này.

Cầu Cầu cùng Mặc động đậy rồi nhìn về đối phương.

Ai mới là người chiến thắng?

- Ha ha, ha ha ha!

Nhìn Cầu Cầu suy yếu, Mặc đột nhiên cười to.

- Ngươi cười cái gì.

Cầu Cầu cắn răng nói.

- Giờ chỉ còn bọn chúng còn khả năng đối phó ta. Mất đi ngươi, bọn họ lấy cái gì để đối phó ta? Đến cuối cùng, ta mới là người cười.

Mặc đứng lên nói.

- Hiện tại, ngay cả mạng của ngươi cũng khó mà bảo toàn, ai cũng đều có

thể xử lý được người.

Cầu Cầu nhếch miệng nói.

Khi nói chuyện Huyết Sắc Minh Vương đã cầm phá đao lao tới phía Mặc.

Con rồi ở khắp nơi đã bị Cầu Cầu hủy diệt. Tốc độ của hỏa phượng hoàng trên không trung không thể so sánh được với tốc độ của Huyết Sắc Minh Vương, nên nó cũng không có biện pháp.

- Không, bọn họ không thể xử lý ta, bởi ma ngục này là địa bàn của ta.

Mặc tự tin nói.

- Thần kỹ - U lang sát!

Con người của Huyết Sắc Minh Vương đỏ lên. Phá đao trong tay như thương lang chém về phía Mặc.

Đương!

Một thanh âm trong trẻo vang lên

Một đôi loan đao chặn trước mặt Huyết Sắc Minh Vương.

Tiếp theo một thân ảnh mặc áo giáp trắng xuất hiện trước mặt Huyết Sắc Minh Vương.

Bạch cốt chiến giáp đã làm lộ ra thân phận của hắn. Hắn là một tên ma hóa quái vật.

- Xuất hiện hết đi, các con của ta! Mặc ngẩng đầu, đắc ý nói.

Sau lời nói của Mặc, năm tên quái vật ma hóa giống nhau che trước người Huyết Sắc Minh Vương để bảo hộ Mặc.

- Sáu tên này chính là sáu tác phẩm thành công nhất của ta.

Mặc nhìn Cầu Cầu:

- Nhóm bị người hủy diệt chỉ là những phế phẩm mà thôi.

- Mà loại rác rưởi này, ta muốn bao nhiêu sẽ có bấy nhiêu.

Mặc vung tay lên, vô số con rồi lại lao ra.

- Ma kỵ, chặn đường lại.

Mộng Ti lập tức hét lên.

Cùng lúc đó, Mộng Ti, Tra lý nhanh chóng chạy tới bảo hộ Cầu Cầu.

- Thấy chưa!

Mặc cười lớn:

- Ta mới là người cười cuối cùng!!! Ha ha ha!!!

- Hừ, đắc ý cái gì? Chỉ bằng sáu tên này mà đòi đối phó với bọn ta sao?

Mộng Ti lạnh lùng nói:

- Giết sáu tên này có gì khó!

- Đúng vậy, giết sáu tên đó có điều gì khó khăn!

Đang chiến đấu với một tên quái vật, Huyết Sắc Minh Vương cũng hét to một tiếng:

- Tam đao!!

Đương!

Đao thứ nhất khiến cho cặp loan đao của quái vật ma hóa bị đánh bật ra.

Đương!

Đao tiếp theo đập vào bộ giáp của ma hóa quái thú, bắn nó ra ngoài.

Ba ba ba!!!

Mặc vỗ tay:

- Không hổ là sự tồn tại cao cấp trong chư thần! Nhưng!

- Sáu người này không phải để đối phó với các ngươi!

Mặc cười lạnh, rồi kéo tên quái vật vừa bị Huyết Sắc Minh Vương đánh lại gần.

Tiếp đó, một việc khó tin đã xảy ra.

Mặc há miệng cắn vào yết hầu của tên ma hóa quái vật. Dòng máu tươi màu đen trào ra khỏi cổ.

- U!

Ma hóa quái vật chỉ kịp kêu một tiếng trước khi chết. Thân thể nó dần dần khô lại.

Mặc tùy tiện ném thi thể đó qua một bên.

- Năng lượng đã được khôi phục.

Mặc ngẩng đầu lên nói.

Sáu tên quái vật này căn bản không phải dùng để chiến đấu, mà là để bồi dưỡng cho Mặc.

Sau khi ngộ ra “không gian pháp tắc”, sự tiêu hao thần lực khiến Mặc không chịu nổi. vậy nên hắn đã phải phòng ngừa điều này. Nhưng thủ đoạn này của Mặc thật khiến người ta ghê tởm.

- Hiện tại, ai có thể cản được ta?

Mặc xoa khóe miệng của mình.

- Từ lâu rồi, ta đã hiểu một đạo lý.

Mặc cười to:

- Luôn luôn lưu lại cho mình một con bài bí mật, điều đó sẽ dẫn tới chiến thắng.

- Nhìn kĩ đi, đây chính là con át chủ bài của ta!!

Mặc tụ tập ma khí:

- Ma hóa!

Từng đạo ma khí tràn ngập thân thể Mặc, làn da của hắn bắt đầu biến thành màu đen.

Mọi người đều bị thân phận người con thứ ba của Sáng Thế Thần làm mê hoặc, không ai ngờ được, Mặc lại ma hóa. Dù sao Satan cũng là một ví dụ đi trước.

- Ma hóa chính là con át chủ bài của ngươi?

Cửu U ngồi cạnh Cầu Cầu, rồi sử dụng “khôi phục thuật”. Nhưng nó không có bao nhiêu tác dụng.

- Không, ma hóa này hoàn toàn bất động.

Mặc đặc ý nói.

Ma ngục này chính là nơi Satan nghiên cứu. Mặc cũng đã nghiên cứu tại sao ma hóa lại trở nên mạnh vậy.

Sau vài ngàn năm nghiên cứu, Mặc đã tìm ra một giải pháp, không cần thành ma mà vẫn có thể ma hóa.

Trạng thái này tương tự với Cao Lôì Hoa, nhưng cũng không giống.

Bởi vì Cao Lôì Hoa dung hợp ma cách.

Mà Mặc lại cấy ma khí vào trong thần cách của mình để lại ra ma cách. Vậy nên tác dụng kém hơn rất nhiều.

- Nhưng mặc kệ thế nào, loại cảm giác, lực lượng tràn đầy thật tuyệt.

Mặc khua khua cánh tay thô to của mình rồi cười quái dị.

Cầu Cầu hít sâu một hơi:

- Thật khó coi.

- Khó coi cũng được, chỉ biết rằng tất cả các người hôm nay đều phải chết!

Mặc cười quái dị:

- Ta có một con át chủ bài, còn người thì không có. Nên ta đương nhiên là người thắng cuộc.

- Khụ khụ!

Cầu Cầu ho nhẹ một tiếng, nhưng nó hoàn toàn không sợ hãi tí nào.

- Nếu nói là con bài chưa lật.

Cầu Cầu hỏn hển nói:

- Thì ta cũng có một tấm.

Mặc ngừng cười lại, rồi lộ ra thần sắc nghiêm trọng. Ngay từ đầu Cầu Cầu đã không hề lo lắng tí nào.

- Đây là con bài ta vừa mới nhận được.

Cầu Cầu cười nói.

- Con bài vừa mới nhận được. Thật nực cười!

Mặc cười điên cuồng:

- Người cho rằng con bài đó có thể làm được gì?!

Thanh đoản nhận màu vàng của Mặc đã chém về phía Cầu Cầu.

Không ai có thể chặn được, Huyết Sắc Minh Vương cũng không thể, Tra Lý cũng không thể.

Con dao càn tới gần đầu của Cầu Cầu, nhưng Cầu Cầu vẫn không hề lo lắng.

Không gian bên cạnh Cầu Cầu không biết lúc nào đã xé mở.

Sau đó một bàn tay nhẹ nhàng đỡ lấy tay của Mặc.

- Ai nói không làm được gì.

Cầu Cầu nở nụ cười:

- Có người đã từng nói. May mắn cũng là thực lực.

- Con át chủ bài của ta chính là Cao Lôì Hoa.

Cầu Cầu lùi ra sau nói.

Đồng tử của Mặc co lại Trong mắt hắt hiện ra một thân ảnh với mái tóc màu bạc...

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 483

Vú Em Toàn Bộ Vị Diện

Thần giới, ánh hoàng hôn đỏ rực cuối chân trời. Đây cũng là một cảnh đẹp ở thần giới.

- Ta cũng có con bài úp cuối cùng chưa lật.

Đôi mắt với Mặc đã 'ma hóa', Cầu Cầu lùi lại phía sau một chút. Sau đó trở lại nguyên dạng là Hoàng Kim Slime.

Khôi phục lại hình dáng Slime. Cầu Cầu tỏ vẻ không muốn tham chiến nữa.

- Bởi vì Cầu Cầu biết, chuyện tiếp theo, mình không cần phải lo lắng.

Cánh tay ma hóa của Mặc như một thanh đao chém lên đỉnh đầu Cầu Cầu. Thì đúng lúc đó, một bóng người chặn trước mặt Cầu Cầu, đỡ lấy đòn tấn công của Mặc.

- Chết tiệt, là người!

Nhìn thấy người tóc bạc có một không hai ở vị diện này, đáy lòng Mặc tràn đầy tự vị, vẻ mặt hân hoan nhìn người tóc bạc phía trước. Đồng thời, không tự chủ được, một tia khiếp đảm nảy lên trong lòng Mặc.

- Ta xuất hiện khiến người kinh ngạc lắm sao? Cao Lôi Hoa cười lạnh một tiếng, năm ngón tay lão Cao chụp lấy cánh tay Mặc, kéo mạnh!

Lập tức, thân thể Mặc không tự chủ được, bị Cao Lôi Hoa dùng sức kéo lại gần. Đồng thời, tay kia của Cao Lôi Hoa đè lên đầu Mặc, đẩy mạnh xuống dưới!

- Bụp!

Cái trán của Mặc tiếp xúc thân mật với mặt đất. Trên mặt đất để lại một cái hố to.

- AAA~~~

Mặc rống to, chống hai tay trên đất, cố gắng thoát khỏi tay Cao Lôi Hoa từ xuống.

Giây phút thành công, nháy mắt Mặc đã thoát ra xa khỏi Cao Lôi Hoa.

- Người như thế nào lại đi ra được?

Mặc hoảng sợ nhìn Cao Lôi Hoa, đường đi vào không gian kia không phải bị chính mình tự tay phá hủy sao? Người này như thế nào lại xuất hiện

ở trước mặt mình?

Mặc cứ tưởng rằng, cái gã khổng lồ này sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa. Mặc cũng hy vọng gã khổng lồ này vĩnh viễn đừng xuất hiện.

Nhưng, con người ta thường trở trêu như vậy đó, cái gì con người không muốn đối mặt thì ông trời tạo điều kiện cho ta đối mặt. Và Cao Lôì Hoa đã xuất hiện ở đây!

Cứ như vậy, lúc đối mặt với Cao Lôì Hoa. Tâm lý Mặc càng thêm trầm trọng. Áp lực tâm lý rất lớn.

Cái gọi là áp lực tâm lý là như vậy đó, người không nghĩ tới thì thôi, chỉ cần người nghĩ tới, thì có ngủ cũng choàng giấc mộng.

Mặc từ khi bị Cao Lôì Hoa đánh bại dễ dàng lúc đối mặt Cao Lôì Hoa thì liền bị một loại áp lực tâm lý. Để rồi, chín phần mười, loại áp lực này càng ngày càng nghiêm trọng.

- Ta không thể không đi ra.

Cao Lôì Hoa ngồi xổm xuống đặt Cầu Cầu lên trên vai mình, Cầu Cầu khẽ nhếch miệng, ngồi xổm trên vai Cao Lôì Hoa tự đắc.

- Dù sao, nếu ta không đi ra, toàn bộ thế giới không biết cũng bị người biến thành cái giống gì quá. Mà như vậy sẽ khiến ta đau đầu lắm. Dù sao, ta cũng đáp ứng qua người khác phải cố gắng chiếu cố vị diện này.

Tay Cao Lôì Hoa đặt lên người Cầu Cầu, một cỗ 'căn nguyên lực' tinh thuần tới cực điểm truyền vào trong cơ thể Cầu Cầu. Đó là một thứ mà Cao Lôì Hoa lấy được từ vị diện này.

- Chiếu cố vị diện này cho tốt? Ý của người là người muốn xen vào vị diện này sao? Người cho rằng người là ai?

Mặc ra sức quát. Lúc này hắn như một đứa trẻ bị người ta cướp mất đồ chơi.

Ngay sau đó, đột nhiên Mặc bùng phát sức mạnh, thân hình như giao long xuất thủy, vẽ lên một quỹ tích tuyệt đẹp, lao về phía Cao Lôì Hoa.

Sau khi ma hóa, tốc độ Mặc quả thật rất nhanh! Nhanh đến nỗi đám người Huyết Sắc Minh Vương, Tra Lý đứng một bên cũng không hề nhìn rõ được hướng đi của hắn.

Chỉ có điều. Mặc nhanh, nhưng có thể so với cao thủ lão làng trong đường đua Cao Lôì Hoa không?

Một cánh tay lực lưỡng xuất thế, chụp lấy đầu Mặc đang lao đến vỗ xuống đất.

- Bình!

Cả người Mặc bị vỗ mạnh. Cú chụp này dùng sức cực lớn, làm cho Mặc cảm đầu xuống đất. Trên mặt đất thân giới lại lưu thêm một cái hố.

Hai lần bị người ta đánh cảm đầu xuống đất, Mặc như con dã thú nổi điên.

- AAA!

Mặc như con dã thú bị đè chặt dưới đất, bị đánh phải bầy thợ săn, phát ra từng tiếng rít sào, liều mạng giãy dụa.

- Người dựa vào cái gì đến quản lý thế giới này! Thế giới này là do cha ta sáng tạo ra, người tính là cái gì!

Hai mắt Mặc đỏ lên. Giãy dụa kịch liệt. Nhưng dưới cánh tay của Cao Lôi Hoa, một thân thần lực của Mặc giống như bị biến mất không dấu vết, một chút lực đều không dùng được.

- Bởi vì. Người không thích hợp quản lý vị diện này.

Một tay Cao Lôi Hoa đè đầu Mặc, nhẹ giọng nói:

- Nếu người không có càn quấy, vị diện này, vốn là do người quản lý

- Ta không thích hợp, chẳng lẽ người thích hợp! Mặc không biết lấy sức mạnh từ đâu, dùng sức gạt cánh tay Cao Lôi Hoa đặt trên đầu hấn ra.

Mà thoát khỏi Cao Lôi Hoa. Mặc cũng không có lập tức tấn công.

Hấn chỉ lùi ra sau, đứng cạnh năm quái vật ma hóa.

Đi tới cạnh ma quái vật ma hóa. Mặc không hề do dự, kéo một con quái vật bên cạnh lại, há miệng cắn vào yết hầu con quái vật.

Sau đó, năm con quái vật liên tiếp bị Mặc hút khô.

- Người làm cho ta cảm thấy ghê tởm Cao Lôi Hoa lạnh lùng nhìn Mặc.

- Hừ! Ta càng thích các người sợ ta.

Mặc sờ soạng lau máu tươi trên miệng, ‘ma lực’ cuồng cuộn cơ hồ muốn mang cơ thể Mặc nổ tung.

- Gừ~~~

Mặc cong người ra trước, há mồm hét to như một con dã thú điên cuồng.

Đồng thời, một chùm sáng đen đặc hình thành trước mồm Mặc.

Chùm sáng mang theo khí tức tử vong hủy diệt, không ai dám nghi ngờ sức mạnh của nó.

- Ngao!

Mặc thét chói tai, chùm sáng màu đen lao thẳng tấp tới chỗ Cao Lôi Hoa.

Chùm sáng mạnh mẽ, hể chỗ nào chùm sáng đi qua, chỗ đó liền tan biến thành hư không.

Cao Lôi Hoa nhìn chùm sáng bắn đến mình, lắc lắc đầu. Ngoài suy đoán của mọi người, Cao Lôi Hoa cũng không có né chùm sáng này, thậm chí không có làm gì ngăn cản nó.

- Cao Lôi Hoa huynh đệ!

- Sư phụ!

- Lão ba!

Hoàng đế không vội, thái giám đã vội đến chết!

Lão Cao không vội, nhưng đám người bên cạnh đã vội muốn chết!

- Oanh!

Chùm sáng màu đen mang theo khí thế bàng bạc thuận lợi đánh lên trên người Cao Lôi Hoa.

- Thành, thành công?!

Mặc há miệng thở dốc, ngay cả chính hắn cũng không tin tưởng sự việc lại thuận lợi như thế. Nằm mơ sao? Đường như là đánh trúng à?!

- Không sai, luận khí thế có thể cho sáu mươi điểm. Cao Lôi Hoa thân nhiên nói.

Hào quang cùng tro bụi tán đi. Cao Lôi Hoa vẫn như trước bình tĩnh đứng tại chỗ.

Lông tóc không chút bị thương! Mà ngay cả bộ quần áo võ sĩ trắng tinh cũng không có chút vết bụi bặm.

- Điều đó không có khả năng!

Mặc điên cuồng kêu lên, điều này sao có thể, một chùm sáng này của hắn không bị đánh trúng thì thôi không nói làm gì, nhưng bị đánh trúng thì cho dù người có bản lĩnh thông thiên cũng phải để lại chút kỉ niệm dấu yêu chứ!.

- Vì sao lại không có khả năng? Cao Lôi Hoa nhún vai:

- Ta nói rồi, hiện tại, ta quản lý toàn bộ vị diện. Toàn bộ vị diện. cũng bao gồm tất cả năng lượng người vận dụng.

- Nếu nhưng năng lượng này dưới quyền quản lý của ta, thử hỏi xem sao ta có thể bị thương bởi nó chứ.

Cao Lôi Hoa thân nhiên nói.

- Không có khả năng, người cũng không phải phụ thân, người sao có thể quản lý tất cả chứ!

Mặc rút gào:

- Người làm như thế nào quản lý tất cả chứ?

- Sự thật là như thế. Khóe miệng Cao Lôi Hoa lộ ra nụ cười trêu tức.

- Ta không tin!

Mặc mở miệng lần nữa, ánh sáng màu đen lại ngưng tụ. Cao Lôi Hoa lắc đầu, vươn tay ra trước.

Loảng xoảng! Một bức tranh màu trắng cuộn tròn ở trước mặt Cao Lôi Hoa chậm rãi triển khai.

- Lĩnh vực Sáng Thế Thần.

Giọng lão Cao trầm thấp, nặng tựa ngàn cân, đọng trong lòng mọi người.

Cầu Cầu có thể triển khai lĩnh vực này là bởi vì Cầu Cầu ngay từ đầu kế thừa pháp tắc Sáng Thế, vậy vì cái gì Cao Lôi Hoa có thể thi triển ra?

Bức tranh cuộn tròn mở ra, toàn bộ ma ngục hiện lên trên bức tranh.

Cao Lôi Hoa giơ tay lên, chỉ vị trí của Mặc.

Một đạo lôi quang xuất hiện ở trong miệng Mặc.

Lôi quang màu vàng làm cho năng lượng đen trong miệng Mặc bùng nổ.

Mặc kêu thảm thiết, chùm sáng đen đang ngưng tụ trong miệng biến mất. Một giọt máu đen ma hóa trong miệng Mặc chảy ra.

- Kế tiếp, là một thân ma khí của người.

Ngón tay khế vẽ lên trên bức tranh, ma khí trên người Mặc như tơ vải bị

rút khỏi quần áo.

Lập tức Mặc bỗng như hóa dại, ngơ ngác, hai mắt không có đồng tử!

- Phích!

Thân thể Mặc không có chút sức nào ngã lên đất, Phi Lợi bị giải trừ trạng thái huyền thú kết hợp liền xuất hiện ở cạnh Mặc...

Cao Lôì Hoa ngóng nhìn Mặc cái, Sáng Thế Thần nói đứa con thứ ba của mình là một đứa nhỏ đáng thương. Nhưng Cao Lôì Hoa chỉ cảm thấy hấn đáng ghét.

- Ba ba~~~

Như con chim hoàng oanh cất tiếng kêu, ngay sau đó một mùi thơm của cơ thể đập vào mặt mà đến. Cửu U giống như con sói lao vào đàn dê xông tới chỗ lão Cao.

- Ách~~~

Nhất thời lão Cao cảm khái vạn phần, động tác này khẳng định là thói quen của Mộng Ti, giờ được lưu lại.

Nhưng vấn đề là thân hình của bé Mộng Ti thì lão Cao có thể sẵn sàng ôm lấy không sao!

Mà lúc này, nói ra thì thân thể Cửu U đang lao đến, lão Cao cũng không biết phải làm như thế nào???

Mặt khác, đứng bên nhìn. Huyết Sắc Minh Vương và Tra Lý cũng chịu, giờ tay gãi đầu.

- Tất cả... rốt cuộc chuyện gì xảy ra.

Tra Lý buồn bực, diễn ra cái quái gì thế này?

Tra Lý có buồn bực cũng đúng, Cao Lôì Hoa người này tựa hồ càng ngày càng biến thái. Trước đây Tra Lý còn tự tin có thể cùng Cao Lôì Hoa đại chiến mấy trăm tràng. Nhưng mới đi được chút, Cao Lôì Hoa lại mạnh hơn nữa rồi.

- Đúng rồi

- Cao Lôì Hoa huynh đệ, người như thế nào có thể sử dụng lĩnh vực Sáng Thế Thần.

Tra Lý đem nghi hoặc trong lòng mình nói ra.

- Việc này, nói đến có chút phức tạp. Lão Cao cười ha ha, hai mắt híp lại như sợi chỉ:

- Nói tóm lại, vú em ta lại có thêm mối làm ăn mới. Có điều, lần này trẻ mà ta chăm sóc

là cả một cái vi diện... ..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 484

Xin Tự Giới Thiệu, Ta Chính Là Lão Tóc Bạc Kia

Chiến tranh, người chịu khổ vĩnh viễn là dân chúng bình thường. Đây chính là quy luật không đổi của chiến tranh!

Thành trì nhân loại bị ma thú tàn phá!

Sợ hãi, khắc sâu trên nét mặt những đứa trẻ. Ruộng đất cằn cỗi, hoa màu tan nát, những bông hoa hồng đỏ thắm nhuộm đầy máu tươi, bầu không khí đậm mùi máu tràn đầy tuyệt vọng lờn vờn không tán. Chung quanh đều là những người bị mất người thân trong cuộc chiến, tiếng kêu khóc tuyệt vọng vang lên thảm thiết, ưu sầu.

Đây là sự thật không thể thay đổi, việc này thật sự làm cho Cao Lôi Hoa và những đứa nhỏ cảm thấy có tâm mà không có sức thay đổi.

Cho dù trong đám người bọn họ cũng có vài vị thần, nhưng dù thần lực mạnh đến đâu cũng không thể quản hết mọi góc ngách trên đại lục được!

Tin tức một trong năm vị lãnh đạo ma thú tấn công đại lục—Ông trùm của ma thú. Huyền Băng Quy Lona đã bị cưỡng ép ký kết khế ước chủ tớ đã loan truyền khắp mọi người dân trên đại lục và đám ma thú.

Một trong năm ông trùm của ma thú—Hoàng Kim Bĩ Mông tràn đầy tức giận lẫn sợ hãi.

Dưới sức ép lẫn căng thẳng, đám ma thú tăng cường sức tấn công lên các thành trì. Nhất thời, một số thành trì không kịp đề phòng hoặc trang thiết bị phòng thủ kém đã bị thất thủ. Để lại tiếng kêu khóc thảm thiết vang vọng trong thành.

Thế công điên cuồng của ma thú liên tiếp trong ba ngày, sau đó thì ngừng lại!

Bởi vì, tuyết rơi.

Lịch đại lục, năm 141, trận tuyết đầu mùa đã rơi, nhẹ nhàng hạ xuống đại lục này.

Tuyết trắng xóa như những sợi lông ngỗng làm cho ma thú không thể không tạm dừng các đợt tấn công lại. Dù sao cũng không phải tất cả ma thú đều có thể thích nghi thời tiết lạnh giá này.

Ma thú công thành chủ yếu là ma thú hỏa hệ. Do đó dưới thời tiết lạnh giá

băng tuyết này. Đám ma thú đành ngừng công cuộc đồ thành.

Nhưng mà, ngừng tấn công không có nghĩa là đám ma thú ngừng hành động của mình lại.....

Bốn vị trùm sò của ma thú tăng cường độ liên lạc với đại dương. Yêu cầu phía bên đó chỉ viện thêm quân lực. Dù sao, thời tiết lạnh giá cũng không ảnh hưởng đến những hải thú, có khi còn tăng sức mạnh chiến đấu của những con ma thú thủy hệ này!

Nhưng, đáng tiếc, đám ma thú thủy hệ đại dương này lại không hề có hồi âm...

Bốn vị ma thú đầu lĩnh bất đắc dĩ thở dài lắc đầu. Cái này có thể trách ai đây, trách bên đại dương được sao?

Dù sao lần đầu tiên đám ma thú dưới biển đã phái lên bờ ba trăm ma thú. Tất cả đều là ma thú siêu giai. Tuy rằng chỉ có ba trăm con ma thú. Nhưng đã là tinh anh trong đám tinh anh.

Thế nhưng, đám ma thú tinh anh đó lên bờ đến cái đánh rầm cũng chịu kịp làm phát thì đã ngủm củ tỏi!

Ba trăm cái tinh hạch sáng rực trên bầu trời chứng tỏ một đội ngũ cường đại của đại dương. Nhưng, cả ba trăm cái tinh hạch đó đều nói lên một điều, cả ba trăm vị tinh anh trong các tinh anh của đại dương đã anh dũng hy sinh khi làm nhiệm vụ!

Dựa vào khí hậu, địa lợi cộng thêm nhưng anh tài mà ba mình lưu lại. Có thể nói, những đứa nhỏ của Cao Lôì Hoa đã hội đủ ba yếu tố thiên địa nhân, chúng nhanh chóng cản trở thế công mãnh liệt của ma thú, thậm chí còn tổ chức phản công. Làm cho đám ma thú bị cản lại liên tiếp, đồng thời chịu tổn thất không hề nhỏ.

Khi nhưng đồng chí, đồng đội đại dương không có hồi âm...

Cộng với tuyến trên bấy lâu nay, đại thống lĩnh ma thú Phỉ Lợi điện hạ không hề ra mệnh lệnh trực tiếp nào

Đủ vấn đề, đủ tình huống, chúng cứ như ngọn núi lửa tích tụ dần, chuẩn bị bạo phát cơn thịnh nộ.

Cứ như vậy. Bốn ma thú đầu lĩnh vẫn chưa ra được quyết định nào.

- Như vậy đi, chúng ta cứ tìm một chỗ tụ hợp quân lực lại. Sau đó cố gắng thảo luận tìm ra kế sách định hướng tiếp theo đi.

Bốn ông trùm của giới ma thú ước định nhau nói.

Bốn ma thú phụ trách tấn công bốn phía.

Độc giác thú sa đọa vốn đối phó Tinh Linh tộc. Sau lại từ Tinh Linh tộc tấn công sang Thú Nhân tộc.

Hai Hắc Âm Ma Hồ thì phụ trách công việc phân tán chia rẽ hai đại đế quốc của nhân loại là 'Chiến Thần đế quốc' cùng 'liên minh Lôì Thần'.

Hoàng Kim Bĩ Mông đối phó đất nước của các thú nhân—Bĩ Mông đế quốc.

Võn, Quang Minh đế quốc là do Huyền Băng Quy Lona đôi phó. Nhưng mà Huyền Băng Quy Lona lên đánh thì cũng đưa thân mình bồi vào hiểm địa luôn.

Cứ như vậy, bốn ông trùm của bốn phương ước định thời gian, chuẩn bị giáp mặt thảo luận một chút phương hướng phát triển của ma thú.

Đêm hôm đó, bốn ông trùm mang theo đại quân thủ hạ của mình lặng lẽ đến nơi tụ họp.

Trên bầu trời, bóng đêm làm con người ta mê muội. Ba vầng trăng như những chiếc nanh sói sáng ngời.

Hoàng Kim Bửu Mông hóa thành hình người, ở phía sau nó là sáu đại hán cao lớn. Sáu người này đều là thú Bửu Mông, tuy rằng không phải Hoàng Kim Bửu Mông, nhưng cũng là cường giả trong đám Bửu Mông.

Thừa dịp đêm tối. Một hàng bảy người nhanh chóng lên đường trong đêm.

- Tốt lắm. Trước nghỉ ngơi đi đã. Tranh thủ trước hừng đông đi đến được rừng rậm Tinh Linh.

Hoàng Kim Bửu Mông ngừng lại, nói mọi người nghỉ ngơi. Trời đổ tuyết lớn làm nhiệt độ hạ xuống mạnh, rất nhiều ma thú dưới tay chúng thực lực bị giảm mạnh. Điều này làm cho tiến độ tấn công của các ma thú suy giảm mạnh. Lần này bọn họ ước định địa điểm tập hợp là rừng rậm Tinh Linh. Nguyên đây vốn là nơi ở của các Tinh Linh. Nhưng mà sau khi tộc Tinh Linh tộc bị ép buộc rời khỏi rừng rậm Tinh Linh thì nơi này trở thành sân chơi của đám ma thú.

- Đâu đại nhân. Ta đi kiếm thêm ít củi tăng thêm tý lửa.

- Đi đi.

Hoàng Kim Bửu Mông Đâu phát phát tay.

Một đại hán Bửu Mông đứng lên, nói với Hoàng Kim Bửu Mông. Một trong bốn ông trùm vĩ đại của ma thú, Hoàng Kim Bửu Mông tên gọi là Đâu.

Vị đại hán Bửu Mông đứng dậy. Phúi tuyết đọng dưới móng mình. Sau, đi nhanh vào trong rừng rậm.

Chưa đầy một giây thì mất hút.

Qua một lúc lâu. Hoàng Kim Bửu Mông có chút không kiên nhẫn, cái tên đi kiếm củi sao lâu thế không biết, giờ này còn chưa quay lại.

- Chết tiệt, cái tên Đâu Tầm kia làm cái gì thế không biết. Đi kiếm một chút củi mà cũng lâu như vậy? Đi kiếm chỗ đi ngủ à?

Hoàng Kim Bửu Mông Đâu mắng một tiếng, vẫy tay gọi một gã Bửu Mông khác nói:

- Đâu Tây, người đi qua nhìn xem, tên kia có phải đi ngủ rồi hay không? Làm quái gì mà lâu thế.

- Vâng? thưa Đâu đại nhân.

Vị đại hán Bì Mông đứng dậy, nói lớn, sau đó đi về phía mà gã Đậu Tầm khi này đi.

Lại nửa giờ trôi qua, gã Bì Mông thứ hai. Đậu Tây cũng như gã Đậu Tầm không hề thấy quay lại!

Lúc này, con Hoàng Kim Bì Mông đã cảm thấy có gì đó không thích hợp.

- Đều đứng lên đi, theo ta đi nhìn xem.

Hoàng Kim Bì Mông Đậu nói với bốn người còn lại.

Một hàng năm người tiến nhập rừng rậm. Mắt xem bốn phương tám hướng tìm kiếm bóng dáng đồng loại.

Rất nhanh, năm người tìm được Đậu Tầm và Đậu Tây. Chỉ có điều, cả hai tên Đậu Tầm và Đậu Tây đều đang ôm lấy một cái cây cổ thụ to lớn.

- Mẹ bọn mày, hai thằng chó mày đang làm cái gì thế?! Hoàng Kim Bì Mông Đậu nổi giận, nó lo cho hai tên khốn này cả nửa ngày, ai dè cả hai tên khốn này không biết ăn cái thứ gì mà đứng ôm cây cơ chứ! Cái này không cho roi vào mông là không được rồi.

Không có phản ứng, im ắng.

Hoàng Kim Bì Mông Đậu sừng sốt, cảm giác có điều không được đúng:

- Các người. Hai đứa đi qua xem coi hai thằng đó đang làm cái gì.

Hai vị Bì Mông trong bốn người bước lên phía trước. Vỗ vỗ Đậu Tầm và Đậu Tây.

- Bụp!

Chỉ một tiếng đơn giản, thân thể Đậu Tầm cùng Đậu Tây ngã thẳng xuống đất.

Chỉ thấy mắt hai người bọn họ trũng lên như hai cái bóng đèn. Nhìn kỹ thì thấy yết hầu cả hai có một vết thương đỏ máu.

Đã chết, người đã chết, là bị cắt yết hầu.

Bởi vì trời đất đầy băng tuyết.

Thi thể bọn họ mới bị đóng băng cứng ngắc.

- Ai làm! Con mẹ hần. Ai làm, mau lăn ra đây cho bố mày coi!

Hoàng Kim Bì Mông Đậu gào lên âm ỉ, dám coi nó không vào đâu, thuộc hạ của nó bị giết chết. Mà nó, nó lại không biết cái gì cả!

- Bịch, bịch bịch bịch!

Liên tiếp bốn tiếng động, Hoàng Kim Bì Mông Đậu xoay người, thì nhìn thấy bốn thủ hạ còn lại của mình đã trở về với vòng tay yêu dấu của Phụ thân.

- Xoẹt~~~

Một tiếng kiếm xé khí vang lên bên tai Đậu.

Đậu phản xạ tính chuyển đầu lách sang bên

Xoát một cái, một thanh lợi kiếm vừa lúc lướt qua yết hầu của Đậu, làm cho đầu của nó rời khỏi thân hình,

Cộp!

Lần này thân thể cao lớn của Đậu không cam lòng ngã xuống nền tuyết.

Trong thời khắc cuối cùng trước khi chết. Đậu cố gắng nhìn xem người giết mình là ai, là... là... một người có cái đầu bạc trắng???

- Là hấn?

Trong đầu Hoàng Kim Bì Mông Đậu lập tức nhớ tới một người, một người mà đại thống

lĩnh cường điệu nhiều lần không thể đắc tội. Đại thống lĩnh không phải nói người này đã bị

nhốt tại một cái không gian bị phong ấn vĩnh viễn không có khả năng trở ra sao? Vậy, gã này

là ai? Hoàng Kim Bì Mông ôm mối hận không cam lòng rời trần thế

Rừng rậm Tinh Linh. Nguyên trong cung điện của nữ vương Tinh Linh.

Ba ông trùm còn lại của tứ đại ma thú đã tụ họp ở đây!

- Mẹ nó, Đậu đâu? Hấn như thế nào còn chưa có đến đây?

Nhất con ma hồ toàn thân đen tuyền mập mập nói ồm ồm, đồng thời Hắc Ám Ma Hồ nhìn về phía Độc giác thú sa đọa. Bởi vì Độc giác thú sa đọa vốn phụ trách Tinh Linh tộc. Cuối cùng từ Tinh Linh tộc tấn công đế quốc Bì Mông, lẽ ra Độc giác thú phải cùng đồng hành với Hoàng Kim Bì Mông Đậu đến đây chứ.

- Đừng nhìn ta. Ta cũng không đi cùng với hấn.

Độc giác thú sa đọa bất mãn phì phì mấy hơi ra mũi:

- Vốn ý của ta là muốn cùng hấn đến đây. Nhưng hấn bảo hấn muốn làm mấy chuyện tốt gì gì đó, nên để ta đến đây trước!

- Mẹ nó. Thằng này chơi đồng hồ dây thun ả?

Trong sóc tối đại điện, một con Hắc Ám Ma Hồ khác bất mãn nhe răng nanh như lưỡi kiếm nói.

- Quên đi, trước hết chúng ta không cần để ý tới Đậu, trước nói cho chúng ta biết tình huống hiện tại đi đã.

Độc giác thú sa đọa tỏ ra sâu muộn nói:

- Ma thú dưới biển vẫn chưa có hồi âm sao?

- Vẫn chưa có hồi âm lại. Chết tiệt, cái con cua đó mất để trên đầu mà. Ngay từ đầu lúc chúng ta tiến công thuận lợi thì kêu một tiếng cà đồng hồ nhau kéo lên bờ như điên. Giờ tình hình chiến cuộc chúng ta thoáng bất lợi, gọi bọn hấn đi đây thì cả đám như chết cha chết mẹ vậy, không đứa nào nói lại một câu mới khôn chứ.

- Bây giờ chúng ta phải làm gì? Độc giác thú sa đọa hỏi:

- Nếu cường công, căn bản là công không được. Cái lão tóc bạc kia, lưu lại người cho mấy đứa nhỏ cũng không đơn giản.

- Mà nghe nói, cái lão tóc bạc kia hình như thật sự không xuất hiện nữa phải không? Góc sáng? con Hắc Ám Ma Hồ mập mập đột nhiên cất tiếng

hỏi.

- Hắn sẽ không trở lại đâu. Đại thống lĩnh nói qua, tên kia bị phong ấn trong một cái không gian khác, không thể trở ra được.

Độc giác thú sa đọa nhẹ giọng nói, nói thật ra, không phải bọn nó không tin lời đại thống lĩnh, mà cái lão tóc bạc kia quá buơ hãn, làm cho bọn nó cũng không dám tin tưởng lão tóc bạc kia khinh địch mà bị phong ấn.

- Hy vọng như thế đi. Nếu lão kia chạy ra đây thì bảo đảm chúng ta có sớm lại một chỗ cũng không đủ nhét kẽ răng lão.

Hắc Ám Ma Hồ mập mạp nói bay mưa xuân, cũng không phải nó cố ý tăng uy phong cho đối phương làm hạ sĩ khí của phe mình.

Bởi lúc đầu, nhiều lần đại thống lĩnh dặn dò, cường điệu lão tóc bạc đó, thì bọn nó cũng không để ý chút nào.

Nhưng sau đó, ma thú tinh thần hệ lão Miêu lẫn lão Trâu cũng bị đối phương đùa giỡn.

Rồi, em trai của Hoàng Kim Bĩ Mông Tiểu Kim, được đồn là ngang ngửa anh trai mình, dẫn theo một tiểu đội Thần cấp đi qua Thành Quang Minh thì cũng bị Cao Lôì Hoa giết chết.

Ngay sau đó, lại nghe tin tiểu đội 'Thương Thiên Cự Lang' cùng Sâm Lâm Thụ Yêu cũng bị người ta đánh cho tan tác.

Đám ma thú trong rừng này cũng không có nhiều ma thú thần cấp thì hầu hết chết trên tay Cao Lôì Hoa.

Nhiều bài học máu me như vậy mà bọn nó vẫn không chịu từ bỏ con mê thì có lẽ đi làm dã thú đi. đừng làm ma thú nữa!

- Quên đi, đừng nghĩ đến việc này. Chúng ta vẫn là nên nghĩ xem làm cách nào cho đám trứng thú nhát gan dưới biển đó lộ cái mặt đi. Nếu không, thỉnh lão đại Tiểu Kim ra mặt đi. Có mặt lão đại Tiểu Kim thì đảm bảo đám ma thú dưới biển hẳn không dám trờ mặt đâu.

Độc giác thú sa đọa suy nghĩ lúc rồi nói:

Đến lúc đó dưới sự trợ giúp của đám ma thú hải dương, thì trời đất băng giá này không phải quá thích hợp cho chúng ta sao. Cứ như vậy, chúng ta có lẽ có cơ hội thừa dịp trời đổ tuyết, cường công hạ luôn mấy tòa thành cuối cùng của nhân loại.

- Ủ, xem ra cũng chỉ có thể để cho lão đại Tiểu Kim ra mặt thôi.

Con Hắc Ám Ma Hồ trong góc tối gật đầu:

Chờ Đậu trở về đi, giờ trong đám chúng ta cũng chỉ có hắn mới liên lạc được với lão đại Tiểu Kim.

- Nếu mà hạ được mấy tòa thành cuối cùng của nhân loại...

Con Ma Hồ mập mạp lộ ra biểu tình dâm dăng:

- Ta muốn leo lên người một ngàn mỹ nữ Tinh Linh... he he.....

- Ha ha, đại béo. Vừa lúc, cái lão đầu bạc kia có một cô con gái tên là Nguyệt Nhị đó, hình như là tộc Tinh Linh à nha.

- Độc giác thú sa đọa làm mấy hơi phì phì ra mũi, cười quái dị nói.
- Như vậy, rất tốt, ai cũng không được giành của ta đâu đó!

Mập mạp Hắc Ám Ma Hồ cuồng tiếu...

Ngay lúc đám ma thú đang tự sướng về kết quả khi chiếm được thành thì đột nhiên, cửa chính cung điện như bị cây phá thành đập vào, kêu to một tiếng. Sau đó, cánh cửa có những vết nứt to.

Mà mặt mũi ba vị ma thú trùm sò như bị gãy ra, đánh lại.

Rất nhanh, hai cánh cửa đã hoàn toàn bị hỏng.

Một cánh chân đàn ông bước vào, còn vì sao lại biết đó là chân đàn ông, thì coi như đó là một loại trực giác của đám ma thú này đi!

- Ngại quá, hình như ta đang quấy rầy các vị thảo luận rồi.

Một người toàn thân hoàn toàn che trong áo choàng, tay cầm một cái khay kim loại to bị che bước vào phòng.

- Chết tiệt! Ma thú thủ vệ ở ngoài đâu! Độc giác thú sa đọa lớn tiếng hô.

- Hừ, đừng lớn tiếng quá. Vừa rồi ta thật vất vả mới làm cho mấy thằng ma thú nhai con đó ngủ say đó.

Người đó bước vào đại điện, đi tới chỗ chiếc bàn hội nghị to lớn, đặt cái khay bị khăn che lên giữa bàn.

- Ngủ?

Độc giác thú sa đọa cảm thấy mắt mình nháy nháy, đối mặt với người ẩn trong lớp áo choàng này, Độc giác thú sa đọa không hiểu sao lại hoảng hốt.

- Đúng vậy, là đang ngủ, vĩnh viễn.

- Người là ai, tới làm gì?

Ba ông trùm giới ma thú nhanh chóng bật dậy, vây quanh nhìn chăm chăm người mới đến này.

- Tới làm gì?

Người tới nhẹ nhàng lột mũ che đầu, lộ ra một cái đầu hiệu quen thuộc trên đại lục này, một cái đầu đầy tóc bạc chói mắt:

- À, nói tóm lại, lúc này đây ta tới là có một phần lễ vật đưa cho các vị. Nhưng mà, trước đó ta xin tự giới thiệu một chút đã. Ta gọi là Cao Lôi Hoa, à, cũng là cái lão tóc bạc mà nãy giờ quý vị thảo luận.

Bầu trời quay cuồng, tối đen..

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2 Chương 485

Cao Lô Hoa Cùng Sáng Thế Thần Giao Dịch

Đêm trăng mờ sương.

Trong màn đêm yên tĩnh, những bông tuyết trắng bay lấp lánh dưới ánh trăng, làm cho khu rừng như được tô thêm màu huyền bí.

Nhưng chiếc cây báo giờ trong rừng vang lên hồi chuông đúng giờ như thường ngày, Những hồi chuông vang từng hồi từng hồi một. Cả khu rừng vang vọng tiếng chuông.

Dưới một sọc cây cò thụ già cỗi trong rừng rất nhiều ma thú đang nằm quanh

Nhưng bông tuyết trắng tinh khiết phủ lên người chúng, nhưng tất cả vẫn không có động tĩnh gì, cứ an tĩnh nằm ở đó!

Bởi vì linh hồn của chúng, đã ly khai khỏi cái thể xác cồng kềnh. Cũng chỉ có người chết, mới có thể im lặng đến như vậy.

Ở trong cung điện rừng rậm.

Ba ông trùm của giới ma thú (Lần này đúng là chỉ còn ba) đang im lặng nhìn Cao Lô Hoa.

Mặc dù ở trước mắt bọn nó, nụ cười của Cao Lô Hoa rất ư là hiền lành, nhưng ba ông trùm của chúng ma thú đều nhất trí cho rằng, hiện tại nụ cười của Cao Lô Hoa thà rằng không cười.

Bởi vì vừa nghe đến cái tên Cao Lô Hoa, cả ba đều cười khò.

Quả nhiên Cao Lô Hoa không phải là người nói bị phong ấn là bị phong ấn. Cho dù cả ba đều đã có tâm đề phòng, nhưng không ngờ Cao Lô Hoa lại đến nhanh như vậy!

Giờ phải làm sao? Cả ba âm thầm nháy mắt dò hỏi ý kiến của nhau.

Người đến không có gì tốt lành cả, tiên hạ thủ vi cường!

Cả ba ma thú đều âm thầm súc lực, chờ cơ hội tấn công.

- Các ngươi, tốt nhất đừng có nhúc nhích. Nếu không, ta không ngại cho các ngươi đi gặp Tử Thần.

Cao Lô Hoa tùy ý nhìn con ma thú thần nhiên nói. Con mắt đen tuyền lợi hại nhìn lướt qua ba con, sau đó khẽ dừng một giây ở Hắc Ám Ma Hổ mập mập.

Chỉ dừng lại có một giây, nhưng lại khiến cho Hắc Ám Ma Hồ mập mập sợ chết khiếp. Khi con mắt đen đỏ nhìn nó, khí tức băng lãnh làm cho cả người nó như muốn chết trong hầm băng, xương cốt run lên.

Điều này làm cho Ma Hồ nhớ đến cái miệng thối của mình khi nãy buông lời tục tĩu hạ lưu. Không biết Cao Lôì Hoa có nghe thấy không nữa. Lúc này nó chỉ muốn vả cái miệng thối của mình.

- Tốt nhất ngoan ngoãn ngồi xuống đừng có nhúc nhích. Cao Lôì Hoa thân nhiên nói một câu.

Khiến cho ý định ra tay của ba ma thú tan thành mây khói.

- Muốn xem lễ vật ta tặng các ngươi không Cao Lôì Hoa cười nói.

Trong lời nói Cao Lôì Hoa giống như có khả năng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng bọn nó, làm bọn nó cảm thấy mình vô lực.

Ánh mắt cả ba ma thú nhìn xuống chiếc khay Cao Lôì Hoa đưa đến.

Độc giác thú sa đọa bất an gõ gõ móng ngựa mình cộp cộp dưới nền, âm thầm nghĩ.

Kỳ thật không cần phải mở ra, nó đã đoán được cái gì ở trong cái khay rồi. Một trong tứ đại ma thú Hoàng Kim Bĩ Mông Đậu mãi mà vẫn chưa đến, cho dù tốc độ của Đậu có chậm đến đâu thì lẽ ra giờ này cũng đến rồi chứ. Chỉ có một khả năng, đó là Đậu đã gặp nạn. Cứ vậy mà suy, suy ra thứ trong khay chính là...

Cao Lôì Hoa giơ tay nhắc cái khăn đen che khay ra. Lộ ra một cái đầu Hoàng Kim Bĩ Mông. Con mắt Hoàng Kim Bĩ Mông tròn tròn, tựa hồ rất không cam lòng cùng với sự nghi hoặc khó hiểu của mình.

- Đậu!

Hắc Ám Ma Hồ nhìn thấy cái đầu máu me của Đậu thì khẽ kêu một tiếng.

- Ngươi, cái tên ác ma, ta liều mạng với ngươi!

Hắc Ám Ma Hồ mập mập điên cuồng gào thét lên, một chiêu hổ đói vồ dê, móng vuốt sắc bén ánh quang vung lên.

- Bụp!

Hắc Ám Ma Hồ mới nhào được nửa người tới thì đã bị bắn văng ra xa.

Đụng mạnh vào tường, cả người làm thành một cái lỗ to trên tường.

Không nhìn thấy Cao Lôì Hoa ra tay, Cao Lôì Hoa vẫn như trước cười tủm tỉm đứng ở trước bàn hội nghị.

Đây là tốc độ gì vậy? Hắc Ám Ma Hồ trong tối cùng Độc giác thú sa đọa thâm nghĩ mà kinh sợ.

- Bụp!

Lại một tiếng bụp vang lên từ con Hắc Ám Ma Hồ được khảm trên tường.

Sau đó, thân thể của nó nổ tung.

Trên vách tường, một quả thần cách ma khí nổi bập bênh trên không.....

Đây là thượng vị giả chân chính sao? Đó là suy nghĩ của Hắc Ám Ma Hồ còn lại và Độc giác thú sa đọa.

Thực lực của ma thú thần cấp đứng trước mặt người này đúng là buồn cười. Chỉ một chiêu, chỉ một chiêu nhẹ nhàng đã giết chết đối phương như bóp con kiến.

- Người ta nên chịu trách nhiệm về lời nói của mình.

Cao Lô Hoa thực bình tĩnh nói, ý tứ của hắn thực dễ hiểu. Cái chết của Hắc Ám Ma Hồ, chạy không thoát bởi cái mồm thối của nó.

Nói xong. Cao Lô Hoa nhìn về phía hai con ma thú còn lại.

Ánh mắt cả hai ma thú lộ ra vẻ sợ hãi. Cúi đầu không dám nhìn thẳng Cao Lô Hoa.

Ta đối với đám ma thú các ngươi thật đúng là không có cảm tình tốt lành gì.

Cao Lô Hoa cười hề hề:

- Như vậy đi, thay ta làm một việc, ta tha các ngươi một con đường sống.

- Mời nói.

Độc giác thú sa đọa cùng Hắc Ám Ma Hồ không chút do dự trả lời không dám phản kháng.

- Trước hết các ngươi kêu tất cả ma thú lui binh hết đi. Cao Lô Hoa nói.

- Chúng ta lập tức thực thi.

Hai ông trùm còn lại cuống quýt đáp.

Trừ bỏ đáp ứng. Còn có thể làm gì bây giờ? Hoặc là đáp ứng, hoặc là chết.

Hai ông trùm ngoại trừ đồng ý, căn bản không còn lựa chọn khác.

- Việc này chỉ cần một người đi là đủ rồi. Hai người các ngươi chia ra một người đi hải ngoại thất đảo Âm Dạ đảo kêu con Hoàng Kim Bì Mông kia đến đây. Ta có chút việc muốn thương lượng với nó.

Cao Lô Hoa nói, không hề nghi ngờ. Hoàng Kim Bì Mông mà Cao Lô Hoa nói chính là lão đại Tiểu Kim của các ma thú.

- Ngươi biết Âm Dạ đảo?

Ánh mắt cả hai ma thú lộ ra thần sắc hoảng sợ, vì cái gì Cao Lô Hoa giống như cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu vậy. Điều này làm cho bọn nó cảm giác mình trước mặt Cao Lô Hoa không có một bí mật nào.

- Không cần để ý làm sao ta biết được, đi kêu con Hoàng Kim Bì Mông đó đến đây là được. Nói là Cao Lô Hoa ta muốn tìm hắn đến đây.

Cao Lô Hoa lạnh lùng nói, về tin tức Âm Dạ đảo. Cao Lô Hoa sớm đã biết. Lúc trước nếu không bởi vì áp trúng thì lão Cao đã sớm giết lên trên đảo rồi.

- Ta đi kêu lão đại Tiểu Kim, ta chạy có vẻ mau. Mà gặp lão đại xong thì phải đến đâu để tìm ngài?

Độc giác thú bước chân ra tiếp nhận nhiệm vụ này.

Ở đâu thì tốt ha?

Cao Lô Hoa suy nghĩ một lát, đột nhiên cải biến chủ ý:

- Quên đi, không cần gọi hần lại đây. Người đi đến đó bảo nó chờ ta ở đó. Đến lúc đó ta đi tìm nó.

-Vâng.

Độc giác thú sa đọa đáp.

- Tốt lắm, cứ quyết định như vậy đi. Như vậy, con Hắc Ám Ma Hồ này theo ta, còn tất cả ma thú khác thì lui về chôn cũ đi.

Cao Lôì Hoa nhìn con Hắc Ám Ma Hồ.

Hắc Ám Ma Hồ đành phải ngậm ngùi đi theo sau Cao Lôì Hoa, lúc nó đi qua Độc giác thú thì hung hăng nhìn Độc giác thú, hận mình đầu óc không có linh hoạt như nó. Sớm biết thế, nó tuyệt đối lựa chọn nhiệm vụ đi thông báo cho lão đại Tiểu Kim. Nó thật sự không muốn đi cùng với tên sát thần Cao Lôì Hoa này.

Trong thế giới trắng xóa, hai bóng người lấy tốc độ cực nhanh đang di chuyển.

- Mịa, dù thế nào thì người cũng là ma thú thần cấp, sao mà đi chậm như rùa thế? Trên đường, lão Cao không biết đã quay đầu chửi mấy lần.

- Học học, học học~~~

Hắc Ám Ma Hồ thở hắt hắt, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể cắn răng mà cố tăng tốc.

Kỳ thật, trong lòng Hắc Ám Ma Hồ thầm khóc. Tốc độ của nó kỳ thật cũng không tính chậm, hơn nữa trong đám ma thú thần cấp thì tốc độ của nó được coi là siêu nhanh rồi. Nhưng mà nó sao có thể so tốc độ với Cao Lôì Hoa chứ! Buồn bực nhất là, Cao Lôì Hoa cũng không biết là làm sao vậy, cứ một mặt thúc giục Hắc Ám Ma Hồ đi nhanh hơn nữa.

Hắc Ám Ma Hồ tự nhiên không biết nỗi lòng của Cao Lôì Hoa.

- Chờ đám ma thú này lui, sẽ đem các ma thú an bài tốt. Thế giới này coi như là bình yên. Cao Lôì Hoa vừa đi vừa nghĩ, chỉ cần thế giới này yên bình, thì hần có thể công thành danh toại mà lui thân.

Trong đầu hần nhớ lại giao dịch của mình với Sáng Thế Thần.

- Bình ổn loạn lạc ở thế giới này, ta sẽ nói cho người biết phương pháp mở thông đạo hai vị diện!

Đó là lời Sáng Thế Thần nói với Cao Lôì Hoa.

Chỉ cần thế giới này hòa bình, Sáng Thế Thần sẽ đem phương pháp mở thông đạo giữa hai vị diện cho Cao Lôì Hoa!

Sau đó, chính mình có thể kể hết mọi chuyện cho Tĩnh Tâm, Cao Lôì Hoa thầm nghĩ.

Chỉ là, đến lúc đó Tĩnh Tâm có nguyện ý đi cùng mình về Trái Đất hay không?

Cao Lôì Hoa đột nhiên không nắm chắc.

Lão Cao là người Trái Đất, cho nên nguyện vọng lớn nhất của hần là trở

về cô hương, cho nên hấn rất muốn trở về.

Nhưng Tĩnh Tâm vẫn ở nơi này, đến lúc đó. Tĩnh Tâm nguyện ý xa nơi này đi cùng mình về Trái Đất không?

Lắc lắc đầu.

- Quên đi, đến lúc đó nói sau.

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng nói, nếu Tĩnh Tâm nguyện ý, liền trở về. Nếu Tĩnh Tâm không muốn. Cao Lôi Hoa cũng không biết phải làm sao bây giờ. Dù sao hấn cũng không phải là người không nhà không cửa như lúc mới đến đây. Nhà, bây giờ hấn đã có một mái ấm rồi.

Bên kia, mấy người Cầu Cầu cùng Mộng Ti, còn có Huyết Sắc Minh Vương, Tra Lý đã đi xuống biển trước. Dem tin tức Cao Lôi Hoa trở về nói cho Tĩnh Tâm khỏi lo lắng.

- Nêu lần này ta có thể trở về.

Lão Cao rít từng hơi qua kẽ răng, phát ra từng trận cười lạnh.

Mấy lão già chết tiệt kia, cả đời này ta vẫn chưa quên.

Lão Cao cũng từng nói qua. hấn có thể hiểu được hành vi của những lão đó. Nhưng, lý giải là lý giải, mấy lão già này muốn cho Cao Lôi Hoa chết là chuyện khác! Một chuyện ra một chuyện, chuyện nào ra chuyện nấy, thù này không báo, không phải quân tử!

Các người muốn Cao Lôi Hoa ta chết, nhưng ta vẫn sống, mà còn là sống tốt nữa!

- Ha ha! Mịa kiếp! Cũng may ông trời có mắt! Mấy thằng khốn xxx xxx, chờ xem! ông mày mà trở về, không cắt cái jj của tui bây ra băm thành vụn mảnh, ông không phải là ông! Ha ha ha ha~~~

Nghĩ đến đây Cao Lôi Hoa đột nhiên kích động cười lên điên cuồng.

Chỉ có Hắc Ám Ma Hồ đáng thương dưới tiếng cười điên cuồng của Cao Lôi Hoa, giống như một đóa hoa bị vùi dập trong bão tuyết, lạnh run

CỰC PHẨM VÚ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 486

Lấy Danh Phụ Thần

Lúc Cao Lô Hoa cùng Hắc Ám Ma Hổ tới đế quốc Bỉ Mông, thì thành Lai Nhân đã trở thành một xưởng xay thịt to lớn.

Trên bầu trời, tuyết trắng như lông ngỗng vẫn rơi xuống không ngừng.

Dưới mặt đất, máu vẫn chảy không ngừng.

Sắc máu trên nền tuyết, khắp nơi lộ ra một loại cảm giác tang thương bi tráng.

Thú nhân cùng viện quân Tinh Linh thua trận càng lúc càng rút lui co cụm lại, thành Lai Nhân đã trở thành cứ điểm phòng thủ cuối cùng.

Chỉ cần thành Lai Nhân bị công phá thì bảo đảm ngày đó tất cả người dân đế quốc Bỉ Mông cùng nạn dân Tinh Linh sẽ hứng chịu nanh vuốt của đám ma thú.

Ngoài thành, vô số ma thú chật cứng đứng quanh tòa thành Lai Nhân, thành Lai Nhân đã trở thành tòa thành bị vây.

Cạnh con hào bảo vệ thành, Nguyệt Sư đi trước làm gương, thân thể Thái Thần làm cho Nguyệt Sư giống như một cối xay thịt, đi đến đâu ma thú chết đến đó. Đi sau Nguyệt Sư, mấy ngàn Hắc Ám Độc Nhãn Cự Nhân giờ cao nắm đám màu đen giáng xuống đám ma thú, cho chúng biết rằng, Độc Nhãn Cự Nhân cũng không phải thứ dễ đụng vào mà trêu chọc.

Bọn Huyết kỵ sĩ thì đã sớm xông vào lòng đám ma thú tung kiếm cắt yết hầu của chúng. Những tên Huyết kỵ sĩ này vốn có thân thể bất tử, chỉ cần Cao Lô Hoa không chết, thì bọn chúng không chết.

Nhưng bọn Huyết kỵ sĩ dũng mãnh, Hắc Ám Độc Nhãn Cự Nhân hung hãn. Nguyệt Sư đáng sợ, cũng đánh không lại số lượng của đám ma thú. Ma thú đông kín trời chật đất thật sự là nhiều lắm.

Cứ như vậy, thành Lai Nhân bị phá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

- Hai vị thiếu gia, nơi này nhất định bị công phá, chúng ta vẫn nên rời khỏi đây trước đi. Huyết kỵ sĩ bảo hộ Nguyệt Sư và Nguyệt Nhị nhẹ giọng nói.

Nhiệm vụ bọn họ đó là nếu không bảo vệ được thành, thì mang hai vị thiếu chủ trở về. Ý của chủ mẫu là hai đứa còn sống mới quan trọng nhất.

Tay Nguyệt Nhị vẫn không ngừng, cây Trường Cung được kéo liên tục. Làm cho cô nàng cũng là một trong những cối xay thịt trên chiến trường.

- Rời đi?

Nguyệt Nhị cười khỏ, tay phải của cô co rút lại, bắn cung với cường độ cao làm cho cánh tay của Nguyệt Nhị bị thương.

Cho dù rời đi, có thể chạy trốn tới chỗ nào, Nguyệt Nhị bắt đắc dĩ hít sâu, cô bé là một trong vài người biết người đứng sau cuộc chiến này là ai.

Bởi vì, lúc ma thú vây đánh rừng rậm Tinh Linh, thân thủ hộ của Tinh Linh tộc, Tinh Linh Thần lại rời đi.

Bởi vậy Nguyệt Nhị biết, loạn không chỉ ở thế giới nhân loại. Còn có thần giới. Thế giới nhân loại cùng thần giới đều xảy ra loạn. Cái này chắc chắn có người thao túng đằng sau.

Hệ tại ngay cả thần giới cũng loạn, đại lục thì càng loạn hơn.

Trên đại lục, nơi nơi đều có bóng dáng của ma thú, vậy biết chạy đi đâu?

- Tiếp tục chiến đấu đi, Nguyệt Nhị dừng một chút. Tiếp tục cầm Trường Cung. Đồng thời, con mắt cô khẽ nhìn lớp Tinh Linh cầm cung đứng đằng sau, cô không thể bỏ rơi họ được.

- Nhưng mà tiêu thư. Nếu cô xảy ra vấn đề gì?

Huyết kỵ sĩ muốn nói lại thôi. Bọn họ là Huyết kỵ sĩ. Bọn họ dựa vào Cao Lô Hoa có thể trọng sinh vô số lần. Nhưng hai vị thiếu chủ lại không được.

- Ba có nói qua, chúng ta vẫn là chim ưng non. Một ngày nào đó. Chúng ta phải tự mình cất cánh bay lượn.

Nguyệt Nhị nhẹ giọng nói. Đây là lúc các nàng phải chứng tỏ mình.

- Quả thế.

Mấy Huyết kỵ sĩ liếc mắt nhìn nhau. Tất cả thiếu chủ đều một bộ dạng quật tính như vậy hết.

- Kỳ thật nếu có thể, ta vẫn thích làm một con ưng non hơn.

Nguyệt Nhị quay đầu. Đột nhiên nói thêm một câu

Nơi cửa thành, mấy thú nhân lực lưỡng cũng đang thở hỏn hển đưa mấy Độc Nhãn Cự Nhân vào thành. Dù Độc Nhãn Cự Nhân có mạnh đến mấy, nhưng bên ma thú với số lượng đông đảo cũng có những anh tài có thể làm một số Độc Nhãn Cự Nhân bị thương.

Ngay cả cỗ máy xay thịt Nguyệt Sư của thành Lai Nhân cũng cảm thấy cực hạn.

Thở hỏn hển một hơi, trên người Nguyệt Sư, kim quang đã mờ đi nhiều. Lúc này, trạng thái Thái Thần của cậu cũng duy trì một cách miễn cưỡng.

Mắt nhìn đám ma thú mờ mờ đang tiến tới phía trước, Nguyệt Sư buông tay thả lỏng.

Cũng không biết hôm nay đám ma thú uống nhầm thuốc gì, đột nhiên tổng tấn công điên cuồng.

Lão ba vĩ đại ở trên, thằng con này chưa làm được gì hôm nay rồi!

Nguyệt Sur cảm thán nói.

Hôm nay, Nguyệt Sur giống như hôm trước. Mang theo Hắc Ám Độc Giác Cự Nhân đánh lén vào trong doanh trại ma thú, cuồng giết thông suốt. Sau đó lui về.

Không ngờ đám ma thú nổi cơn điên, phản công trở lại. Không tiếc đại giới liều mạng tấn công.

- Gào~~~

Đang lúc tình hình chiến đấu căng thẳng, đột nhiên một tiếng hỏ gầm vang dội trên chiến trường.

Hắc Ám Ma Hổ uy phong lẫm liệt đứng trên cao, há cái mồm máu phát ra một tiếng gầm vang.

- Là Hắc Ám Ma Hổ.

Các ma thú đều nghi hoặc nhìn ông trùm của mình. Hắc Ám Ma Hổ như thế nào chạy đến nơi đây?

Bọn họ là thủ hạ của Độc giác thú cùng Đâu, cũng không thuộc phụ trách của Hắc Ám Ma Hổ mà?

Lại nói tiếp, hôm nay người phụ trách quản lý chúng nó là hai ông trùm Độc giác thú cùng Hoàng Kim Bĩ Mông Đâu đột nhiên biến mất. Cho nên lúc thú nhân đột nhiên tấn công, không ai lãnh đạo nên đám ma thú này máu tăng lên não. Một hơi đánh đến thành Lai Nhân.

Độc giác thú sa đọa cùng Hoàng Kim Bĩ Mông Đâu không có ở đây, cho nên tất cả ma thú đều nhìn lên Hắc Ám Ma Hổ xem hắn làm gì ở đây?

- Đều lui lại. Đều lui binh cho ta!

Hắc Ám Ma Hổ rống một tiếng rất lớn rơi vào tai tất cả ma thú ở đây. Cũng rơi vào tai của tất cả thú nhân và Tinh Linh.

Lui lại? Hiện tại lui binh? Mắt thấy chuẩn bị phá vỡ được cửa thành cuối cùng của thú nhân và Tinh Linh. Thế mà đại nhân Hắc Ám Ma Hổ lại kêu lui binh? Tất cả ma thú đều khó hiểu nhìn Hắc Ám Ma Hổ.

Thằng này bại não à?! Ma thú nghi hoặc. Không chỉ có các ma thú ở đây nghi hoặc. Ngay cả Nguyệt Sur cũng nghi hoặc. Tình hình trước mắt của đám ma thú đang rất tốt, tại sao lại lui binh?

Nguyệt Sur vội vàng mở to hai mắt nhìn về phía Hắc Ám Ma Hổ. Ngay sau đó, con mắt Nguyệt Sur mở to.

Ở bên cạnh Hắc Ám Ma Hổ, Nguyệt Sur nhìn thấy ông ba Cao Lôì Hoa, tuy rằng cách quá xa, nhưng màu tóc trắng, lại làm cho Cao Lôì Hoa giống như ánh trăng trong đêm đen.

Lau nước mắt chua cay. Mịa, cuối cùng ông ba của ta cũng đến!

Lúc này Nguyệt Sur có chút hoài nghi ông ba Cao Lôì Hoa có phải là Lôì thần hay không nữa, có khi là Vũ Thần quá. Nếu không sau mỗi lần đến đều mang lại 'mưa đúng lúc' thế.....

Mà lúc này, bên kia, đám ma thú nghe được lệnh lui binh thì phần nộ!

- Ngài sao lại muốn chúng ta lui binh? Không thể tưởng tượng!

Một số ma thú lãnh đạo cuộc phản tấn công tổng lực phần nộ quát:

- Chúng ta trả giá nhiều xương máu như vậy mà giờ kêu lui binh! Chúng ta tiếp tục giết lên, đừng nghe hấn, chúng ta chỉ nghe theo đại nhân Đậu thôi!

Bởi ngay lúc các ma thú sững sờ khi nghe lệnh thì có một số ma thú chết oan bởi mũi tên của Tinh Linh tộc.

- AAA!

Đám ma thú hét lớn một tiếng, tiếp tục cơn phần nộ tấn công.

Trên sườn núi. Hắc Âm Ma Hồ nhìn đám ma thú không nghe lời nó. Tiếp mặt đã xanh như tàu lá chuối.

- Xem ra, lực kêu gọi của người cũng không ra gì.

Cao Lô Hoa lạnh lùng nói với Hắc Âm Ma Hồ:

- Ta rất lo lắng về giá trị sử dụng của người!

- Không, cái này hoàn toàn là ngoài ý muốn. Hắc Âm Ma Hồ khóc không ra nước mắt, nếu không phải đám ma thú đã đến giai đoạn tấn công quan trọng thì cũng sẽ không như vậy:

- Hơn nữa, nếu là đám ma thú thuộc hạ của ta sẽ không như vậy mà.

- Thôi. Xem ra còn thiếu một chút kinh sợ.

Thân hình lão Cao khẽ động? phóng vút lên trời cao.

- Mịa tất cả đều nghe cho kỹ đây, đừng dây dưa cùng ma thú nữa. Điều lui về trong thành cho ta.

Nguyệt Sư đột nhiên hạ mệnh lệnh cho các chiến sĩ của mình.

Lần này, đến phiên chiến sĩ thú nhân nghi hoặc. Nhưng cùng ma thú bắt đồng, tuy rằng nghi hoặc, nhưng dưới mệnh lệnh của thú vương các chiến sĩ thú nhân đều rời khỏi chỗ công kích, bằng tốc độ nhanh nhất rút lui về thành.

Sau khi gã Độc Nhãn Cự Nhân cuối cùng vào thành. Nguyệt Sư liền kéo cầu treo lên!

Đã không có thú nhân ngăn cản, rất nhiều ma thú tiên phong. Chủ yếu là thực lực trung giai, như cơn thủy triều tràn đến!

- Oanh!!

Các ma thú cảm giác thành Lai Nhân đã như vật trong tay thì, Cao Lô Hoa như vãn thạch từ trên trời rơi xuống.

- Oanh!

Một cơn chấn động lan tỏa bằng mắt thường có thể nhìn thấy. Tất cả ma thú trên chiến trường như lúa ngã rạp vì bão!

- Ba ba!

Trên tháp tên phòng thủ. Nguyệt Nhị nhìn thấy Cao Lô Hoa thì cất tiếng kêu đầy vui vẻ. Cao Lô Hoa xoay người, vươn tay. Làm một cái dấu tay ra hiệu 'yên tâm đi' với cô con gái!

Đám ma thú bị đánh ngã thì người nhìn ta, ta nhìn người, tất cả đều hoảng sợ nhìn Cao Lôi Hoa phía trước.

Chỉ dựa vào chân động mà đã đem tất cả ma thú trên chiến trường ngã, lúc này không có một con ma thú nào dám xông lên luận bàn với Cao Lôi Hoa.

Hắc Âm Ma Hồ chạy như điên tới bên người Cao Lôi Hoa, giống như chú chó con ngội xồm xuống cạnh Cao Lôi Hoa.

- Biến đi.

Cao Lôi Hoa đôi mắt đám ma thú đang mê muội, thân nhiên nói một tiếng. Thực bình thân, nhưng có một loại khí thế uy nghiêm không thể chống cự.

Loại cảm giác uy nghiêm này là một loại ấn ký trong tận linh hồn của tất cả sinh vật lúc được sáng tạo.

Không cần biết người khác dạy thế nào.

Từ lúc sinh ra đến nay, ấn ký đó đã khắc sâu vào trong tận linh hồn rồi.

- Phụ thân?

Ma thú cảm giác so với nhân loại, tinh linh, thú nhân sâu sắc hơn.

Bọn họ càng trực tiếp cảm giác được uy nghiêm của phụ thân, hết thấy đều có thể cảm giác được uy nghiêm đó.

- Phụ thân..... Vĩ đại nhân ái.....

Tất cả ma thú đều quỳ xuống trước Cao Lôi Hoa.

Cao Lôi Hoa đầy phấn khích, run rẩy.

Lão Cao thật sự không muốn mình có nhiều con như vậy, là những đứa con như vậy... ..

- Đều đi hết đi.

Cao Lôi Hoa lại phát phát tay, nói với tất cả ma thú:

- Về việc an bài cho tất cả ma thú sau này như thế nào, ta đã có quyết định. Các người, đều tan đi.

- Lấy danh phụ thân, vâng theo ý chỉ của phụ thân. Tất cả ma thú như từng được tập kích cải lương, tất cả đồng thanh nói.

Ngay sau đó, không có một tia cự tuyệt, ma thú như biển triều đã tan hết.

- Chà chà.

Nhìn đám ma thú ngoan ngoãn rút lui. Cao Lôi Hoa lại tương đối buồn bực.

Sớm biết rằng chính mình có vận khí may như rùa, các ma thú đều ngoan ngoãn rút lui như vậy thì mình còn đi làm một đồng chuyện vặt làm gì cơ chứ?

- Ba ba, ta rất nhớ ba

Nguyệt Nhị trực tiếp từ tháp tên nhảy xuống.

Lão Cao hết hồn tiếp được con gái, sùng nịch sờ sờ đầu cô.

Nguyệt Sư cũng đi tới bên cạnh.

- Tốt! Chuyện ma thú xem như kết thúc rồi, chúng ta về nhà đi.

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói với hai con, trên mặt lão Cao hưng phấn không ngờ.

- Saga đâu?

Nguyệt Sư quan tâm hỏi.

- Yên tâm đi, Saga so với các con nhanh hơn một bước, đi tới chỗ mẹ các con rồi!

Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói.

Một cánh cửa của con đường Già La nằm ngay trong Thần Điện, lúc đám người Cầu Cầu muốn đi lên thần giới đã sớm xử lý đám ma thú ở đó rồi!

- Hiện tại, chỉ còn lại một đám ma thú cuối cùng thôi. Người có thể xử lý chứ, đừng làm cho ta cảm giác người không hề có giá trị a.

Cuối cùng Cao Lôì Hoa nhìn vào mắt Hắc Ám Ma Hồ.

Không chút do dự, Hắc Ám Ma Hồ gật đầu mạnh, đám ma thú cuối cùng là thủ hạ của nó và gã béo Hắc Ám Ma Hồ. Chút chuyện này nó có thể hoàn thành tốt.

Cao Lôì Hoa có phần lo lắng, để cho hai Huyết kỵ sĩ đi cùng Hắc Ám Ma Hồ.

- Lão ba, chúng ta đi rồi, vậy công cuộc trùng tu, kiến thiết nơi này giao cho ai phụ trách? Nguyệt Sư khó xử nhìn Cao Lôì Hoa.

Yên tâm đi, tạm thời giao cho Huyết kỵ sĩ cùng Hắc Ám Độc Nhãn Cự Nhân. Chúng ta về chỗ mẹ các con trước đã.

Cao Lôì Hoa nóng vội nói.

Bởi vì vừa rồi, Cầu Cầu đột nhiên nói với Cao Lôì Hoa một chút, môn Cao Lôì Hoa nhanh lên đường trở về.

Nếu không, Cao Lôì Hoa sẽ mất đi một quyền hạn lớn nhất của người làm cha.

Làm cha, hai cái chữ này làm cho lão Cao nóng cả lên.

CỰC PHẨM VỤ EM

Truyện Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

Quyển 2

Chương 487

Hạnh Phúc, Xin Người Hãy Giữ Chặt (1)

Lúc này ở trong biển San Hô đã loạn xì ngầu cả lên.

- Con trai kêu Nguyệt Nghịch Thiên, con gái kêu Nguyệt Tĩnh Thủy!

Hải hoàng đại nhân mặt đỏ bừng? lão giống như chết đến nơi, cong hòng mà gào.

- Khụ khụ, lão ba, cái này, ta không thể không nhắc nhở một chút. Hai đứa nhóc này họ Cao, chứ không phải họ Nguyệt.

Thái tử Hải tộc Nguyệt Hoa Thiên, cảm thán cho chú em rể Cao Lôì Hoa nhắc một chút. Nhưng không dám nói quá lớn. Trời mới biết ông bố mặt đỏ như gà chọi này sẽ làm gì mình.

- Mẹ cái thằng chết bầm này! Hải hoàng đại nhân quả nhiên phần nộ rồi, lão giận dữ trừng mắt nhìn thằng con mình một cái:

- Nếu không phải thằng chết bầm mày đến giờ vẫn chưa sinh được đứa nào thì ông giờ phải hét thê này à?!

Nói tới đây. Hải hoàng đại nhân nhìn cháu trai và cháu gái ngoại của mình, mắt nhìn mà lóe ra nước bọt. Nếu hai đứa nhỏ là cháu nội ta thì thật tốt, đáng tiếc a, hai đứa này họ lại là một chữ khác a! Một chữ, lại kém ngàn dặm a.

Thái tử Nguyệt Hoa Thiên hai mắt dầm lệ lưng tròng, cúi đầu lui ra sau, không dám ho he một câu. Chú em à, anh hết sức rồi. Trong lòng Nguyệt Hoa Thiên thầm nghĩ.

- Cái ông này, hai đứa nhỏ này Thật sự không thể mang họ Nguyệt. Dù sao cha của chúng cũng họ Cao, hai đứa nhỏ này cũng chỉ có thể mang họ Cao.

Mẹ vợ Tĩnh Âm nhẹ nhàng vỗ về lão Hải hoàng mặt đỏ như gà chọi, nhìn cặp mắt đỏ rực sáng ngời của lão.

- Thế thì con trai kêu Cao Nghịch Thiên, con gái kêu Cao Tĩnh Thủy!

Hải hoàng đại nhân đành phải lui bước, nhưng hiển nhiên thực sự không cam lòng.

- Không được, hai cái tên này nghe khó nghe quá.

Mẹ của vạn vật, Sinh Mệnh nữ thần mặc kệ, tốt xấu cũng là con trai, con

gái nuôi của mình, tên khó nghe như vậy làm sao mà đặt cơ chứ? Đặc biệt Cao Nghịch Thiên. Tên nghe buồn nôn thôi rồi!

- Theo ta thấy, con trai gọi là Phổ Nhân Mỹ, đại biểu cho 'anh dũng', con gái thì gọi là Duy Nạp Tư. ý là 'xinh đẹp'!

Sinh Mệnh nữ thần đánh nhịp nói, đồng thời Sinh Mệnh mẫu thần quay đầu nhìn một vòng, rất có ý ta là 'Mẫu thần', ai dám bác bỏ ý của ta?!

- Không được, Mẫu thần, chuyện khác thì ta theo bà. Việc này không được!

Hải hoàng đại nhân không chịu. Cho dù là Phụ thần ở đây, Hải hoàng đại nhân cũng không nhường bước!

Đặt tên cho trẻ em là một nghệ thuật, người đặt tên là nghệ sĩ! Cho dù có chết cũng không ai ngăn Hải hoàng ta làm một nghệ sĩ!

- Mẫu thần, tên này nghe cũng không được hay cho lắm. Bởi họ của chúng ở chỗ nào. Mẹ vợ Tĩnh Âm so với Hải hoàng thì ôn nhu hơn, bà nhẹ nhàng nói, đánh ngay đúng chỗ hiểm của cái tên Mẫu thần đặt.

- Có gì quan hệ! Họ thôi mà, hơn nữa không phải không chèn được! Con trai gọi là Cao Phổ Nhân Mỹ...

- Cao Huyết Sát không sai a, con trai kêu là Cao Huyết Sát đi.

Huyết Sắc Minh Vương vuốt cằm ra vẻ thông thái. Cũng gia nhập hàng ngũ đặt tên.

Chính tiếc, mọi người không thêm để ý đến hắn.....

- Cao Đại Tráng cũng không sai a, Cao Đại Tráng đi.

Thần thú Lai Nhân Tra Lý cũng nhin không được đưa ra một cái tên.

- Ba ba, Cao Đại Tráng nghe buồn nôn quá.

Ngồi bên cạnh Tĩnh Tâm. Bảo Bảo lên tiếng, làm cho Thần Thú ăn đả kích.

- Con nói nè mẹ. Con gái gọi là Cao Mộng U được không?

Cửu U cùng Mộng Ti hợp một thể cũng nhin không được đến bên cạnh xà vào lòng Tĩnh Tâm. Lầy lòng cười nói.

- Tên này, hay là đề cho con đi.

Tĩnh Tâm nãy giờ vẫn im lặng lắng nghe, lúc này nàng vươn tay vỗ về cô con gái lớn bằng mình:

- Tên này thực thích hợp với con. Sau này, con gọi là Cao Mộng U đi.

- Vâng.

Cao Mộng U gật đầu cái.

Tất cả chư thần ở đây không ai nhường ai, ai cũng muốn được đặt theo tên của mình...

- Cao Nghịch Thiên hay! Kêu là Cao Nghịch Thiên cũng đừng hòng cướp đoạt quyền đặt tên cho cháu ngoại của ta!

Hải hoàng đại nhân quát, tay lão vũ động hải hoàng xoa. Rất có thể ai dám không phục liền chích người đó một cái quá.

- Bộp!

Sinh Mệnh mẫu thần vỗ bàn một cái rõ mạnh, hung hăng nhìn Hải hoàng. Dám lấy phá xoa ra hử? Cái này không phải tạo phản là cái gì. Vì thế Mẫu thần hét lớn một tiếng:

- Gọi Cao Phổ Nhân Mỹ với Cao Duy Nạp Tư, ai cũng không được phép đòi!

- Cao Huyết Sát không sai mà. Huyết Sắc Minh Vương vẫn như trước, thậm chí nói, tất nhiên, mọi người cùng không thèm để ý đến hắn.

- Kỳ thật ta vẫn cho rằng cái tên Cao Đại Tráng hay, rất có hương vị.

Thần thú Lai Nhân Tra Lý vừa định giơ tay phát biểu, lại bị cô con gái Bảo Bảo coi rẻ hạ cánh tay xuống.

- Công chúa điện hạ. Nếu không thì con trai gọi Cao Đại Oa. Con gái gọi Cao Thập Nhất được không. Tên Thủy tộc chúng ta thôi mà. Gọi đơn giản thôi, vừa dễ nghe nữa chứ. Giống như tên của ta nè, Giả Chân!

Lúc này, một thủ vệ ngư nhân tộc gác cửa cũng nhin không được bởi một câu.

Mấy thủ vệ bên cạnh cũng gật gù tỏ vẻ đồng ý.

- Cao Đại Oa? Cao Thập Nhất?

Công chúa Tĩnh Tâm trán nổi gân xanh.

- Bộp!

Lần đầu tiên công chúa Tĩnh Tâm giơ nắm đấm. Đánh bay cái tên đáng thương này ra ngoài.

Kỳ thật, Tĩnh Tâm còn muốn đánh bay tất cả mấy người còn lại ở đây. Đáng tiếc. mấy người ở đây Tĩnh Tâm không dám phạm thượng mà ra tay. Lần này cái tên gọi là Giả Chân đó mới bon chen một câu. Tĩnh Tâm không nhân cơ hội xả giận mới là lạ. Thật là tên đáng thương

- Công chúa điện hạ, cái tên Giả Chân đó đặt tên thôi quá. Chúng ta hải tộc tên tự nhiên nghe phải êm tai một chút chứ. Phải có trình độ, giống như cha ta đặt tên cho ta 'Kinh Vân Đoán Thiên' vừa êm tai, lại có trình độ học vấn!

Một thủ vệ khác vuốt cằm, nói:

- Công chúa, ta có một cái tên, rất học vấn, rất thâm thúy! Cô thử xem cái tên Cao Nha Nội thế nào? Cái tên này hay không, rất thâm thúy, nghe lại êm tai nữa! Thế nào, công chúa, cái tên Cao Nha Nội được không

- Cao Nha Nội?

Tất cả mọi người trong phòng vừa nghe tên, nhất thời như thấy người ngoài hành tinh vậy. Không nghĩ ra, một thằng gác cửa không ngờ lại là cao thủ đặt tên. Cao Nha Nội, cái tên này, nhất thời làm cho mọi người trong phòng yên lặng gật đầu, tên rất hay, tên rất hay!

- Bùm!

Trong lúc mọi người còn đang âm thầm cảm nhận sự thâm thúy của cái tên Cao Nha Nội. Một tiếng pháo nước nổ to.

Sau đó cái tên thù vạ 'Kinh Vân Đoán Thiên' đó bay ra khỏi thủy điện.

Là thủy pháo hình người.

- Cao Nha Nội, tao cho mày đi trồng răng nè mà ngồi đó nha nha! (Nha: răng)

Đúng lúc đó, Cao Lôi Hoa đuổi tới kịp như một con sư tử giận dữ. Nắm lấy tên thù vạ 'Kinh Vân Đoán Thiên' đó ném bay ra ngoài.

May mà mình đến kịp, không thì con mình tên là Cao Nha Nội rồi, lúc đó mà không ghen chết mới là lạ.

- Mẹ nó, Cao Nha Nội, ai dám đặt cái tên này cho con ông, ông đập chết tổ tông nhà nó. Lão Cao nóng quá hóa rồ, buông lời không uốn lưỡi, sau đó bước thẳng vào cung.

Ở sau Cao Lôi Hoa, Nguyệt Sư mang theo cô vợ trẻ Cứu Vĩ Hồ Ly cùng Nguyệt Nhị đi vào.

- Lão ca. Người cuối cùng cũng tới.

Cầu Cầu ngồi trên ghế trên, nhìn Cao Lôi Hoa đến thì cười hề hề nói:

- Người nều đến chậm một chút nữa, chắc không có tư cách mà đặt tên cho đứa nhỏ rồi!

- Ta biết.

Cao Lôi Hoa đem Cầu Cầu đặt lên vai.

- A, thằng nhóc Lôi này đã về, vừa lúc, thằng quý này, người về thì tốt rồi, người coi cái tên nào thì được nhất nào!

Hải hoàng đại nhân nhìn Cao Lôi Hoa đến, lập tức kéo Cao Lôi Hoa qua.

- Con rể à, Cao Nghịch Thiên cùng Cao Tĩnh Thủy nghe thế nào!

Hải hoàng đại nhân vội vã nói ra tên mình đặt. Đồng thời dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn Cao Lôi Hoa.

- Gớm, quá gớm!

Cao Lôi Hoa không chút do dự đem cái tên Hải hoàng đề nghị bắn lên trời! Mẹ nó, Cao Nghịch Thiên, tên này nếu về Trái Đất, giang hồ không cười thối mũi mới là lạ!

- Bịch!

Hải hoàng đại nhân như bị sét đánh. Ngồi xồm xuống góc tường.

- Đúng vậy, quá buồn nôn. Con gái và con trai nuôi của ta sao lại có cái tên như thế được cơ chứ!

Sinh Mệnh mẫu thần trong lòng mừng rỡ:

- Đến đây, Lôi Hoa, Cao Phở Nhân Mỹ với Cao Duy Nạp Tư! Hai tên này nghe êm tai chứ.

- Quá cứng, không cần.

Lão Cao vung tay bỏ đi. Cái tên đó mà đưa về Trái Đất, người ta lại tưởng Cao Lôi Hoa thích sính ngoại. (Phở Nhân Mỹ là Poore US, còn Duy Nạp Tư

là Venus)

- Choáng!

Sinh Mệnh mẫu thần cũng giống Hải thần, choáng váng, gia nhập hàng ngũ ngũ bích xuống tại chỗ.

- Cao Huyết Sát không sai, Cao Huyết Sát.

Bất khuất, Huyết Sắc Minh Vương bất khuất vượt cạm nói.

Cao Lôi Hoa trực tiếp không thêm nhìn.

Huyết Sắc Minh Vương vượt cạm, gia nhập đội ngũ buồn so của Hải hoàng và Mẫu thần.

Thần thú Lai Nhân Tra Lý vừa định mở miệng, Bảo Bảo cạnh Tĩnh Tâm đã trừng mắt, Thần thú tự động chạy đến góc tường ngồi chơi.

Nhìn Cao Lôi Hoa đến đây. Tĩnh Tâm mỉm cười nhìn về phía Cao Lôi Hoa, nhẹ nhàng vẫy tay.

Cao Lôi Hoa chạy chậm đến bên cạnh Tĩnh Tâm, cúi đầu nhìn hai đứa nhóc của mình.

- Nhỏ quá ha.

Cảm giác đầu tiên khi Cao Lôi Hoa nhìn thấy hai đứa là nhỏ. Đứa nhỏ này sao nhỏ như vậy nhỉ, to cỡ bàn tay của lão Cao thôi à.

- Ha ha, người cái tên ngốc này, con mà lớn hơn nữa thì làm sao đàn bà con gái chúng ta sinh ra được.

Một bên mẹ vợ gõ đầu Cao Lôi Hoa, cười nói.

- Ấc, đúng thế thật.

Cao Lôi Hoa tinh tế đánh giá hai đứa nhóc, bên ngoài ôn ào nhưng vẫn không làm hai đứa thức giấc bởi Tĩnh Tâm đã bố trí một cái kết giới cách âm.

- Lôi, anh đã có cái tên nào hay chưa? Tĩnh Tâm ngẩng đầu, thực ôn nhu hỏi.

- Đương nhiên, cái này đương nhiên!

Lão Cao vỗ ngực, từ lúc Tĩnh Tâm sinh ra khóa trướng kim cương này thì Cao Lôi Hoa ngày cũng như đêm nghĩ đến việc đặt tên cho con rồi! Cái này gọi là ngày cũng nghĩ, đêm cũng nghĩ, đi cũng nghĩ, mà nằm cũng nghĩ, nói chung là lúc nào cũng nghĩ coi có cái tên nào

hay không... ..

Lúc đó, Cao Lôi Hoa còn suy nghĩ xem, nếu là con trai thì đặt tên gì, con gái thì đặt tên gì!

Mà giờ thì thật hay, ông trời cho Cao Lôi Hoa cả long lẫn phụng!

- Con trai, gọi là Cao Thụy Phong, Cao Lôi Hoa nhẹ tay xuyên qua kết giới cách âm, nhẹ nhàng vượt lên khuôn mặt đứa nhỏ giống hệt mình.

- Cao Thụy Phong?

Tĩnh Tâm nhắm nhắm nhớ kỹ tên này.

Thụy Phong, cái tên này tại thế giới này lão Cao có một cái thâm ý, đó là:

Làn gió nhẹ đến từ thế giới khác.

Bình thường thì chỉ hình dung đèn một làn gió nhẹ thổi từ vùng khác đến thôi.

Con mắt xanh biếc của Tĩnh Tâm lóe sáng nhìn Cao Lôi Hoa. Trong con mắt tràn ngập ý cười..

Người chu đáo như nàng, dù Cao Lôi Hoa chưa nói ra, thì nàng cũng đã đoán được mấy phần rồi.

- Thế thì tên con gái để em đặt đi! Tĩnh Tâm đột nhiên nói:

- Nghiên Yên, Cao Nghiên Yên đi.

- Nghiên Yên, ở trong Hải tộc có nghĩa là em vĩnh viễn theo ý của anh.

Sau đó, Tĩnh Tâm lại nhẹ giọng giải thích.

Cao Lôi Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm, cũng không biết làm như thế nào mới là tốt. Thật lâu sau, lão Cao mở miệng, khẽ cắn nhẹ lên vành tai Tĩnh Tâm.

- Em yêu à, em biết cái tên anh đặt có nghĩa gì chứ?

Cao Lôi Hoa cảm giác có chút khẩn trương cái tên này Cao Lôi Hoa cũng mất công sức tâm tư suy nghĩ rất lâu. Tên này bao hàm bí mật của Cao Lôi Hoa.

- Em chỉ chờ một ngày nào đó bí mật của anh trở thành của hai chúng ta.

Tĩnh Tâm thực giao hoạt nở nụ cười

Cao Lôi Hoa không chút do dự, ôm chặt lấy cô vợ hoàn mỹ này.

- Ta Cao Lôi Hoa đúng là hên quá xá rồi, có thể rước được em về nhà.

Cao Lôi Hoa không khỏi có chút đắc ý nói

- Hôm nay, ta sẽ kể hết mọi chuyện của ta cho mọi người nghe.

Cao Lôi Hoa không hề giấu diếm, hãnh diện nhìn toàn trường, thừa dịp hôm nay cả nhà đoàn viên. Cao Lôi Hoa chuẩn bị đem bí mật của mình nói ra hết.

- Ta, là một người đến từ Trái Đất, một vị diện khác.

Cao Lôi Hoa ôm trong lòng bí mật to lớn như thiên hạ, chậm rãi kể lại chuyện xưa của mình

Ước chừng mất ba bốn canh giờ.

Cao Lôi Hoa mới kể hết được mọi chuyện của mình lúc ở trên Trái Đất. Mặt khác xuất phát từ một ít lo lắng. Cao Lôi Hoa tạm thời không có đem chuyện Vũ Hình kể rõ. Chuyện Vũ Hình, Cao Lôi Hoa chỉ có thể để đến đêm nói nhỏ nhẹ với Tĩnh Tâm, đây không phải là chỗ để nói.

- Sau lần nổ mạnh đó, ta gặp Tĩnh Tâm. Cao Lôi Hoa dừng một chút, nhìn Tĩnh Tâm liếc mắt một cái.

Tĩnh Tâm cười khẽ, hẳn là nhớ tới lần đầu gặp Cao Lôi Hoa, nhìn cái bộ dạng nghèo túng của Cao Lôi Hoa.

Nếu lúc đó không có Tĩnh Tâm diễn vai mỹ nữ cứu anh hùng, chắc đã không có vị Lôi Thần kiêm luôn chức vú em vị diện như bây giờ, Mà chỉ sợ lúc đó, anh chàng bất hạnh Cao Lôi Hoa đã biến thành một đồng bài tiết của

con Phong Lang rồi.

- Con rề, nghe người nói tới nói lui một mạch như vậy. Có phải định trở về không?

Hải hoàng trầm mặt, hiên nhiên không vui.

Lại nói, dù sao Hải hoàng cũng mới vui vì có cháu bé, ai dè Cao Lôì Hoa lại muốn mang Tĩnh Tâm lẫn cháu đi đến một thế giới khi ho cò gáy gì đó. Người nói xem Hải hoàng đại nhân có thể vui nổi không! Đặc biệt nhất là nhớ đến cảnh mình phải xa con xa cháu ngoại mình vĩnh viễn, làm sao Hải hoàng đại nhân có thể vui được cơ chứ?

- Đúng vậy, ta muốn trở về. Cao Lôì Hoa nhìn Hải hoàng.

Hải hoàng cúi đầu không nói.

Bầu không khí nhất thời có chút trầm lặng.

- Ha ha. Cao Lôì Hoa, người vừa rồi nói người hoàn thành giao dịch xong. Sáng Thế Thần liền nói cho người biện pháp trở về. Vậy Sáng Thế Thần lúc này không có việc gì chứ gì?

Sinh Mệnh mẫu thần ra mặt, chuyển đề tài, bà rất muốn biết Sáng Thế Thần cùng hai đứa con mình ra sao.

- Bọn họ cũng khỏe. Cao Lôì Hoa cười ha ha nói:

- Lúc ấy. Ta đưa ra khái niệm luân hồi. Sau đó bọn họ cùng Sáng Thế Thần bắt đầu thực thi. Chỉ là tiêu hao thần lực vượt quá chúng ta nghĩ. Cuối cùng ngay cả ta cũng không thể không ra tay giúp một phen. Kết quả ba người bọn họ hao hết thần lực. Ta bởi vì cùng nhau tham gia chế tạo lực đạo luân hồi cho nên có được năng lực Sáng Thế, Sáng Thế Thần nói lực đạo luân hồi tương đương một lần sáng tạo thế giới. Ta lại không thuộc huyết mạch hần. Bởi vì tham gia sáng tạo một cái thế giới, nhưng gián tiếp có được quyền quản lý thế giới này.

Giải thích có phần rối rắm, tóm lại là do Cao Lôì Hoa tham gia sáng tạo lực đạo luân hồi nên có được sức mạnh Sáng Thế.

- Không có việc gì là tốt rồi.

Sinh Mệnh mẫu thần khe khẽ thở dài, tuy rằng cảm giác được chồng và con mình không sao, nhưng nghe từ chính miệng Cao Lôì Hoa thì Sinh Mệnh mẫu thần mới thật sự yên tâm.

- Lôì Hoa.

Mẹ vợ Tĩnh Âm đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt bà có chút đỏ lên.

- Lôì Hoa, ta là mặc kệ.

Giọng bà mẹ vợ mang theo chút ghen ngào:

- Ta chỉ muốn biết, nếu người đi về, ta, ta, ta còn có thể gặp Tĩnh Tâm không?

Nhìn bộ dáng mẹ vợ muốn khóc, Cao Lôì Hoa thật sự muốn hét lên một câu: Ta sẽ không về...

- Về điểm này. Các người hoàn toàn không cần lo lắng.

Sinh Mệnh mẫu thân sau khi được giải tỏa tâm lý thì tâm tình hiển nhiên không sai:

- Cao Lôi Hoa với các người làm sao mà không gặp được. Ông nhà ta bày cho Cao Lôi Hoa cách đi về, chẳng lẽ không cho hắn cách đi lại đây sao?

- Ô!

Nhất thời mọi người ở đây như tỉnh giấc mộng!

- Nếu thực sự là như vậy. Vậy thực sự thật tốt quá.

Cao Lôi Hoa có chút kích động, cái này đúng là tiện cả đôi đường! Rất hoàn mỹ.

Bầu không khí chuyển từ bi ai sang vui sướng.

Cao Lôi Hoa đón hai đứa nhỏ từ trong tay Tỉnh Tâm, theo giờ khắc này, rốt cục lão Cao không còn là vú em nữa, mà đã là một người cha chân chính.

- Ba.

Một bên, Nguyệt Nhị trầm mặc thật lâu, rốt cục nhìn không được kêu một tiếng.

- Sao?

Cao Lôi Hoa ngẩng đầu nhìn con gái.

- Còn có con nữa.

Cao Mộng U. Cũng là Cửu U cùng Mộng Ti giờ tay xin vé tham gia.

- Con cũng muốn.

Ngày mai con có thể cùng ba đi đến nơi ở của ba hồi xưa không? Trong mắt Nguyệt Nhị mang theo vẻ khẩn trương.

Bán long nhân bé Kim Toa Nhi cắn một cái núm vú cao su, ý bảo mình tuyệt đối sẽ không vứt bỏ ba mẹ mình.

Anh mắt cậu nhỏ Rudolph nhìn cô bé nhỏ Cao Nghiên Yên trên tay Cao Lôi Hoa, cậu nhỏ còn nhớ Cao Lôi Hoa đã nói, nếu là con gái thì sẽ gả cho cậu làm vợ

Cầu Cầu hừ một tiếng, tỏ vẻ không thể quên nó.

Cầu Cầu phải đi, Mà cô nàng Bạch Ngân Long trên danh nghĩa là hôn thê của Cầu Cầu tất nhiên cũng đi theo.

Lúc này, kết tinh tình yêu của Vong Linh nữ thần và Thần Thú Tra Lý, Bảo Bảo cũng muốn giơ tay. Đang muốn mở miệng thì bị Cao Lôi Hoa vỗ nhẹ nói:

- Bảo Bảo, con ở lại đây.

Quay đầu nhìn Vong Linh nữ thần cùng Tra Lý, cuối cùng Bảo Bảo cũng gật đầu.

- Còn có Saga, Nguyệt Sư, Cao Lôi Hoa nhìn hai đứa con:

- Các con cũng lưu lại.

- Ba.

Hai đứa nhất thời không vui.

- Các con đã có gia đình. Cao Lôi Hoa nói:

- Nhà các con, ở nơi này.

- Nhưng mà...

Hai đứa còn muốn nói thêm.

- Không nhưng gì hết, ta cùng không phải không trở lại. Cùng lắm vài tháng ta về một lần. Cao Lôì Hoa nói.

Nhất thời, tất cả đưa ánh mắt ai oán nhìn Cao Lôì Hoa, Hải hoàng, mẹ vợ Tĩnh Âm, hai đứa con, Bảo Bảo, cả vợ chồng nhà Tra Lý đều nhìn Cao Lôì Hoa.

- Được rồi, tháng ta về vài lần. Lão Cao nói lại.

Nói xong hết thấy.

Cũng xác định nhóm đầu tiên cùng Cao Lôì Hoa đi về Trái Đất.

- Đúng rồi mẫu thân. Thần giới ta cũng bình loạn rồi, Hắc, ta liền giao cho bà. Cao Lôì Hoa phát phát tay. Móng vuốt Cầu Cầu mở không gian.

Hai người bị điểm huyết từ không gian ngã ra. Là Mặc cùng phượng hoàng Phỉ Lợi.

Mẫu thân nhẹ nhàng mà lắc đầu, nhìn con trai thứ ba của mình:

- Được rồi, Mặc liền giao cho ta đi, Phỉ Lợi vẫn là đem cho người đi. Ngày mai người đi Âm Dạ đảo, để cho hắc dẫn đường đi, Cao Lôì Hoa gặt gặt đầu.

Ngày kế, Cao Lôì Hoa mang theo toàn bộ mọi người trong nhà chậm rãi đi đến Âm Dạ đảo, một trong bảy đảo hải ngoại.

Chủ yếu là nhìn xem vị thủ lĩnh Tiểu Kim xử lý vấn đề sinh sống của các ma thú như thế nào.

Ý Sáng Thế thần rất đơn giản, bọn họ ngay từ đầu lúc sáng tạo ra lục đạo luân hồi liền tiện tay tạo thêm một khối đại lục.

Nơi đó, rất thích hợp cho ma thú sinh tồn.

Dưới sự dẫn đường của phượng hoàng lửa Phỉ Lợi, đám người Cao Lôì Hoa đi tới Âm Dạ đảo.

- Nơi này, là Âm Dạ đảo!

Tới chỗ đó, Cao Lôì Hoa kinh ngạc nói không ra lời.

Nếu không phải phượng hoàng lửa Phỉ Lợi dẫn đường chắc lão Cao đã nghĩ có người muốn chọc đùa hắc.

Cái nơi gọi là căn cứ địa đầu não của ma thú, không ngờ lại là hòn đảo mà Cao Lôì Hoa bị rớt xuống lúc xuyên qua vị diện này.

Trước kia, Cao Lôì Hoa chỉ biết vị trí tọa độ hòn đảo này, tuyệt đối không ngờ cái gọi là Âm Dạ đảo lại chính là hòn đảo nhỏ này.

- Đúng vậy, nơi này là hải ngoại thất đảo Âm Dạ đảo.

Phỉ Lợi hóa thành hình người. Im lặng đứng ở bên cạnh Cao Lôì Hoa.

- Cái này thật sự ngoài trí tưởng tượng của ta.

Cao Lôì Hoa nói.

- Cái này có lẽ là chữ 'duyên phận' mà anh thường nói đó.

Tĩnh Tâm y Cao Lôì Hoa, nhẹ giọng nói.

- Đúng vậy. Duyên a. Cuộc sống nhân sinh của ta tại dị giới bắt nguồn từ đây, cũng từ nơi này chấm dứt.

Cao Lôì Hoa cảm thán nói, không nghĩ tới hòn đảo nhỏ này lại là nơi khởi điểm của Cao Lôì Hoa và cũng là điểm kết thúc mọi vấn đề ở dị giới này.

Nhẹ nhàng ôm chặt Tĩnh Tâm. Chỉ là so sánh với lần nghèo túng trước thì lần này Cao Lôì Hoa mang theo hương vị chinh phục hòn đảo này bước lên trên hòn đảo

Lão đại Tiểu Kim của đám ma thú đã sớm ở Âm Dạ đảo đợi Cao Lôì Hoa đến.

Lúc Tiểu Kim nhìn thấy Đại thống lĩnh ma thú phượng hoàng lửa Phỉ Lợi dẫn Cao Lôì Hoa đến thì đầy kinh ngạc.

- Người là Tiểu Kim sao?

Cao Lôì Hoa đưa mắt nhìn trước. Nhìn trắng sẫm tóc vàng phía trước này.

- Vĩ đại Phụ thần, ta là Tiểu Kim.

Dễ dàng cảm nhận được cảm giác uy nghiêm trên người Cao Lôì Hoa. Tiểu Kim phủ phục xuống. Ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

- Về nguyên nhân đám ma thú phản loạn. Ta cũng nghe Phỉ Lợi nói qua rồi.

Trên người Cao Lôì Hoa bảo hộ cái loại tươi cười thần bí mà không mất uy nghiêm:

- Chủ yếu là, các ma thú không cam lòng bị đối đãi như dã thú chứ gì.

- Phụ thần. Thịnh người tha thứ chúng ta quá mạo phạm. Nhưng ma thú chúng ta cũng có trí tuệ. Chúng ta dù sao không phải là dã thú.

Tiểu Kim phủ phục xuống thấp giọng nói.

- Việc này nói tóm lại không trách ai được.

Cao Lôì Hoa phát phát tay:

- Đứng lên đi, kế tiếp Phỉ Lợi sẽ dẫn tất cả ma thú các người đi đến một cái đại lục chuyên dành cho các người sinh sống.

- Cảm tạ Phụ thần.

Tiểu Kim cùng các ma thú phía sau hiện lên vẻ hưng phấn không thể tả trên mặt.

- Cứ như vậy, chuyện ma thú coi như cũng giải quyết xong. Nhiệm vụ lần này coi như cũng hoàn thành.

Cao Lôì Hoa ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

- Cảm ơn.

Phỉ Lợi ở bên cạnh Cao Lôì Hoa nhẹ giọng nói.

- Người đối ta bất nghĩa, nhưng ta lại đối với người không có bất nhân.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ bả vai của nam tử xinh đẹp này:

- Mang theo các ma thú sống một cuộc sống tốt đẹp đi.

Sắp rời khỏi thế giới này. Đột nhiên Cao Lôì Hoa có cảm giác đồng cảm thương người, từ ngữ cũng có thiện ý hơn.

- Mịa mịa, chém chém gió!

Cao Lôì Hoa tự chửi mình, có phải là một đi không trở lại đâu mà có cảm giác như thế chứ!

Tĩnh Tâm đứng cạnh Cao Lôì Hoa. Ôm vỏ trứng kim cương, cái vỏ này giống như một cái nôi ấm áp trời sinh, đủ để cho hai đứa nhỏ mới sinh ra nằm trong ngủ thoải mái.

Cao Lôì Hoa nhắm hai mắt lại, bắt đầu cùng Sáng Thế Thần liên hệ.

Một lát sau, một Sáng Thế Thần mang áo trắng xuất hiện ở trước mặt Cao Lôì Hoa. Nhưng mà chính là một cái ảo ảnh. Dù sao Sáng Thế thần cũng không lưu lại bao nhiêu thần lực.

- Cao, hiệu suất làm việc của ngươi thực sự không sai a!

Sáng Thế Thần vừa xuất hiện. Giơ ngón tay cái với Cao Lôì Hoa.

- Quá khen, quá khen.

Cao Lôì Hoa cười hề hề, trong lòng lại thầm mắng cha mắng mẹ. Mịa. Nếu không vội về nhà. Sao lại có hiệu suất như vậy chứ?

- Nói cho ta biết biện pháp trở về đi.

Cao Lôì Hoa nói.

Sáng Thế Thần cũng không dong dài.

- Xuyên qua hai cái vị diện. Đó là năng lực của một người cường quân vị diện.

Sáng Thế thần mỉm cười nhìn Cao Lôì Hoa:

- Chỉ cần biết được tên của vị diện đó. Ngươi có thể thông qua không gian cùng thời gian pháp tắc tiến hành xuyên qua.

- Đơn giản như vậy à?

Cao Lôì Hoa thầm nghiêng răng. Đã có ý muốn giết chết cái ý tưởng của Sáng Thế Thần này rồi.

- Kỳ thật. Quan trọng nhất không phải điểm này.

Sáng Thế thần nói:

- Vấn đề quan trọng nhất là. Một sáng tạo giả vị diện mà đi qua vị diện khác sẽ dẫn đến chiến tranh giữa hai vị diện.

- Ta đây trở về. Cũng sẽ khiến cho vị diện chiến tranh?

Cao Lôì Hoa hỏi

- Ấc ặc, ngươi mà khiến cho vị diện chiến tranh cái mốc xì. Sáng Thế Thần đột nhiên cười quái dị nói:

- Ngươi vốn là người vị diện kia, ngươi đi trở về. Chẳng lẽ tên thần vị diện kia có thể đến đập ngươi à?

- Mịa, đập ta? Mẹ nó, đến lúc đó nếu bọn họ dám ra tay với ta, ta khiến cho bọn họ biết máu của thần cũng có màu hồng.

Cao Lôì Hoa cười lạnh nói.

- Ấc ặc. Ngon ăn ha. Nếu đến lúc đó cùng vị diện kia khai chiến, ta kéo tất cả các thần qua giúp ngươi.

Sáng Thế Thần cười âm hiểm.

- Đúng rồi, còn nữa. Nếu ta muốn trở về?

Cao Lôì Hoa lại hỏi, vấn đề này rất quan trọng.

- Ngươi còn muốn trở về? Sáng Thế Thần nói.

- Cái này đương nhiên.

- Vậy cũng đơn giản. Ngươi muốn về thì gọi tên thật của vị diện này.

Sáng Thế Thần nói.

- Tên thật? Vị diện này tên thật là gì?

- Truyền thuyết Thánh Kỵ Sĩ! Sáng Thế Thần nói:

- Tên thật thế giới này gọi là: Truyền Thuyết Thánh Kỵ Sĩ

-

Tùng tùng chềng... Được xưng là vĩnh viễn không bao giờ ngã, Cao Lôì Hoa. Rốt cục đã

ngã xuống... ..

- Vị diện Tinh Linh a, ta Cao Lôì Hoa lấy thân phận người chương quản vị diện, kêu gọi tên gọi của vị diện xa xôi—Trái Đất.

Dưới sự chỉ điểm của Sáng Thế Thần, Cao Lôì Hoa liền mở ra một cái thông đạo giữa hai vị diện.

Trên bầu trời, mây đen xoay tròn, một cái thông đạo màu đen chậm rãi hình thành.

Đoàn người Cao Lôì Hoa bị vây quanh hác động.....

Thật lâu sau, Cao Lôì Hoa lại lần nữa mở to mắt.

Ánh mặt trời chói mắt chiếu vào mắt Cao Lôì Hoa, Cao Lôì Hoa giờ tay che nắng. Một mặt trời, Cao Lôì Hoa thấy được trên không trung chỉ có một mặt trời.

Chỉ có một mặt trời, chỉ có một, không giống dị giới đại lục. Nơi này, là Trái Đất.

Hắn Cao Lôì Hoa, đã trở lại!

Nhìn những tầng mây trắng quen thuộc, thỉnh thoảng lại có vài chiếc máy bay bay tận chân trời, Cao Lôì Hoa vui mừng.

- Tĩnh Tâm, Tĩnh Tâm.

Sau đó một khắc, Cao Lôì Hoa nhanh chóng quay đầu, tìm kiếm người quan trọng nhất lòng mình. Lão Cao sợ nhất, chính là kiểu giấc mộng Nam Kha, người yêu ở dị giới chỉ là giấc mộng.

Dưới sự nóng vội của Cao Lôì Hoa. Một đôi tay tinh tế ôm chặt lấy Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa ôm chặt Tĩnh Tâm vào lòng ngực mình. Sáng Thế Thần tại thượng tạ ơn trời đất thiên địa thổ công, thần tiên tỷ tỷ... may quá, tất cả đều

không phải giấc mơ.

Phía sau cặp vợ chồng đang ôm nhau này, mấy đứa nhỏ trở mắt nhìn xuống, đây là Trái Đất, nơi ở của ba sao?

- Lôi, nơi này là đâu vậy?

Tĩnh Tâm nắm lấy tay Cao Lôi Hoa, đánh giá những thứ mình chưa từng thấy bao giờ.

Cao Lôi Hoa lúc này mới đánh giá cẩn thận mọi thứ, bao lâu xa cách, cũng may mọi thứ không quá thay đổi.

Cao Lôi Hoa vận khí hiển nhiên tốt lắm! Nơi này, là một khu trường học cách nhà Vũ Hình không xa lắm.

Đối với nơi này, Cao Lôi Hoa còn có ấn tượng, lúc ấy bé Ly Nhi từng ở trong lòng hắn, chỉ vào ngôi trường này nói muốn đến trường.....

- Là trường học sân nhà Vũ Hình.

Cao Lôi Hoa nhẹ giọng giải thích cho Tĩnh Tâm. Về chuyện Vũ Hình. Cao Lôi Hoa đã giải thích cho Tĩnh Tâm.

- Lôi, người muốn đi xem qua Vũ Hình kia không? Tĩnh Tâm nhẹ giọng nói. Thực bình tĩnh.

Nhưng Cao Lôi Hoa vẫn sâu sắc để ý trong lời nói của Tĩnh Tâm có chút hương vị chua chua. Hoàn mỹ như Tĩnh Tâm, vẫn còn có một chút nữ tính.

Lão Cao cười hề hề, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi đỏ mọng của Tĩnh Tâm.

- Hạnh phúc, cần giữ chặt, không phải sao Tĩnh Tâm?

Lão Cao cầm lấy tay Tĩnh Tâm, thực nhanh.

Ai nắm chắc hạnh phúc. Hạnh phúc là của người đó. Nếu người không có nắm chắc, vậy hạnh phúc sẽ tuột khỏi bàn tay người.

Hạnh phúc, sẽ không vĩnh viễn ở một nơi chờ người. Người nếu không chủ động, vậy người sẽ đánh mất đi hạnh phúc. Cao Lôi Hoa rất chủ động. Nhưng, Vũ Hình không có chủ động.....

Reng reng..... Tiếng chuông tan học vang lên. Đánh gãy nụ hôn của Cao Lôi Hoa cùng Tĩnh Tâm.

Học sinh trong trường như một dòng nước lũ đổ xô ra.

Rất xa, Cao Lôi Hoa thấy được một bóng dáng nhỏ xíu xinh đẹp đang từ trong trường! chạy ra.

Bóng dáng đó rất quen thuộc.

Bao lâu không gặp rồi nhỉ? Ly Nhi không ngờ đã lớn đến thế này.

Cao Lôi Hoa nhớ lại nhìn ảnh một cô bé làm nũng, đòi Cao Lôi Hoa kể cho nghe nhưng câu chuyện cò tích, hát cho cô bé nghe.

- Đó là bé Ly Nhi à.

Tĩnh Tâm nắm tay Cao Lôi Hoa, nhẹ giọng hỏi.

- Ai là cô bé ba nuôi trước kia nhỉ? Nhìn có giống cô bé bọn con nghĩ không ta?

Nguyệt Nhị đứng ở phía sau Cao Lôi Hoa. Nhẹ giọng hỏi:

- Thực là những cô gái đáng yêu.
- Ủ, Đúng vậy, đều lớn như thế này rồi.

Cao Lôì Hoa nhìn thấy Ly Nhi. Lộ ra nụ cười hạnh phúc

Ly Nhi chạy ra khỏi cánh cửa sân trường nháy mắt ngây dại.

Xa xa cạnh một cái quán nhỏ, một bóng dáng quen thuộc đang đứng vững chãi ở đó. Giống như ở trong giấc mộng của cô bé bao đêm, giống như một người cha tan việc công sở đứng chờ con mình tan học.

Tuy rằng ông ấy không cao lớn. Nhưng đó là tất cả thế giới của Ly Nhi.

- Ly Nhi, làm sao vậy.

Một cô bé bên cạnh hỏi.

Khóe miệng Ly Nhi chậm rãi mở ra, xem như muốn khóc.

- Ba. Là cô bé kia.

Nguyệt Nhị nhẹ giọng nói. Nhìn cô gái kia. Làm cho Nguyệt Nhị cảm thấy khó chịu.

Tĩnh Tâm nhẹ nhàng đẩy Cao Lôì Hoa, một cô gái khác là cô gái khác. Nhưng trẻ em lại là trẻ em. Hai chuyện khác nhau.

Cao Lôì Hoa vỗ vỗ phui phui chiếc áo võ sĩ trắng của mình, để Cầu Cầu lấp lánh ánh vàng đứng trên đầu, đi nhanh tới chỗ Ly Nhi.

- Oa!!

Rốt cuộc Ly Nhi nhìn không được, khóe miệng thật sự khóc.. ...

Cô bé bên cạnh Ly Nhi kỳ quái nhìn Ly Nhi khóc rồi nhìn sang người thanh niên đang đi đến.

Trên người mặc quần áo kỳ quái, lại có một cái đầu tóc bạc nữa chứ. Nhưng không thể phủ nhận, một đại ca rất tuấn tú.

Nhưng sao Ly Nhi nhìn thấy đại ca này lại khóc? Vì sao lại khóc nhỉ?

- Ly Nhi.

Ly Nhi giống như nằm mơ, nước mắt không ngừng tuôn trào.

Cao Lôì Hoa cúi xuống, nhẹ nhàng ôm cô bé vào lòng. Bàn tay to lớn khẽ vuốt lên khuôn mặt, lau nhưng giọt nước mắt trên má cô bé.

- Ba ba!

Ly Nhi vui vẻ ôm chặt Cao Lôì Hoa, một tiếng lại một tiếng.

Còn nữa. Ly Nhi không phải không có ba sao?

Ba ba? Chung quanh Ly Nhi, những bạn học đều nhìn Cao Lôì Hoa. Có ông ba nào trẻ như vậy không?

- Đừng khóc, đừng khóc, Ly Nhi ngoan. Khóc sẽ không đẹp mặt.

Cao Lôì Hoa nhẹ nhàng vỗ về Ly Nhi, Cầu Cầu trên đầu cũng vươn cái lưỡi ra, liếm liếm nhưng giọt nước mắt.. ...

- Mẹ, ba Cao Lôì Hoa đã về.

Như một cơn gió xoáy bay thẳng vào nhà.

Giống như trước, lúc Cao Lôì Hoa đi, những thành viên trong tổ từng hứa

với Cao Lôi Hoa vẫn kiên định đứng canh giữ ba tác đất ở đây.

Thay phiên nhau thủ hộ nơi này, không từ bỏ.

- Lôi, Lôi ca!!

Hôm nay phụ trách thủ hộ nơi này là Mập Mập, từ rất xa nhìn thấy Cao Lôi Hoa. Mập Mập hung hăng xoa xoa hai mắt mình, sợ mình nhìn lầm.

- Mía, thật sự là Lôi ca người?

Mập Mập hét lớn một tiếng, thân hình béo tốt lại như một con chim én lượn bay đến chỗ Cao Lôi Hoa.

- Vất vả cả nhà rồi.

Cao Lôi Hoa đi lên trước, dùng sức vỗ vỗ bả vai Mập Mập.

- Lôi ca, người cuối cùng đã trở lại. Ta còn nghĩ người đã mất. Hốc mắt Mập Mập tràn đầy hơi nước. Lại quạt cường cổ nén.

- Đúng vậy. Ta đã trở về, đã trở lại. Yên tâm, mạng của ta luôn cứng rắn như vậy mà. Cao Lôi Hoa nhẹ nhàng vỗ Mập Mập. Huynh đệ này, mới chân chính cùng sinh cùng tử.

- Lôi ca, người đã trở lại, vậy mấy lão già kia.

Trong mắt Mập Mập hiện lên một tia hàn ý, khóe miệng lại lộ ra một tia cười lạnh.

- Đương nhiên.

Cao Lôi Hoa đồng dạng lộ ra nụ cười chỉ có anh em ta là hiểu:

- Chỉ cần ta không chết, thì kết cục bọn họ tự hiểu. Ta Cao Lôi Hoa không phải là người có tấm lòng Bò Tát.

- Ta, ta về gọi tất cả anh em huynh đệ. Buổi tối sẽ chờ Lôi ca người một câu.

Mập Mập cười hề hề:

- Các huynh đệ cũng không sợ, chỉ cần thay Lôi ca báo này cừu này, bất cứ giá nào cũng chơi tuốt.

- Yên tâm đi.

Cao Lôi Hoa vỗ vỗ bả vai Mập Mập:

- Có ta ở đây, cho dù xử lý mấy lão già này. Ai dám nói một câu đánh rắm nào!

Cao Lôi Hoa cười tà, đừng quên, cho dù đến Trái Đất, Cao Lôi Hoa vẫn là thần!

- Lôi ca. Ta đi triệu tập các anh em huynh đệ, người chậm đã!

Khóe mắt Mập Mập nhìn lướt qua các mỹ nhân đằng sau lưng Cao Lôi Hoa.

Sau đó vỗ vỗ Cao Lôi Hoa, Mập Mập nhanh chóng biến mất.

Đồng thời, mây ánh lửa xinh đẹp lần lượt dâng lên từ các góc trong thành phố. Đây là tín hiệu Mập Mập tụ tập các anh em.

Hôm nay ánh nắng chiều. Rất đẹp, hồng vàng mê người. Hôm nay buổi tối, nhất định là một buổi tối không ngủ.....

Trước cửa. Dưới sự lôi kéo của Ly Nhi, bóng dáng quen thuộc của Vũ Hinh xuất hiện ở trước cửa.

Vũ Hinh nhìn chăm chăm vào Cao Lôì Hoa.

Cao Lôì Hoa thay đổi. Nhìn qua không có già đi, ngược lại càng trẻ. Còn có một đầu tóc tuyết trắng. Hết thấy đều nói lên cuộc sống lúc Cao Lôì Hoa biến mất không có bình dị chút nào.

Mà quan trọng nhất là cô gái bên cạnh Cao Lôì Hoa, cô gái có mái tóc màu xanh lam giống như màu nước biển, và ánh mắt thâm thúy nữa.

Còn có loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Tựa hồ, chỉ có cô gái như vậy mới xứng đáng với Cao Lôì Hoa.

Cuối cùng, ánh mắt Vũ Hinh dừng ở đứa nhỏ trong lòng Cao Lôì Hoa cùng cô gái ấy.

Nhất thời Vũ Hinh hiểu được tất cả.

- Lôì, anh đã về rồi.

Vũ Hinh nhẹ giọng nói, miệng nàng lộ ra ý cười, là thật tâm vui vẻ, vui vì Cao Lôì Hoa trở về.

Hạnh phúc thứ này cần người giữ chặt lấy. Vũ Hinh biết chính mình không có nắm chắc.

Cao Lôì Hoa đã cho Vũ Hinh vô số cơ hội, Vũ Hinh biết. Nhưng nàng không bỏ xuống được.

Nếu, nếu vài năm trước, Vũ Hinh có thể buông ra, có thể buông bỏ thân phận của mình chấp nhận Cao Lôì Hoa. Thì Cao Lôì Hoa có còn chấp nhận nhiệm vụ chắc chắn phải chết kia không?

Nếu, lúc ấy Vũ Hinh nhận lời Cao Lôì Hoa, thì Cao Lôì Hoa dám khẳng định, hẳn tuyệt đối không nhận mấy cái nhiệm vụ của mấy con gà già kia giao cho. Cao Lôì Hoa là một người như vậy.

Chỉ là, lúc ấy, Vũ Hinh không có nhận lời Cao Lôì Hoa.

Ly Nhi hình như cũng phát giác ra cái gì, muốn giúp cho Vũ Hinh và Cao Lôì Hoa, tay thì cầm tay mẹ Vũ Hinh, tay kia thì định đi lên trước cầm lấy tay Cao Lôì Hoa.

- Là ta. không có giữ lấy hạnh phúc.

Vũ Hinh thở dài:

- Không đi vào trong ngôi sao? Lôì.

- Khụ khụ, Vũ Hinh, ta đã sống trở lại. Cái này, hì hì, bây giờ cô có còn nguyện ý giống như trước giữ ta lại đây không?

Cao Lôì Hoa cười thần bí nói:

- Giữ ta lại làm một anh vú em trong nhà được không.